ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Ἐθνικὰ κατ' Ἐπιτομὴν,

STEPHANI BYZANTINI

Gentilia per epitomen,

ANTEHAC

ΠΕΡΙ ΠΟΛΕΩΝ DE URBIBUS

INSCRIPTA,

Quæ ex MSS. Codicibus Palatinis ab CL. SALMASIO quondam collatis & MS. VOSSIANO restituit, supplevit, ac Latina versione & integro commentario illustravit

ABRAHAMUS BERKELIUS.

Accedunt collectæ ab IACOBO GRONOVIO *variæ lectiones ex codice MS. Perusino, intermixtis ejusdem notis cum excusatione de excerptis Bocharti & Palmerii ab se non publicatis.*

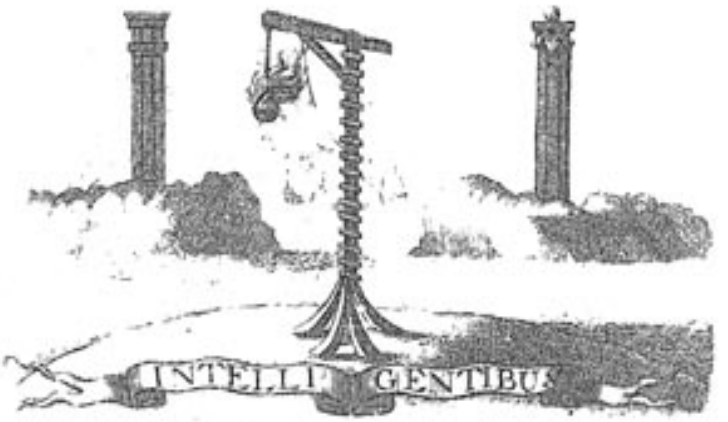

LUGDUNI BATAVORUM,

Apud FREDERICUM [illegible]

cIↃ IↃC XCII.

SPLENDIDISSIMIS AC PRIMARIIS REIPVBLICÆ DELPHENSIS TVENDÆ QVATVORVIRIS,

D. ARNOLDO VANDER BURCH,
ANTEHAC AD POTENTISSIMORUM FOEDERATÆ BELGICÆ ORDINUM CONSESSUM DELEGATO, CONSULUM PRÆSIDI.

D. ADRIANO BOOGAERT JC.
TOPARCHÆ IN BELOIS ET NATTAIRS, OLIM ILL. DEPUTATORUM HOLLANDIÆ ORDINUM COLLEGÆ, CONSULI, REBUS ORIENTALIS INDIÆ CURANDIS PRÆFECTO, IN SUPREMA DELPHENSIS AGRI AGGERUM CURIA ADSESSORI, SCHOLÆQUE ET COLLEGII LITERARII IN EA URBE CURATORI.

D. ARNOLDO SLACHTOE,
CONSULI.

D. ADRIANO VANDER HOEFF,
CONSULI.

ET CONSVLTISSIMIS ERVDITISSIMISQVE VIRIS,

D. NICOLAO VAN ASSENDELFT
JC. IBIDEMQUE SENATORI, NUPER SCABINORUM PRÆSIDI.

D. ANTONIO HEINSIO JC.
NUPER AD SERENISSIMUM GALLIÆ REGEM LUDOVICUM XIV FOEDERATÆ BELGICÆ LEGATO, SYNDICO.

D. DAVIDI CLINQUANTIO
ECCLESIÆ DOCTORI.

GYMNASII ET COLLEGII LITERARII IN EA VRBE CVRATORIBVS GRAVISSIMIS ET SAPIENTISSIMIS, DOMINIS MEIS HONORANDIS.

Dum undiquaque circumſpicio, ut non modo quantum vidua poſſum, ſingulas imperfectæ domus partes fulciam & conſoler; ſed etiam in omnibus obſequar poſtremo deſiderio ac judicio ejus,

quem habui dilectiſſimum; iſta quoque triſtiſſimi fulminis ac damni mei nota ſe nunc patefacit, ut STEPHANI ΕΘΝΙΚΑ. gratiſſimum defuncti mariti ludicrum, adjuvem. In quo quum moriens ſupra voluntatem ac deſtinationem ſuam declaraverit quoque conſilium, non potuit in me ulla eſſe mora, quin fidei & ſedulitati conjugali ſatisfacerem; nec ullas habui cauſas, cur ab prudentia ejus vel minimum deflecterem. Unde eſt, ut ad expertam toties non viventi tantum ſed & mortuo jam marito pietatem prolixitatemque nunc quoque confugiam, & hunc STEPHANUM Veſtræ, Ampliſſimi Viri, tutelæ ac fidei exponere ſuſtineam. Vos enim eſtis, apud quos tum manus, quę ſcripſit iſta omnia, tum reliquę exuviæ, quæ mentis ejus, cujus receptaculo & partu concepta ſunt ſingula, domicilium per ſuos annos fuere, jam vita caſſæ requiem exceperunt; ut ſane per me non ſtet, quin, quam cadaver ejus ex terræ veſtræ gremio ſentit benignitatem, ad eandem in Poſſeſſoribus iſtius ac Dominis ſuſpiciendam & adorandam concedat hęc non minima reliquiarum mariti pars, atque adeo

STE-

STEPHANUM quoque, ut debitam fatigato coronam, Secum habeat ſervetque ſepulchro.

Sed quæ propius hunc auctorem tangunt, Vos eſtis, in quorum urbe vel maximo cum ſtudio ac ſucceſſu labor hic promotus fuit; quum diu jactato marito & tantum non deſeſſo portum aperuiſtis, & in ſolido ſpem non domus modo ſed muſarum ejus quoque locantes, renovaviſtis eum ad profligandam rem ut inceptu maximam, ſic factu moleſtam & ſane prægravem. Sed neque contigiſſet ut defetiſceret ullo modo, antequam tota fuiſſet exhauſta, & penitus effectam fide bona dediſſet, niſi placuiſſet Sapientiſſimo Numini, harum etiam lucubrationum conſcio, miſereri humanarum ſollicitudinum; & dum medio adhuc in curſu eſt, receptui ſignum dare. Hinc, quod reverentiæ erga Vos ſuæ indicium edere propoſuerat, in aliorum ſuperſtitum curas transſcribere compulſus, eam tamen in Vobis gratiſſime expertus eſt lenitatem, ut ſatisfactum Vobis eſſe putaveritis ea tenui teſtatione, quam ex ferali & funeſto cubili in morte jam natans enunciare potuit. Nihilominus ut ſciatis hoc unum in ſumma, qua deceſſit,

ſit, tranquillitate dolori illi fuiſſe, quod pleniùs ampliuſque explanare cultum ſuum nequierit; ſimul etiam beneficiorum Veſtrorum, quæ enumeravi, parte pro ſocietate conjugali me exhilaratam obſtrictamque & nunc quoque eorum ſentientem intelligatis; juſſa mariti mei cum animo meo convenientia exſequens, hunc tanta ejus adſiduitate tractatum STEPHANUM Veſtris, Illuſtriſſimi Viri, nominibus exorno inſcriboque, & in eo ſimul me & quos ex eodem peperi liberos, benevolentiæ Veſtræ commendo, Deum orans, ut tum univerſam Veſtram rempublicam, tum iſtam hujus partem, quæ marito nuper meo a Vobis commiſſa fuit, ſub Veſtra providentia vigere ac florere diu concedat,

Ill. Virtutibus ac Dignitatibus Veſtris

Addictiſſima

Ex caſtro Offenberg calendis Majis anni cIↃ IↃc LXXXIIX.

JOHANNA VAN BAERSENBURGH.

ABRAH.

ABRAH. BERKELIVS

LECTORI MEO

S. D.

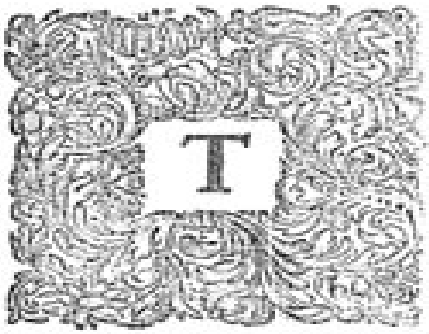

Tandem hoc opus exit, quod quanto mihi labore steterit, nec lingua exprimi nec calamo delineari posset. Academicis medicinæ studiis emensis, quum animum ad praxin applicare nunquam possem; imo sæpissime subterfugerem, humaniores quas vocant literas de integro impensius colere atque iisdem incumbere incipiens, in hunc miserum, mutilum & depravatum scriptorem incidi, quem restituere, emendare, pristino habitu induere tentabam. Sed postquam multum ei operis & olei insumpseram, aliquot elapsis annis sando audivi Stephanum sub prælo sudare, & Romæ ab Holstenio esse restitutum. Quare ab amicis admonebar, ut huic labori parcerem, non immemor veteris adagii, non oportere *μάζαν μάττειν τὴν ἐπ' ἄλλων μεμαγμένην*. Cumque jam omnem curam aliquamdiu & cogitationem de restituendo edendoque Stephano abjecissem, docebat eventus mihi ficta pro veris ab amicis esse tradita. Quare pensum in manus resumpsi, & latercula observationum inspexi; & quod jam a Casaubono, Salmasio aliisque præstantissimis rei literariæ luminibus tentatum & deploratum, animo fortiter obfirmato aggressus sum. In quo quidem ita egi, ut maluissem

Cum Leone, cum Excetra, cum Corvo, cum Apro Ætolico,
Cum Avibus Stymphalibus, cum Antæo deluctari,

quam cum monstris Geographicis, &, ut quondam dixi, portentis Mythologicis aliisque ad Grammatica spectantibus perquam intricatis. Erat etiam mihi ante oculos labes & macula hujus sæculi, quæ virtuti invidens videtur velle ipsum florem omnis elegantiæ infringere; plena talibus, qui vix unquam promenda sua, (si modo præstare aliqua sua possunt) sed usque cavillando aliena, sibi laudem quærunt, & quoscunque conatus ingrate traducunt. Tanto autem amariorem operam hanc prævidebam, quod præter multa manca, corrupta, quæ in omni & nulla excepta pagina occurrunt, quæ emendatu erant difficillima, multa quoque levia erant corrigenda, adeo ut aliquando me ipsum pigeret istas *λεπτολογίας* persequi. Sed tamen & hoc fuit mihi exsolvendum, quia, pace omnium, ita sum animatus, ut opiner nihil tam tenue esse & sordidum & in hisce literis exiguum, quod meo labore & cura indignum existimarem, dummodo bonum auctorem reddat nitidiorem & a mendis vindicet. Præterea quum ex Plinio didicissem esse rem arduam dare quibuscunque vetustis novitatem, obscuris lucem, fastiditis gratiam, dubiis fidem; tum experientia me docuerat negotium esse inprimis arduum atque difficile veterum scripta injuriâ temporum aut hominum imperitiâ deturpata in aliquam dignitatem restituere, præsertim ei, qui veteribus libris destitutus est. His autem ut hoc tempore & in hoc auctore uterer, vix videbam fieri posse, etsi ab aliis adjumentis plane inopes non essemus aut imparati. Sed ante omnia quum blandâ mentis atque animi inclinatione studia gignantur,

& otio

& otio inter lætæ fortunæ bona nutriantur; me injuriarum & iniquitatis moles & infortuniorum calamitas oppreſſit. Et quis ego eram homo obſcuro loco natus, cui nulla ex atavorum majorumve nobilitate & eruditione gloria, qui poſt tantorum virorum lucubrationes prodeam, iiſque meas conjecturas & cogitationes commiſceam & publici juris faciam?

Quid enim contendit hirundo
Cygnis? aut quidnam tremulis facere artubus hædi
Conſimile in curſu poſſint, ut fortis equi vis?

Verum enimvero liceat mihi, benigne lector, quod res eſt, ingenue profiteri. Multa ſummi viri in reip. literariæ bonum præſtitere, ſed plura adhuc intacta & medicâ manu indigentia reliquerunt. Itaque tantum ſcias; hic Stephanus fuit delicium noſtrum merum; & quicquid ſit, quantum inter hanc atque alias editiones interſit, facile apparebit ei, qui priores cum poſtrema hac contulerit, & quid diſtent æra lupinis, noverit. Præfationis igitur vice aliquid loquamur tam de auctore hujus operis, quam de opere ipſo; quod æquum utrumque obſcurum ſit, tum vel maxime prius; aliis vitam ejus ad ſeculum citeriora deprimentibus, aliis ad nimis altiora elevantibus, ac præcipue Triſtano Sanctamantio, qui ad nummum Perinthiorum ſub Severo ſignatum pag. 81 tom. II ab priore ſententia ſe alienum oſtendit, & ſaltem ante Heraclæ cognomen Perintho datum, quod etſi apud Ptolemæum, tamen in nummis non niſi poſt Gallienum cuſis exſtare obſervat, vixiſſe credit. Nec poſſum hic præterire Cluverii *ἀνεμπαθίαν* exiſtimantem ætatem Stephani Euſtathio inferiorem fuiſſe. Ita enim ſcribit ad vocem *Τάρας* pag. 123, Ital. Antiq. Itaque ut quam certiſſime agam, ſequar exemplum Cl. Jonſii in ſcrutatione vitæ Diogenis Laërtii, ut & quantum fieri poteſt, ſciamus, ante quos vixerit Stephanus, nec minore diligentia inquiramus, poſt quos vixerit, ſic arctiſſimis cancellis ætatem ejus incluſuri, argumentis ex hac epitome petitis. Præmitto igitur me putare hunc Stephanum inter Conſtantini & Juſtiniani tempora vixiſſe: nam refert *Βυζάντιον* Conſtantinopolin & Novam Romam translata eò imperii ſede denominatam eſſe. Vixit & poſt Euſebium, cujus hiſtoria Eccleſiaſtica citatur in voce *Σίνωπ*. Vixit poſt Decentium & Magnentium Imperatores; recenſet enim Decentios gentem ab altero ſic denominatam. Tum præterea conjici poteſt vixiſſe poſt Julianum. Nam hiſtoricus ille Capito, cujus Iſaurica citat in *Αλίμαλα*, & Lycius fuit hiſtoricus, & Eutropii rerum Romanarum compendium ex Livio aliiſque concinnatum in Græcam linguam tranſtulit, tum poſt Juliani imperatoris tempora demum innotuit, cujus mentio fit in hujus editionis pagina 74 com. 57. Quin etiam de ejus ætate conjectura poteſt fieri ex voce *Σάλωνα*, ubi meminit Priſci cujuſdam, qui vixit tempore Theodoſii junioris. Quin etiam Stephanum Juſtiniani tempora non vidiſſe, ſed ante illa vixiſſe præclare mihi videretur confirmari ex eo, quod Xylander ex vocabulo *Λυκαβήτια* produxit. Ibi enim Epitomator hunc in modum ſcripſit. *Καὶ Ευσήβιος ὁ ἐκ μέσου ἡμῶν εἰς τὸ τῷ Βασιλίδῃ χρόνῳ ἀφικόμενος, ἐν συλλογῇ λέξεων ἀπὸ διαφόρων φησίν· ἴσως ὁ ἀγνοῶν ἱστορικὴν βιβλίον. ἡμεῖς γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐκείνου.* Sed hæc verba non eſſe ipſius Stephani luce meridiana clarius apparet ex recta temporum ſerie. Hermolaus Epitomator de ſuo hæc adjecit. Ergo aliud argumentum nobis ſuppeditaretur in voce *Λυδία*; ſed ibi rurſum non Stephani, verum Epitomatoris verba occurrunt. *Οὕτω γάρ τις τῶν Πατρικίων μὲν τῷ πανσόφῳ Πανσεκίῳ ἐν τῷ πάνυ σοφιστῇ Μαγίστρῳ πέμπει, κρίνων ὁ κατωνίκητο ὁ εὐδαίμων πόλεως Χαλκηδόνος.* Petrus hic Patricius & Magiſter, cujus legationum Eclogas reipublicæ literariæ bono divulgavit Hoeſchelius Auguſtæ Vindelicor. anno 1603, etiam Juſtiniani temporibus vixit, cujus profecto Stephanus nequa-

quaquam potuit meminiſſe, ſi ante Juſtinianum ſupremum vitæ diem obierit. Sed non eſt minimæ notæ conjectura, quam ex Tzetza de ætate Stephani colligimus. Hic enim Stephanum citat Chiliade III Hiſt. centeſima. Eſt autem illud Tzetzæ opus, quod ipſe nonnunquam epiſtolam, nonnunquam πίνακας, ſæpe hiſtoriam appellat, ab eo ſcriptum anno a C. N. MCLXXVI, uti docet Nicolaus Gerbelius in præfatione Tzetzæ præfixa.

Etiam Chriſtianum fuiſſe indicat luculentiſſimus locus deſumptus ex octavo capite Geneſeos de Ammanitis, in voce Ἀμανον. Similiter in Βέθρια, Ἐβραῖος, Ἔθνος. Sed evidenti argumento id ipſum demonſtrari poteſt, quum optime de D. Chriſto confeſſionem exhibet in voce Βηθλεεμ, in qua urbe non tantum natum D. Chriſtum profitetur, ſed ſecundum carnem ibi genitum, attamen etiam Servatorem & Deum noſtrum eſſe. Non eſt igitur audiendus Septimius Florens Chriſtianus, quem non puduit Stephanum Auctorem Ethnicum appellare in commentariis ſuis ad Ariſtoph. Irenam pag. 77, ipſique tamen ſacras literas veteris teſtamenti non incognitas fuiſſe liquet ex voce Ἔθνος de primogenitura ejus.

Hic Stephanus ſcripſit librum, quo ego non fuiſſe unquam limatius ſcriptum in tota ſequioris ævi ſcriptorum turba ullum puto, tam egregiis diverſiſque exemplis & tanta geographiæ peritia conflatum. Ad cujus materiam quod attinet; in ea ob oculos ponit Stephanus in tribus habitabilis orbis partibus præcipuas regiones, provincias, gentes, urbes, oppida, caſtella, colonias, demos, montes, colles, valles, ſaltus, ſilvas, lucos, fana, maria, ſinus, promontoria, inſulas, peninſulas, portus, freta, litora, ſcopulos, flumina, fontes, lacus & paludes. Hiſce præterea ex antiquiſſimis Hiſtoricis, Mythologis & Geographis adjiciuntur hiſtoriæ, fabulæ, locorum ſitus, mores aliquando gentium, regnorum conditores, regionum & urbium nomenclaturæ, multarum coloniarum origines, antiquitates, etymologiæ, & plurima ad Grammaticam ſpectantia. Itaque tam neceſſaria & utilis opera hæc eſt venerandæ antiquitatis ſcrinia perſcrutanti, ut ille prorſus numerus ſit & in literatorum centum vix veniat, qui ſe hac in Criticæ parte non ſedulo exercuerit. Miratus ſum profecto ſæpiſſime, atque etiam nunc miror commentatores & doctiſſimos interpretes toties in verſione gentilium & tam turpiter fuiſſe hallucinatos, nihil omnino nitori & elegantiæ relinquentes. Utinam interea Stephanus manſiſſet ille, qualem ſe in publicum emiſerat. Sed ut nunc denuo, ſic ipſius etiam & ſequenti tempore ſtulti & bonarum artium profani ſe oblectarunt breviariis & compendiis colligandis, ita ut quidam ipſos auctores in epitomen redegerint ipſis auctorum verbis ſervatis aut paulum immutatis; alii breviaria proprio ſtylo confecerint ex variis ſcriptoribus excerpendo, quod in rem videretur; ut Salmaſii verbis utar in præfatione ad Lucium Ampelium; eo ſucceſſu, ut poſtea ipſi veri auctores fuerint aut ignorati, aut neglecti, ac tandem merſi & æternis tenebris damnati. Quod quum queramur in multis, etiam Stephanus hanc deplorationem meretur. Non enim vere Stephanum hodie tractari, ſed hactenus tantum Stephani epitomen exſtitiſſe, licet argumenta infallibilia & minime in dubium revocanda ex v. Ἀγρίνιον, Φείξ &c. & aliis poſſem producere, ſatis clare nunc liquet conſtatque ex genuino fragmento edito. Unde etiam dilucide apparet, qualem ſcopum in hoc auctore ad eam redigendo tenuitatem habuerit Hermolaus ille. Nam ſic vocabatur, qui gangræna iſtam Stephano attulit. Multis in locis vanum & nugax fecit hoc opus, niſi interpretationem ſubleves. Loca ex antiquorum ſcriptorum ſcriniis deprompta a Stephano, omnia vel negligit prorſus, vel de auctoris nomine duntaxat mentionem facit ipſiſſima verba prætermittens. Et hæc ratio eſt, quare exiſtimem

mem noſtrum ſcriptorem in literis Φ Χ Ψ & Ω tantam injuriam non fuiſſe paſſum, quam in præcedentibus: nam iſtis in ſectionibus quæcunque ex veterum ſcriptis citantur, omnia fermè invenies. Præterea alterutrum horum, quæ modo ex Salmaſio dicebamus, in Stephani luxatione etiam contigiſſe, & Hermolaum non tantum Stephani verbis hanc epitomen confeciſſe, non immerito quis ſuſpicetur. Sed quis tanto acumine præditus, qui additamenta illa probe a Stephani verbis dignoſceret? Non quemadmodum haud ità facile eſt, ſpuria ſcripta a genuinis diſtinguere, quam ſint nativas gemmas dignoſcere ab adulterinis; eodem modo tam facili negotio dignoſcuntur verba, quibus auctor uſus eſt, & quæ epitomator de ſuo addidit. Immo quam mutaverit Stephani verba, ex genuino fragmento id manifeſte diſcere poſſumus. Quo autem tempore hoc Stephani opus in compendium ſit redactum, nequeo dicere, neque fortaſſis quiſpiam alius: ſi diſcedat ab Suida, qui Hermolai epitomen Juſtiniano Imperatori dedicatam teſtatur. Porro quo tempore propter ſubjectam epitomen in tenebras abierit, non facile commemorari, multo minus argumentis probabilibus evinci poſſet. Tempore tamen Conſtantini Imperatoris Porphyrogeneti integer fuit, uti liquet ex libellis de adminiſtrando imperio & thematibus ad Romanum filium, ubi totos ex noſtro deſumpſit locos, uti annotavimus in voce Γ῾Ηρία, Καπνᾳδοκία, Πελοπόννησος, Βυζάντιον, Βόσπορον & innumeris aliis locis. Immo ipſum Stephanum alibi nominat Grammaticum, ut in Siciliæ Themate. Diu certi dubitavi, an Euſtathius ex omnibus locis, quibus hujus libri meminit, ſive in Homeri ſive in Dionyſii commentariis, appareret aliud quam ipſum tantum hanc epitomen & nihil ex ipſo Stephani opere uſum fuiſſe aut tranſcripſiſſe. Nam certe & auctorem epitomatoris titulo inſigniit. Donec tandem diligentiſſime a capite ad calcem immenſa illa in Homerum volumina perlegendo, atque etiam in Dionyſium commentaria, invenire potui, ex quo mihi liceret hanc conjecturam facere, Euſtathium aliud quid in uſu habuiſſe, quam quod videtis & legitis.

Omnino enim reperiuntur apud illum, quæ hodie non conſpiciuntur in nobis familiari Stephano: unde dubitandum non eſt ipſum integriores habuiſſe ſua ætate codices, quam nunc circumferuntur. Hujus rei inſigne argumentum depromam ex comment. ad Iliados β', ubi ſic ſcribit. Γ῾Ιστέον δὲ ὅτι Λίνδος, ἡ μόνην Γ῾ρόδιος πόλις, ἀλλὰ καὶ τῆ ἀρχαιολογίᾳ εἴδος, ὡς δῆλον ἐκ τῆς ἐσμῆ λιβάνου σμύρνης καλάμου φύσεως Λίνδος, ὥς φησιν Ἀβλώνιος. Τῶν δὲ Γ῾ρόδιον ἢ πόλιν ὑφηγεῖται φησὶ καλλίστην καὶ τὰ Πελοποννησιακὰ ὑπὸ λεγατίκιον, ὑφ' ἓν δὲ ὁ Ἀπίων λαμβάνει ὁ Περιηγητής. Οἱ δὲ τὰ ἐθνικὰ συλλέξας, καὶ Σικελικῶν πόλιν Λίνδον ἱστορεῖ. ὃς δὲ ἡ παρ' Ὁμήρῳ Γ῾ηλυὸν Γ῾αλυὸν γράφει· λέγων εἶναι δὲ ἐν Σκυθίᾳ, καὶ ἐν τῷ Ἀσβίᾳ δὲ πάλιν Γ῾αλυόν. Τῶν δὲ Κάμιρον Λίνδον ἓν ὁ αὐτὸς γράφει τοὺς Λίνδιους ἓν κυρίᾳ. Τὸ δὲ πύθιον ὁ Κάμιρος Λίνδ' ἀποφθέγγεται γράφει). Verum ſi cui hæc Lindi deſcriptio levis & minimi ponderis videatur, addam majoris efficaciæ argumentum ex eodem Archiepiſcopo ad Iliad. β, ubi ex Stephano Ornearum deſcriptionem abſolvit, de quibus hodie in Ethnicographo nihil circumfertur. Ὀρνειαὶ δὲ ἡ δίχα ἓν ε Ὀρνιαί, τῶν δὲ μάλιστα ἐν πονηῇ χρήσει κεῖται, καὶμη ἐστιν Ἀργείας καὶ ἡ γεωγράφων. ἔστι δὲ ἐπίσης μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος. ταύτην δὲ ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας πόλιν λέγει, ἐν καὶμῃ. Sed de his Orneis ne gry quidem apud noſtrum: unde non temere conjicitur Euſtathium integriori ſua ætate epitome uſum fuiſſe. Quin etiam ubi loquitur περὶ Λυκάονος, in notis ad Iliad. β pag. 237 inſigne & præſtantiſſimum ibi incrementum legitur: Λύκαος. ὃ δὲ Λυκάονα φασὶν ἀνεψιὸν ὁ παιδὸς Ἕκτορος. ἔστι δὲ καὶ Λύκαος καὶ ἡ γραφέα τῶν ἐθνικῶν. ὃς λέγει καὶ ἐπὶ τοῦ Κρητικοῦ Λύκαστον ἐξωνύμιον τι ἐγχωρίαν. οὐκ ἀπιθανεῖται δὲ φησὶν ἡ ἐθνικὴ ἀποβάλλεις. τοῦτο παρὰ πᾶσι ἄλλοις οὐκ ἐξωνύμιον. Η' δὲ φασὶς ἐξωνύμιον

πρὸς

τὸν Ἀριστυλλὸν ἢ Βαρσίνην φασὶν ἢ κυρίως ἑνιαυ]ὸν, ὃς ἐ ἔνιοι αὐτὸν ὡς ὁ Ῥο-
δίλλε ὡς Ἡγεμονέ]ν, ὡς ὁ ἐθνικοδέφ]ν λέγει, ὃς ἐ Πελοποννησίων φασὶν ἱστρ.
Propterea credimus Euſtathio ſane ad manum fuiſſe ipſum integrum Stephanum, quum poſtera ſæcula, certe noſtra, his minutiis contenta eſſe debuerint; utique quantum nos ex aliorum ſcriptis animadvertere poſſumus. Etenim epitome jam confecta potuiſſe adhuc alibi latere & latuiſſe, nec minus ipſum, quàm hanc epitomen, facile perſuadeor vel ex particula voluminis Seguieriani, vel legens verba illa, quæ Illuſtris Scaliger ſcripſit epiſtol. lib. IV. 431 ad Iſaacum Gruterum. *Jam video illum codicem eundem eſſe, quem Nicolaus Sophianus habebat. nam præter alios codices inerat & integer Stephanus ἐθνικοδέφ]ν cum toto κ & λ, quæ hodie imperfecta circumferri haud ignorat.*

Hæc igitur epitome, quum in avorum noſtrorum veniſſet manus, ter prodire juſſa, etſi valde mutilata & manca, per Aldum & Juntam, tandem & ab Xylandro in lucem venit multis in locis mediocriter emendata & reſtaurata. Ab omnibus quidem ea grate ſalutata eſt & uſurpata, & interdum nimis. Nam Ferrarius in dictionario Geograph. & pag. 59 in Ἄρβηλα Suidæ verba adſcribit Stephano; & pag. 447 in Mangreſia ait Hic Antiochus "Rex a Scipione victus, magna clade affectus eſt, unde Scipio Aſiaticus cog- "nominatus Stephano libro de urbibus; quæ ſi inquiras, vix invenias. Sed "primus omnium videtur uſum ejus optime noviſſe Carol. Sigonius in ſcholiis ad Livium, quem illic paſſim eximit ab dubitatione, nonniſi una hujus breviarii ope. Poſt Xylandrum, qui præſtitit multa, quoque alii viri docti miſerati fuerunt ejus conditionem, ut eam mollire ſedulo conarentur; hinc Petro Lambecio libro I comment. de Bibliotheca Cæſarea vidiſſe teſtante præter Strabonem & poëmatia vetera Latina Stephanum de Urbibus a Xylandro Gr. editum A. 1568 manu Scaligeri notatum ab Seb. Tegnagelio emptum & in bibliothecam Cæſaream tranſlatum; hinc Caſaubono ſcribente nunc in Theocriticis pag. 15 *Docebimus illud cum illum auctorem* (Stephanum dicit) *ſexcentis mendis quibus ſcatet liberatum olim Deo volente edemus*: nunc in epiſtola ſecunda ad Theodorum Canterum teſtante ſe habere *in Stephanum paratas notas, quæ miſerum illum ſcriptorem ab infinitis mendis aliquando, ſi Deo viſum fuerit, vindicabunt*; quæ in cujuſcunque manus inciderunt. Poſt hunc Cluverius de antiqua Geographia optime meritus ejuſque ſcientiſſimus, in operibus de Italia, Sicilia & Germania antiqua feliciſſime aliquando noſtrum auctorem reſtituit & emendavit. Poſt eum Salmaſius ope & auxilio MSS. Palatinorum aliorumque, (nam uti ex codice ejus liquet, antiquos & recentiores conſuluit) innumeris locis Epitomatorem ſupplevit, auxit, reſtituit, & genuinum nitorem reddidit, uti omnibus patet Plinianas exercitationes evolventibus; ipſo etiam in notis ad Florum progreſſum anno 1609 ſcribente pag. 93. *Stephanum ante annum recenſuimus & caſtigavimus*; & pag. 197 ubi titulum Stephani formare videtur; & pag. 209 appellante Stephanum meum. Vide etiam ad Trebell. Pollionem pag. 197. Sed quid plura de notis, quas Salmaſius ad oram ſui codicis annotavit? tantopere hoc doctis viris fuit notum, ut omnino & in publicis dedicationibus dixerint & exiſtimaverint Salmaſium edidiſſe Stephanum. Colligimus hoc præſertim ex appendice notarum ad Harpocrationem, quem Mauſſacus poſt obſervationes ſuas in Plutarchum de fluminibus Salmaſio dicabat, ubi ita ſcripſit: *Tibi vero hæc dedicare libuit, Salmazi, quia & me amas, & neminem melius te Harpocrationem noviſſe ſciunt omnes eruditi, qui a te jam diu ſpectant tot præclara & illuſtria opera, ut Stephanum de Urbibus, Epigrammata Græca veterum, Geoponica, Solinum, Hiſtoriæ Auguſtæ ſcriptores, & alia innume-*

τὰ, quorum dominus ac poſſeſſor es. Salmaſius ſane pluribus codicibus uſus fuit, ut ex margine ejus Stephani colligere fuit facillimum, vetuſtioribus & recentioribus: ſed non eodem modo erant diviſi. Nam recentior ille in libros erat diſtributus: poſt finem literæ Δ teſtatur ibi incipere librum decimum tertium: & ad initium literæ Z dicit incipere librum decimum quintum in MS. recentiore Palatino. Non ubique tamen invenit hanc diſtributionem in libros; vel tanquam rem non neceſſariam ubique addidit. In fine ad fragmenta hæc leguntur, βιβλίον ια. ἀγδηκοντα-κεφάλαια, πέρας τοῦτο, ſed non convenit cum Palatini codicis numero. Nam Salmaſius teſtatur ibi incipere librum decimum tertium. Quid dicam de noſtri ævi miraculo If. Voſſio, qui exquiſitiſſimis annotationibus in Pomponium Melam publicatis, præterea nobiſcum communicavit ipſum Salmaſii codicem, longo eum uſu tantopere detritum & deturpatum, ut multis in locis ſenſum elicere non potuerim, ſed interim collatum cum Palatinis aliiſque codicibus. Immo ex bibliotheca ſua rariſſimorum codicum MSS. refertiſſima uſum nobis conceſſit alterius cujuſdam manu exarati codicis, ex quo totos locos, qui in aliis non reperiuntur, Stephano noſtro addidimus. Repente enim, mi Lector, dico tibi, quid acciderit. Quum ſic eſſet laboratum in Stephano, fata voluerunt, ut is incideret poſt Xylandrum in curam noſtram, & id quod modo dixi, in optimo hoc auctore præſtiti. Quantum enim inter hanc atque alias editiones interſit, facile tibi apparebit, ſi priores cum hac poſtrema contuleris, & reſpexeris vocabula Ἀγγῆς, Ἀκυλήϊα, Ἀμφίλοχοι, Ἀνδανδρ-, Ἄρκ- πόλ-, Ἀρκαδία, Ἐδεσσαῖς, Ἀφροδιτόπολις, Βαρίφανα, Βέρε, Γάζα, & paſſim, ubi ex MSS. hanc epitomen auximus. Multi enim in hac epitome erant hiatus. Sed nullibi major, quam in litera κ: nam vocabula ultima literarum κε & ſequentium, & prima literarum κο deſiderantur. Et in Palatinis codicibus nihil ad has pertinens obſervavit Salmaſius, earumque nullum veſtigium nobis ſuppeditavit cod. Voſſianus: ſed neque ex ſeria Euſtathii lectione in his aliquid apud eum deprehendi, nec quod ſciam ullum locum ἐκ τῶν ἐθνικῶν ſcriptore allegat, qui ad hoc fragmentum referri poſſit. Putat tamen vir doctus Nicolaus Lloydius Parrhaſium integro Stephani codice uſum fuiſſe, qui nos monet ab ipſo fabulam de Arginno recitari in voce Κέφισσ-, de qua voce in hodiernis editionibus & ſcriptis codd. quos videre licuit, ne gry quidem occurrit, cum omnes iſthac parte mutili circumferantur. Verum vix puto Parrhaſium vera loqui: nam pars hujus fabulæ apud Stephanum in voce Ἄρ-ησσ- exſtat, & quia hic puer frequentius in fluvio Cephiſſo nataverit, ibique perierit & ſepultus ſit, fortaſſis locum non diligenter inquirens, exiſtimavit Stephanum hac de re in Κέφισσ- loqui, cum tamen tota hiſtoria ab eo loco ſupra nominato commemoraretur. Solebant enim primi rei literariæ reſtauratores aliquando partem ex Artemidoro, ex Hellanico, ex Eratoſthene, a Strabone, Athenæo aliiſque antiquis ſcriptoribus allegata, ita in medium producere, quaſi ex ipſis ſcriptoribus hauſiſſent, & ipſi in eorum bibliothecis laterent, uti vana hac eruditionis oſtentatione in ſedula antiquitatis inveſtigatione tanto doctiores viderentur, & admirationem apud imperitos excitarent. Sed ſæpiſſime fruſtra ex MSS. codd. opem emendicavimus, qui vulgato contextu interdum corruptiores erant. Quare aliquando ſolis conjecturis nobis ſtandum & res peragenda fuit; quæ ſi non ſemper certæ ſint & veræ, quid mirum? Homines ſumus; & humanitatis ſuæ indicia in rebus maxima ſagacitate, cura & indefeſſa diligentia elaboratis relinquere humano generi eſt innatum. Neque tamen omnibus in locis, quibus licitum fuit conjectare, nobis Suſſeni fuimus: φιλαυλίαν enim ac αὐθάδειαν cane pejus & angue odimus, nec nimis noſtri juris ac noſtræ ſen-

tentiæ

tentiæ esse amamus, sed in his solum, ubi veritas se exserit tam coruscis radiis, ut non alio lumine indigeat. Inter alia adminicula, quæ nobis laborantibus profuere, jure meritoque Eustathii Archiepiscopi in Homerum & Dionysium Alexandrinum de situ orbis commentaria recensenda existimo. Hujus enim doctissimi Viri opera si ad nostram ætatem non pervenissent, sæpenumero in luto hæsitassemus, & nulla nobis cognita fuisset via, qua nos commode extricare potuissemus: nihil ipsi in Homero occurrit ad Geographiam spectans, quod nostri Epitomatoris testimonio non confirmat, tantum ipsius quantum Strabonis atque aliorum Geographorum auctoritati attribuens. Præter usum horum, quos dixi, operum librorumque nihil magis nostrum opus promovit, quam diligens nummorum antiquorum perscrutatio, ex quibus tanquam incorruptis testibus vera aliquando nomina urbium & ab iis deducta gentilia non frustra petivimus. Qua in re Lucas Holstenius vir doctissimus & Germaniæ decus, cum multa utilitate versatus primo fuit. Quanto nummorum prodierit major copia, tanto major etiam τῶν ἐθνικῶν evidentia & claritudo enituit. Neque interim frustrandus est sua laude Amicus noster Lusitanus, vir eruditissimus, cujus nomen, quanquam dignum nostra commemoratione, hic reticeo, ut nimis modestæ ejus petitioni satisfacerem. Totum epitomatoris opus in Latinum transtulit, magnoque commentariorum volumine auxit atque illustravit, quæ omnia post inceptum nostrum opus videnda nobis exhibuit.

Quod ad inscriptionem attinet, de ea dixi principio notarum, & quanquam ea recenseantur in hoc Stephani opere, non tamen ab Heinsio in notis ad Hesiodum pag. 98 appellandus erat *urbium auctor*; & recte Delrio in Claudianum non credit hunc librum esse Stephani περὶ πόλεων, sed potius epitomen τῶν ἐθνικῶν Στεφάνου ab Hermolao Grammatico Constantinopoli concinnatam: ut solebant veteres librorum indices una tantum voce insignire, ut Κρητικὰ, Λυκιακὰ, Ἀττικὰ, quæ indicabant res & origines Cretæ, Lyciæ, Atticæ aliarumque: ut de chirurgia dixerunt χειρουργικὰ, de medicina ἰατρικὰ, de harmonia ἁρμονικὰ, & sic de aliis artibus ac scientiis. Ita Stephano ἐθνικὰ, nihil aliud denotant, quam libros de gentilibus nominibus consignatos, materiam non Stephano primum, sed ante eum pluribus tractatam. Sic enim legitur Ζηνόδοτος ἐν τῶν ἐθνικαῖς λέξεσι apud Vossium de Hist. Græc. pag. 72 ex Galeno citatus; Sic Ori liber secundus de gentilibus citatur ab ipso Stephano in v. Ταύα, quod fuit opus Grammaticum, non Historicum, ut Stephani quoque nostri opus fuit, quemadmodum etiam ex Suida probari posset. Hellanicus Athenæo in ὀνομασίαις ἐθνῶν καὶ πόλεων. Ὠρίων περὶ ἐθνικῶν apud Etymologici M. auctorem in Ἄστυ. Hippias Delius idem argumentum tractavit teste Scholiasta doctissimo in Apollon. Rhod. Argon. pag. 365. Etiam, si id huc facit, Demetrius Magnes scripsit de urbibus synonymis, de quo constat ex Harpocratione pag. 240 & Suida in Μεθώνη. Etiam Auctores Arabici hanc materiam tractarunt, & in bibliotheca Lugduno-Batava inter Werneriana duo auctores reperiuntur. Scilicet quum vox ἔθνος non duntaxat simpliciter gentem denotet, sed omnes urbes, omnes vicos, omnes insulas totius orbis terræ, quo significatu occurrit apud Pollucem pag. 425, sed & aliquando non nationem, sed cœtum vel genus quoddam hominum, ut docet Valesius ad Harpocrationem, ut etiam gentes aliquando non pro integris populorum nationibus, sed singularum provinciarum incolis seu provincialibus eodem jure utentibus sumi notaverat Seldenus ad Marmora Arundel. pag. 123. Hinc Stephanus operis sui titulum finxit ἐθνικὰ, id est, gentilia, non ab unica gente, sed omnibus terrarum orbem passim incolentibus. De quibus gentilibus Stephanus agere non poterat, nisi habita urbium,

 regio-

regionum & locorum mentione, de quibus illa erant formanda & deducenda. Nam quanquam Etymologici auctor ſtatuat quadrifariam gentilia formari, nos tamen ſcimus & ab pagis, ab aliis item locis gentilia formari. Verba Etymologici ſunt in voce Ἀχαιός. Ποιητικῶς λαμβάνεται τὰ ἐθνικά· παρὰ τοῖς δὲ πόλεως, ἐξ ἔθνους, ἐκ χώρας, ἐκ βασιλέως. Fateor unam vocem ſæpiſſime pro gentili, pro heroë, pro urbe & fluvio ſumi, ſed gentilia etiam deducuntur ab aliis nominibus, ſcilicet fluminibus, maribus, paludibus. In fluviis enim occurrunt Ῥῆνοι accolæ Rheni, Λυκορμαῖος eſt ab Λυκόρμας, & Μελανιππεύς vel Μελανίππιος ab loco Μελανίππιον, etſi πόρμις male hic perhibeatur. Sic etiam gentilitia nomina deducuntur a familiis, ut Julius, Æmilius, quæ ſunt gentilia nomina, de quo conſule auctores linguæ Latin. pag. 1398 & 1402. Ita per iſta ἐθνικὰ vehementer innotuit Stephanus, ut per hanc deſcriptionem eum præcipue indigetarent, Euſtathius præſertim, apud quem Scholiis in Dionyſium pag. 9 & 15 & 77 & 93, in Homerum vero ad Bœotiam pag. 265 & Odyſſ. A initium invenies ὁ ἢ vel μὲν τὰ ἐθνικὰ γράψας. Item ad Dionyſium pag. 73 οἳ τὰ γράψαντα τὰ ἐθνικά. 55 ἐν τῇ καθ' ὅλης τῶν ἐθνικῶν. 88 οἱ δὲ τὰ ἐθνικὰ γραψάμενοι numero plurativo circumſcribens nomen. 122 ὁ δὲ τῶν ἐθνικῶν ἀναγραφεύς. Sed præcipue luxuriat hujus citationibus ad Iliad β vel Bœotiam, ut pag. 229 ἐθνικῶν γραφεύς. 313 ἐθνικὴ ἐπιδρομή. 335 ἀναγραφὴ τῶν ἐθνικῶν. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ καθ' ὅλης γραψάμενος. ὁ δὲ καθ' ὅλης γράψας τὰ ἐθνικά. 266 ὁ τῶν ἐθνικῶν συγγραφεύς. ὁ τὰ ἐθνικὰ ἐπιλεξάμενος. ἐπιλέκτης τῶν ἐθνικῶν. 305 ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ ἐκθείς. 304 ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ ἐκθέμενος. ὁ δὲ τῶν ἐθνικῶν ἐκθέτης. 335 ὁ τῶν ἐθνικῶν καθ' ὅλης γραφεύς. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ συλλέξας. 333 οἳ δὲ τὰ ἐθνικὰ ἀναλεξάμενοι. ὁ τῶν ἐθνικῶν συναγωγεύς. 233 ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ ἐπιλθών. 338 & 368 ὁ ἐθνογράφος. 320 ὁ ἐνδιαιτήσας τοῖς ἐθνικοῖς. 329 ὁ τῶν ἐθνικῶν συλλέκτης. 368 ἐθνολόγος. Interdum ſimpliciter ſine ullo auctoris nomine libri titulum ἐθνικὰ fecit, ut pag. 201, ἐν τοῖς ἐθνικοῖς φέρει. Qua in re prorſus Græcorum Magiſtrorum exemplum imitatur, citantium incertos & innominatos auctores, eorum operibus duntaxat indicatis, ut patet apud Mauſſacum in appendice notarum ad Harpocrationem poſt Plutarchum de fluviis. Suidas, quum in v. Ναχώνη eum appellaſſet ἐθνικογράφον, in v. Νάξης ait ὁ γράψας τὰ ἐθνικά. Sic enim ibi ſupplendus, ut facile cuivis patebit. Imo & epitomes meminit Euſtathius pag. 332. τῷ δὲ γράψαντι τὴν τῶν ἐθνικῶν ἐπιτομὴν δυσχερὴς ἀφήκεν. & ὁ τὰ ἐθνικὰ ἐπιτέμνων. Quin & ipſum Stephani nomen illic coruſcat pag. 15. Γρέον ὅτι διαφόρως γεγραφὰς ἐποφέρεται τὸ ῥηθὲν Ἀβραυίτιον, καθὰ ὁ Στέφανος ἐμφαίνεται ἐν τοῖς ἐθνικοῖς. Quod quanquam exiſtimabam a me primo in Euſtathio fuiſſe inventum, poſtea tamen aliter didici: nam iſtius loci meminit Caſaubonus in notis ad Diogenem Laërtium pag. 10 & 11. Etiam Stephani meminit Scholiaſtes ad Epigrammata Græca pag. 302 Brod. edit. & 239. Etiam ejus meminit nominatim Scholiaſtes Lycophronis pag. 10. αἱ αἱ. Ἐπίρρημα θρηνητικόν, ὁ παῖδες εἰ νεῦ βαρύνεται. Στέφανος δὲ ὁ Μελάμπους φεύγειν αἰτιᾶται, λέγοντες τελεῖν τὴν κανόνα &c. Sic quoque Etymologici Magni auctor. Σφήκια, ἡ Κύπρος, φεύγειν δὲ Σφήκια ἐκάλεῖτο, ὡς φησι Στέφανος ἐν τῷ περὶ Κύπρου. Sic illi. Qua igitur occaſione & quo fato noſter nomen illud περὶ πόλεων fuerit indeptus, dixerim difficulter; utrum ex MSS (in quorum nonnullis id exſtare novimus) primi editores hauſerint, an vero ei magis congruum cenſuerint, non duntaxat de gentilibus ſed etiam de urbibus gentilium primitivis agenti. Hoc interim evidentiſſimum, plures ex nuperis eum cognoſcere indice περὶ πόλεων, quam περὶ ἐθνικῶν; & ſic eum citaverunt, ut Biſetus ad Ariſtophanis Lyſiſtratam pag. 901 & 908.

Hæc ipſa expolire magis vellem, & his prolegomenis inſerere omnes canones, quos Stephanus ſparſim per totum opus diſperſit. Sic poſſem oſtendere,

dere, quot modis Siculi sua formarint gentilia, quibus terminationibus utantur Itali, quibus Orientales populi, quibus Libyes, quibus Cares, quibus Lydi, quibus Ægyptii &c. Nam & in v. Αβαι Cares solitos ait gentilia in εὺς formare, Asiæ incolas alio modo quam Europæos in v. Αβασηνοὶ, Italos per ανος in v. Βέλιτρα, alios aliquando periphrasi uti in v. Βάτη, Ακόναι, Ερύθεια, Μετάχοιον. Præter quæ omnia agnoscit κοινὸν χαρακτῆρα, cujus duas facit terminationes; alteram in ις, ut in voce Βῆγις, & in ος, ut in voce Τελχίς. In v. Αβρότονον duo vel tres canones inveniuntur. Gentilia alia difficilia inventu & secundum artem formanda habet in v. Αγαθοῦ δαίμονος. Aliquando etiam formatur gentile ex similitudine aliarum urbium, ut necesse habeat respondere terminationi gentilium a vicinis oppidis deductorum, in v. Αβυδος, Χωχή. Aliquando recedit plane a solita regioni forma, ut in v. Μαρχάνη, unde non debebat formari Μαρχανεὺς, sed juxta τύπον τῆς χώρας Μαρχανηνός. In qua parte non satis accurate de Stephano ejusque gentilibus judicant, qui censent eum plurima sæpe fingere suo captu & arbitrio, cum ego contrarium statuendum arbitrer, Stephanum nunquam ea formare nisi observatis in hanc rem canonibus, nempe solita regioni forma; imo si ab ea recedat, hoc non facit nisi auctoritate aliorum scriptorum, qui iis gentilibus fuere usi. Hoc manifeste liquet ex fragmentis integris, in quibus nullum gentile producitur, quod non veterum auctoritate stabiliat. Si igitur alibi gentile occurrat in hoc opere, cujus usus nobis non satis arridet, non ilico istud obelo confodiendum expungendumque, sed judicandum potius Stephanum in genuino opere auctores habuisse, quos neglexit Epitomator, quique cum ipso Stephano hodie desiderantur. Hæc inquam & alia similia Stephanum tangentia polire & exornare cupiebam, quum intelligo me a fatis vocari ad illud munus, a quo nec tu, mi Lector, nec quisquam viventium hominum erunt immunes. Quod momentum sicut in majore potestate est; ita tibi dico, nec credentibus me persuasurum, quam fœdissimis mendis conspurcatum susceperim, & vere ex subverbusto, ut antiqui loquebantur, non dediticium, sed in fraudem legis Æliæ Sentiæ civem Romanum fecerim, hoc est, ope ingenii omni squallore liberarim. Quod fortassis non ita manifesto legentium oculis sese offeret; nam de singulis cum illis deliberare supervacuum arbitrabar, quod rectius facient, qui otii sui ephemeridem a se non exigunt. Non nego tamen multa residua & latentia & aperta errata, quæ oculos meos effugerunt. Istiusmodi aliorum acumini reliqui, ut ille olim, qui Veneris effigiem inchoatam aliis perficiendam exposuerat. Exstabunt spicilegi, qui hujus messis reliquias persequentur. Non ut apud Philostratum queritur Agation, fortunam se magno præmio privasse, quod Acarnania non amplius nutriret leones, ita docti viri habent deplorare, nihil superesse in rep. literaria, in quo ingenium exercere liceat. Quod si aliquando non tetigi, quod destinabam; cogita neminem esse mortalium, qui non aliquo ignorantiæ calore infucatur. Hanc contagionem a rerum primordio mortalitas ex ipsa natura contraxit, & homo cum errat, humanitus errat; quod in me ne calumnieris: alioquin toti mortalitati convitium facies. At tu si quid humanitatem colis, æquus & benevolus ades; neque tum in commentariis, tum in hac etiam Stephani versione Latina (de qua agit Scaliger, & eam sibi non placere scribit in epist. pag. 528 & seq.) quam multa peccaverim, aut quid non sim adsequutus, sed quantum tua causa & voluerim & tentarim, & immenso labore, quod potui, ad umbilicum perduxerim, dispice. Hoc sperans, finem facio cum divinioris ingenii vate, qui fulgore carminum suorum solus appellari poëta meruit, sermone Ulyssis utens ad regem Alcinoum;

Θεὸς δ' ἀρετὴν ὀπάσειε
Παντοίην, καὶ μή τι κακὸν ἐπιδήμιον εἴη.

 GUI-

GUILIELMI XYLANDRI AUGUSTANI, IN STEPHANI DE VRBIBVS *editionem ſuam, ad candidum Lectorem Præfatio.*

IAmpridem hunc Geographicorum propriorum nominum Indicem in Latinam linguam convertere ita ſum aggreſſus, ut urbium, regionum, montium, fluviorum, aliaque id genus nomina vel ab autore omiſſa adiicerem ex aliis Geographis, Strabone puta, Plinio, Mela, Ptolemæo, nec non Hiſtoricis Poëtiſque, Græcis juxta Latiniſque: vel quæ hic brevius aut confuſius proponuntur, ex iiſdem ſcriptoribus plenius atque diſtinctius exponerem. Quod noſtrum opus aliquandiu intermiſſum, hoc tempore perſequimur: & ſpes eſt confore, ut Græci hujus libri editionem confeſtim ſubſequatur ipſius quoque in publicum emiſſio. Nunc explicandum mihi eſt paucis, & cur Græcum hoc opus ſeorſum, & quale id edam, ac quid in eo à nobis ſit elaboratum. Simul de autore ipſo, Indice libri, & utilitate, aliquid afferemus.

De iis quæ Latinè non reddebantur.

Qui librum hunc perlegerit, niſi valde ſit ineruditus, nullo negocio intelliget permulta eſſe, quæ cùm propriè pertineant ad Grammaticam Græcam, & vocabulorum Græcorum etymologiam, neque poſſint Latinè verti aut exprimi: neque ſi poſſent, à me debuerint, qui Geographicis duntaxat operam deſtinaverim. Illa ipſa autem quæ Grammatica diximus, præclara ſunt, multiſque modis cognitu digna, atque etiam ad multa menda de bonis libris tollenda plurimum conducunt: ut ſupprimere ea velle, aut prorſus omittere, hominis ſit ingrati, ac faſtidioſi. Itaque hæc quidem græcè ſunt & edenda, & legenda: quod video à doctiſſimis & rectiſſimè & diligentiſſimè factitatum. Præterea in meo Commentario, utpote quem Latinè (mirum enim ni debebam Græcè?) ſcriberem, ſecutus ſum Latinarum litterarum ſeriem atque ordinem: ne malè mererer de iis qui Græca non didicerunt, quod minimè interpretem ac collectorem decuit: quomodo autem huic ordini cum Græco alphabetico conveniat, obſcurum non eſt. Proinde totum potius opus Græcum ſeorſum edendum duxi, quàm diſcerptum hinc inde Latinis non ubique reſponſuris conjungendum, & quaſi intercalandum. Legent ergo Stephanum Græcè, qui ſunt gnari ſermonis Græci: & ſi volent, ſuo tempore cum noſtris comparabunt. Interim autem invenient, niſi me omnia fallunt, quorum nomine gratias nobis agant:

Editio hæc quid aliis præſtet.

modò comparare noſtram cum prioribus editionibus non gravabuntur. Primò enim, multas mendorum centurias ſublatas, locaque permulta fœdè corrupta prius, à nobis ſuæ integritati reſtituta deprehendes: quæ res quanto nobis labore, quibuſque moleſtiis ſteterit, nemo rectius judicabit iis, qui in ſimili ipſi quoque aliquando re laborarunt. Emendationum rationes in Commentariis, quò maximè pertinent, conjecimus, ubi etiam de aliis admonuimus, quæ, ne nimium juris nobis ſumere viderèmur, loco movere non ſumus auſi, quanquam vitioſa certis de cauſis ſuſpicaremur.

Scriptores, & eorum ratio.

Deinde quia & multi boni ſcriptores, eorumque etiam nominatim libri adducuntur, partim ſuperſtites, plerique jampridem aboliti: quia hæc ipſa commemoratio non jucunda duntaxat eſt, ſed & ad aliorum autorum ſcripta vel intelligenda, vel etiam corrigenda facit: indicem accuratum ſecundum ſeriem Latinarum (in rudiorum gratiam) litterarum compoſui, in quo ſcriptor, ac (ubi requirebatur, & res ferebat) liber ejus ponuntur: tum ubi allegetur, non numeris hoc, ſed (ut & errandi minus occaſionem relinqueretur, neque huic ſoli editioni index conduceret) ipſis vocabulis adſcriptis, in quorum expoſitione Stephanus eorum meminit. Verbi gratia. Æſchyli tragœdi Prometheus ſolutus, Λυόμενος, citatur in Αἴτναις: Sophoclis captivæ, αἰχμαλωτίδες, in Βαμοὶ, & in Ξένοις, &c. Denique cùm paſſim multa verba explicentur, multæ res commemorentur, adeoque in tam exiguo libro permulta ſint erudita, rara, memorabilia: ea itidem in Indicem eodem modo conjeci. In quo id obſervandum tibi eſt, ea, ad quæ ipſa litterarum ſeries

te

re ducit, me non posuisse. quorsum enim profuisset scribere (verbi gratia) Abydus in ἄβυδος? Litteram quoque Ha aliquando omisi: & quæ in ea quæres, ubi non extabunt, in vocali aspirationem sequente investiga. ut, Halicarna, ἅλι. &c. Ejus generis sunt etiam, quòd, cum litera e, eodem ordine Latinitatem secutus, posui: & ω cum ο. ου incipientia, in ch collocavi. & pro β, u consonantem interdum sumsi. ει, in œ: ῃ, in æ alicubi mutavi: & si qua sunt alia, quæ elementorum Græcorum cum Latinis comparatio non difficulter explicabit. Ita ergo & correctius multo hoc Opusculum, & ad usum accommodatius, in præsentia emittimus: cujus illustratio in nostro Commentario brevi (Deo volente) subsequetur. De utilitate dicerem, nisi res hoc non postularet. Qui enim inutilem eum putabit esse librum studiis liberalibus, cujus autoritate doctissimos quosque scriptores manifestum est vel sua confirmare, vel aliena explicare; is quid utile censeat, non facilè dixerim. Omnino autem, qui historiarum lectionem nesciunt esse maximè & utilem, & eruditionis veræ cupido necessariam, à nobis hoc loco doceri non debent: qui sciunt, & sine Geographiæ cognitione eam expediri posse sibi persuadent, fatui sunt. Et cùm in aliis generibus Onomastica tanti fiant, cur in hac parte, quæ vocabulorum multitudine nulli cedit, ordinata nominum consignatio, eaque fidelis & certa, non in summo habeatur precio?

Utilitas libri.

Titulum hujus Onomastici, Στέφανος περὶ πόλεων, nolui immutare, quanquam genuinum esse minimè credam. Quis fuerit Stephanus, nondum comperi, quoue tempore vixerit. Eustathio quidem prior fuerit, & magni nominis grammaticus, oportet. ab eo enim passim ad testimonium, atque etiam sententiam ferendam adducitur: præsertim in Commentariis in Bœotiam Homeri, & in Dionysii periegesin. Appellatur autem non Stephanus, sed ὁ τὰ ἐθνικὰ συγγράψας, ὁ τῶν ἐθνικῶν συλλέκτης, ἐθνικά. Zezes in capite sui Alpha centesimo, Stephanum Byzantium vocat. Cæterùm ἐθνικὰ citari hoc ipsum opus, cujus nos Epitomen nunc edimus, in promptu est videre, conferenti Eustathii loca cum nostris. Exemplo sit pro plurimis unum Θέσπεια: de qua planissimè ea hic reperies, quæ initio Bœotiæ ex Ethnicis, hoc est gentilibus, citat Eustathius. Apparet autem, Indicem operi à Stephano factum ἐθνικὰ: quia non tam propria locorum nomina è Geographis interpretaretur, quàm de nominibus gentiliciis, aliisque id genus inde derivandis disputaret, re inter grammaticos sic satis controversa: cujus extant etiam in nostro hoc Opere illustria documenta. Atque hoc nomen ἐθνικῶν extat etiam, ut mox dicemus, apud Suidam. Byzantinam quoque historiam à Stephano fuisse scriptam, apparet ex Γότθοι, in nostra editione. Fieri potest ut verba ista non Stephani sint, sed Hermolai: ut & quæ de Eugenio in ἀνακτόρεια. atque huc magis inclinat animus, motus eorum quæ subjiciemus comparatione. Utrum sua ἐθνικὰ scripserit secundum elementorum ordinem Stephanus, nihilo magis possum pronunciare, quàm de ipsius autoris vita. nisi si quis putat ex Epitomæ ordine, quicquam de ipso etiam opere certò posse statui. Apud Suidam (quod ante nos Aldus monuit) legitur, Hermolaum quendam qui Constantinopoli fuerit grammaticus, scripsisse Epitomen ἐθνικῶν Stephani, & eam Iustiniano imperatori inscripsisse. Id ego non ad Rhinotmetum illum, sed magnum Iustinianum, qui ante annos circiter CIↃ decessit, cur referam, paulo pòst intelligetur. Dicet contentiosus aliquis, inde non consequi, ipso Stephani opere amisso, nos nunc Epitomen habere (nam nihil obstare, quin amissa Epitoma, ipsum ad nos perlatum sit Opus) & ut sit Epitome, alterius potuisse esse autoris quàm Hermolai. Ego meam conjecturam dissimulare nolo. Opus Stephani nos non habere, sed compendium, quod vocant, magno bonarum rerum dispendio nobis substitutum, res ipsa vociferatur. Non instituam aliorum cum hoc libro comparationem: ipsum si secum conferas, illicò de pleno aliquo negligenter in breviarium fuisse contractum animadvertes. Paucissimis exemplis de plurimis utar. Neque nunc persequar, quòd multis in vocibus explicandis aliquando verbosus: nonnunquam, cum res maximè poscebat verba, concisus est & aridus: magno argumento, esse optimi scripti hoc non optimam Epitomen, qua de re alicubi in Commentario meo monui. Id unum sufficiat, quòd compluribus locis aliò lectorem rejiciens, ubi sit ejus de quo agitur inventurus explicationem, planè frustratur, inanemque dimittit. Verbi gratia, in Ἀκκαβικὸν τεῖχος, ad

De titulo, & autore.

De ipso Opere.

Σαλμώνιλλω (sic enim correxi) te amandat: in ἀκμονία, ad ὕσπ]ον πτόλον: in πτολίλιον, ad ἐπωΐαν. quò si te convertas, nihil protsum eorum quæ promittuntur, ac ne umbram quidem rei invenies: fitque hoc, quàm expediat, crebrius. Quid quòd mendosa occurrunt permulta, quæ Stephano attribuere perinde verear: ut, cum Timolo, præterito quo debuit eum indicare loco, τίμωλον deinde figura poetica pro eo ponit. cum τίμωλον & Eustathius in Iliad. p. 866 agnoscat: & Latinus poeta,

Deseruêre sui Nymphæ vinctæ Timoli.

Quod genus est etiam Τάβιοι pro Gabiis, ubi Remus fuerit educatus, Τ pro Γ supposito: & alia, de quibus suo loco disputatur. Jam cum κατὰ στοιχεῖον instituerit vocum explicationem, ita sæpe is confunditur, ut magnam conditoris aut conscriptoris Epitomæ hujus oscitantiam nemo non sentiat. Mihi quidem ex ea subiit aliquando suspicari, librum, quem is in compendium redigeret, non fuisse alphabetico ordine descriptum: sed vel Hermolaum, vel librarium, ex eo excerpta voluisse eum in ordinem digerere, atque ob incuriam alicubi propositum non tenuisse. Vide ἀλίμαλα, ἀμολθ&, ἀνδρόνικα, ἀρλινδηλα, βαιτέρης, Βερενικίδαι, γάδαρα, νισώπη, & multa alia. Sed de ipsius Stephani opere, & ejus ordine, sum, ut dixi, incertus. Hujus autem, quod edimus, Onomastici autorem esse Hermolaum, non Aldo jam assentior: sed rationi temporum, & iis quæ in Ἀναστάσια nostro, Suidas in Εὐγένι& habent. Nostri sic: Vocem hanc per diphthongum Eugenius scribit in Collectione vocabulorum, seu Dictionario, is qui ante nos Constantinopoli scholam rexit, & cætera. Hæc verba non Stephani esse, sed Hermolai, liquet ex ratione temporum. Iustiniano enim hic suam ἐθνικῶν Stephani decurtationem (absit invidia à vero) dedicavit, & fuit grammaticus Byzantii: id est, id gessit muneris, quod alio tempore Eugenius. Successisse autem huic eum, docet Suidas, cùm Eugenium senem sub Anastasio maximè clarum fuisse discrè scribit, litteras Constantinopoli docentem. additque, eum scripsisse παμμιγῆ λέξιν κατὰ στοιχεῖον: id est, omnis generis vocabula promiscuè ordine alphabeti conscripsisse. quod quid sit, nisi ea quam noster vocat πολυγλῶ λέξεων, non video. præsertim cum Suidas in principio Operis sui, unde id collegerit exprimens, Eugenium quoque referat, qui περὶ λέξεων κατὰ στοιχεῖον scripserit. Quanquam in libro περὶ πρωτικῶν, etiam hæc ab eo potuit vox declarari, assimilis exemplis quæ Suidas refert, ἀνυπόδητον, ἀσκληπίειον. Atqui inter mortem Anastasii, & Iustiniani imperium initum, non nisi septem interveniisse annos, perhibitum est monimentis historiarum. ut negare qui velit, Hermolaum Eugenio successisse, & Stephani ἐθνικὰ in compendium redegisse, omnem fidem bonis conjecturis derogare videri queat. Atque hinc etiam liquet, ΙΟCL minimùm annis Stephanum Eustathio fuisse priorem: fortasse etiam multo pluribus, cum à Iustiniano magno (de quo cur hæc accipiam, Anastasii mentio satis indicat) ad Andronicum, sub quo Eustathius claruit, anni sint circiter totidem. Atque, ut præfandi finem faciam, nisi metuissem ne cui hoc videretur audacius quàm fidelius abs me factum: si mihi Index hujus libri meo fuisset arbitratu adsignandus, ita haberet: Ἑρμολάου Γραμματικοῦ Κωνσταντινουπόλεως, Ἐπιτομὴ τῶν ἐθνικῶν Στεφάνου Γραμματικοῦ. Neque repugnabo tamen, imò lubens adsentiar, si quis censebit, ea de quib. dictum est graviora hujus Opusculi vitia, non tam Hermolao, quàm posteritatis inertiæ, & librariorum detestandæ incuriæ (cui magnæ litterariæ calamitates debentur) imputanda esse: cum etiam Præfationem ad Iustinianum imperatorem extriverint ea. Iustinianas quidem vocatas, in ἄνκῃ extat, tempore autoris eam urbem, quæ e regione sita fuit novæ Romæ: haud dubiè, à Iustiniano imperatore. quod ipsum quoque ad temporum rationem pertinet. Sed jam ad ipsam Epitomen hanc Onomastici Geographici ut accedas, per me licet.

Autor libri demonstratur.

Ratio temporum.

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΠΕΡΙ

ΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ ΔΗΜΩΝ.

STEPHANUS BYZANTINUS

DE

VRBIBVS ET POPVLIS.

ΑΒΑΙ[1], πόλις Φωκικὴ, ἀπὸ εὐθείας ἐνικῆς τῆς Ἄβης. Κέκληται δὲ ἀπὸ ἥρωος Ἄβα. Ἡρωδιανὸς δέ φησιν, ὅλως τὸ Ἄβας, ὅτε ἔθνους σημαίνει, περισσοσυλλάβως κλίνεται ἀεί, ὅτε δὲ ἐπ' ἰδίου, καὶ ἰσοσυλλάβως, καὶ

A

ABÆ, urbs Phocenſis, à nominativo ſingulari Abe. Ita autem dicta eſt ab heroe Aba. Verum Abas, quandò gentem ſignificat, auctore Herodiano, ſemper imparisyllabicè declinatur; cum verò nomen eſt proprium, parisyllabice

B

&

[1] Στεφάνου Βυζαντίου περὶ πόλεων καὶ δήμων.] Eodem prorſus modo hæc Inſcriptio in tribus editionibus legitur; verum an hunc Aldus & Xylander invenerint in MSS. vehementer dubito; ſi invenerint, eam non Epitomator, ſed recentiores quidam librarii. Stephani Epitomen tranſcribentes, ita conceperunt: nam minimè reſpondet Inſcriptionibus codicum manu exaratorum: neque tali titulo hæc epitome Euſtathio & ejus ævi ſcriptoribus fuit cognita & commemorata. Incomparabilis Salmaſius, procul dubio vulgatam Inſcriptionem non inveniens, ex Palatinæ Bibliothecæ MSS, multis in locis ſui codicis, eam ad hunc modum formare ſtuduit: Στεφάνου Βυζαντίου περὶ ἐθνικῶν καὶ πόλεων. Elegantiſſimi MS. codicis Voſſiani ἐπιγραφὴ ita ſe habet: Ἐκ τῆς ἐθνικῶν Στεφάνου ἐπιτομῆς ἑρμολάου ἀρχῆς Β Α. Nuper Amſtelodami ex Bibliotheca Seguieriana fragmentum genuini operis à Stephano compoſiti prodiit, in quo hæc inſcriptio ad calcem reperitur: Στεφάνου Γραμματικοῦ Καισαρείου πόλεων καὶ πόλεων, νήσων τε καὶ ἠπείρων, δήμων τε καὶ τόπων, καὶ ἱστοριῶν αὐτῶν καὶ μυθικῆς ἱστορίας, καὶ ἃ ἐπιτέθηκε παρ' ἑαυτοῦ ἑρμόλαος ὁ γραμματικὸς τὰ ἐθνικὰ καὶ κτητικὰ τὰ ἀνωμάλως. Hæc profectò prima fronte valdè placebat, imo eam genuinam & accuratiſſimam habui; quia non tantum de *urbibus & populis*, ſed etiam de *inſulis & regionibus*, item de *hominymis & tranſlationibus ipſarum, & produtiis inde nominibus gentilitiis, loralibus & poſſeſſivis* tractat: ſed plurima, ne deinde bene penſitata, in eo deſiderari animadvertimus; nam nulla in hoc titulo ſit mentio de *Fluviis*, de *Montibus*, de *Deuis*, & de rebus aliis hæc epitome contentis: adeoque eum, ad calcem membranarum repertum, & forte ab imperito librario confectum, minimè genuinum exiſtimo. Nam nullus Græcus auctor tot vocibus indicem ſui ſcripti concepit. Hiſtorici plerumque una voce libri inſcriptionem faciebant: Ita Sinius & Uranius ſcripſerunt Ἀχαϊκῶν: Rhianus, Ἀραβικῶν: Eratoſthenes Γαλατικῶν: Demoſthenes & Arrianus, Βοιωτιακῶν: Theopompus, Ἑλληνικῶν: Apollonius, Κυπριακῶν: Xenion, Κρητικῶν: Alexander, Λυκιακῶν: Hellanicus, Περσικῶν: Philiſtus, Σικελικῶν, & alii alia. Cum itaque Hiſtoricis id unum ſufficerit, licet non tantum urbes Arabiæ vel Achaiæ, vel Galatiæ &c. ſed & populos, & ſi ad ſingularem gentem venirent, ejus mores, oppida, tribus, loca pagoſque deſcriberent; quid ni Stephano fatis fuerit ſuum opus inſcribere Ἐθνικῶν, cum præcipuus ejus ſcopus eſſet tradere appellationes ab urbibus, & aliis gentium per orbem diſſipatarum locis procedentes? Quare recipiendum puto titulum præcedentium ſæculorum ſcriptoribus allegatum, quique paſſim ab Euſtathio in Homeri Bœotiam, & alios ejuſdem pœtæ libros, atque etiam ſæpiſſimè in Dionyſium de ſitu orbis, ſub tali plerumque periphraſi citatur, ὁ τοῦ Ἐθνικοῦ χαράξας ἢ χαράξασι τοῦ τῶν Ἐθνικῶν ἐπιτομέως. Et ὁ τοῦ Ἐθνικοῦ ἐπιτομεύσας. Verum hoc mihi puto palmarium, quod apud Euſtathium nomen Stephani memoratum, & negatum Xylandro, cum adjuncto libri titulo reperi: ita enim ille ad Iliad. Z. Ὑγίνου ἐν Ἀλφαβήτου χαράξει λέγοντος, ὅτι μετὰ Ἀθηναίους Ἀθηναῖοι, καὶ μετὰ Στέφανον Στέφανοι ἐν τῷ Ἐθνικῷ. Verum cum certum ſit, uti multis probat Xylander ex Suida, Hermolaum quendam Stephani Ἐθνικὰ in compendium redegiſſe, cum ipſo huic epitomæ ejuſmodi titulum adſignarem: Ἐπιτομὴ Γραμματικοῦ Καισαρείου πόλεων Ἐπιτομὴ τῶν Ἐθνικῶν Στεφάνου Γραμματικοῦ. Sed enim cum animo revolvo, magis ad ignominiam quam ad decus vergere, præſtantiſſimi alicujus ſcriptoris opus in compendium redigere, valde dubito an nomen ſuum huic epitomæ Hermolaus, egregius alioquin Grammaticus, præfixerit & ex alienis plumis gloriam quæſiverit. Quapropter ego conjecturam meam diſſimulare nolem, hanc genuinam hujus Onomaſtici Geographici breviarii inſcriptionem eſſe exiſtimo, nempe, Ἐκ τῆς Ἐθνικῶν Στεφάνου ἐπιτομῆς ἑρμολάου ἀρχῆς Β Α, quam nobis Voſſianus codex ſuppeditavit.

[1] Ἄβαι, πόλις Φωκικὴ.] Promiſcuè ab auctoribus vox Ἄβη ſignatur, nunc oxytonè, nunc paroxytonè. Ipſe Stephanus ſibi non conſtat; nam in voce Τίγρις ex Callifthene ſcripto-

καὶ Ἀβιτηνὸς Μάξιμος. [1] Ἔστι δὲ καὶ πόλις Ἴσαυρίας. Ὡς ἐκ τοῦ Ἄμυκλα Ἀμυκλαῖος, οὕτως Ἄβα Ἄβαι. Λυκόφρων,

Πεφυσωπῆς Ἀμφισσαίων π, καὶ κλεινὰς Ἄβας.

[2] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀβαῖος, καὶ τὸ κλητικόν. [3] Μηδεὶς γὰρ περιεργίαν ἡγείσθω πρὸς τὰς προσηγορίας τῶν ἐθνικῶν, διὰ τὸ ἀνόμοιον. Δέρβη γὰρ Φρυγίας Ἰσαυρίας, [4] τὸ δὲ ἐθνικὸν, Δερβίτης καὶ Δερβαῖος, ὡς Σιδήτης, καὶ Πυλήτης, ὡς δεύτερον, ἀπὸ τῆς Σιδῆ καὶ Πύλης. [5] Ὡς δὲ Ἄλβα, τὸ ἐθνικὸν Ἀλβανός. Καὶ Ἄλυβη, τὸ μὲν ἐθνικὸν Ἀλυβαῖος, καὶ Ἀλυβάς, [6] ὃ θηλυκὸν, Ἀλυβηνὴ, καὶ Ἀλυβεῖς τὸ κλητικὸν, ὡς βασιλεῖς, [7] ἀλλὰ καὶ Ἀλυβεῖς. [8] Καὶ Ἀρτάκη, Ἀρτακηνὸς, οὐκ Ἀρτακαῖος. [9] αἱ δὲ Ἄβαι, πόλις Φωκεύσιν, [10] ἔνθα ἱερὸν Ἀπόλ-

& imparisyllabicè flectitur. Sunt item Abæ Italiæ civitas. Porrò, veluti Amycla in plurali numero facit Amyclæ, ita ex Aba venit Abæ. Lycophron:

Deſiderantes Amphiſſamque, & celebres Abas.

Hujus gentile pariter & poſſeſſivum eſt Abæus. Nec eſt cur quis exiſtimet, nominum gentilium appoſitionem, ob illorum diſſimilitudinem, in tractatu hoc eſſe ſupervacaneam. Eſt enim Derbe, Iſauriæ caſtellum; gentile verò Derbeta & Derbæus, non aliter quam Sideta & Pyleta, à Side & Pyle deductum, quemadmodum demonſtrabitur. Sic quoque Alba gentile, Albanus: Et Alybe, gentile verò Alybæus & Alybenſis; cujus femininum eſt Alybeïs, & poſſeſſivum Alybeïus, uti βασιλεῖος regius; verum quoque Alybes dicitur. Et Artace habet Artacius, non Artacæus. Abis Phocenſibus fanum eſt Apol-

ſcriptore antiquiſſimo citat, ἐκ Ἀβαίδος; & ita quoque apud Pauſaniam circa finem libri quarti τοῦ ἐκ Ἀβαίδος reperitur; cum tamen ab eadem conſtanter lib. x. & aliis locis accentu in penultima notetur, & ita quoque ab Heſychio, Lycophrone aliiſque cæterum Strabo l. ix. & Sophocles in Oedipo Tyran. accentum in ultima collocarunt. Enimverò, quemadmodum in accentu, ita etiam in voce ipſa inconſtans declinationis forma invenitur: nam à Pauſania & Strabone alibi ſingulari numero Ἄβαι & alibi plurali numero Ἄβαις exprimitur. Sed pluralis in eo nomine flexio uſitatior eſt: nam apud Pauſaniam ſemel tantum lib. x. circa initium ſingulariter flectitur: Τῶν δὲ κρητηρίσκων οἱ μεγαλυγέστατοι, ἐς ἐκ κύρους πόλιν Ἄβαι ἐπιθέντες οἱ ἄλλοι. Hoc eſt: *Omnes quas penes ſumus deleta, & ad formam cæterorum redacta, præter Abæas.* Ita quoque Strabo lib. x, ἐξ Ἄβας τῆς Φωκικῆς, *ex Aba Phocidis*, dixit; cum præcedenti libro eandem vocem pluraliter formaverit. Oppidi ſitum, conditorem, & in eo maximè memorabilia refert idem Pauſanias libro eodem: atque antiquiſſima etiam ejus memoria exſtat apud Diodorum Siculum lib. xvii.

[3] Ἔστι δὲ καὶ πόλις Ἴσαυρίας.] Nemo quod ſciam Geographorum, aut alius quiſquam, qui nobis Italiæ Chorographiam exhibuit, oppidi Abæ meminit. A Ptolemæo Hῶα pro mediterraneo Tuſcorum oppido habetur, collocaturque inter *Volſcos* & *Saturnianam Coloniam*: Verum differunt hæ voces Ἄβα & Hῶα, niſi quis dicat à longum Jonicè dialectò in ω verſum eſſe. Sed quia Stephanus accuratiſſimam ſitus deſcriptionem non tradidit, dubitandi occaſionem reliquit, an *Aba* idem ſit illud oppidum, quod à Ptolemæo Ἔβα appellatur.

[4] Τὸ ἐθνικὸν, Δερβίτης.] Ita ex Voſſiano cod. repoſuimus, pro Τὸ κλητικὸν, Δερβαῖος, καὶ τὸ ἐθνικὸν, quemadmodum Aldus & Xylander ediderant. Sed vulgatam lectionem probare non poſſumus, quia Stephanus aut ejus breviarii conditor derivationem Gentilium, ante derivationem Poſſeſſivorum paſſim inſtituere ſolet.

[5] Μηδεὶς γάρ.] MSS. μηδεὶς δέ.

[6] Τὸ δὲ ἐθνικὸν, Δερβῖνος.] Ita perperam habent MSS. & Vulgatæ editiones. Lege, τὸ δὲ ἐθνικὸν, Δερβίτης; uti erit manifeſtum ſequentia cum hac voce conferenti: ὡς Σιδήτης καὶ Πυλήτης. Sed vide etiam in Δέρβη.

[7] Ὡς δὲ Ἄλβα.] In codice Voſſiano, ὡς δὲ Ἀλβῆ. Aſt eadem res redit, ut ipſe Stephanus teſtatur in voce Ἄλβα, cum inquit: κλίνεται δὲ Ἄλβα. Apud Auctores tamen Græcos Ἄλβα uſitatior eſt.

[8] Οἱ δὲ θηλυκὸν Ἀλυβηνὴ, καὶ Ἀλυβεῖς τὸ κητικόν.] Malè in Voſſiano legimus: ὃ θηλυκὸν Ἀλυβῆς καὶ Ἀλυβεῖς. τὸ κητικὸν δὲ ἐστὶν Ἀλυβῶν. Nam unde ſecundum illud femininum eruditur, mihi non conſtat. Aſt hanc conjecturam facio, exſtipatem hæc ultimas literas, ἐστὶν, in τὸ mutaſſe, quæ in cum præcedentibus, nempe Ἀλυβῆς, conjungas, poſſeſſivum Ἀλυβῶν formabis, quod in prædicto codice non exſtat.

[9] Ἀβαὶ δὲ Ἀλυβίας. Ἐ Ἀρτάκη, Ἀρτακηνὸς, οὐκ Ἀρτακαῖος.] Ita optimè habet præſtantiſſimus codex Voſſianus. Peſſimè verò legitur in omnibus vulgatis: Ἀβαὶ δὲ Ἀλυβίας, καὶ Ἀρτάκη. ἐξ Ἀρτάκης, Ἀρτακηνὸς &c. Nam hæc oratio omni prorſus ſenſu eſt deſtituta, & cujus imperitiâ hæ voces, ἐξ Ἀρτάκης, in vulgatum textum irrepſerint, non facile divinare poſſum. Illas tanquam otioſas ac inutiles prorſus expunxi. Primò quidem, quia in MSS. non reperiuntur. Deindè, quia Ἀρτάκη non ſignificat urbem aut gentem aliquam, unde aliquod gentile derivari poſſit. Apud Herodotum lib. i. ſumitur pro menſura quadam Perſica: & apud Ægyptios *Artaba* facit modios viginti, uti teſtatur Divus Hieronymus in cap. γ. Eſiæ: Sed apud Polyænum lib. iv. legimus: *Artabam* Atticum modium apud Medos contecille: ὁ δὲ Ἀρτάβης ὁ Μηδικὸς μεδίμνου ἐστὶν Ἀττικοῦ. Vide etiam Etymol. magnum, Heſychium, Phavorinum atque alios. Verum pro vulgata lectione hæc dici poſſunt. Locum eſſe manifeſtum & hodè corruptum, legi debere: Ἀβαὶ δὲ Ἀλυβίας. Καὶ Ἀρτάκη, τὸ ἐθνικὸν Ἀρτακηνὸς. Ἀρτάκης δὲ Ἀρτακῆ, οὐκ Ἀρτακαῖος. Nempe ut probet Stephanus nominum gentilium appoſitionem ob illorum diſſimilitudinem, in tractatu hoc valdè neceſſariam eſſe.

[10] Καὶ Ἀρτάκη, Ἀρτακῆ.] Ita MSS. codices & vulgati. Stephanus tamen in voce Ἀρτάκη, tria oppidi gentilia enumerans, non habet Ἀρτακῆ, ſed Ἀρτακηνὸς, quod Demoſthenis auctoritate confirmat, cujus verſiculus ibidem legi poteſt.

[11] Πόλις Φωκεύσιν.] Malè in Florentina editione: πόλις Φωκεῶν. MSS. πρὸς Φωκεῶν. Sed centèo legendum: αἱ δὲ Ἄβαι πόλις Φωκίδος.

[12] Ἔνθα ἱερὸν Ἀπόλλωνος.] Celeberrimi hujus Apollinis templi atque oraculi meminit Herodotus lib. primo & viii. Strabo lib. ix. Pauſanias in Phocicis. Euſtathius ad Iliad. β. Et Sophocles in Oedipo Tyranno hiſce verbis.

Οὐκέτι γὰρ ἐς τὸ μέλαθρον ἥξει
Γᾶς ἐπ' ἐσχατιὰν στείχων,
Οὐδ' εἰς τὰ Λοξίου σήκου. Hoc eſt:
Non eſt ut ad Cameram poſthac eam
Terræ ſumbilicum religionis cauſa,
Neque ad delubrum quod eſt Abis.

Ad hæc verba Scholia antiqua: Ἄβαι πόλις Λυκίας, ἔνθεν ἐστὶν ὁ Ἀπόλλων. Et Demetrius Triclinius ſediſſimo huic errori patrocinans, templum illud in Lycia fuiſſe inquit: φησὶ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ναὸν, τὸν ἐν Ἀλαδοῖς καὶ τῇ Λυκίᾳ. Ἄβαι γὰρ πόλις Λυκίας. Sed hunc errorem Heſychius refutavit, qui eundem Sophoclis locum citat in voce Ἄβαι. Ἄβαι πόλις Φωκίδος τῆς. ἢ μαντεῖον Ἀπόλλωνος Σοφοκλῆς. Hoc eſt: *Abæ locus circa Phocidem: ubi oraculum Apollinis Abæi, quemadmodum Sophocles perhibet.* Alii ante me dixerunt pro Σοφοκλῆς hoc loco Ἀπόλλων legen-

Ἀπόλλωνος. ἦν δὲ τοῦτο μαντεῖον πρὸ Γ ὧν ἐν Δελφοῖς. [17] ἔστι δὲ ἄλλη Ἄβα πόλις Καρίας, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν εἰκοστῷ βιβλίῳ. δυνατὸν δ' Ἄβεὺς τὸ ἐθνικὸν, ἀφὼ τὴν εἰθισμένην τοῖς Καρικοῖς τύπον, ὡς δείξομεν.

Apollinis, oraculo quam Delphis vetuſtiore. Eſt autem & alia Aba Cariæ civitas, uti Herodianus lib. xx. perhibet; à cujus nomine gentile Abenſis formari poteſt, juxta loquendi modum quem Caribus uſitatum fuiſſe oſtendemus.

ΑΒΑΚΑΙΝΟΝ [18], πόλις Σικελίας ὑποδεεστέρως, καὶ παροξυτόνως, καὶ ἡ διάλεκτος ἀφὼ διφθόγγου, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν τρισκαιδεκάτῳ περὶ ἀδεσπότων. λέγα δ' εἶναι πόλιν Καρικὴν, ἣν εὑρεῖν οὐκ ἠδυνήθημεν. Σικελῶν δέ μοιρά τις ἐστί. τὸ ἐθνικὸν Ἀβακαινῖνος, ὡς Ἀκραγαντῖνος, [19] ὁ οὐκ ἀπὸ τῆς Σικελῶν, [20] Μεταποντῖνος, Λεοντῖνος, Βρεντεσῖνος, [21] Τερεντῖνος, Ἀρρητῖνος, Ἀσωρεῖνος, Ἐρυκῖνος.

ABACÆNUM, oppidum Siciliæ. Hæc vox neutrius eſt generis, in penultima habet accentum, & ibidem cum diphthongo ſcribitur, teſte Herodiano lib. XIII. de Neutris. Verum inquit urbem eſſe Caricam, quam invenire non potuimus. Eſt igitur Siculorum quædam pars, quæ gentile habet Abacæninus, uti Agrigentinus: Quam terminationem Siculis non inſolitam fuiſſe ex multis patet; puta, Metapontinus, Leontinus, Brenteſinus, Terbetinus, Arretinus, Aſſorinus, Erycinus.

ΑΒΑΝΤΙΣ [22], ἡ Εὔβοια. [23] ὡς Ἡσίοδος ἐν Αἰγιμιῷ δευτέρῳ περὶ Ἰοῦς,

ABANTIS, ita Euboea dicitur; uti eſt apud Heſiodum in Ægimio ſecundo de Iô:

----- νήσῳ ----- *Inſu-*

legendum eſſe. Itaque contra omnium hiſtoricorum & Geographorum fidem, oraculum illud Abis, in Lyciæ oppido fuiſſe, perhibent Scholia & Triclinius. Non tamen negamus Apollinem in Lycia religioſiſſimè cultum fuiſſe: nam conſtat, eum apud Pataram civitatem, unde Patareus Apollo dicebatur, ſex menſibus hiemalibus quotannis reſponſa dediſſe. Virgilius hoc IV Æneid. innuere videtur:

Qualis ubi hybernam Lyciam Xanthique fluenta
Deſeruit, ac Delum maternam invaſit Apollo.

[17] Ἔστι δὲ ἄλλη Ἄβα πόλις Καρίας.] Illam Cariæ civitatem, ingenuè profiteri cogor, quærendo invenire non potui. Si quis mihi Hiſtoricum aut Geographum, qui de illa mentionem facit, indicaverit, ei maximas gratias habebo. A Ptolemæo in ſinu Meſſenaico Ἄβα collocatur; & Plinius lib. v. cap. XXIV. montis *Abæ* meminit, ex quo ſecundum Dionyſium Corbulonem Euphrates oritur.

[18] Ἀβακαινόν.] Plerumque Græci oppidorum & regionum etymologias à Deorum Heroumque nominibus deducunt, ſed de hac urbe nullum apud ipſos veſtigium reperies. Eruditiſſimus Bochartus illud, quia in eo ſitio & undiquaque præcipiti monte ſitum eſt Pœnorum lingua אבכיר *Abacirio* dictum putavit, apud quos אבר *Abar extollere* ſignificat. Exſtat Eſ. IX: 18, in conjugatione Hithphael. Apud omnes auctores Græcos Ἀβακαίνιον, & ſolum Ptolemæum Ἀβακαινα legitur. De ſitu hujus oppidi habes in lib. XIX. Diodori Siculi, qui illud Mylis, Meſſinenſium caſtella conterminum facit. Apud eundem ramen lib. XIV. legitur: Καὶ χωρίον τι παρὰ τὴν Ἡράκλειαν δίς ἐστι Ἀβακαινὸν ῥάχις ἀπότομος. Hoc eſt: *Alium quendam Abacænæ regionis locum juxta mare illis attribuit.* Sed Cluverius hunc locum corruptum cenſet probatque. Quare igitur pari jure non liceret nobis Ptolemæi vocem Ἀβάκαινα mendoſam ſuſpicari? Niſi quis dicat apud ipſum plurali numero expreſſam eſſe. Sed videant illi, an tunc ratione accentus etium benè ſit conſtituta?

[19] Ὁ οὐκ ἀπὸ τῆς Σικελῶν.] Gentilia ſua Siculi, quantum ex Stephano conjicere potui, quatuor modis ipſis propriis, formare ſolebant: in ινος, uti hîc loci Ἀκραγαντῖνος: in ανος, uti probatur ex voce Ἀζηγηρα, Siciliæ oppidum, cujus gentile eſt Ἀζηγηρανός, & addit inſuper Stephanus: ἡ χρῆσις ἡ παρὰ τοῖς τῶν Σικελῶν εἰκῆ: *Quæ loquendi modus Siculorum colonibus non eſt muſicus.* Præterea in ινος, quod apparet ex vocabulo Ὀμφάκη, à quo quidem derivatur gentile Ὀμφακηνός, ſed debet eſſe Ὀμφακῖνος propter formationem regioni uſitatam, quemadmodum habemus à Stephano perhibetur. Et per hanc regulam Ἐρέτης non tantum gentile Ἐρετηνός, ſed & Ἐρετῖνος habet, uti in voce Παλίκη liquet. Denique à Τερεία deducitur Τερεῖνος & Τερεντῖνος formâ regioni ſolitâ. Si aliæ gentilium formæ à Siculorum urbibus derivatæ apud auctores reperiantur & occurrant, ibi non Siciliæ, ſed aliarum regionum incolis propriæ & genuinæ ſunt cenſendæ. Sic à voce Τανάγρη, Siciliæ oppidum, oppidanus Τανάγριος dicitur κοινῇ χρήσει (id eſt communi dicendi modo uti videre eſt in voce Τελμίς) & Τανάγρηθεν; tali autem formâ apud Athenæum lib. II. & IV. reperitur, Τανάγριος ὁ Τανάγρηθεν, *Tanagrius Tanagrenſis*: Sed hæc non Siculis, verum Ægyptiis & Libyæ populis propria videtur: imo tam raro ejuſmodi formationes occurrunt, ut multò plures de Siculorum oppidis legiſſe non meminerim.

[20] Μεταποντῖνος, Λεοντῖνος &c.] Stephanus, vel breviarii conditor omnibus iſtis nominibus gentilitiis præcedentem canonem, nempe, ὁ οὐκ ἀπὸ τῆς Σικελῶν, probare conatur: ſed miror ipſum ad ejus probationem gentilia pura puta Sicula non adduxiſſe: nam Μεταποντῖνος à voce Μεταπόντιον, Βρεντεσῖνος (ita legendum, ſi Stephanum noſtrum ſequamur) à Βρεντέσιον, & Ἀβρητῖνος ab Ἄβρητον, quæ Italiæ civitates ſunt, quarum gentilia etiam in ινος deſinunt. Verum quod Stephanus Italicarum urbium nomina ponit, cum de πόλει Siculorum præfatus fuiſſet, videtur eſſe ratio, quod Siculi ante Aborigines ipſum Latium tenuerunt; deinde ab Aboriginibus & Pelaſgis debellati ad fretum, deinde in Siciliam habitatum conceſſerunt: uti multis tradit Dionyſ. Halicarnaſſeus lib. primo Antiq. cap. 9. 16. 18. 20. & 21.

[21] Τερεντῖνος.] Hæc vox mendoſa videtur; vel ſcribendum eſt Τερεῖνος, quod gentile eſt à voce Τέρεια, Italiæ oppidum: vel Τερεντῖνος à Τερεντία, Siciliæ civitas, quod verisimilius videtur, quia de Siculorum Gentilibus loquitur: nam Terentini nec in Italia nec in Sicilia inveniuntur.

[22] Ἄβαντις, ἡ Εὔβοια.] Vox Ἄβαντις hic in penultima acuitur: apud Pauſaniam, Strabonem & alios accentu in ultima notatur. Qua occaſione Euboea Abantis dicta ſit, habes apud Strabonem circa principium libri decimi. Miram vocis etymologiam refert Bochartus in Geographiæ ſacræ pag. 435. parte ſecund. De aliis hujus inſulæ nominibus in voce Εὔβοια agemus.

[23] Ὡς Ἡσίοδος ἐν Αἰγιμιῷ δευτέρῳ.] Ita ex codice Voſſiano repoſuimus, pro ὡς Ἡσίοδος ἐν Αἰγ[illegible] δευτέρῳ, uti conſtanter habent vulgatæ editiones omnes. Hen. Stephanus Αἰγιόδῳ voluiſſe videtur, ſcribens ſequentes Heſiodi verſus ab auctore noſtro ex Ægide aſſerri. Ignotus Salmaſius non tantum hîc ad oram, ſed etiam alio loco ſui codicis contendit eſſe legendum, ἐκ Ἡσιόδου ἐν τῷ δευτέρῳ Αἰγίμιος: quam in rem & alia ex Stephano & Apollonii Rhodii Scholiaſte loca producit, quæ, vix video, quod ad rem faciant. Nec prætereunda non minus illuſtris Dan. Heinſii etiam ſpeciatim conjectura ἐν Αἰγίνῃ δευτέρῳ: quæque nuper & doctiſſimum virum in editione Heſiodea ſubſcripturem invenit. Mihi tamen & ſic hærebat aqua, donec amiciſſimus noſter Jacobus Gronovius, juvenis eruditione & judicio præſtantiſſimus in familiari ſermone ſcriptam hujus loci lectionem cum eo communicaſſem, brevi poſt ſignificavit corrigendum: ἐκ Ἡσιόδου ἐν Αἰγιμιῷ δευτέρῳ

----- νῆσος ἐν Ἀβαντίδι εἰρ. A
Τὴν πρὶν Ἀβαντιάδα [17] κικλήσκουσιν θεοὶ αἰεὶ ἐόντες·
Τὴν νῦν ἐπώνυμον Εὐβοίαν θῆκε μέγιστος Ζεύς.

----- *Insula in Abantide nobili.*
Quam prius Abantidem vocarunt Dii semper existentes:
Hanc nunc cognominem Euboeam bovis nominavit Jupiter.

ἐκλήθη ἡ ἀπὸ Ἄβαντος τοῦ Ἀργείου, καὶ Ποσειδῶνος καὶ Ἀρεθούσης, [18] ὡς Ἀριστοκράτης. τὸ ἐθνικὸν ὁμωνυμεῖ τῷ ἥρωϊ, ὡς, Ἴων, Θεσσαλὸς, Ἀχαιὸς, Τρωὸς, Δαναὸς, Λοκρός. [19] τὸ δὲ Τεῦκρος διπλάζει· ἐξωώτιστον γάρ. τὸ κτητικὸν, Ἀβάντιος, ἢ τοῦ κυρίου, ἢ τῶν Ἀβάντων, [20] ἢ τόπου τινὸς Ἀβαντίου, ὡς τὸ Βυζαντίου, ἀλλ' ὡς Θόας Θοάντιος. [21] τὸ δὲ Ὑάντιος ἐθνικὸν, [22] ἀφεῖλεν Ἀπολλώνιος ἐν τῷ,

B Ita autem dicta est ab Abante Argivo, seu Neptuni & Arethusæ, secundum Aristocratem filio. Hujus gentile perinde sonat, ac ipsum proprium nomen heroïs, sicuti in vocibus Iôn, Thessalus, Achæus, Tros, Danaus, Locrus contingit; Teucer autem variat, utpote quod acuitur. Possessivum ejus est Abantius, sive illud à proprio, sive ab Abantibus deducas: non à loco aliquo, qui vocatur Abantium, ut fit in Byzantium; sed sicut à Thoas Thoantius. Gentile vero Hyantius corripuit Apollonius in versu;

----- Ὑάντιος Ὀγχηστῖνος.

D ----- *Hyantii Onchestii.*

[23] ἢ παρὰ λόγον, ὡς

----- [24] Παιάνιον ἀγλαὸν υἱόν.

Aut præter rationem ut in illo;

----- *Pæantium splendidum filium.*

Δοκεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ Ἀβάντιος εἶναι τὸ Ἀβαντιάς, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἑλικῶνος Ἑλικωνιάς, Ὀλύμπιος Ὀλυμπιάς, Δήλιος, Δηλιάς. τὸ δὲ Ἀβαντὶς, ἀπὸ τῆς Ἀβαντος γενικῆς, ὡς Ἑλικωνὶς τῆς Ἑλικῶνος, Βίσων Βισωνὶς, Αὔσων Αὐσονίς. ἴσως δὲ καὶ τὸ Ἀβαντιάς,

E Videtur autem à voce Abantius derivari Abantias, sicuti ab Heliconius Heliconias, Olympius Olympias, Delius Delias. Abantis verò [quod fœmininum est] deducitur à genitivo casu Ἀβαντος, veluti Heliconis ab Ἑλικῶνος, Bistonis à Βίσωνος, Ausonis ab Αὔσωνος. Verum, fortasse etiam vox Aban-

Versatum enim olim in antiquorum manibus poëma inscriptum Ἀγρίῳ, incerti auctoris, quem tamen Hesiodum esse nonnulli existimaverunt. Athenæus lib. xi, p. 503. Καὶ ὁ τὴν Αἰγίμιον ποιήσας, εἴτ' Ἡσίοδός ἐστιν, ἢ Κέρκωψ ὁ Μιλήσιος *Author Ægimii, sive est Hesiodus, sive Cercops Milesius.* Ubi Casaubonus alium insuper locum dat ex Apollonii Scholiasta. Cui sententiæ cæteri capitis altipulari præ omnibus aliis necesse habeo, præsertim quum animadverterim ex Diogene Laertio Cercopem hunc Hesiodo æqualem & obtrectatorem fuisse. Ita enim ille in Sacerd. Τέτταρα μὲν οὖν φησιν Ἀριστοκλῆς ὁ τοῦ Ἀρίστωνος ἀθροῖσαι Ἀπόλλωνος Δήλιον, καὶ Ἀπόλλωνος Πυθίου κτίσιν καὶ Ὁμήρου, καὶ Σαλαμῖνος Ὁμήρου ἔξοδα, διαφωνῆσαι δὲ Ἡσίοδον καὶ Κέρκωπα Ἡσιόδου ἔριδα, καὶ Ἡσιόδου ἔριδα καὶ Ἡρακλείτου. Hoc est: *Hinc, ut Aristoteles in tertio de Poetis tradit, Antilochum quidam Lemnium, & Actipeum prodigiorum interpretes, obtrectatores fuerunt, quemadmodum Pythagoræ Cydeu & Onatas, & Sagaris Homero invenit, mortuo Xenophanis Colophonius, & Hesiodo invenit Cercops, mortuo verò Hesiodo Xenophanes.*

[17] Κικλήσκουσι.] Variis modis verbum illud à Poëtis formatur: hinc aliquando vulgatæ editt. cum MSS. non consentiunt. Aldina habet male κίκλησκον: MSS. κίκλησκον: & in Florentina, uti etiam Basil. κίκλησκον, quam imitati sumus.

[18] Ὡς Ἀριστοκράτης.] Operis nomen non additur: fortasis idem auctor est, cujus quartus Laconicorum ab Athenæo lib. iii. adducitur. Eustathius ad Iliad. B eadem hæc ex Artiano quodam refert.

[19] Τὸ δὲ Τεῦκρος διπλάζει.] Cum vox Τεῦκρος accentum acutum habet in ultima pro gentili habetur: cum verò in penultima circumflectitur, pro nomine proprio heroïs fuerit. Lege Stephanum in voce Αἰγιαλὸς, ubi inquit: τὸ Τεῦκρος ἀπὸ περισπωμένης λέγεται.

[20] Ὃ οὖν τοῦ κυρίου Ἀβάντιος.] Salmasius in recentiore MS. invenit: ὃ οὖν τοῦ κυρίου Ἀβάντιος: & in alio, ὃ οὖν τοῦ Ἀβαντίου, quod vulgatis respondet.

[21] Τὸ δὲ Ὑάντιος ἐθνικὸν.] Optime vir famosus Gronovius nobis indicavit huic loco aliquid deesse, & forte posse restitui, si ita legatur: Τὸ δὲ Ἀβάντιος, ἢ Ὑάντιος ἐθνικὸν ἀφεῖλεν Ἀπολλώνιος. *Sed vox Abantius corripitur, uti aliquando gentile Hyantius corripuit.* Et ita hunc locum emendatum habere operæ fuit innuit Eustathius ad Dionysium pag. 106. Γέγραπται δὲ ὑπ' αὐτοῦ τὸ Βυζάντιος δηλονότι παραλόγως διὰ τοῦ ι, ὡς καὶ τὸ Ὑάντιος Ὀγχηστῖνος. ἔστι δὲ παρὰ λόγον καὶ τὸ Ἄβας Ἄβαντος, Ἀβάντιος, ἐξ οὗ κατὰ τὸ Ἀβαντιάδης Μάκρις. *Sed sciendum est, quemadmodum Byzantium videtur præter rationem cum I scribi, simili modo etiam apud Apollonium scribi Hyantius Onchestius, quæ Hyantes est oppidum: verum neque aliter fit cum voce Abas Abantis, Abantium, unde factum est Abantias, quæ Macris dicitur.*

[22] Ἀπολλώνιος.] Intelligitur Apollonius Rhodius, & verba quæ Stephanus ex ipso citat exstant lib. iii, versu 1241. Ut autem à lectore percipiantur, verba Scholiastæ adscribam. Γέγραπται Ὀγχηστῖνος. Ἢ Εὐβοϊκὸν. Γέγραπται δὲ καὶ παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς. Ὀγχηστὸς ἦν, πόλις ἐν Βοιωτίᾳ, ἱερὰ Ποσειδῶνος. Γέγραπται δὲ, ὡσπερ ἐν Βοιωτίᾳ. Γέγραπται δὲ καὶ Βοιώτιος Ὑὰς Βοιώτιον. *Hyantii Onchestii: Id est Euboici. Hyantes enim alii Boeotiam incolebant. Onchestus verò, oppidum est Boeotiæ, Neptuno sacrum. Per Hyantium autem Boeotium intelligitur. Hyantes enim barbari Boeotiæ populi sunt.*

[23] Ἢ παρὰ λόγον, *aut præter rationem.*] Id est præter solitum derivandi morem, ut *Pæantius.* Stephanus simili modo loquitur in voce Γαζαῖος ὁ πολίτης, Γαζαῖος. λέγεται καὶ Γαζαῖοι παραλόγως. *Oppidanus dicitur Gazæus. Et vocantur etiam Gazæi præter rationem*, id est præter solitum derivandi morem: nam Arabum gentilia plerumque in αῖος exeunt, de quibus vide in Ἀσσαρηνοὶ & aliis locis. Sed ut tanto accuratius Stephani locus intelligatur, non pigebit hic adscribere Eustathii verba, quæ leguntur ad versum Dionysii 804. pag. 106. Ἀλλοῖαι δὲ παράγουσι, Λίστροπος ὄρος πρῶτον, καὶ τὸ, Παιήονι ἄγχιστα ἔῃσι, πόντε δὲ, κτήσιος ἔστι κυρίου ἐπώνυμα ἔθνικα ἐξ Αἰγαίου καὶ τοῦ Πελασγὸς, καὶ ἐφείλκυσε δὲ ὀξύτονον ἐξ ἐθνικοῦ τοῦ παραλόγως, οἷον Δῆλος μόνος ἀναλόγως γραφόμενος παραλόγως. Hoc est: *Recentiores, nempe Æprotium juxta tumultum, & Pæantium splendidum filium, præter solitum derivandi formam derivantur: hæc enim cum sint possessiva à nominibus propriis, scilicet Æproto & Pæante, deducta, necessario in penultima deberent habere diphthongum, sed nihilominus tamen eorum penultima necessitate metri in vocalem simplicem desinunt.*

[24] Παιάνιος ἀγλαὸς υἱός.] In MSS. & insuper in Florentina & Aldina editione legitur Παιήονος. Sed malè. Sunt verba Homeri quæ exstant Odyss. Γ. Versu 188.

πως, ἀπὸ δὲ Ἀβαντὶς παρήχθη, ὡς [28] ἀπὸ τοῦ Λέσβος Λέσβις Λεσβιάς, Ἀχαιὸς Ἀχαιὶς Ἀχαιάς.

----- [29] Ἀχαιὶς ἀδὼν εὐπέπλων.

[30] Μαρτυρεῖ τῷ πατρίῳ λόγῳ ἀπὸ δὲ Ἀβάντου Ἀβαντὶς, τὸ ἀβαντὶς θηλυκὸν ὅπερ [31] κατὰ βαρβαρικὴν τροπὴν δὲ β εἰς μ, Ἀμαντία [32] καλεῖται [33] παρὰ Ἀντιγόνῳ ἐν Μακεδονικῇ περιηγήσει. [34] Καλλίμαχος δὲ Ἀμαντῖνον, ὡς Λεοντῖνον, οὕτω φησί.

[35] Καὶ Ἀμαντῖνοι ᾤκησαν Ὀρικίην.

ΑΒΑΡΝΟΣ [36], πόλις καὶ χώρα ἄκρα τῆς Παριανῆς. [37] Ἡρόδοτος δὲ ἐν πέμπτῃ φησὶν, ἐπ' Ἄβαρνίδος λέγεσθαι· ἀλλὰ διὰ τοῦ ος. Ἀβαρνεῖς, τοὺς κατοικοῦντας. Ὡς ἀπὸ τοῦ Ἄβυρτος Ἀβυρτεῖς, Κάμιρος Καμιρεῖς, [37] Ἄλος Ἀλεῖς, Τέλμισσος Τελμισσεῖς, περὶ ὧν εἰρήσεται. τὸ δὲ Ἀβαρνὶς, ὃ δύναται ἔχειν [38] πιθανῶς ἐθνικόν. [39] τὰ γὰρ εἰς η, φιλοῦσι τῷ ιτης τίπτω· οἷον Μέμφη

A Abantias, à voce Abantis deducta est; veluti à Lesbus Lesbis, & inde Lesbias, Achaïus Achaïdas, quod est in versu.

----- *Græcarum bene-vestitarum.*

Consentit priori rationi, nempe ab Abantius venire Abantias, fœmininum Abantia; quæ eadem, juxta barbaricam variationem literæ B in M, apud Antigonum in Macedoniæ descriptione Amantia vocatur. Callimachus verò, sicuti Leontinen, ita & hanc Amantinen appellavit;

C ----- *& Amantinen habitarunt Oriciam.*

ABARNUS, oppidum est & extrema regio Parianæ. Herodotus autem lib. IV. ait, Abarnis nominari; sed tamen rectè in os terminatur. Incolæ vocantur Abarnenses, quemadmodum ab Absyrtus Absyrtenses, Camirus Camirenses, Alus Alenses, Telmissus Telmissenses, de quibus suo loco dicetur. Abarnis verò non potest ejusmodi gentile habere; nam quæ in η desinunt, gaudent in ιτης terminari, ut Memphis

[28] Ὡς ἀπὸ τοῦ Λέσβος Λέσβις Λεσβιάς.] Stephanus hoc exemplo, & aliis præcedentibus probare constur, patronymica fœminina duobus modis formari. Et ita formari posse etiam Apollonii Rhodii Scholiastes testatur ad hunc versum: qui exstat lib. I.

---- Ἥ τ' ἐκ Θεσπιάδης Ὑψιπύλοιο
Ac inter eas Hypsipyles Thoantis filia.

Δύο πάσας ἔχει τὰ θηλυκὰ πατρωνυμικά. ἡ μὲν εἰς αδ, οἷον Πηλείδης· ἡ δὲ εἰς ις, οἷον Πηλιάς. Hoc est: *Patronymica fœminina duas habent formas; altera quidem in αδ, uti Peliades; altera verò in ις desinit, uti Peliadis.*

[29] Ἀχαιὶς ἀδὼν εὐπέπλων.] Hæc Homeri verba exstant Iliad. Ε, versu 420, & Odyss. Φ, versu 160.

[30] Καὶ βαρβαρικὴν τροπὴν τοῦ β εἰς μ.] Βαρβαρικὴν τροπὴν vocat *Latinum*. Latini enim B in M mutabant, ut *probolais promiscis* vel *promiscis*, *turba turma*, *globus glomus* & similia: ita Salmasius ad oram sui codicis annotaverat, qui hanc etiam materiam tractat in Plinianis exercitationibus pag. 400. & 1308. Hinc apud Hesychium, qui hanc τροπὴν sequitur in hac voce, legimus: Ἀμμοῦς, ἤτοι Ψαμμούς. Insigne etiam hujus rei testimonium exstat apud Etymologici mag. auctorem. Ἄβροτος, οἱ μετὰ Ἐλεφήνορα τὸν Τρῳὸν εἰς τὴν ἄνω χώραν, τὴν ὑπερκειμένην τοῦ Κεστρινοῦ ὄρους. Εὐβοεῖς δὲ Ἐπίκλυστοι, ὅτου Ἀμαντες ἐκλήθησαν, ἐν ὑπομνήμασι Λυκόφρονος, τὸ κυρίως μεταβολῇ τοῦ β, Ἄμαντες. Hoc est. *Amantes circa Elephenorem post captam Trojam in Epirum transiverunt, atque circa montes Cestrinos habitarunt. Euboeenses verò Epicnemidii de causa Abantes in Commentariis Lycophronis, & mutatâ literâ, Amantes dicti sunt.*

[31] Ἐκλήθη.] In Vossiano Codice, ἐκλίθη.

[32] Παρὰ Ἀντιγόνῳ ἐν Μακ. &c. Vide Vossium de Historicis Græcis lib. primo.

[33] Καλλίμαχος δὲ Ἀμαντῖνον.] Licet Salmasius in duobus MSS. *Manilius* invenerit, & nos eodem modo in Vossiano, & Florentina Aldinaque editione, non tamen Xylandri lectio est emendanda, nam præterquam quod Callimachi versus Ἀμαντῖνον habeat, etiam omnes vulgatæ & MSS. in voce Ἀμαντῖνοι constanter hæc exhibent: Καὶ Ἀμαντῖνοι Ὀρικίην οἰκέσαν φῦλον. Itaque nihil ad rem facit Salmasiana ad marginem sui libri hunc Hesychii locum scripsisse: Μανίλιος, πόλις Ἀμφιπόλεως.

[34] Καὶ Ἀμαντῖνον ᾤκησαν.] Ut versus constet, lege, Καὶ Ἀμαντῖνοι ᾤκησαν Ὀρικίην: Uti optimè monuit Incomparabilis J. F. Gronovius. In hodiernis Callimachi hymnis & epigrammatibus hic locus non exstat; neque etiam inter fragmenta reperitur.

[35] Ἀλεῖς.] Tali etiam formâ reperitur apud Hesychium, Ἀλεῖς, πόλις Θετταλίας.

[36] Ἡρόδοτος δὲ ἐν πέμπτῃ.] Hic Herodoti locus lib. IV. non exstat, & aliis libris nulla hujus oppidi memoria reperitur. Credo Stephanum in mendosum Herodoti codicem incidisse, atque hæc verba lib. IV. hoc modo legisse. Τὸν δὲ περὶ Ἀβαρνίδος λέγουσι, ἔχοντα ἐπὶ τοῦ Ὑπερβορέου, οὐδὲν λέγω. Cum legendum sit & hodie legatur: ἔστι δὲ περὶ Ἀβάριος λέγουσι, τὸν &c. Hoc est: *Nam de tabula Abaris, qui fertur esse Hyperboreus, nihil dico.*

[37] Ἄλος Ἀλεῖς.] Ita ex codicibus Palatinis Salmasius, & nos ex Vossiano pro Ἀλεῖς repositimus, quod perperam vulgatæ editiones exhibent. Vide Stephanum in voce Ἄλος (ibi accentu in penultima signatur) qui gentile fecit Ἀλεύς, inde plurale Ἀλεῖς, quod hic habes.

[38] Τοιῶδε ἐθνικῷ.] Ita optimè MSS, & Xylander quem sequimur: sed corruptissimè in Aldina & Florentina legitur. Τοιῶδε ἐθνικῷ.

[39] Τὰ δὲ εἰς η, φιλοῦσι τῷ ιτης τίπτω, ὡς Μέμφη Μεμφίτης.] Corruptissimè ita vulgatæ editiones, & malè etiam MSS. Vossianus codex habet: Τὰ δὲ φιλοῦσι τῷ εἰς ιτης τίπτω, ὡς Μέμφος Μεμφίτης; sed hinc sensus commodus non potest elici. Quantum igitur valeo conjecturâ assequi, videtur Stephanum velle probare thesin antecedentem, scilicet: Τὸ δὲ Ἀβαρνὶς ἐθνικὸν ἔχειν πιθανῶς ἐθνικῷ: Nam si sequentia ista verba, τὰ δὲ εἰς η, φιλοῦσι τῷ ιτης τίπτω &c. prioribus applicentur, ac ita fumantur quemadmodum impressa sunt, nihil ad rem pertinere à quoquam judicabuntur; siquidem inter nomina quæ in η, & quæ in ε desinunt, nulla omninò convenientia existit. Procul omni dubio itaque hic locus non Stephani ignorantii, sed transcriptorum vecordiâ insigni mendo laborat, quod tamen modica mana auferri potest. Scripserat enim Stephanus: Τὰ δὲ εἰς η, φιλοῦσι τῷ εἰς ιτης τίπτω, ὡς Μέμφις Μεμφίτης. Vestigia hujus rectæ lectionis etiamnum hodie in Vossiano MS. remanserunt. Sed quis unquam vel ex Latino vel Græco auctore legit, *Memphon* Ægypti olim metropolin, in nominativo Μέμφος vel Μέμφως habuisse? Longè aliter ipse Stephanus Μέμφις, inquit, ἐκ διαφερόντων Αἰγύπτου μεταφοραῖς. Verumenimverò, ut nostra conjectura minimè dubiis argumentis confirmetur, lectorem hinc ableganus ad vocem Ἄβαρις, ubi ex mutilis Stephani verbis, quæ emendata hic adscripturi sumus, colligi potest, gentilia Libyca & Ægyptia, à primitivis in ις exeuntibus derivata, Libycâ & Ægyptiâ loquendi modo in ιτης terminari. Ita autem ibi Stephani locus est legendus. Ὅτε τὰ παρὰ τοῖς εἰς ις, τὰ παραγόμενα τῆς Λιβύης χαρακτῆρα καὶ Αἰγύπτου εἰς ιτης λήγει, ὡς Κυρηναῖος, Κυρηναῖτης. Hoc est: *Quando primitivorum exit in ις, derivativum Libyce & Ægyptie idiomate in ιτης desinit; uti Cyrenæus Cyrenaïtes.* Hanc canonem etiam in voce Ὀφιοῦς exhibet.

Μέμφις Μεμφίτης. τὸ δὲ Μακρείς, καὶ Χαλκιδείς, καὶ Χαλκιδεύς, ἀπὸ γενικῆς πεποίηται. [42] Ἑκαταῖος δὲ ὁ Μιλήσιος ἐν Ἀσίας περιηγήσει, [43] λαμψάκου ἀκρωτήριον εἶναί φησιν. [44] Ἔφορος δὲ ἐν τῇ πεμπτῇ, λέγει κληθῆναι αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἐν Φωκίδι Ἀβαρνίδος, [45] ὑπὸ Φωκέων τῶν Λαμψάκον κτιζόντων. Ἀπολλώνιος,

[46] Περικώτην δ' ὅτι τῇ, καὶ Ἀβαρνίδος ἠμαθόεσσαν

Ἦϊόνα. - - - - -

[46] Τοῦτο δὲ Σοφοκλῆς ὑπομνηματίζων ἱστορεῖ, [47] τὴν Ἀφροδίτην ἄμετρον ἐν Λαμψάκῳ πεποιῆσθαι τὸ Πρίαπον ἀποφηνάσθαι, καὶ τὴν χώραν Ἀπαρνίδα καλεῖσθαι, ἣ νῦν διαφθορᾷ ἡ Ἀβαρνὶς καλεῖται. [48] Ἔστι δὲ καὶ πόλις, καὶ χώρα,

Memphis Memphites: at Macriensis, & Chalcidensis, & Chalcidensis à genitivis procedunt. Sed Hecataeus Milesius in Asiæ descriptione perhibet, Abarnum Lampsaci promontorium esse. Ephorus autem lib. v. nominis illi originem tribuit ab Abarnide Phocidis, occasione Phocensium, qui Lampsacum condiderunt. Apollonius,

Perreten verò postea, & Abarnidis arenosum
Litus. - - - - -

Sophocles verò, super hoc nomine commentatus, ita refert: Venerem, quando Lampsaci Priapum deformem pepererat, se illius matrem pernegasse, & regionem hinc Aparnidem nominasse, quæ corruptè Abarnis appellatur. Interim tamen apud Artemidorum Geographum

[42] Καὶ Χαλκιδείς.] Salmasius in Palarinis, & nos in Vossiano Χαλκηδεῖς invenimus: sed mendosè. Depravatam hanc lectionem etiam Aldina & Florentina exhibent. Vide in voce Ἀσσύρια: ibi enim à genitivo Χαλκεῖς Χαλκιδεύς deducitur: & à genitivo Χαλκιδέως Χαλκιδεῖς formatur, ut manifestè liqueat in voce Χαλκίς, πόλις Εὐβοίας.

[43] Ἑκαταῖος δὲ ὁ Μιλήσιος.] Scriptor satis notus, quique passim à Stephano citatur. Vide Vossium de Historicis Græcis lib. primo, pag. 52.

[44] Λαμψάκου ἀκρωτήριον εἶναι.] In hac opinione etiam fuit Xenophon, qui libro secundo Hellenicor. ita scribit. ἐπὶ τὸν Ἀβαρνίδα τοῦ Λαμψάκου ἄκρου. *Juxta Abarnidem Lampsaci promontorium.*

[45] Ἔφορος δὲ ἐν τῇ πέμπτῃ.] Hujus Scriptoris Stephanus multis in locis meminit. Vide Vossium de Historicis Græc. lib. primo, cap. VII.

[46] Ὑπὸ Φωκέων τῶν Λαμψάκον κτιζόντων.] Ita habent MSS. & omnes vulgati codices: sed lege, ὑπὸ Φωκαέων τῶν Λαμψάκον κτιζόντων. Vide in voce Λαμψακηνός. Mela lib. primo cap. XIX: *Lampsacum Phocæis appellantibus nomen ex eo traxit, quod consulentibus in quasnam terras potissimum ascenderent, responsum erat, ubi primum fulsisset, ibi sedem capesserent.*

[47] Περικώτην δ' ὅτι τῇ &c.] Optimè ita restituit Xylander pro Περικώτην, nam aliter versus non constaret, MSS. & vulgati codices etiam perperam Περικώτου exhibent. Hæc Stephanus desumsit ex lib. primo Apollonii Rhodii.

[47] Τοῦτο δὲ Σοφοκλῆς ὑπομνηματίζων.] Sophocles hic fuit unus ex commentatoribus in Apollonium Rhodium. L. Gyraldus de Poetarum historia Dialogo tertio ita refert: *Legimus in ipsum Apollonii Argonautica commentaria Græca: illa quidem, sed exstitêre, & alibi copiosa & varia, quæ nunc nostris Grammaticis usui esse possunt, quæ collecta & continuata esse eruditorum ex Lucillo Tarrhæo, Sophocle & Tzetza, clarissimis Græcis scriptoribus.*

[48] Τὸν Ἀφροδίτην ἄμετρον ἐν Λαμψάκῳ πεποιῆσθαι τὸ Πρίαπον &c.] Quia Apollonii Scholiastes hanc fabulam omnibus suis circumstantiis refert, integram eandem hic adscribere libet. Ἡ Ἀβαρνὶς, πόλις ἐν Λαμψάκῳ. ἀπωκίσθη δὲ ὑπὸ τινῶν αὐτῶν. Διονύσου ἐμβεβλῆσθαι Ἀφροδίτην ἐμμανῆ αὐτῷ. ἣ ἐπιχειρήσασα αὐτῷ εἰς τὰ Ἰνδικὰ, ἐμμανὴς ἦν Ἀθηνᾶ. ἐπεὶ δὲ κρατεῖ ὁ Διόνυσος, σέβουσι πάντα, πλὴν τοῦτο μόνον. ἦσαν γὰρ αὐτοὶ ἀπολειφθέντες ὑπὸ τῶν ἄλλων. Δεῖσαι τὸ ἔθνος μὴ ἐπιχειρήσωσι, τὸ δὲ αὐτὸς [Lege, αὐτῆς] ἐπιχειρήσει ἐκβαλεῖν πάντα [Lege, ἀπολεῖ]. ὡς ἐπιβουλεύουσιν ἐκείνοις τοῦτο [Lege, αὐτοῖς] ἐπιβουλεύουσιν. ἐκ τούτου ἐκβάλλουσιν αὐτὴν ἐκ τῆς πόλεως. Ἀφροδίτη δὲ ἐκπλεύσασα ἐκ τῆς πόλεως, Ἀβαρνὶς ἐκλήθη. ὅθεν ὁ Λαμψακηνὸς ἐκβάλλει τοῦτο [Lege, ἀπολεῖ]. ὡς ἐπιβουλεύουσιν ἐκείνοις τοῦτο [Lege, αὐτοῖς] ἐπιβουλεύουσιν

χώρα, καὶ ἄκρα. Εὑρηται καὶ Ἀβὲ τῷ π, Ἀβαρπὶς, A
ὡς φησὶ Ἀρτεμιδώρῳ τῷ γεωγράφῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀβαρνεὺς καὶ θηλυκὸν, Ἀβαρναία.

phum etiam cum p, Abarpis reperitur. Est igitur Abarnus & urbs, & regio & promontorium, cujus gentilia sunt masculinum Ἀβαρνεύς, & fœmininum Ἀβαρναία.

ΑΒΑΣΗΝΟΙ [10], ἔθνος Ἀραβίας [11] Οὐρανίος ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ. Μετὰ τοὺς Σα- B
βαίους, Χατραμωῖται δ' Ἀβασηνοί· καὶ πάλιν. [12] ἡ χώρα τῶν Ἀβασηνῶν σμύρναν φέρει, καὶ ὄσσον, καὶ [13] θυμίαμα, καὶ κέρπεθον. [14] γαυσγᾶται δὲ καὶ πορφύραν πόαν εἰκέλην αἵματι [15] πεζῇ κοχλίου· ὁ τύπος ὀξὺς δὲ ὅτι χρῆται τοῖς Ἄραψιν, ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀαδηνοὶ, [16] Ἀδραμοῖται. ἀλλὰ δὲ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασιν, [17] ὡς Ἀπολλώνιος ὁ τεχνικὸς ἐν τῷ περὶ προσηγορίων φησὶ, διὸ ἔθος εἶναι παῦσαι τοῖς ὅτι τοῖς Ἀσίοις καταικῆσαι. ἀλλότριον δὲ τῶν Εὐρω- D
παίων.

ABASENI, populi Arabiæ, de quibus Uranius Arabicorum tertio. Post Sabæos Chatramotæ habentur, & Abasæni. Et rursus inquit: & regio Abasenorum profert myrrham, & ossum, & suffimenta, & cerpathum. Colunt etiam in agris herbam purpuram sanguini similem Tyriæ conchæ. Figura vocis acuta est, & ex vernacula Arabum consuetudine formata; sicut Medabeni, Adareni. Quin & Apollonius dictus Artifex, in libro quem de Denominativis conscripsit, omnibus Asiaticis idem esse moris perhibet, ut aliter sua Denominativa forment, ac Europæi;

[10] Ὡς παρὰ Ἀρτεμιδώρῳ τῷ γεωγράφῳ.] Salmasius in recentiori MS. invenit: ὡς παρὰ Ἀρτεμιδώρῳ τῷ χρονογράφῳ. Passim hic scriptor à Stephano allegatur; de eo vide Vossium de Historicis Græcis lib. pr. cap. XXII.

[11] Ἀβασηνοὶ, ἔθνος Ἀραβίας.] Optimè hunc locum Xylander procul dubio codicum MSS. ope restituit. Nam in Aldina ac Florentina editione hic de Abasenis locus præcedenti hoc modo, nullaque facta distinctione annectitur: καὶ βασηνοὶ, Ἀβασηνοὶ Ἀραβίας. Ὀυράνιος δὲ ὁ Ἀραβικῶν γράφει. μετὰ τοὺς Ἀσαβαίους, Χατραμῶται) Ἀβασηνοὶ. καὶ πάλιν· ἡ χώρα τῶν Βασηνῶν Σμύρνην φέρει &c. Eadem fermè modo in Vaticano legitur, neque aliter Salmasius in Palatinis invenit. Abasenorum regio à Pausania lib. VI. circa finem *Abasia* appellatur: Καὶ ἔστι πᾶς ἀσφαλῶς αὐτῇ νῆσος) πέντε, Ἄβασσος καὶ Σαυγίων. *Et quotquot insulas huic præcinunt Abassum & Saugiam incolunt.* Vide Sylburgium ad hunc locum, cui, dum dubitat, facile permiserim Σαβάσιον pro Σαυγίων hic restituere.

[12] Ὀυράνιος ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ.] Scripsit Uranius Arabica, & Stephano primus, secundus, tertius, & quartus liber citatur. Ejusdem operis tertium citat Joh. Tzetzes Chil. VII. Hist. CXLIV. Uranii quoque meminit Eustathius ad versum Dionysii de situ orbis XXXVIII.

[13] Ἡ χώρα τῶν Ἀβασηνῶν σμύρναν φέρει, καὶ ὄσσον, καὶ θυμίαμα, καὶ κέρπεθον.] Inter mortales quondam doctissimi, Salmasius in suis ad Solinum commentariis pag. 453; & Bochartus lib. II. Geog. Sac. cap. XVIII. hunc Stephani locum sollicitarunt, sed ambo fatentur ὄσσον & κέρπεθον ignota esse aromata aliisque innominata: addens insuper Salmasius: fuit cum legerem, *Σμύρναν φέρει καὶ κάσσιαν θυμίαμα*, quasi κάσσιαν θυμίαμα pro Ladano eixisset Stephanus. Sed aliter Bochartus: ὄσσον forte est הצם vel הצם, aroma quod in certi unguenti confectione cum musco & ben, id est balano myrepsicâ misceri ajunt Arabum Lexicographi: & κέρπεθον est קרפת *Karphath* ξυλαλοεπίκαρπον. Ita appellat Avicenna lib. II. voce à Græcis mutuatâ, qui κάσσιαν vocant fulcus Cinnamomi. Et adfert locum ex Herod. lib. III. ubi dicit: τὸ δὲ κάσσιον τοῦτον ὃ ἐμεῖς λέγομεν Φοίνικες κασσίην παρὰ τῶν μητέρων κικλήσκομεν, *fistulas illas quas nos à Phœnicibus edoctî cinnamomum appellamus.* Sed licent mihi à tantis viris, nunquam à me fine honore nominandis, dissentire: semper enim de hâc hujus loci dubitavi, atque suspicatus sum textum vitio exscriptorum fuisse vitiatum, ac proinde legi debere, ἡ χώρα τῶν Ἀβασηνῶν Σμύρνην φέρει καὶ κασσίην, καὶ θυμίαμα καὶ λίβανον. Apud Hesychium legitur: κασσίη, *Σύριοι*; quod profectò non ita se habet: nam nemo antiquorum illud nominavit, & incertum est qualis inter aromata species fuerit; cum contra κασσία ab Hesychio speciebus odoriferis annumeretur. Quod ad λιβανωτὸν attinet, de eo legimus apud Paul. Æginetam lib. VII. cap. 22. (alio loco illud κασσιβανωτὸν appellans) esse genus quoddam odoramenti, corticolum naturâ, & Pistacinibus arboris nucleis simile, quod ex Arabia deportatur & suffimentis admiscetur. Vide quoque Dioscoridem lib. primo, cap. 22, qui illud κάρφος appellat. Certiora si quis attulerit, ea libentissimè amplectar.

[14] Καὶ θυμίαμα.] Quia nemo melius aut doctius dixit quid sit θυμίαμα, quam Salmasius, ejus verba quæ exstant in Plinianis exercitationibus, exscribere non pigebit. Θύος Græcè idem quod Θυμίαμα. Inde Latinum *Thus*, ut πῦρ pus: γλοὺς vel γλοὺς *glus*. Veteres Græci θύειν non pro sacrificare, sed simpliciter θυμιᾶν ponebant. Æolicum φύειν, unde Latinum *fuo* & *fio*, & compositum *suffio* & *suffimen*. A θύειν θυμὸς, Æolicè φυμὸς, unde *fumus* Latinum, & *fumigare*, ut à Græco θυμιᾶν. Hesychius: θυμὸς, καὶ, ἀέρ. Sic θύος & θυμίαμα idem. Sed καὶ ἰδιαζόντως Græci *thus* dixerunt θυμίαμα. Uranius in Arabicis apud Stephanum: ἡ χώρα τῶν Ἀβασηνῶν Σμύρνην φέρει, καὶ ὄσσον, καὶ θυμίαμα: ubi θυμίαμα pro *thure* posuit. Recentiores Latinitatis auctores *incensum* appellavêre, hoc est θυμίαμα. Glossæ θυμίαμα *incensum*. Inde vox nostra quâ *thus* hodie appellamus.

[15] Γαυσγᾶται δὲ καὶ πορφύραν πόαν εἰκέλην αἵματι Τυρίᾳ κοχλίου.] Infigniter fanè erraret, qui hæc sumeret de Purpura ex conchyliorum genere, quod intrinsecus animatam continebat eumem, & candidissimam mediis in faucibus venam habebat; quâ exsectâ pretiosissimus ille cruor promanabat, quo olim lana & sericum, ad vestes inde contexendas, tingebatur, de quo Plinius lib. IX. cap. XXXVI, Aristoteles in historia Animalium lib. V. cap. XV, & Athenæus lib. III. Nam veterum scriptorum testimoniis certissimum est, etiam diversis in regionibus purpuram factam fuisse ex floribus herbis & radicibus, quæ in terra nascuntur; quod seriatim possemus probare nisi longum nimis foret. Hinc apud Petronium legimus:

Quæsitum tellure nitor cervoverat ostro.

De Creta Theophrastus testatur lib. IV. cap. VII. Καὶ ὁ Κρήτης δὲ φησὶ) τὴν φύσιν πρὸς τῇ γῇ εἶναι τὴν πορφύραν πολλὴν καὶ καλὴν, καὶ βαπτόμενα ἱμάτια καὶ τάπητας, ἀλλὰ καὶ ἔρια, καὶ ῥάκη, καὶ ἵνας ἃς ἂν περιβάλῃ ὁ βυθὸς, πολὺ πορφυρίζειν ἢ χρόαν τὴν πορφυρᾶν. *Etenim in Creta juxta terram super saxa nascitur alga plurima & pulcherrima, quæ non solum vittas, sed & lanas vestesque inficiunt: Et quicunque vocem est tinctura, color purpura longè præstat.* De Gallia Plinius lib. XXII. cap. II: *Jam verò ipsi vestes scimus admirabili fuco. Atque ut filearum, Galatia, Asiæa, Lusitania grandi, coccum Imperatoriis dicatum paludamentis, Transalpina Gallia herbis Tyrium atque Conchylium tingit, omnesque alios colores, nec quæris in profundo muricem.* Et lib. XVI. cap. XVIII: *Est & in Apennino frutex, qui vocatur coriacea, ad lineamenta modo, conchylio colore insignis.* Et ita etiam alii scriptores de aliis regionibus.

[15] Τυρίᾳ κοχλίου.] Ope codicis Salmasiani ita pro Τυρίου κοχλίου ex Palatinis repositimus.

[16] Ἀδραμοῖται.] Perperam ita libri scripti & vulgati. Lege indubitanter Ἀδαρηνοὶ, à voce Ἄδαρος, κώμης μεγάλης πρὸς Ηλειοπόλει.

[17] Ὡς Ἀπολλώνιος ὁ τεχνικὸς.] Vide Suidam, qui inter alios libros ab Apollonio conscriptos, etiam hunc de Derivativis citat.

πτείων. ὁ δὲ ἀπὸ πόλεως, ἡ ὀκμὴ, καὶ τὸ ἔθνος Α
ὠνόμασεν τὸ πάτριον.

ΑΒΔΗΡΑ, πόλεις δύο. [18] ἡ μὲν Θρᾴκης, [19] ἀπὸ Ἀβδήρου τοῦ ἡρῶος Ἑρμοῦ, Ἡρακλέους ἐρωμένου. ἐν [20] αἷς Διομήδους ἵππους διεσπάσαντο, [21] ὡς Ἑλλάνικος καὶ Ἕκαταῖος Φασίν. [22] ἐκ ταύτης δὲ ἦν Δημόκριτος ὁ φιλόσοφος. [23] ἡ δὲ δευτέρα, πόλις τῆς Ἰβηρίας, πρὸς τοῖς Γαδείροις, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν δευτέρῳ γεωγραφουμένων. ὁ πολίτης, Ἀβδηρίτης. καὶ τὸ [24] Διολκὸς, τὸ Διολκίτης, καὶ τὸ [25] Ὀξύρυγχος, Ὀξυρυγχίτης. [26] Ἔφορος καὶ [27] πάλιν Ἀβδηρον φησὶν, ἀφ' οὗ [28] τὸ Ἀβδηρικά. [29] καὶ ἀπὸ τῶν εἰς α δευτέρων εὑρίσκεται, ὡς Γαβάλα, Γαβαλίτης. τὸ Ἀβδηρίτης μέμνηται. [30] Εὔδοξος ἐν περίοδῳ τετάρτῃ Περιόδων, [31] καὶ

pæi; qui utique non simili forma ab urbe, aut populo quovis, gentilia sua denominat.

ABDERA. Duæ hoc nomine civitates exiſtunt; altera Thraciæ, ita ab Erinni filio Abdero dicta, quem ab Hercule adamatum Diomedis equæ divulſerunt, ut Hellanicus aliique referunt. Ex hac etiam urbe Democritus originem duxit. Altera verò Iberiæ civitas eſt, prope Gadiram, ut Artemidorus lib. II. Geographicorum teſtatur. Civis nomen eſt Abderita: nam & Diolcus Diolcita, & Oxyrinchus Oxyrinchita. Ephorus autem hanc urbem Ἄβδηρον nuncupat, à quo plurale τὰ Ἄβδηρα formatur; reperitur enim inter illa nomina, quæ formantur à neutris in α exeuntibus. Veluti à Gabala venit Gabalita, ſic ab Abdera Abderita; de quo nomine Eudoxus lib. IV. Periodorum, &

[18] Ἡ μὲ Θρᾴκης.] De tempore quo civitas fuerit condita legendus Salmaſius ad Solinum pag. 160. & 161: & incomparabilis J. Voſſius contra Salmaſium in obſervationibus ad P. Melam. De conditoribus non conveniunt auctores. Solinus eam à Diomedis ſorore conditam eſſe ait: *Inde non procul Abdera, quam Diomedis Saror condidit, & à ſe ſic vocavit.* Joh. Tzetzes ab Hercule:

Ἐφ ᾗ πόλιν Ἄβδηρα ὁ Ἡρακλῆς ἱδρύσατο
Παρὰ Εὐρυθίᾳ τὰ λοιπὰ ἐκβήσεται πάλι ἵππους.

[19] Ἀπὸ Ἀβδήρου τοῦ ἡρῶος Ἑρμοῦ.] Licet in omnibus manu exaratis & vulgatis codicibus conſtanter ita legatur, tamen hic locus ita eſt refingendus: ἀπὸ Ἄβδηρον τοῦ ἡρῶος Ἑρμοῦ, uti liquet ex libro ſec. Apollod. Bibliothecæ. Τῶν δὲ Βιστόνων πολὺ κάτωθεν ἐπικειμένων, τοὺς μὲ ἵππους σταθεῖσαν Ἄβδήρῳ φυλάττειν. ἐστὶ δὲ καὶ Ἑρμοῦ πόλις, Λακεδαίμονι ἐξ Οἰταίων, Ἡρακλείᾳ ἐπιφέρουσα, ἣν οἱ ἵπποι διέφθειραν ὑπὸ τοῦ Διομήδους κατασκάψαντες. ἀφ' ἧς τοὺς Βιστόνας Διομήδης καὶ Διομήδεια κληθῆναι, τὴν λειπὴν ἐπώνυμον ἔθηκε. ἡ κτίσας πόλιν Ἄβδηρα, πλησίον τοῦ Ἀχελῴου τοῦ Ἀβδήρῳ, τοὺς ἵππους [Lege πόλις ἵππους] κρωμένους Εὐρυσθεῖ ἔδωκεν. *Inter hæc Biſtonibus ſumptis armis ad opem ferendam accurrentibus, equas Abdero cuſtodiendas commiſit. Hic autem Erinni fuiſſe filius dicitur, genere Lacræ ab Opunte, Herculis Amaſius, quem equæ diſcerptum interemerunt. Heroades deinde Biſtonibus, atque ecceſo Diomede, reliquum in fugam abire compulit. Inde Abdera urbe ad Abderi percuſſi ſepulchrum condita, abactas equas Eryſthæo tradidit.* Idem etiam apparet ex Hygini fabula XXX: *Diomedem regem Thraciæ & equos quatuor ejus, qui carne humana veſcebantur, cum Abdero famulo interfecit.* Adeo ut pro Ἀβδήρῳ hic indubitanter Ἄβδηρα legendum ſit.

[20] Αἱ Διομήδους ἵπποι.] Intelligo equas, non verò equos, quemadmodum ex Apollodoro mox citato, & Palæphato eſt manifeſtum, qui fabulæ ſignificationem explicans, per equas Diomedis filias intelligit. Non tamen in mendo cubat Hygini locus, ubi equarum nomina enumerat hiſce verbis: *Equarum autem nomina Podargus, Lampon, Xanthus, Dinus:* nam vocabulum *equus* ſæpiſſimè generaliter ſumitur. Vide etiam Melam. lib. II. cap. 2.

[21] Ὡς Ἑλλάνικος.] Auctor ſatis nobis, quique paſſim à Stephano citatur. De eo videndus omninò Voſſius de Hiſtoricis Græcis.

[22] Ἐκ ταύτης δὲ καὶ Δημόκριτός ἐστιν.] Nonnulli tamen ipſum Mileſium fuiſſe perhibent, teſte Diogene Laertio, qui libro nono ita refert. Δημόκριτος Ἡγησιστράτου. οἱ δὲ Ἀθηνοφάνους. τινὲς Δαμασίππου. Ἀβδηρίτης, ἐκ (ὡς τινες) Μιλήτου. *Democritus Hegeſiſtrati filius, quidam Athenophanis, alii Damaſippi ajunt, Abderita fuit, vel ut non nulli malunt, Mileſius.* Sed communior eſt ſententia Abderitam fuiſſe, quod etiam ex Hippocratis Epiſtolis multis in locis colligi poteſt. Vide quoque apud A. Gellium Laberii verſus lib. X. cap. XVII.

[23] Ἡ δὲ δευτέρα πόλις ἐν Ἰβηρίᾳ, πρὸς τοῖς Γαδείροις.] Ita ex Voſſiano codice repoſuimus, ubi vulgati habebant, πρὸς τῇ Γαδείρῳ. Vir ſummus Voſſius in obſervationibus ſuis ad Melam oppidum illud inde longiſſimè abeſſe ſcribit. Vide Strabonem lib. III, qui illud à Phœnicibus conditum aſſerit: Plinium lib. III. cap. 1: & Melam lib. II. cap. VI.

[24] Διολκὸς, τὸ Διολκίτης.] Eædem hæc voces quoque in voce Δῶρος & Ὀξύρυγχος citantur. Diolcus ſignificat Tractum per ſpatium inter duo littora, notante Hen. Stephano ex Budæo. Apud Heſychium pro nomine proprio ſumi videtur: Διολκὸς, ὁ ἀπὸ Λεχαίου ἕως Κεγχρεῶν τεῖχος. *Diolcus, ſive Iſthmus, eſt locus à Lechæo uſque ad Cenchreas.* Vide Strabonem lib. VIII. & Caſaubonum ad illum locum. Διολκίτης igitur iſtiuſmodi loci incolam ſignificat. Διόλκια propriè *traductio*, quod inter Amſtelædamum & Harlemum dicimus Overtoom. Jul. Higinus in Helvii Cinnæ propemptico apud Chariſium Soſipatrum: *Ab Actio navigantes ſtadia XL. veniunt ad Iſthmum Leucadienſium: ibi ſolent itineris minuendi cauſa remulco, quem Græci διόλκια vocant, navem traducere.* Idem in eodem opere: *Quærunt etiam nonnulli quamobrem ejus oræ jubent Actio navigare, quod eſt è regione traductionis Leucadienſis.* Poteſt tamen ulius ſignificationem vocis ad quemvis iſthmum tranſtuliſſe & produxiſſe, & quod διόλκιον erat πλοῖον effeciſſe. Quæ cum ab incomparabili Gronovio accepiſſem, non indigna, quod adjicerem putavi.

[25] Ὀξύρυγχος Ὀξυρυγχίτης.] Ita quoque MSS. ſed lege Ὀξύρυγχος Ὀξυρυγχίτης, uti ex auctore noſtro liquet, ubi de hac voce agitur.

[26] Ἔφορος.] Paſſim citatur ab auctore noſtro ſcriptor ſatis notus, & etiam ab aliis. De ejus patria & ſcriptis lege Strabonem lib. XIII.

[27] Πάλιν Ἄβδηρον φησὶν.] Ita etiam Apollodorus lib. II. urbem nominat, quem mox citavimus: Καὶ κτίσας πόλιν Ἄβδηρον. Sed locus mihi non videtur ſatis ſanus.

[28] Τὰ Ἀβδηρικά.] Apud Thucydidem lib. II. hæc vox etiam plurali numero exſtat. Ἀπὸ Ἀβδήρων πόλεως ἐς τὸν Εὔξεινον πόντον. *Ab urbe Abderis ad Euxinum pontum.* Simili quoque modo apud Plutarchum in Laconicis ἀπὸ δὲ τῶν Ἀβδήρων πρεσβευτὴς ἦλθε. id eſt: *Legato ex Abderis reſpondit.*

[29] Καὶ ἀπὸ τῶν εἰς α.] Hic quoque aliquid excidiſſe videtur. Nimirum: ἐστὶ τὰ ἔθνη ἀπὸ τῶν εἰς α εἰδέτερα ἐκφέροντα. Duas enim reddit rationes analogiæ in τὰ Ἀβδηρικά. Prior eſt poſſe dici ab Ἄβδηρος tum ut Διόλκιον: & poſterior à deſinentibus in A neutrum plurale talia gentilia formare, ut Gabala Gabalites. Sed & πόλεις à neutris in A finientibus reperitur. Hanc obſervationem Clariſſimo J. F. Gronovio debemus.

[30] Εὔδοξος ἐν περίοδῳ Περιόδων.] Quis & qualis fuerit Eudoxus apud Suidam in Eudoxo, & Diogenem Laertium lib. VIII. legere licet. Miror Stephanum hunc librum plurali numero citare, cum in Ἀζωτίων, Ἀγραύλων & aliis in locis, eum ſingulari numero citet. Quapropter hic etiam, ſi mei arbitrii res foret, ſcriberem, Εὔδοξος ἐν πεμπτῃ Περιόδων.

[31] καὶ

[76] ὁ Παυσανίας τῇ περιηγήσεως, καὶ [77] Ἡρόδοτος A
ἐμνήσθησαν. καὶ πολλοὶ Ἑκαταῖός τε, καὶ πολλοί.
[78] Πλείστοι δὲ Ἀβδηρίτην ὑπὸ τῶν πυνθανομένων ἀναγράφουν). [79] Νικαίνετος ἐποποιὸς, καὶ [80] Πρωταγόρας, ὃν Εὔδοξος ἱστορεῖ τῶν [81] ἧττον B
καὶ κρείττω λόγον ποιήσαντα, καὶ τοὺς μαθητὰς διδαξάντα τὸν αὐτὸν ψέγειν καὶ ἐπαινεῖν. ἦν δὲ καὶ ὁ Πρωταγόρας, καὶ Δημόκριτος, Ἀβδηρίτης.

Ἀ Β Ι Λ Η [82], πόλις ἐπὶ τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ. [83] ἧς ἦν ἐκ ἄλλης πόλεως Φοινίκης Ἄβιλα, C
ἐξ ἧς ἦν Διογένης ὁ Δαμασκόπολος σοφιστής. [84] ἑτέρως δὲ αὕτη ἡ πόλις Ἄβιλα. τὸ ἐθνικὸν, Ἀβιληνὸς, οἷς Γέβαλα, Γεβαληνὸς, Ἀρίνδηλα, Ἀρινδηλενός.

& Pauſanias in Græciæ deſcriptione, & Herodot. lib. 7. mentionem faciunt; compluribuſq; etiam in locis Hecatæus, ac multi alii. Plurimi autem Abderitæ exſtitêre, de quibus doctorum virorum indices commemorant: inter alios Nicænetus heroicorum carminum ſcriptor, & Protagoras, qui aliquando inferiorem potentiorem cauſam egit, diſcipulosque ſuos docuit, ipſum culpare & laudare, uti ab Eudoxo accepimus. Is igitur Protagoras & Democritus Abderitæ fuere.

ABILE, urbs ad Jordanem fluvium, & alia Phœniciæ, quæ Abila dicitur, ex qua Diogenes præſtantiſſimus ille Sophiſta originem traxit. Verum illa civitas quæ Abila nominatur neutrius generis eſt. Hinc gentile Abilenus, uti à Gebala Gebalenus, Arindela Arindelenus.

ΑΒΙΟΙ

πρὸς Φοίβῳ. Plutarchus in libello, quo probat *ne ſuaviter quidem vivi poſſe ſecundum Epicuri decreta*, etiam Eudoxi librum citat hiſce verbis: ἃ πρὸς τοῦτον Εὔδοξος· quæ verba ita vertuntur ab interprete: *aut Eudoxus de converſionibus orbium cæleſtium.* Sed erat vir doctus; nam liber, quem in Aſtrologia compoſuerat Eudoxus, inſcribebatur Ἀστρολογούμενα ſecundum Laertium, ſive Φαινόμενα, uti ſcriptor Anonymus in vita Arati teſtatur. Illud Eudoxi *opus de ambitu ſive circuitione terræ* multis conſtabat libris, nam octavum citat Harpocration in Ἀντίκρα.

[71] Καὶ Παυσανίας Περιηγήσεως.] Ita in vulgatis, nec aliter in Voſſiano cod. Quis non animadvertit, hic libri numerum deeſſe? quem Salmaſius corruptum invenit in Palatinis, in quibus legebat. καὶ Παυσανίας καὶ Περιηγήσεως.

[72] Ἡρόδοτος ἱστόρησε.] Apud Herodotum lib. VIII. aliquoties de hac voce fit mentio.

[73] Πλείστοι δὲ Ἀβδηρίτην ὑπὸ τῶν πυνθανομένων ἀναγράφουσιν.] Plurimos eruditione inſignes hæc urbs viros dedit, ut non immeritò incomparabilis J. Voſſius dixerit: Cum in omnibus illuſtrium virorum catalogis crebri paſſim ſint Abderitæ, neſcio quare Juvenalis hanc verrecum vocet patriam. Nam quod multi apud Abderitas inſani naſcerentur aut fierent, quis hoc ſuſpori tribuat; cum inſania non hebetes & ſtupidos, qui nihil habent quod perdant, ſed maxima plerumque invadat ingenia? Quamvis autem Hippocrates lib. III. de morbis vulgaribus compluſium Abderitarum meminerit, quorum febres conjunctæ fuerint cum delirio, non tamen ex eum inamœno morbo natum eſſe puto proverbium illud de malo Abderitico; ſed potius ex abjectu jucundiſſimo, qui ipſorum febribus ſuccedere ſolebat, ut teſtatur Lucianus, ſcripto de conſcribenda hiſtoria. Omnes namque Muſicæ & Poëticæ ſtudebant, carmina poëtarum recitantes ſibi invicem, & paſſim in plateis hiſtrionicam agentes. Tam elegans inſania non cadit in craſſos & pituitoſos, ne dum in verveeca capita, quæ, ſi verum eſt paradoxum Stoicum, ſemper delirant.

[74] Νικαίνετος ἐποποιός.] Hujus poëtæ etiam meminit Athenæus lib. XIII. Sed dubitat an Samius, an verò Abderita fuerit: Hæc ſunt ejus verba: ἐκ τῶν τοῦ γραμματικοῦ ἐκδόσεων Νικαίνετος ὁ Σάμιος, ὁ Ἀβδηρίτης. Sed qualis fuerit poëta docet lib. XIV. Καὶ Νικαίνετος ὁ ἐποποιὸς ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ πανάρετος ὑπάρχων ἐπαίρεται, καὶ τὸν ἐπαινούμενον ἰσχνὸν ἐμφανίζει καὶ πτωχόν. *Nicanetus verſuum ſcriptor, poëta indigena, & gentilitiam hiſtoriam ut plurimum ſecutus.*

[75] Καὶ Πρωταγόρας.] Ejus vitam deſcripſit Dieg. Laertius, qui etiam ejus ſcripta enumerat. Plurimi antiquorum ipſum *Abderitam* fuiſſe teſtantur. Cicero lib. prim. de Natura Deorum, Fabius III. I. Gellius V. cap. III. Sextus Empiricus adverſus Mathematicos, Philoſtratus in ejus vita, Minutius Felix, aliique. Sed Eupolis, citante Laertio, in Aſſentatoribus ipſum *Teïum* fuiſſe perhibet. ait enim.

Ἐλθὼν μὲν εἰς Πρωταγόρας ὁ Τήϊος
Locus quidem eſt Protagoras Teïus,

Hinc apud Suidam legitur: Τήϊος δὲ κάπηλος ὁ Τήϊος Πρωταγόρας. *Quidam verò, ipſum Teïum eſſe, ſcripſerunt.* Stephanus ipſe ſibi non conſtat hîc Abderitam, & in voce Τέως, Τήϊος, Teïum fuiſſe ſcribit. Primus omnium mercede docuit, atque hanc ob cauſam plures pecunias cumulavit, uti Plato in Theæteto teſtificatur. Diſcipulum Euathlum in jus vocavit, quia promiſſam mercedem non perſolverat, uti Gellius lib. V. cap. X. & Apuleius in Floridis tradiderunt.

[76] Τὸν ἥττονα δὲ κρείττονα λόγον ποιήσαντα.] Licet MSS. & vulgati codices conſtanter ita habeant, inductus auctoritate Dieg. Laertii & Auli Gellii, hæc ita ſcriberem: Τὸν ἥττονα λόγον κρείττονα ποιήσαντα; nam nullibi hæc verba cum conjunctione καὶ copulantur. Apud Laertium lib. II. de Socrate legitur. Καὶ Ἀριστοφάνης αὐτὸν πεποιηθὼς, ὡς τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιοῦντα: *Ariſtophanes* (nempè in Νεφέλαις.) *maledictis quoque illum vexat, quaſi pejorem cauſam dicendo meliorem faceret.* Et in Noct. Atticis lib. V. cap. III. ubi graphicè Protagoræ mores & ingenium deſcribuntur. *Is tamen Protagoras inſincerus quidem Philoſophus, ſed acerrimus Sophiſtarum fuit: pecuniam quippe ingentem quum à diſcipulo acciperet antequam, pollicebatur ſe id docere, quamam verborum induſtriâ cauſa infirmior, fieret fortior; quam rem Græcè ita dicebat; τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖν.* Præſtat igitur hæc verba abſque καὶ protuliſſe. Sed Laertius de Protagora hunc ſenſum aliis verbis concepit. Ita enim ſcribit lib. IX. Πρῶτος ἔφη δύο λόγους εἶναι περὶ παντὸς πράγματος ἀντικειμένους ἀλλήλοις. Id eſt: *Primus de omni re duos eſſe ſermones oppoſitos dixit.* Conſimili modo etiam Clemens Stromat. VI. loquitur. Καὶ ὁπόθεν Ἕλληνές φασι, Πρωταγόραν πατροκλέα τοῦτον, τὸν ἥττονα λόγον κρείττονα ποιοῦντα παραδιδάσκειν. Ita ibi locus eſt legendus, ubi male legitur: λόγον ἀντιποιοῦντα.

[77] Ἄβιλα, πόλις ἐπὶ τῷ Ἰορδ.] Quia perperam in Voſſiano codice Ἄφιλα legitur, dubito an non ſit Ἄβιλα hîc reponendum: nam à Ptolemæo etiam vocatur Ἄβιλα, *ἐπικλησθεῖσα Λυσανίου: Abila cognominata Lyſaniæ:* Non verò Lyſaniæ, uti perperam habet Ptolemæi interpres: In quem errorem etiam incurrit Ortelius in Theſauro Geographico. Verum à Joſepho lib. XX. cap. V. dicitur Ἄβιλα, ſi locus mendo careat. Ἀμφίππου δὲ Ἀγρίππαν τῆς Φιλίππου τετραρχίας, καὶ Βαταναίας, προσθεὶς αὐτῇ τὴν τραχωνῖτιν καὶ Ἄβιλα. *Agrippam donavit Philippi Tetrarchia & Batanæa, adjunctâ his Trachonitide cum Abilâ.* Et apud Lucam in Euang. cap. III. verſu 1. etiam exſtat memoria Λυσανίου Ἀβιληνῆς τετραρχοῦντος, quod profectò ab *Abila* & non ab *Abelia* deducitur. Ex ita quoque apud Anonymum in Anagraphe Olympiadum, pag. 381.

[78] Ἕτερα δὲ ἐστὶν ἡ πόλις Φοιν. Ἄβιλα, ἐξ ἧς ἦν ὁ Διογ.] Totidem verbis hîc locus apud Suidam in voce Ἄβιλα exſtat. Quique ibidem de Patria Diogenis eadem teſtatur.

[79] Οὐδετέρως δὲ ἡ πόλις.] Ita etiam à Joſepho ex Polybii libro XVI. hæc vox uſurpatur, uti liquet ex Antiq. Jud. lib. XII. cap. III. Et apud Polybium lib. V. etiamnum hodie legitur: Κοίλην γοῦν Ἄβιλαν, καὶ τὴν εἰς αὐτὴν παρα-

Α'ΒΙΟΙ[82], ἔθνος Σκυθικόν. Ὅμηρος· A

[83] Γλακτοφάγων Ἀβίων τε δικαιοτάτων ἀνθρώπων.

[84] Ἀλέξανδρος ὁ ἐν τῷ περὶ Εὐξείνου πόντου, [85] ὡς Διόφαντος, εἶπεν ἔτω λέγεσθαι αὐτούς, B διὰ τὸ τὸν Ἀβιανὸν ποταμὸν οἰκεῖν. δικαίους δ' εἶπεν Ὅμηρος, διὰ τὸ μὴ βουληθῆναι μετὰ τῶν Ἀμαζόνων περὶ τῆς Ἀσίας στρατεῦσαι. [86] ἢ ὅτι βίῳ ἑδραίῳ καὶ χρῶνται, ἔτω λέγονται, διὰ τὸ ἐφ' ἁμαξῶν φέρεσθαι. [87] Δίδυμος δὲ Θρᾴκιον C ἔθνος φησίν. Αἰσχύλος δὲ ἐν τοῖς Γαβίοις διὰ τοῦ γ [88] ἐν λυομένῳ Προμηθεῖ.

[89] Ἔπειτα δ' ἔξ ἔθνεα δύσμορα [90] ἐνδικώτατον
* ἁπάντων δ' [91] φιλοξενώτατον Γαβίους.
Ἵν' οὔτ' ἄροτρον, οὔτε χαλκοῦ D
[92] Τέμνει δικέλλη ἄρουραν, ἀλλ' αὐτοπάγοις
Γῆν φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς.

ὁμοίως δὲ [93] φιλοστέφανος φησὶ, καὶ ἄλλοι. εἰσὶ δὲ Σκύθαι. οἱ πλείους δὲ τῶν ὑπομνηματιζόντων [94] διὰ τοῦ ζ φασὶ τὸν Ἀγαθῶν, τὸ γαλακτοφάγων E

ABII, populi sunt Scythiæ, de quibus Homerus inquit.

Et lacte vescentium Abiorum, justissimorum hominum.

Alexander in libro, quem de Ponto Euxino conscripsit, auctore Diophanto, existimat, eos ita appellari, eo quod Abianum amnem accolant. Homerus verò eos justos nominavit, quia recusarunt cum Amazonibus Asiæ bellum inferre: vel etiam hoc nomine insigniti sunt, quod per totam vitam nullibi fixis sedibus fruantur, & ubique terrarum curribus vehantur. Didymus autem eos inter Thraciæ populos collocat, & Æschylus in Prometheo soluto eos cum G. Gabios nominavit

Postea autem pervenisset ad populum justissimum
Omnium, & hospitalissimum, Gabios:
Ubi neque arat unus, neque terram secans
Ligo terram scindit, sed ubi ultrò seminata
Terræ mortalibus copiosum cibum ferunt.

similiter etiam Philostephanus dicit, & alii. Sunt autem Scythæ. Major autem pars illorum, qui hanc vocem sunt interpretati, inquiunt esse epitheta Agaborum, vocabulum illud lacte vescentium

---

Bathyphagitæ: eaque paulùs Abila in potestatem redegit, & finem omnes, qui pro fœcunda ope eò accurrerant.

[82] Ἄβιοι ἔθνος Σκυθικόν.] Gentem esse Scythicam animadverti licet ex Strabone lib. VII. Ex Arriano circa initium lib. IV: ex Curtio libro VII, & multis aliis. Nemo autem scriptorum proprio nomine Abiorum regionem appellavit, quod alibi factum videtur à Stephano: Τύλος, χώρα Πόντου, Ἄβιος λεγομένη. *Hylea, regio Ponti, quæ Abiea dicitur.*

[83] Γλακτοφάγων Ἀβίων.] Aldina & Florentina malè habent, γαλακτοφάγων Ἀβίων, nam sic versus non constat, & aliter reperitur apud Homerum Iliad. N. circa principium. Quam insulsè interpretes hunc Homeri versum tractaverunt, jam aliis dictum est.

[84] Ἀλέξανδρος ὁ ἐν τῷ περὶ Εὐξ. κτλ.] De Alexandro & omnibus ejus scriptis videndus Vossius de Histor. Græc. lib. I. cap. XXII.

[85] Ὡς Διόφαντος.] Hujus scriptoris opus Geographicum citatur ab Agatharcide de mari rubro cap. XXXI. Ex quo procul dubio quæ à Stephano ex Alexandro de Abiis referantur, ipse Alexander transcripsit. Idem Diophantus esse Fulgentio lib. primo scripsit XIV. Antiquitatum libros, ubi malè pro Diophantus Diophanes legitur. A Stephano in Λεοντῖνοι, Διόφαντος ὁ τὰ Ἑλληνικὰ citatur. Adfert Theodoretus lib. IV. Therapeutices Diophantum Syracusanum. Et exstat hodiè Diophantus Alexandrinus, qui Arithmeticam conscripsit.

[86] Ἢ ὅτι βίῳ ἑδραίῳ κ. χρῶνται, ἔτω λέγονται, διὰ τὸ ἐφ' ἁμαξῶν φέρεσθαι.] Hic locus non caret mendo, lege confidenter: ἢ ὅτι βίῳ ἑδραίῳ κ. χρῶνται, Ἀμαξόβιοι λέγονται, διὰ τὸ ἐφ' ἁμαξῶν ἐλαύνειν. Id est: *vel quod vitæ stabili non fruantur Hamaxobii dicuntur, quia curribus vehuntur.* Ita eos appellavit Mela lib. secundo, cap. primo. *Hujus fluxum Buces amnis ferax, Agathyrsi & Sauromatæ ambiunt: quia pro sedibus plaustra habent, dicti Hamaxobii.* Et in genere Justinus libro secundo Scythas ita depingit. *Uxores liberosque secum in plaustris vehunt, quibus, coriis, imbrium sævitiæque causa tectis, pro domibus utuntur.* Sed relictis aliis, ipse Stephanus in voce Βαθύλλη illarum meminit, quam gentem Scythicam nominatam ait παρὰ τὸ διὰλλεσθαι ὑπὸ ἁμαξῶν, ἤγουν βαθὺ ὀλισθαίνειν. Ἀμαξοβίους γάρ φησι Σκύθας. Vide etiam Plinium lib. IV. cap. XII.

[87] Δίδυμος δὲ Θρᾴκιον ἔθνος.] Intelligit procul dubio Commentatorem in Homerum cujus versum paulò ante citaverat. Sed in Mss. & Aldina Florentinaque editione vox ἔθνος non reperitur, sed lacuna, quam Xylander hac voce supplevit.

[88] Ἐν Λυομένῳ Προμηθεῖ.] Non exstat hæc Æschyli fabula. Ejus etiam meminit Hesychius in voce Ἰαπετιονίδαι.

[89] Ἔπειτα δ' ἔξ κτλ.] Hosce versus Thomas Stanleus suis numeris ita restituit. Vide Londinensem Æschyli editionem pag. 643.

Ἔπειτα δ' ἔξ δύσμορα ἐνδικώτατος
Θηητῶν ἁπάντων θ' φιλοξενώτατος
Γαβίους, ἵν' οὔτ' ἄροτρον, οὔτε χαλκοῦ
Τέμνει δικέλλ' ἄρουραν, ἀλλ' αὐτοπάγοις
Γῆν φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς.

[90] Ἐνδικώτατος.] Hæc vera est lectio quam nos in Vossiano codice, & Salmasius in Palatinis invenit: Malè in vulgatis legitur ἐνδικαιότατος. Non possum quin hic locum Curtii adscribam, qui libro VII. legitur. *Legati deinde Abiorum Scytharum supervenerunt, liberi, ex quo discesserat Cyrus, tum imperata facturi: Justissimos barbarorum constabat. Armis abstinebant, nisi lacessiti. Libertatis modico & æquali usu, principibus humiliores pares fecerunt.*

[91] Φιλοξενώτατος.] Perperam ita Mss. & vulgati codices. Lege, ὧν φιλοξενώτατος, uti etiam Stanleus animadvertit.

[92] Τέμνει δικέλλη.] Ita in vulgatis: verum in Mss. δικέλλης. Dativus & Genitivus huic loco non conveniunt: legerem ὅτε χαλκοῦ τέμνει δικέλλης. ut sit nominativus cum χαλκοῦ respondens: vel δικέλλ' uti habet Stanleus ut versus constet.

[93] Φιλοστέφανος.] Semper ab auctore nostro sine cognomine citatur. Hinc difficile est indicare qualis fuerit & quænam scripserit. Vide de Philostephano Vossium de Histor. Græc. lib. primo, cap. XV.

[94] Ἐπίσημα φασὶ τὸν Ἀγαθῶν.] Ita constanter habent scripti & vulgati codices; verum referibendum est: ἐπίσημα φασὶ τοὺς Ἀγαθοῦς. Sunt enim Ἀγαθοῖ populi Scythiæ. Hesychius: Ἀγαθοί, λευκοχροί. φασιανοί. ἔνιοι δὲ τῶν Σκυθικῶν Ἀγαθοί ὅτου κυλίβρου, ὡς ὅταν λέγῃ ὁ ποιητής, καὶ Ἀγαθοῦς ἱππημολγούς. Respicit Hesychius locum Homeri, qui exstat Iliad. N. circa initium.

Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων, καὶ Ἀγαθοῦς Ἱππημολγῶν.
Mysorumque comitus pugnantium, & illustrium Hippemolgorum.

Mirum est profectò omnes Homeri interpretes hanc vocem tam insulsè pro epitheto & non pro gente accepisse: in quam

γων δὲ τὸ Ἀβίων ἐκλαμβάνοντες. εἰ μὲν τὸ μὴ βιαζομένων, διὰ δ᾽ δικαιότητα. εἰ δὲ, ἀοίκων, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἡμῖν ὅμοιον βίον. εἰ δὲ, ἀφετείων, τοξότην. [93] τοξόται γὰρ εἰσὶ αὐτοί.

tium & Abiorum excipientes: & à quibusdam Justissimi vocantur, quia nemini vim inferunt; ab aliis vagi, & domicilius carentes, quia non degunt vitam nostræ similem; denique & nomen ἀφετείων fortiti sunt, quia etiam arcu more aliarum gentium utuntur; nam Sagittarii fuerunt.

Α Β Ο Λ Λ Α [94], πόλις Σικελίας· ὁ πολίτης Βαρύς, ὡς [95] Ἄγυλλα. τὸ ἐθνικὸν, Ἀβολλαῖος, καὶ Ἀβολλαία.

ABOLLA, urbs Siciliæ. Habet hæc vox accentum in penultima, uti etiam Agylla. Hinc deducitur gentile Abollæus & Abollæa.

Α Β Ο Ρ Ι Γ Ι Ν Ε Σ [96], ἔθνος Ἰταλικὸν, [97] ὡς Ἡρόδωρος ἐν Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας πρώτῃ. [98] Μέχρις οὗ ἐπὶ Τρωϊκὸς πολέμους [99] τὸ ἀρχαῖον Ἀβοριγίνων διέσωζον. [1] Λατίνου δὲ βασιλεύοντος, ἔτω προσηγορεύθησαν. [2] τὸ αὐτὸ δὲ χάραξ. [3] εἰκὸς οὖσαν πολὺ τούτου τὸ κλίσιν δοῦναι τὸ Ἀβοριγῖνος δίθειας, ὡς Λεοντῖνος, Ἀκραγαντῖνος. ἀλλὰ Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεύς, Ἀβοριγῖνες, καὶ Ἀβοριγῖσιν φησιν, ὡς Δελφῖσιν. ἔστι δὲ ἄλλη κλίσις ἐν χρησμῷ κειμένη [4], ὃν αὐτὸς προέλιθησαν. [5] ὡς γὰρ δοῦναι δ᾽ ναῦσιν ναυσίων, ἔτως Ἀβοριγῖνας, Ἀβοριγινέων. [6] ὧδε δ᾽ ὁ χρησμὸς ἔτω.

ABORIGINES, gens Italica, uti perhibet Juba historiæ Romanæ primo. Equidem ad bellum usque Trojanum vetus Aborigenum nomen servabant; sed imperante Latino, ab ipso denominati sunt. Eadem hæc Charax habet. Non est absurdum quosdam existimare hujus vocis declinationem deduci à casu recto Aborigenus, uti Leontinus, Acragantinus: verum Dionysius Halicarnasseus vocibus Ἀβοριγῖνες & Ἀβοριγῖσιν uti Δελφῖσιν utitur. Sed alia adhuc insuper vocis declinatio in oraculo quodam reperitur, quam ipse apposuit. Nam uti à ναῦσιν ναυσίων, ita etiam ab Ἀβοριγῖνες Ἀβοριγίνων deducitur. Verum oraculum illud ita se habet.

Εἴρεσθε [7] μαιόμενοι Σικελῶν Σαλυρίαν ἄλαν,

Pergite quærentes Siculorum Saturniam terram,

Η᾽ δὲ

Atque

in quem errorem etiam J. Casubonum virum incomparabilem prolapsum fuisse manifestissimè liquet ex Strabonis versione ad lib. VII. ubi eundem hunc poëtæ locum ineptissimè transtulit: cum expressè Hesychius hos Homeri Ἀγυιεὺς pro gente Scythica fuisse ferit. Horum etiam meminit Dionysius de situ Orbis:

Τῶν δ᾽ ἐστὶ σαόφρονα πολλάκι φῦλα Ἀγυιέων,
Ἐσθλοὶ μαλακόχλαινοί τε καὶ ἱππιοχαρεῖς. Hoc est:
Supra hos autem parvella est equis abundantissima gens Agyiorum:
Usi Mollicrillanique & homines qui equos amant.

In vulgatis Dionysii codicibus hodie Ἀλιέων pro Ἀγυιέων reperitur. Sed præter H. Stephanum, etiam ὁ πάνυ Salmasius in optimis Dionysii MSS. olim Ἀγυιέων legebat.

[93] Τοξόται γὰρ εἰσὶ αὐτοί.] Scythæ semper optimi sagittæ fuere; unde & Scytharum appellatio producta videtur: nam ἑπτεντριονάλιβυς uti & Germaniæ populis dictum, est figendam arcu emittere. Præstantissimi in hac arte fuerunt Sacæ, de quibus ita canit Dionysius.

Τὸν μὲν, ἐπὴν ἀστοχῆσι τοξεύματος ἱέμενος)
Τόξα Σάκην φορέοντα, κ᾽ ἀμφίπυτα κ᾽ ἀλίγκια θλίψει
Τοξεύσας ἐ χαλεπὸν· ἔτως ἀκριδόπλευρα βέλεμνα. Hoc est:
Quem pugil, cui finem a Fortuna degere
Arcus Sacæ gestantes, quos nemo alius improbaverit
Sagittarius. Non enim ipsis fas est incassum jaculari.

[94] Ἄβολλα, πόλις Σικελίας.] Cum nemo veterum de hac urbe mentionem facit, meritò à Geographis inter loca incertæ positionis collocatur.

[95] Ὡς Ἄγυλλα.] Perperam ita habent MSS. & vulgati codices. Lege confidenter, ὡς Ἄγυλλα, cujus gentile etiam est Ἀγυλλαῖος, quod respondet gentili Ἀβολλαῖος.

[96] Ἀβοριγῖνες ἔθνος Ἰταλικὸν.] Nolumus actum agere. Qui hanc gentem accurate ex antiquis descriptam cupit, Cluverium consulat. Nullibi hoc nomen cum ε scribitur, nisi apud Suidam.

[97] Ὡς Ἡρόδωρος.] Idem historicus etiam citatur in voce Ὠρία, & sine libri nomine in Ἀγρώνιον. De aliis ejus scriptis lege Vossium de Historicis Græcis lib. II. cap. IV.

[98] Μέχρις οὗ.] Lege ex Vossiano codice: Μέχρι μὲν οὖ τὰ Τρωϊκὰ πολεμεῖν.

[99] Τὸ ἀρχαῖον Ἀβοριγίνων διέσωζον.] Ineptissima hæc est Xylandri & aliorum lectio: nam nusquam reperitur, hujus gentis regionem Ἀβοριγῖνα dictam fuisse. Et cum nihil juvent MSS: conjecturâ tamen hic locus curari posset. Scribe itaque ut est apud Dionysium Halicarnasseum lib. I. unde hæc transcripta videntur: Μέχρι μὲν οὖ τὰ Τρωϊκὰ πολέμου τὸ ἀρχαῖον Ἀβοριγίνων ὀνομασίαν εἶσεσχον.

[1] Λατίνου δὲ βασιλεύοντος.] Vide Livium lib. I. Salustii bellum Catilinarium, Dionys. Halicar. lib. I. atque alios.

[2] Τὸ αὐτὸ δὲ χάραξ.] Vide Vossium de Historicis Græcis libr. III. Multis in locis hic Scriptor à Stephano allegatur.

[3] Εἰκὸς οὖσαν πολὺ τούτου τὸ κλίσιν δοῦναι τὸ Ἀβοριγῖνος δίθειας, ὡς Λεοντῖνος.] Legerem cum Porto: εἰκὸς οὖσαν πολὺ τούτου τὸ ἰσαρκὲς τὸν κλίσιν δοῦναι τὸ Ἀβοριγῖνος δισύλλαβος γένους, ὡς Λεοντῖνος, & ita porrò.

[4] Ἣν αὐτὸς προέλιθησαν.] Videlicet Dionysius Halicarnassensis, & oraculum illud, cujus infrà meminit Stephanus, libro I. legitur.

[5] Ὡς γὰρ δοῦναι δ᾽ ναῦσιν ναυσίων, ἔτως Ἀβοριγῖνας Ἀβοριγίνων.] Scribe potius: ὡς γὰρ δοῦναι δ᾽ ναῦσιν ναυσίων, ἔτως δοῦναι τὸν Ἀβοριγῖνας Ἀβοριγίνων. Genitivus pluralis primæ declinationis nominum simplicium ησσῶν in ων circumflexum definit; sed Jonicè in εων cum accentu in penultima. Verum ejusmodi nomina non necessariò ad primam declinationem pertinent: nam in genitivo plurali quintæ declinationis sæpius eadem terminatio observatur: Jones enim dicunt ἀνδρῶν pro ἀνδρῶν ab ἀνδρὸς vire: item γονέων pro γονῶν à γόνος ancore: & similiter in multis aliis. Itaque à casu recto Ἀβοριγῖνες communiter Ἀβοριγίνων, & Jonicè Ἀβοριγῖνες formari posset. Præterea etiam Stephanus supra inquit, non esse absurdum, si quis existimet Ἀβοριγῖνας ab Ἀβοριγῖνος deduci posse. Nam tali forma Lycophronem vocem Βαρύλης pro Ἀβοριγῖνος usurpasse certum est:

Κλεινὸς δὲ χρῆμα τὸν πάνυς Βαρυλέως.

Ad quæ verba Isacius Tzetzes ita commentatur. Ἡσίοδος πολεμεῖ ἀκοῦσαι τοῦ χρηστοῦ τοῦ Λυκόφρονος τὸ Ἰταλὸν καθόλου Ἀβοριγῖνας [scriberem Ἀβοριγῖνες] ὀνομάζοντος ἐ ἴσως μορφὴν λόγου ἐπιφέροντος αὐτοῦ ἰδίου. ἐτ᾽ δὲ Βαρυλέως λέγει τὸν Ἀβοριγῖνα.

[6] Ἐχὶ δὲ ὁ χρησμὸς ἔτω.] Oraculum illud etiam exstat apud Macrobium libro primo Saturnaliorum cap. VII.

[7] Μαιόμενοι.] Optimè ita Xylander reposuit pro μαιόμενοι, quod Aldina & Florentina perperam exhibent: neque etiam aliter Salmasius in scriptis Bibliothecæ Palatinæ codicibus invenit. In Vossiano multa hujus oraculi desunt.

Α Β Ι Ο Ι [87], ἔθνος Σκυθικόν. Ὅμηρος,

[87] Γλακτοφάγων Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.

[88] Ἀλέξανδρος ὁ ἐν τῷ περὶ Εὐξείνου πόντου, [89] ὡς Διόφαντος, εἰπὼν διὰ τοῦτο λέγεσθαι αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ τὸν Ἀβιανὸν ποταμὸν οἰκεῖν. δικαίους δ' εἶπεν Ὅμηρος, ἀπὸ τοῦ μὴ βεβηλῶσαι μετὰ τῶν Ἀμαζόνων ὅπλα τὴν Ἀσίαν στρατεύσαντες. [90] ἢ ὅτι βίῳ ἐφαπλῷ καὶ ζῳοτρόφῳ, διὰ τοῦτο λέγονται, ἀπὸ τοῦ ἐπ' ἁμαξῶν φέρεσθαι. [91] Δίδυμος δὲ Θρᾳκίων ἔθνος φησίν. Αἰσχύλος δὲ Γαβίους ἀπὸ τοῦ γ [92] ἐν λυομένῳ Προμηθεῖ.

[93] Ἔπειτα δ' ἥξει δῆμον [94] εὐδικαιότατον
* ἁπάντων τε [95] φιλοξενότατον Γαβίους.
Ἵν' οὔτ' ἄροτρον, οὔτε γαπτὴρ [96]
[97] Τέμνει δικέλλη ἄρουραν, ἀλλ' αὐτοσπόροις
Γῆ φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς.

ὡσαύτως δὲ [98] Φιλοστέφανος φησὶ, καὶ ἄλλοι. εἰσὶ δὲ Σκύθαι. οἱ πλείους δὲ τῶν [99] ὑπομνηματισῶν φασὶ τῶν Ἀγαθῶν, τὸ γαλακτοφάγων

A B I I, populi sunt Scythiæ, de quibus Homerus inquit.

Et lacte vescentium Abiorum, justissimorum hominum.

Alexander in libro, quem de Ponto Euxino conscripsit, auctore Diophanto, existimat, eos ita appellari, eo quod Abianum amnem accolant. Homerus verò eos justos nominavit, quia recusarunt cum Amazonibus Asiæ bellum inferre: vel etiam hoc nomine insigniti sunt, quod per totam vitam nullibi fixis sedibus fruantur, & ubique terrarum curribus vehantur. Didymus autem eos inter Thraciæ populos collocat, & Æschylus in Prometheo soluto eos cum G. Gabios nominavit

Postea autem perveniet ad populum justissimum
Omnium, & hospitalissimum, Gabios:
Ubi neque aratrum, neque terram secans
Ligo terram scindit, sed ubi ultrò seminatæ
Terræ mortalibus copiosum cibum ferunt.

similiter etiam Philostephanus dicit, & alii. Sunt autem Scythæ. Major autem pars illorum, qui hanc vocem sunt interpretati, inquiunt esse epitheta Agaborum, vocabulum illud lacte vescentium

διδοσθενήσαντος: eaque patitur Abila in potestatem redigit, & finitimi omnes, qui pro fœcunda ope eò occurrerant.

[87] Ἀβίων ἔθνος Σκυθικόν.] Gentem esse Scythicam animadverti licet ex Strabone lib. VII. Ex Arriano circa initium lib. IV: ex Curtio libro VIII, & multis aliis. Nemo tamen scriptorum proprio nomine Abiorum regionem appellavit, quod alibi factum videtur à Stephano: Ὕλαια, χώρα Πόντου, Ἀβίων λεγομένη. *Hylæa, regio Ponti, quæ Abiorum dicitur.*

[87] Γλακτοφάγων Ἀβίων.] Aldina & Florentina malè habent, γαλακτοφάγων Ἀβίων, nam sic versus non constat, & aliter reperitur apud Homerum Iliad. N. circa principium. Quam inficetè interpretes hunc Homeri versum trunkaverint, jam aliis dictum est.

[88] Ἀλέξανδρος ὁ ἐν τῷ περὶ Εὐξ. κτλ.] De Alexandro & omnibus ejus scripeis videndus Vossius de Histor. Græc. lib. I. cap. XXII.

[89] Ὡς Διόφαντος.] Hujus scriptoris opus Geographicum citatur ab Agatharcide de mari rubro cap. XXXI. Ex quo procul dubio quæ à Stephano ex Alexandro de Abiis referuntur, ipse Alexander transcripsit. Idem Diophantus esse Fulgentio lib. primo scriptis XIV. Antiquitatum libros, ubi malè pro Diophantus Diophanes legitur. A Stephano in Λεοντοπόλις, Διόφαντος ὁ Πελλαῖος citatur. Adfert Theodoretus lib. IV. Therapeutices Diophantum Syracusanum. Et exstat hodiè Diophantus Alexandrinus, qui Arithmeticam conscripsit.

[90] Ἢ ὅτι βίῳ ἐφαπλῷ καὶ ζῳοτρόφῳ, διὰ τοῦτο λέγονται, ἀπὸ τοῦ ἐφ' ἁμάξ. φησ.] Hic locus non caret mendo, lege confidenter: ἢ ὅτι βίῳ ἐφαπλῷ καὶ ζῳοτρόφῳ, Ἀγχεσίνοις λεγομένοις, ἀπὸ τοῦ ἐφ' ἁμαξῶν φέρεσθαι. Id est: *vel quod vitæ stabulis non fruantur Hamaxobii dicuntur, quia curribus vehuntur.* Ita eos appellavit Mela lib. secundo, cap. primo. *Hujus fluxum Rhæ amnis secat, Agathyrsi & Sauromatæ ambiunt: quia pro sedibus plaustra habent, dicti Hamaxobii.* Et in genere Justinus libro secundo Scythas ita depingit. *Uxores liberosque secum in plaustris vehunt, quibus coria, imbrium incommodis causa tectis, pro domibus ferunt.* Sed relictis aliis, ipse Stephanus in voce Βαδινοί illorum meminit, quam gentem Scythicam nominatam ait παρὰ τὸ διὰ τῶν ἁμαξῶν, τουτ' ἔστιν ἁμαξοβίων. Ἀγχεσίνοις γοῦν οἱ Σκύθαι. Vide etiam Plinium lib. IV. cap. XII.

[91] Δίδυμος δὲ Θρᾳκίων ἔθνος.] Intelligit procul dubio Commentatorem in Homerum cujus versum paulò ante memoravit. Sed in Mss. & Aldina Florentinaque editione vox ἔθνος non reperitur, sed lacuna, quam Xylander hac voce supplevit.

[92] Ἐν Λυομένῳ Προμηθεῖ.] Non exstat hæc Æschyli fabula. Ejus etiam meminit Hesychius in voce ἀπεφάσισε.

[87] Ἔπειτα δ' ἥξει &c.] Hosce versus Thomas Stanleus suis numeris ita restituit. Vide Londinensem Æschyli editionem pag. 643.

Ἔπειτα δ' ἥξει δῆμον εὐδικαίοτατον
Θνητῶν ἁπάντων τε φιλοξενώτατον
Γαβίους, ἵν' οὔτ' ἄροτρον, οὔτε γαπτὴρ
Τέμνει δικέλλη χέρσον, ἀλλ' αὐτοσπόροις
Γῆν φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς.

[88] Εὐδικαίοτατον.] Hæc vera est lectio quam nos in Vossiano codice, & Salmasius in Palatinis invenit: Malè in vulgatis legitur εὐδικαιότατον. Non possum quin hic locum Curtii adferibam, qui libro VIII. legitur. *Legati deinde Abiorum Scytharum superveniunt, liberi, ex quo discesserat Cyrus, tum imperata facturi: Justissimos barbarorum colebant. Armis abstinebant, nisi lacessiti. Libertatis modico & æquali usu, principibus humiliores pares fecerunt.*

[89] Φιλοξενότατον.] Perperam ita Mss. & vulgati codices. Lege, ὡς φιλοξενώτατον, uti etiam Stanleus animadvertit.

[90] Τέμνει δικέλλη.] Ita in vulgatis: verum in Mss. δικέλλῃ. Dativus & Genitivus huic loco non conveniunt: legerem ὅτι γαπτὴρ τέμνει δικέλλῃ. ut sit nominativus cum γαπτὴρ respondens: vel δικέλλ' uti habet Stanleus ut versus constet.

[91] Φιλοστέφανος.] Semper ab auctore nostro sine cognomine citatur. Hinc difficile est indicare qualis fuerit & quenam scripserit. Vide de Philostephano Vossium de Histor. Græc. lib. primo, cap. XV.

[92] Ἐπίσημα φασὶ τῶν Ἀγαθῶν.] Ita constanter habent scripti & vulgati codices; verum referibendum est: ἐπίσημα φασὶ τὸ Ἀγαθῶν. Sunt enim Ἄγαθοι populi Scythiæ. Hesychius: Ἄγαθοι, λαμπροί. Φανεροί. Ἐπίδοξοι. ἐπιφανεῖς. ἐν δὲ τῷ Σκυθικῷ Ἄγαθοι ὅτου ἀγαθόβροτοι, ἢ ὅτου λίαν ὁ ποιητὴς, ἢ Ἀγαθοὶ ἱππημολγοί. Respicit Hesychius locum Homeri, qui exstat Iliad. N. circa initium.

Μυσῶν τ' ἀκοντιστάων, ἠδ' Ἀγαθῶν Ἱππημολγῶν.
Mysorumque comitum pugnatorum, & illustrium Hippemulgorum.

Mirum est profectò omnes Homeri interpretes hanc vocem tam infeliciter pro epitheto & non pro gente accepisse: in quem

γων δ' τὸ Ἀβίων ἐκλαμβάνοντες. οἱ μὲν τὸ Ἀ μὴ βιαζομένων, διὸ δ' δικαιόπολοι. οἱ δ', ἄοικοι, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἡμῖν ὅμοιον βίον. οἱ δ', ἀμοιβίων, τυπίην ὁμοτόξων. [91] τοξόται γὰρ οἱ αὐτοί.

ABOLLA, urbs Siciliæ. Habet hæc vox accentum in penultima, uti etiam Agylla. Hinc deducitur gentile Abollæus & Abollæa.

tium & Abiorum excipientes: & à quibusdam Justissimi vocantur, quia nemini vim inferunt; ab aliis vagi, & domicilijs carentes, quia non degunt vitam nostræ similem; denique & nomen ἀμοιβίων fortiti sunt, quia etiam arcu more aliarum gentium utuntur; nam Sagittarii fuerunt.

Ἀ Β Ο Ὄ Λ Λ Α [94], πόλις Σικελίας· ὁ τὴν βαρὺς, ὡς [95] Ἄγυλλα. τὸ ἐθνικὸν, Ἀβόλλαιος, καὶ Ἀβολλαία.

ABOLLA, urbs Siciliæ. Habet hæc vox accentum in penultima, uti etiam Agylla. Hinc deducitur gentile Abollæus & Abollæa.

Ἀ Β Ο Ρ Ι Γ Ι Ν Ε Σ [96], ἔθνος Ἰταλικὸν, [97] ὡς Ἡρόδωρος ἐν Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας πρώτῃ. [98] Μέχρις μὲν τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου [99] τὴν ἀρχαίαν Ἀβοριγίνων διέσωζον. [1] Λατῖνος δὲ βασιλεύσας, ὕστερον μετωνομάσθησαν. [2] τὰ αὐτὰ δὲ καὶ Χάραξ. [3] εἰσὶ δέ τινες καὶ τὴν κλίσιν ἀπὸ τοῦ Ἀβοριγῖνος εὐθείας, ὡς Λεοντῖνος, Ἀκραγαντῖνος. ἀλλὰ Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς, Ἀβοριγῖνες, καὶ Ἀβοριγῖσιν φησιν, ὡς Δελφῖσιν. ἔστι δὲ ἄλλη κλίσις ἐν χρησμῷ κειμένη [4], ὧν αὐτὸς μνημονεύσει. [5] ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ ναῦται ναυτῶν, οὕτως Ἀβοριγῖναι, Ἀβοριγίνων. [6] ἔχει δ' ὁ χρησμὸς οὕτω.

ABORIGINES, gens Italica, uti perhibet Juba historiæ Romanæ primo. Equidem ad bellum usque Trojanum vetus Aborigínum nomen servabant; sed imperante Latino, ab ipso denominati sunt. Eadem hæc Charax habet. Non est absurdum quosdam existimare hujus vocis declinationem deduci à casu recto Aborigínus, uti Leontínus, Acragantínus: verum Dionysius Halicarnasseus vocibus Ἀβοριγῖνες & Ἀβοριγῖσιν uti Δελφῖσιν utitur. Sed alia adhuc insuper vocis declinatio in oraculo quodam reperitur, quam ipse apposuit. Nam uti à ναῦται ναυτῶν, ita etiam ab Ἀβοριγῖνες Ἀβοριγίνων deducitur. Verum oraculum illud ita se habet.

Σείσητε μαιόμενοι Σικελῶν Σαλυργίαν αἶαν,

Pergite quærentes Siculorum Saturniam terram,

Ἠδ'

Atque

in quem errorem etiam J. Casaubonum virum incomparabilem prolapsum fuisse manifestissimè liquet ex Strabonis versione ad lib. VII. ubi eundem hunc poëtæ locum ineptissimè transtulit: cum expressè Hesychius hos Homeri Ἀγαιοὺς pro gente Scythica fuisse ferit. Horum etiam meminit Dionysius de situ Orbis:

Τῶν δ' ἔτι καὶ νῦν ἐστι πολυπλάνητον φῦλον Ἀγαιῶν,
Ἐσθλὸν μαλλοχίτωνες ἐπ' ἠπείρου ἱππηλάται.

Hoc est:

Sepes hos autem porrecta est equis abundantissimum genus agrorum:
Ubi bellatrix lanique & homines qui equos mulgent.

In vulgatis Dionysii codicibus hodie Ἀλιῶν pro Ἀγαιῶν reperitur. Sed præter H. Stephanum, etiam ὁ πάνυ Salmasius in optimis Dionysii MSS. olim Ἀγαιῶν legebat.

[91] Τοξόται γὰρ οἱ αὐτοί.] Scythæ semper optimi sagittæ fuere; unde & Scytharum appellatio producta videtur: nam sepecutionalibus uti & Germaniæ populis δέτιστον est figuram arcu emittere. Præstantissimi in hac arte fuerunt Sacæ, de quibus ita canit Dionysius.

Τὸν μὲν, ὑπὲρ ἀστεμφὲς Ὑξάρτεω νέμοντες
Τίφι Σάκαι φῦλα τανύ, ἃ μακίστης ἀλὸς ἰλίζει
Τοξεύειν ἐτάροισι· θέμις δ' ἀνδράσιν βάλλειν. Hoc est:
Quem prò, ad fluenta Jaxartæ degunt
Arcus Sacæ gestantes, quos nemo alius improbaverit
Sagittarius. Non enim ipsis fas est incassum jaculari.

[94] Ἄβολλα, πόλις Σικελίας.] Cum nemo veterum de hac urbe mentionem faciat, meritò à Geographis inter loca incertæ positionis collocatur.

[95] Ὡς Ἄγυλλα.] Perperam ita habent MSS. & vulgati codices. Lege confidenter, ὡς Ἀγύλλα, cujus gentile etiam est Ἀγυλλαῖος, quod respondet gentili Ἀβολλαῖος.

[96] Ἀβοριγῖνες ἔθνος Ἰταλικὸν.] Nolumus actum agere. Qui hanc gentem accurate ex antiquis descriptam cupit, Cluverium consulat. Nullibi hoc nomen cum ω scribitur, nisi apud Suidam.

[97] Ὡς Ἡρόδωρος.] Idem historicus etiam citatur in voce Ὦνος, & fine libri nomine in Ἀγρίανος. De aliis ejus scriptis lege Vossium de Historicis Græcis lib. II. cap. IV.

[98] Μέχρις μὲν.] Lege ex Vossiano codice: Μέχρι μὲν οὖ ἐπὶ Τρωϊκοῦ πολέμου.

[99] Τὴν ἀρχαίαν Ἀβοριγίνων διέσωζον.] Ineptissima hæc est Xylandri & aliorum lectio: nam nusquam reperitur, hujus gentis regionem Ἀβοριγίνων dictam fuisse. Et cum nihil juvent MSS: conjecturâ tamen hic locus curari posset. Scribe itaque ut est apud Dionysium Halicarnasseum lib. I. unde hæc transcripta videntur: Μέχρι μὲν οὖ ἐπὶ Τρωϊκοῦ πολέμου τὴν ἀρχαίαν τῶν Ἀβοριγίνων ἐπωνυμίαν διέσωζον.

[1] Λατῖνος δὲ βασιλεύσας.] Vide Livium lib. I. Sallustii bellum Catilinarium, Dionys. Halicar. lib. I. atque alios.

[2] Τὰ αὐτὰ δὲ καὶ Χάραξ.] Vide Vossium de Historicis Græcis libr. III. Multis in locis hic Scriptor à Stephano allegatur.

[3] Εἰσὶ δέ τινες καὶ τὴν κλίσιν ἀπὸ τοῦ Ἀβοριγῖνος εὐθείας, ὡς Λεοντῖνος.] Legerem cum Porto: εἰσὶ δέ τινες καὶ τὴν ἐκ τοῦ Ἀβοριγῖνος τὴν κλίσιν ἀπὸ τοῦ Ἀβοριγῖνος εὐθείας γίνουσαν, ὡς Λεοντῖνος, & ita porrò.

[4] Ἣν αὐτὸς παραθήσει.] Videlicet Dionysius Halicarnassensis, & oraculum illud, cujus infrà meminit Stephanus, libro I. legitur.

[5] Ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ ναῦται ναυτῶν, οὕτως Ἀβοριγῖναι Ἀβοριγίνων.] Scribe potius: ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ ναῦται ναυτῶν, οὕτως ἀπὸ τῶν Ἀβοριγίνων Ἀβοριγῖναι. Genitivus pluralis primæ declinationis nominum simplicium ῶν in ὰν circumflexum definit; sed Jonicè in ἐων cum accentu in penultima. Verum ejusmodi nomina non necessariò ad primam declinationem pertinent: nam in genitivo plurali quintæ declinationis sæpius eadem terminatio observatur: Jones enim dicunt ἀνδρέων pro ἀνδρῶν ab ἀνδρὸς viri: item χρεῶν pro χρῶν à χρὼς unguis: & similiter in multis aliis. Itaque à casu recto Ἀβοριγῖνες communiter Ἀβοριγίνων, & Jonicè Ἀβοριγίνεων formari posset. Præterea etiam Stephanus supra inquit, non esse absurdum, si quis existimet Ἀβοριγίνων ab Ἀβοριγῖνος deduci posse. Nam tali forma Lycophronem vocem Βορέης pro Ἀβορίγης usurpasse certum est:

Κλεινὸς ἐκ χρόνου τὸν τάνυσε Βορέης.

Ad quæ verba Isacius Tzetzes ita commentatur. Πάλιν πλημμελῶς βορέα τὸν χρόνον φησὶν ὁ Τρωικὸς αὐτὸν Ἀβορίγαντα [scriberem Ἀβορίγην] ἐκκαλέσατο ἐπειδὴ μοιρίδιον λάχε τῆς ἐκκοπείσης αὐτοῦ κόμης. ἐστὶ δὲ Βορέης λαῖλαψ τῶν Ἀβοριγίνων.

[6] Ἔχει δὲ ὁ χρησμὸς οὕτω.] Oraculum illud etiam exstat apud Macrobium libro primo Saturnaliorum cap. VII.

[7] Μαιόμενοι.] Optimè ita Xylander reposuit pro μαιόμενοι, quod Aldina & Florentina perperam exhibent: neque etiam aliter Salmasius in scriptis Bibliothecæ Palatinæ codicibus invenit. In Vossiano multa hujus oraculi desunt.

Ἡ ὀλ Ἀβορεγινέων Κοτύλεω, ὅ νᾶσος ἐν Ἀ
ἐχέτω
Οἷς ἀναμιχθέντες, δεκάτην [8] ἐκπέμ-
ψαντι Φοίβῳ,
[9] Καὶ κεφαλὰς Κρονίδῃ, καὶ τῷ πατρὶ πέμ-
πετε φῶτα. B
ἀλλ' αὐτὸς τῷ χρησμῷ μὴ πεποιθὼς μεν, πρὸς
προειρημένας [10] ἐξηγήσεις κινήσεσιν.

Ἄ Β Ο Τ Ι Σ [11], πόλις Αἰγύπτου, ὡς Ἑκα-
ταῖος. ἧς Ἡρωδιανὸς φησι βαρυνόμενος. [12] ὁ πο-
λίτης μὲν τὸ ὀπισθόμενον, Ἀβότης, ὡς νῦν C
Κλαυδίτης, καὶ Ναυκρατίτης· καὶ ἡ Ἑκαταῖον,
Ἀβοτίδης, ὡς Μάκρος, Μακρεῖδης. [13] Χάλ-
κις, Χάλκιος, Χαλκιδῆς. Ἀβότης, Ἀβότιος,
Ἀβοτιδῆς.

Ἀ Β Ρ Ε Τ Τ Ι Ν Η [14], χώρα Μυσίας, ἀπὸ D
Βρεττίας νύμφης. τὸ ἐθνικὸν, Ἀβρεττηνὸς,
[15] ὡς Ἀρριανὸς φησιν.

Ἀ Β Ρ Ι Ν Ἀ Τ Α Ι, Ποντικὸν ἔθνος. [16] ὁ δὲ
Τεχνι-

[8] Ἐκπέμψαντι Φοίβῳ.] Ita reposuimus pro ἐκπέμψατε Φοίβῳ, uti legitur in Xylandri editione. Sed videtur esse typothetarum σφάλμα. Perperam etiam legitur in aliis ἐκπέμψατε Φοίβῳ.

[9] Καὶ κεφαλὰς Κρονίδῃ.] Hunc versum nec Dionysii Halicarnassei interpres nec Oppopœus probè perceperunt, ejus sensum hisce verbis exprimentes.

Atque Jovi capita: & transmittite lumina Patri.

Virgilii exemplum si imitati fuissent, qui Plutonem Jovem Sevgium appellat, in errorem non incidissent: ait enim ille lib. IV. Æneid.

Sacra Jovi Stygio quæ rité incepta paravi
Perficere est animus. Et Ovidius:
Sæpe tibi est Stygii regia visa Jovis.

Κρονίδης patronymicum masculinum à Κρόνος *Saturnus* absolutè positum Saturni filium denotat, omnibusque ejus filiis, Jovi, Neptuno, & Plutoni æqualiter convenit: sed hi optimè à Poëtis distinguuntur, cum patronymico prænomen adscribitur. Ita apud Homerum legimus Iliad. I.

Φῆσε δὲ χρυσῇ ἴδρις, Διὸς ἀγχιμόλοιο τε κλειτοῦ,
Οἷσιν δὲ Κρονίδης ἀριδείκετος, αἰὲν ὀλέσσαι.

Et simili etiam modo aliis in locis apud eundem ac alios poëtas. Quisnam filiorum Saturni in hoc oraculo intelligi debeat non facile divinassem, nisi mihi lux affulsisset ex Macrobii libro I. Saturnal. cap. VII, qui idem oraculum in medium producens loco Κρονίδῃ scripsit Ἄιδῃ, hoc est, Diti sive Plutoni, qui æque ac Jupiter & Neptunus Saturni filius fuit, uti apertè testantur scriptores Mythologici. Hi tres cum rerum imperium inter se essent partiti, Jovi cœli regnum, Neptuno maris, & Plutoni inferorum loca obtigerunt. Hinc Cicero in secundo de Nat. Deorum: *Terrenus autem vis omnis atque natura Diti patri dedicata est: qui Dicres ut apud Græcos Πλούτων, quod recidant omnia in terras & oriantur è terris.* E terris originem ducunt omnes fructus, & omnia metallorum genera: imo & humana corpora Diti debentur, utpote terrena, quæque post mortem à terra recipiuntur. Hinc Horatius Carm. lib. I. Od. IV, sepulchrum domum Plutoniam nominavit.

Jam te premet nox, fabulæque manes,
Et domus exilis Plutonia.

Et sic quoque sæpissimè apud Homerum: è multis unum adducam exemplum, quod extat Iliad. Γ.

Τὸν δὲ Κασσάνδρην δῖαν ἐς εἶδος Ἄϊδι εἶσα.

Si igitur humana cadavera Plutoni debeantur, genuinus Oraculi sensus in eo consistet, ut per Saturni filium non Jupiter, sed Pluto intelligatur. Sed non magnopere miror superstitiosos viros ad oraculi sensum non penetrasse, cùm ipse Eusebius in eundem scopulum impegerit, per Κρονίδην enim Διὰ intelligens, ita enim ille in Constantini oratione: ὁ δὲ τῶν ἀνοήτων ἀγχίμολος Διονύσου, ἀναγκαῖα καὶτὸν Δία

Atque Aboriginum Cotylen, ubi insula vehitur
Quibus permisisti decimas transmittite Phœbo
Atque Diti capita, & lumina patri mittite.

Sed ipse oraculo non confidens, prædictis inflectionibus usus fuit.

ABOTIS, urbs Ægypti apud Hecatæum, quam Herodianus inquit accentu in penultima notari. Ex vernacula regionis consuetudine hinc formatur civis nomen Abotita, ut Naucratis Naucratita: Sed ex Hecatæi sententia haberet Abotiensis, uti Macris in genitivo Μάκριος & inde Μακρεῖδης Macriensis: Chalcis Χάλκιος Χαλκιδῆς Chalciensis, & ita Abotis Ἀβότης Ἀβοτιδῆς, Abotiensis.

ABRETTINE, Mysiæ regio, à Brettia Nympha ita denominata. Hinc fit gentile Abrettenus, uti Arrianus auctor est.

ABRINATÆ, gens Pontica. Sed Gram-

Ἐ τὴν Ἀπιδάνου αἰτίαν ἐκβραχυτέρας τὸ Γ παρὰ τὴν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς Ἀεφέρειν pro Ἀναφέρειν. Hic obiter adhuc notandum est Ἀεφέρειν scriptum esse.

[10] Ἐξηγήσεις κινήσεσιν.] Ita invenit magnus Salmasius in Palatino & nos in Vossiano codice: sed ad marginem sui codicis annotavit, hanc vocem tali significatione apud Græcos non occurrere, pro κινήσεσι legendum esse κλίσεσι.

[11] Ἄβοτις, πόλις Αἰγύπτου.] Veteres de hac urbe nullum faciunt mentionem: solus Suidas ejus meminit notante Ortelio in Thesauro Geographico. Apud Plinium libro VI. cap. XX IX. legimus: *Oppida eorum expugnavit, quæ sola invenerit, quo dicemus ordine: Pholein. Primin. Abocein &c.* Ubi forte pro *Abocein Abotin* est rescribendum.

[12] Ὁ πολίτης μὲν τὸ ὀπισθόμενον, Ἀβότης, ὡς νῦν Κλαυδίτης καὶ Ναυκρατίτης.] Locus hic, fœdissimè est corruptus, nam nullum, quod sciam, oppidum reperitur, à quo gentile Κλαυδίτης deducitur. Veram lectionem nobis Voss. cod. exhibuit. Ὁ πολίτης καλεῖται τὸ ὀπισθόμενον. Ἀβοτίτης, ὡς Ναυκρατίτης, Ναυκρατίτου. Hanc in versione nostra secuti sumus.

[13] Χάλκις Χάλκιος Χαλκιδῆς.] Salmasius ex Palatinæ bibliothecæ codicibus nititur reponere, Χαλκὶς Χαλκιδῆς Χαλκιδέως, quam lectionem etiam in Vossiano MSS. invenientes non probamus: nam non convenit cum Ἄβοτις Ἀβότιος Ἀβοτιδῆς. Ex Stephano est manifestum, hanc vocem gemino gentili gaudere: nempe Χάλκις Χαλκιδῆς, inde Χαλκιδῆς: & præterea Χάλκις Χάλκιος & inde Χαλκιδῆς, quod non duntaxat hic legitur, sed etiam in voce Ἄβαγρος pag. 6.

[14] Ἀβρεττίνη, χώρα Μυσίας.] Malè habet Aldina & Florentina, Ἀβρεττίνη. Hic scribendum esse Ἀβρεττηνὸν satis innuit gentile inde deductum, quod est Ἀβρεττηνὸς. Simili etiam modo apud Strabonem lib. XII. (quem Stephanus plerumque sequitur.) Γεφύρα δὲ ἐστὶ τῆς Ἀβρεττηνῆς Διὸς Μυσίου ἱεᾶ. μέρος δέ ἐστι τοῦτο τῆς Μυγδονίας. Μυσία δὲ ἐστὶ καὶ αὕτη καθάπερ ἡ Ἀβρεττηνή. Et sic quoque apud Suidam legerem, ubi nunc exaratum est: Ἀβρεττήνη, χώρα ἐν Λυκαονίᾳ Μυσίη, ἀπὸ Βρεττίας νύμφης.

[15] Ὡς Ἀρριανὸς φησι.] Scribe ὡς Ἀρριανὸς φησιν: ita enim Salmasius in MSS. invenit.

[16] Ὁ δὲ Τεχνικὸς φησι.] Suidas, & Stephanus in Ἀπελλοῦ, aliisque locis, Apollonii Technici meminerunt. Sed præter hunc Apollonium etiam repiri mentionem Eustathio factam de Herodiano Technico, qui forte, uti nos docet Suidas Apollonii filius fuit. Ita enim ille ad Iliad. B. 368. ὁ δὲ γραμματικὸς τῶν Φίλωνος τοῦτον, Ἀμφοτέρως καὶ τὸ χειροδοκεῖται. οἱ μὲν τῷ πάσχω, Ἀμφοδιφθόγγῳ γράφοντες αὐτό. ὁ δὲ Τεχνικὸς φησι, Ἀμφὶ τῷ Ι. Τεχνικῷ λέγων τὸ Ἠπειλοῦν. Sed uter horum Τεχνικῶν sive Grammaticorum hic intelligi debeat non conjecerim facillimè, quia proprium nomen non exprimitur.

Τεχνικὸς φησι ἐκ μὴ διὰ ρ, καὶ κωλύει διὰ ρ λέγεσθαι. A

Grammaticus inquit hanc vocem legi cum R, & absque R.

ΑΒΡΟΙ [17], ἔθνος [18] πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ Ταλαυσίνων, [19] παροικοῦντες τοῖς Χελιδονίοις, ὡς Ἑκαταῖος. Βαρυτόνως δὲ, ὡς Κίμβροι. ὃς [20] τινὲς φασι Κιμμερίους. [21] Σκόμβροι, καὶ ὅτι B ἔθνος, ὡς Σοφοκλῆς.

ABRI, populi Taulantinorum ad mare Adriaticum, Chelidoniis proximi, uti Hecataeus tradidit. Figura vocis barytona est uti Cimbri, quos quidam Cimmerios appellant. Et Scombri etiam populi, ut Sophocles testatur.

ΑΒΡΟΤΟΝΟΝ. [22] Λύκος ὁ Ῥηγῖνος χωρίον εἶναι. [23] Σημαίνων δὲ ἐν ἐκκαιδεκάτῳ βιβλίῳ, πάλιν φησὶ, καὶ ἄλλοι. [24] πόλις δὲ Λιβυφοινίκων. καλεῖται δὲ Νεάπολις, ὡς C Ἔφορος. τὸ ἐθνικὸν οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει. ἡ τέχνη δὲ ἐπινοεῖ ἐξ ὁμοιότητος. [25] ὡς γὰρ Ἄθμονον, Ἀθμονεὺς, καὶ Γάργαρον, Γαργαρεὺς, καὶ Σούνιον, Σουνιεὺς, καὶ Σιγειεὺς, καὶ Ἴλιεὺς, καὶ [26] Λευκωνιεὺς, καὶ Παυλικαπαγεὺς, καὶ Δουλιχιεὺς, οὕτως D καὶ Ἀβροτονεύς. ὁ δὲ τῶν ἀδετέρων τύπος ἐστὶ, [27] ὅτε τὸ ἐθνικὸν διὰ δ ηνος ἔχει, ὡς Πέργαμον, Περγαμηνὸς, εἰ μὴ ἄρα ἀπὸ θηλυκοῦ δ Πέργαμος, ὡς Κύζικος, Κυζικηνός. [28] δυνατὸν δὲ καὶ ἐξ Ἀβροτόνου φάναι τὸ ἐθνικόν. [29] πολλὰ γὰρ τοιαῦτα, μάλιστα ἐν τοῖς δήμοις τῶν Ἀθηναίων, [30] ὡς ἐξ E εἰς δημότης, καὶ ἐκ κηδῶν, ὡς δεκχθήσει).

ABROTONUM. Lycus Reginus existimat castellum esse; verum à Strabone lib. XVI, & ab aliis pro urbe habetur. Est igitur urbs Libophœnicum, quæ apud Ephorum Neapolis appellatur. Ejus gentile non est in usu; sed ex similitudine aliorum ars illud comminiscitur: nam uti à vocibus Athmonum Athmonensis, Garganum Gargarensis, Sunium Suniensis, & Sigeensis & Iliensis, & Leuconiensis, & Panticapæensis, & Dulichiensis, ita etiam Abrotonensis. Neutrorum autem forma est, cum gentile in ος definit, uti Pergamum Pergamenus, si non à femininο Pergamus deductum sit, quemadmodum à Cyzicus Cyzicenus. Sed præterea dicere possimus ex Abrotono, & illud pro gentile habere; multa enim hoc modo gentilia formantur, quę tamen in Athenienſium Demis maximè locum habent, cum nimirum indicare volumus ex quali populo popularis originem habeat; uti demonstrabitur.

ΑΒΥ-

ABY-

[17] Ἄβροι, ἔθνος.] Perperam in Vossiano: Ἄβρος, ἔθνος. Quod etiam Aldina & Florentina exhibent.

[18] Πρὸς τῇ Ἀδρίᾳ Ταλαυσίνων.] Sic habent editiones omnes & scripti codices: Salmasius & alii legendum censent: πρὸς τῇ Ἀδρίᾳ Ταυλαντίνων.

[19] Παροικοῦντες τοῖς Χελιδονίοις.] Optimè ita rescripsit Xylander pro, παροικοῦσι τῇ Χελιδονίᾳ. quod Salmasius in Palatinis codd. & nos in Vossiano invenimus: neque ab eo differunt aliæ editiones vulgatæ.

[20] Οἱς τινὲς φασι Κιμμερίους.] Ita Græci eos appellant teste Strabone lib. VII. Καὶ ὁ κοινὸς ἐκεῖνός ἐστιν, ὃν λεγόμενόν φησι καὶ Ὅμηρον εἰ Κίμβροι, καὶ μάλιστ' ἂν τοῦτο τὸν Ὅμηρον ποιήσαιμι φρονῆσαι. εἶτ' ἐκείνους δὴ καὶ ὁ Κιμμερικὸς καλούμενος βόσπορος, ἀπὸ Κιμβρικοῦ, Κιμμερίους τοὺς Κίμβρους ὑπολαμβάνοντας ἔσεσθαι. hoc est, *Idem non inepta conjecturâ colligit Cimbros homines fuisse prædones ac vagos, armisque ad Maeotin usque lacum progressos: & fuisse ab iis Cimmerium Bosporum denominatum, quasi Cimbricum, cum Græci Cimbros Cimmeriorum nomine afficiant.* Consule etiam Plutarchum in vita Marii.

[21] Σκόμβροι, καὶ ὅτι ἔθνος, ὡς Σοφοκλῆς.] Monstrum hæc est lectio, nec facile dictu est, quid sit reponendum: nemo Geographorum *Scombros* agnoscit. Suspicor esse legendum: Βάρβαροι δὲ, ὡς Κίμβροι, ἃς τινὲς φασι Κιμμερίους. Σοφοκλῆν. Κιμμερίους γὰρ ὅτι ἔθνος, ὡς Σοφοκλῆς. Nam Sophoclem quendam de Cimmeriis scripsisse auctoritate Etymologici magni comprobatur. Κιμμερίους] φασὶ δὲ Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἱστορικὸν καὶ Πίσων εἶναι. γράφει δὲ Κιμμερίων. καὶ ἔστιν ἐν Σοφοκλεῖ ἀφηγουμένου τὸ ποιητοῦ χρησμὸν ἐμμένειν ἐν Ἀθηναίοις ἐν Βαβέρικοις. εἶτα, Η' Κιμμερικὸς λόγος.

[22] Λύκος ὁ Ῥηγῖνος.] Vide Vossium de Historicis Græcis lib. I. cap. XII.

[23] Σημαίνων δὲ ἐν ἐκκαιδεκάτῳ βιβλίῳ.] Straboni locus ita sonat. Εἶτ' ἄλλος λίμνη πολὺ ἐλάττων. καὶ μετ' αὐτὸν Ἀβροτόνου πόλις, καὶ ἄλλη τις. *Hinc est alius lacus longè minor, post quem est Abrotonum urbs, & aliquot alia.*

[24] Πόλις δὲ Λιβυφοινίκων.] Ad hanc urbem etiam sunt referenda quæ refert Scylax Caryandensis pag. 46. De situ hujus oppidi lege judicium viri incomparabilis J. Vossii in suis ad Melam observationibus.

[25] Ὡς γὰρ Ἄθμονον Ἀθμονεύς.] Lege ex MSS. Καὶ γὰρ Ἄθμων Ἀθμονεύς.

[26] Λευκωνιεύς.] Malè in scriptis codd. Λευκωνεύς. Videtur esse gentile deductum à voce Λεύκωνον Æolidis oppidum, de quo Thucydides lib. VIII. Καὶ ἐς Φωκαΐδα αὖθις ἄλλῃ μοίρᾳ ἐπέπλευσαν, καὶ πρῶτον ἐς Λεύκωνον. *Et ad Phocaidam rursus altero præsidio & tertio ad Leuconium vicerunt.*

[27] Ὅτε τὸ ἐθνικὸν διὰ δ ηνος ἔχει.] In codice Vossiano hæc absque ἔχει leguntur. Referendum videtur: ὅταν τὸ ἐθνικὸν διὰ δ ηνος λήγῃ.

[28] Δυνατὸν δὲ καὶ ἐξ Ἀβροτόνου φάναι τὸ ἐθνικόν.] Manu exarati codd. cum vulgatis conveniunt: sed pro φάναι referendum est φάνην. Nam φάνην pro φάσθαι dictum, est infinitivus Aoristi 1. act. à φαίνω *appareo*: Et φάναι est infinit. præs. à φημὶ *dico*.

[29] Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα, μάλιστα ἐν τοῖς δήμοις &c.] Paulò antè Stephanus dixerat gentile nomen hujus urbis non esse in usu, sed artem tamen innuere, quo pacto secundum aliorum oppidorum formam Ἀβροτονεύς fingi posset: hoc si cuiquam non placeat, licebit dicere ἐξ Ἀβροτόνου, quandoquidem apud Græcos multa tali forma gentilia reperiantur: non enim expedit ab unoquoque oppidi vocabulo gentile nomen deducere, quemadmodum auctor noster luculenter in voce Βάνη affirmat, cujus verba, quia hunc locum egregiè illustrant, huc transferam: Οὐ γὰρ δεῖ ἐν πᾶσι τὸ ἐθνικὸν ζητεῖν, ἀλλ' ἢ κατὰ ἐπιφορικὴν ἀκρίβειαν, ὡς ἐπὶ τῶν δήμων. ἢ κατὰ γλῶσσαν μὴ ἀποβαίνειν, ἢ κατὰ ἀναλογίαν, ἢ κατὰ συνήθη τῶν χώρων. *Non enim oportet in omnibus gentile quærere, sed vel adverbii usu, quemadmodum in Demis: vel genitivo cum pronomine: vel analogia: vel regionis consuetudine.* Primò itaque Stephanus secundum analogiam Ἀβροτονεύς, & deinde adverbio cum præpositione utens, ἐξ Ἀβροτόνου fecerat. Neque aliter se res habet cum lingua nostra Belgica, in qua nobis etiam non licet à quovis oppido & pago gentilia deducere: à Leyden quidem fit Leydenaar: ab Hauteiner Middelburg Middelburger & sic porrò: Verum à voce Utrecht non Utrechtenaar sive Utrechter neque à Deventer Deventenaar: illa enim non sunt in usu, quanquam ad analogiam & formam aliarum urbium facta videantur. Itaque, cum per necessitatem gentili utendum sit, illud Græcorum more formamus: ut enim illis ἐξ Ἀβροτόνου, ita & nobis van Utrecht & van Deventer dicere licebit.

[30] Ὡς ἐξ εἰς δημότης, καὶ ἐκ κηδῶν, ὡς δεκχθήσει.] Mendo

Ἄ Β Υ Δ Ο Ι [31], τρεῖς πόλεις. ἡ μὲν παρ' Ἑλ- A
λήσποντον τῶν Μιλησίων ἀποικία, [32] ἀφ' ἧς Διονύ-
σιος.

Σπεύδει ὅπου τὴν Ἄβυδον ἐναντίον ἔρμιν
ἔχειν.

[33] ἡ δὲ καὶ Αἰγυπτίων τῶν αὐτόθι ἀποικία, ἀπὸ B
Ἄβυδόν τινος κληθεῖσα, [34] ἡ δὲ τρίτη τῶν Ἰαπυ-
γίων, ἡ Ἰταλίας, ἣν οὐδετέρως λέγει, [35] ὡς Φι-
λέας. [36] ἔστι δὲ καὶ Ἰαπυγίας πολισμάτιον ἐν
Πευκετίοις, ὃ τῇ πτώσει λεγόμενον Ἄβυδον.
καὶ [37] εἰ μὴ δὲ εἶκε τὴν Ἄβυδον πατεῖν, πα- C
ροιμία. τοῦτο, μὴ καταθαρρεῖν αὐτῆς ὅτι-
δαίνειν. λαμβάνει δὲ ἐπὶ τῶν εἰκαίων. [38] οἱ
δὲ τὴν ἐν Μιλήτῳ Ἄβυδον οἰκοῦντες, διεβάλ-
λοντο ὅτι τρυφαίης, καὶ μαλακίας. [39] τὸ
ἐθνικὸν, Ἀβυδηνός. [40] λέγεται δὲ καὶ τὸ Ἀβυ- D
δηνὸν ὄνομα, ὅτι τῶν ἀηδῶν. Σημαινό-
τερον

ABYDI. Tres hoc nomine civitates reperiuntur. Prima juxta Helleſpontum, Mileſiorum colonia, de qua Dionyſius.

Ubi Seſtus & Abydus contrariam ſtationem poſuerunt.

Secunda juxta Ægyptum, eorundem colonia, & ab Abydo quodam ita denominata. Tertia juxta Japygiam ſive Italiam, quæ neutro genere effertur, uti Phileas teſtatur. Eſt autem Japygiæ oppidulum in Peuceetiis, quod in caſu recto Abydum dicitur. Hinc proverbium: ſi ne temerè quidem Abydum calcare: id eſt: ne quis confidenter illam ingrediatur: etenim de temerariis ſumitur. Enimvero Mileſii qui Abydum incolunt, calumniarum artificii & effœminatæ mollitiæ accuſabantur. Hinc gentile, Abydenus: Nam plerumque de rebus ingratis ſive moleſtis, Abydenorum bellaria dici ſolet. Verum

non caret hic locus, nam commodus ex hâce verbis ſenſus non poſſit elici: ita eſſent reddenda: *ſitat ex quali [Demo valerius] Popularis, & ex affinitatibus, quemadmodum demonſtrabitur.* Fortaſſe legendum eſt: Ὡς ἐξ οἵου δήμου, καὶ συγγενῶν; quorum verborum verſionem exhibemus. Hoc ſi non arrideat, lege: Ὡς ἐξ οἵου δημότου, ἢ ἐκ φυλῆς, ἢ συγγενῶν: *Sitat ex quali demo Popularis, & ex quibuſdam tribubus [originem ducat:] quemadmodum demonſtrabitur.*

[31] Ἡ μὲν Ἑλλησπόντῳ τῶν Μιλησίων ἀποικία.] Eoſdem urbis conditores & ſitum agnoſcit Thucyd. lib. VIII. Διαπλεύσας δὲ ὁ Σπαρτιάτης, φράσων ἅμα ἐς τοὺς ἐν τῇ πόλει ταραχὴν παρεῖχε· Ἔνδικος γὰρ, Ἀβύδου ἄρχων, ἐπὶ τὴν Μιλησίων ἀπέστειλε. *Dercyllidas vir Spartanus, cum non magna militum manu iter faceret pedeſtri in Helleſpontum miſſus fuit, ut Abydum ad defectionem ſollicitaret: Sunt autem Mileſiorum colonia.* Strabo eam vel à Mileſiis vel Cyzicenis ædificatam refert, ita enim ille lib. XIII. Πρόκειται δὲ τοῦ πόλεως ἔτι βραχεῖα ἡ νῆσος. κίονται δέ τινες, οἱ μὲν τὸν Μιλησίων φασὶν, οἱ δὲ Ἀβύδου· ἡ Προκόννησος ταυτὶ τὰ κοινὰ ἔχουσα, οἱ δὲ Κυζικηνοῦ. *Priapus urbi eſt maritima exiguus portus: quidam à Mileſiis conditam aiunt, colonos que Abydum & Proconneſum tempore: alii à Cyzicenis.* Marcianus Heracleota ab utroque diſſentiens eam vult ab Æoliis conditam eſſe.

Ἔστιν Σεστὸς ἢ Ἄβυδος αἰ κατοῦσιν
Ἔστιν δ' ἀπ' ἀκτὴ μέσον Αἰόλιον κύμα κεκρίκε.

De ſitu opportunitate & peculiari hujus loci natura nemo antiquorum accuratius ſcripſit quam Polybius Hiſtoriarum lib. XVI, ubi refert obſidionem à Philippo factam, & obſeſſorum generoſitatem, ac ſupra quam dici queat excelſum animum, qui tandem urbe capta, ſe ipſos, uxores & liberos vario mortis genere occiderunt. Vide & Liv. XXXI. cap. XVII.

[32] Ὡς Δημόσθ.] Scriptor hic ſatis notus paſſim citatur à Stephano: Eſtque verſus 516. qui ab auctore nocho producitur.

[33] Καὶ ἡ καὶ Αἰγυπτίων.] Ptolemæus libro IV. tradit urbem eſſe mediterraneam; cum eo convenit Plinius qui ita inquit lib. V. cap. IX. *Ipſa quod Abydum Memnonis regia, & Oſiris templo celebratum, VII. M. CCCCC. paſſ. in Lybiam verſum à flumine.* De Abydo ita ſcribit Strabo lib. XVII. Ἐν δὲ τῇ Ἄβύδῳ πυνθάνεται τὸ Ὄσιριν, ὃν δὲ τῷ ἱερῷ τοῦ Ὀσίριδος ἔστιν ἰδεῖν, ἀπὸ μὲν Ἑλλήνων, ἀπὸ δὲ Μιλησίων, ἀπὸ Σαλαμινίων τῆς Κύπρου γραφὰς τῆς ἐπὶ τοῖς πρόσθεν ἔτεσι δέ. *Abydi Oſiris colitur, in cujus templo non licet nec cantori, nec tibicini, nec citharœdo ſaltationem inſtituere, quemadmodum nec eſt aliis Deo.* Et Ælianus de animalibus lib. X. cap. XXVIII. Σαλαμὶς ἡ ἐν Κύπρῳ τῶν Σωκράτων, καὶ Ἀβύδου τῆς Αἰγύπτου, καὶ Λεσβίων πόλις. Pro Ἀβύδου hic non eſt ſcribendum Ἀθήνας uti olim ad marginem collocavi, ſed Ἀβύδου ἡ Αἰγυπτία. *Euſtrirus & Abydus Ægypti & Lesbiorum civitas ſimilem deſiderant.* Oppidi hujus etiam meminit Athenæus lib. XV, cujus locum, quia in mendo cubat, producam. Δημήτριος δ' ἐν τοῖς περὶ τῶν κατ' Αἴγυπτον, φησὶν Ἄβυδόν τινας ἀνορύξαι τοιοῦτόν τινα φυτόν. *Demetrius in libris rerum Ægyptiarum ſcribit ejuſmodi ſpinum circa oppidum Abydon etiam naſci.* Cum nemo veterum de oppido Ægyptio quod Abydon dicitur, mentionem faciat, hinc Ἄβυδον eſſe legendum unicuique eſt manifeſtum.

[34] Καὶ ἡ κατὰ τὴν Ἰαπυγίαν, ἡ Ἰταλίαν.] Codex Voſſ. Καὶ ἡ κατὰ Ἰαπυγίαν ἡ Ἰταλίαν. Si mei arbitrii res foret, ſcriberem: ἡ δὲ κατὰ Ἰαπυγίαν ἡ Ἰταλίας. Nam Italia Japygiam continet.

[35] Ὡς Φιλέας.] Conſule Voſſium de Hiſt. Græc. lib. III.

[36] Ἔστι δὲ Ἰαπυγίας πολισμάτιον ἐν Πευκετίοις.] Hic locus procul dubio in mendo cubat, nam Salmaſius poſt ἐν in Palatinis codd. lacunam invenit. Cluverius qui nobis accuratiſſimam Italiæ antiquæ deſcriptionem reliquit nullam de hoc oppido facit mentionem: & quandoquidem is illud non cognoverit, mihi ad inveſtigandum tempus eſſe terendum non videtur magnopere neceſſarium. Vide Euſtathium cujus verba infra à nobis producuntur.

[37] Εἰ μὴ δὲ εἶκε τὴν Ἄβυδον πατεῖν.] Peſſimè in Florentina editione: Εἰ μὴ δὲ εἶκεν τὴν Ἄβυδον πατεῖν. Vide Eraſmum de hoc adagio.

[38] Οἱ δὲ τὴν ἐν Μιλήτῳ Ἄβυδον οἰκοῦντες.] Hic locus liberationem inficiis miſerrimè eſt depravatus, licet in ſcriptis & vulgatis codd. conſtanter ita legatur. Magnus ille Eraſmus mendum hoc non eſt odoratus, qui in Adagio. *Ne temere Abydum* inſignem ſuam in Geographia imperitiam oſtendit, ubi expreſſis verbis affirmat *in Mileto inſula Abydum* fuiſſe. Procul dubio Stephanus olim ita ſcripſerat: *οἱ δὲ Μιλήτου τὴν Ἄβυδον οἰκοῦντες, Mileſii autem Abydum incolentes.* Et ita eſſe legendum manifeſte apparet ex Euſtathio ad Dionyſium de ſitu orbis, qui totum hunc Stephani locum tranſcripſit. Ἔστιν ὅτε καὶ ἡ χερρόνησος τὸ ἴδιον, ἡ Ἰταλικὴ πόλις τις λεγομένη, ἐξαίρετος τὴν Ἄβυδον, ἡ ὅτι ἐπὶ συνῳκίσθη ἢ κτίσθη ὑπὸ Μιλησίων Ἀβυδηνοί ἐστι [quod idem eſt profectò ac ſi diciſſet οἱ Μιλήτου τὴν Ἄβυδον οἰκοῦντες.] Ὅθεν ἐστὶ παροιμία, μὴ τὴν τῶν Ἀβυδηνῶν πόλιν, ἤγουν μὴ βαλβίδα πόδι ἐπιβαίνειν. ἐξ οὗτος δὲ ἐπὶ τῶν ἀπερισκέπτως ἐπὶ τὰ δεινὰ, τοῦ, Ἀβυδηνὸν ἐπιβαίνειν. Abydenorum luxurium & vitam ſolutiorem graphicè etiam depingit Athenæus lib. XII.

[39] Τὸ ἐθνικὸν Ἀβυδηνός.] Hoc gentilitio etiam Latini utuntur. Ovidius lib. I. Triſt.

Quoque per anguſtas male vectæ virginis undas
Seſtius Abydena ſeparet urbe freta.

Livius lib. XXXII. cap. XVII. Abydeni *primo terruerit per minora diſpoſiti, non terris modo adeuntes oram, ſed ipſum quoque ſtationem infeſtam poſſe facerent.*

[40] Λέγεται δὲ καὶ τὸ Ἀβυδηνὸν ὄνομα, ὅτι τῶν ἀηδῶν.] De hoc adagio & ejus ſenſu lege Eraſmum ad titulum, Abydena Illitio. Athenæum lib. XIV. & Caſaubonum ad hunc locum.

πόλις ἡ, ἐπὶ ᾧ μὴν Ἀραδεύς, Ἀραδίτης, καὶ Τέ- A
νεδος Τενεδίτης καὶ Τενεδεύς, καὶ Λέβεδος
Λεβεδίτης, ἐξ ἧς Ἄβυδος, Ἀβυδηνός. [41] ἴσως
δὲ τὸ πλησίχωρον, Κυζικηνός, καὶ τὸ
ὅμοιον.

ΑΒΥΔΩΝ [42] Ἄβυδος, χωρίον Μα- B
κεδονίας, [43] ὡς Στράβων.

Τηλέβοιο ἐξ Ἀβύδου ἀπ' Ἀξίου δίρυ
ῥέοντος.

ἐξωνύμως δὲ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀβυδώνιος, ὡς Κα-
λυδώνιος.

ΑΒΥΛΛΟΙ [44], ἔθνος πρὸς τῇ Τρωγλο-
δυτικῇ, ἐγγὺς τοῦ Νείλου, [45] ὡς Ἀπολλόδωρος
δευτέρῳ περιηγήσεως.

ΑΒΩΝΟΥ ΤΕΙΧΟΣ [46], πόλις μι- C
κρὰ πρὸς τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ. [47] ὁ πολίτης
Ἀβωνοτιχίτης, ὡς Γορδιοτιχίτης, ἀπὸ Γορδίου
τείχους.

ΑΓΑΘΕΙΑ [48], πόλις Φωκίδος, [49] ὡς
Ἑλλάνικος πρώτῳ Δευκαλιωνείας. [50] ὁ πο- D
λίτης, Ἀγαθεύς.

ΑΓΑΘΗ [51], πόλις Λιγύων ἢ Κελτῶν.
[52] Σκύμνος δὲ Φωκαέων αὐτὴν φησιν ἐν
τῇ Εὐρώπῃ. [53] Τιμοσθένης δὲ ἐν τῷ πε-
ριασμῷ ἀγαθὴν τύχην αὐτὴν φησιν. εἰθὺ
ἔτω λέγοιτο, καὶ ἐξωνύμως ἂν, ὡς ὄνο- E
μα-

rum manifeſtum eſt, à voce Aradus Aradius, Tenedus Tenedius & Tenedenſis, & à Lebedus Lebedius, ſed ab Abydus Abydenus deduci: fortaſſis ob vicinitatem oppidi Cyzici, à quo ſit Cyzicenus, & ſimilia ab aliis.

ABYDON, Abydonis, locus Macedoniæ, uti Strabo teſtatur.

Procul ex Abydone ab Axio late fluente.

Hæc vox in ultima acuitur. Gentile, Abydonius, veluti Calydonius.

ABYLLI, gens juxta regionem Troglodyticam, Nili proxima, uti tradidit Apollodorus lib. ſecundo periegeſeως.

ABŌNI MURUS, oppidulum ad Pontum Euxinum, cujus oppidanus Abonotichites dicitur, uti Gordiotichites, quod à Gordii Muro derivatur.

AGATHEA, oppidum Phocidis, uti perhibet Hellanicus primo Deucalioniæ, cujus oppidanus Agathenſis dicitur.

AGATHA, urbs Ligurum ſive Celtarum. Scymnus autem in Europæ deſcriptione eam Phocaenſium urbem eſſe tradidit. Sed Timoſthenes in dimenſione terræ per ſtadia, eam bonam fortunam nominavit; ſi vero ita dixerit & accen-

[41] Ἴσως δὲ τὸ πλησίχωρον.] Conſtat enim Geographorum ſcitiſſimoris Cyzicum non longè ab Abydo abeſſe. Vide Plinium lib. v. cap. XXXII. Ptolem. lib. v. cap. II. Et Straboneum lib. XIII.

[42] Ἄβυδος.] Hic locus iiſdem verbis apud Suidam legitur: Ἄβυδος, Ἀβυδὼν, χωρίον Μακεδονίας. ὡς Στράβων. Τηλέβοιο ἐξ Ἀβύδου ἀπ' Ἀξίου δίρυ ῥέοντος.

[43] Ὡς Στράβων.] Nulla apud Strabonem de hoc loco fit mentio, nili in excerptis libri VII, ubi hæc leguntur: ἐπὶ πᾶσι δὲ τοῖς Ἀξιοῦ πεδίοις χωρίον, ὄνομα Ὄμφαλος Ἀμφαλὸν καλεῖ, ἐν ᾧ φασὶ τοὺς Παίονας ἱδρύσθαι ἐξ Τρωϊκῶν ἐπιλήρους ἀλῆται. Τηλέβοιο ἐξ Ἀβύδου ἀπ' Ἀξιοῦ δίρυ ῥέοντος. Vide locum apud Homerum Iliad. B. & Euſtathii commentaria ad hunc locum. Hoc apud Scriptores non eſt inſolens ß in M mutari. Vide noſtras obſervationes pag. 5. ad numerum 30.

[44] Ἄβυλλαι, ἔθνος.] Hujus gentis meminit Athenæus lib. XV. nempe in Cytelia.

[45] Ὡς Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ περιηγήσεως.] In Voſſiano, πρὸς γῆς. Salmaſius hæc ad oram ſui codicis annotavit. Mendoſe in Vet. MS. legitur πρὸς γῆς: Recentior habet δευτέρῳ περιηγήσεως. Ad me quod attinet cum Voſſio exiſtimarem, idem eſſe Apollodori opus, quod nunc Περιήγησις, & aliis ut in voce Γαυδάμηλα, πρὸς γῆς inſcribitur.

[46] Ἄβωνου τεῖχος.] Hoc oppidum à Ptolemæo lib. v. cap. VI. Galatiæ annumeratur, & ab Arriano in periplo. Hujus quoque oppidi aliquoties meminit Lucianus in Pſeudomante. Vide & Straboneum lib. XII.

[47] Ὁ πολίτης Ἀβωνοτιχίτης.] Ita Lucianus Alexandrum quendam impoſtorem ſceleratiſſimum appellat in principio tractatus, qui Pſeudomantis inſcribitur. Sed pro Γορδιου τειχους, legendum videtur Νέου Γορδίου τείχους.

[48] Ἀγάθεια.] Nulla de hoc oppido apud antiquos fit mentio.

[49] Ὡς Ἑλλάνικος πρώτῳ Δευκαλιωνείας.] Hujus auctoris & liberi Stephanus etiam meminit in Ἀστακός & aliis locis: Sed pro Δευκαλιωνείας alibi Δευκαλιωνίας ſcribitur. De Hellanico & ejus ſcriptis vide Doctiſſimum Voſſ. de Hiſt. Græc. lib. IV.

[50] Ὁ πολίτης Ἀγαθεύς.] Nemo exiſtimet hoc gentile non poſſe formari ab Ἀγάθεια, Rationem quare ab Ἀγάθεια deducatur Ἀγαθεύς & non Ἀγαθιεύς, leges in voce Σκιώνης.

[51] Ἀγάθη, πόλις Λιγύων, ἢ Κελτῶν.] Liguria & Ligures olim ad Rhodanum uſque pertigerunt: Nec ad Rhodanum tantum, ſed ad Iberum uſque flumen: quamobrem Γαῖραι ἢ Λίγυες μαχαῖται appellabantur. Qua de cauſa hanc urbem etiam vel Liguriæ vel Celtogalatiæ adſcripſit Stephanus. Strabo lib. IV. Plinius lib. III. cap. IV. Pomponius Mela lib. II. cap. V. & Ptolemæus lib. II. cap. V. eam Narbonenſi Galliæ annumerant.

[52] Σκύμνος δὲ Φωκαέων αὐτὴν φησιν.] Videtur hic aliquid excidiſſe; reſcriberem: Σκύμνος δὲ Φωκαέων κτίσμα αὐτὴν εἶναί φησιν. Non dubito quin hunc Scymni Chii locum reſpexerit Stephanus, quem ab incomparabili J. Voſſio emendatum hic adſcribam.

---- Μεθ' οὓς ἐλθόντες εἰς Γαδείρων
Οἱ Μασσαλίαν κλεινὴν ἔκτισαν Φωκαεῖς
Καθ' ἣν βασιλεύοντος τοῦ Γαδείρων ἄκλιστου πόλεως,
Ἀγάθλου Γαδειονίκαντος.

Verum à Scymno videtur differre Strabo, qui urbem à Maſſilienſibus conditam affirmat, ita enim ille lib. IV. Τέτταρα ἐφ' ἑξῆς τῷ Βιλτίρῃ πόλις εὐφυὴς ἵδρυται, πλησίον δὲ Ναρβὼν. ἐφ' ᾗ δὴ Ἀγάθη, κτίσμα Μασσαλιωτῶν. *Supra illum ſitus eſt Biterra, urbs bene munita. Narbonis vicina: ad hunc Agatha, à Maſſilienſibus condita.* ſed extructa à Phocæenſibus Maſſiliâ, Maſſilienſes conditores dicti ſunt, qui poſterioribus temporibus fortitudine ſua freti, circumjacentes quoſdam campos in poteſtatem ſuam redegerunt, in quibus munimenta & oppida condiderunt, quædam contra Hiſpanos, & Rhodanuſiam atque Agatham contra barbaros Rhodanum accolentes.

[53] Τιμοσθένης δὲ ἐν τῷ περιασμῷ.] De hoc ſcriptore legge Voſſium de Hiſt. Græc. lib. V. cap. XVII.

ϑεπκόν. [56] ὡς τὸ Ἡ ἔρκειον πῖχος, καὶ Ἥρκιον, καὶ Ἑρμαῖος λόφος, καὶ Ἑρμαῖος. [57] ἔστι δὲ καὶ ἄλλη πόλις, ὡς Φίλων, Λιγυστίνων, ἀπὸ λίμνης Λιγυστίας. πέχα δὲ ἡ αὐτὴ ἐστὶ τῆς Ναρβωνίτης, [58] ὡς Εὐδόξιος. [59] Βαρυώτης δέ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀγαθῖνος, ὡς Ἀκραγαντῖνος. [60] Ἄβρων γὰρ ἐν τῷ περὶ παρωνύμων τοῖς τοιούτοις καὶ αὐτὸ σεσήμειχεν. εἰ δὲ καὶ κύριον εἴη τὸ Ἀγαθῖνος, ὅσον ἀπίθανος σημαίνειν ἀμφότερα. Σχοινοῦς γὰρ καὶ κύριον, καὶ τοπικὸν, καὶ ἐθνικόν. [61] καὶ Λυκαίονος, ὁμοίως Θεσσαλὸς, καὶ Σικανὸς, καὶ Σικελὸς, καὶ μυρία. εἰ δὲ μὴ ὡς ἐθνικὸν τὸ Ἀγαθῖνον [62] ἐκλίποι, [63] τὸν οἰκήτορα λέξομεν Ἀγαθεῖον τῷ κοινῷ λόγῳ. ἡ Ἀγαθεύς, ὡς Θεσσαλονικεύς, [64] καὶ Σινωπεύς, καὶ Βερενικεύς, [65] ἐπεὶ καὶ Ἀγαθεία καὶ Ἀγάθης εὑρίσκεται ἀδιαφόρως. [66] ὡς Βερενίκια, καὶ Θεσσαλονίκεια. [67] ἔστι καὶ νῆσος Ἀγάθη Λυκίας. τὸ ἐθνικὸν ὤφειλεν Ἀγαθεύς. [68] ἡ γὰρ χώρα τῷ εἰς ὺς τύπῳ χαίρει, ὡς Παμφυλεύς, Τλωεύς, Τελμισσεύς, Κρυεύς.

ΑΓΑΘΟΥ ΔΑΙΜΟΝΟΣ, νῆσος ἐν τῇ Ἰνδικῇ θαλάττῃ. τὸ ἐθνικὸν, κατὰ πτῶσιν ἐξ Ἀγαθοῦ δαίμονος, ἀφ' ὃ τὸ ἄπορον.

ΑΓΑ-

A accentum in ultima collocaverit, vocem Adjectivè accepit. Idem etiam cernere licet in vocibus Heræus murus, & Heræum; in Hermæus collis, & Hermæus. Eſt autem & alia urbs Ligurum, quæ, uti Philo affirmat, à Liguſtia palude nomen accepit, cujus prima ſyllaba brevis habe- B tur, uti Eudoxus auctor eſt, & accentu in penultima notatur. Hinc gentile Agathinus, uti Acragantinus. Abro enim in libro, quem de Denominativis conſcripſit, idem quoque illis commiſcuit. Si autem vox Agathinus etiam pro nomine proprio habeatur, non abſurdum erit ei C duplicem ſignificationem aſſignare. Schæneus enim nomen eſt proprium, & fluvii, & gentile: Similiter etiam Lixus, & Theſſalus, & Sicanus & Siculus, & innumera alia. Sed ſi vox Agathinus non tanquam gentile prolata fuerit, D incolam communi idiomate Agathæum nominabimus: aut ſit Agathenſis, uti Theſſalonicenſis, & Sindacenſis, & Berenicenſis: quandoquidem ab Ἀγάθια, derivativum Ἀγάθη deprehendatur, uti etiam à Βερενίκεια & Θεσσαλονίκεια. Agatha item Lyciæ inſula eſt, unde gentile Agathenſis deri- E vari debet: illa autem regio tali gaudet forma, quæ in ὺς definit, uti etiam Παμφυλεύς, Τλωεύς, Τελμισσεύς, Κρυεύς.

BONI GENII inſula in mari Indico ſita eſt. Hinc ſecundum artem formatur gentile, ex F Bono Genio, quia aliud inventu difficile eſt.

AGA-

[56] Ὡς τὸ Ἡ ἔρκειον πῖχος, καὶ Ἥρκιον &c.] Obſervavimus Stephanum ita etiam diſtinxiſſe in voce Ἥρκιον.

[57] Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη πόλις, ὡς Φίλων, Λιγυστίνων ἀπὸ λίμνης Λιγυστίας.] In Voſſiano codice inveni: ἔστι δὲ καὶ ἄλλη πόλις, ὡς Φίλων, Λυσίων, ἀπὸ λίμνης Λυσίας. Idem quoque exhibuit Salmaſio verus & codex recentior. Totus hic locus ἔλλειπε βρύον, partim eſt mutilus & partim corruptus: nam pro Λιγυστίνων ſine dubio Λιγυσίνων reſcribendum eſt. Deinde poſt illa verba ἀπὸ λίμνης Λιγυστίας (vel ut habent MSS. Λυσίας) prorſus pendet ſententiæ ſenſus, & talia videntur deeſſe verba, quibus urbis diſtantia ab hoc lacu, cujus nomen etiam in mendo cubat, terminabatur. Attamen duas fuiſſe *Agathas* in vel circa Narbonenſem Galliam Ptolemæi teſtimonio eſt manifeſtum. Illius ſitum, de qua ſupra mentionem fecimus, hoc modo deſcripſit.

Μεσσὶ τὸ ἀφροδίσιον	κγ	μβ γ
Γάλλος πατ. ἐπαύλιος	κα	μβ γ ὁ
Γαλλικὸν πατ. ἐπαύλιος	κα δ	μβ ⅄ δ
Ἀπτὸς πατ. ἐπαύλιος	κα ⅄	μβ ⅄ δ
Ὀφιοῦσα πατ. ἐπαύλιος	κα ⅄ δ	μβ ⅄ γ.
Ἀφροδίσιον πατ. ἐπαύλιος	κβ	μβ ⅄ γ.
Ἀγάθη πόλις	κβ δ	μβ ⅄ γ.
Σεπτὸν ὄρος	κβ ⅄	μβ ⅄

De altera Agatha, quam ait eſſe inſulam cum urbe ejuſdem nominis, ita ſcribit, eodem libro & capite ſuprà citato. Νῆσος δὲ ἐπέκειτο τῇ Νικοπόλιδι, Ἀγάθη μὲ κεκλημένη· τὰδε ἐμοὶ γνώμης πέλεται, ἐς ἥδε κβ ⅄ μβ ε.

[58] Ὡς Εὐδόξιος.] Xylander in auctorum à Stephano allegatorum catalogo putat hic forte reſcribendum eſſe, ὡς Εὐδόξῳ. Salmaſius ad oram ſui codicis quærendum exiſtimat, quiſnam hic ſit, atque cum illo amplius deliberandum cenſeo: nam non invenio Eudoxum, qui ad grammaticam aut proſodiam pertinentia conſcripſit. Marcianus Heracleota equidem meminit alicujus Eudoxii Rhodii in ſectiuncula epitomes undecim librorum Artemidori Epheſii, ſed locus eſt corruptus & ita legendus. Ἐν μὲν Ἀπαμείᾳ ὁ Κυζικηνὸς, καὶ Εὐδημίδης ὁ Μακεδονίτης, καὶ Φιλέας ὁ Ἀθηναῖος, καὶ Ἀνδρομένης ὁ Γαδιτανὸς, καὶ Κλέων ὁ Σικελιώτης, Εὐδόξιος π ὁ Γαδιτανὸς, καὶ Ἄτταλος ὁ Καππαδόκης.

[59] Βαρυώτης δὲ τὸ ἐθνικὸν.] Sic habent ſcripti & vulgati codd. In Voſſiano legitur: Βαρυώτης τὸ ἐθνικὸν, Ἀγαθῖνος.

[60] Ἄβρων γὰρ ἐν τῷ περὶ παρωνύμων.] Producitur hic auctor à Stephano etiam aliis locis. Vide Voſſ. de Hiſt. Græc. lib. III.

[61] Καὶ Λύκαιος.] Variant codices ſcripti & editi. Xylandrum ſequimur, qui ex Λίκαιος, quod exhibent Aldina Florentinaque editiones, Λύκαιος fecit. Salmaſius in veteri MS. & nos in Voſſiano Λιξὸς invenimus, quæ vera eſt lectio: Λιξὸς enim eſt nomen fluvii, oppidi & oppidani. Λίγξ, πόλις Μακεδονίας, καὶ πόλις. πολὺς δὲ Λίξου μνημονεύει, καὶ Λίξους τοὺς πολίτας.

[62] Ἐκλίποι.] Ex codd. Palatinis & Voſſiano ἐκλίπῃ reponimus.

[63] Τὸν οἰκήτορα λέξομεν Ἀγαθεῖον τῷ κοινῷ λόγῳ.] Suſpicor legendum eſſe: Τὸν οἰκήτορα λέξομεν Ἀγαθῖνον τῷ κοινῷ λόγῳ. Nam Siculorum eſt νος, cum gentilia in νος deſinunt, uti fuſius demonſtravimus pag. 3. ad numerum 15. Et κοινὸς λόγος ſive χαρακτὴρ formantur cum in ος exeunt, uti liquet ex voce Τλωεὺς & aliis locis.

[64] Σινωπεύς.] Corrupta, ſine dubio, lectio: ſed qualem veteres & ſcripti & editi exhibent. Fortaſſe Σιδηπεύς legendum eſt.

[65] Ἐπεὶ καὶ Ἀγαθεία καὶ Ἀγάθης διαφόρως εὑρίσκεται.] Et hic etiam aliquid excidiſſe videtur. Legerem: ἐπεὶ καὶ ⅄ Ἀγαθεία καὶ Ἀγάθης διαφόρως παραφέρεται. Hanc figuram, qua ab Ἀγαθεία Ἀγάθη deducitur, infra in voce Ἀγάμεια Stephanus παλιλλογίαν appellavit. Vide noſtras obſervationes ad illum locum.

[66] Ὡς Βερενίκεια καὶ Θεσσαλονίκεια.] Nam ex illis vocibus etiam fit Βερενίκη, & Θεσσαλονίκη.

[67] Ἔστι καὶ νῆσος Ἀγάθη Λυκίας.] Quænam hæc ſit Lyciæ inſula ex antiquis mihi hactenus non eſt compertum.

[68] Ἡ γὰρ χώρα τῷ εἰς ὺς τύπῳ χαίρει.] Hunc canonem etiam legimus in Σιδήμη, πόλις Λυκίας, & aliis locis.

Α'ΓΑ'ΘΥΡΣΑ [67], πόλις Σικελίας, ὡς Πολύβιος ἐνάτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Α'γαθυρσαῖος. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ τύπου τοῖς τὴν Σικελίαν οἰκοῦσι. Ἱμεραῖος γάρ, καὶ Ἔννεος, καὶ Κατανταῖός φασιν.

A

AGATHYRSA, urbs Siciliæ, de qua Polybius libro IX. cujus gentile Agathyrsæus dicitur. Qui loquendi modus Siciliam habitantibus non est insolens, uti ex aliis apparet, dicunt enim Himeræus, Ennæus & Catanæus.

Α'ΓΑ'ΘΥΡΣΟΙ [68], ἔθνος ἐνδότερον τοῦ Αἵμου. [69] κέκληνται ἢ ἀπὸ Α'γαθύρσου τοῦ Ἡρακλέους, ἢ, [70] ὡς Πείσανδρος, [71] ἀπὸ τῶν θύρσων τοῦ Διονύσου. ὁ τόνος βαρύς. [72] τὰ εἰς ος, χωρὶς δύο συλλαβὰς ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους εἰς ἀμετάβολον λῆγον, βαρύνεται. [73] Μέγαρσος, πόλις Σικελίας. [74] Μαίμαρτος, πόλις Ἴστρου. ὕτως Α'γάθυρτος, καὶ κύριον, καὶ ἐθνικόν. λέγονται δὲ Α'γαθύρσιοι κληθικῶς, ἢ ἐθνικῶς. [75] ἀπὸ δὲ Καβασηνοῦ οὕτως διδύμου καπὶ συγκοπὴν Καβάστος. πόλις δὲ αὐτὴ Ὀφρυνίεως, περὶ ἧς βιβλίον ὅλον συνέγραψε. [76] διαχθήσεται δὲ ἐν τῷ περὶ αὐτῆς λόγῳ, τοῦ ψευδοῦς.

B

C

D

AGATHYRSI, populi interiora Æmi incolentes; aut ab Agathyrso Herculis filio; aut (perhibente Pisandro) à Bacchi Thyrsis ita dicti. Nomina in ος, plures quam duas syllabas habentia, quorum antefinalis cum immutabili definit, gravi tono efferuntur, uti liquet ex vocibus Megarsus, oppidum Ciliciæ, Mæmarsus, oppidum Istrorum, ita etiam Agathyrsus, quod proprium est & gentile. Agathyrsii præterea etiam possessivè & gentilitiè dicuntur. Existimat autem Didymus, à voce Cabaceus derivari per syncopen Cabasius. Ipsa autem Othryonei civitas est, de qua totum librum conscripsit. Sed demonstrabitur ejus falsum, quando nobis de illa est sermo.

Α'ΓΑΜΗ'ΔΗ [77], τόπος περὶ Πύρραν τῆς Λέσβου,

AGAMEDE, locus circa Pyrrham Lesbi,

[67] Α'γαθύρσα, πόλις Σικελίας, ὡς Πολύβιος ἐνάτῃ.] Vanis modis hujus oppidi vocabulum apud auctores Græcos ac Latinos depravatum reperitur. Apud Strabonem lib. VI. Α'γάθυρνα: apud Plinium aliàs *Agathyrnum* & interdum *Agathyrsum*: Apud Ptolemæum Α'γάθυρσον: in Antonini Itinerario *Agatirnum*, & apud Stephanum nostrum & Suidam Α'γάθυρνα. Sed quia apud Livium Polybii compilatorem lib. XXVIII. *Agatirna* legitur, à Polybio procul dubio scriptum fuit, uti censet Cluverius, Α'γαθυρ, quandoquidem apud omnes pariter Græcos in tertia Syllaba est Y. quod facillimè librariorum lapsu depravari potuit voci Α addendo, quia continuò apud Stephanum sequitur vocabulum Α'γάθυρνα. De conditore & vetustate hujus urbis lege Diodorum Siculum lib. IV.

[68] Α'γαθύρσοι, ἔθνος ἐνδότερον τοῦ Αἵμου.] Suidas hunc Stephani locum iisdem verbis transcripsit. Salmasio hujus loci lectio suspecta videtur, qui potius reponeret; Α'γάθυρσοι, ἔθνος πλησίον τοῦ Αἵμου. Verum in scriptis & vulgatis codd. nullam variationem reperi. De hujus gentis sede mirè dissentiunt geographi: A quibusdam in Thracia ad Hæmum montem collocantur, inter quos & Stephanus: plures verò in Sarmatia Europea ut Ptolemæus lib. III. cap. V: Et Marcianus Heracleota in Sarmatiæ periplo. Ἐξῆς ἐπὶ ἀκριβεῖς σταδίους τὴν ὑπερβορείαν ἐ ἀχανῆ γῆ. παραλίαν τ Χίασιν παροικοῦσι οἱ Α'γάθυρσοι. [lege Α'γάθυρνοι.] τὸ ἔθνος ἐν εὐρύτητι Σαρματίας ἐστίν. De *Agathyrsorum* moribus & institutis lege Herodot. lib. IV. in Melpomene.

[69] Κέκληνται δὲ ἢ ἀπὸ Α'γαθύρσου τοῦ Ἡρακλέους.] Refert Herodotus lib. IV. Herculem Geryonis vaccas agentem, tandem in terram, quæ dicitur Hylæa, devenisse: ibique in antro quandam invenisse virginem ancipitis naturæ, humanæ ac serpentinæ, quæ ex eo tres filios concepit, nempe Agathyrsum, Gelonum, & Scythum: ab hoc igitur Herculis filio *Agathyrsi* nomen sortiti sunt.

[70] Ὡς Πείσανδρος.] Ubicunque à Stephano hic auctor allegatur, operis nomen reticetur. Quæ hic producuntur Herculem spectant, de quo Pisandrum scripsisse Athenæi testimonio evincitur: ita enim ille lib. XI. Πείσανδρος ἐν δευτέρῳ Ἡρακλείας τὸ δίπλους ἐν ᾧ διεπλεύσατο ὁ Ἡρακλῆς τ ὠκεανόν. *Pisander libro secundo historiæ Herculis pateram esse tradit, quâ vectus Hercules oceanum trajecit.*

[71] Ἀπὸ τῶν θύρσων τοῦ Διονύσου.] Eustathius ad versum 310. Dionysii de situ orbis totum hunc Epitomatoris locum transcripsit. ἀ δέ τινες ἰδιωτικῶς μεθύοντας αὐτοὺς φασί, Γέλωνα πόλις Σκυθικὴ &c. mox hæc sequuntur: περὶ δὲ τ Α'γαθύρσου ὁ αὐτὸς λόγος, ὅτι ἡ δύσις Α'γαθύρσου υἱοῦ Ἡρακλέους ἔστι λεγόντων, ἢ ἀπὸ τ θύρσων τοῦ Διονύσου. κλάδοι δέ εἰσι οἱ θύρσοι, ὃς ἐν τοῖς τοῦ Διονύσου τελεταῖς φέρονται. Hoc est: *Quidam Gentilibus scripsit, ita refert: Gelonî oppidum Sarmatiæ &c. Idem de Agathyrsis perhibet, ita denominari ab Agathyrso Herculis filio, sive à Bacchi Thyrsis: Thyrsi autem sunt rami, quos in Bacchi festis gestant.*

[72] Τὰ εἰς ος, χωρὶς δύο συλ- &c.] Legerem: Τὰ εἰς ας, χωρὶς δύο συλλαβὰς &c. Nam non producuntur alia exempla, quam quæ in ας terminantur.

[73] Μέγαρσος, πόλις Σικελίας.] Hæc corrupta sunt in scriptis & vulgatis libris: lege confidenter: Μέγαρος, πόλις Καλκιδέως. Ipsè Stephanus: Μέγαρος, μέγρις ἐχθὲς ἐν Κιλικίᾳ. Imperiti librarii pro Καλκιδέως perperam numero Σικελίας, & pro Σικελίας vice versâ Καλκιδέως scripserunt, quod diligens lector non tantum apud Stephanum nostrum, sed etiam apud alios auctores observabit. Invenitur tamen & per Σ in prima syllaba scriptum apud Lycophronem versu 443.

Λίσσὰς δ' ἀλιβδὼς ἔκμα δὲ μετοικίλῃ.
Μέγαρσος ἀχνὼν ἀρσὶν ἐκβρύσει τάφους. Id est.
Altus autem excelsusque tumulus, Megarsus
In medio sacrorum flabit sepulcrorum.

Plura producam, cum ad vocem ipsam pervenerimus.

[74] Μαίμαρτος, πόλις Ἴστρου.] Salmasius in optimo Palatino codice invenit, Μαίμαρσος πόλις Ἴστρου. Probum hanc lectionem & nobis Vossianus cod. suppeditavit. Suspicor vocem Μαίμαρσος esse corruptam, nam neutro veterum de hoc Istrorum oppido mentionem facit: commodissimè hinc posset restitui Μαίμαρσος, si Istrorum esset civitas.

[75] Ἀπὸ δὲ τ Καβασηνοῦ, οὕτω) Δίδυμος πρὸς συγκοπὴν Καβάστος. πόλις &c.] Quomodo hæc verba cum præcedentibus cohærent non video, ac proinde ante vocabulum λόγῳ alterisnum collocarem, quandoquidem multa ibidem excidêrunt. Pergit auctor: πόλις δὲ αὕτη Ὀφρυνίεως. Et hæc verba luxata sunt & confusa, ad quæ intelligenda & illustranda omninò facit locus nostri Epitomatoris in Καβασσός ex quo conjecturam facimus totum hunc locum ita esse legendum: Ἀπὸ δὲ τ Καβασσοῦ, οὕτω) Δίδυμος πρὸς συγκοπὴν τ Καβασσός. πόλις δὲ αὕτη Καστωλλίας. περὶς Ὀφρυνίως.

[76] Διαχθήσεται δὲ ἐν τῷ περὶ αὐτῆς λόγῳ, τοῦ ψευδοῦς.] Rejicit nos Epitomator in alium locum, quem legimus atque relegimus, nihil prorsùs eorum quæ hic promittuntur invenientes, unde apertissimè liquet, nos duntaxat Stephani epitomen habere.

[77] Α'γαμήδη τόπος περὶ Πύρραν τ Λέσβου.] Plinius lib. V. cap. XXXI. circa Pyrrham oppidum hoc nomine collocat; sed quod suo tempore omninò interierat.

Λέσβ. [78] ἀπὸ Ἀγαμήδης τ Μακαρέως, [79] ἣ καὶ Πύῤῥα ἐπικληθείσης. ἔστι καὶ κρήνη Ἀγαμήδη, [80] ὡς Νικόλαος ἱστορεῖ. [81] τὸ ἐθνικὸν, Ἀγαμήδειος καὶ πίχνλον, ὡς Νικομήδειος.

A Lesbi, ita vocata ab Agamede Macariæ filia, quæ Pyrrha cognominata fuit. Est præterea fons qui Agamede dicitur, uti Nicolaus refert lib. IX. Hinc secundum artem fit gentile Agamedensis, uti Nicomedensis.

Ἀγάμεια [82], ἄκρα, καὶ λιμὴν πρὸς τ Τροίαν, ὡς Ἑλλάνικος ἐν δευτέρῳ. [83] ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τ Ἀγαμοῦς πρὸς Ἡσιόνην ἐπ' αὐτῇ ἐκδοθείσαν τῷ κήτει. [84] λέγεται δὲ καὶ Ἀγάμη, ὡς πείσθεια, πείσθη, καὶ τὸ βασίλεια καὶ συναλοιφῇ βασίλη, ἔστως Ἀγάμεια, Ἀγάμη. δυνατὸν δὲ καὶ τὸ Ἀγάμεια ἐκ τ Ἀγάμη, ὡς τὸ Πηνελόπεια, ἐκ τ Πηνελόπη. τὸ ἐθνικὸν, Ἀγαμεὺς, ὡς τ Μαντινείας, Μαντινεύς. λέγεται δὲ Μαντίνη καὶ συναλοιφῇ παρ' Ἑκαταίῳ. καὶ Ἀγαμείτης, [85] ὡς Σελείτης. ἔστι γὰρ ἡ Ζέλεια, καὶ Ζέλη. ὡς τὸ εἶναι τ Ἀγάμεια τὸ Ἀγαμείτης, ὡς τὸ Ζελείτης.

B AGAMEA, promontorium cum portu circa Trojam, uti scribit Hellanicus in lib. II. Ab eo autem ita appellatur, quod Hesione penes ipsum nondum nupta ceto fuerit tradita. Vocatur etiam Agame, uti à πρεσβεία, legatio, πρέσβις, & à βασίλεια, regnum, βασίλη derivatur commixtione duarum vocalium in unam, ita etiam ab Agamea Agame deducitur. Verum ex voce Agame etiam Agamea formari posset, uti ex voce Penelope Penelopea. Gentile est Agamensis, uti à Mantinea Mantinensis: Et per contractionem duarum vocalium in unam, etiam Mantine dicitur apud Hecatæum. Et Agamites, uti Zelites. Zelea enim etiam Zele dicta est. Adeo ut ex Agamea Agamites, sicuti Zelites, formari possit.

Ἄγαμος [85], πόλις πρὸς Ἡρακλείαν τὴν Ποντικήν. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ παλαιᾶς βασιλίδος, [87] ἣ τέρψασα παρθένον ἐοῦσα γάμου * αὐτῆς. ὁ πολίτης, Ἀγάμιος.

C AGAMUS, oppidum circa Heracleam Ponticam. Ita autem appellatum à veteri regina, quæ cum esset virgo venatorem Ἄγαμον id est, nuptias non expertum adamavit. Oppidanus inde Agamius dicitur.

Ἀγβάτανα [88], πολίχνιον Συρίας. Ἡρό-

D AGBATANA, oppidulum Syriæ, apud Hero-

[78] Ἀπὸ Ἀγαμήδης τ Μακρέως.] Fortasse Agamedes patrem Eustathius commemorat ad Odyss. A. pag. 1415. Ὅτι δὲ ἡ Λύρκος θυγάτηρ φησὶ καὶ βασιλίσσης τ Ἐπτῶν, ἡ δὲ Υλλὶς κατοῦρε Ἀγαμήδη, φέρομεν ἤδη. Et Herculem habuit filiam *Macariam* ut ille Plutarcho, nam is ita in Pelopida. ἀν εἰ δὲ ἔστι εἶναι παραμύθιον ἡμῖν ἀπιστῆσαι, τ δὲ παλαιῶν παραφέρονται Μυκηνὰς τ Κρέοντος, καὶ Μακρέως τὸν Ἡρακλέους. Vide etiam Panfinium in Atticis.

[79] Τὴς δὲ Πυῤῥας ἐπικληθείσης.] Malè in Vossiano cod. ἣ δὲ Πυῤῥας ἐπίκλησις. Salmasius eandem lectionem in optimo Palatino invenisse testificatur.

[80] Ὡς Νικόλαος ἱστορεῖ.] Licet à Stephano passim hic auctor sine cognomine producatur, haud tamen alius erit intelligendus quam *Nicolaus Damascenus*; de cujus scriptis & tempore quo vixerit lege Vossium de Hist. Græc. lib. II. cap. IV.

[81] Τὸ ἐθνικὸν Ἀγαμήδειος, καὶ πίχνλον, ὡς Νικομήδειος.] Vel cæcus, vel mente captus, qui non perciperet hunc locum in tenebrissimo mendo cubare. Salmasius ad marginem sui codicis ita conatur emendare. τὸ ἐθνικὸν Ἀγαμήδιος, καὶ πίχνλον, ὡς Νικομήδιος: sed non satis felici conjectura: nam à Νικομήδιος non fit gentile Νικομήδιος, sed Νικομηδεύς, ut ipse Stephanus perhibet. Legerem itaque: Τὸ ἐθνικὸν Ἀγαμηδεύς, καὶ πίχνλον, ὡς Νικομηδεύς. Nam à vocibus Ἀγαμῆς, Θεσσαλονίκη, Βιθυνία & similibus, Ἀγαμῆος, Θεσσαλονικεύς & Βιθυνεύς Epitomator noster solet deducere.

[82] Ἀγάμεια ἄκρα ἐν λιμένι.] Hesychii locus, de mendo mihi est suspectus, cum inquit Ἀγαμεῖαι, ἵνα οἱ παρθένοι ἐξετάζουσι τὸ κατὰ τίνες, εἰ ἔτι, παλίγκλιτοι.

[83] Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τ Ἀγαμοῦς πρὸς Ἡσιόνην ἐπ' αὐτῇ παραδοθεῖσαν τῷ κήτει.] Hanc fabulam omnibus cum suis circumstantiis reliquit nobis Apollodorus lib. II. Vide etiam Hyginum Fab. CLXXXIX, & Lycophronis Scholiastam pag. 83. & pag. 154.

[84] Λέγεται δὲ ἡ Ἀγάμη, ὡς πρέσβεια πρέσβις, καὶ τὸ βασίλεια καὶ συναλοιφῇ βασίλη.] Quid sit συναλοιφὴ norunt probè Grammaticorum filii: nimirum esse unionem sive commixtionem duarum syllabarum, quantum ad vocales, in unam. Vide Quintilianum lib. I. cap. IV. Sed rem ipsam magis illustrabimus, si eandem aliis exemplis ex Stephano productis demonstremus, ita enim ille in voce Φωτίδιον. Ἡρωδιανὸς δὲ Φωτίδιον αὐτὸν κλητέον. ἴσιον δὲ τὸ Φωτίδιον πρωτότυπον εἶναι, ὡς Ἀπάμεια, Μαντίνεια, Εὐρώπη, Ζέλεια, ἀφ' ὧν καθὰ συναλοιφὴν ἐγένοντο Ἀπάμη, Μαντίνη, Ζέλη, Εὐρώπη, καθὰ δὲ καὶ τὰς εἰκότας εἰρήκαμεν πάντας. Vide eandem synæresin in voce Εὐρώπη. Hanc materiam etiam tractat Eustathius ad Dionysium pag. 25, & Salmasius in Plinianis exercit. pag. 698.

[85] Ὡς Σελείτης.] Ita habent libri scripti & editi, sed malè. Lege Ζελείτης.

[86] Ἄγαμος, πόλις πρὸς Ἡρακλείαν.] In Vossiano: Ἀγάμου, πόλις πρὸς Ἡρακλείαν.] Verum vocabulum urbis ibi corruptum videtur, nam justam literarum seriem non sequitur.

[87] Ἣ τέρψασα παρθένον ἐοῦσα γάμου * αὐτῆς.] Hæc loci lectio prorsus est luxata & confusa æquè in scriptis atque editis codicibus. In Vossiano pro παρθένον invenimus παρθένῳ, & ita etiam exhibuit Salmasio optimus codex Palatinus: & pro αὐτῆς in alio MS. αὐτὸν reperit, unde suspicabatur hanc veram fuisse loci lectionem: ἣ τέρψασα παρθένῳ τ κοινῷ αὐτὸν. Sed doctissimi viri sententiæ non possum astipulari: sensus enim foret planior & melior, si legeretur: ἣ τέρψασα παρθένῳ τ κοινῷ ἄγαμον. Hæc mihi probabilima videtur loci lectio, & quæ proximè ad etymologiam oppidi accedit.

[88] Ἀγβάτανα, πολίχνιον Συρίας.] Actum agerem si post Scaligerum & Bochartum viros profundissimæ eruditionis, de origine hujus vocis aliquid tentarem proferre. Speciosa sunt quæ habet Bochartus in suo Phaleg. lib. III. cap. XIV: sed speciosiora mihi videntur quæ refert Scaliger in suis ad Eusebium animadversionibus. Fatemur Herodot. lib. I. commemorare, Deiocem urbis conditorem ita constituisse mœnia, ut singuli ambitus, qui numero erant septem, alteris gradatim essent sublimiores, solisque pinnis prominerent. Singulæ autem pinnæ suis distinctis fulgebant coloribus. Nam primi ambitus pinnæ, colore erant albicanti, secundi nigro, tertii purpureo, quarti cæsio, quinti sandaracino: postremi verò duo, alter argenteus, & alter deauratus habebant pinnas. Sed

Ηρόδοτος τρίτῳ. [92] οἱ δὲ νεῦ, Βατάνειαν αὐ- A
τὴν καλοῦσι. τὸ ἐθνικὸν, Βαταναιώτης, ὡς Ῥα-
φάνεια, Ῥαφανειώτης. Δημήτριος δὲ φησιν
Ἀγβάτανα διττὰ, [93] τὰ μὲν τῆς Μηδείας, τὰ
δὲ τῆς Συρίας. [94] Κτησίας δὲ πανταχοῦ τῆς Περ-
σικῆς τὰ διὰ Μήδοις Ἀγβάτανα διὰ βῆτα γρά- B
φει. παλαιοὶ δὲ τὸν δεχαίους, [95] διὰ βῆτα ε
τὸ Περσικὸν, ὡς δείκνυται. διὸ Χάραξ
δὲ αὐτὴ διὰ βῆτα ε, ἣν ἐπιφάνειαν φασὶ
κεκλῆσθαι. [96] Ἡρωδιανὸς δ' ἐν τῷ περὶ σω- C
τέρεως στοιχείων ἐγκλίνει τὸν διὰ βῆτα ν γρά-
φων, ἀποδοκιμάζων τὸν διὰ βῆτα γ, λέγων
οὕτω. μή πως ἀφορμὴν δώσωμεν τῷ β ὑπο-
πτύσσειν τῷ γ, [97] ἐν οἷς ὑποτύπτειν ἐν
τῷ λάγυβα, τὸ ὅρκια. τινὲς δὲ διὰ βῆτα γ γρά-
φειν, ἧς ἐν τῷ ε διὰ τοῦ φήσομεν. [98] καὶ Ἑλ- D
λάνικος ἐν τῷ α στοιχείῳ περιέχει τὸ ἐθνι-
κὸν, Ἀγβατανικός. τῆς Πέρσης δὲ σωτῆρος
ὁ τύπος. [99] λέγεται γὰρ Καμβυσηνοὶ, [100] Πα-
ραταμβυνοὶ, Σοφηνοὶ, ὡς δείκνυται. [101] καθ'
Ἑλλάνικος δὲ, Ἀγβατᾶς. δείξομεν δ' ἐν τῷ. E
β, ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς Βατάνεια, καὶ Βατάνεια
καλεῖται. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Βαταναιώτης.

Herodotum tertio. Aliqui autem, eam urbem Bataneam nunc appellant. Gentilitium inde eſt, Bataneotæ, uti Rhaphanea, Rhaphaneotæ. Demetrius verò inquit gemina eſſe Agbatana, alia quidem Mediæ, alia verò Syriæ. Sed Cteſias paſſim in Perſicis Medorum Agbatana cum a ſcribit: Sed ab antiquis, oppidulum illud Perſicum cum ε ſcribebatur, uti demonſtrabitur. A Charace autem hæc ipſa urbs cum ε effertur, quam etiam Epiphaneam nominatam fuiſſe ajunt. Enimverò Herodianus in libro de conſtructione literarum ſcriptionem cum ε approbat, & illam cum γ repudiat, ita dicens. An non forte vitii diſcrimen habet, ε pro γ ſuppoſitum eſſe, in quibus ſupponitur, ut in illo, λάγυβος, τὰ ὅρκια. Lagba juramenta. Scriptionem verò cum γ etiam in litera ε indicabimus. Et Helladius in litera A collocavit gentile, Agbatanēnus; quæ formatio Perſis eſt ſolita: Dicunt enim Cambyſenos, Paratacenos, Sophenos, uti demonſtrabitur. Apud Græcos verò Agbatanenſis dicitur. Indicabimus porrò in litera β, quod Batanea apud nos, etiam Batanea vocatur, cujus gentile, Bataneotæ.

A G-

A Γ-

ſciendum eſt hoc de magna Mediæ civitate narrari. Unde igitur oppidum Syriæ nomen accepit? Nemo certè auderet ſtatuere, duas diverſas urbes, licet eodem gaudeant nomine, mœnia habuiſſe ſimili prorſus modo extructa & forma diſtincta. Ac proinde, ſi Ecbatanorum, quæ ſunt in Syria, nominis originem derivare non poſſumus à colonia vel ætate, qua Medorum Ecbatanorum mœnia interſtinguebantur, præſtabit meâ quidem ſententiâ utriuſque urbis etymon cum Scaligero deducere à nomine בית *Beth* aut Baithan, quod *regiam* ſive *palatium* denotat: in quo teſte Strabone lib. XI. Parthi æſtate, & Perſæ hieme degebant, unde ab eodem ſpeciali nomine *Χειμώδιον Hybernaculum* appellatur.

92 Οἱ δὲ νεῦ Βαταναιώτης αὐτὴν καλοῦσι.] In Voſſiano codice legitur: οἱ δὲ νεῦ Βατάνειαν καλοῦσι. Apud Iſidorum Characenum: πόλις δὲ Βάτανα, ἣν ἔνιοι καλοῦσι, quod ibi perperam pro Βαζάνα ſcriptum videtur: Nam paulo poſt ſequitur: ἔστι εἰς αὐτὴν παλάτια βασίλεια τῶν τῶν Βαζάνων.

93 Τὰ μὲν τῆς Μηδείας, τὰ δὲ τῆς Συρίας.] Nihil mutat Salmaſius, & conſtanter ita habent vulgatæ editiones. Codex Voſſianus: τὰ μὲν τῆς Μηδίας, τὰ δὲ τῆς Συρίας: ſic à Stephano olim ſcriptum fuiſſe apparet eo loco, ubi de hac voce agit: Μηδία, χώρα πρὸς Κασπίαις πυλαῖσιν πεδινὴ. A Serabane quoque paſſim Μηδία non Μηδεία ſcribitur, & ab Herodoto Μαδύη, quique lib. III. eandem diſtinctionem inter Syriæ & Mediæ Ecbatana adhibet, quem locum quia Stephanus reſpicit hic producemus. ἐκβάτανα δὲ ἐν τῇδε Μηδίᾳ Ἑκάτωνύμων ἱδρυμένη πολυτίμητον χωρίον, ἐν πλαί ἐν τῷ τῶν περσῶν. τὰ δὲ χειμάδια τῶν ἐν Συρίᾳ Ἐκβατάνων ἴδιον ἔχει.

94 Κτησίας δὲ πανταχοῦ τῶν Περσικῶν, τὰ παρὰ Μήδοις Ἀγβάτανα διὰ βῆτα ε γράφει.] Nullum tamen in Cteſiæ excerptis hujus rei veſtigium invenimus. Paſſim Ἐκβάτανα, non verò Ἀγβάτανα ibi legitur.

95 Διὰ τὸ ε, τὸ Περσικὸν.] Magnus Salmaſius ad exiguam ſui codicis ingenuè profitetur, ſe neſcire, quid Stephanus ſibi hiſce verbis velit. Proinde & nos manum de tabulâ. Fortaſſe ſcribendum τὸ Περσικὸν, & referendum ad Ἀγβάτανα, in quibus Perſæ hieme degebant, uti mox diximus. Verum ſi mavis vulgatam retinere, tum ſubintelligerem πολίχνιον, uti noſtra exhibet verſio: & hinc mea confirmatur conjectura, quod Charax idem illud oppidulum cum ε ſcripſerit.

96 Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν τῷ περὶ σωτέρεως στοιχείων.] Libri ſcripti & edíti inter ſe non conveniunt: Xyſandri lectionem exhibemus, quam etiam magnus Salmaſius in vetere codice reperit. Aldina Florentinaque editiones habent: Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν τῷ περὶ σωτέρεως στοιχείῳ: & ſic idem Salm. in recentiore MS. invenit.

97 Ἐν οἷς ὑποτύπτειν ἐν τῷ λάγυβα, τὰ ὅρκια.] Conſtanter ita legunt editiones omnes, & in manu exaratis codicibus nihil eſt opis: imo omnia circa hunc locum adeo ſunt turbata & malè ſita, ut vereor me operam perditurum omnem, ſi conjecturâ rem velim exſequi. Incomparabilis Salmaſius hunc locum ſollicitavit, & fortaſſe correxit; verum ſui codicis margines aſſidua lectione & vetuſtate adeo ſunt detritæ & laceræ, ut ex iis commodum ſenſum percipere nequeam. Ac proinde, ſi mei arbitrii res foret legerem ſedulissimum Herodiani locum hoc modo: ἐν οἷς ὑποτύπτειν τὸ ε τοῦ γ, ἐν οἷς ὑποτύπτειν, ὡς ἐν τῷ Λάγυβος Συρίας. Longiſſimè quidem hæc à vulgata lectione abeunt, ſed ſi quis clariora & certiora produxerit, ea lubentiſſimè amplectar.

98 Καὶ Ἑλλάνικος ἐν τῷ α στοιχείῳ περιέχει τὸ ἐθνικὸν.] Et hic locus mihi de mendo eſt ſuſpectus: legendum fortaſſis: καὶ Ἑλλάνικος ἐν τῷ α περὶ ἔθνῶν &c. Vel Ἑλλάνικος ἐν πρώτῳ περιέχει, ita Salmaſius in veteri codice numeri notam vocabulo expreſſam invenit, & nos in Voſſiano qui ut plurimum cum antiquo Salmaſii convenit. Sed quod pro Ἑλλάνικος reponendum puto Ἑλλάνικος, hinc eſt cauſa, quod nullum invenîam Helladium qui de gentilibus ſcripſerit: de Hellanico mentionem facit Athenæus lib. XI. hiſce verbis: οὕτω δὲ καὶ Σ' Ἑλλάνικος ἐν ἱστορίαις ἐνομαστικαῖς λέγων, ἐν Λιβύῃ τῇ Νομικῇ φησι, ἐσθὴς ἀπὸ κίκκου τοῦ κόκκου ἐστὶ μικρὸν ἐν ὑφάσματι. *Hellanicus de Genuinis nominalibus ſcripſiſſe novi, Libycarum Nomadum quibuſdam, nihil aliud in hoc eſſe, quam parvulum, gladium & æquale.* Etillud Hellanici opus, haud prorſus abſimile fuiſſe noſtri auctoris operi hinc ſufficienter poteſt colligi.

99 Λέγεται γὰρ Καμβυσηνοὶ.] Ita habent vulgati codices: ſcribe: λέγωσι γὰρ Καμβύσοντοι, ut MSS. exhibent.

100 Παραταμβυνοὶ.] Ita perperam exhibent omnes editiones: lege unicâ mutatâ literâ, παραταβηνοὶ.

101 Καθ' Ἑλλάνικος δὲ, Ἀγβατᾶς.] Mendoſa hæc eſt lectio, ſed qualem ſcripti & editi libri exhibent, lege in dubitanter: κατ' Ἑλλάνικος δὲ Ἀγβατανός.

Α᾽ΓΓΕΛΗ[99], δῆμος Παιονιδος φυλῆς. ὁ δημότης, ἐπιχωριαστικῶς Α᾽γγελῆθεν, ἐκ τόπου, [1] Χάρης Κλεοχάρους Α᾽γγελῆθεν. εἰς τόπον, Α᾽γγελιῶδε. ἐν τόπῳ, Α᾽γγελῆσιν. ἀξιώσεται δὲ καὶ δύο τρόπους, ἐπὶ δήμου ὄνομα, ὡς τὸ Περγασή, καὶ Καλή. [2] καὶ ὅπου τὸ τέλη μονοσύλλαβά ἐστι, τοσοῦτο δύο συλλαβὰς βαρυνεῖ, εἰ μὴ ἔσται φύσει μακρᾶς, ἢ θέσει ἄρχοιτο. Σεμέλη. ἀγέλη. Διὸ τὸ πενιπλῆ, καὶ Α᾽γγελή. τὸ πιμελή, σοπημοιῶ.

Α᾽ΓΗΣΣΟ᾽Σ, πόλις Θρᾴκης, ὡς Θεόπομπος ἐν πεντηκοστῷ ἑβδόμῃ. [3] τὸ ἐθνικὸν, Α᾽γήσιος, ὡς Α᾽σσήσιος, Ταρτήσιος, [4] ὡς ἐπιχθήσεται ἐν τῷ περὶ * * ἡ Α᾽γησσίτης, [5] ὡς Ο᾽δησσίτης Διὸ τὸ ὁμοεθνές.

Α᾽ΓΙΟΝ[6], πόπος Σκυθίας, ἐν ᾧ Α᾽σκληπιὸς ἐτιμᾶτο, ὡς Πολυΐστωρ.

Α᾽ΓΚΑΡΑ[7], πόλις Γαλατίας, ὡς Α᾽γκυρα, Α᾽δελα. τὸ ἐθνικὸν Α᾽γκαρεύτης, ὡς Πολύβιος ἐν ὀγδόῃ.

Α᾽ΓΚΥΡΑ[8], πόλις Γαλατίας. [9] οἱ δὲ, Φρυγίας αὐτὴν ἀναγράφουσιν. [10] ἔοικε δ᾽ εἶναι Φρυγίας, Διὸ τὸ ἀμφοτέρων εἶναι. Γαλατῶν γὰρ ὄντος, ὁμορος ἐστὶ τῇ μεγάλῃ Φρυγίᾳ. [11] οἱ γὰρ ἀπὸ Κελτικῶν Γαλάται, [11] ὡς

ANGELE, populus Pandionidis tribus. Tribulis cum adverbio de loco dicitur, ex Angelle. Chares Cleocharis filius ex Angelle. Ad locum, ad Angellen; in loco, in Angelle. Duobus autem modis accentu signatur, in ultima; quando est nomen tribûs, uti Pergase, & Cale; & in penultima, ut nomina in λη excuntia, quæ unius generis, & plurium quam duarum sunt syllabarum, nisi naturâ aut positione longam habuerint: uti in φίλη, grex, & Semile. Quia manifestum scribi πενιπλῆ & Α᾽γγελῆ & πιμελή.

AGESSUS, urbs Thraciæ, auctore Theopompo lib. quadragesimo septimo. Gentile inde Agessius, uti Assesius, Tartessius, ut ostendetur, cum nobis de illo est sermo: sive etiam Agessites, veluti Odessites, quia ejusdem est nationis cum altero.

AGIUM, locus Scythiæ, in quo Asclepius colebatur, uti Polyhistor tradidit.

ANCARA, urbs Italiæ, uti Antia, Adria. Gentile, Ancarates, uti habet Polybius lib. VIII.

ANCYRA, urbs Galatiæ: sed alii eam inter Phrygiæ urbes recensent. Videtur autem Phrygiæ esse, inde adeo quia se ad utriusque fines extendit. Cùm enim Galatiæ civitas sit, magnæ Phrygiæ terminis adjacet. Nam quum Galatæ ex Celtica, uti

[99] Α᾽γγέλη, δῆμος Παιονίδος φυλῆς.] Eadem apud Hesychium legimus. Verum postea scripsit cum simplici Γ. Α᾽γέλη, δῆμος Αἰγηΐδος.

[1] Χάρης Κλεοχάρους Α᾽γγελῆθεν.] Fortasse hic fuit ille Athenientium dux, qui quidvis cuivis benignè pollicebatur, sed nihil præstabat. Unde natum proverbium, μὴ Χάρητος ὑπισχνεῖσθαι: *Charetis pollicitationes*, de quo vide Suidam.

[2] Καὶ ὅπου τὸ Τ ἐλη, &c.] Scriberem, καὶ ὡς τὸ Τ ἐλη. Similem etymosem exhibet Etymologici magni auctor in voce Νίφος. Καὶ τὰ Διὸ Τ ἐλη βαλοῦσι τόνον δύο συλλαβάς, βάκτρον, ἢ φοινικὰ παραλογόβολα, Σεμέλη. *Nomina subjiciantur in feminino generis quæ in λη exeunt, plures quam duas syllabas habentia, in penultima accentu notantur, si ibidem sit vocalis simplex, ut Semele.*

[3] Τὸ ἐθνικὸν Α᾽γήσιος.] Goltzius ex Gordiani nummo ΑΓΕΣΣΙΩΝ meminit: adeo ut hic scribendum videatur, τὸ ἐθνικὸν Α᾽γήσιος, & urbis nomen Α᾽γησσός, quod enim Alphabetico ordini, quo epitomator utitur, non repugnat.

[4] Ὡς ἐπιχθήσεται ἐν τῷ περὶ *.] Sic habent libri scripti & editi. Hinc lacunam hoc modo supplerem: ὡς ἐπιχθήσεται ἐν τῷ περὶ τούτου λόγῳ.

[5] Ὡς Ὀδησσίτης.] In omnibus libris constanter hæc vox cum aspiratione legitur, cùm tamen apud Epitomatorem nostrum & alios Ὀδησσὸς cum spiritu leni inveniatur.

[6] Α᾽γιον, πόπος Σκυθίας.] In voce Φιλάδελφος Stephanus mentionem facit de monte *Hagio* sive sacro. Φιλάδελφος λόφος ἐν Σκυθίᾳ, ᾧ τὸ ἀνάχωμα ἅγιος Α᾽γίου.

[7] Α᾽γκυρα, πόλις Γαλλίας.] Enumerat Cluverius quinque modos, quibus apud Stephanum hoc oppidi nomen formatum. Α᾽δελα, πόλις Γαλλίας, Γάϊος τοπικὸν, ὡς ἐκ Α᾽δέλου κτισθεῖσα. Paulo post: Α᾽δελα, πόλις Γαλλίας, Καισάρεια· ἐν δὲ ἐστὶ τῆς Γερμανικῆς γαλλίας. Deinde: Α᾽νκυα, πόλις Γαλλίας, Γάϊος Γάϊκιλιος; & in eodem tmemate: ἐστὶ δὲ Α᾽δέλου πόλις ἀδόξου. Ut hoc loco habemus Α᾽γκυρα, πόλις Γαλλίας, ἐκ Α᾽δέλου, Α᾽δρια. Verum urbis nomen si non sit corruptum, illud, cum quo comparatur, mendo laborat, quia nullam cerno convenientiam inter Α᾽γκυρα & Α᾽δελα: quam vocem Salmasius in MS. mendosam invenit, legebatque ἐκ Α᾽δέλου. Si Stephanus tot oppida, quot quidem vocabulorum formas fecerit, se ipsum Geographiæ imperitissimum prodidit. Sed vehementer adhuc ambigo, an Α᾽γκυρα non sit oppidum diversum ab Α᾽δελα, quod a Stephano etiam Α᾽δελον & Α᾽δελον appellatur; præsertim quum animadverterim, Nonium apud Lucilium gentile *Ancarium* formasse, & Fabium de *Ancariana familia* mentionem fecisse.

[8] Α᾽γκυρα πόλις Γαλατίας.] De situ hujus urbis Gallograecæ, quæ Asiæ minoris regio est legere licet Ptolemæum lib. V. cap. VI, & Plinium lib. V. cap. XXXII. Anonymi ἔξηγησις ὅλης τῆς οἰκουμένης hæc habet. Γαλατία ἐστὶ πόλις μεγίστη, ἡ πρωτεύουσα Α᾽γκυρα. Θεῖον ἄλσος ἐν ἐξοχαῖς τοῦ τόπου λέγεται. *Urbem Galatia habet maximam, quæ dicitur Ancyra. Fertur divinum & præstantissimum panem comedere.* Vide & Strab. lib. XII.

[9] Οἱ δὲ Φρυγίας αὐτὴν ἀναγράφουσι.] Plinius & Ptolemæus etiam *Ancyram* in Phrygia majori collocant: & aliam Livius cap. XL. III. circa Macedoniam aut Illyricum. Illa de qua Stephanus nunc loquitur unanimiter Galatiæ adscribitur. Arrianus lib. II. κεῖται δὲ τῆς ἱστορίας ἐν Α᾽γκύρᾳ τῇ Γαλατικῇ ἐφεξῆς. *Alexander postridie Ancyram Galatiæ profectus est.* Ita quoque Libanius orat. XXVI. Ἐν Α᾽γκύρᾳ τῇ πρώτῃ τῆς μεγάλης Γαλατῶν πόλεως.

[10] Ἔοικε δ᾽ εἶναι Φρυγίας Διὸ τὸ ἀμφοτέρων εἶναι.] Non satis sana est hæc lectio, licet ita in omnibus codd. legatur. Vir summus Gronovius pro ultimum εἶναι referiberet ἔχειν, quod interdum significat *finitimum esse*, unde & οἱ ἔχοντες *proximi* & *continuati*: vel legeret totum locum hoc modo: ἔοικε δ᾽ εἶναι τῆς Φρυγίας, Διὸ τὸ ἀμφοτέρων ἔχειν.

[11] Οἱ γὰρ ἀπὸ Κελτικῶν Γαλάται.] Locus est depravatus, quem ex Vossiano cod. hoc modo emendamus: οἱ γὰρ ἀπὸ Κελτικῆς Γαλάται. Sed postea vidi Florentinam editionem hanc lectionem exhibere.

[11] ὡς Στράβων φησὶ δωδεκάτῳ, εἰς τέτταρας A
πλανηθέντας τοὺς τόπους, [12] τριμερεῖς τὴν χώραν
νειμάμενοι, εἰς τοσαύτας μοίρας διενείμαντο τὴν χώραν.
Ἀπολλώνιος δὲ ἐν ἑπταικαιδεκάτῃ Καρικῶν
ἱστορεῖ, [13] Μιθριδάτῃ, καὶ Ἀριοβαρζάνῃ
συλλυδίας τοῖς Γαλάταις συμμαχήσαντας, B
διώξαι τοὺς [14] ὑπὸ Πτολεμαίου σταλέντας Αἰ-
γυπτίους ἄχρι θαλάσσης, καὶ λαβεῖν τὰς ἀγκύ-
ρας τῶν νεῶν αὐτῶν, καὶ μισθὸν τῆς νίκης [15] εἰς
πλησμὸν λαβόντας, χώραν κτίσαι, καὶ ἐνομάσαι
ἀπ' αὐτοῦ. τρεῖς δὴ πόλεις ἔκτισαν, Ἄγκυραν, ἀπὸ τοῦ C
καὶ τὸ πολεμικὸν σπουδακτήριον. [17] τὴν δὲ, ἀπὸ
τοῦ πολεμικοῦ Πεσσινοῦντα καὶ τὸν ἄρχοντα. [18] τὴν δὲ Ταυίαν,
ἀπὸ ἑτέρου ἄρχοντος. τὸ ἐθνικὸν, Ἀγκυρανός.
[19] τὸ

uti Strabo lib. XII. perhibet, ad hæc usque loca tripartito agmine obermassent, regionem in totidem partes divisêrunt. Enimverò Apollonius lib. XVII. rerum Caricarum refert, Galatas, qui recens advenerant, Mithridati & Ariobarzani militantes, Ægyptios à Ptolemæo missos, usque ad mare fuisse persecutos, atque cepisse anchoras navium ipsorum: & cum præmium victoriæ regionem fruendam & vectigalem accepissent eam incoluisse & sic appellasse. Tres autem urbes condiderunt, nempe Ancyram, quæ ab eo nomen habet, quod in bello strenuè fecerant: alteram verò à Pessinunte duce; sed tertiam Taviam ab alio duce denominarunt. Gentile Ancyranus dicitur. Gen-

[11] ὡς Στράβων φησὶ δωδεκάτῳ.] Quia hæc de Gallogræcis hilaria Stephanum mirum in modum illubrat, Strabonis verba transcribam. Πρὸς νότον τούτων εἰσὶ πρὸς Παφλαγόσι Γαλάται, τέτταρα σφ' ἔθνη ὄντα. δύο μὲν ἐξ ὁμωνύμων ἐπώνυμοι Τρήμοι, καὶ Τολιστόβογοι. τὸ τρίτον δὲ ἀπὸ Καλέσης ἡγεμόνος Τεκτόσαγες. πρότερον δὲ τὴν χώραν ταύτην οἱ Γαλάται σποράδην εἶχον, καὶ συμβαινόντων πρὸς ἀλλήλους βασιλέων χρόνον, καὶ τῶν Βιθυνῶν, ἅτε παρ' ἰσχὺν ἀλκίμων ὄντων πρὸς Ζιποίταν, καὶ Γαλατοκρατίαν λεγομένην. Ἀγχοῦ δὲ χρόνου διὰ τῆς ἀφιστάσεως τὸ εἰς τὸν Ἄσιον ἦθος Ἀσιανὸν. Τούτων δὲ ἔνιοι ἐθνῶν ἐφιππολόται, καὶ πρὸ ἀλλων ἐθνῶν ἐξεπαγγέλθαν, ἔφιπποι διαλύσεις εἰς πόλεμον ταῖς ἀμφοτέρωθεν ἰσχυσαν ἔθνεσι, καὶ ἀκμάσαι &c. Hoc est: *Galatæ ergo Paphlagonibus versus meridiem sunt. Tria Galatarum habentur genera, quorum duo à ducibus nomen habent, Trocmi & Tolistobogi, tertium à Celtica gente Tectosages. Hanc regionem Galatæ occupavêrunt, cum dissidiis intersimibus Attalicorum regum Bithynorumque diuturnum vexassent, tandem ab iis valentibus acceperunt eam terram, quæ nunc Bithynia & Galliogræcia dicitur. Princeps translationis horum præcipuè existimatur fuisse Leonorius. Cum autem sint tres gentes eadem utentes lingua, & alia quoque in rebus sibi differentes, quamvis tamen in quatuor divisêrunt partes, & Tetrarchiam nominarunt, quæ suum haberet tetrarcham & judicem suum &c.* De hac Celtarum commigratione, & qua occasione alias sibi sedes quæsiverint, legi potest alius Strabonis locus, qui exstat lib. IV. Justini lib. XXIV. cap. IV. & Suidæ in voce Γαλάται.

[12] Τριμερεῖς τὴν χώραν, εἰς τοσαύτας μοίρας διενείμαντο τὴν χώραν. id est. *Tripartito agmine, vel quod tres ejusdem nationis forent gentes, in totidem partes regionem divisêrunt*] nempe partem illam Bithyniæ, quam à Bithynorum regibus acceperant. Si hunc Stephani locum accuratè cum illo Strabonis, quem præcedenti tmemate produximus, conferamus, magnam differentiam deprehendemus: Strabo in quatuor partes, noster verò in tres regionem divisam affirmat: Et Livius libro XXXVIII. cap. XVI. habita etiam ratione trium gentium, in totidem partes regionem partitam fuisse, testatur: ita enim ille: *Postremò cum tres essent gentes, Tolistoboji, Trocmi, Tectosagi: in tres partes, quas cuique populorum suorum vectigalis Asia esset, divisêrunt.* Consimili modo etiam apud Memnonem fabulam legimus: ἔτι δὲ πολλῶν ἐπιβάντες χώραν, αὐθις ἀνεχώρησαν, καὶ τὴν αἱρεθεῖσαν αὖθις ἀπενέμοντο, τὴν μὲν Γαλατῶν ἐμοιρανίσαν, εἰς τρεῖς μοίρας ταύτην διανείμαντες. καὶ τὰς μὲν Τρωγμὰς διωνόμασαν, τὰς δὲ Τολιστοβόγους, τὰς δὲ Τεκτοσάγας. *Quin, nempe Galatæ, cùm in multum terra procurrissent, reducentes tandem, eam quam sibi præ aliis selegerant. Galatiam nunc dictam, in tres partes divisêre, hos Trogmos, hos Tolistobogios, hos Tectosages vocantes.* Sed cum hisce auctoribus non pugnat Strabo, qui postea addidit, quondam Galatiam in fuisse constitutum.

[14] Μιθριδάτῃ καὶ Ἀριοβαρζάνῃ συλλυδίας τοῖς Γαλάταις συμμαχήσαντας.] Ita constanter habent codices scripti & editi: verum miserimè hic locus librariorum vecordiâ est depravatus, vel ipse Stephanus historiam non cognovit, quod non est probabile. Incomparabilis Gronovius, cui plurimum debemus, cum quo hunc locum communicavi, mihi indicavit corrigendum esse: Μιθριδάτῃ καὶ Ἀριοβαρζάνῃ πολλοῖς τοῖς Γαλάταις συμμαχήσασιν. Hi duo pater & filius Ponti reges fuere: meminit utriusque Memnon Heracleotes. Sed si hi reges Gallorum auxiliarii pepulerunt Ptolemæicos, cur Galli pontificium victoriæ *præmio* tulerunt, cur item hi reges *πολλοὶ* ἐς? Non fuerunt Gallorum auxiliarii hi reges, sed Galli regibus illis mercede militabant, ut tellator Justinus, & recens erant in Asiam advecti, ita enim refert lib. XXV. cap. III. *Denique neque reges Orientis sine mercenario Gallorum exercitu ulla bella gesserunt: neque pulsi regno ad alios quam ad Gallos confugerunt.* Et paulo post. *Itaque in auxilium à Bithyniæ rege invocati regnum cum eo parta victoria divisêrunt, eamque regionem Gallogræciam regnominarunt.* Vide & Livium lib. XXXVIII. cap. XVI. & Polyænum lib. IV. in Antigono, tmemate XVIII.

[15] Τῶν Πτολεμαίων.] Multi fuerunt Ptolemæi: Vir summus Gronovius suspicatur hic debere intelligi Ptolemæum Ceraunì è Macedonia aut Chersonesò Thraciæ, non Philadelphi ex Ægypto. Itaque non nisi pauci hos inter erant Ægyptii exsulem sequuti; potior pars erant reliquiæ exercitus Lysimachi.

[16] Εἰς πολὺν μὲν λαβόντας.] Ita habent scripti & vulgati libri, sed corrigebam, εἰς πόλιν μὲν λαβόντας: magis tamen placet conjectura clarissimi Gronovii: εἰς πλῆσμον λαβόντας, quam in versione sequuti sumus.

[17] Τὴν δὲ, ἀπὸ Πεσσινοῦντα καὶ τὸν ἄρχοντα.] Neque hic locus sic benè habet, videtur enim urbis nomen deesse: legerem: τὴν δὲ Πεσσινοῦν καὶ ἀπὸ Πεσσινοῦντα ἄρχοντα. Ptolemæus lib. V. cap. IV. Strabo lib. XII. Plutarchus & alii primam vocis Syllabam cum ε legunt: Sed Julianus in epistola ad Callixenem cum ι: & Perperam apud Memnonem Πεσσινοῦς reperitur. Nuguri videtur Epistomatos, qui ducem *Pessinuntem* facit, à quo urbi nomen esset indatum: Alii, quodque exactius Græcorum fabulis respondet, ei nominis originem tribuunt à *Pessinunte* sive *Pessinuntia Dea*, cujus simulachrum, quod bello Punico secundo per Scipionem Naficam Romam est translatum, in illum Galatiæ locum cœlitus delapsum fuisse existimant; adeo ut urbi ibi extructæ, *à casu*, ἀπὸ τοῦ πεσεῖν nomen datum fuerit. Herodianus lib. I. cap. XI. αὐτοὶ μὲν οἱ ἀγάλματος ἐκεῖνοι, ὃς λέγουσι, ὅτι δὲ τὸν ὅλον, ὅτι σχεδὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπεσεν ἐγνωκότες, ἐδὲ ὅθεν ἢ ὑπὸ τίνων ἐργασθὲν ἀκριβῶς εἰδότες. Hoc est: *Ipsum igitur simulachrum cœlitus, ut ajunt, demissum, neque quo sit materia, nec à quo fabricatum artifice, satis constat: neque plane mendacio hominem creditur fuisse.* Hoc quum cœlitus devolutum fuisse ferunt in quendam Phrygiæ agrum, cui nomen Pessinunti, à casu ejus simulachri, factum putant.

[19] Τὴν δὲ Ταυίαν.] Diversimode oppidi nomen ab auctoribus exprimitur. Ptolemæus lib. V. cap. IV. Ταυίαν, & Strabo lib. XII. Ταυῖον exhibet, ubi scripti, notante Casaubono τὸ Γαῦιον habent. Magnus Salmasius ad margi-

[19] τὰ εἰς νος ἐθνικὰ, ἐὰν ἀπὸ τ ηι γενικῆς τ πρω- A Gentilia in ANUS, si à genitivo primitivi
τοτύπ ηι ποιῆτε καθαιρέσει, τῷ α συζυγίᾳ puro formentur, habent in penultima A lon-
μακρῷ, ἢ μιᾷ ἐν μακρᾷ τ ηι γενικῆς πλεονάζῃ, gum, & unâ syllabâ genitivum superant, ra-
[20] οὐκ ἀνυστρόφως δ λόγος. εἰ γὰρ ἔστι τὸ α tione tamen in omnibus non reciprocante:
κ τ τ πρωτοτύπ ηι ἔχῃ, πᾶσα ἐκ τ θηλυκῶν nam quæcunque in antepenultima habent A,
πτῶσις. τὰ μὲν οὖν πρώτης καθαιρέσεως, B eadem à fœmininis non producuntur. Prio-
Ἀσσιανὸς, Καρδιανὸς, Ὀλβιανὸς, Φασιανὸς, ris quidem exempli sunt, Asianus, Cardi-
ἀπὸ τ Φάσις πόλεως. Τραλλιος, Τραλλιανὸς, nus, Olbianus, Phasianus [à genitivo] urbis
Σάρδις, Σαρδιανὸς. [21] Πάριον, Παριανός. Φάσιν. à Τράλλι Trallianus, à Σάρδι Sar-
Βόσπορον, Βοσπορεανός. [22] ἀπὸ τ ἐθνικῶν, dianus. Parium, Parianus. Bosporium Bos-
ἐθνικὸν, οἷς καὶ Ῥόδιος, τὸ Ῥοδιακὸς κλητικόν. καὶ C porianus, quæ gentilia à gentilibus facta sunt, uti
Σαμίου, τὸ Σαμιακὸς. Κίου πόλεως Μυσίας, à Rhodio possessivum Rhodiacus, & à Sa-
Κιανὸς. Τίου, Τιανός. [23] Καρίας, Καρικός. mio Samiacus. A Cio urbe Mysiæ deduci-
Σκλυμ- tur Cianus, à Tio Tianus, à Ca-

nem fuit cod. annotavit omninò hoc loco legendum esse, τὰ ἐκ Τεμένου. Erga Memnon in mendo cubat, in cujus fragmento Τεμένου legitur: ἐδέοντο δὲ πόλεις, Τροιζὴν καὶ Ἄργος. Τελεσῖνος δὲ Τεμένου, ubi Τεμένου vel Τεμένου reponendum est: Sed obiter notandum, Memnonem Τεμένου Telli Iolcensis annumerare contra auctoritatem Strabonis, Ptolemæi & aliorum, qui illud Troezenis annumerant. In Chronico Alexandrino etiam perperam legitur, Πιτθεὺς ὁ Τεμένου, quem locum vide.

[19] Τὰ εἰς νος ἐθνικὰ, ἐὰν ἀπὸ τ γενικῆς τῆ πρωτοτύπῳ γένωνται &c.] Hæc verba non sunt satis sana, videtur mihi legendum: τὰ εἰς νος ἐθνικὰ, ἐὰν ἀπὸ τ γενικῆς τ πρωτοτύπου & sic porrò. Hæc ita esse restituenda satis mihi luculento clarius apparet ex Eustathio ad Dionysium de situ orbis pag. 43. ubi canonem Stephani nostri prorsus similem allegat, qui sic se habet: ἐπὶ πλέον δ καὶ ἐθνικὰ ἐκ μονάδος οὐδενὸς παρὰ τὸ Διονύσιον τὸν περιηγητὴν, ἷον Βεσσικὸς, Γερμανὸς, Ἀλπικὸς, Καρμανὸς, Ἀδριανὸς. τὸ Ἡρακλειωτικὸν ἴδιος ὄγκος. παρέκτεινε γὰρ ἐκ τ ἀνάλογον τὸν περιηγητὴν, ὡς δ τὸ Πιτανικόν. Quibus verbis summus ille grammaticus innuit, nomina gentilia in ανος desinentia penultimam producere, & ab hoc canone excipi *Eridanus*, uti & *Oceanus*, quia non sunt gentilia. Attamen multò accuratius Epitomator qui, præterquam quod debeant terminari in *anus*, insuper qualiacunque conditiones requirit, quæ hic recenseantur & legi possunt: nempè, si à genitivo primitivi puro formentur, &c.

[20] Οὐκ ἀνυστρόφως δ λόγος.] Diu me torsit hic locus, nam phrasis est insueta & sensus obscurus. Doctissimus & nusquam sine laude memorandus Gronovius, cum quo hunc locum communicavi, eum ita verteret, *minùs proinde reflectatur* (id est, contrahatur aut brevior fiat) *vox*; addens, aut legendum esse ἀναστρόφως δ λόγος, aut ἀνυστρόφως ea sensu accipiendum: quodque illustrare nitatur similibus verbis, quæ infra à Stephano producuntur: Πέργαμος] οὐκ ἀνυστρόφως δ λόγος, id est, *appositus* (*ut superiori canone*) *modò ne contrahatur vox*: & hanc sententiam ei videntur exempla subjecta confirmare: quandoquidem ab *Hispania* πρωτοτύπῳ fit *Hispanus* πρωτοτύπως; sic à *Carmania Carmanus*, *Campania Campanus*, &c. Habes lector viri incomparabilis & eximii sententiam, cui contradicere summum nefas ducerem: Meam tibi nolo obtrudere, licet eam, cum suâ venâ, super hoc loco sim producturus: nam hic locus est, si quis alius, in quo Stephani mentem investigare est difficillimum, quamque fortassis assequi non potero, licet id tentare aggrediar. Totum hunc canonem ita translulimus. *Gentilia in ανος, si à genitivo primitivi puro formentur, habent in penultima A longum, & unâ syllabâ genitivum superant, non reciprocante tamen in omnibus ratione*, vel non reverente rationem, id est, cum ratio in omnibus gentilitiis, quæ tali modo formantur & in ανος desinunt, non ubique sit eadem: cujus rei deinde reddit rationem, cum inquit: *non enim omnia quæcunque in penultima habent A à fœmininis producuntur*: non similia etiam formantur à nominibus aliis generis quadruplicibus, ut deinde probat aliis exemplis, nempè Περγαμὸς, Βοσπορεὺς, &c. à quibus æquè atque à fœmininis gentilia in ανος, ficuti Παριανὸς, Βοσπορεανὸς, &c. deducuntur. Atque hunc sensum hic detexisse manifestissimè apparet in voce Θάσιος, ubi prorsus eadem hæc proponuntur: τὰ ἐθνικὰ ἐκφερόμενα Θάσιος, καὶ Θασιακὸς. καὶ Θασίτης δ ἀνὴρ, ὡς Σαρδιανὸς. καὶ σχολὴ δὲ πᾶσαι τὰ Θάσιος Θασιακὸς, ὡς Ὀλβιανὸς, ὡς Παῖος Παϊανὸς, ἢ παρὰ τὸν Θάσιον. Priora gentilia, imo & soliram Italis formam rejicit, & nititur talia inducere quæ juxta hunc canonem vel à Θάσιος vel à Θασίτης defendunt. Adeo ut pro οὐκ ἀνυστρόφως δ λόγος rescribendum putarem, οὐκ ἀνιστρόφως δ λόγος, qui terminus Dialecticis Græcis est familiarissimus. Cum autem noster Epitomator infra inquit, ἀσύνετος, οὐκ ἀνιστρόφως δ λόγος, ἀλλὰ τὰ Γαμικὰ, Καρμανὸς, &c. (ubi similiter legendum) eo nihil aliud voluit indicare, quam supradictis exemplis contra superiorem canonem formatis, insuper adhuc posse addi Hispanus, Carmanus, quæ etiam in penultima habent A longum, licet ratio formandi non sit eadem: Quandoquidem tali modo deducta gentilia genitivos primitivorum uni syllabâ non superant: nam à πρωτοτύπῳ Γαμικὸς & Γαμικὸς fit πρωτοτύπως, Γαμικῶς, & ita etiam in sequentibus. Hæc sunt, quæ me nutantem & fluctuantem impulerunt, ut à doctissimi & incomparabilis viri opinione paululum discesserim, de quibus judicabit æquus lector: mea enim sententia etiam mera conjectura est, neque peto ut eam approbes, multò minus ut applausum larguris: Nam ideo hæc apposuimus, ut in re valdè dubia atque incertissima habeas, quod eligas.

[21] Πάριον, Παριανὸς· Βόσπορος, Βοσπορεανός.] Salmasius in Palatinis codd. nihil invenit, quo corruptissimum hunc locum emenderem, qua de causa ad oram sui codicis ultimum gentile Βοσπορεανὸς delendum putavit. In Vossiano cod. reperi Πάριον Παρίου, Παριανὸς. Βόσπορος Βοσπορεανός. Proficietò si attentè legeris hunc locum integrum, ex præcedentibus & consequentibus deprehendes, eum non esse integrum, & ante τὰ Πάριον excidisse, τὰ δὲ δίκτυρα πεφυλάγμενα aut simile quid, uti antea diverat Epitomator, τὰ μὲν πρώτης παραλήγουσα: nam illa de quibus nunc sermonem instituit gentilia, non à fœmininis producuntur. Deinde, post Βοσπόρου videtur deesse Βοσπορεὺς, quemadmodum in Vossiano MS. Παρεὺς post Πάριον legitur: adeo ut totum hunc locum sic constituerem. Τὰ δὲ δίκτυρα πεφυλάγμενα, Πάριον Παρεὺς, Παριανὸς. Βόσπορος Βοσπόρου, Βοσπορεανός. Atque hanc verissimam esse lectionem non ambigo.

[22] Ἀπὸ τ ἐθνικῶν, ἐθνικὸν.] Sic habent vulgati omnes. Perperam in Vossiano cod. Ἀπὸ τ ἐθνικῶν, ἐθνικός. Sed ex malè exarata scriptura, probam colligo: ἀπὸ τ ἐθνικῶν, ἐθνικός: nam ultimum ν facili librariorum lapsu in ς mutari potuit. Hoc autem fit quam frequentissimè, ut à gentili aliud gentile formetur, vide in voce Πάριον & aliis locis: Ita enim ibi inquit Stephanus: τὸ ἐθνικὸν Πάριος ὁ πολίτης Παριανός.

[23] Καρίας, Καρικός· Σκλυμνίδος Σκλυμνιακός.] Hoc etiam videntur esse gentilia à gentilibus deducta, nam à vocibus Καρία & Σκλυμνίδος non flectitur Καρίας aut Σκλυμνίδος: sed à Καρίος & Σκλυμνίδιος, & licet Epitomator satis locis nihil de ejusmodi gentilibus affirmet, tamen ita posse formari ex ipso præcedenti memento probavimus.

Σηλυμβρίᾳ, Σηλυμβριανός. [24] ἡμάρτηται τὸ Βοτρυηνός, ἐὰν δοθῇ ἐκ Βότρυος γέγονεν. [25] ἐκτείνεται δὲ ὁ τύπος μιᾶς συλλαβῆς. σπανίως δὲ δυοῖν, ὡς τὸ Ταυριανός, καὶ Σκορπιανός, καὶ Ζυγιανός, [26] ἅπερ δοθὲν ἐκ Σκορπίς, καὶ Ταύρων, καὶ Ζυγῶν ἀπάγειν ἔοικασι, δυναμένα καὶ αὐτὰ δοθῆναι ἀπὸ ἑτέρων ἀφορμὰς τοπικῶν, [27] Ζυγίων, Σκορπίων, Ταυρίων. [28] ἀφέστηκε δὲ ἀναφρίσι τὸν λόγον, ἀφ' οὗ τὸ Ἱππανός, Καρμανός, Καμπανός, Γερμανός, Βριτ-τανός, [29] Ῥηγανός, Ἀρειανός, Ὀλβανός, Τρκανός. [30] εἶδεν γὰρ τούτων δοθὲν γενικῆς καθαρεύσης. [31] ὁ δὲ Ὦρος τὲ μέν τι καθαρεύοντα τὸ η ἀεὶ ἀφαιρεῖσθαι, χωρὶς εἰ μὴ τῶ ρ συμβεβηκόμενα ἀφ' ἑαυτοῦ φέρουσι, καθάπερ ὅτι καὶ Ἀγκυρανός, καὶ Θυατειρηνός, Γερμανός, καὶ Γαγγρηνός. ὧν τὰ μὲν ἀφ' ἧς Ἄγκυρα συνεξίσταται τῷ [32] Σωρανός, Βοστρανός. τὰ δὲ δοθὲν ἐκ Θυάτειρα, καὶ τὰ Γάγγρα περιέχει. [33] ἀλλὰ καὶ ἐθηλυκῶς λέγεται ἡ Γάγγρα, ὡς Πολυΐστωρ φησίν, αἰπόλον φάναι αὐτὸν τὸν τόπον αἶγας νέμοντα. κλίσεσθαι δὲν πόλιν, ὅτως ὀνομάσαι. ὅτω γὰρ ἐνόμασε τὴν αἰγά.

ΑΓΚΥΡΙΟΝ [34], πόλις Ἰταλίας. δῆμος ὁ πολίτης Ἀγκύριος ὡς Βυζάντιος. ἢ Ἀγκυρεύς, ὡς Κιλικίς. Δυλιχιεύς. Σιγειεύς. Σουνιεύς. ἀλλ' ἄμεινον ἀφ' οὗ ἡ χώρα ἐθνικὸν Ἀγκυρανός, ὡς Ἀδριανός. εἰ μή, ὡς ἀφ' οὗ τὸ Ῥή-

à Selymbrio Selymbrianus. Sed hæc ratio in Botryenus deficit, si à genitivo βότρυος productum sit: hæc autem in forma gentilium unâ syllabâ genitivus primitivi superatur; sed raro geminâ, uti liquet in Taurianus, & Scorpianus, & Zygianus, quæ à Scorpis, Tauris & Zygis descendere videntur; possent tamen illa à prioribus localibus deduci, videlicet à Zygiis, Scorpiis, Tauriis. [Præterea superiori exceptioni ubi formandi] ratio non reciprocat, adjicitur Hispanus, Carmanus, Campanus, Germanus, Brittanus, Oretanus, Arianus, Albanus, Hyrcanus: nam nullum eorum à genitivo puro formatur. Sed Orus vult, ut illa nomina, quibus genitivus est purus, in penultima ι habeant: Sin aliter, nisi conjuncta forent cum R, necessariò inter se discreparent, uti in Ancyranus & Thyatirenus: Germanus & Gangrenus: è quibus alia quidem, quæ ab Ancyra sunt derivata, conveniunt cum Soranus, Bostranus: alia verò à Thyatira & Gangra producuntur. Sed Gangra etiam genere fœminino effertur, & nomen habet ex eo, uti Polyhistor tradit, quod circa hunc locum pastor apparuisset, qui capras pasceret, & urbem, quam condidit, ita appellasset; tale enim capræ nomen erat.

ANCYRIUM, oppidum Italiæ, cujus oppidanus Ancyrius, uti Byzantius dici potest; sive Ancyrienſis, sicuti Citiensis, Dulichiensis, Sigeensis, Sunienſis; Verum ob regionis consuetudinem melius esset dicere Ancyrianus, uti Adrianus; vel si hoc non placet, fiat tanquam à Rhe-

[24] Ἡμάρτηται τὸ Βοτρυηνός.] Verum est hoc gentile præter solitum derivandi morem esse formatum: ita enim Stephanus in voce Βότρυς· ἡ πόλις, Βοτρυηνός, ὡς Παυσανίας, σημαίνει. ἀπὸ δὲ ἡθικῆς ἡγησαμένης τὸ η ἐκ τοῦ πόλις, ἀφαιλεῖ τὸ α, ὡς Ὀλβιανός, Καρθαιανός.

[25] Ἐκτείνεται δὲ ὁ τύπος μιᾶς συλλαβῆς.] Hæc cum Gronovio non præcisè accipio de uno Βοτρυηνός: sed præposita πλείους συγγῆ, de omnibus exemplis supra positis.

[26] Ἅπερ δοθὲν ἐκ Σκορπίς.] Salmasius vidit ulcus, & fatetur, nam ad oram sui cod. contendit debere legi, ἅπερ δοθὲν τοῦ Σκόρπιος. aut Σκόρπιον: & ultimum ipsi vera lectio visa est, ut & mihi.

[27] Ζυγίων.] Stephanus in voce Ζύγια non affirmat illos etiam Ζυγίους appellari: attamen à rei veritate non aberrat, non Ζύγιοι etiam Ζύγιοι dicuntur Dionysio Alexandrino:

Τοῖς δ' ἐπιπροθέουσιν ἀμείρεται αἶσα ἑκηβόλου.
Ἠὲ γὰρ Ζύγιοί τε Πελασγίδος ἔκτισαν αἴης. Hoc est:
Post hos autem habitant vicinam terram tenentes
Heniochi, Zygiique è Pelasgica eriundi terra.

Et idem de reliquis erit statuendum, quod nempe Σκόρπιοι & Ταύριοι dicantur, licet exempla ad probandum, jam non occurrant. Verum alio loco refert Stephanus ejusmodi gentilia per pleonasmum literæ Α formari: ita enim inquit in Ταῦρος· τὸ ἐθνικὸν Ταυριανός, πλεονασμῷ τοῦ α, ὡς Ζυγιανός.

[28] Ἀφέστηκε δὲ ἀναφρίσι τὸν λόγον, ἀφ' οὗ τὸ Ἱππανός.] Legerem, uti jam monui: ἀφέστηκεν, ὅσον ἀναφρίσι τὸν λόγον, ἀφ' οὗ τὸ Γαισανός &c. Satis fusè de hoc loco commentario xx. disseruimus, illuc te remittimus lector, ne repetita crambe tibi nauseam pariat.

[29] Ῥηγανός, Ἀρειανός, Ὀλβανός.] Hæc tria non novi, imo aliena sunt: fortasse legendum, Ὠρεανός, Ἀριανός, Ἀλβανός. Latinis *Africanus* est in usu: sed Græci eo vocabulo non utuntur.

[30] Οὐδὲν γὰρ τούτων δοθὲν ἡθικῆς καθαρεύσης.] Conjecturam meam commentario xx. memoratam non parum hæc verba confirmant: nam manifestissimè hisce verbis Stephanus demonstrat, gentilia in ικος non eodem semper modo, sive ratione ubique reciprocante, à suis primitivis derivari, quæ nunc enumeravit, à genitivo puro non formantur: tum enim necessariò hâc formâ procederent, & locò *Hispanus* dicendum foret *Hispaniensis*, *Oretianus Campaniensis*, *Germaniensis*, &c. quod sanè usus & rei ratio non admittunt.

[31] Ὁ δὲ Ὦρος τὲ μέν τι καθαρεύοντα.] Florentinam editionem sequimur: perperam habent editiones Venetæ & Basileensis: ὁ δὲ Ὦρος τὲ μὲν τι μὴ καθαρεύοντα. Orus fuit Grammaticus Alexandrinus, qui Constantinopoli docuit, multis in locis ab Epitomatore producitur. De eo vide Suidam & alios.

[32] Σωρανός, Βοστρανός.] Primum gentile deductum est à Σώρα ad caput Liris fluminis sita. Livius & urbis & gentilitii meminit lib. IX. cap. XXIV. *Ad Soram inde reditum, novisque COSS. M. Perilius, C. Sulpicius exercitum ab dictatore Fabio accipiunt.* Ex paulo inferius; *Soranus transfuga clam ex oppido profectus.* Sed Stephanus hoc gentile ab oppido Phœniciæ deduxit. Vide in voce Σώρα. Dubito an pro Βοστρανὸς non sit reponendum Βοστρινός.

[33] Ἀλλὰ καὶ ἐθηλυκῶς λέγεται ἡ Γάγγρα, ὡς Πολυΐστωρ φησίν, αἰπόλον φάναι &c.] Oratio hæc claudicat & est imperfecta: lege indubitanter: Ἀλλὰ καὶ ἐθηλυκῶς λέγεται ἡ Γάγγρα· ἔστιν δὲ κώμη), ὡς Πολυΐστωρ φησίν, δοῦναι δὲ αἰπόλον φάσιν. Omnes editiones habent φάναι, sed multum differt à φάσιν, uti docuimus pag. 13, commentario vigesimo octavo. Integra hæc fabula cum omnibus suis circumstantiis à Stephano in voce Γάγγρα narratur.

[34] Ἀγκύριον, πόλις Ἰταλίας.] Hæc civitas prorsum est ignota Italiæ Chorographis. In excerptis legationum è Diodori Sic. lib. XXXVI. legitur de aliqua Ἀγκυλίων regione in Sicilia: verum *Ancylienses* (& *Ancyrienses* sive

Ancy-

Ῥήγιον, Ῥηγῖνος, Μεταπόντιον, Μεταποντῖνος. [37] Ἰταλοὶ γὰρ μάλιστα τούτῳ φιλοῦσι τῷ τύπῳ. A Rhegium Rheginus, Metapontium Metapontinus. Itali enim maximè isthac formatione gaudent.

Ἄγκυρον[38], πόλις Αἰγύπτου, [37] ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τρισκαιδεκάτῳ Αἰγυπτιακῶν. ὠνόμασται δὲ ἔτως, [38] ἐπειδὴ λιθίνους ἐκεῖ ἔπεμνον, ὡς καταχρῶντο, ἀγκύρας ἐκ τῆς ἐγχωρίου λατομίας. [39] τὸ ἐθνικὸν ἡ τέχνη ἐκ τοῦ Αἰγυπτίων ἔθους. ὡς γὰρ Κυνῶν πόλις, Κυνοπολίτης, Λεόντων πόλις, Λεοντοπολίτης, Λύκων πόλις, Λυκοπολίτης, Λατῶν πόλις, Λατοπολίτης, ἔτως Ἀγκυρῶν, Ἀγκυροπολίτης. B ANCYRON, urbs Ægypti, cujus meminit Alexander rerum Ægyptiacarum lib. XIII. Ita autem vocata est, quia ibi ex adjacente lapidicina, anchoras lapideas, quibus utebantur, scindebant. Ars gentilitium ex Ægyptiorum consuetudine format; uti enim à Cynopolis fit Cynopolites, Leontopolis Leontopolites, Lycopolis Lycopolites, Latopolis Latopolites; ita etiam Ancyron, Ancyropolites. C

Ἄγκων[40], πόλις Πικεντίνων. ἔστως δὲ βαρυτόνως καὶ τὰς ἐγχωρίους, ὡς Ἄντρων. τὸ ἐθνικὸν Ἀγκώνιος, [41] ὡς Ἀντρώνιος ὄνος (ἡ παροιμία. εὐφυεῖς γὰρ πρὸς μυλῶνας ἔχει λίθους) Καλυδώνιος. λέγεται δὲ καὶ Ἀγκονίτης, ὡς Ἀρτεμίδωρος. D ANCON, oppidum est Picentinorum; sed quod forte apud incolas gravi tono profertur, uti Ἄντρων. Gentile inde Anconius, uti Antronius catillus, (Proverbium est. Egregios enim ad pistrinum habet lapides) Calydonius. Dicitur etiam Anconites, uti Artemidorus refert.

Ἄγνους, δῆμος ἐν τῇ Αἰγηΐδι τῶν Δημητριάδος φυλῆς. [42] πρὸς δὲ τῷ Ἀκαμαντίδος. ἢ AGNUS, populus in Attica Demetriadis tribus, sed quidam Acamantidis esse volunt, sive

Assyriani uti habet Epitomator) in toto Italia sunt incogniti. Adeoque hinc non levis oritur suspicio totum hunc locum valde esse confusum, & Epitomatorem hunc Siciliæ locum in alienam regionem transportasse, & quam peritus fuerit Suidas Geographiæ vel inde apparet, quod totum hunc de Ἀγκυρῶν locum transcripserit, indeque eadem gentilia formaverit.

[37] Ἰταλοὶ γὰρ μάλιστα &c.] Non tantum Itali, sed etiam Siculi hâc formâ gaudent, uti fusius demonstravimus pag. 3. commentario XV.

[38] Ἄγκυρον, πόλις Αἰγύπτου.] Si hoc oppidum nomen habeat ab anchoris lapideis quæ ibi ex lapidicinis excindebantur, levis mendi suspicionem recipit locus Ptolemæi, qui exstat lib. IV. cap. V. ubi nunc legitur: κάτω ὁμοίως δὲ ἀπὸ βλίττων ἡ νῆσος, Ἀγκύρων πόλις ξβ γ κθ γ. Sed referibendum videtur, Ἀγκυρῶν πόλις.

[39] Ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τρισκαιδεκάτῳ Αἰγυπτιακῶν.] Vide Vossium de Historicis Græcis lib. I. cap. XXII.

[40] Ἐπειδὴ λιθίνους ἐκεῖ ἔπεμνον, ὡς καταχρῶντο, ἀγκύρας.] Olim apud veteres anchoras lapideas in usu fuisse manifestissimè liquet ex Apol. Rhodio, qui lib. primo ita canit.

Κεῖθι δ' ἀνοίξας ἄλλοθι λᾶαν ἰλυσπήτης
Τῦφος ὑπεσσάμενος ἐκ πυθμένος ἤλασεν ἔντος
Ἐρμῖνι ἐν' Ἀρξαίῃ. ἴσταται δ' ἔτι λᾶας ἐκεῖνος ἀρήρῃ
Βριθύς. - - - - Hoc est, vertente Hoelzlino:
Hîc etiam minusculum lapidem, qui pro anchorâ fuerat,
Extractum de consilio Typhi exposuerunt ad fontem,
Ad fontem Artacium, alumque legerunt, qui justioris
esset
Momenti.

Quia hæc explicatione indigent, Scholiastæ verba producam. Κεῖθι δ' ἀνοίξας. λείπει ἐκ τοῦ ἀναβῆναι, ἢ τὰ, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀνοίξας δὲ ἄγκυραν λίθον, ἤγουν τὸ βαστάσας ἐκ τοῦ γαλαξίου, ἐπιλείποντες, ἔστηρεν ἤλασεν. ἐκείνου δὲ πρὸ τοῦ ἐν τῇ Ἀρξαίῃ κρήνῃ. Μιλήσιοι δὲ ἐκπλεύσαντες, κρηνῖδ' ἐξεπρὸ Ἀρτάκιον εἶδον ἐπ' ἀκτῆς τῆς ἐμπορικωτάτης ἐν τῷ παρ' ἡμῖν Ἀβύδῳ. Ex hisce doctissimi Scholiastæ verbis liquet, Argonautas, lapide quem pro anchora usurpabant aquâ marinâ erosô & depersilito, alium accepisse. Verum hac occasione mihi videtur operæ pretium, ut expendamus locum Homeri, qui legitur Odyss. N.

---- πυθμὴν δέ οἱ ἔλυσε λίθοιο δοὶ τρητοῖο λίθοιο
Finem autem solverunt à pertuso lapide.

Ex hisce poëtæ verbis nuper vir doctus & amicus in familiari colloquio usum anchorarum lapidearum mihi demonstrare conabatur, cujus ego opinioni nequaquam accedere poteram. Nam observandum est, naves in intimum portus recessum appulsas (portum hîc non fumo pro flumine, aut quodam maris sinu) rarissimè à nostratibus & aliis anchoris alligari, sed quidem palo in terram defixo, aut annulo quodam ferreo. Deinde funis ab anchora nunquam solvitur, sed ingruente necessitate quidem abscinditur, & in fundo relinquitur. Quid multis opus est? Ipse Hesychius, qui hæc Homeri verba eruditissimo commentario illustrat, ibi de nullo anchorarum lapidearum usu mentionem facit, ita enim ille: Τρητοῦ λίθου, κύκλους ἐπὶ τῶν λιμένων τρυπῶσι λίθους, ἵνα ἐξ αὐτῶν τὰ πλοῖα χαλᾶν ἔχωσιν οἱ ναῦται. *Conservarunt in portubus perforare lapides, ut iisdem nautæ retinacula adjungant.* Adeo ut pertusi sive perforati illi lapides, in portubus pro palis sive annulis ferreis fuerint.

[39] Τὸ ἐθνικὸν ἡ τέχνη ἐκ τοῦ Αἰγυπτίων ἔθους.] Consimili modo etiam loquitur Stephanus in voce Ἀθηναῖον. τὸ ἐθνικὸν οὕτω ἐστὶ καὶ ἐπὶ χρόνου. ἡ τέχνη δὲ ἐστιν ἐξ ἀρχαιότητος. Et sic etiam aliis in locis. Per *artem* verò sive τέχνην nihil aliud intelligimus quam Grammaticam: nam veteres illa vocabula ita usurpasse certissimum est; Servio præsertim admodum familiare fuit, ita enim ille ad lib. I. Æneid. *Non ut quidem putarunt pro curru posuit, nec est Apocope: sed ratio artis antiquæ, quia omissis nominativus pluralis regit genitivum singularem.*

[40] Ἄγκων, πόλις Πικεντίνων.] A rei argumento urbs nomen accepit; egregiè hoc demonstrat Procopius rer. Gothicar. lib. II. hisce verbis: ὁ δὲ Ἄγκων ὄρος ἐστὶ κύρτον τι ἐς ἰσχίον. ἀφ' ᾧ δὴ τὴν ἐπωνυμίαν εἴληφε τοῦτο. κύκλῳ γὰρ ἀποτόμοις ἐκφύσεσι ἔοικεν. *Ancon ille rupes quadam est angulosæ: unde etiam nomen ei quæsitum: quippe inflexo curvitas quam simillima est.* Vide etiam Plinium lib. III. cap. XIII, & Melam lib. II. cap. IV. Verum pro Græco vocabulo Latini deinde formarunt *Ancona*, quemadmodum Δυρραχιον *Dyrrachium*, Κερκυρα *Corcyra*, & multa alia quæ istius sunt generis. Urbs Syracusanos conditores habuit, teste Strabone lib. V. & cum eo convenit Solinus cap. VIII. inquiens, *Natum est Anconam à Siculis constituta.*

[41] Ὡς Ἀντρώνιος ὄνος.] De hoc proverbio agemus in voce Ἄντρων, Θετταλὶς πόλις.

[42] Τοῦ δὲ ἡ Λεωγορεωνίδος.] Inter illos fuit Harpocrationis Ἀγνοῦς, δῆμος ἡ Ἀκαμαντίδος φυλῆς. ἐξ ἧς φυλέτης, Ἀγνούσιος: *Populus tribus Acamantidis, cujus tribulis Agnusius dicitur.* Apud Hesychium est ἡ Αἰολὶς φυλὴ ἐκρύη. Sed Æolidem tribum nemo antiquorum nominavit, uti bene annotavit Meursius in tractatu de Populis Atticis, qui hunc Hesychii locum emendavit.

ἡ [43] ὡς Φρύνιχος, τῆς Ἀτταλίδος. [44] ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ φυομένης ἄγνου. Ἀττικοὶ γὰρ οὕτω τὸ εἶδος παρ' Ἕλλησιν. [45] οἷον Σκολυδός, Κυλλδός, Πιτυωδδός, Δαφνδός, Σεμνδός, Ἐρικωδδός, [46] ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς τόποις φυομένων [47] ἢ τῶν ἐν Ἀθήναις δήμων. τινὲς Ἀχερδδός, Φηγδός, Μυρρινδός. [48] ὁ δημότης Ἀγνούσιος, ὡς Ῥαμνούσιος, [49] ἀπὸ τῆς γλωκινῆς, [50] προσοδῷ τοῦ ι, τοῦ τ φυλαττομένου, ὡς ἐν τῷ Σεμνάνπος, Ὀπάντιος, Ἐριχάντιος. τροπομένου δὲ εἰς σ, καὶ τοῦ μὲν αὐτοῦ ι ὑφαιρουμένου, Ἀλιμούσιος, Φηγούσιος, [51] διακρίνεται ἡ τροπὴ τῷ ἀδιευρέτῳ τοῦ προσοδίου, ὅπερ Ἀττικοὶ φιλοῦσι. [52] παρ' αὐτοῖς γὰρ οὐ λέγεται Ἀγνόεις, ἢ Φηγόεις, ἢ Μυρρινόεις. [53] ὅθεν οὐδὲ διὰ τοῦ τ λέγεται Σιμούντιος. [54] ἀλλὰ διὰ τοῦ σ [55] μὴ

A Attalidis, uti Phrynichus existimat. Ita dictus ab agno sive à vitice ibi crescente: Græcis enim hic loquendi modus valdè frequens est. Similiter etiam Scolymûs, Scillûs, Pityûs, Daphnûs, Rhamnûs, Ericûs nomen acceperunt ab iis rebus, quæ in illis locis, & Athenienſium pagis gignebantur. Quidam etiam dicuntur Acherdûs, Phegûs, Myrrhinûs. Hinc populare nomen Agnuſius, uti Rhamnuſius, quod derivatur à genitivo, addendo I, & T non reſervando, ſicuti fit in Simuntius, Opuntius, Jerichuntius; ſed illo in S mutato, & N, quod ipſum præcedit, ſublatô, naſcitur Alimuſius, Phegulius. Diſcernitur autem hæc mutatio indiviſibilitate primitivi, qua Attici gaudent, ab ipſis enim non dicitur Ἀγνόεις, aut Φηγόεις, aut Μυρρινόεις: hanc ob cauſam Agnuſius non per T effertur, ſed cum S, &

[43] Ὡς Φρυνίχ☉, τῆς Ἀτταλίδος.] Apud Phrynichum in Ecloga Atticorum nominum & verborum, nulla, quod ſciam, de hac re fit mentio. Salmaſius in Vet. MS. mendoſè, ut opinatur, in venit τῆ Ἀτταλίδι, non verò Ἀτταλίας. Videbat vir doctiſſimus hic latere ulcus, aſſ non ſanavit: exigua mutatione legendum erat, τῆς Ἀτταλίδος.

[44] Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ φυομένης ἄγνου.] Nomen igitur accepit à frutice quodam in arborem aſſurgente, qui Latinis *vitex* dicitur. Ariſtoteles lib. IX. de natura animalium refert hoc plantæ genus apibus, quorum ingens apud Atticos ſemper fuit copia, eſſe graniſſimum. Unde hic frutex nomen habeat lege apud Dioſcorid. lib. I. Nicandri Scholiaſt. & de eo etiam Theophraſt. lib. I. hiſtor. plant.

[45] Οἷον Σκολυδός, Κυλλδός, Πιτυωδδός &c.] Omnia ſic legebat vir ſummus Gronovius: οἷον Σκολυμδός, Σκιλλδός, Πιτυδς, Δαφνδς, Ῥαμνδς, Ἐρικδς. Satis placet hæc ita legi: ſed pro Σκολυδς etiam legi poſſet Σχινδς, qui locus Arcadiæ à juncis ibi creſcentibus nomen accepit: de quo etiam vide Lycophronis Scholiaſt. pag. 109.

[46] Ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς τόποις φυομένων.] Videtur hic aliquid excidiſſe, ſi mei arbitrii res foret reſcribere: ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς τόποις φυομένων φυτῶν. Hunc locum non parum illuſtrabunt verba Euſtathii, quæ refert ad Dionyſium pag. 65. ὅτι δὲ πολλοὶ τόποι, ἀπὸ φυτῶν ἔσχον τὰς κλήσεις, ὡς ἐκ ῥᾳδίων αὐτὸ καθίστησι, δῆλον. ἴσως γὰρ ἐκ τῆς Ἐρετριώτιδος λέγεται, Δρυμοὺς τοὺς εὐθὺ ἐρείκης. καὶ ἐκ Μιλήτου Πιτυοῦσσα νεπτὰ, Δρυμοὺς πίτυς, ὀκλάζει. Καὶ ἐν Ἀθήναις δὲ πολλοὶ τόποι εὐσκίου ὠκλάζουσι, ὡς ἐκ Ῥάμνου, ἀπὸ τοῦ ἐνεῖ Ῥάμνον. καὶ ἐκ Πανέλου δὲ Κεφισιᾶς, ἀπὸ τοῦ φυτεῦ τοῦ περιόντος κίκλη). καὶ ἀπὸ τοῦ Μυρρινοῦς, οἱ Μυρρινούσιοι. *Manifeſtum eſt multos locos ſuos denominationes ſortiri à plantis, uti jam dicta Cotinuſa. Ita quoque Ericuſſa appellatur, propterea quod ibi erica naſcantur. Et Miletus quondam Pityuſa dicta fuit à pinibus. Atque apud Athenienſes multi loci hinc nomen acceperunt, uti Rhamnus à rhamno illic creſcente: Et Pontica Ceraſus à ceraſis, & Myrrhinuſſi à myrtis.* Sed unde Athenienſium Demi habeant ſuum nomen, nemo accuratius dixit, quam Etymologici magni auctor in voce Ἐλαιοῦς, ὁτὲ μὲν δήμου τῆς Ἀντιοχίδος, ἢ ἀπὸ τοῦ τόπου, ἢ ἀπὸ τῶν παρεμπεφυκότων αὐτοῖς, ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ φυτοῦ, ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ χωρογραφοῦντος, ἢ ἀπὸ τοῦ οἰκοῦντος αὐλητοῦ ἢ γεωμετροῦ.

[47] Καὶ ἐν τοῖς Ἀθήνησι δήμοις. πῶς Ἀχερδδς, &c.] Obſervavit Salmaſius hic ulcus latere, & indubitanter legendum eſſe: καὶ ἐν τοῖς Ἀθήνησι δήμοις πως: optimè quidem: aſſ ſi mei arbitrii res foret ſcribere: καὶ ἐν τοῖς Ἀθήνησι δήμοις πως, ὡς Ἀχερδδς, Φηγδς, &c. Nihil ad rem facit Salmaſium in eadem ora ſui cod. ſcripſiſſe, hic reſcribendum eſſe, καὶ τοὺς ἐν Ἀθήνησι δήμους πως.

[48] Ὁ δημότης Ἀγνούσι☉.] Plutarchus in Theſeo: ἐκ τούτου φασὶ τοὺς Παλληναίους δήμους ἀφεῖς τὸ Ἀγνούσιον ἐστιγμένους μὴ εἶναι. *Inde ajunt Pallenæorum populo cum Agnuſiis conubium non eſſe.* Et paulò ante: ὡς δὲ πατρὸς μοί αὐτὸν εἶπε Ἀγνούσι☉. *Erat in illorum cœtu caduceator Agnuſius.*

[49] Ἀπὸ τῆς γλωκινῆς, προσοδίου δὲ ι☉, τοῦ τ φυλαττομένου, ὡς ἐν τῷ Σεμνούντι☉, &c.] Nullus in toto Stephano eſt locus corruptior: miſerrimè enim librariorum tranſcriptionibus eſt depravatus: ut nunc partim ſit mutilus, & partim confuſus. Magnum Salmaſium ſatis vexavit, qui veram lectionem vix invenit, ita enim ipſum nutantem ac fluctuantem deprehendo. In MS. veteri erat exaratum: ἀπὸ τῆς γλωκινῆς προσοδίου τοῦ ι τότε φυλαττομένου: ſed hæc, uti affirmat, non eſt indubitata loci lectio: licet codex Voſſianus eandem & mihi exhibuerit. Quæ ſequuntur ita invenit in MSS: τροπομένου δὲ εἰς σ, καὶ τοῦ μὲν αὐτοῦ ι ὑφαιρουμένου: addens; ita hunc locum concepiſſe & emendaſſe, antequam ſcriptos codices nactus fuiſſet. Poſteriora laudamus, ſed antecedentia paulò aliter conſtituerem; totum proinde locum ita lege: ἀπὸ τῆς γλωκινῆς προσοδίου τοῦ ἰώτου, τοῦ π δὲ φυλαττομένου, ὡς ἐν τῷ Σιμουντί☉, Ἠριχοντ☉, τροπομένου δὲ εἰς σ, καὶ τοῦ μὲν αὐτοῦ ι ὑφαιρουμένου, ὡς Ἀλιμούσι☉, Φηγούσι☉. Hanc veriſſimam hujus loci lectionem eſſe, nemo ambigere poteſt.

[50] Προσοδίου τοῦ ι☉.] Legendum eſt uti jam diximus: προσοδίου τοῦ ἰώτου, id eſt, *addendo jota*. Quia hæc vocis ſignificatio rarius occurrit, exemplum unum atque alterum ſubjiciam ex Etymologici Magni auctore, ita enim ille in voce Ἀγκάλοχον. ὅτι δὲ ἀγκάλοχον ὁ μάλαθρον, εἴρηκε. ὁ παρεμπεπλεγμένος ἐγκάρσιος. ὁ παρηλλαγὼς ἐγκάρσιος. τὸ τρίτον ἐγκάρσιον. καὶ αὐτόθεν, ἀγκάλοχος. καὶ Ἰωνικῇ προσοδίου τοῦ α, ἀγκαλόρροι). Id eſt, Jonica acceſſione literæ a dicitur ἀγκαλόρροι. Neque abſimili modo in vocabulo Ἀφιδναῖοι. ποιεῖ δὲ καὶ τὴν τέτην προσοδίαν τοῦ εἰς ναι πληθυντικὸν οἱ Ἴωνες προσοδίου τοῦ α, καὶ συναλοιφὴ τοῦ περιλειμμένου, προφέρεται, ἀμφίδιοι, πλήσιοι, &c.

[51] Διακρίνεται ἡ τροπὴ τοῦ ἀδιευρέτου, &c.] Verborum interpretationem quidem exhibemus, ſed planior eſſet ſenſus, ſi licitum eſſet illa ita reddere. *Differentia hæc inde oritur quod alterum venit à primitivo contracto, quo Attici gaudent.*

[52] Παρ' αὐτοῖς γὰρ οὐ λέγεται) Ἀγνόεις &c.] Attici gaudent contractionibus, atque ideo non Ἀγνόεις ſed Ἀγνοῦς efferunt. Canonem huic non abſimilem legimus apud Etymologici Mag. auctorem in voce Πλακοῦς. πλακοῦς ὁ ῥηθεὶς πρότερον εἰς πλακόεν ὀξύτονον, ὅθεν πλακοῦς. καὶ Ἀττικῶς συναιρέσει, πλακοῦς. Et ita etiam Ἀγνόεις, pro quo Attici dicunt Ἀγνοῦς, & ſic in multis aliis.

[53] Ὅθεν οὐδὲ διὰ τοῦ τ λέγεται Σιμούντι☉.] Locus hic eſt corruptiſſimus, licet enim ita habeant MSS. & Vulgati codd. reſcribendum eſt: ὅθεν οὐδὲ διὰ τοῦ τ λέγεται Ἀγνόεις☉, & tunc ſequentia, quibus hanc editionem ex MSS. nuſtiorem reddimus, antecedentibus reſpondebunt, nempe: ἀλλὰ διὰ τοῦ σ μὴ τὰς πρόσοδος ἔχ.

[54] Ἀλλὰ διὰ τοῦ σ μὴ τὰ☉, &c.] Hæc & ſequentia verba, uſque ad illa, ἢ ἐν Ἀτταλιστικοῖς. in vulgatis editionibus non exſtant, quibus hic locus ita legebatur: καὶ διὰ τοῦ τ λέγεται, Σιμουντί☉. ἢ ἐν Ἀτταλιστικοῖς. Hiſce verbis codex Voſſianus erat auctior, quæ optimus Palatinæ bibliothecæ manu exaratus liber etiam Salmaſio exhibuit.

[51] μ῀ ἀφ ὑφέσεως τ῀ν. τὸ δ῀ Σιμᾶς, Σιμόεις διαιρέσιμ, καὶ Ὀ῎πας, Ὀπέως. πέχα δ῀ ἐ[52] τὸ δυκάζω διαιρέσιμ, κυρίως καπέχειν. ὅθεν μ῀ τὸ τ λέγεται Σιμόεντος καὶ γ῀ Ἀτθικὰ πάντα. τὸ τοπικὸν, Ἀγνουσόθεν. [53] καὶ ἐν τόπῳ Ἀγνοῦντι.[54] ἐν τοῖς Ἄξοσιν, ἐπειδὴ Ἀγνοῦντι θυσία ἐστὶ τ῀ῷ λεῴ. εἰς τόπον, Ἀγνούνταδε.

ΑΓΝΩΝΕΙΑ, πόλις Θρᾴκης, πλησίον Ἀμφιπόλεως, [55] Ἀγνῶν῀ος κτίσμα καὶ φρατρὰς τ῀ῶν Ἀθηναίων. τὸ ἐθνικὸν Ἀγνωνείτης, ὡς Μαρωνείτης, τ῀ῆς Μαρώνεια, [56] καὶ Καυνωνείτης, τ῀ῆς Καυνώνεια, καθ῀ ἔλλειψιν τ῀ῆς α.

ΑΓΝΩΤΕΣ [57], ἔθν῀ος Κελτικὸν πλησίον τ῀ῆς ὠκεανοῦ, ὡς Ἀρτεμίδωρ῀ος.

ΑΓΟΡΑ῀ [58], πόλις ἐν Χερρονήσῳ, ὁ οἰκήτ῀ης Ἀγοραῖ῀ος.

ΑΓΟΡΑΙΟΝ ΤΕΙΧΟΣ [59], πόλις Εὐρώπης ἐν Ἑλλησπόντῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀγορεωτειχίτης.

ΑΓΟΡΗΣΟ῀ΣΣ, πόλις Καρίας, κτίσμα Ἀργείων ἐποίκων. τὸ ἐθνικὸν Ἀγορησεύς, ὡς Τελμισεύς. Τυμνησὸς, Τυμνησεύς. διοίκησιν καὶ Ἀγορήσι῀ος, ὡς Λυρνήσι῀ος.

ΑΓΡΑ δ῀ ΑΓΡΑΙ, [60] χωρίον [61] ἐνικῶς καὶ

[51] Μ῀ᾶ τ῀ῆς ὑφέσεως.] Ita Salmasius ex optimo codice. In Vossiano inveni, μ῀ῆ τ῀ῆς ὑφάλους, sed perperam, unde non levis oritur suspicio legendum esse: μ῀ῆ τ῀ῆς ὑφαιρέσεως. Et illam lectionem puto esse veram.

[52] Τὸ δυκάζω διαιρέσιμ, καπέχειν καπέχειν.] Sic legebat Salmasius: sed lego ex Vossiano cod. τὸ δυκάζω διαιρέσιμ, καὶ καπέχειν καπέχειν. Sed Salmasianam praefero: & pro καπέχειν forte κρούειν est referibendum.

[53] Καὶ ἐν τόπῳ, Ἀγνοῦντι. ἐν τοῖς Ἄξοσιν. Ἐπειδὴ Ἀγνοῦντι θυσία ἐστὶ τ῀ῷ λεῴ.] In hunc locum diltinximus, qui pessimâ interpunctione antea laborabat. Vulgari & scripti codices exhibebant: Καὶ ἐν τόπῳ, Ἀγνοῦντι ἐν τοῖς Ἄξοσιν, ἐπειδὴ Ἀγνοῦντι θυσία ἐστὶ τ῀ῷ λεῴ. Mala haec interpunctio tantas simul tenebras excivit, ut Lugdunensi nostrum oraculum J. F. Gronov. consulere necesse habuerim, qui me admoneret, haec verba ita esse distinguenda, uti haec habet editio.

[54] Ἐν τοῖς Ἄξοσιν. In Axibus.] Axes dicuntur Athenienlibus tabulae lignex in quibus Solonis leges inciste erant. Illustre hujus rei testimonium exstat apud A. Gellium lib. II. cap. XII. quod sic incipit. *In legibus Solonis illis antiquissimis, quae Athenis axibus ligneis incisa sunt, quaeque lictas ibi ab Athenicnsibus, ut sempiternae manerent, pactae & religionibus sanctae sunt, legens esse Aristoteles refert scriptum ad hunc fere sententiam*, &c. Suidas: Ἄξονες, ἐφ᾽ οἷς ἐγράφοντο Ἀθηναῖοι τοὺς Σόλωνος νόμους, ἀπὸ τ῀ῆς ἐγγιζούσης κύρτης ἐν ᾗ λίθοις ἀεροβάτοις. ἔστι δὲ πυραμίδιον τὸ σχῆμα· μέρος δ᾽ ἐστὶν ἀεροβάτου ἐν ᾗ καὶ Ἀριστοκράτης. *Axes. Athenienses sic appellarunt Solonis leges, quod illae in ligneis tabulis essent inscriptae. Fuerunt autem figura quadrata. Hujus rei meminit Demosthenes in oratione contra Aristocratem.* Vide Plutarchum in Solone & in Numa qui de hisce Axibus etiam mentionem facit, atque eum Suidam qui totum Harpocrationis locum transcripsit. Ex hisce igitur Axibus sive ligneis tabulis in quibus Solonis leges erant inscriptae, producit Stephanus sequentia verba, nempe: ἐπειδὴ Ἀγνοῦντι θυσία ἐστὶ τ῀ῷ λεῴ. Omnes tetiantur tabulas fuisse ligneas. Pollux excepto, qui eas aereas testificatur.

[55] Ἀγνῶν῀ος κτίσμα, & φρατρὰς τ῀ῶν Ἀθηναίων.] Quia multi fuerunt Agnones, dubitabat divinatio, quinam hoc loco esset intelligendus, nisi Stephanus dixisset Athenien-

A & N sublato. Sed Σιμόεις Σιμόεις dividitur, & ita etiam Ὀπόεις Ὀπόεις. Verum fortassis illa quae videntur dividi magis propria manserunt: qua de causa Simuntius cum T effertur: illa enim non sunt Attica. Locale, sive de loco, ab Agnunte. Et in loco, in Agnunte. In Axibus legitur: Quoniam in Agnunte sacrificium est populo. Ad locum, ad Agnuntem.

AGNONEA, urbs Thraciae, prope Amphipolin, ab Agnone Athenienlium praetore condita. Gentilitium est Agnonites, uti Maronites à Maronea; & Caunonites à Caunonea, per ellipsin literae α.

AGNOTES, gens Celtica juxta Oceanum, uti Artemidorus testatur.

AGORA, oppidum in Cherroneso, cujus incola Agoraeus dicitur.

AGORAEUS MURUS, oppidum Europae in Helleiponto, cujus gentile est Agoraeotychites.

AGORESUS, oppidum Cariae, à coloniis Argivorum conditum. Gentilitium est Agoresensis, uti Telmisensis, Tymnesus Tymnesensis. Potest etiam Agoresius dici, uti Lymesius.

AGRA & AGRAE, singulariter & plu-

sium ducem fuisse, de quo apud Thucyd. lib. II. Τ῀ῷ δ᾽ αὐτῷ χρόν῀ῳ, Ἄγνων ὁ Νικίου, καὶ Κλεόπομπ῀ος ὁ Κλεινίου, ξυμπέμπουσιν αὐτοῖς Περικλέα. *Eodem aestate Agnon Niciae, & Cleopompus Clinias filius, Periclis in praetura collegae.* Vide & Plutarchum in Pericle & in Nicia. Alius est de quo mentionem facit in Alexandro, qui sibi volebat comparare Crobylum celebris apud Corinthios nominis puerum; quique Athenaeo teste lib. XII. tanto luxu vitam degebat, ut crepidas clavis aureis confixas gestaret.

[56] Καὶ Καυνωνείτης, & Καυνώνεια.] Sic habent scripti & editi: sed vitiosa est scriptura: sine dubio scribendum, καὶ Καυνανείτης, ὁ & Καυνανεία.

[57] Ἀγνῶτες, ἔθν῀ος Κελτικὸν.] Fortassis hi iidem sunt populi, qui à Plinio lib. III. cap. XIX. Anagnutes appellantur.

[58] Ἀγορᾶ, πόλις ἐν Χερρονήσῳ.] Hujus oppidi etiam meminit Herodot. lib. VII, quique ei eundem situm assignat.

[59] Ἀγοραῖον τεῖχος.] Valde ambigo, ut & alii viri docti, an non sit idem oppidum quod à Stephano modò Ἀγορᾶ appellatum sit.

[60] Χωρίον, ἐνικῶς & πληθυντικῶς. Τὰ & τ῀ᾶ Ἄγρᾱ &c.] Hic locus mihi nonnihil videtur confusus, quem ita constituerem: Ἄγρα & Ἄγραι, ἐνικῶς & πληθυντικῶς, χωρίον. Τὰ & τ῀ᾶ Ἄγρᾱ ἀπὸ & πόλεως &c. Antiquissima Agrarum memoria exstat apud Pausaniam in Atticis: Διώκοντα καὶ & Ἐλευσῖνα, χωρίον Ἄγρα τοὔνομα, καὶ ναὸς Ἀγροτέρας ἐστὶν Ἀγρότεροι. Σύνεγγυς Ἄγρας πηγὴ Καλλιρρόη καλουμένη, ὀλίγον ἐπὶ Δηλον. καὶ τὸ ἀγχοτάτω ἀφ᾽ ὑμῶν ὕδωρ πίνει. *Ubi Ilissum trajecerit, locum offendet, qui Agra dicitur, & templum Dianae eidem: ibi enim primum, cum ex Delo venisset, venationibus operam dedisse Dianam ferunt, ob eamque causam ejus simulachrum arcum additur.*

[61] Ἐνικῶς & πληθυντικῶς.] Idem testificatur Eustathius ad Iliad. B. pag. 361. Τὰ δὲ & ἀφ᾽ οὗ Ἄγρα, ὡς & ὁ κωμικὸς δηλοῖ, καὶ & Ἄγραιος παρὰ Πλάτωνι καὶ Ἡσυχίῳ λέγοντος αὐτὸς τὸ Ἰλισσοῦ. ὁ πλάτης Ἄγρου & Ἄγρου. Id est. *Praeterea autem Diana Agraea, uti etiam comicus indicat, apud Platonem secundum Pausaniam Agrae dicitur, a regione quadam juxta Ilissum, cui nomen est Agrae & Agrae.*

Apud

καὶ πληθυντικῶς. ἔστι δὲ ἡ Ἀτθικὴς [66] ἀπὸ τῆς πόλεως, [67] ἐν ᾗ τὰ μικρὰ μυστήρια ἐπιτελεῖται, μίμημα τῶν περὶ τὸν Διόνυσον. ἐν ᾧ λέγεται δὲ καὶ τὸν Ἡρακλέα μεμυῆσθαι.

Ἀγραῖοι [68], ἔθνος Ἀραβίων, ὡς [69] ἐν ἑκκαιδεκάτῳ Στράβων. ἔστι δὲ ἕτερον ἔθνος πλησίον Ἀκαρνάνων, [70] ὡς Θουκυδίδης ἐν τρίτῃ. τὸ [71] θηλυκὸν ἀπὸ τῆς χώρας, Ἀγραία. λέγονται δὲ καὶ Ἀγραεῖς, ὡς Ἐρατοσθένης.

Ἀγραυλή, δῆμος Ἀθήνησι [72] τῆς Ἐρεχθηίδος φυλῆς. πῶς δὲ Ἀγρυλὴ γράφεται ἄνευ τοῦ α, Ἀγρυλῆθεν. θέλε δὲ τὸ α, διότι Ἀγραύλου τῆς Κέκροπος θυγατρός. [73] τρεῖς δὲ ἦσαν, [74] διὸ τὰ αὐξάνοντα τοὺς καρποὺς ὠνόμασμένα, [75] Πάνδρο-

A pluraliter, locus in Attica ante urbem, ubi minora mysteria peraguntur ad imitationem Dionysiorum: quibus etiam Hercules initiatus dicitur.

B AGRÆI, gens Arabica, uti Strabo lib. XVI. testatur. Est præterea alia gens prope Acarnanos, uti Thucydides lib. III. refert. Fœmininum regionis est Agræa. Dicuntur autem etiam Agræenses, ut Eratosthenes tradidit.

C AGRAULE, populus apud Athenienses tribus Erechtheidis. Quidam vero absque a, Agryle scribunt. Ex Agryle. Sed scriptionem per à requirit. quia ab Agraulo Cecropis filia nomen habet: Tres autem erant, ita dictæ ab iis rebus, quibus fructus augentur: Pandro-

Apud Pausaniam quem modò produximus plurali numero, & apud Stranonem lib. IX. singuluri numero usurpatur. Etymologici Mag. auctor: Ἄγρα, Δέρκυλος ἐν ᾠδῇ λέγει τινι. καὶ ὁ Ἡσίοδος. λέγονται δὲ πολυθρυλλῶς ἐκ τούτου.

[66] Πρὸς τῇ πόλει.] Neque aliter Hesychius: Ἄγρα, χωρίον ἔξω τῆς πόλεως. ἐνιοι Δίδυμός φησι. Omnis ager extra urbem, & fundus, & villa, & prædium Græcis ἀγρὸς dicitur, unde hic locus in Attica extra Athenas nomen forte fortitus est. Etymologi Mag. auctor: Ἀγρὸς, ὁ ἔξω τῆς πόλεως χῶρος.

[67] Ἐν ᾗ τὰ μικρὰ μυστήρια ἐπιτελεῖται.] Vide Meursii Græciam feriatam pag. 8.

[68] Ἀγραῖοι, ἔθνος Ἀραβίων.] Ptolemæo lib. V. cap. XIX, & Dionysio Alexandrino etiam Ἀγραῖοι dicuntur, & Hebræis הגרים vel הגריאים primo Chron. 5: 10. 19: 20. & Psalm. 83. versu 7. Nomen habent ab Hagare, uti testatur Aben Esra in commentariis ad Psalmum modò citatum: *Sunt ipsi Hagareni, quos genuit Hagar ex viro alio, non Abrahamo.* Sed contra Gabriel Sionita in Arabiæ descriptione cap. 1. *Arabia* inquit *non ab Arabo Apollinis & Babyloniæ filio, ut Latinorum plerique asserunt, sed ab Araba, plaga non longè à Medina sita, nomen sortita est, quam incolunt Ismaël, Abrahami & Hagar filius, à quo etiam Ismaelitæ, & Hagareni dicuntur.* Eratosthenes apud Stranonem lib. XVI. dicit, felici Arabiæ ab Heroum urbe Babylonem usque adjacere Nabathæos, Chaulotæos & Agræos: & Dionysius pag. 122. eosdem populos à monte Libano usque ad mare Persicum simili ordine collocat: sed Ἀγραῖοι ab ipso appellantur Ἀγρεῖς forte metri gratia: & ad hunc locum Eustathius ipsum citat. Stephanum: Χαλδαῖοι καὶ Ἀγραῖοι, ὡς, ὁ πολίτης γράψας, Ἀγρεῖς λέγει.

[69] Ἐν ἑκκαιδεκάτῳ.] Malè in MSS. ς, id est sexto: à librariis jota prætermissum videtur.

[70] Ὡς Θουκυδίδης ἐν τρίτῃ.] Forte Epitomator hunc locum respexit: καὶ ἐπέβησαν τῆς Ἀγραΐων γῆς Ἀκαρνανίας, φίλιαι δὲ ἦσαν. *Ingressi sunt in Agræorum agrum, qui non Acarnaniæ jam, sed ipsis amicus erat.* Idem eodem libro & aliis locis de hisce populis mentionem facit. Vide quoque Livium lib. XXXII. cap. XXXIV.

[71] Θηλυκὸν ἀπὸ τῆς χώρας, Ἀγραία.] Non solùm Agræa, sed & Ἀγραὶς dicitur à Thucydide lib. III. οἱ δ' ἄλλοι διέφυγον πλὴν Ἀγραίδων, ὅμερον ἦσαν. *Cæteri verò in Agraïdem, quæ finitima erat, diffugerunt.*

[72] Τῆς Ἐρεχθηίδος φυλῆς.] Ita etiam Suidas, Harpocration, & Phavorinus: alii tamen ad alium tribum referunt, inter quos est Hesychius, qui Demi nomen etiam sine A effert: Ἀγρυλὴ, δῆμος τῆς Ἐρεχθηίδος φυλῆς ὁ τῆς Ἀγραυλίδος. Sed Stephanus hanc Hesychii scriptionem improbat: ἴσως δὲ τοῦ Α.

[73] Τρεῖς δ' ἦσαν.] Rectè Apollodorus lib. III. Κέκροψ δὲ γήμας τὴν Ἀκταίου κόρην Ἀγραυλον, παῖδας δὲ ἔσχε [lege: παῖδα δὲ ἔσχε.] Ἐρυσίχθονα, ᾧ μόνῳ φασὶ γενέσθαι. Θυγατέρας δὲ Ἀγραυλον, Ἔρσην, Πάνδροσον.

[74] Διὸ τὰ αὐξάνοντα τοὺς καρποὺς ὠνόμασμένας.] Nullis profectò rebus magis augentur fructus, quam talibus quæ vim habent calefaciendi & refrigerandi: à calore sive igne nomen habet Ἀγραυλος, teste Hesychio: Ἀγραυλον, θυμηδὲς ἢ ἥδυσμα, ἢ ἐν ᾠδῇ παλαιᾷ εὕρηται, ἐκ πυρός. Hoc est: *calore foëni fervens:* Tali enim significatu hæc vox πυρὸς sumitur à Theocriti Scholiasta ad hunc versum, qui legitur Idyl. sexto:

Ὡς δ' ὅτε τις δαφοινὸς ὑπὸ πυρὸς ἀκτῖνας, hoc est:

Quemadmodum à cinere flammas ferentibus torridus ensis.

Ubi Scholiast. Καυτηρὶ, τῇ καυτηριάσει· οὕτω δὲ ἐλέγετο πρὸ τοῦ ἡμᾶς ἐπιφωνῆσαι. Componitur autem illa vox, ut annotavit Eustathius ad Iliad. Δ. pag. 437, λύει δὲ καίειν ἐκ πυρός. Quis ignorat rorem refrigerandi vim habere, quod hic significatur vocabulis Ἔρση & Πάνδροσος. Nam Etym. Mag. auctor in Ἔρση. Ἔρση γὰρ ἐστὶν ἡ δρόσος: *Herse rorem denotat.* Hesychius: Ἔρσαι, αἱ ἐκ τῆς χθονὸς γινόμεναι ὑγρότητες, ἢ τὰ ἀπαλὰ τῶν φυτῶν, ἢ αἱ δρόσοι. Hinc Minerva apud Homerum Iliad. N. in Scheriæ descriptione rorem τηλεθόωντα nominavit, quæ fructus facit virescere, vigescere & augescere: nam ita hæc verba à Scholiaste, qui nobis pro Didymo obtruditur, explicantur: θηλοῦσι καὶ αὐξοῦσι τὰ φυτά. Neque hoc mirum, nam omnia plantarum genera & fructus rore riguntur, & inde quasi potum accipiunt. Adeò ut in hunc sensum egregiè dixerit Etymologi Mag. auctor, Ἔρση, ἡ δρόσος, παρὰ τὸ ἐρδω ἔρσω, ἔρση, ἢ ἐρσηποτίζουσα γὰρ ὑπ' αὐτῆς πάντα τὰ φυτά, τὰ ἐρσηφόρα.

[75] Πάνδροσος, Ἔρση, Ἀγραυλος.] Ita etiam appellantur Apollodoro lib. III. cujus locum paulò ante allegavimus, neque etiam aliter Ovidio lib. II. Metamorph.

Pars secreta domus ebore, & testudine cultos
Tres habuit thalamos: Quorum in Pandrose dextrum,
Aglauros lævum, medium possederat Herse.

Similiter etiam Hyginus fab. CLXVIII. *Quem Minerva cùm clam nutriret, dedit in cistula servandum Aglauro, Pandroso & Herse Cecropis filiabus.* Sed notandum est apud Ovidium & Hyginum scribi *Aglaurus*, cùm indubitanter *Agraulus* scribendum sit. Mendum illud leve etiam apud Suidam occurrit: Ἀγλαυρος, ἡ θυγάτηρ Κέκροπος & apud Pausaniam in Atticis pag. 31. ubi etiam Ἀγραυλος referibendum censeo; nam λ & γ hic non debent commisceri, quemadmodum evincitur ex ipso Demi nomine; & addit Stephanus à quibusdam scribi Ἀγρυλὴ, sed non Ἀγλαυρὸ: Et apud Hesychium non Ἀγλαυρον, sed Ἀγραυλον, πυρωτὸν denotat, uti jam probavimus. Sic etiam scriplit Etymol. Mag. auctor in voce Ἀγρος πυρός. Et Demosthenes in oratione de falsâ legatione, ad quem locum ita commentatur Ulpianus. Ἐν πόλει τῆς Κέκροπος θυγατέρων Ἀγραυλος. ἐν δὲ τῇ πολιτείᾳ αὐτῶν οἱ ἐξιόντες εἰς τοὺς ἐφεξῆς τοῦ πολέμου, μὴ πανστρατιᾷ ἀφικνοῦντο, ἀλλ' ἐπιχειρεῖν ἔμελλε θυσίαν τῇ Ἀγραύλῳ. *Est urbs è Cecropis filiabus Agraulos dicta: in ejus autem templo, qui pueritiam excessissent, in omni armatura jurabant, pugnaturos se ad mortem usque pro patria.* In memoriam Herse etiam Athenis Ἔρσεφόρια celebrarunt, cujus festi meminerunt Suidas & Etymol. Mag. auctor. Denique & Pandroso Athenienses sacrificasse, docet Athenagoras in Legatione. Præterea

δρσσος, Ἑρση, Ἀγραυλος. [78] ἔστι δὲ καὶ πόλις Ἀθηναίων ἄποικος ἐν Σαρδοῖ, ἀπὸ τοῦ δήμου κληθεῖσα Ἀγρυλή· ὁ δημότης, Ἀγρυλεύς. [77] καὶ Ἀγρυλῆθεν ἐκ πόπω. εἰς πόπον, Ἀγρυλιώδε. [78] δέχεται δὲ δύο πόπους. καὶ ἐν πόπῳ, Ἀγρυλῆσι.

A drosus, Herse, Agraulus. Est item urbs, Athenienſium colonia in Sardinia, à Demo Agryle nominata. Tribulis Agrylenſis: & ex Agryle, de loco: ad locum, ad Agrylem. quod duobus modis dicitur. Et in loco, in Agryle.

ΑΓΡΗ, πόλις Λυδίας. Ἡρωδιανὸς ἐν ἑνδεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν Ἀγρεύς, ὡς Ἀσκραῖος.

B AGRE, urbs Lydiæ, apud Herodianum lib. XI. Gentile eſt Agræus, uti Aſcræus.

ΑΓΡΙΑΙ [79], ἀρσενικῶς, ἔθνος Παιονίας, μεταξὺ Αἵμου, καὶ Ῥοδόπης. οὕτω δὲ Πολυβίου ἐν [80] ἕκτῃ καὶ τεσσαρακοστῇ. [81] εὑρίσκεται δὲ ἐν ὀκτωκαιδεκάτῃ, πρὸ τοῦ Ἀγραίων ἔθνους. λέγεται δὲ Ἀγραῖοι πεζαστικῶς, καὶ Ἀγριᾶς, ὡς Θεόπομπος. καὶ κλητικὸν, Ἀγριᾶν. λέγονται δὲ Ἀγριᾶνες, ὡς ἐν τῷ ἐπιγράμματι γεγραφέναι εἰς Νεοπτόλεμον Πισίδιον ὕστερον,

C AGRIÆ, in maſculino genere, gens eſt Pæoniæ inter Hæmum & Rhodopen. Apud Polybium verò vocabulum illud libro decimo octavo cum [80] inventum eſt: Gens enim Agræorum. Vocantur etiam quadriſyllabicè Agraii, & Agrienſes apud Theopompum. Poſſeſſivum eſt, Agricus. Nominantur etiam Agrianes, uti liquet ex epigrammate, quod in Neoptolemum Piſiden hoc modo ſcriptum eſt.

Εἰμὶ Νεοπτόλεμος Κρεσσοῦ, τριστῶν δ' ἐν ἀδελφῶν
Ἕστεσαν Τλωεῖς κῦδος ἐμὸν δόρυ·

Sum Neoptolemus Creſſi filius, trinos inter fratres
Steterunt Tloenſes, gloria mea haſta.

[81] Οὓς νεκύων Πισίδας καὶ Ἀγριᾶνες, ἠδ' Ἀγριάνας
Καὶ Γαλάτας πατρὶς ἀνδιάσους ἔρεσσε.
τὸ κλητικὸν Ἀγριανικὸς, ὡς Χάραξ ἐν δευτέρῳ χρονικῶν.

Submiſſi Piſidas, & Pæones, & etiam Agrianes,
Et Gallos tantos invadendo proſtravi.

D Poſſeſſivum Agrianicus, uti Charax libro ſecundo chronicorum inquit.

ΑΓΡΙΣΑ [82], πόλις Καρμανίας. ὁ πολίτης,

AGRISA, oppidum Carmaniæ, cujus oppi-

per Agraulum ſolebant jurare: hinc apud Comicum Græcum in Cerealia celebrantibus legimus. Οὔτοι μὰ τὸν Ἄγραυλον ἐ γυναῖκας ἐξορκοῦσιν. Sed interpres & Biſetus in turpiſſimum errorem incidunt, per Ἄγραυλον Dianam intelligentes: Nam ita Biſetus. παρεφθαρμένος ἐστὶν ὁ κριτὴς τοῦ Ἀριστοφάνους, ὃς οὐ τῆς ἀγνοίας ἀφῆκε τὰς ῥίζας ἐκκολλῆσαι, καὶ ἀφέγγεται. Hæc nemo antiquorum affirmabit, nam neminem Ariſtophanes intelligit, niſi Cecropis filiam; & uti per Agraulum Athenienſes ſolebant jurare, ita etiam per Pandroſium, ut apud eundem in Lyſiſtrate.

Εἰ' ἄρα τι τοῦ Πανδρόσου τοιοῦτ' μόνον
Τὸν χεῖρ' ὑπέκλεψε.
Per Pandroſium, ſi tu iſti paululum
Manum injeceris.

[78] Ἔστι δὲ καὶ πόλις Ἀθηναίων ἄποικος ἐν Σαρδοῖ.] Hanc urbem Cluverius in antiquæ Sardiniæ deſcriptione non agnoſcit, & præterquam quod hæc urbs ab Athenienſium Demo nomen accepiſſe hîc dicitur: Pauſan. in Phocicis ei præterea etiam nominis originem attribuit à Grullo quodam, qui claſſis Athenienſium eo miſſæ dux & præfectus fuit. Sed locum, quia eſt corruptiſſimus, producam. Καὶ Ὀλίαιος δὲ πόλιν εἰσέπλευσεν, ἰδίᾳ δὲ Ὀγρύλιον οἱ Ἀθηναῖοι ἀφεῖσαν τῆς δόξης τῶν ἐπὶ τοῦ δήμου. ἐκ δὲ αὐτοῦ τοῦ πλοῦ μνησθῆναί φασι Γρύλλου. ubi procul dubio Ἀγρύλλου pro Ὀγρύλλου eſt reſcribendum.

[77] Καὶ Ἀγρυλῆθεν.] Alio vocabulo uſus fuit Plutarchus in Themiſtocle: ὁ δὲ γραφόμενος αὐτὸν ἀπεδείκνυε, Λυκομήδους τοῦ Ἀγραυλέως Ἀγρυλῆθεν, ubi malè vox in antepenultima ſignabatur. *Proditionis crimen iturus avit ei Leobotes Alcmæonis filium Agraulenſis.*

[78] Δέχεται δὲ δύο πόπους.] Sic perperam hîc legitur. MSS habent, δέχεται δὲ δύο τόπους. quod mihi etiam non placet, reſcribendum cenſeo, λέγεται δὲ κατὰ δύο τρόπους. uti noſtra exhibet verſio; nam duobus modis nomen populare effertur: Ἀγρυλῆθεν & Ἀγραυλῆθεν uti modo ex Plutarcho produximus, neque aliud ab Ἀγραυλὸς formari poſſet niſi etiam Ἀγρυλὸς diceretur.

[79] Ἀγραῖοι, ἀρσενικῶς, ἔθνος Παιονίας.] Variè apud Græcos auctores hujus gentis nomen ſcriptum reperitur. Stephanus quinque modis enumerat: Ἀγρᾶοι, Ἀγρᾶνες ex Polybio, ubi nunc aliter legitur, ut infra oſtendimus: Ἀγρᾶνοι, Ἀγρεῖς, & denique Ἀγραῖοι quod Herodoto, libro V. Thucyd. lib. II. & Arriano præſertim eſt familiariſſimum. Accuratè Stephanus gentis ſitum indicat, neque ab eo diſſentiunt ſupra dicti. A Curtio paſſim *Agriani* appellantur, & fuerunt viri fortiſſimi, quique ſemper ab Alexandro eligebantur, quoties magnum aliquod & heroicum facinus aggrediebatur.

[80] Διὰ τεσσ.] Aldina cum Florentina convenit, quæ habet, διὰ τεσσ. & ita nobis exhibuit cod. Voſſianus, neque aliter legebat Salmaſius ex MSS Palat. Xylander verò correxit, διὰ τεσσ. Nihil auderem ſtatuere, quia citata ex Polybio cum hodiernis editionibus non conveniunt. Salmaſius tamen de loco Polybii aliquid affirmavit, in margine ſui codicis; quod non rectè legere, multò minus tranſcribere poſſum.

[81] Εὑρίσκεται δὲ ἐν ὀκτωκαιδεκάτῃ, τοῦ πρὸ τοῦ Ἀγραίων ἔθνους.] Hodie apud Polybium legitur: τοῦ πρὸ τῶν Ἀγραίων ἔθνους: & non inveniuntur eo libro quem Stephanus citat, uti me monuit elegantiſſimi ingenii juvenis Jacobus Gronovius, qui tunc temporis in Polybio edendo bonam operam collocabat: ſed libro XVII. cap. V. Itaque non eſt emendandus Stephanus conſentientibus in vulgatum MSS. Nam egregiè hinc fulcitur conjectura eruditiſſimi Hen. Valeſii pag. 18. ad excerpta, ex MS. & Livio nos docentis, colloquium Titi cum Philippo pertinere ad librum XVIII, non XVII, quæ nunc diſtinctio malè obtinet.

[82] Οὗ πολίτης Πισίδας ὁ Ἀγρεανὸς ἀπὸ Ἀγρεανῶν.] In omnibus editionibus talis reperitur lacuna: Οὗ τὸ Πισίδας &c. Illam ſupplevimus ex Voſſiano cod. verbis reverâ nihil ſignificantibus. Salmaſius ex Palatinis codd. legebat: Φουσιανὸν Πισίδας: & reliqua ita reſtituenda putabat, καὶ Παιόνας ἀπὸ Ἀγρεανῶν: Sed utinam hæc proba eſſet loci lectio! Hic verſus eſt profligatiſſimus, & nihil juvant, ut vides lector, libri manu exarati: nam quid eſt Φουσιανὸν, & quid ὁ πολίτης? præterea Ἀγρεᾶνες & Ἀγρεανὸς non ſunt ſimiles caſus, quos conjunctio poſtulat. Putarem tamen conjecturâ hunc locum ita poſſe conſtitui.

Γράφων Πισίδας, καὶ Παιόνας ἀπὸ Ἀγρεανῶν.
Καὶ Γαλάτας τοσούτους ἀνδιάσους ἔρεσσε.

[83] Ἄγρεσσα, πόλις Καρμανίας.] Ptolemæus lib. VI. cap. XVI. in Carmaniæ deſcriptione mentionem facit de oppido cujus nomen eſt Ἄγρις, quod forte idem eſt, de quo nunc Epitomator.

λίτης, Ἀγρισσαῖος, [84] ὡς Ἔδεσσα, Ἐδεσσαῖος. A oppidanus Agriſæus dicitur, uti Edeſa Edeſæus.

ΑΓΡΟΣ [85], τὸ χωρίον. ὁ οἰκήτωρ, ἀγρέτης, καὶ ἄγρειος, καὶ ἀγροιώτης, καὶ ἀγρωτὴρ, καὶ ἀγρώτερος, καὶ ἀγρωτικὸς διὰ τοῦ ω μεγάλου. [86] ὡς Μαλλὸς Μαλλώτης, καὶ Ἤπερος B Ἠπερώτης. καὶ ἀγρώστης πλεοναστικῷ τῷ σ. Ἐπωνύμως [87] ἄγροικος, καὶ ἀγροῖκος. [88] ἀφ' ὧν παρώνυμον τὸ ἀγροικητὸς, ὡς Ζιγητός. καὶ ἀγροικητικῶς Φύσιν. [89] καὶ ἀγροιῶτης, καὶ ἀγρωστῖνος. καὶ ἀγρεῖος. καὶ ἀγελίτης, ὡς C πάπος, παπίτης. καὶ ἀγρυπὴ διὰ διφθόγγου.

ΑΓΥΙΑ' [90], πάπος δηλῶν τὴν ἐν τῇ πόλει πρωτίστην ὁδόν. [91] Ἡρακλείων δέ ὁ Γλαύκωνος, φησὶ τὸ ἄϊσσω φησίν. [92] ἔστι δὲ, ὡς φησὶ τὸ ἄρπη, ἄρπυια, ὀρέγω, ὀρέγυια. D ὁ παπίτης, ἀγυιεύς. [93] λέγοντες δὲ ὀβελίσκοι ἢ οἷς ἀνειμένοι, [94] ὡς Εὔπολις. [95] καὶ καθ' συναίρεσιν ἀγυιᾶς, ἀγυιᾶς. [96] λέγεται δὲ κίονες ἀγυιεὺς εἰς ὀξὺ λιθολήγονα, [97] ὁ καὶ τὸ θυρῶν ἱστάμενον. [98] Αἰσχυλίνης Θεσμοφοριαζούσαις. E AGYIA, locus in urbe, qui viam meabilem ſignificat. Venum Heracleo Glauconis filius ait derivari à voce ἄϊσσω, me impelio, tranſeo. Formatur autem ab ἄρπη ἄρπυια, uti ab ἄρπω ἄρπυια, ὀρέγω ὀρέγυια. Qui in tali loco habitat Ἀγυιεύς dicitur. Sic etiam appellantur obeliſci Diis dedicati, ut Eupolis tradidit, & per ſynæreſin ἀγυιᾶς ἀγυιᾶς. Et Ἀγυιεὺς quoque dicitur columna in acumen deſinens, quam ante fores ſtatuunt, de qua Ariſtophanes in Cercalia celebran-

[84] Ὡς Ἔδεσσα, Ἐδεσσαῖος.] Urbis hujus nomen & gentile ſuo loco Stephanus ſcripſit cum duplici S, Ἔδεσσα, Ἐδεσσαῖος.

[85] Ἄγρος, τὸ χωρίον.] Hic locus Græcè debet legi, neque recte Latine verti aut exprimi poſſet. Et pleraque ab hoc vocabulo derivativa leguntur apud Heſychium, Etymologici Mag. auctorem, Suidam, Phavorinum, Euſtathium, atque alios.

[86] Ὡς Μαλλὸς, Μαλλώτης.] Eſt oppidum Ciliciæ cujus incola Mallota dicitur, de quo vide Stephanum ſuo loco.

[87] Ἄγροικος & Ἀγροῖκος.] Diſtinguit ſimiliter Euſtathius ad Odyſſ. A. pag. 1409. Ἄγροικος ἀπαιτητικὸς ὁ ἐξ' ἀγρῶν διαπεραιούμενος ὁ ἀπαιδεύτως. Ἀγροῖκος δὲ ἀπεσταλμένος ὁ ἀπαιδεύτως. Contra vero apud Heſychium legitur: Ἀγροῖκος, ὁ ἐν ἀγρῷ διατρίβων: Hic in penultima circumflectitur, & tamen indocti ſignificationem non habet.

[88] Ἀφ' ὧν παρώνυμον.] Sic in omnibus editionibus eſt excuſum, & ita etiam invenit Salmaſius in quodam codice: ſed ex alio recentiori legebat: ἀφ' ὧν παρώνυμον τὸ ἀγελικόν.

[89] Καὶ ἀγροιῶτης, καὶ ἀγρωστῖνος.] Salmaſius legebat: καὶ ἀγροιώτης, καὶ ἀγρεῖος, καὶ ἀγρωστῖνος.

[90] Ἀγυιὰ πάπος &c.] De hac voce vide Heſychium, qui illud deduxit, λάτ' ἐξ οὗ καὶ πᾶν ἄγος ἡμᾶς τὸ χῦμα, παπίτου παραλήξ. ἔχρησε γὰρ ἐπὶ ἄγος κεῖσθαι τῷ φαλλῷ Ὅμηρος, καὶ τὸ ἴχρισε. Ita hunc Heſychii locum legerem. Vide præterea Suidam, Harpocrationem, & Euſtathium pag. 166. ad Iliad. B. & aliis in locis.

[91] Ἡρακλείων δὲ ὁ Γλαύκων.] In voce Ἄϊσσω legitur, Ἡρακλείων δὲ ὁ Γλαύκου. Sed nihil refert quomodo ſcribatur. Vide Euſtath. ad Iliad. B. pag. 369.

[92] Ἔστι δὲ, ὡς παρὰ τὸ ἄρπη ἄρπυια, ὀρέγω ὀρέγυια.] Hæc partim ſunt mutila, partim corrupta, quæque procul dubio hoc modo ſunt reſtituenda: ἔστι δὲ παρὰ τὸ ἄϊσσω ἄγυια, ὡς ἄρπη ἄρπυια, ὀρέγω ὀρέγυια. Quia Heracleonis derivationem παρὰ τὸ ἄϊσσω non approbat, neceſſario aliam debebat indicare: eſſque hæc παρὰ τὸ ἄγος ἄγυια aliis grammaticis familiariſſima, Etymologici Mag. auctor. Ἀγυιὰ, ἡ εἰλικρινὴς παρὰ τὸ ἄγος τὸ παραδείγματος: & alio loco: Ἄγυιαι, αἱ ἀγοραὶ παρὰ τὸ ἄγος τὸ ἀγοραῖον, ἢ παρὰ τὸ ἄγειν, ὡς ὁδοὺς, ὥστε καὶ ἄγυια.

[93] Λέγονται δὲ ὀβελίσκοι ἢ οἷς ἀνειμένοι.] Videtur hic aliquid deeſſe, legerem: λέγονται δὲ καὶ ταῖς ὀβελίσκοι ἢ οἷς ἀνειμένοι. Sed quibuſnam Diis erant dicati? Explicat hæc Suidas: ἴδιον δὲ φασὶ καὶτοῦ εἶναι τοῦ Ἀπόλλωνος, οἱ δὲ Διονύσου. οἱ δὲ ἀμφοῖν. *Aiunt autem hos obeliſcos Apollini eſſe proprios, alii vero Baccho: alii vero ambobus ſacros eſſe volunt.* Sed præter hunc uſum, quod Apollini ſive Baccho eſſent ſacræ columnæ alium etiam habebant; nam unuſquiſque civium de re quapiam læto accepto nuntio aras in veſtibulo ſtantes adolebat, diiſque quibus erant dicatæ hæc columnæ ſacrificabat, quod obſervare licet apud Ariſtophanem in Equitibus, ubi Chorus ad Agoracritum ita loquitur.

Τίν' ἔχων φέρων ἀγαθὴν ἦκες; ἢ ἔτερα κατὰ τρόπον Ἀγυιᾶς;

Quam bonam & quam lætam famam adfers? Hæc de cauſa Diis in veſtibulis ſtantibus ſacrificabimus.

Et ad hæc verba antiqua Scholia. Ἔθυον γὰρ πρὸ τῶν οἰκιῶν ἐπὶ τῶν πυλῶν ἑστῶτες. ἄλλως. ἔθυον διὰ τοὺς ἐν ἀγυιᾶς ἑστηκότας θεοὺς, ἤτοι τοὺς ἑρμαΐσκους κεφαλλίνους, φησὶν, ὡς ἂν εἰ ἀγαθοῦ εἶναι ἐπαγγέλλοιντο τοιοῦτος. εἰ δὲ τύραννος, ἀνατρέψωσιν.

[94] Ὡς Εὔπολις.] Fortaſſe priſcum illum Comicum intelligit, de quo vide Suidam & alios.

[95] Καὶ καθ' συναίρεσιν ἀγυιᾶς ἀγυιᾶς.] Noſter hanc figuram appellat ſynæreſin, qua in accuſ. plurali ἀγυιᾶς dicitur: Suidas dicit per ſynalœphamfieri, in eo Harpocrationem ſequens, qui & Atticis eam in hujuſmodi locis ait eſſe propriam, hujus rei exemplum habemus apud Ariſtophanem in Equitibus, & in Avibus.

[96] Λέγεται δὲ κίονες ἀγυιεὺς, εἰς ὀξὺ λιθολήγονα.] Paulò ante obeliſcum Diis dedicatum appellabat: nunc verò dicit eſſe columnam in acumen deſinentem. Euſtathius ad Iliad. B. pag. 166. Ἀγυιὰ δὲ ὁ κοινῶς λεγόμενος ἑρμῆς, ἀφ' οὗ ἡ ἀγυιὰ, κίων ἐφ' ὑψηλοῦ ἀπὸ πλατυτέρου τοῦ ἴσου, λέγων εἰς ὀξύ. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἄγος. Sed Heſychius refert fuiſſe arum ſtantem pro foribus, quæ columnæ formam habebat. Ἀγυιεὺς, ὁ παρὰ τὴν θύραν ἑστὼς βωμὸς ἢ κρίκος κίων. A quo etiam non diſſentit Etymol. Mag. auctor.

[97] Ὁ καὶ τὴν θυρῶν ἱστάμενον.] Sic habent libri editi: in Voſſiano codice inveni, & Salmaſius in Palatinis: Ὁ καὶ τὴν θυρῶν ἑστηκότα, ſed perperam ita legitur, uti liquet ex Euſtathio, Suida & Cl. Alexandrino in admonitione ad gentes.

[98] Αἰσχυλίνης Θεσμοφοριαζούσαις.] Locus Ariſtophanis, quem reſpicit Stephanus, ita ſonat.

Ἐξέλθετ' εἰς τὴν μοῖραν, ἵνα' ἐγκείσεται
Πικρὰ τὰ δεινὰ κοινὰ ἐμοῦ τ' ἐκείνου τ' ἀνδρός.
Τοῦτ' ἐξαπώλεσεν ἐφωρᾶτ' Εὐριπίδες. Hoc eſt.
Egreſſa ſum ad machinam, deinde cuixa ſum
Juxta columnam in veſtibulo collocatam fortiter adhærens lauro:
Hæc omnia de me rebondit Euripides.

ζήσεις. [99] καὶ ὁ Ἀπόλλων ἀγυιεὺς, καὶ ἀγυιάτης, A
τετίμηται ὁ ἐφόδιος. καὶ θηλυκὸν ἀγυιάτης, ὡς ἐκ τῶν παραπύλαια δὲ ἀγυιέως ἀγυιάτιδες λέγονται. τὸ τοπικὸν ἀγυιαῖος. Σοφοκλῆς Ἑρμιόνῃ,

Ἀλλ' ὦ πατρῴας γῆς ἀγυιᾶτις πέδον. B

ἔστιν οὖν τὸ μὲν ἀγυιεὺς, ἀπὸ δὲ ἀγυιᾶ, ὡς Τρύφων φησὶν ἐν παρωνύμοις, πᾶν εἰς α θηλυκὸν ἰσοσύλλαβον ἔχει τῇ εὐθείᾳ ἐν τῇ γενικῇ τὸ παρώνυμον. Μοψοπία Μοψοπεύς, Ἐρετρικεύς, Φωκαεύς, Θεσπεύς. τὸ δὲ ἀγυιάτης, ὡς Κορώνεια Κορωνειάτης, [2] Καρνειάτης, Καυλωνειάτης. τὸ δὲ ἀγυιαῖος, ὡς ἀγρεαῖος. C

ΑΓΥΛΛΑ, πόλις Τυρρηνίας. Λυκόφρων,

Ἀγύλλαν Ἰσονῆτιν εἰσεκώμασεν. D

[4] Ἔστι δὲ κτίσμα τῶν ἐκ Θεσσαλίας Πελασγῶν. μετωνομάσθη δὲ Καῖρε. Θεσσαλῶν γὰρ κρατησάντων τῆς πόλεως, παρελθών τις τῶν ἀπὸ Λυδίας μετοικησάντων Τυρρηνῶν, ἠρώτα τί ἂν εἴη τὸ ὄνομα τῆς πόλεως; τὸν δὲ ἀντὶ τῆς ἀποκρίσεως, τὸ χαῖρε εἰπεῖν. ὅθεν Τυρρηνοὶ κρατήσαντες, [5] Καῖρε μετωνόμασαν. τὸ ἐθνικὸν Καιρετάνοι, ὡς Στράβων. ὁ πο-

Sed ô paterna terræ Agyiæi ſolum.

brantibus: Et Apollo Agyicus & Agyiates virius eſt. Hinc fœmininum Agyiatis: ſiquidem veſtibula Agyiei Agyiatides nuncupentur. Locale Agyiæus, quo utitur Sophocles in Hermione.

Agyicus igitur à voce Agyia derivatur, uti Tryphon in denominativis inquit. Omne fœmininum in a deſinens, ſi derivativum ſit, in nominativo & genitivo pares habet ſyllabas. Mopſopia Mopſopicus, Eretricus, Phocaeus, Theſpicus. Agyiates, verò uti Coronea Coroneates, Carneates, Cauloneates. Agyiæus verò, uti ἀγρεαῖος agreſtis.

AGYLLA, urbs Etruriæ, de qua Lycophron ait:

In Agyllam Italicam irruerunt.

Condita autem eſt à Pelaſgis è Theſſalia profectis. Poſtea verò Cære appellata fuit. Quippe cum Theſſali eam tenerent, Tyrrhenorum quidam accedens, qui huc ex Lydia commigraverant, interrogavit, quodnam urbis nomen eſſet? Quidam verò loco reſponſionis dixit, χαῖρε, id eſt, Salve. Quamobrem Tyrrheni, cum eam occupaſſent, Cære vocaverunt. Gentile ejus eſt Cæretani, uti Strabo perhibet. Oppi-

Ita hi verſus ſint vertendi, qui ab Andrea Divuo non ſatis exactè verſi ſunt.

[99] Καὶ ὁ Ἀπόλλων Ἀγυιεὺς ἢ Ἀγυιάτης, τετίμηται ὁ ἐφόδιος.] Macrobius Saturnal. cap. IX. *Idem Apollo apud illos & Ἀγυιεὺς nuncupatur, quaſi viis præpoſitus urbanis: illi enim vias quæ inter pomœria ſunt, ἀγυιὰς appellant.* Hic apud Stephanum ἐφόδιος pro ſimplici ὁδὸς videtur accipiendum, quaſi Latinè diceres Apollo *Viarius*, vel *Vius*, ut in Virgilii epigrammate de fœmina Prænestina:

Omnibus hic annis votorum mere ſuorum
Centenas adjecit numero creſcente coronas,
Fortunæ ſimulachra colens, & Apollinis aras
Arcanumque Vii.

[1] Ὡς ἐπὶ τὰ παραπύλαια δὲ ἀγυιέως, ἀγυιάτιδες.] Dicit Stephanus veſtibula (loca ante jtinuas inter fores domus & viam media relicta, in quibus Apollo ἀγυιεὺς vel ἐφόδιος colebatur) ἀγυιάτιδες appellari: Verum hæc vocis ſignificatio aliis quod ſciam non eſt cognita. Heſychius ſi locus ſit ſanus: Ἀγυιάτιδες, αἱ ἀπὸ τῶν θυρῶν θυρωρίαι. Et Euſtathius ad Iliad. B. pag. 166. hanc vocem intelligit de aris ante fores collocatis, ita enim ille: ἴδια δέ τις ἐστὶ ἀγυιατίδες θυρεωρίαι, τινες ἀπὸ τῶν θυρῶν βωμοὶ, οἱ ἀπὸς χαρὰν Ἀγυιᾶς Ἀπόλλωνος ἱδρυνται. πυνθάνῃ ἀπὸ πυλῶν, ὡς Ἀλεξάνδρεια. Quis autem veram vocis ſignificationem habeat, affirmare in tanta opinionum diverſitate nequeo.

[2] Καρνειάτης.] Sic optimè reſcripſit Xylander pro Καρνεάτης, uti habent aliæ editiones, & etiam nobis Voſſianus codex exhibuit.

[3] Ἀγύλλα πόλις Τυρρηνίας.] Accuratum oppidi ſitum habemus apud Plinium lib. IV. qui affirmat IV. millia paſſuum à mari ab eſſe. Antiquum hodie retinet ſitum in fixeo tumulo, & item nomen exiguo detortum; quo vulgò vocatur *Cerveteri*; quaſi dicas *Cere veteri*, id eſt Cære vetus: ad diſcrimen alterius oppidi, quod eodem tractu vulgo dicitur *Ceri*, uti prolixè teſtatur Cluverius in antiquæ Ital. deſcriptione lib. II. cap. II. pag. 489.

[4] Ἔστι δὲ κτίσμα τῶν ἐκ Θεσσαλίας Πελασγῶν.] Pelaſgos hanc urbem condidiſſe teſtatur Strabo lib. V, cujus verba Epitomator tranſcripſit, ut ipſe infra affirmat. Ἀγύλλα ἐκαλεῖτο τὸ ἀφ' ἡμῶν εἰς νῦν Καῖρε, νῦν λεγόμενον Πελασγῶν κτίσμα τῶν ἐκ Θεσσαλίας ἀφιγμένων. τὸν δὲ Λυδῶν ὀλίγοι Τυρρηνοὶ μετωνο-

μάσθησαν, ἐπικρατήσαντες τῶν Ἀγυλλαίων, ἀφ' οὗ καὶ τὴν πόλιν τὴν ἐπανῳκισμένην τετάρτην τὴν πόλεως. Τὸν δὲ λόγον δὲ τοῦτον Θεσσαλῶν τῶν, φησὶ δὲ ἀποκρινάμενον, ἀφ' οὗ χαῖρε, δεξάμενοι τὸν οἰωνὸν, οἱ Τυρρηνοὶ τῶνδε, ἀλλήλους τὴν πόλιν μετωνόμασαν. Hoc eſt: *Agylla prius vocabatur quæ nunc Cære eſt: ferturque condita à Pelaſgis è Theſſalia profectis: quos Lydorum qui mutato nomine Tyrrheni dicti ſunt, quum bello petiſſent, acceſſiſſe quendam ad murum, nomen urbis ſciſcitantem: quumque Theſſalorum quidam de nuvo reſponſo loco eum ſalvere juſſiſſet* [quod Græco vocabulo dicitur Χαῖρε] *omen acceptiſſe Tyrrhenos & urbi captæ nomen mutaſſe.* Sed optimè ex Strabone Stephanus dixit, ὁπὸ Θεσσαλίας Πελασγῶν. nam præter Pelaſgos ex Theſſalia, quorum regio proprio nomine Πελασγιώτις dicebatur, etiam in Arcadia Pelaſgi fuêre, qui ut & alii, diverſis in locis & diverſis temporibus varias colonias induxerunt.

[5] Καῖρε μετωνόμασαν.] Vetuſtiſſimum igitur oppidi nomen fuit Ἀγύλλα, uti præter alios auctores, etiam liquet ex Herodoto lib. I. & Dion. Halicar. lib. III. cujus hæc ſunt verba: ἐπὶ τοῦ Καιρετῶν πόλιν ἦγε τοῦ ἔθνους, ἣ μετωνόμασε Ἀγύλλα ἐκαλεῖτο, Πελασγῶν αὐτοῦ κρατησάντων. *Ad Caretanorum urbem duxit exercitum, quæ olim, quum à Pelaſgis teneretur, Agylla dicta eſt.* Sed aliam vocabuli Cære originem adfert Servius ad lib. X. Æneid. *Cere*, inquit, *dicitur δὸπὸ τῆς χαίρειν: quod verbum ſalutandi gratia apud Græcos dici ſolet: hanc Pelaſgi conſiderunt: qui quum ſitim paſſi, nec uſquam aquam invenientes, caſu quodam fontem invenieſſent, in eodem loco oppidum condiderunt.* Ergò tunc δὸπὸ τῆς χαίρειν, id eſt à gaudendo, quod fontem inveniſſent, non verò à ſalutando, ſic dictum. Geminam ſcil. de oppidi nomine intellexerunt narrationem, quam Servius nunc in unam confundit, uti benè obſervavit Cluverius. Sed ad librum VIII. refert, urbem hoc nomine à Romanis, non verò à Pelaſgis inſignitam fuiſſe: ita enim inquit. *Agylla civitas eſt Tuſciæ a conditore appellata, cui ex inſcitia Romana aliud eſt inditum nomen: nam quum Romani euntes per Tuſciam, interrogaret Agyllinos quo modo diceretur civitas, & illi utpote Græci quid audirent ignorantes, & optimum ducentes ſi prius eos ſalutarent, dixerunt χαῖρε, quam ſalutationem Romani civitatis nomen eſſe arbitrati ſunt, & detracta aſpiratione eam Care nominaverunt.*

ὁ πολίτης Ἀγυλλαῖος. [6] Ῥιανὸς δὲ Ἀγύλλιον εἶπε χαλκόν.

ΑΓΥΡΗΝΑ [7], πόλις Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἀγυρηναῖος. [8] Διονύσιος δὲ τὸ Ἄγυριον ἔφη.

ΑΓΧΙΑΛΗ [9], πόλις Κιλικίας, παραθαλασσία τῇ Ταρσῷ καὶ Ζεφυρίῳ. ἔστι δὲ χῶσμα Ἀγχιάλης τῆς Ἰαπετοῦ θυγατρὸς, [10] ὡς Ἀθηνόδωρος ὁ περὶ τοῦ αὐτοῦ πατρίδος γράφων, καὶ παραλαβὼν Διόδωρον τὸν γραμματικὸν συμφωνοῦντα [11] Πτολεμαίῳ βασιλεῖ. γίνεται δὲ Ἰαπετοῦ θυγάτηρ Ἀγχιάλη, [12] καὶ κτίζει πόλιν Ἀγχιάλειαν, Ἀγχιαλέα τὴν παρακειμένην ποταμόν. γεννᾷ δὲ τὸν Κύδνον, ἀφ' οὗ ποταμὸς Κύδνος ὁ Ταρσῷ. ὁ δὲ Κύδνος, τὸν Παρθένιον, ἀφ' οὗ ἡ πόλις μετωνομάσθη Παρθενία. μεταπεσὼν δὲ καὶ οὗτος, Ταρσὸς ἐκλήθη. τινὲς δέ φασι Σαρδαναπάλου δύο πόλεις κτίσαι, Ἀγχιάλην καὶ Ταρσῷ, ἃ ἐστὶ τὰ τὸ ἐπίγραμμα ὧδε,

[13] Ταῦτ' ἔχω, ὅσ' ἔφαγον, καὶ ἐφύβρευσα, καὶ μετ' ἔρωτος
Τέρπνα πάθον. τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια κεῖνα λέλειπται.

A Oppidanus Agyllæus dicitur. Rhianus autem Agyllinum æs dixit.

AGYRENA, oppidum Siciliæ, cujus gentile est Agyrenæus. Dionysius vero illud Agyrium nominavit.

B ANCHIALE, urbs Ciliciæ, cum Tarso & Zephyrio in eodem littore sita: condita autem est ab Anchiale Japeti filia, uti Athenodorus existimat, qui de sua ipsius patria conscripsit, allegans Diodorum grammaticum, cum rege Ptolemæo consentientem. Est autem Japeti filia Anchiale, & urbem Anchialem ad adjacentem fluvium Anchialem condidit. Hæc vero filium Cydnum genuit, à quo Cydnus Tarsi fluvius nomen habet. Cydnus autem filium Parthenium, habuit, à quo postea urbs Parthenia, sed mutato nomine, Tarsus appellata est. Aliqui vero narrant, Sardanapalum duas urbes, Anchialem & Tarsum condidisse, cujusque illud epigramma exstat.

C

D

E

Hæc habeo, quæ edi, & lusi, & cum libidine
Jucunda passus sum; multa verò, & præclara
[à me] relicta sunt.

ΣΑΡ- SAR-

[6] Ῥιανὸς δὲ Ἀγύλλιον εἶπε χαλκόν.] Sic legitur in scriptis & vulgatis: ego verò hæc Rhiani verba corrupta existimo: rescribendum, Ῥιανὸς δὲ Ἀγυλλαῖον εἶπε χαλκόν: nam hæc forma Italis non est insolita uti liquet ex voce Ἀγγίλειον, aliisque locis. Nihil hac nostra emendatione firmius: nam ita etiam Latini dixêre. Virg. lib. VII.

Lausus equum domitor, debellatorque ferarum
Ducit Agyllina nequicquam ex urbe sequentes
Mille viros.

Et lib. VIII.

Haud procul hinc saxo colitur fundata vetusto
Urbs Agyllina sedes, ubi Lydia quondam
Gens, bello præclara, jugis insedit Etruscis.

[7] Ἀγύρηνα, πόλις Σικελ.] Nusquam apud antiquos legitur Ἀγύρηνα. apud Diodorum equidem lib. XIV. τὸν Ἀγυρηναῖον reperitur; quod à voce Ἀγύρηνα videtur derivatum: at eodem lib. postea ter, & lib. XVI. quater est Ἀγυρινααῖοι; ut duo etiam nummi antiqui habent hujus oppidi apud Goltzium, unde ejus nomen erit Ἀγύρινα. Hinc *oppidani* Ciceroni in Verrinis frequenter *Agyrinenses* (quum tamen illi in Verrem actione III. & IV, ipsum oppidum *Agyrium* dicatur) & Plinio lib. III, cap. VIII. *Agyrini* memorantur, quod rectè ab *Agyrio* formatur. Illa sane Ἀγύριον & Ἀγυριναῖοι facta sunt à genuinis Ἀγύρινα & Ἀγυρινααῖοι, more scilicet posterioris sæculi, quo plerumque, ante ι & loquelâ & scripturâ vertebatur in η. Non est hic audiendus Fazellus, qui Decad. I, lib. X. ex antiquorum sententia urbem hanc *ab argento Argurem* nominatam fuisse existimat; cum nemo veterum hoc usquam tradiderit, qui unanimiter id vocabulum sine R in prima syllaba habent. Unde urbs nomen acceperit, hactenus nemo pro certo indicavit, forte ab *Agyri*, qui urbis princeps fuit, ut Diodorus testatur lib. XIV. Vulgo nunc vocatur incolis *S. Filippo d'Argirone*, & nonnunquam, variato paululum vocabulo, *d'Argirone*. Plura narrat de hac urbe Diodorus Siculus lib. IV. lib. XIV. & XVI: nam sub initium operis in illa se natum testatur. Ἡμεῖς γὰρ, inquit, ἐξ Ἀγυρίου τοῦ πρώτου τῶν Σικελίας ἐστίας. Vide etiam Ciceronem in Verrina III.

[8] Διονύσιος.] Non tantum Dionysius, sed etiam Diodorus plurimis locis urbem Ἄγυριον nominavit, cum tamen oppidani ab ipso Ἀγυρηναῖοι passim appellentur.

[9] Ἀγχίαλη πόλις Κιλικίας.] Recte sic edidit Xylander, nam in MSS. & aliis editionibus legitur, Ἀγχιάλου πόλις Σικελίας, in quem errorem librarii facillimo negotio prolabuntur, uti sæpius annotavimus. Quæ Stephanus nobis de hac urbe reliquit, etiam inveniuntur apud Eustathium in Dionys. de situ orbis pag. 116. Similem urbis situm habemus apud Plinium lib. II. cap. XXVII. Vide etiam Arrianum lib. II. de exp. Alex. Magni, qui urbem Anchialon nominat. Αὐτὸς δὲ ὕστερος ἔρχεται τῷ Ταύρῳ, τῇ δὲ πρώτῃ ἐς Ἀγχίαλον πόλιν ἀφικνεῖται. *Ipse ex Thauro subsequutus, primo die ad Anchialon oppidum pervenit.*

[10] Ἀθηνόδωρος ὁ περὶ τοῦ αὐτοῦ πατρίδος.] Vide Vossium de Historicis Græcis lib. II. cap. V.

[11] Πτολεμαίῳ βασιλεῖ.] Doctissimus Bochartus affirmat rem eodem redire, sive Ptolemæum Lagum sive Euergetem intelligamus: nam uterque historias scripsit. Neque ab ejus opinione dissentio. Prior scripsit res gestas Alexandri Mag. uti honorificè de illo testatur Arrianus in præfatione operis. Secundus scripsit ὑπομνήματα βασιλικὰ, quæ ab Athenæo lib. II. ὑπομνήματα appellantur.

[12] Καὶ κτίζει πόλιν Ἀγχιάλειαν, Ἀγχιαλέα τὸν παρακειμένον ποταμόν.] Locus hic est mutilus quem profundissimæ eruditionis Bochartus ita in integrum restituit. Καὶ κτίζει πόλιν Ἀγχιάλειαν ἀφ' ἧς Ἀγχιαλέα τὸν παρακείμενον ποταμόν.

[13] Ταῦτ' ἔχω, ὅσ' ἔφαγον, καὶ ἐφύβρευσα.] Priora hæc edi-

ΣΑΡΔΑΝΑΠΑΛΟΣ Ο [14] ΚΥΝ- A
ΔΑΡΑΞΕΩ ΠΑΙΣ ΑΓΧΙΑΛΗΝ
ΚΑΙ ΤΑΡΣΟΝ ΕΔΕΙΜΕΝ [15] ΕΝ
ΗΜΕΡΑΙ ΜΙΗΙ [16] ΕΣΘΙΕ ΠΙΝΕ
ΠΑΙΖΕ [17] ΩΣ ΤΑΛΛΑ ΤΟΥ-
ΤΟΥ ΟΥΚ ΑΞΙΑ B

SARDANAPALUS CYNDARAXÆ FILIUS ANCHIALEN ET TARSUM UNO DIE ÆDIFICAVIT EDE BIBE LUDE RELIQUA NE QUIDEM HOC DIGNA SUNT

[14] Ἐξ ἀποκρυπτόματος. [15] λέγεται ἡ Ἐ Ἀγχιάλεια, ὡς Διονύσιος ὁ περιηγήτης. ὁ πολίτης Ἀγχιαλεύς, ὡς Σινώπη Σινωπεύς. ἔστι δὲ Ἐν Ἰλλυρίοις ἄλλη, κτίσμα Παρίων, παρ' ἣν κόλπος Ἐνεσπδὼν λεγόμενος. ἐν ᾧ ἡ Σχερία. ὁ πολίτης, ὁ αὐτός. C

scilicet crepitu. Verum vocatur etiam Anchisea, uti Dionysius periegeta tradidit. Civis inde dicitur Anchialensis, uti Sinope Sinopensis. Sed etiam & alia Illyriæ civitas est à Pariis condita, juxta quam sinus est, qui Enestedon appellatur, in quo Scheria sita est. Civis eodem modo vocatur.

ΑΓΧΙΣΗ [18], πόλις Ἰταλίας, ἀπὸ δὲ προπάτορος Ἀγχίσου, [19] ὡς Διονύσιος ἐν πρώτῃ περὶ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. D τὸ ἐθνικὸν, Ἀγχισεύς.

ANCHISE, urbs Italiæ, quæ à progenitore Anchisæ nomen habet, uti Dionysius in primo de antiquit. Rom. tradidit. Gentile, Anchisensis.

ΑΔΑΝΑ [20], Κιλικία πόλις, διθύρως, πρώτων ἔκτισαν Ἄδαμος, καὶ Σάρος, Ταρσεῦσι πολεμήσαντες καὶ ἡττηθέντες. [21] ἀφ' ὧν ἡ πόλις, ἀπὸ τοῦ ἡγεμόνος, E Ἄδα-

ADANA, urbs Ciliciæ, in genere neutro. Hanc Adanus & Sarus exstruxerunt, cum bellum gessissent adversus Tarsenses, sed succubuissent. Ab iis quidem urbs est condita, sed à duce Ada-

no;

epigrammatis verba citantur à Plutarcho in oratione secunda de Fortuna Alexandri Mag. quæque interpres transtulit verbis Ciceronis quæ exstant Tusc. Quæst. lib. v. Vide & Strabonem lib. XIV.

[14] Κυνδαράξεω.] Hæc vox mihi non videtur satis proba. Strabo lib. XIV: & Athenæus lib. XII. eandem inscriptionem allegantes, habent Ἀνακυνδαράξεω. Neque ab iis multùm dissentit Arrianus lib. II. licet alio idiomate utatur, apud quem atque apud Suidam Ἀνακυνδαράξεω legitur.

[15] Ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ.] Ita Strabo & ita Athenæus: Arrianus verò, ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ. Hoc si intelligatur de absoluta consummatione ædificationis, uti verba videntur indicare, & de naturali sive artificiali die, ἐν πάσῃ ἀναμφίλογος πίστει: Nam hanc artem nemo veterum aut recentiorum artificum novit. Imò mortalium pigerrimi fuerunt qui tredecim annos ædificationi domus Salomonis, & quadraginta templi Hierosolymitani, & centum Ephesii impenderunt.

[16] Ἔσθιε.] Stephanus noster cum Athenæo convenit: Sed Strabo, Arrianus & Suidas ita legunt: Σὺ δὲ ὦ ξένε ἴσθι & sic porrò.

[17] Ὡς τἄλλα τοῦτο οὐκ ἄξια.] Cum Strabone & Athenæo Stephanus convenit. Sed apud Arrianum hæc tali modo leguntur: ὡς τἄλλα τε οὐδὲν ἀπολείπεται οὐκ ἄξια τούτου ἄξια. Neque aliter apud Suidam exstat.

[18] Τῆ ἀποκρυπτόμενος.] Optimè Casaubonus animadvertit hæc vocabula ad inscriptionem non pertinere: sed explicare τὸ ΤΟΥΤΟΥ. Et hoc facillimè illi potuerunt intelligere, qui ejus τύπον λίθινον viderunt, nam simulachrum ejus monumento impositum, ita erat fictum, ut dextram manum supra caput habeat elatum, cujus pollex & digitus medius in summo erant compositi, quasi ederent illud ἀποκρύπτεσθαι. Et hac de causa Athenæus rectè de suo post τοῦτο οὐκ ἄξια addidit: ἢ δάκτυλα ἐσθιόμενος ἔσωθεν λέγει.

[19] Λείπει δὲ ὁ Ἀγχίσης, ὡς Διονύσιος.] Locus Dionysii quem innuit, exstat pag. 115.

Πατρὸς δ' ἦσαν Κλείτου μεγαλήτορος υἱέες ἐσθλοί.
Ἀνχίσης τε, Μιμάς τε, καὶ Ἀγχιάλεια, Σάλαι τε.

Sic & apud Suidam Ἀγχιάλεια scriptum reperitur.

[20] Ἄγχισα πόλις Ἰταλίας.] Cluverius in antiquæ Italiæ descriptione nullam hujus oppidi facit mentionem, neque etiam alii hujus regionis chorographi: adeoque hinc non levis oritur suspicio locum esse corruptum, vel Stephanum parum consideratè scripsisse. Et testimonium quod infrà ex Dionysio Hal. producitur, nullius est momenti: nam apud illum *Anchisæ portum* invenio in Epiro, vel haud procul indè, sed non in Italia.

[21] Ὡς Διονύσιος ἐν πρώτῃ, &c.] Verba Dionysii, quæ videtur innuere Epitomator, exstant loco allegato: Ἐν δὲ Ἀμβρακίᾳ ναυσὶν ἐς τοὺς τόπους ἦλθον, ὅπερ γὰρ ἐκαλοῦντο, τὸν Βυθρωτὸν λιμένα τῆς Ἠπείρου κατέσχε. *In Ambracia navibus Anchises eram legendo, Buthrotum Epiri portum subit*, & paucis interjectis vocabulis. Ἐν δὲ Βυθρωτῷ πάρεστι γῆθι κρηπὶς ἀρχαία λιθίνη, Ἀγχίσῃ μὲν τότε ἀναφερομένη, νῦν δὲ ἀκατονόμαστος ἐοῦσα ἀνομάσθαι. *At Buthroto secundum eram descendi in portum qui tunc Anchisæ, nunc obliterato nomine dicitur.*

[22] Ἄδανα, Κιλικία πόλις.] Accuratum urbis situm habemus apud Ptolemæum lib. V. cap. VIII. inter Tarsum & Cæsaream penes Anazarbum. Hujus etiam meminerunt Dio, Cedrenus aliique.

[23] Ἀφ' ὧν ἡ πόλις ἀπὸ τοῦ ἡγεμόνος, Ἄδανα.] Hæc verba mihi videntur manca, imò certum est hîc quædam excidisse: Legerem proindè: ἀφ' ὧν ἡ πόλις ἐκλήθη. ἀπὸ δὲ τοῦ ἡγεμόνος Ἄδανα, Ἄδανος ἐκλήθη. quem sensum nostra exhibet versio. Ger. Joh. Vossius existimat hanc urbem à primo omnium nostrorum parente nomen accepisse: ita enim inquit lib. I. cap. XXXVIII. de origine & progressu Idololatriæ: Nec enim putandum primorum parentum memoriam in Asia penitus intercidisse apud gentiles. Multa in contrarium obducere possem: sed uno contentus nunc ero, quod occurrit. Adana antiqua Ciliciæ urbs erat, condita à Syris, inque memoriam primi hominis, *Adam* sive *Adama* appellata: Sed constat, Græcos non habere voces in M exeuntes, eosque pro *Adam* dixere *Adan*, & terminatione additâ, Ἄδανος, unde urbs Ἄδανα. Ἄδανος ille, ut ait Stephanus, Cœli Terræque filius erat. Quod nulli melius convenit quam Adamo nostro. Idem Stephanus ait, aliter dictum Saturnum, & Rheam. Puta, quia Saturnus erat primus homo & Rhea, omnium mater Eva. Hi, quia una erant caro, ut etiam loquitur Scriptura, eo uno nomine numineque comprehendebantur à Cilicibus

Ἀδανα. [24] τὸν δὲ ποταμὸν Κύρανον καλέμενον, Σάρον καλέσαντες. ἔστι δὲ ὁ Ἄδανος τῆς καὶ Οὐρανοῦ παῖς, καὶ Ὄστασος, [25] καὶ Ἄνδης. καὶ Κρόνος, καὶ Ῥέα, καὶ Ἰαπετὸς, [26] καὶ Ὄλυμβρος. ὁ πολίτης, Ἀδανεύς, ὡς Γάργαρα Γαργαρεύς, Τύανα, Τυανεύς. [27] ἔστι δὲ ἐπίσημος πόλις ἐν μεσογείῳ εὐδαίμονος Ἀραβίας, ὡς Οὐράνιος φησὶν ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ. ὁ πολίτης οὐ δυνάμενος Ἀδανὶς εἶναι. οὐ γὰρ οἱ τύποι Ἀράβων, ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τῶν ἀδιαφόρων, [28] ὁ ἀπὸ τοῦ ω. Ζόαρα Ζοαρηνός. Μήδαβα Μηδαβηνός. Ταρφάρα Ταρφαρηνός. Ἄναρα Ἀναρηνός. ὕτω δὲ Ἀδανηνὸς, ἢ Ἀδανίτης, ὡς Αἰλανα Αἰλανίτης. Ἡρωδιανὸς ἐν τετάρτῃ καθόλου. [29] τὸ Ἄδανις, καὶ Θήμαλις ἡλωκὸν, τὸν Αἰολίδα ἔχενον. [30] ἐπίσημον δὲ ὅτι δὲ ἀρσενικόν ἐστιν. ὕτω γὰρ ἄνεμος καλεῖται, [31] ἀπὸ Θήβης πόλεως πρέων, ἡ Ἠετίων, ἧς πατρὸς Ἀνδρο-

A no, Adana appellata est. Flumen vero, quod Cæranos dicitur, Sarum nominarunt. Est autem Adanus Cæli ac Terræ filius, ut & Ostasus, & Andes, & Saturnus, & Rhea, & Japetus, & Olympus. Civis vocatur Adanensis, ut à Gargara fit Gargarensis, Tyana Tyanensis. Est verò & alia urbs mediterranea felicis Arabiæ, uti Uranius in tertio Arabicorum inquit. Illius civis non potest Adanensis appellari: Non enim sic formant Arabes gentilia à neutris in A definentibus, sed per ω. Zoara Zoarenus, Medaba Medabenus, Tarphara Tarpharenus, Anara Anarenus; ita etiam Adanenus. Vel etiam Adanita dici posset, uti Ælina Ælinita. Herodianus in quarto de universali inquit: Adanis, uti Thebanis genere fœminino, accentum habet Æolicum. Verum scio, etiam masculini generis esse: Ita enim appellatur ventus, à Thebis spirans, quæ urbs quondam regia fuit Eetionis, patris

Andro-

eibus, si rectè eorum mentem nobis expositi Stephanus.

[24] Τὸν δὲ ποταμὸν Κύρανον καλέμενον Σάρον καλέσαντες.] Et pergit deinde idem Vossius eodem loco. Dicitur autem & Sarus urbem ædificasse, ac honori ejus flumen, ad quod extructa fuit, Sarum nominatum. Sari quidem appellatio optimè convenit tum Adamo, tanquam Deo tuteluri, unde urbs dicta: tum conditori urbis; qui & ipse forsitan *Adam* dictus; quomodo ambiguitas vocabuli occasionem præbuerit Cilicibus natales suæ urbis referendi ad primum hominem, Cœli Terræque filium. Utrique convenit appellatio שר *Sar*, quod est *dominus*, *princeps*. Unde & Abrahami uxor vocata שרה *Sara*, hoc est, *domina*. Non veniam esse hanc conjecturam, arguit, quod Stephanum audimus dicentem, fluvium aliter vocatum Κύρανον, hoc & *Dominum*: nempe à Syris *Sarus*, à Græcis Κύρανος vocabatur: quia Ciliciæ variis in locis Syri Græcique erant permixti.

[25] Καὶ Ἄνδης.] Viri docti pro Ἄνδης referibunt Σάνδης, quo nomine Hercules à Perdis appellatur. Sed illorum sententiæ nequaquam accedere possum. Probent hoc loco Herculem debere intelligi.

[26] Καὶ Ὄλυμβος.] Divi hujus nomen videtur corruptum: legerem, καὶ Ὄλυμπος.

[27] Ὁ δὲ ὁ τύπος Ἀράβων, ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τῶν ἀδιαφόρων &c.] Hæc voces ita videntur transponendæ: ὁ δὲ ὁ τύπος Ἀράβων. τὰ ἀπὸ τῶν ἀδιαφόρων, ἀπὸ τοῦ ω. De hac gentilium forma quæ in ω. definit lege in voce Ἀπωδηνοί, pag. 7.

[28] Ὡς Αἴλανα Αἰλανίτης.] Procul dubio legendum est: ὡς Αἴλανα Αἰλανίτης. uti in voce Ἄδανος docebimus.

[29] Τὸ Ἄδανις, καὶ Θήμαλις ἡλωκὸν, τὸν Αἰολίδα ἔχενον.] Hæc sunt profligatissima. Vossianus cod. τὸ Ἄδανις ἐν Θημαλις ἡλωκὸν. τὸν Αἰολίδα ἔχει: neque hunc locum integriorem reddit, quod Salmasius in vet. MS. invenit: nempe, τὸν Αἰολίδης ἔχει. Salm. ad oram sui codicis notavit, scribendum esse: τὸ Ἄδανις ἐν Θήβαις ἡλωκὸς, τὸν Αἰολίδης ἔχει πόνον. Planior foret sensus, si legatur: τὸ Ἄδανις, ἧς Θήβαις ἡλωκὸς, &c. Hujus emendationis hanc rationem allego, quia infra habet Steph. εἰ μὴ κατὰ Αἰολίδας βαρυνόμενον, ἐκεῖ ἐπὶ τῆς Θήβαις εἴρηται. Hinc satis liquet Epitomatorem mentionem fecisse de accentu quodam Æolico, de quo mox agemus.

[30] Ἐπίσημον δὲ ὅτι δὲ ἀρσενικόν ἐστιν. ὕτω δὲ ἄνεμος καλεῖται &c.] Hujus venti meminit Hesychius, apud quem corruptissimè nunc legitur. Θηβαῖος, ἄνεμος. Θήβαιος, ἢ ὁ ἀπὸ Πλαταιῶν κόλπος πόλεως. Hic pro ἢ ὁ ἀπὸ, uti alii admonuerunt, & pro Πλαταιῶν Πλακίας est scribendum: nam sinus ille nomen habet à Placia, quæ Mysiæ civitas est, recte Plinio lib. v. cap. XXXII: vel Bithyniæ secundum Pomponium lib. I. cap. XIX. Ergo sedulissimo mendo non caret locus Aristotelis in tractatu de ventorum appellationibus & situ. Οὗτος δὲ ὁ Λίβ ἀπὸ μεσημβρίας Θηβαῖος. καὶ ὁ λέγει Θήβης πρὸς ἢ ὑπὸ τὴν Ἑλικωνίδα κόλπος ἐστὶ Μυσίας. Pro Θηβαῖος scribendum est Θηβαῖος uti habet Hesychius vel Θηβαῖος retracto accentu uti exhibet Stephanus: & præterea pro Ἑλικωνίδα κόλπος videtur legendum Πλακίας vel Πλακηνὸς κόλπος. Elæniticus enim sinus Rubro mari & Heroum urbi adjacet, uti testantur Geographi. Enimverò circa Thebas Ægyptias (quas Stephanus hic nequaquam respicit) referente Callimacho antrum quoddam reperitur, quod alternis diebus vento repletur, adeo ut post aliquot dies ipsa regio nullis omninò ventis perflatur. Vide in voce Θῆβαι ubi ipsa Callimachi verba legi possunt. Imo & Thebæ Bœotiæ ventis valde infestabantur; nam de illo oppido ita scribit Dicæarchus. Ἔστι δὲ Διόνυσος ἐν ᾧ χωρίῳ ἵδρυται τοῦ σφόνδυλον, ἐξέπιπτε τι [lege, Διόπιπτε τι] ἐκ τῆς ῥαχώσεως ἀνέμου ἀξαίνου. ἄξυλον δὲ, καὶ ἐνταῦθα μάτην ἂν ζητήσειεν. Διὸ τι τῶν πολεμίων ἐκ τοῦ πεδίου.

[31] Ἀπὸ Θήβης πόλεως πρέων, ἡ Ἠετίων, ἧς πατρὸς Ἀνδρομάχης.] Si hunc locum conferamus cum aliis scriptoribus qui de oppido Thebis & rege Eetione mentionem fecere, facillimè ex iis colligi poterit, post τὸ Ἠετίων aliquid excidisse, cujus absentia oratio quodammodo imperfecta redditur. Legerem, λέγ' Θήβης πόλεως πρέων, ἡ Ἠετίονος βασιλέως, ἧς πατρὸς Ἀνδρομάχης. Hunc locum ita posse & debere constitui sole meridiano clarius apparet ex Eustathio, ita enim ille in Περιηγητῇ ad lib. prim. Homeri pag. 119. πόλει δὲ Ἠετίωνος τοῦ Θήβῃ λεχθέντος ἢ πατρὸς Ἀνδρομάχης ἢ γυναικὸς Ἕκτορος, ὡς ἢ Ἠετίων ἐκ μυκηναίων βασιλεύς ἐν ᾠδῇ ζ'. Et in eundem locum Scholiastes, qui sub Didymi nomine exstat, ita scripsit. Νεωτέρως δὲ λέγεται τινες (scil. Θῆβαι) ὑπὸ Ἠετίωνα, ὃν Ἀνδρομάχης πατέρα. Κλύμενος υἱὸν βάζωνος τοῦ ναὸς τοῦ Πλακίου Θήβης. τέκνον κλυτὸν Καλλίκην Ἠετίων, ἔχων ἐμείνατο, ἰσχυρίζεται δὲ τοῦ Ἀνδρομάχης τοῦ ζαμενεστάτου Ἕκτορα τοῦ ἐξ Ἰλίου. Sed quid opus est Scholiastis, cum ipse Homerus de hac veritate non dubitarit, ita enim canit Iliad. Z.

Ἐκ δ' ἄλοχον πολύδωρον ἐσάσατο δῖος Ἀλέξ
Ἀνδρομάχην, θυγατέρα μεγαλήτορος Ἠετίωνος,
Ἠετίων, ὃς ναῖεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ,
Θήβῃ Ὑποπλακίῃ, Κιλίκων αἰζηοῖσιν ἀνάσσων. Hoc est.
Tum uxor quæ ei magnam attulit dotem, obvia venit currens
Andromache, filia magnanimi Eetionis,
Eetion, qui habitabat in Hypoplacæ sylvosa:
In Thebe sub monte Placo sita, Cilicibus viris imperans.

Vide etiam Strabonem lib. XIII. qui refert hosce Cilices Homericos in duas provincias fuisse divisos, quarum una Eetioni altera Myneti pareret. Hinc liquet Eetionem urbi imperasse, & ibi necessariò regiam habuisse: imo hac de causa

Ἀνδρομαχης. [36] εἰ τοίνυν τῷ Ἀδανεὺς τὸ Ἀδανεῖς, ὡς ἓξ Ταρσεὺς τὸ Ταρσεῖς, ἔδει οὐσοξυτόνως λέγειν. [37] εἰ μὴ καὶ Αἰολέας βαρύνεται, ὅπερ ὅτι τῇ Θηβαΐδι εἴρηκεν. εἴτε ἄλλως ἐστὶν ἐθνικόν. ἔστι καὶ τρίτη πόλις πρὸς τῷ Εὐφράτῃ. τὸ ἐθνικὸν Περσικῷ ἔθει, Ἀδανώσιος.

A Andromachæ. Si igitur ab Adaneus deducatur fœmininum Adanis, quemadmodum à Tharseus Tharsis, oportebat accentu in ultima signari, nisi secundum Æoles notaretur accentu in penultima (quod de voce Thebanis dixit) si tamen pro gentili habendum sit. Est item tertia urbs ad Euphratem sita, cujus gentile Persica B consuetudine Adanenus dicitur.

Ἀ Δ Α Ρ Ο Υ Π Ο Λ Ι Σ, πόλις Περσική, ὡς Μαρκιανὸς ὁ περίπλῳ τῆς Περσικῆς κόλπου. ὁ πολίτης Ἀδαροπολίτης, ὡς Ἡλιοπολίτης, Ἡφαιστοπολίτης, [38] τῷ τεχνικῷ λόγῳ, [39] εἰ μὴ ὀφείλοι τῷ Περσικῷ τύπῳ, ὡς Καμβυσηνὸς, Σωφηνὸς, Παραιτακηνός. [40] ἔστι δὲ καὶ Ἄδαρα ἑδετέρως, κώμη μεγάλη, τρίτη Παλαιστίνης, μεταξὺ Χαρακμώβων καὶ Ἀρεοπόλεως, ἴσως ἀπὸ τῆς Περσίδος κληθεῖσα πόλεως. [41] καὶ ἡ φυλή τις ἐν Χαρακμώβοις Βαβυλωνίων. τῶν δὲ Ἀδάρων τὸ ἐθνικὸν, Ἀδαρηνός.

ADARUPOLIS, urbs Persica, ut refert Marcianus in Periplo sinus Persici: cujus civis Adaropolita dicitur, uti Heliopolita, Hephæstopolita, ex lege artis nostræ; nisi Persica formatione debeat efferri, uti Cambysenus, Sophenus, Parætacenus. Sunt autem & Adara, genere neutro, vicus magnus tertiæ Palæstinæ, inter Characmoba & Areopolin, qui forte ab urbe Persidis ita dictus est. Et item tribus quædam in Characmobis Babyloniorum. Adarorum autem gentile Adarenus dicitur. C D

Ἀ Δ Ε Ρ Κ Ω Ν [42], πόλις Ἰβηρίας, ὡς Ἀσκάλων. [43] τὸ ἐθνικὸν, Ἀδερκωνίτης, ὡς Ἀσκαλωνίτης.

ADERCON, urbs Hispaniæ, uti Ascalon; cujus gentile est Aderconita, veluti Ascalonita. E

Ἀ Δ Ι Α Β Η Ν Η [44], χώρα μέση τ' ποταμῶν Εὐφράτου καὶ Τίγριδος. [45] ἥ τις καὶ Με-

ADIABENE, regio media inter Fluvios Euphratem & Tigrim, quæ etiam Me-

causâ Thebæ Eetionis urbs à poëtis appellantur: Hom. Il. A.

Ὀχθήσας δ' εἰς Θήβην ἱερὴν πόλιν Ἠετίωνος.

Et Ovidius libro XII. Metamorph.

Eetioneas implevi sanguine Thebas.

Imo & ipsâ Andromache ab eodem Poëta lib. III. De Arte Amand. Thebais appellatur.

---- *Quod erat longissima, nunquam*
Thebais Hectoreo, rupta refedit equo.

[36] Εἰ τοίνυν τῷ Ἀδανεὺς τὸ Ἀδανεῖς, ὡς ἓξ Ταρσεὺς Ταρσεῖς.] Si mei arbitrii res foret, legerem uti videtur legendum, nempe: *εἰ τοίνυν ὀνόματι τῷ Ἀδανεὺς τὸ Ἀδανεῖς, ὡς ὀνόματι τῷ Ταρσεὺς Ταρσεῖς.* Ita enim me monuit J. F. Gronovius.

[37] Εἰ μὴ καὶ Αἰολέας βαρύνεται.] Æoles in efferendis & signandis nominibus gravi tono gaudere testatur Eustathius ad Iliad. E. pag. 518. Ἔστι γὰρ ἡ Ἄνδρος Δώρια, ὡς παρ' Ὁμήρῳ ἐν Ὀδυσσείᾳ. παρὰ δὲ Ἀλκαίῳ Δίρρυς. ἡ δὲ ἀρσενικὴ προπαροξύνεται, λέγει δὲ ὅτι βαρύνουσιν οἱ πάντων τῶν εἰς ας, ὡς Αἰολεῖς. Ἀτελῶν οὖν ὄντων τῶν βαρυνομένων. *Casus rectus igitur erit Ἄνδρος, qui apud Homerum non exstat. Verum apud Alcæum invenitur, cujus ille usum indicans, inquit, solam hanc vocem omnium illarum, quæ in ας desinunt, tanquam Æolicum gravi tono debere efferri: Æolibus enim proprium est gravi tono signare.* Hinc de causâ hîc non scriberem Ἀδανεὺς & Θήβαιος sed cum gravi tono, Ἀδάνεὺς & Θηβαῖος, ut vêrus sive accentum habeant Æolicum, quem auctor in hisce vocabulis exigit.

[38] Τῷ τεχνικῷ λόγῳ.] Existimo rem eodem redire, sive Stephanus dicat τῷ τεχνικῷ λόγῳ, sive καθὸ τεχνικόν. Lege nostras observationes pag. 24. commentario 39.

[39] Εἰ μὴ ὀφείλοι.] Codex Vossianus: *εἰ μὴ ὀφείλῃ τῷ Περσικῷ τύπῳ.*

[40] Ἔστι δὲ καὶ Ἄδαρα ἑδετέρως, κώμη μεγάλη. τρίτη Παλαιστίνης.] Corruptissimè ita in editis excusum est. Non incommodè tamen ex MSS ad sanitatem revocari poterit, si legatur: *ἔστι δὲ καὶ Ἄδαρα οὐδετέρως, κώμη μεγάλη τρίτης Παλαιστίνης.* Hanc lectionem Salmasius in Palatinis & nos in Vossiano invenimus.

[41] Καὶ ἡ φυλή τις ἐν Χαρακμώβοις Βαβυλωνίων.] Salm. ex Palatinæ bibliothecæ codd. ad oram sui libri scripsit: *Ἡ δὲ φυλή τις ἐν Χαρακμώβοις Βαβυλωνίων.* Voss. pro Βαβυλωνίων habet Βαβυλώνιος ex libertate, sed forte Βαβυλωνίας est scribendum.

[42] Ἄδερκων πόλις Ἰβηρίας.] De hoc oppido Suidas mentionem facit.

[43] Τὸ ἐθνικὸν Ἀδερκωνίτης.] In nummo Trajani, uti in Goltzii Thesauro legitur, Ἀδερκωνίτων excusum est.

[44] Ἀδιαβηνὴ, χώρα μέση τ' ποταμῶν &c.] Hujus regionis situm & nominis etymologiam habemus apud Eustathium in Dionys. pag. 102. *ὁ γεωγράφος δὲ Ἀσσυρίαν μὲν λέγει τὴν περὶ Βαβυλῶνα & νῦν πόλιν, ἐν ᾗ & Νῖνος πόλις, & Νίνος. ὅτε & ἡ αὐτὴ ἀπαλλαγὴ & Μεσοποταμίας κατέφυγε, ἡ μεταξὺ Ἀδιαβηνὴ χώρα, ὅτε καὶ ἀπὸ Ἀδιαβᾶ τοῦ δεῦρο Ἀδιαβηνὴ & ἐκεῖσε νάυσιμον.* Hoc est: *Geographus verò Assyriæ agnoscit circa Babylonem & circumjectam regionem habitantes, apud quos est Ninus civitas & Ninibes: ubi etiam versus ortum Mesopotamiæ sita est regio Adiabene dicta, quæ nomen habet ab aquis, quæ difficiles trajectu sunt.* Vide etiam Ammianum Marcellinum lib. XXIII. & Suidam, quorum testimonia subsequenti commentario producuntur. Aliam vocis Ἀδιαβηνὴ lege etymologiam apud eruditissimum Sam. Bochartum pag. 273. Geographiæ Sacræ.

[45] Ἥ τις & Μαδιηνὴ ἀνόμασται.] In vocabulo *Μαδιηνὴ* Stephanus nihil omninò de Adiabene refert, sed in *Μὴν* hujus regionis mentionem facit. *Μὴν τ' ποταμῶν, χώρα μεταξὺ Εὐφράτου & Τίγριδος. καὶ Ἀδιαβηνὴ ὀνομάζεται, ὡς ἱστορεῖ Κυδάρης.* Verum est: Ἀδιαβηνὴ etiam appellatur *Μαδιηνὴ* & per syncopen *Μὴν*: sed illa non est sita inter Tigrim & Euphratem, quod Stephanus testimonio Cydrai probare nititur: sed inter duos amnes *Diabam* & *Adiabam*, quos Ammianus Marcell. transivisse affirmat: ita enim scribit lib. XXIII. *Juxta hanc circuitum Adiabena est, Assyria priscis temporibus vocitata, longaque assuetudine ad hoc translata vocabulum ea re, quod inter Oenam & Tigridem sita navigeros fluvios adiri vado nunquam potuit: transire vaum dialaúein dicimus Græci: & veteres quidem hoc arbitrantur. Nos autem dicimus, quod in hâc terrâ amnes sint duo perpetui, quos & transivimus, Diabas & Adiabas, junctis navalibus pontibus.* Quicquid sit frequens ille fluviorum trajectus aditum ad hanc regionem, & per consequens etiam egressum peregrinantibus difficiliorem & molestiorem reddit, quod etiam Suidas egregiè testificatur in Ἀδιαβηνὴ. *αὕτη ἡ χώρα κεῖται μεταξὺ Μεσοποταμίας ἀπὸ ἑσπέρας πόλεως κίρκου τοῦ Τίγριδος. λέγεται δὲ Ἀδιαβηνὴ ἀπὸ τοῦ εἶναι πολλοὺς ποταμοὺς ἐν αὐτῇ, καὶ διαγεφύρων παῦσαι τὴν ἀδιαβασίαν.* *Hæc regio sita est inter Mesopotamiam, ferè orientem versus, ultra Tigridem. Dicitur autem Adiabene,*

Μεσλία ὠνόμασε. [46] τὸ ἐθνικὸν, Ἀδιαβη- A νός.

Ἄ∆ΟΥΛΙΣ [47], πόλις Αἰθιόπων. οἱ δὲ Παυσὶν νῆσον αὐτὴν καλοῦσι. [48] καὶ τὰ Μουσῶν βιβλία Ἄδυλι, δίχα τοῦ σ. σφάλμα δέ ἐστιν. Ἄδυλις γὰρ ὀφείλει, ὡς Ἡρωδιανὸς [49] ἐν οἷς B εἰς λις, τῷ ω προσαληγόμενα. ὁ πολίτης Ἀδυλίτης, ὡς Ἀξωμίτης. καὶ Ἀδυλιτικὸς, τὸ κτητικόν.

Ἄ∆ΡΑΜΥΤΤΕΙΟΝ [50], πόλις τῆς [51] κατὰ Κάϊκον Μυσίας. ἡ [52] γραφὴ διχῶς, C διὰ τοῦ τ, καὶ διὰ τοῦ δ, καὶ διὰ διφθόγγου, καὶ διὰ τοῦ ι, καὶ δι' ἑνὸς τ, καὶ διὰ δύο. [53] ἀλλὰ διὰ μὲν δι' ἑνὸς τ, ὅταν ἔχῃ δίφθογγον, καὶ διὰ δύο τοῦ ι μόνως. κέκληται [54] δὲ ἀπὸ Ἀδραμύτου κτίστου, [55] παῖδός μὲν Ἀλυάττου, Κροίσου δὲ ἀδελφοῦ, D ὡς

Mesene vocata fuit. Gentile Adiabenus dicitur.

ADŪLIS, urbs Æthiopum. Quidam verò eam Panis insulam nominant. Et Musarum libri Aduli, absque S, habent. Verum error est. Debet enim Adulis dici, uti testatur Herodianus in nominibus in λις, quorum penultima in ι desinit. Civis Adulita vocatur, uti Axumita; & Aduliticus, possessivum est.

ADRAMYTTEUM, urbs juxta Caïcum Mysiæ amnem. Duplici modo scribi solet, cum T, & cum D; & cum diphthongo, & cum I; & cum simplici T, & cum duplici. Enimverò cum simplici T scribitur, quando diphthongum; & cum duplici, cum I tantum habeat. Ita autem dicta est à conditore Adramyte, qui Alyattis quidem filius, at Croesi frater fuit, uti

bene, quod in ipsa plures sint fluvii, & propter ipsorum frequentiam, hominibus ster illac facientibus, difficiliorem transitum præbeat. Latini omnes urbes & regiones, quarum situs undique fluminibus præcingitur, *interamnas Mesolias* & *Mesolidas* & per syncopen *Mesas* appellarunt, uti postea ex Stephano demonstrabimus.

46 Τὸ ἐθνικὸν Ἀδιαβηνός.] Præter hoc nomen, hujus regionis incolæ à Strabone alio insigniuntur, nam lib. XVI. inquit: καλοῦνται δ' οἱ Ἀδιαβηνοὶ, καὶ Σακασηνοί. Hunc locum Casaubonus transiluit, in quo explicando alij jam sudarunt. Salmasius in Plinianis exercitationibus Ἀδιαβηνοὺς suspicatur à Græcis dictos fuisse, quasi οἱ διαβαίνειν impotes, qui minimè possent crura divaricare ad ambulandum, haud secus ac si pedes ambo intra sinum conditos haberent, καὶ σκολιοσκελεῖς. Hæc quidem videntur speciosa, sed tamen magis arridet Bocharti opinio, qui putat Strabonis locum esse corruptum, & pro Σακασηνοὶ debere scribi Σακασηνοί: nam illi Hesychio sunt οἱ ἀσθενεῖς, id est κακῶς βαίνοντες, qui infracto gressu & suspenso molliem animi præ se ferunt.

47 Ἄδυλις πόλις Αἰθιόπων.] Fortasse eadem hæc civitas est, quæ Plinio lib. VI. cap. XXIX. Aduliton appellatur. *Oppidum Suche, insula Daphnulis, oppidum Adulitum. Ægyptiorum hoc fervi à dominis profugi condidêre.* Videtur tamen urbi à Græcis nomen impositum: Hesychius. Ἀδυλίδων, λιμένος, ἐν Ἐρυθραίοις.

48 Καὶ τὰ Μουσῶν βιβλία Ἄδυλι δίχα τοῦ σ.] Hic criticam, ut & alibi, exercet Stephanus; emendat enim Musarum libros, in quibus urbis nomen absque S scribebatur. Si aliquis de hac urbe apud Herodotum facta esset mentio; suspicarer hâc reponendum esse: καὶ τὰ Μουσῶν βιβλία Ἄδυλι δίχα τοῦ σ. Et ita quoque videtur exigere malè exarata scriptura codicis Vossiani in quo legitur: καὶ τωμῶ βιβλία. Verum possunt etiam Heracliti Μουσῶν βιβλία intelligi: is enim hoc titulo librum conscripsit. Diogenes Laert. in vita ejus. Suidas in Δαρεῖος, aliique.

49 Ἐν πᾶσι οἷς λις, τοῦ ι προσληγόμενα.] Pessimè sic in omnibus vulgatis excusum est. Salmasius in MSS. Palat. invenit: ἐν πᾶσι οἷς λις, τοῦ ι προσληγόμενα, quæ proba est hujus loci lectio.

50 Ἀδραμύττειον.] Variè, uti infra ipse indicat Stephanus, hæc vox ab Historicis & Geographis exaratur. Codex Vossianus, Ἀτραμύττιον. Herodotus lib. VII. ubi hujus oppidi mentionem facit exhibet Ἀδραμυττηνὸν, nec aliter Ptolemæus, & sic quoque omnes vulgati Stephani codd. Scriptionem verò cum τ sequitur Thucyd. lib. IV. & ita olim ab ipso fuisse scriptum legimus apud ejus Scholiastam & Suidam. Ut Græci, ita & Latini inter se de scriptura vocabuli non conveniunt. Mela lib. I. cap. XVIII. scribit *Adramyttium*: Plinius lib. V. cap. XXX, *Adramyttenos*; & Livius lib. XXXVII. cap. XIX, *Adamyttenum*. verum in eo non differunt, quod circa initium D habeant. Quomodo autem sit scribendum accuratè ab auctore nostro infra docebitur, sed illum canonem non rectè scriptores antiquos observasse, ubique satis est manifestum. Hanc litem, an Adramyttium etiam Thebæ appellentur, uti ex Erymolog. magni auctore aliisque posset probari, componere non possum. Alii Adramyttium à Thebis distinguunt, alii contrà. Livius lib. jam citato: *Antiochus pace neglectorum tentata, vastatis Elæussinum primum, deinde Pergamenorum agris, relicto ibi Seleuco filio, Adramyttenum hostiliter itinere facto petit: agrum opulentum, quem vocant Thebes campum, carmine Homeri nobilitatum.*

51 Κατὰ Κάϊκον Μυσίας.] Similem urbis situm habemus apud Strabonem lib. XIII, circa initium. Ἀπὸ δὲ Ἀταρνέως μεσόγειοι Κάϊκον πεδίον ἐστὶ Κυπάρισσον ἔχον. ἔστι καὶ Ἀδραμύττιον. Ita forte scribendus hic locus Strabonis, cui τὸ ἔχον excidisse videtur. Herodotus lib. VII. Ἀπὸ δὲ Καΐκου ἐρημώδεος, Κάϊκος ἔχων ἐν ἀριστερῇ λόφον Ἀτάρνεα καλεόμενον ἐς Καρήνου πόλιν. δεῖ δὲ τούτους, λόφους πάντα ὑπερβάντι, Ἀδραμύττιον τε πόλιν &c.

52 Γραφὴ διχῶς.] Eustathius, qui passim suos commentarios in Homerum & Dionysium Stephani verbis exornavit, nusquam Stephanum expressè nominavit, nisi ad Iliad. Z. pag. 649, ubi eandem etiam variationem in scribendo oppidi nomine agnoscit. Horum verborum partem allegavimus pag. primâ; verum nunc operæ pretium videtur, ut totum locum transcribam. Γράφει δὲ ὁ ἐπιφέρων γραφὴν διφθόγγου τὸ βῆτα Ἀδραμύττιον, καθὰ καὶ Στέφανος παραδίδωσι τὸν περὶ ἐθνικῶν. καὶ ἀφ' οὗ μὲν τοῦ Δ λέγεται Ἀδραμύττιον. καὶ μετὰ τοῦ Τ Ἀδραμύττιον, ὡς καὶ τοῦ βαρβάρου κύριον ὄνομα Ἀδραμύττης. καὶ τὸν παραλήγοντα δὲ διὰ δύο Τ γράφει, ὁ δὲ ἁπλοῦν. ἔστι δὲ καὶ διὰ διφθόγγου, καὶ διὰ μόνου διχῶς.

ὡς ἔστι δὲ ἁπλοῦν Τ, ὅταν ἔχῃ δίφθογγον. καὶ διὰ δύο τοῦ Ι μόνως.] Sic habent scripti & vulgati libri: multò planior esset sensus si legeretur hoc modo. ὡς καὶ δι' ἑνὸς Τ, ὅταν ἔχῃ δίφθογγον. καὶ διὰ δύο Τ ὅταν ἔχῃ τὸ Ι μόνως.

53 Ἀπὸ δὲ διὰ ἑνὸς Τ, ὅταν ἔχῃ δίφθογγον. καὶ διὰ δύο τοῦ Ι μόνως.] Sic habent scripti & vulgati libri: multò planior esset sensus si legeretur hoc modo. ἀπὸ δὲ διὰ ἑνὸς Τ, ὅταν ἔχῃ δίφθογγον. καὶ διὰ δύο Τ ὅταν ἔχῃ τὸ Ι μόνως.

54 Ἀπὸ Ἀδραμύττου κέκληται.] Incertissima videntur quæ de urbis conditore narrantur. Eustathius ad Iliad. Z. pag. 649. maximè cum Stephano convenit, qui facit conditorem Adramyttin, virum Pelasgum à quo urbs Adramyttia appellabatur, quam postea euphoniæ gratia Adramyttium nominarunt. Contrà Strabo lib. XIII. Atheniensium coloniam esse affirmat, non tamen addens coloniæ ducem, à quo sepissimè urbes denominatæ sunt.

55 Παιδὸς μὲν Ἀλυάττου Κροίσου δὲ ἀδελφοῦ.] Alyattes rex Lydorum satis notus apud Herodotum, Suidam, Eusebium & alios: plures ipsi fuerunt liberi inter quos Adramyres & Croesus: & improbabile fatem non est ab illo campum Thebanum, & in eo urbem, nomen accepisse: adeo ut hic ad fontes Hebraïcos recurrere non magnoperè sit necessarium. Suidas: Κοίλη· Λυδῶν βασιλέως γένος Ἀλυάττου. ἐς τὸ πρόσωπον ἔζησε ἔπειτα Ἀδραμύττιον & Βάκτρα. Non subodoratus est Portus in hisce verbis mendum latere, nam pro Βάκτρα indubitanter Θῆβαι est restituendum:

ὡς Ἀριστοτέλης ἐν πολιτείαις, καὶ ἄλλοι. τινὲς δὲ δοτὸ Ἕρμωνος τοῦ Λυδῶν βασιλέως. [11] τὸν γὰρ Ἕρμωνα Λυδοὶ Ἀδραμυν καλεῖσθαι Φρυγιστί. ὁ δυάσαν ἦ, ὡς Ἡρωδιανός, διὰ τὸ μὴ ἔχειν τὸ τ τὸ Ἀδραμυς. ὁ πολίτης Ἀδραμυττηνός, ὡς Ἀρτακηνός, Δατηνός, [13] Δακηνός, Σεβαστηνός. [14] λέγεται ἦ δὲ Ἀδραμύττιον διὰ τοῦ ι, [15] ὡς Κρατῖνος.

ΑΔΡΑΜΥΤΤΙΣ, νῆσος ἐν τῇ Λυκίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀδραμυττίτης, ὡς Ναύκρατις, Ναυκρατίτης.

ΑΔΡΑΝΗ [16], πόλις Θρᾳκικὴ, ἡ μικρὸν ὑπὲρ τῆς Βερενίκης κεῖται, ὡς Θεόπομπος. Πολύβιος ἦ διὰ τοῦ η τὸ μέσον λέγει ἐν τριακαιδεκάτῃ, Ἀδρήνη. [17] τὸ ἐθνικὸν Ἀδρηνίτης, ὡς Συήνη Συηνίτης. Σελήνη Σεληνίτης. τούτων τὰ μαρτύρια ἐν τοῖς οἰκείοις. δυάσαι δὲ καὶ Ἀδρηναῖος, ὡς Κυρηναῖος, Μιτυληναῖος, Πελληναῖος. [18] δίδωσιν ἡ τέχνη καὶ τὸ Ἀδρηνὸς, ὡς Πελληνός.

ΑΔΡΑΝΟΝ [19], πόλις Σικελίας ἐν τῇ Αἴτνῃ, [20] ποταμὸν ὁμώνυμον ἔχουσα. [21] λέγεται δὲ καὶ γενικῶς Ἀδρανί. Ἀπολλόδωρος δὲ, Ἀδρανίτας φησὶ τὸ ἐθνικόν.

ΑΔΡΑΣΤΕΙΑ [22], μεταξὺ Πριάπου καὶ Παρίου,

A uti Aristoteles in Polit. & alii referunt. Quidam verò opinantur, oppidum ab Hermone Lydorum rege nomen accepisse: Lydi enim Hermonem Phrygiâ linguâ Adramyn appellant: Verum non potest, uti Herodianus existimat, propterea quod Adramys T non habeat. Civis B dicitur Adramyttenus, uti Artacenus, Datenus, Dacenus, Sebastenus. Dicitur autem & Adramyttinus cum I, uti Cratinus perhibet.

ADRAMYTTIS, insula in Lycia; cujus gentile est Adramyttites, uti Naucratis Nau- C cratites.

ADRĂNA, oppidum Thraciæ, quod paululum supra Berenicen situm est, uti Theopompus perhibet. Polybius verò mediam syllabam in libro XIII. per η pronunciat, Adrene. Gentile indè est Adrenites, uti Syene Syenites, D Selene Selenites. Illorum testimonia in propriis locis exstant. Potest verò etiam esse Adrenæus, uti Cyrenæus, Mitylenæus, Pellenæus: & ars quoque suppeditat Adrenensis, uti Pellenensis.

ADRĂNUM, oppidum Siciliæ apud E Ætnam, quod fluvium cognominem habet. Dicitur & genere masculino Adranius. Apollodorus verò gentile dicit Adranitæ.

ADRASTĒA, inter Priapum & Parium

sic loquutus est Suidas in voce Ἀλαδάτας. φυλέτας δὲ ὑπὸ Κυρείων, παιγνίῳ τῷ ἑαυτῶν φωνῇ ἄχρι τῆς Σαρδοῦς, ἐν ᾗ ἐστὶ Κυρεῖον, ὅπως δὲ καὶ αὐτοὶ σημαίνουσι τοῦ πάθους, ἄρχων λιπόδιδυμος Ἀδραμυττηνὸς καὶ ἐκ Θήβης. *Adramyttæni & Thebani campi duces designati.*

[11] Τὸν γὰρ Ἕρμωνα Λυδοὶ Ἀδραμυν καλεῖσθαι Φρυγιστί.] Apud Hesychium, cujus locum ita constituerem, legimus: Ἀδραμύν, ὁ Ἕρμων παρὰ Λυδοῖς, ἢ Ἀδραμυττηνὸν Ἕρμωνα βασιλέα. Vel fortitan: ἢ Ἀδραμυττηνὸν Ἡνίοχον βασιλέα. Nam Etionem ibi regnasse ex Strabone & Eustathio suprà probavimus.

[13] Δακηνὸς.] Forte Δαυλὸς est restituendum.

[14] Λέγεται δὲ καὶ Ἀδραμύττιον διὰ τοῦ ι.] Ita exhibent vulgati; codex MS Vossianus: λέγεται δὲ καὶ Ἀδραμυττῖνος, ὡς Κρατῖνος. Hæc non intelligo de ipso oppidi nomine, sed de gentili inde deducto, quod bifariam dicitur, nempe Ἀδραμυττηνὸς, quod est usitatissimum exstat in Actis Apost. cap. XXVII: 2. & Ἀδραμυττῖνος: nam oppidi nomen quomodò scribendum, paulò ante indicaverat.

[15] Ὡς Κρατῖνος.] Vir summus Salmasius ad oram sui codicis hæc scripsit. Κρατῖνος etiam habent MSS: sed sine ulla dubitatione legendum Κρατῖνος. Quis ab erroribus homo se vindicabit, cùm vir tantus etiam fuse humanitatis indicia reliquerit? Locus hic sine ulla dubitatione se bene habet, & auctor est notissimus, quique passim ab aliis imo & à Stephano citatur: vide in Φάρος & aliis locis. Verum est, similia quandoque Stephanum producere gentilia, sed magna hic conspicitur differentia inter πρωτότυπα: nam Κρατῖνος fit à Κρατίς, Siciliæ oppidum, quod nullam profectò habet convenientiam cum Ἀδραμυττῖνος. Tolerabilius fuisset, si emendasset Κρατινεῖος: nam Κρατίνειον etiam Siciliæ locus est, à quo gentile Κρατινεῖος formatur.

[16] Ἀδρήνη, πόλις Θρᾳκική.] Vossianus codex: Ἀδρήνη, πόλις Θρᾴκων. Leonclavius *Adranen* in Bithynia collocat, non longè à Prusa, dicitque à Turcis *Edrenes* appelluri. Oppidum antiquitatem adhuc decentatum.

[17] Τὸ ἐθνικὸν Ἀδρηνίτης, ὡς Συήνη Συηνίτης, Σελήνη Σεληνίτης.] Conveniunt Scripti, & vulgati codd. tamen mihi hæc finis non videntur; reciderem: τὸ ἐθνικὸν Ἀδρηνίτης, ὡς Συήνη Συηνίτης, Σελήνη Σεληνίτης. Vide Stephanum ipsum in Συήνη & Σελήνη.

[18] Δίδωσιν ἡ τέχνη &c.] Jam satis inculcavimus, quid passim per Τέχνη intelligat Stephanus. Lectorem ablegimus ad commentarium 39. paginæ 24. ne repetita crambe nauseam pariat.

[19] Ἄδρανον, πόλις Σικελ.] Urbis situm & conditorem indicat Diodorus lib. XIV, hisce verbis. Διονύσιος δ' ἐν τῇ Σικελίᾳ πόλιν ἔκτισεν ὑπ' αὐτὸν τὸν Αἴτνην λόφον, καὶ λόγῳ τινὶ ἐπιφανεῖ ἱερὸν ἀποτεμηθέντος αὐτόθι Ἀδράνου. Hoc est: *Dionysius in Sicilia oppidum sub ipsum Ætnam montem ædificavit, quod ab illustri quodam fano Hadranum vocavit.* Vide eundem Scriptorem lib. XVI, & Plutarchum in Timoleonte. Incolis hodiè *Aderno* dicitur.

[20] Ποταμὸν ὁμώνυμον ἔχουσα.] Quanquam hæc urbs fluvium habuerit cognominem, tamen non à fluvio, sed à fano quodam nomen accepit, uti superius diximus. Excipitur igitur hoc oppidum ab illa regula, quam Stephanus in voce Ἀκραγαντῖνος ex alio auctore citavit.

[21] Λέγεται καὶ κρατινικῶς Ἀδρανί. Ἀπολλόδωρος δὲ Ἀδρανίτας φησὶ τὸ ἐθνικόν.] Ut innumeris aliis locis apud hunc epitomatorem vocabula mirum atque immanem in modum corrupta leguntur, sic hic etiam καὶ & Ἀδρανίτας vitiata esse judicat Cluver. ex genuinis δὲ & Ἀδρανίτης; quæ proinde posteriora sic legit: λέγεται δὲ κρατινικῶς Ἀδρανί. Ἀπολλόδωρος δὲ Ἀδρανίτης φησὶ τὸ ἐθνικόν. Hoc est: *Vocatur autem is masculi generis Hadranitæ. Apollodorus verò gentilitium dicit Hadranitæ.* Nempe amnis ex oppidi nomine derivativo seu gentilitio vocabulo, quod antiquum etiam numisma refert, dicebatur *Hadranites*. Apollodorus verò aliud ab hoc gentilitium usurpavit *Hadranitæ*: quo Diodorus quoque & Plutarchus, locis suprà citatis, usi sunt. Amnis is hodieque vulgari appellatione dicitur *Fiume d'Aderno*.

[22] Ἀδράστεια, μεταξὺ Πριάπου καὶ Παρίου.] Legerem, Ἀδράστεια, πόλις μεταξὺ Πριάπου καὶ Παρίου. Nam procul dubio hæc Stephanus hausit ex Strabone, quem plurimum sequitur, similiter apud illum lib. XIII. Ἡ μὲν πόλις μεταξὺ Περκώτης καὶ Παισοῦ, ἔχουσι τοιοῦτον πάθος ἀμφότεροι, ὅτι ἡ μὲν, οὗτος ὁ Ἀτάρνης ὁ Ἀτραμυττηνὸς ἀπὸ Ἀδραστείας, καὶ Ἀγρίνιον ὁ

Παρίου. [63] ἀπὸ Ἀδράστου βασιλέως, [64] ὃς πρῶτος ἱδρύσατο Νεμέσεως ἱερόν. ἐκαλεῖτο δὲ ἡ χώρα Ἀδράστεια, καὶ Ἀδραστείας πεδίον, καὶ ἡ πόλις ἔτω. [65] Διονύσιος ἐν πρώτῃ Κυζίκου φησὶν, ἀπὸ Ἀδραστείας κεκλῆσθαι μιᾶς τῶν Ὀρεστιάδων νυμφῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ἀδραστεύς. [66] οἱ δὲ ὄπιχώριοι, Ἀδραστηνὸς, ὡς Κυζικηνὸς Φασιν. ἔστι δὲ καὶ Τρωάδος Ἀδράστεια πόλις. [67] ἀπὸ Ἀδραστείας θυγατρὸς Μελίσσου, τῆς Ἴδης, ἣ πρώτη βασιλεύσεις ἐν Τροίᾳ, [68] ὡς Χάραξ Ἑλληνικῶν δευτέρᾳ. τὸ δ' αὐτό ἐστι χωρίον, καὶ ἐθνικόν.

Ἀ Δ Ρ Ι Ἀ [69], πόλις, καὶ παρ' αὐτὴν, [70] κόλπος Ἀδρίας, [71] καὶ ποταμὸς ὁμοίως, ὡς Ἑκαταῖος. [72] ἡ χώρα τοῖς βοσκήμασιν ἐσὺν ἀγαθὴ, ὡς δὶς τίκτειν τὸ ἐνιαυτὸν, καὶ δίδυμα τίκτειν, πολλάκις καὶ τρεῖς δὲ τέσσαρας ἐρίφους τίκτειν. ἐνίοτε δὲ καὶ πέντε, καὶ πλείους. [73] καὶ τὰς ἀλεκτορίδας δὶς τίκτειν τῆς ἡμέρας. [74] τῷ δὲ μεγέθει πτίλων εἶναι μικροτέρας τῶν ἀρνείων. ὁ πολίτης καὶ ὁ πάροικος, Ἀδριανὸς, ὡς Ἀσιανός. καὶ Ἀδριάτης. ὕτως [75] Ἀδριατικὸν πέλαγος, ὡς ἀπὸ Πτελεάτης, ὁ Πτελεατικὸς οἶνος.

Ἀ Δ Ρ Ο Τ-

rium sita est, ab Adrasto rege nomen habens, qui primus Nemeseôs templum exstruxit. Regio autem Adrastea, campusque Adrasteæ, atque hoc modo etiam urbs vocabatur. Diogenes in primo libro, quem de Cyzico conscripsit, inquit, urbem ab Adrastea, quæ una ex Orestiadis Nymphis fuit, appellatam esse. Gentile est Adrastensis: Sed indigenæ dicunt Adrastenus, uti Cyzicenus. Enimverò Adrastea etiam Troadis locus est, qui ab Adrastea filia Melissi, qui & Idæ pater fuit, quæ primum in Troia regnavit, nomen accepit, uti refert Charax Hellenicorum secundo. Illud ipsum verò est oppidulum, & gentile.

ADRIA, urbs, & juxta eam sinus Adria, amnisque ejusdem nominis, uti Hecatæus perhibet. Regio pecoribus est egregia; ita ut bis pariant in anno, geminosque fœtus edant; sæpius etiam tres atque quatuor hedos; interdum vero quinque, ac plures: Gallinæ autem bis die pariant, quamquam omnibus aliis gallinis sint minores. Oppidanus indè & accola Adrianus dicitur, uti Asianus; & Adriates. Ita etiam Adriaticum mare appellatur, uti à Pteleates, Pteleaticum vinum.

ADROT-

[63] ἀπὸ τοῦ Πριήτου.] Sed quid huc facit ἀπὸ τοῦ Πριήτου? Incomparabilis ille Casaubonus nullum hîc mendum animadvertit: sine dubio legendum est: ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ, vel ἀπὸ τοῦ ἀπατέως. Apollon. Rhodius lib. 1.

Νάσον ἀπειρεσίῃ βωμὸν ἐπωνυμίῃ Ἀπόλλωνος.

Ubi Scholiastes, ὁ ἐν τῇ Δήλῳ πυθόμενος. Et idem in hoc loco Strabonis nobis de Diana affirmare licet. Verum enimvero hac emendatione ipse mihi vix satisfacio; nam si esset licitum tam longè à vulgata lectione divaguri referiberem, ἢ Ἀπριήτιδος Ἀδραστίας. Nam Suidas ex Demetrio Scepsio perhibet Dianam Adrastiam ibidem cultam fuisse: Δημήτριος δὲ ὁ Σκήψιος, Ἄρτεμιν φησὶν εἶναι, ἣν λέγει Ἀδράστειαν τὴν ἐξηγήσιν. Neque etiam displicet emendatio incomparabilis Gronovii, qui pro ἀπὸ τοῦ Πριήτου referiberet ἀπὸ τοῦ Παριάτου: nam certum est Priapum, Parium & Percoten vicina oppida fuisse. Sed ad rem: Plinius lib. v. cap. XXXII. toto cœlo errat, inter Parium & Adrastiam non distinguens, vel ejus verba in fœdissimo mendo cubant sic enim ibi legitur. *Deinde Percote oppidum, & Lampsacum, antea Pityusa dictum. Parium colonia, quam Homerus Adrastium appellavit*, &c.

[64] Ἀπὸ Ἀδράστου βασιλέως, ὃς πρῶτος &c.] Totam historiam lege apud Strabonem lib. XIII, & apud Eustathium ad Iliad. B. qui omnia huc pertinentia accuratissimè ex Geographo & Stephano iisdem fermè verbis transcripsit. Lege etiam Suidam, Apollodorum de Diis lib. III. Hyginum, Pausaniam atque alios.

[64] Ὃς δὲ πρῶτος ἱδρύσατο Νεμέσεως ἱερόν.] Salmasius ad oram sui cod. hæc verba emendare nititur: pro Νεμέσεως Νεμήσεως legendo, sed mutatio hæc non admodum est necessaria.

[65] Διονύσιος ἐν πρώτῃ Κυζίκου.] Si mei arbitrii res foret, referiberem. Διονύσιος ἐν πρώτῃ περὶ Κυζίκου. Sic videtur esse legendum ex voce Βίστωνος, ubi idem scriptor allegatur. Vide etiam Suidam.

[66] Οἱ δὲ ὀπιχώριοι, Ἀδραστηνὸς, ὡς Κυζικηνὸς.] Ab omnibus fermè hoc tractu sitis urbibus derivantur gentilia quæ in ηνὸς desinunt, quæ forma Arabicæ incolis est propria. Sic Ἀβυδηνὸς, Παισσηνὸς, Λαμψακηνὸς &c. Stephanus in voce Ἄβυδος inquit. Τὸ δὲ Ἀβυδος, Ἀβυδηνὸς, ὅπως Διδυμοτειχηνὸς, Κυζικηνὸς, καὶ τὰ ὅμοια.

[67] Ἀπὸ Ἀδραστείας θυγατρὸς Μελίσσου, τῆς Ἴδης.] Deest hîc conjunctio καὶ. Lege: ἀπὸ Ἀδραστείας θυγατρὸς Μελίσσου, τῆς καὶ Ἴδης. Ita etiam scribi debet locus Eustathii ad Iliad. B. pag. 355. Ἔστι δέ φησι καὶ πόλις Τρωικὴ, Ἀδράστεια, ἀπὸ Ἀδραστείας θυγατρὸς Μελίσσου, τῆς καὶ Ἴδης, ἧς πρώτου βασιλεύσαντος ἐν Τροίᾳ, ubi in vulgatis corruptè legitur ἧς Ἴδης. De hisce Melissi filiabus etiam exstat mentio apud Apollodorum lib. prim. Καὶ τοῦτον [scilicet Δία] φασὶν ἐκ Κύπρου τε, καὶ τῆς Μελισσέως θυγατρὸς Νύμφης, Ἀδρήστειάν τε καὶ Ἴδην. Corruptissimè in vulgatis legitur Μελισσέων, cum indubitanter Μελίσσου sit legendum.

[68] Ὡς Χάραξ.] Vide Vossium de Hist. Græcis lib. III.

[69] Ἀδρία.] Ad primam vocis literam quod attinet, apud plerosque auctores, qui de hac urbe mentionem faciunt, promiscuè, & sine, & cum aspiratione scriptam reperitur. Verum quia in antiquis numismatibus, & omnibus lapidibus, Cæsaris Hadriani nomen cum aspiratione legitur, constat Romanos ut plurimum hoc in vocabulo aspiratione usos fuisse. Hæc urbs antea Ἀτρία dicta fuit, ut in illa voce docebimus.

[70] Κόλπος Ἀδρίας.] Ita plerisque Græcis scriptoribus mare Adriaticum dicitur, & simpliciter quoque ὁ Ἀδρίας, Latinisque etiam nonnunquam eodem modo, *Adria*.

[71] Καὶ ποταμὸς ὁμοίως.] Sed antiquissimum illud Adriæ fluvii nomen, postea in vocabulum *Tartari* mutatum est, & ab accolis hodie *Tartaro* dicitur. Ita habet Plin. lib. III. cap. XVI: & Tacitus Histor. lib. III. *Cerina inter Hostilium, vicum Veronensium, & paludes Tartari fluminis, castra permunit; tutus loco; quum tergo flumine, latera objectis paludis tegerentur.*

[72] Ἡ χώρα τοῖς βοσκήμασιν ἐσὺν ἀγαθὴ.] De natura & fœcunditate soli tradit etiam Marcianus Heracleensis in Periegesi.

Διδυμοτόκοι γάρ φασι ἔμεν αἰπόλια πολλά. Hoc est:
Ajunt enim pecora gemellos fœtus edere.

Vide etiam Aristotelem in Mirandis.

[73] Καὶ τὰς ἀλεκτορίδας δὶς τίκτειν.] De gallinis Plinius lib. X, cap. LIII, ita loquitur. *Est autem tanta fœcunditas, ut aliquæ & sexagena pariant; aliquæ quotidie; aliquæ bis die; aliquæ in tantum, ut effœtæ intereant. Hadriatici tractus maximè.*

[74] Τῷ δὲ μεγέθει πτίλων εἶναι μικροτέρας τῶν ἀρνείων.] In Vossiano cod. & Salmasiusin Pall. aliter invenit. τῷ δὲ μεγέθει πτίλων ἰδίᾳ μικροτέρας ἀρνείων. Et pro μικρὰς conset μικρὰς referibendum esse.

[75] Ἀδριατικὸν πέλαγος.] Illud mare antea *Atriaticum* dictum

Α᾽ΔΡΟΤΤΑ [76], ᾰδετέρως χωρίον ἐν Λυδίᾳ παραθαλάττιον, ἐ κατάκρημνον. οἱ οἰκήτορες, Α᾽δροττῖται. [77] τῶν γὰρ εἰς α ᾰδετέρων οὐδέν πω παῖς Λυδοῖς, καὶ τ Καρίων οἰκοῦσι, χωρὶς τῶν εἰς ος, ὅπου τ ἐθνικῶν. δυνατὸν ἐ Α᾽δροττηνὸς, καὶ γὰρ ὁ τύπος τ Α᾽σιανῶν. καὶ ὕτως οἱ ὅπιχωρίοι λέγουσιν.

Α᾽ΔΡΥ᾽ΜΗΣ [78], Α᾽δρύμης, Λιβύης πόλις. λέγεται ἐ ᾰρρενικῶς, καὶ θηλυκῶς, καὶ ᾰδετέρως. [79] κέκληται ἀπό τινος Α᾽δρύμητος, ἢ ἡρωικῆς παραχθείσης εἰς εὐθείαν [80] καὶ τὸ ἐθνικὸν Α᾽δρυμήτιος, ὡς Βηρύτιος. ἄμεινον τὸ Α᾽δρύμις, [81] καὶ Α᾽δραμύσιος. οὐ γὰρ ἀπὸ ἡρωικῆς εὐθείας, ἀλλὰ παιδικῆς φορᾶσεως, παραλειπόντων).

Α᾽ΔΡΥΞ [82], ὡς Ε᾽ρυξ, ᾰρρενικὸν, πόλις Συρακουσίων. τὸ ἐθνικὸν Α᾽δρυκῖνος, ὡς Ε᾽ρυκῖνος καὶ Ε᾽ρυκος ἡρωικῆς. καὶ Α᾽δρυκίνη, ὡς Ε᾽ρυκίνη Α᾽φροδίτη.

Α᾽ΔΑΡΧΙ᾽ΔΑΙ [83], Λιβυκὸν ἔθνος, [84] ὡς Η᾽ρόδοτος.

Α᾽ΕΡΙ᾽Α [85], ἡ Α᾽ιγυπτος, παρὰ τ ἀέρα. καὶ γὰρ ἠερέεσσαν αὐτὴν φασιν. οἱ οὖν ἔνοικοι, ἀέριοι, καὶ ἀερῖται, ὡς τ ἀέρος ἡρωικῆς. ἐπὶ [80] καὶ

A ADROTTA, genere neutro, eſt oppidulum in Lydia maritimum, & præruptо loco ſitum. Incolæ Adrottenſes dicuntur. A neutris in A deſinentibus Lydi & Cariæ incolæ gentilia deducunt, quæ in ος terminantur. Poteſt etiam eſſe Adrottenus; talis enim Aſianorum formatio eſt, & hoc modo indigenæ B dicunt.

ADRYMES, Adrymetis, urbs Libyæ, quæ maſculino & fœminino, & neutro genere ita dicitur. Ab [heroe] aliquo Adrymetus appellata eſt, genitivo in nominativum traducto. Et C gentilitium eſt Adrymetius, uti Berytius. Sed præſtat dicere Adrymes, & indè Adramyſius. Nominativi enim quæ à genitivo formantur, citra poëticam locutionem, rariſſimi ſunt.

D ADRYX, uti Eryx, genere maſculino, Syracuſanorum urbs eſt. Gentile indè dicitur Adrycinus, uti Erycinus à genitivo Erycis: & Adrycina, uti Erycina Venus.

ADRYMACHĬDÆ, gens Libyca, uti E Herodotus perhibet.

AERĬA, ita olim Ægyptus ab aere dicta fuit; qua de cauſa eam ἠερόεσσαν nominant. Homines indè Acrii nominantur. Dicitur etiam Acrites, à genitivo Acris, Acria

dictum fuit; quia ipſa urbs *Adria* primum *Atria* vocabatur. Vide Plinium lib. III, cap. XVI. *Atrianorum paludes; quæ ſeptem maria appellantur; nobili porta oppidi Toſcorum Atria: à quo Atriaticum mare ante appellabatur; quod nunc Adriaticum.*

76 Α᾽δρόττα, ᾰδετέρως χωρίον ἐν Λυδίᾳ.] Suidas etiam neutro genere & plurali numero hujus loci mentionem facit. Ἐνοίκησις Α᾽δραμυττηνῶν σκήψεως ἐπιστρατεύσαντος τ ἐν Α᾽δραμυττίῳ τ ἀνεψιόν, ἃ καὶ ἐν Λυδίᾳ. ἐγράφη μελίτωνι. Ita hic locus eſt legendus, quem ſua verſione ſatis futili & ridicula Portus adhuc multò magis deformaverat, qui ita eſt vertendus, ut commodum inde ſenſum percipiamus. *Exſtephani Aphrodiſienſis Sophiſtæ Adrumetis, quæ in Lydia ſita fuit, mutatione ſui ex claro incolæ. Scripſit exercitationes.*

77 Τῶν γὰρ εἰς α ᾰδετέρων πω παῖς Λυδοῖς τ καὶ Καρίων οἰκοῦσι, χωρὶς τῶν εἰς ος ὅπου τ ἐθνικῶν.] Hæc ſunt corruptiſſima & mutila. Scriberem, licet in MSS & omnibus editionibus aliter invenerim; πλὴν εἰς α ᾰδετέρων, παρὰ τοῖς Λυδοῖς τ καὶ Καρίων οἰκοῦσι, χωρὶς τῶν εἰς ος ὅπου τ ἐθνικῶν ποιεῖ. Sic loqui ſolet noſter Epitomator; quare huic emendationi lectiones minimè reclamaturos eſſe puto.

78 Α᾽δρύμης, Α᾽δρύμητος, Λιβύης πόλις.] De ſitu hujus oppidi videndus Ptolemæus lib. IV. cap. III. Plinius lib. VI. cap. XXXVI. Tam varias hæc oppidi nomen habet formas, quam auctores reperiuntur, qui de illo mentionem faciunt. Ptolemæus: Α᾽δρύμητος κολπος. Strabo, Α᾽δρύμης. Plutarchus in Catone Min. Α᾽δρυμᾶς genere fœminino. Appianus in Punicis: ἐς Α᾽δρύμητα Λιβύης κατάρατον πόλιν. Adeò ut verum ſit apud Græcos omni genere nomen uſurpatum fuiſſe, uti Stephanus perhibet. Apud Latinos reperitur *Adrumetum*, *Adrumetus*, & cum adſpiratione *Hadrumetum*. Salluſtius in bello Jugurth. *Adrumetum*, *Leptim*, *aliaſque urbes in ora maritima condidere*, nempe Phœnicum colonix. Et Iſidorus Orig. LXIV. cap. V. *Byzacium regio in duabus nobiliſſimis urbibus nomen ſortita eſt, ex quibus una Adrumetum vocatur.* Et apud Æthicum in Aſiæ deſcriptione, aliiſque cum adſpiratione legitur.

79 Κέκληται δὲ ἀπό τινος Α᾽δρύμητος.] Urbium etymologias à Numinibus, vel ab Heroe Græci deducunt. Magnus Scaliger, & ex eo Druſius, Calaubonus aliique in Reprehenſ. Strabon. [illegible] & Acherontis oſtium explicant, quaſi *Adrumentum* idem eſſet quod Hebraïs חצרמות. Verum hæc refutavit Bochartus in ſuo Phaleg. pag. 522. & 523, & ſpecioſiora in medium produxit, quæ ibidem legi poſſunt.

80 Καὶ τὸ ἐθνικὸν Α᾽δρυμήτιος.] Latini differunt, & alio modo gentile efferant. Spartianus in Didio Juliano circa principium. *Avus paternus Inſuber Mediolanenſis: maternus ex Adrumentina colonia.* Aſt ſine N in antepenultima habet antiqua inſcriptio apud Sanctium. COLONIA CONCORDIA ULPIA TRAJANA AUG. FRUGIFERA HADRUMETINA.

81 Καὶ Α᾽δραμύσιος.] Illud gentilitium puto eſſe corruptiſſimum, & debere legi Α᾽δρυμήτιος.] Præter hæc duo gentilia à Stephano jam producta, tertium reperitur in voce Τανίτ, nempe Α᾽δρυμητανός: ſed eſt profligatiſſimum, uti ſuo loco demonſtrabimus.

82 Α᾽δρυξ, ὡς Ε᾽ρυξ, ᾰρρενικὸν.] Voſſianus codex: Α᾽δρυξ, ὡς Ε᾽ρυξ, ᾰρρενικῶς. Vide Cluverium in antiquæ Siciliæ deſcriptione pag. 363.

83 Α᾽δαρχίδαι, Λιβυκὸν ἔθνος.] Sic libri ſcripti & editi exhibent, attamen hic locus eſt corruptiſſimus, uti docet vir incomparabilis I. Voſſius in commentariis ad Scylacem Caryandenſem, quique eum ita emendat Α᾽δρυμαχίδαι, Λιβυκὸν ἔθνος. Hujus gentis meminit & Silius lib. IX:

Et Maſſyla acies, & ferro vivere Latum
Vulgus Adrymachidæ.

84 Ὡς Η᾽ρόδοτος.] Locus Herodoti quem Epitomator reſpicit, exſtat in Melpomene. Utuntur iiſdem fermè moribus quibus Ægyptii. Veſtem geſtant quales & alii Libyes, uxores eorum in utroque crure armillam æream. Eadem capitis comam alunt: quarum quæque ſuos quos capit pediculos pramordet, atque ita abjicit. Hoc illi ex Libybus ſoli faciunt: ſolique virgines nupturas regi exhibent, & quæ illi placuerit, eam devirginat.

85 Α᾽ερία ἡ Α᾽ίγυπτος.] Fuit hæc vetuſtiſſimum Ægypti nomen, uti liquet ex Euſebii Chronico ſub Moſis tempora, & ſic appellabatur antequam Ægyptus diceretur. Παροικεῖ δὲ ἡ Α᾽ίγυπτος πρὸς Βυβλίους Α᾽ιγύπτιος ἐπὶ ἔτη ρκεπτακόσια τῶν χρόνων Λίγυπτος τῆς ἰδίας ἐπικλήσεως, ἣ πρότερον πᾶς Ε᾽θνους Α᾽ερία ἐκλήθη. Sed hunc locum multo auctiorem produxit eruditiſſimus Schelius in ſua imaginate de Vitulo

[88] καὶ Κελτικὴ πόλις Ἀερία, ὡς Ἀπολλόδω- A
ρος [87] ἐν χρονικῶν πρώτῳ. [88] ἔστι δὲ ἄλλη
Κρήτης οὐκ ἀσήμου, ἡ ἐλέγετο νῆσος Ἀερία,
[89] ἡ Ἰδαία, [90] ἡ Δολιχὴ, διὰ τὸ μῆκος.
ἐθνικὸν, τὸ αὐτό.

ΑΖΑΝΙΑ [91], μέρος τῆς Ἀρκαδίας, ἀπὸ B
Ἄζανος τοῦ Ἀρκάδος. οἱ οἰκήτορες Ἀζανεῖς,
[92] καὶ Ἀζῆνες. καὶ Ἀζάνιος, καὶ Ἀζανία, καὶ
Ἀζάνιον. [93] Εὔδοξος δὲ ἐν ἕκτῃ γῆς περιόδου
φησὶν, [94] ἔστι κρήνη τῆς Ἀζηνίας, [95] ἣ τοὺς γευ-
σαμένους ὕδατος, οἴνου μηδὲ πάνυ ἡσυχίου ὄζειν C
οὐκ ἀνέχεσθαι. [96] εἰς ἣν λέγουσι Μελάμποδα, ὅτε τὰς Προιτίδας ἐκάθαιρεν, ἐμβαλεῖν
τὰ φάρμακα. ἔστι δὲ μοῖρα τῆς Ἀρκαδίας
ἡ Ἀζανία. διήρηται δὲ εἰς τρία, Παρράσιος,
Ἀζᾶνας, Τραπεζουντίους. καὶ ἔχει ἡ Ἀζανία D
πόλεις

Aeria item est urbs Celtica, uti refert Apollodorus Chronicorum quarto. Est & alia Cretæ, non ignobilis, quæ insula Aeria, & Idæa, & Doliche ob longitudinem nominabatur. Gentilitia habet eadem.

AZANIA, pars Arcadiæ, quæ ab Azane Arcadis filio ita dicta est. Incolæ vocantur Azanenses, & Azanes. Dicitur item Azanius, & Azania, & Azanium, Eudoxus verò in sexto de circuitu terræ hæc refert. Fons quidam est in Azania, quæ efficit, ut ejus aquam gustantes, vini odorem ferre non possint. In hunc Melampodem medicamenta purgantia injecisse ajunt, quando Proetides purgabat. Azania autem pars est Arcadiæ, quæ in tres divisa est; nempe in Parrhasios, Azanes, & Trapezuntios. Habetque Azania urbes

de Vitulo aureo. Βασιλεὺς ὁ ἀδελφὸς αὐτῷ (Armais regis) ὁ Αἴγυπτος κατέφθειρεν ἔτη ἑπτὰ καὶ εἴκοσιν Ἀπίδος τοῦ βοὸς μόνου τοῦ ἱεροῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἰδίου ἀνελόντα ἢ τις αὐτόχειρ Μεμφίτης, παρ' Ἕλλησι δὲ Ἀπόλλων ὀνόμαζον. Hoc est. *Rannesses frater Armais Ægyptus dictus, regnum ebrimnis in Ægypto annos* LXVIII. *Regionem à suo nomine Ægyptum, quæ prius in Mestræa, Græcis vero Aeria nuncupata est, denominavit.* Hoc nomine Ægyptum insignivit Apollonii Scholiastes ad hæc poëtæ verba, quæ exstant lib. prim.

---- Ἠ ῥα πολυλήϊος αἶσα Πελάσγου.
Πυρρὸ τὸ μάλιστον νῆσος ἔχεν ἐρατεινὴ. ἔστι γὰρ ἐν τῇ Αἰγύπτῳ Ἠλείου φασίν. Vide etiam Stephanum in voce Αἴγυπτος.

[89] Καὶ Καλλιὰ πόλις Ἀερία.] Unde oppidum illud, situm in Narbonensi Gallia, nomen habet, docet Strabo lib. IV. ita enim ille: εἰσὶ δὲ ἐν τῷ μεταξὺ πόλεις Ἀουενίων, ἥ τε Ἀρασκὸν, καὶ Ἀερία, τῷ ὄντι φησὶ Δημοσθένης Ἀερίαν, ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ ἱδρῦσθαι μεγάλην. Hoc est. *In medio sunt urbes Avenio, Arausio, Aeria, vereè (ut ait Artemidorus) sic dicta, quod sita est celsissimo loco.* Hujus oppidi etiam meminit Plinius lib. III. cap. IV.

[90] Ἐν ἑρκυνίοις πυκάζῃσι.] Salmasius in recentioribus MSS invenit, Ἐν ἑρκυνίοις δέλτοισι.

[91] Ἔστι δὲ καὶ Κρήτης.] Imo sic olim ipsa Creta appellata fuisse infra ipse testatur Stephanus. Plinius lib. IV. cap. XII. *Dejadæ eam à Creta nympha Hesperidis filia, Anaximander a rege Curetum, Philyssides, Mallotes Crates primum Aeriam dictam, deinde postea Curetin: & Macaron nemorosi à temperie cæli appellatam existimavere.* Hesychius qui se passim in oppidorum situ & nominibus imperitum prodit, Cretam Asteriam nuncupatam fuisse testatur. Ἀστερία, ἡ Κρήτη δὲ ἡ Δίκτυννα ὑπὸ τινων ὀνομάζεται.

[92] Καὶ Ἰδαία.] Nomen illud Creta videtur accepisse à Nympha Ide, quæ cum Adrastea Jovem in isthac insula enutrivit, vel ab Ida monte altissimo, de quo Virgil. lib. III.

Creta Jovis magni medio jacet insula ponto,
Mons Ida illis ubi, & gentis cunabula nostræ.

Hinc de causa Aristophanes in Ranis Cretenses Idæ prolem nominat.

Ἀλλ' ἢ Κρῆτες Ἴδης τίκτει
Τοὺς τόξα λαβόντας, ὑπερμισεῖσαν.

Vide Stephanum in voce Κρήτη, & Strabonem lib. X.

[93] Καὶ Δολιχὴ, διὰ τὸ μῆκος.] Mirum est Stephanum hujus appellationis in voce Κρήτη non meminisse. De longitudine hujus insulæ lege Strabonem lib. X. Ipsa vox Δολιχὴ longitudinem denotat. Hesychius: Δολιχὴ, μακρὰ. Δολιχὸν, μακρὸν. Δολιχὸς, μακρὸς, ἢ μῆκος χρόνου. Fuerunt & alia loca quæ hoc nomine insignichantur. Vide Plinium lib. IV. cap. XII. & Stephanum in Γόρτυν.

[94] Ἀζανία, μέρος τῆς Ἀρκαδίας, ἀπὸ Ἄζανος τοῦ Ἀρκάδος.] Ita habent codices scripti & editi: sed corruptè. Legendum est: Ἀζανία, μέρος τῆς Ἀρκαδίας, ἀπὸ Ἄζανος τοῦ Ἀρκάδος. Nostræ emendationis fundamentum exstat apud Pausaniam in Arcadicis, ubi sic legitur. Τοὺς δὲ παῖδας, ὡς ἐκβήσεσθαι, διανεῖμαι Ἀρκὰς τρισὶ τὴν χώραν. καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀζᾶνος ἡ Ἀζανία μοῖρα ἀνομάσθη. Hoc est: *Ast filios jam adultis regionem in tres partes divisse, & ab Azane, Azania, quæ ei evenit pars, appellata est.* Lege etiam Scholiast. in Euripidis Orestem, & Eustathium ad Iliad. B. pag. 300.

[95] Καὶ Ἀζῆνις.] Scriberem, καὶ Ἀζῆνις. Strabo lib. VIII. Δοκεῖ δὲ παλαιότατα ἔθνη ἴσως τὰ Ἀρκαδικὰ τῶν Ἑλληνικῶν εἶναι, Ἀζᾶνές τε καὶ Παῤῥάσιοι, καὶ πάντες τοιοῦτοι. *Videntur autem Arcadica gentes esse vetustissimæ Græcarum Azanes & Parrhasii, & alii similes.* Ita quoque infrà referiberem, ἔστι κρήνη τῆς Ἀζᾶνος, pro ἔστι κρήνη τῆς Ἀζηνίας.

[96] Εἰς ἣν λέγουσι Μελάμποδα, ὅτε τὰς Προιτίδας ἐκάθαιρεν.] Vide pag. VIII. commentario 70.

[97] Ἔστι κρήνη τῆς Ἀζηνίας.] Legerem, ἔστι κρήνη τῆς Ἀζηνίας. Fontis nomen reticet Stephanus, quod expressum reperitur apud Ovidium Metamorph. lib. XV. & ab ipso *Clitorius* appellatur. Non convenit Stephanus cum aliis, affirmans hunc fontem vel locum, ubi Proetides purgabat Melampus, fuisse in oppido cui nomen est Λουσοί, πόλις Ἀρκαδίας, ὅπου Μελάμπους ἔλουσε τὰς Προίτου θυγατέρας, ἢ ἔνιοι τῆς μανίας. Alias profectò habebat vires hic fons circa Lusios: de quo Plinius lib. XXXI. cap. II. inquit. *At Lusii Arcadiæ quodam fonte muros terrestres vivere & conversari.* Hic igitur Clitorius fons nomen habuit ab oppido cui nomen erat Κλείτωρ teste Strabone, Vitruvio & Pausania in Arcadicis. Insigniter igitur errat Isidorus qui hunc fortem alibi in Italia collocat. Ita enim inquit. libro XIII. cap. XIII. De aquarum diversitate. *Ex Clitorio lacu Italiæ qui biberint, vini tædium habent.*

[98] Ἡ δὲ τὰς γαλαπιδήρους ἢ ὕδατος ποιεῖ μηδὲ τὸ ὁπωσοῦν ἢ ὄσον ἀνέχεσθαι.] Xylander optimè sic restituit. Pessimè in Aldina & Florentina editione legitur: ἡ τὰς γαλαπιδήρους ἢ ὕδατος ποιεῖ μηδὲ τὸ ὁπωσοῦν ἢ ὕδατος ἀνέχεσθαι. Ita mihi etiam codex Vossianus exhibuit, neque aliter Salmasius invenit in Palatinis. Xylandri lectionem esse probissimam evincitur ex aliis scriptoribus, Plinius lib. XXXI. cap. II. inquit. *Vinum tædio venire his, qui ex Clitorio lacu biberint.* Idem perhibet Ovidius cujus locum mox producemus. Neque ab his dissentit Etymologici Mag. auctor. Κλείτωρ, ὄνομα πόλεως, ἀπὸ τοῦ κλύω, Κλυτώριον, τοπικῶς δὲ οἱ νεώτεροι, ἐπὶ δὲ τῆς παρὰ τὸ πολύ τῆς πόλεως, ἐκ τοῦ γαλαπιδήρους, ἀπομορφοῦσι τὸ ὄνομα.

[99] Ἐις δὲ λέγουσι Μελάμποδα, ὅτε τὰς Προιτίδας ἐκάθαιρεν. &c.] Hunc fabulam habemus apud Apollodorum lib. II. & Ovidium lib. XV, cujus hæc sunt verba.

Clitorio quicunque fuit de fonte bevarit;
Vina fugit: gaudetque meris abstemius undis,
Seu vis est in aqua calido contraria vino:
Sive, quod indigenæ memorant, Amithaone natos,
Proetidas attonitas postquam per carmen & herbas
Eripuit furiis; purgamina mentis, in illos
Misit aquas: odiumque meri permansit in undis.

πόλεις ἑπταικαίδεκα, [97] ἃς ἔλαχεν Ἄζηλις. [98] ἔστι δὲ Μασσαλίας ἄλλη, ὡς Φίλων. A urbes septendecim, quas Azen obtinuit. Est & alia Massiliæ, uti Philo testatur.

ΑΖΑΝΟΙ [99], φρυγίας πόλις. Στράβων δωδεκάτῃ. [1] Τῆς δὲ Ἐπικήτου Φρυγίας Ἄζανοί τε εἰσι, καὶ Νακώλεια. οἱ πολῖται, Ἀζανίται. τὸ θηλυκὸν, Ἀζανίτης. [2] Ἡρωδιανὸς ἐν πρώτῃ καθολικῆς προσῳδίας τῆς αι διφθόγγου λέγων, Ἄιζηλις Ταντάλου παῖς. ἀφ' οὗ ἐν Φρυγίᾳ πόλις Ἄιζανοί. τινὲς δὲ Ἄζάνιον αὐτὴν φασιν. [3] Ἑρμογένης δέ φησιν, οὐ δεῖ οὕτως, [4] ἀλλ' Ἐξυάνην αὐτὴν καλεῖσθαι. λέγεται γὰρ περὶ τὸν τόπον ἀγροικίας εἶναι, λιμοῦ δὲ γενομένου, συνελθόντες οἱ πέριξ, ἔθυσαν [5] εὐφορείαν θηρεύσαντες. οὐκ ἀκουσάντων δὲ τῶν θεῶν, Εὐφορβὸν τὸν ἀλώπεκα, ὅ ἐστιν ἀλωπηξ, καὶ ἔχιν, ὅ ἐστιν ἐχῖνον, θῦσαι τοῖς δαίμοσιν. [6] ἐυαρεστηθέντων δὲ τῶν θεῶν, εὐφορίαν ἠνέγκαντο, καὶ τὴν γῆν πολυκαρπῆσαι. τοὺς δὲ περοίκους πυθομένους, [7] ἱερέα τε ἄρχοντα αὐτῶν σῆσαι. ἐξ οὗπερ καὶ [8] κληθῆναι πάλιν Ἐξυάνην. ὃ μεθερμηνευόμενον, ἔστιν ἐχινοαλώπηξ. ἔοικε δὲ μεταλλοιῶσθαι [9] ὁ ἐκ τοῦ ξυάνου τὸ Ἄζάνιον. ἔστι δὲ ὁμοιον τῷ Βυθηνίῳ, περὶ ὃ ἐρῶμεν. A Azanis, uti habet Strabo lib. XII. Et Azani, & Nacolia Phrygiæ Epicteti urbes sunt. Cives indè Azanitæ dicuntur; & fœmininum Azanitis. Herodianus in primo de Universali vult primam vocis syllabam per αι scribi, ita dicens: Æzen Tantali filius fuit, à quo in Phrygia urbs Æzani nomen accepit; quam aliqui Azanium appellant. Sed Hermogenes inquit: Non oportet eam hoc modo, sed Exuanum appellari. Narratur enim circa hunc locum villas esse quasdam; exorta autem fame, pastores, qui convenerant, pro vilitate annonæ sacrificia fecisse: Diis autem, non exaudientibus, Euphorbum ὁ ἐστιν ἀλώπεκα, quod vulpem, & ἔχιν, quod Echinum significat Dæmonibus sacrificasse: Diis autem placatis terram alimenti copiam & multos fructus produxisse; & accolas, cum hæc cognovissent, cum sacerdotem & ducem constituisse; & hac occasione urbem Exuanum appellatam fuisse, quod si interpreteris, Echinuvulpem denotat. Sed ex voce ἐξυάνου Ἀζάνιον transmutatum videtur; est autem Bythenio simile, de quo dicemus.

ΑΖΕΙΩΤΑΙ [10], ἔθνος Τρωάδος, ὡς Ἑλλάνικος ἐν τοῖς περὶ Λυδίαν λέγει. ἔοικε δὲ τὸ πρωτότυπον Ἄζεια εἶναι, [11] ἵν' ᾖ ὡς [12] Μάρκια Μαρκιώτης. Ῥάφια Ῥαφειώτης. λέγονται δὲ καὶ Ἄζειοί. AZEIŌTÆ, gens Troadis, uti habet Hellanicus, qui res Lydiæ conscripsit. Primitivum verò Azeia esse videtur, ut sit tanquam Marcia Marciota, Rapheia Rapheiota. Verum dicuntur etiam Azei.

ΑΖΗΝΙΑ [13], ὡς Πλωθία, [14] Λυσία, δῆμος AZENĬA, uti Plothia, Lusia, populus

[97] Ἃς ἔλαχεν Ἄζηλις.] Lege indubitanter: ἃς ἔλαχεν Ἄζάν. nam indè genitivus Ἄζᾶνος, qui sæpissime occurrit apud Pausaniam in Arcadicis.

[98] Ἔστι δὲ Μασσαλίας ἄλλη.] Nemo quod sciam Geographorum aut Historicorum circa Massiliam oppidum hoc nomine collocavit. Ptolemæus lib. IV. cap. VIII. Azaniæ meminit, cujus hæc sunt verba: Τὰ δὲ λοιπὰ τῆς χώρας, ἀνυδροτάτης δὲ τῆς Αἰθιοπικῆς ἐχούσης τὸν μέσον τόπον ἄκαρπόν τε καὶ ἄνυδρον χώραν, ἐπέχουσιν Ἄζανίαν τε καὶ Βαρβαρίτην. *Reliqua regionis, quæ occidentaliora sunt Æthiopum montibus, tenent post arenosam & aridam regionem, ii qui sunt Azaniam & Barbaritem.* Adeò ut hic Epitomatoris locus in mendo culpare videtur, apud quem forte legendum est: ἐν τῇ Αἰθιοπίας ἄλλη. Plinius Azanii maris meminit, quod inter Æthiopiam & Indiam citeriorem situm est. lib. VI. cap. XXIV.

[99] Ἄζανοί, Φρυγίας πόλις.] Oppidum illud à Ptolemæo, si locus sit sanus, lib. V. cap. II. Ἀζανὶς nuncupatur.

[1] Τῆς δὲ Ἐπικήτου Φρυγίας Ἄζανοί τε εἰσι καὶ Νακώλεια.] Sunt verba Strabonis, quæ leguntur libro ab auctore nostro citato. Sed pro Νακώλεια rescribendum est Νακόλεια cum O parvo, uti habet Strabo, & ipse Stephanus ubi de hac urbe loquitur.

[2] Ἡρωδιανὸς ἐν πρώτῃ καθολικῆς προσῳδίας τῆς αι διφθόγγου λέγων.] Sic omnes habent editiones, sed perperam. Salmasius in vetere Palatino legebat: Ἡρωδιανὸς ἀφ' οὗ τὰς αι ἐν διφθόγγῳ τίθησι λέγων, & addit hanc sine dubio veram esse lectionem. In Voss. inveni: Ἡρωδιανὸς ἀφ' οὗ τὰς αι ἐν διφθόγγῳ λέγων.

[3] Ἑρμογένης δέ φησιν.] Fortasse hic est, cujus Fl. Josephus lib. I. contra Apionem meminit. Scripserat enim περὶ Φρυγίας teste Apollonii Rhodii Scholiast. in lib. II.

[4] Ἀλλ' Ἐξυάνην αὐτὴν καλεῖσθαι.] Libri editi inter se non conveniunt, in Aldina ac Florentina editione habetur: ἀλλ' Ἐξυάζειν αὐτὴν καλεῖσθαι. Hæc lectio est corruptissima, quam Salmasius etiam in Palatinis codd. invenit. Perperam mihi codex Vossianus exhibuit, ἀλλ' ἐξυάζειν αὐτὴν καλεῖσθαι. Xylandri igitur lectionem approbamus, donec alius nobis meliorem demonstret.

[5] Εὐφορείαν θηρεύσαντες.] Quanquam hæc lectio tolerari posset, referiberem tamen, uti in Palatinis invenit Salmasius & nos in Vossiano: nempè, εὐφορίαν θηρεύσας: imo sine ulla dubitatione sic est legendum. Infrà paucis interjectis lineis eadem phrasis occurrit, & licet illo loco scripti & editi inter se nihil discrepent, simili tamen modo ibidem reponendum videtur.

[6] Εὐαρεστηθέντων δὲ τῶν θεῶν.] Vossianus cod. perperam: ἐυαρεστησάντων δὲ τῶν θεῶν: pro ἐυαρεστησάντων δὲ τῶν θεῶν.

[7] Τὸν ἱερέα καὶ ἄρχοντα αὐτῶν σῆσαι.] Codex Voss. ἱερέα καὶ ἄρχοντα αὐτῶν κατέστησαν. Quæ vera est loci lectio, quamque Salmasius in Pall. reperit.

[8] Καὶ κληθῆναι πάλιν Ἐξυάνην.] Sic edidit Xylander: sed aliæ editiones habent: καὶ κληθῆναι πάλιν ἐξυάνου. Et ita Salmasius, & etiam nos in scriptis codd. legimus.

[9] Ἐκ τοῦ ξυάνου τὸ Ἄζάνιον.] Ita constanter habent libri scripti & editi: sed sine dubio legendum, ἐκ τῆς ἐξυάνου τὸ Ἄζάνιον. Et ita hic locus cum antecedentibus conveniet.

[10] Ἄζηνίαν, ἔθνος Τρωάδος.] Fortassis idem est populus, de quo apud Hesychium. Ἄζηνίαν, ἔθνος Τρωάδος.

[11] Ἵν' ᾖ ὡς Μάρκια.] In Vossiano MS. ἵνα ᾖ ὡς Μάρκια.

[12] Μάρκια Μαρκιώτης, Ῥάφια Ῥαφειώτης.] Propriis suis locis Stephanus ab hisce vocibus alia gentilia formavit: à Μάρκια Μαρκιώτης & à Ῥάφια Ῥαφειώτης, de quibus postea agemus.

[13] Ἀζηνία, ὡς Πλωθία.] Sic reposuimus pro Ἀζηνίαν, ὡς Πλωθίαι, uti excusum est in Xylandri & aliorum editionibus. Sed pro Πλωθίαι ipse Epitomator suo loco habet Πλαθία. De hac tribu eadem legere licet apud Harpocrationem pag. 9. & Hesychium.

[14] Λυσία.] Xylander hanc vocem in ultima figurâ. Vide Stephanum in Ἀσσία.

δῆμος ἐν Ἀτθικῇ τῆς Ἱππωθωντίδος φυλῆς. A
[17] ὁ δημότης Ἀζηνιεύς, ὡς Ἐρχιεύς. [18] τὸ πτηνὸν, δῆλον.

ΑΖΙΛΙΣ [19], πόλις Λιβύης. [20] οἱ δὲ περὶ Σαλλούστιον, οὐ πόλιν, ἀλλὰ τόπον φασὶ καὶ ποταμὸν εἶναι. [21] τινὲς δὲ Ἄζιριν αὐτὴν B
λέγουσι τὴν χώραν. [22] Κάραξ δὲ Ἄξιρον λέγει αὐτήν. [23] ὁ πολίτης Ἀζιλίτης. [24] ὅτι πρωτοτύπων εἰς ις τῷ Λιβυκῷ χαρακτῆρι, καὶ Ἀιγυπτίῳ. καὶ ὡς Κράμβους Κραμβίτης. [25] εἰ δὲ οὐδετέρως Ἄξιρον, τὸ ἐθνικὸν Ἄξιρις, ὡς Σιμωνίς.

ΑΖΩΡΟΣ [26], πόλις Πελαγωνίας, [27] τῆς λεγομένης Τριπολίτιδος, ὡς Στράβων, ἀπὸ τινος ἐκτισμένη Ἄζωρος. λέγεται δὲ πληθυντικῶς, ἐν Ἀζώροις. ὁ πολίτης Ἀζωρίτης ὡς D
Ἀλωρίτης. [28] πόλις δὲ Μακεδονίας ἡ Ἄλωρος. [29] Ἀρριανὸς Ἀζώριαν αὐτὴν φησιν. ἢ Ἀζωριάτης, [30] ὡς Βοττιάτης. ἢ Ἀζωρεύς, ὡς Ἀλεξανδρεύς.

ΑΖΩΤΟΣ [31], πόλις Παλαιστίνης. E
[32] πεύ-

lus Atticus Hippothoontidis tribus. Popularis Azenienſis dicitur, uti Ericeenſis. Locale manifeſtum eſt.

AZILIS, urbs Libyæ. Enimvero Salluſtius non urbem, ſed locum & fluvium eſſe perhibet. Quidam vero hunc locum Azirin, cum R nominant: ſed Charax cum Axirum nuncupat. Civis Azilites dicitur. Quando primitivum exit in ς, derivativum Libyco & Ægyptio loquendi modo in της terminatur, uti Crambutis Crambutites. Si autem genere neutro dicatur Axirum, gentile erit Axirenſis, uti Sumienſis.

AZORUS, urbs Pelagoniæ, Tripolitidis dictæ, uti Strabo perhibet, quæ ab Azoro quodam ædificata eſt. Plurali numero dicitur in Azoris. Civis Azorites vocatur, uti Alorites: (Alorus vero urbs Macedoniæ eſt, quam Arrianus Azoriam appellat.) ſive Azoriates, uti Bottiæates, ſive Azorenſis, uti Alexandrenſis.

AZOTUS, urbs Palæſtinæ, quam ali-

[17] Ὁ δημότης Ἀζηνιεύς, ὡς Ἀρχιεύς.] Scribendum ſine ulla dubitatione: ὁ δημότης Ἀζηνιεύς, ὡς Ἐρικεεύς. Stephano Ἐρίκεια eſt δῆμος Ἀττικῆς Ἱππωθωντίδος φυλῆς, cujus popularis dicitur Ἐρικεεύς. Mendum huic non diſſimile etiam apud Suidam in Ἀζηνιεύς occurrit, cujus locus ita eſt legendus: ἀφ' ἧς ὁ φυλέτης Ἀζηνιεύς, καὶ Ἀζηνιεῖς, καὶ Ἐρικεύς, καὶ Ἐλαιεύς: ubi nunc corruptè legitur, Ἐρχιεύς & Ἀλαιεύς.

[18] Τὸ πτηνὸν δῆλον.] In Palatinis Salmaſ. invenit: πτηνὸν δῆλον: & ita quoque Voſſianus exhibet.

[19] Ἄζιλις, πόλις Λιβύης.] Situm hujus oppidi manifeſtè indicat Herodotus lib. IV. Καὶ ἐν τῇ ἠπείρῳ Μασσυλίῳ λιμένα ἐστὶ, καὶ Ἄζιρις, πρὸς οἷς Κυρηναῖοι ὤικισαν. *Atque in continente eſt portus Maſſyliorum & Azirin, quam Cyrenæi incoluêre.* Sed notandum eſt oppidi nomen hic cum R ſcribi, quam ſcriptionem etiam Steph. ex aliis infra obſervavit.

[20] Οἱ δὲ περὶ Σαλλούστιον, οὐ πόλιν, ἀλλὰ τόπον φασὶ, καὶ ποταμὸν εἶναι.] Nomen Salluſtii ab auctore noſtro cum ſimplici lambda ſcriptum eſt, quod ſequioris ævi ſcriptoribus Græcis videtur facile familiariſſimum, nam ſimiliter etiam reperitur apud Anonymum in Olympiadum ἀναγραφῇ, quem L. Holſtenius in commentariis ad Cluverii Italiam eſſe Scaligerum ipſum ter affirmat. Conſtat tamen cum duplici lambda ſcribendum, quemadmodum legitur in MSS antiquiſſimis, & eſſoſſis lapidibus, uti jam aliis eſt demonſtratum. Hujus oppidi neque in bello Jugurthino, neque in Salluſtii fragmentis, aliqua exſtat memoria. Scholiaſtes in Callimachum ſcribit eſſe ὄρος & ποταμὸν Λιβύης.

[21] Τινὲς δὲ Ἄζιριν αὐτὴν ἔφη Κάραξ λέγουσι τὴν χώραν.] Sic ſcripſit Herodotus, uti paullò ante indicavimus, neque aliter Callimachus, Hymno in Apoll. cujus hæc ſunt verba.

---- Πρωτιστὰ δὲ νύμφας Ἀζιρὸν ἔναιον.

[22] Κάραξ δὲ Ἄξιρον λέγει αὐτήν.] Ptolemæus lib. IV. cap. V. in Nomo Marmaricæ ponit villam, quæ Ἄξυλις dicitur. Salmaſius ad Solinum eundem hunc affirmat eſſe locum, de quo ſit mentio apud Herod. lib. IV, cujus locum ſuprà in medium produximus.

[23] Ὁ πολίτης Ἀζιλίτης.] Optimè ſic reſcripſit Xylander pro ὁ πολίτης Ἀξιλίτης, quod exhibent codices ſcripti & editi. Sed à librariis non tantum, verum etiam ab ipſis ſcriptoribus hæ literæ ζ & ξ ſæpiſſimè confunduntur, cujus rei plurima apud Stephanum noſtrum exempla ſunt obvia: Ἄζηρις, πόλις Λιβύης πρὸς τῷ Σύρτι. de qua & alio loco inquit: Ἄξηρις, πόλις Λιβύης, quæ proreſus eadem cum priori videtur. Sic Τσπάζιον inſula Indica Ταπροβάνης ἐκαλεῖτο πρότερον antea per ξ ſcribebatur. Quod Ptolemæo Ζιλία, illud Stephano Ξιλία: & quod Joſepho Ζιφλών hoc Stephano Ξιφλών appellatur.

[24] Ὅτι πρωτοτύπων εἰς ις τῷ Λιβυκῷ χαρακτῆρι, καὶ Αἰγυπτίῳ.] Hac lectione nihil inſulſius, nam manifeſtè nonnulla deſiderantur. Et cum nihil juvent MSS conjecturâ res peragenda eſt. Non incommodè legi poſſet: ὅτι τὰ πρωτοτύπωσιν εἰς ις, τὸ παραγωγικὸν τοῦ Λιβυκοῦ χαρακτῆρος & Αἰγυπτίου εἰς ιτης λέγει, ὡς Κραμβούσιος Κραμβούσιτης. Nihil hac noſtra emendatione firmius aut evidentius. Et quod pro & ὡς Κράμβους Κραμβίτης alia vocabula repoſuerim hæc eſt ratio, quod huic canoni non reſpondeant, magna enim differentia inter exeuntia in ις & ις conſpicitur.

[25] Εἰ δὲ οὐδετέρως, Ἄξιρον.] In Voſſiano MS inveni: εἰ δὲ οὐδετέρως, Ἄξιρος. Exigua hæc eſt mutatio & non magni momenti.

[26] Ἄζωρος, πόλις Πελαγωνίας.] In aliis editionibus eſt Πελαγωνίας, & etiam in MSS: neque aliter apud Strabonem & ipſum Stephanum, ubi de hac voce verba fecit.

[27] Τῆς λεγομένης Τριπολίτιδος, ὡς Στράβων.] Librum Epitomator non expreſſit: locus quem reſpicit exſtat lib. VII. Τριπολίτης γὰρ ὁ Πελαγωνίτης ἐστὶν, ἐν ᾧ Ἄζωρος κεῖται. *Nam Pelagonia cognomentum habet Tripolitidis, hoc eſt tribus conflantis urbibus, quarum una ſunt Azori.* Huc apprimè facit locus Livii Tripolim accurate deſcribentis lib. XLIII. cap. LIII. *Deinde ſalebrâ angustâ, ſuperatis montibus quos Cambunios vocant, deſcendit ad (Tripolim vocant) Azorum, Pythium, & Doliche moenia.* *Hæc tria oppida munitiſſima, quia obſides Lariſſæis dederant: nulla tamen præſenti metus indutiarum concepſerant.*

[28] Πόλις δὲ Μακεδονίας ἡ ἡ Ἄλωρος.] Vide Stephanum in voce Ἄλωρος, & noſtras obſervationes ad illum locum.

[29] Ἀρριανὸς Ἀζώριαν αὐτὴν φησιν.] In Voſſiano cod. Ἀρριανὸς Ἀζώριον αὐτὴν φησιν. Et ita quoque Salmaſius in vet. MS invenit.

[30] Ἢ Βοττιάτης.] Sic habent codices vulgati & ita etiam Salmaſius in recentiore MS invenit: in Vet. ὡς Καττιάτης, quam lectionem & mihi Voſſianus exhibuit, ſed videtur corruptiſſimum. Scriberem, ὡς Βεττιαιάτης, quod ſit à Βέττιαια: ſed præſtaret aliud reponere, quod magis conveniret.

[31] Ἄζωτος πόλις Παλαιστίνης.] Accuratum oppidi ſitum habemus apud Ptolemæum lib. V. cap. XVI: quem etiam obſervare licet apud Joſephum lib. XIII. cap. VIII. Antiq. Jud. & apud Plinium lib. V. cap. XIII: & apud Strabonem lib. XVI: ubi alio accentu notatur. Ἄζωτὸς ἡ Γάζης

[17] πώτου ἔκλασεν ἐκ τῶν ἐπανελθόντων ἐκ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης Φοινίκων. [17] καὶ ἔκτισε δι' αὐτοῦ καὶ γυναικὸς αὐτοῦ Ἄζας ὠνόμασεν, ὃ ἐστι χίμαιραν, διὸ Ἄζωτον μετέφρασαν. λέγεται δὲ θηλυκῶς. ἔστι δὲ ἄλλη πόλις Ἄζωτος Ἀχαΐας, ὁ πολίτης Ἀζώτιος, ὡς Βηρύτιος, Ἁλιάρτιος. καὶ θηλυκῶς. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Πελώρεια, [18] ἀπὸ τοῦ Σπαρτῶν ἑνὸς Πελώρου. καὶ ἀπὸ παιδὸς Ἀζώτου, Ἄζωτος.

ΑΘΑΜΑΝΙΑ [19], χώρα Ἰλλυρίας. ἔστι δὲ, Θεσσαλίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀθαμᾶνες.

ΑΘΑΡΡΑΒΙΣ, πόλις Αἰγύπτου, ὡς δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τρίτῳ. [20] Ἀθαρραβίτης νομὸς ἐν Αἰγύπτῳ. καὶ Ἀθαρράβεις πόλις. Ἑκαταῖος δ' ἐν δευτέρῳ περιηγήσεως, δι' ἑνὸς ρ καὶ διὰ μ, Ἀθαραμβίτης νομὸς, καὶ Ἀθαράμβη πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Ἀθαραμβίτης.

ΑΘΗΝΑΙ [21], πόλεις, καὶ μὲν Ὧρον, πέντε. κατὰ δὲ Φίλωνα, ἕξ. [22] ἡ ἐν Ἀττικῇ, [23] περὶ ἧς φησι Χάραξ, ὅτι ὁ Θησεὺς [24] πᾶς ἔνδεκα

A aliquis ex profugis, à rubro mari redeuntibus, ædificavit, & ab Aza uxore sua Azan, quæ vox capram denotat, denominavit, quam Azotum interpretati sunt. Et sic etiam genere masculino dicitur. Est item alia Azotus, quæ Achaïæ civitas est, cujus civis Azotius dicitur, uti Berytius, Haliartius: quæ etiam fœminini generis est. Vocabatur verò & Peloria à Peloro aliquo, qui unus ex Spartis fuit, & à filio Azoti, Azotus dicitur.

ATHAMANIA, regio Illyriæ; quidam vero Thessaliæ esse ajunt. Gentile Athamanes.

ATHARRABIS, urbs Ægypti, uti etiam testatur Herodianus in lib. III. Atharrabites præfectura, & urbs Atharrabis in Ægypto sunt. Hecatæus vero in secundo Periegeseos cum simplici R, & cum M scripsit. Præfectura Atharambites & urbs Atharambe. Gentile, Atharambitæ.

ATHENÆ, urbes secundum Orum quinque, secundum Philonem vero sex hoc nomine reperiuntur. De illa quæ in Attica est Charax refert, Theseum,

πώτου τῆς Ἀζώτου καὶ Ἀσκάλωνα τῆς ἐστι Δημήτρου παιδίου. *Jamnia Azoto & Ascalone dijat decentus ferè stadiis.*

[17] Τοῦτον ἔκλασεν ἐκ τῶν ἐπανελθόντων ἀπ' ἐρυθρᾶς &c.] Hæc, ut optimè observat doctissimus Bochartus in suo Phaleg pag. 823, merè sunt fabulosa. Stephanus Phœnices intelligit, quos ex mari rubro, id est Persico venisse antiqui credidérunt, quin Phœniciæ partem incolebant Samaritani è Perside advecti, uti legimus 2 Reg. XVII: 24. Sed hos Azotum condidisse, aut ab Aza denominasse manifestè falsum est. Azotus non est Phœnicum, sed Philistæorum oppidum, conditum multis sæculis ante Samaritanorum è Perside commigrationem. An autem primi Phœnices è mari Rubro venerint egregiè disputat idem Bochartus ejusdem libri pag. 759. quem legisse non pœnitebit.

[17] Καὶ ἀπὸ δὲ γυναικὸς αὐτοῦ Ἄζας ὠνόμασεν, ὃ ἐστι χίμαιραν, διὸ Ἄζωτον μετέφρασαν.] Phœnicibus quidem עזה *aza* dici potuit, uti etiam עז Hebræis. Sed in Hebraica scriptura עז ex *capra*, & אשדוד *Asdod*, id est, Azotus, nihil quicquam simile aut commune habent. Vide Bochartum loco antea allegato.

[18] Ἀπὸ τῶν Σπαρτῶν ἑνὸς Πελώρου.] Respicit Epitomator fabulam de Cadmo, qui jussu Minervæ Draconis dentes sevit, unde Spartæ sunt enati, qui armati è terra exoriebantur. Hi mutuam inter se pugnam inierunt, ex quibus quinque superfuerunt: quorum nomina exstant apud Apollodor. lib. III. Περιεσώθησαν δὲ πέντε. Ἐχίων, Οὐδαῖος, Χθόνιος, Ὑπερήνωρ [lege Ὑπερήνορος] Πέλωρ. Ubi etiam observandum in casu recto dici Πέλωρ & apud Stephanum Πέλωρος. Scholiastes ad Apol. Rhodii lib. tert. vers. 1178. eandem fabulam ex Hippia Delio & Pherecyde referens, etiam Πέλωρ scripsit. Sed apud Pausan. in Bœoticis est Πέλωρος, qua terminatione quoque expressum reperitur apud Hyginum Fab. CLXXVIII.

[19] Χώρα Ἰλλυρίας. οἱ δὲ Θεσσαλίας.] Neminem inter hibasicos aut Geographos hactenus inveni, qui Athamaniam Illyriæ attribuit, omnes Thessaliæ, non longè ab Oëta monte, uti Strabo lib. IX. testatur. Nomen accepit hoc regio ab Athamante quodam qui illic oberravit, postquam proprium filium occidisset. Etymologici Mag. auctor: Ἔνιοι δὲ πεῖσαι τὸν Θεσσαλὸν ἐκβληθῆναι Ἀθαμανίας, ἀφ' οὗ ἐκεῖνον τὸν Ἀθάμαντα πλανηθῆναι μετὰ τοῦ φονεύσαντος τὸν ἴδιον υἱὸν Χλίαρον. Sed referibendum est Λυκόφρων, uti liquet ex Apollod. lib. I. Hygini fab. prima, & ex Pausaniæ Atticis.

[20] Ἀθαρραβίτης νομὸς ἐν Αἰγύπτῳ.] Hujus præfecturæ meminit Plinius lib. V. cap. IX. Quid sit Nomus nemo melius dixit quam Epiphanius in hæresi Basilidianorum.

Oppidum apud sanctum prophetam Esaiam de Ægyptiaca civitate alicujus, puta Taneos, vel Memphis, vel Bubastis nomis scriptum aliquid reperies, id Ægyptiace circumscribentem cujuscunque civitatis agrum significat. Et ab Epiphanio non dissentit Cyrillus Alexand. qui in commentariis ad cap. XIX. Esaiæ ita scribit. Ὥστε ἐστὶν ἐπὶ πόλιν, καὶ νομὸν ἐπὶ νομὸν πολλαχοῦ τοῖς ἁγίοις. Νομὸς δὲ λέγεται παρὰ τοῖς τὴν Αἰγυπτίαν χώραν οἰκοῦσι πόλις, καὶ αἱ κύκλῳ αὐτῆς, καὶ αἱ ὑπ' αὐτὴν κῶμαι. καὶ σύμπασα παρ' αὐτοῖς ἡ παιδεία φησί. Hoc est: *Ita ut civitas in civitatem, & nomus in nomum insurgat. Nomus autem dicitur Ægypti incolis unaquæque civitas, cum vicina regione, & pagis qui ei subsunt, voce apud eos pervulgata.* Sed an vox *Nomus* sit Græca aut Ægyptia, adhuc sub judice lis est; qua de re vide Casaub. ad Strabonem.

[21] Ἀθῆναι.] Non semper à Græcis plurali numero effertur celeberrimi hujus oppidi nomen, uti observare licet ex Eustathii Παρεκβολῇ ad lib. pr. Homeri pag. 119. Sic enim inquit. Νῦν δὲ τὸν ἑνικὸν, ὅτι τὸν παρὰ τοῖς πολλοῖς τοιοῦτον Θέσβιον, πολυθρυλούμενον Θέσπις φασί. καὶ ἴδια πολλὰ τοιοῦτον διαφορήματα καὶ ἄλλα. Ἀθήνας δὲ τὰς πόλεις, καὶ Ἀθήνη Διϊσκαφὴς. καὶ Κρόκος ὁ Κρόνος. καὶ ἀκριτόμυθον Μάλιστα. καὶ ἄλλα. Hujus profectò rei exempla non passim sunt obvia: & si omninò occurrant, non temere imitanda videntur. Suidas tamen in Ἀθήνησι meminit oppidi cujusdam Laconici, quod singulari numero Ἄθηνα dicebatur. Non opus est ut diu in emodanda nominis etymologia desudemus; nam unicuique imo & pueris est notissimum nomen accepisse παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν. Quoniam Minerva tanquam tutatrix urbis sive arcis, in qua fanum ei extructum erat, præ cæteris Diis deabusque ibidem culta fuerit. Vide Servium ad Virgil. aliosque.

[22] Ἡ ἐν Ἀττικῇ.] Atticarum antiquitatum peritissimus Joh. Meursius specialem de Athenis tractatum reliquit.

[23] Περὶ ἧς φησι Χάραξ.] Scriptor hic est satis notus, de quo alias egimus. Sed quæ Stephanus ex Charace refert, etiam apud Plutarchum in Theseo leguntur. Et Cicero lib. II. de Legibus inquit: *Atticos Theseus ex agris, & in astu quod appellatur, omnes se conferre jussit.* Vide etiam Thucydidem lib. II.

[24] Τὰς ἰδίους πόλεις.] Alii scriptores duodecim oppida enumerant. Etymologici Mag. auctor in voce Ἀθηναῖος πόλεις κεκριμένοι εἰκοσίν, αἵτινες Κικέρων συναγαγὼν

ἑνδεκα πόλεις, τὰς ἐν τῇ Ἀττικῇ, συνοικίσας εἰς Ἀθήνας, [39] Συνοίκια ἑορτὴν κατέστησε. ὁ πολίτης, Ἀθηναῖος. ἡ θεὸς Ἀθηναία λέγεται μονηρῶς. [41] λέγεται δὲ ὅτι γυναικὸς, [42] ὡς ἄλλοι μὲν πολλοί. Φιλήμων δ' ἔτως ἐν Περυσίῳ,

Νυνὶ δ' ὅταν λάβῃ τὶς εἰς τὸ εἰκάσαι
[43] Τὰς Ἱππονικὰς τάσδε, καὶ Ναυσιστράτας,
Καὶ Ναυσινίκας, τὰς Ἀθηναίας λέγω.

Δίδυμος δέ φησιν ὅτι Ἀθηναίας λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ Ἀττικάς. [44] ὁ δὲ Φρύνιχος ἀνάττικόν φησιν εἶναι τὴν φωνήν, καὶ θαυμάζει πῶς [45] ὁ Φερεκράτης ἀττικώτατος ὢν, [46] χρῆται. [47] Ἄττας δὲ τὰς γυναῖκας ἔλεγον, ἐπὶ μὲν τὸ μὴ δυνάσθαι λέγειν Ἀθηναίας, ἀλλ' ἐπειδὴ τοὺς ἄνδρας Ἄττας ἐκάλουν. [48] πρῶτοι δὲ Ἀθηναῖοι πόλεις εἶπον καὶ τοὺς πόλεις εὑρεῖν ἱστόρησαν, [49] ὅθεν καὶ τὴν ἀκρόπολιν αὐτῶν,

Theſeum, qui undecim urbes, quæ in Attica erant, Athenas commigrare fecerat, feſtum Conſociationis inſtituiſſe. Civis vocatur Athenæus, & in fœminino genere Athenæa: Verum Dea Athenæa per excellentiam ita appellatur. Dicitur autem etiam de muliere, uti multi alii exiſtimant. Sic enim Philemon in Ala loquitur.

Nunc vero, quando quis domum duxerit
Haſce Hipponicas & Nauſiſtratas
Et Nauſinicas, Athenienſes dico.

Aſt Didymus inquit, quod Ἀθηναίας loco Atticas dicant. Phrynichus vero ait vocem non eſſe Atticam: & mirum ipſi videtur, quo pacto Pherecrates, qui linguæ Atticæ fuit peritiſſimus, ea uſus ſit. Mulieres autem nominabant Ἄττας, non ea de cauſa, quod nequirent dicere Athenæas, ſed quia viros Ἄττας appellabant: Athenienſes enim omnium primi ἄστη oppida & urbes inveniſſe narrantur; unde etiam ſuam arcem pro-

---

γὰρ κατῴκισεν εἰς πόλεις δυοκαίδεκα. Totidem etiam enumerat Strabo lib. IX. hiſce verbis: Φασὶ Φιλόχορόν τε Κέκροπα αὐτὸν εἰς δυοκαίδεκα πόλεις συνοικίσαι τὸ παλαιόν. αἱ δὲ εἰσὶν αὗται Κεκροπία, Τετράπολις, Ἐπακρία, Δεκέλεια, Ἐλευσὶς, Ἀφίδνα, Θόρικος, Βραυρὼν, Κύθηρος, Σφηττὸς, Κηφισία, Φάληρον. πλὴν ὅτι ὕστερον εἰς μίαν πόλιν συνῳκίσθησαν αἱ πολλαὶ τοῦ Θησέως. Sed facillimo negotio diſſidium hoc componi poteſt: Stephanus undecim urbes Athenis inquit fuiſſe additas; Strabo autem & Etymologus traduut duodecim in unam coactas, quod certè eodem redit: nam inter duodecim etiam Athenæ debent recenſeri, quibus tunc temporis Cecropia nomen erat.

[39] Συνοίκια ἑορτὴν κατέστησε.] Refert Plutarchus Theſeum ea occaſione, qua populum Atticum vicatim & ſparſim habitantem in unam urbem comanigrare coegit, *Minoa*, id eſt *feſtum Demigrationis* inſtituiſſe; non tamen Plutarchi aut Stephani ſententia à vero aberrat: nam populus ex agro in urbem commigraturus *Demigrationis feſtum*, & jam unica in urbe ſimul habitans *feſtum Conſubernii, ſive Conſociationis* celebravit.

[40] Ἡ δὲ θεὸς Ἀθηναία λέγεται μονηρῶς.] Peperit mihi difficultatem quandam vox μονηρῶς, cujus primitiva & puerorum. Sed non puto noſtrum reſpicere modum quo Minerva ſit nata, quæ ſola ſolum ſui generis auctorem Jovem agnoſcit. Non memini hanc vocem legiſſe nili apud Arrianum in Periplo maris Erythræi: οὐ γὰρ μονηροῦς λίθους ἐπιφαίνεις πόλεσιν ἐμοὶ φαύλους γίνεσθαι. *In qua regione præcipue* (id eſt ἀστυγειτόνως potiſſimum vel principaliter) thus peraticum plurimum & præſtantiſſimum naſcitur. Adeo ut apud noſtrum pro καλὸν ἔξοχον ſumi videatur.

[41] Λέγεται δὲ καὶ γυναικὸς.] Auctor noſter in ea videtur verſari opinione, ut Ἀθηναία de muliere Attica uſurpare ſit permiſſum, & ad hujus rei confirmationem ex Philemone teſtimonium in medium producit. Hoc pro vero conſtat Athenienſes ut plurimum fuiſſe religioſiores: adeò ut non facile homini, etiamſi eminenti loco conſtituto, de cultu divino quidpiam detulerint: nam cum Demades decreto ſtatuiſſet, ut Alexander eſſet Deus decimus tertius, tam indignè illud tulerunt, ut eum hanc ob cauſam centum talentis mulctarint. Quemadmodum Judæis & deinde nobis, verum ſupremi numinis nomen rebus creatis attribuere, quid dicam attribuere, imò & temerè in os ſumere nunquam fuit licitum, ita Athenienſes ſummum nefas & ſacrilegium ducebant, ſi quis mortalium propriò Dei Deæve nomine inſigniebatur. Euſtathius ad Iliad. A. pag. 84, non negans Atticas mulieres etiam Ἀθηναίας fuiſſe dictas, varias ibi adfert rationes, quare etiam alia nomina ſortita ſint, cujus verba, quia apprimè ad rem faciant, huc adſcribam. Γράφει δὲ ἐν παραγωγικοῖς καὶ παλαιὸς, ὡς λελεύκανται παρ' Ἀθηναίαν γυναῖκα, ἐπεὶ καὶ παιδίον Ὀνομάκριτος Ἀθηναίου ἦν. Ἀθηναῖος. εἰκὸς γὰρ φασι, Ἀθηναῖον. ἐκεῖ δὲ Θεσσαλὸν, ἐκ μέσου ἄστεος Θεσσαλία, ἔστιν δὲ Ἀττικὴ γυνὴ Ἀθηναία. ἀλλαὶ ἐπιχωρίους γυναῖκας Ἀττικὰς. τὸ γὰρ Ἀθηναία, ἴδιον ἀστυγειτόνως εἴρηται. ἔστι δὲ ὅτε καὶ πολίτιδος. ἐπεὶ καὶ ἐπὶ τῶν ἀστῶν ἐπιφέρεται. καὶ ἐπὶ τῶν ἀστικῶν ἐγκωμιάζουσι, καὶ ἐπὶ ἄλλων ἀναγκαίως Θήβαι πόλεσι. Multa præterea addit ex Lexico Pauſaniæ & Ælii Dionyſii, quæ ibi commodius legi poſſunt.

[42] Ὡς εἴποι μᾶλλον καὶ Δυσ. Φιλήμων &c.] Præter Philemonem, quem citat hoc loco Stephanus, à Suida etiam alii in voce Ἀθηναίας producuntur, nempe Pherecrates, Cantarus, Diphilus, Pindarus & etium Philemon, apud quos omnes hujus vocis, ſcil. Ἀθηναία, fœminis Atticis attributæ frequentiſſimus fuit uſus. Hujus comici etiam exſtat mentio apud Phrynichum in Βυσὸς, & apud Heſychium in Γῆς: fuitque comicus Syracuſanus, filius cujuſdam Damonis, novæ comœdiæ ſcriptor. Floruit ſub Alexandri regno paulò ante Menandrum. Scripſit comœdias circiter XC, quarum multæ citantur Athenæo, qui hujus tamen, quæ Stephano dicitur Πηρίφορος & Suidæ Μίμος, non meminit.

[43] Τὰς Ἱππονικὰς.] Hi poſteriores verſus etiam apud Suidam exſtant, ſed pro Ναυσιστράτας ibi Λυσιστράτας legitur.

[44] Ὁ δὲ Φρύνιχος ἀνάττικόν φησιν εἶναι τὴν φωνὴν.] Phrynichus in ecloga Atticarum dictionum nullam hujus rei, quod ſciam, mentionem fecit.

[45] Φερεκράτης.] Hujus comici meminit Phrynichus in vocabulo Σκαφεῖον. Θέλων φησὶν ὁ χρησιμολόγος εἰπεῖν παρὰ Φερεκράτει, λαρὸν. Lege quoque Suidam & alios.

[46] Χρῆται.] Legerem: χρῆται τῇ λέξει: vel χρῆται τῇ φωνῇ, quod vocabulum paulo ante præceſſerat.

[47] Ἄττας δὲ τὰς γυναῖκας ἔλεγον, ἐπὶ μὲν τὸ μὴ δυνάσθαι λέγειν Ἀθηναίας, ἀλλ' &c.] Vide Stephanum in voce Ἄττα. Præterquam quod Athenienſium mulieres Ἀττικαὶ & deinde Ἀθηναῖαι appellitabantur, certum eſt eas quoque Ἄτταις nominatas fuiſſe. Euſtath. ad Iliad. A pag. 84. ita ſcribit. ἔστι δὲ ἐξαίρετον καὶ Ἄττης, ὅτι Ἀττικὴ γυνὴ εἶπε, Ἀθηναῖον λέγειν, τὸν δὲ ἐπιχώριον ἐκ τοῦ τὴν ἴδιον μόνον Ἀθηναῖον καλεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ πολίτην. Ἀθηναῖος, ἐπεὶ καὶ ἐπὶ πολιτῶν, ἔστι συνώνυμος εἶπεν. Ἀττικίζουσι Ἀθηναῖοι γυναῖκα εἶπον. Ἄττας δὲ τοὺς Ἀθηναίους γυναῖκας ἔλεγον, ἐκ τοῦ ἀνδρας Ἄττας.

[48] Πρῶτοι δὲ Ἀθηναῖοι καὶ ἄστη & τοὺς πόλεις εὑρεῖν ἱστοροῦσι.] Hyginus Fab. CLXIV. *Inter Neptunum & Minervam cum eſſet certatio, qui primus oppidum in terra Attica conderet, Jovem judicem ſumpſerunt* &c. *Itaque Minerva ex ſuo nomine oppidum Athenas condidit, quod oppidum in terris dicitur primum conſtitutum.* Lege etiam Epitomatorem noſtrum in Ἄστυ: & Apollodorum de Diis lib. III.

[49] Ὅθεν & τὴν ἀκρόπολιν αὐτῶν ἀκρόπολιν ἐκάλεσαν.] Athenienſium arcem Thucyd. Urbem appellari teſtatur: lib. II. inquit. Καλεῖται δὲ ὑπὸ τῶν πολλῶν τοῦτο τὸ ὄνομα & ὑπὸ Ἀθηναίων μόνων. Ex eodem libro ait. Τὸ δὲ ἀρχαῖον πόλιν καὶ τὴν νῦν, πᾶσαν λέγει. Vide etiam lib. V. Etymologici mag. aut bar in Διάπολια, πόλιν τὴν ἀκρόπολιν λέγουσι. Præter jam allegatos lege Pauſaniam

αὐτῶν, πόλιν ἐκάλεσαν κυρίῳ ὀνόματι, [10] ὡς Ἀριστοφάνης,

Καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον,
Εἶτα σεμνὴν Παλλάδος κλεινὴν πόλιν.

ἐλέγοντο δὲ καὶ πατρωνυμικῶς τύπῳ, ὡς Ἄβρων ἐν τῷ περὶ πατρωνύμων, ὅτι εἰσὶ δισσαὶ προσηγορίαι παρὰ ποιηταῖς, ἀπὸ τε τοῦ πατρὸς, καὶ ἀπὸ οἰκήσεως. [11] Ἁλικαρνασσεῖς μὲν Ἀνθηϊάδαι, [12] καὶ Φαλανθιάδαι, οἱ Ταραντῖνοι ἐλέγοντο, ἀπὸ τοῦ Δημοσθένους παρ' αὐτοῖς. [13] Ἀθηναῖοι δὲ Κοδρίδαι, καὶ Κεκροπίδαι, Θησηΐδαι, Ἐρεχθεΐδαι. [14] καὶ πάντας γε τὰς κλήσεις τῶν ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἐπιμορφὰς ἐνόμιζον. [15] δευτέρα, πόλις Λακωνική. τρίτη, Καρίας. [16] τετάρτη, Λιγύων. πέμπτη, Ἰταλίας. [17] ἕκτη, Εὐβοίας, Δίαντος κτίσμα, ὡς Ἔφορος τρίτη. Ἄβαντος δὲ γίγνονται παῖδες, Ἀλκὼν καὶ Δίας, καὶ Ἀρέθουσα. ὧν ὁ μὲν Δίας κτίσας πόλιν, ἔτως ἀπὸ τοῦ πατρὸς ὠνόμασεν. ὁ μὲν-

proprio nomine urbem vocabant, uti testatur Aristophanes.

Primò quidem Solem adoro,
Deinde castæ Palladis celebrem urbem.

Cives verò etiam patronymica formatione nuncupabantur; nam uti Abro in denominativis perhibet, duplices apud poëtas denominationes habent, & à patria, & à conditore. Hac igitur de causa Halicarnassenses Antheadæ, & Tarentini Phalanthiadæ appellabantur; Athenienses vero Codridæ, Cecropidæ, Theseidæ, & Erechtheidæ; talesque appellationes, à clarioribus patriæ viris desumptas, usurpabant. Secunda est urbs Laconica: Tertia, Cariæ: Quarta, Ligurum: Quinta, Italiæ: Sexta Eubœæ, à Diante condita, uti Ephorus lib. III. tradidit. Abantis autem liberi fuerunt Alcon, & Dias, & Arethusa, quorum quidem Dias, cum urbem exstruxerat, ita à patria appellavit. Civis

in Atticis, & Aristidem in Panathenaico. Tanta olim hujus arcis fuit excellentia & dignitas, ut eam & in eo memorabilia speciali tractatu & quindecim libris Heliodorus Atheniensis, ac Polemon quatuor libris accuratissime describerint, qui injuria temporis omnes interierunt. De Polemone lege Strabonem lib. IX. Marcellinum de vita Thucydidis, Athenæum lib. IX, Harpocrationem in Νιμφῶν χορός, aliosque. De Heliodoro habemus apud Athenæum lib. VI. & IX, & apud Harpocrationem in Θεσπιεῖς: in Νίκη Ἀπτέρως: & in ἀσπάλακας.

[10] Ὡς Ἀριστοφάνης.] Hi versus exstant apud Aristophanem in Pluto Act. III. Scen. 3. sed in vulgatis ejus codicibus locus paulo aliter legitur, nempe hoc modo.

Καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον,
Εἶτα σεμνὴν Παλλάδος κλεινὴν πόλιν.

Verum quidem est hosce versus suis constare numeris si hoc modo legatur, sed Stephani lectionem, quæ neque ipsa metri lex laditur, vulgatæ facillimè præfero. Tota quidem Attica Palladi erat sacra: sed quin Stephanus hisce verbis probare nitiatur Athenienſium arcem antiquis urbem sive πόλιν nominatam fuisse, in qua Palladis simulachrum erat erectum, suo tempore hic non poterat legere κλεινὴν πόλιν. Imo tanto magis vulgatæ lectioni diffido, quia post hos versus mox subsequatur:

Χαίρουσι πόλεσι Κεκροπῶν,

Nam χώρα & πόλις fermè ejusdem sunt significationis: adeo ut manifestum observare liceat differentiam, si hic legatur κλεινὴν πόλιν: ita olim Athenienſium Arcem dictum fuisse, ex aliis auctoribus antea probavimus.

[11] Ἁλικαρνασσεῖς μὲν Ἀνθηϊάδαι.] Differunt libri scripti & editi. Vossianus codex habet: Ἁλικαρνασσεῖς μὲν Ἀνθηΐδαι. Et vulgati Xylandri editionem præcedentes: Ἁλικαρνασσεῖς μὲν Ἀνθηΐδαι. Halicarnassenses à poëtis etiam Antheadæ appellabantur secundum Pausaniam lib. II. ab Antha quodam, qui Neptuni filius fuit. Πολιοῦς δὲ ἔστιν ἱερὸν, ἐς δὲ κτίσαι τὸν Τροιζῆνα πόλιν, Ἁλικαρνασεῖ τῇ Καρίᾳ, καὶ Μυσίᾳ ἀνῆκαν οἱ ἐγχώριοι ἀπ' Ἄντου τοῦ Ἄνθα. *Mollis autem postea annis ex Trœzene in coloniam missi, Halicarnassum in Caria, & Myndum condiderunt qui ab Antha Anthæ filio originem ducebant.* Et paulo ante expressis verbis refert Antham Neptuni filium fuisse. τοῦ δὲ ὕστερον χρόνοις ἀφικομένου ἐκ Τροιζῆνος, ἄρξαι Ὑπερήνορα τὸν Ἄνθα, τοῦτον δὲ νίκην Ποσειδῶνος καὶ Ἀλκυόνης Ἀπολλῶνος γενέσθαι. Sed ut verum fatear vox illa Ἄνθα videtur in mendo cubare, nam ab nomine ejusmodi terminationis patronymicum Ἀνθηΐδαι non commodè deducimur, uti ex Stephano deinde fiet manifestum, cum ad vocem Ἁλικαρνασσεῖς pervenerimus.

[12] Καὶ Φαλανθιάδαι οἱ Ταραντῖνοι ἐλέγοντο.] Aldina & Florentina habent: Καὶ Φαλανθηΐδαι, καὶ Ταραντῖνοι ἐλέγοντο. Præfero tamen Xylandri editionem quam sequimur. Sic Tarentini antiquitus etiam appellabantur à Phalantho quodam Spartano; nam ut refert Servius ad Æneid. lib. III. *Lacones & Athenienses diu inter se bella trastarunt, & quum utraque pars affligeretur, Lacones quibus juventus deerat, præceperunt ut virgines eum quibusdam comeum berent, factumque est ut post sedata bella juvenes incertis parentibus nati, & patriæ & sibi essent opprobrio (nam Parthenias eos dicebantur) accepto duce Phalantho oriundo ab Hercule profecti sunt, delatique ad breve oppidum Calabriæ, quod Taras Neptuni filius fabricaverat.* Ab eo igitur Phalantho, qui oppidum illud valdè auxit, Tarentini Phalantiadæ dicti sunt. Consule etiam Pausaniam in Phocicis, & Strabonem lib. IV. & Justinum lib. III. cap. IV. ubi dux ille malè *Palantus*, & nati ex promiscuo fœminarum concubitu, non rectè *Parthenie* vocantur.

[13] Ἀθηναῖοι δὲ Κοδρίδαι, καὶ Κεκροπίδαι, Θησηΐδαι, Ἐρεχθεΐδαι.] In antecedentibus auctor dixerat, quo nomine cives Athenienſes vulgò appellarentur, nunc varios adfert modos, quibus à poëtis patronymicè sint insignii: tam plurima hujus rei exempla apud poëtas sunt obvia, ut ea producere non sit necesse. A Codro igitur ultimo Athenienſium rege, qui se pro patriæ salute certissimæ mortis objectavit, Codridæ, à Cecrope Cecropidæ, à Theseo Theseidæ, & Erechtheo Erechtheidæ dicti sunt. Vide Eustath. ad Iliad. B. pag. 285. qui totidem penè verbis hæc ex nostro auctore transcripsit.

[14] Καὶ πάντας γε τὰς κλήσεις τὰς ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἐπιμορφὰς ἐνόμιζον.] Sic libri scripti & editi exhibent: sed corrupta sine dubio lectio: referibendum videtur, καὶ πάντας γε τὰς κλήσεις τὰς ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἐπιμορφὰς ἐνόμιζον. Et similiter paulo ante dixerat. Καὶ Φαλανθιάδαι, Ταραντῖνοι ἐλέγοντο, ἀπὸ τοῦ Δημοσθένους παρ' αὐτοῖς.

[15] Πόλις Λακωνική.] Hujus oppidi Laconici meminit Suidas. Ἄθηνον, ἐν τοῖς Ἀθήναις. Ἀθὴν δὲ πόλις Λακωνικὴ. *Athenæ, in Athenis. Athenæ verò in singulari sunt urbs agri Laconici.*

[16] Τυμίγον. Λιγύων.] Salmasius in Pall. reperit: τυμίγον Λιγύων, & ita mihi exhibuit Voss. cod. quam lectionem etiam Aldina & Florentina profitentur. Videtur legendum: τυμίγον. Λιγυὶς, uti Λιβυσσὶς. *pelle Libyssidos ursæ*, apud Virg. Forte hanc intelligit, quæ à Plinio lib. III. cap. IV. Athenopolis dicitur.

[17] Ἕκτη Εὐβοίας, Δίαντος κτίσμα.] Strabo libro X. in Eubœæ descriptione hujus oppidi meminit, & Eusebius in Chronico, cui loco multa videntur excidisse: & forte ita in integrum est restituendus, si legatur hoc modo, Ἔκτη Ἄθηνα ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἢ Δίαντος πόλις ἐν Εὐβοίᾳ

ὁ πολίτης Ἀθηναῖος, καὶ Ἀθηναϊκός. τὰς δ' Ἀθήνας καὶ Διάδας λέγεσθαι. ἑβδόμη, Ἀκαρνανίας, ὡς Δημήτριος. Ἀθηναῖοι [58] ἐν τῇ Κυρήτιδι κτίσαντες πόλιν, Ἀθήνας προσαγορεῦσαι. [59] τὴν δὲ νῦν Ἀκαρνανίαν, Κυρῆτιν ὠνόμαζον. [60] ὀγδόη, Βοιωτίας, ἡ ἐκ τῆς λίμνης ἀναφανεῖσα μετὰ τὸ πρότερον ὑπακλυσθῆναι καὶ κοπιῶδες, ὅτι [61] Κράτης αὐτὴν διεπόρθμευεν. ἐκαλεῖτο δὲ ἡ πόλις, ὡς τινες μέν φασιν, Ἀθῆναι. ἄλλοι δὲ Ὀρχομενὸς, ὡς οἱ Βοιωτοί. ἔστι δὲ ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ χωρίον Ἀθῆναι, ὡς Ἀρριανός. ἔστι δὲ ἱερὸν αὐτόθι Ἑλληνικόν.

ἈΘΛΙΒΙΣ [62], πόλις Αἰγύπτου. ὁ πολίτης, Ἀθλιβίτης. [63] Νικάνωρ δὲ ὁ Ἑρμείου, ἐν τῇ πρὸς Ἀδριανὸν [64] γραφῶν διὰ τοῦ ρ, φησὶν Ἀθριβίς. [65] ὕστω καὶ Στράβων. ἔστι καὶ ἄλλη ἐν Ἀραβίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀθλιβίτης.

ἈΘΜΟΝΟΝ [66], δευτέρως, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. τὸ μέντοι Ἀθμονῆζε, καὶ Ἀθμονῆσι, δοκεῖ δεῖσθαι τοῦ Ἀθμόνη εἶναι. τὸ ἐθνικὸν, Ἀθμονεύς. τὸ θηλυκὸν, Ἀθμονίς. ἐν τόπῳ, Ἀθμονοῖ. καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως δῆλα.

ἈΘΥΜΒΡΑ [67], πόλις Καρίας πρὸς Μαιάνδρῳ, Ἀθύμβρου κτίσμα. ἡ τις μετὰ ταῦτα Νύσσα ἐκλήθη. τὸ ἐθνικὸν Ἀθυμβρεύς, τῷ λόγῳ τῶν Καρικῶν.

ἈΘΥΡΑΣ [68], πλοῖόν τι καὶ ποταμὸς πρὸς τῷ Βυζαντίῳ. ἔστι δὲ καὶ κόλπος Ἀθύρας. κλίνεται δὲ ἰσοσυλλάβως, [69] ὡς Εὐφορίων,

Τὸν δὲ διὰ νηνεμίης ἐμβαίνοντα Ἀθύρεω.

τὸ ἐθνικὸν διὰ τῆς αι διφθόγγου Ἀθυραῖος, ὡς

Civis dicitur Athenæus, & Athenaïcus: Athenas vero & Diadas nominari ajunt. Septima est Acarnaniæ; tradit enim Demetrius, Athenienses in Curetide urbem ædificantes, eam Athenas denominasse; nam quam nunc Acarnaniam, eam Curetin appellabant. Octava, Bœotiæ, quæ ex palude rursum apparere cœpit, postquam antea Copaïdis aquis esset obruta, cum Crates eam fossa cinxisset. Urbs autem hæc, uti quidam ajunt, Athenæ, verum secundum alios Orchomenus dicitur, uti ipsi Bœoti testantur. Est item Athenæ locus in Ponto Euxino, uti Arrianus perhibet; ibique & Græcum templum exstat.

ATHLIBIS, urbs Ægypti, cujus civis Athlibites dicitur. Sed Nicanor Hermei filius, in tractatu ad Adrianum, scribens cum R, Athribis dicit; & ita quoque Strabo. Est & alia in Arabia, cujus gentile Athribites vocatur.

ATHMONUM, genere neutro, est populus Cecropidis tribus. Equidem adverbia illa, ad Athmonem, & in Athmone, videntur ex Athmone derivari. Gentile, Athmonensis; fœmininum Athmonis. In loco, in Athmono; & similiter reliqua, quæ manifesta sunt.

ATHYMBRA, urbs Cariæ, ad Mæandrum ab Athymbro condita, quæ postea Nyssa vocata est. Gentile Carico modo Athymbreus dicitur.

ATHYRAS, navale cum fluvio circa Byzantium. Est item & sinus Athyras. Declinatur autem parisyllabicè, uti testatur Euphorion.

Qui transivit aquas verticosi Athyræ.

Gentile cum æ diphthongo, Athyræus vocatur, uti

Ἐνίοις ἴσθμιον. *Cecrops Athenas in Attica, & Dias Athenas in Eubœa, quas & Diadas nominavit, ædificavit.* Verum minima mutatione legi potest: Κέκροψ Ἀθήνας, Δίας δ' Διάδας ἐν Εὐβοίᾳ ἔκτισεν.

58 Ἐν τῇ Κυρήτιδι.] Aliæ editiones exhibent, ἐν τῇ Κυρήτιδι, quod præferendum videtur.

59 Τὴν δὲ νῦν Ἀκαρνανίαν, Κυρῆτιν ὠνόμαζον.] Aldina & Florentina habent, τὴν δὲ νῦν Ἀκαρνανίαν, Κυρίτιν ὠνόμαζον. Uti paulo ante habuimus, ἐν τῇ Κυρήτιδι.

60 Ὀγδόη, Βοιωτίας.] Hujus oppidi aliqua exstat memoria apud Pausaniam in Bœoticis. Αἴγυιαν δὲ οἱ Βοιωτοὶ, τὴν πολὺ μεγάλην οὖσαν πρὸς τῇ λίμνῃ πρὶν ἢ Ἀθήνας καὶ Ἑλλήνιον ἀναδῦναι, καὶ ὡς ἄρα χθονὸς ὑπακλυσθεῖσαν ἀφανισθῆναι. Hanc Crates fossa cingebat, in quam collecta aqua superstagnante, solum urbis siccabatur.

61 Ὅτι Κράτης.] Plurimi hoc nomine eruditione insignes viri exstiterunt. Fuit Crates Academicus, antiquus comicus, Cynicus, Peripateticus Grammaticus & idem Stoicus: sed quemnam horum Stephanus intelligat, aliis dijudicandum relinquo. Vide Menagium ad Diog. Laert. pag. 104. & in addendis pag. 4.

62 ἈΘΛΙΒΙΣ πόλις Αἰγύπτου.] Hujus urbis meminit Ptolemæus lib. IV. cap. V. Quid urbis nomen denotet, legimus apud Etymologici magni auctorem, cujus verba in fine retinenda: Ἀθριβὶς πόλις Αἰγύπτου. γράφεται δὲ καὶ Ἀθλιβίς. ἡ δὲ πολίτης Ἀθλιβίτης. Νικάνωρ δὲ διὰ τοῦ P. τὸ δίλιτρον τῆς πανσελήνου Αἰγύπτιοι καὶ κυφωνὶ, καθὸ καρδίαν οἴνου τῶν ἀδροτάτων ῥόδων Νείλου μετρουσι ἄδην. ὅτι δὲ καὶ Ἀθριβίτην αὐτὸν γράφουσιν. ἀναβαίνει ἐπὶ Βάλανον φησὶν, ἐν ἄλλοις ὄρει λέγων, πλησίον κειμένου. Ἀπίων δέ τις ὁ Σ' φησὶν.

63 Νικάνωρ δὲ ὁ Ἑρμείου.] Vide Vossium de Hist. Græcis lib. II. cap. XII.

64 Γραφῶν διὰ τοῦ ρ.] Hoc modo etiam Ptolemæus scripsit lib. IV. cap. V.

65 Ὕστω καὶ Στράβων.] Athribiticæ præfecturæ meminit Strabo lib. XVI.

66 ἈΘΜΟΝΟΝ, δευτέρως, δῆμος.] Apud Harpocrationem Ἀθμονία dicitur, neque aliter apud Suidam qui eum transcripsit. Erat apud hunc populum templum Veneris Οὐρανίας à Porphyrione rege extructum, qui ante Actæum in regione Attica regnavit: item fanum Dianæ Amaryssiæ teste Pausania in Atticis.

67 ἈΘΥΜΒΡΑ, πόλις Καρίας.] Tria, uti ex Epitomatore apparet, hæc civitas sortita fuit nomina. Nam vocata fuit, Ἀθύμβρα, & Νύσσα, & Πυθόπολις. Vide Stephanum in Νύσσα & Πυθόπολις.

68 ἈΘΥΡΑΣ, πλοῖόν τι καὶ ποταμὸς &c.] Navale, fluvius & sinus, quantum ex Plinio, Mela, & Ptolemæo quicquam colligere circa Byzantium in Propontidem exeunt: & apud priores absque adspiratione Ἄτυρα legitur.

69 Ὡς Εὐφορίων.] Stephanus quam plurimis locis laudat Euphorionem, sed quia duo hoc nomine exstiterunt, difficillimum est discernere, quis horum hoc loco à Stephanus citetur. Lege Suidam, & Vossium de Hist. Græc. lib. II. cap. XVI.

ὡς Ῥήβας, Ῥηβαῖος. ἔστι δὲ καὶ Σκυθίας ποταμὸς Ἄθυρας, ὡς Νυμφόδωρος.

Ἄθως, ὄρος Θρᾴκης, ἀπὸ Ἄθω γίγαντος, ὡς Νίκανδρος πέμπτῳ Εὐρωπείας.

Καί τις Ἄθω τόσσον ὕψος ἰδὼν ὀρθήλιος ὑπὲρ ἄκρων
Ἔκλυεν ἐκ θηθεῖσι βαθυρρήτῳ ὑπὸ λίμνῃ,
Ὅς ἀναπὸ ῥίζηθεν δύο χείρεσσι βέλεμνα
Πλησίον ἀμφοτέρῃσι περιβλύσας Καναστραίης πέρην ἀκτῆς.

Βάλλει δὲ ἡ σκιὰ τοῦ ὄρους ἀπὸ σταδίους τριακοσίους. Εἴρηται δὲ καὶ Ἄθως, ὡς τὸ Κῶς Κόος. λέγεται δὲ καὶ συναιρέσει, Ἄθος. ἡ κλίσις διπτή, καὶ Ἄθως, καὶ Ἄθως. τὸ τοπικὸν Ἄθωος, χωρὶς τοῦ ι, καὶ Ἀθῷος, τοὺς ἐνοικοῦντας. τὸ δὲ δηλοῦν τὸ ἀξίωμα, προπερισπᾶται, καὶ διὰ τοῦ ι· ὁ τοῦ Ἄθω. ἔστι δὲ καὶ ἄμφορον, τὸ ἡλυκόν, Ἀθῷον. ἔστι δὲ καὶ Ἄθως πόλις, ἀπὸ τοῦ Ἄθω. καὶ ὁ πολίτης Ἀθῷτης.

Αἶα, πόλις Κόλχων, κτίσμα Αἰήτεω, ὑφ' Ἡ-

A uti Rhebas Rhebæus. Eſt autem & fluvius Athyras in Scythia, uti Nymphodorus auctor eſt.

ATHOS, mons Thraciæ, qui à gigante Atho nomen accepit, uti Nicander inquit in libro v. de Europa.

Et Atho quidam, cujus tantam altitudinem vidiſſet, à ſolo Thracio
Solvit eam, fundatam prius ſub immenſa palude:
Quam radicitus avellens, ambabus manibus circa Lemnum jaculavit
Prope pedem excelſi promontorii Canaſtrai.

Montis autem umbra ſe extendit ad trecenta ſtadia uſque. Vocatuſque fuit etiam Athous, uti Côs Cous, & per contractionem Athûs dicitur. Inflexionem habet duplicem Ἄθως & Ἄθως. Locale eſt Athous abſque I ſubſcripto, & Athoos incolas appellant. Cum vero impunitatem ſignificat, in penultima circumflectitur, & i ſubſcriptum habet, ſi ex voce Θοῦς deducatur. Ex utroque fit fœminin. Athois. Eſt autem & Athôs oppidum in monte Atho, cujus oppidanus Athoïtes vocatur.

Æa, urbs Colchidis, quam Æeta condidit, à ma-

[70] Ὡς Νυμφόδωρος.] Fuit Nymphodorus Amphipolites, de quo legimus apud Clementem Alexand. lib. I. Στρωμάτων: Et alius Syracuſanus de quo Athenæus lib. VI. VII. & XIII. & apud Ælianum de animal. lib. XI. & XVI. Sed uter horum debeat intelligi, conjectura minimè aſſequi poſſum.

[71] Ἄθως, ὄρος Θρᾴκης.] Multi hunc montem Macedoniæ attribuunt, ſed re vera Thraciæ eſt adſcribendus cum Plinio lib. IV. cap. XII. Mela lib. II. cap. II. Apollonii Rhodii Scholiaſte ad lib. primum, aliiſque plurimis.

[72] Ὡς Νίκανδρος πέμπτῳ Εὐρωπείας.] Vide Ger. Joh. Voſſium de Hiſt. Græcis lib. IV. cap. XIV.

[73] Καί τις Ἄθω τόσσον ὕψος &c.] In toto Stephano vix alter eſt hiſce corruptior locus. Et nihil juvant veteres libri. Miratur vir ſummus & incomparabilis Iſmaëus Voſſius eruditos, qui hunc locum citant, in illam tranſilire, tanquam ii plana eſſent omnia, cum tamen nullus in hiſce verbis ſit ſenſus. Procul dubio ſcripſerat Nicander.

Καί τις Ἄθω τόσσον ὕψος ἰδὼν Θρῄκιος ἀντ' ἄκρων
Ἔκλυεν, ἐβρίζοντ' ἀμφιρύτῳ ὑπὸ λίμνῃ,
Ὅς ἀναπὸ ῥίζηθεν δύο χείρεσσι βέλεμνα
Ἠλίβατον περιβλύσας Καναστραίης πάρος ἄκρης.

Βάλλει δὲ ἡ σκιὰ τοῦ ὄρους ἐπὶ σταδίους τριακοσίους.] Quo montes ſunt altiores, eo etiam longiorem umbram ejaculantur. Apud Apollon. Rhod. elegantiſſimus exſtat locus de umbra hujus montis.

Πῶν δὲ τε νειοτάτῃσιν Ἄθω ἀνίσχεται αὐλὴν
Θρῃκίη, ἢ πανυν δὴ ἀπόπροθι Λήμνιαι ἶσαι,
Οἷαι ἐπ' ἠῶθεν κεν ὑπερθύμοιο φάλαγγος
Ἀκροτάτην ὑπερφῆναι, ἢ ἐπιόρκῳ Μυκήνῃ.
Ceterùm dubia luce pergentibus aperiebatur Athonis umbo
Thracius, quæ Lemnum, licet tantum diſtantem,
Quantum ruſticior oneraria conſulat in meridiem,
Extenſo ſinu umbrat faſtigio, vel Mycenam uſque.

Quod hic ait Apollonius, confirmatur à Plinio lib. IV. cap. XII. *Oppida habet* (Scil. Lemnos) *Hephaſtiam & Myrinam, in cujus forum ſolſtitio Athos ejaculatur umbram.* Etym. Magn. auctor. Ἐντεῦθεν Λήμνιον βᾶς χαλκὸν ἰδήσῃ, ἵνα δὴ τοῦ Ἄθω ἡ σκιὰ πίπτει.

[74] Ἔστι δὲ ὁ Ἄθως, ὡς τὸ Κῶς Κόος.] Salmaſius in Palatinis codicibus invenit, εἴρηται δὲ ὁ Ἄθως, ὡς τὸ Κῶς Κόος. Hæc epitomator de caſu recto & non de obliquo intelligere videtur: nam infra inquit, ἡ κλίσις διπτή, καὶ Ἄθως καὶ Ἄθως, quæ de caſu obliquo procul omni dubio intelligi debent.

[75] Ἡ κλίσις διπτή, καὶ Ἄθως, καὶ Ἄθως.] Codex Voſſianus mihi exhibuit: ἡ κλίσις διπτὴ, καὶ Ἄθως ὁ Ἄθως. Et in Salmaſius in Palatinis codd. invenit.

[77] Τὸ τοπικὸν Ἄθωος, χωρὶς τοῦ ι.] Imo contrarium ſuſtinet Etymologici Mag. auctor. Ἄθως, σημαινόμενον δὲ τὸ τοῦ Ἄθω ὄρος πεποίηκεν καὶ τὸν ἐπιγράψαντα δι', ὥστε τὸν ἐκ τούτου [legerem τοῦ τοῦτον ἐκ τοῦ, & ſic etiam infra] ἐνεδεῖξαι ὅτι ἔστι Ἄθως ὄρος ἐγράψαμεν. καὶ ὅτι κλίσις ἐστὶ διπτὴ, Ἄθως ὁ καὶ Ἄθως πεποίηκεν καὶ τοῦτο· ἐκ τοῦ Ἄθω Ἀθῷος ὄρεσιν οὐκ. Ἔστι δὲ καὶ Μίνως Μινῷος, καὶ Μίνως &c. ἔστι δὲ Ἄθως Ἀθῷος ὄρεσιν οὐκ. Fortaſſis hæc differentia inde oritur, quod apud Stephanum ſcribatur Ἄθως, & in Etymologico Ἄθως, nam circumflexa magis deſiderant cum I ſcribi, quam illa quæ non circumflectuntur.

[78] Τὸ δὲ δηλοῦν τὸ ἀξίωμα, προπερισπᾶται, καὶ διὰ τοῦ ι.] Ita habent ſcripti codices & editi omnes. Conqueritur Salmaſius ad oram ſui codicis hunc locum eſſe corruptiſſimum & nihil opis in veteribus libris reperiri: Senſus tamen erit planus ſi eum ita legere & conſtituere licet. Τὸ δὲ Ἄθως ὁ τοῦ ὄρους, δηλοῖ τὸ ἀξίωμα, προπερισπᾶται, καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται. Contrarium confirmat Etymol. Mag. auctor in voce Ἄθως. ὅθεν σχεδὸν ἀδιαφόρως ἔστι καὶ ἀξίωμα, καὶ τὸ ι ὑπογράφεται, καὶ ἀπὸ παραλείπεται. ὅπερ ὁ γραμματικὸς. Starem tamen à partibus Stephani: Etymologus ſibi ipſe contradicit, nam in præcedenti voce dixerat: Ἄθως, ἀπαρέμφατον ἐστὶ ζῶ ζῷς, ἵνα ἴσον, ὁ ὑποτακτικὸς ἐκ τούτου. ἔστι παρὰ τὸ ζῶ τὸ προπερισπώμενον ὁ ζῳοποιῶ, ἵνα, ὁ ζωποιῶ. ὁ δὲ ζωοποιῶν, τὸν ποιοῦντα τι. ἐξ οὗτος γίνεται ἴσως μὲν ὁ παράλειπτος τι, ἀξίωμα, ὁ ἀξιῶ. ἔσχε δὲ τὸ ι ὑπογεγραμμένον, ἐπεὶ ὄφειλεν ἴσως, ὡς παρὰ Ἀγχιλόχῳ. Hæc valde probo, licet Etymologus poſtea eadem rejiciat. Nam ſi apud Archilochum Θοῦς reperiatur, neceſſe eſt Ἄθως cum jota ſubſcribi.

[79] Αἶα, πόλις Κόλχων, κτίσμα Αἰήτεω &c.] Hujus oppidi meminit Apollon. Rhod. lib. II. verſu 1096.

Ἐξ Αἴης εἰσίν τε καὶ Αἰήταο Κολῆες.
Æa profectæ, ſunt ab Æeta Cytæo.

Et Valerius Flac. lib. I. Argonauticor.

Barbarus in patriis ſeſſetur montibus Æam,
Phaſis amore ſacro. - - - -

Quod

[79] Θαλάσσης ἀπέχουσα σταδίους τριακοσίους, ὑφ' A
ᾧ ῥέουσιν δύο ποταμοί, Ἵππος [80] καὶ Κυάνεος,
περιέχοντες αὐτὴν χερρόνησον. [81] ἔοικε δὲ τοῦνομα-
τος ἐξ αὐτῆς ὁ Αἰήτης εἶναι, ὡς Ἀσία Ἀσιάτης,
ἄτως Αἶα Αἰάτης καὶ Αἰήτης. ἔστι δὲ καὶ
Θεσσαλίας ἄλλη, [81] ἧς μέμνηται Σοφοκλῆς. B
τῆς μὲν πρεσβύτερας λέγων,

---- Εἰς Αἶαν πλέων.

τῆς δὲ δευτέρας, ἄτως,

Ἔστιν τις Αἶα Θεσσαλῶν παγκληρία.

ἔστιν Αἶα δὲ [84] Μακεδονίας πηγή, ὡς [85] Ἀντί-
μαχος ἐν Θηβαΐδι. τὸ ἐθνικὸν Αἰαῖος, ὡς C
Γαζαῖος. τὸ θηλυκὸν, Αἰαία.

ΑΙΑΜΗΝΗ, Ναβαταίων χώρα, [86] ὡς
Οὐρανίος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ. τὸ ἐθνι-
κὸν, Αἰαμηνός. D

ΑΙΑΝΗ [87], πόλις Μακεδονίας, ἀπὸ
Αἰανέως παιδὸς Ἐλύμου, τοῦ βασιλέως Τυρρη-
νῶν, μετοικήσαντος εἰς Μακεδονίαν. τὸ ἐθνι-
κὸν Αἰανεύς. [88] Ἴχναι δὲ λέγεται, καὶ
Ἐδεσσαῖος, [89] καὶ Βερροιαῖος. E

ΑΙΑΝΙΤΙΣ, Ναβαταίων χώρα, Οὐρα-
νίος Ἀραβικῶν δευτέρῳ. [90] τὸ ἐθνικὸν,
Αἰανίτης. προσαπολήφθη γὰρ ἐν προτύπῳ
ἀρχὴ διφθόγγου. Σοφοκλῆς δὲ αἰανῖτιν γράφει
δίχα τοῦ ι. F

ΑΙΒΟΥΔΑΙ [91], νῆσοι πέντε τῆς Βρεττανι-
κῆς,

Quod ad ſitum attinet haud abſimilem invenimus apud Ptolemæum lib. v. cap. x.

Γάζακα πόλις ἐνδόξη	λς	ιε	
Νισίβεως	λς	με	ι
Κωνεία πόλις ἐνδόξη	λς	με	ιε
Σιγάνεον	λς	μι	κ
Αἰάνεως	λβ	μι	ις

Vide Stephanum in voce Διοσπολίς, ubi refert oppidum nunc vocari *Sebaſtepolim*.

[79] Θαλάσσης ἀπέχουσα σταδίους τριακόσια.] Aut Stephanus eſt corruptus, aut Plinius apud quem lib. VI. cap. IV. ita legimus. *Maximè autem inclaruit Æa, XV. paſſuum à mari, ubi Hippos & Cyanes vaſti amnes è diverſo in eum confluunt.* Nam trecenta ſtadia conficiunt 37. M. D. paſſ. uti computantibus erit manifeſtum. Hæc ubique præſtantioribus MSS. non facile conciliari poſſunt.

[80] Καὶ Κυάνεος.] In MS καὶ Κάνεος. Sed legendum eſſe, καὶ Κυάνεος apparet ex Ptolemæo jam allegato. Apud Plinium tamen *Cyanes* legitur, quod mendi ſuſpicionem non fugit. Ab aliis hic fluvius *Glaucus* appellatur: ſed quæ cauſa fuerit mutationis nondum mihi eſt perſpectum.

[81] Ἔοικε δὲ τοῦνομα ἐξ αὐτῆς ὁ Αἰήτης εἶναι &c.] Dixerat in principio hujus mematis civitatem conditam ab Æeta, quaſi ab illo ſic eſſet appellata. Ergo jam opponit; dicens ab Æa potius vel Æetes derivari poſſe: nam poſtea ſubjicit, gentile Αἰᾶος dici. Sed promiſcuè appellatur. Nam Circen Ææam vocat Homerus Odyſſ. I.

Ὣς δ' αὖτως Κίρκη περιφρόνις ἐν μεγάροισιν
Αἰαίη, ἀλλήκτοισι, λελασμένοι πάντα ἑέτοιν.

Alterius gentilitii, (ſcilicet Æætes ſive Æetes) meminit Valerius Flac. lib. I. Argon.

Hunc ferus Æetes, Scythiam Phaſimque tenentem
Qui colit. ----

[83] Ἧς μέμνηται Σοφοκλῆς.] Fabulæ nomen non expreſſit; & loca quæ hic producuntur tanti non videntur pretii, ut tempus noſtrum teramus ad inveſtigandum.

[84] Μακεδονίας πηγή.] Omnes diſſentiunt de loco hujus fontis. Heſychius: Αἶα, χώρα, χωρίον περὶ Θεσσαλονίκην. καὶ ὄρος πρὸς κρήνῃ ἐν Παφλαγονίᾳ. Et Etymologici Mag. auctor fontem hunc in Pæonia collocat. Αἶα τόπος Κορινθίων πρὸς ἕω μᾶλλον, καὶ ἀδελφὸς Κρήτης. κρουνὸς δὲ ἐν κρήνῃ ἐν Παιονίᾳ. Sed fortaſſis hi omnes fontem cum fluvio confundunt: nam fuit Æas fluvius Macedoniæ ex Pindo monte oriens ac in mare Jonium inter Dyrrachium & Apolloniam ſeſe præcipitans, de quo fit mentio apud Ovid. lib. I Metam.

Apidanuſque ſenex, lenuſque Amphryſos, & Æas.

[85] Ἀντίμαχος ἐν Θηβαΐδι.] Conſule Suidam, qui quinque Antimachos enumerat, e quibus unum eligit lector.

[86] Ὡς Οὐρανίος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ.] Ex ſcriptis codicibus ita repoſuimus. Inſulſe, imo ridicule omnes exhibent editiones: ὡς Οὐρανίος ἐν Αἰαμιδῶν δευτέρῳ.

[87] Αἰανὴ πόλις Μακεδονίας.] Totidem verbis Suidas hunc Stephani locum in ſuum Lexicon tranſcripſit.

[88] Ἴχναι δὲ λέγεται.] Sic habent omnes vulgati codices, ſed perperam. Codex Voſſ. Ἴχνωι δὲ λέγεται, de qua lectione non eſt dubitandum: nam Stephanus illud ipſum gentile formavit à voce Ἴχνη, πόλις Μακεδονίας, quem locum vide.

[89] Καὶ Βερροιαῖος.] Legerem hoc loco, καὶ Βεργαῖος, uti habet ipſe Stephanus in voce Βέργαια.

[90] Τὸ ἐθνικὸν Αἰανίτης, προσαπολήφθη γάρ.] Hæc ut opinatur Salmaſius ita ſunt legenda & diſtinguenda. Τὸ ἐθνικὸν Αἰανίτης, προσαπολήφθη γὰρ ἐν προτύπῳ. Δεῖ διφθόγγου. Σοφοκλῆς δὲ Αἰανῖτιν γράφει, τοῦ δίχα τοῦ ι. Sed hæc non placent: totum locum ita ſcriberet Incomp. Gronovius. τὸ ἐθνικὸν Αἰανίτης, προσαπολήφθη γὰρ ἐν προτύπῳ δεῖ διφθόγγου. Σοφοκλῆς δὲ Αἰανῖτιν γράφει δίχα τοῦ ι. In Voſſiano cod. inveni, τὸ ἐθνικὸν Αἰανίτης &c.

[91] Αἰβοῦδαι, νῆσοι πέντε τῆς Βρεττανικῆς.] MSS Αἴβουδαι, νῆσοι πέντε τῆς Πρεττανικῆς. Sed literæ B & Π ſæpe confunduntur, ut unicuique eſt manifeſtum. Accuratè loquendo non ſunt Britanniæ, ſed Hiberniæ inſulæ, niſi Britanniæ nomine etiam Scotia & Hibernia comprehendantur aut confundantur. Ptolemæus lib. II. cap. II. Γίγνεται τῆς δὲ Αἰανῆς

ut

κὸς, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ. τὸ ἐθνικὸν, Αἰβυδαῖος. A ut Marcianus in circuitu refert. Gentile dicitur Æbudæus.

ΑἸΒΟΥΡΑ [87], πόλις Ἰβηρίας, ὡς Σέραιων. ὁ πολίτης Αἰβουραῖος, ὡς ἀργυραῖος. [88] Κόλουρα Κολουραῖος, πόλις περὶ Πρήνην. [89] Ἄργουρα, πόλις Εὐβοίας, Ἀργουραῖος. [90] Ἴουρα, Ἰουραῖος. καὶ χρῆσθαι πανταχοῦ τὸ εἰς ος. δηλοῖ δὲ Αἰβουρήτης, ὡς Αἰγειρα Αἰγειρήτης, [91] Κίβυρα Κιβυρήτης. B

ΑἸΓΑΊΤΗΣ [92], Αἰολίδος ἄκρα, [93] ὡς Σέραιων, ἣ νῦν Κανὴ ἢ Καναὶ λέγεται. Ἀρτεμίδωρος δὲ Αἰγὰς εἶπε τὴν ὀρθὴν πτῶσιν, οὐκ ἀναλόγως. [94] τὸ πατρικὸν, Αἰγαῖος. καὶ τὸ πέλαγος οὕτως. ἔστι δὲ πόλις Φοινίκων, ὡς Ἑκαταῖος. C

ΑἸΓΑΊΟΝ ΠΕΛΑΓΟΣ [1], λέγεται καὶ δρυονικὸς Αἰγαῖος μόνος. [2] ἔστι δὲ Αἰγαῖον πεδίον παρὰ τὴν Κίρραν, ὡς Ἡσίοδος. [3] λέγεται δὲ καὶ αἶγα παρὰ Φερεκύδῃ, διὰ τὸ πεδί D

ÆBŪRA, oppidum est Iberiæ, uti Strabo tradidit, cujus oppidanus Æburæus dicitur, veluti ἀργυραῖος, Colura Coluræus, civitas circa Prienen. Argura, oppidum Euboeæ, Arguræus; Jura Juræus habet, & ita fermè omnia illa nomina, quæ in ος exeunt. Potest etiam dici Æburates, sicuti Ægira Ægirates, Cibyra Cibyrates.

ÆGA, promontorium Æolidis, uti Strabo testatur, quod nunc Cane, & Canæ vocatur. Artemidorus vero in casu recto Αἰγὰς dixit, non præter rationem. Locale est Ægæus. Et ita etiam mare vocatur. Est porro quoque oppidum Phœnicum, uti Hecatæus perhibet.

ÆGÆUM MARE, & in masculino genere Ægæus pontus dicitur. Est & Ægæus campus Cirrhæ annexus, ut apud Hesiodum exstat. Nomen accepit à capra, quæ olim à monte ad

---

νὸς, ὃ ἔστι μεγάλη Ἑβόδα, ἢ ἡ κληθεῖσα Ἐβόδα, ἢ ἡ λεγομένη, ἣν ἡ δι' ἀκριβείας κληθεῖσα

Ἐβόδα	ιε	ξγ	
Βῆ ἡ ἐξ αὐτῆς πρὸς ἀνατολὰς ἐρήμου			
Ἐβόδα	ιε	κδ	ξγ
Ἐβόδα Γάζαι	ιε		ξδ
Ἐβόδα Μαλέας	ιε	ιε	ξδ ε
Ἐβόδα Ἐλαίας	ιε		ξε.

Cumlenus, qui pro ceteris videtur filiis meruit, affirmat occidentalem Ebudam appellari hodie *Lewis*, & orientalem *Skye*. Et Ricina ipsi dicitur *Rachine*, Maleos *Mula*, & Epidium *Isa*.

[87] Ἄϊβουρα. πόλις Ἰβηρίας, ὡς Σέραιων.] Apud Strabonem non invenio ita scriptum, sed Ἔβορα, ita enim apud ipsum lib. tert. legitur: Ἔστι δὲ καὶ ἡ Βαιτὼ ποταμὸς ἀπὸ τῆς πηγῆς ἣν καὶ πόλις Ἔβορα, ἣ τὸ ὄνομα ἔσχηκε. *Inde supra Betim manat ipsum, & non procul fluvius Ebora, & Lucifera fanum quod vocant Lucem Augustam. An hoc oppidum intelligat Stephanus, judicet lector.* Sicuti hujus oppidi non satis accurate nomen expressit: ita loco accommodato Ἔβορα, τὸ ἐθνικὸν, ἢ πόλις Ἔβορα. Sed an pro eadem, de qua nunc agimus debeat haberi, difficulter dixerim. Apud Ptolemæum tria hoc nomine oppida reperiuntur Ἔβορα Tartulorum, & Ἔβορα Hedetanorum, & Ἔβορα Lusitanorum: adeo ut ex similitudine vocum Stephanum de ultima loqui non vane conjecerim.

[88] Κόλουρα Κολουραῖος, πόλις περὶ Πρήνην.] Locum vel uberem non novi. Si dicat Prienen Joniæ oppidum Βῆρα ejus urbis, fortasse hic debeat legi: Βῆρα Βηναῖος, πόλις περὶ Πρήνην.

[89] Ἄργουρα, πόλις Εὐβοίας.] Formulis retribendum est. Ἄργουρα, πόλις Εὐβοίας, ita enim habet Stephanus in libri hujus additione.

[90] Ἴουρα Ἰουραῖος.] Aliis locis nihil exstat de hac voce apud Epitomatorem. In Burgundionum finibus monasterium hoc nomine cujus meminit Cæsar lib. 1. *De bello Gallico*. Et Ἴουρα quoque ab interprete Græco appellatum.

[91] Κίβυρα Κιβυρήτης.] Obiter etiam hujus oppidi auctor meminit in voce Κατάβη. Vide & Strabonem lib. XIII.

[92] Αἰγαίτης, Αἰολίδος ἄκρα.] Sic habent scripti, pleri & editi, sed pessimè. Proculcabo legendum est, Αἰγὰ, ἡ Αἰολὶς ἄκρα, ultimam monuit Casaubonus.

[93] ἣν νῦν Κανὴ, ἢ καὶ Καναὶ λέγεται.] Videtur pollicendum ita: ἣν νῦν Κανὴ, ἢ καὶ Καναὶ λέγεται. Nam in orbi Vossiano perpetuum exemplum est, ἣ καὶ Κανὴ ἢ Καναὶ λέγεται. Hæc ita cum Strabone conferantur, unicuique erit manifestum hunc locum esse mutilum & mancum ex Stephano: nam quæ nobis exhibet cod. Vossianus mutila, quam promontorio id ut accipiendum? Sed ipsum Geographi locum ex lib. XIII. proferamus. Λέγει δὲ μετὰ ταῦτα τὰ Ἀχαϊκὰ ὄρη καὶ τὰ ὑπερκειμένα ἄκρα καὶ τὰ Αἰγαὶ πόλις ἐπιφανὴς ἐπιπολάσασα τῷ χρόνῳ. εἶτ' ἐπὶ μακρὸν τὴν ἀκτὴν ὑπόκεινται Αἰγαὶ, ὡς Αἴσχυλος, καὶ Αἰγὰς, ὡς τινὲς ἄκραν ἔφην, ἣ νῦν Κανὴ καλεῖ καὶ Καναί φησιν. *Et regio subjecta ad Argivis pertinet, ibique imminent promontoria, quod Ægæ nonnulli appellant, quasi caprum: ego autem Ægan pronunciandum, ut Æschylus & Ephorus: hæc etiam tertius noster appellavit, quem nunc Canen & Canas appellant.* Vide Casaubonum ad illum locum.

[93] Τὸ πατρικὸν, Αἰγαῖος, καὶ τὸ πέλαγος οὕτως.] In hunc locum curavimus, cui antea in vulgatis pessima interpunctione laborabat, ibi enim distinguebatur hoc modo. Τὸ πατρικὸν, Αἰγαῖος, καὶ τὸ πέλαγος οὕτως. ἔστι δὲ καὶ πόλις Φοινίκων, ὡς Ἑκαταῖος.

[1] Αἰγαῖος πέλαγος.] Si omnia colligerem, quæ de Etymologia Ægæi maris, à poëtis, Scholiastis & aliis fabulantur, commentarii fines excederent. Strabo lib. VIII. putat nomen accepisse ab Ægis Euboeæ oppido, & lib. XIII. ab Ægæ Æolidis promontorio. Festus à crebris insulis quæ procul aspicientibus videantur species *ægidis* capraram. Plinius ab Ægæ scopulo inter Tenedum & Chium. Vide & Suidam, & Apollonii Scholiast. ad lib. primum, & Stephanum in Κῶος, & alios quam plurimos.

[2] Ἔστι δὲ Αἰγαῖον πεδίον παρὰ τὴν Κίρραν, ὡς Ἡσίοδος.] Hunc locum sollicitavit Cruerius vir doctissimus in lectionibus Hesiodeis cap. XXV. putatque eum in desere cubitum. Ἔστι δὲ Αἰγαῖον πεδίον παρὰ τὴν Κίρραν. Numen optime observavit, Cirrha in Creta nulla est. Stephanus Ἴτων Πύθια πόλις Κρήτης, ἐπιφανὴς Κίρρα, ἄπτα Πύθια, ἄπτα Κάλαμος, ἢ ἀπὸ τινὸς Πύθια. Hunc locum errore ocali vel manus male mendicavit, eximia enim vir eruditio non patietur aliter judicare. Ego autem in verbis Stephani, quæ sine dubio nihil mutandum aut emendandum censeo & Ἴτων non de colle Cretensi, sed de tempo quodam Phocidis accipio: nam priusquam quod hoc ex memoria de Pythio dicit evinci posset, indiget etiam certissimum est, in quendam Eustathium hunc locum immutasse, ut manifesto liquet ex commentariis ad Dionysium, ita enim inquiunt pp. Ἴτων ἐστὶ πόλις Αἰγαῖον, ἀπὸ δὲ πόλεως ἡ πρὸς Παρνασσῷ χώρα Δελφῶν. Αἰγαῖον ἐστὶ πόλις Ἀχαΐας. πόλις ἐστὶ καὶ Αἰγαὶ πόλις Εὐβοίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Θεσσαλίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Κιλικίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Μακεδονίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Φρυγίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Φοινίκης. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Ἰωνίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Ἀσίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Ἀφρικῆς. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Ἰβηρίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Γαλατίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Βιθυνίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Παφλαγονίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Λυκίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Καρίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Λυδίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Μυσίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Τρῳάδος. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Αἰολίδος. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Ἰωνίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Δωρίδος. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Κρήτης. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Κύπρου. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Αἰγύπτου. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Λιβύης. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Αἰθιοπίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Ἰνδίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Περσίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Μηδίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Ἀσσυρίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Βαβυλωνίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Ἀραβίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Παλαιστίνης. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Συρίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Ἀρμενίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Καππαδοκίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Γεδρωσίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Παρθίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Ὑρκανίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Βακτριανῆς. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Σογδιανῆς. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Σκυθίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Σαρματίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Γερμανίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Κελτικῆς. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Βρεττανίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Ἰσπανίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Λουσιτανίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Γαλλίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Ἰταλίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Σικελίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Σαρδηνίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Κορσικῆς. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Ἰλλυρίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Παννονίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Δακίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Μοισίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Θρᾴκης. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Μακεδονίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Ἀχαΐας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Πελοποννήσου. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Ἀττικῆς. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Βοιωτίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Φωκίδος. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Λοκρίδος. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Αἰτωλίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Ἀκαρνανίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Ἠπείρου. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Θεσσαλίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Μαγνησίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Ὀλυμπίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Πιερίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Βοττιαίας. Αἰγὸς ἐστὶ πόλις Ἀμφιπόλεως

περὶ τὸ Πύθιον ἔρχεσ, * ἀφ' ὃ ὁ τὸ πεδίον Αἰγαῖον. A ad Pythium venit, à quo & campus Ægæus dicitur.

ΑΙΓΑΙ ΠΟΛΛΑΙ[1], πόλις Κιλικίας, * Μακεδονίας, ἥτις ὁ Μηλοβότειρα ἐλέγετο, τῆς Θρᾳκησίων χερρονήσου. καὶ ἡ ἐν Μυρρίνῃ, ἐν τῇ Αἰολίδι. καὶ Λυδίας, καὶ Λοκρίδος, καὶ Αἰτωλίας, καὶ Εὐβοίας, ὡς Ὅμηρος ἐν τῷ Ν. τὸ ἐθνικὸν, ὁ μὲν δισυλλάβως, Αἰγαῖος. [2] ὁ δὲ τρισυλλάβως, εὑρηται δ' ἔτως, Αἰγεάτης. B

ΑΙΓΕΙΡΑ[3], πόλις Ἀχαΐας.[10] ἔνιοι δὲ ἀπὸ Αἰγιαλέως τ χώρεν Αἰγίαλον φασὶ, τὸ, π Αἴγιον. καὶ ἔστιν Αἰγειρεύς. τὸ ἐθνικὸν, Αἰγειρεάτης. τὸ κτητικὸν Αἰγειρατικὸς, ὡς Πτελεά- C

τῆς

ÆGÆ multæ reperiuntur. Hoc nomine urbs est in Cilicia, in Macedonia (quæ etiam Melobotira dicebatur) in Thracensi Chersoneso, in Myrrhina, in Æolide, in Lydia, in Locride, in Ætolia, & in Eubœa, cujus Homerus Iliade N meminit. Gentile à disyllabo est Ægæus, sed à trisyllabo, Ægeates invenitur.

ÆGIRA, urbs Achaïæ. Quidam ab Ægialeo regionem Ægialeam nominant, in qua est Ægium, & Ægira. Gentile, Ægirates. Possessivum Ægiraticus, uti Ptelea-

tes

ut in mendi suspicionem ne quidem veniat: verum neque sana est hæc lectio, nec, quam illi affinximus, interpretatio. Salmasius in MSS Palatinis invenit: λέγεται πρὸς Αἴγιον πόλιν φερόμενον λοιὸ ὃ εἰς ὃ Πύθιον ἔρχ. Codex Voss. λέγεται πρὸς ὁ Αἴγιον πόλιν φερόμενον λοιὸ ὃ εἰς τὸ Πύθιον ἔρχ. Sed in Pal. & in Vossiano locus leviter est corruptus, quem ita restituere oporteret: λέγεται πρὸς Αἴγιον πόλιν φερόμενον λοιὸ ὃ εἰς τὸ Πύθιον ἔρχ. Non est hic insultandus tua laude J. Casaubonus vir incomparabilis, qui quondam hunc Stephani locum à sordidissimo illo mendo vindicavit, indicans hæc verba in antiquis membranis Δελφ. σημείων exarata fuisse; adeo ut librarius imperitus hanc notam ϖ, quæ πόλιν significat, non intelligens, ποτὲ scripserit, & Αἴγιον in αἶγα commutaverit. Quemadmodum veteres, ita etiam nos aliquando integris notis, vel literis & signis in scribendo vocem comprehendimus & contrahimus: quæ scribendi ratio potissimum duplicem scopum habet, nempe celeritatem, & obscuritatem iis in rebus, quas alios celare nitimur. Sic librarii pro χεῖρ hac figura ☞, & pro χεῖρες ☞ᵉˢ isthac utuntur, hæc Ἥρα apud illos valet Herodotus, & illa Ἥρα Herodianus. Sic etiam in antiquorum Medicorum libris membra corporis humani per compendia plerumque exprimuntur. Sic & τ ἰγνιφύλλεν ita Ο πλεν κεφαλικὸν: hoc modo ☉☉ τὰς ὀφθαλμὰς designant & sic reliquis alia figura λοιὸ τ πρωτοτύπων ἢ ἀντιγράφων affingitur. Sed scriptura Δελφ. σημείων olim præcipuè utebantur Astrologi & Mathematici, uti nostro tempore Chymicorum filii, ne putrida illorum secreta omnibus & singulis innotescant. De hoc scribendi genere lege Joan. Wowerium Polymath. cap. 7.

[1] Αἴγαι πολλαί. πόλις Κιλικίας.] Omnes vulgati codices ita exhibent, sed planiori sensu in MSS legitur: Αἴγαι, πόλεις πολλαί. Κιλικίας & sic porrò. Oppidi hujus Ciliciæ meminit Ptolemæus lib. v. cap. VIII. & eundem ei situm adscribit Lucanus lib. III. hisce verbis

Deseritur Taurique nemus, Persæaque Tarsos,
Corycius quæque patens exesis rupibus antrum,
Mallos, & externa resonant navalibus Ægæ.

[2] Μακεδονίας, ἥτις ὁ Μηλοβότειρα ἐλέγετο.] Variæ hanc civitas fortita fuit nomina: alterum nomen hic est Μηλοβότειρα. Vocabatur etiam Bunomus & Bunomea, & Pella (uti ipse testatur Stephanus in isthac voce) & Edessa apud Justinum lib. VII. cap. I, cujus locus ita est legendus. *Urbem Edessam ob memoriam nominis Ægeas, populum Ægeadæ vocavit.* Sed Plinio lib. IV. cap. X. singulari numero *Ægæ* dicitur. *Ægæ, in quo mos sepelire reges.* Accuratissimum atque amœnissimum urbis situm lege apud Livium lib. XLIV. cap. 46.

[3] Καὶ Εὐβοίας, ὡς Ὅμηρος ἐν τῷ Ν.] Lege: Καὶ Εὐβοίας, ὡς Ὅμηρος ἐν τῷ Ν. Plutarchum ibi locus exstat quem respicis.

Τρεῖς μὲν ἐρείξ' ἰὼν, τὸ δὲ τέτρατον, ἵκετο πάρος
Αἰγάς. - - - -
Ter quidem porrexit gressum, quarto autem pervenit ad locum destinatum
Ægas.

Multorum profectò Ægarum hoc loco meminit Stephanus, de quibus ne χρῦ quidem apud historicos aut Geographos exstat. Æolidis tamen mentio facta est Plutarcho in Themistocle; ἦρχεν εἰς Αἰγὰς, Αἰολικὴν πόλιν μεγάλην. & Plinius lib. V. cap. XXX. Sed miror Stephanum nihil dixisse de Ægis Achaicis, de quibus apud Strabonem lib. VIII. & Lycophronis Scholiast. pag. 27. Tempore autem Pausaniæ oppidum illud pagus erat, ut testatur in Arcadicis, cujus situm accuratè in Achaicis demonstrat.

[4] Ἀπὸ δὲ Αἰγειρωνίδου, Αἴγειρος ὁ ὄνος, Αἰγειάτης.] Hic locus ante in vulgatis mala interpunctione laborabat, quem ita distinguendum admonuit Salmasius in Plin. exercit. pag. 156. Hinc liquet urbis nomen non tantum fuisse Αἴγειρα, sed etiam Αἰγειάτα & Αἴγειρε: nam tribus syllabis effertur à Theophrasto in libello de ventis, de quo loco nihil dicimus, quem jam dudum emendavit incomparabilis J. Vossius.

[5] Αἴγειρα, πόλις Ἀχαΐας.] Clarissimè ejus situm nobis Polybius lib. IV. hisce verbis demonstrat. Ἡ δὲ τ Αἰγείρων πόλις ἐπέκειτο μὲν τ Πελοποννήσε κατὰ τ Κορινθιακὸν κόλπον, μεταξὺ τ Αἰγίου & Σικυῶνος πόλεως. κεῖται δ' ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ & δυσχώρου. τέλος δὲ τῇ θέσει κατὰ τ Παρράσιον. καὶ πάσης τ μέρε τ ἀδιανέμητον χώρας. κεῖται δὲ τ θαλάττης ὀλίγον ἐπιβεβηκὸς. *Oppidum porrò Ægira, situm est in ea Peloponnesi parte, quam Corinthiacus sinus alluit, inter Ægium & Sicyonem, collibus quibusdam imposita egregie munitis & inaccessis. Spectant ejus situs Parrasium & vicina loca in regione opposita; distatque à mari stadia septem.* Lege etiam Plinium lib. IV. cap. V. Melam lib. II. cap. III. & Ptolemæum lib. III. cap. XVI.

[6] Ἔνιοι δὲ ἀπὸ Αἰγιαλέως τὸν χώρεν Αἰγίαλον φασὶ, τὸ, π Αἴγιον. καὶ ἔστι Αἴγειρα. τὸ ἐθνικὸν Αἰγειράτης.] Quis non animadverteret hunc locum in mendo delitescere? Magnum Salmasium in eo restituendo valde fluctuantem & dubitantem reperio, dum tribus modis illi medicinam adhibere nitatur. Primò contendit hanc veram esse lectionem: Ἔνιοι δὲ ἀπὸ Αἰγιαλέως, τὸν χώρεν Αἰγίαλον φασὶ, ἐ τὸ Αἴγιον ὁ τὸν Αἴγειραν. Deinde post τὸ, π Αἴγιον inquit desisse λοιὸ Αἰγίου, vel simile quid. Et denique ultima hujus loci verba ita corrigit: καὶ ἔστι Αἴγειρα τὸ ἐθνικὸν, Αἰγειράτης. Ex diverso hoc emendandi modo, totum locum procul omni dubio sic constituisset. Ἔνιοι δὲ ἀπὸ Αἰγιαλέως τὸν χώρεν Αἰγίαλον φασὶ, τὸ π Αἴγιον. καὶ ἔστι Αἴγειρα τὸ ἐθνικὸν, Αἰγειράτης. Sed si mei arbitrii res foret minuti admodum mutatione locum ita constituerem: Ἔνιοι δὲ ἀπὸ Αἰγιαλέως τὸν χώρεν Αἰγίαλον φασὶ, ἐ τὸ Αἴγιον ὁ τὸν Αἴγειραν. καὶ ἔστι Αἴγειρα τὸ ἐθνικὸν Αἰγειράτης. Hanc veram lectionem puto: nam Achaia antiquis temporibus Ægialos appellata fuit, uti liquet ex Strabonis lib. VIII. Ταύτης δὲ τ χώρε τὸ μὲν παράλιον ἔρημον ὑπέλαβον, ἐξ Αἰόλων τὸ χῶρον ὄντες. ὀνόματος δὲ τὸ μὲν παλαιὸν Αἰγιάλεια, ἐξ Αἰγιαλέως.

της Πλευρωνικής. [11] Παυσανίας δὲ ἐκτῇ λέγει, τὴν Ὑπερησίαν μετονομασθῆναι διὰ τοιάνδε αἰτίαν. ([12] ἦν Ὄμηρος Ὑπερησίην φησί.) Σικυωνίων στρατὸς ἀφίξεσθαι ἐμελλεν αὐτῆς. οἱ δὲ ἀφορίζουσιν αἶγας, καὶ τοῖς κέρασιν ἐδησαν δᾳδάς, καὶ ἐξῆψαν διὰ τὴν νυκτός. νομίσαντες δὴ τὴν φλόγα εἶναι στρατιᾶς πυρὰς, ἔφυγον. οἱ Ὑπερησιεῖς δὲ Αἴγειραν τὴν πόλιν ὠνόμασαν. τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως Αἰγειρήσιος. καὶ θηλυκὸν, Αἰγειρήσιος. Φίλων δέ φησι, Κιλικίας πόλιν εἶναι Αἴγειραν.

ΑΙΓΕΙΡΟΥΣΑ [13], πόλις τῆς Μεγαρέδος, [14] ὡς Στράβων. [15] λέγεται δὲ Αἴγειρος, ὡς Θεόπομπος πεντηκοστῇ ἕκτῃ. τὸ ἐθνικὸν Αἰγειρόλις, ὡς τὸ Φιλίππου Φιλιππόλις, Ταρσὸς Ταρσεύς. τὸ δὲ Αἰγειρούσης Αἰγειρουσαῖος, ὡς Σκοτουσαῖος. ἢ Αἰγειρύσιος, ὡς Πιτυούσιος. [16] ἔστι καὶ Αἰολίδος πόλις Αἰγείρουσα, ὡς Ἡρόδοτος.

ΑΙΓΕΣΤΑΙΟΙ, οἱ Θεσπρωτοὶ, ἀπὸ τινος [17] Αἰγέστου στρατηγοῦ, ὡς Ἀμυμναῖοι, ἀπὸ Ἀμύμνου.

ΑΙΓΗΙΣ [18], φυλὴ τῆς Ἀττικῆς, [19] ἀπὸ Αἰγέως τοῦ Πανδίονος.

ΑΙΓΗΛΟΙ [20], ἔθνος Μηδικόν.

ΑΙΓΙΑΛΟΣ [21], μεταξὺ Σικυῶνος καὶ τοῦ

tes Pteleaticus. Refert Pausanias lib. VI, Hyperesiam (quam Homerus Ὑπερησίην vocat) talem ob causam Ægiram transnominatam fuisse. Cum Sicyoniorum exercitus Hyperesiensium agrum esset invasurus, capras omnes in unum coegerunt, adligatasque ad cornua faces nocte accenderunt: Sed suspicantes esse flammam ignis auxiliarii, aufugiebant. Hinc Hyperesienses urbem Ægiram appellarunt. Gentile similiter dicitur Ægirates, & fœmininum Ægiratis. Verum Philo inquit Ægiram Ciliciæ urbem esse.

ÆGIRŪSA, oppidum Megaridis, uti Strabo testatur. Dicitur etiam Ægirus, uti Theopompus lib. LVI. perhibet. Gentile Ægirensis, uti à Philippo Philippensis, Tarso Tarsensis: sed ab Ægirusa Ægirusæus, uti Scotusæus; vel Ægirusius, uti Pityusius. Ægirusa quoque Æolidis oppidum est, uti Herodotus tradidit.

ÆGESTÆI, Thesproti sunt; ita à duce Ægesto nuncupati: uti Amymnæi ab Amymno.

ÆGĒIS, est tribus Attica, quæ ab Ægeo Pandionis filio nomen accepit.

ÆGĒLI, gens Medica.

ÆGIĂLUS, locus est inter Sicyonem &

& Eustathium ad lib. 2. Iliad. pag. 292. qui eandem sententiam ex Geographo magis ibi confirmat: & Etymologici mag. auctorem, qui habet Αἰγειλία ἡ καὶ Αἴγειρα. Quod etiam confirmatur verbis Johan. Antiochensis περὶ ἐξουσιολογίας ubi inquit ἀπὸ Αἰγειλίας βασιλίδος Σικυῶνος. Αἰγειλία ἡ καὶ Πελασγία.

[11] Παυσανίας δὲ ἕκτην λέγει.] Historia hæc à Pausania in Achaïcis, sive libro septimo narratur, adeo ut referibendum sit, Παυσανίας δὲ ἑβδόμην λέγει: nisi quis possit probare in veteribus libris aliam divisionem obtinuisse. Apud Pausaniam pluribus verbis hoc narratio deferibitur, cujus verba & Epitomatorem Stephani in compendium redegisse liquidò apparet, ita enim Pausanias. Ὁμήρῳ δὲ ὧν πεῖσαι Ὑπερησίαν ἀνόμασται, τί δὲ ἄνωθεν τὸ τοῦ ὀνόματος ἴσχυσεν ἐπιτήδευμα, ἐγὼ γράψω. Σικυωνίων ἀφίξεσθαι στρατιὰν ἔμελλον αἱ πόλεις πολέμιον ἐς τὴν χώραν. οἱ δὲ (ἦν γὰρ αὐτοῖς ἀφθονία αἰγῶν τῶν Σικυωνίων ἕνεκα) αἶγας ἀφορίσαντες, ὅσαι σφίσιν ἦσαν ἐν τῇ χώρᾳ· συνδήσαντες δὲ ἑκάστῃ κατὰ τῶν κεράτων κώπας δᾳδίους, καὶ ὡς σφίσιν ἐδόκει καιρὸς εἶναι, ἐξάπτουσι τὰς δᾳδίους. Σικυώνιοι δὲ (ἦσαν γὰρ συμφράσσοντες τοῖς Ὑπερησίοις ἐλαττοῦσθαι ἐν σφίσι τὴν φλόγα εἶναι ἐκ τῶν ἐπιτηδείων πυρῶν) οἱ μὲν ἔνεμον ἐπιόντες χρυσῷ. Ὑπερησίοις δὲ τῇ πόλει τὸ ὄνομα τὸ ἀπὸ μαντείου δοῦναι τῷ αἰγῶν.

[12] Ἣν Ὄμηρος Ὑπερησίην φησί.] Locus quem innuit Epitomator exstat Iliad. B. versu 573.

Οἵ θ' Ὑπερησίην τε καὶ αἰπεινὰ Γονόεσσαν.

Vel Odyss. O. versu 251.

Οἵ τ' Ὑπερησίην δ' ἀσπασίως καὶ μείλιχα ναίεις.

[13] Αἴγειρα, πόλις τῆς Μεγαρίδος.] Locus hic videtur ex eo nomen accepisse, quod populis nigris abundaverit, nam αἴγειρος hujusmodi arboris speciem denotat. Multa autem oppida à fructibus & à plantis in vel circa ea crescentibus nomen obtinuisse docet Epitomator in voce Ἀγκών. Sic Πίτανα dicta fuit à copia pinuum; sic Δάφνη, παρὰ τὸ ὀκεῖ πολλὰν φοινίκων δαφνῶν· sic Ἐρικίνη ab Ericis, & similiter multa alia.

[14] Ὡς Στράβων.] Locus reperitur libro nono.

Αἴγιρα δὲ καὶ Σκιαθοῦς ἀπὸ ἐνεργειδίου τόπος,
Ἔχει πολίχνας.
Ἔστι Αἴγιννα, Κυπρίας π, Τροιζήνιόν τι.

ἓν τῶν χωρίων Μεγαρικῶν. Xenophon lib. v. Hellen. etiam testatur esse oppidum agri Megarici.

[15] Λέγει δὲ Αἴγειρος, ὡς Θεόπομπος.] Ita etiam à Suida in αἴγειρος oppidum appellari videtur. Αἴγειρος ὄνομα πόλεως. Sed apud Etymologici mag. auctorem corruptissime Αἴγεσσα reperitur pro Αἴγειρος.

[16] Ἔστι δὲ καὶ Αἰολίδος πόλις Αἰγείρουσα, ὡς Ἡρόδοτος.] Innuit locum Herodoti, qui exstat lib. 1. ubi undecim civitates Æolicas enumerat, & hanc sua dialecto Ægirocliam appellat. Αἵδε δὲ αἱ Αἰολίδες, Κύμη, ἡ Φρικωνὶς καλεομένη, Λάρισαι, Νέον τεῖχος, Τῆμνος, Κίλλα, Νότιον, Αἰγιρόεσσα, Πιτάνη, Αἰγαιαὶ, Μύρινα, Γρύνεια.

[17] Αἰγέστου στρατηγοῦ.] Varii fuêre Ægesti. Strabo agnoscit Αἴγεστον Trojanum qui missus à Philoctete in Siciliam Ægestam condidit: hunc etiam Dionys. Hal. memorat. Lycophron de Ægeste Trojano:

Αἴγεστ' ὀλέσσων σὸν δὶ Ἐλλήσποντον φυγὰς,
Πάτρῳ μισήσει. - - - -

[18] Αἰγηΐς, φυλὴ τῆς Ἀττικῆς.] Hujus tribus etiam meminit Hesychius, & Ortelio eadem videtur quæ à Polluce Αἰγεὶς appellatur. Sed puto ibi mendum latere.

[19] Ἀπὸ Αἰγέως τοῦ Πανδίονος.] Vide Pausaniam lib. 1. Sed alii referunt Ægeum Scyri filium esse, ut testatur Apollodorus lib. III. vel qui eum in compendium redegit. Εἶναι δὲ Αἰγέα Σκυρέως οἱ μὲν λέγουσι, παραλαβόντα δὲ αὐτὸν Πανδίονα.

[20] Αἰγηλαὶ, ἔθνος Μηδικόν.] Herodotus lib. tertio, uti observat Ortelius in Thesauro Geog. mentionem facit de Ægilis (Αἴγιλοι) populis Persicis. Qui an iidem sint, judicabis.

[21] Αἰγιαλὸς, μεταξὺ Σικυῶνος καὶ τοῦ Βουραϊκοῦ κολπίσκου.] Hic locus non videtur esse integer, & forte ita est restituendus. Αἰγιαλὸς, Πελασγιώτης, μεταξὺ Σικυῶνος καὶ τοῦ Βουραϊκοῦ, ἴσως κολπίσκου τινός. Metuo ne Stephanus Sicyonem confundat cum eo loco, qui ipsi Αἰγιαλὸς dicitur. Pausanias lib. II. inquit: συμφρονήσαντα δὲ ἐπιγράψαι Σικυῶνα οἱ τὸν Ἀδραστείου (scil. Laomedon) καὶ ἔτι τοῦτο ἐπὶ τοῦ Ἀδραστείου. καὶ δὴ τότε βασιλεύοντος τῆς Σικυωνίας, καὶ Σικυὼν αὐτὴ Αἰγιαλὸς ἡ πόλις ἐπωνομάζετο. Laomedon ex Attica belli gerendi sibi socium Sicyonem adscivit, data ei in matrimonium filia Zeuxippe: à quo postea

j.m

τῇ Βιτταεσίᾳ καλούμενον τόπον, [11] ἀπὸ Αἰγιαλέως τοῦ Ἰνάχου, ὡς [12] Ἕλλανικος ἐν Δευκαλιωνείαις φ Αἰγιάλειαν. [13] ἔστιν ἕτερος Αἰγιαλὸς, παράπλους τῷ πόντῳ, μεταξὺ Καθεραυσίων ἄκρων, [14] ὡς Ἀπολλώνιος. [15] ἔχει δὲ καὶ κώμην ὁμώνυμον. Ὄνομα,

Κρώμνας Αἰγιαλόν τε.

γράφεται δὲ,

[16] Κρώμνας Κρωβιαλόν τε.

ἔστι δὲ Θρᾴκης Αἰγιαλὸς πρὸς τῷ Στρύμονι, ὡς Ἑκαταῖος. ἔστι δὲ ἄλλος Αἰγιαλὸς, μέγας καλούμενος, ἐν Αἰθιοπίᾳ καὶ Αἰγύπτου. τὸ ἐθνικὸν Αἰγιαλεύς, ἀπὸ τῆς Αἰγιαλείας ἠθικῆς, ὡς Ἀλεξάνδρεια, Ἀλεξανδρεύς. εὑρίσκεται δὲ καὶ Αἰγιαλεὺς ὀπὶ ἰχθύος. τὸ θηλυκὸν Αἰγιάλεια, καὶ Αἰγιαλὶς παρὰ Ἀλκμᾶνι. καὶ Αἰγιαλίτης δορυκικῶς.

ΑΙΓΙΚΟΡΕΩΣ, οὐκ ἔστι δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ὥς τινες, ἀλλὰ φυλὴ παλαιὰ, [18] μία τῶν τεττάρων τῶν ἀπὸ Ἴωνος. [19] τέτταρες δ' ἐξ αὐτῶν, Αἰγικορεῖς, Ἐργαδεῖς, Τελέοντες, Ὁπλῖται. ἡ φυλὴ πίνυξ Αἰγικορέως.

ΑΙΓΙΛΙΑ [20], δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς.

& Buprasium, ita dictus ab Ægialeo Inachi filio, uti refert Ister in Coloniis Ægyptiacis. Alius etiam est Ægialus post promontorium Carambin, Ponto proximus, quemadmodum Apollonius tradidit. Habet vero & vicum ejusdem nominis. Homerus:

Et Cromnam, Ægialumque. - - -

Scribitur autem,

Crommam, Crobialumque. - - -

Est & Ægialus in Thracia juxta Strymonem, uti Hecatæus docet. Et item alius Ægialus in Æthiopia juxta Ægyptum, qui Magnus vocatur. Gentile Ægialensis, à genitivo Αἰγιαλῆ, uti Alexandrensis ab Ἀλεξάνδρεια. Invenitur etiam Αἰγιαλεὺς, de pisce. Fœmininum est Ægialea, & Ægialis apud Alcmanem reperitur: & in masculino genere Ægialites.

ÆGICORĔOS, non est populus Atticæ, uti quidam volunt; sed antiqua tribus, una scilicet ex quatuor, quæ ab Jonis filiis nomen habent. Quatuor istæ erant Ægicorenses, Ergades, Teleontes, Hoplitæ. Tribus nunc Ægicoris dicitur.

ÆGĬLĬA, populus Antiochidis tribus,

jam regnum adepto, & regio tota Sicyonia, & urbs, quæ ante Ægiale fuit, Sicyon nuncupata est. Hinc est quod apud Hesychium legamus: Αἰγιαλεῖς, οἱ μὴ Ἀχαιοὶ ἀπὸ Αἰγιαλείας τῆς Πελοποννήσου τοῦ Ἴωνος. καὶ δὲ Ἀχαιοὶ ἐκ Σικυῶνος. Non tantum in Peloponneso fuit urbs aut locus qui hoc nomine appellabatur, sed tota Peloponnesus olim Ægialea vel Ægialus vocabatur. Idem Pausan. eodem libro. Σικυῶνος δὲ (ἔστι γὰρ καὶ πόλις Καρικὴ Σικυὼν ἐπίκλησιν) αὐτὸν ἐγὼ μὲν ἐς χρόνους ἤκουσα λέγεσθαι, ὡς Αἰγιαλεὺς ὠνόμαζεν τὴν ἀρχὴν ἐκ τοῦ ἀνέμου τοῦ Αἰγιαλοῦ. καὶ Πελασγίαν δὲ ἔστιν ἔτι ἐκ παλαιοῦ καλεῖσθαι Αἰγιαλὸν, ἀπ' ἐκείνου βασιλεύσαντος ἐπωνυμίαν, καὶ Αἰγιάλειαν αὐτὴν ἐπιλεγομένην πρώτην ἐκ τοῦ πελάγους πόλιν. Vide etiam Apollodorum l. II. circa initium, cujus verba infra producam.

[11] Ἀπὸ Αἰγιαλείας τῆς Ἰνάχου.] Consentit etiam Etymologici mag. auctor cujus locum producam, quia in vulgatis est corruptissimus. Ἀχαΐα τὸ μὲν παλαιὸν ὠνομάζετο Αἰγιάλεια, ἀπὸ Αἰγιαλέως τοῦ ἐξ Ἰνάχου τοῦ ἐκ Ἄργους πεμφθέντος, καὶ Μιλίους τῆς Ὠκεανοῦ. Totus hic locus sine ulla dubitatione ita est constituendus. Ἀχαΐα τὸ μὲν παλαιὸν ὠνομάζετο Αἰγιάλεια, ἀπὸ Αἰγιαλέως τοῦ ἐξ Ἰνάχου, ἀφ' οὗ καὶ Ἄργος πεμφθείς, καὶ Μιλίους τῆς Ὠκεανοῦ. Ita hunc locum esse legendum apparet manifestè, ex illo qui Apollodorum in compendium redegit; ita enim inquit lib. II. Ὠκεανοῦ δὲ καὶ Τηθύος γίνονται παῖδες Ἴναχος, ἀφ' οὗ πεμφθεὶς ὑπὸ Ἄργου Ἴναχος κτίσας, καὶ Μιλίους τῆς Ὠκεανοῦ, Φορωνέα τε καὶ Αἰγιαλέα παῖδας ἐκάτερον. Αἰγιαλεὺς δὲ ὃν εἴπομεν δεύτερον, ἀφ' οὗ ἐκλήθη Αἰγιάλεια ἀκούσας. Sed longè aliud sentit Plinius lib. IV. cap. V. *Achaïæ nomen provinciæ ab Isthmo incipit: antè Ægialos vocabatur propter urbes in litore per ordinem dispositas.*

[12] Ἕλλανικος ἐν Δευκαλιωνείαις φ Αἰγιάλειαν.] Idem Istri liber citatur in voce Ὠκεανός. De reliquis ejus scriptis Vide Vossium de Hist. Græc.

[14] Ἔστιν ἕτερος Αἰγιαλὸς, παράπλους τῷ Πόντῳ, μεταξὺ τῶν Καθεραυσίων ἄκρων.] Hujus meminit eruditissimus Scholiast. Apoll. Rhod. in lib. II. ἔστι δὲ Αἰγιαλὸς πεδίον μεγάλον παράπλουν τῷ Καθεραυσίῳ μέχρι Σινώπης. Sed aliter Strabo lib. XII. qui refert esse littus centum stadiis longum, adeo ut numerus apud Scholiast. vel apud Strabon. sit vitiatus.

[15] Ὡς Ἀπολλώνιος.] Locus hujus poëtæ, quem respicit Stephanus, reperitur lib. II.

Ἐνθεν δὲ κατὰ Καθεραυσίων ἄκρα λιάλιτον βαλόντα

Γνώμψαντες, παρὰ πηλὸν ἔπεσε πάλιντον ἐρίμβης
Αἰγιαλὸν, ἀφίκοντο δ' ἅμας ἅμοις, καὶ ἐπ' ἠιόνα τοῦδε.

[16] Ἔχει δὲ καὶ κώμην ὁμώνυμον.] Hæc Stephanus & quæ sequuntur videtur transcripsisse ex Strabonis lib. duodecimo. Ὁ δὲ Αἰγιαλὸς ἔστι μὲν αἰῶν μακρὸς, πολύανδρον ἐκφέρων πεδίον. ἔχει δὲ καὶ κώμην ὁμώνυμον, ἣν μάρτυρα ἐπιφέρεται ὅπου φῇ,

Κρώμνας θ' Αἰγιαλόν τε, καὶ ὑψηλὰς Ἐρυθίνας.

Γράφουσι δέ τινες, Κρώμνας Κωβιαλόν τε. Lege etiam Arriani periplum Ponti Euxini.

[17] Κρώμνας Κρωβιαλόν τε.] Alii scribunt, Κρώμνας Κωβιαλόν τε. Vide Homerum Iliad. B. & Eustathium ad illum locum, qui verbis Strabonis & Stephani commentarios suos egregiè illustravit.

[18] Μία τῶν τεττάρων τῶν ἀπὸ Ἴωνος.] Non satis inter se conveniunt auctores: cum quibusdam enim Stephanus noster existimat quatuor hasce tribus, in quas populus Atticus sub Erechtheo fuit divisus, nomina ab Jonis filiis accepisse. Jul. Pollux lib. VIII. cap. IX. Λέγω δὲ Ἴωνος παῖδας εἶναι Ἐργάδην, Τελέοντα, Ὁπλήτην, Αἰγικόρην, Ἀργάδεις. In hic locus est legendus, quem Canterus novar. lection. lib. V. cap. XIV. ex Herodoto malè emendavit, qui lib. V. etiam statuit hasce tribus ab Jonis filiis ita fuisse insignitas. Verum ab hisce scriptoribus dissentit Plutarchus in Solone, qui expressè scribit quosdam tradere, eas nomen accepisse non ab Jonis filiis sed, à generibus, in qua hominum studia à primordio distributa fuêre. Neque aliter testatur Strabo lib. VIII. Ὁ δὲ αὐτὸς (scilicet Ἴων) εἰς τέτταρας φύλας διεῖλε τὸ πλῆθος, εἶτα εἰς τέτταρας βίους. τοὺς μὲν γὰρ γεωργοὺς ἀπέδειξε, τοὺς δὲ δημιουργοὺς, τοὺς δὲ ἱερατικοὺς, τετάρτους δὲ τοὺς φύλακας.

[19] Τέτταρες δ' ἐξ αὐτῶν, Αἰγικορεῖς.] Ita habent omnes vulgati codices: in MS Vossiano: τέτταρις δ' ἐξ αὐτῶν, Αἰγικορεῖς. Sine dubio legendum est: τέτταρας δ' ἐξ αὐτῶν Αἰγικορεῖς: nam infra Stephanus, ἡ φυλὴ πίνυξ Αἰγικορέως. Et in voce Αἰγικορεὺς legimus, ἡ φυλὴ τῶν Αἰγικορέων, ὡς Αἰγικορεῖς.

[20] Αἰγιλία, δῆμος &c.] Apud Harpocrat. habes, Αἰγιλία, δῆμος φυλῆς Αἰγηΐδος. ἔστι δὲ δημότης Αἰγιλιεύς. Doctissimus Meursius, qui de Populis Atticis nobis libellum reliquit, Suidam & Stephanum ita quoque scripsisse affirmat: Verum errat; nam gentilitia non concordant.

λης. ὁ δημότης, Αἰγιαλεύς. τὸ πατρικὸν, Αἰγιαλιάδης, Αἰγιαλιάδου, Αἰγιλιεῖ. [11] Ἔστι δὲ νῆσος μεγάλη Κρήτης ἐν Πελοποννήσῳ Αἰγιαλία. [12] ὁ οἰκήτωρ, Αἰγιλιεύς, ὡς Κυθηρεύς.

ΑΙΓΙΛΙΨ [13], πλησίον Κρωκυλείας τῆς Ἠπείρου. Ὅμηρος,

[14] Καὶ Κρωκύλειαν ἐνέμοντο, καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν.

εἴληχε δὲ τὴν ἐπωνυμίαν [15] ἀπὸ τοῦ περιῤῥωγὲς εἶναι, καὶ ὑψηλὸν, καὶ ἀπρόσβατον. τὸ ἐθνικὸν, Αἰγίλιπος, [16] ὡς Κίνυφος Κινύφιος, Ἄραβος Ἀράβιος, Φρυγὸς Φρύγιος, καὶ τὰ ὅμοια.

ΑΙΓΙΜΟΡΟΣ [17], νῆσος Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν, Αἰγιμορείτης. δι' ἔθος γὰρ τοῖς Λίβυσιν ὁ χαρακτὴρ.

ΑΙΓΙΝΑΙ [18], τρεῖς. νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, [19] ἥ τις Οἰνώνη ἐκαλεῖτο, ὕστερον δὲ Αἴγινα ἀπὸ τῆς Ἀσωπῷ μὲν θυγατρὸς Αἰγίνης, Αἰακῷ δὲ μητρός. [20] ὁ πολίτης Αἰγινάτης, ὡς Σιδήτης. ὡς οἱ πολλοὶ, Αἰγινήτης. [21] ὁ δὲ τῆς Αἰγινήτης φόρτος, ἡ θῆλυς, Αἰγινῆτις. [22] ὡς

A bus, cujus popularis Ægialenſis dicitur. Localia ſunt, ex Ægilia, ad Ægiliam, in Ægilia. Eſt item inſula inter Cretam & Peloponneſum Ægilia dicta, cujus incola Ægilius appellatur, ſicut Cytherius.

ÆGILIPS, locus prope Crocyliam Epiri, de quo Homerus.

Et Crocyliam habitabant, & asperam Ægilipem.

Denominationem ſortitus eſt ex eo, quod petroſus, altus & inacceſſus ſit. Gentile, Ægilipius, uti à genitivo Cinypis Cinypius, Arabis Arabius, Phrygis Phrygius, & ſimilia.

ÆGIMŌRUS, inſula Libyæ; cujus gentile eſt Ægimorites; quippe iſte modus loquendi Africanis non eſt inſolitus.

ÆGĪNÆ tres reperiuntur. Una Cycladum inſula eſt, quæ olim Oenone, poſtea vero Ægina vocabatur à filia quidem Æſopi, Æaci matre, cui Ægina nomen erat. Civis inde Æginenſis dicitur, ut Strabo vult; ſed ſecundum multos, Ægineta eſſet. Dicitur autem Æginetæ merx, ſive ſervus Æginetæ. Sic-

Apud Harpocrat. eſt Αἰγιλιεύς, & optimè; ſed apud Stephanum Αἰγιαλεύς, quod ab Αἰγιλία deduci non poteſt: reſcribendum eſt igitur, ὁ δημότης, Αἰγιλιεύς. Inſuper & localia in aliis editionibus profligatiſſimè corrupta ſunt, in quibus legitur Αἰγιαλιεῖον, Αἰγιαλιεῖτ, & ſic porro. Unde tribus nomen acceperit, non expreſſit Stephanus; tamen hic addi poſſet ex Athenæi lib. XIV. cum inquit. Αἰγιλίαν δ' εἶναι λέγει τὴν Ἀττικὴν, ἀπὸ Αἰγίλιά τινος ἥρωος ἐπώνυμον ἀφέντος. Hoc eſt: *Ajunt Ægilians eſſe tribum Atticæ, quæ ab heroe Ægilio nomen habet.* Vide etiam Theocriti Scholiaſt. ad Idyll. I.

[11] Ἔστι δὲ νῆσος μεγάλη Κρήτης &c.] Forte hanc innuit inſulam, de qua Plinius lib. IV. cap. XII. *Sunt & in Megarico finu Methurides quatuor, Ægilia autem XV. M. paſſ. à Cythera, eademque à Creta Phalaſarna oppido XXV. M. paſſ. Ipſa Creta altero latere ad auſtrum, altero ad ſeptemtrionem verſa, inter ortum occaſumque porrigitur.* Vide etiam Herod. lib. VI. Et Voſſium ad Melam pag. 111. & 112.

[12] Ὁ οἰκήτωρ, Αἰγιλιεύς.] Si primitivum ſit Αἰγιαλεύς, inde deriyari non poteſt gentile Αἰγιλιεύς. Sed puto inſulæ nomen eſſe corruptum, & pro eo debere reſtitui Αἰγίλεια, uti reperitur apud Herodotum lib. jam citato: vel Αἰγιλία, licet nuſquam exſtet, unde optime Αἰγιλιεύς deducitur.

[13] Αἰγίλιψ, πλησίον Κρωκυλείας τῆς Ἠπείρου.] Strabo libro decimo oppidum hoc in Acarnania collocat, & loci Homerici, quem allegat Stephanus, ibidem meminit. Nominis etymologiam lege apud Suidam, & Etymologici mag. auctorem.

[14] Καὶ Κρωκύλειαν ἐνέμοντο &c.] Locus exſtat Iliad. B. verſu 633. Vide Euſtath. ad illum locum.

[15] Διὰ τὸ περιῤῥωγὲς εἶναι. Sic reſcripſimus ex aliis editionibus. Perperam Xylandri editio exhibet Διὰ τὸ μυτρώδη εἶναι, quod typothetarum videtur eſſe ζήτημα. Cod. Voſſianus: Διὰ τὸ περιῤῥώγας εἶναι, καὶ ὑψηλὰ, καὶ ἀπρόσβατα.

[16] Ὡς Κίνυφος Κινύφιος.] Gentile hujus oppidi derivatur à genitivo primitivi, uti à Κίνυψ Κίνυπος Κινύπιος, & ita hoc loco debere legi evincitur ex Heredoti libro IV. πόλιν Κίνυπα παιεῖν. τὸν δὲ ταύτῃ ἡγεμόνα ἐπὶ τῆς πολέμου ἔχει. Et paulo poſt ſequitur. ἐκφεύγει δὲ ὁ Κίνυψ ἐπὶ τὸν ἑωυτοῦ Κίνυπα ἐπὶ θάλασσαν.

[17] Αἰγίμορος, νῆσος Λιβύης.] Ex Antonini Itinerario liquet hanc inſulam à Carthagine diſtare 230 ſtadiis. Hujus inſulæ etiam exſtat memoria apud Ptolemæum lib. IV. cap. III. Plinium, Strabonem & alios.

[18] Αἴγινα τρεῖς. νῆσος μία τῶν Κυκλάδων.] Fruſtra hoc tentamine tres Æginas quæſivi, cum tantum de unica verba faciat ille, quiſquis Stephanum incompendium redegerit. Secutura voce alterius cujuſdam in Ponto ſitæ mentionem facit, cujus quoque Arrianus videtur meminiſſe in Periplo Ponti Euxini. Tertiam ab his duabus diverſam facit Strabo lib. VIII. hiſce verbis: Αἴγινα δ' ἐστὶ μὲν ἡ πόλις τῶν Ἐπιδαυρίων, & deinde pergit ad deſcriptionem illius Æginæ, de qua nunc Stephanus agit.

[19] Ἥ τις Οἰνώνη ἐκαλεῖτο, ὕστερον δὲ Αἴγινα ἀπὸ τῆς Ἀσωπῷ μὲν θυγατρὸς Αἰγίνης.] Ita appellatam fuiſſe etiam agnoſcit Strabo lib. ſupra citato, & Marcianus Heracleota,

— — Μετὰ δὲ ταῦτα νῆσοι Ἐπιδαυρίων ἡ
Παχεῖα μὲν Οἰνώνη πρότερον καλουμένη,
Ὕστερον δὲ Αἴγινα ἀπὸ τῆς Ἀσωπίδος
Αἰγίνης ἐπώνυμον τῆς θυγατρὸς Ἀσωποῦ.

Vide Pauſaniam in Corinthiacis, Plinium lib. IV. cap. XII. & alios. Sed præter hæc nomina etiam aliud habuit. Stephanus Μυρμιδόνιον, χώρος τῆς Μυρμιδόνων. ἔστι δὲ ἡ Αἴγινα ὀνόματος. Et hanc ob cauſam Æginetæ Myrmidones Pindaro appellantur in Nem. Od. III.

[20] Ὁ πολίτης Αἰγινάτης, ὡς Σιδήτης.] Errat noſter: nam Strabo ut plurimum voce Αἰγινήτης uſus fuit, & dubito an Αἰγινάτης apud Geographum reperiatur.

[21] Ὁ δὲ τῆς Αἰγινήτης φόρτος, ἡ θῆλυς, Αἰγινῆτις.] Ita habent excuſi codices, & Voſſianus manu exaratus: ὁ δὲ τῆς Αἰγινήτης φόρτος ἡ θῆλυς Αἰγινήτις. Salmaſius animadvertens hic mendum delitescere, ad oram ſui codicis hæc habet: fortaſſe ſcribendum: ὁ δὲ τῆς Αἰγινήτης φόρτος, ἡ θῆλυς Αἰγινητικός. Verum nec vulgata, nec conjectura magni Salmaſii mihi ſatisfacit, cum ſcripta codicis Voſſ. lectio præferenda videatur. Stephanus hic loquitur de merce Æginetica, quæ, quum eſſet viliſſimi pretii & multi uſus, ob crebram permutationem & diſtractionem in proverbium abiit. Scholiaſt. Pindari ad Olympia. Διὰ τὸ ἐμπορεύεσθαι εἶναι τοὺς Αἰγινήτας. ἦν τὸ ἐπὶ μισθοῦ πλεῖν φόρτον, Αἰγινητικὸν λέγειν. Omnem igitur mercem Ægineticam viliſſimam appellabant, ſi ſæpiſſimè diſtraheretur. Locus in hanc rem elegans eſt apud Heſychium. Αἰγίνατα, τὰ ῥυπαρὰ φορτία, ἀπὸ τῶν πανηγύρεων τῶν Αἰγινητῶν λέγεται. Simile huic Belgicum jactatur proverbium (Een koopman van Zalt-bommel eſt Swabel-ſtoffen) de iis, qui in rebus viliſſimis mercaturam exercent. Et apud Stranonem lib. VIII. legimus, ἐμπορίου δὲ χθονὸς, διὰ τὸν λιμένα τὸν ἐπὶ τῆς χώρας, τὸ κατ' ἀρχὰς ἐπιτήδειον ἐμπορικῶς. ἀφ' οὗ τὸ χρῆσθαι Αἰγινητῶν ἐμπολῇ λέγεσθαι. Attamen ex viliſſimis mercibus mercatores quidam ditiſſimi evaſêre, nam de Soſtrato quodam ita refert Eu-

ſtathius

[46] ὡς ὁ Ῥόδιος, Ῥοδιακός. Αἰγιναῖος δὲ ὁ ἐπικός, [43] ἡ κέραμος, [44] ἡ ὀβολὸς, ἢ ἄλλο τι σκεῦος ἀπὸ Αἰγίνης. καὶ τὸ θηλυκὸν, Αἰγιναία λέγεται. καὶ γυνὴ Αἰγιναία, ὡς [45] Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Ποθέου ξενίας. τὸ θηλυκὸν δὲ Αἰγινῆτις, Αἰγινῆτις. σπάνια δὲ τὰ εἰς της ἐθνικὰ τῷ η προφερόμενα, ὅσα τρεῖς συλλαβὰς βαρύτονα. εἰσὶ δὲ ταῦτα, Αἰγινήτης, Μαλιεύτης. [46] ἔστι δὲ τρύπανον αἰολικὸν Κεραμεύτης. [47] τὸ δὲ πολιήτης πλεονασμὸν ἔχει τοῦ η, ὡς τὸ μυθητής, ὅπερ ἐστὶν ἐθνικὸν, καὶ τὸ Ἰλιήτης, ἀπὸ τοῦ Ἴλιος. [48] τὸ δὲ Βαρδηλιήτης, καὶ Μασσαλαιήτης, πεπτωκασι. τὸ δὲ Κωμήτης, Σιδήτης, Λιμνήτης, τρισύλλαβα. ἀπὸ δὲ Αἰγινήτης, Αἰγινητικὸν τὸ κτητικὸν, καὶ Αἰγινητικὸς, καὶ Αἰγινητική.

ΑΙΓΙΝΗΤΗΣ [49], πολίχνιον, καὶ ποταμὸς Παφλαγονίας. [50] τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως, ἀφ' οὗ καὶ ὁ πρωτότυπος δέχεται. ἔοικε δὲ τὸ ὄνομα δηλοῦν τι ἐν τῷ Πόντῳ Αἴγιναν. Παφλαγονία γὰρ τῷ Πόντῳ συνεχής.

ΑΙΓΙΝΙΟΝ, πόλις Ἰλλυριῶν, [51] ὡς Στράβων. τὸ ἐθνικὸν, Αἰγινιάτης.

ΑΙΓΙΟΝ,

Sicuti Rhodius facit Rhodiacus. Venim Æginæus dicitur advena, sive urceus, sive obolus, sive aliud aliquod vas, quod ex Ægina advehitur; & ejus fœmininum Æginæa dicitur; & mulier Æginæa, apud Dinarchum in oratione de peregrinitate sua. Fœmininum Æginetæ est Æginetis. Rarò admodum gentilitia in tes, quæ plures quam duas syllabas, & in penultima η habent, sunt barytona; talia autem sunt Æginetes & Malietes. Aſt Κεραμεύτης forma Æolica dicitur; & vox πολίτης, civis, habet pleonasmum literæ η, uti μυθήτης, orator, quod neque gentilitium est: Et Julietes à Julires. Mutatum verò est Βαρδηλιήτης & Μασσαλαιήτης. Aſt Cometes, Sidetes, Limnetes, trisyllaba sunt. Ab Æginetes fit possessivum Ægineticum, & Ægineticus, & Æginetica.

ÆGINĒTES, oppidulum, & amnis Paphlagoniæ. Gentile similiter se habet, propter anticipationem primitivi. Videtur autem nomen illud Æginam in Ponto significare. Paphlagonia enim Ponto finitima est.

ÆGINĬUM, oppidum Illyriorum, uti Strabo auctor est. Gentile Æginiensis.

ÆGIUM,

sthathius ad Dionysium pag. 73. Λείπει δὲ ἡ Σύγγραφις τὰς Αἰγινήτας ἴσως μᾶλλον ἢ Φωκίτιν κεφάλαιον. Sed præterea etiam de Æginetarum servis hoc loco aliquid subjicit Epitomator, & quid de iis dicere in mente habuerit, divinatu est difficillimum: fortassis de illorum magna copia & multitudine aliquid indicare studuit: nam certum est in Ægina insula, exceptis dominis & liberis, 47 myriades ἀνδρῶν habitasse. Scholiast. Pindari ad Olym. ode H. ita inquit. Δυνάστης ἐν τῇ νήσῳ, ἐπεὶ δὲ ἔχλυε πλῆθος δὲ ἐν τῇ νήσῳ. ἦσαν, ἔστι τῶν ἐχλῶν, σύστημα δὲ κακῶν ἔχλος ἢ συμφορήσιος τὶ εἶδος, χαλεπὸν ἴσως. ἀκμάζοντος γὰρ Αἰγίνης ἐφιλονείκησαν πρὸς Ἀθήνας, πλεῖστα πταίσαι ἀνεχθῶν κακὰ πόλει. πλείους δὲ ἀνδρῶν ἦσαν φασὶ τοὺς Αἰγινήτας, ὡς οὖσαν ἐν αὐτῇ πεντακισμυριάδα ἐλευθέρων μυριάδας ἐπιτάττων. Nihil certius in re tam incerta proferre potui, & videat lector an aliquid aptius aut certius conjecturâ possit assequi.

[46] Ὡς δ' Ῥόδιος, Ῥοδιακός.] Ante & post hæc verba multa excidisse certum est, nam neque cum antecedentibus aut consequentibus cohærent. Imo & ipsissima verba mendo non carent, cum legendum sit, ὡς δ' Ῥόδιος Ῥοδιακός.

[43] Ἡ κέραμος.] Ita legitur in omnibus vulgatis, sed sine ulla dubitatione legendum est, ἡ κέραμος. Sic mihi codex Vossianus exhibuit.

[44] Ἢ ὀβολὸς.] Respicit Stephanus Αἰγινατῶν νόμισμα, de quo Ælianus var. histor. lib. XII. καὶ ἀσσάριον νόμισμα ἐκάλουν, καὶ ἓξ κέντρα ὠνόμαζον νόμισμα Αἰγινατῶν. Sed ipsum vocabulum ὀβολὸς usurpatur ab Eustathio ad Iliad. B. Ἐκάστου δὲ κέρματος ἀσσαρίου τοῦ Φωκέως ὀνομάζοντος, καὶ ἓξ φασὶ ἔχοντος τὸ τῶν κέρματος, ὁ Αἰγινατῶν ὀβολός. Præterea etiam alii magistri Græci hujus rei non fuerunt immemores. Pollux lib. IX. cap. VI. Etymol. Hesych. Pindari Scholiast. & alii.

[45] Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Ποθέου ξενίας.] Hic locus in scriptis & omnibus vulgatis codd. circumfertur profligatissimè depravatus. Lege confidenter: Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ αὐτοῦ ξενίας λέγει. Ita corruptissimum hunc locum debere restitui, liquet ex mutilis Harpocrationis verbis, quæ, in voce Αἰγινατῶν, ita sunt legenda. Γέγραπται δ' Δείναρχος λέγει γοῦν αὐτοῦ ξενίας, ἐν ᾧ βούλεται, ἐπὶ Λυκομήδους συνειδήσαι, καὶ ἀφ' οὗτος ξένος ὢν, τῆς πολιτείας ἐστερήθη. Ex hisce verbis liquet Dinarchum fuisse τὸν ξενίας διωκόδικον: id est, peregrinitatis reum: Attamen, cum orationem demonstrasset, se cum Alimusiis de re quapiam sententiam tulisse, in album civium est relatus.

[46] Ἔστι δὲ τρύπανον Αἰολικῶς.] Constanter ita habent scripti codices & editi, sed perperam & sine sensu, uti jam olim observavit incomparabilis Casaubonus ad Theocritum, ubi ait legendum esse: ἔστι δὲ καὶ τρύπανον (vel πάνον) Αἰολικῶς . . Κεραμεύτης. Non puto tamen locum esse mutilum. Sano sensu ita legi potest. Κεραμεύτης videtur esse gentile cujusdam oppidi. Plinius lib. V. cap. XXXI. *Et in Arcananeſo oppidum Ceramus.*

[47] Τὸ δὲ πολιήτης πλεονασμὸν ἔχει τοῦ η, ὡς τὸ μυθήτης.] Deducitur πολιήτης à voce πολίτης per pleonasmum literæ η, & reperitur apud Hom. Iliad. B. versu 800. Pro μυθήτης nititur Salmasius ad oram sui codicis referibere Μολήτης aut Βουλήτης. Sed nulla hîc emendatione opus est, cum τὸ μυθήτης satis finum sit.

[48] Τὰ δὲ Βαρδηλιήτης & Μασσαλαιήτης.] Quid sit Βαρδηλιήτης, fateor me ignorare. Auctor noster à superiori canone, nempe Σπάνια δὲ τὰ εἰς της ἐθνικὰ &c. quædam nomina & gentilia excipit, quam exceptionem etiam ad Βαρδηλιήτης & Μασσαλαιήτης videtur extendere: sed Βαρδηλιήτης ab hoc canone non recedit: adeo ut gentile aliquod, aliam terminationem habens, sit reponendum: scribe vero itaque, τὰ δὲ Βαρδηλιήτης & Μασσαλαιήτης. De posteriori non est dubitandum, & quod præcedit, exstat apud Stephanum in Βάργυλα. Verum si hic canon de quo nunc fit mentio infallibilis sit habendus. Cicero in meudi suspicionem veniet, epistolarum enim lib. XIII. epist. 76. legimus: *Praterea Heraclearæ, & Bargiletæ, qui item debent, aut pecuniam solvant, aut fundibus suis satisfaciant.* Ubi tum Bargylitæ scribendum esset.

[49] Αἰγινήτης, πολίχνιον &c.] Ab Arriano in Periplo Ponti Euxini Αἴγινος scribitur, sed puto ibi debere scribi Αἰγινήτης, uti Stephanus exhibet.

[50] Τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως, ἀφ' οὗ καὶ ὁ πρωτότυπος δέχεται.] Dissentiunt quod ad voces libri scripti & editi. In codice Vossiano ita legitur hic locus: ἐθνικὸν ὁμοίως, ἀφ' οὗ καὶ πρωτότυπος πρόσληψις. Simili prorsus phrasi utitur Stephanus in voce Φιλιππικοί, πόλις Ἰταλίας. ἐθνικὸν τὸ εἰρημένον, ἀφ' οὗ καὶ πρόσληψις ἐστὶ χαμαιπλάτης. Et in Αἰανίτης inquit: τὸ ἐθνικὸν Αἰανίτης. πρόσληπτον γὰρ τὸ ἀφ' οὗ παράγεται. Puto tamen idem hisce phrasibus inteligi.

[51] Ὡς Στράβων.] Locus exstat lib. VII. Καὶ ἐπὶ τῶν Ἐχελεῶν πάντων ἐν τῷ Δελματικῷ πόλεις ἐστὶν ὀλίγαι, καὶ τὰ Ἐχελεῖα & Ἀλαλκομεναὶ & Σιρμώνιον. Κινδοῦνοι δὲ Βορεῖοι, Αἰγινιᾶται δὲ

Αἴγιον [57], πόλις Ἀχαΐας, ὡς Εὐδοξος ἐν ἕκτῳ. ὁ πολίτης Αἰγιεύς, ὡς ὁ χρησμός.

[58] Γμεῖς δ' Αἰγιέες, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι.

Αἰγόσθενα [59], πόλις Μεγαρίδος, [60] ὑδετέρως, ὡς Παυσανίας. τὸ ἐθνικὸν ὤφειλεν Αἰγοσθενεύς, ὡς Μεγαρεύς. Πολύβιος δ' Αἰγοσθενίτην φησὶν, ὡς Γάβαλα, Γαβαλίτης. [61] Ἀρκάδιος δ' Αἰγοσθένειαν αὐτὴν φησι, καὶ Φωκίδα πόλιν.

Αἰγὸς ποταμοί, πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ. τὸ ἐθνικὸν, Αἰγοσποταμίτης.

Αἴγουσα [62], νῆσος Λιβύης, κατὰ Λίβυας λεγομένη Κατρία. τὸ ἐθνικὸν, Αἰγουσαῖος, ὡς Σκοτουσαῖος.

Αἴγυπτος [63], καὶ ἡ χώρα, καὶ ὁ ποταμός. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Αἰγύπτου. [64] ὡς Χάραξ. Βήλου παῖς ὢν, καὶ Ἀνδρομάχης, τῆς Πυθαμίδος, βασιλεύσας ἔτη πεπαρακονθήκοντα τρία. τὸ ἐθνικὸν Αἰγύπτιος, ὡς ἔχει τὸ ἰαμβεῖον.

[65] Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι.

[66] καὶ

ÆGIUM, civitas Achaïæ, uti Eudoxus in ſexto teſtatur. Civis Ægienſis vocatur, uti habet oraculum.

Nos vero Ægienſes neq; tertii, neq; quarti ſumus.

ÆGOSTHENA, urbs Megaridis, neutro genere ita dicta, uti Pauſanias tradidit. Gentile debebat eſſe Ægoſthenenſis, uti Megarenſis: ſed Polybius Ægoſthenitam dixit: uti Gabes Gabalita. Arcadius autem eam Ægoſtheniam, & urbem Phocenſem nominat.

CAPRÆ FLUMINA, urbs in Helleſponto; cujus gentile eſt Ægoſpotamita.

ÆGUSA, inſula Africæ, quæ ſecundum Africanos Catria dicebatur. Gentile eſt Æguſæus, uti Scotuſæus.

ÆGYPTUS, regio, & fluvius, ita dicta ab Ægypto, uti Charax tradidit; Ægyptus Beli filius, Aeriæ, olim Potamitidi, annos quadraginta tres imperavit. Gentile eſt Ægyptius, uti Jambicum illud habet.

Præſtantes ſunt in ſtruendis machinis Ægyptii.

Hinc

Τυμφαίων ὄμφαν. Non ſatis de ſitu hujus oppidi ſcriptores conveniunt. Vide Livium lib. XXXII. XXXIII. & XLV. & Cæſ. III. Civil.

[57] Αἴγιον, πόλις Ἀχαΐας.] Ptolemæus propriæ Achaiæ oppidum eſſe ait lib. III. cap. XVI. Sapitſime hujus oppidi ejusque ſitus meminit Polybius lib. II. & Pauſanias in Achaicis. Vide etiam Joh. Tzetzæ hiſtor. chil. IX. Hiſt. CCXCI.

[58] Γμεῖς δ' Αἰγιέες &c.] Eſt pars vetuſtiſſimi cujuſdam oraculi, quod integrum legi & inveniri poteſt poſt Oracula Sibyllina.

[59] Αἰγόσθενα, πόλις Μεγαρίδος.] Exiſtimo idem eſſe oppidum, de quo Stephanus antea dixerat Αἰγίσθενα, πόλις ἐν Μεγαρίδι.

[60] Ὑδετέρως, ὡς Παυσανίας.] Numero pluralivo & neutro genere Pauſanias vocabulo uſus eſt in Atticis. Ἐν Αἰγοσθένας δὲ Μεγαρικοῦ τοῦ Ἀμφιτρύωνος ἱππεῖς. Et eodem libro: ὡς ἡ Μεγαρὶς ἡ Νισαία πόλις, ἐνίοις δὲ Αἰγόσθενα φέρεται. Sed utroque loco urbis nomen leviter cenſeo eſſe corruptum: verum lectionem nobis reſervavit Stephanus, uti liquet ex urbe Phocidis, & nomine gentili ex Polybio in medium producto, quod tamen hodie apud Hiſtoricum non exſtat.

[61] Ἀρκάδιος δ' Αἰγοσθένειαν αὐτὴν φησι, καὶ Φωκίδα πόλιν.] Ptolemæus quoque Ægoſthenenam mediterraneam Phocidis urbem agnoſcit lib. III. cap. XV.

[62] Αἴγουσα, νῆσος Λιβύης, ἣν δὲ Λίβυες λεγομένη Κατρία.] Promiſcuè ſcribitur nomen inſulæ, nunc Αἴγουσα, nunc Αἴθουσα: ſed ſcriptionem cum ι longe præferrem, & ita olim ſcripſerat Plinius lib. III. cap. VIII: optimè enim convenit cum Κατρία, uti obſervavit eruditiſſimus Bochartus. Αἴθουσα derivari poſſet ab αἴθω ardeo, incendo; & Κατρία à Phœnico ſive Hebraico קטר Kathar, quod *incendere* ſignificat, & de fuſſitibus propriè dicitur.

[63] Αἴγυπτος, καὶ ἡ χώρα, καὶ ὁ ποταμός.] Non eſt nobis animus totius Ægypti regionis deſcriptionem in hoſce commentarios rejicere: qui illud deſiderat Melam, Plinium, Herodotum, Diodorum, Strabonem & alios ſcriptores legat, qui accuratiſſime ejus ſitum, incolarum mores & quicquid habeat memorabile, ob oculos ponent. Nugantur profectò Grammatici omnes qui Αἴγυπτος conantur derivare παρὰ τὸ αἴσσω, τὸ κινῶ: ἀπὸ γὰρ αἴθυιαν κυκλοῦσθαι τὸν ὃν ἐν τῇ θαλάσσῃ. ἢ ἀπὸ φησὶ: vel alio inepto modo, quem apud Eustath. legimus. Mihi autem videtur compoſita ex αἰ pro αἰὲν, γύη, & Γύπτος, quod fit à Κοπτὸς pro Κυπτὸς, q.d. αἰὲν ἡ Κύπτιος. Fuit in Ægypto hæc urbs Κυπτὶς Ptolemæo teſte Nomi Coptici metropolis ſub 26 latitudinis gradu, & longitudinis 62 ſita; cujus etiam meminit Strabo lib. XVII. Joſephus & alii. Neque hoc eſt inſolens in regionum nominibus, ut ab urbe principe & metropoli univerſi regio ut provincia nomen habeat. Stephanus ille refert fluvium quendam Ægyptum appellatum fuiſſe, ſub quo nomine ab Homero Nilus deſcribitur Odyſſ. Δ.

Πημανθῆναι δ' Αἰγύπτου ἐυῤῥείταο λεχεῶνος.
Σπέσσι δ' ἐν Αἰγύπτῳ πολυκμῆ νῆας ἐφορμίζεσκον.

Et ita etiam Odyſſ. P. verſu 427. locus in hanc rem egregius eſt apud Etymologici magni auctorem in voce Αἴγυπτος. Ὁ δὲ Νεῖλος, παρ' ὅσον Αἴγυπτος ὀνομάζεται παρὰ τὴν χώραν, ὡς τὸ, Αἴγυπτον δὲ μὲν ἵκομεν ἀνῆγε τε νῆας ἐρετμοῖς ἐς Νείλον, ὡς τὸν Σπέσσι δ' Αἰγύπτῳ πολυκμῆ νῆας. Καὶ Αἰγύπτιος λίμνη πολλαχοῦ. κατὰ παραφθορὰν τοῦ θηλυγόνου τῶν ἀρσενογόνων, ὡς ὀνειδίζει, Αἴγυπτον τὴν ἐπιθηλυγόνου ἐξ ἀῤῥενόγονον. Sed Ægyptus de fluvio maſculini, & de regione feminini generis eſt, uti obſervant Grammatici.

[64] Ὡς Χάραξ, Βήλου παῖς ὢν, καὶ Ἀνδρομάχης, τῆς δὲ Πυθαμίδος, βασιλεύσας ἔτη τεσσαρακοντατρία τρία.] Sanum profectò non haberet mentem, qui affirmaret hunc locum eſſe ſanum & integrum, ſine ulla dubitatione vox Αἰγύπτου ante Βήλου male excidit, & de imperii annis ſcriptores non conveniunt, quos Stephanus auctoritate Characis ſtatuit ann five XL. III, & Euſebius ann LXVIII. Locus exſtat in Theſauro temporum, quem tamen tranſcribere liber ex Sideno de Diis Syris, qui eum fœtuoſis ope codd. MSS. valde auxit & emendavit. Γαμήσαντος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ὁ Αἴγυπτος πολλῷ ἐπικρίνων Αἰγύπτου ἐπὶ ἔτη ξδ'. μοναρχήσαντα τῶν χώραν Αἰγύπτου τοῦ ἰδίου ὀνόματος, ἣν πρότερον Μεσραΐα, καὶ Ἔθωνα δὲ Αἰγύπτου ἐλέγετο. Sed numeri facili librariorum lapſu confunduntur & corrumpuntur. Suidas etiam refert ab Ægypto hanc regionem dictam eſſe, cujus verba tam miſerè ſunt affecta & depravata ut vix in integrum reſtitui queant. Αἴγυπτος· ἐπειδὴ κύριον· καὶ ὁ χώρος τῆς Αἰγύπτου ἐπικρίνων ὁ Γαμήσας, υἱὸς Βήλου, ἐκ δὲ Διὸς, καὶ Μεσραΐμ, ἐπωνύμου τῆς χώρας. ἐκ μοναρχήσαντα Αἴγυπτον, ἀφ' οὗ ἡ Αἴγυπτος ἡ χώρα. *Ægyptus, nomen proprium: & Ægyptiorum regio. Quum Chamiteſſes, qui filius Beli & Jovis nepos fuit, in Meſtraïm perveniſſet, incolis imperavit, quem ex tunc nomine Ægyptum appellarunt.* Si ita hæc locus legatur, cum verè, aut certè in ſpeciem ſanaveris.

[65] Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι.] Æſchylo hunc verſum attribuit Scholiaſtes Ariſtophanes ad Nebulas, pag. 187. Voſſianus codex: Δεινοὶ πλέκειν τοὶς μηχανὰς Αἰγύπτιοι. Vide Euſtathium ad Dionyſium pag. 37. & Eraſmi Adagia.

[65] καὶ αἰγυπτιάζειν, τὸ πανοῦργα, καὶ δόλια καὶ ὕπελα πράττειν. τὸ θηλυκὸν, Αἰγυπτία, καὶ τὸ Αἰγύπτιον. [66] ἐκλήθη δὲ Μύαρα ἡ χώρα ὑπὸ Φοινίκων, [67] καὶ Ἀερία, [68] καὶ Ποταμίτις, [69] καὶ Αἰετία, ἀπὸ τινος Ἰνδοῦ Αἰετοῦ. [70] τὸ ἐθνικὸν, ὅταν ἀπὸ τοῦ ὁμοίου, Αἰετικὸς, [67] οὐ δὲ Αἰετεύς. [68] ὅταν δὲ ἀπὸ τῆς ἐγχωρίου, Αἰέτης. [69] ἀλλὰ δὲ Ὠγυγία ὀνομάζεται, καὶ [70] Ἑρμοχύμιος,

A Hinc & αἰγυπτιάζειν, id est fraudulenta, vafra & fubdola facere. In fœminino eſt Ægyptia, & in neutro Ægyptium. Sed à Phœnicibus regio appellata fuit Myara, & Aeria, & Potamitis, & Aetia ab Aeto quodam Indo. Hinc fit gentile, quod ex ſimilitudine alterius formatur, Aetienſis, uti Aerienſis: ſed formâ vernaculâ Aetites dicitur. Enimvero olim etiam Ogygia, & Hermochymius,

B

[65] Καὶ Αἰγυπτιάζειν, τὸ πανοῦργα &c.] In hac ſignificatione etiam reperitur apud Etymologum. Αἰγυπτιάζειν, τὸ πανοῦργον ἢ πανδοκευτριάζειν. Et Ægyptios tali ingenio fuiſſe præditos teſtatur etiam Theocritus Idyll. 15.

- - - - - ἰδεῖν πανοῦργος
Δηλεῖται δ' ἴσον ἄνδρα πανοῦργον Αἰγύπτιος. Hoc eſt:
- - - - - Nemo malefidus
Ledit ampliùs viatorem, dolosè ſubeuntem more Ægyptio.

Ad quæ verba ita commentatur Scholiaſtes ἐπάγων γὰρ πολυτρόπους πολέμους κατὰ πάντων παρελογίζετο μᾶλλον Αἰγυπτίων. ἀπατηλοὶ γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι. κακοῦργα δέ, καὶ ἀλλοιότροπα δηλοῖ τοῦτο πανοῦργον ἔργον. Vide etiam Scholia in Ariſtophanis Nebulas & ſacra Cereris celebrantes. Sed præterea αἰγυπτιάζειν etiam neutralem habet ſignificationem, uti apud Lucianum in Lapithis. Καὶ ἀλλ' ἄττα συγγενῆ διδάξει, Αἰγυπτιάζειν τὴν φύσιν.

[66] Ἐκλήθη δὲ Μύαρα ἡ χώρα ὑπὸ Φοινίκων.] Cum vox Μύαρα non ſit Phœnica, hic locus in mendi ſuſpicionem venit, quare & ipſum ſollicitavit Ger. Joh. Voſſius lib. 1. de origine & progreſſu Idololat. qui pro Μύαρα reponeret Μίσρα, ſed cum tali nomine nuſquam Ægyptus appelletur merito nobis ſuſpectum videtur, & fortaſſis legendum eſt Μισραΐα, quod occurrit apud Euſebium, atque Suidam, quorum loca ſupra produximus & emendavimus, & facili negotio ex Hebraico fonte מצרים *Miſrajim* deduci poteſt.

[69] Καὶ Αἰγία.] Vide Euſtathium ad Dionyſium de ſitu orbis pag. 35. & noſtras obſervationes ad vocem Αἰγία.

[69] Καὶ Ποταμίτις.] Ita reſcripſimus ex aliis editionibus pro καὶ Πελασγία, quod malè Xylandri exhibet editio, ſupra in hac voce ipſe Stephanus inquit, τῆς δὲ Πελασγίας βασιλέως. Vide & Euſtath. ad Dionyſ. loco ſupra citato.

[70] Καὶ Αἰετία, ἀπὸ τινος Ἰνδοῦ Αἰετοῦ.] Exiſtimo Stephanum, ex loco aliquo ſcriptoris antiqui malè percepto, errorem hic errare turpiſſimum, ſtatuentem regionem Ægyptum Aetiam ab Indo quodam Aeto inſignitam fuiſſe: imo miror hunc errorem eruditiſſimum Theſſalonicenſium Archiepiſcopum ſubſcriptorem inveniſſe, qui in ſuis ad Dionyſium commentariis pag. 35. ita ſcribit. Ἐκλήθη δὲ πρὸ αὐτῶν ἡ Αἴγυπτος ὑπὸ τινων χώρα, καὶ Αἰγία, καὶ Πελασγία, καὶ Αἰθιοπία, ἀφ' ὧν ἐσχεν Αἰθίοπα, οὗτος δὲν πολλοὶ τῶν παλαιῶν ἱστοροῦσι. καὶ μᾶλλον ἡ Αἴγυπτος ἀπὸ τινος Ἰνδοῦ Αἰετοῦ κληθῆναι. Merum profectò illud eſt commentum, quod Euſtathius tranſcripſit ex noſtro, & in tota antiquorum turba nemo reperitur, qui unquam affirmaverit hoc nomine regionem Ægyptum appellatam fuiſſe: ſed ex Diodoro conſtat fluvium Ægyptum ſive Nilum ob velociſſimum rapidiſſimumque aquarum impetum olim Aquilæ nomen habuiſſe, ita enim ille lib. primo. Τάχιστος δ' ὄντως ἁπάντων, τὸν Νεῖλον φασὶ κατὰ τὸν θέρος καιρὸν ἄγειν ἐπιπολύ (ὅτε μεγίστην μάλιστα πίπτει πλημμύραν) ὥστε πολλὰ μὲν τῆς Αἰγύπτου μέρη ὑπολαμβάνειν, καὶ διαφθείρειν τὰ μὲν ὑπολιπόντα τῶν ἐπιτηδείων, διαφθείρειν δὲ καὶ τὰ πλείστα τῶν ζώων. τὸν δὲ Προμηθέα διὰ τὸν λύπαν καὶ δύνασθαι ὀλιγωρεῖν τῶν βίων ἀνθρώπων. διὸ δὴ τὸν ὀξύτατα ὁ τὸν βίον ἐν πρώτοις ἀνθρώπων ἀπολλύειν. *Dum hos illi occupati tenentur, Nilus, ajunt, ſub canis Sirii ortum (quando ſimpleri ſolet maximè) rapidis aggeribus magnam Ægypti partem inundatione ſubmerſit, eamque graviſſimè, cui Prometheus cum imperio præerat, adeo ut omnes propè homines diluvio abſumerentur. Parumque abſuit, quin ſtante dolori impatientia vitam Prometheus abdicaſſet. Et tamen à ſubito irruptionis impetu & undarum, celeritatis nomen Aquilæ fluvius accepit.* Et deinde paucis interjectis lineis ita loquitur. Τὸν πεδιοκρῆ ἀερομάντιν δὲ ἄνεμον καὶ Ὠκεανίδα, ἐς ἣν Ἑλλάνικος Ὠκεανὸν ἔστιν, ἀφ' οὗ ποτὲ ἐκρέοντος ἐς ἄλλον ἐκφερόμενος ἐς ἄλλον ἀνεμοβόλιον, ὕστερος δ' Αἰγυπτίοις ἐπωνυμίαν τοιαύτην ἔσχε. *Fluvio antiquiſſimum nomen erat Oceanus, quod Græcè ſonat Oceanus. Poſt ab eruptionem Aquila dictus, deinde Ægyptus.*

[70] Τὸ ἰθνικὸν, ὅταν ἀπὸ τοῦ ὁμοίου, Αἰετικὸς.] Horum verborum ſenſum ſimillimis Stephani verbis deluire poſſumus. In voce Αἴθιοψ ita inſir. Τὸ ἰθνικὸν οὐκ ἦν εὐχρηστὸν ἐκ πόλεως δὲ ἰσοστοίχου ἐξομοίωσιν ὡς ἀπὸ Αἰγύπτου Αἰγύπτιος, καὶ Γάζης Γαζαῖος, οὕτως Αἰθιοψ Αἰθιοπικός. Sic etiam hoc loco Αἰετικὸς non vernaculâ formâ, id eſt νέᾳ ἐπιχωρίᾳ, ſed ex ſimilitudine aliorum formatum eſt, nam uti Αἴγυπτος gentile habet Αἰγύπτιος, Αἰγυπτία Αἰγυπτιάς, ſic Αἶνος habet Αἰνιάς.

[67] Ὡς Αἰγιεύς.] Neque hoc gentile habet vernaculum ſuam formam, quæ eſſet Αἰγέτης, uti Stephanus in voce Αἰγία dixit, qui præterea addit, incolas etiam Αἰγίας appellari.

[68] Ὅταν δὲ ἀπὸ τῆς ἐγχωρίου, Αἰέτης.] Hæc jam eſt vernacula & ſolita regioni forma, uti nos docet Stephanus in voce Ἄξιος, ubi ita inquit: ἔστι τὸ κατῳκισμένον πόλις, τὸ κατοικοῦν τοὺς Λυδιακοὺς χαρακτῆρας ὁ Αἰγαῖος τὸν τῶν Αἰγέων.

[69] Ἀλλὰ δὲ Ὠγυγία.] Fortaſſis Ægyptus ita fuit appellata, quia hæc regio omnium antiquiſſima habetur. Nam magiſtri Græci πάντα τὰ ἀρχαῖα, ὠγύγια φασί. Vide Heſychium, Suidam atque alios.

[70] Ἑρμοχύμιος.] Non debet hæc vox emendari, quemadmodum aliqui inter doctos tentarunt, qui pro Ἑρμοχύμιος ſubſtituerant Ἑρμοχώμιος, non conſiderantes veram hujus vocis etymologiam. Non enim componitur ex Ἑρμῆς & Χημία ſive Χαμία (licet Ægyptus quoque Χημία ſive Χαμία ab antiquis dicta ſit) ſed componitur ex Ἑρμῆς & Hebraica חם *cham nigredo*, occurritque aliquoties in trigeſimo Geneſeos, ubi de coloribus pecudum Labanis & Jacobi agitur, adjectaque Græcorum terminatione habes Ἑρμοχύμιος, quaſi diceres, *Mercurii nigrum ſolum*. Lucii enter teſtatur Diodorus, Mercurium apud Oſiridem in magna æſtimatione fuiſſe: ab ipſo gentem edoctam eſſe multò accuratius loqui; variarum quoque rerum nova didiciſſe nomina: eundem inveniſſe ſcribendi legendique artificium; ſacrificiaque & religionis ritus docuiſſe, itemque ſiderum curſus obſervaſſe. In ejus igitur honorem, qui tam neceſſaria incolis impartivit, Ægyptum, antea *Chymiam* dictam, *Hermochymiam* dixerunt: Hinc eſt quod hodie apud Heſychium corruptè legatur. Ἑρμοχύμιος γῆ, ἡ Αἴγυπτος· τὸ αὐχμηρὸν ἔνιοι σκληρόν. Cum legendum ſit Ἑρμοχύμιος γῆ: *Id eſt Mercurii nigra terra, ita Ægyptus antea appellabatur.* Ut autem minimè dubiis argumentis rem confirmemus Plutarchum teſtem producamus, qui in libro de Iſide ita loquitur. Ἐν γὰρ Αἰγύπτῳ τὰ τῆς μελάνης μυριάδες εἰσιν, ὑπερῆς τὸ μέλαν ἡ ὀφθαλμοῖς, Χημίαν καλοῦσι. *Ægyptum adhuc, cujus ſolum maximè nigrum eſt, nisi nigrum illud quod eſt in oculo, Chemiam vocant.* Sed pro Χημίαν reſcribendum puto Χημίαν; nam ab Hebraico חם *cham nigredo* non rectè Χημία deducitur: Et quandoquidem hæc vocabula Plutarchus Ægyptii ſoli nigredinem indicare voluerit, pro certo eſt ſtatuendum, non Χημίαν, ſed Χημίαν, quod ſit ex Hebraico חמי, ab ipſo fuiſſe ſcriptum. Hac de cauſa Græci hanc regionem Μελάμπεδον appellarunt, uti hoc commate teſtatur Stephanus & apud Phavorinum legitur: Μελάμπεδον, μελανόχρων, Αἴγυπτος μεθίσιον, &c. quod etiam Virgilius libro IV. Georgicor. hoc verſu expreſſit, cum inquit,

Et viridem Ægyptum nigra fœcundat arena.

Præterea non tantum terra Ægyptia nigra erat, ſed & aquam tali colore Homerus commemorat Odyſſ. Δ. verſu 353. ubi de Ægypto loquitur.

μιος, [75] καὶ Μελαμβόλιος, καὶ [75] Ἡφαίστια. [75] ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Αἴγυπτος μικρά.

ΑΙΓΥΣ [76], πόλις Λακωνική, [77] ὡς Εὐφορίων. ἐκ πόλεως Αἰγύτου, [77] ὡς Παυσανίας. Λυκόφρων δὲ τὸ ἐθνικὸν Αἰγεύς, τὸ θηλυκὸν λέγων Αἰγύη,

[77] Καὶ πᾶσαν πλήσασ' ἴριδι Αἰγύας κυνὸς,
Τῆς θηλυπιδὸς, καὶ Τελαύνου κύρης.

ὁ λέγων περὶ Ἑλένης Λακωνικῆς ἔσης, καὶ ἀτέκνου μὴ παιδὸς [78] τῷ Μενελάῳ, καὶ Ἀλεξάνδρῳ, καὶ Δηϊφόβῳ γαμηθέσης. Θεόπομπος δὲ Αἰγυεῖς αὐτὰς φησιν.

ΑΙΓΩΝΕΙΑ, πόλις Μηλιέων, Λυκόφρονος.

Ὧν ἐκ μὲν Αἰγώνειαν ἄθλιον πόρεν.

[79] καὶ Ἑκαταῖος. Ῥιανὸς ἑκκαιδεκάτῃ, Αἰγωνέα αὐτὴν λέγει. τὸ ἐθνικὸν, Αἰγωνεύς.

ΑΙΓΩΣΤΙΣ, πόλις Λοκρίδος, ἢ τόπος, ἢ χωρίον ἐντὸς τῆς πόλεως, ὡς Ἐπαφρόδιτος. ὁ πολίτης, Αἰγωστίτης.

ΑΙΔΗ-

minus, & Melambolus, & Vulcania vocabant. Est autem quoque alia parva Ægyptus.

ÆGYS, oppidum Laconicum, de quo Euphorion. Oppidani inde Ægytæ dicuntur, uti Pausanias testatur. Lycophron vero gentile facit Ægyus, & femininum inde ita appellans.

Et omnia perficiet propter Ægyam canem,
Famini-puerperam, & trivitam puellam.

Loquitur de Helena Laconica, quæ, Menelao, Alexandro & Deiphobo nupta, nullam prolem masculam peperit. Theopompus vero illos Ægyenses nominat.

ÆGONÆA, urbs Meliensium, uti Lycophron auctor est.

Quorum quidem Ægoneam miseri patriam.

Et ita etiam Hecatæus. Rhianus vero lib. XVI. eam Ægonen nominat. Gentile, Ægonensis.

ÆGOSTIS, oppidum Locridis, vel locus, vel castellum intra urbem, uti Epaphroditus perhibet. Oppidanus inde Ægostites.

ÆDE-

Ἐν Πλωτοῖς Κύπρου, ἔνθ' ἀλὶ πᾶσι θέσπις
Εἰς πυθμὴν ἐλάσσας, κῦμα νηυσὶν ἔπεμψε. Id est:
In navali portus portuosus, unde naves æquales
In pontum deducunt, pelagicum hauserunt nigrum aquam.

Inter varias aquæ epitheta, quibus Homerus utitur, illud ipsi minus familiare fuit, nam ferme alibi nusquam occurrit Iliad. B, ubi Æsepum Lyrnessi amnem describit. Non esset profecto boni, multo minus divinæ mentis ingenii poëtæ, epithetis promiscue & hinc inde uti, quibus plerumque veræ rerum imagines ob oculos ponendæ, & lectorum animis infigendæ sint. Sed quid evidentius quam quod Jos. 19. 26. & Jer. 2. 18. hic fluvius *Sehior* vel *Sihor* a nigrore appellatur, ex eo quod turbidus sit & nigricans, ob humum quam subvehit secum ex Assyriis partibus: hinc Græcis vocatus fuit *Melas* tetbe Plutarcho & Eustath. in Dionys. atque etiam veteribus Latinis *Melo*, ut tradunt Festus & Servius. Enimvero, idem illud, quod de terra & aqua Ægyptia animadvertit, de imbribus præberi potest, qui Ægyptum exhibere soliti nigrum habent, uti liquet ex hoc Pindaro: Χαῖρε δὲ πολὺ ὄμβρος ἐπιστάζων μέλανι Φάει Αἰγυπτίᾳ: id est, *Cum etiam fœcundus imber nigrum Ægyptium reddat*, hoc est, nigrum more Ægyptiorum. Hinc apud Hetychium legimus: Αἰγυπτιάσαι, μελάναι: *Denigrare, pro atrum reddere.* Sed Salmasius sithoc loco lectionem confect Αἰγυπτίαν, μελάναν. Quod tamen quomodo significaret, *nigrum reddere nisi solum Ægyptum*, nam non potest formari tale verbum ab Αἰγύπτιος, sed ab Αἴγυπτος; & tali forma etiam apud Pausaniam legitur Αἰγυπτίᾳ μελάνῃ ἐπιχρῶσαι, verum is simul emendari debet Αἰγυπτίᾳ, libenter concederem Hesychio Αἰγυπτία formam debere. Ex hisce autem omnibus intelligimus, nulla hac in voce Ἐπαφρόδιτος emendationis opus esse, cum non significaret *palus*, sed etiam *aqua*, & derivativum ejus nomen ita sit.

[75] Καὶ Μηλάμβολος.] Sic exhibent omnes vulgati codices: scripsit sed legendum ex Lyc. Μελαμβόλιος vel quod ego præferrem Μηλάμβολος, ut Græcæ elementa degeneret in Italicum. Scilicet Μελάμβολος μάλαμος. Αἴγυς ἐστὶν ἐπαινέτης. Videatur Plinius lib.

[75] Ἡφαίστια.] Illud nomen habent Vulcano qui Græce Ἥφαιστος dicitur. Cum Menes primus in Ægypto regnaret (ut refert Varro, Vulcanus regnum ante ejus tempora de ficta nostrorum Deorum, quæ Vulcanium, nominavit, teste Manetone, Syncello aliisque.

[76] Αἶγυς, πόλις Λακωνική.] Codex Voss. Αἴγυς πόλις Λακωνικῆς. Sed res eodem redit. De origine urbis nihil constat: verum à quibus fuerit deleta legimus apud Pausaniam, cujus locum mox producam.

[77] Ὡς Εὐφορίων.] Auctor satis notus quique passim à Stephano allegatur, hic quidem sine libri nomine, sed aliis locis libri plerumque nominantur.

[78] Ὡς Παυσανίας.] Locus quem respicit Epitomator, ubi hujus oppidi cives Αἰγύται appellantur, exstat in Laconicis hisce verbis: Αἰγυαλέων δὲ ἐστὶν ἐφεξῆς Αἴγυτα ἐν τοῖς Λακωνικοῖς πολίσμασι κατοικημένα ἐπὶ τῆς θαλάσσης. ἐνταῦθα Λακεδαιμονίοις ἐστὶν Αἴγυτα, τοῖς δὲ Αἰγύταις φυγὴ παρὰ Ἄργους. Παρέλαβε δὲ ἐς ὑπηκόους ἐκείνους Σπαρτιατῶν ὁ βασιλεὺς Ἀγησίλαος παρὰ Ἀργείων τὴν Αἴγυταν. *Agesilaus Archelaum gratia fide facereferens reliquit. Dum hæc peragerentur, Lacedæmonii manu de finitimis urbibus, Ægytæ exceptis, bello subactis excederunt. Ægytarum ad Argivos defectionem meminerunt. In ea urbe exercenda opem tulit Archelaus Charilai ex altera familiarum.*

[79] Καὶ ὁ πολίτης πλέονος ἔστιν Αἰγέως κυνός.] Aliter hic vestus in editionibus Lycoph. legitur, nempe ὁ πολίτης πλέονος ἔστιν Αἰγέως κυνός. Sed Steph. lectionem veram esse putat Meursius ad Lycophronem pag. 272; ubi tamen nullam suæ opinionis rationem allegat. Non fatuus esset, an non Stephanus in mendosum Lycophronis locum incideret. Qua de causa nihil mutarem, nisi aliunde lux affulgeret. Nam vox Αἰγέως sine sensu de Laconico dici posset, quæ olim hoc nomine fuit insignita, uti notum est ex Strabone, lib. VIII. Pindari Scholiasta ad Isthm. Eustathio in Homerum & Dionysium aliisque. Et hinc Helena Αἰγέως κύων Ἑλένη Λακαινὰ ἐπεκλήθη.] à Virgilio lib. 1. Æneid. *Argiva* dicitur.

Munera præterea Iliacis erepta ruinis
Ferre jubet: pallam signis auroque rigentem,
Et circumtextum croceo velamen acanthо
Ornatus Argivæ Helenæ.

Et negante protesto Servius ad illum locum, eum dici Helenam à vicinitate Argivam appellari.

[79] Τὸ Μαλιακὸν, τὸ Ἀλεξάνδρειον, Δελφικὸν χαλκεῖον.] In levi macula cubat hic locus: vel enim constructio καὶ ante Δελφικὸν transponenda videtur, vel ante Δελφικὸν nihil copulativi deest.

[79] Καὶ Ἕλληνες Ἥραν ἐκάλεσαν Ἀργείην.] Formula re-

Α Ἰ Δ Η Ψ Ο Σ [80], πόλις Εὐβοίας. [81] Στρά-
βων ἐνάτῳ. κεῖται δὲ κατὰ Αἰδηψὸν ἡ Εὐ-
βοίας, ἔστι τε θερμὰ λουτρὰ Ἡρακλέους.
[82] ἦν δὲ καὶ σιδήρου, καὶ χαλκὰ μέταλλα καὶ Εὐ-
βοϊκὸν. [83] Καλλίμαχος Δαιδάλῳ,

Ἐν ᾗ λάχαινε μὲν ἔργα σιδήρου.
οἱ γὰρ Εὐβοεῖς σιδηρουργοὶ ἦσαν καὶ χαλκεῖς ἄριστοι.
Ἐπαφρόδιτος δὲ μαρτυρεῖ, [84] ὅτι ἐκεῖ χαλκὸν
πρῶτον εὑρεθῆναι. [85] καὶ πρῶτοι χαλκὸν ἐκεῖ
ἐνδύσασθαι οἱ Κούρητες, οἱ περὶ Διὸς ἐλθόντες.
εἰς φύλακας δὲ νήσου, καὶ ἱερᾶς [86] τῆς Ἥρας
κατάλυσιν. ἀφ' ὧν οἱ Χαλκιδεῖς ὠνομάσθησαν.
ὁ πολίτης, Αἰδήψιος. [87] Καλλίμαχος Ἑκάλῃ,

[88] Ἄρειος δὲ χείρεσσιν ἑλὼν Αἰδήψιον ἄορ.

Α Ἰ Δ Ο Υ Σ Ι Ο Ι [89], σύμμαχοι Γωμαίων
κατὰ τὴν Κελτικὴν Γαλατίαν, Ἀπολλόδωρος ἐν
χρονικῶν δ.

Α Ἰ Ζ Ι Κ Η, Θράκης μέρος, Ἑκαταῖος
Εὐρώπῃ.

Α Ἰ Θ Α Ἵ Α,

Æ D E P S U S, urbs Eubœæ, uti Strabo lib. IX. teſtatur. Eſt vero ſita juxta Ædepſum Eubœæ, ubi Herculis balnea calida exiſtunt. Sed in Eubœa etiam erant ferrea & ænea metalla. Callimachus in Dædalo.

Ubi quidem ſervi opera fodiebat.

Eubœenſes enim optimi fuere fabri ferrarii & ærarii. Teſtatur autem Epaphroditus, æs ibi primo inventum fuiſſe. Atque illic Curetes, qui cum Jove venerant, primi ære indebantur; quos ibi cuſtodes inſulæ, templique Junonis reliquit. Hinc eſt quod Chalcidenſes nominati ſint. Civis Ædepſius dicitur. Callimachus in Hecale.

Arcius qui manibus Ædepſium enſem præbendit.

Æ D Ū S I I, Romanorum ſocii juxta Celtogalatiam, uti Apollodorus in IV. Chronicorum teſtatur.

Æ Z Ĭ C A, pars Thraciæ; auctore Hecataeo in Europa.

Æ T H Æ A,

ſcribendum eſt: ἔστι δὲ Εὐρυπίδου. Γέτου δὲ ἐκφυλάττειν, Αἰγέλιος αὐτὸν λέγει. Et ſic conſtabit ſenſus.

[80] Αἰδηψὸς, πόλις Εὐβοίας.] Salmaſius in Schedis Pariſiis, Εἰδηνὸς in codice Voſſiano invenimus, Αἰγηψὸς, πόλις Εὐβοίας. Sed ob literarum ordinem vulgata lectio videtur proferenda. Et ſic etiam infra pro Αἰδήψιον ἄορ exhibent Αἰγήψιον ἄορ.

[81] Στράβων ἐνάτῳ.] Deſumpſit hunc locum ex libro nono. Sed idem Strabo in Eubœæ campo Lelanto aquas calidas ſcribit eſſe prodeſſe ad ſanandos morbos aptas, non longe à Chalcidenſium urbe. Γίνεται δὲ ἐν τῷ Χαλκιδίων πεδίῳ τὸ Λήλαντον καλούμενον πεδίον, ἐν ᾧ τὰ τῶν θερμῶν πηγάσματα ἐστὶ πολλαχοῦ τοῦ πεδίου πρὸς τοῖς ὄρεσι τοῖς Διρφύων κειμένοις ὑψηλοῖς, ἐκ τῶν ἐσχάτων δὲ τῆς Γωμαίων ἐρημίας. Verum malè apud Pliniſ. lib. III. cap. XV. hic locus Αἴδηψος dicitur, & etiam apud Plut. in vita Syllæ: Διανεμόμενος δὲ εἰς Αἴδηψον, ἐξέσπων αὐτὸν ἡδέως οἱ περὶ τὰς θερμὰς νόσους, ἡνίκα τῶν ἀλλαχόθεν ἰατρείων πᾶς ἀπῆν ὁ δυνάμενος ποιῆσαι. Quem locum Xylander emendavit. Sed inſuper apud eundem Plutarchum multo fœdius emendandum occurrit lib. IV. Sympoſ. quæſtione tertia, ubi hic Eubœæ locus profligatiſſime Γάλληψος dicitur. Τῆς Εὐβοίας ἐν Γαλήψῳ, ἃ πὶ θερμῶν χυμῶν ἐστιν ἀπόφυσις, πολλοὶ τῶν ἡμετέρων ἦσαν ἐπιδημοῦντες. Optimè novi in Thracia eſſe Galepſum, ſed hoc nomine nullus, quod ſciam, in Eubœa locus obſervatur, quare procul dubio apud Plutarchum Αἰδήψῳ eſt referibendum, & ita etiam in libro de Amore fraterno ubi Εὐδήψῳ excuſum eſt.

[82] Ἦν δὲ καὶ σιδήρου καὶ χαλκοῦ μέταλλα καὶ Εὐβοϊκὸν.] Fortaſſis Epitomator alludit ad locum Strabonis, quem paſſim ſequitur, qui exſtat lib. X. Καὶ μέντοι καὶ σίδηρος ἐν αὐτῇ γίνεται καὶ χαλκὸς, καὶ σιδήρου κοπαὶ, ἐκεῖ ἐχ ἱκανῶς ἐπὶ πολλῷ, συμβαῖνον ποτὲ ἄμφω ἅμα ἐν τῷ αὐτῷ ἐκλείπειν. *Mirabile etiam metallum æris & ferri commune ibi fuit, quale negant alibi exiſtiſſe; nunc utrumque interiit.* Idem de hiſce metallis teſtatur Plutarchus in libello de Oraculorum defectu, cujus locum infra hoc eodem tmemate producam.

[83] Καλλίμαχος Δαιδάλῳ.] MSS. Καλλίμαχος Δαιδί. Non diſtinguit auctor inter Callimachum Cyrenæum & Callimachum Grammaticum de quibus apud Suidam & Athenæum lib. III.

[84] Ἐπαφρόδιτος χαλκὸν εὑρεθῆναι.] Vide Stephanum in voce Χαλκὶς, cujus verba Eutharbius compilavit in Παραφράσει ad lib. II. Hom. Iliad. pag. 279.

[85] Καὶ πρῶτοι χαλκὸν ἐκεῖ ἐνδύσασθαι.] Hinc diſcimus quo loco ſe Curetes armaverint, quod apud Mythologos non paſſim eſt obvium: Eos fuiſſe armatos fatis teſtantur. Strabo lib. X. Τοὺς δὲ ἀνέμους Κορύβαντας, τοὺς αὐτοὺς τούτους εἶναι φασὶ τοὺς ὀρχηστὰς τοὺς ὁπλίτας. *Curetas autem appellabant juvenes quoſdam, qui in armis ſaltarent.*

[86] Τῆς Ἥρας.] Salmaſius in MSS invenit, τοῦ Διὸς. & exiſtimat ita eſſe legendum, uti ad oram tui codicis obſervavit. Qui fabulam novit de hoc lectione non ambigit.

[87] Καλλίμαχος Ἑκάλῃ.] Etymologici magni auctor: Ἑκάλη, ἡρωΐς· ἐξ ἧς ὁ πολίτης Ἑκαλεύς. Καλλίμαχος. Idem poëtria & auctor etiam Athenæus citantur lib. ſecundo.

[88] Ἄρειος δὲ χείρεσσιν ἑλὼν Αἰδήψιον ἄορ.] Ita conſtanter habet libri ſcripti & editi, ſed quiſnam hic *Arcius* fuerit, non facile dixerim, cum nemo antiquorum, quod ſciam, ejus meminerit. Ego autem puto locum eſſe mendoſum, & legi debere:

Ἀκρίσιος δὲ χείρεσσιν ἑλὼν Αἰδήψιον ἄορ.

Acriſius hic Mythologicis fatis eſt cognitus, de quo legendi omninò Apollodorus, Hyginus, Pauſanias, Ovidius, alique: Fortaſſis idem hic erit de quo apud Plinium legimus lib. VII. cap. LVI. *Clypeos invenerunt Proetus & Acriſius inter ſe bellantes, ſive Chalcus Athamantis filius.* Per Αἰδήψιον ἄορ intelligi debere exiſtimo mucronem vel gladium Euboicum, qui aquæ tinctura durabatur, quod genus enſium deſcripſit Plutarchus in libro de Oraculorum defectu, hiſce verbis: Καὶ μοναχοῦ, τὸ μὲ ξιφηρυτοῦ χαλκοῦ γενέσθαι παιδὸς, ὃς ἦν ἀφ' ὑπὸ τῶν Αἰθιοπικῶν ἀμυχρῶν, καὶ ἐν Εὐβοίᾳ χαλκοῦ, ἃ ἐς ἀδιαφθορίαν πεφύκασι λαβεῖν τὸ ξιφῶν, ἐκ Αἰδηψοῦ ὕδατος.

Λαβὼν γὰρ αὐτὸ σπαθίον Εὐβοϊκὸν ξίφος. Hoc eſt.

Jam metalla quædam prorſus exinanita jacent; ut in Attica foſſuræ argentariæ, & in Eubœa æris venæ, ex quo confabricantur gladii, qui aquæ imiſſione duirabantur, quorum ſic meminit Æſchylus:

Scamnum acrittum mucronum Euboicorum manus.

Idem Plutarchus ejuſmodi gladios Boutum comparavit: κἂν ἐκεῖνος ῥᾳδίως ἀποκόψειε τὸ ξίφος, σκληρὸν τὸ φύσει, καὶ ἀπαθὲς ὑπὸ τοῦ λίθου τοῦτο. Cæterum illi gladiorum inſtar quæ cudentes, frigida extimiſſi ſunt, durare præſtitus natura non ex literarum cultu ac mollibus moribus.

[89] Αἰδήψιοι, σύμμαχοι Γωμαίων.] Exiſtimo Stephanum intelligere Æduos, quorum ſitus accurate deſcribit Ptolemæus lib. II. cap. VIII. Αἴτιαι δὲ τῆς Λουγδούνου μάχης, καὶ αἰχμάλωτος ὁ πρῶτος τῆς Γαλάτης πόλεως, τότε Αἰδοῦος ἦν. Non immeritò Stephanus eos συμμάχους τῶν Γωμαίων appellat, quos Strabo lib. IV. Romanorum cognatos nuncupat. Οἱ δὲ Αἰδοῦοι καὶ σοφισταὶ Γωμαίων ἀνεφέροντο, καὶ ἀρχαῖοι. Et mox ἐκ τούτου καὶ τῆς εἰς τὸν φίλιον καὶ συγγενῆ. Hinc apud Tacitum legimus lib. III. Annal. ubi de Æduis loquitur: *Quos ſolis Gallorum ſenioratus nomen inane populo Romano uſurpare.* Ad quem locum vide quæ Lipſius obſervavit. Lege & Cæſarem de bello Gallico lib. I. Lucanum lib. I. Sidonium Apoll. lib. VII. epiſt. VII. & alios.

Α Ἰ Θ Α Λ Ι Α, πόλις Λακωνικῆς μία τῶν ἑπτὰ κωμῶν. [91] Φιλόχορος δὲ ἐν Ἀτθίδος τρίτῳ. [92] τὸ ἐθνικὸν, Αἰθαλεύς, Θουκυδίδης πρώτῳ.

Α Ἰ Θ Α Λ Η [93], νῆσος Τυρσηνῶν. Ἑκαταῖος δὲ Εὐρώπῃ. ἔοικε δὲ κεκλῆσθαι [94] ἀπὸ τοῦ σίδηρον ἔχειν, ἢ ἐν Αἰθάλῃ ἡ ἐργασία ἔχειν τὸν. [95] Φίλιστος δὲ ἐν τῇ Σικελικῶν Αἰθαλίαν αὐτὴν καλεῖ, καὶ Ἡρωδιανὸς, καὶ Ὦρος. [97] Πολύβιος δ' ἐν τριακοστῇ πρώτῃ λέγει Αἰθαλέαν τὴν Λῆμνον καλεῖσθαι, [98] ἀφ' ἧς ἦν ὁ Γλαῦκος, εἷς τῶν τὴν κόλλησιν εὑρόντων. δύο δ' ἦσαν. ἧττον μὲν Σάμιος, ὃς καὶ [97] ἕρμιν ἀνδριαντοποιὸς ἀνέθηκεν ἐν Δελφοῖς, ὡς Ἡρόδοτος. ὁ δ' ἕτερος Λήμνιος, ἀνδριαντοποιὸς διαφανής, [98] ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἡ πόλις, ἴσως ἐκ τῶν ἀναδιδομένων ἐκ Ἡφαίστου χωνευτηρίων. ἐκεῖ

ÆTHÆA, oppidum Laconicum, unum ex centum, uti Philochorus in tertio Atthidis tellitur. Gentile Æthæentis, apud Thucydidem primo.

ÆTHĂLE, insula Tyrrhenorum auctore Hecataeo in Europa. Videtur autem ita à ferro appellata, quod in hac insula conficitur. Philistus vero Sicular. rerum lib. v, eam Æthaliam vocat, ut & Herodianus & Orus. Ast Polybius in lib. xxxiv. inquit, Lemnum Æthaleam nominari, ex qua Glaucus erat, unus ex illis, qui ferri conglutinationem invenerunt. Quippe duo erant, ille quidem Samius, quique Delphis opus illud celeberrimum dedicavit, uti Herodotus tradidit. Alter vero erat Lemnius, insignis statuarius. Sed fortassis urbs ita vocabatur ab erumpente fumo ex Vulcani officinis.

Hac

[91] Φιλόχορος δὲ ἐν Ἀτθίδος τρίτῳ.] Hujus scripteris liber secundus citatur in dictione Ἄρης νομός. Vide Voss. de Hist. Græc. lib. 1. cap. XVIII.

[92] Τὸ ἐθνικὸν Αἰθαλεύς, Θουκυδίδης πρώτῳ.] Non ita gentile apud Thucydidem formatum reperio, sed sine diphthongo in secunda syllaba. Ἐν ᾗ δὲ Ἕλληνες αὐτοῖς, καὶ τὰ περὶ τὸν Θερμοπύλαι τε, καὶ Ἀρτεμίσιον πρότερον. *In qua Helleni, & ex finitimis Thessali & Athenienses, Isthmia* [*Thermopylas*] *secessissent.* Quis autem veram servaverit lectionem, tute ipse judicabis.

[93] Αἰθάλη, νῆσος Τυρσηνῶν.] Græcis scriptoribus hæc insula, quæ sita est contra Populonium urbem Hetruriæ, à qua 10 vel 12 mill. pass. abest, dicitur Αἰθάλη, sic legimus apud Ptolemæum lib. III. cap. primo. Straboni lib. V, & Diodoro lib. IV. Αἰθαλία appellatur. Latinis auctoribus dicitur *Ilva*. Plinius lib. III. cap. VI. *Ilva cum ferri metallis, circuitu centum millia, à Populonia decem, à Græcis Æthalia dicta.* Vide etiam Livium lib. XXX, Silium lib. VIII. & Virgil. lib. X. Latinum illud nomen videtur factum ex Græco: Latini enim mutant θ in B, pro ἔθος dicunt *ebur*: ἐτεός, *certus* fit *verber* & inde *ruber*, & ex ἀλαθὴ videtur *alibi* factum. Deinde etiam mutant αι Diphthongum in I, adeo ut ex Αἰθάλη fit *Ilba*, & per μετοχὴν τοῦ περιέχοντος, *Ilba* & inde *Ilva*: imò ex *Ilba* videtur factum nomen *Elba*, quod etiamnum insulæ obtinet, & jam inde à temporibus Gregorii magni obtinuit, qui Dialogor. lib. III. cap. XX. Populonium oppidum memorat XII. *millibus distans ab Elbæ insula.*

[94] Διὰ τὸ σίδηρον ἔχειν.] Omnes scriptores quos præcedenti commentario percensuimus de ferri metallis mentionem faciunt: Illud duntaxat ex Rutilii Itinerario addam.

O, cursus Cbalybem memorabilis Ilva metallis;
Exuitis adamas Norica gleba tulit.
Non Samnitis hasta potens fervescere cudit;
Nec quæ Sarmatico cassidis ora micat.
Illa cui fors [fors] spoliis ferri fœcunda creandis
Ignea Vulcanæ claudere fauces Lagi.

[95] Φίλιστος δὲ ἐν τῇ Σικελικῶν, Αἰθαλίαν &c.] Jam alios auctores protulimus, qui eodem prorsus modo hanc insulam appellabant. De Philisto rer. Sicular. scriptore præstantissimo lege Vossium de Hist. Græc. lib. I. cap. VI. Sed pro hac debere scribi Αἰθάλειαν, nam infra in formula gentilitia inquit: τὸ ἐθνικὸν, ἐκ τοῦ Αἰθάλεια Αἰθαλεύς, ἡ Ζάκυνθος, ἐκ τοῦ Ζακύνθου Ζακύνθιος. Adeo ut ab Αἰθάλη, quæ vera Philisto ufurpata fuisse, genuine non deducatur. Verum pejorem hanc ex typographo exhibitam in Vossii cod. hanc locum mutatam reperi, uti eum jam emendavimus. Ascholio in Nicandri Alexipharmaca etiam hanc insulam Αἰθαλίαν appellari, ubi ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ λέγεται τὴν νῆσον Αἰθαλίαν ἐπικεῖσθαι, ἐν ᾗ ἐν τῷ μεταλλικῷ σιδήρου γίνεται ἡ χαλκίτις ἰὸς, ἡ τὰ φαγεδαινικὰ ἕλκη ἐπουλοῦσα καὶ τὰ ἀπὸ κοπῆς αἵματα. *Insula Etruscum ad littus sitam esse nomine Æthaliæ; in qua ex iisdem metallis aurum æs ei simum fuerit, unde omnia ærea vasa apud illos conflata esse traditum.*

[97] Ἡρόδοτος δὲ ἐν ἑρμηνείᾳ πρώτῃ λέγει Αἰθαλέαν τὴν Λῆμνον καλεῖσθαι.] Etymologici magni auctor putat Lemnum Αἰθαλέαν appellatam fuisse. Αἰθάλη ἐκαλεῖτο ἡ Λῆμνος· ἴσως δὲ ἀπὸ τοῦ καπνοῦ διὰ τὰ καιόμενα αἰθαλοῦν, ἢ ἀπὸ Ἡφαίστου γενόμενον. Hinc nomen habere, etiam infra Stephanus perhibet, cujus locum mox emendabimus.

[98] Ἀφ' ἧς ἦν ὁ Γλαῦκος, εἷς τῶν τὴν κόλλησιν εὑρόντων. δύο δ' ἦσαν. ἧττον μὲν Σάμιος &c.] Vel hic locus in gravissimo mendo cubat, vel parum consideravit Scriptor Stephanus ex Herodoti lib. primo hunc Glaucum, qui solus omnium ferri compactionem sive conglutinationem invenit, nunc *Lemnium*, & nunc *Samium* fuisse. Herodotus manifesto affirmat ipsum *Chium* fuisse, ita enim se habent ejus verba. Ἀλυάττεω δὲ τοῦ Ἀλυέω τὸ ἀπὸ Μιλήτου πόλεμον διενεικαμένου, μετὰ τὸν πατέρα παραλαβόντος τὴν ἀρχὴν, βασιλεύσαντα ἔτεα ἑπτὰ καὶ πέντε πρὸς τούτοις, ἐς Δελφοὺς κατελθόντι τὸν ἀδελφεὸν ἀνάθημα πολλῷ τε ἄλλῳ ἀξιόλογον ἀπέπεμψε, καὶ σιδήρου πάντων δὴ τῶν ἐς ἐκεῖνον χρόνον ἀνακειμένων μάλιστα χαλκηΐου. Γλαύκου δὲ Χίου ἔργον. Et licet à partibus Stephani stet Suidas, qui narrat à Glauco eodem *Samio* qui primus ferri conflationem invenit, ortum fuisse proverbium Γλαύκου τέχνη (quod de iis dicitur, qui facile rem aliquam conficiunt) nihilominus tamen omnes scriptores antiqui contra eos militant. Athenæus lib. V. qui sine ulla dubitatione eundem Herodoti locum, quem hic innuit Stephanus, consuluit, etiam perhibet hunc Glaucum *Chium* fuisse, ita enim inquit. Ἡ χρυσοτρόπος δὲ ἡ Δελφὶς ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ ἱστορίᾳ ἀναθημάτων καὶ ἀγαλμάτων, Γλαύκου φησὶ Χίου τὸ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα, ὃν ἐκπρεπῆ τινα εἶδος, κιβωτὸν Ἀριάδνης, ἐν ᾧ τὸ σῶμα ἐκεῖτο μονωμένης. *Hegesander Delphus, in libro cui titulus est, Commentarius donariorum & imaginum, scribit, Glauci Chii Delphis opus esse engybeles ferreæ simile, Alyattis donarium, cujus meminit Herodotus.* Neque ab Herodoto & Athenæo dissentit Pausanias qui in Phocicis ita scribit. Τῶν δὲ ἀναθημάτων ἃ ἐν Θησαυροῖς ἐστιν ἐν Δελφοῖς, ἄξιον ἐν μιᾷ βίβλῳ δηλῶσαι μάλιστα τὰ ἐπιφανῆ μοι τῶν ἐς Ἀλυάττην πεμφθέντων, τόνδε Γλαύκου ἐστὶν ἔργον ἐκ Χίου, σιδήρου τὰ πολλὰ ἐς ἄνθρακα ἐργασάμενος. *Ex tam multis, quæ Apollini miserunt Lydorum reges, duxi, reliquum jam nullum esse, præter ferreum Halyattis erratum insigne. Eum fecit Glaucus Chius, qui primus ferri artem ferruminandi excogitavit.* Vide etiam Eusebium & Scaligeri in eum commentarii.

[97] Ἕρμιν ἀνδριαντοποιὸς &c.] Omnes summopere laudant hujus Glauci opus, sed quia in re ejus præstantia erat sita, nemo explicit nisi Athenæus, referens illi gestandum ad Delphis visitur, libro aliqua citato: quique illud ideo spectatu dignum existimabat, quia in eo animalcula quædam insecta, & pusillæ plane formæ celatæ erant.

[98] Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἡ πόλις, ἴσως ἐκ τῶν ἀναδιδομένων ἐκ Ἡφαίστου χωνευτηρίων.] Manifesta hic nonnulla desiderantur, licet

οὕτω γὰρ ἀναμφιλόγως πᾶσι. τὸ ἐθνικὸν ἐκ τοῦ A Hæc enim ibi in confesso sunt. Gentile ex
Αἰθαλία, Αἰθαλεύτης, ὡς Ζελεύτης. [10] ἐκ δὲ Athalea, est Æthaleutes, uti Zeleutes; verum ex
τοῦ Αἰθάλη, Αἰθαλίτης, ὡς Σινωπίτης, Ἰοππί- Æthale, fit Æthalita, uti Sinopita, Joppita.
της. δυνατὸν [1] τὸ Αἰθαλίτης εἶναι καὶ ἀπὸ Χίου. Potest etiam Æthalita sumi pro aliquo ex Chio;
[2] οὕτω γὰρ ἡ Χίος ἐλέγετο. καὶ οἱ πολῖται, Αἰ- ita enim Chius olim appellabatur. Et Cives
θαλεῖς. Æthalenses dicuntur.

B

Αἰθαλίδαι [3], δῆμος τῆς Λεοντίδος ÆTHALIDÆ, populus Leontidis tribus,
φυλῆς, ἀπὸ Αἰθαλίδος. καὶ ὁ δημότης, Αἰ- qui ab Æthalida nomen habet. Et Æthalides tri-
θαλίδης. [4] οἱ δὲ, Αἰθαλεῖς τοὺς δημότας. τὸ bulis vocatur. Quidam vero tribules etiam Ætha-
θηλυκὸν, Αἰθαλίς. [5] τὸ τοπικὸν, Αἰθαλιδῶν. lenses appellant. Femininum est Æthalis. Lo-
εἰς Αἰθαλιδῶν. ἐν Αἰθαλιδῶν. cale, ex Æthalidis, ad Æthalidas, in Æthalidis.

C

Αἰθήρ [6], ὁ ὑπὲρ τὸν ἀέρα πεπυρω- ÆTHER, locus supra aëra inflammatus,
μένος τόπος. [7] λέγεται δὲ θηλυκῶς. τὸ πε- quæ etiam in fœminino genere ita dicitur. De-
ριεκτικὸν, αἰθέριος, ἡ αἰθερία. [8] καὶ ἐξ αἰ- rivativum est Ætherius, Ætheria. Et à genitivo
θέρος, αἰθερίτης. Ætheris, Ætherites factum est.

Αἰθικία [9], ὡς Κιλικία, [10] Θεό- D ÆTHICIA, uti Cilicia, auctore Theo-
πομπος τεσσαρεσκαιδεκάτῃ συντάξει Φιλιππικῶν. pompo, rerum Philippicar. lib. XXXIX. Gen-
τὸ ἐθνικὸν, [11] Αἰθικες, ὡς Κίλικες. ἐν tile Æthices, ut Cilices. Habitabant autem isti
Θετταλίᾳ δ' ᾤκουν ἐν τῷ Πίνδῳ ὄρει. in Thessalia, in monte Pindo: quamquam Mar-
[11] Μαρσύας δὲ μέσον τῆς Τυμφαίας, καὶ syas regionem hanc mediam inter Tymphæam &
Αἰθα-

licet ita in scriptis & vulgatis codicibus legatur: Si mei arbitrii res foret hunc locum tali modo restituerem. Ἐκ τοῦ δὲ ἔστιν ἡ πόλις, ἔστιν δὲ καὶ τὸ ἀνάπλεῳ αἰθαλῶδες, ἐκ τοῦ Ἡφαίστου κρατῆρος. Hanc veritatem hujus loci lectionem esse evincitur ex Etymologici magni auctore, apud quem ita legitur: Αἰθάλη ἐκφυσᾶται ἡ λέπυρα. ἔστιν δὲ καὶ τὸ ἀνάπλεῳ αἰθαλῶδες, ἐκ τοῦ Ἡφαίστου χαλκείου. In Lemno esse gravissimas ignium & vaporum eruptiones nemo dubitat, & hæc est causa, quod Vulcanus in eam è cœlo delapsus fingatur, ἔνθα πρὶν ἐκεῖ γε θεὸν ἀναδίδυσκε πυρὸς ἀκάμαντος, quia olim ibi è terra erumpebat spontaneus ignis, ut scribit Eustathius ad Iliad. A pag. 158. Hinc apud Lycophronem legimus,

---- πηδήσας χθὸς Λημνιαίην πυράν.
Adiens ignem membra Lemnia.

Et Seneca in Hercule Oetæo versu 1359.

Quæ tanta nubes flamma Sicanias vomit?
Quis Lemnos ardens?

Et ignis ille Lemnius maximè erumpebat è monte Mosychlo, de quo apud Hesychium legimus & Nicandrum in Theriacis versu 472. Ad quem locum etiam Scholiasten vide.

[10] Ἐκ δὲ τοῦ Αἰθάλη Αἰθαλίτης, ὡς Σινωπίτης, Ἰοππίτης.] Sic habent omnes editiones: In Vossiano codice τὸ Ἰοππίτης non legitur, quod fortasse is ibi excidit.

[1] Τὸ Αἰθαλίτης εἶναι ἀπὸ Χίου.] Hoc loco Χίος est ὁ ἀπὸ Χίου πολίτης. Nisi Χίος regulariter fieret Χίτης, verum κρᾶσις fit Χίος, uti Δίος.

[2] Οὕτω γὰρ ἡ Χίος ἐλέγετο.] Chium dictam fuisse Æthalim docet Plinius lib. v. cap. XXXI. *Par claritate ab ea distat* XCIII. *M. passuum, cum oppido Chios libera, quam Æthaliam Ephorus prisco nomine appellat.*

[3] Αἰθαλίδαι, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς.] Simili modo apud Harpocrationem: at apud Suidam legimus: Αἰθαλίδης. Δῆμος ἐστὶν Αἰθαλιδῶν τῆς Λεοντίδος φυλῆς, ὃς ὁ φυλέτης Αἰθαλίδης.

[4] Οἱ δὲ, Αἰθαλεῖς τοὺς δημότας.] Qui tali modo populares nuncupant, non deducunt illud nomen à voce Αἰθαλίδης vel Αἰθαλιδῶν, ut est apud Stephanum & Harpocrationem, & Suidam, sed à vocabulo Αἰθαλεύς; tali enim appellatione hæc tribus ab Hesychio insignitur. Αἰθαλεύς, κατὰ τὸν τῆς Λεοντίδος φυλῆς.

[5] Τὸ τοπικὸν, Αἰθαλιδῶν &c.] Codex Vossianus: τὸ τοπικὸν, Αἰθαλιδῶν. εἰς Αἰθαλιδῶν &c. Quæ lectio omnino videtur præferenda. Sed exiitimo post, τὸ τοπικὸν præpositionem excidisse, & debere legi, τὸ τοπικὸν εἰς Αἰθαλιδῶν. Sapidissime tali modo, nempe à genitivo plurali addendo præpositionem, localia ex Atheniensium Demis formantur. Vide in vocibus Βάτη, Ἐρχιεύς, Ἐτεωνοεύς & aliis locis.

[6] Αἰθήρ, ὁ ὑπὲρ τὸν αἰθέρα πεπυρωμένος τόπος.] Hic locus Salmasio de mendo est suspectus, qui ad oram sui codicis scripsit debere legi: Αἰθήρ, ὁ ὑπὲρ τὸν ἀέρα πεπυρωμένος τόπος. Hesychius: Αἰθήρ, Ἀήρ, ὁ ὑπὲρ τὸν ἀέρα ὄντος.

[7] Λέγεται δὲ θηλυκῶς.] Non rectè, ut observat Salmasius ad marginem sui libri, αἰθὴρ fœminino genere dicitur, sed αἰθέρ: & hunc in finem locum ex Simmiæ Rhodii Allis in medium produxit, cujus verba ita sonant: ὅτ' ἴρηξ δὲ αἰθέρος χώρας π. *Quæcumque nunc peragrant aëris regiones & Chaos.* Alia quædam ad hunc locum annexuit vir incomparabilis, sed vetustate & situ adeo sunt exesa, ut ea legere nequeam. Verum parum considerate hæc scripsit vir ille summus, nam apud Pindarum & alios poëtas Ionio genere fœminino hæc vox occurrit. In principio Olymp. sic canit.

ὑδατὶ μὲν ὄριστον	*ne amplius sole considera*
ἀλλὰ χρυσὸς αἰθόμενον	*aliud præstantius*
ἐν ἁμέρᾳ πόντου μάλιστα	*inter dies lucidum astrum,*
ἐρῆμον δι' αἰθέρα.	*desertum per æthera.*

Sic etiam Ode XIII. Αἰθέρα ψυχρόν. Nem. Od. II. αἰθὲρ ὑγρὸν αἰθέρα. Et apud Sophoclem in Oedipo Tyr. ἁμετέραν δι' αἰθέρα.

[8] Καὶ ἐξ αἰθέρος.] Hoc loco subintelligendum est ὁ γεωγράφος uti monet Salmasius in suo codice. Sed legendum videtur: καὶ ἐκ τοῦ αἰθέρος γίνεται, αἰθερίτης.

[9] Αἰθικία.] An hæc vox de regione, an vero de urbe aliqua debeat accipi, non exprimit Epitomator, sed quia eam comparat cum nomine regionis, eam quoque hic pro regione accipiendam puto. Urbem tamen hoc nomine commemorat Strabo libro sept. circa finem.

[10] Θεόπομπος.] Quam plurimis in locis hic auctor à Stephano allegatur: nunc libri titulum expressit, quod alias quandoque omisit. De eo Vide Vossium in syntagmate de Hist. Græcis lib. I. cap. VII.

[11] Αἰθικες.] Hunc gentem Stephanus collocat in Thessalia, & ibi in monte Pindo, Marsyas vero inter Tymphæam & Athamaniam: à quo non dissentit Strabo lib. VII. eundem huic genti situm adscribens, inter Athamanes & Tymphæos. Μεταξὺ δὲ Ἀθαμάνων & Αἰθίκων, τῶν Τυμφαίων, καὶ Ὀρέστου, Παραμύσιοί τινες & Λαπραῖοι, οἱ καὶ πλησιόχωροι τῶν Μακεδόνων κάτω, οἱ δὲ τῆς Ἑσπερίας κλίνουσι.

[11] Μαρσύας.] Tres hoc nomine historici exstiterunt: Sed quemnam horum intelligat Stephanus dictu est difficillimum. Vide Vossium de Hist. Græc. lib. I. cap. X.

Ἀθαμανίαν κεῖσθαι φησι τὴν χώραν. [11] τὸ δὲ ἔθνος θρασεῖαν ἔχον τὴν προαίρεσιν καὶ βάρβαρον, καὶ λῃστρικὸν ἅπαν τὸ ἐπιτήδευμα.

ΑΙΘΙΟΨ, ὡς Κίλιξ.

[12] Αἰθίοπες, οἱ διχῇ διῃρημένοι ἔθνος ἐστὶν ἀνθρώπων.

Οὐ μὴν ἀληθῆς [13] ὁ Ὑψικράτους λόγος, ὡς οὐδὲν εἰς οψ λήγῃ παρ' Ὁμήρῳ, εἰμὴ τὸ Καλλιόψ. [14] εἰσὶ δὲ καὶ τὸ ὄψ, καὶ τὸ μίσοψ. λέγεται καὶ Αἰθιοπὶς γυνή. [15] Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ,

Αἰθιοπίαν νιν ἐξέσωσας ὅστε χθόνα.

καὶ Αἰθιοπὶς, ὅθεν ἡ Αἰθιοπίδος, ἐξ ἧς τὸ Αἰθιοπικὸν [16] παρ' Ὁμήρῳ. [17] πρῶτοι γὰρ Αἰθιοπίαν γῆν πεσεῖν φασὶ πάντων. [18] πρῶτοι δὲ θεοὺς ἱδρύσασθαι, καὶ νόμοις ἐχρήσασθαι. [19] ἀνομάζεσθαι δὲ τοὺς πάντων Μίθρην καὶ Φλεγύας, ἄνδρας

A Athamaniam jacere dicat. Gens est audaciæ projectæ & barbara, latrociniisque supra modum dedita.

ÆTHIOPS, uti Cilix.

Æthiopes, qui bifariam divisi sunt, alium locum.

B Neque non est verum quod Hypsicrates affirmat, nullum apud Homerum nomen exire, quod in οψ desinat, nisi Καλλιοψ: reperiuntur autem & ὤψ, vox; & μίσοψ, *vocem divisam habens*. Dicitur etiam Æthiopia fœmina, uti est apud Euripidem in Erechtheo,

Ipsam Æthiopiæ in terra incolumem conservasti.

Et Æthiopis, uti idem in Archelao habet.

Æthiopidis regionis tum nix lignescat.

Et Æthiopis, quod ab Æthiopeus; & inde C apud Homerum illud Αἰθιοπῆα. Ferunt regionem Æthiopiam primam exortam fuisse, ejusque incolas primos omnium Deos coluisse, & legibus usos fuisse: Mithram & Phlegyam genere

[11] τὸ δὲ Θρᾳκικὸν, ἀπαιδεύτου παραδείγματος, καὶ βαρβάρου.] Ingenium & mores hujus gentis nunc detrectantur ex Marsya: sed quia hæc gens male audit, etiam vicinæ gentes male audiunt, num de Tymphæis legimus apud Hesychium, cujus locus cum sit corruptus, ita est restituendus. Τυμφαῖοι ἔθνος, ἀπὸ ὄρους τινὸς Θεσπρωτικοῦ. Nam Tymphe Thesprotiæ mons est, de quo, præter alios, noster Epitomatocem vide. Et ab antiquis etiam scriptoribus Thessala gens est decantata, & veneficiis & portentis pro cæteris infamis: hinc Thessala mulier, Thessala vox, & Thessala portenta.

[12] Αἰθίοπες, οἱ διχῇ &c.] Exstat hic Homeri versus Odyss. A. versu 23. Sed in hodiernis editionibus legitur: Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν.

[13] Ὁ Ὑψικράτους λόγος.] Hujus Grammatici meminit Aulus Gellius lib. XVI. Noctium Att. cap. XII. *Idque dixisse Hypsicratem ait in plana Grammaticorum: cujus libri pleraque sunt superba, quæ à Græcis accepta sunt.* Vide & Varronem lib. IV. de Lingua Lat. Fuit hoc tempore & Ammonius hallucinatus præstantissimus de quo legimus apud Lactantium in Macrobiis, & Tatianum in oratione ad Græcos.

[14] Εἰσὶ δὲ καὶ τὸ ὄψ, καὶ τὸ μίσοψ.] Imperitiam hujus Grammatici hisce verbis refutat, statuens nullum apud Homerum nomen reperiri, quod in οψ desinit, nisi Καλλιοψ, illud enim Iliad. ψ legimus versu 845.

Ὅσσον τε τρὶς ἐπ' ἰχθυόεντα θαλάσσης ἄλσος.

Verum præter οψ & μίσοψ jam Stephano allegata, reperiuntur apud poetam alia insuper nomina in οψ desinentia: ἀκτοψ in cutre Iliad. E. H. N. B. & quam plurimis aliis in locis: ἄνοψ exstat Odyss. Φ versu 142: αἶψοψ Iliad. Δ. & aliis innumeris locis. Portasis & plura, ferè Homerum evolventi occurrerent.

[15] Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ.] Hæc fabula hodie non exstat, citantur tamen ab aliis citatur, ab Hesychio in ξουθὸν. Et in Etymologico magno legimus in voce Αἰσιμνᾶν. ἔστι δὲ καὶ Αἰσιμνᾶν παρὰ τὸ ἐν Ἐρεχθεῖ Εὐριπίδου.

[16] Ὁ παρὰ τὸν Ἀχελῶον.] Hujus fabulæ meminit Pindari Scholiast. pag. 175.

[17] Παρ' Ὁμήρῳ.] Emendat Epitomator locum Homeri, quem habemus Iliad. A. versu 423.

Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
Χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα. - - - -
Τῷ καὶ ἀπὸ στρατὸν ἅπαντα θεοὶ καὶ ἴδοντο καὶ ἤλυθον.

[18] Πρῶτοι δὲ θεοὺς ἱδρύσασθαι φασὶ πάντων.] Ingens a scriptoribus Ægyptios & Æthiopes incolas, qui soli universi habebantur, de antiquitate certatum fuit, uti narrat Diodorus Siculus primo. Et Æthiopes primi existerunt, necessitas sequitur, eos ante omnes terram excoluisse. Sed hanc litem decidit Moses ubi inquit *Mesraïm genuisse Ludæos*, sive Æthiopes. Non dubitamus primos homines ex Arcadiæ montibus fuisse protectos, in quibus area fuit habitat, ad austri regiones paulatim devenisse, & per Assyriam, Babyloniam, Syriam & Ægyptum, denique in Æthiopiam usque penetrasse. Inque locorum situs postulat, ut Ægyptus prior culta & habitata fuerit.

[19] Ἀμάζεσθαι δὲ τοὺς πάντων Μίθρην καὶ Φλεγύας.] Cum præcedenti commentario negaverint eos primos terram coluisse, necessitas sequitur nec ipsos primum Deum coluisse. Negantur igitur Mythologici qui Arcadibus attribuunt, quod ante alios supremum numen coluerint. Hyginus Fab. CCLXXIV. *Arcades res dei tunc primi Deum fecerunt.*

[20] Ὅτι πρῶτοι δὲ τοὺς κίονας ἔστησαν, Μίθρην καὶ Φλεγύας.] Primos in Æthiopia legislatores appellat Mithram & Phlegyam: sed nos quam, quod ejiam, Mithra accipitur pro legislatore aut numine, quod ab Æthiopibus colitur. Hæc nostra Suidas apud Persas eadem norant omnes. Suidas libro. Τύραννοι καὶ βασιλεῖς ἐπὶ Μήδων. Hesychius: Μίθρης, ὁ παρὰ Περσῶν θεός. Μίθρης, ὁ παρὰ Περσῶν ἥλιος. Dignus quem Deus cum in Hiile eorum terrestrium in medium producebat, qui apud Persas *Sanctus genitus* dicuntur *Orientalium & inclitus genitus Arcanorum*, infuperabilis: μέσος δὲ ἀνθρώπων ὁ Μίθρης ἐστὶν, ἀλλ' ὁ Μίθρης Περσῶν ὁ μαθητὴς: Hoc est: *Utriusque autem mundi Mithram ego & quia Mithram Persæ mediatorem nominant.* Vide Xenophontem in Œconomico, ubi Cyrum per Mithram aliquam fœminam & Deorum maximum jurantem introducit: Præterea Suidam, & Juliani Cæsaris in eundem Mithram prolixam satis orationem, quam legere possunt, quibus Mythologica tanti sunt. Hanc vocem ergo Romani a Persis mutuantur atque acceperunt, qui aliquando huic Mithræ insani numinis victores attribuerunt, dum inscriptionibus omnipotentem, invictum, sanctum, & quæ hujusmodi sunt plura, appellarunt: ex variis inscriptionibus, quæ apud Gruterum pag. 34. & aliis locis leguntur, unicam tantum hic memoriæ, cujus ara sic habet.

OMNIPOTENTI
DEO. MITHRÆ
APPIUS. CLAUDIUS
TARRONIUS. DEXTER
V. C. DICAT.

Præterea Romani etiam Mithriaca festa celebrarunt, teste Lampridio in vita Commodi, de quibus, qui alii explicarunt, nunc nihil dicemus. Imo Mithræ nomen tam universale fuit, ut Alexandrum illud agnoverint, locum in hemisphæri exstat apud Porphyrium de Mutatione nomin. ubi sequit. Σκύθαι τὸν ἥλιον Ἀπόλλω καὶ Μίθρην καλοῦσι.

ἐνδοξος Αἰθίοπας τὸν ἥλιον, [51] ὡς Φαβωρῖνος ἐν τῷ Αἰθιοπικῷ, πολυπράγμων ἐν τοῖς τ ἐθνικῶν φωσφορολογήμασιν εἴρηκεν.

ΑΙΘΙΟΠΙΟΝ [54], χωρίον Λυδίας, πρὸς τ Ἕλλῳ, πλησίον δ Εὐρίπου. ἀφ' ὃ ἡ ἔρημος Αἰθιοπία. οἱ δὲ, ὅτι πρὸς τοῖς Αἰθιοψὶ Διόγυσον Ἀπόλλων ἤγαγεν αὐτοῦ. [55] οἱ δὲ, διὰ αὐτὸν τὴν σελήνην, πρὸς τὸ αἴθειν, ὡς Καλλίμαχος. οἱ δὲ, ὅτι ἡ αὐτὴ ἐστι τῇ Ἑκάτῃ, ἣν φασὶ δαΐδας κατέχειν, [56] ὡς Ἐφορος φησίν.

ΑΙΘΥΣΣΕΙΣ, ἔθνος Λιβυκὸν, [57] Μαρμαριδῶν πλησίον, ὡς Ῥίανός.

ΑΙΚΑΛΟΝ, Φρύγιον πρὸς Γαλλίᾳ, [58] Διονύσιος ἐκκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

ΑΊΛΑΝΟΝ [59], πόλις Ἀραβίας, ἧς ὁ Δημό-

nere Æthiopes, harum rerum auctores nominant, uti testatur Phaverinus de Æthiopide. Sed latius de re in Apparatu ad Gentilia dictum est.

ÆTHIOPIUM, oppidulum Lydiæ juxta Hyllum, prope Euripum, unde Diana Æthiopia dicitur; verum secundum quosdam ita appellatur quod cum apud Æthiopas versaretur, eam Apollo abduxerit: sed secundum nonnullos ἀπὸ τοῦ αἴθειν id est, ab ardore, quod Luna sit, ut Callimachus auctor est. Quidam quod ea Hecate sit, quæ faciebus uti existimabatur, uti Eratosthenes tradidit.

ÆTHYSSEI, gens Libyca, Mauritidis proxima, ut Rhianus perhibet.

ÆCĂLUM, Italiæ castellum, auctore Dionysio, lib. XVI. de antiquitate Romana.

ÆLĂNA, oppidum Arabiæ, cujus oppidanus

νικὸς ἱστορεῖται ἐκεῖ ἀφικέσθαι. καὶ ὁ Κρίτων μὲν Καρύστιος. Διδ. ὁ Ἀμφίκλειος ὁ πολίτης ὁ Ἡσιόδου Λυκίου. ἐγὼ δὲ Νάξῳ Διονύσου. καὶ ἐκεῖ ἡ ἀνὴρ τ Μίθρου ἱστορεῖται, Διὶ σπονδὰς τὰς ἐκ ἐκείνου. Antequam mercatum, priusquam vendi ea exigerentur, ἱερεῖα & extra Diis conferrantur: & in Creta quidem Curetes Jovi: in Arcadia autem Lunæ & Pani Lycæi: & in Naxo Bacchus: ibique vero Mithræum agnoverunt, eidem Deo in spondæis facta facturum. Sed aliam significationem habet vox Mithra apud Apulejum lib. ultimo, eti viri docti exilliant, ubi pro famine sacerdote immi volunt. Sed locus ita est legendus: *Ad ipsum quidem deprecato flumine numine, complexus Mithratem sacerdotem, & meum jam parentem, collegæ ejus medius ætatis inhærens, veniam postulabam, quod Deum cœlestis tantis beneficiis remunerari inquirem.* Sed hoc obiter adjum, Mithram pro Sole apud Æthiopes non fuisse cultum, siquidem *Assidonius* ipsi idem ac Sol fuerit, uti colligimus ex Plinii lib. XXXVII. cap. XIX. Ex hoc igitur Stephani loco observamus, Mithram & Phlegyam genere Æthiopes primos in Æthiopia legislatores extitisse, qui, quoniam plerumque divulgabant ejusmodi homines cum aliquo numine collocutos fuisse, etiam divino honore ab imperito populo colebantur. De *Mithra* ejusque per orbem terrarum cultu fatis diximus. Sed qualis fuerit hic *Phlegyas* amplius deliberandum censeo, cum nemo antiquorum, quod sciam, ejus mentionem fecerit. Verum cum certum sit, quod nullum nomen apud Græcos in accusativo singulari per *ν* desinat, merito nobis illud est suspectum: imo sit sanum, non tamen illa remanebit erit sana: lego itaque, ἀναμίξαι δὲ τὰς αἰτίας τοῦτον Μίθρου & Φλέγυος.

[51] Ὡς Φαβωρῖνος ἐν τῷ Αἰθιοπικῷ, πολυπράγμων ἐν τοῖς τ ἐθνικῶν ἀποφορολογήμασιν ἐφρασε.] Hæc sunt corruptissima & pessimissima; imo ita hæc dicantur, quasi Phavorinus ἀποφορολογήματα τ ἐθνικῶν conscripsisset, quo profectò nihil fatuius de hoc scriptore excogitari potuit: attamen hunc locum ita accipit vir doctissimus in syntagmate suo de Historicis Græc. lib. II. cap. X. ubi agit de scriptis Phavorini à Stephano citatis. Verum hunc locum aliter interfinctum & exaratum Salmasius in vetustissimis Palatinæ Bibliothecæ schedis, & nos in codice Vossiano invenimus, ubi hunc in modum legebatur: Ὡς Φαβωρῖνος ἐν τῷ Αἰθιοπικῷ, πολυπράγμων ἐν τοῖς τ ἐθνικῶν ἀποφορολογήμασιν εἴρηκε. Hæc verissima est hujus loci lectio: & utis verbis nihil puto docte quam particula *δὲ*, post vocem πολυπράγμων. Quis autem ille ἀποφορολογήματα τ ἐθνικῶν confignaverit, an Stephanus, an verò Epitomator, ad quæ lector remittitur, non exprimitur, & doctioribus dijudicandum relinquo; hoc tamen nego & pernego Phavorinum illorum auctorem fuisse. Illa autem vox ἀποφορολογήματα non passim est obvia, & ingeniose fatear me illam in antiquis Græcorum scriptis notatum reperisse. Sed apud Hermogenem, Dionys. Hal. & alios exilat πορολογεῖν. Et apud Alexandrum Aphrodis. ἐκ τοῦ ἀπὸ τοῦ πορολογεῖν

ἐμπορολογεῖν ἐμπορολογία. Et alia hoc ἀποφορολογεῖν ἀποπορολογία ἀποφορολογία. Adeo ut ἀποφορολογεῖν nihil aliud sit, quam *aute antea traditorum aliquid aliquid proferre*: hinc igitur ἀποφορολογήματα, quod nihil aliud quam *præfationem de quadam arte* denotat. Et potest Suidæ fidem est, ut generaliter vocis usus ad qualibet præfationes libris præfixas transferatur, & non incommode hoc loco ipsius Stephani præfatio de suo περὶ Ἐθνῶν opere intelligi possit.

[54] Αἰθιόπιον χωρίον Λυδίας.] Hujus loci situs est incertus: nisi cum Harpocratione & Suida dicamus in Eubœa situm esse. Harpocration: Αἰθιόπιον, ὄνομα χωρίου ἐν Εὐβοίᾳ: ac proinde vereor ne aut erret Stephanus, aut ita corruptus: nam Euripus fretum est illud augustum inter Achaiam & Eubœam. Sed turbas nobis excitabit illud πρὸς Ἕλλῳ: Hyllus enim propè Asiæ minoris fluvius est, ex Phrygia ortum ducens, & in Hermum sinum Lydium defluens. Pro πρὸς Ἕλλῳ Salmasius in Pall. codicibus invenit πρὸς Ἕλλαν. Totum ego Epitomatoris locum ita concipierem. Αἰθιόπιον, χωρίον Εὐβοίας, πρὸς Δίαν, πλησίον τοῦ Εὐρίπου. Delium enim oppidulum est prope Aulidem Bœotiæ portum Euripo appositum.

[55] Οἱ δὲ, ὅτι πρὸς τοῖς Αἰθιοψὶ Διόγυσον Ἀπόλλων ἤγαγεν αὐτοῦ.] Simili prorsus modo ineptus apud Suidam. Αἰθιοπία ἡ πρὸς τῷ Εὐρίπῳ. Οἱ μὲν ἀπὸ Αἰθίοπος βασιλέως. ἢ ἀπὸ Νύμφης τινός. Et Hygino legisti magis audacter: Apollinem, Delphis regnantem, ἐκ τῆς Αἰθιοπίας.

[56] Ὡς Ἔφορός φησιν.] De præstantissimo hoc Scriptore legendus omnino Vossius de Hist. Græc. lib. I. cap. XVII.

[57] Μαρμαριδῶν πλησίον.] In codicem Palatinum Salmasius reperit: Μαρμαριδῶν πόρρω. In Vossii & Florentinum codicibus simili modo exhibet. Sed Scholiasta legitur præfovenda, Strabo lib. XVII. ἐν δὲ τοῖς ἐσπερίοις Μαυρουσίοις Μαρμαρίδαι. Denique ego Cyrenaico, & hexapolitanæ adjacentibus Marmaridæ. Et eodem libro: ἐπὶ δὲ τοῖς Σύρτεσι, πρὸς τοῖς Καρχηδονίοις. Sed libro secundo pene bimarum typothetarum scripsit: πρὸς Λιβύῃ μὲν Μαυρουσίοις, μετὰ τοὺς Καρχηδονίους. Sed forte hunc loco typographicum ἐφάλμα inceptit.

[58] Διονύσιος ἐκκαιδεκάτῳ.] Quia hic Dionysii Halicarnassensis liber deperditur, illis frustramur verbis, quæ Stephanus tantum, ut cujus opere procul dubio exilarent, quæ jam ab hac epitome exulant. Sed fortasse hic locus in mendo delitescit, & pro Αἴκαλον reponendum est Αἴκλανον, cujus meminit Ptolemæus lib. III. cap. primo Γαλλίας πόλεις, ἐν μὲν ταῖς μεσογείοις Παρισιοὶ & Λουκοτόκιον. Αἴκλανον, Αἰκλανοὶ, Αἰκλάνιος, ἀφρικανός. Et Appianus lib. I. Civil. Σ. ἐκ Αἰκλάνου ἔπεμψε Γαλάταις χρήματα, καὶ στρατιὰν Αἰκλανίων. Sed utut certi pollum habere, quin Caballi illum Epitomator non exprobrit accurate.

[59] Αἴλανον πόλις Ἀραβίας.] In scriptis codicibus urbis nomen est Αἴλανα; & ita hoc loco esse scribendum mone-

πολίτης Αἰλανίτης. [10] πινὲς δ' κήλπων Αἴλα φασί. [11] Γλαύκ@ δ' κοίλων αὐτὸν λέγει ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ, πρὸς ἕω δ' Αἴλας. [12] ὁ πολίτης, Αἰλανίτης.

ΑΙΛΙΑ, πόλις Παλαιστίνης, ἡ πάλαι Ἱεροσόλυμα, [13] ἀπὸ Αἰλίου Ἀδριανοῦ. ὁ πολίτης, Αἰλιώτης, ὡς Καπιτωλιώτης, Ἰταλιώτης. [14] πινὲς δὲ καὶ Αἰλιεῖς αὐτοὺς καλοῦσιν, ὡς [15] Εὐδαίμων ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ [16] διὰ δ' αι διφθόγγου γράφων τὸ Αἰλία, [17] καὶ τὸ Αἰλιεὺς διὰ ε ι, ὡς τὸ Σίγειον φησὶ, Σιγιεύς. ἀλλὰ περὶ μὲν τοῦ Σιγείου καὶ Σιγιέως, διηκριβωσ@ ἐν τῷ ἰδίῳ. ἐμοὶ μέντοι ἔοικε τὸ παράδειγμα. εἰ γὰρ τοῦτο,

A danus Ælanita vocatur. Quidam vero sinum Ailam nominant. Ast Glaucus in tertio Arabicorum ait pagum esse, qui ad orientem Ailæ sinus est. Ejus civis Ailita dicitur.

ÆLIA, urbs Palæstinæ, quæ olim Hierosolyma dicta fuit, ab Ælio Adriano nomen habens. Ejus civis appellatur Æliotes, uti Castaliotes, Italiotes. Quidam vero eos Æliensis nominant, uti Eudæmon in Orthographia, scribens Ælia cum αι diphthongo, & Æliensis cum ι, uti Σίγειον inquit, Σιγιεύς. Sed de voce Sigeum & Sigeensis proprio suo loco demonstrabitur. Equidem non videtur illud exemplum esse hujus loci, nam si tale esset,

festè evincitur ex verbis quibusdam, quæ in voce Ἄβδηρα leguntur, ubi corrupte vulgati codices exhibent: ἡ Αἰανίτις, ὡς Αἴλανα Αἰλανίτης, sed indicavimus ibi necessario reponendum esse: ἡ Αἰλανίτις, ὡς Αἴλανα Αἰλανίτης. Variis modis hujus oppidi nomen à scriptoribus concipitur & exaratur, quemadmodum diximus ex Plinii lib. VI. cap. XXVIII. ubi simul ejus situm demonstrat. Plinii verba hùc transcribam, uti à Salmasio sunt emendata. *Sinus intimus in quo Lanitæ, qui nomen ei dedere. Regia eorum Adra. & in Sinu Lanna. vel ut alii Ælana: nam & ipsum situm nonnulli Ælaniticum scripsêre: alii Ailaniticum, Artemidorus Elaniticum, Juba Leaniticum.* Ex hoc uno loco liquet, urbis nomen quatuor modis fuisse scriptum: alii enim scripsêre Λαίανα: alii Λαῖλανα: alii Αἴλανα: alii Ἔλανα. Adeo ut hinc certo certius appareat, urbis nomen terminationem in ων nequaquam habuisse. Sed apud Procopium rerum Perficar. primo, hæc urbs Αἴλανα dicitur, ubi tamen Αἴλα scribendum censeo: Καὶ πόλις Αἴλανα ἐμπλησθῆναι ἀνθρώπων τῇ τοιαύτῃ ἰλυῒ ἔφη. Ita enim hoc ipso tunemate à Stephano appellatur: πρὸς ἕω δ' Αἴλας. Et à Strabone lib. XVI. αὐτόθι δὲ παράκειται κόλπος μέγας Ἀράβιος ἐξιὼν ἀπὸ τῆς ἔξω θαλάττης πρὸς Αἴλανα πόλιν ἐπὶ τῇ μυχῇ τοῦ Ἀραβίου κόλπου κειμένην. Et in Concilio Nicæno ex Palæstinæ provincia subscripsit Petrus Episcopus *Ailensis*. Ad urbis situm quod attinet, fciendum est, in Arabico sinu duosalios esse μυχοὺς, id est, intimos recessus, alterum versus Ægyptum, alterum versus orientem: qui se versus Ægyptum fundit dicitur *μυχὸς Heroopolitices* ab Heroum oppido, quod ei adjacet. Strabo lib. jam citato: Δύο δὲ Ἡρῶν πόλεων, ἃ νῦν ἐστι κώμη πρὸς τῷ Πηλουσιακῷ μυχῷ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, σχεδὸν μὲν πᾶσι Ναβαταίοις ὑπῆρχον ὑπὸ τοὺς Πτολεμαίους, παρεκτήσαντο δ' ἔσχατοι. Sed alter ille μυχὸς sive recessus intimus se extendebat versus orientem, & situs Elaniticus dicebatur, ab urbe Elana, quæ ad eum sita erat. Strabo eodem libro: Ἔστι δὲ καὶ Ἔλανα πόλις ἐπὶ τῷ ἐσχάτῳ μυχῷ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, πρὸς ᾧ τέλος τῆς Ἐλανίτου κολπώδους. *Elana urbs est in altero recessu Arabici sinus, qui apud Gazam est nomine Elanitici.*

[10] Τινὲς δὲ κήλπων Αἴλα φασί.] Sic exhibent codices scripti & editi, sed manifesto errore, videtur enim restituendum: τινὲς δ' κήλπων Αἴλαν φασί. Quot modis nomen urbis, tot modis etiam nomen τοῦ μυχοῦ sive recessus appellatur: Vide Plinium loco supra citato: Verum hunc recessum ita fuisse dictum nititur probare Salmasius ex quodam Mociani Heracleotæ loco, quem hunc in modum emendavit. Εἰσὶ γὰρ λίαν γάζης ἀπὸ Παλαιστίνης πόλεως ἐπὶ τὸ μυχὸν τοῦ Ἀραβίου κόλπου, ᾗ ἐστι προσηγορία Αἴλανα πρὸς ἕω τοῦ μεσημβρινοῦ τοῦ πρὸς ἕω ἀνέμου. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος μυχὸς ἐπὶ τῷ ἐσχάτῳ τοῦ Ἀραβίου κόλπου.

[11] Γλαύκ@ δ' ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ.] Plurimis in locis à Stephano citatur, & titulum ejus scripti hic Ἀραβικὰ, quem in verbibus Γύη & Σπλανιεῖς Ἀραβικὰ ἱερογλυφικὰ appellat. Vide Vossium de Hist. Græc. lib. III.

[12] Ὁ πολίτης Αἰλανίτης.] Nullam auctor noster committit τοῦ ἁλιτόμου, licet supra omnino dixerit, ἡ δὲ πολίτης Αἰλανίτης. Nam illud oppidani nomen, de quo nunc loquitur in scriptis ac vulgatis libris est corruptissimum. Glaucus urbem appellaverat Αἴλαν, & inde nunc format Αἰλάνης: adeo ut hoc loco reſcribendum sit: ὁ πολίτης Αἰλάνης.

[13] Ἀπὸ Αἰλίου Ἀδριανοῦ.] Peregrinas regiones visitasse, & multa oppida hunc Imperatorem restaurasse certum est ex Epitome Sex. Aurel. Victoris. *Immensi laboris, quippe qui provincias omnes pedibus circumierit, agmen comitantium præverteret, cum oppida universa restitueret, augere ordinibus. Namque ad specimen legionum militarium, fabros, perpendiculatores, architectos, genusque cuncti exstruendarum manium, seu decorandarum, in labores centuriaverat.* Sed Epiphanius de mensuris & ponderibus specialim refert, ipsum in Ægyptum contendisse, cupidumque fuisse videndi urbes in itinere positas: tandemque venisse Hierosolymam, quam ante annos quadraginta septem Titus Vespasiani filius, secundo imperii sui anno, prorsus subverterat. Hanc Imperator solo æquatam, templum ipsum destructum ac proculentum reperit, paucis ædibus exceptis, ac parva quadam Christianorum ecclesia. Inter hæc Imperator de sola urbe instauranda, sine templo, cogitans, Aquilam scripturæ interpretem reficiendæ urbi præfecit, quam de se Æliam nominari voluit. Hinc Stephanus format oppidani nomen Αἰλιώτης, quod etiam apud Goltzium in nummo quodam excusum est, ibi enim habemus: AIAIωTΩN. Verum si Dioni & antiquis inscriptionibus fides, non *Ælia* solum hæc urbs, sed *Ælia Capitolina* dicta fuit. Dionis in hanc rem verba exstant lib. LXIX. Ἐς δὲ τὴν Ἱεροσόλυμα πόλιν αὐτὸν αὖτ' ἐφοίτησεν; ἐκείνην@ δ', ἣ δὴ Αἰλίαν Καπιτωλίνα ἀνόμασεν, ἀντὶ τοῦ θεοῦ τούτου, ὃν αὐτὸς ἐτίμησε, πολλῷ μὲν χρόνῳ ὕστερον ἀνοικοδομήσ@ σπουδῇ. *Quum autem Hierosolymis reliquum urbis vestigium conderet, quam Ælium Capitolinum appellavit, ac quo in loco templum Dei fuerat, alterum Jovis ædificari curavisset, magnum bellum & diuturnum moveri cæpit.* Ab Imperatore igitur & Jove Capitolino cujus templum Hierosolymis sacraverat in monte Sion nomen urbis acceperat. Hinc apud Goltzium legimus: COLONIA. AELIA. CAPITOLINA. Et alio loco: COL. AEL. CAP. CDMM. F. id est: *Colonia Ælionia Capitolina Commodiana felix*, à deductis eo à Commodo colonis.

[14] Τινὲς δὲ ὁ Αἰλιεῖς αὐτοὺς καλοῦσιν.] Sic habent libri vulgati: lectionem vero codicis Vossiani non libenter admiserim, in quo legitur: Τινὲς δὲ ὁ Αἰλιεὺς αὐτὸς καλοῦσιν.

[15] Εὐδαίμων ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ.] Fuit Grammaticus, auctore Suida, Peluſiotes, æqualis Libanii Sophistæ, contra quem etiam scripsit. Compositit varia poëmata: πρὸς γραμματικὸν. & ἀναγνωσμάτων ἐξηγητικῶν. Sæpissime enim citatur ab Etymologici magni auctore, ut in Ἄλσος, Ἴσθι, sed ibi sine libri nomine. In Θέος tamen ejus Ὀρθογραφία producitur.

[16] Διὰ δ' αι διφθόγγου γράφων τὸ Αἰλία.] Fortassis reſcribendum est: Αἰᾶ δ' αι διφθόγγου γράφων τὸ Αἴλανα.

[17] Καὶ τὸ Αἰλιεὺς Αἰᾶ δ' ι. ὡς τὸ Σίγειον ὁ Σιγιεύς.] Locus corruptus, quem sic emendo: καὶ τὸ Αἰλιεὺς Αἰᾶ δ' ι. ὡς τὸ Σίγειον ὁ Σιγιεύς: Si ita hæc verba legantur, cohærebunt cum sequentibus, ubi dicit: ἀλλὰ περὶ μὲν τοῦ Σιγείου καὶ Σιγιέως διηκριβωσ@ ἐν τῷ ἰδίῳ. Sed in voce Σίγειον nulla de hac re fit mentio, & lectorem Epitomator ad locum immerito remittit.

τῦρ, ὥφελε διπλάσιον τὸ Α῾ιλιάδις. ἔστι δὲ μίαν γὰρ συλλαβὴν ἔχουσι τὰ παῦτα. τῆς Α῾νθοχείας, τὸ Α῾νθοχάδις. [38] ἀλλ' οὐδ' ὅσα τούτων γένη τὰ εἰς δις ἀφαιρετικά, ἀλλὰ ὅσα τὰ εἰς ος. ὅσα γὰρ ἔχ Α῾νθίοχ@-, Α῾νθιοχάδις, καὶ ἔχ Σελλόεις, τὸ Σελλοεάδις, ὡς Α῾βρων ἐλέγομεν παρωνύμων. [39] εἰ γὰρ ἔστι τὸ Α῾λεξάνδρειαν, ἦν ἂν Α῾λεξανδρειάδις. ἀμφοῖν δ' ὁ Α῾λέξανδρ@- δέχεται.

effet, τὸ Α῾ιλιάδις duabus tantum conſtaret ſyllabis. Talia enim nomina, unicâ ſyllabâ minora inveniuntur, uti ab Α῾νθοχείας, τὸ Α῾νθοχάδις. Sed præterea neque ab ejuſmodi nominibus derivantur nomina maſculina in ας deſinentia, ſed ab iis, quæ in ος deſinunt; ab Α῾νθίοχ@- enim fit Α῾νθιοχάδις, & à Σελλόεις Σελλοεάδις, uti Abro in Denominativis tradidit. Si enim ab Α῾λεξάνδρειαν derivaretur Α῾λεξανδρειάδις, utriuſque primitivum eſſet vox Α῾λεξανδρε@-.

Α῾ΙΜΟΝΊΑ [40], ἡ Θεσσαλία, ἀπὸ Α῾ίμον@-. [41] Α῾ίμων δ' ὁ μὲν Χλώρης τοῦ Πελασγοῦ, πατὴρ δὲ Θεσσαλοῦ, [42] ὡς Ῥιανὸς, καὶ ἄλλοι. Α῾ίμων οὖν καὶ τὸ ἐθνικὸν, ὡς Α῾υσων, καὶ Α῾ρκὰς, καὶ Μαίων, καὶ Ἴων. καὶ ὅσα παῦτα ἀπὸ χωρῶν ἀπὸ τῶν προφερόμενα, [43] ἔχ᾽ οἰκειοπάρηχα κυρίων. [44] τὰ δὲ ὀλίγα ὁμοφωνεῖ τὰ ἐθνικά. [45] Κίλιξ τὸ κύριον, καὶ τὸ ἐθνικὸν, ἀπὸ Κιλικίας. Φρύξ, Α῾χαιὸς, καὶ τὰ ὅμοια. [46] τὸ δὲ Κρότων, ὡς Κρόννων, καὶ Κολοφὼν, πόλεων ἐστὶν ὀνόματα. ὁ δὲ λόγ@- τοῦ ὀλίγα πλείονα, ἀπὸ τοῦ Α῾ιολ@-, Α῾ιολίας ἡ χώρα, καὶ τὸ ἐθνικὸν Α῾ιολεύς. Η῾ρωδιανὸς δὲ φησιν,

ÆMONĬA, ita Theſſalia ab Æmone dicta fuit. Æmon autem erat filius Chlori, Pelaſgi nepos, ſed pater Theſſali, uti Rhianus & alii tradiderunt. Æmon igitur etiam gentile eſt, uti Auſon, & Arcas, & Mæon, & Jon, & omnia illa de regionibus cum i prolata, quæ propria habent primitiva unde deducantur, gentilia iis ut plurimum ſunt conſona. Cilix proprium eſt & gentile, unde Cilicia: Phryx, Achæus & ſimilia: Aſt Croton, & Crannon & Colophon, urbium nomina ſunt. Verum hæc ratio tantum ut plurimum obtinet; nam ab Æolus deſcendit regio Æolia, & gentile Æolenſis. Sed Herodianus inquit,

[38] Ἀλλ' οὐδ' ὅσα τούτων γένη] τὰ εἰς δις ἀφαιρετικά, ἀλλὰ διὰ τοῦ ις ως. λέγει γὰρ ὅτι Α῾νθιοχάδις Α῾νθιοχάδις, καὶ ἔχ Σελλόεις τὸ Σελλοεάδις.] Lego poſteriora hujus loci hoc modo: λέγει γὰρ ὅτι Α῾λέγας Α῾λεγάδις, καὶ ἔχ Σελλοεὺς τὸ Σελλοεάδις. Quantum conjectura valeam aliqui, Stephanus hoc canone probare nititur à voce Α῾νθιοχία non poſſe fieri Α῾νθιοχάδις, uti neque ab Α῾λεξάνδρεια Α῾λεξανδρεάδις. Accuratius multo ſimilem exhibet canonem in voce Σύβαρις, cujus verba in ſcriptis codicibus ita concipiuntur, quemadmodum ad illum locum docebimus: Τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τούτου Σύβαριος. καὶ Σύβαρις τὸ γένος. καὶ Σύβαρις, χωρὶς τοῦ ι. καὶ τὰ λοιπὰ ἀπὸ τῶν εἰς α παραληγόντων εἰς ους φυλάττει τὸν παραληγόμενον. Διὸ καὶ Α῾λεξάνδρεια ἡ πόλις, καὶ ὁ Α῾λεξανδρεύς. ἀπὸ γὰρ Α῾λεξανδρειάδις, καὶ οὐκ ἀπὸ τοῦ Α῾λεξανδρε@-, ὡς Ταραντὶς Ταραντίς. Hinc liquet gentile iſtius inſulæ dici Σύβαρις & Σύβαρις, licet derivativa quidem in ας, deducta à nominibus in α, penultimam mutent. Et hæc eſt ratio quare Α῾λεξάνδρεια non ſit primitivum vocis Α῾λεξανδρεάδις, nam ſi inde foret deductum deberet neceſſario Α῾λεξανδρειάδις pro gentili habere. Sed hæc facile ad vocem Α῾ιλία applicari poſſunt, cujus gentile eſt Α῾ιλιάδις, quod penultimam primitivi ſyllabam retinet.

[39] Εἰ γὰρ ἔστι τοῦ Α῾λεξάνδρειαν, διὸ καὶ Α῾λεξανδρειάδις.] Optime ſic habent Aldina & Florentina: ſed Recedimus à Xylandri editione, in qua corruptiſſime excuſum eſt: εἰ γὰρ ἔστι τοῦ Α῾λεξάνδρειαν, διὸ καὶ Α῾λεξανδρεάδις. Salmaſius in codicibus Palatinis reperit: εἰ δὲ ἔστι τοῦ Α῾λεξάνδρειαν διὸ, Α῾λεξανδρειάδις ἂν λέγοι. Et ita etiam nobis codex Voſſianus exhibuit. De hac re vide commentarium præcedentem.

[40] Α῾ιμονία, ἡ Θετταλία.] Sæpius hujus regionis nomen eſt mutatum, uti teſtatur Plinius lib. IV. cap. VII. *Sequitur mutatis ſæpe nominibus Æmonia. Eadem Pelaſgicum Argos, Hellas, eadem Theſſalia, & Dryopia, ſemper à regibus cognominata. Ibi genitus rex nomine Graecus à quo Graecia: ibi Hellen a quo Hellenes.* Apollonii Rhodii Scholiaſt. ad lib. I. Α῾ιμονίη πανάρχαιος ἡ Θεσσαλία ἐκαλεῖτο. πρὸ ἐλθεῖν δὲ τὴν ὀνομασίαν &c. Heſychius: Α῾ιμονία ἡ Θεσσαλία.

[41] Α῾ίμων δὲ ὁ μὲν Χλώρης τοῦ Πελασγοῦ, πατὴρ δὲ Θεσσαλοῦ.] Hic luces mihi eſt diſpoctus, & vereor ne falſum Æmonis genealogium nobis tradat Stephanus: nam Apollonii Scholiaſtes ad librum ſupra allegatum, etiam ex Rhiano ejus genus referens, nullam hujus Chlori mentionem fecit. Quiſcum fuerit, non poſſum affirmare, cum neque Mythologi ipſum noverint.

[42] Ὡς Ῥιανὸς.] Plurimum huic poëtæ Stephano adeſt, nunc quidem ſine libri titulo: ſed in voce Α῾χαιὸς ejus Theſſalica producuntur; quæ & hic ſine dubio intelligenda ſunt. Locum, quem noſter innuit, nobis eruditiſſimus Apollonii Scholiaſt. integrum reſervavit.

Πυῤῥαὶ δέ τινες τῶν γε πολλοὶ πρὸς ἀμφίονος ἐγκλίσεως
Πυῤῥὰς Δευκαλίων@- κόπ' ἀρχαίοις ἀλόχοις.
Α῾ιμονίδη ἐξ ἰφάτης, ἀφ' Α῾ίμον@-, ὃν φασι Πελασγὸς
Γείνασθ', ὑφήγητο ἶφι, ὁ δ' αὖ τέκεν Θεσσαλὸν Α῾ίμων.
Τῶ δ' ἀπὸ Θεσσαλίδαο λαοὶ μετωνομάσθησαν.

[43] Ἔχ᾽ οἰκειοπάρηχα κυρίων.] Ita legitur in excuſis: ſed in ſcriptis codicibus: ἔχ᾽ οἰκειοπάρηχα κύριον, quam lectionem vulgatæ præfero: nuſquam enim genitivo conſtructum invenitur, niſi apud Galenum: ἀπαιτοῦντα τὰ οἰκειοπάρηχα τῶν ὀνομάτων. Sed ibi ſubſtantive & non adjective ſumitur. Quid ſit ὀνόματα οἰκειοπάρηχα conjicere licet ex Etymologici magni auctore, qui in voce Α῾μμών ita ſcribit: τὰ εἰς ων παρὰ λατίνοις τὰ ὀξύτονα τὰ ἀπαρεμφάτου ἔχοντα τὸ ε. εἰ δὲ τὸ περισπώμενον οἰκειοπάρηχα ἔχει τόνον. ὁ τὸ Α῾λ@- εἰς ὢν ὀξύτονος, ἄλως ἅλωνος. ἕδων, ἕδωνος. Hujuſmodi vocis primitivum Græci etiam appellarunt οἰκειοπάρηχον ὄνομα, imo abſolute ὄνομα, & οἰκειόνυμον dicitur. Egregie ad rem faciunt Moſchopuli verba. Παρήχησις ἐστὶν ὅταν τὰ οἰκειόπτωτα τῶν ὀνομάτων, καὶ μὴ ἴσης οἰκειοκλισίας ὄντα, ὅμοια ἀλλήλοις φθέγγηται. Hujus Grammatici verba hanc ob cauſſam in medium produco, quia eorum uſus fuit voce οἰκειόπτωτος, ex qua manifeſtiſſime colligi poteſt, quid per οἰκειοπάρηχον ὄνομα intelligi debeat.

[44] Τὰ δὲ ὀλίγα ὁμοφωνεῖ τὰ ἐθνικά.] Corrupta ſine dubio lectio: ſed qualem veteres & ſcripti & editi exhibent: nam quid hæc ſibi vult ὁμοφωνεῖ? Puto cum Salmaſio legendum eſſe: τὰ δὲ ὀλίγα ἐκβαλλόντα ἀμφοτέρως τὸ ἐθνικόν: & tunc ſenſus erit facilis & clarus. Ita autem referibendum eſſe finis evincitur infra ex ipſis Stephani verbis: ὁ δὲ λόγ@- τοῦ ὀλίγα πλείονα.

[45] Κίλιξ τὸ κύριον, καὶ τὸ ἐθνικὸν, ἀπὸ Κιλικίας.] Neque hæc verba ſic bene habent. Lege confidenter: Κίλιξ τὸ κύριον, καὶ τὸ ἐθνικὸν, ἀφ' οὗ Κιλικία.

[46] Τὸ δὲ Κρότων, ὡς Κρόννων, καὶ Κολοφὼν.] Et hic locus in levis mendi (ſi ſpiciosiorem vocat: referibendum eſt: τὸ δὲ Κρότων, καὶ Κρόννων, καὶ Κολοφών. Sic enim colligi licet ex male exarata ſcriptura codicis Voſſ. τὸ δὲ Κρότων, καὶ Κρόννων, καὶ Κολοφών. Apud Livium vox Κρότων cum ſimplici & duplici N ſcribitur lib. XXXVI. cap. XXV. Et lib. XLII. cap. XXIV: ſed in eadem ſint urbes judicabit lector

φησιν, ἐπὶ τῆς συνηκισμένης συνεχῶς ὁμοφώνως τὰ ἐθνικὰ, δηλονότι ε γραφῇ, καὶ τόνῳ. [47] τὸ Τροιζὴν ὡς τριβῆς ὀξυνθήσ. Διείσπεπται δὲ πλείστην ὁμοφωνοῦντα τὰ τῶν κλιτῶν ὀνόματα, [48] Καμιρεὺς, ἡ δὲ κλῆσις, ἡ τῆς νῆσος. [49] ὁμοίως Τροιζὴν, Κολοφὼν, Κόρινθος, Κῶς, Σικυὼν, Κύρνος, Λέσβος. ἔστ' ὅτε καὶ [50] ἀπὸ τῶν τριῶν εὑρίσκεται ἓν ὄνομα, κλίσεως, πόλεως, καὶ ἔθνους, ὡς τὸ Δάρδανος. λέγεται καὶ Αἰμονιεὺς τὸ ἐθνικὸν, ὡς Ἀμβρακιεύς. καὶ Αἰμόνιος. καὶ Αἵμονες εἰσί. [51] καὶ Αἰμονία, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Αἵμονος τοῦ Λυκάονος παιδός, ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ περιηγήσεως Ἑλλάδος. τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως. [52] ἄτοπος εὕρομεν παρὰ τῆς ἱστορίας.

ΑΙΜΟΣ [53], ὄρος Θρᾴκης. [54] λέγεται δὲ διαφόρως, ὡς οἱ πολλοί. ἐθήλυνε δὲ ὁ Αἷμος ἐκ Βορέου, καὶ Ὠρειθυίας, ἀφ' ἧς καὶ τὸ ὄρος.

ΑΙΝΕΙΑ [55], πόπος Θρᾴκης, ὡς Αἴτνα, Ἔλλη, Ζέλεια,

quit, nomina gentilia semper conditoribus, videlicet & scriptura & accentu esse consona. Teucer, cum tanquam vox trium generum sumitur, in ultima syllaba accentum acutum habet. Reperiuntur conditorum nomina, quæ perinde sonant ac urbium nomina: nam Camirus conditorem & insulam significat: similiter se res habet cum vocabulis Troezen, Colophon, Corinthus, Cos, Sicyon, Cyrnus, Lesbus. Contingit etiam aliquando ut unum nomen de tribus inveniatur, nempe de conditore, urbe, & populo, cujus rei vox Dardanus nobis exemplum exhibet. Gentile etiam Æmonienſis dicitur, uti Ambraciensis; & Æmonius. Sunt item & Æmones: & Æmonia urbs Arcadiæ, quæ ab Æmone, Lycaonis filio, perhibente Pausania lib. VIII. descriptionis Græciæ, nomen accepit, cujus gentile simili modo se habet, ita enim usurpatum invenimus.

ÆMUS, mons Thraciæ: ita autem in genere neutro dicitur, ut multi existimant. Erat autem Æmus filius Boreæ & Orithyiæ, à quo & mons nomen accepit.

ÆNEA, locus in Thracia, uti Æpea, Zelea,

[47] Τὸ Τροιζὴν ὡς τριβῆς ὀξυνθήσ.] De accentu hujus vocis egimus in voce Ἀσσίδης, & diximus cum accentu in ultima notari, cum fit adjectivum trium generum. Sed cum pro heroe sumitur aut nomine proprio, accentum habere circumflexum in penultima, adeo ut hæc ipsa vox excipiatur ab Herodiani canone, cum dicit, τῆς συνηκισμένης συνεχῶς ὁμοφωνοῦντα τὰ ἐθνικὰ, δηλονότι ε γραφῇ ε τόνῳ. Hoc autem non semper, sed tripenuniero fieri docet Stephanus hoc tmemate. Huc etiam videntur pertinere ejus verba quæ leguntur in Ἀσσίδης. τὸ ἐθνικὸν ὁμωνυμεῖ τῇ κρεῖ, ὡς Ἴων, Θεσσαλὸς, Ἀχαιὸς, Τρὼς, Δαναὸς, Λυκιός.

[48] Καμιρεὺς, ἡ κλῆσις, ἡ τῆς νῆσος.] Vox Κάμιρος in mendo cubat, pro qua reſcribendum eſt Κάμιρος, & appidium eſt in inſula Rhodo. Unde hæc hauſerit hanc inſulam quoque Κάμιρον fuiſſe nuncupatam, nulla non conflat: ac proinde totus hic locus ita videtur conſtituendus: Καμιρεὺς ἡ ἡ κλῆσις, ἡ ἡ τῆσου πόλις. Ipſe Stephanus in illius voce: Κάμιρος πόλις ἐν Ῥόδῳ, ἧσι ἡ πολὶς Καμιρῆσι &c.

[49] Ὁμοίως Τροιζὴν &c.] Ita hæc verba diſtinguimus. In omnibus vulgatis antea τὸ ὁμοίως ad τῆς referebatur: καὶ ἡ κλῆσις, τῆς νῆσος ὁμοίως.

[50] Ἔστ' ὅτε καὶ ἀπὸ τῶν τριῶν εὑρίσκεται ἓν ὄνομα.] In voce Ἄγκυρα eadem ferme modo Epitomator ſcripſerat: Σημαίνει χώραν, καὶ πόλιν, καὶ πεδίον, καὶ ἄκρωμα. Hoc maxime conſpicitur in fluviorum nominibus, ut præterea etiam gentile & proprium deſcendat. Sic Μαῖον eſt nomen fluvii: & inſuper additur: καὶ τὸ ἐθνικὸν Μαῖον, ἀφηγούμενος τῆς λίμνης, ἀφ' ἧς ὁ ποταμός.

[51] Καὶ Αἰμονία πόλις Ἀρκαδίας.] Aut Stephanus eſt corruptus, aut Pauſanias, qui hujus urbis libro VIII. mentionem facit, ſed numero plurali. Locus Pauſaniæ ad quem alludit ita in vulgatis concipitur: Καὶ μὴν τῶν Αἰμόνων ἐστὶν ἐν τῇ Μαινάλῳ πόλις ἔρημος, τὸ ἀρχαῖον οἰκήσαι δὲ Αἵμονα ἔφασαν ἐκ Λυκάονος. Διαφερόντως δὲ ἐς τοῦτ' Αἰμονιεῖς τὸ χωρίον τῶν ἐπιχωρίων. Μετὰ δὲ Αἰμονιεῖς οἱ δεκάτῳ ἀπ' αὐτοῦ, πολλῷ ὕστερον Ὀρεσθασίου ἢ πρὸ τοῦ τυραννήσαντος. *Adjacebant priſcis temporibus Mænaliæ, urbi, exiſtit fuerat conditor Haemon Lycaonis filius: manſit ad breve tempus dictus oppidulo nomen, quæ illa mente deſignatur. Ab Haemonio diſcedenti, ad dextram viæ, Oresthasius & alii exſtant reliqui.* Non tantum differentia eſt in numero, ſed etiam in aſpiratione, apud Stephanum enim lenis effertur ſpiritu.

[52] Ὁ τῆς ἱστορίας παρ' ἡμῖν ἁμάρτημα.] Salmaſius ad oram ſui codicis notarat in duobus MSS legi: ἧσι ἱστορίᾳ παρ' ἡμῖν. Silligius ait, uti exhibent vulgati codices, genitale erit Αἵμωνος: ſed ſi ex MSS ἧσι reſtituas, de gentilitia ejus Stephanus nondum eſt certus.

[53] Αἷμος ὄρος Θρᾴκης.] Cum optimè notæ Geographis Stephanus hunc montem Thraciæ aſcribit, ſic Strabo, ſic Plinius, ſic Dionyſius Alexand. ſic Mela, qui lib. II. cap. II. montis altitudinem prædicat. *Ex quibus Haemus in tantum altitudinis abit, ut Euxinum & Adriam ex summo vertice oſtendat.* Elegantem atque luculentum Æmi montis deſcriptionem habemus apud Sinnecium in Hiſt. Mauricii lib. II. cap. IX. quæ profecto digna eſt ut legatur, quamque huc transferiberem, niſi eſt longiuſcula. Sed Strabo lib. VII. Polybium nominatim, qui locum quod Mela de altitudine hujus montis ſcribit, falſitatis arguit.

[54] Λέγεται δὲ διαφόρως.] Tertia declinatio nominum duplicium non habet neutra quæ in ος deſinunt: ita Αἷμος neceſſario gaudet genere maſculino, & apud Græcos & apud Latinos: adeo ut hinc non levis oriatur ſuſpicio locum eſſe mutilum, & ei aliquid excidiſſe, quem ſimilem reddideris ſi legas: λέγεται δὲ διαφόρως τὸ Αἷμος, ὡς ὁ πολλοί. Hunc locum ita eſſe reſtituendum manifeſtiſſime apparet ex Euſtathio ad Dionyſ. qui pag. 61. & 62. hæc ſcribit. Ὅτι Αἷμος, ὡς ὁ εἰπὼν τὸ Αἷμος λέγει, ἀπὸ τοῦ Αἵμου βασιλέως Θρᾳκῶν. Θρᾴκιος ἦν ἐκεῖνος. Sed in Græcorum libris nulla fidei conſtantia: alterum contra ſtatuunt montem nominis ejuſdem traxiſſe à voce αἷμα. Apollodorus lib. primo: Διὸς ἐπιτιμήσαντος μάχῃ, ἐπὶ τῇ Θρᾴκῃ, καὶ μονομαχοῦντος Ἄρεως τῷ Αἵμῳ, ἐλθὼν ἐβοήθει. τοῦτον δὲ ἐν ταύτῃ τῇ μονομαχίᾳ πολλὰ ἀλλήλους ἐβλαψάτην, πολὺ δὲ πλεῖστον αἷμα. καὶ φασιν ἀπὸ τούτου τὸ ὄρος Αἷμον. *Proinde cum Jovem vindex ſceleſtorum vidiſſet, commiſſo Thraciam, pugnaque ad Haemum commiſſa ſolidos mortis jaculatus eſt. Ille verbo contra ſalutatus ut detrudebatur, multumque in ipſo mortis ſanguinis effudit: à quo Haemi nomen factum fuiſſe ferunt.* Stephanus montis nomen cum leni aſpiratione efferri, ſed ἀπὸ τοῦ Αἵμου nomen acceperit, præſtat mea quidem ſententia, ut ſpiritu aſpero efferatur.

[55] Αἴνεια, πόπος Θρᾴκης.] De ſitu hujus loci habemus apud Dionyſium Halicarnaſſeum lib. I. qui illum etiam Αἶνον appellat, & refert ſitum eſſe in Chersoneſo, cui nomen Pallene ad Herbeſum fluvium haud longe à Theſſalonica, quam peninſulam Barbari tenebant Græci dicti: ſcribitque illum locum Cimoſſe usque ad ingreſſum ſuccellorum Alexandri Macedonis, quem Caſſander eo duxit. Æneadas Theſſalonicam tranſiſſe, nunc temporis extructam. Hæc eod. in loc. me modo notare libet in excerptis

Ζίλνα, ὅθεν Αἰνείας. [59] Θέων Αἰνειάδας A
πόλιν καλεῖ, ὑπομνηματίζων τὴν Λυκόφρο-
να. Αἰνείας γὰρ μετὰ τὴν Ἰλίου πόρθησιν εἰς Θρᾴ-
κλην παρεγένετο, καὶ ἔκτισεν πόλιν Αἰνειάδας,
[60] ἔνθα καὶ τὸν πατέρα ἔθαψε. [61] τὸ ἐθνικὸν, Αἰ-
νιάτης. ὃ δὲ ἀφάρμοστόν ἐστιν, ὅτι μὴ ἐνδέδεται μιᾷ B
συλλαβῇ τῇ πρωτοτύπῳ, ὡς εἴπομεν ἐν τῇ Αἰ-
λίᾳ. ἔστι δὲ Αἰνεάτης, ὡς Κορσέαι, Κορσεάτης,
[62] Ὑδρέαι, Ὑδρεάτης, [63] Ὀρέαι, Ὀρεάτης,
[64] Κεγχρέαι, Κεγχρεάτης, ᾧ ἐπιπροσθεῖ Ι. ἔστι δὲ καὶ
[65] πόλις Τυρρηνίας, ἧς οἱ οἰκήτορες Αἰνέται. C

ΑΙΝΗΘΟΣ, ὄρος. Αἰσχύλος. τὸ
ἐθνικὸν, Αἰνήθιος.

ΑΙΝΙΑ [66] Λιβύης νῆσος, πόλις Περραιβῶν. καὶ
Αἰνιᾶνες οἱ οἰκοῦντες. καὶ Αἴνιος ποταμὸς αὐτῆς.
[67] λέγου) ἢ δὲ Αἰνιεῖς. ὁ καλεῖται ἢ ὡς Μη- D
λιεῖς, οἱ αὐτοί. [68] Στράβων δὲ ἐν τῇ παρεμπεπαιδευκότι φησὶν, ἐν τῷ Πόντῳ Αἰνιᾶνας
ἄλλους εἶναι, οὓς καλεῖσθαι νῦν Παρσίους. [69] τὸ
ἐθνικὸν, Αἰνιάν. καὶ εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Αἰ-
νιᾶνας γέγονεν, [70] ὁ λόγος ἡ ὁμοφωνία αὐτῷ, E
ὡς

Zelea, ab Æneæ nomen habens. Theo, qui super Lycophrone commentatus est, eam Æneadas nominat. Æneas autem post Iliі eversionem in Thraciam advenit, & urbem Æneadas condidit, ubi patrem sepelivit. Gentile, Æneensis. Sed manifestum est, hic non deesse unam syllabam primitivi, uti in voce Ælia diximus. Æneates quoque in usu est, uti Corseæ Corseates, Hydreæ Hydreates, Oreæ Oreates, Cenchreæ Cenchreates, in quibus I reticetur. Est item oppidum Tyrrheniæ, cujus incolæ Æneï dicuntur.

ÆNĒTHUS, mons; cujus Æschylus meminit. Gentile vocatur Ænethius.

ÆNĪA, cum I, Perrhæborum oppidum est, cujus incolæ Ænianes, & Ilavius Ænius appellatur. Iidem præterea etiam Æniensis, uti Meliensis, nuncupabantur. Verum Strabo libro quarto decimo refert, alios in Ponto esse Æniancs, quos nunc Parsios nominant. Gentile, Ænian. Quod si illud à proprio Αἰνιᾶν dedúctum sit, accensus ratio optimè erit consentanea

ex fine libri septimi apud Strabonem. Μετὰ τὴν Ἄξιον πόλεις, ἐ Θεσσαλικὰς ἀεὶ πόλεις. ἐ παρ' ἡμῖν Θέρμη ἐκαλεῖτο, πλησίον δ' ἦσαν Κασσάνδρεια. ἐς ἐπὶ τῷ ἰσθμῷ τῆς χερσονήσου, πολὺς δὲ θόρυβος ἦν τῶν Ἀρμάτων ἀπάντων. μαρτύριον δὲ τὸ πολλὰς πόλεις εἰς αὐτὰς. ἦσαν Καλάθρεια, Ἄνειον, Κισσὸς καὶ τὰς ἑξῆς.

[59] Θέων Αἰνειάδας πόλιν καλεῖ] Nomen illud etiam Latini usurparunt. Virgil. lib. III. Æneid.

- - - - *Feror huc & littore curvo*
Moenia prima loco, fatis ingressus iniquis,
Æneadasque meo nomen de nomine fingo.

[60] Ὅθεν καὶ τὸν πατέρα ἔθαψε.] Auctoritate Theonis, Scholiastæ in Lycophronem, Stephanus confirmat Anchisen in Thracia ab Ænea terræ mandatum esse: Sed in hunc usque diem ejus tumulus ignoratur, quem aliqui in Ida monte Cretensi, quidam in Sicilia, & alii in Thracia collocant. Eustathius ad Iliad. M inquit. Ἐδήλωσε δὲ φασὶ τοῦτο Ἀγχίσου τοῦ Ἴδης. καὶ ἔθαψαν αὐτὸν οἱ ἀπὸ τοιούτου ἐ Βυζάντιοι ἐν τῷ φρουρίῳ τῷ πάρα αὐτοῖς κείμενον, τινὲς δὲ τῶν, ὡς Σικελίᾳ φασὶ πεπλευκέναι αὐτόν. Nam apud Virgil. Æneid. lib. III. legimus, ipsum Drepani in Sicilia ad montem Erycem obiisse.

Et vada dicta lego saxis Lilybeïa cæcis.
Hinc Drepani me portus, & illacrabilis ora
Accipit. Hoc, pelagi tot tempestatibus actus,
Heu! genitorem, omnis curæ casusque levamen,
Amitto Anchisen.

[61] Τὸ ἐθνικὸν, Αἰνειάς. ὃ ἐ παράγωγόν ἐστι, ὅτι μὴ ἐνδέδεται μιᾷ συλλαβῇ τῇ πρωτοτύπῳ, ὡς εἴπομεν ἐν τῇ Αἰλίᾳ.] In voce Αἴλια docuerat Stephanus multa esse gentilia, quibus syllaba unica minus erat quam urbium nominibus, de quibus prædicantur: sic Ἀλικαρνασσεὺς habet gentile Ἀλικαρνασσεύς, & Ἀλικαρνασσὸς Ἀλικαρνασσεύς, & hujus rei hanc rationem allegat, quod illorum primitivum sit Ἀλικαρνασσ- & Ἀλικαρν-: Addens insuper ex Abrone hunc canonem. Ἔστιν μέντοι ὅτε καὶ ἐν τοῖς ἐθνικοῖς τὰ πτώσεις, τὰ Ἀλικαρνασσεύς, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ τούτου γένους) τὰ εἰς ὁς ἀφιόντος, ἀλλὰ τὰ εἰς εὺς. Quia igitur hoc oppidi nomen non habet primitivum in ες desinens, necessariò secundum supra dictum canonem Αἰνεάτης ejus gentile erit dicendum. Vide quæ ad hunc canonem annotavimus.

[62] Ὑδρέαι Ὑδρεάτης.] In ipsa voce Stephanus penultimam insulæ syllabam non cum diphthongo, sed cum ε scribit. Ὑδρέα, τὸν ὡσεὶ τῆς Τροιζῆνος. τὸ ἐθνικὸν, Ὑδρεάτης.

[63] Ὀρέαι Ὀρεάτης.] Puto Epitomatorem in exemplum hunc adduxisse nomen urbis in agro Laconico sitæ cujus meminit Pausanias in Laconicis. Ἔστι τοίνυν ἐν αὐτῇ ἐ τῶν πόλεων Ὀρεάτιδος ἐς οἰκεῖον ἐπανορθώσεως. Sed si nostri auctoris locus sit sanus, Pausanias in arcuali suspicionem veniet, apud quem pro Ὀρεάτιδος sine dubio Ὀρέους erit reficiendum.

[64] Κεγχρέαι Κεγχρεάτης.] Sed propria suo loco Stephanus scribit penultimam absque diphthongo: Κεγχρέαι, πόλις Τροιζῆνος. τὸ ἐθνικὸν, Κεγχρεάτης. Adeo ut Epitomator aliquando sibi parum constet.

[65] Καὶ πόλις Τυρρηνίας.] Codex Voss. ἔστι δὲ καὶ πόλις Τυρρηνίας. Intelligo *Janiculum*, quod in Etrusca amnis ripa erat situm. Dionysius libro primo ex antiquis Romanorum monumentis perhibet, Romulum Æneæ filium, Ascanii ac Remi fratrem, condidisse Αἰνείαν πόλιν, ἣν δὲ ποτὲς, τὴν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ καλεῖσθαι Γανίκλον. Hinc apud Plinium lib. III. cap. v. legimus: *Saturnia, ubi nunc Roma est: Ægerpolis; quod nunc Janiculum in parte Romæ.*

[66] Αἰνία, Λιβύης νῆσος, πόλις Περραιβῶν.] Intelligo hanc urbem, cujus situm nobis Livius lib. XLIV. cap. x. hisce verbis accurate demonstrat: *Revocatis igitur in naves auxiliibus, omissaque Thessalonica ejus ignominiæ, Aeniam inde petunt: quindecim mil. in passuum ea urbs abest, adversus Pydnam posita, fortissimæ.*

[67] Λέγου) ἢ δὲ Αἰνιεῖς.] Plinius libro II. cap. III. inquit: *Æthereorum populi Athenanes, Tymphæi* [scribe Tymphaei] *Ephyri, Æniales, Perrhæbi, Dolopes, Adamantes, Atrazes, à quibus Atrax amnis Thessalo mari infunditur.* Stephanus noster scripserat, Æniam urbem in Perrhæborum ditione sitam esse, cum tamen Plinius manifeste inter Æniensis & Perrhæbos distinguat.

[68] Στράβων δὲ ἐν τῇ παρεμπεπαιδευκότι φησὶν.] Non est apud Strabonem lib. XIV, sed undecimo. Scribe itaque: Στράβων δὲ ἐν τῇ ΙΑ. λόγῳ.

[69] Τὸ ἐθνικὸν, Αἰνιάν.] Usurpat hoc gentile Sophocles apud Plutarchum de curiositate hisce verbis. Νοῦν δὲ συμβάλλῃ τὸ Σοφοκλέους. Ἔστιν δ' Αἰνιᾶν ἀνδρῶν ἄκουσα Ἥκουσι βίᾳ φρένων. *Nunc Sophocleum illud subvenit. Hinc Æniani effœmes pulli esse fortunæ indocilis ait.*

[70] Ὁ λόγος ἡ ὁμοφωνία αὐτῷ.] Ut cuncta horum verborum lectori sic clarus & perspicuus, necesse est ut in memoriam revocetur Herodiani Canon, quem in voce Αἴγιον ex illo grammatico produxit. Ἡρωδιανὸς ἐν φησὶ, τὰ τῶν κυρικῶν ὀνομάτων ἐκφερομένων εἰς ιον, ἐὰν ληγόντων ἐ χρόνῳ ἐ τόνῳ. Hæc non incommode applicari possunt ad gentile Αἰνιάν, quod fortasse γέγονε ἀπὸ τοῦ κυρίου Αἰνιᾶν.

ὡς τὸ Τρῳὸς, καὶ Ἀχαιὸς, [68] μὴ ἐμοφωνοῦντος A nea vocabulis Τρῳὸς & Ἀχαιὸς. sed non consona vocibus Τλωεὺς & Γρηϊὸς: si autem ab urbe, prius reperietur Ænius, uti à Lycia Lycius: postea vero propter homonymiam fluvii, distinctionis gratia Ænian factum erit, uti à μέγας maximus, Megistan. Foemininum est Ænianis, uti Bistonis, & possessivum, Æniacus sinus.

καὶ τοῦ Τλωὸς, καὶ γυναικός. εἶτ' ἀφ' ἧς πάλιν, εὑρεθήσεται πρότερον Αἴνιος, ὡς ἀπὸ Λυκίας, Λύκιος. εἶτα διὰ τὴν ὁμωνυμίαν καὶ πλήθους πρὸς διάκρισιν, Αἰνιάν γενήσεται. [69] ὡς μέγας, μεγιστάν. τὸ θηλυκὸν, Αἰνιανὶς, ὡς Βιστωνὶς. καὶ τὸ κτητικὸν, Αἰνιακὸς κόλπος. B

ΑΊΝΟΣ [70], πόλις Θρᾴκης, [71] Ἄψινθος καλουμένη. Στράβων ζ'. ἐν ᾗ τῇ συμβολῇ τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ ἐστὶ, πόλις Αἶνος, καὶ κώμη ὁμώνυμος. [72] ἡ δὲ ἀπὸ Αἴνου τοῦ Γυνέως ἀδελφοῦ δευτέρα. ἔστι δὲ πόλις Θεσσαλίας τρίτη. ἔστι Λοκρῶν τῶν Ὀζόλων τετάρτη. καὶ ἡ Θαψάκου δὲ τοῦ Εὐφράτου πέμπτη. ἔστι δὲ νῆσος εὐδαιμονούσῃ τῇ εὐδαίμονι Ἀραβίᾳ. [73] τὸ ἐθνικὸν Αἴνιος, ὡς Τένιος. [74] ὅτου δὲ ἀναγράφει ἐν ταῖς πίναξι. πρώτων

Ænus urbs Thraciæ, Absynthus dicta. Strabo lib. VII. In Hebri exitu, qui in duo ostia finditur, urbs Ænus, quam Cymæi condiderunt, sita est. Sed hæc ex eo ita fuit vocata, quod prope Ostium fluvius Ænus, & vicus ejusdem esset nominis. Secunda ab Æno Gunei fratre nomen accepit. Tertia & urbs Thessaliæ: quarta Locronum Ozolorum: quinta juxta Thapsacum & Euphratem. Est item insula felici Arabiæ adjacens. Gentile Ænius, uti Tenius. Ita enim in eruditorum indicibus scribitur. Hanc

Adem ut gentile & proprium conditoris nomen hoc loco etiam & spiritu & accentu conveniant: sed non ita se res habet cum vocabulis Τλωὸς & Γρηϊὸς, ubi proprium & gentile quidem scripturâ inter se conveniunt, sed accentus sunt diversi. Nam cum Τλωὸς pro heroë sumitur aut proprio, accentum habet circumflexum in penultima: Eruditi etiam quædam est diversitas quod ad accentum in voce Γρηϊὸς, de qua vide suo loco, & subsequentem commentarium 67.

[68] Μὴ ἐμοφωνοῦντος δὲ Τλωὸς ἐ γυναικός.] Nullum est dubium quin vitium irrepserat, uti etiam Salmasius ad eram suis libris annotavit, quæ etiam laborant manu exarati codices: legendum videtur: μὴ ἐμοφωνοῦντος δὲ τοῦ Τλωικοῦ ἐ Γρηϊκοῦ. Vel scribendum est: μὴ ἐμοφωνοῦντος τῇ Τλωικοῦ ἐ Γρηϊκοῦ. Hanc veram esse lectionem evincitur ex aliis verbis Stephani: in Ἀγρεῖαι inquit: τὸ Τλωὸς ὡς τρίτης πτώσεως. Et in voce Γρηϊὸς: τὸ δὲ Γρηϊκὸν τὸ κύριον, βαρυνόμενον τὸ ω λέγουσι, Ῥωμαῖοι παρ' ἡμῖν, Ἕλληνες.

[69] Ὡς μέγας, μεγιστάν.] Plura sunt hujusmodi formâ vocabula: ne magni nimis putâ. Ἕρμης Ἑρμᾶν, Ἕρμας Latini etiam inde suos Megillanes deduxerant. Sueton. in Caligula cap. v. *Regum etiam regem & exercitatissimum secundi, & convicta Megillanum abstinuisse, quod apud Parthos justis nefas est.* Hoc vocabulo etiam usus est Annæus Seneca Epist. ad Lucilium XXI: Tacitus lib. XV. Annal. Curtius lib. V. Fuerunt Megillanes viri famani & proceres cujusque regni, quibus permissum ut cum regibus equarentur, uti liquet ex Lucan. Marci cap. VI. & Daniele cap. 3. Fuerunt tamen ejusmodi proceres, qui aliorum imperio erant subjecti: Suidas: Μεγιστᾶνες, οἱ ὑπὸ βασιλέως ἀξιούμενοι τιμῆς. Eliæ enim lib. III. cap. III. legimus reliquum τῶν τῆς Μεγιστᾶνος τῆς Μολίνης ἐ τῆς Παρθίας παιδὸς τοῦ Μεγιστᾶνος τῆς Παρθίας, καὶ Μεγίστας, καὶ Σεβαστούς, καὶ εὐεργέτας, καὶ πατέρας. Vide etiam Hesychium, Josephum lib. XX. Antiq. Jud. cap. II. Judith cap. II. Etymologici Mag. auctorem in voce Ἐγκάμιον, & alios.

[70] Αἶνος πόλις Θρᾴκης.] De hujus oppidi conditore legimus apud P. Melam lib. II. cap. II. *Eximia est Ænus, ab Ænea profuga condita; circa Hebrum Cicones. Trans eundem Dardanes, mille Xerxem copias suas, quas numero non poterat, spatio metatum ferunt.*

[71] Ἄψινθος καλουμένη.] Urbem in Thracia hoc nomine appellat Suidas: Ἄψινθος, πόλις Θρᾴκης. Ἄψινθος δὲ ὁ χυμός. Duplici modo hæc vox exaratur cum ψ & cum πσ in scriptis codicibus. Fortasse illi fluvio, qui infra à Stephano Ἄψινθος dicitur, & Ἄψινθ vel Ἄψιν nomen fuit: Nam apud Dionysium de situ orbis ita legimus:

Οὐρὸς ἀπὸ Θρῄκης ἐπὶ δεξιὰ Ἄψινθος.
Non sic Absynthi juxta ripas Absynthus.

Ænum vero in regione Absynthiride sitam fuisse ipse docet Stephanus in voce Καλλιπολις. ἐ ἀφ' Αἴνου καὶ ταύτην ἀπὸ ποταμοῦ Ἄψινθον.

[72] Ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ Αἴνου τοῦ Γυνέως ἀδελφοῦ.] Suidas eadem ex Stephano videtur transcripsisse. Ἄνω πόλις Θρᾴκης Ἄψινθος καλουμένη. ἐντεῦθεν δὲ Αἶνος ἀπὸ τοῦ Αἴνου τοῦ Γυνέως ἀδελφοῦ. Hujus Gunei etiam exstat mentio apud Pausaniam in Arcadicis, & in expeditione contra Trojam unus ex ducibus fuit.

[73] Τὸ ἐθνικὸν Αἴνιος.] Hoc gentili utitur Plutarchus in Catone Majori, postquam Æni urbis Thracensis meminisset: ubi ejus frater, Aliam tendens, in morbum incidit. Καὶ μετέστειλε ξενικὸν λόχον Θρᾳκίων Αἰνίων καλουμένων ἐπὶ τὴν Ἀσίαν ὁ ἀδελφός.

[74] Ὅτου δὲ ἀναγράφει ἐν ταῖς πίναξι.] Cave hoc loco tabulas Geographicas intelligas; (uti hinc studet probare vir doctissimus in addendis ad notas in Harpocrationem.) neque πιναξ ἀναγραφὴ fumendus apud nullum pro eo qui mappas geographicas conficit, sed pro eo qui indices celeberrimi doctorum, eorumque scriptorum componit; & hæc etiam significatu vox est sumenda, in Ἀνάξανδρος, ubi inquit: πλεῖστα δὲ Ἀνάξανδρος ἐπὶ τῶν πινακογράφων ἀνεγράψατο. Suidas de Callimacho: πίνακας τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων ἢ ὧν συνέγραψεν, ἐν βιβλίοις ρ' ἐστί. Cum itaque Stephanus hanc lectionem dicat, ὅτου δὲ ἀναγράφει ἐν ταῖς πίναξι, tali modo videtur intelligendum, quod multi viri docti in ejusmodi indicibus vel catalogis Αἶνιοι appellentur, ab urbe scilicet ex qua originem duxerunt: nam non tantum illorum prænomina, sed & cognomina ibidem annotabantur: Locus in hanc rem egregius habetur apud Suetonium de illustribus Grammaticis. *Hujus*, nempe Aurelii Opilii, *cognomen in plerisque indicibus & titulis per unam literam scriptum animadverto: versum ipse id per duas effert in Parasiticoide libelli, qui inscribitur* Πίναξ. Hac in re præstantissimus omnium fuit Callimachus Cyrenæus in comparabilis Grammaticus, qui Ptolemæi Philadelphi ætate floruit. Athenæus lib. VI. cap. X. Τῶ Χαμαιλέοντι δὲ πάντα ἀναγράφοντι Καλλίμαχος ἐν τῷ τῶν διδασκάλων πίνακι τοιοῦτόν ἐστιν. Δεῖπνα δέκα ἔχραψεν Χαμαιλέων Καρύστιος, εἴτ' ἐξ ἑνὸς ἀφορῶν ἐστόμου. ἐπεὶ δὲ μακρὸν πάντα ἐστὶν ἀναγράψαι, τὰ Callimachus in opere de omnis generis indicibus, & Chœrephontis quoque hunc librum recenset dicens: *De cœnis scripserunt Chœrephon, Cyrenæus: postea innumeri hos libros subjungit: Etymologicum sæpe ad me literas dedisti &c. Constat autem hic liber versibus trecentis septuaginta quinque.* Vide eundem Athenæum lib. XIII. cap. VI. & XIV. cap. XIII. & Etymol. Magni auctorem in πίναξ. Καλλίμαχος ὁ γραμματικὸς ἐπιγράψας πίνακας, ὃ ἐς ἔστιν ἡ ἀναγραφὴ παρ' αὐτοῖς. *Callimachus Grammaticus indices fecit.*

πώτιδα. [77] Ἀπολλόδωρος φησὶν ὠνομάσθαι Πολυπωβρίαν. ἔστι καὶ τόπος Αἶνος ἐν τῇ καθ' Ἑκάτην Ῥοδίων ἠπείρῳ.

ΑΙΞΩΝΙΑ [78], πόλις Μαγνησίας. τὸ ἐθνικὸν, Αἰξωνεύς. [77] ἔστι δὲ Αἰξωνὴ δῆμος Κεκροπίδος φυλῆς ὀξυτόνως, ὡς εἴθισται πολλῶν τῶν δήμων. [78] καὶ ὁ δημότης, Αἰξωνεύς. τὸ θηλυκὸν Αἰξωνὶς, [77] ὡς Ἀθμονίς. [80] καὶ Αἰξωνεύεσθαι, τὸ κατηγορεῖν. βλάσφημοι γὰρ οἱ σκῶπται κωμῳδοῦντες. [81] τὸ τοπικὸν, οἴκοι ἐξ Αἰξωνῆθεν. εἰς τόπον, Αἰξωνάδε, καὶ Αἰξωνίζε. καὶ ἐν τόπῳ, Αἰξωνῆσι.

ΑΙΟΛΙΑ [82], νῆσος Αἰόλου. Ὅμηρος,

Αἰολίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθα. - - - -

[83] τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως, καὶ ὁμόφωνον τῷ οἰκιστῇ, ὡς Θετταλὸς, Ἰταλός. ἀλλὰ καὶ Αἰολεώτης, ὡς Σικελιώτης. [84] λέγονται δὲ καὶ τῆς Λέσβου οἰκήτορες Αἰολεῖς, ἀπὸ τῶν Αἰόλου παίδων. ὡς

Hanc Apollodorus perhibet Polyrhebriam nominari. Est præterea locus Ænus dictus in continente è regione Rhodiorum.

ÆXONĬA, oppidum Magnesiæ. Gentile Æxonensis. Est & Æxone populus tribus Cecropidis, accentum habens in ultima, quod multis Athenienſium Demis non est infolens. Popularis, Æxonensis, & femininum Æxonis, uti Athmonis: hinc Αἰξωνίζεσθαι, quod accusare denotat. Nam Æxonenses ut calumniatores & maledici perstringuntur. Localia: de loco, ex Æxone, ad locum, ad Æxonem, in loco, in Æxone.

ÆOLĬA, insula Æoli, de qua Homerus.

Ad insulam Æoliam pervenimus. - - - -

Gentile similiter se habet & perinde sonat ac nomen conditoris, uti Thessalus, Italus. Verum quoque Æolienses dicitur, uti Siculenses. Qui Lesbum incolent etiam Æolenses, ab Æoli filiis, nomi-

feit, in quibus antiquorum scripta recenſebantur. In hujusmodi igitur *indicibus* scriptorum nomina annumerabantur: eorum vita breviter præmittebatur: auctorum libri enumerabantur (nam Galenus Comm. in Hipp. lib. περὶ ἀέρων § 36. negat librum Hippocratis περὶ ἱερῆς νούσου, propterea legitimum esse, quod neque ullus veterum Medicorum ejus libri meminerit, ἀλλ' οἱ τὰς πίνακας γράψαντες ἴσως οὐ βεβλήκασι.) Cujuscunque libri verus titulus inscribebatur: librorum initia excerpebantur: libri dubii suis ut plurimum reddebantur auctoribus: & versuum cujuscunque libri numerus in fine computabatur, ne de operis magnitudine quisquam dubitare posset.

[77] Ἀπολλόδωρος φησὶν ὠνομάσθαι Πολυπωβρίαν.] Hæc sunt corrupta vel malè ex Apollodoro transcripta. Lege confidenter: Ἀπολλόδωρος φησὶν ὠνομάσθαι Πολυπόβριον. Etiam in mendo cubat Strabo apud quem lib. VIII. Πολυπώβρια pro Πολυπόβρια legitur. Ἢ ἀπὸ Πολυπόβριον τινὸς ὠνομάσθαι. *Ænus a Polyrhebrio dicta fuit.* Notæ emendationis ratio apud Stephanum delitescit in voce Μαγνησία, πόλις Παιονίας. Ibi enim simplicia vocis compositæ exstant: videlicet Πόλυς Πιλοῦ quod est nomen quoddam proprium, & βρία, quod Thraces sua lingua *Urbem* appellant: & licet ibi quoque Πολυπωβρία reperiatur, nego tamen ita legi posse. Sed ita esse recipiendum nos etiam docet Plutarchus in Apophthegmatibus, qui regem Thraciæ hoc nomine commemorat, à quo & civitas sine dubio denominationem sortita est. Πόλυν ὁ Θρᾴκων βασιλεὺς ὅτε τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου πρὸς Ἕλληνας ἀμφισβήτουν οἱ αὐτὸν αἰτοῦντες τὸν Τρῶα τὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ τὸν Ἀλέξανδρον ἀπέστειλε τοῖς Ἕλλησι, δύο παρ' αὐτῷ λαβὼν κρίνας γυναῖκας. *Polys Thraciæ rex, cum bello Trojano ad ipsum simul & à Trojanis & à Græcis venissent legati: Alexandrum misit, ut Græcis Helenam redderet, se ex duarum formosis fœminis pulcrum.*

[78] Αἰξωνία, πόλις Μαγνησίας.] Ab Etymologici Magni auctore cum diphthongo in penultima urbis nomen Αἰξωνία scribitur, sed nihil de situ aut conditore prodit.

[77] Ἔστι δὲ Αἰξωνὴ δῆμος Κεκροπίδος φυλῆς.] Si Meursii emendationem sequamur, idem Demus nobis etiam apud Harpocrationem & Suidam occurret.

[78] Ὁ ἐκ Αἰξωνῆς, Αἰξωνεύς.] Etymologici Magni auctor: Δῆμος δέ ἐστιν Αἰξωνὴς τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Vide & Strabonem lib. IX.

[79] Ὡς Ἀθμονίς.] Corruptissime hæc vox in scriptis & vulgatis codicibus legitur: Xylandrum sequimur: Aldina & Florentina habent Ἀθμωνίς, quod proxime ad nostram accedit emendationem, nam sine ulla dubitatione referibendum est, ὡς Ἀθμωνίς. Ἄθμων, ὀξυτόνως δήμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. τὸ ἐθνικὸν Ἀθμονεύς, τὸ θηλυκὸν Ἀθμονίς.

[80] Καὶ Αἰξωνίζεσθαι, τὸ κατηγορεῖν. βλάσφημοι γὰρ οἱ σκῶπται κωμῳδοῦντες.] Suidas: Αἰξωνίζεσθαι. τὸ κατηγορεῖν βλασφημοῦντα. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν Αἰξωνέων. βλάσφημοι γὰρ καὶ κακοήθεις οἱ σκῶπται. Est translatio deducta ab Æxonensium Demo: nam ut maledici cum punctis à comicis. Vide etiam Harpocrationem in Αἰξωνίς, Etymologici magni auctorem, aliosque Græcos passim.

[81] Τὸ τοπικὸν, οἴκοι ἐξ Αἰξωνῆθεν.] Depravata sine dubio lectio, sed qualem scripti & vulgati libri exhibeant. Lege: τὸ τοπικὸν, οἴκοι τόνον Αἰξωνῆθεν, & sic porro.

[82] Αἰολίη, νῆσος Αἰόλου. Ὅμηρος.] Locus, quem Epitomator ex Homero citat, est in initio libri decimi Odyss. poëta unum de unica insula Æolia mentionem facit; cum antiqui septem insulas Æoli hisce nominibus juxta Siciliam commemorent: Æolis, vel potius Æolia (ubi Iliacis temporibus Æolus regnabat & regiam habebat) Strongyle, Didyme, Hiera, Lipara, Ericusa, & Phœnicusa. Vide Plinium lib. III. cap. VIII. Melam lib. II. cap. VII. Verum alio nomine Liparenses appellantur à Strabone lib. VI. Προσαγορεύονται δὲ οἱ νῦν ὑπὸ τῶν οἰκούντων Λιπαραῖοι. ἦν δὲ Αἰόλου φασὶ, καὶ ἔτι τὰ μυθευόμενα περὶ τοῦ Αἰόλου εἰς ταύτην ἀναφέρεται τὴν ἱστορίαν· ἐκεῖ γὰρ καὶ τὰς Αἰολίδας νήσους, καὶ τὴν Λιπάραν, καὶ τὴν Ἐρικοῦσσαν, καὶ τὴν Φοινικοῦσσαν ἱδρύσασθαι. *Ante hæc tempora sive sunt Liparenſium insulæ, ex quibus à plerisque dicuntur Æoli insulas dixisse, ejusque earum partem in Ulyssis mentionem venisse: septem numero sunt, in conspectu sitæ ostiorum vel ex Sicilia, vel ex continente apud Italorum promontoria.* Vide eundem Strabonem etiam lib. I.

[83] Τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως, καὶ ὁμόφωνον τῷ οἰκιστῇ.] Aliter hunc locum Salmasius in scholiis Palatinis invenit. ἐπιπόρρητος τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως, τὸ ὁμόφωνον τῷ οἰκιστῇ.

[84] Λέγονται δὲ καὶ τῆς Λέσβου οἰκήτορες Αἰολεῖς.] Sic Lesbi insulæ habitatores dicti sunt ab Æolica colonia, quam illi Graus condidit. Strabo lib. XIII. Γραικοὶ δὲ τὸν ἀεὶ χρόνον ἐν πόλεμῳ κατεστῶτες μέχρι τῆς Γρυνείας παρῆκαν, καὶ παρεκόμισαν μέχρι τοῦ ποταμοῦ τὸ στράτευμα τὸ Λεσβίων καὶ ἐκβιασθέντες ἀπῆλθον. *Græcum porro filium hujus tractus minimum usque ad Græcicum flumen progressum: eumque se nonnisi instruxisse majorem exercitus partem in Lesbum trajecisse, atque hanc obtinuisse.* Sed an nomen hujus conditoris sē bene habeat merito dubitari licet, nam à Pausania in Laconicis non Graus, sed Grais dicitur. Σκαμάνδριος δὲ ὁ Γραικὸς τοῦ Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος τοῦ Ὀλύμπου, στρατεύσας τοῖς Λεσβίοις· ἔτη δὲ μάλιστα τὸν Γραικὸν τοῦ Ἕλληνος ἐκβιάσαντα Μυτιλήνην καὶ τὴν ἄλλην Αἰολίδα ἴσχειν. *Comites etiam ac socios cum Græco Hellenis filio, Deucalionis nepote, Olympi pronepote, in colonias classe transmittentes, miserunt. Et ille quidem regionem eam quæ inter Foceam & Mysos est, cui ætate nostra Æolidi nomen, occupavit.* Quæ scriptura sit præferenda, affirmare nequeo, nisi aliunde lux affulgeat. Verum Lesbi incolas Æolenses fuisse dictos etiam colligi potest ex Pausaniæ Phocicis, ubi refert Pittacum Mytilenæum ex

ὡς Δωριῆς, ἀπὸ τ Δώρου. [87] ἀφ' ὧν αἱ Αἰολικαὶ ἀποικίαι. [88] οἱ δ' Αἰολίωνες ὀνομάζονται.

Α Ι Ο Λ Ι Ο Ν [89], πόλις Θρᾴκης χερρονήσου πόλις. Θεόπομπος ἐν Φιλιππικοῖς εἰκοστῇ τρίτῃ. Ἐπορεύθην εἰς πόλιν Αἰόλιον ἣ Ἀττικῆς μὲν ἦσαν, [90] πολιορκουμένου δὲ μετὰ Χαλκιδέων. τὸ ἐθνικὸν, Αἰόλιος, ὡς Ῥοίτιος, καὶ Αἰολικός. δωρικῶς δὲ τάχα ἀπὸ τ Αἰολέως εἶναι, ὅθεν δὲ τὸ Αἴολιον. ὡς τὰ ἐθνικὰ εἶναι μὲν ἐθνικὰ, καὶ ἰδικὰ δὲ πόλεως, ὡς ὁ Ἠπειρώτης, καὶ ὁ Πόντιος, [91] τῶν ἠθικῶν, καὶ τ ἰδικῶν.

Α Ἰ Β Ε Ι Α, πόλις Λακωνικῆς, ὡς Ζέλεια. Καλλίων τ' Αἴπειαν, καὶ Πήδασον.

[92] ἔστω δὲ καὶ Κύπρου. τρίτη Κρήτης ὡς Ἑλλάνικος. τὸ ἐθνικὸν, Αἰπεάτης, ὡς Κορσεάτης, [93] Ὑδρεάτης. ἐπὶ μὲν τ τοιούτων ὀνόματος μένοντος μὲν ι, ἀφαιρεῖται τὸ α, ὡς Δικαιαρχείτης, Σαμαρείτης, Ζελείτης. ἐφ' ὅτε μένοντος δὲ ε, ἀφαιρουμένου δὲ ι, τὸ α εἰς ω ἀμείβεται. ὡς Ἡρακλεώτης, Μαρεώτης, καὶ Ῥαφεώτης.

Α Ἶ Π Υ [94], πόλις Μεσσηνίας.

[95] Καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πάρον, καὶ εὐκλέα Ἄιπυ.

[96] ἀπὸ τ ἡρωϊνύμου Αἴπυ καλουμένη. [97] τὸ ἐθνικὸν Αἰπύτης, ὡς Αἰγύτης.

Α Ἴ Ρ Α Ι,

A nominantur, uti Dorienſes à Dori filiis nomen habent. Hinc Æolicæ coloniæ. Ipſi præterea & Æoliones appellantur.

ÆOLIUM, Thraciæ peninſulæ oppidum, de quo Theopompus rerum Philippicarum lib. XXIII. Profectus eſt ad urbem Æolium, tunc B ſub Atticoimperio, poſtea vero à Chalcidenſibus gubernatam. Gentile, Æolius, uti Rhetius, & Æoleius. Poteſt autem hoc à voce Æoleus factum eſſe, unde etiam Æoleum. Adeo ut ſit tanquam generale nomen gentis, & ſpeciale cujuſdam urbis, quemadmodum Epirota & Pontius, quæ vocabula generaliter & ſpecialiter ſumuntur. C

ÆPEA, civitas Laconiæ, uti Zelea.

Pulchramque Æpeam, & Pedaſum.

Secunda Cypri, tertia Cretæ auctore Hellanico. Gentile Æpeates, uti Corſeates, Hydreates. Aliquando in ejuſmodi nominibus remanente Jota, Alpha auferitur, ut Dicearchites, Samarites, Zelites. Aliquando autem remanente E, Jota tollitur, & Alpha in ω mutatur, ut Heracleotes, Mareotes, & Rapheotes.

ÆPY, urbs Meſſeniæ. E

Et Thryon Alphei vadum, & beneædificatum Æpy.

à munitione urbs Æpy dicta eſt. Gentile, Æpytes, uti Ægytes.

ÆRÆ,

Æolica natione, à Lesbo inſula, originem duxiſſe. Αἰολέων δὲ τὸ Λέσβος, Παυσανίας Μυτιλήνην φησί.

[87] Ἀφ' ὧν αἱ Αἰολικαὶ ἀποικίαι.] Vulgati codices cum MSS non conveniunt. Salmaſius in Palatinis invenit, ἀφ' ὧν ἡ Αἰολικὴ ἀποικία. Et ita mihi etiam Voſſianus exhibuit.

[88] Οἱ δ' Αἰολίωνες ὀνομάζονται.] Heſychius: Αἰολίωνες, Αἰολεῖς ἀπὸ τ Αἰόλου. Sed Salmaſius cum Stephano ibi mavult ſcribere Αἰωλίωνες. Aliæ editiones habent Αἰόλωνες.

[89] Αἴολιον, πόλις Θρᾴκης χερρονήσου πόλις.] Cod. Voſſianus: Αἴολιον, πόλις Θρᾴκης χερρονήσου. Plinius lib. IV. cap. XI. ipſum Cherſoneſi frontem Æolium appellat. *Do extremam Cherſoneſi frontem, quæ vocatur Æolium, oppidum Elæus.*

[90] Πολιορκουμένου δὲ μετὰ τ Χαλκιδέων.] Non videntur hæc ſatis ſana. Si mei arbitrii res foret legerem: μὴ δὲ πολιορκουμένου ὑπὸ τ Χαλκιδέων.

[91] Τῶν ἠθικῶν καὶ τ ἰδικῶν.] Ante hæc verba aliquid videtur excidiſſe, quod ſenſum claudicare facit: fortaſſis legendum eſt: ὡσπὶ τ ἠθικῶν καὶ τ ἰδικῶν. Nam Πόντιος ſignificat ἰδικῶς Ponti incolam, ſed ἠθικῶς ſignificat *Barbarum, ferum & immanem*. Sic etiam Ἠπειρώτης Epiri incolam ἰδικῶς: verum ἠθικῶς quemvis alium in continente habitantem denotat.

[92] Ἔστω δὲ καὶ Κύπρου.] Ita hunc locum diſtinguebat Xylander: ſed alix editiones habent. ἔστω δὲ καὶ Κύπρου πόλις. Κρατῖνος δὲν Ἐπείοις: verum quis hanc aut Xylandri lectionem poſſit probare? Scripſi Palatini & Voſſianus: ἔστω δὲ καὶ Κύπρος: ſed neque hæc verâ ſpeciem habet: nemo enim Geographorum unquam ſomniavit Cyprum Æpeam nominatam fuiſſe: & ipſe Stephanus in voce Κύπρος, ubi varias hujus inſulæ appellationes recenſet, ea de re mentionem nullam facit. Itaque ſine ulla dubitatione reſcribendum eſſe exiſtimo: δεύτερος Κύπρος, quis mox ſubjungitur, τρίτη Κρήτη. Porro autem in Cypro hoc nomine urbem Chorium annem ſita fuit, quæque Demophontem Theſei filium conditorem habuit. Poſtea vero cùm Solon apud regem Philocyprum in hanc inſulam advenîſſet, in honorem ejus (qui regi erat auctor, ut urbem ad amœniorem locum transferret) Soli appellata fuit, uti nos docet Plutarchus in Solonis vita.

[93] Ὑδρεάτης.] Ita ex MSS & vulgatis codicibus reſcripſimus: pellimè Xylander ediderat, Τυρεάτης. Vide in voce Αἴπεια & Τύρος.

[94] Αἶπυ, πόλις Μεσσηνίας.] Hoc fuit antiquum oppidi nomen: poſtea vero appellabatur Κορώνη Corone, ab Epimelide ducendæ coloniæ præfecto, quia ipſe ex Coronea Bœotiæ oppido oriundus erat. Vide Pauſaniam lib. IV, ex quo loco & oppidi ſitus obſervari licet. Quomodo autem urbis nomen ſit ſcribendum explicat Euſtathius ad Homeri Iliad. B. pag. 297, ubi ipſiſſimis Stephani verbis utitur. Τοῖς δὲ οὐκ ἔστιν ὁ τ ἰδικὸν συζητοῦσι, διαφόρως καὶ γράφουσι Αἶπυ. τινὲς μὲν γὰρ ὀξυτόνως, ἀπὸ Δρυοπίδου τ ἡρωϊνύμου δὲ πληθυντικῶς φασι.

[95] Καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πάρον.] Eſt verſus Homeri deſumptus ex Iliad. B.

[96] Ἄιπυ τ ἡρωϊνύμου.] Luculenta nominis & ſitus deſcriptio exſtat apud Strabonem lib. VIII. ubi egregiè inter alia etiam de jam allegato verſu Homerico diſſerit hiſce verbis. Τὰ δὲ περὶ Ἄιπυ ἔοικε μὲν ἀρχαῖα πεπραγματεῦσθαι, καὶ τὰς ἐν πόλεις, καὶ εἰ μή τινα Μαργάλην τ Ἀμφισσικὴν, οὐτως δὲ ἐν ἐφυτοῖς ὄρεσιν. ἔστιν δὲ ἄλσος Φοίνικος ἐν τῇ Μακρίσῃ. Ὁ δὲ καὶ τὸν ποταμὸν φησὶ ῥέοντα, ἄνωθεν φυὲν τ πόλεως τῆς Ἄιπυ, λέγει τ συνήθειαν τ Φοινικῶν, ὡς ἔλαιον ἢ Ἀχαιικὸν, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. *Quod ad ſitum (id bene conditum ſignificat) Æpy attinet, quærunt nonnulli utrum vocabulorum proprium, utrum adjectivum alterius ſit (Æpy enim ſublime notat) & an ſint, quæ nunc in Amphipoli appellantur Margalæ: ſed hæc non ſunt naturæ monita: naturalis alia munitio monſtratur in Macriſia: qui hoc probat, is Æpy nomen urbe intelligit, impoſitum à loci natura: ſicut Helos & Ægialus propria ſunt urbium vocabula, quorum alterum paludem, alterum littus communiter notat: ſuntque complura loci ſimilis alia.* Hujus oppidi naturalem ſitum etiam deſcripſit Statius Lib. IV. Theb.

Quos Thrion, & ſummis ingeſtum montibus Æpy.

[97] Τὸ ἐθνικὸν Αἰπύτης, ὡς Αἰγύτης.] Confunditur hoc loco nomen gentile cum oppidani nomine. Ἐθνικὰ dicendus eſſet Αἰπεάτης: Et gentile Αἰπύτης appellatur, uti colligimus ex Scylace lib. jam citato.

Æpytiosque ideum ardua agros, & Pſophida celſum.

Sic

Α'ΙΡΑΙ', πόλις Μακεδονίας. ἔστι δὲ ἄλλη Ἰωνίας. τὸ ἐθνικὸν, Α'ιρόσιος. τὸ δὲ ὑπὸ Μακεδονίας, Α'ιραῖος. ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ Ἑλλησπόντῳ. ἧς τὸ ἐθνικὸν Α'ιραίτης, [*] καὶ καθ' Α'νδροτίωνι, ἐν ἕκτῃ Α'τθίδος.

ÆRÆ, urbs Macedoniæ & item Joniæ alia. Gentile Ærenſis; ſed à Macedonico oppido Æræus deducitur. Eſt quoque alia juxta Helleſpontum, cujus gentile Æraites dicitur apud Androtionem libro VI. Hiſtoriæ Atticæ.

Α'ΙΣΑ, πόλις Θρᾴκης, [*] παροικὸς τῇ Παλλήνῃ. [**] Α'ισαῖος. ὡς Α'ια, Α'ιαῖος.

ÆSA, oppidum Thraciæ, Pallenæ finitimum, cujus gentile Æſæus dicitur, uti Æa Æetes.

Α'ΙΣΥΜΗ [**], πόλις Θρᾴκης. [1] Ὅ μήρ φησιν,

Τόν ῥ' ἐξ Α'ισύμηθεν ὀπυομένη τέκε μήτηρ.

τὸ ἐθνικὸν, Α'ισυμαῖος, ὡς Δύμη, Δυμαῖος.

ÆSYMÆ, Thraciæ civitas, de qua Homerus.

Quem ab Æſyma compreſſa peperit mater.

Gentile Æſymæus, quemadmodum Dyme Dymæus.

Α'ΙΣΩΝ [*], πόλις Θεσσαλίας. [2] Ἀπὸ Α'ισωνος τοῦ Ἰάσονος πατρὸς, ἢ τὸ ὄνομα ἀλλὰ τοῦ κλίνει, [3] ὡς Ἡσίοδος. τὸ δὲ Α'ισωνίδης, ἀπὸ τοῦ Α'ισωνος.

ÆSON, urbs Theſſaliæ ab Æſone Jaſonis patre ita dicta, cujus nomen cum o parvo declinatur, uti vult Heſiodus. Æſonides autem fit ab Æſone.

Æſonemque atque Pheretem Amithaonaque gaudentem equis.

* * ἢ δὲ Φέρητα αἰεί. * *

[4] τὸ ἐθνικὸν, Α'ισώνιος. [5] καὶ Φερεκύδης τὴν πόλιν Α'ισωνα.

Gentile Æſonius. Et Pherecydes urbem Æſo-

Sic ipſe Stephanus in voce Α'ιρος diſtinguebat oppidani nomen à gentili: ὁ πολίτης Α'ιρώτης, ὡς Παιονεύς. Λεκτέον δὲ πάλιν Α'ιρος.

[*] Βιβρὶ Α'νδροτίωνος ἐν ἕκτῃ Α'τθίδος.] Eadem Androtionis libri in Attica & liber ſextus citantur à Stephano in Γραῦς & aliis locis. Videſis Voſſium de Hiſt. Græc. lib. III.

[**] Παροικὸς τῇ Παλλήνῃ.] Optime Xylander rejecit depravatam lectionem Florentinæ editionis, in qua legebatur: Παροικὸς τῇ Παιονίᾳ.

[**] Α'ισυμη, πόλις Θρᾴκης.] Oppidum hoc in Thraciæ & Macedoniæ confiniis ſitum fuiſſe inde ſatis apparet, quod nunc Thraciæ & alio loco ab Epitomatore Macedoniæ adſcribitur: Ὅ τε Α'ισύμη πόλις Μακεδονίας. Θουκυδίδης πλησίον, ἐπὶ Βρασίδου. πρόκειται Α'σύμου Ὄρος τῆς. Hoc Geographi non eſt inſolens, urbes in confiniis ex multas de ſua regione in aliam tranſportare. Sed qua ratione Heſichius urbem hanc Troicam appellaverit non video: Α'ίσυμα πόλις Τρωικὴ: Ubi fortaſſe Θρᾳκικὴ referendum eſt: à partibus Stephani ibat Euſtathius, cujus verbis ad Iliad. Θ pag. 714. uſus eſt. τὸ δὲ ἐξ Α'ισύμηθεν, οἱονεὶ ἐξ Α'ισύμης πόλεως Θρᾴκιον ἦν, ὡς ὁ τὰ Ἰνδικὰ γράψας ἱστορεῖ. Ita enim hunc Homeri locum accipit Etymologici Magni auctor, & præter hunc etiam Suidam vide.

[1] Ὅ φησιν.] Hæc poëtæ verba habes Iliad. Θ. verſu 304.

[2] Α'ισων πόλις Θεσσαλίας. Ἀπὸ Α'ισωνος.] Hanc Apollonii Rhodii Schol. ad lib. I. Magneſiæ urbem facit auctoritate Pindari & Pherecydis. Sed merito aliquis dubitare poſſet, an non potius urbs nomen eſſet ſortita ab Æſone fluvio, quem prope Theſſalium deſcripſit Plutarchus in Æmilio. Plurimæ enim urbes per totum terrarum orbem à fluviis, quibus adjacent, denominationem accipiunt.

[3] Α'πὸ Α'ισωνος.] Sine ulla dubitatione referendum eſt, ἀπὸ Α'ισωνος, quod manifeſtiſſime apparet ex verbis mox ſubjecturis: ἢ τὸ ὄνομα ἀλλὰ τοῦ ο κλίνει, ὡς Ἡσίοδος. τὸν δὲ Α'ισωνίδης ἀπὸ τοῦ Α'ισωνος. Verum ſcriptionem per ω probant aliæ editiones in quibus, ſed corruptiſſime exeuſum eſt, ἢ τὸ ὄνομα ἀλλὰ τοῦ ω κλίνεται. Idem mendum occurrit apud Apollodorum lib. I. Γ'ισωνα Α'ισωνος. [Lege Α'ισωνος.] ἐξ Ἰωλκοῦ. Hæc ſcribendi ratio cum o parvo hinc indubitanter colligitur, quod & Latini poëtæ mediam hiatus vocis ſyllabam corripiant. Ovid. lib. VII. Metam.

Et ratus, ſolito formoſior Æſone natus
Illa luce fuit. ---- Et eodem loco.
Et jam ſortis erat, pulſuſque reſederat ardor
Cum videt Æſonidas: extinctaque flamma reluxit.

Anonymus in præfatione ad Argonautica etiam hunc ſcribendi modum imitatur. Καὶ πάντα ἐξ αὐτοῦ Α'ισονα, Φέρητα, Α'μυθάονα. καὶ χρὴ οὖν μὴ Α'ισονα Γ'ισονα.

[4] Ἐκ Ἡσιόδου. τὸν δὲ Α'ισωνίδης ἀπὸ τοῦ Α'ισωνος. ἐκ τοῦ Φέρητα αἰεί.] Hic locus miſerrimè depravatus in ſcriptis & vulgatis libris circumfertur: Quod etiam Salmaſius ad eram ſui codicis eſſe ſubodoratus, ſed ejus emendationi nequaquam aſſentiorem præbere queam: imo cui bona omnes tam viri juvenilis cura in locum emittentem? Videamus ergo an aliquid certi ad mendi & obſcuri hujus loci reſtitutionem conjecturâ notiſſimus aliqui. Prima hujus loci verba in vulgatis ita diſtinguuntur, quaſi Epitomator niteretur ex Heſiodo probare Α'ισων in genitivo per ι declinari: verum quoniam in Heſiodi operibus quæ nunc exſtant Æſonis nomen, quod ſciam, non legatur, ſed Α'ισωνίδης in Deorum generatione, quod eſt patronymicum inde deductum, hinc non levis oritur ſuſpicio, poëtæ nomen corruptum, & aliud ejus loco eſſe reſtituendum. Deinde, pro τὸν δὲ Α'ισωνίδης, ἀπὸ τοῦ Α'ισωνος in aliis editionibus exeuſum eſt: τὸν δὲ Α'ισωνίδης, ἀπὸ τοῦ Α'ισωνος, quod mendo non caret: ſed Xylandri editionem ſequimur, ex qua hæc verba ſatis quidem ſana divulgamus, ſed quid hæc faciant non video, imo iis mox alium locum aſſignabimus. Quod denique attinet ad illa verba, ἐκ τοῦ Φέρητα αἰεί, ſunt pars verſus Homerici ex Odyſſ. Λ deſumpta, quæ profectò tantum nobis luminis ſuppeditarunt, ut luxata hæc & confuſa Stephani verba hoc modo in integrum reſtituere confidenter aggrediamur, legeque: ἐκ τοῦ Ὀδυσσ.

Α'ισονα τ', ἐκ τοῦ Φέρητ', Α'μυθάονά θ' ἱππιοχάρμην.

Τὸν δὲ Α'ισωνίδης ἀπὸ τοῦ Α'ισωνος. Quæ lectio, rem rectè conſideranti, veriſſima, ut ſpero, videbitur.

[5] Τὸ ἐθνικὸν, Α'ισώνιος.] Sic habent MSS. & vulgati codices: ſed ut verum fatear, gentile mihi eſt ſuſpectum, & legendum videtur: Τὸ ἐθνικὸν Α'ισώνιος. Quod confirmari poteſt loco Ovid. Metam. lib. VII. ubi ingnis.

Summus in ignotas oculos adduxit avitos; ejus avum
Herus Æſonem patrium, Polydoraque ſuſpexit, &c.

Apud Poëtam antepenultima corripitur, quæ ſecundum vulgatam Stephani lectionem ſine dubio eſſet producenda. Imo omnia illa nomina hoc ſenſu à voce Α'ισων deducta, quæ ω habent in ſecunda ſyllaba, mihi diſpliceant, uti Α'ισωνίη, Α'ισωνίδης, Α'ισωνίδαι & Α'ισωνίς. Nam in vocabulo Α'ιγυπτος Stephanus Α'ιγυπτον cum Α'ισονα confert: quæ eodem modo inflectuntur ut Α'ισων, non tamen ab utroque formantur gentilia quæ in ſecunda ſyllaba cum ω ſcribuntur: Λέγει δὲ Α'ιγυπτίους τὸ ἐθνικὸν, ὡς Α'ισχυλίδης, καὶ Α'ιγύπτιος εἶναι. καὶ Α'ιγύπτιον εἶναι. Attamen mihi illud Apollonii Rhodii ex lib. primo Argonaut. poſſet objici:

Κλῦθι μάκαρ Ἥβαιστε, τεὸν πάλαι Α'ισονίδην περ
Ἐκπαγλοῦ δάμασσον, ὃς Ἰφαίστοιο τέκηαι.

Hic poëta ſecundam ſyllabam producit & per ω ſcribit. Sed facilis ad eam rem eſt reſponſio. Solent enim poëtæ brevem ſyllabam aliquando producere & ο in ω mutare, quod ipſum Stephanus docet in voce Βιθυνία, ubi hæc leguntur. ἐθνικὸν, Δεῖ ἀπὸ τοῦ Βίθυνος. τὸ βραχὺ κατὰ ποίησιν. ὁπότε μὲν δὲ μακρὸν ἔχει Βιθυνὶς, Δεῖ διὰ τοῦ ω, καὶ Βιθυνὸς ποιητέον.

[6] Καὶ Φερεκύδης.] Libri index reticetur. De Pherecyde ejuſque

Αἰσωνίδης Φησί. πᾶς δὲ Αἰσωνίας τὸ ἐθνικὸν διὰ τοῦ Αἰσωνιεύς, ὡς Γεραίος, Ὀφθωσιεύς, Ἀφροδισιεύς, Δημητριεύς. καὶ Αἰσωνιάτης, καὶ Κυδωνιάτης, καὶ Κροτωνιάτης. τὸ δὲ Αἰσωνις, ἀπὸ τῆς ἡμικλῆς ἢ ἀφαιρετικῆς. καὶ Αἰσωνία. ὀξύτονον τὸ Αἰσών. τὰ γὰρ εἰς ων διὰ δύο λαβὰ ὄντα πόλεων, ὀξύνει, εἰ μὴ ἄλλο σημαινόμενα, ὡς τὸ Κρότων βαρύνει. ὀξυνόμενον χώρᾳ, δηλοῖ ζῳοφύιον, ἢ χαραδριὸν ὑπάρχειν, ὡς τὸ Ἴτων, σωπαπενεχθὲν τῷ Τρίτων, Γεάτων, Βίτων. ἴσον, ἠιών. Κρόμνων, Γύρτων, Νέων. σεσημείωται τὸ Οὔλπων, ἔστι πόλις Ἰταλίας. πάντων ἡ κλίσις ἀπὸ ω.

ΑΙΤΝΗ, πόλις Σικελίας, ἀπὸ Κατάνης. Ἱέρωνος κτίσμα. ὁ οἰκήτωρ Αἰτναῖος. ἐκαλεῖτο δὲ πρὶν Ἴνησον.

ΑΙΤΩΛΙΑ, χώρα, ἀπὸ Αἰτωλοῦ τοῦ Ἐνδυ-

Æſoniam appellat. Sed Æſoniæ gentilitium poſſet eſſe Æſonienſis, uti Hyrienſis, Orthoſienſis, Aphrodiſienſis, Demetrienſis: Et Æſoniates, ut Cydoniates & Crotoniates. Verum Æſonis à genitivo maſculini deducitur, & item Æſonia. Æſon accentum acutum habet in ultima. Nomina enim duarum ſyllabarum in ων de urbibus prolata, acuuntur in ultima, niſi & inſuper aliam ſignificationem habeant, uti Κρότων, quod in penultima acuitur: nam cum accentu in ultima, animalculum ſignificat; vel à regula excipiuntur uti Iton, cui non eſt diſſimile Triton, Chiron, Biſton: & ita etiam ἠιών littus, Cranon, Gyrton, Neon; notatur item Ulpon, quod Italiæ oppidum eſt. Illorum omnium declinatio fit per ω.

ÆTNA, urbs Siciliæ, à Catana LXX ſtadiis diſtans, quam Hiero condidit. Incola appellatur Ætnæus. Urbs vero antea Ineſſam nominabatur.

ÆTOLIA, regio quæ ab Ætolo Endymio-

ejuſque ſcriptis lege Diogenem Laërtium lib. 1. & Menagii ad illum locum commentarios, qui multa de eo ex variis ſcriptoribus congeſſit.

[1] Ὀφθωσιεύς.] Idem gentile occurrit in voce Δημητριεύς, ſed de urbe Ὀφθωσία in Phœnicia ſita, ſive Ὀφθωσία, ut quibuſdam dicitur, nulla in hac Epitome fit mentio. In aliis editionibus malè ſcribitur Ὀφθωσιεύς cum ο parvo.

[2] Ὀξύτονον τὸ Αἰσών. τὰ γὰρ εἰς ων διὰ δύο λαβὰ ὄντα πόλεων ὀξύνεται.] Ergo malè hæc vox in principio tmematis accentum habet in penultima.

[3] Ὀξυνόμενον χώρᾳ, δηλοῖ ζῳοφύιον.] Simili modo diſtinguit Stephanus in voce Βυτωνίς & in Κρότων. τὸ μὲν πρῶτον ἔστι Θεσσαλικῆς Τετραπόλεως, ὀξυνόμενον. Ita hic locus eſt legendus, uti ad illum locum demonſtrabimus. Male igitur accentus collocatur in Heſychii codicibus. Κρότων, ὄνομα πολλῶν· ἡ πόλις πλὴν Λοκρίδος, ἐν δὲ παροξυτόνῳ τόνῳ, καὶ τὸ ζῷον τὸ ὁμοιον τῷ βατραχίδῃ, ἄλλως δὲ παροξύτ. Vide quoque Suidam, & Etymol. Mag. alicubi.

[4] Γεάτων, Βίτων. ἴσον, ἠιών.] Hæc corrupta ſunt, infra enim requirit Stephanus, ut eorum κλίσις fiat ἀπὸ τοῦ ω: atqui χώρων in genitivo habet χώρωϑ & non χώρπϑ. Pro eo itaque referiberem Χείρων quod in obliquo habet Χείρωνος, eſtque nomen illius qui Χειρώνειον condidit, uti legimus apud noſtrum in Κύρνος. Ad Βίτων quod attinet, pro eo reſtituerem Βίτων quod etiam eſt nomen proprium & per ω declinatur, uti videre licet in Βιτωνίς, ubi eundem Epitomator canonem exhibet. Hîôn triſyllabum eſt, & canon de diſſyllabis loquitur, & de nominibus urbium: ſed ſortaſſis pro ἴσα πόλεων legendum eſt ἰσωνυμίων. tumque ſic canon etiam ad alia nomina poſſet extendere.

[5] Κρόμνων.] Sic habent ſcripti & vulgati libri, ſed ſine dubio Κρώμνων eſt ſcribendum.

[6] Οὔλπων, ἔστι πόλις Ἰταλίας.] Oppidum Italiæ hoc nomine non novi, & Cluverius in antiquæ Italiæ deſcriptione de eo, quod ſciam, mentionem nullam facit. Sed ſine dubio Οὐΐλπων eſt legendum. Vide Strab. lib. VI.

[7] Πάντων ἡ κλίσις ἀπὸ τοῦ ω.] Accuratiorem hac de re, atque huic non diſſimilem, Etymologici Mag. auctor canonem exhibet in voce Μηνᾶς. Τὰ εἰς ων ὀξύτονα τῷ ω διφθόγγῳ παραλήγοντα, εἰ μὲν ἀπὸ ἰδιωτικῶν, περισπᾶται τὸ ω εἰς ο ἴσον· χῶρος, ἴσον, Πανὼν Πανοῦ, Πάνωνος ἀνδρὸς ἄλλου. Μανὼν Μανοῦ. εἰ δὲ ἀπὸ ἄλλων ἰδιωτικῶν, φυλάσσει τὸ ω, ἴσον βασιλεὺς βασιλοῦ. ἢ ἀπὸ πόλεως ὀξύνεται. Πανὼν Πανῶνος κύριον.

[8] Αἴτνη πόλις Σικελίας, ἀπὸ Κατάνης, Γέρωνος κτίσμα.] Hunc locum non eſſe integrum obſervavit Salmaſius in margine ſui codicis, eumque ita conatur reſtituere: Αἴτνη, πόλις Σικελίας, νῦν δὲ Κατάνη &c. Sed poſtea addit, ipſi hanc lectionem non ſatisfacere. Cluverius lib. 1. Siciliæ antiq. hunc locum Stephani producens nihil in eo mendi ſuſpicatur, & hæc verba ita in Latinum tranſtulit, quaſi Hiero Catanenſis fuiſſet, quo nihil fallius excogitari poteſt. Scio equidem, ſi gentile alicujus oppidi non ſit in uſu, periphraſim eſſe licitam, uti fuſius docuimus pag. 13. ad vocem Ἀθήνησιν. Neque me latet Hieronem etiam Ætnæum appellatum fuiſſe, uti colligimus ex Pindari Pythionicis, quarum prima ode inſcribitur ΙΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩΙ ΑΡΜΑΤΙ. *Hieroni Ætnæo Syracuſio curru victoriam adepto*: Quod idem eſt ac ſi dixiſſet Καταναίῳ: Nam ipſe Hiero Catanæ nomen in Ætnam mutavit teſtibus Diodoro lib. XI, & Strabone lib. VI. Sed hoc in victoribus non fuit inſolens, ut vel pecunia corrupti, vel ex amore cujuſdam perſonæ aut loci, aliunde quam ex natali patria proclamari vellent. Dicon Cauloniates Italus, quum puer viciſſet, Cauloniatem se ἀναρρηθῆναι juſſit: verum in reliquis deinde victoriis, accepta pecunia, Syracuſanum, uti Pauſanias lib. VI. perhibet. Sic etiam ipſe Hiero non tantum ſe Syracuſium de urbe patria, ſed quoque Ætnæum feſe prædicavit ab Ætna civitate, alias Catana, quam prope Ætnam Siciliæ montem reſtauraverat & exornaverat ipſe. Si igitur hæc Epitomatoris verba non ſunt emendanda uti Salmaſio ſunt emendata, neque ſic accipienda uti ea Cluverius intellexit, aliud iis remedium ut adhibeamus eſt neceſſe. Puto in illis eſſe hiatum, & Stephanum reſpexiſſe verba Strabonis lib. VI, quibus commodiſſime lacuna illa ſuppleri poſſet. Οἱ δὲ Λεοντῖνοι παροχετεύσαντες, τὴν Ἴνησαν κατοικήσαντες ἐρημον ἐποίησαν, καὶ αὐτοὶ μεταβάντες εἰς χωρίον Λεοντῖνοι, εἶτα ἀπὸ Κατάνης σταδίους ογδοήκοντα. καὶ ἡ Ἴνησα ἐκαλεῖτο ἀπ' ἐκείνου. Certum eſt Stephanum ut plurimum Strabonem ſequi, qua de cauſa ex hiſce Strabonis verbis mutilum hunc locum ita reſtituerem & ſupplerem. Αἴτνη, πόλις Σικελίας, Κατάνης ὀγδοήκοντα σταδίους ἀπέχουσα, Γέρωνος κτίσμα. Verum hæc conjectura ſi lectori non placeat, aliam inſuper addam, nempe illud ἀπὸ Κατάνης ita poſſe accipi, quaſi ex Catanæ ruinis Hiero urbem condidiſſet. Vide Diod. lib. XI. 14: & 15. Nam ſimilis ferme locutio occurrit apud Matth. 3: 14. Τὰ λίθινα ἀπὸ τούτων ἐγεῖραι τέκνα. Videat Lector an aliquid aptius aut certius conjectura poſſit aſſequi.

[9] Ἐγχελέων δὲ αὐτὴν Ἴνησσαν.] Ita urbem fuiſſe appellatam etiam Strabo teſtatur lib. VI, ſed ibi corrupte Ἴνησα legitur. Et male apud Diodorum lib. XI. Ἔνησία dicitur: Verum de Strabonis & Diodori locis vide Cluverium Sicilant. lib. I. pag. 122. Bocharrus in Ætna & Ineſſo Phœnicum veſtigium obſervavit, uti oſtendit in ſuo Phaleg. pag. 587.

[10] Αἰτωλὸς ἀπὸ Αἰτωλοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος, ὃς ἐκπεσὼν ἀπὸ Ἤλιδος ἐκτίσατο τὴν Σαλμωνίαν &c.] Hanc hiſtoriam Strabo accepit ex Ephoro, & Stephanus ex Strabone lib. VIII, ubi eadem hunc in modum deſcribitur. Ἔφορος δέ φησιν, Αἰτωλὸν ἐκπεσόντα τῆς Σαλμωνίας τῆς βασιλείας ὑπὸ τοῦ Ἐνδυμίωνος εἰς τὴν Ἠλείαν εἰς πόλιν Αἰτωλίαν, ἀναιρήσαντα τὸν ἐκεῖ βασιλεύοντα καὶ ἐπωνυμήσαντα τῆς χώρας καὶ πόλεως. Cauſa ubi quamobrem Ætolus ejiciebatur hæc erat, quod Apin Phoronei filium peremiſſet, uti nos docet Apollod. lib. I. & Pauſanias lib. V. qui Apin Jaſonis filium fuiſſe perhibet.

Ἐνδυμίωνος. [17] ὃς ἐκπεσὼν ἀπὸ Πίσσης ὑπὸ Σαλμωνέως, σωφρόνισε τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Αἰτωλίαν. [18] πρότερον δὲ Υἀντὶς ἐκαλεῖτο. [19] τὸ ἐθνικὸν, καὶ Αἰτωλὶς, καὶ Αἰτωλίος. [20] ἔστι δὲ Αἰτωλία πόλις Πελοποννήσου. ἣν συγκαταλέγει τοῖς Λακωνικαῖς πόλεσιν, [21] Ἀνδροτίων ἐν Ἀττικῷ. [22] ὀξυνέσθω δέ. τὰ γὰρ εἰς ωλος ἐκφερόμενα παρὰ τὸ ω τὸ τ ἔχοντα, ὀξύνεται. Καστωλὸς, Παυσωλὸς, ἁμαρτωλός. [23] τὸ Σπαρτωλὸς, θηλυκόν ἐστι. καὶ τὸ Μασσωλὸς, σὺν τῷ τ. [24] ἔστι δὲ Αἰτωλὸς ὄπιζημα, παρὰ τὸ αἰτεῖν. τὸ κλητικὸν Αἰτωλιών. [25] λέγονται δὲ Αἰτωλιτικοὶ, οἱ Αἰτωλίζοντες, [26] καὶ τὰ Αἰτωλῶν φρονοῦντες.

Ἀ ΚΑΔΗ ΜΕΙΑ [27], γυμνάσιον Ἀθήνησιν,

mionis filio nomen accepit; qui à Salmoneo Pissa ejectus regionem à se appellatam incoluit: quæ antea Hyantis nuncupabatur. Gentile Ætolus & Ætolius. Est item Ætolia Peloponnesi oppidum, quod Androtion in historia Attica inter Laconicas civitates recenset. Vox Ætolus accentum habet in ultima. Nam nomina masculina in ωλος, tertæ ω habentia acuuntur in ultima, uti Castolus, Pactolus, ἁμαρτωλὸς peccator: sed Spartolus fœmininum est, & Mausolus T non habet. Est item Ætolus adjectivum, quod à verbo αἰτέω petere, descendit. Possessivum Ætolicum. Appellantur Ætolitæ qui Ætolorum mores imitantur, & qui superbe Ætolorum modo animos tollunt.

ACADEMIA, gymnasium Athenien-

[17] Ὃς ἐκπεσὼν ἀπὸ Πίσσης.] Ubinam Pissa fuerit sim Epitomator non addidit: interim tamen hoc discimus ex Eustathio in lib. 11. Iliad. qui totum Stephani de Ætolia locum in suis commentariis rejecit. Αἰτωλία ἡ χώρα ἡ Αἰτωλικὴ ἀπὸ Αἰτωλοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος. ἣν οἰκήσας Πίσσης τὸ ἐν Πελοποννήσῳ ὑπὸ Σαλμωνέως, σωφρόνισε τὸ ἀπ' αὐτοῦ κληθῆναι Αἰτωλίαν &c. Montem Pissum Plutarchus in Peloponneso collocat, ita enim in Parallelis legitur: Πλειόνεκτον αἰδεῖς τὸν συνωμοσίαν κατὰ τὸ ὄνομα ἀπέστησε τὸ σῶμα, εἰπὼν ἐκφοβῆσαι τὸ πατέρα μὴ ἔρχεσθαι εἰς τὴν Πισσῖνην ὄρος φίλοις, μᾶλλον μεγάλοις ἀδικήμασι κωλύσων. *Pisonem conjurationis conscium multitudinem avertit, quod diceret à se conspectum patrem suum qui forte, quem hostium esset, angustiare ad Pisæum montem se properet.*

[18] Πρότερον δὲ Υἀντὶς ἐκαλεῖτο.] Certum est Hyantes è Bœotia fuisse profectos qui Ætolorum inquilini facti sunt, quod Strabo confirmat lib. x. testimonio Apollodori hisce verbis: Ἀπολλόδωρος δέ φησιν ὡς ἀπὸ Βοιωτίας ἀπολιπόντες Υαντες Ἰωνικὴν, καὶ ἐποίκους νῦν Αἰτωλοὺς γενομένους. Ab iis factum Ætolia Hyantis appellata est.

[19] Τὸ ἐθνικὸν, καὶ Αἰτωλὶς, καὶ Αἰτωλίος.] Consentiunt in hunc scripturam codices scripti & editi: sed referibendum est: τὸ ἐθνικὸν, Αἰτωλὸς, καὶ Αἰτωλίος.

[20] Ἔστι δὲ Αἰτωλία πόλις Πελοποννήσου.] Ortelius in Thesauro Geogr. affirmat, Polybium libro quinto hujus oppidi meminisse, sed falsissimum est.

[21] Ἀνδροτίων ἐν Ἀττικῷ.] Sine dubio libri numerus excidit. Salmasius in scriptis codicibus invenit perperam, Ἀνδροτίων ἐν Ἀττικῷ, & ita etiam nobis cod. Voss. exhibuit. Referiberet Salmasius, Ἀνδροτίων α' Ἀττικῷ. Verum an ex tot libris constiterit Androtionis opus, non sum certus: duodecimus citatur ab Harpocratione in Ἀμφίκτυλις.

[22] Ὀξυνέσθω δέ. τὰ γὰρ εἰς ωλος ἐκφερόμενα, παρὰ τὸ ω τὸ τ ἔχοντα &c.] Sententia claudicat & orario est imperfecta: nam nomen, quod accentu acuto in ultima signari debet, non additur: Lego igitur: ὀξυνέσθω δὲ τὸ Αἰτωλὸς. τὰ γὰρ εἰς ωλος ἐκφερόμενα & sic porro. Hanc lectionem etiam confirmant verba Eustathii ad Iliad. B. pag. 311, qui hunc Stephani locum transcripsit. ὀξύνεται δὲ τὸ Αἰτωλὸς, ὡς ὁ Παυσωλὸς καὶ ὁ ἁμαρτωλός. καὶ ὅλως τὰ ἔχοντα τὸ τ παρὰ τὸ ω ἐκφερόμενα οὐτε τὸ Μασσωλὸς, ἀποπεφεύγασιν ὡς μὴ ἔχον τὸ τ.

[23] Τὸ Σπαρτωλὸς, θηλυκόν ἐστι. καὶ τὸ Μασσωλὸς σὺν τῷ τ.] Hæc vocabula in omnibus Stephani codicibus accentum acutum habent in ultima; cum deberet ἀποπεφεύγασιν. De Μασσωλὸς certi simus ex Eustathio, cujus verba in hanc rem commenturio præcedenti produximus: quod ad Σπαρτωλὸς attinet quia fœminini generis est, uti etiam ex Harpocratione liquet, accentu in penultima signari debet, siquidem hic canon ad masculina solummodo extendat.

[24] Ἔστι δὲ Αἰτωλὸς ὄπιζημα, παρὰ τὸ αἰτεῖν.] Hæc videntur pertinere verba Eustathii ad Iliad. B. pag. 311. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ Αἰτωλὸς ἐγχρήσει ἰδιοποιηθέντος τῷ παντοδαπῷ παρωνύμῳ, τῷ λαγωφ, τοῦ μὲν χοῦ ὄν Αἰτωλὸς, ὁ δὲ τόνος ὃν Κλωπιδῶν. καὶ ἔστιν ὁ Διὸν, ὃ Διομηδείοις ἐφηλωγεῖ. ποῖον χρεῶν ἦν αἰτωλὸς, παρὰ δὲ τὸ αἰτωλὸς ἐκ τοῦ αἰτεῖν παρηγμένον. καὶ δηλοῖ ὁ τοῦ Κλωπιδῶν χρεώφειλέτης, ὅτι ἦν ὁ αἰτωλὸς ἐπίζημος, παρὰ δὲ μὴ τὸ αἰτεῖν. Respicit hinc dubio Eustathius locum Aristophanis in Equitibus non procul ab initio; & idem hic comici locus exstat apud Plutarchum in libro de curiositate, ubi antiquum hominis curioli comparat cum Ætolorum manicus. Cæterum Ætoli ob tenues regionis sterilitatem subinde coguntur, vicinos non tantum, verum etiam longe remotos agros invadere, ut haberent unde viverent; hoc manifeste apud Athenæum lib. VI. nos docet elegantissimum illud carmen Ithyphallicum Demetrio Poliorcete cantatum, cum Athenas ingrederetur, cujus ultimam partem subjiciam.

Πρῶτον μὲν εὐθὺς πείσεται φίλτατε.
Κύριος ἦ δ' εἰ σύ,
Τἀλλ' εἰ μὴ Θηβῶν κἀμὲ λῆς τὸν Ἐπακτὸν
Σφίγγα κἀκκρεμᾶσαι,
Αἰτωλὸς, ὃς πᾶν ἐστι πρᾶγμα κρεμάμενος
Ὧν ἐστιν ἐπαλαιὸς,
Τὰ σκεύη' ἐγὼν πάντ' ἀποστείλω φίλοις,
Κἀγὼ ἥξω πρόμαχος.
Αἰτωλικὸν γὰρ ἀνάπαυμα τὸ πόλεμος.
Νικᾷ δὲ καὶ τὰ πάθεα.

Imo passim apud Polybium Ætolorum rapinæ & avaritia notantur: libro IV. legimus. Ἦσαν οἱ δεκαῖοι [Ætoli scilicet] μὲν ζῆν ἀπὸ τῆς πόλεως, ἐπιφερόμενοι δὲ πολλὰς χρείας ἀεὶ τοῖς ἐμφύλοις πολεμοῦσιν, ἡδυπαθοῦντες, καὶ πολυτελῶς ζῶντες βίον, οὐδὲν ἐοικότα, πρὸς τὴν ὑπάρχουσαν παλίρροιαν. Et deinde eadem libro subjungit. Αἰτωλοὶ γὰρ τότε τῷ τρόπῳ χρώμενοι, καὶ λῃστρικῶς ἀποζῶντες ἀεὶ τοῖς ἐκ Μακεδόνος, καὶ πολλοὺς ἀνθρώπους φυγεῖν ποιήσαντες, οὐδὲ δόλου χρῆσθαι τοῖς ἐντυγχάνουσι. Et

[25] Λέγονται δὲ Αἰτωλιτικοὶ, οἱ Αἰτωλίζοντες.] Constanter sic habent libri scripti & vulgati. Attamen Salmasius ad oram sui codicis hunc locum ita reformandum putat. Λέγονται δὲ Αἰτωλικοὶ, οἱ Αἰτωλίζοντες.

[26] Καὶ τὰ Αἰτωλῶν φρονοῦντες.] Non possum assipulari opinioni Henr. Stephani de Lingua Græca optime meriti, qua censet τὰ Αἰτωλῶν φρονεῖν significare, *Ætolorum partes sequi, & iisdem favere.* Ego autem puto τὰ Αἰτωλῶν φρονεῖν idem esse ac si dicas τὰ μεγάλα φρονεῖν: nam Ætoli mortalium arrogantissimi, superbissimi & ferocissimi fuere & rebus prosperis, & rebus adversis; quare apud Polybium lib. II. Sic describuntur: καὶ σφόδρα γαῦροι ὄντες καὶ τὰ δοκοῦντα Αἰτωλοῖς μεγάλα ἔχοντες τὰ φρονήματα ὑπερφυῆ. Et ab Athenæo lib. X. ex eodem loco Polybii appellantur Αἰτωλοὶ οἱ μεγάλα φρονοῦντες. Imo hac de causa eidem Polybio dicuntur ὑπερηνορεμόφρονες, hoc est, *magnifice & animo elato de se sentientes.* De eorum superbia, ferocitate & arrogantia etiam vide Livium lib. XXXVI. cap. XLIX, & Justinum lib. XXVIII. cap. III.

[27] Ἀκαδήμεια, γυμνάσιον Ἀθήνησιν.] Hoc nomine appellabatur locus nemorosus extra Athenas, in quo primus Plato Philosophiam docuit. Est itaque proprium nomen illius

σιν, [28] ὃ ὁι Ἀκαδημαϊκοὶ φιλόσοφοι. κέκλη- A
ται δὲ Ἀκαδήμια. γράφεται δὲ διὰ τοῦ ε, Ἐκα-
δήμεια. περὶ οὗ ἐν τῷ ε λέξομεν. [29] διὸ δὲ ἡ
πλείων χρῆσις οὕτως.

ΑΚΑΚΗΣΙΟΝ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Ἀκάκου παιδὸς Λυκάονος, [30] ὡς Παυ- B
σανίας ἱστορεῖ. [31] τὸ ἐθνικὸν Ἀκακήσιος. ὡς
Ἀναστόριος, Βυζάντιος. [32] Ἀκαλησσεύς,
ὡς Τυμησσεύς, ἢ Ἀκαλήσιος.

ΑΚΑΜΑΝΤΙΟΝ, πόλις τῆς μεγάλης
Φρυγίας, [33] Ἀκάμαντος κτίσμα τοῦ Θησέως, C
ᾧ [34] συμμαχήσαντι περὶ τὰς Σολύμους τὸν τό-
πον ἐδώκασι. τὸ ἐθνικὸν Ἀκαμάντιος, ὡς Βυ-
ζάντιος. τὸ δὲ κτητικὸν τοῦ Ἀκάμαντος, διὰ
τοῦ ει, διφθόγγου. λέγει δὲ Ἀκαμαντίδας, ὡς Βυ-
ζαντίς. [35] Παρθένιος δ' ἐν Ἀφροδίτῃ, Ἀκα- D
μαντίδα αὐτὴν φησι. [36] συκαλεῖται δὲ φυλὴ
Ἀκαμαντὶς τῶν Ἀτθίδων, [37] ὡς Σιμωνίδης.

ΑΚΑΝΘΟΣ [38], πόλις Θρᾴκης, ἀκάν-
θαις περιεχομένη, [39] ὑπὲρ τὸν Ἄθω, ὅθεν κέ-
κληται. ἢ ἀπὸ τινος Ἀκάνθου, [40] ὡς Μνασέας. E
[41] ἔστι καὶ ἐν Αἰγύπτῳ Ἄκανθος, Μέμφι-
δος ἀπέχουσα σταδίους τριακοσίους ἑπτὰ
καὶ πέντε, ἡ ἀκάνθης ἡ Θηβαϊκῆς ἄλσος
μέγι-

se, à quo Philosophi Academici nomen sortiti sunt. Ita autem ab Academo quodam appellatum est. Sed etiam Ecademia per E scribitur, de quo in litera E dicturi sumus, quia sic frequentius usurpatur.

ACACESĬUM, urbs Arcadiæ, quæ à Acaco Lycaonis filio, perhibente Pausania lib. VIII, nomen accepit. Gentile Acacesius, uti Anastorius, Byzantius. Acalesiensis, ut Tymnissensis, vel etiam Acalesius dicitur.

ACAMANTĬUM, urbs magnæ Phrygiæ, ab Acamante Thesei filio condita, cui, cùm strenue contra Solymos pugnasset, locum [ubi condendæ pater] concessit. Gentile est Acamantius, uti Byzantius. Acamantis verò possessivum cum ει diphthongo scribitur. Dicta quoque Acamantis, uti Byzantis. Parthenius autem in Venere eam Acamantidem nominat. Et tribus quædam regionis Atticæ Acamantis vocabatur, uti Simonides auctor est.

ACANTHUS, oppidum Thraciæ, super Athonem situm, spinisque circumseptum, quamobrem etiam ita dictum est. Vel ab Acantho quodam nomen habet, uti Mnaseas testatur. Est preterea in Ægypto Acanthus, trecentis viginti stadiis à Memphide distans. Secunda hæc Thebaïcæ spinæ prægrande nemus habet, ex qua gummi colli-

illius loci, sed usus significationem vocis ad quodvis gymnasium, in quo scientiæ & artes liberales docentur, transtulit & produxit, & quod κόμιον erat ἀποτομωτὸν effecit. Sed abusive & improprie Amitelodami ille locus, ubi histriones comœdias & tragœdias agunt, *Academiæ* nomine insignitur.

[28] Οὗ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ φιλόσοφοι.] Vitiosa sine dubio lectio, quam sic restituo: Ἀφ' οὗ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ φιλόσοφοι.

[29] Διὸ ἡ πλείων χρῆσις οὕτως.] Tempore Stephani itaque *Academia* magis erat in usu, quam *Academia*, & ita esse scribendum postea demonstrabit, licet usus & consuetudo nunc aliter obtinuerint.

[30] Ὡς Παυσανίας ἱστορεῖ.] Locum Pausaniæ, qui ita est legendus, subjungam. Τεμφθῆναι δὲ Ἑρμοῦ παῖδα αὐτόθι, καὶ Ἀκάκου τὸν Λυκάονος γράψας ἐς πρῶτα, Ἀρκάδων ἐστὶν ἐς αὐτὸν λόγος. *Enutritum illic Mercurium puerum, & Acacum Lycaonis filium, ejus nutricium fuisse, Arcadum fertur auctoritate.* Hinc à Callimacho Hymno in Dianam Apollo Ἀκακήσιος appellatur versu 143.

[31] Τὸ Ἐθνικὸν Ἀκακήσιος, ὡς Ἀναστόριος.] Quam egregiè gentile Ἀκακήσιος cum Ἀναστόριος conveniat nemo non videt: nam Ἀναστόριος primitivum habet Ἀνάστορον *Acamantiæ* oppidum.

[32] Ἀκαλησσεύς, ὡς Τυμησσεύς, ἢ Ἀκαλήσιος.] Neque hic locus sanus est, nec, quam ipsi affinximus, interpretatio: est enim valdè confusus & perturbatus. Ἀκαλησσεὺς derivari non potest ab Ἀκαλήσιον, sed Ἀκαλησσός, cui profectò non respondet Τυμησσεύς, quod etiam in mendo cubare, & licet emendaverim Τυμησσεύς, quod gentile à Τυμησσὸς factum est, non tamen video quod ad rem faciat, siquidem in penultima requiratur Iota, ut cum Ἀκαλησσὸς conveniat. Quid denique in textu faciat, ἢ Ἀκαλήσιος, non capio: totum itaque locum aliis relinquo, quibus ingenium est promtius, & qui integrioribus cordibus usi sunt.

[33] Ἀκάμαντος κτίσμα, τοῦ Θησέως.] Ex Pausaniæ libro primo discimus Acamantem Thesei filium fuisse.

[34] Συμμαχήσαντι περὶ τοὺς Σολύμους.] Fortasis legendum est: Συστρατευσαμένῳ περὶ τοὺς Σολύμους.

[35] Παρθένιος δ' ἐν Ἀφροδίτῃ.] Puto esse Heraclidis & Eudoxæ filium, Elegiacorum & variorum carminum poëtam. Hic à Cinna captus est, cum Romani Mithridatem debellarunt: verum ob eruditionem in libertatem est restitutus: Ἔγραψε δὲ ἐλεγεῖα εἰς Ἀφροδίτην. Vide Suidam.

[36] Συκαλεῖται δὲ φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῶν Ἀτθίδων.] Hectribus ab Acamante quondam nomen habet teste Hesychio: Ἀκαμαντὶς φυλὴ ἀπὸ Ἀκάμαντος. Clarius apud Suidam extat. Ἀκαμαντίδες, αἱ Ἀθήνησι μία τῶν δέκα φυλῶν, ἀπὸ Ἀκάμαντος τοῦ Θησέως. Hujus tribus etiam meminere Harpocration & Pollux.

[37] Ὡς Σιμωνίδης.] Cum multi hoc nomine scriptores exstiterint, ex omnibus aliquis erit eligendus. Intelligo Simonidem, qui Melicertes cognominabatur. Vixit tribus Suidâ ante bellum Peloponnesiacum, scripsitque genealogias & inventionum libros.

[38] Ἄκανθος, πόλις Θρᾴκης.] De situ hujus oppidi legendus Plinius lib. IV. cap. X. Et Pomp. Mela lib. II. cap. II. *Iacet Strymonis & Athoni, Turris Calamea, & Κάνηϛ ἀκρώτηριον, urbs Acanthus, & Eclymnia.*

[39] Ὑπὲρ τὸν Ἄθω.] Salmasius in exemplo exarato librisinvenit, ὑπὸς τὸν Ἄθω. Verum ipsi suspectum est illud ὑπὸς τὸν Ἄθω. Et quia cupidissimè in MSS præpositiones hæ ἐπὶ, ὑπὲρ & ὑπὸς confunduntur, referribendum hic putat, ἐπὶ τὸν Ἄθω, vel ὑπὲρ τὸν Ἄθω, addens insuper hoïce Marciani Heracleotæ versus.

Τὸν Ἄθω δ' ὑπερῳκοδόμησε πυργοδόμος πόλις
Ἀκανθία ἐπὶ τὸν Ἄθω ἐπὶ δεξιὰ βαίνοντι,
Ἐπ' ἀριστερὰ δὲ τοῦ πλοὸς ἀπέχουσα σταδίους ἑπτά.
Ἐστὶ δὲ καὶ ἑτέρα, Σάρτη δὲ λεγέτω πάντες ἄνθρωποι.

[40] Ὡς Μνασέας.] Libri index hic non additur, & similiter in Δάμασκος producitur. Sed in voce Ἐγκλεῖδαι liber tertius ἐθνογραφούμενος allegatur. De hoc scriptore lege Vossium de Hist. Græc. lib. I. cap. XXI.

[41] Ἔστι δὲ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ Ἄκανθος, Μέμφιδος ἀπέχουσα σταδίους τριακοσίους ἑπτὰ καὶ πέντε, ἡ ἀκάνθης ἡ Θηβαϊκῆς.] Hæc juxta exemplum aliarum editionum superioribus annectimus & à Xylandri editione recedimus, in qua hæc perperam & sine necessitate distinguebantur, ut consensui apparebit. Sed in hisce verbis aliud latet ulcus, quæ ita interlinguntur, quasi Acanthus urbs Ægypti, quæ à Memphi distet trecentis & viginti stadiis, alia sit arbor quæ erat spinæ Thebaïcæ ingens lucus: Sed hæc juxta opinionem

ἐυμέρεῖς. [42] ἐξ ἧς ὁ τὸ κάρυμι σωκάρεπας. [43] ἀρίτη ἄλλη ἐν τῇ Χειρονήσῳ ὑπὸ τὴν Κνιδίαν. ἐστὶ δὲ ἡ Ἀθαμανίας. τὸ ἐθνικὸν τὸ Ἀκάνθιος, Ἀκανθικὸς, Ἀκανθία. ἐξ ἧς ὁ περιφρία. [44] Ἀκάνθιος τέττιξ, ἐπὶ τῶν ἀφώνων. [45] τοιοῦτος γὰρ οἱ τῇ χώρᾳ τέττιγες, ὡς Σιμωνίδης. τὸ ἡλικιῶτον Ἀκανθίας. [46] τῆς δὲ Ἀκάνθου, Ἀκανθοπολίτης. λέγε δὲ οὕτως ὁ πολίτης, ὡς Λεοντοπολίτης, καὶ Λυκοπολίτης, καὶ Κυνοπολίτης, περὶ ὧν εἰρήσεται.

ἈΚΑΝΝΑΙ [47], ἐμπόριον παρὰ τὸν Ἐρυθρὸν θάλασσαν. τὸ ἐθνικὸν Ἀκαννεῖτης, ὡς Σαβαῖος. καὶ Γερραῖος. καὶ Ἐρυθραῖος, περὶ αὐτῶν.

ἈΚΑΡΝΑΝΊΑ [48], χώρα κεχωρισμένη τῶν Κουρήτων πρὸς τῷ Ἀχελῴῳ. [49] διὸ καλοῦνται οἱ μὲν κειρόμενοι, Κουρῆτες. οἱ δὲ ἀκέρσαντες,

A colligitur. Tertia in chersonesso juxta Gnidiam, & præterea alia in Athamania sita est. Ab Acantho fit gentile Acanthius. Hinc est in proverbio, Acanthia cicada, quod de mutis dicitur; tales enim sunt illius regionis cicadæ, uti Simonides perhibet. Teniminium est Acanthias. Verum ab Ægyptia Acanthopoli fit Acanthopolites, ita enim oppidanus dicitur, uti Leontopolites, & Lycopolites, & Cynopolites, de quibus postea dicetur.

B

ACANNÆ, emporium juxta mare rubrum. Gentile Acannæus, uti Sabæus, & Gerræus, & Erythræus, ita enim usus apud illos obtinuit.

C

ACARNANIA, regio Curetibus ſe-parata ad Acheloum amnem. Hinc de causa illi qui capite sunt tonso Curetes, at intonso Acarnanes

D

ni nacta Salmasii ita essent legenda & distinguenda: Ἐν δὲ τῇ Αἰγυπτίᾳ Ἀκάνθῳ, Μεμφίτης κάπριμος τοιαύτης τριακοντάτις εἶναι δοκεῖται, ὃν ἡ τοῦ ἀνδρὸς τοῦ Θηβαϊκῆς ἄλσος ἐμφύεται. Ego autem totum locum sic constituerem: ἐν δὲ τῇ Αἰγυπτίᾳ Ἀκάνθῳ, Μεμφίτης κάπριμος τοιαύτης τριακοντάτις εἶναι δοκεῖται, ὃν ἡ τοῦ ἀνδρὸς τοῦ Θηβαϊκῆς ἄλσος ἐμφύεται. Sic mihi planior & clarior videtur verborum constructio.

[42] Ἐξ ἧς ὁ τὸ κάρυμι σωκάρεπας.] Hæc Stephanus desumpsit ex Strabonis lib. XVII. Μετὰ δὲ Μέμφιν Ἀκάνθου πόλις ἐμπόριον ἐπὶ τῇ Λιβύῃ, ἔχει τὸ ἱερὸν Ὀσίριδος ἄφατον, ἔχει τὸ ἄλσος Θηβαϊκῆς ἐξ ἧς τὸ κάρυμι. *Post Memphin erunt Acanthus similiter in latere Lybico est: ibidem Osiridis templum & Acantha Thebaica lucus unde gummi habetur.* Ita hic locus est legendus & vertendus uti monuit Salmasius in Plinianis exercit. pag. 253. Et quia eodem loco fusius de spina Thebaica & Ægypti, & de gummis ex iisdem manantibus egit, eò lectorem malo abligare, quam aliud agere.

[43] Τὸν ἄλλον ἐν τῇ χειρονήσῳ, παρὰ τὴν Κνιδίαν. ἐστὶ δὲ ἡ Ἀθαμανίας.] In uno ex Palatinis codicibus legebatur. Γ' ἄλλα τὸ τῇ χειρονήσῳ. παρὰ τὴν Γνιδίαν Δ. ἐστὶ δὲ κώμη τῆς Ἀθαμανίας. Sed hæc lectio veri speciem non habet, & tuto vulgatum sequimur auctoritate Melæ & aliorum. Mela lib. I. cap. XVI. *Tum tres ex ordine fauces, Thymnias, Schœnus, Euboïssus. Thymnias promontorium Aphrodisium habet: Schœnus nutrit Hyllam. Euboïssus Acanthum: Gnidos in cornu peninsulæ.* Plinius lib. V. cap. XXVIII. *Oppidum fuit Acanthus, alio nomine Dulopolis. Est in promontorio Gnidi libera. Triopia, dein Pegusa & Stadia appellata.*

[44] Ἀκάνθιος τέττιξ.] Plinius lib. XI. cap. XXVI. distinguit inter cicadas mutas & cicadas canentes. Hinc ortum duplex proverbium. *Cicada vocalior*, quod in homines impendio garrulos torquetur: & *cicada acanthia*, quod de mutis, indoctis atque ignaris dici solet. Etymologici Magni auctor. Ἀκάνθιος [scribe Ἀκάνθιος] εἶδός τι τέττιγος. ἀπὸ τοῦ τὸ ἄφωνον. Sed errorem errat turpissimum, quem Salmasii verbis refutabimus: Ἀκάνθιος. οὐκ εἶδος τέττιγος, ἀλλ' ἐπίθετον τέττιγος, λέγει δὲ ἐχθὲς τὸν ἀκανθίαν. ἄκανθος δὲ ὁ κέντρον· οὐκ ἄλλος τέττιγος, ἀλλ' ὅτι ἔχθρος λέγει δὲ ἐχθές.

[45] Τοιοῦτος γὰρ οἱ τῇ χώρᾳ τέττιγες.] Quænam est intelligenda regio? Vel Ægyptum, vel Thraciam, vel Athamaniam intelligit Epitomator; aliarum enim hoc mentio nemini. Solinus scribit cap. 11. *Cicadæ apud Eleos mutæ, nec usquam alibi, quod silentium miraculo est, nec tamen quæ sunt Locrensium, ultra exterarum fauces.* Causas Gronius tradit, cum alioqui mirarentur Eleos Hercule quiescente. *Deum jussisse nec frepere.* Vide & Antigonum in Mirabilibus.

[46] Τῆς δὲ Ἀκάνθου, Ἀκανθοπολίτης. λέγε δὲ οὕτως ὁ πολίτης.] In Vaticano codice, licet partim rasa, exaratum est: τῆς δὲ Ἀκανθίου Ἀκανθοπολίτης. λέγε δὲ ἡ κώμη ὁ πολίτης. Stephanus antea dixerat: τὸ ἐθνικὸν τὸ Ἀκάνθιος, Ἀκάνθιος, verum hæc forma non est Ægyptia. Nunc ab oppido Ægyptio format Ἀκανθοπολίτης: ac proinde existimo hic aliquid excidisse, & totum locum ita esse restituendum. Τῆς δὲ Ἀκανθίου Ἀκάνθου, vel potius τῆς δὲ Ἀκανθοπολίτης, Ἀκανθοπολίτης. λέγε δὲ τὸν κώμης ὁ πολίτης, ὡς Λεοντοπολίτης &c.

[47] Ἄκαννα, ἐμπόριον παρὰ τὸν Ἐρυθρὸν θάλασσαν.] Inter montem Elephantem & Aromata promontorium à Ptolemæo lib. IV. cap. VII. Ἄκανναν collocatur: sed ibi accentus in antep. transponendus, alterum κ tollendum, & ν geminandum videtur.

[48] Ἀκαρνανία, χώρα κεχωρισμένη τῶν Κουρήτων πρὸς τὸν Ἀχελῷον.] Hic locus Salmasio est suspectus, sed illa pars pagellæ ubi opinionis rationem exhibet, vetustate tantopere est detrita, ut ex verbis sensum percipere nequeam, quibus ex Strabonis decimo hæc addidit. Ἀπωλλεῖ δὲ Ἀχαρνάνας ἐμφύτους ἀπὸλλωνος, μάτην ἔχοντας τὸν Ἀχελῷον παῤῥοῦντα. *Ætolos & Acarnanes inquirem conterminos medius fluvius Achelous distinguit.* Ad me quod attinet aperte dico, ex præcedentibus & consequentibus satis posse deprehendi locum non esse integrum, sed inter πρὸς τὸν Ἀχελῷον, & διὸ καλοῦνται, hiatum debere notari, quem iis verbis à Salmasio è Strabone allegatis supplere opus non est nostræ. Nam in iis nulla latet causa, quare illi qui capite erant raso Curetes, & intonso Acarnanes appellarentur. Non dubito, quin ante διὸ καλοῦνται hæc Strabonis verba ex libro jam circo præcesserint. Ἀχελῷος δὲ ἐξ ὀρῶν Πίνδου φησὶ, ῥέων Κουρήτας διὰ Καλυδῶνος στενοχωρίας, κωμῳδεῖ δὲ περὶ τῶν Ἀχελῴου πολλαπλασίονα ἐμφαίνοντος τὸν ὑπερβολὴν, ὡς ἐκ μικρῶν ποταμῶν ἐκ μεγάλου ῥέοντος. διὸ καὶ Κουρῆτας λέγει τοὺς ἐν Κουρήτων ἐπικλήσεως. *Archemachus Euboïcis Curetas aiti Calydonem tenuisse, cumque exercitum ejus de Lelanto campo dimovissent, ubi ceteros ejus gentis hostes apprehendissent & profligassent, reliquos alios in fugam conjecisse, undeque adeo Curetes à Curendo, quod est tondere, dictos.* Certissimum est scripsisse Strabonem aut hoc aut simili modo, & qui natum habet, in Epitomatoris verbis nullum sensum elaboratum esse.

[49] Διὸ καλοῦνται οἱ μὲν κειρόμενοι Κουρῆτες, οἱ δὲ ἀκέρσαντες Ἀκαρνᾶνες. ἔσαν &c.] Sine dubio Stephanus in pervio fuit opere Strabonem citaturus, cujus verba Epitomator etiam in compendium redegit. Locus Strabonis exstat lib. X. & ita se habet. Διὸ καὶ Κουρῆτας ἔνιοι τοὺς κειρομένους προσαγορεύουσι τοὺς δὲ ἀκέρσαντας Ἀχαιοὺς καὶ Ἀκαρνᾶνας, διὰ τὸ πλείους φοιτᾶν τοὺς κομῶντας Ἀχαιοὺς ἐκεῖσε. διὸ καὶ ὁ τῶν Κουρήτων ἐπικλήσεως ἐπιφέρει. Hinc etiam mythicitas apparet Epitomatoris esse insidens, aliorum auctorum verba & interpretationes à Stephano allegatas in compendium redigere, cujusvei pallium apud nullum plusquam ecthesin accurate. Vide in voce Ἀχελῷος & aliis locis.

φύλοις, Ἀκαρνῆνες. [10] ἔνιοι δὲ ἀπὸ ἥρωός τινος τὸ ἐπώνυμον ἔχειν τὸ ἐκκαίρεκον φῦλον. οἱ δὲ, ἀπὸ τῆς ὄρους τῆς Κυρήτης εἶναί φασιν. οἱ δὲ, διὰ τὸ [11] ὡς αἱ κῶραι τρόπον τινὰ ζῆλον ἐν τοῖς Ἕλλησιν, [12] ὡς καὶ γλαυκίνας ἐλκεχίτωνας, καὶ κροκόπεπλον, καὶ πέπλους ἐμπαλίσκειν. καὶ τοὺς περὶ Λεωνίδαν κλινιζομένους τὰ κόμαι, ὅτ' ἐξήεσαν εἰς τὴν μάχην, [13] καὶ ἐφοινίσσοντο ὑπὸ Περσῶν. τὸ ἐθνικὸν Ἀκαρνάν, ὡς Ἀτιναν, [14] Ἀθαμάν, [15] Ἄζαν. ἀπλᾶ γάρ. [16] τὸ Τιμωνάσσων ποιητικόν. παρὰ δὲ Διόμεον εἴρηται. ἐκ δὲ τῆς Ἀκαρνάνος, Ἀκαρνανία, ὡς Καλλία, Φρυγία. καὶ τὸ θηλυκὸν Ἀκαρνανίς.

ἈΚΑΡΑΣΣΟΣ, πόλις Λυκίας, [17] ὡς Καπίτων. τὸ ἐθνικὸν Ἀκαρασσεύς. καὶ Ἀκαρασσίς,

nanes appellantur. Alii utramque gentem suum ab heroe aliquo nomen habuisse existimant. Sunt vero qui è Curio monte Curetas appellatos sentiunt. Perhibent alii, eos hoc nomine adfectos, quod puellarum (quæ Græcè Curæ dicuntur) in morem muliebres vestes gererent: tale nimirum quoddam viguit studium apud Græcos, ut Jones inde stolitrabi dicti sint: quique & capillorum plexui cincinnum & cicadam inferebant. Et hac de causa Leonidas cum suis, quia in pugnam exeuntes se pectebant, à Persis contemti sunt. Gentile est Acarnan, ut Æolian, Atinan, Athaman, Azan: illa enim simplicia sunt. Tiasnopan compositum est: de Dyman postea dicetur. A genitivo Acarnanis fit Acarnania, ut Cilicia, Phrygia; & Acarnanis fœmininum est.

ACARASSUS, Lyciæ oppidum, de quo Capito testatur. Gentile Acarassius, & Acarassensis,

[10] Ἔνιοι δὲ ἀπὸ ἥρωός τινος.] Ab Acarnane filio Alemæonis, ut refert Strabo lib. IX. Apoll. lib. III, & Pausanias in Arcadicis.

[11] Ὡς αἱ κῶραι.] Sic habent libri scripti & editi; & quamquam hæc lectio tolli posset, nam per μεταθετικὸν Παρίσιοι dicunt κῶρα pro κόρη, nolo tamen Stephanem sequi, ex quo hæc de Curetibus sunt deprompta, & cum ipso, ὡς οἱ κῶρα legere.

[12] Ὡς καὶ γλαυκίνας ἐλκεχίτωνας, καὶ κροκόπεπλον, καὶ πέπλους ἐμπαλίσκειν.] Plusimi depravatus hic locus in vulgatis codicibus circumfertur. Aldina & Florentina habent: ὡς καὶ Γλαυκίνας ἐλκεχίτωνας, καὶ κροκόπεπλον καὶ πέπλους ἐμπαλίσκειν. Silmasius in Palatinis, & nos in Vossiano MS magis probabilem lectionem invenimus, quam ibi hoc modo exaratam legimus: ὡς καὶ Γλαυκίνας ἐλκεχίτωνας, καὶ κροκόπεπλον καὶ πέπλους ἐμπαλίσκειν. Hisce verbis nihil deest, nisi πρὸς post ἐλκεχίτωνας collocandum. Hanc indubitatam esse hujus loci lectionem colligi potest ex Strab. X. ubi de Curetibus scribit. πίνειν δὲ καὶ πρὸς ἡδονὴν ζῆλον ἐν τοῖς Ἕλλησι. καὶ Ἀλκαῖον ἐξηνδρεῖσθαι, καὶ τοὺς περὶ Ἀνακρέοντα ἐξηνδρεῖσθαι, καὶ τοὺς περὶ Λεωνίδαν ἐκκομῶντας τὰς κόμας, καὶ ἐξιόντας εἰς τὰς μάχας, καὶ ἐξιόντας εἰς τὰς μάχας κτενιζομένους καὶ κοσμουμένους πορφυρίσι. Constat hanc lectionem quivisse, & vidobit haud esse contemnendam. Imo minor doctissimum Casaubonum in suis ad Strabonem commentariis nullius de hoc Stephani loco mentionem facere, cum tamen se ipsum suis in Epistolarum veterum ubique prodat. Antiquos Græcos ejusmodi ex pilorum plexum observasse luculenter tetigit Aristophanis Scholiastes ad Nubilas. Τοὺς δὲ πώγωνας παρεῖχον, ἐφ' οἷς οἱ νεανίαι τρίχα τὴν ἀπαπτομένην ἐν τῷ ξυρᾶσθαι πρῶτον, κατέκειρον καὶ ἀνέθεσαν ἐνίοτε εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ὡς οἱ Πύθιοι. καὶ Θησεύς. καὶ οἱ περὶ Θεόκριτον ἐν τῷ Ἡρακλείσκῳ, ἐπιτιλλόμενοι γενείοις τὰ λεπτὰ ἔτι φύλλα τῶν ἀκανθῶν. καὶ ἐν τῷ περὶ τῆς ἐφηβείας. Hoc est: *Circum ora autem assumpsit, quam deposuisse aiunt juvenes capillorum plexum aureo circulo ut cohærent, ut hæc prima comæ barbæ, &c. ut circulo, indigenas esse. Et Thesidam.* (Locus exstat lib. I. circa initium.) *Nec modo ante rempubl. &c. ex quo apud eos illi, qui de senioribus erant dicturi, ferre dixerunt lineas tenuiores & aureum circulum, quos e pilis tonsura relignantes cincinnis inferebant.*

[13] Καὶ ἐφοινίσσοντο ὑπὸ Περσῶν.] Sic habent libri scripti & editi: sed constat ex Strabonis libro decimo jam toties allegato corrigendum esse, καὶ ἐφοινίσσοντο ὑπὸ Περσῶν. Historia est apud Herodotum in Polymnia: ubi refert exploratorem illum, quem Xerxes miserat, Lacedæmonios offendisse τοὺς μὲ γυμναζομένους, τοὺς δὲ καὶ κομωντας ἐπιμελέως. Quod cum ad Xerxem esset relatum, eos quasi contemptis, & ipsi vili sunt eum ridiculum facere.

[14] Ἀθαμάν.] Optimè hic legebatur in Xylandri editione, quam sequimur: pessime vero in Aldina & Florentina Ἀτιναν. Exstat olim Ἀτιγάν, μεθ' ἃ Μακεδόνες. ἡ δὲ ἐθνικὸς Ἀτιναν. In singulari numero igitur oppidum Ἀτιναν dicitur.

[15] Ἄζαν.] Mendum est in hac voce, eam autem facile veris tollas notis. I, & legendo Ἄζιν. Vide in voce Ἄζιοι, & commentariolum ei subjectum.

[16] Τὸ Τιμωνάσσων ποιητικόν, παρὰ δὲ Διόμεον εἴρηται.] Locus mendosus legendum erit: τὸ Τιμωνάσσων ποιητικόν. παρὰ δὲ Διομέδοντος. Scheda Palatina & codex Vossianus Διομέδοντος pro Διόμεος exhibent. Vide in hac voce, & ibi inserta notitiæ emendationis observanda. Pro ἐθνικὸν reliquiæ ἐθνικὸς, & simili modo loquitur paulo ante de Ἀλκμᾶν ait: ἐξ οὗ καὶ Ἀλκμᾶνος, ἐφ' ἑνὸς δὲ τοῦ Ἀλκμᾶν. Sed de vocabulo illo Τιμωνάσσων aliquid subjiciamus. Vana olim monstra ingebant Panum, Faunorum, Satyrorum, quidam interpretes non hæc pusilla & rustica numina, sed prodigia animalium. Sic *Ægipanes*, *Cynocephali*, *Hippopodes* dicebant, de quibus Cl. Vossius ad Melam lib. III. cap. IX. Sed habes ibi ex Arcadio Grammatico Græco è pilis & *Ἔφηβοι*, hoc est quod proprie ad hunc locum & *Τιμωνάσσων* pertinet. Solebant enim ex una & continenti materia decorum deorum, præsertim quibus effeminatæ officia, imagunculas effingere, ut alia hinc alia illinc appareret facies, atque illæ, ut felicissimè ad disparata verba Græcos Latinosque merito Livius prædicat, vocabulis utriusque nomine compositis appellabantur. Sic *Hermatheus*, quæ ab altera parte Mercurium, ab altera Minervam ostendebat, Cicer. ad Att. lib. I. ep. I. Sic *Hermeraclæ*, quæ Mercurius & Hercules, eidem eodem libro ep. 10. Sic *Hermathenes Cadi* nobilis statuarii apud Martialem lib. II. epigr. 83. quæ Mercurium & Cupidinem junctos habebat. Et *Hermathenes* Turrifici Trallieni laudantur Plinio lib. XXXVI. Tales & *Hermapanes* Mercurii cum Pane capitis imagines. Denique hujusmodi duplex simulacrum filiæ illius *Τιμωνάσσων* comico, quod hoc loco Pan agnoscebant illi, qui, dum nondum didicerunt chorum,

Nullus noctis usus deprehenderat homines Virum.

Nec mirum hæc duo conjungi. Nam mythologi hoc pacto mythagogi Panaboleum idem interpretabantur. Sic Macrobius I. Saturn. 22. *Pan ipse, quem ex eo quod omnia videat, Πᾶν hoc habeam, quo constatur, omnia se esse prædicando, quasi universi intelligi.*

[17] Ὡς Καπίτων.] Fuit hibernus Lycius, qui floruit post Julianum Augustum. Aliquoties a Stephano allegatur. Vide Voss. de Hist. Græc. lib. III.

ραστείς, τοιήσεις ἀεὶ τοῖς τῶν χώραν οἰκοῦ- A
σιν.

Α'ΚΑΡ'Ρ'Α, πόλις Α'χαΐας. [58] τὸ ἐθνι-
κὸν οὐκ ἀ πόχης, Α'καρράτ@-, ὡς Γεφυ-
ραῖ@-, Κερκυραῖ@-. ἢ Α'καρράτης ὡς Α'ι-
γείρατης.

Α'ΚΕ'Λ Η [59], πόλις Λυκίας. οἱ πο-
λῖται, Α'κέλητης. τὸ θηλυκὸν Α'κελῆτις. ἔοικε
δὲ λέγειν, ἀπὸ Α'κέλλου τοῦ Η'ρακλέους, ἐκ Μά-
λιδ@- παιδός, [60] ἧς ἔγημε Ο'μφαλίδ@-, ὡς B
Ε'λλάνικ@-. Η'ρωδιανὸς, Α'κελήσιός φησιν,
ὡς Μενδήσι@-. ὡς τε Α'κέλης εἶναι, ὡς Μέν-
δης. ὥ πως δὲ μὲν ἡ λοιπὴ χρῆσις. Ε'λλάνι-
κ@- δ' εἶπεν εἰς πόλιν Α'κέλλω. ἐχρῆτο γὰρ
Α'κέλλῃ@- εἶναι. [61] ὁ γὰρ ποιητὴς, [62] τὸ λιμὸ
τοῦ σ@-, πάντα ποιοπροξωίσπ, καὶ τὸ τ C
ὑπ' ἀρχὴ ποιῶ ι, πολλοῦ τ' τριβραχέων κυ-
ρίων.

Α'ΚΕ'Σ Α Ι, πόλις Μακεδονίας. τὸ ἐθνι-
κὸν Α'κεσσαῖ@-, [63] ὡς Πηγασσαῖ@-. καὶ Α'κεσ-
σης, ὡς Ερμοκράτης.

Α'ΚΕΣΑΜΕΝΑ'Ι, ὡς Α'λαλκομεναί,
Κλαζομεναί, πόλις Μακεδονίας, ὡς Θεαγέ-
νης. κλῆσις Α'πεσαμένε, ἑνὸς τ' ἐν Πιερίᾳ
βασιλευσάντων. τὸ ἐθνικὸν Α'κεσαμένιος, ὡς D
Κλαζομένι@-.

Α'ΚΕ'ΣΤΗ [64], πόλις Σικελίας, ὡς Α'γε-
στα

raſſenſis, talis enim forma regionem habitantibus non eſt inſolens.

ACARRHA, urbs Achaïæ. Hinc gentile deducitur ex lege noſtræ artis, Acarrhæus, uti Cephyræus, Cercyræus: vel Acarrates, uti Ægirates.

ACĔLE, oppidum Lyciæ, cujus oppidani dicuntur Aceletes, & fœminineum Aceletis. Videtur autem ita dici ab Acelle Herculis & Malidis, Omphales famulæ, filio, quemadmodum Hellanicus teſtatur. Herodianus inquit Acelesius, ſicut Mendeſius: Ergo (urbis) nomen eſt Aceles, ut Mendes, cui quidem reliqua vocis declinatio reſpondet. Verum Hellanicus ad urbem Ἀκέλλω dixit, quo loco præſtitit Ἀκέλλῃ eſſe. Grammaticus omnia nomina in ω excuntis, in antepenultima acuit, quotquot Nante I habent, exceptis nominibus propriis, quibus ita ſunt brevia.

ACESÆ, urbs Macedoniæ, cujus gentile Aceſæus dicitur, uti Pegaſæus: & Aceſius, uti Pegaſites.

ACESAMĔNÆ, itis Alalcomenæ, Clazomenæ, urbs Macedoniæ, auctore Theagene, ab Aceſameno condita, qui unus ex illis fuit, qui in Pieria regnarunt. Gentile, Aceſamenius, uti Clazomenius.

ACESTA, urbs Siciliæ, uti Ageſta,

[58] Τὸ ἐθνικὸν οὐκ ἀ πόχης.] Sæpiſſime Stephanus diſtinguit inter gentilia quæ ἐκ τοῦ τόπου ἐπιφέρει, & quæ οὐκ ἐκ τοῦ τόπου ἐπιφέρει. In voce Α'δραμύττιον. τὸ ἐθνικὸν οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ τόπου, ἀ πόχης δὲ ἐστιν ἐξ ἐρεγόνου@-. In Α'δρίμη πόλις: ἡ πολίτις πρὸ τοῦ τόπου λέγει Α'δραμηνή. εἰ μὴ ἐρεῖ τὸ Περγαμηνή πάλιν. In Α'δρήτη: τὸ ἐθνικὸν Α'δρητεύς, οὐκ ἐξ ἐπιφορᾶς Α'δρητεύς. Sed hæc & ſimilia totidem occurrunt, ut iisdem admonere non videantur neceſſe.

[59] Α'κέλη, πόλις Λυκίας.] In oppidi nomine latet mendum: legendum eſt ſine ulla dubitatione, uti ex ipſo Epitomatore probabimus, Α'κέλλη, πόλις Λυκίας. Nam noluit in idem incidere vitium, quod in Hellanico inferius culpat. Ε'λλάνικ@- δ' εἶπεν, εἰς πόλιν Α'κέλλω. ἐχρῆτο δὲ Α'κέλλῃ@- εἶναι. Extat Etymologici Mag. auctor, ubi ſcribit, Α'κέλλης Α'κελλεύ@- ὁ τόπος παρὰ Σοφοκλεῖ. Conditoris nomen apud noſtrum cum αι ſcribitur, ubi forte alterum redundat.

[60] Ἧς ἔγημε Ο'μφαλίδ@-.] Mendum obſervavit ad oram ſui codicis Salmaſius, legendum ipſi videtur, hoc modo: Ἧς ἔγημε Ο'μφάλης Λυδῆς. Nam fuit teſte Palephato aliiſque Mythologicis filia Jardani Lydorum regis, quæ Ο'μφάλη conſtanter appellatur, unde ejuſmodi caſus obliquus nequaquam inflecti poteſt. Terentius in Eunucho:

Quis nisi Omphale quam Hercules ferivit olim?

[61] Ὁ γὰρ Τερέντιος.] Non intelligerem hoc loco Apollonium Dyſcolum Herodiani parem, qui à Stephano aliiſque etiam Τερέντιος appellatur, ſed ipſum Herodianum, cujus hoc ipſo tricenate ſuperius meminit. Herodianus cum etiam hoc cognomine inſignitur, uti demonſtravimus ex Euſtathio pag. 12. comment. 16.

[62] Τὸ λιμὸ τοῦ σ@-, πάντα ποιοπροξωίσπ, καὶ τὸ τ ὑπ' ἀρχὴ ποιῶ ι.] Sic legunt codices ſcripti & vulgati: puto tamen Stephanum ſcripſiſſe hoc modo. Τὸ λιμὸ τοῦ σ@-, πάντα ποιοπροξωίσ), καὶ τὸ τ ὑπ' ἀρχὴ ποιῶ ι.

[63] Ἐκ Περγασσοῦ@- τοῦ Α'κεσσίνης, ὡς Περγασσῆς.] In mendi ſuſpicionem veniunt Περγασσοῦ@- & Περγασσῆς quæ gentilia ſine dubio à Περγαμὸς eſſent deducenda: ſed quomodo Περγαμὸς cum Α'κεσσῆς conveniunt, vel cæcus videret. Præterea Stephanus in Πέργαμος inquit, ἐκ πόλεως Περγασσῆς, qui eſt ἐκ τοῦ τόπου@- τοῦ Καϊκοῦ ποτα@-, uti nobiſcum in voce Α'σσὸς docuit.

[64] Α'κεστη, πόλις Σικελίας, ὡς Α'γεστα.] Primo intuitu hic locus leviter videtur corruptus, & in hunc modum ſortaſſis reſtituendus: Α'κεστη, πόλις Σικελίας, ὡς Α'γεστα: nam ſi legas uti habent vulgatiores codices, ſimilitudo claudicabit, & Α'κεστη & Α'γεστα non ſatis accurate ſibi invicem reſpondebunt. At ſi probatit noſtra lectio Α'κεστη & Α'γεστα diverſi erunt oppidi, quod nullo veterum teſtimonio confirmari poſſet. Attamen magnus Salmaſius in Plin. exercitat. pag. 111. ita ſcribit: *Aliud nomen eſt* Α'κεστη., *ergo & alia urbs* Α'κεστα, *quam* Α'γεστα. Sed quam procul hæc opinio à vero diſtet ſatis videbimus: imo hujus erroris fons partim apud Salmaſium ipſum reperitur, qui hæc Stephani verba errore oculi vel manus male tranſcripſit: Α'κεστη, πόλις Σικελίας, ὡς Α'γεστα, παρὰ δὲ Α'λκαίῳ Α'κεστα. Quare autem illa, quæ in hoc Stephani codice intacta reliquit, ita hic tranſmutaverit & ſcribi voluerit, rationem noſtram allegat. Si mea arbitrio eſſent, Stephanum vehementer conſtituerem. Α'κεστη, πόλις Σικελίας ἐξ Ε'γέστης. Certum eſt antiquos A & E aliquando promiſcue uſos fuiſſe: conſerunt enim Α'γαθόκλεια & Ε'γαθόκλεια: Α'γαθόκλεια & Ε'γεδόκλεια: Α'δαια & Ε'δαια: Τζetzes in Lycophronem habet Α'λκαῖος & Ε'λκαῖος: atque hoc etiam in multis aliis eſt manifeſtum; adeo ut diverſa hæc ſcribendi ratio non ſemper diverſas faciat urbes & loca. Verum hæc varietas in oppidi nomine tam multiplex, ex ipſius conditoris nomine multitudinem variam, originem trahit: nam quod modo conditoris nomen, nonnunquam matris oppidi nomen tribuitur. Stephano hic dicitur Α'κεστης, & Aceſtam aliquoties Virgilio lib. 1. & v. & Silio lib. XIV: Dionyſ. Hal. Α'γεστα Ἔγεστα ad Lycoph. Α'γεστης: Et Stephano denique in Ἔγεστα appellatur Ἔγεστα ſive Ἔγεστη. Hinc varie illi nomen quas oppidi nomen induit. Hinc Α'κεστα & Α'κεστη Siculi, & Latine ſæminine *Aceſtes*, quod aliquando occurrit apud Servium in lib. 1. Æneid. Hinc Α'γεστα, &

ος, ὡς ἀπὸ Α'κέσης. τὸ ἐθνικὸν, Α'κεσῖος. τὸ θηλυκὸν, Α'κεσία.

Α'ΚΗ [65], πόλις Φοινίκης. τὸ εἰς κη λήγοντα διπλᾶ ὀξύνεται πόλεων ἢ χωρῶν βαρυνόμενα. [66] αὖθις Πτολεμαὶς ἐκαλεῖτο. [67] Κοιλοσυρίτας δ' αὐτὰς ὠνόμαζον. [68] Κλαύδιος δὲ ἕκτῳ τῶν πρώτων Φοινίκων φησίν, ὅτι ἐπλήξῃ δοὺς Ἡρακλέους. [69] χαλεπωτάτων γὰρ ὄντων Εὐρυσθέως ἐν ἀπορίαις ἄλλων ἀθλοτελεῖς, τῷ φ Λερναίας ὕδρας ἰῷ πῆς τ δηγμάτων ἐπινεῖν ἔλκεσιν. ἀνεῖλε δὲ τὸ Δελφικὸν μαντεῖον, ἐπ' ἀνατολὰς ἰέναι, [70] μέχρις εὗ τύχῃ πόμφῳ φύουσι πᾶσι τῇ ὕδρᾳ ἀδρανλήσειν. ἐκείνης γὰρ καθαπλασθέντων, τῶν ἕλκεων ἀπαλλαγήσεσθ. εὗρε γὰρ τ πόμφον, ᾧ τ' ἐπυθέσθην πᾶσι, [71] ἧς ὁ καρπὸς, ὥσπ ῥίζα, ποίκιλος ἐστὶν ὁμοιότης τῷ ποικίλῳ πῶς κεφαλαῖς. ὁπόσους γὰρ ἄν τις δύσηκέρη, φύουσ' αὖθις ἕτερα. [72] καλεῖται μέντοι κα-

A sta, quæ ab Aceſſe nomen habet. Gentile Aceſtæus, & femininum Aceſtæa.

A C E, urbs Phœniciæ. Nomina urbium aut regionum duarum ſyllabarum in κη deſinentia in penultima acuuntur. Hæc poſtea Ptolemaïs appellabatur. Eos autem Cœloſyrias nominebant. Claudius Julius libro primo Phœnicionum refert, Herculem ei nomen indidiſſe. Nam cum ipſi ab Euryſtheo principe difficillimæ injuncta eſſent certamina, laborabat ulceribus, quæ ex venenatis Hydræ Lernææ morſibus acceperat. Delphicum oraculum [à quo medelam poſcebat] reſponſum tulit ad orientem ipſi pergendum eſſe tamdiu, donec inveniret amnem, in quo herba naſceretur Hydræ ſimilis, quam ſi emplaſtri modo imponeret, futurum ut ab ulceribus liberaretur. Invenit fluvium & herbam Apollinis oraculo monſtratam, cujus caulis atque radix varietate macularum & capitibus Hydram imitantur: quot enim aliquis demeteat, tot alia deinde renaſcuntur. Radicem hanc Colo-

Α'ρτεμίσιον. & Ἴσχης & Ἐχεσῆς. Hinc denique Latini ſuum *Sagaſia* deduxerunt, ut egregie oſtendit Pompejus Feſtus. *Sagaſia*, inquit, *quæ nunc appellatur, oppidum in Sicilia eſt; quod ſibi ſtatuit Æneas condidiſſe, propoſito ibi Egeſto; qui eum Egeſtam nominavit. Sed propoſita eſt ei S. littera, ne obſcena lanciæ appellaretur: ut factum eſt in Malvento, quod Beneventum dictum eſt: & in Epidamno, quod uſurpamus Dyrrachium.* Plura de oppidi ſitu & in eo memorabilibus congeſtit Cluverius Sicil. antiq. lib. II.

[65] Α'κη πόλις Φοινίκης.] Urbem hanc quaſi *medelam* nominavit Herculem in mentionem reſtituto ſanitatis: Verum alii nomen urbis Phœnorum lingua dictum fuiſſe cenſent יכד *Acebo*, quod *conſilium* vel *compreſſum* denotat, & reperitur Jud. I: 31. A Joſepho ant. Jud. lib. v. cap. I. Α'κκη appellatur, ſi lacus ſit ſanus. Teſtantur ferme omnes unicum fuiſſe, ſed Demetrius apud Suidam Α'κεφάλων eſſe perhibet, qua de re etiam videndus Etymologus. Oppidum eſt maritimum, Tyro proximum. Plinius lib. v. cap. XIX. *Juxta ſaltum Claudii Cæſarei Ptolemais, quæ quondam Ace.* Scribit tamen Pauſanias in Arcadicis, etiam Aceen in Arcadiæ ſitam eſſe, ubi Orethes ſanatus fuit.

[66] Αὖθις Πτολεμαὶς ἐκαλεῖτο.] Cod. Voſſianus: ὕστερον δὲ Πτολεμαὶς ἐκαλεῖτο. Ace fuit antiquiſſima urbis denominatio, & primum Α'κη, & deinde Πτολεμαὶς appellabatur: Adeo ut hic aliquid excidiſſe videatur, & debere legi. Α'κη ἔπειτα Πτολεμαὶς ἐκαλεῖτο. Stephanus in Δάφνη ex Characis lib. XI. ita refert. Τέτρωται, ὃν Δάφνη ἡ πόλις Συρίας πλησίον Πτολεμαΐδος τῆς Α'κάκης, ἔτερον δὲ Πτολεμαΐδα τὴν Α'κκὼ λεγομένην. Vide quæque noſtrum in voce Πτολεμαὶς. Et Strabon. lib. XVI.

[67] Κοιλοσυρίτας δ' αὐτὰς ὠνόμαζον.] Hæc profecto ſunt ineptiſſima & ridicula, & tamen ſic exhibent libri ſcripti & editi. Nullus dubito, quin ante & poſt hæc verba multa exciderint: nam hoc loco non de Phœnicibus aut Cœloſyriæ incolis, ſed de Acce ſive Ptolemaïdis oppidanis agendum videtur, qui infra Α'κκαῖοι dicuntur. Vix puto hæc eſſe Stephani verba, & ſi ſint, ipſe ab orco eſt revocandus, ut illa in integrum reſtituat.

[68] Κλαύδιος δὲ Ἰούλιος ἐν πρώτῳ Φοινίκων.] Varie hujus Hiſtorici nomen exaratur. In Γενεθλίῳ habet Epitomator: ὡς δὲ Κλαύδ. Ἰούλιος: & in Αἰσμῶν: Κλαύδιος δὲ Ἰούλιος. Ita etiam appellatur ab Etymologici Mag. auctore in Γάδηρα. ὡς φησι Κλαύδιος Ἰούλιος ἐν τοῖς Φοινίκων ἱστορίαις. Verum lege Voſſ. de Hiſt. Græc. lib. III.

[69] χαλεπωτάτων γὰρ ὄντων Εὐρυσθέως ἐν ἀπορίαις ἄλλων ἀθλοτελεῖς, τῷ φ Λερναίας ὕδρας ἰῷ πῆς τ δηγμάτων ἐπινεῖν ἔλκεσιν.] Schedæ Palatinæ & Voſſianæ cum vulgatis cod. non conveniunt, in quibus hoc modo eſt exaratum. Χαλεπωτάτων γὰρ ὄντων τοῦ Εὐρυσθέως ἐπιβουλῆς ἄλλων ἀπορρήτων ἐπιτελεῖν, τῷ φ Λερναίας Ὕδρας ἰῷ πῆς τῶν δηγμάτων ἐπινεῖν ἔλκεσιν. Maxime depravata & mutila in ſcriptis & vulgatis codicibus hæc circumferuntur, ut ne probus quidem ſenſus hinc elici queat. Sufficit tamen hunc locum ita eſſe conſtituendum. Χαλεπωτάτων γὰρ τῶν ἄλλων Εὐρυσθέως ἐπιβουλῆς ἐπιτελεῖν ἔδοξεν, τῷ φ Λερναίας Ὕδρας ἰῷ, πρὸς τοῖς τῶν δηγμάτων ἐπινεῖν ἕλκεσιν. Lucem aliquam affert lacus Apollodori ex lib. II. Δώδεκαγον δὲ ἄθλων ἐπιτάξαι (ſcilic. Euryſtheus) αὐτῷ τὸν Λερναῖον Ὕδραν κτεῖναι.

[70] Μέχρις εὗ τύχῃ πόμφοισι φύουσι πᾶσι τῇ ὕδρᾳ ἀδρανλήσειν.] Miſſe hic legitur in vulgatis; ait recte in ΑΙSS: Μέχρις αὖ τύχῃ πόμφοισι φύουσι πᾶσι τῇ ὕδρᾳ ἀπορρήτοισι. Intelligit ſine dubio Stephanus Draunculum, cujus caulis verſicolor eſt, & maculis reſperſus purpureis adeo ut hydram ſive anguem plane & examuſſim referat. Scholiaſtes Nicandri ad Theriaca. Τὰ ζῶα πάντα βοηθεῖται, ὅταν δήκνηται λάβῃ, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ῥίζῃ πάντα, ἢ δράκοντες ἢ ὄφεις ἢ ἄλλα τοιαῦτα ἕλκη. ἐ μὲν τὸ βλάπτειν πάντα τὰ ὅμοια. πόμφοισι δὲ, κυρίως τὰ ἐρυσίπελα δηλοῖ, ἔστιν ἐρυσίπ. ἕρπης δὲ, κύριον δὲ ὄφεως. Et infra inquit Stephanus: ἐς κακοήθειαν ἡ ῥίζα πάντας ἔοικε ὁμοιότης τοῦ ποικίλου ἐ τοῖς κεφαλοῖς.

[71] Ἧς ὁ καρπὸς, ὥσπ ῥίζα, ποίκιλος ἐστὶν ὁμοιότης τοῦ ποικίλου τοῖς κεφαλοῖς.] Locus eſt corruptus, quem ſchedæ Palatinæ & Voſſianæ ita habent. ἧς ὁ καρπὸς ὥσπ ῥίζα, ποίκιλος ἐστὶν ὁμοιότης τοῦ ποικίλου τοῖς κεφαλοῖς. Poſteriora tamen in MSS non ſunt emendatiora, quæ Caſaubonus ad Athenæum & etiam Salmaſius in Plinianis exerc. ita corrigunt: τοῦ ποικίλου ἐ τοῖς κεφαλοῖς. Caulis igitur Draunculi ſive Ari varietate macularum ſerpentes imitatur: radici vero Draunculi ſive Ari attribuit Claudius Julius κεφαλάς, eſſeque ad inſtar hydræ capitum, ubi ceciſæ fuerint renaſci dicit. Radix autem illa craſſa eſt & rotunda, quæ aliis ad latera adnatis ſe propagat, ut tradunt Herbarii neſcirici, & illi qui ipſam plurimam viderunt. Conſtat igitur illa radix capitibus, hoc eſt bulbis ſive nucleis quam plurimis, quique effoſſi renaſcuntur. Capita de bulbis dici res eſt notiſſima: *capita aliis, capita ulpiis* paſſim apud auctores occurrunt: & apud Græcos, κεφαλαὶ Ὀφιομόρφου & Ὀφιομόρφου μορμοκέφαλοι, quem *anticum* vulgo Latini venenum appellarunt. Apulejus de Dracontia: *Imo radix caput draconis habet.*

[72] Καλοσυρίτιν ἀβρότονον καλεῖτε τοῦ ῥίζου &c.] Locus eſt corruptus, quem ſic emendavit Salmaſius in Plin. exercit. Καλοσυρίτιν ἀβρότονον καλεῖτε τοῦ ῥίζου. Ibidem Colocaſium tam docte deſcripſit, ut nihil agere, qui tam erudite deſcriptioni aliquid addere. Radix igitur illa, ſecundum Claud. Julium, plurimas habet κεφαλάς, qui ſunt bulbi ſeu germina, quos nunc κολοκύντας appellat: quod profecto confundit cum Colocaſia altera quæ faba Ægyptia eſt. Ideo in ſeria-

καλεῖσθαι τὴν ῥίζαν. [71] τὸ δὲ ὑπ' αὐτῆς φυόμενον κι- A
βώριον ἡδὺν ἰδίαν, ἐδωδίμους τε τοὺς φλοιοὺς
παρέχων Αἰγυπτίοις. ἐκεῖ δὲ τὴν Νεῖλον φύεσθαι
πολλή. ἡ δὲ ἐκεῖ τὴν Βῆλον ἕλκη θεραπεύει δυ-
σπάρτα. [74] τριβομένη δὲ μετὰ τῆς ῥίζης, λεπτὸν
ἀναδίδωσιν ἰόν. τέτρω, φησὶν, Ἡρακλῆς B
ἰάσῃ. καὶ καλέσαι τὴν πόλιν Ἄκλεω. τὸ ἐθνι-
κὸν, Ἀκλεῖος, ὡς Βερκλεῖος.

ΑΚΚΑΒΙΚΟΝ τεῖχος, [75] πόλις ἐκεῖ
τοὺς Ἡρακλείους στήλας, ἣν ἔκτισαν Καρχη-
δόνιοι, [76] ὡς ἐρροῦμεν ἐν τῷ ἐκεῖ Σαλμασίου. ὁ C
πολίτης Ἀκκαβικοτειχίτης, ὡς Γορδιοτειχίτης.
καὶ Χολοτειχίτης, ὡς εἰρήσομεν ἐν τῷ χ.

ΑΚΜΟΝΙΑ [77], πόλις Φρυγίας, [78] ὡς Ἀ-
λέξανδρος ὁ Πολυΐστωρ ἐν τρίτῳ περὶ Φρυγίας.
κεῖται δ' αὐτὴν Ἀκμονα τοῦ Μαντέως. [79] ἔστι D
δὲ καὶ Ἀκμόνιον λεγόμενον, ὡς Φερεκύδης.
[80] Ἀκμονίτης δὲ, ἀπὸ τοῦ Ἄκμονος γίνεται.
Ἀκμονεία, ἀφ' ἧς Ἀκμονειάτης. τοῦτο δέ μοι
ἔστω, [81] ἐπειδὴ πᾶσι τοῖς εὖς, ἀπὸ τοῦ ι γίνε-
ται, Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδρέως. ἢ ἀπὸ ἰσοσυλ- E
λάβου γίνεται, Ἄπιμος Ἀπιμέως. Τρίας Τρι-
έως. [82] ἔστι δὲ καὶ Ἀκμόνιον ἄλσος ἐκεῖ Θερ-
μωδόντος, ἐφ' ἧ μάχεται Ἄρης τῇ Ἀθηνᾷ πρὸς
Ἀμά-

Colocasium appellant. Ciborium vero eatum jucundum spectaculum, & edules venas præbet Ægyptiis: plurima autem circa Nilum nascitur: aut illa circa Belum ulcera curatu difficilia sanat: cum radice contrita album succum reddit; quo se Herculem ait sanasse, & urbem hanc ob causam Acen appellasse. Gentile Acæus, uti Bereæus.

ACCABICUS MURUS, oppidum circa Herculeas columnas, quod Carthaginenses condiderunt, uti in vocabulo Salmyce dicturi sumus. Oppidanus inde dicitur Accabicotichites ut Gordiotichites, & Cholotichites, quemadmodum in litera χ inveniemus.

ACMONIA, urbs Phrygiæ, quam Acmon Manci filius condidit, uti prohibet Alexander Polyhistor in tertio de Phrygia. Est & aliud Acmonium de quo Pherecydes testatur. Acmonites derivatur à genitivo Acmonis. Dicitur etiam Acmona, à quo fit Acmonenses; quod à me antea est demonstratum. Nomina in ης deducuntur à genitivo qui in ι definit, Ἀλεξανδρεύς Ἀλεξανδρέως, vel à genitivo parisyllabico, uti ab Ἄπιμος Ἀπιμέως, Τρίας Τριέως. Est item aliud Acmonium nemus, in quo Mars, postquam cum Harmonia rem habuisset, Amazo-

ferius Νεῖλον & ἐκεῖ Βῆλον φύεσθαι tralit, quod Ari Colocasii proprium est, quam Colocasia faba in ipsis amnibus ac paludibus nascatur. Legendum igitur apud eum in sequentibus: Καλοῦσι μέντοι κολόκιον τὴν ῥίζαν, τὸ ὑπ' αὐτῆς φυόμενον κιβώριον. Hic manifeste idem facit Colocasium Arum cum faba Colocasia. ἡ δὲ ἐκεῖ τὴν Βῆλον ἕλκη θεραπεύει δυσπάρτα. Hæc Colocasiæ fabæ, quæ κιβώριον fert nauticum congruit, sed Aro Colocasio prorsus convenit, cui hunc δύναμιν omnes vindicant.

[71] Τὸ δὲ ὑπ' αὐτῆς φυόμενον κιβώριον ἡδὺ ἰδίαν, ἐδωδίμους τε τοὺς φλοιοὺς παρέχον Αἰγυπτίοις.] Totus hic locus, cujus partem commentario præcedente emendavimus, juxta opinionem Salmasii ita est constituendus: τὸ δὲ ὑπ' αὐτῆς κιβώριον ἡδὺ ἰδίαν, ἐδωδίμους τε τοὺς φλοιοὺς παρέχον Αἰγυπτίοις. Non dicit radicem quæ Colocasium vocabatur in cibos admitum ab Ægyptiis, sed Ciborium edules venas ac fila præbuisse. Καλοῦσι vocat caulem ipsum, & quicquid ex radice fungit, atque aquis supereminet. Radix ipsa in fundo Nili est, caulis demetitur ac è Nilo auditur, manditurque, non autem radix avellitur. Sed deinde pro ἴδιαν ἰδίαν reficiamus, auctoritate Strabonis adducti, ἴδιον ἑκάστοις, & quid per *jucundum illud spectaculum* sit intelligendum, lib. XVII. explicat, ubi de hac faba Ægyptia ita loquitur. Οἱ δὲ κατοικοῦντες ἐκεῖνα ἔδεσμα παρέχονται τὸ τε ῥιζῶδες τῶν βολβοειδῶν. ἐσθίουσι δὲ καὶ ὀπτῶντες καὶ ἑψοῦντες, καθάπερ καὶ τὸν τῶν κολοκασίων τὸν κυαμοειδῆ. τὸ συνεκτρέφεται τοῖς φυτοῖς. ἐστὶ δὲ ζωοτρόφον μετρίως, ὡς καὶ πανταχόθεν τὰ τρυφερὰ τῶν ζώων ἐκεῖ τρέφεσθαι.

[74] Τριβομένη δὲ μετὰ τῆς ῥίζης.] Subintellige πάσα. Superius ea voce bis utitur: πάσαν τὴν ὕδρα παραπλησίαν: deinde, ἡ πᾶσα πολύχρηστος πόα. Nunc, Τριβομένη δὲ ἡ πόα μετὰ τῆς ῥίζης. Mendose habet cod. Vossianus: τριβομένη δὲ μετὰ πόας ῥίζης. Similiter etiam Salmasius in Palat. MS. invenit, sed alii codices cum vulgata conveniebant.

[75] Πόλις ἐκεῖ τοὺς Ἡρακλείους στήλας.] Mendum latet in hisce verbis: vel legendum est, πόλις ἐκεῖ τοὺς Ἡρακλείους στήλας, vel πόλις ἐκεῖ τοὺς Ἡρακλείους στήλας ut in cod. Voss. legitur. Alio loco Stephanus hæc habet. Σαλμωνία, πόλις παρὰ τοὺς Ἡρακλείους στήλας. Scylax Cuyandensis periplum sitim sic exorditur. Ἀξιόμεθα δὲ λέγειν Ἡρακλείων στηλῶν τὴν ἐν τῇ Εὐρώπῃ, μεταξὺ Ἡρακλείων στηλῶν τε καὶ τῆς Λιβύης. εἰσὶ δὲ αἱ λεγόμεναι ὑπὸ τῶν Ἡρακλείους στήλαι &c.

[76] Ὡς ἐρροῦμεν ἐν τῷ ἐκεῖ Σαλμασίου.] Neque hic locus se bene habet, sine dubio legendum est: ὡς εἰρήμεθα ἐν τῷ ἐκεῖ Σαλμασίῳ. Sed de hac re in illhoc vocabulo nulla omnino fit mentio. Plurimas in hoc tractu Carthaginensium fuisse colonias & emporia, notius est, quam quod doceri debeat.

[77] Ἀκμόνια πόλις Φρυγίας.] A Ptolemæo lib. v. cap. II. hæc inter magnæ Phrygiæ civitates recensetur, atque inter Juliapolin & Eumeniam collocatur. Et Plinius lib. v. cap. XXIX. *Acmonenses* eodem tractu ponit. Ortelius vero ibidem *Acmonienses* legit.

[78] Ὡς Ἀλέξανδρος ὁ πολυΐστωρ.] Idem auctor & opus à Stephano allegatur in voce Φαρμακία. Vide Voss. de Hist. Græc. lib. I. cap. XXII.

[79] Ἔστι δὲ καὶ Ἀκμόνιον λεγόμενον.] Hæc verba non sunt hujus loci, inferius eadem hoc commate ab epitomatore repetuntur. Fortasse referibendum est: ἔστι δὲ καὶ πόλις Ἀκμόνιον λεγομένη.

[80] Ἀκμονίτης δὲ, ἀπὸ τοῦ Ἄκμονος γίνεται. Ἀκμόνεια, ἀφ' ἧς Ἀκμονειάτης. τοῦτο δέ μοι ἔστω, ἐπειδὴ πᾶσι τοῖς εὖς, ἀπὸ τοῦ ι γίνεται.] Hæc partim sunt confusa & partim mutila. Ἀκμονίτης profecto non deducitur ab Ἄκμονος γίνεται, unde melius Ἀκμόνιος deduci posset. Deinde hoc loco genitile etiam deberet ἐφοφωνεῖν τῷ λόγῳ, ut in Ἄκμων, Ἄκμονος & quam plurimis aliis. Totum hunc Epitomatoris locum ego sic constituerem. Τὸ θηλυκὸν Ἀκμονὶς. Ἀκμόνιος δὲ, ἀπὸ τοῦ Ἀκμόνιος γίνεται. λέγω δὲ Ἀκμόνια, ἀφ' ἧς Ἀκμονιάτης. ἐπειδὴ πᾶσι τοῖς εὖς, ἀπὸ τοῦ ι γίνεται, ὡς Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδρέως.] Male in Vossiano codice ultima verba ita leguntur, Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδρέως.

[81] Ἐπειδὴ πᾶσι τοῖς εὖς ἀπὸ τοῦ ι γίνεται.] De hoc etiam nunc fusius egimus in vocabulo Ἄλσος, quo nunc lectorem ablegamus.

[82] Ἔστι δὲ καὶ Ἀκμόνιον ἄλσος ἐκεῖ Θερμωδόντος, ἐφ' ἧ μάχεται Ἄρης τῇ Ἀθηνᾷ, πρὸς Ἀμαζόνας ἐκεῖ, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν δ' Ἐπιτόμῳ.] Vulgati codices scripta non respondent, in quibus hoc modo exaratum est. Ἔστι δὲ καὶ Ἀκμόνιος ἄλσος ἐκεῖ Θερμωδόντος, ἐφ' ἧ μάχεται Ἄρης πρὸς Ἀμαζόνας ἐκεῖ. Sed veri speciem tibi scripti non habent, uti colligi potest ex loco Apollonii à Stephano citato.

Δὶς δ' ἐν ἤθεσι ἶσον Ἀρηϊφ Ἀγρολέϊ π
Νειμφεῖ, ὅτ' Ἄρει φιλοπτολέμοις νίκα κέρσας
Ἄλσεϊ Ἀκμονίοιο μετ' ἀγχόθι ἰοκτόνοιο.

ζενυς ἔσχεν, ὡς Ἀπολλώνιος ἐν δευτέρῳ. [86] Ὁ δὲ κέκλησται, ἐρήσεται ἐν τῷ περὶ Γαύλου πεδίου. [84] τὸ ἐθνικὸν ἀμφιδεξέτης, καὶ Ἀκρωνιδεύς, ἢ Ἀκρώνιος. A zones genuit, ut Apollonius l. II. perhibet. Unde nemus illud nomen habeat dicetur, cum de Deantis campo loquimur. Gentile duobus modis videtur posse efferri, Acmonientis & Acmonius.

[87] Ἀκόναι, πολίχνιον πλησίον Ἡρακλείας. λέγεται καὶ ἀκόνιφον, ὁ οἰκῶν τὰς Ἀκόνας. τὸ ἐθνικὸν Ἀκονίτης, τὸ θηλυκὸν Ἀκονῖτις. Ἔστω γάρ τις νῆσος Διὸς Φέρεσθαι μὲν [85] τῷ μενδοφήμῳ παιδικῷ, ἢ τῷ πάνυ σοφιστῇ μαγίστρῳ Πέτρῳ, κειμένη δὲ καλλιστρὺ τῆς εὐδαίμονος πόλεως Χαλκηδόνος. Ὀνομάκλησις ἢ διὰ τὸ πολὺ τῶν ἐν αὐτῇ πέτρας ἀκόνας πιπτομένων λίθων. [87] λέγεται καὶ ἀκόνιτον ἐλληβόρου φάρμακον, [88] ὡς ACONÆ, oppidulum prope Heracleam. Per circumlocutionem oppidanus dicitur, qui Aconas incolit. Gentile Aconites, fœmininum Aconitis. Nam hoc nomine insula quædam est eximia apud celeberrimum patricium & sapientissimum magistrum Petrum, quæ è regione Chalcedonis urbis opulentæ sita est, nomen habens ex eo quod multi ibi lapides nascantur, ex quibus Ἀκόνη, id est, cotes parantur. Appellatur etiam aconitum medicamentum venenosum, de

Ad hæc verba ita scribit Scholiastes. Ἀκμονία, νυμφίου Νικῆς. ἐξ [lic lego] ἧς ὁ Ἀκμόνιος ἐκεῖθεν φησὶ φησὶ Φερεκύδης. Et mox hæc sequuntur: ἐστέον ἄλλως Ἀκμόνιον ἐκλαμπτὸν Ἐπιτομάτωρ. ἐν δὲ τῷ περὶ Θεσσαλίας, μάρτυρα αὐτὸν Φερεκύδης ἐν β'. Ex hoc Scholiastæ loco manifeste satis apparet, illa Epitomatoris verba, ἔστι δ' ἄλλο Ἀκμόνιον λεγόμενον, ὡς Φερεκύδης, uti antea diximus, ibi nihil ad rem facere, cum idem illud sit Acmonium, de quo nunc loquitur, uti testimonio Pherecydis satis comprobavit.

[85] Ὁ δὲ κέκλησται, ἐρήσεται ἐν τῷ περὶ Γαύλου πεδίου.] Salmasius in schedis Palatinis invenit: ὁ δὲ κέκλησται, ἐρήσεται ἐν τῷ περὶ Δεσσαλίου πεδίου. Codex Vossianus mihi exhibuit: ἐν τῷ περὶ ἑ Γαύλου πεδίων. Hic locus itaque in editis & manu exaratis libris profligatissime est corruptus, ut ante me observavit doctissimus Xylander, qui in præfatione ad lectorem in suam Stephani editionem, varia Epitomatoris loca enumerans, inter alia etiam hunc allegat, de quo conqueritur Epitomatorem lectorem amandare ad Γαύλου πεδίον, quo si se ipsum convertat, nihil prorsus eorum quæ pronuntiantur, ac ne rei quidem umbram inventurum. Sed mirum est ipsi huic locum de mendo non fuisse suspectum, cum ex fabulæ narratione certo certius conjici possit, Stephanum de hujusmodi campo, qui præterea in rerum natura non exstat, nunquam mentionem fecisse. Hic locus ergo ita sanari debet: ὁ δὲ κέκλησται, ἐρήσεται ἐν τῷ περὶ Δεσσαλίου πεδίῳ. Stephani verba in hac voce ita ex libris MSS sunt legenda. Δεσσαλίου πεδίον Φερεκύδης. Ἀκμονία δὲ ἡ Δεσσαλικὰ φασὶν ἀδελφὸς, ἀφ' οὗ τὸ Δεσσάλιον, καὶ Ἀκμόνιον ἄλσος. Jam manifeste liquet, Epitomatorem, licet alio lectorem rejecerit, eum tamen inanem non dimisisse.

[84] Τὸ ἐθνικὸν ἀμφιδεξέτης, καὶ Ἀκρωνιδεύς, καὶ Ἀκρώνιος.] Præter duo hæc gentilia, alia insuper duo de hac urbe commodissime juxta Stephani canonem formari & deduci possent: nam ab Ἀκρωνία (ita enim etiam illud oppidi nomen scribitur) fit Ἀκρωνιάτης. Præterea conditori nomen fuit Ἄκρων, quod frequentissime pro gentili usurpatur, uti præsertim in Ἀκράγας observare licet. Ἀκράγας, ὁ Θεσσαλὸς, ἀπὸ Ἀκράγαντος. Ἄκρων ὁ καὶ ἐθνικὸς, ὡς Ἄκρων, καὶ Ἀκράγας ὁ Μαῖος, καὶ Γάιος. Et infra in eadem lectione inquit. λέγεται καὶ Ἀκρωνιδεὺς τὸ ἐθνικὸν, ὡς Ἀμφιδεξιδεύς. καὶ Ἀκρώνιος, καὶ Ἀκράγας ἔθνος. Illa autem gentilium differentia etiam cerni potest in vocabulis Ἄκρων, Ἄκρων, & aliis locis quam plurimis. Similiter ab Ἀκρώνα gentilia derivari possunt Ἄκρων, quod eodem modo sanari ut conditoris nomen, Ἀκρώνιος, Ἀκρωνιάτης, & Ἀκρωνιδεύς. Quod si de ultimo gentili non sit dubitandum, in mendi suspicionem veniunt codices Ciceronis, qui in oratione pro L. Flacco aliquoties ACMONENSIS legunt. *Citat Præco voce maximum legatos Acmonenses. Idem laudationem, quam nos ab Acmonensibus Flacco datam proferebamus, falsam esse dicebat.* Ciceronem loqui de hac Phrygiæ civitate omnino ambigi non potest, ita enim ille in eadem oratione. *Hic ego, judices, si vos Acmonensium decretis, si exercitum Phrygum literis permovere posserem, vociferarer, & quantum maxime possem, contenderem.* Hinc aperte liquet Ciceronem Phrygiæ Acmoniam intelligere: sed hunc ille error, quod imperiti librarii exisiimarunt urbis nomen *Acmona*, non vero *Acmonia* dici; & an non eundem errorem enarrarit Gruterus vehementer me dubitare facit tertius index post illam editionem, quam notis illis auxit, nam ibi hoc modo excusum est: *Acmona, civitas Phrygiæ.* Alii multo fœdiori mendo corrupterunt editiones Victorii, Pauli Manutii, & Caroli Stephani in quibus legitur *Æmonenses*, & aliis casibus & numero *Æmonenses, Æmonensium* &c. Neque aliter edi curavit Gabriel Faernus qui ex operibus Ciceronis solam orationem pro Flacco recensuit & notis illustravit. Deduci posset illud gentile ab Æmonia vel Ἀιμονία cujus gentile est Αἵμων. Stephanus in Ithace voce. λέγεται δὲ Αἱμονιάδης τὸ θηλυκὸν, ὡς Λαρισσιάδης. καὶ Αἱμόνιος. καὶ Αἵμονες ἔθνος. Sed Æmonia & inde gentile Æmonensis nihil ad rem faciunt, cum illud antiquum Thessaliæ, atque hoc Thessalorum nomen sit, & Cicero non de Thessalia, sed de quodam Phrygiæ oppido loquatur. Idem mendum occurrit etiam apud Plinium. Vide comment. 77. Nisi prævaleat authoritas hujus nummi quem nuper vulgarunt Parinus & Spanhemius, in quo excusum est AKMONEΩN, unde in casu recto contra Stephani canonem Ἀκμονεὺς deducitur.

[87] Ἀκόναι, πολίχνιον πλησίον Ἡρακλείας.] Recte inquit, prope Heracleam: num inter doctos lis est, an Aconæ non fuerint portus Heracleæ. Solinus cap. XLIII. *Segnis flexus ostia in Phrygia, difficilique à plerisque Samothracum, exordium fuit Mæandri fluvii, in quo oppidum Heraclea adpositum Lyco flumini: & Aconæ portus, qui proximorum gravissimus usque eo celebris est, ut noxias herbas aconita illinc nominemus.* Strabo lib. XII. tribuitur Heracleam portum habuisse commodum. Ἡ δὲ Ἡράκλεια πέλας ἐστὶ λιμένος. Vide & Athenæum libro tertio cujus locum mox producam. Ammianus Marcellinus: *Ultra hos locos Acherusius sinus est, quod accolæ μαχαιρίδιον appellant, & portus Aconæ.*

[88] Τοῦ παιδαγωγοῦ παιδικῷ, καὶ τοῦ πάνυ σοφιστοῦ μαγίστρῳ Πέτρῳ.] Xylander in suo indice distinguit inter Patricium, & magistrum Petrum, cum tamen hæc nomina tanquam tituli honoris & dignitatis, non sint separanda, sed τῷ Πέτρῳ tribuenda. Haud absimili modo legimus apud Photium in Olympiodoro. Ἦλθε δὲ ὁ μαγίστρος ἐπὶ πατρικίοις, τῷ βασιλεῖ τῶν Ῥωμαίων. *Huius vero patricius & magister Romam venisse.* Adeo ut quis simul magistri & patriciatitulo insigniri posset. Sed rectius Stephanus patriciam dignitatem magisterio præposuit.

[89] Λιγέται ἐ ἀκρωνὶς ἐλληβόρου φάρμακον.] In Aldina & Florentina pessime excusum est: λιγέται ἐ ἀκρωνὶς ἐλλη-

βόρου

[88] ὡς Ἀθήναιος ἐν τῷ τρίτῳ Δειπνοσοφιστῶν. ἐπὶ τοὺς φοφαγένητας τὸ πήγανον, [89] μηδὲν πάσχειν ὑπὸ τοῦ κωνείου. [90] κληθῆναι δέ φασι, διὰ τὸ φοφύεσθαι ἐν τόπῳ ἀκόναις καλουμένῳ, ἐγγὺς τῆς Ἡρακλείας.

A de quo Athenæus lib. III. Deipnosophistarum perhibet, rutam edentes ex venenato poculo nihil mali pati. Idem illud sic appellari scribit, quia nascitur in Aconis: ita enim locus quidam, Heracleæ vicinus, nuncupatur.

Ἀ ΚΟΝΤΙΟΝ [91], πόλις Ἀρκαδίας, B ἀπὸ Ἀκοντίου τοῦ Λυκάονος. ἔστι δὲ ἕτερα Εὐβοίας, ὡς Ξενοφάνης, καὶ Ἀνδροτίων ὀγδόῃ. [92] τὸ ἐθνικὸν Ἀκοντιεύς, ὡς Δολιχιεύς. Σαμηεύς. καὶ Ἀκόντιος, ὡς Βυζάντιος. καὶ Ἀνακτόριος.

ACONTIUM, urbs Arcadiæ, quæ ab Acontio Lycaonis filio nomen accepit. Est & alia Eubœæ, uti testantur Xenagoras & Androtio lib. VIII. Gentile Acontiensis, uti Dulichiensis, Suniensis: & Acontius, quemadmodum Byzantius & Anactorius.

C

Ἀ ΚΟΥΤΕΙΑ [93], πόλις Ἰβηρίας, καθὰ Στράβων ἐν τῷ τρίτῳ. [94] τὸ ἐθνικὸν Ἀκυτανοῖ, ὡς αὐτός. ἔοικε δὲ τὸ ι καλὰ πλεονασμὸν ἔχειν.

ACUTĪA, oppidum Iberiæ, auctore Strabone libro III. Gentile, Acutani, ut idem perhibet. Videtur autem illud I per pleonasmum habere.

Ἄ ΚΡΑ [95], Ἰαπυγίας πόλις, καθά τινας Ὑδροῦσα λεγομένη. δεύτερα, ἔστι δὲ ἑτέρα ἐν αὐτῇ ἔχουσα λιμένα Βρεντήσιον. ἔστι δὲ καὶ Ἰταλίας. [96] τρίτη ἐστὶ Συρακουσίων κλῆσμα, Εὐβοίας.

D

ACRA, urbs Japygiæ, quibusdam Hydrusa dicta. Secunda est & altera in sese habens portum Brundisium. Est etiam in Italia. Tertia Syracusanorum est opus, Eubœæ.

πέρας φάρμακον. Proprie enim ἀκόνιον coticulam sive cotem denotat. Sed hæc vox apud Dioscoridem lib. v. aliam signi ficationem habet. Γίνεται δὲ ἡ χλωρὶς ἐξ αὐτῆς ἡ ἀκόνιτος αὐτοῦ τοῦ ὑφηλοτέρου πόδος ἐπιπέδου. Videtur hoc loco esse medicamentum, quo oculorum vitia curari & tolli putant.

[88] Ὡς Ἀθήναιος ἐν τῷ πρὸ τρίτου Δειπνοσοφιστῶν.] In scriptis codicibus libri numerus deest, legiturque hunc in modum: ὡς Ἀθήναιος ἐν τῷ πρὸ Δειπνοσοφιστῶν. Locus tamen eodem libro apud Athenæum exstat, ad quem locum Casaubonus Stephani ita verba, quæ ipsi ita videntur constituenda. Λέγεται δὲ ἀκόνιτον δηλητήριον φάρμακον, ὡς Ἀθήναιος ἐν τῷ τρίτῳ Δειπνοσοφιστῶν, ἐφ' ὧν τοὺς καταφαγόντας τὸ πήγανον, μηδὲν πάσχειν ὑπὸ τοῦ κωνείου. Non puto tamen hunc locum ita debere aut posse emendari: nam quo referendum sit illud μηδὲν πάσχειν non video; fortasse typothetarum σφάλμα irrepsit, & pro eo vir doctissimus voluit μηδὲν πάσχειν δύνε, quod tolleret posset: cum tamen vulgata lectio nihil contineat quod sit culpandum.

[89] Μηδὲν πάσχειν ὑπὸ τοῦ κωνείου.] Certe certius post hæc verba, quædam exciderunt: nam in allegatis ex Athenæo verbis necessario fieri debet mentio de Aconito. Hic erat Stephani locus, Athenæi locum de Aconito producere, uti liquet ex præcedentibus. Hic locus itaque ex eo sic est supplendus. Λέγεται δ' ἀκόνιτον δηλητήριον φάρμακον, ὡς Ἀθήναιος ἐν τῷ πρὸ τρίτου Δειπνοσοφιστῶν, ἐφ' ὧν τοὺς καταφαγόντας τὸ πήγανον, μηδὲν πάσχειν ὑπὸ τοῦ κωνείου ἢ τοῦ ἀκονίτου.

[90] Κληθῆναι δέ φασι, διὰ τὸ φοφύεσθαι ἐν τόπῳ Ἀκόναις κ.τ.λ. &c.] In Vossiano MS. legitur, exigua mutatione, διὰ τὸ φοφύεσθαι ἐν τόπῳ. Locus in videtur reingenuus: κληθῆναι δέ φασι, διὰ τὸ φοφύεσθαι ἐν τόπῳ &c. Nam refert hoc Athenæus, vel potius Athenæus ex Theopompo, qui libro XXXVIII. Historiæ suæ narrat, Clearchum tyrannum per vim multos palam necavisse, & quam plurimos venenata potione per insidias è medio sustulisse: cum vero innotuisset omnibus propinandi hujus veneni amoris specie fœvus tyranni mos, priusquam ex ædibus progrederentur, esu rutæ sibi caviisse, cujus præsidio nihil lœderentur, vel qui aconitum bibissent. Et denique subjungit Athenæus: ὃ κληθῆναί φησι διὰ τὸ φυτὸν ἐν τόπῳ Ἀκόναις γεννᾶσθαι, ὃν καὶ τῶν Ἡρακλείων. Sed Etymologici Magni auctor Aconitum in montibus Aconatis in Mariandynorum finibus nasci affirmat, cujus verba, quia corrupta sunt, emendata adjiciam. Ἀκόνιτον, βοτάνη δηλητηριώδης. ἐν ὄρεσι Ἀκονατίοις ἐφυε τῶν Μαριανδυνικῶν φύσεως. Procul dubio hæc hausit ex Nicandro, qui de Aconito ita scribit.

Γένος οὐ κακοεργὸν, φυλακτεράων ὄφι βόσκει
Πολλάκις ἠλιφάοντι ἐν κρημνοῖσιν, ὅθ' οἱ Ἀκταίοις

Τέλσ λίθῳ Ἀκόνῃθεν ἀνειλέσσατο δρέπανησι.
Hoc est, vertente Salmasio:
Sæpe Phalangearum nemorosa in vallibus Idæ
Thelyphonum invenias, & Cauamorum: Aſt Aconarium
Per petricas cautes nigra longe Aconita legantur.

[91] Ἀκόντιον, πόλις Ἀρκαδίας.] Hujus oppidi mentionem facit Pausanias in Arcadicis, sive lib. VIII.

[92] Τὸ ἐθνικὸν Ἀκοντιεύς, ὡς Δολιχιεύς, Σαμηεύς.] In legunt MSS. & omnes vulgati codices, sed mendose, reponendum est: τὸ ἐθνικὸν Ἀκοντιεύς, ὡς Δολιχιεύς, Σαμιεύς.

[93] Ἀκούτεια, πόλις Ἰβηρίας, καθὰ Στράβων ἐν τῷ τρίτῳ.] Frustra apud Strabonem Ἀκούτειαν quæres: Aquitaniæ invenies apud Geographum libro citato. Καταφθείρει τε μὴ τὰς αὐτὰς ἅμιλλας, εἴπερ Οὐέτθωνες ἦσαν Οὐακκαῖοι, οὓς ὁ Δουρίας βαίνει, καὶ Ἀκουτανοὶ πάλιν οἱ Οὐακκαίων ἔχουσι λεγόμενοι. *Ab his versus septentrionem sunt Carpetani, deinde Vettones & Vaccæi, per quos Durius fluit, terbonem Vaccæorum Acontiam peribens.* Sed merito quis suspicetur, inquit Casaubonus ad hunc locum, legendum apud Strabonem Ἀκόνιον.

[94] Τὸ ἐθνικὸν Ἀκυτανοί, ὡς αὐτός.] Facillimè observari potest referibendum esse: τὸ ἐθνικὸν Ἀκυτανικόν. nam mox subjicit Epitomator, ἔοικε δὲ τὸ ι πρὸ τοῦ πλεονασμὸν ἔχειν. Verum hujusmodi gentile mihi ab hoc oppido non videtur posse formari. Imo mirum est, inquit Casaubonus, Ἀκυτανικὸν apud nostrum ab illa urbe dici: cum ille perpetuo sic appellet Aquitanos, gentem quamvis τοῖς Ἰβηρσι συγγενεστάτην, tamen in Gallia sitam.

[95] Ἄκρα, Ἰαπυγίας πόλις, καθά τινας Ὑδροῦσα λεγομένη. δεύτερα ἐστὶ καὶ ἑτέρα ἐν αὐτῇ ἔχουσα λιμένα Βρεντήσιον. ἔστι δὲ καὶ Ἰταλίας. τρίτη ἐστὶ Συρακουσίων κλῆσμα, &c.] Hic locus in scriptis & editis exemplaribus pessimè depravatus circumfertur, adeo ut neque sana sit nostra interpretatio, quam ei affinximus: Et ut optime observat Cluverius, hæc verba, præterquam quod ipsius auctoris erroribus conspersa, miscre etiam partim luxata, & partim mutilata sunt. Ἄκρα Ἰαπυγίας in Italia intellexit: in eo an oppidum fuerit, aut quid tandem dicere voluerit, aut qua ratione Hydruntum Brundisiumque urbes ei admiscuerit, plane non liquet: nisi quod Japygiæ peninsulæ duæ præcipuæ fuere urbes, quarum altera Hydrus, altera Brundisium dicebantur; quarum hæc etiam portu fuit insigni nobilis, ut ipse testatur in voce Βρεντήσιον. Reliqua ex parte ita posse restitui. Ἔστι δ' ἑτέρα ἐν Σικελίᾳ. τρίτη ἐν Σικελίᾳ Συρακουσίων κλῆσμα. τετάρτη . . . πέμπτη Εὐβοίας. Ἕκτη Σκυθίας. Ἑβδόμη Κιμμερίας. ὀγδόη Ἀναστασίας.

[96] Τρίτη ἐν Συρακουσίων κλῆσμα.] Jam reficiendum: τρίτη ἐν Σικελίᾳ Συρακουσίων κλῆσμα. Sed hunc Siciliæ civitatem, uti idem vir doctus observat, non singularis, ut reliquæ

Σείας. [97] ἕκτη Σκυθίας. ἑβδόμη Κύπρου. [98] ὀγδόη Ἀκαρνανίας. [99] τὸ θηλυκὸν Ἀκραία. καὶ τὸ ἐθνικὸν Ἀκραῖος. ἑνάτη ἐστὶν Ἄκρα, ὑπὲρ Ἀντιόχειαν, ἡ καὶ Δάφνη. [1] Ἀκραῖοι οὖν οἱ ἐξ αὐτῆς ἐκαλέσθησαν. δεκάτη ἐστὶ [2] πέραν τοῦ Τίγρητος Ἄκρα. Ἀρριανὸς ἐκκαιδεκάτην.

Sexta Schytiæ: septima Cypri: octavo Acarnaniæ. Femininum Acræa, & gentile Acræus. Nona, Acra supra Antiochiam circa Daphnen sita est: cives inde Acraïtæ appellabantur. Decima, Acra trans Tigrim est condita, cujus Arrianus lib. XVI. meminit.

ΑΚΡΑΓΑΝΤΕΣ [3], πόλεις πέντε. Σικελίας, [4] ἀπὸ ποταμοῦ παρρέοντος. [5] φησὶ γὰρ Δῶρις, ὅτι αἱ πλείσται τῶν Σικελῶν πόλεων, ἀπὸ τῶν ποταμῶν ἐπονομάζονται, Συρακοῦσαι, Γέλαι, Ἱμέραι, Σελινοῦντες, καὶ Φοινικοῦντες, καὶ Ἐρύκιον, [6] καὶ Κάμικον, [7] Ἅλυκόν τε καὶ Θέρμον, καὶ Καμαρῖνα, ὡς καὶ ἐν Ἰταλίᾳ. οἱ δὲ ἀπὸ Ἀκραγαντίνου τοῦ Διὸς, καὶ Ἀστερόπης τῆς Ὠκεανοῦ. ἔστι δὲ Θρᾴκης, καὶ Εὐβοίας, καὶ Κύπρου, καὶ Αἰτωλίας. Πολύβιος δὲ, τὸν ποταμὸν καὶ τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς χώρας ὀνομάζεσθαι Ἀκράγαντα, διὰ τὸ εὔγειον. τὸ ἐθνικὸν Ἀκραγαντῖνος, ὡς Ἰχαδῖνος, Ταραντῖνος, ὡς φησιν Ἡρωδιανός.

ACRAGANTES, urbes sunt quinque; quarum una Siciliæ, quæ à flumine prælabente nomen habet. Ait quippe Duris, pleraque Siculorum urbium ab amnibus nomina accepisse: Syracusas scilicet, Gelam, Himeram, Selinuntem, Phœnicuntem, Erycen, Camicum, Halycum, Thermum, & Camarinam, & similiter etiam in Italia fit. Alii vero dictam existimant ab Acragante, Jovis & Asteropes, Oceani filiæ, filio. Est & alia Thraciæ, & Eubœæ, & Cypri & Ætoliæ. Polybius vero perhibet fluvium & urbem à regione Acrage, propter terræ fertilitatem, nomen obtinuisse. Gentile Agrigentinus, ut Ichanitus, Tarentinus, quemadmodum Herodianus tradit.

ΑΚΡΑΙ-

ACRAI-

reliquæ per terrarum orbem urbes, sed pluralis numeri habuisse nomen Ἄκραι, testes sunt auctores Græci & Latini, quotquot ejus meminerunt. Conditas fuisse à Syracusanis Acras testis est Thucydides lib. VI. his verbis. Ἄκραι δὲ ἐκ Κασμένης ἐπὶ Συρακουσίων ἐκτίσθησαν. Ἄκραι δὲ ἐξήκοντα μὲν Συρακουσῶν. Κασμένη δὲ ὀγδοήκοντα μὲν Ἄκραι. Hoc est: *Acræ & Casmenæ à Syracusanis sunt conditæ: & quidem Acræ* LXX. *annis post Syracusas; Casmenæ vero prope* XX. *annis post Acras.* Cluverius *Acras* fuisse statuit apud Cœnobium, quod inter duo oppida, quibus vulgaria vocabula *Noto* & *Avola*, vulgo incolis dicitur *Santa Maria d'Arcia*: quod & ipsum antiqui *Acrarum* nominis vestigia servare videtur. Edito in loco sitas fuisse *Acras*; unde etiam haud dubie nomen eis quæsitum; testatur Silius lib. XIV. hisce verbis:

Non Thapsos, aut tumulis glacialibus Acra
Defuerunt.

[97] Ἕκτη Σκυθίας.] Puto eundem esse locum, quem Ptolemæus lib. III. cap. V. in Sarmatia Europæa collocat, post Isthmum qui juxta Carcinitum fluvium est.

[98] Ὀγδόη Ἀκαρνανίας.] Hujus meminit Polybius lib. V.

[99] Τὸ θηλυκὸν Ἀκραία, καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἀκραῖος.] Hæc ita videntur transponenda. τὸ ἐθνικὸν Ἀκραῖος, καὶ τὸ θηλυκὸν Ἀκραία.

[1] Ἀκραῖοι οὖν, οἱ ἐξ αὐτῆς ἐκαλέσθησαν.] Salmasius ad oram sui codicis variis modis illud gentile formavit: Ἀκρήσιοι ἀκρίσιοι ἀκρεσίοι pro Ἀκραῖοι. De illo tamen postea videtur dubitasse, scribens *Hesio* efferendum, Ἀκρέσιοι uti Hadrianus. Verum denique addit, se in antiquo MS Palatino invenisse Ἀκρήσιοι, & in alio, ut exhibent vulgati codices, Ἀκραῖοι.

[2] Πέραν τοῦ Τίγρητος.] Palatini manu exarati codices habent, πέραν τοῦ Πίγρητος, & ita etiam mihi Vossianus cod. exhibuit. Duplicem hanc scripturam agnoscit Eustathius ad Dionysium pag. 124. cujus verba hunc in modum sunt emendanda. Ἄλλοι δὲ τὸν ὑέρχυνον μετὰ τοῦ Π γράφουσι. καὶ ἐν μέσῃ τούτων γραφῇ παρά τε τῷ Ἡλιοδώρῳ, καὶ παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρεῦσι. καθὸ καὶ τὸ Πακτωλὸν ἀπὸ τοιαύτης γράφουσι τινες. τὸν ποταμὸν δὲ Εὐφράτην καὶ τὸν Τίγρητα, ἐν οἷς μετὰ τοῦ Β γράφουσιν Ἀττικοὶ ἀπόγονοι. ἴσα δὲ Μακεδονικὰ ἀπὸ τοῦ ἐπιχωρίου πλησίον ὁ Πίγρης, ὃς παρέστησε τὸν Ξέρξην. Locus Arriani exstat lib. VII.

[3] Ἀκραγᾶς.] Acragas Græcis, Latinis vero hæc urbs *Agrigentum* dicitur. Plinius, lib. III, cap. VIII: *Oppidum Agragas; quod Agrigentum nostri dixere.* Vulgo hodie vocatur *Girgenti*, & Variantibus, more incolarum, vocalibus *Girgenti*, ac *Giorgenti* etiam dicitur. De ortu hujus urbis vide Thucyd. lib. VI. Marcianum Heracleensem in Περίπλῳ: Et Polybium lib. IX. Sed opulentiam simul & luxum Agrigentinorum eorumque urbis magnificentiam pluribus describit verbis Diodorus Siculus lib. XIII, quæ huc transcribisse nimis longum foret. Cicero in Verrem lib. IV, nonnulla illius urbis templa & simulacra recenset, quorum hodie permultæ reperiuntur reliquiæ. Sed singularum ad hanc urbem fabricarum situs atque monumenta cui cognoscere libeat, is adeat hujus urbis descriptionem, quam doctissimus Fazellus rerum suarum Sicular. decad. I, lib. V, cap. I, inseruit accuratissimam. Cæterum urbs hæc tam magna, tam potens, tamque magnifica à Carthaginensibus expugnata simul & direpta diruptaque fuit, uti Diodorus prædicto lib. refert.

[4] Ἀπὸ ποταμοῦ παρρέοντος.] Pindarus Olympiorum ode II, dulcissimo carmine idem tradit, cum inquit.

Καὶ ἐργατὰς ἱππείου θυμοῦ,
Τοὶ καὶ ἔχει ἔκκριτον
Πολιτᾶν Σικελίας τ' ἔρεισμα
Ὀφειλόμενος, πίειν τ' ὕδωρ
τὸ ῥεῖθρον αἰγλᾶεν, πολίταις
τε ὁ χρύσωμα κῦδος
Ἐνθάδε ἐπ' ἀρετᾷ.

Ad hæc ita Scholia. Ἀρίσταρχος τὸν πάλαι ἔκκριτον πολιτῶν ἐπιχωριάζοντα φησι, διὰ τὸ ἀνάπλεως εἶναι τοῦ ποταμοῦ Ἀκράγαντα. τὸν γὰρ ἐκφαυλίσαι ὁ πάλαι τὸν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ὄντα. Hoc est: *Aristarchus ait, urbem (scilicet Agrigentum) olim dici habitatorum suorum, quod ejusdem sit cum fluvio Acragante nominis: Cognominatum quippe urbis à fluvio exstat.* Vide etiam Ælianum Variar. histor. lib. II, cap. XXXIII.

[5] Φησὶ γὰρ Δῶρις.] De hoc scriptore ejusque scriptis vide Voss. de Hist. Græc. I. cap. XV. Meminit Stephanus alterius cujusdam Duridis, qui in cataclysmum Ephori epigramma composuit. Vide in voce Σῦρις.

[6] Καὶ Κάμικον.] Sic editio habet Aldina & Basileensis: Ast in Florentina mendose, καὶ Κάμικον excusum est.

[7] Ἅλυκόν.] Puto Epitomatorem ex Duride errare, qui urbem Halycum ad nomen ejusdem nominis ponit: nulla enim hoc nomine urbs aut Græcis aut Latinis scriptoribus ad hanc fluviam, qui nunc vulgo *Platani* dicitur, memoratur. Credo hanc debere intelligi, quam alio loco Epitomator Ἅλυκαν nominat, & inter Lilybæum & Eryca collocat. Ἅλυκαι, πόλις Σικελίας. Θουκυδίδης δὲ καὶ Ἔφορος καὶ Ἀντίοχος.

Α'ΚΡΑΙΦΙΑ [a], πόλις Βοιωτίας. ὁ δὲ, Α
Α'κραίφιον. [b] Παυσανίας δὲ Α'κραίφνιον, καὶ
βδετέρως. ἦν δ' ὁ τοῦ Α'θάμαντος καὶ Θεμιστοῦς
παῖς, ἢ τοῦ Α'κραιφίου καὶ Α'πόλλωνος. [c] καὶ ὄρος
πλησίον ὁμοίως Π[ρ]οὶς παιδὸς αὐτοῦ ἐκ Εὐξίππης.
[d] ἢ ὅτι λυτῷ ὀκεῖ βελομένῳ πιεῖν, φοβε- Β
πῶς ὁ κάπρος ἐπέλυσε. τὸ ἐθνικὸν Α'κραιφιεὺς, καὶ Α'κραίφιος. ἔστω δὲ Α'πόλλων πρωτ. καὶ Α'κραιφιάς, ὡς Σανιὸς, Σανιάς. καὶ Α'κραιφὶς λίμνη. Ἔφορος δὲ ἐκ Α'κραιφνίας καὶ Α'κραιφνεώτας. Θεόπομπος δὲ, τὰ C
Α'κραίφνια φησι. τὸ ἐθνικὸν Α'κραιφνιώτης.

Α'ΚΡΙΛΛΑ [e], πόλις Σικελίας ἐκ πόρρω Συρακουσῶν. τὸ ἐθνικὸν Α'κριλλαῖος, ὡς Α'γύλλα Α'γυλλαῖος.

Α'ΚΡΟ'ΘΥΝΟΙ [f], πόλις ἐπὶ τῷ ἄκρᾳ D
τοῦ Α'θω. τὸ ἐθνικὸν Α'κρόθυνος, καὶ Α'κροθυνίτης. [g] ἔστι δὲ καὶ τὸ Κρῶς. [h] πόλις δέ ἐστιν Α'ράβων. τὸ ἐθνικὸν Κρώτης. νόμος Δωρὶς τοῦ ω.

Α'ΚΡΟΚΟ'ΡΙΝΘΟΣ [i], ἀρσενικόν. ὁ δὲ E
καλοιοῦντες Α'κροκορίνθιοι. λέγεται δὲ καὶ Κορίνθιος, ὡσαύτως.

Α'ΚΡΟ-

ACRÆPHIA, urbs Boeotiæ, quam alii Acræphium appellant; alii Pausanias Acræphnium & genere neutro. Erat autem ab Athamante, sive ab Acræpheo Apollinis filio condita. Et nomen ajunt nomen datum à Proo ejus filio, quem ex Euxippe genuit: vel quod Latonam cupientem ibi parere aper interveniens ἐπέλυσεν, id est, pavore perculit. Gentile Acræphiensis, & Acræphius: hoc enim titulo Apollo colitur: dicitur & Acræphias, uti Sunicus Suniás, & Acræphis palus. Ephorus vero & Acræphnias & Acræphneotas agnoscit. Theopompus urbem Acræphnia plurali numero appellat, & gentilie Acræphniensis.

ACRILLA, urbs Siciliæ non procul à Syracusis. Gentilie Acrillæus, quemadmodum Agylla Agyllæus.

ACROTHYNI, urbs in cacumine Athonis sita. Gentile Acrothynius & Acrothynites: eodem modo derivatur quemadmodum à Crôs, quæ Arabum civitas est. Gentile Croïtes, & præfectura cum Omega effertur.

ACROCORINTHUS, masculini generis est. Incolæ Acrocorinthii appellantur. Sed simpliciter etiam Corinthius dicitur.

ACRO-

[a] Ἀκραφία, πόλις Βοιωτίας.] Variis modis hoc oppidi nomen ab auctoribus exaratur, & ejus usus admodum est inconstans, nunc enim singulari, nunc plurali numero effertur ab uno eodem auctore: apud Strabonem lib. IX. in Boeotiæ descriptione altero loco habemus Ἀκραιφίαν, & altero Ἀκραίφιον, ubi etiam accurate illius situm declarat. Ὑπέρκειται δὲ τῆ Πτώῳ, τὸ Τάναγρικὸν πεδίον ἐφ' ὃ Κωπαὶς ὁ λίμνης πρὸς Ἀκραιφίαν. Θηβαῖοι δ' ἐν τῷ τῶν μυστηρίων ἐν τῷ ὄρει τῷ ἐν Ἀκραιφίοις ἐν οἰκοῦσι κάτω ἐν ὄψει. Verum quia in secunda syllaba ubique cum diphthongo hujus oppidi nomen scribitur, Ptolemæus erit emendandus, qui lib. III. cap. XV. habet malè Ἀκραίφια, & non Ἀκραφία. Livius lib. XXXIII. cap. XV. etiam habet *Acraphia. Plurimi pulsi circa Copaidem paludem inverti: ibi ex limo ortus, extrahentque ex stagno cadavera, faxis aut amphoris, ut pondere traherentur in profundum, annexa: multis factionis Acraphiæ & Coronææ fuit, ita invenichantur.*

[b] Παυσανίας δὲ Ἀκραίφνιον ἀδιαφόρως.] Locus est in Boeoticis lib. IX. eandemque scripturam ignoscunt hodierni Pausaniæ codices, neque aliter apud Suidam reperies. In Aldina & Florentina edit. urbis nomen deest, legiturque in illis hoc modo: Παυσανίας δὲ ἐλλείπως.

[c] Καὶ ὄρος πλησίον Προΐδος.] Urbs Acraphia in monte Proo sita ab Acrapheo Apollinis filio nomen accepit: mons vero à Proo sic appellatur, qui secundum nostrum librum etiam est Apollinis, sed quem ex Euxippe genuit. Aliud simile Pausanias lib. IX. jam citato. Περιελθόντι δ' ἀπὸ τῆς πόλεως ὀλίγῳ πλείω τῶν ὀκτὼ σταδίων, τὸ Ἀκραιφνίου ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀπόλλωνος ἐν ᾧ ἄγαλμα τὸ παρ' ἐμοῦ λίθου δὲ Ἀθάμαντος καὶ Θεμιστοῦς παῖδα ἦ Πτῶον, εἰσὶ οἱ τῶν Ἀκραιφνίων ἐπικλήσαντος καὶ τοῦ ὄρους τὸ ὄνομα ἐσχήκασιν, ὡς Ἀκραιφνίου τοῦ ἱεροῦ ὄρους. *Progressus stadia ferme XV ab urbe ad dexteram Apollinis Proi templum videas. Athamantis & Themistus filium fuit Proum: ab eo Apollini cognomen, & monti nomen datum, uti Agius a regibus prodidit.* Cum Pausania etiam convenit Apollod. lib. I. qui refert Athamantem Themistum Hypsei filiam uxorem habuisse, ex qua Leuconem, Erythræum, Schœneum & Proum genuit.

[d] Ἢ ὅτι λυτῷ ὀκεῖ βελομένῳ πιεῖν, φοβεπῶς ὁ κάπρος ἐπέλυσεν.] Sic edidit Xylander, sed priores editiones habent, Ἢ ὅτι λυτῷ ὀκεῖ βελομένῳ πιεῖν, φοβεπῶς ἐπέλυσεν. Ita etiam nobis codex Vossian. & Salmasio Palatinus exhibuerunt, cui scriptioni unicum tantum deesse syllabam in margine sui libri affirmat, & locum hoc modo emendandum. Ἢ ὅτι λυτῷ ὀκεῖ βελομένῳ πιεῖν κάπρος ἐπέλυσεν, ἐπέλυσεν.

[e] Ἀκρίλλα, πόλις Σικελίας.] Hujus oppidi meminit Livius lib. XXIV. cap. XXXV. & Plutarchus in Marcello. Vide Cluverium lib. II. Sicil. antiq.

[f] Ἀκρόθυνοι, πόλις ἐπὶ τῷ ἄκρᾳ τοῦ Ἄθω. τὸ ἐθνικὸν Ἀκρόθυνος & Ἀκροθυνίτης.] Hic locus Salmasio ad Solinum depravatus videbatur, quem in ibi in integrum restituit. Ἀκρόθωες πόλις ἐπὶ τῷ ἄκρᾳ τοῦ Ἄθω. τὸ ἐθνικὸν Ἀκρόθωος & Ἀκροθωίτης. Primo intuitu commodissime hunc locum tali modo mihi videbatur restituisse vir summus, præsertim partes compositi considerantibus: nam apud Melam habemus lib. II. cap. II. *Ima ejus tenuit pars Pelasgorum colonia. In summo fuit oppidum Acrothoon, in quo, ut ferunt, diuturnis longior quam in aliis vitis ætas hominum erat.* Verum si codicum MSS scripturam recte consideremus, nobis hærebit aqua, an non præstiterit ex iis Ἀκρόθωον restituisse, nam nullum ex Græcis scriptoribus Salmasius exemplum produxit, quibus oppidi nomen Ἀκρόθωον dicitur. Ipse in Palatinis schedis & nos in Vossianis ita legebamus: Ἀκρόθωοι πόλις ἐπὶ τῷ ἄκρᾳ τοῦ Ἄθω. τὸ ἐθνικὸν Ἀκρόθως, καὶ Ἀκροθώτης. Hanc antiquam fuisse scripturam etiam colligitur ex prioribus editionibus, in quibus ethnicum gentile satis sinum occurrit: τὸ ἐθνικὸν Ἀκρόθωνος, καὶ Ἀκροθώτης. Præterea codices Thucyd. aliam lectionem non agnoscunt, lib. V. reperitur. Τοὺς δὲ ἄκρους, Σάνιον, καὶ Κλεωνὰς & Ἀκροθώους &c. ubi secundum Salmasii opinionem manifestum irrepsisse mendum, quod tamen alii non existimant, neque etiam puto.

[g] Ἔστι δὲ καὶ τὸ Κρῶς.] Ut plenior sit sensus, videtur legendum: Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο τὸ Κρῶς.

[h] Πόλις ἐστὶν Ἀράβων.] Non constat sibi Epitometer, nam alio loco urbem Ægyptiam facit. Κρῶς, πόλις Αἰγύπτου. Ἐθνικὸν Κρώτης. ἀπὸ τῆς πόλεως Κρώτου. ἔστι δὲ καὶ Κρὼς Ἀράβων πόλις. De hoc oppido & præfectura suo loco agemus.

[i] Ἀκροκόρινθος, ἀρσενικόν.] Satis hoc exemplum haberet ponderis ad probandum nos aut non habere epitomen hujus operis, adeoque non puto ita Stephanum, ut Epitomatorem scripsisse: hoc enim si a Stephani manu essent profecta, non tam concisa & mihi sterilia, ut mihi facile apparebit, si hanc confusionem ejusdem & similia argumenti locis: Verbaltor ei in Ἀγκυρανία, in Ἀκανθος, in

Α'ΚΡΟΚΥ'ΛΕΙΑ [17], κεῖται ἐν τῷ κ.

Α'ΚΡΟ'ΠΟΛΙΣ, [18] πόλις Λιβύης. ἔστι δὲ καὶ Αἰτωλίας. ὁ πολίτης Ἀκροπολίτης, δύναται καὶ Ἀκροπολιδίς, ὡς Τετραπολιδίς.

Α'ΚΡΩ'ΡΕΙΑ [19], ἄκρον ὄρους. ἐν ᾧ οἱ οἰκοῦντες, Ἀκρωρεῖται. [20] οὗτω δὲ παρὰ Σικυωνίοις ἐτιμᾶτο. ἐκαλεῖτο γὴ παρὰ μὲν Σικυωνίοις, Ἀκρωρίτης. παρὰ δὲ Μεταποντίνοις, Ἐρίφιος. Ἀπολλόδωρος φησίν.

Α'ΚΡΩ'ΡΕΙΟΙ, πόλις Τριφυλίας. [21] τὸ ἐθνικὸν, ὁμώνυμον.

Α'ΚΤΗ', οὕτως ἡ Ἀττικὴ ἐκαλεῖτο, [22] ἀπὸ Ἀκταίου τινός. αὐτὸς γὴ ἦν αὐτόχθων, ὡς Φαβωρῖνος, ὃς ἐβασίλευσεν ἐκεῖ, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ οὕτω τὴν χώραν ὠνόμασε, καὶ τοὺς λαούς. [23] Ἀπολλόδωρος γὴ πεπλασται φησίν. οὕτω γὰρ ἐκλήθη, διὰ τὸ πολὺ μέρος αὐτῆς καθήκειν εἰς θάλασσαν. τετραγώνου γὰρ ὄντος, αἱ πλευραὶ τὸ Σούνιον ἐκατέρωθεν δύο πλευραῖς παραπλήσιαι ποιοῦσι.

A ACROCYLEA, de eo in litera K dicetur.

ACROPOLIS, oppidum Libyæ & item Ætoliæ. Oppidanus inde Acropolita. Poſſit etiam Acropolienſis dici, uti Terrapolienſis.

ACRORIA, ſumma pars montis; qui autem in ea parte habitant Acroritæ dicuntur: iſthac etiam appellatione apud Sicyonios Bacchus honorabatur: vocabatur autem apud Sicyonios Acrorita, apud Metapontinos Eriphius, ut Apollodorus perhibet.

ACRORÆI, urbs Triphuliæ, cujus gentile eodem nomine nuncupatur.

ACTA, hoc modo Attica ab Actæo quodam appellabatur. Erat autem ille vir indigena, auctore Phavorino, qui ibi regnavit, atque ita & regionem & populum à ſe ipſo denominavit. Sed contrarium ſtatuit Apollodorus, ſcilicet, ita eſſe dictam παρὰ τὸν αἰγιαλὸν, id eſt, à littore, quia magna illius pars ad mare vergit. Cum enim triangularis ſit, latera utrimque Sunium verſus vergentia mari adjacent, Κεκροπίδαι & ejuſmodi nominibus, & ſuis fuſe ibi differit: Sed hic non exprimitur quid Acrocorinthi nomine intelligi debeat. Id nos docet Pauſanias in Coriarthiacis, ἐ δὲ ἐν ὄρει ἐκείῳ πόλιν πᾶσιν κοινὴν: *Montis ſummum eſt urbi communem.* Et nocante Livio lib. XLV. cap. XXVIII. *Arx erat inter omnia in immanem altitudinem edita.* Adeo ut optime cecinerit Statius lib. VII. Theboid.

Jam pronis Gradivus equis Epidaurea premebat
Littora, quæ ſummus caput Acrocorinthus in auras
Tollit. - - - - -

[17] Ἀκροκύλεια, κεῖται ἐν τῷ κ.] Nulla profecto de hac voce in illa litera fit mentio: habes ibi Κερκύλεια, τῶν Θρᾴκης: ſed nihil ad rem facit. Et Κερκύλεια Acarnaniæ locus eſt, de quo apud Strabonem lib. VIII.

[18] Πόλις Λιβύης.] Sic reſcripſimus pro πόλις Λιβύης; ita enim in omnibus editis & ſcriptis codd. erat exaratum.

[19] Ἀκρώρεια, ἄκρον ὄρους.] Ad hunc Stephani locum pertinere videntur hæc verba Heſychii. Ἀκρωρείαις, πᾶσι ἀκρωρεῖ ἴσιον, ἤτοι ἐξοχῇ κορυφῆς. οἱ γὰρ τὸ ὄρος μερίζοντες, οἱ ἐκφέροντες, οἱ ὑπάρχοντες, οἱ ἐν τέρμασι. καὶ Ἀκρώρεια γὴ ἡ κορυφή.

[20] Οὗτω δὲ παρὰ Σικυωνίοις ἐτιμᾶτο.] Quis ille ſit Deus, qui hoc nomine apud Sicyonios colitur, non additur, & facilis excidit. Vidit hunc hiatum Tanaq. Faber vir acutiſſimus, & feliciſſime implevit, legendo, οὗτω δὲ παρὰ Σικυωνίοις ἐτιμᾶτο ὁ Διόνυσος. ἐκαλεῖτο δὲ παρὰ μὲν Σικυωνίοις, Ἀκρωρίτης. παρὰ δὲ Μεταποντίνοις, Ἐρίφιος. Ut hæc Stephani verba probe intelligantur, ſciendum eſt, Diis ipſis aliquando cognomina ex beſtiarum nominibus fuiſſe indita: Hinc eſt quod Apollo Lupinus dicatur & Delphinius, Minerva Equeſtris, ut & Neptunus; Hecate autem Icarnam ſe & cinem libenter vocari audiat. Nobiliſſimus in hanc rem exſtat locus apud Porphyrium lib. III. περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων, cap. XVII. Ἀνυχεῖ δὲ ἐ τῷ πολυωνύμῳ, ὃς καὶ κυνηγέτης ἐν τῷ ζώων ἀναγραφῇ, ἐχ ἵππος τὸν πατέρα, ἀλλὰ ταῦρος, ἀλλὰ γαλεώτης, Σκιάμφαρυς δὲ πᾶς ἀστραφής, Κύριος δὲ κύων, κύκνος δὲ Θρῄξ, καὶ τρόπαιος ἐ ῥήτωρ ἔφησεν. ἔστι ἐ ἴχνη ἐπωνυμίας, Διονύσου μὲν τραγοφάγος, Ἀπόλλωνος δὲ λύκιος, καὶ ἐλαφηβόλος, Ποσειδῶνος δὲ ἵππιος, καὶ Ἀθηνᾶ ἵππια. ἐ δὲ Ἑκάτη σκύλαξ, κύων, λάμια ἀνάγκη. μᾶλλον ὑπονοήσομεν ἐκείνοις ἐπὶ τούτοις ἐπιτιμᾶσθαι ἕκαστον ἑαυτῷ καὶ ἕκαστον, οἷς ἴσως ἐπὶ τοῖς ἐκγόνοις ἐτιμήθησαν, ἢ τοῖς τρόφοις, ἢ τοῖς ἐρασταῖς, ἢ τοῖς ἑταίροις, ἢ τοῖς ἐν τέρμασι. καὶ Ἀκρώρεια γὴ ἡ κορυφή.

[21] Τὸ ἐθνικὸν ὁμώνυμον.] Multa paſſim apud Epitomatorem occurrunt exempla, ubi oppidi & oppidani nomen eadem appellatione proferuntur. Ἀμφίκλεια, πόλις Τριφυλίας. καὶ ἐ πολίτης ὁμοίως, ἀλλ' Ὀζόλαι, καὶ Φωκέων, καὶ Φωκίδος. καὶ Λοκρίδος, καὶ Δελφοί, ἔνιοι ἀμφίκλειαν.

[22] Ἀπὸ Ἀκταίου τινός.] Alii ab Actæo ſive Actæone Atticam ſic nuncupatam perhibent. Vide Euſtathium ad verſum 423. Dionyſii de ſitu orbis. Regem hunc & ab ipſo Atticam denominatam etiam agnoſcunt Strabo lib. IX. Suidas, Etymologus, aliique.

[23] Ἀπολλόδωρος δὲ πεπλάσται φησίν. οὕτω γὰρ ἐκλήθη, διὰ τὸ πολὺ μέρος αὐτῆς &c.] Jam fabulas Stephanus valere jubet, & naturalem ex Apollodoro adfert rationem, quare hoc nomine Attica inſignita ſit: Verum ut hæc ex Apollodori verbis manifeſte demonſtretur, neceſſe eſt, ut hiatus ille, quem videre mihi videor, ſuppleatur: Totum itaque locum ſic conſtituerem. Ἀπολλόδωρος δὲ πέπλασται φησίν. οὕτω γὰρ ἐκλήθη παρὰ τὸν αἰγιαλόν, διὰ τὸ πολὺ μέρος αὐτῆς προσβλητὸν εἰς θάλασσαν. Quæ lectio, rem conſideranti, veriſimilis, ſpero, videbitur: præſertim ſi conferatur cum hoc Euſtathii ad verſum ſupra citatum. Ἀττικὴ δὲ ἡ πρὸς Ἀργολικῷ κόλπῳ λέγεται, καὶ Ἀκτὴ. τῶν δὲ λιμένων Ἀκτῆς ὁ Ἰησαίος, Κανηθος, καθ' ὃ ἐ Κρανααὶ λέγεται. ἐνίοτε δὲ λιμὴν Ἀκταῖος, ὃ λιμὴν Ἀκταῖος αὐτόχθων, καθ' ὃ ἐ παρὰ Λυκόφρονι, Ἀκταῖοι ἐκ Ἀττικῆς ἢ παρὰ τὸν Ἀκταῖον, τοιοῦτοι γάρ, φησίν, οἱ αὐτοὶ, πολὺ μέρος προβεβλημένοι εἰς τὸν θαλάσσιον. διὸ ἐ μόνη τῆς νήσου Κέως πατρίδων Φυλῆς Παφλίης ἐκλήθη, καὶ λίθος Ἀκταῖος. Quia igitur Attica maxima ex parte littoralis eſt, & utrinque mari alluitur eique objacet, hæc regio παρὰ τὸν αἰγιαλὸν nomen accepit: ejuſmodi autem vocis ſignificationem habemus apud Heſychium. Ἀκταί· αἱ ἐπιφανεῖς καὶ ἐξοχὴν μέρος ἔχουσαι τῆς αἰγιαλοῦ. Ἀκτὴ, ὁ αἰγιαλὸς ἐ ὁ περιφερόμενος τόπος. Harpocration: Ἀκτὴ, ὑπερκειμένη τοῦ μέρους τῆς Ἀττικῆς. ὑπῆλθε δέ τινα ἐ τὴν Ἀκτὴν ἀπὸ μιᾶς, λίθου βασιλέως, ὃς ἐκ ταύτης τὸν πολεμον μέγαν ἔσχε Ἐρεχθεῖ τῷ μετ' Ἐριχθόνιον.

vero tenui, canis, leone nominibus appellata, melius excudit. Verum illud Bacchi cognomen Ἐριφίτης non inde fit, unde fieri voluerunt Euſtarbius & Hen. Stephanus, ſed ab Ἐρίφιος. Heſychius: Ἐρίφιος· ὁ Διόνυσος. ἱερεῖον ἐρίφου καὶ αἶξ. Huic jam adjungamus verba Stephani: οὗτω δὲ παρὰ Σικυωνίοις ἐτιμᾶτο Διόνυσος, ἐκαλεῖτο δὲ παρὰ μὲν Σικυωνίοις, Ἀκρωρίτης. παρὰ δὲ Μεταποντίνοις, Ἐρίφιος. Acroritæ appellatione colebatur Bacchus apud Sicyonios, qui idem eſt ac apud Metapontinos, Eriphius. Hinc ſole meridiano clarius apparet Ἐρίφιος & Ἀκρωρίτης pro eodem ſumi poſſe: & qui caprini generis naturam norunt, fciunt illi nullum eſſe animal quod πρὸς ἀκρωρείαις ſive ſummis montium gaudeat magis ac delectetur.

πολχάνεσι, δι' ἃς ὑπὸ Κέκροπος Φυλῶν τε- A πίρων ὄντων, δύο ποιοῦσι, [24] Ἀκταίαν, καὶ Παραλίαν. [25] τὸ ἐθνικὸν, Ἀκταῖος, καὶ Ἀκταία, καὶ Ἀκταὶς, καὶ Ἄτθις, καὶ Ἀκτίτης. [26] ἐξ οὗ τὸ Ἀκτίτης πέτρα ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, οἱονεὶ ὑπὸ τὴν Ἀτθίδα. ὡς αὐλὴ, αὐλίτης. ἔστι καὶ [27] Ἄκτιος Αἰ- B γυθὸς, ὡς Εὐφορίων Διονύσῳ. ἔστι δὲ Ἀκτιὰς, καὶ τὸ Ἄκτιον, ἀφ' οὗ τὸ Ἀκτιώτης, ὡς Πηλιώτης, [28] Ζεφυριώτης. ἄμεινον δὲ τοῦτο εἶναι ἀπὸ τῆς Ἀκτίας, ἥτις δηλωτικὸς τῆς τε χώρας, καὶ τῆς γυναικὸς, ὡς Πελασγία, Πελασγιώτης. ἔστι δὲ Ἀτ- C τικὸς, [29] καὶ Ἀττικὴ κατὰ τροπὴν, διὰ τὴν εὐφωνίαν. ἔστι δὲ Ἀκτὴ Μαγνησίας, ἀφ' ἧς [30] Ἄκτιος, καὶ Ἐπακτίου Ἀπόλλων πρώτως. [31] ἔστι δὲ ἑτέρα Ἀκαρνανίας, [32] ἧς μέμνηται Δημάρατος. [33] ἔστι δὲ Πελοποννήσου, ὡς Θουκυδίδης. καὶ ἄλλη ἐν D Βοσπόρῳ. [34] καὶ ἕκτη, ἐν Ἰωνίᾳ. Δημήτριος δὲ ὁ σημαν-

adjacent. Hac de causa duas quatuor tribuum sub Cecrope Actæam & Paraliam appellarunt. Gentile Actæus, & Actæa, & Actæis, & Atthis, & Actites. Hinc lapis Actites, qui in tragœdia pro Attico sumitur, ut ab Aule Aulites. Dicitur quoque Actius Ægeus, apud Euphorionem in Baccho: & item Actias, & Actium, à quo fit Actiotes, sicuti Peliotes, Zephyriotes. Præstat tamen hanc vocem deducere ab Actia, quæ vox & regionem & fœminam denotat, quemadmodum à Pelasgia Pelasgiotes. Dicitur etiam Atticus & Attica mutata litera euphoniæ gratia. Est præterea Acta Magnesiæ, ubi Actius & Epactius Apollo honoratur. Est præterea alia Acarnaniæ cujus meminit Damaratus: & Peloponnesi, uti Thucydides perhibet; & item alia in Bosporo. Et sexta in Jonia. Sed solus Demetrius memorat hanc vocem

[24] Ἀκταίαν δὲ Παραλίαν.] Huc pertinet locus Eustathii jam proxime allegatus. Stephanus in voce Παραλία: ἔστι δὲ καὶ Παραλία ἡ Ἀττική. οἱ δὲ ἀκτὴν λέγουσι τὴν παράλιον. Non recte igitur Hesychius totam Atticam Paraliam nominaverit: Παραλία, ἡ Ἀττική, ἴσως δὲ ἡ ναῦς παραλία. nisi quis dicat vocem hoc loco παροιμιακῶς debere intelligi.

[25] Τὸ ἐθνικὸν Ἀκταῖος καὶ Ἀκταία.] Athenienses à Græcis etiam Actæos appellatos fuisse præter alios testatur Etymologici Magni auctor. Ἀττικὸς, τὸ ἐθνικὸν, ἀπὸ τοῦ παρὰ τὴν Ἀττικὴν, Ἀττικὸς καὶ Ἀττικὶς. Ἀττὶς γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ Ἀττικὴ. ἔστι δὲ Ἀκταῖος ἀπὸ Ἀκταίου τοῦ βασιλεύσαντος. Etiam Latini ea voce utuntur. Ovid. lib. 11. Metam. cap. x 11.

Sic super Actæas agilis Cyllenius arces
Inclinat cursus, & eadem circinat auras.

[26] Ἐξ οὗ τὸ Ἀκτίτης πέτρα.] Hujus lapidis meminit etiam Suidas duobus in locis, & Hesychius in vocabulo Ἀκτίτης, sed quia locus est corruptus & mutilus cum sic in integrum restituere conabor: Ἀκτίτης, ὁ Ἀττικὸς πέτρινος ὄγκος ἐστιλβών. καὶ ὁ ὑπ' ἔνιων Ἄκτιος λίθος καλούμενος εἶναι, ὁ ὑπὸ τῶν Ποντικῶν. Antiquos ex hoc lapide simulachra confecisse, plurimorum testimonio constat. Epigramma Nicodemi Heracleotæ:

Παρθενίδες ἑστῶσαι Δανάδῃ, καὶ φύσιν ὑμφῶν
Ἀκτίτου, καὶ πίστιν Πανὸς ὄρεσι Πανικλείης.

Cicero lib. 1. epist. v 111. ad Atticum: *Hermæ tui Pentelici cum cæteribus omnes, de quibus ad me scripsisti, jam nunc me admodum delectant.* De hoc lapide & marmore etiam mentionem facium Strabo lib. v 11: Lucian. in Jove Tragœdo, aliique. Lapis autem ille generali appellatione Ἀκτίτης insigniebatur, quia in regione Attica excindebatur, verum Pentelicus dicebatur, quia in pago quodam Attico, ad tribum Antiochidem pertinente, nascebatur. Stephanus: Πεντέλη ὄρος Ἀττικῆς φυλῆς. ἀφ' ἧς ὁ λίθος Πεντελικός. τὸ εἰθνικὸν, Πεντελικός. Lege etiam Pausan. in Atticis.

[27] Ἄκτιος Αἰγυθίς.] Fuit hoc nomine rex Athenienſium, filius Pandionis minoris de quo Pausan. in Atticis: Hyginus Fab. xxv 1. & alii scriptores Mythologici.

[28] Ζεφυριώτης.] Optime sic habebant priores editiones, quas nunc sequimur. Xylander male edidit Ἑσπεριώτης. Sed hæc literæ aliquando librariorum lapsu confunduntur.

[29] Καὶ Ἀττικὸς ἀφ' ἑαυτοῦ.] Strabo lib. 1x. ferme idem tradit. Καὶ Ἀθήνας φασὶ λαχεῖν τὸ πολλοστὸν ἐκ Ἀκταίου, τοῦ τινὸς Ἀττικοῦ.

[30] Ἄκτιος ἐκ Ἐπακτίου Ἀπόλλων πρώτως.] Diversis & plurimis in locis hoc nomine Apollo colitur. Vide locum Strabonis pag. 36. comment. &c. quem ex libro x 111. produximus, & insuper aliam ex lib. 1. Apollonii Rhod. Hisce duobus rectum addam ex Ælliano de animal. lib. x 1. cap. v 111. Ἐν δὲ τῇ Λυκορέᾳ οὐκοῦν μόνον ἔστιν ὑφηλὸν, τόπος δὲ Ἀκτίου τοῦ Ἀπόλλωνος ἵδρυται, καὶ Ἀκτίοις γε αὐτοῖς οἱ πρῶτοι τῶν ἀγώνων

[31] Ἔστι δὲ ἑτέρα Ἀκαρνανίας.] Ptolemæus lib. 111. cap. x 1v. in Acarnania ad finum Ambracium Actium collocat, & fortasse de eo nunc loquitur Stephanus. Scylax Caryandensis in Periplo portum hoc nomine in Acarnania fuisse ait. Καὶ ἔξω δὲ Ἀκτικοῦ κόλπου πόλις, Ἀνακτόριον πρὸς λιμένι Ἀκτίῳ, καὶ πόλις Λευκὰς καὶ λιμήν.

[32] Ἧς μέμνηται Δημάρατος.] Nec apud nostrum, nec apud alios ejusmodi nominis scriptor præducitur, quare censeo nomen esse corruptum, licet constanter ita legant aliæ editiones: MSS codices habent Δημοσθένης, quod etiam vitio non caret. Sive dubio legendum est, ἧς μέμνηται Δημοσθένης. Hic etiam ab Apollonii Scholiasta citatur: scripsit libros de fluminibus & de Phrygia; è priori opere tertium librum Plut. de Fluminib. & è posteriori quartum adducit. Plura scripsit, de quibus lege Voss. de Hist. Gr. pag. 352. lib. 111.

[33] Ἔστι δὲ Πελοποννήσου, ὡς Θουκυδίδης.] In Peloponneso esse urbem *Actam* solus testatur, Hesychius: Ἀκτὴ ἀκρόπολις, καὶ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις. ἔστι δὲ καὶ πόλις Πελοποννήσου. Sed quantum ponderis & auctoritatis in Geographicis habeat hujus Grammatici testimonium, omnes non ignorant, qui huic studio dederunt operam. Neque puto Stephanum nostrum hîc intelligere civitatem hoc nomine, neque Thucydis testimonium hoc docere. Nam non fuit oppidum *Acte* in Peloponneso, sed totus Peloponnesi littoris tractus orientalis à Græcis Ἀκτὴ dicebatur. Scymnus Chius describens omnes Peloponnesi partes, pro ut venis objacent, quæ jam dixinus confirmat.

Τὰ δὲ μετὰ βόρειον τὴν Πελοποννήσου μέρη
Σικυὼν ἐκτίσσατ', εἶτα τῆς ταύτῃ
Κόρινθος ἰσθμὸς ἐστὶν ἐπὶ θαλάττιος πόλις.
Ἀλλ' ἐξῆς Ἀχαιοὶ τὴν παρὰ ἑκάτερον πόλιν
Καὶ Ζεφυρὸν Ἠλεῖοί τε καὶ Μεσσήνιοι.
Τὸ δ' ἑξῆς μεσογειοῦται. Καὶ τοῦτον κόλπον
Λακωνες. Ἀργεῖοι πρὸς αὐτὸν εἰσὶ δεξιᾷ
Ἥλιον, ἔσχατ' ἐσχάτου τοῦ Ἀκταίου πόλεως.

Hinc jam satis apparet quinam populi versus Eorcam, quinam ad occidentem, quinam ad meridiem, & quinam in Peloponneso ad orientem habitant, nempe omnium urbium incolæ, quas Acta continet. Et insignis est locus Polybii lib. v. Historiar. Ἔστιν δὲ τοῦτο τὸ μέρος τῆς Ἀχαΐδος, καὶ τὸ Ἀργολικὸν κόλπον, τῆς δὲ κοιλῆς Πάτρης, καὶ Δύμαίων, καὶ τῶν τοῦτο κατοικούντων. Imo omnes illa oppida à Thucydide lib. 1v. Actæi appellantur: Καὶ ἐπὶ τοῦτον ἐβοήθουν, πᾶσαι πόλεις πλὴν τῶν Ἀκταίων πολεμίαις, ὅσαι ἀπὸ τοῦ Μαλέου πεφύκασιν Ἀργείων ὄντες, ἐλεύθεροι. Et apud Diodorum lib. xv. legimus: ἐκ τῶν Ἀκταίων πολιορκίαν ἐποιοῦντο: quo loco, uti optime observavit Palmerius, Epidaurii, Troezenii aliique intelligendi sunt.

[34] Καὶ ἕκτη ἐν Ἰωνίᾳ.] Palatini codd. & Vossianus: καὶ πέμπτη ἐν Ἰωνίᾳ. Sed vulgata lectio videtur præferenda.

συμπολιτης δ' πλησιαλλ , [11] ἡ, ἡ εἰδικὸν Α'θω A vocem ſitus ſignificare, & circa Athonem hoc
χωρας μεσογειος ἐμπυριευσιν. nomine locum reperiri.

Α'ΚΤΙΑ [12], πολις Α'καρνανων, [13] δοτὸν δ' ACTIUM urbs Acarnanum, prima, ſi
Α'μβρακικου κολπου δεξαμενοις. [14] ἐν ταυτῃ ab Ambracico ſinu initium ſumas. In ea
Α'πολλωνος γυμνικὸς αγων, ἡ ἱππικὸς ἡ ſingulis triennitis certamen gymnicum, &
πλοιων ἀγωνισμα διὰ τεσσαρακοντος ἡν. [15] ὁμωνυ- equeſtre, & navale fuit. Idem nomen ge- B
μως δ' λεγεται ἡ τε ἱερου δ' Α'πολλωνος, ἡ ἡ runt & templum Apollinis, & promonto-
ακρα ἡ ποιουσα τὸ στομα δ' κολπου, ἡ ἡ πολις, ἡ rium, quod ſinus os conficit, & oppi-
ὁ Α'πολλων, ἡ ὁ πολιτης. λεγ') ἡ Α'κτιος Α'- dum, & Apollo & Oppidanus. Dicitur
πολλων, [16] καὶ Α'κτιακος. [17] λεγεται καὶ etiam Actæus Apollo & Actiacus. Sed
Α'κτιαδης ἡλιου. [17] Α'ρκαδιος δ' ἐν τῃ C Arcadius in orthographia inquit, Actia &
ὀρθογραφιᾳ φησιν, Α'κτια, ἡ ἡ πολις, ἡ ἡ urbem & feſtum denotat: ſed feſtum ει
ἑορτη. ἀλλ' ἡ μεν ἑορτη βαρυνεται, τὸ Α'κτια. Α'κτια accentu in penultima notatur. Ve-
ἡ δε πολις, λεγεται ὀξυτονως, τὸ Α'κτιον. rum urbs genere neutro Actium dici-
tur.

Α'ΚΥΤΑΝΙ'Α [18], πολις Ἰταλιας. AQUILEIA, urbs Italiæ, cujus meminit
[19] Σεγε- Stra-

[11] Καὶ ὁ πλησιον τῆς Δημητριάδος.] Præter Demetrium, etiam hujus loci mentionem fecit Thucydides lib. IV. ubi de Ionida loquitur. Σχεδὸν γὰρ τῶν Α'χαϊκῶν πολιτικῶν, ἰσὶ δὲ οἱ πλησιαίτατοι Θετταλῶν καὶ ὁ Α'ρης ὁ ἐν Φεραῖς τῆς Ἰωνίδος τῆς ἐν Μαγνησίᾳ πόλεως. *Ipſe propter Theſſalorum cum exercitu ire pergit, ad trajiciendum ſinum Ambracicum properans, qui juxta ſinum Acarnanum, quod Actium dicitur.*

[12] Α'κτιον, πόλις Α'καρνανίας.] Sic ultima, ſic priores editiones habebant: quibus tamen ex Palatini codd. & Voſſiani mendis exhibemus Α'κτιον πόλις Α'καρνανίας: & ita eſſe legendum infra ipſum Stephanum, ubi Arcadium refutat, conſentientem habemus: ἡ δὲ πολις λέγεται ὀξυτόνως, τὸ Α'κτιον. Adeo ut hinc ſatis videatur evinci illud a Stephani manu non eſſe profectum. Præeunt Græci Latinique ſcriptores omnes quotquot hujus oppidi meminere, illud genere neutro efferunt. Ptolem. lib. III. cap. XIV. Appian. bellor. civil. lib. IV. Strab. lib. X. Cicero Epiſt. lib. XVI. Epiſt. VI: Livius lib. XXXIV. cap. I: & Mela lib. II. cap. III.

[13] Α'πὸ δ' Α'μβρακικοῦ κόλπου ἐξεκρούσεις.] Hinc accurate diſcimus oppidi ſitum: ſed locus videtur mutilus, quem citra ſcrupulum ita reſtituo: Α'πὸ δ' Α'μβρακικοῦ κόλπου ἐξεκρούσεις, πόλις Α'κραι ἀνω, πρόκειται δ' Α'μβρακικοῦ κόλπου ἐξεκρούσεις. Hoc modo hunc locum debere ſupplerivitis apparet ex Strab. lib. X, ex quo cum deſcripſiſſe Stephanus: Α'πὸ δὲ τοῦ κόλπου ἐξεκρούσεις, πρόκειται δὲ Α'καρνανίας ἀκρωτήριον τὸ Α'κτιον. ἐπωνυμον δὲ λέγουσι τοῦ, τὸ ἱερὸν δ' Α'πόλλωνος Α'κτίου ἱδρυσάμενον Αὐγουστον καὶ τὴν ἐπ' αὐτῷ νίκην ἐπιφανῆ ποιησάμενον, τὴν δὲ πόλιν ἐκ τοῦ συστρατεύσαντος αὐτῷ πολλοῦ λαοῦ κτίσαι. Ipſe propter Chaeradram cum exercitu ire pergit, ad trajiciendum ſinum Ambracicum properans, qui juxta ſinum Acarnanum, quod Actium dicitur.

[14] Καὶ Α'κτιακὸς.] Hinc *bellum Actiacum*, ſive victoria Actiaca, quæ notior eſt ex Plutarcho, Dione aliiſque, quam doceri debeat. Minime vero convenit illud epitheton frondibus ſive ramis olivæ, quæ Palladi totius regionis Atticæ tutatrici ſacra eſſe dicitur: ab Α'κτὴ enim, quo nomine gaudet Attica, non deducitur Α'κτιακὸς, ſed Α'κτικὸς, Α'κταῖος, uti jam docuit Stephanus: ergo in mendo cubat locus Ovidii lib. IV. Faſtor. ubi de ejuſmodi frondibus mentio fit:

Frondibus Actiacis [lege Actæis] *comptos redimita capillos*
Pace redes, & toto mitis in orbe veni.

Sic idem Poëta de Actæis arcibus loquitur lib. II. Metam.

Sic ſuper Actæas agilis Cyllenius arces
Inclinat curſus, & eaſdem circinat auras.

[15] Λέγεται δ' Α'κτιάδης ἡλιου.] Sic curavimus edi ex MSS. & prioribus editionibus: peſſime in Baſileenſi exemplum eſt: λεγ') ἡ Α'κτιακὸς ἡλιακὸς. Sed ſi fœminino genere Α'κτιὰς uſus, ergo etiam maſculino genere Α'κτιὰς uſurpare licebit: & ſi mei arbitrii res eſſet, legerem hoc loco: λεγ') ἡ Α'κτιάδης, ἡ Α'κτιάδης τε ἡλιακὸς.

[16] Α'ρκαδιος δ' ἐν τῃ ὀρθογραφιᾳ φησὶν, Α'κτια ἡ ἡ πολις.] Jure meritoque Arcadius a Stephano reprehenditur, nunc oppidi nomen, uti jam probavimus, neque a Græcis neque a Latinis ſcriptoribus fœminino genere uſurpatur. Arcadii Grammatici præclariſſimi opus etiamnum hodie inedi-tum in Europæ bibliothecis latet, & ſæpiſſime a Salmaſio, Voſſio aliiſque viris doctis allegatur.

[17] Α'κτιάδης, πόλις Ἰταλίας. Σημειῶσαι, τὸ ἡλιακὸς, Α'κτιάδης, ὡς Μακεδὼν Μακεδὼν &c.] Ita hunc locum emendavimus & ex Voſſiano codice ſupplevimus: in omnibus editionibus, quas noſtram præceſſerunt, hunc in modum erat excuſum: Α'κτιάδης, πόλις Ἰταλίας. Σημείωσαι, τὸ ἡλιακὸς, Α'κτιάδης, ὡς Μακεδὼν. Μακεδὼν &c. Ἰση δὲ Α'κτιάδης πόλις. λεγ') ἡ Α'κτιάδης Ἰταλικὴ πόλις. Hanc illeo ali-cimus, ut lectores, qui utramque lectionem voluit con-ferre, hinc animadverterent, quantum noſtra edito ab aliis differ. Urbs Latinis ſcriptoribus dicitur AQUI-LEIA: ſita eſt in Carnorum ditione ad Altinum & Natiſonem amnes: Plinius lib. III. cap. XVIII. *Natiſſo cum Timavo præfluentes Aquileiam coloniam*, XII. *millibus paſſuum a mari ſitam*. Mela lib. II. cap. IV. *Natiſſone longe a mari diremti attingit Aquileiam*. Quo tempore condita ſit urbs demonſtrat Livius lib. XXXIX. II. nempe, in conſulatu Q. Marcii Philippi & Sex. Pothumii Albini anno ab urbe condita DXXVI. Magnitudinem Aquileiæ & incolarum frequentiam inter alios Herodianus lib. Maximino imperatore lib. VIII. maxime depredicat. Quamdiu autem Attila res urbem penitus deleverit & vaſtaverit legi poſſit apud

[44] Σ]εμέλων. [45] τὸ ἐθνικὸν, Α'κυλήι©-, ὡς Μεσσία Μεσσίν©-, Λεντερνία Λεντέρνι©-, Λυκία Λύκι©-. [46] λέγεται δὲ Α'κύλεια. καὶ Α'κυλήι©- κόλπ©-. [47] λέγε] δὲ Α'κυλείησος Γαλλικῷ τύπῳ.

Α'ΚΤΑΙ'ΝΑ, πόλις Γ'λυρικὴ. Θεόπομ. π©- τὸ ἐθνικὸν Α'κυλινεάτ©-, ὡς Κωνσταντινάτ©-, ἀπὸ Κωνσταντίνα.

Α'ΚΥΤΑ'ΝΙΑ [48], ἐπαρχία τῆς Κελτικῆς Γαλατίας, [49] μία τῶν τεσσάρων. Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς.

Α'ΚΥ'ΤΟΣ, νῆσ©- πρὸς Κυδωνίαν τῆς Κρήτης. ὁ νησιώτης, Α'κύτ©-.

Α'ΚΥ'ΦΑΣ, πόλις [50] μία τῆς Δωρικῆς πενταπόλεως, ὡς Θεόπομπ©-.

Α'ΚΧΗΝΟΙ' [51], ἔθν©- Α'ραβίων, ὡς Οὐρανι©- φησὶ τετάρτῃ, ὑπὲρ τῷ αὐχένι τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Α'ΛΑΒΑΝΔΑ [52], πόλις Καρίας, ἡ πρὸ Α'ντιόχεια. ἐκλήθη δὲ [53] ἀπὸ Α'λαβάνδου τοῦ Εὐίππου, ὡς Χάραξ. ἔστι δὲ ἑτέρα πόλις Καρῶν εὐτυχεστάτη, ἀφ' ἧς ἡ παροιμία, [54] Α'λά-

Strabo. Gentile, Aquileius, uti Meſapia Meſapius, Leuternia Leuternius, Lucia Lucius. Dicitur etiam Aquilia, & Aquileius ſinus: quique Italica forma Aquileenſis appellatur.

AQUILĬNA, urbs Illyrica, cujus Theopompus meminit. Gentile, Aquilinæus, uti Conſtantinæus, quod fit à Conſtantina.

AQUITANIA, una ex quatuor Galliæ provinciis, cujus Marcianus in Periplo meminit.

ACYTUS, inſula circa Cydoniam Cretæ, cujus inſulanus Acytius dicitur.

ACYPHAS, urbs una ex Terrapoli Dorica, de qua Theopompus mentionem facit.

ACCHĒNI, gens Arabiæ, auctore Uranio libro IV, juxta collum rubri maris.

ALABANDA, urbs Cariæ, quæ quondam Antiochia appellabatur. Ita autem dicta eſt ab Alabando Euippi filio, uti Charax perhibet. Eſt item alia urbs Carum fortunatiſſima, de qua jactatur proverbium, Ala-

apud Jornandem in libro de rebus Gothicis, quibus addi poſſunt Caſſiodorus, Freculphus & alii.

[44] Σεμέλων.] Alludit ad locum Strabonis lib. V. Α'κυλεῖα κεῖται μὲν ὑπὸ Ῥωμαίων, ἐπιτηδείως ἐπὶ τοιαύταις βαρβάροις. *Aquileia condita eſt a Romanis contra barbaros, qui ſupra eam incolunt.*

[45] Τὸ ἐθνικὸν, Α'κυλήι©-.] Eo utitur Dionyſius Periegeta verſu 380.

- - - πρὸς αἶσαν Α'δριάδος ἄλλυδις
Πεδί©- ἐς ὑψιτέναγος Α'κυλείης - -
- - - *Ubi tranſlabitur Adrianum ſolum*
Mare in ſuitimum Aquileenſe.

Quæ verba etiam Euſtath. de ſinu Aquileenſi vult intelligi.

[46] Λέγε] δὲ Α'κύλειαν.] Fortaſſis referibendum eſt: Λέγε] δὲ Α'κύλειαν; nam ita urbem fuiſſe appellatam ſcribit Euſtath. ad Dionyſium pag. 54. Πόλις δέ ἐ Α'κύλεια φασὶν, ἀ λατινιζόντων Α'κυλία γενομένη παρὰ τοῖς ἐπιχωρίοις. παρωνύμως δὲ λέγεται καὶ Α'κύλειος ὁ ἐκεῖθεν. *Aquileia urbs eſt maxima, quæ & Aquilia vocatur quatuor ſyllabis; a volucre, quam Itali aquilam appellant, denominata.* Huc etiam videntur pertinere verba Juliani in oratione de Conſtantini rebus geſtis: Τῇ πόλει δὲ αὐθις, ὡς φασιν, οἰκιζομένῃ ἥδρις ὀρνὶς ἐπὶ Διὸς ἱερεῖόν©- τοῦ κατὰ Φρυγίαν χωρίζεται: hoc eſt: *Urbi cum conderetur, aquila ex parte dextra exiſtens ad olam de ſuo nomine vocabulum impoſuit.*

[47] Λέγε] δὲ Α'κυλήι©- Γαλατικῷ τύπῳ.] Supra Stephanus Græcam nominis gentilitii formam indicavit, & nunc Latinam demonſtrat. Oppidani ab hac urbe Latinis ſcriptoribus & lapidibus antiquis dicuntur Aquileienſes. Græci omnia hæc in *enſis* ſuo ore in ηνσ- formarunt.

[48] Ἐπαρχία τῆς Κελτικῆς Γαλατίας.] Sic omnes habent editiones: ſed in codice Voſſiano erat exciſum: Ἐπαρχία τῆς Κελτογαλατίας.

[49] Μία τῶν τεσσάρων.] Hæc Galliæ in quatuor provincias diviſio non eſt antiqua nec generaliſſima: poſteriores enim omnes Geographi in totidem regiones eam diviſerunt, nempe in *Galliam Narbonenſem, Aquitanicam, Lugdunenſem & Belgicam*: Verum antiquis Romanorum temporibus Galliæ generali diviſione duplex Ciſalpina & Tranſalpina dicebatur. Sed hæc ſunt notiſſima, & aliis jam ſæpe numeris commemorata.

[50] Μία τῶν Δωρικῶν πενταπόλεων.] Vide Stephanum lib. IX. & inde accuratum oppidi ſitum colligi poterit.

[51] Α'χηνοί, ἔθν©- Α'ραβίων. Putat Cl. Salmaſius ad marginem ſui libri Stephanum in mendoſum Uranii codicem incidiſſe, in quo Α'χηνοὶ exaratum erat pro Σαχηνοί, quorum etiam meminit ſuo loco Epitomator. Sed notiſſimum eſt τὸ Σ ſexcentis nominibus in principio nunc addi, nunc demi. Ita dicuntur Α'φθιῶται Σαφθιῶται, Α'λμοδηνοὶ Σαλμοδηνοὶ, Ε'ξέβολα. Σεξέβολα, Ε'λεφάντη, Σελεφάντη, Γάδιρα, Σάδιρα, & alia plurima. Plinius lib. VI. cap. XXVIII. hujus populi nomen etiam à primo elemento incipit, & eos *Sechitas* nominat.

[52] Α'λαβάνδα, πόλις Καρίας, ἡ πρὸ Α'ντιόχεια.] Non ſunt audiendi illi qui cenſent, aut textum eſſe vitiatum, aut Stephanum, binas hoc nomine civitates Cariæ deſcribentem, erroremn commiſiſſe: adeo ut egregie nugentur, qui pro Καρίας hoc loco Φρυγίας ſubſtituere conantur. Contra eos militat ille locus Herodoti, quem ex libro VIII. ad confirmandam ſententiam producunt: nam textum conſideranti hæc meridiana clarius apparebit. Herodotum ibi etiam de Alabandis Cariæ loqui, quam rex Phrygiæ liberalitate ſua cuidam Amyntæ incolendam dederat. Verba Herodoti ita ſonant: Α'λαβάνδοισι δὲ ἀδελφεὸς Γυγαίου Α'μύντεω δῶρον ἐγένετο, Βυθύρης οὔνομα Πάκτυος παῖς, ὃς τὸ ἐκ τούτου Α'μύντης ὁ δῶρον τῆς Α'σίης, ἔχων τὸ ἀρχαῖον ἐς μυρίους ἀνθρώπους. τοῦτο δὲ ὁ βασιλεὺς τῆς Φρυγίης ἔδωκε Α'λαβανδεῦσι πόλιν μεγάλην οἰκῆσαι. Verba hæc de rege Phrygiæ, & non de civitate ſunt accipienda: præterea neque in majori neque minori Phrygia oppidum exſtitit, quod Antiochiæ nomen habuit. Intelligo igitur Antiochiam Cariæ ad Mæandrum ſitam, quæ & Alabanda, & Athymbra, & Pythopolis & Nyſſa dicta fuit, uti ex Stephano manifeſtum poterit colligi.

[53] Ἀπὸ Α'λαβάνδου.] Græci aliique gentiles urbium aliarumque locorum nomina à Diis vel heroibus deducere plerumque ſolebant. Stephanus hic non refert an Alabandus apud Cicaſinen numinis aut heroos receptus fuerit. Conſtat tamen ex Cicerone lib. III. de Natura Deorum, ibi religioſiſſime cultum fuiſſe. Ita enim inquit: *Alabandenſes quondam ſacrificium Alabandicum colunt, a quo eſt urbs ipſa condita, quem quotquot nobiliores Deorum Appellabant non invidiſſe Jovi noſtro, ut multa, cum quidem mori cupiſſet, Alabandicum Deum eſſe confirmaret, Jovem celeſtem negaret: Ergo, mortis, nobis Alabandus, tibi Hercules ſit iratus.*

[59] Ἀλάβανδα Καρῶν εὐτυχεστάτη. [60] κλίσις δὲ Καρὸς ἦν, ἀπὸ δὲ παιδὸς αὐτοῦ πληθέσα τὴν ἡμιγένειαν ἀπὸ Καλλιρρόης τῆς Μαιάνδρου, μετὰ νίκλου ἱππομαχήσαντος. [61] ἡ πληθεῖσα Ἀλαβάνδα, ὅ ἐστι παρὰ Καρῶν φωνῇ, ἵππος νίκης. [62] ἄλα μὲν γὰρ ἵππον, βάνδα δὲ νίκλου καλοῦσιν. [63] ἔνθεν καὶ τοῖς Ῥωμαίοις, βάνδον τὸ νίκλου φασίν. [64] ὁ πολίτης, Ἀλαβανδεύς. [65] ἔστως ἀναγράφει. [66] λέγεται καὶ κλητικὸν Ἀλαβάνδιον.

A Alabanda Carum fortunatiſſima, à Care condita, & à filio ejus, quem ex Callirrhoë Mæandri filia ſuſceperat, denominata, qui, poſtquam in equeſtri prælio ſtrenue navaſſet operam, Alabandus dictus eſt, quod Carum lingua Hipponicum denotat: Ala enim equum, & banda victoriam appellant. Hinc & bandum Romani victoriam dicunt. Oppidanus inde Alabandenſis nuncupatur; ita enim in eruditorum indicibus ſcribitur. Poſſeſſivum dicitur Ala-

[59] Ἀλαβάνδα Καρῶν εὐτυχεστάτη.] Vox πόλις hoc loco ſubaudienda eſt: Nam nomen urbis à Græcis Latiniſque ſcriptoribus neutro genere & numero plurativo efferitur. Strabo lib. XIV, unde & ſitum cognoſcas: Τὰ δὲ Λαβύρινθα κώμης ἐστὶν ἐν πεδίῳ κειμένῃ πρὸς ἕω τῆς Ἀλαβάνδων πόλεως ἀπὸ σταδίων τριάκοντα. Sic etiam Herod. lib. VII. Ἐν ταύτῃ μοίρῃ Ἀράβιοι πόλιον ἐλαφρὸν ἐπῆραν Ἀλαβάνδων τὸ ἐς Κυρίην. Eodem modo Livius hanc vocem lib. XXXIII. cap. II. & cap. XXXVIII. cap. XIII. uſurpavit. *Hic alteris caſtris ad Harpaſum fluvium ventum eſt, quo legati ab Alabandis venerunt.* Vide & Juvenal. Sat. III, Plinium lib. XXXVII. lib. VIII. alioſque. Quare autem hæc urbs fortunatiſſima appelletur, habes apud Strabonem lib. ſupra allegato.

[60] Κλίσις δὲ Καρὸς ἦν.] Mendoſe in MSS. legitur, κλίσις δὲ Καρὸς ἦν.] Nomen hujus herois eſt Κάρ, non vero Κάρος, ut male quis poſſet conjicere ex voce Γ' πτώσεως.

[61] Καὶ πληθεῖσα Ἀλαβάνδα, ὅ ἐστι παρὰ τοῖς Καρῶν φωνῇ, ἵππος νίκης.] Duo itaque ſecundum Stephani mentem Alabandi exſtitere, quorum alter Euippi, alter Caris filius fuit, quem ex Callirrhoe Mæandri filia progenuit: ſed utrum horum Alabandenſes divino honore colunt, non facile dictu eſt, cum antiqui hac in parte non clare diſtinxerint, uti liquet ex loco Ciceronis ſupra citato: vel ſi unicus tantum fuerit, ejus genealogia dubia & incerta eſt habenda. Puto tamen hunc fuiſſe quem Alabandenſes in nummo quodam, in honorem Claudii Britannici divulgato, percuſſerunt: nam anterior ejus pars Britannicum, verſa vero Alabandum nudum cum equo repræſentabat, dextra lapidem pretioſum ſive carbunculum Alabandicum in patera (de quo Plinius lib. XXXVII. cap. VII.) & ſiniſtra bacillum tenentem, cujus figura ex Triſtano hic

exhibetur. Verum hoc dolendum imprimis Triſtanum tantum ectypum hujus nummi vidiſſe, quod tamen cum typo accurate potuit convenire: quare non libenter cum Cl. Seguino Triſtani explicationem rejicerem, quæ examuſſim in urbem & ejus genium quadrat; ſed mallem ſtatuere diverſos fuiſſe nummos, nam in averſa parte Seguini numinus cervum, & juvenem nudum hinc bacillo exhibet.

[62] Ἄλα μὲν γὰρ ἵππον.] Idem Stephanus affirmat in vocabulo Γ' πτώσεως, ubi inquit. Ἄλα γὰρ οἱ Κᾶρες τὸν ἵππον ἐλεγον, ὡς ὁ αὐτόχθων φησί). Neque hoc obſcure in præcedenti numiſmate innuitur.

[63] Ἔνθεν καὶ τοῖς Ῥωμαίοις, βάνδον τὸ νίκλου φασίν.] Salmaſius ad oram ſui codicis reſcripſit: Ἔνθεν ὁ τοῖς Ῥωμαίοις βάνδον τὸ σημεῖον φασίν, quod ex gloſſatore quodam confiſmare nititur: ſed mallem cum eruditiſſimo Triſtano ſtatuere, hæc verba ab imperita cujuſdam librarii, quam à Stephani manu eſſe profecta. An apud Caras *Banda victoriam* ſignificaverit, nihil non conſtat, ſiquidem perpauca veteris linguæ Caricæ λείψανα apud auctores ſuperſint. Audeo tamen confidenter hoc affirmare, Stephanum, & neotericos qui eum ſequuntur omnes, toto cœlo aberraſſe, cum ait *Bandon* apud Romanos *vexillorum* ſignificare: tota enim poſterioris ævi ſcriptorum turba ab ipſo diſſentit, apud quos hæc vox pro vexillo, ſive ſigno militari ſumitur, & ita eam explicat Simocatta Hiſtor. Mauric. lib. III, cap. VI. Apud Suidam habes: *Βάνδον κρατῶν Ῥωμαῖος τὸ σημεῖον τὸ ἐν πολέμῳ.* Id eſt: *Bandum tenens Romani ſignum militare.* Apud Paulum Diaconum de geſtis Longobardorum lib. I, cap. XX. *Tum vero Rodulphi vexillum, quod bandum appellant, abſtulit.* Neque pigebit hic adſcribere inſignem Conſtantini locum: in eum Imperator loquitur in Tacticis: Μὴ παῖζε τὸ βάνδα ἄλλο ἔπος, ὅπερ μὴ μισητῶς εἰς ἐχθροὺς ἀκούσῃ βάνδα ἔχῃς, ἢ ἐν τούτῳ ψυχρίζουσι & ἀνοήτοις τὸν ποιητὴν & ἀφρένας ἄλλα, ἀπὸ ἀξιοῦ πολλοὺς μαχίμους βλάπτουσι. Διὸ τὸν κριὸν ἔσω, ἵνα πατῇς & μακρόχειρα βάνδα & μακρόπτερα. Si *Βάνδον* hoc loco victoriam denotaret, quam inſulſa & inepta eſſet Imperatoris oratio: magis autem fidendum eſt ei, cui probro poſſet verti, voces militares ignoraſſe, quam huic Grammatico, qui potiſſimum Geographiæ & nominibus gentilitiis intentus fuit. Ita etiam barbara illa Mauritii verba Stratag. I. intelligenda ſunt, cum mandat: ΚΑΒΕΤΕ ΝΕ ΕΟΟ ΤΟΥΓΒΕΤΙΟ. ΟΡΔΙΝΕΜ ΣΕΡΒΑΤΕ. ΒΑΝΔΟΣΕΚΙΤΕ. ΝΕΜΟ ΔΕΜΙΤΤΑΤ ΒΑΝΔΟΥΜ. Hoc lectori dijudicandum relinquo, an non facillimâ mutatione vox militaris Belgica **Bende** / hinc deduci poſſet: rectè enim Belgico idiomate dicimus; **een Bende voet-knegten** / **of een Vaandel voet-knegten**: adeò ut etiam noſtrâ linguâ vox **Bende** / non pro cohorte, uti vulgò fieri ſolet, ſed pro *Βάνδῳ*, id eſt vexillo, ſive ſigno militari ſumi oporteat.

[64] Ὁ πολίτης Ἀλαβανδεύς.] Hæc eſt ſolita apud Caras gentilia formandi ratio, uti perhibet Stephanus in voce Ἄνω. Δωρεῖς, inquit, καὶ Ἀλαβανδεῖς τὸ ἔθνος. Ἀφῆκε τὸ εἰθισμένον τοῖς Καρικοῖς τόνον. Sic etiam exhibent antiqua numiſmata, cujus rei exemplum ex Triſtano ſupra produximus. Præterea Goltzius habuit nummum in honorem Caracallæ percuſſum cum inſcriptione ΑΑΑΒΑΝΔΕΩΝ: Et teſtatur Spanhemius ſe in ſingulari nummo Chriſtinæ Auguſtæ eandem epigraphen vidiſſe. Sed à Latinis ſcriptoribus oppidani *Alabandeni* dicuntur, & *Alabandenſes*. Liv. lib. XXXVIII. cap. XIII. *Conſul tribunos militum miſſe cum modica manu, caſtellum vi receptum Alabandenſibus reddit.* Et lib. XLV. cap. XXV. *Mylaſſenſes Alabandenſesque, qui Euromenſium provincia adempta ad ipſos conjuncti exercitu venerant, circa Orthoſiam acie vicerunt.*

[65] Ὅτως ἀναγράφει.] Sententia claudicat, & eſt ortio imperfecta: deeſt nomen viri cujuſdam doctî & celebris ex hac civitate oriundi, atque à Pinacographis in *πίνακα* relati. Quinam apud Alabandenos eruditione claruere teſtatur Strabo lib. XIV. hiſce verbis. Ἀνδρῶν δ' ἐγένοντο λόγου ἄξιοι δύο μόνοι ἀδελφοὶ Ἀλαβανδεῖς, Μενεκλῆς τε, ὁ ἐμπειρότατα μὲν μουσικῆς ἱστάντος, καὶ Ἑκατώνυμος, ὁ μαντικοῖς ἐπεσι εἰς τὰ Ῥ' ἔπη, ὁ, τε Ἀπολλώνιος, καὶ ὁ Μόλων. Ad quem locum vide Caſaubonum. Ex hiſce viris Salmaſius ad oram ſui codicis elegit Apollonium & Molonem, conſtituitque locum hunc in modum: ἔθνος ἀναγράφεται Ἀπολλώνιος ὁ Μολωνεύς, ἢ Μόλων. Verum neque incommode hic locus tali modo ſuppleri poſſet: ἔθνος γὰρ ἀναγράφεται τὸ τοῦ πίνακος, frequentiſſime enim Stephanus hac phraſi utitur, ut in voce Ἄνω. τὸ ἔθνος Ἄνιος, ἀπὸ Τύνιος. ἔστως γὰρ ἀναγράφεται τὸ τοῦ πίνακος.

[66] Λέγεται καὶ κλητικὸν Ἀλαβάνδιον.] Latini pro poſſeſſivo

Ἀλαβανδιακὸς, [67] καὶ Ἀλαβανδιακὸν σύγγραμμα, ἐξ οὗ ὁ [68] Ἀλαβανδιακὸς σολοικισμὸς, ὡς [69] Φιλόξενος ἐν Ὀδύσσειαν ἐξηγούμενος, ὅταν ἡ μὴ ἀπαγορεύσεως ἀντὶ τοῦ ὅτι κεῖται. ὡς τὸ,

Μὴ δί' ἐμὲ γαῖαν ἴοιτε Ποσειδάωνος ἐνοσίχθονος.

ΑΛΑΒΑΣΤΡΑ [67], πόλις Φρυγίας. Ἡρόδοτος. [68] ἐν ταύτῃ λίθος ἄξιόσημος, ὡς φησι Νικάνωρ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀλαβαστρίτης, ὡς Ἀβδηρίτης.

ΑΛΑΒΟΥΡΙΟΝ, πόλις Συρίας. Χάραξ ἐν ἑβδόῃ χρονικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ἀλαβούριος.

ΑΛΑΒΩΝ [67], πόλις, [68] ᾗ ποταμὸς, ὡς [69] Δημήτριος ἐν συνωνύμοις. κλίνεται Ἀλαβῶνος. τὸ ἐθνικὸν Ἀλαβώνιος, ὡς Κολοφώνιος.

ΑΛΑΖΩΝ [70], ἔθνος ὅμορον τοῖς Σκύθαις. ἐξωνύσται [71] δὲ τὸ ὀπισθοτονικὸν, καὶ φυλακτὴ τὸ ω ὡς ἐν ἀλλοδαπαλεί.

ΑΛΑΙ Ἀ ΡΑΦΗΝΙΔΕΣ, [72] καὶ ΑΛΑΙ Ἀ ΙΞΩΝΙΔΕΣ, δῆμοι, ὁ μὲν τῆς

Alabandiacus & Alabandiacum ſcriptum: hinc & ſoloeciſſimus Alabandiacus, cujus meminit Philoxenus qui Odyſſeam commentariis enarravit, videlicet quando μὴ, ut prohibendi adverbium, pro ὅτι ponitur, ut in illo verſu:

Non nisi gratia Neptunus qui terram quatit.

ALABASTRA, oppidum Phrygiæ, auctore Herodoto: in quo lapis eximius reperitur, uti Nicanor perhibet. Gentile, Alabaſtrita, uti Abderita.

ALABURĬUM, urbs Syriæ, cujus meminit Charax lib. VIII. Chron. Gentile, Alaburius.

ALĂBO, urbs & fluvius: auctore Demetrio in Synonymis. Flectitur, Alabonis. Gentile Alabonius dicitur, uti Colophonius.

ALĂZON, gens Scythis finitima. Acuitur propterea quod etiam adjectivum ſit, & differentiæ gratia ω ſervat.

HALÆ ARAPHENĬDES, & HALÆ ÆXONĬDES, demi ſunt, alter

ſive utuntur *Alabandicum*: Plinius lib. XXI. cap. IV. ubi de roſarum generibus loquitur: *Mox Alabandicum vilissimum albicantibus foliis.* Et lib. XIX. *Cucumbia vellitur post calendas, ac lucubrationibus decorticata purgatur, optima Alabandica plagarium præcipue usibus.*

[67] Καὶ Ἀλαβανδιακὸν σύγγραμμα.] Adagium hoc plerumque dicitur de opere ſive ſcripto inepto ac barbaro. Vide Erasmum.

[68] Ἀλαβανδιακὸς σολοικισμός.] Barbaries linguæ apud Carus (& inter illos apud Alabandenſes, quod nos docet illud proverbium) præ cæteris Græciæ populis erat frequentiſſima & maxime conſpicua; illi enim per totam Græciam aliasque circumjacentes regiones mercede militantes, uti Strabo lib. XIV. tradit, cum aliis populis & infimæ ſortis hominibus plurimum negotii exercere neceſſe habebant, quorum moribus & linguæ facillime aſſuefcebant; adeo ut tandem Carice loqui pro ſoloeciſſare & male Græce loqui ſumptum ſit. Quid proprie ſit ſoloecismus docet Apollonius Alexandrinus de Syntaxi lib. III. cap. III. & IV. Choeroboſcus apud Etymol. Mag. auctoribus in voce Σολοικισμὸς: & ejus rei plurima occurrunt exempla in Lucani Solœciſta.

[69] Φιλόξενος ἐν Ὀδύσσειαν ἐξηγούμενος.] Fuit Grammaticus Alexandrinus qui Romæ docuit, cujus meminit Suidas, & in operibus ejus recenſet librum de notis quæ erant in Iliade, & alterum de Gloſſis apud Homerum. Hujus grammatici paſſim etiam Etymologus meminit.

[67] Πόλις Φρυγίας.] Nemo aut Geographorum aut Hiſtoricorum oppidum hoc nomine in Phrygia agnoſcit; imo neque Herodotus, cujus teſtimonium adducit Stephanus, de eo mentionem fecit. Omnes unanimiter illud in Ægypto collocant. Vide Ptolemæum lib. IV. cap. V: & Plinium lib. V. cap. IX. Ceterum quia Alabaſtrites lapis maculorum ſimilitudine & vario interlucente colore Synnadicum, qui ex Synnada magnæ Phrygiæ oppido deportabatur, examuſſim referebat, & ad eundem ut plurimum uſum adhibebatur, hinc videtur factum, quod nonnulli Synnadicum illum ſive Phrygium lapidem Alabaſtrites appellaverint, & Alabaſtra ex Ægypto in Phrygiam tranſtulerint.

[68] Ἐν ταύτῃ λίθος ἄξιόσημος.] De hoc lapide ita loquitur Iſidorus: *Alabaſtrites lapis, candidus interſtinctus variis coloribus.* Plinius lib. XXXVII. cap. X. *Alabaſtrites naſcitur in Alabaſtro Ægypti & in Syria Damasco, candore interſtincto variis coloribus.* Vitium habebat uſum, nam teſte eodem Plinio lib. XXXVI. cap. VIII cavatur ad vaſa unguentaria, quoniam optime ſervare incorrupta dicitur. Et Juba auctor eſt: Smaragdum, quem Cholan vocant, in Arabia ædificiorum ornamentis includi, & lapidem, quem Alabaſtriten Ægyptii vocant: quod etiam apud eundem Plin. lib. XXXVII. cap. V. legimus.

[67] Ἀλαβών, πόλις.] Non addit Epitomator ubinam terrarum hæc ſita ſit civitas: ſcribendum eſt confidenter: Ἀλαβὼν, πόλις Σικελίας. Haud dubie ad amnem ejuſdem nominis collocari debet; ſed quo loco, & ad utram ripam, item quo tempore fuerit incertum eſt.

[69] Καὶ ποταμὸς.] Simili modo Flavii hujus nomen ſcribitur apud Diod. Siculum lib. IV. Πλησίον μὲν οὖν τῆς Μαγνησίας ὁ φιλόσοφος ἀναίρει τὸν ἐπονομαζόμενον Καλλιρρόην, ἐξ οὗ ῥεῖ μικρὸς ποταμὸς εἰς τὸν πέλαγος ἐκβάλλων ἔξω Σικελίας. *Nam prope Magnesiam interficit ingenii ſolertis Calyncothurnus, quem vocant, fecit; ex quo magnus fluvius Alabon in proximum mare eructatur.* Silio lib. XIII. dicitur Alabis:

Nec non qui potant Hypſæumque Alabimque ſonoros.

A Ptolemæo vocatur Ainbus ſive Αἶμβος. Locum tranſcribam, ut ſimul etiam ſitum cognoſcas ex cap. IV. lib. III.

Τιβεριὰς	λϑ ⅔	βλ ξγ.
Ἀλαβὼς πολ. ἐπιφανὴς	λϑ γ ⅔	βλ ξ ⅔
Πτολεμαὶς πολ. ἐπιφανὴς	λϑ γ	βλ ξ ⅔ ιβ.

[69] Δημήτριος ὁ ἐπονύμιος.] Fortaſſis intelligendus Demetrius cognomento Ixion, qui, ut Suidas auctor eſt, quædam ad Grammaticam ſpectantia conſcripſit.

[70] Ἀλαζὼν, ἔθνος.] Hanc gentem deſcribit Herod. lib. IV. Ἀπὸ δὲ Βορυσθενείων ἐρήμη δὴ τις παραΐσσει χώρη διὰ πολλοῦ τινος· ἔστι δὲ Ἀλαζώνων ἔθνος. Poro gentis nomen apud Herodotum eſſe corruptum & cum ζ delevi ſcribi: ita enim ſimilia inflectuntur nomina, ſic Ἀλαζὼν Ἀλαζῶνος, & Ἄλαζων in genitivo Ἀλαζῶνος habet.

[71] Διὰ τὸ ὑπερήφανον, ἢ φιλαύτου [ἢ ω.] Nomen eſſe adjectivum vel pueri norunt, qui linguam Græcam extremis libris quaſi degularunt; nam a Græcis cognitum pro ſuperbo, jactabundo, arrogante, mendace & impoſitore ſumitur. Suidas Ἀλαζὼν, ὑπερήφανος. Ὑπερήφανος. φιλαύτης, παρὰ τὸ ἀλᾶσθαι ζῆλον. Et Etymolog. Mag. auctor: Ἀλαζὼν, ὁ ἀπατεὼν ἢ κομπαστής. ὁ δὲ ἀλᾶσθαι ἢ ὑπνεῖν ἢ ὁ τὸ ζῆλον ἔχων, οὐκ ἐξ ἴσου τιθέμενος, ἀλλ' ὑπὲρ ἑαυτὸν ἐπαιρόμενος. ὁ ἴσα πράττων τοῖς ἑαυτοῦ κομπαστής. Vide etiam Heſychium & Phavorinum. Nomen hoc, adjective ſumptum, cum o parvo in caſibus obliquis declinatur, uti ex Suida, Luciano, Plutone, aliisque poſſe certo conſtat.

[71] Ἀλαὶ Ἀραφηνίδες, ἢ Ἀλαὶ Ἀξηνίδες.] De duobus hiſce Demis etiam fit mentio apud Callimachi ſcholiaſt. Δῆμοι Ἀλαὶ Ἀραφηνίδες καὶ Ἀλαὶ Ἀξωνίδες, ἢ Ἀλαὶ Σου-

ναίδες.

τῆς Λιγηΐδ@, ὁ δὲ Ἀξωνεύς, τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. ἐκαπέρᾳ [71] ὁ δημότης ἀπὸ τοῦ ι, Ἅλαδε. καὶ Ἅλαζε, καὶ Ἅλαδε, [72] ᾧ Ἅλαδε Ξενοφάντης εἶπε. Τρύφων δὲ ἐν παραλήγουσι Ἁλαεῖ@ τρισυλλάβου, ᾧ Ἁλαιεὺς@ πεντασυλλάβου. [73] ὡς Λιβυεῖ@, Λιβυαιεύς, Κρητεῖ@, Κρηταιεύς. ἀλλ' ἐν τοῖς ἐξῆς κατ' ἰβ@ Ἀττικὸν, [74] ἐνδεεῖν φησι τοῦ ι. ἔστι δὲ ὄνομα@ [75] τῆς Ἀμφιλιδ@, μεταξὺ Φηγέως καὶ τοῦ Μαραθῶνι, [76] ᾧ Βραυρῶν@. αἱ δὲ Ἅλαι Ἀξωνίδες, [77] ἐγγὺς ἄμφω@. [80] ἔστι δὲ λίμνη ἐκ θαλάσσης. δοκεῖ πως ἡ τὸ ἅλας, οἷς ἐν τῷ δράματι Μενάνδρ@. λέγει δὲ Ἀμφιλιῶνα Ἅλαις Ἀξωνικῆς τὸ πρόσταγμα, ὃς ἦν πάππ@ Αἰακοῦ.

Ἅλαι [81], πόλις μία Βοιωτίας. [82] Παυσανίας πέμπτῳ. ἔστι δὲ καὶ χωρίον τῆς Ἀργείας ἄτοις Ἁλαῖ

A alter Aegeidis, & alter, nempe Æxonensis, Cecropidis tribus: utriusque populare nomen absque I effertur, Halensis: & ex Halis, & in Halis. Ad Halas Xenophantus dixit. Verum Tryphon in Denominativis trisyllabum habet Halæus, & quadrisyllabum Halæeus: uti Lenæus Lenæensis, Cretæus Cretæensis. Sed in subsequentibus affirmat, Atticæ consuetudinis esse, si in ejusmodi nominibus Jota deficiat. Amphenidis pagus juxta Marathonem inter Phegeum & Brauronem: Halæ vero Æxonidis prope urbem sitæ sunt. Est quoque stagnum [hoc nomine] quod à mari conficitur. Vox Halæ in fabula quadam Menandri cum aspiratione scribitur. Quandoquidem res Alis Amphenidibus, qui Atticæ locus est, ita constitutæ sint.

HALÆ, civitas Boeotiæ, uti Pausanias lib. v. testatur. Et terra Argivis vicina etiam Hale

sidis. Sed ultimum vocabulum mendo liberat, pro quo Ἀξωνίδος substituendum est. Hi Demi etiam occurrunt extra compositionem, vide in Ἀξωνία & Ἀμφιλί. In antiquis libris manu exaratis & duabus primis editionibus prioris Demi nomen unico vocabulo legebatur Ἀλαμφιλείς. Quam scripturam in totum improbare non audeo neque debeo, cum certum sit urbium & alia nomina propria, si ex pluribus componantur & constent vocabulis, plerumque à vulgo aliisque facilioris pronuntiationis gratia contrahi & compendiosius efferri. Sic pro *Albium Intemelium* [urbis Ligurie littoralis sub Archiepisc. Mediolanensi, ditionis tamen Genuatium.] dicimus *Albintemelium*. Postquam Hispani, uti refert Clariss. Vossius ad Melam, sibi alia firmiter persuaserint, quæ de Sancto Jacobo Apostolo narrantur, Iria Flavia *ad Jacobum Apostolum*, & lingua Hispanica *Giacomo Postolo* appellari cœpit, ex quibus vocibus *Compostel* sive *Compostella* contrahitur, quo nomine illud oppidum etiamnum hodie ab Hispanis aliisque nuncupatur. Rustici nostrates & circumjacentes accolæ pagos illos inter Lugdunum Bat. & Trajectum vulgo **Stammaerdam** & **Woerff** appellant, quæ nomina contrahuntur ex **Stamvaerdingerdam** & **Woerdingraven**; quæ vera sunt illorum nomina. In Zelandia non procul ab urbe Goesina pagus quidam insignitur vulgo **Serooskerke**; quod nomen componitur ex tribus vocabulis, nam propriè dicendum fuit, **Sinxeur Adriaans Kerke**. Plurima hujus rei exempla in medium produci possent, sed hæc imposterum sufficere existimo.

[71] Ὁ δημότης ἀπὸ τοῦ ι, Ἅλαδε.] Expresse Stephanus dicit populare nomen absque jota debere scribi. Contra Harpocration & ex eo Suidas populare nomen scripsere non tantum cum I, sed cum diphthongo: Ἀλαιεύς, ὁ τοῦ ἄρχοντος. Ita etiam apud Suidam lege pro λέγων. Contra Stephani canonem apud Demosth. oratione adversus Conon. legimus: Ἀγρυλῆθεν ἐρχομένῃ; Ἀλαιεῖς. Verum si ex hypomnematis opinione absque jota illud nomen efferendum fuisse putet, scripsisse Ἅλαδε & non Ἅλαδε, ex qua voce non I, sed diphthongum rejecit.

[72] Καὶ Ἅλαδε Ξενοφάντης εἶπεν.] Constanter sic legimus in omnibus editionibus, ast locus mendo non caret: Libri scripti: φησὶ Ἁλαδὲ Ξενοφάντ@ εἶπε. Hanc Salmasius lectionem in Plinianis codd. inveniens, veram existimat. Nihil enim dixerat de adverbio ad locum.

[73] Ὡς Λιβυεῖ Λιβυαιεύς &c.] Ante hæc verba quædam excidisse suspicor, nam non possunt comparari cum παραλήγουσι Ἁλαεῖ@. Locum ita conceperam. Καὶ λέγει Ἁλαιεὺς Ἁλαιεῖς, ὡς Λιβυεῖ Λιβυαιεύς, Κρητεῖ Κρηταιεύς.

[74] Ἐνδεεῖν φησι τοῦ ι.] Attici è multis vocabulis I abjiciunt. Dicunt enim ἀνθεῖς pro ἀνθεῖς, pro πλοῦν πλοῦν, pro πλοῦς πλοῦς, pro πλοῦτῶ, & in in sexcentis aliis.

[75] Τῆς Ἀμφιλιδ@.] Fortasis hoc loco legendum: τῆς Ἀμφιγλυφ@.

[76] Καὶ Βραυρῶν@.] Male in Aldina & Florentina edit. excusum est: καὶ Βραυρ@.

[77] Ἐγγὺς ἄμφω@.] Intelligit *Athenas*, quæ καθ' ἡμᾶς urbs dicebantur. Stephanus in voce Ἀξωνίδος. Ἔστιν δὲ καὶ ἑτέρα πόλις, ἡ πολίτης ἐξ οὗ. ὡς ἀπὸ τῆς Ἀθήνας, ἡ Ἀθηναῖ@ Ἀθηναῖος.

[80] Ἔστι δὲ λίμνη ἐκ θαλάσσης.] Puto Stephanum hoc loco intelligere λιμνοθάλασσαν Limnothalattam, sive stagnum mari propinquum, cujus exundatione aquæ stagni fiunt & marinæ prorsus similes reddantur. Verum animadversione dignum est quod Strabo lib. primo refert, nempe ejusmodi Limnothalattas in mediterraneis locis reperiri, & quidem duo vel tria stadiorum millia à mari dissitas. Μάλιστα δὲ φασὶ τοῦ ζήτειν παραχρῆν, πῶς ἐν Ἀρμενίᾳ & περὶ Λίβυας καὶ θαλάττας λίμνας, κρῆναι τὴν μεσόγειαν ἐρήμην πολλαχοῦ κίλιοι & ἐρίων, ἡ χαμαιπίτυς πολλ@, ἡ λιμνοθάλαττα. Idem eodem libro refert Xanthum Lydum tempore Artaxerxis procul à mari vidisse lapides conchylii formam referentes, & Limnothalattam in Armenia, & Mitienis, & in inferiori Phrygia: adeo ut hinc sibi persuaserit, campos illos aliquando mare fuisse. Et lib. XIV. supra Rhodani ostia etiam ejusmodi stagnum collocat: Υπερκεῖται δὲ τῶν ἐκβολῶν ἡ Ἑσπερία λιμνοθάλαττα. Imo Ptolemæus in desertis Libyæ etiam talia stagna lib. 8 cap. IV. commemorat. Ἐχει δὲ ἡ ὑποκειμένη ἐρημία καὶ κρημνώδη.

Ἡ ἀρχὴ τῆς ἀπὸ τοῦ μείζονος ἑσπέρου μέχρις	μ ν ο	γ ο κβ
Καὶ τοῦ Θαλάμου ἔρημ@	μ ζ γ ο	ν ε ⸗
Καὶ τοῦ Βασιλείου ἔρημ@	ρ ν ε	κ ε ⸗
Καὶ λίμναι θαλασσαῖαι, τῶν αἱ μὲν ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς παραλίου λίμνης εἰς τὸ μέσον ἐπέχουσι		μ ζ ⸗ δ λε ε.

Καὶ τῶν ἀπὸ Βασιλείου ἔρημ@ λίμνη, ἐν ᾗ ἐστι πόλις. Imo delet hic locus legi & à fœdissimo typotheratum mendo liberari. Vide Aristotelem lib. VIII. Animal. & Hannonis periplum, ubi etiam ejusmodi stagnum in insula quadam describitur, & λίμνη θαλασσοειδὴς dicitur. Sed nemini mirum videatur ejusmodi limnothalattas in mediterraneis locis reperiri, cum anno MCDLXII prope Bernam in Helvetiæ intimis terræ visceribus integra navis cum omni apparatu & quadraginta defunctorum hominum fœtus detecta sit.

[81] Ἅλαι πόλις μία Βοιωτίας.] In Vossiano codice hæc in modum legebatur: Ἁλαὶ, πολυοικία πόλις μία Βοιωτίας. Hæc de causa sequentia ita constituerem: ᾗ ἡ ἀπόγραφ@ τῆς Ἀρχίας ὀνόμ@ Ἅλα λέγουσι. Hanc lectionem non esse inceptam, unusquisque alientietur, qui utramque contulerit.

[82] Παυσανίας πέμπτῳ.] Locus Pausaniæ non est libro sed lib. IX. in Boeoticis, quare legendum εἰνάτῳ: & verba ita sonant, ad quæ fortasis Epitomator respicit. Ἔστι δὲ ἐν Βοιωτίᾳ, Βοιωτῶν λέγουσι, πάσης πόλεως ἐπιφανεστάτην Ἅλας τοὺς Ἀραφηνίους, ἐν τῇ Ἀρτέμιδος ἱερὸν Ἅλα λέγουσι. Hanc lectionem non esse inceptam, unusquisque alientietur, qui utramque contulerit.

ad fin.

Ἀλῆ λέγεσθαι, ὀξύτονον. ἔστι δὲ ἑτέρα [91] καθαντίον Μάσητος. [92] καὶ ἡ Κιλικίας ἡ πόλις Ἁλικαρνασσὸς λεγομένη Ἀλαί. ὅθεν ἡ τέτυξ, [93] Ἀλήϊον πεδίον. [94] Ἀλαεύς, τὸ ἐθνικὸν Ἀλαεύς. ἀφ' οὗ τὸ Ἀλήϊον. ἔστι δὲ Ἄλικος κλῆμα Κιλικίας. [95] ἡ Ἀλίκη, ἡ χώρα. [96] καὶ χωρίον Ἄλικος πρὸς τῇ Ἀυγέᾳ, ἡ ὄρος ὁμώνυμον.

Hale dicitur, & accentu in ultima notatur. Eſt quoque alia è regione Maſetis: & urbs quædam Ciliciæ adjective Halæ dicta eſt, quæ & campo Halejo nomen dedit. Halæ gentile habet Halæus, unde vox Halæïum deducitur. Halicus præterea poſſeſſio quædam eſt Ciliciæ, & regio Halica: item locus Halicus prope Auguſtam & mons ejuſdem nominis.

ΑΛΑΛΚΟΜΕΝΙΟΝ [97], πόλις Βοιωτίας, [98] ἀπὸ Ἀλαλκομενέως, ὃς ἵδρυσε τὴν Ἀθηνᾶν Ἀλαλκομενηΐδα. [99] ἔδει γὰρ κατὰ τὸ ἀλαλκεῖν, ὡς Ἀριστοφάνης, τὴν μὲν ἂν Ἀλαλκήης, ἀλλ' ὡς Θησεὺς Θησηΐς, οὕτως Ἀλαλκομενεὺς Ἀλαλκομενηΐς, ὥσπερ Βρισεὺς Βρισηΐς, καὶ Νηρεὺς Νηρηΐς. [100] ὅτε δὲ Ἀλαλκομενέως ἦν, καὶ Ἀθηναΐδος τῆς Ἱπποβότου, Γλαύκωπος, ἀφ' οὗ τὸ Γλαυκῶπιον, καὶ Γλαυκῶπις. [101] καὶ Ζεὺς Πολιεύς. καὶ Ἀθηνᾶ Πολιάς. τὸ ἐθνικὸν Ἀλαλκομενιεύς, καὶ Ἀλαλκομένιος, καὶ Ἀλαλκομενία ἡ Ἀθηνᾶ ἐκεῖ τιμᾶται.

ALALCOMENIUM, urbs Boeotiæ ab Alalcomeneo quodam dicta, qui & Minervam Alalcomeneïdem erexit: nomen enim non habet à voce ἀλαλκεῖν, uti Ariſtarchus perhibet, quandoquidem tunc Alalceïs nominanda foret. verum ſicuti à Theſeus fit Theſeïs, ita ab Alalcomeneus Alalcomeneïs, à Briſeus Briſeïs, & à Nereus Nereïs. Quin & Glaucopis (unde & Glaucopium deducitur) appellata creditur à Glaucope Alalcomenei filio & Athenaïde Hippobotæ filia. Et Jupiter Polieus & Minerva Polias. Gentile dicitur Alalcomenienſis, & Alalcomenius, & Alalcomenia Minerva illic honoratur.

Ad fluminis dexteram ſunt Bœotiorum extremi, ejus nempe accola maris, quod Locrorum continentem agrum ab Eubœa dirimit; Halæ oppidulum inhabitant.

[91] Καθαντίον Μάσητος.] Suſpicor Epitomatorem errare, cum haſce Halas diſtinguit ab illa Hala quæ Argivis eſt finitima: nam ipſe Maſetem in Argivorum ditione collocat. Μάσης, πόλις Ἀργείων. Παυσανίας δεκάτῳ. Οἳδε ἐν ἐπὶ Μάσητι. Thuc. lib. IV. hunc agrum ſive locum Ἀλαιὸν nuncuparit. Καὶ φεύγουσι κραυγῇ πανδημεί, ἐλπίδιον ἔτι ἐκ τῶν ἐπιόντων τῶν τε Τροιζηνίων ὄντων, καὶ Ἀλιαίων, καὶ Ἐπιδαυρίων. *Inſuperque præſidio, poſtea Trœzenium, & Halienſem, & Epidaurium agrum latrociniis infeſtabant.*

[92] Καὶ ἡ Κιλικίας.] Manifeſte hujus oppidi ſitus ſciri vix poteſt: non vane tamen quis conjecerit ex fabula, quæ de Pegaſo & Bellerophonte narratur, haud longe à Tarſo Ciliciæ diſitum fuiſſe. Vide in voce Τάρσος.

[93] Ἀλήϊον πεδίον.] Quia Grammatici duplicem vocis Etymologiam agnoſcunt, idcirco prima vocalis nunc aſpero, nunc leni ſpiritu exaratur. Clare hoc docet Etymologici magni auctor in voce Ἀλήϊον. Γράφει δὲ ὅτι καὶ μετὰ δασέος φασὶ, καὶ ψιλοῦσι τινες, καὶ ἔστιν ὄνομα τῆς Βελλεροφόντου. οἱ δὲ ἰδιώτατοι, καὶ ἔστι πόλις ἐκεῖ πλησίον. Hinc itaque colligi poſſet ſupra dictæ urbis etymon, nempe quod ibi primo ſal indurabatur.

[94] Ἀλαεύς, τὸ ἐθνικὸν Ἀλαεύς.] Neque ab oppido Bœotiæ, neque ab oppido Ciliciæ ejuſmodi gentile deducitur. Bœotiæ urbis cives à Plutarcho in Sylla Ἀλαῖοι appellantur, neque aliter quondam Ciliciæ urbis oppidani dicti fuere, uti obſervavit doctiſſimus Spanhemius in penu antiquaria Pyrrhi Ligorii, quam habet Chriſtina Auguſta; ibi enim Hadriani nummum vidit, in cujus averſi parte Bellerophon Pegaſo vectus & Chimæra depinguntur, cum inſcriptione ΑΛΑΙΩΝ ΚΙΛΙΚΩΝ.

[95] Καὶ Ἄλικος ὁ χόλος.] Refert Pauſanias lib. II. ſive in Corinthiacis, Halicen ſua ætate deſertam fuiſſe, & ſe nullum ſcriptum fide dignum vidiſſe, in quo vel de Halicenſi civitate, vel de Halicenſi quopiam homine ulla fieret mentio. Intelligit locum in Peloponneſo circa Argos.

[96] Καὶ χωρίον Ἄλικος πρὸς τῇ Ἀυγέᾳ.] Fortaſſis nunc locum intelligit Ciliciæ littoralem, inter Corycum & Pompejopolin, quo tractu à Geographis etiam Auguſta ſive Selinſe collocatur.

[97] Ἀλαλκομένιον, πόλις Βοιωτίας.] Hujus oppidi nominis uſus admodum eſt inconſtans, nunc enim forma & genere fœminino, nunc vero forma & genere neutro uſurpatur. Epitomator ipſe ſibi non conſtat, hic neutro, & alibi in locis fœminino genere effert. In voce Τάλφιοι inquit: Ἔφορος δὲ Ταλφιάδων ὑπὸ τὰ Ἀλαλκομένια, & alio loco: Γ' ὑπὸ τὰ Ἀλαλκομένιον. Reperiuntur item alii, qui vocem quidem fœminino genere, ſed numero plurali efferunt. Pauſanias lib. IX: Ἀλαλκομεναὶ δὲ κώμη μάλιστα ἐς μνημόνευσιν ἀνῆκεν, κεῖται δὲ ὑπὸ ὄρει ὑψηλῷ πρὸς τῇ πηγῇ τῇ κάτω. Hinc apparet præterea non eſſe urbem, ſed vicum ad imas radices montis non admodum excelſi ſitum: ſed nem uno loco is, qui Stephanum in compendium redegit, urbem cum vico confundit. Etiam Strabo hac voce utitur genere fœminino & neutro, ita enim ſcribit lib. IX. Ἡ δὲ Ὠγχηλία μετὰ Ἀλαλκομεναὶ ἐστὶ Ἀλαλκομένιον, ἱερὸν τῆς προστατίδος θεοῦ Ἀθηνᾶς. Paulo poſt eandem vocem numero plurali & fœminino genere uſurpavit: καὶ αἱ Ἀλαὶ κώμη ἐστὶ καὶ αὗται. Ἀλιαρτία, Φωκικὴ, Ὀγχηστὸς, Ἀλίαρτος, Ὠγχήσιος, Ἀλαλκομεναί. Talem vocabuli uſum etiam apud Euſtathium in Homerum, & apud Etymologici magni auctorem invenies. Sita eſt hæc urbs ad lacum Copaïdem, inter Haliartum & Coroneam.

[98] Ἀπὸ δὲ Ἀλαλκομενέως.] Pauſaniæ libro ſupra citato, cujus verba ita ſunt conſtituenda: ἐβούλετό δὲ καὶ τὸ ὄνομα μοῦνα τὸ Ἀλαλκομενέως αὐτόχθονος εἰπεῖν, τοῦτο γὰρ δὴ Ἀθηνᾶν ἐπωνυμίαν λέγεται. ἐκ δὲ τούτου ἐν τῇ Ἀλαλκομενίᾳ μοῦνα τῶν Ὠγύγου παίδων φασὶν. *Nomen datum fertur ab Alalcomeneo homine indigena, à quo fuerit Minerva enutrita. Dixere alii Ogygi filiam Alalcomeniam fuiſſe. Non ita procul à vico, plano loco erecta fuit Minervæ ædes; in ea priſcum fuit ex ebore ſignum.* Sed male apud Pauſaniam ſcribitur τοῦ Ἀλαλκομενέως pro τοῦ Ἀλαλκομενέος, nam heroïs nomen in caſu recto Ἀλαλκομενεύς dicitur, uti ex Euſtathio & Etymologo manifeſtiſſime apparet.

[99] Οὐ γὰρ παρὰ τὸ ἀλαλκεῖν.] A grammaticorum partibus non ſtat Stephanus, qui omnes in dubium vocant an ab heroe, an vero à voce ἀλαλκεῖν Minervæ nomen ſit deducendum. Euſtathius ad Iliad. Δ pag. 439. ita ſcribit. Ἀλαλκομενεὺς δὲ ὡς γράφει τινὲς ἀπὸ τοῦ ἀλαλκεῖν κατὰ βοιωτικὴν διάλεκτον, ἢ ἀπὸ τοῦ Ἀλαλκομένους ἥρωος. Eadem etiam habemus apud Etymologici Mag. auctorem in vocabulo Ἀλαλκομενεύς.

[100] Ἐκ δὲ Ἀλαλκομένιος δὲ, καὶ Ἀθηναΐδος τῆς Ἱπποβότου, Γλαύκωπος, ἀφ' οὗ τὸ Γλαυκῶπιον, καὶ Γλαυκῶπις. καὶ Ζεὺς Πολιεύς, &c.] Totus hic locus tam miſere eſt affectus, ut commodum inde ſenſum percipere nequeam: plurima videntur deſiderari, nec à ſcriptis codicibus, aut ingenio præſidium. Quædam habet Scholiaſtes Apollonii ad verſum 1281. libri primi, quæ ad hunc locum poſſunt pertinere, ſed merito illa præterimus, quia locum hunc proſſus deſperatum non finant.

[101] Καὶ Ζεὺς Πολιεύς.] Vide Stephanum noſtrum in voce Πόλις.

πμαῖ). [94] τῆ δὲ Ἀλαλκομενὴ, Ἀλαλκομεναῖος.

ΑΛΑΜΑΝΟΙ [95], ἔθνος Γερμανοῖς πρόσχωρον.

ΑΛΑΡΟΔΙΟΙ, ἔθνος περὶ τὸν Πόντον, [96] ὡς Ἡρόδοτος φησίν.

ΑΛΑΝΟΣ, ὄρος [97] Ἀρμενίας.

ΑΛΒΑ [98], πόλις Ἰταλίας, [99] ἣν ἔκτισαν οἱ ἀπὸ Ἀσκανίου Λαβινίᾳ Λατῖνοι, Τρῶες ὄντες. [1] ἔστι δὲ καὶ ἡ Ἄλβα κατ' Ἐμάθειαν, λίμνη. κλίνεται ἡ Ἄλβας, ὡς Χάραξ. [2] ἔστι δὲ καὶ ποταμὸς Ἄλβας, ὁ νῦν λεγόμενος Τίβερις, [3] Τίβε-

ratur. Sed ab Alalcomene deducitur Alalcomenæus.

ALAMANI, gens Germanis finitima.

ALARODII, populus circa Pontum, cujus Herodotus meminit.

ALANUS, mons Sarmatiæ.

ALBA, urbs Italiæ: quam ab Lavinio profecti Latini, origine Trojani, condiderunt. Alba autem Græcis λευκὴ denotat. In genitivo casu habet Ἄλβας, uti Charax perhibet. Est & fluvius Albas; qui nunc vocatur Tiberis, à Tibe-

[94] Τῆ δὲ Ἀλαλκομενὶς, Ἀλαλκομεναῖος.] Suspecta hæc lectio: fortassis rescribendum est: τῶν δὲ Ἀλαλκομενῶν, Ἀλαλκομενεύς. Similiter etiam Ἀμύκλαι facit Ἀμυκλαῖος, Ἀλσὶ Ἀλαῖος, Ἄμαὶ Ἀμαῖος, Ἀφνεὶ Ἀφνειός, & sic in reliquis. Merito nostra emendatio vulgatæ lectioni est præferenda, quia nusquam oppidi nomen Ἀλαλκομενὶς dicitur.

[95] Ἀλαμανοὶ, ἔθνος Γερμανοῖς πρόσχωρον.] Sic plerumque Græci scribunt hujus gentis nomen, excepto Zosimo, qui ut puto minus recte Ἀλαμῶνοι habet: pro quo Latini scriptores *Alamanni* & *Alemanni* usurpant. Alemannos non fuisse Germanos satis evinci potest ex hoc Stephani loco, qui gentem Germanis finitimam esse affirmat. Idem etiam indicat locus Eustathii ad Dionysium: τὸν Γερμανὸν, ὡς δὲ Ἀλαμανὸν πρόσχωρον, λόγῳ λαῷ φύλα. Ad antiquam hujus populi sedem quod attinet, de ea optime judicat Cluverius lib. III. cap. IV. Germaniæ antiq. eam fuisse inter Moenum, Rhenum ac Danubium: & ii Alemanni non fuerint Germani, nulli certe alii esse possunt quam Γαλάται illa ἔθνη Strabonis inter Danubium & Rhenum, & quos Gallos vocat Tacitus *Decumates agros* inter eosdem amnes exercentes. Huc directo quoque facit ipsum Alemannorum nomen, de cujus etymologia veriorem testem habere nequimus, quam eum, qui origini gentis sive transmigrationi è Gallia in Germaniam, fuit proximus: de quo sic Agathias lib. I. Οἱ δὲ Ἀλαμανοὶ, εἰσὶ μὲν Ἀσσυρίου Κυαξάρου ἔτεσι πάνυ γε Γαλατῶν, καὶ τοῦ Γερμανικοῦ τε ὀνόματος ἀπηλλαγμένοι, ξυνάλυδες ἅτε δὴ ξυμπαντὶ ἐκ μεγάλου, καὶ τῶν ἄλλων [illegible] αὐτοῖς ἡ ἐπωνυμία. *Alamanni, si Assyrium Quadratum fingi liceat, hominem Italum, & qui res Germanicas accurate conscripsit, convenæ sunt, & miscellanei homines, quod & appellatio eorum lingua indicat.* Nam All omnem significat & Man hominem; unde Alemannen.

[96] Ὡς Ἡρόδοτος.] Vide Herodotum lib. III. & VII. Sed posteriori loco gentis nomen duplici lambda exaratur. Ἀλλαρόδιοι δὲ οἱ Σάσπειρες, καθάπερ Κόλχοι ἀποτετμημένα ἐφαλλόμενοι. *Alarodii & Sasspires eodem quo Colchi ornatu militabant.*

[97] Ὄρος Ἀρμενίας.] Constanter ita legunt codices scripti & editi, sed minus recte: scribendum est: ὄρος Σαρματίας, uti manifeste colligitur ex Eustathio ad versum 305. Dionysii Alexand. Ὅτι Ἀλανοὺς ὄρος Σαρματίας, ἀφ' οὗ τὸ ἔθνος οἱ Ἀλανοὶ ἔσχον ἐπώνυμον. Et Marcianus Heracleota in periplo inquit. Ὁ δὲ Γαῖος παράμικτός ἐστι τῇ Ἀλάνῳ ὄρει Φρίξῃσι. Παραπλεῖ δὲ τὸ, τὸ ὄρος ὃ καὶ χάσμα τοιοῦτόν ἐστι πολὺ ἔσωθεν τὸ τοῦ Ἀλανῶν Σαρματῶν ἔθνος.

[98] Ἄλβα, πόλις Ἰταλίας.] Ad situm oppidi quod attinet, nemo de illo accuratius scripsit quam Dionys. Halicar. lib. I. hisce verbis: Ἀλλὰ καὶ ταῦτα μὲν οὐ τοῖς ἐκπεπτωκόσιν ἐχθρὰς ἦγεν. Δίκαιον δὲ φαίνεται, αὐτὸς ἔφη ὁ λόγος προσαναλύσαι, πρότερον ἀπέχοντα αἰτιῶνται. καὶ δὴ ἔκτισε πόλιν ἐν τόποις τοιοῖσδε, ἀποδειλιῶν αὐτὸν ποιοῦμαι. *Verum hæc evenerunt postea: olim cum ædificaretur, apud montem & lacum exstructa est; ita ut medium inter utrumque obtineret spatium: ac veluti muri uterque urbem tuebantur, ne facile caperetur.* Ex hisce verbis urbis situs minime ignorari potest, uti observat Cluverius, quando & mons hodieque exstat, & idem lacus. Mediam inquit Dionysius fuisse urbem inter montem & lacum; idque tam arcto spatio, uti hinc lacus inde mons vice murorum esset. Hoc sine nullo pacto de hodierno oppido *Albano*, in via Appia mille passus ab Aricia distito, intelligi potest, ut quod duo millia passuum ab lacu & locis inter hunc & montem sitis abest. Fuit ergo Alba ad orientalem lacus ripam supra jam dictum oppidum *Albanum*, in iis tumulis, qui medii inter montem & lacum intercedunt.

[99] Ἣν ἔκτισαν οἱ ἀπὸ Ἀσκανίου Λαβινίᾳ Λατῖνοι, Τρῶες ὄντες.] Conditor hujus urbis fertur Ascanius, Æneæ filius, cognomento Julus, quem alii ex Creusa in Troade, alii ex Lavinia, Latini filia, Lavinii genitum tradunt. Virgilius lib. V. Æneid.

Hunc murem, hos cursus, atque hæc certamina primus
Ascanius, longam muris cum cingeret Albam,
Retulit, & priscos docuit celebrare Latinos.

Huc etiam pertinet locus Livii dicentis: lib. I. *Ascanius abundante Lavinii multitudine, florentem jam, ut tum res erant, atque opulentam urbem matri, seu novercæ reliquit. Novam ipse aliam sub Albano monte condidit: quæ ab situ porrecta in dorso urbis Longa Alba appellata. Inter Laviniam & Albam Longam, coloniam deductam, XXX. ferme interfuere anni.* Sed veriores certioresque Albæ Longæ conditores apud Dionys. Hal. lib. II. circa initium reperiuntur.

[1] Ἔστι δὲ καὶ ἡ Ἄλβα κατ' Ἐμάθειαν, λίμνη.] Ultima vox apud Epitomatorem adjective sumenda est. Ad promontorium Sallentinum sive Japygium in Calabria oppidum hoc nomine collocatur, sed nihil ad rem facit. Ab alba fue, ut negantur Grammatici aliique, urbs nomen accepit. Aurelius Victor de origine gentis Romanæ: *Ascanius completis in Lavinio XXX. annis, recordatus novæ urbis condendæ tempus adcrevisse ex numero porcorum, quos peperat sus alba, circumspectis diligenter finitimis regionibus, specularetur montem editum, qui nunc ab ea urbe, quæ in eo condita est, Albanus nuncupatur, circumstetit communiit; eamque ex forma, quod ita in longum porrecta est, Longam, ex colore suis Albam cognominavit.* Vide etiam Varronem de re rust. lib. II. cap. III. & de ling. Lat. lib. IV.

[2] Ἔστι καὶ ποταμὸς Ἄλβας, ὁ νῦν λεγόμενος Τίβερις.] Constanter ita legunt codices scripti & editi, sed nondum latet in hisce verbis, quod neque subodoratus est vir doctissimus in epistolis criticis, ubi aliquot errores ex Eustathio auferre nititur. Nemo aut Græcorum aut Latinorum hunc amnem hoc nomine insignivit, quare cum Cluverio legendum existimo: Ἔστι δὲ ποταμὸς Ἄλβουλα, ὁ νῦν λεγόμενος Τίβερις. Antiquissimum illud est mendum, & quod tempore Eustathii codices Stephani omnino obsederat. Nunc quidem in Henrici Steph. editione male Ἄλβαλα excusum est, ita enim scribit Archiepiscopus ille ad Dionysium: καθ' ὃν ὁ Τίβερις, Ἄλβαλα πρὶν ὀνομαζόμενος, ἴσως ῥοπικῶς: sed in notis ad Dionysium observavit, in quibusdam codicibus Ἄλβας, quod ex Stephano haustum est, reperiri, ex qua scriptura imperiti librarii tandem ad Latinam terminationem Ἄλβαλα finxere. Tiberis igitur antiquis temporibus à Græcis Ἄλβουλας dicebatur, teste Dionysio Hal. lib. I. Unde Latini suum *Albula* formarunt. Plinius lib. III. cap. V. *Tiberis; ante Tybris appellatus; & prius Albula.* Virgil. lib. VIII. Æneid.

[1] Τιβερῖνος ὁ βασιλεύσας ἐν αὐτῷ ποταμός. λέγε) καὶ Ἀλβή. ὁ πολίτης, Ἀλβανός· ὡς καὶ [2] οἶνος Ἀλβανὸς, ἡδύς τις καὶ καλός. [3] λέγε) καὶ Ἀλβανὸς ἐν Ἰταλίᾳ τόπος, [4] ἐν ᾧ ἱεροποιίας ἐγένοντο. [5] καὶ λίμνη Ἀλβανός. [6] ἔστι καὶ Ἀλβὴ πόλις Κρήτης. τὸ ἐθνικὸν Ἀλβαῖος, ὡς Θηβαῖος. A

ΑΛΒΑΝΙΑ [7], χώρα πρὸς τοῖς ἀναπολιτικοῖς Ἴβηρσιν.

ΑΛΒΙΩΝ, νῆσος Βρεττανική. [8] Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς. τὸ ἐθνικὸν, Ἀλβιώνιος. B C

ΑΛΓΙΔΟΣ [9], πόλις Ἰταλίας. [10] τὸ ἐθνικὸν Ἀλγίδιος, ὡς Τενέδιος, Ἀραδιος.

ΑΛΕΑ [11], πόλις Ἀρκαδίας· Θεόπομπος πεντηκοστῇ ἕκτῃ. ἔστι καὶ Θεσσαλίας, καὶ ἄλλη Καρπητανῶν, ἔθνους Κελτικοῦ. ὁ πολίτης Ἀλεύς, [12] ὁμοφώνως τῷ ὀνόματι, ὡς D

Tiberino rege, qui in eo interiit. Dicitur etiam Albe. Oppidanus inde Albanus, uti & vinum Albanum, quod perdulce eſt atque præſtans. Locus quidam in Italia etiam Albanus appellatur, in quo ſacrificia fiebant: & item lacus Albanus. In Creta quoque urbs Albe reperitur. Gentile dicitur Albæus, ut Thebæus.

ALBANIA, regio prope orientales Iberos ſita.

ALBION, inſula Britannica, cujus Marcianus in periplo meminit. Gentile, Albionius.

ALGIDUS, urbs Italiæ, cujus gentile Algidius dicitur, uti Tenedius, Aradius.

ALEA, urbs Arcadiæ, auctore Theopompo libro quinquageſimo ſexto: & Theſſaliæ, & alia Carpetanorum gentis Celticæ. Oppidanus dicitur Aleus, quod perinde ſonat ac conditoris nomen

Tum reges, aſperque immani corpore Tybris:
A quo poſt Itali fluvium cognomine Tybrim
Diximus: amiſit verum vetus Albula nomen.

Vide etiam Varronem de ling. Lat. lib. IV: Livium lib. I: Pompejum Feſtum: Iſidorum lib. XIII. Origin. cap. XXI. & Serviom ad jam allegatum locum Virgilii.

[1] Τιβερῖνος ὁ βασιλεύσας ἐν αὐτῷ ποταμός.] Legendum videtur: ἀπὸ Τιβερίου τοῦ βασιλεύσαντος ἐν αὐτῷ ποταμοῦ. Quidam de hoc rege mentionem facientes eum non *Tiberinum*, ſed *Tiberium* appellant, quod Salmaſius ad oram ſui Stephani reprehendit. Feſtus: *Albula Tiberis fluvius dictus ab albo aquæ colore: Tiberis autem à Tiberio Silvio, rege Albanorum: quod is in eo exſtinctus ſit.* Euſtathius ad Dionyſium pag. 50. Τιβερῖνος γοῦν μυθολογεῖται, ὡς βασιλεύσας Τιβέριος ἐν αὐτῷ ποταμοῦ. ἄλλοι τε ἱστορίαν βοῶσι, καὶ ὁ Δίων. Τιβερῖνον δὲ ἐν τούτῳ ἱστορία φησὶν, ὁ τοῦ Ἀνωνύμου, ἀλλ' ἐπέρου ἐξηγητοῦ. Verum alii, quotquot hujus regis meminere, omnes eum Tiberinum nuncupant. Sic etiam Anonymus in Hiſtoriarum Συναγωγῇ. Τιβερῖνος ἔστι ἐκεῖνος. Τιλλιήσιος δὲ ὁ ἐν μάχῃ πεσὼν τοῦ πεζικοῦ ἡγούμενος λέγει. πλησιόχωρος δὲ τοῦ ὄρους ἱστοριογράφος ἐκεῖνος τὸν ποταμὸν Ἀλβούλαν καλούμενον τὸ παλαιὸν τοῦτο.

[2] Οἶνος Ἀλβανός.] Vinum illud ſatis eſt notum. Dioſcorides lib. V. cap. X: ὁ μὲν ἐν Δικαίοις ἀγαθὸς τῶν ἐν Ἰταλίᾳ οἴνων Φαλερνικὸς καλεῖται. ὁ δὲ Ἀλβανὸς εὐθυγνώστου δεύτερος Φαλερνίου, ἡδύτερος. *Inter Italica vina, quod principem locum obtinet, Falernum vocatur. Albanum, quod craſſius Falerno, dulce eſt.* Vide etiam Strabon. lib. V: Columellam rerum ruſticar. lib. III. cap. VIII: & Dionyſ. Hal. lib. I.

[3] Λέγεται δὲ Ἀλβανὸς καὶ Ἰταλίᾳ τόπος.] Kircherus in veteris Latii deſcriptione contendit apud Stephanum reſcribendum eſſe: λέγεται δὲ Ἀλβανὸν καὶ Ἰταλίας ὄρος. Sed jam ante multos annos hunc Epitomatoris locum ita emendaverat Cluverius lib. III. Italiæ antiquæ, cujus ſcrinia reverendus ille pater paſſim compilavit.

[4] Ἐν ᾧ ἱεροποιίας ἐγένοντο.] Sic ex aliis editionibus & MSS reſcripſimus, pro ἐν ᾧ ἱεροποιίαι ἐγένοντο, uti perperam Xylandri exhibet editio. Hæc ſacrificia fiebant *Feriis Latinis* in monte Albano, quas totius Latii populus ibi celebrare ſolebat. Varro de ling. Lat. lib. V. *Latina feria dies conceptivus dictus à Latinis populis; quibus ex Albano monte ex ſacris carnem petere fuit jus cum Romanis: à quibus Latiuis Latinæ dictæ.* Livius lib. XXII. *Feriæ Latinæ Pontificum decreto inſtauratæ ſunt: quod legati ab Ardea queſti in ſenatu erant, ſibi in monte Albano Latinis carnem, ut ſolent, datam non eſſe.* Sed nemo antiquorum hiſce feriis, in monte Albano agitari ſolitas, accuratius deſcripſit quam Dion. Halicarnaſſeus lib. IV, quem legiſſe non pœnitebit.

[5] Καὶ λίμνη Ἀλβανός.] Lacus iſte Albanus prodigio quodam eſt celeberrimus. Vide Val. Max. lib. I. cap. VI: Plutarchum in Camillo, Livium lib. V: & Ciceronem lib. V. Divinationum.

[6] Ἔστι καὶ Ἀλβὴ πόλις Κρήτης.] Neminem hactenus quærendo invenire potui, qui minimam de hoc Cretæ oppido mentionem fecerit.

[7] Χώρα πρὸς τοῖς ἀναπολιτικοῖς Ἴβηρσι.] Optime hujus regionis ſitum docet Archiepiſcopus Theſſalonicenſis ad Dionyſii περιήγησιν pag. 97. Ἐπεὶ δὲ ὁ πόντος ὁ Ἀλβανοὶ, πλησιόχωροι, καὶ μαλεῶν πολιτικοὶ, μεταξὺ Ἴβηρας καὶ Κασπίου. Mela lib. III. cap. V. *Intus ſunt ad Caſpium ſretum Caſpii, & Amazones, ſed quas Sauromatidas appellant: ad Hyrcanum Albani & Moſchi.* Eundem ſitum Albanis aſſignat Agathemerus lib. II. cap. VI: Τὰ πάντων δὲ τῇ Σαρματίᾳ πρὸς μὲν τὴν Βαλτικὴν ὁ Καλγάνις, πρὸς δὲ τὴν Κασπίαν ὁ Ἀλβανός, ἐς μεσόγειον κείμενος ὁ Ἴβηρας. Nomen habent Albani ab Albano flumine, uti quidam volunt: ſed Juſtinus Albanos Herculem ex Italia ab Albano monte ſecutos narrat, cum Geryone extincto armenta ejus per Italiam duceret, atque inde dictos.

[8] Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς.] Locus, quem forte reſpicit Epitomator, ita ſe habet: Ἀπηλιώτης πέφυκε ἡ τῆς Ἀλβίωνος πλευρὰ ἡ βορειοτάτη ἐπέχουσα. ἡ Ἀλβίων νῆσος ἡ Βρεττανικὴ πεποιημένη λόγῳ μὲν ἀρχαίου τοῦ ὀνόματος τοῦ κελτικοῦ Δουμνολεύκη ἐστί.

[9] Ἀλγίδος, πόλις Ἰταλίας.] A pleriſque Græcis Latiniſque ſcriptoribus oppidum *Algidus* dicitur, excepto Dionyſ. Halicarnaſſeo, à quo ejus nomen Ἄλγιδον dicitur, ita enim ille lib. X: ἀπέχει πόλεως Ἀλγίδου ἀφ' ἧς εἶπον τὰς τῶν Οὐολούσκων καὶ Αἰκανῶν ἐπιδρομάς. Et ita etiam appellatur à Procopio Gothicar. rer. lib. III. Oppidi ſitum non obſcure indicat Strabo lib. V. hiſce verbis: Ἄρχεται δὲ ἡ Λατίνη ἀπὸ τοῦ Ἀντίου, ἐν ἀριστερᾷ μὲν ἀπὸ θαλάττης ἐχούσῃ πλησίον Τύρρηνος. εἶτα Λανούϊον ἔχουσα ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ, μεταξὺ Τάρακος πόλεως καὶ Ἀλβανοῦ ὄρους, κρημνὸν ὑπ' Ἀλγίδῳ παλαιῷ καὶ Πανδάτῃ παραβεβλημένον. Hoc eſt: *Incipit via Latina ab Appia, ad ſiniſtram ab ea prope Romam deflectens; ac ſuper Tuſculanorum montem tranſit, inter Tuſculum oppidum & montem Albanum: deſcenditque ad Algidum oppidulum & Pitilas diverſoria.*

[10] Τὸ ἐθνικὸν Ἀλγίδιος.] Romanis oppidani dicebantur ALGIDENSES. Nam Plinius lib. XIX. cap. V. inter genera raphanorum *Algidenſe à loco* ſic dictum refert.

[11] Ἄλεα, πόλις Ἀρκαδίας.] Plinius hoc oppidum inter mediterranea collocat lib. IV. cap. VI. Ejus etiam meminit Pauſanias lib. VIII. hiſce verbis: Μετὰ δὲ Στυμφαλὸν ἐστὶν Ἄλεα, σταδίοις μὲν Ἀγραύλου μάλιστα ἀπέχουσα δὲ αὐτοῦ. *Poſt Stymphalium Alea numeratur, Agraulo conventus particeps.*

[12] Ὁμοφώνως τῷ ὀνόματι.] Item Pauſanias in Arcadicis conditorem urbis Aleum appellavit: Ἄλεον δὲ τὸν Ἀφειδαντίδην ἔχουσι [illegible] Ἄλεον λέγοντες ὀνομάζειν. *Aleum Aphidantis filium conditorem celebrant.*

ὡς Δαρδάνιος. ἔστι δὲ ἄλλο ἐθνικὸν Ἀλεάτης, ὡς ἀπὸ Τεγέας Τεγεάτης. Ἡρωδιανὸς δέ φησιν, [17] ἀλέα ἐπὶ τῆς θερμασίας. [18] καὶ ἐστὶν δηλοῖ τὴν φυσικὴν, βαρυτόνως. [19] ἀπὸ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς, ὀξυτόνως. ἐχρῆν δὲ ἐν τέλει βαρύνειν. λέγεται δὲ τὸ Ἀλεᾶ, λέγεται καὶ Ἀλεαῖος.

A nen, uti etiam Dardanus. Sed & aliud gentile in uſu eſt, nempe Aleates, uti à Tegea fit Tegeates. Refert autem Herodianus vocem ἀλέα etiam de calore ſumi, & cum impenultima acuitur effigium denotare: verum ſi de Minerva accipiatur, in ultima eſſe acuendam. Sed oportebat in penultima accentu ſignari. Ab Aleo etiam Aleæus deducitur.

ἈΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ [18], πόλεις ἐπωνυμίδεκα. πρώτη, ἡ Αἰγυπτία, ἥτις Λιβυστικὴ, ὡς εἰ πολλοὶ, [19] ἀπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου. [20] Ἰάσων δὲ, ὁ τὸν βίον τῆς Ἑλλάδος γράψας ἐν τέσσαρσι βιβλίοις, φησὶ. τὸν μὲν οὖν τόπον τῆς πόλεως ἐναρ [21] ἐχρηματοδοτήσῃ ἄνωθεν,

[22] Νῆσόν τις ἐπὶ πόντῳ ἐϊδρείῃ πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,

Αἰγύπτῳ προπάροιθε, Φάρον δέ ἑ κικλήσκουσιν.

ALEXANDRIA, urbes hoc nomine exſtant XVIII. Prima Ægyptia, ſive Libyca, uti multi tradidere, ab Alexandro Philippi filio ita denominata. Sed Jaſon, qui vitam Græciæ libris quatuor conſcripſit, refert: de urbis loco per inſomnium [Alexander] ejuſmodi oraculum accepit.

Inſula deinde quadam eſt in undoſo ponto,

Ante Ægyptum: Pharum autem illam nominant.

Ἐκέλευσε δὲ [23] διαγράφειν τὸ σχῆμα τοῦ χώρου

Deinde autem juſſit architectos formam urbis deli-

[17] Ἀλέα ἐπὶ τῆς θερμασίας.] Hac ſignificatione vocem uſurpant Magiſtri Græci. Etymologici Mag. auctor: Ἀλέα, ἡ θερμασία. ἀλέα λέγεται ὁ τόπος, ὁ ὑπὸ τοῦ ἡλίου θερμαινόμενος. παρὰ τὸ ἥλιος (ἅλιος γὰρ ὁ ἥλιος λέγεται) μεταφερομένου δὲ τοῦ ἅλιος τόπου θερμοῦ γίνεται. Proprie locus apricus, ſive ſole tepens Ἀλέα dicitur: nam ἅλιος Doricè Sol appellatur, qui communi lingua ἥλιος. Tranſfertur autem Ἀλέα & ad omnia loca colorem habentia. Heſychius: Ἀλέα, θέρμη, ἥλιος. Hinc ἀλεαῖος. θερμαίνας.

[18] Καὶ ἐστὶν δηλοῖ τὴν φυσικὴν, βαρυτόνως.] Etymologici Magni auctor: Ἀλέα, σκηπάνιον, ἀκροστόλιον. κοινὸς δὲ τὸ δηλοῦν τινὰς ὀνόματα. ἀλέα γὰρ ἡ θέρμη τὸ πυρός. Sed quomodo nugentur Grammaticorum filii in ejuſmodi rebus, facile eſt animadvertere, cum contrarium ſtatuat in voce Ἀλεᾶται, τὸ ἀκροτόμους ἢ σκολίους, ἀντὶ εἰς τὴν θερμασίαν ἐκ τῆς ψυχρᾶς διαφθοράς. Nobis ſatis ſit hinc probari poſſe τὸ ἀλέα, etiam effigium ſive vitationem denotare.

[19] Ἐπὶ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς, ὀξυτόνως.] De hac Minerva legendus Pauſanias in Arcadicis loco ſupra citato. Alex Minervæ ejuſque fani meminit etiam Herodotus lib. 1. cujus verba, quia de mendo ſunt ſuſpecta in medium producere & emendare non pigebit: Ἃς δὲ πέδας αὐτοὶ ἐν τῷσι ἐλήλιτο, ἔτι ἐς ἐμὲ ἦσαν κείμεναι ἐν Τεγέῃ, παρὰ τὸν νηὸν τῆς Ἀλέης Ἀθηναίης, περιφερόμενον. Quid audio? An Lacedæmonii compedes quibus vincti erant, circa templum Minervæ Alex, quod Tegeæ fuit, ſuſpenderent? Templum & ſimulachrum hujus Deæ non fuit Tegeæ, ſed Alex in Arcadiæ oppido, de quo hoc commate loquitur Stephanus: quare hæc verba ἐν Τεγέῃ, non ab Herodoti, ſed ab imperita librarii manu profecta, è textu expungerem, utpote qui Alean Arcadiæ civitatem ignorans, Minervæ Alex templo in Tegea locum aſſignavit, quia hic de Tegeatibus ſermo non obiturus inſtituitur. Verum ſi hoc non placeat, pro ἐν Τεγέῃ ſine ulla dubitatione ἐν Ἀλέᾳ referibendum eſſe nemo ibit inficias.

[20] Ἰάσων δὲ, ὁ τὸν βίον τῆς Ἑλλάδος γράψας ἐν τέσσαρσι βιβλίοις.] Suidas etiam teſtatur ipſum ſcripſiſſe libros IV. de Græcia: qui præter Græciæ antiquitates, etiam res geſtas Alexandri Mag. complectebantur. Vide Voſſium de Hiſt. Græc. lib. II. cap. XII.

[21] Ἐχρηματοδοτήσῃ ἄνωθεν.] Alexandro in quiete ſpectrum oblatum oraculum hoc ediditſe, auctor eſt Plutarchus in ipſius vita, ubi eadem carmina, quæ à Stephano producuntur, legi poſſunt.

[22] Νῆσόν τις ἐπὶ πόντῳ &c.] Hæc quidem ipſum ſpectrum pronunciaſſe, ſive vir ille veneranda canitie, uti refert Plutarchus in vita Alex. Mag. ſed ex Homero ſunt deſumpta. Vide Odyſſ. Δ.

[23] Διαγράφειν τὸ χῶρον.] Qui ſpatium condendæ urbi deſignat, murorum ambitum circumſcribit, vias omnes ad lineam dirigit, ſitum ædificiorum publicorum delineat is proprie *urbem metari* dicitur. Plutarchus in vita Alexandri: Ἐπιὼν ὁ ῥαψῳδὸς δυὸ ἔφη τῶν ἀεὶ πάνυ ἐπαινουμένων ἐφάψασθαι, σπείσαντα διαγράψαι τὸ χώρισμα τῇ πόλει τῆς τότε σωκεφαλικῆς. Plinius de eadem hac Alexandria lib. v. cap. x: *Metatus eſt eam Dinocrates Architectus pluribus modis memorabili ingenio.* Et lib. VII. cap. XXXVII: *Dinocrates metatus eſt Alexandro condenti in Ægypto Alexandriam.* Neque aliter de metatione hujus urbis locutus eſt Euſtathius ad Dionyſium pag. 37. λέγεται δὲ ὅτι τὸν μέγιστον τῆς πόλεως ἐπιλανθανόμενοι κλῆδες, τὸ διαγράψαι, γῆν ἐπ' αὐτὸν ἀπέχθειν ἔλεγον, ἵνα χρεία ᾖ τῆς διαγραφῆς ἐκείνου τὸ σπουδῆς, ἀλφίτους δὲ διαγραφῆναι ἐκέλευον. Hoc eſt: *Narratur etiam, quando primum civitas ut ædificaretur inſtituta, ac metanda jam eſſet, creatum, qui ea* poſte-

λεχτὶ κλίνας. [16] ἐν ἔχοντες δὲ λευκὴν γῆν, A
ἀλφίτοις διέγραφον. ὄρνιθες ὃ καταπέτης,
τὸ ἀλφίτον αὐφνης διήρπασαν. παρεχθεὶς ὃν
Ἀλεξάνδρῳ, οἱ μάντεις θαῤῥοῦν ἔλεγον πάν-
των γὰρ τῶν πάλιν τροφὸν γίνεσθαι. [17] καὶ τοῦτο δ
Ἀρριανός. [18] ἐκαλεῖτο ὃ Ῥακῶτις, [17] καὶ Φάρος, B
[18] καὶ Λεοντόπολις, διὰ τὸ τὴν Ὀλυμπιάδα
γαστέρα ἐσφραγίδι λέοντι ἐκφῦναι. [19] ἐλέγετο
δὲ καὶ ἐξοχὴν πόλις, καὶ πολῖται ἐξ αὐτῆς· ὡς
ἄρα αἱ Ἀθῆναι, καὶ ἄρα οἱ ἀφικνούμενοι Ἀθηναῖοι,
[20] ὡς δὲ καὶ Ῥώμης λέγεσθαι ἔθος. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ C
τῶν Ῥωμαϊκῶν [21] Σεβαστὴ, καὶ Ἰουλία, καὶ Κλαυ-
δία, καὶ Δομιτιανὴ, [22] καὶ Ἀλεξανδρεία. [23] τοῦ
δὲ συοικισμοῦ, τριακονταστάδιον ἄρουν ἐπὶ σταδίους
τὸ μῆκος, ἐπὶ δὲ τὸ πλάτος. ἡ δὲ ὅλη περί-
μετρος

delineare, qui cum cretam non haberent, polenta eam denotarunt: sed aves advolantes repente farinam surripuerunt. Quo augurio Alexandro obstupescenti augures animum dedere, affirmantes hanc urbem multorum alumnam esse futuram: Quod etiam Arrianus tradidit. Urbs hæc etiam Rhacotis dicta est, & Pharus, & Leontopolis, quia Olympiadis venter leonis imagine obsignatus fuit. Verum per excellentiam πόλις, & ex illa oriundi πολῖται dicebantur; quemadmodum Athenæ Astu, & Athenienses Ἀστοὶ & Ἀστεῖοι (id est cives & urbani) & Roma URBS appellabatur. In rebus Romanis etiam Sebaste, & Julia, & Claudia, & Domitiane & Alexandreia nuncupata fuit. Locus cohabitationi destinatus longitudinem triginta quatuor, & latitudinem octo stadiorum occupabat; totius autem urbis ambitus centum

sortatione ex mare uterentur, defuisse, itaque farina urbem notatam esse.

[16] Οἱ δὲ ἔχοντες δὲ λευκὴν γῆν, ἀλφίτοις διέγραφον. ὄρνιθες δὲ κ.τ.λ.] Apud diversos scriptores hæc historia refertur. Valerius Max. lib. I cap. IV. *Cum rex Alexander urbem in Ægypto conditurus vellet, Architectus Dinocrates cum cretam non haberet, polentaque futuræ urbis lineamenta duxisset, ingens avium multitudo proximo lacu emersa, polentam depasta est: quod sacerdotes Ægyptiorum interpretati sunt, advenarum frequentiam alimentis sufficturam urbem.* De hoc prodigio etiam scripsit Curt. lib. IV. cap. XXI. *Fama est, cum rex urbis futuræ muris polentam, ne Macedonum mos est, designasset, avium greges advolasse, & polentam esse passim. Eamque id omen pro tristi à plerisque esse acceptum; respondisse vates, magnam illam urbem advenarum frequentissimam culturam, multisque eam terris alimenta præbituram.* De hoc ominoso lege quoque Plutarchum in vita Alexand. Mag. & Strabonem lib. XVII.

[17] Τοῦτο δ' Ἀρριανός.] Exilimo Stephanum ipsum intelligere, qui de expeditione Alexandri Magni historiam posteris reliquit, quæque hodie omnium manibus teritur. Sed magis cum Plutarcho, Curtio, & Valerio Max. convenit, quam cum Arriano quem producit: nam nihil de avium advolantium grege è proximo lacu, quæ polentam depascebantur, commemorat. Historia apud Arrianum lib. III. ita se habet: Λίγεται δέ πως καὶ πάλαι τὸν λόγον, ὅτε κίσσαι ἦσαν. ἔδοξεν μὲν Ἀλεξάνδρῳ κτίζειν αὐτόθι πόλιν ἐπωνύμην ἑαυτοῦ τῇ γῇ τῇ τότε, ὅτε ἐγὼ δὲ ἀτε νέῳ γῇ ἐπιφέρων. ἐπεὶ δὲ πόλιν τινὰ ἐπιφέρεσθαι, ὅτε δὲ τὰ ἐξ ἀρχῆς ἀλφίτα οἱ ἐμπόρων ἐκ χώρας ξυνεσκευασμένα, ἐπιβάλλουσι τῇ γῇ, ἵνα αὖ ἡ βασιλεὺς ὑφηγεῖτο. καὶ ἐ πόλιν ἔστω ἐξοικοδομεῖσθαι τὸ ἐξ τῆς χώρας, ἅτε πόλει ἐπαίξ. τῶν δὲ ἐπιλειμμένων τοὺς μὲν πλείστους ἐς Ἀλεξάνδρειαν τὴν Τελμισσέων (ἐς δὲ καὶ τὰ πάλαι ἐν τῇ χώρᾳ ἐλέγετο) Ἀλεξάνδρου φάσιν, ἐνδαίμονα ἔσεσθαι τὸν οἶκον, καὶ τὰ ἄλλα, καὶ τῶν ὧν γῆς καρπὸν πίονα.

[18] Ἐκαλεῖτο δὲ Ῥακῶτις.] Ipse Stephanus: Ῥακῶτις, ἔστιν ἡ Ἀλεξάνδρεια ἀπόπροθεν ἰδεῖν. Ibi quidem Ῥακῶτις legitur, sed male. Strabo lib. XVII. partem Alexandriæ, navalibus imminentem *Rhacotin* appellavit. Καθιείσαν δ' ἀπὸ τοῦ βασιλικοῦ τὸν ἀποτεταγμένον τοῦ Ῥακῶτου, ἐ πολὺ μέρος τῆς Ἀλεξανδρείων πόλεως ἔστι μέρος. Plinius etiam hujus loci meminit, cujus verba lib. V. cap. X. ita sunt legenda, uti jam ab aliis est observatum. *Juxta Mareotin lacum, qui olim ante Rhacotis nominabatur.*

[17] Καὶ Φάρος.] Stephanus in isthoc vocabulo: Φάρος, ἐν ᾗ ἡ Ἀλεξάνδρεια ἱδρύθη. Præter Stephanum neminem antiquorum habemus ea in re consentientem; neque puto id semper verum fuisse. Si Alexandria unquam Pharus fuerit dicta, id Ptolemæorum tempore factum est, cum Pharus continua mole, idque impensis Cleopatræ, Alexandriæ jungebatur. Nam Pharus prius octo stadiorum intervallo ab Alexandria aberat, & postea ponte cum oppido conjungebatur, uti testatur Cæsar lib. III. de bello Civil. *A superioribus Ægypti regibus, in longitudinem passuum* DCCCC. *in mare jactis molibus, angusto itinere, & ponte cum oppido conjungitur.*

[18] Καὶ Λεοντόπολις, διὰ τὸ τὴν Ὀλυμπιάδος γαστέρα &c.] Paulo aliter hæc refert Eustathius ad Dionysium pag. 33. Τάχατα δ' ἄλλοις ἐν ἱστορίαις διαφόρως κλεζόμενα τοῦτο φασὶ ἱστορικοὶ λέγειν δὲ καὶ Λεοντόπολιν, διὰ τὸ τὴν Ὀλυμπιάδα ἐν τῷ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὡς ἐ χωρὶς ἐσφραγίδος λέοντος εἰκόνι λέγεται. Vide Plut. in Alex. vita.

[19] Ἐλέγετο δὲ καθ' ἐξοχὴν πόλις.] Idem etiam de Alexandria testatur Eustathius loco jam aliquoties allegato. Λέγεται δὲ ἐ πόλις κατ' ἐξοχὴν καθ' ἐξοχὴν, ὡς νῦν ἡ Κωνσταντίνου πόλις. καθ' ὃς καὶ Ἀθῆναι κατ' ἐξ. Elegunter Stephanus de Athenis dixit. Ἀστεῖς δὲ τοὺς γνησίους ἔλεγον, ἐ διὰ τοῦ ει διὰ δυοῖν λέγοντες Ἀθηναίους, ἀλλ' ἐκείνους ἐ τοὺς ἀλλοφύλους ἀστοὺς ἐκάλουν. ἀστοὶ γὰρ Ἀθηναῖοι καὶ ἄλλοι ἐ τοὺς πάλαι ἐγγὺς ἱδρυθέντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀπὸ τοῦ ἀστεος πάλαι οὕτω πόλιν ἐκάλουν καθ' ἑαυτούς.

[20] Ὡς δὲ καὶ Ῥώμης λέγεσθαι ἔθος.] Hoc & Græcis & Latinis familiare fuit, Romam καθ' ἐξοχὴν urbem nominare. Tristium libros sic incipit Ovidius

Parve, nec invideo, sine me liber ibis in Urbem,
Hei mihi, quo domino non licet ire tuo.

[21] Σεβαστὴ, καὶ Ἰουλία, καὶ Κλαυδία, καὶ Δομιτιανή.] Nomina illa varia ipsius Alexandriæ puto propter beneficia quædam ab illis principibus in civitatem collata: quæ etsi viventibus ipsis per adulationem Ægyptiorum floruerint, post mortem illorum omissa, vicit memoria prioris conditoris. Claudius, referente Suetonio in ipsius vita, aliquid museo Alexandrino addidit, ob quod beneficium urbs fortassis, ipso vivente, de suo nomine nomen gerebat: sic Ælia aliquandiu pro Hierosolymis valuit, quia urbem Ælius Adr. restauraverat: sed post Imperatoris mortem, pristinum nomen introductum est.

[22] Καὶ Ἀλεξανδρεία.] In MSS: Ἀλεξανδρία & Ἀλεξανδρία. Sed fortassis scribendum est Ἀλεξανδρίδα: nam testatur Quintil. lib. I. Inst. Orat. 4. in vetustis operibus urbis Romanæ, & celebribus templis *Alexandre* & *Cassandre* legi.

[23] Τοῦ δὲ συοικισμοῦ τριακονταστάδιον ἐπὶ σταδίους τὸ μῆκος, διὰ τὸ τὸ πλάτος. ἡ δὲ ὅλη περίμετρος &c.] Numeri sunt corrupti, quod sæpissime in antiquorum scriptis evenit: nam si totius urbis ambitus ex stadia continet, necessariò urbis longitudo & latitudo major est habenda: quare ut totius urbis ambitus cum longitudine & latitudine accurate conveniat, hic locus legendus est hunc in modum: τοῦ δὲ συοικισμοῦ τριάκοντα ἐπὶ σταδίους τὸ μῆκος, διὰ δὲ τὸ πλάτος. ἡ δὲ ὅλη περίμετρος ἑπτακοσίων ἐγγίνεται. Ita hunc locum debere restitui suadet Curtius lib. IV. cap. XXI, ubi eundem stadiorum ambitum Alexandriæ attribuit. *Complexus quicquid fossæ ducere paludem & mare, octoginta stadiorum muri ambitum desinunt: & qui excolendæ urbi præessent velitis, Memphin putes.* Hunc verum hujus urbis fuisse ambitum etiam colligimus ex præstantissima Agrippæ oratione ad populum Judæicum habita, quam Josephus lib. II. de bello Jud. reliquit, inter alia ibi de Alexandria hæc leguntur: καθ' ὃν δὲ ἐ μεγίστης, ῥᾴστ' μῆκος ἔστιν, τριάκοντα σταδίων, ὕψος δὲ ὅσον

μείζους σταδίων ἑκατὸν δέκα. [14] Δευτέρα ἐστὶ πόλις Τρῳάς, [15] ἐν ᾗ ἐγένετο Ἡγήμων ἐποποιὸς, ὃς ἔγραψε τὸ Λευκτρικὸν πόλεμον τὸ Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων, περὶ ἧς [16] Δημοσθένης ἐν τετάρτῳ Βιθυνιακῶν. [17] τρίτη Θρᾴκης, πρὸς τῇ Μακεδονίᾳ. ἣν ἔκτισε πρὸ τῆς μεγάλης Ἀλεξανδρείας, ἐπτακαίδεκα ὢν ἐτῶν. [18] τετάρτη, πόλις Νεαρτῶν, ἔθνους Ἰχθυοφάγων, πρὸς τῶν ἐσχατιῶν τῆς Ἰνδικῆς. [19] πέμπτη, ἐν τῇ Ὀπιανῇ, πλησίον τῆς Ἰνδικῆς. [20] ἕκτη, πάλιν Ἰνδικῆς. [21] ἑβδόμη, ἐν Ἀρείοις, ἔθνος Παρθυαίων πλησίον τῆς Ἰνδικῆς. [22] ὀγδόη,

A tum & decem ſtadiis menſurabatur. Secunda urbs eſt Troadis, in qua natus eſt Hegemon poëta epicus, qui ſcripſit bellum Leuctricum inter Thebanos & Lacedæmonios geſtum, de qua urbe Demoſthenes libro IV. rerum Bithyniacarum mentionem facit. Tertia Thraciæ B prope Macedoniam, quam Alexander condidit ante magnam Alexandriam, cum adhuc ſeptendecim annorum eſſet. Quarta, urbs Neartorum apud Ichtyophagos, juxta Indiæ periplum. Quinta, in Opiane, prope Indiam. Sexta, rurſum Indiæ. Septima, apud Arios, C gentem Parthicam, quæ prope Indiam eſt. Octava,

σὺν πλείστῃ διάρᾳ. Strabo quidem de toto ambitu ſilet, ſed urbis longitudinem etiam XXX. ſtadiorum, & latitudinem ſeptem vel octo ſtadiorum facit. Stephani calculum ſuperat Plinii computatio, tradentis lib. V cap. X. Alexandriæ ambitum XV. M. paſſuum fuiſſe, qui CXX. ſtadia conficiunt: adeoque Pintiani reprehenſione minime digni ſunt, qui Plinium ex Curtio caſtigare nituntur, apud quem pro XV. M. paſſ. tantum X. M. paſſ. ſubſtituunt.

[14] Δευτέρα ἐστὶ πόλις Τρῳάς.] Hanc urbem Anonymus (vel ipſe Scaliger, uti ex illinas Holſtenius) in Olympiadum ἀναγραφῇ appellat τὴν Τρωϊκὴν Ἀλεξάνδρειαν. Chronicon Alexandrinum manifeſte Alexandrum Mag. hujus conditorem fuiſſe ait: ſed ſcrupulum movet Strabo lib. XIII, qui prima civitatis fundamenta Antigono videtur tribuere, à quo antea Antigonea vocata fuit, deinde Alexandria à Lyſimacho in honorem Alexandri: huic etiam adſtipulatur Plinius lib. V. cap. XXX: *Troadis primus locus Amaxitus, dein Cebrenia, ipſaque Troas, Antigonea, nunc Alexandria colonia Rom.* Illud etiam quodammodo confirmari poſſet ex nummo Titi Veſpaſiani apud Goltzium in theſauro, ubi oppidi nomina hoc ordine diſpoſita ſunt: COL. TROJAS ANTIGONIA ALEXANDRIA LEGIO XXI. Hic etiam *Antigonia Alexandriana* præcedit, quaſi *Antigonia* magis antiquum eſſet nomen quam *Alexandria*. Sed ego cum aliis viris doctis credidierim ab Alexandro exſtructum, poſtea vero ab Antigono incrementum & nomen accepiſſe, eoque deleto rurſum prævaluiſſe priſtinum nomen, quod utique Lyſimachus potius reduxerit, quam ut hoſtem ſuum Antigonum iſthoc honore frui ſineret. In Actis Apoſtolorum cap. XVI. verſu VIII. *Troadis* meminit Lucas, quæ pro Alexandria hic eſt accipienda, nam à ſcriptoribus ſubinde *Troas*, & ſubinde *Alexandria Troas* dicitur: Triſtanus in nummis Caracallæ & Criſpinæ Auguſtæ hanc inſcriptionem in averſa parte invenit. COL. AUG. TROAS. Et Spanheimius in hujus Alexandriæ nummis: COL. AUG. TRO. ALEXA. Id eſt: *Colonia Auguſta Troas Alexandria*. Pleramque hoc nomine inſignebatur ad differentiam aliarum Alexandriarum: Livius lib. XXX. cap. XLII: *Tres eum civitates tenebant, Smyrna, & Alexandria Troas, & Lampſacus: quas neque vi expugnare ad eum diem poterat; neque conditionibus in amicitiam pellicere.*

[15] Ἐν ᾗ ἐγένετο Ἡγήμων ἐποποιός.] Præter hunc bellum etiam Dardanica literis mandavit. Ex iis commemorat Ælianus hiſtoriam de dracone paſtorem Theſſalum amante. Vide eum lib. VII. Hiſt. Animal. cap. XI. Alius eſt ab Hegemone Thaſio, qui Gigantomachiam, & priſcam comœdiam & parœdias, & alia reliquit, ut obſervat Voſſius de Hiſt. Græc. lib. III.

[16] Δημοσθένης ἐν τετάρτῳ Βιθυνιακῶν.] Multis in locis hic hiſtoricus Stephano adeſt. Patria ejus cognoſcitur ex vocabulo Ἡγήμων, ubi Stephanus inquit: Ἡγήμων δὲ πρῶτον τῆς Βιθυνῶν Δαρδανίας, ἐν πλείοσι βιβλίοις. Aliis locis ejuſdem Demoſthenis lib. nonus & decimus citatur. Vide noſtrum indicem auctorum à Stephano allegatorum.

[17] Τρίτη Θρᾴκης, πρὸς τῇ Μακεδονίᾳ.] Conſtanter ita legunt codices ſcripti & editi, ſed reſcribendum eſt: τρίτη Θρᾴκων, πρὸς τῇ Μακεδονίᾳ. Et vereor ne tertia hæc Alexandria eadem ſit cum decima ſexta, de qua ſic infra ſcribit Stephanus: ἑκκαιδεκάτη, πρὸς τῷ Μέλανι κόλπῳ. Nam ſinus ille Melas in Thracia fuit, uti nos docet Plinius lib. IV. cap. XI. *Circa quem locum ſtruvius Melas, à quo ſinus appellatur. Oppida, Cypſella, Biſanthe, Macronitichos dictum, qua à Propontide ad Melanem ſinum inter duo maria.* Vide etiam Ptolemæum lib. III. cap. XII.

[18] Τετάρτη, πόλις Νεαρτῶν.] Neartos Geographi non norunt, multo minus Alexandriam in iſthac regione. Formaſſis reſcribendum erit: πεντάτη, πόλις Ὠριτῶν. Plinius lib. VI. cap. XXIV. *Mox Ichthyophagos Oritas, propria, non Indorum lingua utentes, per CC mill. paſſ. Indo paſſum Arbiorum gentem per CC mill. Ichthyophagos omnes Alexander vetuit piſcibus vivere.* Eundem fuiſſe populum exiſtimo, qui à Diodoro lib. XVII. Νωρίται dicuntur, & Dionyſio verſu 1096 Ὠρῖται. Ego antiquum illorum nomen Ὠρῖται fuiſſe arbitror, ſed quod hunc in modum ſcribebatur ΗΩΡΙΤΑΙ, cujus primum elementum Η ſilens fuit ἐπισυρμὸς, non vero littera, cujus rei Scaliger alibi plura adfert exempla. Librarii uſum ejuſmodi aſpirationis non capientes, eam in proximæ figuræ literam Ν communarunt, adeo ut pro ΗΩΡΙΤΑΙ reponerent ΝΩΡΙΤΑΙ, ex quo tandem Νωρῖται & Νωρῖται factum eſt.

[19] Πέμπτη, ἐν τῇ Ὀπιανῇ, πλησίον τῆς Ἰνδικῆς.] Nullam profecto prope Indum Ὀπιανὴν collocant Geographi, quare hic omnino reſcribendum putat Salmaſius: ἐν τῇ Ἀραχωσίᾳ, πλησίον τῆς Ἰνδικῆς. Arianem uſque ad Indum pertinere conſtat ex Strabone, & diverſam eſſe ab Aria. Diverſa igitur hæc Alexandria Ἀραχωσία ab altera Alexandria, quæ cognominatur ἐν Ἀρείοις. Et putat Salmaſius hanc Ἀραχωσίαν Alexandriam ipſam eſſe, quam ſub Caucaſo condidit Alexander, quum Bactra trans montem illum tranſiturus eſſet. Nullam etiam reperit apud noſtrum in mentione omnium urbium, quæ hoc nomen tulere, cui melius iſta conveniant. Ἀραχωσία uſque ad Indum amnem teſte Strabone pertinebat. Sub Paropamiſo & Caucaſo tota erat. Hinc Dionyſius canit omnes populos, qui Paropamiſum accolerent in univerſum appellatos Ἀραχωσίους.

- - - ἅσσοις τε παρὰ πρόποδας Παροπαμισοῦ
Ἀραχωσίη ἐμέλπεται ἀνομαζομένη Ἀραχωσίη.

Idem alio loco Ἐρυθρὴν Ἀραχωσίην vocat, quaſi uſque ad Erythræum ſinum five Perſicum pertineret. Latiſſime itaque patebat Ariana regio & multos populos comprehendebat. Strabo lib. XI. μετὰ δὲ τὴν Ἰνδικὴν ἐστὶν Ἀρείοις. *Ergo Indiæ proxima Ariane.* Aria ſtrictius ſumitur, quam Strabo cum Magianâ deſcribit lib. XI.

[20] Ἕκτη, πάλιν Ἰνδικῆς.] Non unum tantum hoc nomine civitatem Alexander in India condidit: & cum Epitomator de ejus ſitu nihil reliquit, quod accuratum decet Geographum, nihil certi proferre queo. Fulgoſius lib. VIII. cap. 15. *Urbes ab Alexandro nominatas in India, apud Aſſyrios, Ægyptum atque Aſiam, item à Seleuco Seleucias, Antiochiæ ab Antiocho, Cæſareæ quoque per terrarum orbem à Cæſaribus condita.*

[21] Ἑβδόμη, ἐν Ἀρείοις, ἔθνος Παρθυαίων, πλησίον τῆς Ἰνδικῆς.] Hoc in loco, notante magno Salmaſio, Stephanus Arios cum Arianis eoſdem ſtatuit; nam Ἀρείοις πλησίον τῆς Ἰνδικῆς ſunt. Arii vero proprie ſumpti vicini non ſunt Indiæ, utpote qui habeant ab oriente Paropamiſadas. Inter provincias & ſatrapias orientis & imperii Parthici nullam nomi-

nat

[41] ὀγδόη, τῆς Κιλικίας. [42] ἐννάτη, ἐν Κύπρῳ. [44] δεκάτη, πρὸς τῷ Λάτμῳ τῷ Καρίας, ἐν ᾗ Ἀδώνιον ἦν, ἔχον Πραξιτέλους Ἀφροδίτην. [45] ἑνδεκάτη, τῆς Βάκτρα. [46] δωδεκάτη, ἐν Ἀραχώτοις. [47] τριτοκαιδεκάτη, ἐν Μακαρηνῇ, ἣν διαῤῥεῖ ποταμὸς Μαξάτης. [48] τεσσαρεσκαιδεκάτη, πρὸς Σωριανοῖς Ἰνδικῷ ἔθνει. [49] πεντεκαιδεκάτη, πρὸς τοῖς Ἀραχώτοις, ὁμορᾷ τῇ Ἰνδικῇ. [50] ἑκκαιδεκάτη, τῆς τοῦ Μέλανα κόλπου. [51] ἑπτακαιδεκάτη, ἐν τῇ Σογδιανῇ, πρὸς Παροπαμισάδαις. [52] ὀκτωκαιδεκάτη, ὑπὸ τὸν Ταναΐδ-

A Octava, Ciliciæ. Nona, in Cypro. Decima, juxta Latmum Cariæ, in qua Adonidis templum eſt, quod Praxitelis Venerem habet. Undecima, juxta Bactra. Duodecima, in Arachotis. Tertia decima in Macarene, quam fluvius Maxates præterfluit. Quarta decima, apud Sorianos gentem Indicam. Quinta decima, apud Arachotos, Indiæ contermina. Sexta decima, juxta ſinum Melanem. Septima decima, in Sogdiane, juxta B Paropaniſadas. Octava decima, ad Tanaïdem C

ab

nant Arianen, ſed Ἀρείαν ſolam recenſent auctores antiqui, Iſidorus Characenus, Arrianus, Ptolemæus aliique. Unde ſatis oſtenditur Ἀρείαν & Ἀριανὴν eandem fuiſſe, ſed modo ſtrictius modo latius ſumi ſolitam. Hujus oppidi meminit Iſidorus Characenus, cujus verba ex mente Salmaſii ita ſunt conſtituenda: ἐντεῦθεν Ἀρεία, πρώτη Ἀ. ἣν Καυδὰν πόλις, ἡ Ἀρτακόανα πόλις, ἡ Ἀλεξάνδρεια ἡ ἐν Ἀρείοις. Strabo lib. XV: Μίαν μὲν Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐν Ἀρείοις λέει Κλεάνθης πολίχνην ὑφ' ἓν Παῤῥασίοις, μίαν δ' ἐν αὐτῇ εἶναι. Ammian. Marcell. lib. XXII: *Abundat autem hæc eadem Aria oppidis: inter quæ ſunt celebria, Bitaxa, Sarmagina, & Setira, & Niſibis & Alexandria.* Plinius lib. VI. cap. XXIII: *Oppidum Artacoana, Arius amnis qui præfluit Alexandriam ab Alexandro conditam.*

[41] Ὀγδόη, τῆς Κιλικίας.] Satis notum eſt hoc Ciliciæ oppidum, ſitum ad ſinum Iſſicum, inter Iſſum & Seleuciam Pieriæ. Hoc tractu deſcribitur à Ptolemæo lib. V. cap. XV. Μεσόγειοι δὲ τῆς Κιλικίας πόλεις, Ἀλεξάνδρεια ἡ πρὸς Ἰσσικῷ. Μεσογειοτέρω, Φάσσος, ὁ ποταμὸς ὁ Φασηλίτης, Σιδήνων πεδίον, Ὄρφασα καὶ Σπάλαι. Willebrandus ab Oldenburg Canonicus Hildesheimenſis, qui anno clɔ ɔɔ XI. terram ſanctam luſtravit, refert in itinerario ſuo urbem tunc temporis ab indigenis *Alexandrettam* appellari; ejus verba quia urbis ſitum non obſcure indicant, hue tranſcribam. *In prima planitie hujus terræ, & in exitu montium* (intelligit ſine dubio montem Amanum qui ſe ab Iſſico ſinu, ſive ab Alexandria uſque ad Euphratem extendit.) *quos uno die magna tranſivimus cum difficultate, & venimus Alexandrettam, quæ erat civitas murata, in littore maris ſita, modo deſtructa. Iſtam, ut dicunt indigenæ, Magnus Alexander, ad cuſtodiam ſui equi Bucephali, qui ſuus inſtrumentator, laboribus unius diei compoſuit, & à ſuo nomine denominavit: juxta etiam illam prata ſunt equis commodiſſima.*

[42] Ἐννάτη, ἐν Κύπρῳ.] Hæc Alexandria non admodum eſt celebris, & dubito vehementer an aliis Geographis ſit commemorata. Faſti Siculi mentionem faciunt de quadam Alexandria ad Cypridis flumen exſtructa, quæ an pro hac eadem ſit habenda, judicabit lector.

[44] Δεκάτη, πρὸς τῷ Λάτμῳ τῷ Καρίας.] Et de hac Cariæ Alexandria altum apud Geographos & hiſtoricos ſilentium. Latmus mons Cariæ non ignobilis eſt, quem Mela lib. I. cap. XVIII. Joniæ tribuit.

[45] Ἑνδεκάτη, πρὸς Βάκτρα.] Bactrianorum urbs metropolis Bactra, alio nomine Zariaſpa dicebatur, condita erat ad amnem ejuſdem nominis. Curtius lib. VII. cap. VII: *Ipſa Bactra regionis ejus caput, ſita ſunt ſub monte Paropamiſo. Bactrus amnis præterit mœnia: is urbi & regioni dedit nomen.* Sed cum urbs & amnis apud alios idem nomen gerant, ex Stephani verbis non facile colligitur, an urbs, an vero amnis intelligi debeat: & quia Geographus lib. XI. refert, Alexandrum in Bactriana & Sogdiana octo urbes ædificaſſe, difficulter huic urbi ſuum ſitum aſſignabimus.

[46] Δωδεκάτη, ἐν Ἀραχώτοις.] Duodecima hæc non eſt eadem neque confundenda cum decima quinta, de qua Stephanus ita loquitur: Πεντεκαιδεκάτη, πρὸς τοῖς Ἀραχώτοις, ὁμορᾷ τῇ Ἰνδικῇ. Puto Iſidorum Characenum in Παρθυαίοις Parthicis hujus duodecimæ meminiſſe, ſed ab ipſo Alexandropolis appellatur, quod diſcrimen auctores parvi faciunt: πόλις Ἀλεξανδρόπολις, μητρόπολις Ἀραχωσίων, ἣν δὲ Ἑλλὰς, ἡ παρῳκισμένη αὐτῇ πεδιὰς Ἀραχωσία.

[47] Τριτοκαιδεκάτη, ἐν Μακηληνῇ, ἣν παρῳκίσθη ποταμὸς Μαξάτης.] Turpiſſimis mendis hic locus eſt conſpurcatus, quod vidit vir ſummus Salmaſius, qui eum hoc modo in integrum reſtituit: Τριτοκαιδεκάτη ἐν Σακρηνῇ, ἣν παρῳκίσθη ποταμὸς Ἰαξάρτης. Inter tot Alexandrias, nullum in Sacarum regione collocaſſe, non eſt verſimile, cum alii auctores ibi plures enumerent. Iſidorus in Parthicis Σακρηνῆς duas apud Sacas recenſet: ἔνθα βασίλεια Σάκων, ἔστι πλησίον Ἀλεξάνδρεια πόλις, καὶ πλησίον Ἀλεξανδρόπολις πόλις. Deinde pro Μαξάτης ſubſtituit Ἰαξάρτης, nam nullus hoc nomine fluvius reperitur: Ἰαξάρτης appellabatur Tanais Scythicus, ultimus Scythicorum amnium ad ſeptentrionem, qui ſe in mare Caſpium exonerat. Strabo lib. XI: Καὶ ὁ Ἰαξάρτης ἐκδίδωσι τὰ ὕδατα εἰσπίπτοντα τῆς τοῦ Κασπίου πελάγους, πλατὺς ἀφικνούμενος πάνυ ἐπὶ τὴν ἀνάντεσιν Ταναΐδος. Hunc amnem ita nominari etiam ſcribit Arrianus lib. III: Τὸ δὲ Ταναΐδι τάφρῳ, ὃν δὴ καὶ Ἰαξάρτεα αὖθις ὀνόμασε τοῦτο, ἐπιῤῥεῖ ἐκ τῆς ἀνωτάτω ἐκτὸς λίμνης Ἀ. ἐς τὴν Μαιῶτιν ἔρχεται καὶ αὐτή. Ita hic locus eſt legendus, uti ante alios admonuit Salmaſius. Stephanus tamen non ignoravit hunc amnem ita fuiſſe dictum, ſed cum confundit cum Tanai Mæotico, uti ex voce Τάναις liquido apparebit. Collocat igitur Stephanus quartam decimam Alexandriam ad fluvium Jaxartem finitimis barbaris ſic dictum: qui tamen ab aliis Tanais vocabatur. Hæc igitur eadem eſt Alexandria, quam pro decima octava ad Tanaim ab Alexandro conditam perhibet. Erroris autem hujus fons in geminata fluvii appellatione conſiſtere videtur.

[48] Τεσσαρεσκαιδεκάτη, παρὰ τοῖς Σωριανοῖς, Ἰνδικὸν ἔθνος.] Voſſianus cod. παρὰ τοῖς Σωριανοῖς. Fortaſſis *Sorani* iidem erunt, qui à Ptolemæo *Soræ* appellantur, ſuntque populi Indiæ intra Gangem. Ita enim ille lib. VII. cap. I: Μεσόγειοι δὲ τῆς Βατίνων ἐρήμου, καὶ τῆς Διασίρδου Σώρης πόλεως, αἱ εἰς πόλεις, Σωρίμαγρα, Ἀ. ῥηγία βασίλειον, Σώρα &c. *Sorani* enim nullibi ſunt nisi in Italia, ſuntque oppidani ita dicti ab oppido *Sora*, ſito ſupra Arpinium & villam Ciceronis apud dextram Liris ripam. Cicero in orat. pro Cn. Plancio: *Nemo Arpinas, non Plancio ſtuduit, nemo Soranus, nemo Caſinas.*

[49] Πεντεκαιδεκάτη, παρὰ τοῖς Ἀραχώτοις, ὁμορᾷ τῇ Ἰνδικῇ.] Jam de Alexandria ad amnem Archotum ſita, ſupra commentario 46 egimus. Hæc alia eſt & Indiæ proxima, & in ea Arachotiæ parte, quam veteres Ἰνδίαν κάτω vocabant.

[50] Ἑκκαιδεκάτη, πρὸς τὸν Μέλανα κόλπον.] Hæc eadem eſt Alexandria, quam ſuprà tertio loco poſuerat, ad quæ Stephani verba commentarios noſtros lege.

[51] Ἑπτακαιδεκάτη, ἐν τῇ Σογδιανῇ, παρὰ Παροπαμισαδαίους.] Ptolemæus duas in Sogdiana Alexandrias numerat, alteram Ὠξιανὴν cognominatam, alteram ἐσχάτην, quas longiſſime à fluminibus removet. Locum Ptolemæi lubes lib. VI. cap. XII. Si hoc loco non intelligamus Ἀλεξάνδρειαν Ὠξιανὴν, eam confundemus cum decima octava, quæ eadem eſt, quam pro decima tertia habuit Epitomator. Nam quæ ἐσχάτη cognominatur, ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Ταναΐδος conſtructam ab ipſo Alexandro auctores commemorant.

[52] Ὀκτωκαιδεκάτη, ὑπὸ τὸν Ταναΐδ-, ἀντὶ κλίματος.] Salmaſius ex libris antiquis hunc locum ita conſtituit:

αὐτοῦ κλίσεως, [11] ὡς ἐν τῷ τρίτῳ Πτολεμαῖος ἱστορεῖ. [12] ἔστι δὲ τόπος ἐν τῇ Ἴδῃ τῇ Τρωϊκῇ, Ἀλεξάνδρεια λεγόμενος, ἐν ᾧ φασι τὸν [13] Πάριν Διὸς κριθῆναι τὰς θεάς, ὡς Τιμοσθένης. [14] τὸ ἐθνικὸν, Ἀλεξανδρεύς, ἀπὸ τῆς Ἀλεξάνδρου γενικῆς. τὸ θηλυκὸν, ὡς ἀπὸ τοῦ Σινωπεύς Σινωπίς, οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀλεξανδρεύς Ἀλεξανδρίς. Δίδυμος δὲ καὶ πλεονασμὸν ποιήσας γράφει ἐξ Ἐρατοσθένους [17] τὸ Ἀλεξανδρείτης. [18] Φαβωρῖνος δὲ ἐν τῷ περὶ Κυρηναϊκῆς πόλεως, [19] Ἀλεξανδρεώτην φησὶ, παρὰ τὸ Ἀλεξανδρεανὸς, ὡς Μύρλεια Μυρλειανὸς, Ἡράκλεια Ἡρακλειανός. λέγεται δὲ Ἀλεξάνδρειος κλητικόν. [20] Νικάνωρ δὲ ὁ Ἑρμείου, ἐν τῷ περὶ Ἀλεξανδρείας πρώτῳ, πάντα κυροῖ, [21] καὶ τὸ Ἀλεξανδρῖνος, καὶ τὸ Ἀλεξανδρείτης, [22] τὸ μέντοι Ἀλεξανδρεώτης. ἔστι δὲ Ἀλεξάνδρεια βοτάνη καὶ φυτὸν, [23] παρ' ἄλλοις δὲ Ἀλεξάνδρα, [24] ἐξ

ab ipso Alexandro condita, uti Ptolemæus libro tertio affirmat. Est item locus in Ida Troïca Alexandria dictus, in quo Parin inter Deas judicasse referunt, auctore Timosthene. Gentile Alexandros, quod à genitivo Alexandri deducitur. Quemadmodum à Sinopos fit Sinopis, ita ab Alexandros fit fœmininum Alexandris. Verum Didymus ex Eratosthene usum vocabuli Alexandrites in medium producit. Sed Phavorinus in libro quem de Cyrenaïca urbe conscripsit, Alexandrioten habet. Et ab Alexandreos factum est Alexandreanus, uti à Myrleia Myrleianus, Heraclea Heracleianus. Possessivum etiam Alexandreus dicitur. Ast Nicanor Hermeæ filius libro primo de Alexandria, omnia hæc sua authoritate confirmat, & præterea etiam Alexandrinus & Alexandrites, non quidem Alexandreotes. Est item Alexandrea herba & planta, quæ ab aliis Alexandra appellatur. Hac

ἱερωνυμικῶς, ἀπὸ τοῦ Ταναΐδος, οὗπερ Ἀλεξάνδρεια πόλις ἐστίν. Hujus oppidi ab Alexandro ipso conditi meminit Arrianus lib. IV. hisce verbis: Ἀνὼς δὲ ἀπὸ τοῦ Ταναΐδος ποταμοῦ ἐστιν ἐπὶ πόλιν ἀνίσιον, ἣ ποιεῖται ἐσχάτην ὑπόμνησιν. Et paulo post sequitur: Ἀνὼς δὲ τὴν πόλιν, ἣν ἐπώνυμον ἐκ προφάσεως ἔκτισεν. Palam est Tanaïdis nomine apud Stephanum Jaxartem intelligi debere, uti supra multis docuimus. Plinius lib. VI. cap. XVI: *Gens hac obtinet aversa montis Paropamisi ex adverso fontis Indi: includitur flumine Ocho: ultra Sogdiani: oppidum Panda, ut in ultimis eorum finibus Alexandria oppidum, ab Alexandro magno conditum. Ara ibi sunt ab Hercule ac Libero constitutæ, item Cyro ac Semiramide, atque Alexandro: finis omnium eorum ductus ab illa parte terrarum includente flumine Jaxarte, quod Scythæ Silim vocant: Alexander militesque ejus Tanaïn putavere.* Hanc igitur Alexandria illa est, quam Ptolemæus Ἀλεξάνδρειαν ἐσχάτην appellat lib. VI. cap. XII: & ibi metam expeditionum suarum posuit Alexander: sed eam longius à flumine Ptolemæus collocavit.

[11] Ὡς ἐν τῷ τρίτῳ Πτολεμαῖος.] Ptolemæum Geographum non intelligo, sed regem hoc nomine, qui Lagi filius dicebatur: qui teste Arriano lib. I. accuratissime Alexandri res gestas conscripsit. Hujus scriptoris etiam meminit Stephanus in voce Ἀγχιάλη.

[12] Ἔστι δὲ τόπος ἐν τῇ Ἴδῃ τῇ Τρωϊκῇ, Ἀλεξάνδρεια λεγόμενος.] Hæc Alexandria non est confundenda cum Alexandria quæ Troas cognominatur, quod nuperà viro quodam doctissimo factum animadverto. Nomen habet hic locus ab Alexandro, qui ibi judex inter Deas sedit. Theophrastus qui tempore Alexandri Magni vixit Ἀλεξάνδρειαν Δάφνην hunc nominavit, ut videatur non recens nomen ab Alexandro Philippi, sed antiquius ab Alexandro Paride fortita, ita enim loquitur lib. III. cap. XVIII: ὅλως δὲ καὶ πάντα τὰ περὶ τὴν ἰτέαν ἰσχυρά, ἔστιν ὅτε καὶ Ἀλεξάνδρεια κληθεῖσα Δάφνη.

[13] Πάριν Διὸς κριθῆναι τὰς θεάς.] De hoc judicio apud Ovidium legito epistolam XVI. ubi Paris ita introducitur:

Præposui regnis ego te? quæ maxima quondam
Pallicita est nobis nupta sororque Jovis:
Dumque tuo possem circumdare brachia collo,
Contempta est virtus Pallade dante mihi:
Cum Venus & Juno, Pallasque in vallibus Idæ
Corpora judicio supposuere meo.

[14] Τὸ δὲ ἐθνικὸν Ἀλεξανδρεύς, ἀπὸ τῆς Ἀλεξάνδρου γενικῆς.] Igitur hoc gentile secundum Stephani canonem non deducitur à voce Ἀλεξάνδρεια, sed à genitivo primitivi Ἀλεξάνδρου. Idem etiam docet in voce Ἄλωα, πόλις Παλαιστίνης: sed multo manifestius in vocabulo Εὐθαία: Locum, quo valde ad rem facit, ut in MSS concipitur transferibam: Τὸ ἐθνικὸν τούτου Εὐθαεύς. καὶ Εὐθαῖος τὸ θηλυκόν. καὶ Εὐθαεύς, χωρὶς τοῦ ε. καὶ τὸ διὰ τοῦ εἰς α παραγόμενα εἰς

dus φυλάττει τὸν παραλήγοντα. Διὸ καὶ τὸ Ἀλεξάνδρεια ἐπὶ πολλῶν ἐστὶ καὶ Ἀλεξανδρεύς. ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἀλεξανδρείας, ἀλλὰ καὶ Ἀλεξάνδρου, ὡς Τυρεὺς Τυρεῖος. Hoc gentile etiam in nummis Gordiani conspicitur, in quibus Dianæ Ephesiæ ac Serapidis, vel etiam Phari expressæ icones reperiuntur: ΟΜΟΝΟΙΑ ΕΦΕCΙΩΝ Κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΝ, aut: ΕΦΕCΙΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΝ ΟΜΟΝΟΙΑ. Reliqua illa gentilia Ἀλεξανδρεώτης & Ἀλεξανδρεανὸς, quæ ab hac voce formantur, non sunt in usu apud idoneos auctores, quare pro Grammaticorum nugamentis, vel saltem non magnopere æstimanda videntur.

[17] Τὸ Ἀλεξανδρείτης.] Hæc esset Ægyptiorum forma: Ægyptii enim, uti docet Stephanus in voce Ἀξιλις, gentilia sua plerumque in της terminant, præsertim si à nominibus in ις deducantur. Attamen nomina quæ apud illos in ις exeunt, etiam habent gentilia in της definentia: sic Κάνωβος habet Κανωβίτης; & sic Ἀλεξανδρείτης non potest formari ab Ἀλεξάνδρεια, sed à primitivo Ἀλέξανδρος.

[18] Φαβωρῖνος δὲ ἐν τῷ περὶ Κυρηναϊκῆς πόλεως.] Vossius in Syntagmate de Historicis Græcis ex hoc Stephani loco probare nititur Phavorinum Κυρηναϊκὰ scripsisse, sed exitimo hic specialem urbis cujusdam descriptionem allegari.

[19] Ἀλεξανδρεώτην φησὶ, παρὰ τὸ Ἀλεξανδρεανός.] Hic locus non est integer, & ei quædam videntur excidisse: si mei arbitrii res foret legerem: Φαβωρῖνος δὲ ἐν τῷ περὶ Κυρηναϊκῆς πόλεως Ἀλεξανδρεώτην φησὶ, καὶ παρὰ τὸ Ἀλεξάνδρεια Ἀλεξανδρεανὸς, ὡς Μύρλεια Μυρλειανὸς &c. Sed apud Epitomatorem in voce Μυρλεία ἡ gentilis τὸ Ι rejicitur.

[20] Νικάνωρ δὲ ὁ Ἑρμείου, ἐν τῷ περὶ Ἀλεξανδρείας πρώτῳ.] Leander Nicanor Hermiæ filius fuit Grammaticus Alexandrinus, ut Suidas in ejus vita perhibet. Hic libros de Alexandria, ubi degebat, conscripsit, de quorum numero non sumus certi. Vide Voss. de Hist. Gr. lib. II. cap. XII.

[21] Καὶ τὸ Ἀλεξανδρῖνος.] Hoc gentili utitur Strabo lib. XIII, ubi refert Hellixem Alexandrinam dissertationem edidisse, utrum, quæ Homerus de bello circa Trojam gesto cecinit, historia, an fabula sint: Παραπλήσιά ἐστι Δημοσθένει & τῷ Ἀλεξανδρεῖ Ἑκαταίῳ ῥήτορσι, τοῖς περὶ Ὀλυμπιόδωρον καὶ Ὀνήτορα Γναθίτην. Et in nummo Lepidi hæc inscriptio legitur, ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ.

[22] Οὐ μὴν τό γε τὸ Ἀλεξανδρείτης.] Portasfis ut supra legendum: οὐ μὴν τό γε τὸ Ἀλεξανδρεώτης.

[23] Παρ' ἄλλοις δὲ Ἀλέξανδρα.] Salmasius in Plinianis exercitationibus locum ex Apuleii herbario producit & corrigit, ubi hæc planta etiam *Alexandræ* appellatur: *Empleios Græci, Daphnoides, Hypoglossos, Eupetalon, Diglossos, Daphne Samothracia, Daphne, Stephanos Alexandra, Chama-*

[66] ἐξ ἧς ἐστέφετο Ἀλέξανδρος ἐν τοῖς ἀγῶσι. [67] τινὲς δὲ δαναΐδα αὐτὴν καλοῦσιν· οἱ δὲ, χαμαιδάφνην· [68] οἱ δὲ, ἐπιφυλλόκαρπον, ἢ φυλλόκαρπον.

A Hac in certaminibus coronabatur Alexander. Hanc nonnulli danaën, quidam chamædaphnen, alii vero epiphyllocarpum sive phyllocarpum nominant.

Ἀ Λ Η Σ Ι Ο Σ [69], τῆς Ἠλιάδος πόλεως, τῆς Ὠλενίης, ἧς Ἀλησίης, ἀπὸ Ἀλησίου [70] τοῦ Σκιλλοῦντος υἱοῦ. [71] ἔστι δὲ τῶν Ἱπποδαμείας μνηστήρων. οἱ δέ, Γαργηττίου υἱὸν, ἕνα τῶν μετὰ Πέλοπος ἀφικομένων. τὸ ἐθνικὸν Ἀλησιάδης, [72] ὡς Συμπρασιάδης. [73] ἔστι καὶ Ἄλησιον πεδίον ἐν Ἠπείρῳ, ἵνα πίονυται πολὺ ἄλας. ὁ δὲ Εὐφορίων, οὐ γὰρ Ἀλήσιοί ἐσσι, φησίν.

B Petræ Oleniæ & Alesii. - - - -

ALESIUS, urbs Elidis. Homerus:

Nomen accepit ab Alesio Scilluntis filio, qui unus ex Hippodamiæ procis fuit. Alii narrant Gargetti filium, unumque ex illis fuisse, qui cum Pelope advenêre. Gentile Alesiadis, quemadmodum Sumprasiensis. Est & Campus Alesius in Epiro, ubi sal copiosius conficitur. Euphorion vero inquit, *non enim Alesii estis*.

C

Ἀ Λ Θ Α Ἰ Ἀ, πόλις Ὀλκάδων. [74] οἱ δὲ Ὀλκάδες, ἔθνος Ἰβηρίας, [75] πλησιόχωροι Καρχηδόνος, ἣν ὠκίσαν ἐκ καινῆς πόλιν.

D ALTHÆA, urbs Olcadum. Olcades autem Iberiæ gens est, Carthaginiensi, quam novam urbem appellant, finitima.

Gen-

---

chamædaphne, carpophyllon, daphnitis. Latini pernicem, victoria foliorum, laurum Alexandrinam, Macedonicam, Lauream, majestatis imperatoriæ vocant.

[66] Ἐξ ἧς ἐστέφετο Ἀλέξανδρος ἐν τοῖς ἀγῶσι.] Cave hæc intelligas de Alexandro Magno: sunt enim de Alexandro Paride accipienda, qui in agonali certamine omnes vicebat atque superabat. Servius ad lib. v. Æneid. & speciatim ad hæc poetæ verba;

Salus qui Pyridem solitus contendere contra.

Salus hic Paris, secundum Troicus Nereus, fortissimus fuit, adversus Troje agonali certamine superaret omnes, ipsum etiam Hectorem: quamvis mater in somnis fingeret gladium, dicit se esse germanum, quod altatis crepundiis probavit: qui habitu regio adhuc latebat.

[67] Τινὲς δὲ δαναΐδα αὐτὴν καλοῦσιν. οἱ δὲ χαμαιδάφνην.] Libri cuduo exarati à vulgatis nihil differunt, attamen contendit Salmasius in margine sui Stephani hic debere legi: τινὲς δὲ δαΐφυλλον αὐτὴν καλοῦσιν, οἱ δὲ χαμαιδάφνην. Utroque modo hæc planta appellatur & δαναὶς & δάφνη, verum quia in Stephani verbis sequitur, οἱ δὲ χαμαιδάφνην, à partibus Salmasii starem, & pro δαΐφυλλον etiam δαΐφυλλον reponerem. Dioscorides lib. IV. cap. CXLII. hanc herbam δαΐφυλλον appellat; cujus verba ex optimo codice ita emendavit Salmasius: Δαΐφυλλον Ἀλεξανδρεῖς, οἱ δὲ Γελῶοι, οἱ δὲ Δανοῦλα, οἱ δὲ Σικελοὶ, οἱ δὲ πάντων Ἀλεξανδρεῖς καλοῦσι, φύλλα ἔχουσιν ὑγρὰ ἰσχνά. Quæ autem sit Alexandria, quæ danaë, quæ daphne & chamædaphne apud Salmasium in Scholiasten legito.

[68] Οἱ δὲ ἐπιφυλλόκαρπον, ἢ φυλλόκαρπον.] Salmasius in Plinianis exercitationibus & ad oram sui codicis testatur, se in optimo MS. invenisse: οἱ δὲ ἐπιφυλλόκαρπον, ἢ φυλλόκαρπον: quam lectionem vulgatæ longe præcat. Nam ἐπιφυλλόκαρπος dicitur, quod folia pungentia haberet, ut Myrta sylvestris. Plinius de illa: *folia acutiore quam Myrti.* Dioscorides: φύλλα ἔχουσιν ὀξέα ὑγρὰ ἰσχνά. Plantam, quam Stephanus vocat φυλλόκαρπον, Plinius *rhamnoides* & Theophrastus *ἐπιφυλλόκαρπον* appellavit, quod fructum ex mediis foliis producat, ut & Myrtus sylvestris, quæ καταφυλλόκαρπος Theophrasto, aliis ἐπιφυλλόκαρπος, & Latinis *Ruscus* dicitur.

[69] Ἀλίσιος, ἡ Ἠλιάς πόλις, ἡ Ὠλενίη, ἧς Ἀλησίης, ἀπὸ Ἀλησίου τοῦ Σκιλλοῦντος υἱοῦ.] Constanter hic legunt codd. scripti & vulgati omnes; verum quia ab Epitomatore mutilatis annumeramus: imo hæc non tantum huic loco deest, sed præterea etiam omni sensu est destitutus, cujus rei mala interpunctio præcipua causa est: nam illa verba, πόλις ἡ Ὠλενίη, ἧς Ἀλησίη, non sunt Stephani aut Epitomatoris, sed Homeri, & deprompta ex Iliad. A. versu 755. cujus integer locus hic sonat.

Οἵ ῥ' ἔχον Βουπράσιόν τε πολυστάφυλον ἠδὲ Μύρινον,
Πέτρας τ' Ὠλενίας ἠδ' Ἀλησίου, ἠδὲ Κολώνας.
- - - - - -
Duces ille Buprasium fertile vino ferax, et arenosum equus

Petrasque Olenium & Alesium, ubi est quæ Colone Appellatur.

Proinde hunc locum ita supplerem & distinguerem: Ἀλίσιος, πόλις ἡ Ἠλιάς, Ὀλυμπιακή. Πέτρης τ' Ὠλενίας ἠδ' Ἀλησίου. - - - - Ἀπὸ Ἀλησίου τοῦ Σκιλλοῦντος υἱοῦ. Hanc veram esse lectionem, nemo in dubium vocabit. Non semper πόλις Ἀλησίου cum scribitur, sed aliquando Ἀλησίου cum diphthongo, & ita olim Eustathius, ut Iliad. B testatur, in antiquis Homeri exemplaribus invenit.

Πέτρας τ' Ὠλενίας, ἠδ' Ἀλησίου εὐρυαγυίης.

Ad quæ verba Archiepiscopus ita commentatur, & hujus scripturæ apud Stephanum meminit: Τὸ δὲ Ἀλησίου, οὐ μὴ νοήσαντες τινὲς τῶν ἀντιγράφων, ἀλλὰ διαφθείραντες φησὶ, ὡς δύο ἦσαν ἄλση ἄλσεα, ἀλσίου τε ἑνὸς τοῦ Σκαμάνδρου, ὃ δὲ τοῦ ἱππείου ἐκλήθη, ἀλλ' ἄλσος ἐστὶ χωρίον κύκλῳ λεχοῦν τινα κρηπῖδα, ἀπὸ Ἀλησίου ἥρω Σκιλλοῦντος, ὃς ἦν τῶν Ἱπποδαμείας μνηστήρων. In legenda sunt hæc verba Eustathii, si ex iis verum sensum percipere desideres, uti manifeste declarat locus Etymologici magni auctoris: Ἀλήσιον, πόλις ὅτου κτητικὸν, ὡς ἀπὸ Κεκροπίας Κεκροπιεύς· καὶ ἄλση ἄλσεα Ἀλήσιον. Πέτρης τ' Ὠλενίης ἠδ' Ἀλησίου. Hinc liquet apud Homerum, loco à Stephano allegato, male scribi Ἀλησίης pro Ἀλησίου. Hanc scripturam etiam agnovit Strabo lib. VIII: Verum sua ætate locus appellabatur *Alesium*, cratque situs juxta Amphilochidem, ubi singulis mensibus mercatum conveniebant vicini.

[70] Τοῦ Σκιλλοῦντος.] Sic habent MSS. codices & editi: nullibi tamen cum Eustathio scribere, Τοῦ Σκιλλοῦντος.

[71] Οἱ δὲ Γαργηττίου.] Melius in Vossiano Cod. Οἱ δὲ Γαργηττίου.

[72] Ὡς Συμπρασιάδης.] Illud πρασιάδης videtur corruptum: fortasse legendum est ὡς Βουπρασιάδης.

[73] Ἔστι καὶ Ἄλησιον πεδίον ἐν Ἠπείρῳ, ἵνα πίονται πολὺ ἅλας.] In Eustathius etiam hunc locum ex Epitomatore legit, pag. 305. ad Iliad. B. Ἔστι δὲ φασι (nempe ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας) καὶ Ἄλησιον Ἠπείρου, παρόσον πολὺ ἅλας. Et pag. 883. ad Iliad. Δ. eadem ex Stephano referens, inquit: ἔστι δὲ ὁ Ἄλησιος φασι πεδίον Ἠπειρωτικὸν, ἀλλ' ἐν αὐτῷ πορισμὸς ἁλὸς πολὺς ἅλας. In scholiis Palatinis & Vossianis longe aliter hic locus exaratur: Ἔστι καὶ Ἄλησιον πεδίον ἐν Ἠπείρῳ, ἵνα πορεύονται πολὺ ἅλας. Hæc lectio magis quidem cum Eustathiana convenit, sed à Graca longe elegantia longe recedit, quare vulgata præferenda videtur. Sed hoc imprimis nunc observandum est, Stephanum in vocabulo Τρίχωνον hanc Epiri locum Ἄλησον appellare, non vero Ἄλησιον; sed quo in loco mendum latet, posteri videbimus.

[74] Οἱ δὲ Ὀλκάδες, ἔθνος Ἰβηρίας πλησιόχωροι Καρχηδόνος, ἣν ὠκίσαν ἐκ καινῆς πόλιν.] Optime suspicatur Salmasius hanc gentem à fabulo quodam esse appellatam. Quo enim pertinet hic referre, Carthaginem καινὴν πόλιν dictam esse? Hoc tuo loco Stephanus docebit.

[75] Πλησιόχωροι Καρχηδόνος.] Recte sic edi curavit Xylander; sed male in aliis editionibus legitur, πλησιόχωρος Καρχηδόνος.

τὸ ἐθνικὸν Ἁλιαρτεύς, ὡς Αἰακός. ἡ Ἁλιαρτιάς, ἡ Ἁλιαρτιακός. [74] Εὕρομεν δὲ ἐν τοῖς γεωγραφικοῖς Δημητρίου, [75] Ἁλιάρτιον.

ΑΛΙΑΡΤΟΣ [76], πόλις Βοιωτίας· [77] Ἀρτενιών. [78] Ὅμηρος,

- - - πολίεσσιν Ἁλιάρτου. B

[79] λέγεται δὲ κτισθῆναι ὑπὸ Ἁλιάρτου τοῦ Θερσάνδρου. [80] τὸ ἐθνικὸν Ἁλιάρτιος, ὡς Βοιώτιος. [81] Ἀρμενίδας δ' ἐν τῷ ρ', [82] Ἀριάρτιον φησί.

ΑΛΙΕΙΣ [83], πόλις Λακωνικῆς, ἀποικία Ἁλιέων. τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως. ὡς ἀπὸ τοῦ Ἁλιεύς. C Ἔφορος ἐν τῷ ἑκτῷ, ὅτι εἰσὶ Τιρυνθίοι εἰσὶ, καὶ ἐξαναστάντες ἐβουλεύοντο οἰκεῖν τινα τόπον, καὶ ἐπήροντο τὸν θεόν. ἔχρησε δὲ αὐτοῖς. [84] Ποῖ τὸ λαβὼν, καὶ ποῖ τὸ καθίζων, καὶ ποῖ τὸ οἴκησιν ἔχων ἁλιέα τε κεκλῆσθαι. [85] ἐλέγοντο D δὲ αὐτοὶ, ἀπὸ τοῦ πολλοὺς τῶν Ἑρμιονέων ἁλιεύοντας, καθ' ὃν τὸ μέρος οἰκοῦσι καὶ χώρας. [86] τὸ θηλυκὸν, Ἁλίεις. καὶ Ἁλιάς, τὸ κτητικόν.

Gentile, Althæus, uti Æus: five Althæates, five Althæanus: Verum in Demetrii fcriptis Ἁλίαρτα invenimus.

HALIARTUS, urbs Bœotiæ, cujus nomen genere maſculino effertur. Homerus

- - - - *Herboſum Haliartum.*

Dicitur autem ab Haliarto Therſandri filio conditus eſſe. Gentile Haliartius, uti Bœotius. Verum Armenidas Ariartum cum R inquit.

HALIEIS, urbs Laconiæ maritima. Simili modo ſe habet gentile, nam tanquam à voce Ἁλιεὺς deducitur. Refert Ephorus libro ſexto, eos eſſe Tirynthios, qui demigraturi, de loco quodam colendo conſilium ineibant, Deumque interrogabant, qui ipſis hunc in modum reſpondit: Ubicunque domicilium acceperis, ubicunque conſederis, & ubicunque habitaveris, piſcatorem dictum eſſe. Ita autem appellabantur, propterea quod multi Hermionenſium piſcatores, cum regionis partem obtinebant. Fœminium Halias, & poſſeſſivum Halieus dicitur.

HALI-

[74] Εὕρομεν δὲ ἐν τοῖς γεωγραφικοῖς Δημητρίου.] Multo melius exhibetur in Palatino codd. ἐγράψε δὲ ἐν τοῖς συγγραφεῦσι Δημητρίου. Quam emendationem non rejicient illi, quibus diſcrimen inter γεωγράφους & συγγραφεῖς omnino non eſt incognitum.

[75] Ἁλίαρτον.] Sic quatuor gentilium formæ, in ευς, ιος, αιος & ιτης ab hac voce deducuntur; nam hæc vox Ἁλίαρτα accuſativus eſt à recto Ἁλίαρτος.

[76] Ἁλίαρτος, πόλις Βοιωτίας.] Geographi omnes & hiſtorici hanc urbem Boeotiæ adſcribunt: verum Ptolem. lib. 3. cap. 16. Meſſeniæ mediterraneæ etiam alteram tribuit cognominem. Male hæc urbs in Hymno in Apollinem, qui Homero adſcribitur Ἀμφιάρεω appellatur.

Τὸν ἀμφὶ Κηφισὸν ἐναίετον ἠδὲ Μέλαιναν
Ὄγχηστόν τε νέμος Ἀμφιάρεω ἠδὲ Πόσειδον.

Verſus optime conſtabit, ſi legatur, uti ſine dubio legendum eſt:

Ὄγχηστόν τε νέμος Ἁλιάρτου ἠδὲ Πόσειδον.

[77] Ἀρτενιών.] Codex Voſſianus, Ἀρτενιῶν: De genere hujus vocabuli inter ſe acerrime rixantur Grammatici: Sed antiqua hæc eſt lectio, quam etiam Euſtathius ad Iliad. B. ſecutus eſt: Σημειοῦνται δὲ ὡς παρὰ Ἡλιοδ. τὸ χώρας ἀπὸ Ἁλιάρτου, διαστολικῶς δὲ ἐκ τοῦ ἔστι τὸ πληθυντικὸν Ἁλιάρτιοι, ὡς παρὰ Θουκ. ἔστιν ἀσυλίαντος ὁ τῶν Πλαταιέων ἀγὼν ὁ ἐπὶ Σύλλου. ὁ δὲ τὰ Βοιωτικὰ συγγραψάμενος, κύριόν φησι τὸ μεμφόμενον τὸ Ἁλιάρτιος, οὐκοῦν. Ἁλιαρτεύς, πόλις Βοιωτίας, ἐθνικόν.

[78] Ὅμηρος.] Vide locum circa initium Boeotiæ.

[79] Λέγεται δὲ κτισθῆναι ὑπὸ Ἁλιάρτου τοῦ Θερσάνδρου.] De urbis conditore præter alios legendus Pauſanias in Boeoticis. Euſtathius uti paſſim ſolet verborenus hæc ex Stephano tranſcripſit. Ἁλιαρτεύς δὲ κρατιστεύει λέγειν κτισθῆναι τὸ ἐθνικὸν χρηματίσαντος, κληθέντος ὡσὰν Ἁλιάρτου ὑὸς Θερσάνδρου. Etymologici Magni auctor perhibet, hanc urbem ab Alexandro conditam eſſe, quod an ſit verisimile, aliis dijudicandum relinquo.

[80] Τὸ ἐθνικὸν Ἁλιαρτεύς, ὡς Βοιώτιος.] De gentili non eſt dubitandum, cum paſſim apud Pauſaniam, Polybium, Strabonem, Plutarchum aliosque ſcriptores antiquos occurrat: Sed quid Βοιώτιος, quod fit à Βοιωτία, huc faciat non video: alii quis dicat Ἁλιαρτεύς & Βοιώτιος à conditorum nominibus deriv. Apud Suidam tamen corrupte legitur Ἁλιαρτεύς, ἀπὸ Ἁλιαρτίας χώρας. Sine dubio ibi ſcribendum eſt: Ἁλιαρτεύς, ἀπὸ Ἁλιαρτίας χώρας.

[81] Ἀρμενίδας δ' ἐν τῷ ρ', Ἀριάρτιον φησί.] Scripſit Armenidas Θηβαϊκῶν, teſte Scholiaſta in lib. 1. Apoll. Rhodii. Libens mihi perſuadeo, eundem hunc fuiſſe auctorem, quem nunc citat Stephanus, licet Cl. Voſſius male ſuſpicetur, locum Scholiaſtæ eſſe corruptum. Verum an non præter Θηβαϊκὰ alia quædam ſcripſerit, hinc dubitari poteſt, nam locus Stephani titulum operis non expreſſit, & ſi vitio ſit immunis, libri centeſimi mentionem facit. Sed meam non diſſimulabo opinionem, cenſeo verba eſſe corrupta & debere legi: Ἀρμενίδας δὲ ἐν τῷ ρ', Ἀρίαρτον φησί.

[82] Ἀριάρτιον.] Vide etiam Euſtathium ad Iliad. B. loco jam ſæpius à nobis allegato.

[83] Ἁλιεῖς, πόλις Λακωνικῆς.] A Geographis & Hiſtoricis hanc urbem inter Laconicas recenſeri non video, quare mendum ſuſpicor, & pro Λακωνικῆς legendum Ἀργολικῆς, licet in ſcriptis codicibus & aliis editionibus conſtanter ita reperiatur: nam ipſe Stephanus in Τίρυνς, quæ Peloponneſi urbs eſt juxta Argos ſita, teſtatur, quod prius Ἁλιὰς dicta ſit. Ἔστι δὲ καὶ τρίτον Ἁλιὰς, ἀπὸ τινὸς Ἑρμιονέως ἁλιεύσαντος ἐκεῖ τὸ πρῶτον. Huc etiam pertinent verba Scholiaſtæ in Thuc. qui ad librum primum ita refert: Ἄλσος (quod mihi ſuſpectum eſt) πόλις Πελοποννήσου κοντὰ Τιρυνθίους καὶ Ἀργείους μοῖρα. Euſtathius in ſuis ad Homeri Boeotiam commentariis ſcribit, urbis nomen eſſe Ἁλιὰς, quod an mendo careat valde dubito. Καλλίστη δὲ φασι Τίρυνς, λίαν Τιρυνθίοις ἀλλοῦσι Ἀργείοις. ὁποτέρου δὲ αὐτόχθονες Ἁλιὰς, ἀπὸ τινὸς ἁλιεύσαντος ἐκεῖ ἐπλ. Apud Diodorum lib. XI. legimus: ἀλλ' ὅμως μυρίοις ὕστερον καταφυγοῦσιν εἰς τὴν ἀποικίαν ἐμβοήσαντες Ἁλιεῖς.

[84] Ποῖ τὸ λαβὼν, καὶ ποῖ τὸ καθίζων, καὶ ποῖ τὸ ἔσκησιν ἔχων ἁλιέα τε κεκλῆσθαι.] Oraculum illud valde mendoſum reperitur in libris ſcriptis & editis: Salmaſius ad eam ſui codicis hunc in modum emendare nititur: Ποῖ τὸ λαβὼν, καὶ ποῖ τὸ καθίζων, καὶ ποῖ τὸ ἔσκησιν ἔχων ἁλιέα τε κεκλῆσθαι.

[85] Ἐλέγοντο δὲ αὐτοὶ, ἀπὸ τοῦ πολλοὺς τῶν Ἑρμιονέων ἁλιεύσαντας, καθ' ὃν τὸ μέρος &c.] Eadem hæc à Strabone referuntur lib. VIII. Ἑρμιονεῖς δὲ ἐπὶ τοῖς ὁρίοις πόλεσι, τῇ τε Ἁλιάδι ἔχουσι καὶ Ἁλιεῦσι καὶ ταῖς ἐπιλίμνοις ἁπάσαις. Dicuntur marginem maritimum incolere, verum an urbem, an vicum poſſideant, hinc non cognoſcitur. Scilus Stephanus, cujus teſtimonio utitur Euſtathius, de Halienſium urbe mentionem fecit; & fortaſſis Thucydidis Scholiaſtes idem etiam ex Epimenide hauſit.

[86] Τὸ θηλυκὸν, Ἁλίεις.] Thucydides libro IV. Ibrarum tractum Ἁλιῶν χώραν appellat. Ἡσυχίου Ἁλιὰς dicitur ἐν Ἑλλάδι καὶ ἡ Ἁλιάων χώρα. Hinc apud eundem legimus: Ἁλιὰς· καὶ ἀπὸ τοῦ ἁλιεύειν ἐκεῖ [illegible]

ΑΛΙΖΩΝΕΣ, ἔθνος. Ὅμηρος,

[87] Ἀὐτὰρ Ἀλιζώνων. - - -

[88] Ἔφορος διαιρεῖσθαί φησι τοὺς Ἀλιζῶνας [89] τὴν μεταξὺ Μυσίας, καὶ Καρίας, καὶ Λυδίας χεμένην, ἴσως ἀπὸ τοῦ ὑπερηφάνου καὶ πλούτῳ καὶ ἐναλλαγὴν τοῦ α εἰς ι, ὅτως ὠνομάσθησαν.

ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΟΣ [90], πόλις Καρίας. [91] Ἄνθης φησὶν, [92] ἀπὸ δὲ ἁλίας προσηχίας τῆς Καρίας. [93] αὐτὸς δὲ ὁ Ἄνθης ἐκ Τροιζῆνος μετῴκισε, [94] λαβὼν τὴν Δυμᾶνιν φυλὴν, ὡς Καλλίμαχος. ἢ ἀπὸ τοῦ [95] ναίειν αὐτὴν ἀπὸ Τροιζῆνος, ὡς Ἀπολλόδωρος. [96] ἐκαλεῖτο δὲ Ἰδρὰς, [97] καὶ Ζεφύρεια, ὡς Φίλων, καὶ Ζεφυρία. λέγεται δὲ θρασυνικῶς. [98] ὁ πολίτης Ἁλικαρνασσεύς, ὡς Ἀψυρτίς. Ἀνδροτίων ἐν τρίτῃ Ἀτθίδος, [99] Ἁλικαρνάσιός φησι. καὶ Ἁλικαρνασσὸς ἡλυκόν· καὶ Ἁλικαρνασσοί, τὸ τοπικόν· καὶ ἐκ τούτου, Ἁλικαρνασσόθεν.

A HALIZONES, gens cujus Homerus meminit.

Sed Halizonum. - - - -

Perhibet Ephorus Halizonas habitasse eam maritimam inter Mysiam, & Cariam & Lydiam sitam. Fortassis ita dicti sunt, mutato A in I, B quod divitiis superbirent.

HALICARNASSUS, urbs Cariæ. Refert Anthes eam sic appellari, quod Caria undique mari cingatur. Ipse autem Anthes, postquam Dymanam tribum occupasset, ex Troezene transmigravit, ut Callimachus auctor C est. Vel nomen habet ἀπὸ τοῦ ναίειν, quod urbem habitaverit [Anthes] à Troezene, quemadmodum Apollodorus perhibet. Nominabatur etiam Hidrus, & Zephyrium, uti Philo testatur, & Zephyria. Urbis nomen genere masculino efferitur. Civis nomen est Halicarnassensis, ut Absyrtensis. Androtion libro tertio historiæ Atticæ Halicarnassius inquit. Femininum est Halicarnassis, & loquitur, Ἁλικαρνασσίς: & ad verbium de loco, Ἁλικαρνασσόθεν.

ΑΛΙ-

HALI-

[87] *Αὐτὰρ Ἀλιζώνων.*] Hæc verba Epitomator ex Homeri Bœotia desumpsit.

[88] *Ἔφορος.*] Eustathius, uti sequenti commentario apparebit, male hunc scriptorem Εὔφορον appellat. Aliquoties observari, librarios *Ephori* nomen in *Euphorum* commutasse. Sic in Ἀγχίζυγος, ἢ τόπος γειτνιάζων πρὸς τῷ Θερμώδοντι, ὡς Εὔφορος, eo in loco libri veteres constanter Εὔφορος exhibent. De corrupto *Ephori* nomine lege Scaligerum ad Eusebium anno MCI.

[89] *Τὴν μεταξὺ Μυσίας, καὶ Καρίας, καὶ Λυδίας κειμένην.*] Hisce verbis aliquid deesse nemo ibit inficias; & tamen sic exhibent codd. scripti & editi: sine dubio hic locus ita est supplendus: τὴν παρήκουσαν μεταξὺ Μυσίας, καὶ Καρίας, καὶ Λυδίας κειμένην. Hoc manifeste indicant verba Eustathii ad Iliad. B. cujus in Homerum & Dionysium Alexandrinum commentarii, si ad nostra tempora non pervenisset, in Stephano emendando subinde miserrime hallucinaremur. Ὁ δὲ παλαιὸς γραμματικὸς Ἁλιζῶνας φησὶ, τὸ μὲν Ἁλιζῶνες, λέγων ὡς Εὔφορος [legendum Ἔφορος] φησὶ τοὺς Ἁλιζῶνας τὴν παρήκουσαν διαίρεσιν τοῦ μεταξὺ Μυσίας καὶ Καρίας καὶ Λυδίας. Hinc lux meridiana clarius apparet in Stephano locum deesse notari, sed ex Eustathii verbis supplevi posse: Verum omnem dubitandi ansam tollit depravata codicis Vossiani lectio, in quam incidebam, postquam hæc typographis excudenda exhibuissem: Τὴν παρήκουσαν μεταξὺ Μυσίας &c. Pergit deinde, & etiam reliqua, quæ ad Etymologiam vocis pertinent, transcribit. Ἔνιοι δὲ φασὶ τὸ ὑπερήφανον τῷ ὀλίγῳ καὶ ἐναλλαγὴν τοῦ α εἰς ι φασὶ πεφυκέναι.

[90] *Ἁλικαρνασσὸς, πόλις Καρίας.*] Sito est urbs ad sinum Ceramicum inter Jasium & Cnidum. Mela lib. 1. cap. XVI. refert Argivorum coloniam esse: Strabo lib. quarto decimo inquit, præter alios Anthem cum Trœzeniis urbis conditores fuisse: Vide etiam Pausaniam in Corinthiacis. In hac civitate extitisse Mausoli monumentum, Artemisiæ opus, unum de septem mundi miraculis, quis ignorat?

[91] *Ἄνθης φησὶν.*] Plutarchus de Musica inter vetustissimos poetas etiam Anthem nominat, sed an idem hic sit illis judicandum relinquo. Καὶ ἐν τῷ αὐτῷ φυλλίῳ ὁ λόγος ὁ Εὐδόξου ἱστορεῖ παραπλησίως λέγων, καὶ Ἄνθεν τὸν ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ τῆς Βοιωτίας ὕμνους.

[92] *Ἀπὸ τῆς ἁλίας προσηχοῦς τῆς Καρίας.*] Ad marginem sui codicis scripsit Salmasius legendum esse, ἀπὸ τῆς πάλαι προσηχοῦς τῆς Καρίας, & ita esse retinendum cum inexpugnabili vino censeo. Etymologici Magni Auctor: Ἁλικαρνασσὸς, διὰ τὸ αὐτὸς τῆς ἁλὶ ὁ Καρίας ὑγρὸς εἶναι. ἅτινα ἔστιν. Nusquam vox ἁλία *mare* denotat. Hesychius: ἁλία, ἁλιάδιον. Et substantive si sumatur, tum vadum significat, in quo sal continetur, uti liquet ex alio Hesychii loco, qui cum mutilus sit, hoc modo suppleri debet: Ἁλία, παρὰ τὸ ἐν ᾗ τὰ ἁλίσκοντα ἐν ἁλίᾳ, ἢ διὰ τὸ ἁλισκόμενον.

[93] *Αὐτὸς δὲ ὁ Ἄνθης ἐκ Τροιζῆνος μετῴκισε* &c.] Cave hæc referas ad Anthem poetam Antiochenum, jam statim à Stephano allegatum, de quo Plutarchi testimonium exhibuimus. Hæc sunt Callimachi verba referentis, Anthem non tantum ex Trœzene misisse coloniam, sed colonize ducem fuisse, & capta Dorientium tribu, Halicarnassum transtulisse. Præter Callimachi, etiam Strabonis testimonium habemus, libro XIV. ita scribentis: Ἐχῆς δ' ἐστὶν ἡ Ἁλικαρνασσὸς. κτίσμα δ' αὐτῆς ἐστὶ Ἀργείων. Ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ἡγήσατο κτίσεως καὶ ὁ Ἄνθης ὁ Τροιζήνιος. *Arcem habet Halicarnassus: & ante eam sita est Arconnesus. Conditores urbis sunt cum alii, tum Anthes cum Trœzenio.* De hac re etiam vide Pausaniam lib. II. Sed ibi male Ἄνθης appellari videtur. Ab hac Anthe Halicarnassenses Antheadæ appellabantur, uti noster docet in voce Ἄνθη. Ἁλικαρνασσεῖς γοῦν Ἀνθηάδαι, καὶ Φιλόστρατός φησι Τυραννίδων λόγῳ

[94] *Λαβὼν τὴν Δυμᾶνιν φυλὴν.*] Sic in editis legitur, sed schedæ Palatinæ exhibent, Λαβὼν τὸν Δυμᾶνιν φύλον: Hæc mihi verissima videtur loci lectio. Ipse Stephanus: Δυμᾶνες, φῦλον Δωρικὸν &c. ἀφ' οὗ καὶ Δυμᾶνιον. καὶ Δυμανίς τὸ ἐθνικόν, καὶ Δύμαινα.

[95] *Ναίειν ἀπὸ τοῦ Νάω Τροιζῆνος.*] Puto hoc etiam debere referri ad Anthem. Ejusque hæc locutio Græcis & Latinis non insolens: Virg. Pastor ab Amphryso. Plaud. Fabulatores Phrygas.

[96] *Ἐκαλεῖτο δὲ Ἴδρας.*] Hujus denominationis etiam Stephanus alio loco meminit. Ἴδρυσα, ἡ Ἁλικαρνασσὸς, τῆς Καρίας πόλις.

[97] *Καὶ Ζεφύρεια, ὡς Φίλων, καὶ Ζεφυρία.*] In scriptis codicibus legitur: καὶ Ζεφύριον, ὡς Φίλων, καὶ Ζεφύριον. Hanc veram hujus loci lectionem esse conjicio ex alio Stephani loco, ubi inquit: Ζεφύριον, ἡ Ἁλικαρνασσὸς τῆς Καρίας. Etiam testatur Strabo oppidi nomen antea Ζεφύριον fuisse, ita enim scribit lib. XIV: Εἶθ' Ἁλικαρνασσός, τὸ μὲν παλαιὸν τὸ Καρίας ἀκρωτήριον, Ζεφύριον καλούμενον αὐτόχθονα.

[98] *Ὁ πολίτης Ἁλικαρνασσεύς.*] De hoc gentili dubitari non potest, cum multi scriptores ex hac civitate oriundi, hoc nomine insigniantur, & etiam nummi hanc inscriptionem præferant: in numismate Medicæo sub Gera percussio legimus ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΝ ΑΥΤΟΝΟΜΩΝ, & in numismo Lepidi ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΝ ΜΗΤΡΟΔΩΡΩΝ.

[99] *Ἁλικαρνάσιός φησι.*] Urbis nomen apud Herodotum nunc cum simplici, nunc vero cum duplici Σ exaratur, quare gentile nomen etiam sic scribi posset. Sed Ἁλικαρνασσεῖς habent Ἁλικαρνασσεῖς φησί.

N 2

Α'ΛΙΚΥ'ΑΙ, πόλις Σικελίας· Θεόπομπος. [68] μεταξὺ κειμένη Ἐντέλλης καὶ Λιλυβαίου. τὸ ἐθνικὸν Ἀλικυαῖος, καὶ Ἀλικυαία. A

Α'ΛΙΚΥΡΝΑ[1], κώμη Ἀκαρνανίας. [2] Σκύλαξ. ὁ οἰκήτωρ Ἀλικυρναῖος, ὥσπερ Μηκυβέρνα, Μηκυβερναῖος. B

Α'ΛΙΜΟΥΣ[4], δῆμος φυλῆς. Καλλίμαχος δὲ πόλιν ἡγεῖται. ὁ δημότης, Ἀλιμούσιος. τὰ τοπικά, Ἀλιμουντόθεν, Ἀλιμουντάδε, Ἀλιμοῦντι.

Α'ΛΙΝΑ[7], πόλις Καρίας, ὡς Πολύϊστωρ. [8] ὁ πολίτης Ἀλινδεύς. C

Α'ΛΙ'ΜΑΛΑ, χωρίον Λυκίας. [9] Κατίτων Γ' στωϊκῶν βιβλίῳ. οἱ οἰκοῦντες, Ἀλιμαλεῖς.

Α'ΛΙΝΔΟΙΑ, πόλις Μακεδονίας, ὡς Βέροια. τὸ ἐθνικὸν Ἀλινδοιαῖος, ὡς Βεροιαῖος. D

Α'ΛΙ'ΣΑΡΝΑ[8], πόλις Τρωάδος χώρας· Θεόπομπος. τὸ ἐθνικὸν ὁ αὐτὸς, [9] Ἀλισαρναῖος. E

Α'ΛΙ'ΦΕΙΡΑ[10], πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ

HALICYÆ, urbs Siciliæ, auctore Theopompo: sita inter Entellam & Lilybæum. Gentile Halicyæus & Halicyæa.

HALICYRNA, Acarnaniæ vicus, teste Strabone: Incola dicitur Halicyrnæus, quemadmodum à Mecyberna deducitur Mecybernæus.

ALĬMUS, populus tribus Leontidis. Callimachus autem urbem esse existimat. Popularis dicitur Alimusius. Localia sunt, ex Alimunte, ad Alimuntem, in Alimunte.

ALINDA, urbs Cariæ, ut Polyhistor tradidit. Civis Alindensis appellatur.

ALIMALA, oppidulum Lyciæ, cujus meminit Capito libro secundo Hauricorum. Incolæ Alimalenses nominantur.

ALINDŒA, urbs Macedoniæ, ut Berœa. Gentile Alindeæus, quemadmodum Berœæus.

ALISARNA, urbs Troadis, auctore Theopompo. Idem etiam habet gentile, Alisarnæus.

ALIPHĒRA, urbs Arcadiæ, nomen habens

[68] Μεταξὺ κειμένη Ἐντέλλης καὶ Λιλυβαίου.] Eadem tractu hoc oppidum à Diodoro Siculo libro XIV. describitur. Ὁ δὲ Διονύσιος τὴν Αἴγεσταν καὶ τὴν Ἐντέλλαν πολιορκεῖν ἐπεξῆλθεν. αὐτὸς δὲ, τὰ ἤδη εἰς τὸν λόγον ἀναζωγραφῶν καὶ δυνάμεις εἰς Συρακούσας τὰς ἀναλαβὼν ἐπανῆλθεν. Ἀθήνησι δὲ ἔλαχε τὴν ἀρχὴν Φαρμίων. Ὀλυμπιὰς δ' ἦγε σύνοδον ἡ ἑβδόμη. ὁ δὲ Διονύσιος μὲν πόλεις καὶ δυνάμεις ἀναζεύξας ἀπὸ Συρακουσῶν, ἐπέπλευσε τὴν τῶν Καρχηδονίων ἐπικράτειαν. παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ τὸ χεῖρον, Λιλυβαίου μὲν καταφρονήσαντος, ἀπαντήσειν αὐτὸν αὐτῷ, καὶ συμβαλεῖν ἐπειπόντος. Hæc est: *Dionysius Ægestam atque Entellam obsidere jussit: ipse vero, exercitu jam aptato cum exercitu Syracusas regressus est. Anno ad finem delapso, Athenis summum magistratum adiit Pharmio, & Olympias tum agebatur* XCVI. *Tum Dionysius Syracusis educto exercitu, Carthaginiensium ditionem invadit. Dumque agros populatur, Halicyenses, metu perculsi, missis in castra legatis, societatem cum eo junxerunt. Obtinebat Geographiæ peritissimus Cluverius, inter Entellæ ruinas & Lilybeum etiamnum celebre oppidum, vulgari vocabulo* Salemi *dictum: quod profecto antiquum illud nomen* Ἄλικος *in vulgarem linguam convertisse gerit: nam* Ἄλικος *recte à voce* ἅλς, *sive* ἁλικὸς *salsus, & Salemi à Latina voce Salum deduci potest.*

[1] Τὸ ἐθνικὸν Ἀλικυαῖος.] Sic passim à Diodoro hujus oppidi gentile expromitur: sed Latino ore oppidani HALICIENSES appellantur. Vide Pl. lib. III. cap. VIII. & Ciceronem oratione tertia in Verrem.

[2] Ἀλίκυρνα, κώμη Ἀκαρνανίας.] Scylax Caryandensis in Periplo refert urbem esse, eamque non Acarnaniæ sed Ætoliæ attribuit: verum qui in Geographicis parum sunt versati optime norunt, urbes Ætoliæ & Acarnaniæ à scriptoribus frequentissimo confundi. Scylacis verba hæc sunt: Μετὰ δὲ Ἀκαρνανίαν Αἰτωλία ἐστὶ ἔθνος, καὶ πόλεις οὐ πάνυ εἰσὶ πολλαί. Καλυδών, Ἀλίκυρνα, Μολυκρία, καὶ ὁ Δελφικὸς ἰσθμός.

[3] Σκύλαξ.] Nulla quod sciam apud Strabonem hujus vici mentio reperitur.

[4] Ἄλιμος, δῆμος φυλῆς Λεοντίδος.] Hujus demi in Vossiano codice nulla reperitur mentio. Unde nomen habet legimus apud Etymol. Mag. auctorem: Ἄλιμος, δῆμος τῆς Λεοντίδος, ἀπὸ τοῦ ἁλίμου, Ἀλιμούσιος δὲ Ἄλιμος. πολλαὶ γὰρ καὶ ἄλλαι χωρίων ἀπὸ τούτου. καὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ χώρου Γεραιός, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος. In Xylandri editione gentile nomen hujus Demi est Ἀλιμούσιος, pro quo ex aliis editionibus Ἀλιμούντιος referpsimus.

[7] Ἄλινα, πόλις Καρίας, ὡς Πολύϊστωρ. ὁ πολίτης, Ἀλινδεύς.] Locus est corruptus, & nullum auxilium à MSS. Schedæ Palatinæ & Vossianæ legunt: Ἄλινα, πόλις Καρίας, ὡς Πολύϊστωρ. ὁ πολίτης, Ἀλινδεύς. Sane ulla dubitatione legendum est, uti & gentile manifeste indicat: Ἀλινδα, πόλις Καρίας, ὡς Πολύϊστωρ. ὁ πολίτης Ἀλινδεύς. Ptolemæus lib. V. cap. II. hanc civitatem Cariæ inter Stratonicæn & Badessum collocat: Ἀλινδα, Στρατονίκεια, Ἀλινδα, Βαδησσὸς, Μόλκοια &c. Vide etiam Plinium lib. V. cap. XXIX. Arrianus de Exp. Alex. Mag. lib. I. Const. Porphyrog. de Them. lib. I. cap. 3.

[8] Ὁ πολίτης Ἀλινδεύς.] Bene se habet oppidani nomen: in vetere numismate ΑΛΙΝΔΕΩΝ excusum vidit Ful. Ursinus, uti notis ad Polybii Legat. testatur.

[9] Κατίτων Γ' στωϊκῶν βιβλίῳ.] Vide Vossium de Hist. Græcis lib. IV. cap. IV.

[8] Ἄλισαρνα, πόλις Τρωάδος χώρας.] Melius habet codex Vossianus: Ἄλισαρνα, πόλις τῆς Τρωάδος χώρας. Apud Xenophontem variis modis oppidi nomen exaratur: lib. III. Hellen. Ἀλίσαρνα, & Anabas. ultimo Ἐλαίσαρνα reperitur. Hujus oppidi etiam meminit Plin. lib. V. cap. XXX, sed ab ipso Halisarne dicitur. Puto tamen Stephanum verum nomen habere.

[9] Τὸ ἐθνικὸν ὁ αὐτὸς, Ἀλισαρναῖος.] Bene se habet hoc gentile: nam eodem modo in antiquis numismatibus legitur. Num. Vespasiani habet: ΑΛΙΣΑΡΝΑΙΩΝ.

[10] Ἀλίφειρα πόλις Ἀρκαδίας &c.] Puto hæc esse transcripta ex Pausaniæ Arcadicis, sed ibi civilatis & gentilitii penultima syllaba per ε exaratur, quam scripturam Stephanus prorsus improbat, nam infra addit: ὅτι δὲ ἀπὸ τοῦ Ἀλίφειρος ἐστὶ τὸ ὄνομα. Pausaniæ verba sic se habent: Ἐν δὲ Ἀλιφείρᾳ πόλει μικρᾷ ἐστὶ μέγιστον ἱερὸν, ἐπὶ δὲ τῷ ἱερῷ ἄγαλμα Ἀθηνᾶς. ἔστι δὲ καὶ ἐνταῦθα ὕδωρ ἐκ τῆς Ἀρκαδίας ἐς Μεγάλην πόλιν. Est & Alipheræ civitatis haud sane magna, quod multitudine bona pars hinc abscessit, quo tempore communi Arcadum consilio Megalopolin colonia deducta est. Paulo post de conditore hæc subjiciuntur: Ἀλιφειρεῦσι δὲ τὸ μὲν ὄνομα τῷ πόλει γίγνεται ἀπὸ Ἀλίφειρος Ἀρκάδος παιδός. Hunc Ἀλίφειρον etiam is, qui Apollodorum in compendium redegit, lib. III. inter quinquaginta Lycaonis filios enumerat. Mallem tamen Stephani scripturam sequi, quam Pausaniæ, utpote constantiorem. Polybius enim lib. IV. aliquoties urbem Ἀλίφειραν appellat, dicitque antiquius fuisse Arcadicum quam poterat [illegible] urbis ditionis fecerunt.

καὶ Λυκάονος παιδὸς Ἀλιφήρου. [11] ὁ πολίτης, Ἀλιφηρεύς. [11] Δίρη ἡ διφθογγικῶς γραφομένη διὰ διφθόγγου.

ΑΛΚΟΜΕΝΑΙ [11], πόλις ἐν Ἰθάκῃ τῇ νήσῳ, ἀφ' ἧς Ἀλκομενεὺς ὁ Ὀδυσσεύς. ἔστι δὲ καὶ Ἰλλυρίας πόλις. ὁ πολίτης ἀμφοτέρων, Ἀλκομενεύς. καὶ τὸ θηλυκὸν, Ἀλκομένεια.

ΑΛΑΛΙΑ [14], πόλις ἐν Κύρνῳ τῇ νήσῳ, [15] κτίσμα Φωκέων, ὡς Ἡρόδοτος. τὸ ἐθνικὸν, [16] Ἀλαλιεύς.

ΑΛΑΝΤΗ [17] πόλις Μακεδονίας, καὶ Ἀρκαδίας. Θεόπομπος δὲ ἐν πρώτῳ Φιλιππικῶν, Ἀλάντιον αὐτὴν εἶπε. [18] τὸ ἐθνικὸν Ἀλάντιος, ὡς Κυλλήνιος.

ΑΛΛΩΡΙΑ [19], πόλις ἐν Κρήτης. Πολυβίου τρισκαιδεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν Ἀλλωριάτης, ὡς αὐτός φησιν.

ΑΛΜΗΝΗ [20], πόλις πρὸς τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ, ὡς Ἀρριανός. τὸ ἐθνικὸν Ἀλμήνιος,

bens ab Aliphero Lycaonis filio. Civis, Aliphereńsis. Penultima cum diphthongo reperitur.

ALCOMĔNÆ, urbs in insula Ithaca, unde Ulysses Alcomenensis dicitur. Est item Illyriæ oppidum: utriusque oppidanus appellatur Alcomenensis, & genere fœminino Alcomenia.

ALLALĬA, urbs in insula Corsica, à Phocæensibus condita, auctore Herodoto. Gentile, Allaliæus.

ALLANTE, urbs Macedoniæ & Arcadiæ. Sed Theopompus libro primo rerum Philippicarum eam Allantium appellavit. Gentile, Allantius, quemadmodum Cyllenius.

ALLORĬA, urbs Cretæ, teste Polybiore libro tertio decimo. Gentile Alloriates dicitur, ut idem perhibet.

ALMĒNE, urbs ad Euxinum Pontum sita, cujus Arrianus meminit. Gentile, Almenius,

[11] Ὁ πολίτης, Ἀλιφηρεύς.] Pausanias oppidani nomen fecit Ἀλιφήριος, quod eandem terminationem obtinet, licet in penultima per η scribatur; sed Polybius Ἀλιφηρεῦσι lib. IV Παρασκευάσαντες δὲ τοῖς ἐν Ἀλιφηρεῦσι πόλιν, ἀπεστέλλοντο πρεσβείας.

[11] Δίρη] ἡ διφθογγικῶς γραφομένη διὰ διφθόγγου.] Codices Palatini & Vossianus legunt: Δίρη] ἡ διφθογγικῶς γραφομένη διφθόγγου. Sic etiam urbis nomen exaravit Polybius, ut jam ostendimus.

[11] Ἀλκομενεύς, πόλις ἐν Ἰθάκῃ τῇ νήσῳ.] De vero hujus oppidi nomine, nihil quod sciam certi à quoquam statui posset, præsertim cum pauci antiquorum ejus meminerint. Plutarchus in Quæstionibus Græcis hujus urbis nomen non Ἀλκομενεύς, sed Ἀλκομενεύς esse scribit. Verum in alia opinione versatur Apollodorus apud Strabonem lib. x. affirmans, inter Ithacam & Cephalleniam parvam esse insulam Alteriam dictam, in eaque oppidulum exstare Alalcomenas, in ipso isthmo positum. Hæc sunt Geographi verba: Μεταξὺ δὲ τῆς Ἰθάκης, καὶ τῆς Κεφαλληνίας ἡ Ἀτερία κεῖται. Λέγεται δέ τινες καὶ πλησίον λιμένα. ἐν ᾧ ἡ Σκέλλα μικρὰ ῥάχις πεπλατυσμένη ἔχουσα φυτεῖα ἐλαιῶν. - - - - λαμβάνει δ' ἐν τοιούτοις αὐτὴ

Ἀλωπέκνησος.

Ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος μέσον ἐ τούτων, καὶ πολίχνιον λέγει ἐν αὐτῇ Ἀλαλκομενὰς, τὸ ἴσθμιον αὐτοῦ τοῦ ἰσθμοῦ κτίσμα. Sed aperte dicam quod sentio: Et Plutarchi & Strabonis locus mendo non carent. Transcriptores infigni vecordia primam hujus nominis syllabam geminarunt, quod vitii genus haud raro in manu exaratis codicibus occurrit: nam nullo jure Stephani verba in suendi suspicionem venire possunt, quis jam antea & suo loco de oppido Bœotiæ Ἀλαλκομενὰς mentionem fecerat. Si hæc civitas in Ithaca eodem nomine fuisset infignita, procul omni dubio ibi etiam ejus meminisset: oppidorum enim in variis per totam orbem locis sitorum homonymiam tam accurate persequitur Epitomator, ut plurimas omnino enumeret, quæ etiamnum latent & ignorantur, imo quarum apud alios scriptores & geographos ne minima quidem memoria exstat, cujus rei exempla videsis in Ἄσσος, Ἀλιξώνη, & aliis locis quam plurimis. Si igitur oppidi nomen Ἀλκομενὰς fuisset, certissime illud, commoda se ibi occasione offerente, recensuisset.

[14] Ἀλαλία, πόλις ἐν Κύρνῳ.] Ad oppidi nomen quod attinet, nusquam apud antiquos cum duplici lambdi exemplum conspicitur, nisi apud Epitomatorem nostrum. Aliis scripturis dicitur Ἀλαλία, quod deinde mutatum est in Ἀλησία, & tandem ab imperitis librariis in Ἀλεσία, & apud Diodorum lib. v. in Κάλαρις. Diodori locum emendat Cluverius, quem tamen hoc modo constituendum volo: Τοιαῦτα δὲ συνέβη ἐν πόλει ἐξοχωτάτῃ τῶν τότε

tum à Ἀλησίᾳ, à δὲ Νίκαια μετονομασθέντα. πόλεις δὲ εἰσὶ δύο Ἀλησίᾳ, Φωκαιέων ἔκτισται, καὶ ἔχουσι πολὺ κεφάλαιον τοῦτο, ἐπεὶ Τυῤῥηνῶν ἐξεδιώχθησαν ἐκ τῆς νήσου. Urbes in ea sunt duæ insignes, Alaria & Nicæa dictæ. Alariam Phocæenses condidere: quamquam ad tempus eam habitassent, à Tyrrhenis fuerunt ejecti. Hujus oppidi ruinæ teste Cluverio paululum à mari remotæ conspiciuntur: de ejus situ consulendus Ptolem. lib. III. II.

[15] Κύρνου Φωκέων, ὡς Ἡρόδοτος.] Hoc loco pro Φωκέων sine ulla dubitatione referibendum est, Φωκαέων, ut apparebit, si Herodoti à Stephano allegatum locum inspicianus: exstat lib. I. hisce verbis: Οἱ δὲ Φωκαιέες, ἐπὶ τοῖσι Χίοι τὰς νήσους τὰς Οἰνούσσας κληιδωθέντας ὑπὸ Ἐρυθραίων ἐκτήσαντο πολίσμασι, ἀνδραποδισάμενοι μὲν οὐ βουλόμενον μάχεσθαι, ἐκ δὲ αὐτέων νῆσος ἐστὶ μεγάλη τὰς οὔνομα, ἐπὶ ταύτῃσι οἰκήσαντες Φωκαιέες ἐπολέμεον Κύρνου. ἐν δὲ τῇ Κύρνῳ ἦσαν τότε ἔτεσι ἑκατὸν πρότερον ἐν Ἀλαλίῃσι οἰκήσαντες πόλιν τῇ οὔνομα ἦν Ἀλαλίη. *Phocæenses autem, quum ipsis Chii insulas, quæ Oenussæ vocantur, licitantibus aliquot annis ante hæc tempora solvissent, metuentes ne illuc emporium transferretur, absque hanc causam hac versum insulæ excluderentur, concesserunt in Cyrnum. Hic eorum jam ante viginti annos civitatem ex vaticinio condiderant, nomine Alaliam.*

[16] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀλαλιεύς.] Editiones, quæ ante Xylandri editionem sunt divulgatæ, habent: τὸ ἐθνικὸν Ἀλαλιαεύς cum simplici lambda, licet oppidi nomen in illiem cum duplici exaretur. Hinc conjicerem illud apud nostrum Epitomatorem sic esse referibendum, si literarum ordo hoc pateretur.

[17] Ἄλαντα, πόλις Μακεδονίας.] A Plinio lib. IV. cap. X. in Macedonia *Allantenses* commemorantur; qui ab hoc oppido nomen accepisse videntur.

[18] Τὸ ἐθνικὸν Ἀλάντιος, ὡς Κυλλήνιος.] Sic exhibent editi omnes, sed aliter codices scripti. Schedæ Vossianæ: τὸ ἐθνικὸν Ἀλάντιος, ὡς Κυλλάνιος, sed hanc scripturam non admiserimus. Salmasius in Palatinis invenit Παλάντιος & Παλλάντιος, verum ultimum gentile corruptum existimat.

[19] Ἀλλώρια, πόλις τῆς Κρήτης.] Constanter ita legunt libri editi: Multum ab hac lectione recedunt Palatini scripti: in optimo Salmasius optime legit: Ἀλλάγια, πόλις τῆς Κρήτης. Hoc verum oppidi nomen esse, quis dubitabit, præsertim ubi viderit in scriptis & editis libris hinc deduci gentile Ἀλλαγιάτης? In alio Palatino pessime legebat, Ἀλλάγιον, πόλις Κυδωνίας. Oppidum est admodum ignobile, & nusquam apud scriptores commemoratum.

[20] Ἀλμήνη, πόλις πρὸς τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ, ὡς Ἀρριανός.] Hujus urbis in Arriani Periplo nulla exstat mentio. Puto hic Ἀραξηνὸν debere intelligi, de qua infra agit Stephanus,

νιος, ὡς Παλλήνιος· ἢ Ἀλμηνίτης, ὡς Σινωπίτης.

nius, ſicut Pallenius, vel Almenites uti Sinopites.

Ἀ Λ Λ Ο Β Ρ Υ Γ Ε Σ [11], ἔθνος δυναστῶπαν Γαλατικὸν, ὡς Ἀπολλόδωρος. [12] Πολύβιος δὲ διὰ β̄ καὶ αὐτὸς καλεῖ Ἀλλοβέγας. [13] Χάραξ δὲ διὰ β̄ ὁ μικρῷ, Ἀλλοβρόγας. [14] οἱ πλείονες δὲ διὰ β̄. ὁ δὲ Τεχνικὸς, Ἀλλόβροξ, ἔθνος Γαλατικόν.

ALLOBRYGES, gens Gallorum potentiſſima, de qua Apollodorus mentionem facit. Polybius eos Allobrigas appellat per L Charax vero Aliobrogas per o parvum: ſed plurimi id nominis cum I efferunt. Grammaticus inquit: Allobrox, gens Gallica.

Ἄ Λ Μ Ω Ν [15], πόλις Βοιωτίας, ὡς Ἑλλάνικος· καὶ [16] Σάλμων αὐτὴν φησι, κακῶς. τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τοῦ Ἄλμωνος ἡμικῶς, Ἀλμώνιος, καὶ Ἀλμωνία.

ALMON, urbs Boeotiæ, teſte Hellanico, qui eam quoque perperam Salmum appellavit. A genitivo Ἄλμωνος deducitur gentile Almonius & Almonia.

Ἄ Λ Μ Ω Π Ι Ἀ [17], χώρα τῆς Μακεδονίας, ἣν ᾤκουν Ἄλμωπες. Λυκόφρων,

ALMOPĬA, Macedoniæ regio, quam Almopes inhabitarunt. Lycophron:

- - - - - [18] Ἐκ δ' Ἀλμωπίας
Παλιμπλανήτην δέξεται [19] Τυρσηνία.

Sed ex Almopia
Rurſus errantem recipiet Tyrſenia.

ὡδὶ Αἰνείαν λέγων. [20] ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἄλμωπος γίγαντος. τὸ ἐθνικὸν, Ἄλμωψ, [21] καὶ Ἀλμώπιος, καὶ Ἀλμωπία, ἀπὸ Ἄλμωπος τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Ἕλλης τῆς Ἀθαμαντος.

Sic de Æneа loquitur. Ita autem regio dicta eſt à gigante Almope Neptuni, & Hellæ Athamantis filiæ, filio. Gentile, Almops, & à genitivo Ἄλμωπος fit Almopius & Almopia.

Ἀ Λ Ο-

ALO-

& cujus Arrianus in Periplo Ponti Euxini mentionem facit.

[11] Ἀλλόβρυγες, ἔθνος δυναστικώτατον Γαλατικόν.] Populi ſunt Galliæ Narbonenſis inter Alpes Grajas, ſive montem Sancti Bernardi (ſic dictum à cœnobio quodam, in quo peregrini hoſpitio excipiuntur) lacum Lemanum, & Hiſaram & Rhodanum amnes contenti. Addit Epitomator ex Apollodoro gentem fuiſſe δυναστικωτάτην, quæ vox non duntaxat de viribus corporis, ſed etiam de opulentia intelligi poteſt, & de utroque ſi acceperis, debitum in gentem honorem conferes: Nam omnino ante bella Punica, quemadmodum Livius lib. XXI. cap. XXXI. perhibet, nulla alia Gallica gente aut opibus aut fama inferior fuit; & uti Italiæ erat proxima, ſic etiam notiſſima, & Romanis præ cæteris metuenda. Unde hæc gens nomen ſit ſortita, dictu eſt difficillimum: ſortaſſis à primario quodam oppido Allobriga: ſic enim Latobrigi ſive Latobrogii ab oppido Latobriga, ad flumen Saltinam in Vallenſia ſito, denominationem habent.

[12] Πολύβιος δὲ διὰ β̄ καὶ αὐτὸς καλεῖ Ἀλλοβέγας.] Conſ. Voſſianus corruptiſſime: Πολύβιος δὲ διὰ β̄ καὶ αὐτὸς καλεῖ Ἀλλοβέγας. Sine dubio Epitomator locum aliquem innuit ex libro tertio, ubi aliquoties de hac gente fit mentio.

[13] Χάραξ δὲ διὰ β̄ ὁ μικρῷ Ἀλλοβρόγας.] Caſus rectus eſt Ἀλλόβροξ, quem infra ex Τεχνικῷ citat Stephanus noſter. Multa nomina in ξ exeuntia, genitivum in γος terminant: ἄρπαξ ἄρπαγος, σπάλαγξ σπάλαγγος, κόπαξ κόπαγος &c. Sic Ἀλλόβροξ Ἀλλόβρογος. Eodem modo & Latini hanc vocem efferunt. Horat. Epod. XVI.

Æmula nec virtus Capuæ, nec Spartacus acer
Novisque rebus infidelis Allobrox.

Et Auſonius in catalogo urbium:

Inſinuant quæ ſe Segusiavus Allobrox et eris.

[14] Οἱ πλείονες δὲ διὰ β̄.] Græcos, non vero Latinos ſcriptores intellige: nempe Plutarchum, Strabonem, Polybium, Appianum & alios.

[15] Ἄλμων, πόλις Βοιωτίας.] Conſtanter ita legunt codices vulgati omnes: ſed in manu exaratis exſtat: Ἄλμος, πόλις Βοιωτίας. Ex gentili infra inde deducto ſatis apparet, vulgatam lectionem hinc non eſſe exſtirpandam. Poſſet tamen & manu exaratorum codicum lectio aliquam veri ſpeciem habere, quia poſt hæc verba ſtatim ſequitur: καὶ Σάλμων αὐτὴν φησι κακῶς. De nomine & ſitu hujus oppidi Boeotiæ ex aliis ſcriptoribus nihil potui recognoſcere. Puto Stephanum deprivatiſſimo Hellanici codice uſum fuiſſe, in eo nunc τὸ Ἄλμος, nunc vero τὸ Σάλμος invenuiſſe, & denique τὸ Ἄλμων pro vero civitatis nomine habuiſſe. Qua in re toto cœlo aberravit, cum ſine dubio Ὄλμων vel Ὄλμος genuinum hujus loci nomen ſit: ipſe Stephanus alibi inquit: Ὄλμωνες, κώμη Βοιωτίας, ἀπὸ Ὄλμωνος τοῦ Σισύφου. Ad quæ verba noſtras obſervationes legito.

[16] Σάλμων αὐτὴν φησι κακῶς.] Magna hinc Epitomatoris officiantia, de qua læpenumero viri eruditione præſtantiſſimi conqueſti ſunt, cognoſcitur: nam hoc loco Helleniſmum refutare aggreditur, & alio loco ejus erroribus aſſenſum præbet: imo quæ nunc improbat, deinde in hujus onomaſtici geographici ſeriem transfert. Σάλμων, πόλις Βοιωτίας, ὡς οἱ πλείονες Σαλμῶνες, ὡς Ἑλλάνικος ἐν δευτέρῳ Δευκαλιωνείας. Verum ſi oppidi nomen ſit Ἄλμων, uti codices ſcripti præferunt, Hellanicus Stephani repreheſionem non mereretur, nam certum eſt τὸ Σ nominibus propriis in principio nunc addi, nunc vero demi. Vide pag. 85. conſt. 51.

[17] Ἀλμωπία, χώρα τῆς Μακεδονίας.] Hujus regionis mentio exſtat apud Thucyd. lib. II. hiſce verbis: Ἀνέστησαν δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἐορδίας τρισχιλίους Ἐόρδους, τοὺς μὲν Ἀλμωπίους, Ἀλμώπων. Et apud Conſtantinum Porph. lib. II. de Them. in Macedonia Themate male Ἀλμωπία cum ω parvo appellatur.

[18] Ἐκ δ' Ἀλμωπίας.] Ex hiſce Stephani verbis quondam viri docti Lycophronis locum emendarunt, ita quo pertime legebatur, ἐκ δ' Ἀλμωνίας &c.

[19] Τυρσηνία.] In Palatino male eſt Τυρσηνίων, quod etiam Voſſianæ ſchedæ exhibent.

[20] Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἄλμωπος γίγαντος. τὸ Ἄλμωψ, Ἄλμωπος &c.] Hæc & quæ ſequuntur verba, ad finem hujus tenemaris uſque, non ſatis cohærent: videntur enim male polita, & hiulca; quare totum locum hunc in modum conſtituerem atque diſpicerem: Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἄλμωπος γίγαντος καὶ Ποσειδῶνος καὶ Ἕλλης τῆς Ἀθαμαντος. τὸ ἐθνικὸν, Ἄλμωψ, τῆς ἀπὸ Ἄλμωπος χώρας Ἀλμώπιος, Ἀλμωπία. Hunc veram eſſe hujus loci lectionem, in dubium vocari non poteſt. Nemini itaque mirum videatur, quod vasculam χώρας inſeruerim, nam pleraſque eſt Stephano familiariſſima, quæque etiam in præcedenti vocabulo uſurpavit τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τῆς Ἀλμωνίας χώρας, Ἀλμώνιος. In voce Ἄλμων hæc habet: Ἀλμῶνες δὲ, ἀπὸ τοῦ Ἄλμωνος χώρας. Ad quem locum vide notas.

[21] Καὶ Ἀλμωπία.] Plinius lib. IV. cap. X. Almopes in Macedonia collocat. *Ab his ultimi Perrhæbi, gentes Thracum Hæmo ſubditæ, Almopii, Pelagones, Magedones.*

Α Λ Ο Π Η [32], πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Α Ἀλόπης [33] τῆς Κερκυόνος, ὡς [34] Φερεκύδης. ἢ ἀπ' Ἀκτῆρος, ὡς Φιλωνίδης. [35] ἔστι δὲ μεταξὺ Λαμίας καὶ Κρεμαστῆς, καὶ Ἐχίνου. δευτέρα ἐστὶ [36] καὶ ἀπ' Ἀτθίδος Ἀλόπη. [37] τρίτη, Πόντου, ἀφ' [38] ἧς Πενθεσίλεια. [39] τετάρτη, περὶ Εὔβοιαν. Β πέμπτη, περὶ Δελφούς. ἕκτη, περὶ Λοκρίδα. Ὁμηρος δὲ μεταξὺ Μυσίας καὶ Καρίας καὶ Λυκίας θαλάττιον ἔφησεν,

[40] Ἐλθόντ' ἐξ Ἀλόπης, ὅθ' Ἀμαζονίδων ἀφίκετο φῦλα.

ὁ πολίτης καὶ τὸ ἐθνικὸν Ἀλοπίτης. [41] ἔστι δὲ καὶ Ἀλοπεύς.

Α Λ Ο Ν Η Σ Ο Σ [42], περὶ ἧς [43] Φι-

ALŎPE, urbs Theſſaliæ, quæ nomen habet ab Alope Cercyonis, ut Phereecydes perhibet, vel Actoris filia ſecundem Philonidem. Sita eſt inter Lariſſam Cremaſten & Echinum. Secunda Alope regionis Atticæ eſt. Tertia, Ponti, cujas Penthesilea cenſetur. Quarta, circa Euboeam. Quinta, circa Delphos. Sexta, circa Locriden. Hanc Homerus ſtatuit maritimam inter Myſiam, Cariam & Lyciam.

Venientes ex Alope, unde Amazonum genus eſt.

Civis ex lege artis Alopites dicitur, quamquam & Alopenſis reperiatur.

HALONĒSUS, inſula ob quam Phi-

[32] Ἄλοπη, πόλις Θεσσαλίας.] Ex hac epitome aliam confecit Euſtathius ad τὰς Περιηγήσεις τοῦ Διονυσίου. ἡ δὲ Ἄλοπη, inquit, πόλις ἐστὶν Θεσσαλική, ἐμνημόνευσεν Ἀλόπης Ἡσίοδος. Κερκυόνος δὲ ἡ Ἀκτῆρος. ἔνιοι δέ φασι μεταξὺ Λαμίας καὶ Κρεμαστῆς καὶ Ἐχίνου. Reticentur ab Euſtathio auctorum nomina, nempe Phereecydes & Philonides, quorum teſtimonio Stephanus uſus eſt. Pergit deinde Archiepiſcopus: ὁ πολίτης, Ἀλοπίτης καὶ Ἀλοπεύς. ἐστὶ δὲ ἑτέρα Ἄλοπη, ἣν μέσην φασὶ Μυσίας καὶ Καρίας καὶ Λυκίας. διὸ λέγει Φησὶν ὁ ποιητὴς ὡς περὶ ἐλθόντ' ἐξ Ἀλόπης.

[33] Τῆς Κερκυόνος.] Pauſanias lib. 1. & Hyginus fab. CLXXXVIII. hunc Cercyonem Alopes patrem agnoſcunt, non vero Actorem, uti Philonides hic ſtatuere videtur.

[34] Φερεκύδης.] Vide Voſſ. de Hiſt. Græc. lib. IV. cap. IV.

[35] Ἔστι δὲ μεταξὺ Λαμίας &c.] De ſitu hujus oppidi lege Strab. lib. IX. & Melam. lib. II: III. qui remotius ab Echino collocat.

[36] Καὶ ἀπ' Ἀτθίδος Ἄλοπη.] In Attica neque fuit oppidum neque pagus hoc nomine, ſed ſepulchrum ſive fons: nam Alope, cum Neptuno Hippothoontem peperiſſet, eo ipſo in loco à Cercyone patre interfecta dicitur. Vide Pauſ. in Atticis. Hyginus ſcribit, fabula jam ſupra allegata, Neptunum Alopes corpus in fontem commutaſſe, qui ex Alopes nomine cognominatus eſt: adeo ut hinc conjicere liceat, in Attica vel ſepulchrum vel fontem iſthac appellatione, non vero oppidum, ſive vicum exſtitiſſe.

[37] Τρίτη Πόντου.] Utinam hoc Stephanus aliqua Scriptoris antiqui auctoritate confirmaſſet! In Ponto fuiſſe Alopen ante Strabonis ætatem opinio erat vulgatiſſima, quam nonnulli ex mala codicum Homeri ſcriptura hauſerant; nam hi poëtæ verſus Iliad. B.

Ἀντίος Ἀλιζώνων Ὀδίου, καὶ Ἐπιστροφίου ἡγεμόνος,
Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργήεις ἠλέκτρου.

a Palæphato, Menecrate, Demetrio, aliiſque è veteribus legebantur depravatiſſime hunc in modum:

Ἀντίος Ἀμφιζώνων Ὀδίου, καὶ Ἐπιστροφίου ἡγεμόνος,
Ἐλθόντ' ἐξ Ἀλόπης, ὅθ' Ἀμαζονίδων ἀφίκετο φῦλα.

Sed multis argumentis hujus ſententiæ falſitatem idem Strabo lib. XII. & XIII. prodidit: ejus verba, quia valde ad rem faciunt, ex lib. XII. tranſcribam: Οἱ δ' Ἀλιζῶνες, ὧν καὶ Ὅμηρος μέμνηται. τὸ δὲ ἐξ Ἀλύβης, ἐξ Ἀλόπης, ἐξ Ἄλυβος. Deinde paucis interjectis verſibus ſic pergit: Τὸ δὲ Ἀλόπηθεν τῆς Ἀλόπης, ἢ Ἄλοπος, πῶς ἂν εἰκὸς εἴη; τίνος ἕνεκεν ἐξαναγέγραπται; πῶς δὲ πολλοὶ; πῶς δ' οὐ τὸ ἀργήεις ἠλέκτρου; ταῦτα μὲν δὴ ἀλόγιστα ἐστὶ τὰ τοιαῦτα. γράφουσι γὰρ οὕτως.

Ἀντίος Ἀμφιζώνων Ὀδίου, καὶ Ἐπιστροφίου ἡγεμόνος,
Ἐλθόντ' ἐξ Ἀλόπης, ὅθ' Ἀμαζονίδων ἀφίκετο φῦλα.

ταῦτα δ' ἀπολογούμενός φησιν εἰς κῶλα ἱστορίαν τινὰ ἀναγράφειν ἐπὶ τῷ ἐκδοῦναι ἀληθῆ τὰ ὑπομνήματα. Ἀλόπη. καὶ ἡ μυθικὴ δὲ τοιαύτη τὸν ἀριθμὸν ἐστὶ τῶν ἀπορουμένων ἐστὶν, καὶ ἀφανισθεῖσα ὑπὸ τῶν ὕστερον τόπων, καὶ ἀγνοουμένη ἐστὶν. Vide etiam lib. XIII. in deſcriptione Troadis.

[38] Ἧς Πενθεσίλεια.] Una ex Amazonibus: vide Hygin. Fab. CLXIII: & Juſtin. lib. II: IV.

[39] Τετάρτη, περὶ Εὔβοιαν.] Mihi certe non ſit veriſimile in vicinia hiſce regionibus circa Euboeam, Phocidem & Locridem tres diverſiſcivitates, eodem nomine gaudentes, unquam exſtitiſſe. Fuit è regione Euboeæ Alope, quam tamen Scylax ad Locrorum ditionem pertinere affirmat. Μετὰ δὲ Βοιωτοὺς εἰσὶ Λοκροὶ οἱ Ὀπούντιοι. Καὶ εἰσὶ κατὰ ταῦτα Εὔβοιαν αὐτῆς πόλεις αἵδε. Ἀφέτωρα, Κυνὸς Σῆμα, Ἄλοπος. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι πόλεις Λοκρῶν. Locris in duas partes dividebatur: alteram habebant Locri Euboeæ oppoſiti, alteram vero partem Locri occidui habitabant, qui & Ozolæ appellabantur. Quare in Stephano vellem reponere, πρώτη, τρίτη Εὐβοίας, pro περὶ Εὔβοιαν: nihilominus tamen eadem manebit civitas, quæ à Stephano pro ſexta ejuſdem nominis recenſetur. In verbis Scylacis jam allegatis exiſtimo latere mendum, quod viri doctiſſimi & de Geographia optime meriti nondum animadverterunt: nam τὸ Κυνὸς Σῆμα videtur ex duobus vocibus conflatum, nempe ex Κυνὸς & Ὀπᾶς, quas imperiti librarii compoſuerunt, pro iis Κυνοσουρᾶς exarantes: itaque Scylacis locus ſortaſſis ſic eſt reſtituendus: Καὶ εἰσὶ τοῦ Εὐβοϊκοῦ κόλπου πόλεις αἵδε. Ἀφέτωρα, Κυνὸς Ὀπᾶς, Ὄπους, Ἄλοπος. Cynoſurus enim hoc loco vox eſt nihili.

[40] Ἐλθόντ' ἐξ Ἀλόπης, ὅθ' Ἀμαζονίδων φῦλα ἵκοιτο.] Miror profecto Stephanum, aliosquin in Strabonis lectione ſatis verſatum commenticium & ſpurium hunc verſiculum, qui nuſquam apud Homerum reperitur, in teſtimonium advocaſſe: nam hæc lectio, contra veterum librorum auctoritatem, à Menecrate & aliis novata, rem ſapit, quemadmodum Strabo, locis jam ſupra citatis, clariſſime demonſtravit. Legendum erat

Τηλόθεν ἐξ Ἀλόπης, ὅθεν ἀργήεις ἠλέκτρου.

Non poſſum quin hic in tranſitu admoneam, verſiculum qui hunc præcedit fermè in omnibus, quas videre licuit, Homeri editionibus, turpiſſimo mendo eſſe inquinatum: In Cyphaniana, Porti, Heckiana, Amſteledamenſi aliiſque, hunc in modum legitur:

Ἀντίος Ἀλιζώνων ἀπὸ Δίου, καὶ Ἐπιστροφίου ἥκω.

Imperiti editores & libulorum Homericorum ignari interpretes ex Ὀδίου fecerunt ἀπὸ Δίου, exiſtimantes τὸ ὀ eſſe articulum præpoſitivum, & ducem illum Δῖον appellari, quod non tantum textus Græcus, ſed etiam illorum verſio expreſſe indicat. Hæc illi ſingulariter errant, nam idem hic eſt, qui Iliad. E ab Agamemnone è curru ejicitur:

- - - Πρῶτον δὲ δίου κλυτὸν Ἀγχίσαο
Ἀντίον Ἀλιζώνων Ὀδίον μεγαθυμον ἐνώπαδα δίφρου.

Sed optime alibi verſiculus legitur apud Strabonem, Euſtathium aliosque Homeri editores, linguæ Græcæ non imperitos.

[41] Ἀλοπεύς.] Bene ſic habent priores editiones, ſed peſſime in Xylandri Ἀλοεύς, & in Voſſiano codice Ἀλοπεύς legitur.

[42] Ἀλόνησος.] Fallitur omnino Ortelius exiſtimans hic quendam Theſſaliæ locum debere intelligi, cum certum ſit ex Lello, quod Philippus Athenienſibus intulit, Stephanum de maris Ægæi inſula loqui. Mela lib. II. cap. VII. *In Ægeo mari prope Thracium Thoaſa, Imbros, Samothrace, Sciathos, Peparethos, Sciathos, Halonneſos: & quamvis aliquando, omnibus quæ in mari, vento rapti, latitant, communi nomine Cycladas dicamus*

[45] Φίλιππος δ' Ἀθηναίοις διεφέροντο. τὸ ἐθνικὸν Ἁλοννήσιος, ὡς [46] Προκοννήσιος· καὶ Ἁλοννησίτης, ὡς Χερρονησίτης. [47] ἔστι δ' ἑτέρα τῆς Ἰωνίας. τὸ ἐθνικὸν, πανταχοῦ.

Ἅλος [48], πόλις Ἀχαΐας, ἀπὸ [49] Φθιώτιδος, ἀπὸ τοῦ πόρρω τοῦ Οἴτης [50] ἀπέχουσα δὲ Ἴτωνος ὡς ἑξήκοντα σταδίους. [51] κτίσμα δ' αὐτὴν Ἀθάμαντος, [52] δούλη τῆς πρώτης αὐτοῦ γαμετῆς. [53] Θέων δέ φησιν. ὅτι Ἅλως θεράπαινα ἦν Ἀθάμαντος, ἣ μιαίνουσα τὸν Ἴνωνα φρύγειν τὰ σπέρματα· ὅθεν εἰς πυρὸν τὸν πόλιν [54] ὠνόμασαν. δύο δὲ [55] Παρμενίσκος Ἅλως ἱστορεῖ· [56] τὴν μὲν Μαλιακὴν, ἀπὸ Ἀχιλλέως, [57] τὴν δὲ ἀπὸ Πρωτεσιλάου. λέγεται δὲ [58] θηλυκῶς, καὶ θαλυκῶς. [59] τὸ ἐθνικὸν Ἅλιος· Σο-

A Philippus & Athenienſes inter ſe bellum geſſere. Gentile, Halonenſius, uti Proconenſius: & Halonenſites, quemadmodum Cherrhonenſites. Eſt item alia Ioniæ, quæ idem gentile habet.

ALUS, urbs Achaïæ, & Phthiotidis ad finem Othryos montis ſita. Diſtat ab Itone circiter ſexaginta ſtadia. Narrant Athamantem eam condidiſſe, & ſic appellaſſe ἀπὸ τῆς ἄλης, ab errore, qui ei accidit. Eminuerunt Theo refert, Alum fuiſſe Athamantis ancillam, quæ indicavit Inonem femina torrere: in cujus honorem urbem ſic appellarunt. Sed Parmeniſcus duas Ales commemorat, alteram Maliacam Achilli, alteram vero Protheſilao ſubditam. Utroque genere & maſculino & fœminino urbis nomen efertur. Gentile, Alenſis. So-

[45] Φίλιππος δ' Ἀθηναίοις διεφέροντο.] Hiſtoria nota eſt ex Strabone lib. IX. Nam Philippus viribus auctus, cum videret penes Athenienſes imperium maris eſſe, celeberrimis etiam Ægei inſulis in ſuam poteſtatem redegit. Τοιαῦτα δὲ Φίλιππος ἐπιβουλεύσας, ἐφὸν Ἀθηναίους ἐπικρατοῦντας τῆς θαλάττης, καὶ τὰς νήσους ἁπάσας ἔχοντας, ἐπιόντα τοῖς ἀθλίοις ἐκείνοις ἀφύλακτον ἐδούλωσε. *Huiuſmodi inſidias cum Philippus Athenienſibus, qui maris imperium tenebant, & omnes inſulas habebant, inſtruxiſſet, miſeris illis imparatis ſervitutem imposuit.*

[46] Προκοννήσιος.] Sic edi curavimus: libri ſcripti & editiones omnes male exhibebant Περκωσήσιος. Stephanus: Περκώσιος, μία τῶν Σποράδων οὔσης Περκωσίδος, ἀπὸ πόλεως, Περκωσήσιος.

[47] Ἔστι δ' ἑτέρα Ἰωνίας.] Apud Strab. lib. XIII. hujus inſulæ fit mentio, ubi per duplex N nomen exaratur. Μεθ' ἣν Κάρσος Ἁλίννιος· reſtat.

[48] Ἅλος, πόλις Ἀχαΐας.] Herodotus lib. VII. de hoc oppido mentionem facit, ſed ibi per duplex A ſcribitur, & etiam in Achaia ponitur. De hoc oppido etiam loquitur Mela lib. II. cap. III. *At cum littora legantur, à promontorio Sepiade per Demetrium & Halum & Pteleon & Echinum, ad Pegaſæum ſinum curſus eſt.* In ſcriptis Stephani codicibus hæc vox cum aſpiratione ſcribitur, uti ad oram ſui libri obſervat Salmaſius; & quoſdam ita hanc vocem exaraſſe teſtatur Euſtathius ad Homer. pag. 320. Τινὲς δὲ καὶ ἐπαναλαβόντες τὸν Ἅλον, ὡς δηλοῦντα τὸ ἄλσος ἢ τὸ ἁλωτὸν, ἀπὸ τοῦ ἁλίσκεσθαι τοῦ χωρίου εἰπεῖν, Ἅλος δὲ ἁλῶναι, ἐκ τῆς παραλίας τῆς Λοκρίδος.

[49] Καὶ Φθιώτιδος τοῦ πόρρω τοῦ Οἴτης.] Sic omnes habent editiones, ſed obſervavit Claudianus Voſſius ad Melam in veteribus libris alio modo hæc verba concipi: Καὶ Φθιώτιδος τοῦ πόρρω τῆς Οἴτης, ex quibus verbis locum hunc in meliorem emendavit: τοῦ ἀρχαίου πόρρω τῆς Οἴτης. Hæc incomparabilis viri emendatio etiam confirmari poteſt verbis Strabonis, quæ lib. IX. legantur. Ὁ δὲ Φιλάνωρ Ἅλον τοῦ πόρρω κεῖται τῆς Οἴτης ἴσως ἀπὸ σταδίων ἑκατὸν τοῦ Φθιώτου· nam certum eſt Stephanum ex Strabone hunc locum deſumpſiſſe, uti mox probaturus ſum.

[50] Ἀπέχουσα δὲ Ἴτωνος ὡς ἑξήκοντα σταδίους &c.] Hæc verba Stephanus & quæ ſequuntur ex Strabone tranſcripſit, cujus locus ita eſt legendus: ἀπέχει δὲ Ἴτωνος τοῦ ἐξ ἐναντίας τοῦ Ἅλου, ὃ ἐστὶν Ἅλος, λόφος ὑψηλὸς ἀπόκρημνος. φασὶ δὲ καὶ Ἀθάμαντος τοῦ Ἅλου.

[51] Κτίσμα δ' αὐτὴν Ἀθάμαντος, διὰ τὴν συμφοράν &c.] Epitomatorem ſequitur Euſtathius in ſuis ad Catalogum commentariis. Ἅλος δὲ, ἣ μᾶλλον ἡ Φθιῶτις αὕτη, πόλις ἐστὶ τῆς Ἀχαΐας πάλαι. ἀλητεύσαντα δέ φασι τινὰ Ἀθάμαντος, ἐπικληθῆναι διὰ τὴν αὐτοῦ συμφορὰν ἄλην ἐπὶ πολύτροπον, διὰ τὸ πολλὰ τὸν ἄνδρα ἀλᾶσθαι. ἔνιοι δὲ ἱστοροῦσι, Θεσσαλοῦντα Ἀθάμαντος τοῦ Ἅλου, τοῦ ἡγεμονεύσαντος τοῦ Ἴωνος φεύγοντα τὸν πατέρα ἐκ τῆς πατρίδος ἐλθεῖν εἰς τὴν ὁμώνυμον τῷ Ἴωνι χώραν. γενέσθαι δὲ Ἀθάμαντα Ἅλου καὶ Ἴωνος.

[52] Ἅλως τῆς πρωτοτόκου ἀλοᾶτο ἄλσος.] Athamantem Eurotæ paſſim multum terrarum peragraſſe, & poſt longam errorem in Theſſaliam veniſſe tellantur paſſim Mythologiæ doctores. Apoll. lib. I. Ἐκπεσὼν δὲ τῆς Βοιωτίας, ἔκτισε Ἅλον τῆς Θεσσαλιώτιδος. ἐγκλήσαντος δὲ αὐτῷ τοῦ Ζηνὸς ἀχρὶς ἂν ἐκεῖ κατοικήσῃ, πολλὰ χρόνον ἐπλάνησε &c.

[53] Θέων δέ φησιν, ὅτι Ἅλως &c.] Intelligo illum, quem Lycophronem eſt commentatus: Stephanus in Ἀσπληδών· τὸν ἐπιπροσθοῦντα τῷ Λυκόφρονι. In commentariis ad Lycophronem quæ hodie circumferuntur, nulla hujus Ali exſtat memoria: attamen ibi Scholiaſtes refert, Inonem triticum, ne germinaret, torrefeciſſe, & hanc ob cauſſam magnam annonæ caritatem invaluiſſe. Similiter neque apud Hygini Epitomatorem Avianum in hujus fabulæ deſcriptione, ulla hujus ancillæ mentio reperitur, ita enim ille cap. II. *Ino Cadmi & Harmoniæ filia, cum Phrixum & Hellen ex Nebula natos interficere voluiſſet, aucti conſilium cum rectius generis matronis, & conjuravit, ut ſemen in ſementem quæ darent, torrerent, ne naſcerentur.* Vide etiam Apollod. lib. I.

[54] Ὠνόμασαν.] Schedæ Voſſianæ num. ring. ἀνόμασαν exhibent.

[55] Παρμενίσκος.] Vide Voſſium de Hiſt. Græcis lib. III.

[56] Τὴν μὲν Μαλιακὴν, τοῦ Ἀχιλλέως, τὴν δὲ τοῦ Πρωτεσιλάου.] Salmaſius, uti videtur, ad oram ſui codicis hunc locum correxit, ſed bona filia dicam, me ex verbis nullum poſſe ſenſum percipere. Incomparabilis Voſſius in ſuo codice MS. quo nos etiamnum utimur, hunc locum hoc modo invenit: τὴν μὲν Μαλιακὴν τοῦ Ἀχιλλέως, τὴν δὲ τοῦ Πρωτεσιλάου. Verum hæc verba, pro ut in MSS. & in vulgatis libris concipiuntur, vix firmano non fieri videntur ſenſu, quare emendabat: τὴν μὲν Μαλιακὴν τοῦ Ἀχιλλέως, τὴν δὲ τοῦ Πρωτεσιλάου Ἅλως, vel τὴν μὲν quod idem eſt: nam pro Ἅλως olim quoque Ἅλος ſcribebant euphoniæ gratia, ut Grammaticis notatum. Ales quæ ſub Protheſilao erat, quamque barbaram hic vocat Stephanus, etiam Phthiotica dicebatur. Utriuſque Meliacæ & Achaicæ meminit Strabo lib. IX, cujus verba Voſſio ex Plethonis Theſſaliæ deſcriptione emendanda tranſcribere liber: τῶν δὲ περὶ Κυρικὸν Φθίων εἰσὶν αἱ Φαλάκραι. Καὶ ἡ Ἅλος ἡ Φθιῶτις πρόκειται, ἡ Ἀχαϊκὴ σταδίους τετταράκοντα τῆς Μηλιάδος, ἀπωτέρω ἢ ὡς ὁ Οἴτης ἀπέχουσα.

[57] Τὴν δὲ τοῦ Πρωτεσιλάου.] Commentario præcedenti locum ſecundum Cl. Voſſii mentem emendavimus: ſed operæ pretium videtur obiter mirari ille, Euſtathium iisdem vocibus hunc Stephani locum in ſua commentaria retuliſſe, ita enim ille ad Iliad. B. λέγεται δὲ ἡ ἀρχαία Ἅλος, ἡ θηλυκῶς ἡ Ἅλη, ἐν τῇ ἐπὶ Πρωτεσιλάου τῇ Φυλάκῃ καὶ Ἀντρῶνι καὶ Πυράσῳ τῇ Μαγνητικῇ. ἐκ δὲ ταύτης Ἅλος ἦν Πρωτεσιλάου, καὶ ἡ Ἅλη ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως. ὧν καὶ ἡ τῶν Μυρμιδόνων ἐπήρχετο. Tempore igitur Euſtathii hæc verba non aliter legebantur, quam uti nunc in vulgatis codicibus circumferuntur.

[58] Ἀπὸ πόλεως Θεσσαλίας.] Idem affirmant Strabo lib. IX. Euſtathius loco jam allegato.

[59] Τὸ ἐθνικὸν Ἅλιος &c.] Tris hæc gentilia Ἅλιος, Ἅλιος, & Ἅλιεύς etiam apud Archilochum Theſſalæ mentem locus itaque citatus, reperiuntur. Ἅλιος δὲ Ἅλιος καὶ Ἅλιος, πόλεως ἐστὶν ἐν Θεσσαλίᾳ

Σοφοκλῆς δ' Ἀλησίους. τινὲς δὲ τὴν γλωσσο- A Sophocles Alesios, & nonnulli ex Glossographis
γράφων, Ἀλίους.

Ἀ Λ Π Ε Ι Α, [58] ἠιὼν πρὸς ἄρκτον τὴν Τυρ- ALPIA, tractus littoralis versus septen-
ρηνικὴν καὶ Ἰωνίας θαλάσσης. οἱ κατοικοῦν- trionem Tyrrhenii & Jonii maris. Accolæ di-
τες Ἄλπιοι, καὶ Ἄλπεις. [59] καὶ Ἄλπια ὄρη, cuntur Alpii & Alpenses. Sunt item montes Al-
καὶ Ἄλβια. διχῶς γὰρ ἡ γραφή, [60] καὶ Ἄλπεις διὰ τοῦ π, B pes & Albii; nam duplici modo vox exaratur &
καὶ Ἄλβεις διὰ τοῦ β. καὶ Ἀλβία ἡ χώρα, Ἄλβεις per P, & per B. Et regio per B, etiam Albia di-
διὰ τοῦ β. citur.

Ἀ Λ Π Η Ν Ο Ἱ, κώμη πλησίον Θερ- ALPENI, vicus prope Thermopylas,
μοπυλῶν. [61] Ἡρόδοτος. [62] ἔστι καὶ μητρό- auctore Herodoto. Est etiam Locrorum me-
πολις Λοκρῶν. τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως Ἀλπη- C tropolis hoc nomine. Similiter Alpeni gentile
νεύς. nomen est.

Ἀ Λ Π Ω Ν Ο Σ [63], πόλις καὶ ὄρος ἐν Μα- ALPONUS, urbs & mons in Macedo-
κεδονίᾳ, ὡς Εὐφορίων. ὁ πολίτης, Ἀλπωνί- nia, cujus Euphorion meminit. Civis Alpo-
της. ἡ χώρα καὶ ἡ γυνὴ, Ἀλπωνία. [64] τινὲς nius, & regio & mulier Alponia dicuntur.
δὲ Θεσσαλίας αὐτὴν φασιν. [65] ἔστι δὲ ἄλλη D Sed nonnulli statuunt, urbem Thessaliæ esse.
Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων, ὡς Ἑλλάνικος ἐν Est item alia Locrorum Epicnemidiorum, uti
πρώτῃ Δευκαλιωνίας. Hellanicus libro primo Deucalioniæ perhibet.

Ἄ Λ Τ Ο Σ [66], χωρίον πλησίον Θεσσα- ALTUS, castellum prope Thessalonicam,
λονίκης, [67] ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονίᾳ. τὸ ut Theagenes in Macedoniæ descriptione au-
ἐθνικὸν, Ἄλτιος. E ctor est. Gentile, Altius.

Ἀ Λ Υ Α Τ Τ Α [68], χωρίον Βιθυνίας, ἀπὸ ALYATTA, munimentum Bithyniæ,
Ἀλυάττου κρατήσαντος τοῦ τόπου. ὁ οἰκήτωρ, sic dictum ab Alyatte, qui locum devicit. In-
Ἀλυαττηνός. cola Alyattenus appellatur.

Ἀ Λ Υ Β Α Σ [69], τὸν μὲν Μεσο- ALYBAS, hoc nomine quidam Meta-
πον-

[58] Ἠιών.] Codices Palatini & schedæ Vossianæ pro ἠιὼν, habent κιὼν, quod tenui non potest: ι & κ à librariis facili negotio confunduntur.

[59] Καὶ Ἄλπια ὄρη.] Hæc vox numero plurali usurpatur, uti inquit Eustathius, quia mons est maximus: Ἡ δὲ Ἄλπις, μεγίστου ὄρους, διὸ καὶ ἑνικοπροσώπως λέγεται ἡ Ἄλπις. Vide comment. in Dionys. Perieg. pag. 42. Festus Pompeius inquit, *Alpes nomen habere à candore nivium, quia jugorum fere nivibus albescunt: Sabini enim alpum dixere, quod postea Latini album.* Neque tamen improbabilis videtur Hiberi sententia, lib. XIV. cap. VIII. ita dicentis: *Alpes proprie montes Galliæ sunt: de quibus Virgil. Aëriæ Alpes: & dicendo aëriæ, verbum expressit à verbo: nam Gallorum lingua Alpes, montes alti vocantur.* De Alpium nictu generatim lege Polyb. lib. III: Melam lib. II. cap. IV: Julianum in oratione ad Constantinum: Herodianum lib. III. & VIII, multosque alios, quos omnes recensere nimis longum foret. Alpium brumidinem demonstrat Plinius lib. III. cap. XVIII: Strabo lib. IV, & Zosimus lib. II. Annaliam: altitudinem Strabo ex Polybii lib. IV. hisce verbis indicat: Τὰς δ' Ἄλπεις ἐπὶ τὸν πρῶτον ὑπερβάλλουσιν ὀκτακισχιλίους. Quis primus mortalium Alpium juga transcenderit, refert Justinus lib. XX IV. cap. IV. *Gens aspera, audax, bellicosa, quæ primo post Herculem, eum ea res virtutis admirationem & immortalitatis fidem dedit, Alpium invidiosa juga, & frigore intractabilia loca transcendit.*

[60] Καὶ διὰ τοῦ π, καὶ διὰ τοῦ β.] Utroque modo scripsisse hoc nomen veteres Græcos, testatur etiam Strabo lib. IV: τὰ γὰρ Ἄλπεια, πολλοὶ κατέγραψαν Ἄλβεια. Et ex Stephano idem affirmat Eustathius ad Dionys. pag. 42. Ἐγκλίνει δὲ καὶ πρὸς φθόγγον β ἡ Ἄλπις, ὡς Ἄλβις δὲ μᾶλλον διὰ τοῦ Β.

[61] Ἡρόδοτος.] Ejus verba leguntur lib. VII. Κώμας δ' ἐν ταύτῃσι τῇσι ὑπὸ Ἀλπηνοῖσι οἰκεούσῃσι, ἐν ταύτῃσι δὲ ἱδρυμένοισι ἐλαχίστου ἐν Ἕλλεσι.

[62] Ἔστι δὲ καὶ πολίσματα Λοκρῶν.] Primo intuitu hæsitabam, quibusnam è Locris hoc civitas esset attribuenda: sed puto eandem esse, de qua infra in vocabulo Ἄλπωνος agitur. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλα Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων. Locri Epicnemidii Oetæis & Malicnsibus contigui, à monte Cnemide sic dicti sunt, teste Strabone lib. IX. Οἱ δὲ Ἐπικνημίδιοι, λίθοι ὄρους Κνημὶς ὀνομαζομένου Οἰταίοις πρὸς, καὶ Μαλιεῦσιν. Herodotus lib. VII. hujus oppidi meminit, sed numero singulari eundem prorsus ei situm adscribens: Τείνει δὲ ἡ Ἀτράκιος κόλπος πρὸς ἠῶ ἄχρι τοῦ ἄκρου, λόφος δὲ πρὸς τῇ Ἀλπηνῷ πόλει, ἀπέχουσα ἐπὶ θάλασσαν ἐπὶ τοῦ Λοκρικοῦ ἀπὸ Μαλιέων.

[63] Ἄλπωνος, πόλις καὶ ὄρος ἐν Μακεδονίᾳ.] Assentior Ortelio, existimanti hunc locum eundem esse, de quo præcedenti commate Stephanus egit, nam circa situm notabilem non conspicio differentiam: Hausit hæc noster, quemadmodum ipse fatetur, ex Herodoto & Euphorione qui diverso idiomate scripserunt: quidam enim è Græcis, propter sonum pleniorem, Η in Ω mutarunt, ut ἠχοῦσι, ὠχοῦσι ἠγορεῖς ὠγορεῖς, ἤκουσε ὤκουσε, ἠκροῦς ὠκροῦς & sic in cæteris aliis.

[64] Τινὲς δὲ Θεσσαλίας.] Dubitarunt itaque cui solo deberet affignari: unde etiam evinci potest, Alpenos, vicum prope Thermopylas, & Alponum in Macedonia, sive ut alii volunt, in Thessalia, eosdem fuisse: nam omnes norunt harum regionum confinia à scriptoribus sæpe confundi.

[65] Ἄλλη Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδ.] Sine dubio & hæc eadem est urbs de qua supra: ἔστι δὲ καὶ πολίσματα Λοκρῶν, quemadmodum luculenter probavimus.

[66] Ἄλτος, χωρίον πλησίον Θεσσαλ.] Sic supplevimus locum ex Vossiano cod. qui in aliis editionibus mutilus circumferebatur: Ἄλτος, πλησίον Θεσσαλονίκης.

[67] Θεαγένης ἐν Μακεδονίᾳ.] Præter res Macedonicas, etiam Caricas consignavit, uti apparet in voce Καστωλία: lepidissime autem absque operis indice allegatur.

[68] Ἀλυάττα, χωρίον Βιθυνίας.] Apud Liv. lib. XXXVIII. cap. X. occurrit *Alyattus*, locus circa Tectosagos in minori Asia.

[69] Ἄλυβας, τὸν μὲν Μεταπόντιον ἔκτισεν ὁ Ἡρακλῆς.] Sic dictum fuisse Metapontium etiam testatur Joh. Tzetzes Hist. Chil. XII. Num. CCCCIV.

Ἄλυβας πόλις ἔστιν ὁ πέριξ χθόνα,
Ἣν ὁ μισόξενος ἐκτίλλει Ὄμηρος Ἑκάβης,
Τελεῖται δὲ Ἄλυβας, ἤγουν ἀμέριμνοι ἀνθρωποι.
Ἄλυβας δὲ ὁ Μεταπόντιος πόλις ὁ Ἡρακλῆος.

πόλιον ἡκουσεν ἡ Ἰταλίας. [70] πινὲς δὲ, Θρᾴκης πόλιν. τὸ ἐθνικὸν, Ἀλυβάντιος.

Ἀ Λ Υ Β Η [71],

Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθι δὲ ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη

[72] ἐνθάδε πωτᾶσθαι ἐλθεῖν Ῥέαν, τὸν Διὸς φέρουσαν νεογνόν. οἱ δὲ πωτᾶσθαι οἰκοῦντας Ἀλυβες, ἀντὶ τοῦ ἀργυρείων μετάλλων σιδήρῳ ἔχοντας. [73] οἱ νῦν Χαλδαῖοι, ὡς Στράβων. ἔστι δὲ Ἀλυβάδης, καὶ Ἀλυβηΐς. [74] Εὐφορίων δὲ Ἀρατῷ, ἢ Ποντοκλείδῃ,

[75] Οὐδὲ μοὶ κέλευθον Ἀλυβηΐδα μοῦνον ἀπᾴσῃ.

τουτέστι τὴν ἀργυρᾶν, διὰ τὰ μέταλλα. Ἑλλάνικος δὲ φησι, λίμνην εἶναι Ποντικήν. τὸ ἐθνικὸν, Ἀλυβεῖος.

Ἀ Λ Υ Ζ Ε Ι Α [76], πόλις Ἀκαρνανίας, ἀπὸ τοῦ παιδὸς

pontum Italiæ, alii vero urbem Thraciæ sic appellarunt. Gentile, Alybantius.

A L Y B E.

Procul ex Alybe, ubi argenti origo est.

Huc venisse dicitur Rhea, ferens Jovem recens natum. Qui urbem incolunt Alybes appellantur, pro argento ferrum possidentes. Nunc autem, uti Strabo auctor est, Chaldæi nominantur. Exstat quoque vox Alybeus, & Alybeis apud Euphorionem in Imprecationibus, sive poculorum furе.

Qui poculum meum Alybense solus abstulit.

Hoc est argenteum, propter metalla. Verum Hellanicus refert, paludem esse Ponticam. Gentile, Alybæus.

A L Y Z I A, urbs Acarnaniæ, sic dicta ab

[70] Τὴν δὲ Θρᾴκης πόλιν.] Legebat Salmasius è Palatinis codicibus: πινὲς δὲ Θρᾴκης πόλιν, ὡς Ὅμηρος. Corruptissime in Vossiano inventi: πινὲς δὲ Θρᾴκης πολίτης. Sed Poëtæ nomen non est hujus loci: sequenti lectioni excidit, quod imperitus librarius hic inferebat.

[71] Ἀλύβης.] Si non accuratum finem, saltem regionis nomen addere solet Epitomator, & hæc causa est, cur putem hæc ab ipsius manu haud esse profecta. Verum alia insuper est ratio cur hoc velim: redundabat commate præcedenti poëtæ nomen, quod hic desideratur, nam sequens versiculus ex Homeri Bæotia est delumptus, ad quem vide Eustathium pag. 363. Post Ἀλύβης itaque adderem, Ὅμηρος. De scriptura vocis Ἀλύβη, & quomodo veteres eam mutarunt, ex illa Ἄλιπα, Ἄλιβα & Ἀλίβη facientes, legi potest apud Strabonem lib. XII. & XIII.

[72] Ἐνθάδε πωτᾶσθαι ἐλθεῖν Ῥέαν, τὸν Διὸς φέρουσαν νεογνόν.] Manifeste vox quædam ad sententiæ expletionem desideratur. Editiones quæ Basileensem præcesserunt, cum illa non conveniunt, in iis enim locus sic constituitur: πωτᾶσθαι τοῦτον ἐλθεῖν Ῥέαν τὸν Δία &c. Codex Vossianus habet: πωτᾶσθαι τοῦτον ἐλθεῖν Ῥέα τὸν Δία &c. Salmasius è Palatinis schedis legebat: πωτᾶσθαι τοῦτον ἐλθεῖν Ῥέα τὸ Δίον φέρουσα νεογνόν, & paulo post, Ῥέα δὲ Δίον φέρουσα &c. Concludit eandem hæc verba ita esse restituenda & supplenda: πωτᾶσθαι τοῦτον ἐλθεῖν Ῥέα λιχῆ, Δίον φέρουσα νεογνόν: cui sententiæ libenter calculum album adjicio.

[73] Οἱ νῦν Χαλδαῖοι, ὡς Στράβων.] Stephanum respicere verba Strabonis, quæ leguntur libro XII, nemo sanus negaturus est. Οἱ δὲ νῦν Χαλδαῖοι, Χάλυβες πολλαχοῦ ὀνομάζουσι, καθ' ὃν μάλιστα ὁ Θερμώδων ῥεῖ τοῦτον. Verum codices Stephani manu exarati, nec non Aldina Florentinaque editio quarum literam è voce Χαλδαῖοι rejiciunt, habentque: οἱ νῦν Χαλυβοι, ὡς Στράβων. Proxime ad hanc scripturam accedit Menippus, qui in Periplo suo Χαλδίαν, Armeniæ minoris regionem, & incolas Χαλδὰς appellatos fuisse perhibet: Menippi locus exstat apud nostrum in voce Χαλδία, estque ita legendus, ut postea docebimus: Τὴν μεταξὺ τούτου τοῦ Τιβαρηνοῦ ἔστι ἡ Πομπηϊόπολις βασίλεια, καὶ ἐγγὺς Τιβαρηνοῦ ἡ Χαλδία ἡ Σαννίδων. ἐν ᾗ τινὲς κατῳκισμένοι, Χαλδαῖοι. ἀπὸ δὲ ἱστορήσεως ἡ σαφηνίσει. Hi Chaldi, Tibarenis & Sannis sive Macronibus proxime adjacentes, à Strabone etiam Χαλδαῖοι appellantur, ita enim legimus lib. jam allegato: Τῆς δὲ Τραπεζοῦντος ὑπερκειμένης, τῆς τε Φαρνακείας, Τοσοῦτοί τε οἱ Χαλδαῖοι, καὶ Σάνιοι, οἳς ὑπέρκεινται οἱ Χαλυβες Μάκρωνες. Prope Colchidem Chalcæos etiam habitasse, refertur Stephanus in vocabulo Χαλδαῖοι ex Sophoclis Tympanistis. Ἔστι δὲ καὶ Χαλδαῖοι ἔθνος πλησίον τῆς Κολχίδος. Σοφοκλῆς Τυμπανισταῖς,

Κόλχος τε, Χαλδαῖός τε, καὶ Σίριος ἵππος.

ἐν μέσῃ τῇ χαλκοστρώτῳ τῶν Βαβυλωνίων λίγνυσι διατριβῇ αὐτὸς, ὡς ἐπίπαν. Verum cum subjicit Stephanus, doctiores hoc nomen Chaldæis circa Babylonem, non vero circa Colchidem habitantibus, attribuere; & ego de illis etiam Sophoclis locum posse intelligi censeam, dubium non est, quin in Strabonis codicibus lateat mendum, quod an ex ipsius transcriptore sit Stephanus, affirmare nequaquam audeo, cum in Palat. & Vossianis schedis constanter legatur, οἱ νῦν Χαλυβοι, ὡς Στράβων. Scriberem itaque hoc loco: οἱ νῦν Χαλδοι, ὡς Στράβων: & apud Strabonem utroque loco: Τιβαρηνοί τε, καὶ Χαλδοι &c. Rursum, οἱ δὲ νῦν Χαλδοι, Χαλδαῖοι πολλαχοῦ ὀνομάζουσι. Ita autem esse legendum, etiam Menippi locus non obscure indicat.

[74] Εὐφορίων δὲ Ἀρατῷ, ἢ Ποντοκλείδῃ.] Locus est corruptus, & à MSS. schedis nullum auxilium; pessime enim Vossiana exhibent, ἢ Ποντοκλείδῃ. Legendum est sine dubio, vel Ποντοκλείδῃ, quemadmodum restituit Xylander in indice post suam Stephani editionem, vel Ποντοκλείδῃ, quod confirmari potest auctoritate Scholiastæ in Theocritum, ita enim ille ad hæc verba Idyl. secund. Σαίφω τὸ κέλευθον. Σαφέστατον τοῦτο κεκλεῦσθαι. Κέλευθα δ' ἴσως ὁ ποιητὴς πλοῖα. ἢ δὲ ὁ ποντικὸς ξύλινα κελεύθια. Εὐφορίων δὲ Ποντοκλείδῃ. Monet Casaubonus ad Theocritum, scriptos codices hoc in loco utramque lectionem, & Ποντοκλείδῃ, & Ποντοκλοκλείδῃ agnoscere; sed primum nos retinebimus.

[75] Οὐδὲ μοὶ κέλευθον &c.] Hæc sunt corruptissima in omnibus editionibus. Libri scripti: ἄνας δὲ κέλευθον, quod etiam est nihili: ex qua scriptura Salmasius ad oram sui codicis fecit, ἄνας δὲ κελεύθου &c. Eundem hunc Euphorionis versum citat Scholiastes in Theocritum loco jam allegato:

Οὐ γὰρ ἐμοὶ κέλευθον Ἀλυβηΐδα μοῦνον ἀπᾴσῃ.

Verum etiam corruptus est. Legendum hic & apud Stephanum, uti admonuit Casaubonus:

Οὐ γὰρ μοὶ κέλευθον Ἀλυβαΐδα μοῦνον ἀπᾴσῃ.

Xylander edidit, ἀπᾴσῃς: editiones priores & libri scripti habent ἀπᾴσῃ: Sed res eodem redibit, si vocem rectè pensitaveris. Libet obiter admonere, Scholiastem ad hunc Theocriti versum, nugas agere, & quidem tales, quæ Siculas gerras multis parasangis superent, statuentem τοῦτο κεκλεῦσθαι etiam urbis nomen esse: in eadem quoque pertinacem incidit Phavorinus, hinc *Celebrare* deducens.

[76] Ἀλίζεια, πόλις Ἀκαρνανίας.] Varie hoc urbis nomen apud scriptores exaratum exstat: Strabo lib. X. in Acarnaniæ descriptione aliquoties habet Ἀλιζία: & ita etiam Thucydides lib. V. Scylax, Ἀλιτζία, quod Clarissimus Vossius mutavit in Ἀλιζία. Longius ab hac scriptura recedunt Xenophon & Ptolemæus: hic Hellenic. V. circa libri finem Αἰλιζίαν nominavit hanc urbem; ille vero lib. III. cap. XIV. Ἀζιλίαν, transpositis literis, quod inter typothetarum ψυχαγωγίας recenseri meretur. Ad oppidi situm quod attinet, manifestissime delineatur à Strabone libro supra citato hisce verbis: Ἀπὸ δὲ Ἀλυζείας ἔξης Πάλαιρος καὶ Ἀλιζία τὸ Ἀκαρνανικὸν ἐπὶ πόλιν, ἣν ἡ Ἀλιζία κατακαλοῦσι λόφοι ὑψηλοὶ περὶ αὐτήν.

παῖδες Ἰκάρου κληθεῖσα Ἀλύζεια. [78] τὸ ἐθνικὸν Ἀλυζεύς, καὶ Ἀλυζαῖος.

ΑΛΥΚΟΣ [79], πόλις Πελοποννήσου.

[80] Εἰς Ἀσίνην, Ἀλυκόντα, καὶ [81] ἄμπελιν Ἑρμιονίων.

Καλλίμαχος. τὸ ἐθνικὸν Ἀλύκιος.

ΑΛΥΜΗ [82], ὅπου ἦν ἱερὸν [83] Ἀλύμου Ἑρμοῦ. τὸ ἐθνικὸν, ὡς ἔστι [84] Βοίβη Βοίβιος, Ἀκτὴ Ἀκτίου, οὕτω καὶ Ἀλύμιος. Ἀλύμνιος.

ΑΛΑΩΊΟΝ, πόλις Θεσσαλίας ὑπὸ τὴν C [85] Τέμπεσιν, ἣν ἔκτισαν [86] οἱ Ἀλωεῖδαι, καταλύσαντες τοὺς Θρᾷκας, ὡς εἶναι αὐτὴν ἀπὸ Ἀλωέως. [87] τὸ ἐθνικὸν, Ἀλωεύς.

ΑΛΩΝΗ [88], νῆσος πρὸς τῇ Κυζίκῳ, [89] ἥτις

A ab Alyzo Icari filio; ejus gentile eſt Alyzentis & Alyzæus.

ALYCUS, urbs Peloponnenſi.

Ad Aſinen Alycumque, & per urbem Hermioneuſium.

B Uti Callimachus tradidit. Gentile, Alycius.

ALYMNE, locus ubi Alymnius Mercurius colitur. Gentile, uti à Bœbe Beebius, Acte Actius formatur, ſic ab Alymne Alymnius.

ALOJUM, urbs Theſſaliæ circa Tempe, C quam condiderunt Aloïdæ poſtquam Thracas profligaſſent. Sic dicitur, quaſi ab Aloco nomen eſſet ſortita. Gentile, Aloenſis.

HALŌNE, inſula juxta Cyzicum, quæ etiam

[78] Ἀπὸ δὲ παῖδος Ἰκάρου κληθῆναι Ἀλύζειαν.] Hæc hauſit Stephanus ex Straboni lib. x: & Strabo ex illo qui Alcmæonidem conſcripſit. Ὁ δὲ τὸν Ἀλκμαιωνίδην γράψας, Γενεᾶς δὲ Πλευρῶνος παῖδος, ὡς φησὶ, δύο, Ἀλυζέα καὶ Λοκρόν, διαπεπτωκὼς ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ τούτοις μᾶλλον παιδός. Sed Icari filius Stephano Ἀλυζεύς, Straboni Ἀλυζίδης dicitur: à vero aberrat noſter, qui eundem, male Lyxeum nominavit, in vocabulo Λύξεια: confidenter itaque apud Stephanum Ἀλυζίους vel Ἀλυζεῖς pro Ἀλύζιος repone: Nam Λύξεια & Ἀλύζεια idem eſt oppidum, ut poſtea demonſtraturi ſumus.

[79] Τὸ ἐθνικὸν Ἀλυζίδης, καὶ Ἀλυζαῖος.] Utrumque gentile Stephani canones admittunt, nam uti ab Ἀλεξανδρεία Ἀλεξανδρίδης, Λυκάονια Λυκαονίδης, Ἀπείρεια Ἀπειρώτης, Ἀθηναία Ἀθηναῖος, ſic Ἀλύζεια Ἀλυζίδης. Ad ſecundum genitile quod attinet, illud apud Thuc. lib. VII. legitur quinque ſyllabis Ἀλυζιαῖοι, quod, ſi Stephani codices non fallant, aperte mendoſum eſt, & reſtituendum Ἀλυζαῖοι; ita enim Λυκάονια habet Λυκαονὶς & Λυκαονῶν. Nummi nobis deſunt, ex quibus infallibile teſtimonium peti poſſet, ſaltem probabile mihi videtur, quod ex voce Λύξεια affertam. Λύξεια, πόλις Ἀκαρνανίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, ἀπὸ Λυξείας τοῦ ἐθνικοῦ, Λύξιος, καὶ Λυξαῖος. Ita hic locus eſt legendus, qui in vulgatis corruptus & mutilus circumfertur: imo omne dubium ſolvitur, ſi mecum ſtatuas, idem eſſe oppidum, quod hic à Stephano ex Strabone Ἀλύζεια, & deinde ex depravato Hecataei codice Λύξεια appellatur.

[80] Ἀλυκὼν, πόλις Πελοποννήσου.] Urbis ſitum & nominis originem nemo antiquorum tradidit: ex allegato Callimachi verſu apparet, non procul ab Aſineo ſinu fuiſſe. Plutarchus in Theſeo, obſervante Ortelio etiam *Alycum* in Megaride collocat, quæ Achaïæ regio eſt.

[81] Εἰς Ἀσίνην, Ἀλυκόντα & ἄμπελιν. &c.] Verſus erat corruptus in Xylandri editione: pro Ἑρμιονίων reſcripſimus Ἑρμιονέων, uti priores editiones exhibebant: malleni tamen, Ἑρμιονῶν, qui genitivus eſt Jonicus ab Ἑρμιονεύς, quin & noſter in voce Ἕρμιος, & nummi veteres illud gentile agnoſcunt, uti poſtea demonſtrabimus.

[82] Ἄλυμος.] Sic legendum eſt pro ἄλσος πάλαι, ut alibi apud Poëtas occurrit.

[83] Ἀλύμου.] Alum ubique apud utriuſque linguæ ſcriptores de hoc loco ſilentium: Sed noſter eſt mendoſus, & legendum cenſeo, Ἄλυπον, quæ Phrygiæ majoris urbs habetur prope Gibyram, uti colligo ex Livio lib. XXXVIII. cap. XIV: *Erant autem ſub eo, præter Gibyram, Sylleum, & quæ Alymne appellatur.* Hanc conjecturam hauſi ex deprompta lectionis codicis Voſſ. in quo exaratum erat: Ἄλυμον, ὃν ἡ πρώτην Ἄλυπον Ἑρμοῦ.

[84] Βοίβη Βοίβιος.] Conſtanter ſic legunt libri ſcripti & editi: ſed manifeſte reſcribendum: Βοίβη Βοιβεῖος, ne ſimilitudo claudicet. Si mei arbitrii eſſet, totum hunc locum ita conſtituerem. Ἄλυμνα, πόλις μεσόγειος Φρυγίας, ἣν ἡ πρώτην Ἄλυπον Ἑρμοῦ. τὸ ἐθνικὸν, ὡς ἔστι Βοίβη Βοιβεῖος, Ἀκτὴ Ἀκτεῖος, οὕτω καὶ Ἀλύπιος. Stephanum hoc vel ſimili modo locum hunc concepiſſe, nemo eſt qui dubitare poteſt.

[85] Τέμπεσιν.] Dubitabat Salmaſius ad oram ſui libri, an hæc vox ſemper cum M eſſet exaranda, cum in ſcripris codicibus aliquoties Τέμπη occurrat: quod obiter admonere ipſi viſum fuit.

[86] Οἱ Ἀλωεῖδαι.] A nominibus in εύς quo paſto formentur patronymica maſculina, ſatius docent Grammatici & Scholiaſtæ; nuſquam tamen Ἀλωεῖδης ſit ab Ἀλωεύς, niſi hic apud noſtrum. Virgil. lib. 6. Æneid.

Hinc & Aloïdas geminos immania vidi
Corpora, &c.

Apollodorus in deſcriptione hujus fabulæ lib. I. ab Ἀλωεὺς facit Ἀλωεῖδες, ita enim inquit: συνελθὼν δὲ αὐτῇ Ποσειδῶν, δύο ἐξέθρεψε παῖδας, Ὦτον & Ἐφιάλτην τοὺς Ἀλωεῖδας λεγομένους: & ſimili proſus modo Euſtath. ad Iliad. E. pag. 560. Horum etiam meminit Hyginus Fab. XXVIII. cujus verba, cum mendis plurimis ſcateant, ſic emendare conabimur. *Otos & Ephialtes Aloïi & Iphimedia Neptuni filia filii, mira magnitudine dicuntur fuiſſe. Hi ſinguli ſingulis menſibus novem digitis creſcebant. Itaque cum eſſent annorum novem, in cœlum aſcendere ſunt conati, qui adirent ſibi ita facichant: montem enim Oſſam ſuper Pelion poſuerunt, unde etiam Pelion Oſſæ mons appellatur, alioſque montes conſtruebant, qui ab avo nepti, ſunt interfecti. Alii autem auctores dicunt Neptuni & Iphimediæ filios fuiſſe tretos. Hi cum Dianam compriinere voluiſſent, quæ cum eis poſſet viribus eorum, reſiſtere, Apollo inter eos cervam miſit, quam illi, furore incenſi, dum volunt jaculis interficere alius alium interfecerunt. Qui ad inferos dicuntur hanc pœnam pati: ad columnam, averſo alter ab altero, ſerpentibus ſunt deligati. Ejſ ſtirpe viſeva columnam ſedens, ad quam ſunt deligati.*

[87] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀλωεύς.] Fortaſſis ab Aloëo oppidum eſt conditum, & ſic gentile & conditoris nomen idem eſſet, ut ſæpiſſime aliis in locis. Libri ſcripti & editi nihil omnino variant, tamen reſcribendum exiſtimo: τὸ ἐθνικὸν, Ἀλωεύς.

[88] Ἀλώνη, νῆσος πρὸς τῇ Κυζίκῳ.] Diogenes Cyzicenus lib. I. in deſcriptione ſeptem inſularum patriæ, hujus inſulæ non obſcuram mentionem facit, ejus verba in voce Βύσσα Stephanus integra reſervavit: Βύσσα, νησίδιον πρὸς Κύζικῳ, ὡς Διογένης ὁ Κυζικηνὸς ἐν τῷ πρώτῳ τῶν περὶ τὴν πατρίδα πεντηκοντάλογον. Ἠφαιστία, καὶ Θεῖα, καὶ Ἀλώνη, καὶ Φωκαία, καὶ Ὀφιοῦσσα, καὶ Βύσσοις, καὶ Γύημος, καὶ Ἀσπαρία. Cenſeo tamen inſulas admodum fuiſſe ignobiles, quia pauci ſcriptores earum meminerunt. Plinius lib. V. cap. XXXII. hanc Halonam etiam inter inſulas circa Propontidem recenſet. *Sequuntur Oblimſa, Acanthus, Phacbe,*

[87] ἧπερ ἡ Νάυρις, καὶ Προχώνη ἐκαλεῖτο. τὸ ἐθνικὸν, Ἁλωνήσιος. οἰκεμαίδη ἡ ὁδὸς, ὁ πρὸς τοὺς ἐπικλύσιος τῶν ἄλλων ἐρχόμενον ἐπενόησαν. πρὸς ἣ αὐτὴν εἶπον πόλιν Παφλαγονίας.

Ἅλωνις [87], νῆσος καὶ πόλις Μασσαλίας. ὡς Ἀρτεμίδωρος. τὸ ἐθνικὸν, Ἁλωνίτης.

Ἁλωπεκή [88], δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ἁλωπεκεύς. τὸ πτωτικὸν, Ἁλωπεκῆθεν, [89] Ἁλωπεκήδε, Ἁλωπεκῆς.

Ἁλωπεκία [91], νῆσος. [92] Στράβων ἐνδεκάτῃ. [93] τὸ ἐθνικὸν Ἁλωπεκιεύς, ὡς Οἰχαλιεύς, παρὰ Οἰχαλίας.

Ἁλωπεκόννησος [94], πόλις τῆς Ἑλλησποντίας χερρονήσου, [95] κατὰ χρησμὸν κτισθεῖσα, [96] κελεύσαντος, ἔνθα ἂν σκύλακας ἴδωσιν ἀλώπεκος, ἐκεῖ πόλιν οἰκίσαι. [97] τὸ ἐθνικὸν, Ἀλωπεκοννησιεύς. ἐκλήθησαν δὲ, [98] ὅτι ὑπ' ἐκλείψεν τὸν πόλιν, ἀλώπηξ σκύμνον ἄλλοθεν φέρουσα, κατέπηξε.

Ἅλορος [1], πόλις Μακεδονίας. ἔστι δὲ

etiam Neuris & Prochone vocabatur. Gentile Halonesius. Ita appellata erit, cum incolæ confectionem loci excogitassent. Verum alii affirmant Paphlagoniæ urbem esse.

ALŌNIS, insula & urbs Massiliæ, non procul ab Artemidoro. Gentile, Alonita.

ALŌPĒCE, populus Antiochidis tribus. Popularis, Alopecensis. Hinc deducuntur localia quæ ex, ad, & in Alopece denotant.

ALOPECĪA, insula, cujus meminit Strabo libro undecimo. Gentile, Alopeciensis, uti fit Oechaliensis à voce Oechalia.

ALOPECONĒSUS, urbs Hellespontiæ Chersonesi, secundum oraculum condita, quod justit, ut illo in loco urbem ædificarent, ubi catulos vulpis viderint. Gentile, Alopeconesius. Urbs autem ita dicta est, quod dum urbem condirent, vulpes catulum aliunde adferens, ibi deposuerit.

ALŌRUS, urbs Macedoniæ, sita in

---

scopulus. Porphyrione, Halone cum oppido, Delphucia, Delphena.

[87] Ἧπερ ἡ Νάυρις, καὶ Προχώνη.] Ne quidem apud Stephanum de hisce omnibus reperies. Si fides sit habenda Plinii codicibus, Neuris dicta fuit Elaphonnetus; quæ ipsa auctore ab Halone diversa statuitur. Ejus verba ita tuta transponenda leguntque, loco jam citato: *Insulæ Proconnesi ante Cyzicum Elaphonesus, inde Cyzicenum marmor, eadem Neuris dicta, & Proconnesus. Sequuntur Ophiusa, Aranibus &c.*

[87] Ἅλωνις, νῆσος καὶ πόλις Μασσαλ.] Pomponio Mel. lib. II. cap. VI. Alone, & Ptolemæo lib. II. cap. VI. Ἅλωνοι numero plurativo dicitur. Urbs est Hispaniæ Tarracon. in litore regni Valentini, Massiliensium colonia uti notier testatur. Char. Vossius in suis ad Melam observationibus, verum nomen putat esse Ἅλωνα vel Ἅλωνα. Græcum igitur est vocabulum, nam quemadmodum παρὰ τὸ ἅπτομαι ἅπτων, & Ionice, ἧπερ παρὰ τὸ ἅλως fit ἁλώνιον. Prædantissimo enim sale & olim & nunc quoque abundat. Atque hoc solo argumento concinci poterunt, qui Alonam hodie putant esse Alicante, cum ea urbs nullis habeat salinas. Certum est Alonam ejus ad oppidum, quod olim Ardetes *Tudetanæ*, Hispani vero *Guardamar* vocant, situm in peninsula ad os Taliæ fluminis, quem vulgo Segurim vocant. Innumeræ illic & præstantissimæ salinæ, eoque ipso loco veteres *Alonam* dedi tribuunt.

[88] Ἁλωπεκή, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλ.] Eadem hæc apud Suidam invenies. Hesychius habuit numero plurali dictum nomen Ἁλωπεκῶν fecit hujus etiam Heraclid. lib. V. & Diog. Laert. lib. II. meminerunt.

[89] Ἁλωπεκῆθεν, Ἁλωπεκῆδε.] Adverbia hæc corrupta sunt. Lege Ἁλωπεκήθεν, Ἁλωπεκῆσι.

[91] Ἁλωπεκία, νῆσος.] Plinio lib. IV. cap. XII. Alopece dicitur, & Ptolemæo lib. III. cap. V. Ἁλωπεκία, νῆσος δὲ παρήκει τῆς Ἀτταλείας ἐπὶ Ταυρικὸν πελάγει. Ἁλωπεκία, ἡ ἐπὶ Ταυρικῇ νῆσος. Hinc etiam de situ certi sumus, de quo nihil omnino Epitomator hoc loco, sed in voce Ταυρικὸς situm satis clare describit, & insulam Ἁλωπεκίαν nominat: Ταυρικὸς, τῆς μεγάλης, καὶ λίαν ἐκτεταμένου, καὶ πολὺ ἔχοντος ἔθνος, καὶ πόλεις πολλὰς τῆς ἔξω τῶν Μαιώτιδος λίμνης. ἐν ᾗ πολὺ διαφέρει ἡ Ἁλωπεκία ἐν μεγέθει. Alopecia etiam a nostro Κάλαμος appellari videtur: Κάλαμος, νῆσος ἐκκειμένη τῆς Ἁλωπεκίας νήσου, ἐν ᾗ Κάλαμος βασιλεύει. Sed hæc perperam sunt contaminata: veterem & minime dubiam lectionem reducemus, ubi ad illa verba pervenerimus.

[92] Στράβων, ἑνδεκάτῳ.] Sine dubio respicit hæc verba: Πρόκειται δὲ τῷ ἱερῷ τούτῳ τῆς Ἀθηνᾶς ἡ νῆσος Ἁλωπεκία, πρότερον μεγάλου ἀπέχουσα.

[95] Τὸ ἐθνικὸν, Ἁλωπεκιεύς.] Visum fuit ita faciendum, ejecto ipsum Ἁλωπεκίτης, quod omnes editiones, & codices scripti obsederat, sequenti voce illud expulsorem, i qua non deducitur ἐθνικὸν, Οἰχαλιεύς, sed Οἰχαλιεύς.

[94] Ἁλωπεκόννησος, πόλις τῆς Ἑλλησποντίας χερρονήσου.] Livius lib. XXXI. cap. XVI. oppidi nomen cum duplici N protulit: ex cujus vel dictionis cognoscere licet, urbem illam obtinere situm, quem ei Stephanus adsignavit: *Atque inde cum magno labore, profectus per prædatorias Cappadocæ præfecti Ptolemæi copias: deinceps alia castella, Cyzicum, & Dorisum, & Serrhium occupat: inde progressus ad Chersonesum, Elæunta & Alopeconnesum, transitiones ipsas, recepit.* Urbs condita est telle Marciano Heracleota, seu potius Seymno Chio (ut docti viri censent) ab Æolis, cujus Senarii ita supplendi & restituendi sunt:

Ἔστ' Αἰολίων Ἀλωπεκόννησος πόλις,
Ἔξω Ἑλλησπόντου Ἀτθικοῦ κείμενον
Ἔχουσα, πλησίον δὲ παντοίων ἄκρη.

Urbs hæc etiam Calaurus a rege Calauro dicta fuit, uti noster in voce Κάλαμος refert: sed locus est mendosus, uti jam animadvertit, eumque deinde emendabimus.

[97] Καὶ χρησμὸν κτισθεῖσα.] Sine dubio vitiosa ea scripsere editionum ante Xylandrum, in quibus legitur: πρὸς χρησμὸν χρησθέν.

[98] Κελεύσαντος.] Codex Vossianus male, κελεύσαι δ'.

[99] Τὸ ἐθνικὸν, Ἁλωπεκοννησιεύς.] Schedæ Voss. & priores editiones, Ἁλωπεκοννησιεύς: Unde Xylander hanc lectionem affluenter, & quam ob causam, divinando assequi non possim. Si oppido nomen sit Ἁλωπεκόννησος, qua ratione inde gentile Ἁλωπεκοννησιεύς deduceretur? Etiam tamen sic exhibet nummus C. Cæsaris Augusti, in quo hæc est inscriptio, ΑΛΩΠΕΚΟΝΝΗΣΙΩΝ.

[1] Ὅτ' ἐπ' ἐκλείψεν τὸν πόλιν.] Optime sic legunt omnes editiones: male liber Voss. scripsit: ἐπ' ἐκλείψεν τὸν πόλιν: affinitas duarum vocum ἐπ & ὑπ hunc quoque locum mutilandi imperitis librariis occasionem dedit. Partem hujus tabulæ etiam Stephanus in voce Κάλαμος notat: Ἁλωπεκόννησος ἐστὶ, ὑπ' ἐκείνῃ πόλει κειμένη Φίλιππον, καὶ κρημνώδεσι πέτραις.

[2] Ἅλορος, πόλις Μακεδονίας.] In voce Ἄξιος omnino dixerat Alorum Macedoniæ urbem esse, verum nunc accuratius ejus situm perstringit, eam ad Thermaicum sinum collocando: Sic omnes Geographi: Scylax, Ἀπὸ δὲ Πλωτῆς πόλεως Μακεδονίας πόλις Ἅλορος, καὶ κόλπος τοῦ Θερμαϊκοῦ. Ἡρώνη πόλις Μακεδονίας Ἡρακλείτου, Μίεζα ποτα. Ἔκβολαι, καὶ Ἀλιάκμων ποταμός. Ἅλορος πόλις &c. Mela lib. II. cap. III. *Circumluitur in altum immissis latebris, regnas inde Thermaicus ponit est. Incenus Axius per alios*

τὸ μυχαίτατον [1] Ἡ Ἑρμαία κόλπος. [2] τὸ ἐθνι- A κὸν Ἀλωεύτης, καὶ Ἀλωεῖτις.

intimo recessu Thermæi sinus. Gentile, Aloreta & Aloritis.

ΑΜΑΔΟΚΟΙ, Σκυθικὸν ἔθνος· Ἑλλάνικος ἐν Σκυθικοῖς. [3] ἡ χώρα ἡ τούτων, Ἀμαδόκιον.

AMADOCI, gens Scythica, cujus meminit Hellanicus in Scythicis. Horum regio Amadocium dicitur.

ΑΜΑΖΟΝΕΙΟΝ [4], τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἔνθα Θησεὺς [5] τὰς Ἀμαζόνας ἐχειρώσατο. [6] ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Κύμη, ἐν ᾗ αἱ Ἀμαζόνες ᾤκουν. Ἑκαταῖος δ' [7] ἐν τοῖς Αἰολικοῖς Δάδ Ε γράφει τὸ ὄνομα. ἔστι δὲ ἄλλο Δάδ Κ Ἀμαζονεῖον, ἐν Βοιωτίᾳ. ἔστι δὲ ἐν Βιθυνίᾳ Μαζακὸν καὶ Μαζακηνοί, ὡς Ἀρριανὸς ἐν Βιθυνιακοῖς. [8] τὸ ἐθνικὸν Μαζακίτης, ὡς Μιδακίτης καὶ Δορυλακίτης.

AMAZONIUM, locus in Attica, ubi Theseus Amazonas devicit. Ita etiam Cyme vocabatur, quam Amazones habitabant. Sed Hecataeus in Aeolicis nomen illud per I scribit. Est item aliud in Boeotia, quod per K exaratur. Est quoque in Bithynia Mazacum, quæ vox corrupte sic profertur, uti Arrianus in Bithyniacis refert.

ΑΜΑΖΟΝΕΣ [9], ἔθνος γυναικεῖον [10] ὡς τὴν Θερμωδόντα, [11] ὡς Ἔφορος, [12] ἃς νῦν Σαυροματίδας καλοῦσι. Φασὶ δὲ αὐτὰς, ἐπὶ τῇ φύσει τῶν ἀνδρῶν διαφέρειν, ἀπιμένει δὲ τόπος τὴν κρᾶσιν, ὡς γυναῖκα σώ-

AMAZONES, gens solis mulieribus constans ad Thermodontem, auctore Ephoro, quas nunc Sauromatidas appellant. Perhibent illas à viris natura differre, accusantes loci temperiem, quasi femininas corpora ma-

Macedonum, & jam per Thessalos Peneum excurrit. Ante Aeolicus Thessalorum est: inter utrumque, Cassandrea, Ordo, Alorus, Scotussa. Hæc urbs à Stephano etiam Ἑλωσσὸς dicitur: Vide in illâc voce.

[1] Τῆς Ἑρμαίας κόλπου.] Constanter sic legunt libri scripti & editi, sed male. Retinendum est sine dubio: Ἑ Θερμαϊκὸς κόλπος. Hermæus sinus nusquam est.

[2] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀλωεύτης, καὶ Ἀλωεῖτις.] Hæc erat scriptura editionum ante Xylandrum, quam ut probam & optimam reduximus. Xylandri editio habet: τὸ ἐθνικὸν, Ἀλωεύτης, καὶ Ἀλωρίτης. Priorem scripturam etiam libri scripti exhibent. Polybius (cujus τὰ ἀναλεχθέντα politissimus Jacobus Gronovius, nuper ad pristinum revocavit & obtervationibus illustravit) lib. v. Ἀπὸ δὲ τούτου Εὐρυλόχου καὶ Πισσάτου, καὶ Σαυγάσου τῆς Βοττιαίας, τοῦ μὲν εἰς Ἀλωρίτην Κινησίας ἐλαύνοντος.

[3] Ἡ χώρα τούτων, Ἀμαδόκιον.] Ptolemæus de Amadocorum regione mentionem facit lib. III. cap. V. Ἔστι δὲ τὰ Βερενδείλου τοῦ κατὰ Λίζιμαχον Ἀμαδόκου, Σάτραι &c.

[4] Ἀμαζόνιον, πόλις ἐν τῇ Ἀττικῇ.] Ita habent codices calamo exarati & primæ editiones. Xylander divulgavit, Ἀμαζόνιον, quod Græcis auribus est insolitum. Locus hic nonnisi fuit magno Attico prope Athenas, sic dictus quod incolæ similitur Amazonum omne ie convertit, quam fidem, cum Thesei duce Athenienses configerent, de corruptione & loco legendus est Plutarchus in Thesei vita. Idem eosdem refert lib. IV. Τὸν δὲ πολεμὸν τοῦτον Εὐριπίδης ἐποίησεν, ἐμβαλόντων εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ κατασχόντων τὸν καλούμενον ἐπὶ Πνυκὶ τῶν Ἀμαζόνων.

[5] Τὸν Ἀμαζόνων ἀνάθημα.] Præter Plutarchum & Diodorum, etiam Eubemus Arrianum libro VII. tradentem Amazonum à Theseo fusum esse dei ens.

[6] Κύμη ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Κύμη.] Vide in voce Κύμη.

[7] Ἑκαταῖος δὲ ἐν τοῖς Αἰολικοῖς Δάδ Ε γράφει.] Hinc manifestissime emendatur, superius à Stephano Ἀμαζόνιον scriptum fuisse, sed Hecataeum in Aeolicis illud nomen cum I exarasse.

[8] Τὸ ἐθνικὸν Μαζακὶς, ὡς Μιδακὶς.] Hæc sunt corruptissima in libris editis, reformandum est, ut annotavit Cl. Salmasius ad eram libri codicis, τὸ ἐθνικὸν Μαζάκης, ὡς Μιδάκης. Ultimum gentile in Vossiano codice ita invenimus; & licet à Stephano in voce Μιδάκιον non agnoscatur, nos tamen ad illam vocem genuinum ac probum esse, ex nummis antiquis demonstrabimus.

[9] Ἔθνος γυναικεῖον.] De Amazonibus frequentissima apud auctores antiquos reperitur mentio, & earum res gestæ notiores sunt, quam quod hic referri debeant. Hoc tamen libet in memoriam revocare, Palæphatum censere, eas non fuisse mulieres, sed viros barbaros, gestantes tunicas talares, qualem in more erant feminis Thracibus: Hi quia comam mitrâ alligabant, & barbas radebant, ab hostibus mulieres appellabantur. Eruditissimus Archiepiscopus Thessalonicensis reputans neque exercitum, neque urbem, neque gentem sine viris conflare posse, eriam non credebat Amazonas fuisse, ita enim ille ad Iliad. I. Τὰς δὲ περιττοτέρας γυναικὸς φησὶν, ἀπλῶς, ἔθνος εἶναι γυναικῶν ἀνάνδρων; πῶς δ' μόνον συνέστη, εἶτα ἐβράβευε περιττὸν ἐπὶ τῷ ἀνάνδρῳ; καὶ πολεμικὸν; ὁμοίως γὰρ τοῦτο, ὡς εἰ τὸ λέγοι, τὰς δ' ἀνάνδρους τινὰς καὶ γυναίκας γεγονέναι, τὰς δὲ γυναίκας ἀνάνδρους. Hæc Eustathius hausit de verbo ad verbum ex Strabone lib. XI: sed Plato lib. VII. de Legibus relationes de Amazonibus non prorsus fabulosas habet, certo scilicet circa Pontum innumeras esse mulieres, quæ se non dumtaxat equitatione, sed etiam arcu & alio armorum genere exercent: Οἶδα, inquit, ὅτι μυριάσιν ἀναριθμήτοις γυναικῶν εἰσὶ τοξικαὶ Βίπποι, ἃς Σαυρομάτιδας καλοῦσι, πᾶσι τοῖς ἵπποις μάχιμοι, ἄλλαι δ' ἄλλαις· καὶ τοῦτ' ἄλλοθι ἐπιδεικνύμενοι ἐσμὲν ἐν τοῖς ἀναλεχθεῖσι τῶν παλαιῶν πολιτειῶν. Præstantissimum etiam de iis extat locus apud Hippocratem Medicorum principem lib. de Aeribus, Aquis & locis. Τοιοῦτον δὲ γυναῖκας ἐπασκέουσι τὴν ἀρχὴν τοξεύειν, ἐκ παιδίων ἀρξάμενοι λύειν τὰ ἴσχια, καὶ μάλιστα τὰς κληθρίδας, ἐὰν ἀρχὴν ἐκ παιδίων ἐπασκῶσι καὶ ἐθίζωσι τὰ ἴσχια αὐξάνεσθαι. Et inox sequitur: τὸν δεξιὸν δὲ μαζὸν οὐκ ἐῶσιν, ἀναπτόμενον τὴν παιδίην, ἀλλὰ μητρηκιάζουσαν ποιεῦσιν, ἵνα ὡς τὸν ἐπὶ τοῦτο ἔλκωσι τὸν μαζὸν πάντα, καὶ τὸν ὦμον τὸν δεξιὸν ἐπάρσιον ἐκφύσῃ, καὶ ἰσχνὸν. Hæc prolecta tabulis non videntur annumeranda: imo tantorum virorum auctoritas plus apud me valet, quam hodiernæ de Americanis mulieribus relationes: de iis enim à peregrinantibus non minus narrantur.

[10] Ὡσεὶ γυναικεῖον.] Hæc in re Geographi conveniunt omnes. Arrianus in Periplo Ponti Euxini: Λέγεται δὲ ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα ἐπιχωρίων ἐξηγεῖσθαι ἐν τοῖς ἀρχαίοις, ἔγραψε καὶ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος, πεπεισμένος καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς χρόνοις ἐκείνοις, ὅτε καὶ αἱ Ἀμαζόνες ἐκεῖναι ἐκράτουν. Vide etiam Apollod. Bibliothecam lib. II. Curtium, Justinum & alios.

[11] Ὡς Ἔφορος.] Sequimur Xylandrum, qui primus sic edidit: codices scripti & priores editiones exhibent, ὡς Εὔφορος, seu male. Ephorus de Amazonibus scripsit & quidem libro nono, ut nos docet Apollonii Rhodii eruditissimus Scholiastes: lib. II. ad versum 967. Ἔφορος δὲ ἐν ἐνάτῃ φησὶ, τὰς Ἀμαζόνας ἐκβεβλῆσθαι ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν, ἐξελθούσας αὐτὰς &c.

[12] Ἃς νῦν Σαυροματίδας καλοῦσι.] Hæc etiam desumpta sunt ex Ephoro, & forsitan libro jam allegato: nam de Sauromatis auctor anonymus in Periplo Ponti Euxini & Maeotidis paludis, quem Clar. Vossius pull Scylacem edidit, hæc habet: Ὡς δὲ Ἔφορος λέγει, Σαυρομάται λεγόμενοι, νόμους δὲ ἐπιτηρήσαντες τὰς Ἀμαζόνας τὰς Σαυρομάτας λέγειν, ἐκβαλούσας τοὺς ἄνδρας ἐπὶ τὰ ὅρια τῆς Θεσσαλικῆς πεδιάδος χρόνους τινάς.

αἰωρῆσαι τὰ βέλεα σώμασιν ἰσχυρότερα καὶ μείζω τῶν ἀρρενικῶν. [17] ἐγὼ δὲ φυσικὰ νομίζω τὰ κοινὰ πάντων πάθη· ὡς τ' ἄλογος ἡ αἰτία. πιθανωτέρα δέ, ἣν φασιν οἱ πλησιόχωροι. [18] οἱ γὰρ Σαυρομάται ἐξ ἀρχῆς ὅτε τὴν Εὐρώπην ἐστρατεύοντο, καὶ πάντες ἄρρενες, [19] τὰς γυναῖκας ἔσεις μόνας, καὶ αὐξηθεῖσαν τὴν ἀρέτην, [19] ἐπανῆλθον πρὸς τὰς γυναῖκας. Ὑπερεχουσῶν δὲ τῶν γυναικῶν, πολεμοῦσιν τοὺς ἄρρενας εἰς βάσιν τινὰ τόπου, καὶ διαλύουσι. Φοβηθεῖσαι δὲ, μήπως διὰ τὸ νεωτέρων πρωρεῦσαι τις γένοιτο, δόγμα ἐπέθεντο, ὡς τὰ μέλη συντρίψαι, καὶ χωλοὺς πάντας ποιῆσαι. ὀνομάζονται δὲ [19] Σαυροπάνδες, ἀπὸ τοῦ σαύρας πλεῖν, καὶ ἱππεύειν.

majora validioraque virilibus proferre foliti. Verum ego naturales existimo communes omnium affectiones, adeo ut illa causa prorsus absurda sit: Verisimilior autem videtur, quam vicini tradunt: Nempe Sauromatis olim adversus Europam profectis, omnibusque occisis, mulieres solas, viris multiplicatis, contra viros seditionem movisse: Superioribus igitur mulieribus, aufugisse viros in locum quendam arboribus obsitum, & periisse. Verum metuentes ne à junioribus vindicta fieret, statuerunt membra ipsorum confringere, omnesque claudos reddere. Vocabantur etiam Sauropatides ἀπὸ τοῦ σαύρας πλεῖν, quod lacertis veherentur.

[17] Ἐγὼ δὲ φυσικὰ νομίζω.] Ita legunt editiones omnes: libri veteres calamo exarati: ἐγὼ δὲ φυσικὸν νόμιζω τὸ κοινὸν πάντων πάθη.

[18] Οἱ γὰρ Σαυρομάται ἐξ ἀρχῆς ὅτε τὴν Εὐρώπην &c.] Exitiosam hanc historiam tangit Justinus lib. II. cap. IV: cujus verba inferius quod ucemus.

[19] Τὰς γυναῖκας ἔσεις μόνας.] Harum conjuges populorum conspiratione per insidias erant trucidatæ. Tota historia est apud Justinum lib. II. cap. IV. *Ibi Scythæ per mortes suorum spoliare fœtissimos effugit, conspiratione populorum per insidias trucidantur. Harum uxores, cum viderent exsilio addictam orbitatem, arma sumunt: fœtosque suos, famosorum primo, mox etiam reficientes bella defendunt. Nobendi quoque fœtissimis animum omisere; ferentem, non matrimonium appellantes. Singulare omnium feminarum exemplum fuit, ausæ Reipub. sive viris: jam etiam earum contemptu à servorum se tuebantur. Et ne feliciores alii aliis viderentur; viros qui domi remanserant interficiunt. Ultionem quoque exsorum conjugum, exsilio finitimorum consequuntur.*

[19] Σκηπάνους αὐτὰς καὶ γυναῖκας.] Hæc absurda & insana sunt: lego, licet omnes editiones & libri calamo exarati ita feribant, σκηπάνους αὐτὰς τοὺς ἄνδρας: & sic suadet legendum totius historiæ series & ratio: nihil enim hoc loco invenio, quam ob causam mulieres contra mulieres seditionem moverent: maribus igitur multiplicatis, ipsæ seditionem excitarunt, easque superarunt. Sed apud Apollonii Rhodii Scholiastam, hujus seditionis in viros longe aliam causam legimus, ita enim ille ad lib. III. ex Ephoro refert: Ἔφορος δέ φησι τοὺς Λημνίους ἐπιβαλομένους τῶν ἀνδρῶν, ἐξ ἑτέρων αὐτοῖς ἐπιγαμίαν τινὰ ποιήσασθαι, τὰς δὲ λύσαι τὸν ἔρωτα τοῦτον ἐπιβουλεύσασαι τοῖς ἀνδράσι. Qui igitur falsitatem hujus lectionis non videt, illum ἀλλεσσεῖν habet inemendabilem.

[19] Σαυροπάνδες, παρὰ τὸ σαύρας πλεῖν, καὶ ἱππεύειν.] Suspectum mihi fuit vocabulum antepenultimum: concipiebam aliquando, minuta quadam correctiuncula σαυρὸς reponendum. Sed τὸ σαυρὸς integrum est & sanum, & significationem hoc loco non vulgarem obtinet, siquidem idem quod τὸ ἰδίωμα sive χαρακτὴρ denotare debeat. Ad probandum hunc vocis significatum, unicum lexicographi ex Herodot. lib. II. exemplum in medium adducunt: σαυροῦσθαι τὸ κρεῖον, id est, *celsamentur carnibus*. Sed similis etiam reperitur lib. IV. apud eundem auctorem: Βοῦν δὲ νοῦσοι ἴσχουσι, ἢ ὑπὸ λυκοφόνων γενόμενοι σαυροῦνται, ἢ ὑπὸ τῶν ἀϊγάγων ἕλωσι, καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐόντες ἰσχνοὶ. καὶ δὴ τῷ βοηλάτῃ γενόμενοι ἐπὶ τῶν αὐχένων ἐγὼ βοῦν γνώσομαι. Ex his verbis manifestissime liquet τὸ σαυροῦσθαι nihil aliud hoc loco quam τὸ ἰδίωμα sive χαρακτὴρ denotare. Quædam hujus verbi tempora apud Hesychium occurrunt, verum illa sunt vel corruptissima, vel significationes nihil ad rem faciunt: Σαύρᾳ, ἐνδύματα: ibi scripserunt viri docti: Ἐνδύμασι, vel σαυρώμασι, ἐνδύμασι. Deinde Σαυρώσαι, ἐβόησαν, & pro ἐβόησαν, ἐγκάλεσαν emendarunt. Sequitur apud Hesychium post illa quæ jam allegavimus, Σαυρὸς· τάφος, ἐδώλιον: verum nemo hactenus hunc locum tentavit, multo minus supplevit, quod me levissima mutatione præstaturum spero: sine dubio Hesychius scripserat, σαυρώματα, ἐδώλια. Nam si linea sive virgula illa longior literæ τ̄ν̄ dematur, ισ̄ formabitur: Hanc autem virgulam τὸ μακρὸν si quis subjungat, imaginem τ̄ delineabit, quemadmodum ab imperitis librariis fuit factum: veruta expungenda est literæ lineola, ut item illa ῥ̄ ν̄ω, & pro σαυρώτου habebimus σαυρὸς ου, quæ legitima hujus loci est lectio. Porro Eustathius, qui pallium τὸ ἐπὶ ὤμου φορούμενον διπλοῦν dicit, aut initiatur, aut transcribit, de significatione hujus verbi dubitans, nam in suis ad Dionysium commentariis pro σαυρὸς πᾶλος, habet σαῦρος ναυπηγικός. Sed locum integrum, quin egregie ad rem pertinere videtur, adducam: Ἐκάλουν δὲ καὶ τὸν Σαυρομάτην, ἀφ' οὗ καὶ ὁ Σαυρομάτικὸς πόντος Σκυθικὸς λέγεται. σκεύασμα ἀπορριπτικὸν ὃ καὶ τοῖς νέοις ναυπηγοῖς. ὁ δὲ Σαυρομάτης, ἀφ' οὗ καὶ σαῦρος ναυπηγικός, ὁ τοῦ μηχανικοῦ. πυρὸν δὲ ἔλεγον κριθῶν. διὸ ὁ Λυκόφρων ὀνομάζει καὶ ἄρτους, ἀφ' οὗ μηχανικῶς (ἐπιτηδείως γὰρ βαρύνεται τὸ δίξυλον μηχάνημα) κἂν ὁ ὢν μὴ μηχανικὸς, κἂν ὁ πρῶτος ἐπιβὰς ἐπιτηδείως. Sic igitur apparet, Eustathium de significatione τ̄ σαυρὸς dubitasse, quia loco illius σαῦρος adhibuit, quod infra pluribus offendam. Illum autem significatum τὸ σαυρὸς obtinuisse, alio argumento clarissime evincam ex verbis Polybii, quæ legantur apud Strabonem lib. VII. ita enim ille: Λέγει δὲ τοὺς Μασσαλιώτας, καὶ ἱστορεῖν ἐπιχωρίαις χρῆσθαι ναυσὶ Γαλατικαῖς, τὰς μὲν πρώρας ἔχειν ἀφ' ἑκατέρου μέρους, πολλὰ δὲ ζεύγη, καὶ γεφυρωτὰ, καὶ πάνω, ἐφ' οὗ καθεύδουσιν. Δέγει δὲ τοὺς καλοὺς ξυστοὺς τε, καὶ σαυρώματα. Hæc est, ut exhibet Xylandri à Casaubono recognita versio: *Idem Polybius ait, Massiliotarum ingenia tantum ea propter vitam pecudibus abstinere, eamque ægre assuefactos, melle & lacte & caseo nutriri: ideoque eos & deum cultores assimulari, & Capnobatas, vere Senecam fumi sectatores.* Hic locus, præclarissima cum aliquando Reipublicæ literariæ lumina torquebit, dignus est, cui paullum immoremur. In contextu est Xylandrum hæc ἀπὸ κοινοῦ vertisse, sed genuinum hujus loci sensum non percepisse; nam in eo quidem non erat, quod *ingenia fumi sectatores* transtulerit, sed quod nihil veri subesse adoratus sit. Apud Hannonem Carthaginiensem in periplo τ̄ περιηγητοῦ mentio est, qui erant homines agrestes præcipitia & loca præruptis ambulantes (Διώκοντες δὲ, inquit, κἀκεῖνοι οὐκ ἐδύναντο ἐκφυγεῖν, ἀλλὰ πολλοὶ μὲν ἐλίθοβολοῦντο, πολλοὶ δὲ συνελαμβάνοντο ἐκόντες ἑαυτούς.) Sic etiam apud alios τὸ ἐκόντες ἑαυτοὺς ἀποκτεῖναι mentoria reperitur, verum nemo ἀποκτεῖναι *fumi sectatores* aut cogitavit aut somniavit. Casaubonus vidit τὸ σαυρὸς, damnavitque, nihil tamen exhibere quo suspectæ notioni occurri posset: deinde locum communicavit cum Dionysio Gothofredo Jurisconsulto Clarissimi, qui legendum putabat σαυροβάτους, vel σαυροβάτας, vel σαυροβάτους, quod more Pythagoreorum rebus inanimis tantum veherentur, sed hæc mera sunt conjecturæ, quarum cœni & nihil lucis obscuro huic loco adferunt, quibusque nemo facile adstipulabitur. Ego autem aperte dico, vocem in levissima mendæ deficiere, τὸ δ' ὦ mutandum, legendumque esse Καυκασιάνας, & sensum dejerare ausim, olim ita Strabonem exaratum. Compendiose hæc vox exarari solet: καυκ̄. Jam est, ἰδίωμα sive χαρακτὴρ

ἐθνικὸν. ἢ [17] Δεῖ τὸ ἐν τῇ Σαυρομαλικῇ Σκυθίας οἰκοῦν. [18] ἔστι δὲ Ἀμαζονία πόλις Μεσσαπίας. [19] λέγεται δὲ Ἀμαζὼν διφόρως. λέγεται δὲ [20] Ἀμαζόνιον τὸ ἐθνικὸν, δεῖ δὲ Ἀμαζονίδης. [21] καὶ Ἀμαζονίδης.

A tur: vel Sauromatides, quia in Sauromatica Scythia habitarent. Est item Amazonia Messapiæ oppidum. Dicitur quoque Amazon genere masculino, & genere neutro per I Amazonium: & Amazonides.

ΑΜΑΘΑ [22], ἐθνικὸν, τῆς Ἀραβίας B χωρίον, ὅπερ μετ' ὀλίγον καὶ νῦν λέγουσιν Ἀχμαθᾶ. [23] κέκληται δὲ διὰ τὸ τῆς ψάμμου. Φασὶ γάρ, τὸ πολὺ τῆς Ἀραβίας ὑπὸ τῆς Ἐρυθρᾶς πάλαι καταπεκλύζεσθαι. οἱ οἰκήτορες, Ἀμαθηνοί.

AMATHA, genere neutro, Arabiæ oppidulum, quod nunc per K Akmatha nominant. Ita autem à multitudine arenæ dictum est: referunt enim magnam Arabiæ partem olim à maris Rubri aquis inundatam fuisse. Incolæ Amathenι vocantur.

ΑΜΑΘΗ [24], πόλις Φοινίκης. [25] ἔστι δὲ Σικελίας Ἀμαθοῦς, πληθυντικῶς. τὸ ἐθνικὸν ἀμφοτέρων, Ἀμαθαῖος. C

AMATHE, urbs Phœnicix, & item Siciliæ, quæ numero plurali Amathæ dicitur. Utriusque gentile est Amathæus.

ΑΜΑ-

ΑΜΑ-

quæ significantia vitia longe deterrimis adeo fuit incognita, ut omnem de *Caprificatorum* nomine fluctuandi animum penitus fecisse videretur. *Καπριστὰς* igitur est, qui *καπρί*, non tam foedi qui rebus vilissimis & delicatissimis, ut est omne legentium genus, vescuntur & latomiam Bonachum lectant: Canes enim magistri, Suidæ & Aristophanis scholiastæ non semel non dumaxat de fumo, sed etiam *ἐπὶ τῶν εὐτελῶν, καὶ μηδενὸς ἄξιον* accipiunt: adeo ut *καπνοῦ ἀρχὴ* illis optime quadret in illos, quos Belgico idiomate nuncupamus Luyden die haest op de uytste kleeren/ quia pave, insolenter & abjectissimis utensilibus vitam lectitant. Eis hoc mendum ita Strabone eodem libro occurrit, cæque antiquissimum, nam ejus codices tempore Eustathii nondum exhibiderat, qui locum non probe intellexit, & in locum ad Il. N. *σκιαποδῶν* rejecit, ita enim ille ἐξηγ. 916: Ὁ δὲ γεωγράφος φησὶν ὅτι οἱ περὶ Ὀρόντην Ἄσσυροι, καὶ ὑπερκείμενοι, διὰ τὸ χωρὶς ἐσθῆτος γυμνοῦσθαι, *ἀπόρους* δὲ διαμφίεσθαι, *καὶ χαμαικοίτας καὶ σκιαποδῶν* τρόπον. Verum. ibi etiam *καπνοκοίτας* reponendum est. Hæc verba hunc in sensum adducto, ut certo constet, Eustathio significationem τοῦ *καπνὸς* non satis perspectam fuisse, & ut alterum e verbis Strabonis mendum expungi possit: exilissimo enim & *ἀμφιβόλου* à glossatore quodam margini rejectum, deinde in textum irrepsisse: Hinc porro Strabonis locus ita est restituendus: *λέγει δὲ καὶ Μῆδας Ἀσσυρίους, καὶ Σουσίους ἀπόρους καὶ ἀσθενεῖς, καὶ ἀμφίβολον δὲ πολλὰ χρῆσθαι καὶ χαμαικοίτας καὶ πίνειν, ζῆλον κατὰ τοῦτο, ὅτι δὲ πίνουσι πολλοὶ ἀσθενεῖς γίνονται, καὶ καπνοκοίτας.* Hunc locum igitur nequaquam intellectum, & pessime interpretatum, quisquis hæc intelligis lector, & interpretaberis.

[17] Εἰ μὴ τὸ ἐν τῇ Σαυρομαλικῇ Σκυθίᾳ οἰκοῦν.] Etsi omnes codices, tum Scripti quum editi, ita habeant, nunquam tamen pro legitima hanc lectionem habebo, nam hæc dubia vox Σαυρομαλίδης inducenda est, & totus locus sic legendus: Ἔστι δὲ Σαυρομαλίδης, *πόλις τῆς ἐσχάτης Σκυθίας, ἡ ἐστὶν* Σαυρομάτης Σαυρομάτου. Vide locum præcedenti commentario ex Eustathio ad Dionysium allegatum, & hæc in re facile mihi assensum præbebis.

[18] Ἔστι δὲ Ἀμαζονία πόλις Μεσσαπίας.] Oppidum sane admodum ignobile, de quo apud veteres nulla, quod sciam, fit mentio. Hæc urbs etiam deterrimi Cluverii diligentiam in accuratissima Italiæ antiquæ descriptione fugiebat. Sed fortasse noster locum in Bœotia intelligit, quem præcedenti annotatione cum Kircheri affirmabat: nam olim Bœotia etiam Messapiæ nomine gaudebat, uti Stephanus postea in vocabulo Βοιωτία docebit.

[19] Λέγεται δὲ Ἀμαζὼν διφόρως.] Sic pro *pauperes* famisbus, uti me docuit Etymologici magni auctor, ita enim ille: Ἀμαζόνες, λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ πόρνης, ἐπὶ μικρῶν καὶ ἐσχάτων.

[20] Ἀμαζόνιον τὸ ἐθνικὸν.] Apollonius Rhod. lib. II. Argonaut.

Ἦ μὲν ὅ γ' ἐξ ἰήλου πεδαίρεται ἠπεροπῆσαι
Γαῖαν ἐπ' Ἀμαζονίδων ἀνδρῶν κλυτὸν οὔδας.

[21] Καὶ Ἀμαζονίδης.] Puto hanc vocem esse corruptam, licet in Scriptis & editis ita legatur, nam nusquam apud antiquos tale nomen: In Τ Ἀμαζόνιον formatum reperies' relicbendum est hinc dubio, & Ἀμαζονίδης: quod est numerus pluralis ab Ἀμαζονίς. Eustathius ad Dionysii Periegesin; pag. 34. Σαυρομάται δέ εἰσι καὶ οἱ ταύτην τὴν ἐσχάτην δὲ καὶ πρὸς Ἀσίαν, Ἀσίαν φασὶ, κειμένην. ἐκ μιᾶς καὶ ταύτης γραφῆς. ἐκ γὰρ εἷς τῶν ἀρχαίων αὐτὸν τοῦτο τοῦτον εἴρηκεν. ἔστι δὲ καὶ Ἀμαζονὶς πόλις Μεσσαπίας λέγει Ἀμαζονίδης. Non possum etiam præterire alium ejusdem commentatoris locum, qui est pag. 90. Τὸ δὲ Ἀμαζονίδης, ὡς ὑπογράφουσιν (ἴσως μεταξὺ ἐφέσεως καὶ ὑπογραφῆς τινος) οὐδὲ καλῶς ἔχει. πολλαὶ δὲ ἴδιαι καὶ γένους ἡ τὸ, Ἀσιάδα γῆν. Possem etiam ex Poëtis in hanc rem varia loca producere, sed clariori probatione res non indiget, Apoll. lib. II.

– – – – Ἦμαρ δ' ἀνόρουσε
Γαῖαν ἐπ' Ἀμαζονίδων ἔσσυτο λευκὸν ἔλεφας.

Poëta hic promiscue nunc vocem Ἀμαζόνις, nunc vero Ἀμαζονίδες usurpavit.

[22] Ἀμαθᾶ, ἐθνικὸν Ἀραβίας χωρίον.] Plurima Arabiæ oppida in θα desinunt: Ἀσσᾶθα, Γεῖσθα, Μαρίσθα, Σαῦθα, Φαῖθα, Χαβίθα &c. Josephus lib. XVII, cap. XII. urbem Amatha ad Jordanem collocat; sed an eadem sit, quæ à nostro & Ἀραβίας χωρίον appellatur, dubitare licet, donec aliquis id evidentissime docuit. Hoc unum scio, apud Geographos Arabiæ Petrææ partem tertiæ Palæstinæ, id est Judææ nomine, sæpenumero venire. Stephanus. Βίλγα, πόλις καὶ ἔρημος Παλαιστίνης. Hæc tamen ab aliis Arabiæ adscribitur: Sic etiam Χαβίθα in tertia Palæstina ab illo collocatur, cum Ptolemæus id oppidum ἐκ τῆς Ἀραβίαδος πόλεων recenseat. Hinc igitur quis posset hanc conjecturam facere, Josephum & Stephanum eundem fortasse locum, ad Jordanem Palæstinæ amnem situm, in mente habuisse.

[23] Κέκληται δὲ διὰ τὸ ψάμμου.] Ab Arabico fonte etymologiam hujus χωρίου petemus deducere: nam apud Arabas عمر *Amrou* locum elatiorem, colles, & cumulos exiguos, etiam terram iis constantem denotat: hinc igitur, terminatione Arabica seu mutata, facillime Ἀμαθᾶ formatur. Sed inquit Stephanus illud χωρίον μετ' ὀλίγον Ἀχμαθᾶ appellari, quæ vox etiam Arabicam originem redolet: nam عكمة *Acamatou* tumulum terræ arenosum, & locum circumstantibus reliquis altiorem significat. Et quia Stephanus deinde addit, magnam Arabiæ partem à maris rubri aquis fuisse perditam, verisimile admodum, videtur, illius regionis incolas, necessitate coactos, ad elatiorem quendam locum confugisse, ibique castellum sive χωρίον, quid & re nomen habebat, condidisse.

[24] Ἀμαθᾶ, πόλις Φοινίκης.] Hujus urbis nomen in S. Scriptura tritissimum est celebre. Vide 2. Reg. XXV: XXI. Amos VI: II. Zach. IX: II. Hæc Amathe, si Olympiodoro credimus & Paraphrasti Jonathani & Jerusalem & Rabbino Salomoni, est celeberrima illa Antiochia, ut ex iis docet Bochartus Geog. Sac. lib. IV. cap. XXXVI.

[25] Ἔστι δὲ Σικελίας Ἀμαθοῦς, πληθυντικῶς.] Ita ex Scriptis codicibus edi curavimus: nam hoc pessime in omnibus edi-

Α'ΜΑΘΟΥΣ [29], πόλις Κύπρου δεχομένη τὸ πάτριον. [30] ἐν ᾗ Ἄδωνις Ὄσιρις ἐτιμᾶτο. [31] ἔστι καὶ Ἀμαθοῦσα ἐν Λιβύῃ πόλις, Κύπριοι δὲ καὶ Φοίνικες ἰδιοποιοῦνται. [32] ἀπὸ Ἀμάθου τοῦ Ἡρακλέους ἐκλήθη, ἢ ἀπὸ τῆς Κινύρου, μητρὸς Ἀμαθούσης.

Α'ΜΑΛΗΚΙΤΑΙ, ἔθνος Ἑβραϊκόν. B

Α'ΜΑΜΑΣΣΟΣ [33], πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ πρώτην [34] Τελέτης Ἀπόλλωνι. τὸ ἐθνικὸν Ἀμαμάσιος, καὶ Ἀμαμαστεύς.

Α'ΜΑΝΟΝ, [35] ὄρος πρὸς τῇ Κιλικίᾳ, ἀπὸ Ταύρου καθῆκον. ἱστοροῦσι δέ, τὸν [36] Ὀρέστην C καὶ τὴν Ἰφιγένειαν τὸ Ἄρτεμιν κομίσαντας, καὶ μανίας [37] λυ-

AMATHUS, urbs Cypri antiquiſſima, in qua Adonidis honorabatur, quem, licet Ægyptium, Cyprii & Phœnices ſibi vindicarunt. Sic dicta eſt ab Amathone Herculis filio, vel ab Amathuſa Cinyræ matre.

AMALECITÆ, gens Hebraïca.

AMAMASSUS, urbs Cypri, ubi Hyllates Apollo colitur. Gentile dicitur Amamaſſius & Amamaſſentis.

AMANUS, mons juxta Ciliciam, à Tauro originem habens. Narrant Oreſtem cum Iphigenia Dianam perferentem illic inſania liberatum

ſionibus erant contaminata, in quibus legebatur: ἐκ δὲ Σικελίας Ἀμάθουσα, μᾶζαν. Placebit iis hæc emendatio, qui non ignorant, quid differat æra lupinis. De hoc Siciliæ oppido ab aliis auctoribus nulla fit mentio.

[29] Ἀμαθοῦς, πόλις Κύπρου ἐμπορικωτάτη.] Eſt urbs maritima in ora auſtrali. Ab antiquiſſimo hoc oppido tota Cyprus Amathuſia olim dicta fuit, ut poſtea docebit Stephanus: & hoc cauſa eſt, quare Scylax hujus urbis incolas καπήλους appellet, quod epitheton aliis ſolis Athenienſibus aſcribitur: Καὶ μετὰ Κιλικίαν ἐστὶν ἔθνη Κύπρου, καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ πολλαί. Σαλαμὶς Ἑλληνὶς &c. Μάζαν δὲ Ἑλλὰς, Ἀμαθοῦς καπήλους εἶπεν. Vide Strab. lib. XIV. & Plin. lib. V. cap. XXXI. Mirum eſt Stephanum ab hoc oppido non deduxiſſe nomen gentile, quod rariſſime & terme nullum omittit: fuere non eſt Stephani, ſed Epitomatoris negligentia, qui plerumque huic auctori aliquid addere & auferre ſolet. Gentile eſt Ἀμαθήσιος, ut habet Photius ex Theopompi lib. XII. & Strabo lib. VIII. ex Hipponacte,

Κινύρεω δὲ φασὶν ἐκ Ἀμαθοῦσιν παῖδα.

Item nummus M. Aurelii apud Goltzium ΑΜΑΘΟΥ-ΣΙΩΝ exhibet.

[30] Ἐν ᾗ Ἄδωνις Ὄσιρις ἐτιμᾶτο.] Diu me vexavit hic locus, & etiam magna aliquando exercuit ingenia: Lud. Nonius in Goltzii univerſam Græciam (qui ſic mendum latere ſuſpicaretur, niſi eadem apud Suidam legiſſet) nec non Seldenus atque Bochartus cum citant, nihil tamen ad dilectiendas tenebras adferentes: exiſtimo hoc loco referibendum, ἐν ᾗ Ἀδώνισος ἐτιμᾶτο. Librarii, quibus hoc numen erat incognitum, vocem compoſitam reſolventes, eam ad ſua ſimplicia reduxerunt. Quis non videt eſſe appellationes duorum numinum in unum conflatas? quales varie apud varias gentes, Ægyptios præſertim & Græcos, occurrunt & in uſu fuere, ut Heraclammon, Hermammon, Serapammon, Neilammon ſive Melanmon, Philammon, Hermochymius, Hermeracla, Hermerotes, Hermathena, Belanimous, Titanopan, Hermopan, Horapollo, Panapollo, Zenopolidon, Petoſiris, Macroliris, Parthamoſiris & ſimiliter etiam *Adoneſiris*, qui ad hunc locum pertinet. Mirum non eſt horum numinum imagines antiquis copulatas, vel duo hæc numina in uno ſigno fuiſſe culta, cum ipſe *Adon* ſive *Adonis* appelletur *Oſiris*, ut perhibent Martianus Capella, & Auſonius Epig. XXIX. in Myrobarbum liberi patris,

Oggia me Bacchum vocat,
Oſirim Ægyptus putat,
Arabica gens Adonium.

Macrobius Adonidem pro ſole accipit, lib. I. Saturn. cap. XXI. *Adonin quoque, inquit ſolem eſſe non dubitabitur, ſuppoſita religione Aſſyriorum.* Hoc olim etiam Orpheus fecit, ita enim ille in Hymnis.

Εὐβουλε, πολυμορφε, φερέσβιε παντὸς ἀνάσσης
Κύπριν τε ῥέξαι σὺν πᾶσι θηλυβόοις Ἄδωνιν,
Σεμνοτύπαν, λιβανωτὲ καλῶς ὁσιωμένε λίτεσσι.

Oſirim quoque ſolem fuiſſe nemo neſcit, niſi qui vetuſtiſſimas theologiæ mythicæ doctores nequaquam legerit. Vide Merc. Trilinegilium in τῷ Κύπρι Κύπρια, & alios. Præterea in honorem Adonidis & Oſiridis eadem ſacra fuiſſe inſtituta, luſtus docet Seldenus his. II. de Dis Syris. Non immerito igitur & præter rationem Cyprii atque Phœnices hæc numina conjungebant, quandoquidem officia, ſacra, & nomina illis aſſimia fecerint.

[31] Ὃ δ' Ἀγχίαλος ἔστι Κύπρου καὶ Φοίνικες ἀποιοῦνται.] Numen Ægyptium fuit Adonidis, quod Phœnices, & Cypriі ex Phœnicii mans inſula, quorum ſacra & ritus ab Ægyptiacis fuere diverſiſſima, ſibi proprium fecere, & eadem prorſus modo ac Ægyptii coluere. Phœnices & Ægyptios non eadem habuiſſe ſacra & cæremonias, non decet Athanaſium in oratione adverſus gentes: Φοίνικες γὰρ, ὅσα ἴσασι παρὰ Αἰγυπτίοις ἱερουργίας ἔχειν, οὐδὲ Αἰγύπτιοι αὐτοὶ πᾶσι Φοίνιξι σφόδρα ἴσασι ἔθεσιν. Sacra quæ Ægyptii & Phœnices inter ſe communia habuere, ſunt, ut ego quidem opinior, Ἴσιδος & Ὄσιρος Adonidis ſive Oſiris [eundem enim Oſiridem & Adonidem omnes agnoſcunt] Quomodo nimirum Alexandrini epiſtolam olim ſacræ papyraceo [Lucianus de Syria Dea vas illud caput papyraceum vocat] inclauſam in mare immittebant, quod Dæmonum virtute ex Ægypto Byblum in Phœnicia ſeptem dierum ſpatio deferebatur, & repertum Adonidem denunciabat. Mulieres vas illud ſive epiſtolam accipientes, lamenta gemitusque ob amiſſum numen in gaudia commutabant, & quod feſti dici reliquum erat, hilares tranſigebant. Procopius in cap. XVIII. Elaiæ rem totam ita narrat, & à Luciano, qui teſtis fuit αὐτόπτης aliquamtum differt: Κέφαρον λιβύσσοντες [ſcil. Alexandrini] βίβλον, ἐπιστολὴν ἀπὸ τῆς ἐν Βύβλῳ χυτλείας, ἣν Ἀφρικὴν δὲ Ἀδώνιδος. Ἔστι δὲ ἐξ ἀρχαίου τοῦτο ἐπιτελεῖν τῇ πολιτείᾳ, πλοῦς ἡμερῶν ἑπτὰ ἀπὸ τῆς Φοινίκης, καὶ ὡς ἐν αἰσίοις τόποις, ἀπὸ μεσημβρίας εἰς βύβλον ἀπαντᾷ. καὶ τότε ἑορτὴν ἄγουσι πᾶσι τοῖς ἐν τῇ πόλει ἀπαντῶσι. Vide hac de re etiam Cyrillum lib. II. Tom. II. in Eſiam, & Lucianum tractatu ſupra laudato.

[32] Ἀπὸ δὲ Κινύρου μητρὸς Ἀμαθούσης.] Non eandem Cinyræ matrem ſtatuunt ſcriptores Mythologici. Heſychius Κινύρης, Ἀπόλλων ὁ ἐν Θεσπιαῖς ποιμὴν, βασιλεὺς Κυπρίων. Sic etiam Apollodorus lib. III. Pharnacen Cinyræ matrem commemorat, ſed quia locus emendatione indiget, eum tranſcribam: Τέγνη δὲ [ſcil. Phlæthontis] Ἀπόλλωνι τέκε Σάνδιον, ὃς ἐκ Σαμίας ἐλθὼν εἰς Κιλικίαν, πόλιν ἔκτισεν Κάνδιον, καὶ γήμας Φαρνάκην [male in vulgatis Θαμάκην] τὴν Μυρσινόης Κινύρου δ' Ἀσσυρίων βασιλέως ἔθνησεν.

[33] Ἀμαμασσός, πόλις Κύπρου.] Suſpicabar aliquando appellationem hujus oppidi eſſe vitioſam, & Stephanum in corruptum auctoris antiqui locum incidiſſe, quod non ſemel obſervavimus: tentabam reſcribere Τάμασσος, πόλις Κύπρου. Verum de hoc oppido mentionem fecit Dionyſius Baſſaricorum lib. XIII. ex quo liquet maritimum fuiſſe

Οἱ ὑπὸ Τέλεσσι ναῖον Ἀπόλλωνα,
Τίμβρην, Ἐρυθρὴν τε, καὶ ἁλμυρὸν Ἀμάθοντα.

[34] Τέλεσσι Ἀπόλλωνι.] Sic dicitur hoc numen ab Hyla oppido Cypriо, quod non duntaxat ibi, ſed etiam Amathi, Erythris & Tembri colitur.

[35] Ὄρος πρὸς τῇ Κιλικίᾳ.] Vide Stephanum in voce Μιλυάδες, ex quo loco & montis ſitum cognoſces.

[36] Ὀρέστην καὶ Ἰφιγένειαν τὴν Ἀγαμέμνονος &c.] Sic omnes editiones, verum alter legunt codices manu exarati: Ὀρέστην δὲ καὶ Ταύρου καὶ Ἰφιγένειαν τὴν Ἀγαμέμνονος κομίσαντας, ſed hanc veram & indubitatam hujus loci Scripturam eſſe certo certius ex Strabone apparet, qui enim ex medio in hunc

locum

[37] λύειν δίρειν. ὁ οἰκήτωρ, Ἀμανίτης. εἰσὶ δὲ Ἀμανῖται, διὰ δύο μι, [38] ἡ τῶν Ναβαταίων Ἀράβων, ὡς [39] Ἰώσηπος. συλλήβδην δὲ [40] ἀπὸ Ἀμμάνου τοῦ παιδὸς Λώτου, καὶ τῆς νεωτέρας θυγατρός.

ΑΜΑΝΤΙΑ, Ἰλλυριῶν μοῖρα, [41] πλησίον Ὠρικοῦ καὶ [42] Κερκύρας, [43] ἐξ Ἀβάντων τῶν ἀπὸ Τροίας νοστησάντων οἰκισμένη. [44] Καλλίμαχος Ἀμαντίνην αὐτὴν φησιν. ἧς τὸ κτητικὸν Ἀμαντινική. [45] λέγονται δὲ Ἄβαντες. [46] τὸ ἐθνικὸν, Ἀβαντιάδης. [47] καὶ Ἀβάντιος αὐτοὺς φασιν.

ΑΜΑΞΑ [48], χωρίον Βιθυνίας, ὡς Ἐρατοσθένης. τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαξεῖος, καὶ Ἀμαξίτης. καὶ [49] τὸ κτητικὸν, Ἀμαξικός.

ΑΜΑΞΑΝΤΕΙΑ [50], δῆμος τῆς Ἱπποωντίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ἀμαξαντιάδης.

τὸ

A tum esse. Incola Amanites appellatur. Sunt quoque Ammanitæ, quæ vox duplici M scribitur, genus Nabatæorum Arabum, uti Josephus tradidit. Ita dicti sunt ab Ammano Loti & ejus junioris filiæ filio.

AMANTIA, pars Illyriæ, Orico & Cercyræ vicina, ab Abantibus à Troja redeuntibus condita, quam Callimachus Amantinen appellat. Hinc possessivum Amantinica. Dicuntur quoque Abantes. Gentile Amantiensis. Illos item Abantas nominant.

AMAXA, castellum Bithyniæ, cujus Eratosthenes meminit. Gentile Amaxæus & Amaxita, & possessivum Amaxicus.

AMAXANTIA, populus Hippothoontidis tribus. Popularis Amaxantensis dicitur. Hinc

lexicon rejecit. Ἄμανον, ἀφ' οὗ καὶ τὴν Κιλικίαν· οὐκλίβη δὲ Ἄμανος διὰ τοιαυτηγορίας. Οἱ μὲν διὰ Ταύρου καὶ Ἀμανικὰς τὰς Ἀσσυρίους καλοῦσιν ἐν τῇ πλείστῃ ἐρᾷ τῆς μοίρας τοῦ λόγου ἐστί.

37 Λύειν δίρειν.] Vox εἰσὶ aut simile quid fortassis hic excidit.

38 Γένος τῶν Ναβαταίων Ἀράβων.] Felicis Arabiæ incolæ fuere Ammanitæ, qui & Homeritæ dicebantur, inter mare rubrum & Indicum. Theophanes, qui circa initia noni sæculi vixit, in Biblioth. Pat. Græcolat. tom. 2. pag. 283. de Amanitis sic scribit: Εἰσὶ δὲ καὶ ἑτέρωθι αὐτῶν, μᾶλλον τῆς φυλῆς αὐτῶν, ἀλλὰ τῆς γλώσσης, οἱ λεγόμενοι Ἀμανῖται, τῶν Ἑβραίων ὄντες. Plura hisce addere noluimus, sed consulat lector diligens Bocharti Geog. Sac. lib. 11. cap. XV. qui fusius demonstrat Amanitas Homeritas fuisse.

39 Ἰώσηπος.] Josephi testimonium exstat lib. prim. Antiq. Jud. cap. XXII.

40 Ἀπὸ Ἀμμάνου τοῦ παιδὸς Λώτου, καὶ τῆς νεωτέρας θυγατρός.] Hæc Stephanus ex sacro hausit codice: locus exstat Gen. XIX: 36: 37: 38. quem ex Septuag. Interp. transcribam: Καὶ συνέλαβον αἱ δύο θυγατέρες Λὼτ ἐκ τοῦ πατρὸς αὐτῶν. Καὶ ἔτεκεν ἡ πρωτοτόκος υἱόν, καὶ ἐπάλεσε τὸ ὄνομα αὐτῷ Μωάβ. λέγουσι, οὗτος τοῦ πατρός μου. ἕως σήμερον Μωαβῖται ἐκ τοῦ πατρὸς ἡμῶν. ἔτεκε δὲ καὶ ἡ νεωτέρα υἱόν, καὶ ἐπάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἀμμών, λέγουσι, ὑὸς γένους μου, ἕως σήμερον Ἀμμανῖται ἐκ τοῦ πατρὸς ἡμῶν.

41 Πλησίον Ὠρικοῦ καὶ Κερκύρας.] Adeo vicina fuit Amantia Ὠρικῷ, ut Scylax Caryandensis dixerit, Oricum in Amantinorum terra situm esse, ita enim ille capite Ὠρικὸς: Οἱ δὲ Ὠρίκιοι κατοικοῦσι τὴν Ἀμαντίαν χώραν. οἱ δὲ Ἀμαντῖται ἔσαν μέχρι ἐσπέρης Γλαυκίου λίμνη Ἐλλυρῶν. Fuerunt, ut testatur Ptolemæus, hoc tractu duo ejus nominis oppida, quorum aliud in mediterraneis, aliud circa mare collocat: de mediterraneo oppido, quod etiam Sophiani mappæ agnoscunt, nihil omnino apud alios occurrit: censeo tamen Ptolemæum à vero non aberrare: nam littoralis hæc, de qua nunc agimus Amantia, ad differentiam alterius, *Amantia Oricia* indigitabatur antiquis, atque ab Abantibus ex Eubœa profectis condita, & corrupte Amantia dicta est, ut nos docet Callimachus apud Stephanum hoc versiculo

Καὶ Ἀμαντίδα ἴχνεσι Ὠρικίδα

Qua de re vide in voce Ἀβαντίς.

42 Κερκύρας.] Codex Voss. Κερκύρης.

43 Ἐξ Ἀβάντων τῶν ἀπὸ Τροίας νοστησάντων οἰκισμένη.] De Amantiæ conditoribus etiam loquitur Etymol. mag. auctor in voce Ἀμαντίς, ubi sic legitur: Οἱ ἀπὸ Ἐλαφονήσου ἐκ Τροίας ἀπονοστήσαντες εἰς τὴν Ἠπειρον, καὶ ἔκτισαν παρὰ τὴν Κερκύραν. Ἐκλεκτὸς δὲ Εὐτέλειος, ὅτι Ἀμαντίας ἐπελήφθησαν οἱ ἀπονοστήσαντες Λακεδαιμονίων, καὶ παρὰ μοναῖς ἀφορμὴν (fortassis legendum est: καὶ καλῶς ἀπορρήτου) Ἀμαντίας. Historiam hanc omnibus suis circumstantiis & accuratissime describit Paulanias in Eliacis lib. 1. Ἡ δὲ Ἀβαντὶς καλουμένη χώρα, καὶ πόλισμα ἐν αὐτῇ Θρόνιον, ἀφ' Θόαντος τοῦ Ἰάσονος ἔσχον ὀνόματα οἱ ἐνοικοῦντες ἐξ Ἴλιον τὸν ὕστερον. Λεκεδαιμονίοις δὲ Ἐλαφονήσου ἐς ἀποικίαν ἐξ Ἴλιον τὸν ὕστερον, Λακεδαιμονίοις τοῖς ἐπὶ Βοιωτίᾳ παραχωρήσασι Ἀθηναίοις λύσι Εὐβοέων, ναυσὶν ἐκέλευσαν κομισθῆναι αὐτοὺς ἐπὶ τὴν πρότερον οἰκητορίδα τὴν Κερκύραν, ἐκπεσοῦσι δὲ ἐντεῦθεν, καὶ πόλεμον ἐπιτιθεμένοις Θρόνιον, καὶ ἀφ' ἑαυτῶν ἐποιήσαντο, Ἀβαντιάδα ἐπιγραφὴν λύσιν ἔχουσαν ἐπιθέμενοι. Observandum est hoc loco, vocem ἀποικίαν Pausaniam nimium extendisse, nisi hic appellative pro *continente* accipiatur, nam antiquis temporibus Illyris nunquam Epirus dicta fuit.

44 Καλλίμαχος Ἀμαντίνην αὐτὴν φησι.] Callimachi locum jam produximus, exstatque apud Stephanum in voce Ἄβαντες, uti admonuimus.

45 Λέγονται δὲ Ἄβαντες.] Vide locum supra ex Pausania productum: sic fuisse appellatos etiam testatur Lucophronis Scholiastes ad versum 137: Ἔλθοι καὶ τοὺς Ἀμαντίους ἐκ ἀντοῦ, πλησίον, ὅτι δὲ οἱ ἐκ ἀντοῦ ἐκαλοῦντο ἀπὸ τῶν Ἀβάντων Ἀμαντες μετωνομάσθησαν.

46 Τὸ ἐθνικὸν, Ἀβαντιάδης. Legendum videtur, τὸ ἐθνικὸν Ἀμαντιάδης; nam abs Ἀμαντία, non vero ab Ἄβαντες gentile formandum erat hoc loco. Infra in voce Ἀμαξία, eo utitur: τὸ ἐθνικὸν Ἀμαξικός, ὡς ἀπὸ Ἀμαντίας Ἀμαντικός.

47 Καὶ Ἀβάντιος αὐτοὺς φασι.] Constanter sic legunt libri editi, & calamo exarati, sed ineptissimam secum adferunt hoc verba tautologiam, dixerat enim omnino Stephanus: λέγονται δὲ Ἀβάντιες: atque ita liquet, illorum verborum repetitionem hoc loco esse supervaneam & minime necessariam: fine dubio Stephan. scripserat: καὶ Ἀμαντίους αὐτοὺς φασι.

48 Ἀμαξα, χωρίον Βιθυνίας.] Ita libri editi omnes: Schedæ Vossianæ: Ἀμαξα, χώρα Βιθυνίας. Quæ lectio vulgatæ non est præferenda.

49 Τὸ κτητικὸν, Ἀμαξικός.] Ad hunc Stephani locum non pertinent *Amaxici*, populi hoc possessivo insigniti, qui ultra Tanaïm, Mæotidem & Borysthenem habitant, & huic Europæ parti contermini sunt, quæ ob frigus incoli non potest, de quibus Strab. lib. 11. Bithynia enim inter Propontidem & Galatiam sita est, cum Tanaïs & Mæotis trans Pontum Euxinum versus Scythiam se extendant. Verba Strabonis hæc sunt: Ἐν τῇ Εὐρωπαίᾳ (Europa Scil.) ἀκατοίκητός ἐστι τοῖς πολλοῖς ἡ ὑπερκειμένη διὰ ψῦχος. ἐντεῦθεν ἐμφερεῖς αἱ Ἀμαξικαὶ τοῖς ἐπὶ τῷ Τανάϊτι καὶ τῇ Μαιώτιδι, καὶ τὰ βορειότερα. Sed miror vivos doctos levissimum mendum in hisce verbis non observasse, nam pro Ἀμαξικαὶ sine dubio Ἀμαξιτικαὶ referendum est. Profecto miraculum est, Casaubonum hoc non animadvertisse, nam libro VII. aliquoties Ἀμαξιτικὴ memoriæ reperitur: Ἀπὸ δὲ τοῦ ἴσθμοῦ Ἀμαξιτικὴ, καὶ Νομάδες κατέχουσι. Et eodem libro: Τῶν Ἀλλάνων οἱ μὲν χείμαι ἐν μεσόγαιοι εἰσὶν, οἱ δὲ καὶ Ἀμαξιτικὴν δέξασθαι δύνανται. Vide etiam Eustathium ad Iliad. N. pag. 916.

50 Ἀμαξαντία, δῆμος &c.] Mallem hoc demi nomen cum vocali in penultima exaratum, quia deinde localia sic efferuntur. Vide Hesychium & Harpocrationem.

τὰ τοπικὰ, Ἀμαξωτίδης, [51] ἢ Ἀμαξίανδις, ἢ Ἀμαξανδεύς. A Hinc localia quæ ex, ad, & in Amaxantia denotant.

ΑΜΑΞΙΑ, πόλις ἐν τραχείᾳ Κιλικίας. [52] Στρέβων πεντεκαιδεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν Ἀμαξιεύς, ὡς ἐκ Ἀμαντίας Ἀμαντεύς. B

ΑΜΑΞΙΤΟΣ, πλίσιον ἐν Τρωάδος. [53] Στρέβων τρισκαιδεκάτῃ. [54] τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαξιτεύς. Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν τρίτῃ, [55] Ἀμαξιτεῖς φησιν.

ΑΜΑΡΑΝΤΟΙ [56], ὀξυτόνως Κολχικὸν ἔθνος, ἀφ' οὗ ὁ Φάσις ῥεῖ· ὅθεν καὶ [57] Ἀμαρανθίαν τὸν Φάσιν φασίν. C

ΑΜΑΡΔΟΙ, ἔθνος Τρκανῶν ἐγγύς. [58] Στρέβων ἐν. εἰσὶ δὲ [59] Περσῶν Μαρδοὶ, δίχα τοῦ α.

ΑΜΑΡΥΝΘΟΣ [60], νῆσος Εὐβοίας, ἀπὸ τινος κυνηγέτου Ἀμαρυνθίου Ἀμαρυσίου. τὸ ἐθνικὸν [61] Ἀμαρυνθίος, καὶ Ἀμαρύσιος, ὡς [62] Τρικορύσιος· οὕτω γὰρ Παυσανίας ἐν πρώτῃ. [63] ἀναλογώτερον δέ μοι δοκεῖ τὸ Διὸς Ἔ σ. D

ΑΜΑΣΕΙΑ [64], πόλις Ποντικὴ, [65] ἀφ' Amaxantia denotant.

ΑΜΑΧΙΑ, urbs asperæ Ciliciæ, auctore Strabone libro quarto decimo. Gentile Amaxiensis, quemadmodum ab Amantia formatur Amantiensis.

ΑΜΑΧΙΤΟΣ, Troadis oppidulum, cujus Strabo libro tertio decimo meminit. Gentile Amaxitensis. Apollodorus libro tertio Chronicorum incolas Amaxitenos nominat.

ΑΜΑΡΑΝΤΙ, cum accentu in ultima, populi sunt Colchici, unde Phasis profluit. Hinc est quod Phasin Amarantium appellaverint.

ΑΜΑΡΔΙ, populi Hyrcanis vicini, de quibus Strabo libro XI. mentionem facit. Sunt item Persarum Mardi, quorum nomen sine A exaratur.

ΑΜΑΡΥΝΘΟΣ, Euboeæ insula, quæ ab Amarynthone quodam, Dianæ venatore nomen accepit. Gentile Amarynthius, & Amarysius, uti Tricorysius, quo utitur Pausanias in libro primo. Verum scriptura per Θ mihi magis rationi consentanea videtur.

ΑΜΑΣΕΑ, Pontica civitas, patria Stra-

[51] Καὶ Ἀμαξιανδι.] Mendosum est hoc locale in libris scriptis & vulgatis: referibendum sine dubio, ἢ Ἀμαξιανδεύς, quæ verissima est lectio.

[52] Στρέβων πεντεκαιδεκάτῃ.] Strabo dicit esse καθιδρυμένα in colle sitam cum navali prope Coracesium & Sydram. Hæc sunt ejus verba: Μετὰ δὲ τὸ Κωρακήσιον Σύδρα πόλις, ἐπὶ λόφου καθιδρυμένα πέτρου ἔχουσα, ὅσον καθίζειν· ἐστὶ ναυσταθμίον ὅλη. Κίβυρα δ' ἐστὶν ἡ πολίχνη, καὶ ἄλλαι πολίχναι πρὸς μέρη τῆς παραλίας ἔχουσι τῆς παλαιᾶς βουλῆς.

[53] Στρέβων τρισκαιδεκάτῃ.] Verba Strabonis, quæ innuit Stephanus, fortassis hæc sunt: Ἡ δὲ πρὸ Ἀχαιῶν σπουργὶς ἔστι Λεκτοῦσα, ἢ Κολωνὰς ἢ Διὸς ἄκρα ἀφέστηκεν, ἢ ἡ κατὰ Χρύσην ἀφ' ἧς πλεῖόν τις πλεύσας ὑπεῖρε ἢ Ἰλιακὴν ἱδρυμένη, ἢ ἡ Ἀμαξιτὶς ἡ πρὸ Λιλαίου ὑποκειμένη σπουργὶς. Ex his verbis liquet Amaxitum Lecto valle vicinam fuisse. Scylax in Troadis descriptione refert, ibi Apollinis templum fuisse, in quo Chryses sacra peragebat.

[54] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαξιτεύς.] Utitur hoc gentili Strabo, libro jam à Stephano allegato: ἐξηκριβῶσθαι τῆς τε Ἀλεξανδρείας ἐν τῇ Καταλόγου, ἢ Νεανθείου, ἢ Ἀμαξίτου.

[55] Ἀμαξιτεῖς φησιν.] Forma Romana erat Ἀμαξίτης: nunc vero de vernacula agit. Hæc enim gentilium in εὺς formandi ratio, circa Hellespontum, Troada & Adramytenum sinum habitantibus, non fuit insolita. Stephanus in Ἀδραμύττιον, τὸ ἐθνικὸν, Ἀδραμυττεύς, ἐν δὲ ἱστορίαις, Ἀδραμυττηνός, ὡς Κυζικηνὸς φησιν. Ab Ἄνδρος, quia vicina ei oppida ilthac forma gaudent, etiam fit Ἀνδρεύς, ita enim Stephanus illa voce: Τὸ ἐθνικὸν, Ἀνδρεύς. λέγεται δὲ καὶ τὸ Ἀνδρεῖον ἐπιφώνημα, ὅταί τις ἀκούσῃ. Σημαίνειν δὲ, ὅτι ἔστι Ἀνδρὸς Ἀμφίου, ἢ Τίτου Τιτίου Τιτιεύς, ἢ Λεύκου Λευκίου. Τὸ δὲ Ἄνδρος, Ἄνδριος, ὅτου Διὸς τὸ πατρόκτιστον, Κυζικηνός, ἢ τὸ ἑξῆς. Apollodorus itaque hinc καθ' ὑπόθεσιν gentile Ἀμαξιτεὺς formavit: quem formandi rationem vicinorum oppidorum incolæ etiam observarunt: sic à Κύζικος fit Κυζικηνὸς, Λαμψακηνὸς Λαμψακηνός, Περίνθιος Περινθεύς, Ἀδραμύττιον Ἀδραμυττηνὸς &c.

[56] Ἀμαρανθοὶ, ὀξυτόνως, Κολχικὸν ἔθνος.] Hujus gentis exstat memoria apud Scholiastam in lib. III. Apol. Rhodii, sed ibi Ἀμαρούσιοι, accentu & terminatione diversa appellantur: Ἀμαρούσιοι, ἔθνος Βαρβαρικὸν ὑπὲρ Κόλχων ἐν τῇ ἠπείρῳ. Ὅθεν οἱ ἐν Φάσιδι ποταμοὶ ἐξιόντες, ἢ ἔθνος Κολχικὸν καλεῖται Ἀμαρούσιον, ὅθεν ὁ Φάσις καθιέμενος.

[57] Ἀμαρανθίαν τὸν Φάσιν φασίν.] Sine dubio Stephanus respicit locum Apoll. Rhodii, qui est lib. III. versu 1217.

- - - - Ἀτὰρ ἐξ ἰλιάδεσσιν
Νόμφαις ἱλήκοιμι πολυρρείταο, αἳ περὶ κῆλα
Φάσιδος ἀμφιρύτοιο Ἀμαρανθίδι δίνῃσιν.

[58] Στρέβων ἐν.] Frequentissima illo libro Amerdorum exstat memoria.

[59] Περσῶν Μαρδοί.] Strabo lib. XI. ex Nearcho Mardos Persis contiguos facit: Νέαρχος δὲ φησι, πεζεύσαντα ἔσπερ ἐπὶ τοὺς ὁρίους τοὺς Μαρδῶν τῶν Περσῶν παρακειμένους, Οὕτως ἔφη, ἢ Σ' λυμπάδες τέτταρες τὸ ἐ Σουσίδος, Κοσσαίου δὲ Μαρδίου.

[60] Ἀμάρυνθος, νῆσος Εὐβοίας.] Ita libri scripti & editi sed manifesto errore, nam quis in Eubœa insula conciperet? vel scribendum est, πόλις Εὐβοίας, eo ipso, quem citat, teste Pausaniæ lib. I. (ita enim ille, ἐν Ἀμαρύνθῳ ἐν Εὐβοίᾳ) vel κώμη Εὐβοίας, cum Strabone lib. X. Τούτων δ' ἐστὶ κώμη ἡ Ἀμάρυνθος, ἀφ' ἧς ἐπὶ τὸ ἱερὸν ὀγδοήκοντα σταδίους ἐστὶν ἡ τοῦ ἀκρωτηρίου πόλις ποσειδώνιον Πάνορμος.

[61] Ἀμαρυνθίος, ἢ Ἀμαρύσιος.] Primum gentile est apud Strab. lib. jam allegato, ubi Amarynthiæ Dianæ meminit: Τὸ δὲ δεύτερον τῶν Ἐρετριέων ἐπὶ ἴχνη ἐστὶ, μακρὰν ἡ πόλις, ἐπ' αὐτῇ τὸ ἱερὸν τῆς Ἀμαρυνθίας Ἀρτέμιδος. Alterum gentile est apud Pausaniam, qui de Amarysia Dianæ mentionem facit.

[62] Τρικορύσιος.] Sic reposuimus ex MSS, & ipso Stephano: Τρικόρυσσος, εἰδότως &c. ὁ δημότης, Τρικορύσιος. Male enim in vulgatis legebatur, ὡς Τρικορύσιος.

[63] Ἀναλογώτερον δέ μοι δοκεῖ τὸ Διὸς τὸ σ.] Si hæc verba, ὅτου δὲ Παυσανίας ἐν πρώτῃ, referri debeant ad gentile Ἀμαρύσιος, quo Pausanias usus est, necessario jam corrigendum erit, ἀναλογώτερον δέ μοι δοκεῖ Διὸς τὸ δ, quemadmodum ante nos jam observarunt Casaubonus ad Strabonem & Salmasius in margine sui codicis. Et quis non intelligit, τὸ Ἀμαρυσίου rationi magis consentaneum esse, quam τὸ Ἀμαρύσιος? Nam à Περσεύς fit Περσεύσιος; ἔθνος ἐκ Παυσανίου φυλῆς, deducitur apud Epitomatorem nodum Περσεύσιος: & sic à Βερενίκη fit Βερενικεύς vetus Scholiasta in Callimachum.

[64] Ἀμάσεια, πόλις Ποντική.] Urbs etiamnum hodie clarissima in Ponto ad Irim fluvium sita: Turcarum imperio subdita, qui eam nunc corrupto nomine Amasiam appellant. Antiquum urbis nomen nunc per Z, nunc per S in

[65] ἀφ' ἧς Σεραπίων ὁ [66] στωϊκὸς φιλόσοφος. [67] ὁ πλείστης Ἀμασεὺς, ὡς αὐτὸς Σεραπίων. καθὸ δὲ Καπίτωνα, Ἀμασεώτης. πιστέον δὲ μᾶλλον Σεραπίωνι, ὡς πολίτῃ.

ΑΜΑΣΤΡΙΣ [68], πόλις Παφλαγονίας, [69] ἡ πρότερον Κρώμνα.

Κρώμνων τ', Αἰγιαλόν τε, [70] καὶ ὑψηλὰς Ἐρυθίνους.

ἀπὸ γυναικὸς [71] Περσίδος Ἀμάστριδος, θυγατρὸς Ὀξυάθρου [72] τοῦ ἀδελφοῦ Δαρείου, ἣν συνῴκησε Διονυσίῳ τῷ Ἡρακλείας τυράννῳ. [73] Δημοσθένης δὲ [74] ἐξ Ἀμαζόνος, φησὶν οὕτω λεγούσης. [75] Ἀμάστρεως ἢ κλίνῃ Σεραπίων. ἄλλοι, Ἀμάστριδος. [76] τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαστριανός. [77] Σεραπίων δυωκαιδεκάτῃ. Πλείστη δὲ καὶ ἀρίστη φύεται πύξος καθὰ τὴν Ἀμαστριανὴν, καὶ μάλιστα περὶ [78] τὸ Κύτωρον. [79] Ὡς

A Strabonis Philosophi Stoïci. Civis inde Amasensis dicitur, uti idem Strabo perhibet. Secundum Capitonem, Amaseotes: verum magis fidendum est Straboni tanquam civi.

AMASTRIS, urbs Paphlagoniæ, quæ
B antea Cromna dicta fuit.

Et Cromnam & Ægialum & alios Erythinos.

Nomen accepit ab Amastri muliere Persica, filia Oxyathræ fratris Darii, quæ
C cum Dionysio Heracleæ Tyranno matrimonium contraxit: vel ab Amazone ita appellata est, sicuti Demosthenes perhibet. Strabo genitivum casum facit Ἀμάστρεως, alii vero Ἀμάστριδος. Gentile Amastrianus. Strabo libro duodecimo: In Amas-
D triane optima & plurima nascitur buxus, sed præsertim circa Cytorum. Simili

Sin veteribus nummis percussum vidit disertissimus Busbequius, quemadmodum testatur in epistolis.

[65] Ἀφ' ἧς Σεραπίων.] Perhibet hoc ipse Strabo, & idem de se profitetur lib. duodecimo: Τοιοῦτος δὲ ὢν ἐγὼ τὸ μὲν σωματικὸν πολλοῦ δεῖν γυμνασιῶν συγκαμὼ, καὶ τὸ τῆς Ἀμισηνῶν, ὁ Λύκος· τὸ δὲ ἦθος ἡ φιλοσοφία, τὸ δὲ λοιπὸν ἡ ἱστορία· ἐν δ' Ἀμασείᾳ πολὺ πλειόνων ἐτύγχανε ἢ ἀφῆκα. [66] Στωϊκὸς φιλόσοφος.] Strabonem Stoïcæ Philosophiæ sectatorem, & Peripateticæ non ignarum fuisse, in dubium vocare non possunt illi, qui ejus scripta evolverint.

[67] Ὁ πλείστης Ἀμασεύς.] Vide locum Strabonis e libro duodecimo supra allegatum.

[68] Ἄμαστρις, πόλις Παφλαγονίας.] Civitatis hujus situs ex Strabone, Plinio, fragmentis Memnonis, Marciano, Mela, Ariano aliisque satis est notus & manifestus. Hoc observatione non videtur indignum, Strabonem lib. XII. referre, hunc urbem ex quatuor pagis esse compositam, nempe Setimo, Cytoro, Cromna & Tetio. Ergo absolutæne veritatis fundamentis non nititur, Amastrin primis temporibus Cromnam vocatam fuisse, ut hoc loco perhibet Stephanus, cum ex historicis & geographis certum sit, Cromnam tolummodo Ἀμάστρεως quartam partem extitisse. Nam quod hoc loco de Amastri affirmat Stephanus, etiam tradit Plinius lib. VI. cap. III. de Setimo, licet etiam Ἀμάστριδος nomine insignitum fuisse. *Sesamus ejusdem, quod nunc Amastris.*

[69] Ἡ πρότερον Κρώμνα.] Stephanus: Κρώμνα πόλις Παφλαγονίας, ἡ νῦν Ἄμαστρις, ὡς Ἡρόδοτος. τινὲς δὲ φασὶν χρόνῳ Ἀμάστριδος.

[70] Καὶ ὑψηλὰς Ἐρυθίνους.] Sic legunt libri manuarii omnes, & Strabo & Eustathius, qui hunc Poëtæ versiculum ex Bœotia transtulisse. Male exhibent vulgati: καὶ ὑψηλὰς Ἐρυθίνους. Ipse Stephanus vocem plurali numero protulit: Ἐρυθῖνοι, πόλις Παφλαγονίας, &c.

[71] Περσίδος.] Sola excepta hac voce, totus ille locus de verbo ad verbum fere ex Strabonis duodecimo delumptus est, ita enim ille: Μεθ' ὃν τὸν Παφλονίαν παράκειται τὸν Ἀμαστρικὸν, ἐπώνυμον μὲν ἀπὸ γυναικὸς Περσίδος τῆς Ὀξυάθρου τοῦ ἀδελφοῦ Δαρείου γενομένης, ἐκτισμένον δὲ ἐκ τεττάρων κωμῶν, ἃς συνῴκισε Διονύσιος ὁ Ἡρακλείας τυραννήσας. δύο δὲ ἦν Ἀμαστρικὰ, γυνὴ μὲν Διονυσίου ὁ Ἡρακλείας τυράννου, θυγάτηρ δὲ Ὀξυάθρου ὁ Δαρείου ἀδελφός.

[72] Τοῦ ἀδελφοῦ Δαρείου.] Præter Strabonem jam allegatum, etiam hanc historiam tangunt non obscure Memnon apud Photium, Diodorus Siculus, aliique e veteribus.

[73] Δημοσθένης.] Fortassis idem est, cujus κλῆσις citantur Stephano in voce Ὄλυζις, ubi ita inquit: Θουκυδίδης φησὶ, ὡς περὶ Δημοσθένους τὸ πλοῖον ἐκλίθη ἐκεῖσε.

[74] Ἐξ Ἀμαζόνος.] Doctissimus Archiepiscopus Thessalonicensis ad Iliad. G pleraque illustrium Amazonum nomina recenset, verum Ἀμάστριδος non meminit.

[75] Ἀμάστρεως δὲ κλίνῃ Σεραπίων, ἄλλοι Ἀμάστριδος.] Straboni sic declinatio pro certo constat, ita enim ille lib. XII. Σίνωπος ἀκρόπολις ἡ Ἀμάστρεως. Idem testatur Eustathius ad Iliad. B. pag. 362. Σίνωπος δὲ, κατὰ τὴν χοιροβοσκὸν, ἀκρόπολις Ἀμάστρεως, ἢ ἀφ' ἧς Ἀμάστρεως, ἢ ἀφ' ἧς κλίνῃ Ἀμάστριδος. Stephanus tamen alium ita exemplum loquutus, in voce Κρώμνα pro obliquo casu non habet Ἀμάστρεως, sed Ἀμάστριδος, existimans utramque χρῆσιν tuto admitti posse. Verum Cl. Spanhemius in erudito de numismatibus antiquis opere, non omittendum profecto hujus vocis inflexionem ex nummo exhibuit, cujus iconem hunc transferre libuit.

Ergo jam tertiam habemus obliqui casus formam: ΑΜΑΣΤΡΙΟΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ. Hæc Græcis non fuit inaudita, uti exemplis ex Stephano aliisque allegandis, demonstrari clarissime potest. Stephanus in voce Λύκος ita scribit: Μάκης Μάκητος Μακητὸς, Χάλκις Χάλκιτος Χαλκιτὸς, Ἄσσος Ἄσσιτος Ἀσσίτης. Idem in Μιμφὶς: χρῆ κλίνειν Μιμφίδος, ὡς Μιμφίτος. Et apud Pindarum Πείρης Πειρίδος & Πειρίτος occurrit. Herodotus lib. VII. ubi de uxore Xerxis loquitur, juxta nummi scripturam Ἀμήστριος habet: Καὶ ἄρχοντα παντὸς στρατοῦ Ὀτάνην τὸν Ἀμήστριος παῖδα τοῦ Ζωπύρου γυναικός. Verum hæc declinandi varietas nulli hactenus tantum fuit observata in nominibus propriis virorum & mulierum, nam verbalia & appellativa hanc diversitatem in flectendo non agnoscunt, præsertim si quis dialectorum licentiam excipiat. ΑΜΑΣΤΡΙΟΣ igitur est genitivus Jonicus, quo usus est Herodotus: sic Hippocrates in Νούσ. τῆς φρενὸς διαστασίμου. ΑΜΑΣΤΡΕΩΣ est genitivus Atticus, quemadmodum ἡ κόπις πόλεως, ἧς ἔφην. ΑΜΑΣΤΡΙΑΔΟΣ denique ad quintam simplicium referri debet: verum ex Δ huc irrepsisse, deinde probabimus; quanquam scium, apud Marc. Heracleotam vocem illhac forma aliquoties occurrere.

[76] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαστριανός.] Gentile hoc genuinum esse probat Stephanus ex Strab. lib. XII. Passim quoque ab antiquariis offenduntur nummi, inscripti ΑΜΑΣΤΡΙΑΝΩΝ.

[77] Στράβων δωδεκάτῃ.] Futilissime Geographus lib. XII. de situ hujus oppidi & aliis rebus hæc tuentese contentis disserit, quare pessime in Aldina Florentinaque editione excusum reperitur, Στράβων παραπλησίως.

[78] Τὸ Κύτωρον.] Sic Strabo, & sic etiam Eustathius ad Iliad. B. pag. 361 ex Strabone transcripsit: & male mea

[79] Ὡς Καλλαΐς Καλαΐτ@ Καλαΐα, [80] καὶ πόλις Φάσις Φασιανὸς, καὶ Σαρδὶς Σαρδιανός. [81] τὸ δὲ πτῶσιν, ἢ ἀπὸ τοῦ εἰς ος ὀξυτόνου, ὡς Βάκτρος Βακτριανός. οἱ δὲ νεώτεροι ἐν τῇ συνηθείᾳ [82] κακῶς Ἀμαστρανὸς λέγουσιν αὐτούς.

A Similiter uti Calatianus fit à genitivo Καλαΐς & ab urbe Φάσις Phasianus, Σαρδὶς Sardianus. Hujusmodi enim gentilia vel deducuntur à nominativo in ις, uti Βάκτρος Bactrianus, vel à genitivo Jonico. Quidam vero solici sunt illos male Amastranos appellare.

B

Ἄμβασον, [83] μητρόπολις τῆς Φρυγῶν. [84] ὁ πολίτης, Ἀμβασίτης, ὡς πολυΐστωρ Ἀλέξανδρος.

AMBASUM, Phrygum metropolis, cujus civis Ambasites dicitur, quemadmodum Alexander Polyhistor auctor est.

C

Ἄμβλαδα, πόλις Πισιδίας· Στράβων δυοκαιδεκάτῃ. εἰσὶ δὲ πρὸς Φρυξὶν ὅμοροι, [85] καὶ τῇ Καρίᾳ, Τιάβα, καὶ Σίνδα, καὶ Ἄμβλαδα. ὁ πολίτης, Ἀμβλαδεύς. ὅθεν καὶ Ἀμβλαδεὺς οἶνος, πρὸς διάπυας ἰατρικὰς ὀπτησίδιος.

AMBLADA oppidum Pisidiæ, cujus meminit Strabo libro duodecimo. Phrygibus & Cariæ proxime accedunt Tabæ, Hinda & Ambladа. Ejus civis Ambladensis dicitur. Hinc Ambladense vinum, curationibus medicis utile.

D

Ἀμβρακία [86], πόλις Θεσπρωτίας, [87] ἀπὸ

AMBRACIA, urbs Thesprotiæ, quæ

quidem judicio exhibent codices scripti, καὶ πάλιν αὖθις τὰ Κοντίνου, & libri ante Xylandri editionem divulgati.

[79] Ὡς Καλλαΐς Καλαΐτ@, Καλαΐα.] Hunc locum in vulgatis & MSS. esse depravatum, nemo sanæ mentis sibi infitias. Reformandum videtur: ὡς Καλλαΐς Καλαΐτ@, Καλαΐανός. Hinc emendationem non esse vanam, apparebit ex voce Καλαΐς. Vult enim demonstrare Epitomator, gentile τ Ἀμαστρ@ eandem fortiri formam, quam habet gentile τ Καλαΐτ@. Hæc autem ratio est quare existimem supra latere mendum, & non debere legi, πάλιν Ἀμαστρα@, sed scribendum esse, πάλιν Ἀμαστρ@. Nam derivatio nominis gentilitii non recte procederet, si illo loco τὰ Ἀμαστρα@ retineamus. Gentile nomen ab hac urbe hoc modo videtur derivandum: τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαστρανὸς, ἀπὸ τῆς γενικῆς τῆς Ἀμαστρ@, ὡς Καλαΐς Καλαΐτ@ Καλαΐανός. A genitivo Jonico τ Καλαΐανός debere deduci, expressis verbis apud Stephanum in illhac voce legitur.

[80] Καὶ πόλις Φάσις, Φασιανός.] Hæc in MSS. & duobus primis editionibus transposita inveniuntur hoc modo: καὶ Φάσις πόλις Φασιανός.

[81] Τὸ δὲ πτῶσιν, ἢ ἀπὸ τοῦ εἰς ος ὀξυτόνου, ὡς Βάκτρος Βακτριανός.] Qui verba hæc curiosius contideraverit, deprehendet esse mutila, & ad expletionem sententiæ nonnulla in iis desiderari. Mentem Stephani si probe percepérim, existimo eum hac in re esse occupatum, ut probet scilicet gentilia in ανός, duobus modis posse formari, vel à casu recto in ις, vel à genitivo puro sive Jonico. Si igitur mei arbitrii res foret, totum hunc locum ex mente τ γραμματικ@ τοῦ ἐθνικ@ ita legerem atque constituerem: Τὰ δὲ πτώσιν, ἢ ἀπὸ τῆς εἰς ος ὀξυτόνου, ὡς Βάκτρος Βακτριανός, ἢ ἀπὸ τῆς γενικῆς γραφῆς γίγνεται. Hunc locum hoc vel simili modo esse supplendum, sole meridiano clarius ex vocabulo Καλαΐς liquet, ubi eundem fere canonem Stephanus exhibuit. Sed ut minime dubio conjecturam nostram argumento confirmemus, hue transcripturi summus verba Stephani ex voce Ἄγκυρα, quæ ita à nobis sunt correcta atque emendata. Τὰ εἰς ανός ἐθνικὰ ἀπὸ γενικῆς γραφῆς τῆς πρωτοτύπου γραφῆς ἐκφερόμενα, πολλὰ παραλείψει μικρᾷ, καὶ μηδὲν σπουδῇ τῆς γραφῆς ἀδικούσῃ, ἀπὸ εὐκρινοῦς τ & λογικ@ τ ἐν ἐμοὶ τῷ παρελθόντι ἔτει, τοῦτο εἰς βελτίωσιν ἀφῆκεν. τ δὲ ἀστεῖον παιδιόμενοι@, Ἀτταλεὺς, Καρδιανὸς, Ὀλβιανὸς, Φασιανὸς, ἀπὸ τῆς Φάσ@ πόλεως, Τρῳὰς@ Τρωϊανὸς, Σαρδὼ@ Σαρδιανός. Τὰ δὲ διὰ τοῦ ιος παραδείγματ@ Πάριος Παρίου Παριανὸς, Βοιώτιος Βοιωτίου Βοιωτιανὸς, ἀπὸ τῶν ἐθνικῶν ἐθνικά. Gentilia igitur in ανός vel formantur à genitivo puro (& quod idem est, à genitivo Jonico, uti Τρῳὰς Τρῳὰ@ Τρωϊανὸς, Καλαΐς Καλαΐτ@ Καλαΐανὸς) vel ab ipsis gentilibus, uti liquet in voce Βάκτρος, ubi inquit: τὰ ἐθνικὰ Πάριο@ ἀπὸ πολλοῦ Παριανός. Vide commentarios nostros pag. 22. & 23.

[82] Κακῶς Ἀμαστρανὸς λέγουσιν αὐτούς.] Ita libri editi omnes. Schedæ Vossianæ pessime legunt: κακῶς Ἀμαστρανὸς λεγόμενοι.

[83] Μητρόπολις τῆς Φρυγῶν.] De situ hujus oppidi ex scriptoribus antiquis nihil certi expiscari hactenus mihi licuit. Fortasse hæc metropolis prope Ancyram sita fuit in tractu Ambatitide: qui tractus ab urbe Ambatum etiam nomen habere potuit. Strabo lib. XII: Abatitidis tractus meminit, in quo Ancyram collocat, sed ibi fortasse non Ἀμβασίτ@ sed Ἀμβατεί@ erit legendum. Si cuipiam hæc conjectura displicet, doceat meliora certioraque, & manus porrigemus.

[84] Ὁ πολίτης Ἀμβασίτης.] Optime sic habet Xylandri editio, pessime autem in aliis, Ἀμβάσιος. Nisi Stephanus ex Polyhistore hujus oppidi meminisset, & Claudii nummus apud Goltzium cum inscriptione ΑΜΒΑΣΙΤΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ exstaret, protinus hujus civitatis memoria interiisset.

[85] Καὶ τῇ Καρίᾳ, Τιάβα, καὶ Σίνδα.] Hic locus apud Stephanum in vulgatis codicibus deturpatissime, & mendis circumfertur. Editio Aldina & Florentina exhibent: καὶ τῇ Καρίᾳ, Ταῦβα, καὶ Γίνδα. Referendum est ex schedis Vossian. & codicibus Palatinis, nunc vero Vaticanis. Εἰσὶ δὲ πρὸς Φρυξὶν ὅμοροι, καὶ τῇ Καρίᾳ, Τιάβα, καὶ Γίνδα, καὶ Ἀμβλαδα. Hæc est certissima & indubitata lectio. Τὸ Ἀμβλαδα apud nostrum excidisse, nemo non videt, nam, ut Ambladorum situm demonstraret, Straboni testimonium in medium producit, quod in vulgatis libris hanc vocem non continebat, qua non immerito Stephani textum auximus. Strabo libro à Step. citato: Εἰσὶ δὲ καὶ Φρυξὶ ὅμοροι καὶ τῇ Καρίᾳ, Ταῦβα, καὶ Σίνδα καὶ Ἀμβλαδα· ἔστι δὲ ὁ Ἀμβλαδεὺς ἀπὸ οἴνου [illegible]. Miror profecto Casaubonum hos errores non subolfecisse, nam pro Τίαβα reponendum esse Ταῦβα & pro Σίνδα Γίνδα, suis locis demonstrabimus.

[86] Ἀμβρακία, πόλις Θεσπρωτίας.] Laudem profecto non infimam hoc nomine Stephano merentur, quod passim exquisitam diligentiam in recensendis earum urbium regionumque appellationibus adhibuerit; Solus enim ille, quod sciam, inter tot historicos & geographos refert, urbem hanc duobus aliis nominibus fuisse magnam. Εἰσὶν, πόλις ἡ καὶ Ἀμβρακία, ἡ καταπόντισε Περσῶν Καὶ οἱ ἐκεῖθεν, Πυρρίδαι. Præterea quoque ex ipso didicimus, aliquam Ambraciæ partem Δεξαμβρὸν fuisse appellatam. Δεξαμβρὸς, μέρ@ τῆς Ἀμβρακίας, ἀπὸ Δεξάμβρου τοῦ Μυσῶν ἄρχοντος, ἢ Ἀμβρακίας τῆς θυγατρὸς Φέρητος, ἢ Ἥλιος. τὸ ἐθνικὸν, Δεξαμβρηνὸς@, ὡς Ἀριστείδης Φασὶ τὴν Ἀμβρακιωτικὴν πολιτεῖαν. Sed de hisce nominibus loco tempore & loco agemus, sufficiat impræsentiarum illa in memoriam revocasse. Thesprotiæ à Geographis hæc civitas adscribitur & ab historicis. Paulus lib. v. Ἀμβρακιῶται καὶ Ἠπείρου τῆς Θεσπρωτίδος. Sed accuratissime ejus situm perstringit Scylax cap. Ἀμβρακία. Μετὰ δὲ Μολοσσοὺς Ἀμβρακιῶται Ἕλληνες, οὗ [illegible]. In eadem quoque opinione versabatur Dicæarchus:

[illegible]

Nec

[87] ἀπὸ Ἀμβρακοῦ τοῦ παιδὸς Θεσπρωτοῦ τοῦ Λυκαονίδου. [88] ἢ ἀπὸ Ἀμβρακίας τῆς Αἰγέως θυγατρὸς, ἣν ἤγαγε Φιλέας. τὸ ἐθνικὸν, [89] Ἀμβρακιεύς, [90] καὶ Ἀμβρακιώτης. Φίλιστος δὲ Ἀμβρακῖνόν φησι, [91] Σικελικῷ τύπῳ. [92] ἔστι δὲ τὸ Β ἐν τῷ Π, ἀντὶ τοῦ Β. ὅθεν καὶ τὸ Ἀμπρακιώτης, ἀπὸ τοῦ Ἀμπρακὸς γυναικὸς, καὶ Ἀμπρακία. [93] τὰ γὰρ εἰς ια θηλυκὰ, καὶ εἰς ιον οὐδέτερα, ἀφ' ὧν ποιεῖ τὰ ἐθνικὰ, Σικελιώτης, Πηλιώτης. λέγεται καὶ Ἀμβρακίκιος, [94] καὶ Ἀμβρακία ἡ χώρα. τὸ δὲ Ἀμβρακία, ἀπὸ τοῦ Ἀμβρακὸς γυναικὸς, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἀμβρακίου· οὐ γὰρ Ἀμβρακιακὸς.

ΑΜΒΡΑΚΟΣ [95], πολίχνιον τῆς Ἠπείρου, ἀφ' οὗ τὴν Ἀμβρακίαν ἰδιάζον. ὁ οἰκήτωρ, Ἀμβρακιώτης.

A quasi ab Ambrace Thesproti filio, Lycaonis nepote, sive ab Ambracia Augei filia, cujus Phileas meminit, nomen accepit. Gentile Ambraciensis & Ambraciotes: verum Philistus forma Sicula Ambracinus dixit. Hæc vox etiam scripta reperitur per P, pro B. Hinc & Ampraciotes in usu est, quod fit à genitivo Ἀμπρακὸς, & Ampracia. Nam nomina fœminina in ις, & neutra in ιον exemptia, gentilia in ωτης formare solent, uti Siceliotes, Peliotes. Dicitur etiam Ambracius, & Ambracia mulier. Ambracia autem deducitur à genitivo Ἀμβρακὸς, & non ab adjectivo Ambracius: inde enim Ambraciacus formaretur.

AMBRACUS, oppidulum Epiri, ab ipsa Ambracia separatum, cujus incola Ambracius dicitur.

ΑΜΕ-

Non puto tamen urbem tam procul à mari sitam fuisse, quod dico auctoritate Strabonis inductus, qui libro VII. inquit: Παραπλεῖ δὲ κατὰ Ἀμφιλοχίαν πόλιν ἐπὶ τὸν ἀπὸ τῆς Ἰθάκης πλοῦν ὁ τοῦ Ἰονίου κόλπος. Sed fortasse Scylax & Dicæarchus mare Jonium intelligunt, & Strabo vel ipsum sinum Ambracium, vel mare illud quod inter Corcyram & Thesprotiæ littus interjacet. Hisce cum scriptoribus si consentiri Polybium in Excerpt. Legat. cap. XXVIII. ubi de M. Fulvio Consule loquitur, & Livium lib. XXXVIII. civitatis hujus litis erit manifestus & clarus.

[87] Ἀπὸ Ἀμβρακοῦ τοῦ παιδὸς Θεσπρωτοῦ τοῦ Λυκαονίδου.] Sic exhibent constanter priores editiones: scripti codices Λυκαονος habent pro Λυκαονίδου. Verum hoc loco scribendum esse Λυκαονος, non obscure patet ex voce Ἔφορος, ubi Stephanus sic inquit: Ἔφορος, πόλις Ἠπείρου ἀπὸ Ἐφόρου τοῦ Ἀμφικλοῦς, τοῦ Θεσπρωτοῦ, τοῦ Πηλασγοῦ, τοῦ Λυκαονος, τοῦ Γαφύρου, τοῦ Ἀφιδνοῦ. De urbis conditoribus parum inter se conveniunt scriptores antiqui, sed Corinthiorum coloniam fuisse, plures statuunt. Scymnus Chius:

Μετὰ δὲ τὰς Μελίττους Ἀμβρακία Κορινθίων
Ἀποικίς ἐστιν. ἔκτισαν δ' ὁ Κυψέλου
Ἀφ' ὑστέρου καιροῦ παῖς Γέρυων.

Strabo lib. VII. hunc Tolgum appellavit: Μικρὸν δ' ὑπὲρ τοῦ κόλπου τοῦ Ἀμβρακίου ὑπερκείται δὲ ὁ αὐτὸς δ' ὑπὲρ μικροῦ μυχοῦ Τόλγων ὁ Κυψέλου κτίστης. Verum idem Strabo lib. X. Gorgasi cujusdam, quasi etiam coloniæ conditor fuisset, meminit: Κορίνθιοι δὲ στρατηγοῦντος αὐτοῖς Κυψέλου ἐ Γοργάσου τοῦτον τὸν τρόπον τὸν κόλπον, ἐν μυχῷ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου κατοικήσαντες, ἐ τὴν Ἀμβρακίαν συνῳκισάν ἐ τὴν Ἀνακτόριον. Fuerunt illi quidem coloniæ duces, sed tamen urbi nomen ex suo nomine non imposuerunt, quemadmodum plerumque contingebat: sed appellationem sortiebatur ab Ambracæ Thesproti filio, vel ab Ambracia Augei filia, uti sequenti commentario probabimus. Dionysius Halicarnass. lib. I. in descriptione navigationis Adriæ, Ambracem hunc Deximeni filium statuit. Opinionesne igitur sic in contrarium abeuntes, quis certi quid hinc elicere posset?

[88] Ἢ ἀπὸ Ἀμβρακίας τῆς Αἰγέως.] Lectionem omnium editionem retinuimus, sed manifesto errore sic exhibent: reponendum est, ἢ ἀπὸ Ἀμβρακίου τῆς Αἰγέως, quæ mutatio facili transcriptorum incuriâ fieri potuit. Eustathius ad Dionys. de situ orbis. Οἱ Ἀμβρακιῶται δὲ, Ἠπειρῶται μέν εἰσι Θεσπρωτοί, ἔστι δὲ λέγειν, ἢ ἀπὸ Ἀμβρακίου τῆς Αἰγέως θυγατρὸς, ἢ ἀπὸ Ἀμβρακοῦ τοῦ Θεσπρωτοῦ. Antoninus Liberalis in Metamorph. libro perhibet, Melaneum Dryopum regem liberos habuisse Eurytum & Ambraciam, à qua urbs Ambracia nomen accepit, ita enim ille: Καὶ ἐκ μὲν Ἀπατουρίου καὶ Φαίνης τῆς Φύλαντος, ἦν Μελανεὺς ἐγήματο, Δηϊανείρα καὶ Δρυόπιον, ἐ πολλῷ χαλεπώτερον τοῦτο τέκνον Ἠπειρος. Ἔρυτος δὲ καὶ ἡ πόλις Εὐρυτὸς ἐ Ἀμβρακίαν ἐφ' ἧς ἐ ἡ πόλις Ἀμβρακία κληθῆ).

[89] Ἀμβρακιεύς.] Utitur hoc gentili Dionysius de situ orbis:

Πρὸς δ' ἑσπέρου μεσῆ θρῃκὶ Κορινθίων καὶ Θηβαίων
Νίσσεται φαίνων στεφάνην πυρὸς Ἀμβρακιώτης.

Ad quem locum lege Eustathii verba jam supra allegata. Οἱ Ἀμβρακιῶται, &c. Quis etiam hoc gentile habet.

[90] Καὶ Ἀμβρακιώτης.] Gentile illud magis est in usu: passim occurrit apud Thucydidem: & nullus ferme circumfertur antiquarius, quin proferat nummum cum in scriptione ΑΜΒΡΑΚΙΩΤΩΝ, vel Dorica dialecto, ΑΜΒΡΑΚΙΩΤΑΝ.

[91] Σικελικῷ τύπῳ.] Siculos atque Italos habere gentilia in ος definentia, ante probavimus. Vide Stephanum in voce Ἀθηναῖος, & ad illum locum nostras observationes, in quibus fusius docemus, quot modis Siculi gentilia sua formare soleant.

[92] Ἔστι δὲ τὸ Β ἐν τῷ Π, ἀντὶ τοῦ Β.] Tradit etiam Eustathius in suis ad Dionysium commentariis, antiquitus scripturam hujus vocis & per Π, & per Β obtinuisse, ita enim ille pag. 70. Τὸ δὲ Ἀμβρακὶς, ἔστι δὲ ἀρχαϊκώτερον Ἀμβρὰξ τῷ Π γράφεται, ἐ Ἀμβρὰξ τῶν ἐ τὸν χῶρον Ἀμπρακίαν, ὡς ἐ πὰς ἔστιν πὰς Βρεττανούς, Πρεττανούς. σημειοῦται δὲ ὁ Ἀμβρὰξ τῷ Β γραφόμ.

[93] Τὰ γὰρ εἰς ια θηλυκὰ, ἐ εἰς ιον οὐδέτερα, Ἀφ' ὧν ποιεῖ &c.] Optime sic edi curavit Xylander: pessime vero in aliis editionibus excusum est: τὰ γὰρ εἰς α θηλυκὰ, ἐ εἰς ο οὐδέτερα, Ἀφ' ὧν ποιεῖ ποιεῖ τὰ ἐθνικὰ. Σικελιώτης, Πελιώτης. Ex duobus hisce exemplis, Πέλιον scilicet & Σικελία satis clare patet, Xylandro esse assentiendum. Scripti codices prorsus cum Aldina ac Florentina editione conveniunt. Huic canoni haud absimilem etiam tradit Stephanus in vocabulo Παφίη, ubi ita inquit: Τῶν εἰς ιος ἐθνικῶν ποιούντων τὸ Ι ἀφ' οὗ τὸ Ω ἔχει, Πελιώτης, Φιλιστος, ἀπαιολὶς δὲ τὸ ε, καὶ χωρὶς τοῦ ο ἐ συγκοπῆς, Ἡρακλειώτης, ἔστιν ἐ Γαφιώτης.

[94] Καὶ Ἀμβρακία ἡ χώρα.] Fortasse vox χώρα huic loco excidit; quare non inepta videbitur hæc emendatio, si legitur, ἐ Ἀμβρακία ἡ χώρα ἐ ἡ χώρα. Urbem enim & circumjacentem regionem eodem nomine insignita fuisse, fusius narrant historici atque geographi. Etymologici Magni auctor: Ἀμβρακία πόλις Ἠπείρου, ἀφ' ἧς ὁ οἰκήτωρ Ἀμβρακιώτης ἡ χώρα. Vide inferius quoque locum ex Polybio citatum.

[95] Ἀμβρακὸς, πολίχνιον τῆς Ἠπείρου.] Præter Stephanum solus Polybius hujus loci meminit lib. IV. scribitque non πολίχνιον, sed χωρίον esse, id est castellum mœnibus & propugnaculis optime instructum. Quia autem Historici verba hujus muniminti situm accuratissime depingunt, illa huc transcribere placuit: Ὁ γὰρ Ἀμβρακὸς καὶ ἡ χωρίον ἐστὶ προκείμενον ἐ τῆς ἀκτῆς ἐ πέρα. κεῖται δὲ ὁ τὸ λόφου, μέσον ἔχων τὸν χωρὸν πεδίον ἐ χωρὸν ἔχον ἀπότομον. ἔστιν δὲ διαφέρων τῇ τε χώρᾳ τῆ Ἀμβρακιωτικῇ ἐ τῇ πόλει. Ex hisce verbis manifestissime liquet, non longe ab Ambracia, & per consequens in Thesprotia situm fuisse, cum dicatur opportune immunire, ἰσθμὸν, & regioni Ambraciarum & urbi.

Α᾽ΜΕ᾽ΡΙΟΝ [97], πόλις Γ᾽αλλίας, ὡς Ρ᾽ήγιον. [97] τὸ ἐθνικὸν, Α᾽μερῖν@.

Α᾽ΜΗ᾽ΣΤΡΑΤΟΣ [98], πόλις Σικελίας· Α᾽πολλόδωρ@ τετάρτῃ χρονικῶν. [98] τὸ ἐθνικὸν, Α᾽μηστρατῖν@.

Α᾽ΜΙΚΟΥΣΙ᾽Α [1], νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ Θαλάσσῃ. [1] τὸ ἐθνικὸν, ἐξ Α᾽μίκου νήσου, καλεῖται δὲ Φρόσυν· καὶ Α᾽μικουσήσιος.

Α᾽ΜΙΛΟΣ [2], πόλις Α᾽ρκαδίας· Παυσανίας ἐγγράφει. τὸ ἐθνικὸν, Α᾽μίλι@. καὶ ὁ Στυμφάλι@, καὶ Μαινάλι@ παρ᾽ αὐτοῖς.

Α᾽ΜΙΣΣΑ [3], πόλις Γερμανίας· Μαρκιανὸς ἐν τοῖς ἀπὸ Ῥώμης, ἀπὸ τῶν ἐπισήμων πόλεων. [3] τὸ ἐθνικὸν, Α᾽μισσῖν@.

Α᾽ΜΙ-

A AMERIUM, Italiæ urbs, uti Rhegium. Gentile, Amerinus.

AMESTRATUS, Siciliæ civitas, auctore Apollodoro libro IV. Chronicorum. Gentile, Amestratinus.

B AMICUSIA, insula in mari rubro. Gentile per circumlocutionem appellatur ex Amici insula, & Amicusenses.

AMILUS, urbs Arcadiæ, cujus Pausanias libro VIII. meminit. Gentile dicitur Amilius, apud ipsos enim & Stymphalius & Maenalius in usu est.

C AMISSA, urbs Germaniæ, cujus meminit Marcianus in Itinerario ab urbe Roma ad præclaras urbes. Gentile Amissenus.

Α᾽ΜΙ-

AMI-

[97] Α᾽μέριον πόλις Γαλλίας.] Latinis scriptoribus possint dicitur genere fœminino *Ameria*, & sic quoque antiqua inscriptio apud Gruterum: Verum Servius ad Virg. Georg. lib. I. civitatis nomen neutro genere protulit ad hæc verba:

Atque Amerinæ parant lentæ retinacula vitæ.

Virgo de quibus vites relegantur: quæ circa abundant circa Amerinum oppidum: cujus credrum in Sofesana furit Cicero utriusque. Verum posset quis existimare in illis verbis gentile nomen, non vero civitatis exprimi, quod etiam mendicus negare non audim, præsertim cum Latini sic loqui amant. De vetustate atque origine hujus urbis exstat testimonium Catonis apud Plinium lib. III. cap. XIV. *Amerinam*, inquit, *supra scriptam Cato ante Persei bellum confectum annis* DCCCCLXIV. *prodidit.* De conditore legimus apud Festum Pompejum hisce verbis: *Ameria, urbs in Umbria, ab Amerio fit appellata.*

[97] Τὸ ἐθνικὸν, Α᾽μερῖν@.] AMERINI dicuntur Plinio libro III. cap. XIV. Melius tamen fecundum Stephani canones ab *Amerium* posset deduci *Amerinus*, quam a voce *Ameria*.

[98] Α᾽μηστρατ@, πόλις Σικελίας.] Inter alia nomina quibus hæc civitas fuit insignita, hoc antiquissimum non est: puto enim antea *Μεσσηνίδ@* prævaluisse, quo utuntur Polybius, Diodorus, Zonoras & alii. Antiqua illhæc appellatio apud Stephanum occurrit: *Μυτιστρᾶτ@ πολίχνιον πρὸς Καμαρίνῃ. Ἡλιᾶν@ ἀφῆκεν. τὸ ἐθνικὸν Μυτιστρᾶτ@, ὡς Σελινοῦς Σελινοῦντ@, ἢ Α᾽γριγεντῖνος πόλις.* Sed Cluverius imperitiam Epitomatoris pluribus exagitavit, fuisse oppidum circa Carthaginem in Africa situm esse. Deinde idem Epitomator, qui fortasse in corruptissimos auctorum quos erat codices incidit, hanc civitatem *Μυλαιστρίδ@* appellavit, scil. auctoritate Philistri rerum Siculorum scriptoris inducti: *Μυλαιστρίδ@, φησὶν Σικελίας. Φίλιστ@ δὲν τετάρτῳ. πόλιν τινὰ Μυλαιστρῖν@, ὡς κτίσιν.* Itaque, ut accuratissime observavit Cluverius, tribus appellationibus hæc civitas ab Epitomatore insignitur, qui etiam testimonio trium egregiorum & magni alias nominis scriptorum utitur, quorum scripta, præter illa Polybii, jam interiere. Situm erat oppidum hoc, sive castellum ultra Paropum circa Alcsum amnem, qui nunc vulgato nomine *Pertino* appellatur. Oppidum nunc communi vocabulo *Mistretta* dicitur, uti testatur Fazellus decad. 1 lib. X: *Mystistratum Polybio lib. 1. est perveterum oppidum, Amestratis Ciceroni & Plinio dictum; cujus nomen adhuc edis ibi divæ Catharinæ vetinet: Hodie vero Mistretta appellatur. Vetusti oppidi circa montem plura spectantur monumenta, & arcis vetustissima.*

[98] Τὸ ἐθνικὸν, Α᾽μηστρατῖν@.] Urbem sive castellum ibhuc, de quo fumus locuti, tempore Ciceronis Α᾽μηστρᾶτ@ vel Α᾽μήστρα@ fuisse appellatum, hinc liquet, quod ille loci incolas in Verrina III. AMESTRATINOS nuncupaverit. *Amestratinos homines tenues, quum eorum decumas modimus* DCCC *vendidisses, ejis eas plus licuit dare, quam quanti vendiderant, quum maxime constarent.* Et in eadem oratione paulo inferius eidem Ciceroni oppiduli nomen exprimitur: *Calactinos quamvebem imperasti anno tertio, ut decumas agri sui, quæ Calactæ dare consueverant, Amestrati M. Cæsio decumas darent?*

[1] Α᾽μικουσία, νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ Θαλάσσῃ.] Apud veteres, quod sciam, hujus insulæ nulla memoria exstat. Patet tamen ex similitudine aliarum, hunc locum vitio hoc immunem esse: nam si verum nomen esset Α᾽μισσία, inde *κατὰ παραγωγὴν* deducendum esset gentile, ἐξ Α᾽μισσίας νήσου, non vero ἐξ Α᾽μίκου νήσου. Quia autem Stephani auctoritate ultimum obtinuit, fortasis ejiciendum Α᾽μίκου νῆσος, νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ Θαλάσσῃ: nam simili prorsus appellatione insula quædam Ægyptiaca nota fuit. Stephanus: Α᾽γρία νῆσος, νῆσος μικρὰ ἀφ᾽ης Καισάρ@ Λιμένα.

[2] Τὸ ἐθνικὸν, ἐξ Α᾽μίλου νήσου, καὶ Α᾽μιλίσιος.] Docet noster in vocabulo Βάκη, & in Α᾽ναφλυστὸς, omnes locorum appellationes non pati, ut inde gentilia deducantur, admonetque nonnunquam genitivo cum præpositione esse utendum, sive *παραφράσει* uti hoc loco statuit. Hujusmodi locutionis exemplum & formandi ratio etiam in voce Α᾽κράγας occurrit. Α᾽κράγας, πολίχνιον πλησίον Ἡρακλείας, ἀπ᾽ οὗ ὁ Α᾽κραγαντῖνος καὶ Α᾽κράγας. Vide commentationem nostram ad vocem Α᾽κράγας pag. 13. ubi fusius de ratione formandorum gentilium agimus.

[3] Α᾽μισσ@ πόλις Α᾽γριππίας.] Tempore Pausaniæ erat Α᾽γριππία, quod non procul ab Antheocratis sepulcro & Teniis tantibus collocat. Sine dubio Stephanus hæc Pausaniæ verba respicit: Μίλητος δὲ ἡ Α᾽γριππίνων ἐστὶν ὅσον, περὶ τὰ εἰπεῖν κυκλοτερὲς Τανάϊος, καὶ ὑπὲρ αὐτὸν πεδίον ἐστὶν ἐπὶ ἡμέρας Α᾽μιλίου μακρὸν. πόλις δὲ τοῦ Α᾽μιλίου ποταμοῦ οὐκ ἔστιν ἔτι λείψανα.

[4] Α᾽μισσα, πόλις Γερμανίας.] Non possum assentiri Ortelio, existimanti Stephanum hoc loco agere de Μαπτζ Castrorum in Hassia oppido. Cum Cluverio in eadem versor opinione, hic apud nostrum Latinorum *Amissam* delere intelligi, quam Ptolemæus lib. II. in Germaniæ descriptione Α᾽μισσίαν, & lib. VIII. Α᾽μισσίαν appellavit, vocabulo fere ad Latinorum *Amisiam* prope accedente. Nomen obtinet ab *Amisia* amne, quem sic nominarunt Plinius & Marc. Heracleota in Periplo magnæ Germaniæ: adeo ut dubitari non possit, esse idem oppidum, quod etiamnum hodie Emden appellatur, & ad ostium fluminis Ems situm est, juxta finium nostratibus den Dollart dictum.

[4] Μαρκιανὸς ἐν τοῖς ἀπὸ Ῥώμης.] Multis in locis hic scriptor Stephano adest, sed semel tantum hoc indicat. Procul dubio illud Marciani opus tale fuit, quale nunc habemus imperatoris Antonini, scilicet Itinerarium alicubi Romæ ad illustres partes orbem civitates.

[4] Τὸ ἐθνικὸν, Α᾽μισσῖν@.] Si gentile non fallit, oppidi nomen per simplex S erit scribendum, ut tanto propius ad Latinorum Amisenus, & Græcorum Α᾽μισηνὸς accedat.

Α'ΜΙΣΟ'Σ [7], πόλις ἀξιόλογος, διέχουσα Σινώπης [8] σταδίους ὀγδοήκοντα. ἔστι δ' ἐν τῷ Πόντῳ. [9] λέγεται δὲ ἀφοσιωτικῶς, Α'μισηνός. [10] λέγεται δὲ Α'μίσιος, ὡς [11] Φίλων ἐν τῷ περὶ πόλεων. A

AMISUS, urbs commemoratione digna, à Sinope nongentis stadiis distans, in Ponto sita, quæ genere masculino effertur. Gentile Amisenus, & præterea Amisius, ut perhibet Philo in libro de urbibus.

Α'ΜΜΩΝΙ'Α [12], ἡ μεσόγαιος Λιβύης. ἐκαλεῖτο δὲ πᾶσα ἡ Λιβύη [13] ἅπαξ ἐκαλεῖτο, καὶ Α'μμωνία. ὁ οἰκήτωρ, Α'μμωνίτης. πᾶσα δὲ διὰ δ΄. [14] τὸ δὲ Α'μμωνεῖον, διὰ διφθόγγου, ὡς Δημητρεῖον, καὶ Α'πολλωνεῖον. B

AMMONIA, mediterranea Africæ regio: sed & universa Africa ab Ammone sic appellabatur. Incola, Ammonius. Hæc nomina per I scribuntur: verum Ammoneum per diphthongum, quemadmodum Demetrieum & Apollonieum.

Α'ΜΝΙΣΟ'Σ [15], πόλις Κρήτης. [16] αἱ τῆσδε νύμφαι Α'μνισιάδες, καὶ Α'μνισίδες. C

AMNISUS, urbs Cretæ, à qua nymphæ Amnisiades & Amnisides nomen habent.

Α'ΜΟΡΓΟ'Σ [17], νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, [18] ἔχουσα πόλεις τρεῖς, Α'ρκεσίνην, Μινῴαν, AMORGUS, una ex Cycladum insulis, tres civitates possidens, Arcesinen, Minoam

[7] Α'μισὸς, πόλις ἀξιόλογος.] Supprimere aliquando solet Epitomator illorum nomina, qui ipsi in concinnanda hac epitome auxilio fuere. Hæc transcripta esse ex lib. XII Strabonis, non opus est ut multis demonstrem, ipsissima verba in medium producturus. Μετὰ δὲ Γαδιλάνην, ἡ Σαμψοῦς, καὶ Α'μισὸς πόλις ἀξιόλογος, διέχουσα τῆς Σινώπης ὀγδοήκοντα σταδίους. φησὶ δὲ αὐτὴν Θεόφραστος πρώτους Μιλησίους οἰκῆσαι, Κιμμερικοῦ ἀρξάντας.

[8] Σινώπης ὀγδοήκοντα.] Convenit cum Strabone Stephanus, sed ex intervallis quæ ab Arriano in Periplo sunt annotata, paulo plura colliges,

A Sinope Carusam usque stad.	150.
A Carusa ad Zagora stad.	150.
Inde ad Halym amnem stad.	300.
Ab Haly ad Naustathmum stad.	90.
A Naustathmo ad Conopeum stad.	50.
A Conopeo ad Eusenem stad.	120.
Ab Eusene ad Amisum stad.	160.
Stadia	1020.

Ab Arriani computatione non longe recedit Plinius, qui omnia omnium maximam habet, statuens lib. VI. cap. II. à Sinope Amisum usque CXXX. M. passuum, qui 1040 stadia conficiunt. Sed stadiorum numerus in Periplo Marciani Heracleotæ profligatissime est depravatus, nam ubi librarii 370 stad. πς exararunt, alius numerus est reponendus. Α'πὸ Καυσατὸς εἰς Α'μισὸν πόλιν χιλίους μ΄. οἱ πάντες δὲ Σινώπης εἰς Κρημνοὺς πόλιν ατ λ. Quicunque enim in Marciano uniuscujusque intervalli numerum collegerit, inde debere summum nongentorum & triginta stadiorum colligi, manifestissime comperiet.

[9] Λέγ[εται] ἐ ἀφοσιωτικῶς, Α'μισηνός. λέγ[εται] ἐ Α'μίσιος.] Huic loco aliquid excidisse, licet ita in scriptis & codicibus excusis concipiatur, nemo sanæ mentis ibit inficias: eum sic in integrum restituo: λέγ[εται] ἐ ἀφοσιωτικῶς τὸ ἐθνικὸν, Α'μισηνός. λέγ[εται] ἐ Α'μίσιος. Primam horum verborum partem, λέγ[εται] ἐ ἀφοσιωτικῶς, refero ad urbem ipsam, cujus nomen fortasse ita hoc genere profertur, nam ridiculum foret eam de gentili accipere, quod triplici genere gaudet. Gentile Α'μισηνὸς legitur apud Strabonem lib. XII. Τοιοῦτος δὲ ὁ χώρος καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ἱερὰ τῆς Α'μισηνῆς, τοῦ δ' ἱδρύσασθαι Δεισιθέου Παφλαγόνες: & apud Plutarchum in Lucullo. Polybius inde videtur formasse gentile Α'μισεύς, ita enim reperimus in excerpt. Legat. ex lib. XV. si locus mendo careat, καὶ ἦλθον εἰς τὸν Α'μισέων χῶρον.

[10] Λέγ[εται] ἐ Α'μίσιος.] Hæc non refero ad ipsam urbis appellationem, quasi ἐκ Α'μισίας nomine fuisset insignita, sed ad alteram nominis gentilitii formam. Videtur enim Stephanus manifeste innuere, gentile Α'μισεὺς & Α'μίσιος inde deduci posse: animadverto tamen Tristanum sensisse, Philonem à Stephano hac de causa citari, quasi ejus testimonio probaret urbem etiam Α'μίσιον fuisse dictam: sed non puto hoc Stephanum in animo habuisse.

[11] Φίλων ἐν τῷ περὶ πόλεων.] Hujus operis etiam meminere Etymologici Mag. auctor & Suidas. Puto discipulum fuisse Agathemeri, qui vixit circa annum ducentesimum post natum Christum. Non obscure hoc ipse Agathemerus videtur indicare lib. I. cap. VI. ita enim ille: Τῶν δ' ἐντὸς αἰθέρος ὡς Φιλόλαος ἀπεφήνατο, ὑπερμεγέθεις ἐστὶν ἀστέρες, διὸ καὶ ἀφανεῖς ἐκ γῆς. ἐν αὐτοῖς, φησὶ, καὶ τὴν γῆν ὡς ἐν ὀργάνῳ κινεῖσθαι περιφερομένην, ὡς ἂν ἴσα μοίρας ἔχοι, ὃ Φίλων ἀφῆκεν, ἔστι δ' ἀπὸ ζώνης φανὲς πᾶν ἑτέρας ἀπόφασις. Igitur Philo geographum hunc habuit præceptorem, qui ipse plurima geographica scripsit, quæ jam interierunt.

[12] Α'μμωνία, ἡ μεσόγαιος Λιβύης.] Depravata admodum est lectio codicum MSS: Α'μμωνία, ἡ μεσόγαιος Λιβύης, καὶ αὕτη δὲ πᾶσα ἡ Λιβύη ἐκαλεῖτο. Existimo Stephanum intelligere *Libyam Propriam*, scilicet unam ex undecim Africæ regionibus. De Libya Propria vide Ptol. lib. IV. Locus in hanc rem egregius etiam apud Eustathium in Dionys. de situ orbis exstat pag. 27. Σαμψοῦντος δ' ἐστὶ μέρος ἡ ἀπὸ Λιβύης ἐπὶ χώρας ἐπὶ ἴσης ἔστω τελεύθουσα Λιβύη. παρὸ γίνεται τοῖς παλαιοῖς διαίρεσις τοῦ ἀμφοτέρας Λιβύης. τῶν δὲ πάλαι ἀμφοῖν ἐστὶ τριῶν τὴν Λιβύην λεγόντων, τὴν τε ἄλλην χώραν, καὶ μέρος ἡ αὐτὴν, τὴν δὲ Λιβύην ὀνομαζόντων. ὅπερ ἐστὶ τὸν Α'ριστέαν ἐν τῷ Καταπλῷ καὶ τὸν Καταπλοῦν εἰς πολλὰς Καταπλοῦς ἐν Α'ριστέαν ἐν πολλοῖς ἐπιτέμνοντα.

[13] Οὕτως ὀνομάζεσθαι καὶ Α'μμωνίαν.] Libyam fuisse regionem πολυώνυμον, refert Stephanus in vocabulo Λιβύη, ubi inter alias appellationes τὴν Α'μμωνίδα exhibet.

[14] Τὸ δὲ Α'μμωνεῖον, διὰ διφθόγγου.] Intelligit templum vel alium quendam locum, in quo Ammon honorabatur, & sic deinde etiam accipe τὸ Δημητρεῖον, καὶ Α'πολλωνεῖον, pro locis Cereri & Apollini sacris. Suetonius in Cal. cap. XXI: *Destinaverat & Samii Polycratis regiam restituere, Mileti DIDYMEUM perficere*, &c. Id est templum in quo Apollo Didymæus colebatur.

[15] Α'μνισὸς, πόλις Κρήτης.] Tempore Strabonis videtur fuisse Gnossi navale in boreali Cretæ ora, de quo Strab. lib. X. Vide Eustath. in Hom. pag. 1861, & in Dionysium pag. 71.

[16] Αἱ τῆσδε νύμφαι Α'μνισιάδες, καὶ Α'μνισίδες.] In Florentina desiderantur hæc verba, καὶ Α'μνισίδες. Vidit Salmasius hunc locum esse corruptum: sed male ipsi suppeditabant MSS. ἀφ' ἧς τῆσδε νύμφαι: pro quo ad oram sui codicis rescripsit: Κρήσιαι δὲ τῆσδε νύμφαι &c. Harum Nympharum mentio est apud Callimachum Epig. in Dianam:

Δὶς δὲ μιῇ ἀμφιπόλους Α'μνισίδας ὤπασε νύμφας.

Ad quem locum ita scribit Scholiastes: Α'μνισὶς πόλις Κρήτης. ἀφ' ἧς Κρῆσσαι.

[17] Α'μοργὸς, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων.] Ambigui juris est hæc insula, nam à scriptoribus & geographis nunc Sporadibus, nunc vero Cycladibus annumeratur.

[18] Ἔχουσα πόλεις τρεῖς.] Scylax Caryandensis etiam scribit hanc insulam tres habuisse urbes, sed illarum nomina non expressit: Α'μοργὸς, ἐν ᾗ πόλεις τρεῖς, καὶ λιμένες. Nomina addidit Stephanus Arcesinen, Minoam, & Ægialen. De Arcesine & Minoa satis certi, sed de Ægiale dubium moveri potest, an tali appellatione fuerit insignita: nam substituit noster in voce Α'ρκεσίνη pro Ægiale Μιλησίαν, ita enim ille: Α'ρκεσίνη, πόλις ἐν τρισὶ πόλεσιν ἐν Α'μόργῳ τῇ

νοίων, Αἰγιάλλειν. ἐκαλεῖτο ἡ Πασιφάη, καὶ Ψυχία. Ἀπὸ δὲ Μινῴας υἱοῦ [22] Σιμωνίδης ὁ Γαμβεισεὺς, Ἀμοργῖνον λεγόμενον, ὡς Ἐρυκῖνον. λέγει καὶ Ἄμόργιον, ὥς φησι Χάραξ. Νικόλαος δὲ [23] Ἀμόργην αὐτὴν καλεῖ, ἣν πρὸς Καρκήσιον ἀνὴρ ἄξιος ὤκισε, καὶ Καρκησίαν ὠνόμασε. τὸ δὲ [24] Ἀμόργινον χιτῶνα, χρώματος ἴδιον.

ΑΜΟΛΒΟΣ, πόλις Μαγνήτων, ὡς [25] Βάλακρος Μακεδονικῆς δευτέρᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀμόλβιος.

ΑΜΟΡΙΟΝ, πόλις μεγάλης Φρυγίας· [26] Στράβων δωδεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν Ἀμόριος, ὡς [27] Νοτιάδος, Δορυλαεύς.

ΑΜΟΣ, πόλις Καρίας, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῷ δευτέρῳ Καρίας δευτέρῳ. τὸ ἐθνικὸν Ἄμιος, ὡς Σάμιος, Καύνιος.

ΑΜΠΕΛΟΣ, [28] πόλις Λιγυστικῆς, Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἐστὶ δὲ [29] ἄκρα Τορωναίων Ἄμπελος λεγομένη. ἔστι καὶ ἑτέρα [30] ἄκρα Σάμου. [31] καὶ ἄλλη ἐν Κυρήνῃ. [32] Ἀρτεμίτης δὲ δύο πόλεις φησὶ, τὴν μὲν ἄνω,

Anoam & Ægialen. Appellabatur etiam Paſcale & Pſychia. Minoæ natus eſt Simonides Jamborum ſcriptor, qui Amorginus nonnullis dicebatur, veluti Erycinus. Dicitur quoque Amorgium, quemadmodum Charax perhibet. Verum Nicolaus eam Amorgen nuncupat, quam Carcelius vir eximius condidit, & Carceſiam vocitavit. Tunica autem Amorgina, coloris proprium eſt.

AMOLBOS, urbs Magnetum, cujus meminit Balager in Macedoniæ deſcriptionis lib. II. Gentile, Amolbius.

AMORIUM, urbs magnæ Phrygiæ, auctore Strabone libro duodecimo. Gentile, Amorienſis, veluti Notienſis, Dorylaenſis.

AMOS, urbs Cariæ, uti teſtatur Alexander libro ſecundo de Caria. Gentile, Amius, quemadmodum Samius, Caunius.

AMPELUS, urbs Liguriæ, cujus meminit Hecataeus in Europa. Eſt quoque Toronæorum promontorium Ampelus dictum. Et item aliud Sami promontorium; & alia urbs in Cyrene. Verum Agrœtas duarum urbium mentionem

Placuit hoc obiter admonere, nam quo in loco vitium lateat, nondum compertum habeo.

[22] Σιμωνίδης ὁ Γαμβεισεύς.] Vide Strabonem lib. X. circa finem, Procli Chreſtomath. Gram. pag. 342. (ubi Sylburgius pro Ἀμοργῖνον optime Ἀμοργῶνον reſcripſit) & Euſtathium in Dionyſ. pag. 76.

[23] Ἀμόργην αὐτὴν καλεῖ.] Peſſime codex Voſſianus: Μόργην αὐτὴν καλεῖ.

[24] Ἀμόργινον χιτῶνα χρώματος ἴδιον.] In Voſſianis ſchedis legitur: τὸ δὲ Ἀμόργινον χιτῶν. Quæ ſit diſtinctio inter Ἀμόργινον & Ἀμόργιον præclare docet Archiepiſcopus Theſſ. in ſuis ad Dionyſ. comment. pag. 76. Η Ἀμοργὶς, ἐξ ἧς Σιμωνίδης ὁ ἰαμβοποιὸς, Ἀμοργῖνος ἐκαλεῖτο λιχνότερος ἐπιθέτως ἀπὸ τῆς ἐσθῆτος, τουτέστιν ἰδιωτικῆς. τὸ δὲ Ἀμόργιον, ἀφ' οὗ τὸ ἀμόργινον, χιτῶνος ἦν εἶδος ἐκ λεπτοῦ καὶ ἁπαλοῦ λίνου ὑφαινόμενος πολυτελοῦς. Hæc ab Epitomatore hauſit: Sed verum eſt, quod ante nos obſervavit Salmaſius, Stephanum, cui ego Euſtathium adjungo, τὸ ἀμόργινον χιτὸν, male de coloris genere ſumſiſſe, cum revera Ἀμόργινον χιτῶνα tunicæ lineæ finem, factæ ex lini genere in Amorgo inſula naſci aut præparari ſoliti: indicat hoc manifeſte Cratini verſus Salmaſio citatus:

Ἀμόργινον ἔνδον βροντᾷ πάνυ πυκνά.

In eadem opinione verſabatur Pauſanias, qui Lexicon Atticum conſcripſit, cujus verba integra reſervavit Euſtath. ad Dionyſ. loco jam citato. Παυσανίας δὲ, ἐπὶ τοῦ Ἀττικοῦ λεξικοῦ, ἔλεγε τὸ ἀμόργινον, λέγων. Ἀμόργιον ἔμπυρον βύσσινον. καὶ ὅτι ἀμόργιον σκεῦός ἐστιν ἀλιτηριώδικον, ἐξ οὗ καθάπερ ἐκ ἀμοργίδων λαμβάνομεν, ὡς ὁ καιρὸς τὸ ἀνταφήσει δηλοῖ. In eadem quoque ſententia fuere Heſychius, Pollux, Harpocration, Suidas, Phavorinus & alii.

[25] Βάλακρος ἐν Μακεδ.] Etiam alibi in vocibus hic ſcriptor Stephano adeſt. Vide in Δωρύλαιον & Ὀξύλιθον.

[26] Στράβων δωδεκάτῃ.] Innuit procul omni dubio hunc locum, ex quo & ſitum colliges. Ἐν ᾗ ἐστὶ καὶ παράλιος Λυκαονίας Φρυγία, καὶ ἡ περὶ Ἰσαύριον, καὶ τὰ ἑξῆς Ἀμόριον ἐπὶ Ἑλλήσποντον, καὶ Σαυάνδα. De ſitu præter Strabonem etiam lege Ptolemæum lib. cap.

[27] Νοτιάδος, Δορυλαεύς.] Neutrum horum gentilium reſpondet τῇ Ἀμορίδι. Pro Νοτιάδος reponendum, uti ex Stephano eſt manifeſtum, Νοτίου. Etiam Δορυλαεὺς non eſt hujus loci, & Stephani canones in voce Δορυλαεὺς formam gentilitiam, quæ huc applicari poſſet, nequaquam admittunt: quod ſi inde formaretur Δορυλαῖος: hoc examuſſim ſuo ſimili reſponderet.

[28] Πόλις Λιγυστικῆς.] Infra in eadem hac ſectione alia Italiæ urbem & promontorium & portum commemorat: ἔστι δὲ Γενούα ἄκρα ἐν λιμένι ἐν πόλει. Igitur gravius hoc nomine urbes in Italia collocat; ſed illarum, uti nec promontorii, nec portus, veteres aut recentiores geographi meminêre, & apud doctiſſimum Cluverium ne χαλκίδι quidem reperies; imo ut verum fatear, in antiquorum ſcriptis hactenus nihil mihi fuit obvium, quod aliqua colore huc referri poſſet.

[29] Ἄκρα Τορωναίων.] Inter Toronæum ſinum & Sagiticum promontorium eſt, quod Ampelus dicitur, ſi in mappis ſic magis ad Sagiticum ſinum, quam ad Toronæum extendere videtur. Hujus meminit Herod. in Polymnia: Οἱ δὲ ναυπηγοὶ ἁπαντες ἐκ Σίγδιος, πανυπερτάτω τῆς Ἀμπέλου ἀκρης ἐπὶ Κανασραῖον κόλπον. Heſychius ſimiliter hunc littoralem tractum Ampelum appellat: Λιγυστικὴ ἐστὶ πόλις Θρᾴκης ἡ Ἀμπελος.

[30] Ἄκρα Σάμου.] Memoria ſatis frequens hujus promontorii in antiquorum ſcriptis occurrit. vide Strabonem lib. XIV. & alios plurimos. Agathemerus lib. I. cap. II. Ἐπ' Ἀκρίτου τέσσαρα σταδ. καὶ Κορσίας ῥ', ἐπὶ Σαμίου Ἀμπέλου σταδίους λ'.

[31] Καὶ ἄλλη ἐν Κυρήνῃ.] Emendabat ἐν πόλει Salmaſius, ἐν τῇ Κυρηναίᾳ: Verum Clariſſ. Voſſius in Obſervationibus ad Melam, cui hac in re libenter aſſenſum præbemus, obtemperatam Epitomatoris lectionem retinet, manifeſte demonſtrans, ſæpiſſime ab antiquis Cyrenen pro Cyrenaica accipi. Nunc autem hoc nomine, magno Salmaſio gratis agimus, quod in Plinianis Exercitationibus ex Suida, cujus tamen nomen reticet, in Libya Ampelinas ſive Ampeliotas eſſe, demonſtraverit, ita enim ille pag. 27. ex lexicographo tranſcribit: Καὶ ἀναῦλος τὸ πῶν ὑπὸ πολλῆς τροφῆς αὔξων ἐστί. Καὶ οἱ Ἀμπελῖται δὲ τῶν Λιβύων λέγονται διὰ τὸ πολλὴν ἄμπελον φύειν. ὡς φησὶν Ἀλέξανδρος. Scribit Stephanus urbem in Cyrene eſſe ſuperiorem & inferiorem: de ſuperiori ſuſpicari licet in monte fuiſſe ſitam, nam montis hoc nomine videtur meminiſſe Heſychius: Ἄμπελος, ἡ μητρὸς τῶν ἄνω Μουσῶν. ἔνιοι ὄρος. Ἐνδοκιμεῖ δὲ, Λιγυστικὴ ἐστὶ πόλις Θρᾴκης, καὶ ἡ Ἄμπελος. Intendit quid de nomine Cyrenaico proferre, verum quin ejuſmodi mihi videntur mutili & hiulca nihil certi ſtatuo. Fortaſſe reponendum eſt: Ἀμπελος, ἡ μητρὸς τῶν ἄνω Μουσῶν ἔνιοι φασι Κυρήνην. Λιγυστικὴ ἐστὶ πόλις Θρᾴκης, καὶ ἡ Ἄμπελος.

[32] Ἀρτεμίτης δὲ δύο πόλεις φησί.] Voſſianæ ſchedæ Ἀρτεμίτης δὲ τὰς πόλεις τὰς ἄνω φησί. Quas hic Agratas ſuc-

ἄνω, πρὸς ᾗ κάτω. ἔστι δὲ Ἰταλίας ἄκρα, καὶ λιμὴν, καὶ πόλις. ὁ πολίτης, Ἀμπελῖνος, ὡς Ἀστωρῖνος, Ἀβακαινῖνος· [30] ὁ γὰρ τύπος τῶν Ἰταλῶν. τῶν δὲ λοιπῶν, δυνατὸν [31] Ἀμπελίτην εἶναι.

A tionem facit, & inferioris & superioris. Est præterea Italiæ promontorium & portus, & civitas, cujus civis Ampelinus dicitur, uti Astorinus, Abacænus: hæc enim Italorum forma est. Verum à reliquis locis Ampelites deduci posset.

Ἄμπη, πόλις πρὸς τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. [32] Ἡρόδοτος ἕκτῃ. τὸ ἐθνικὸν Ἄμπαῖος, ὡς Λαμπαῖος.

B AMPE, urbs ad mare rubrum, auctore Herodoto lib. sexto. Gentile Ampæus, sicuti Lampæus.

Ἄμυδων, πόλις Παιονίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀμυδώνιος, ὡς Καλυδῶνος Καλυδώνιος.

C AMYDON, civitas Pæoniæ. Gentile Amydonius, uti à Calydonis fit Calydonius.

Ἀμυθαονία, μέρος τῆς Ἤλιδος, ἀπὸ Ἀμυθάονος [34] τοῦ Κρηθέως, ὡς Ῥιανός.

AMYTHAONIA, pars Elidis, quæ ab Amythaone Crethei filio nomen habet, uti Rhianus perhibet.

D Ἀμύκλαι [35], πόλις Λακωνικὴ τῶν ἑκατὸν πόλεων, [36] ἣν Ἀμύκλας ὁ Λακεδαίμονος υἱὸς ἔκτισε. [37] κλίνεται δὲ Ἀμύκλα τὸ ἑνικὸν καὶ κλιτικῶς, καὶ Ἀμύκλαιος, καὶ Ἀμυκλαῖος. λέγεται καὶ Ἀμυκλίτης, ὡς Θηβαίτης. [41] ἔστι καὶ πόλις Ἀμύκλαιον ἐν Κρήτῃ, καὶ ἔρμα.

AMYCLÆ, urbs Laconica, una ex centum civitatibus, quam Amyclas Lacedæmonis filius condidit, cujus nomen in genitivo casu habet Ἀμύκλα & Ἀμύκλαιος, quemadmodum Simmias in Mensibus testatur.

Quem, Amyclantis filio occiso, populi vocitant.

E A voce Amyclæ deducitur gentile Amyclæus, & inde Amyclæensis, uti à Cretæus Cretæensis. Fœmininum ab Amyclæus est Amyclæa, & Amyclais. Dicitur quoque Amyclaïtes, uti Thebaïtes. Est præterea Amyclæum Cretæ urbs & statio.

AMY-

& qui eam vicerit, nemo hactenus testificatus est: scripsisse eum *Libyen* perhibet Apoll. Rhodii scholiastes ad lib. IV. observante Vossio in Syntagmate de Hist. Græc. Stephanum Agathæ Ἀλτὶς intelligere, nemo est qui non videat.

[30] Ὁ γὰρ τύπος τῶν Ἰταλῶν.] Variis in locis hoc inculcat, Italicum gentilia in ινος pleraumque definere. Hæc forma tamen & Siculis non est insulens, uti in voce Ἀβακαῖνος clare indicavi, ad quam etiam nostras observationes legito.

[31] Ἀμπελίτην εἶναι.] Scripturam hanc probam esse, nullus ego dubito: & sic hoc loco excudi curavimus, auctoribus Scholiis Vossianis & primis editionibus: Male enim habet Xylandri editio: πρὸς δὲ τοῖς λοιποῖς, δυνατὸν Ἀμπελίτην εἶναι. Forma Libyen & Ægyptia exigit, ut gentilia in ινος exeant, ut passim docet Stephanus, & præsertim in voce Ἄζιλις. Quod autem supra in Alexandrinæ verbis Ἀμπελῖτις Salmasius mutaverit in Ἀμπελῖνος, uti liquet in Plin. Ex. loco allegato, id quidem mihi temere à tanto viro videtur factum: nam variant gentilia, pro ut variant scriptorum patria. Phavorinus, qui, teste Stephano in Ἀλεξάνδρεια, de Cyrenaica urbe librum conscripsit, inde Ἀλεξανδρεῖνος formavit: Φαβωρῖνος δὲ ὁ περὶ τῆς Κυρηναϊκῆς πόλεως Ἀλεξανδρεινὸν φησι. Et sic hoc loco Ἀμπελῖνος integrum est: non tamen nego Libycum & Ægyptium chorobatem Ἀμπελίτην postulare, uti à Καινοῦς deducitur Καινίτης, & ab Ἀλεξάνδρεια Ἀλεξανδρίτης.

[32] Ἡρόδοτος ἕκτῃ.] Hunc locum nostri reliquit: Εὐτυχὴς ὁ ζωγράφος τὴν Μιλησίων ἔγραψε εἰς Σοῦσα. βασιλεὺς δὲ ἐστὶν Δαρεῖος, ὃς τὸν νεὼ τὸν ἐν Βραγχίδῃσι κατέκαυσε ἐπὶ τῇ ἐπιγραφῇ ταυτῇσι χαλκοῦν ποιήσας, ὡς Ἀμπὶ πόλι παρ' ὃν Τίγρης ποταμὸς παραῤῥεῖ, ἐς θάλασσαν ἐκβάλλει. Editiones quas consulere licuit, confidenter legunt Ἀμπὶ πόλι; mallem tamen auctoritate Stephani Ἀμπὶ πόλει. Sed hic aliud ulcus latet: sunt hæc verba aut infeliciter corrupta, aut Herodotus summum geographiæ imperitiam prodidit, nam quid Tigris cum mari rubro? Non audeo tamen pro Τίγρης legere reponere, & nisi quis ita fecerit, nullam huic loco medelam adferet, uti alias docebimus.

[33] Ἀμυδών, πόλις Παιονίας.] Eustathius in continentariis ad Iliad. B. pag. 360. hujus urbis ex Stephano videtur mentionem fecisse. Vide etiam in voce Ἀστεῖος.

[34] Τῆς Κρηθέως.] Tetigerunt mythologi Cretheum Amythaonis patrem fuisse: Vide Paus. in Eliacis prior. & Apollod. lib. 1.

[35] Ἀμύκλαι, πόλις Λακωνική.] Manifesta satis, quæ à geographis & historicis de Amyclis sunt annotata: non possum tamen, quin hoc transferam elegantissimum locum ex lib. V. Polyb. ubi situm & amœnitatem accuratissime describit: Αἱ δὲ Ἀμύκλαι κατοικίαι, πόσης ἐπὶ τῆς Λακωνικῆς χώρας εὐδαιμονέστατόν, καὶ κάλλιστον τόπον. κεῖται δὲ τῆς Λακεδαίμονος ὡς ἐπὶ σταδίους ἑβδομήκοντα. ἐπὶ θαλάττῃ δὲ τῆς πόλεως ἐστὶν ὁ τόπος. ἐπιφανείας δὲ τῆς τοιαύτης ἐπιλαμβάνεται κατὰ τὸν τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ λιμένα. καίτοι δὲ τῆς πόλεως ὑπὸ τοῖς ὄρεσι τοῖς ἐπιλαμβάνουσι κειμένης.

[36] Ἣν Ἀμύκλας ὁ Λακεδαίμονος &c.] Lege Pausaniam in Laconicis circa libri initium.

[37] Κλίνεται δὲ ὁ Ἀμύκλα τὸ ἑνικὸν τῆς αἰτιατικῆς, καὶ Ἀμύκλαν.] Prima ἕκλισις apud Pausaniam lib. jam citato aliquoties occurrit: Ἀπῆσαν δὲ Ἀμύκλαν, ὡς Ἀργείων τῶν ἀφ' ἑστίας τῶν Ἀμύκλας ἀπόντων, καὶ ὕστερον ἐς Κυνόσουρα, Ἀργείων πλείστους ἀπολομένους, ἀφίκοντο ἐς ἄμυναν. Huc etiam referri possunt verba Eustathii ex commentariis in Hom. pag. 295. Ἀμύκλαν δὲ μέν φασι τὴν ἐκτισθεῖσαν ὑπὸ Λακεδαίμονος ἐκ Σπάρτης. Ἀπέλλων δὲ ὁμοῦ, ὡς εἴρηται. διὸ Ἀμύκλας ὁ Λακεδαίμονος ἐκ Σπάρτης ἐκβληθεὶς, ἐς Ἀμύκλας ἦλθε. ἐς δὲ τὸ ἑξῆς ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ Ἀμύκλα, ἔστι καὶ Ἀμύκλαι. ἔστι δὲ καὶ Ἀμύκλαιον πόλις τῶν τοιούτων, Ἀμυκλαίων. ἔστι δὲ καὶ Ἀμυκλαῖος, ἐξ οὗ ὁ Ἀμυκλαιεύς. Ἔστι δὲ ὁ Ἀμύκλαιος πόλις ἐν Κρήτῃ ὁ ἔρμα. Hunc locum ab Eustathio esse transcriptum ex nostro, non est quod lectori multis persuadeam.

[38] Ὡς Σιμίας ἐν μησίν.] Hujus poetæ nomen in Palatinis codd. duplici M erat exaratum, ὡς Σιμμίας ἐν μησὶν, eique proba lectio, cum passim apud alios nomen ita scriptum occurrat.

[39] Ὡς Κρητικός. Κρητικὸς.] Vide in vocabulo Ἄλσος Ἀμφιλοχικὸν, & nostros ad illum locum commentarios.

[40] Καὶ τὸ Ἀμυκλαῖον τῆς Ἀμυκλαίου.] Pessime mihi Vossianæ scheliæ exhibuerunt: καὶ τὸ Ἀμυκλαῖον τῆς Ἀμυκλαίου.

[41] Ἔστι δὲ πόλις.] Sic reciprimus ex Vossiano codice, pro ἔστι πόλις Ἀμύκλαιον, sicuti in aliis editionibus erat ex-

Α Μ Υ Μ Ν Ο Ι, ἔθνος Ἠπειρωτικόν. [47] Ῥιανὸς * λέγει Ἀμυμναῖος, καὶ Ἀμυμναία.

Α Μ Υ Ν Τ Α Ι, ἔθνος Θεσπρωτικόν.

[47] - - - μένος πρέσπιος Ἀμύντης.

καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῶν Ἠπειρωτῶν πολιτείᾳ.

Α Μ Υ Ρ Γ Ι Ο Ν, πεδίον Σακῶν· [44] Ἑλλάνικος Σκύθας. [45] τὸ ἐθνικὸν Ἀμύργιος, ὡς αὐτὸς φησιν.

Α Μ Υ Ρ Ο Σ [46], πόλις Θεσσαλίας, [47] ἀπὸ ἑνὸς τῶν Ἀργοναυτῶν·

- - - πολυβότρυος [48] αὖτ' Ἀμύροιο.

[49] καὶ πο * ηλυκὸν· [50] ἀδήλου δὲ τὸ Ἡσιόδειον.

[51] Δωτίῳ ἐν πεδίῳ πολυβότρυος αὖτ' Ἀμύροιο.

τὸ ἐθνικὸν Ἀμυρδός, [52] ὡς Καμπανὸς Καμπανεύς. καὶ τὸ κτητικὸν, Ἀμυρτικός· καὶ Ἀμυρτὶς τὸ θηλυκόν. Εὔπολις δ' Ἀμύρους αὐτοὺς λέγει, πλησιοχώρους τῆς Μελοσσίας. ὅθεν τοῦτο καὶ Ἀμυραίους λέγουσι. [53] Σωσίβιος δ' ἐν τοῖς γενεαλογικοῖς, ὅτι ὕστερον ἐκάλεσαν Ἑορδοί. ὕστερον δὲ Λέλεγας αὐτοὺς, καὶ Κένταυρους, καὶ Ἱπποκενταύρους. καὶ τὴν πόλιν [54] Ἀμυκλικὴν καλεῖ.

Α Μ Φ Α Ν Α Ι, πόλις Δωρικὴ· Ἑκαταῖος ἐν πρώτῃ Ἠπειρωτικῶν. Θεόπομπος

A AMYMNI, gens Epiroetica, cujus Rhianus meminit. Gentile Amymnius. Dicitur quoque Amymnæus & Amymnæa.

AMYNTÆ, gens Theſprotica.

- - - *Robur ſpirantes Amyntæ.*

B Et Ariſtoteles in Epirotarum Politia.

AMYRGIUM, Sacarum campus, quem Hellanicus Scythis attribuit. Gentile Amyrgius, uti idem perhibet.

AMYRUS, urbs Theſſaliæ, quæ ab Argonauta quodam nomen accepit.

- - - *E regione uvarum feracis Amyri.*

Urbis nomen fœminino genere effertur. In Heſiodi verſu incertum eſt.

Dotio in campo è regione uvarum feracis Amyri.

Gentile Amyrenſis, uti Caminus Camirenſis, D Poſſeſſivum Amyreïus, & fœmininum Amyreïs. Verum Eupolis incolas Amyros appellat, & Moloſſiæ vicinos ſcribit: Unde etiam Amyrræi nominantur. Sed Suidas in Genealogiis refert, Eordos, poſtea ipſos Leleges, Centauros & Hippocentauros nominatos fuiſſe. Urbem ipſam Amyricam nuncupat.

AMPHĂNÆ, urbs Dorica, cujus meminit Hecateus libro primo Genealogiarum. Theopom-

cuſum. Euſtathius, loco jam citato, etiam hujus civitatis, fortaſſis ex Stephano, mentionem facit.

[47] Ῥιανὸς. * λέγει Ἀμυμναῖος.] In omnibus vulgatis codicibus hic locus circumfertur mutilus, & ex MSS nullum omnino auxilium. Poſſet tamen, uti tentavit Salmaſius sá eram filii Stephani, hoc modo in integrum reſtitui atque ſupplèri: Ῥιανὸς. τὸ ἔθνικὸν, Ἀμύρνιος. λέγει δὲ Ἀμυρναῖος, καὶ Ἀμυρναία.

[45] Ms. Σκύθαις Ἀμύντην.] Corrupte in omnibus MSS & vulgatis legitur: μὲν Σκύθαις Ἀμύντην.

[44] Ἑλλάνικος Σκύθας.] Cenſet Xylander pro Σκύθας reponendum eſſe Σκύθῃσι, quo titulo Stephanus in voce Ἀμφίκαια quendam Hellanici tractatum citat. Lubet tamen à Xylandro hic in re diſſentire, & cum Salmaſio legere: Ἑλλάνικος Σκύθῃσι, quaſi alii Scis, Hellanicus vero Scythis, campum hunc annumerarent.

[45] Τὸ ἐθνικὸν Ἀμύργιος.] Amyrgiorum meminit Herodotus lib. VII: τούτους δὲ ἔφερον Σκύθαι Ἀμυργίους, Σάκας ἐόντας. Οἱ δὲ Πέρσαι πάντας τοὺς Σκύθας καλέουσι Σάκας.

[46] Ἄμυρος πόλις Θεσσαλίας.] Urbem & fluvium hoc nomine in Theſſalia commemorat Apoll. Rhodii ſcholiaſtes ad lib. I: Ἄμυρος· Θεσσαλίας ποταμὸς ἐκρέων, μεθ' ὃν Μαλιέων κτίσμα. ἀφ' οὗ πεδιὰς ἐπώνυμος λέγεται Ἄμυρος τῆς ἐφ' Ἑπτάπορον. ἔστι δὲ καὶ πόλις αὐτόθι. Fluvii etiam meminit Val. Flaccus lib. I:

- - *Valliſſe putabant*
Dolopeïa bella,
Ferrumque magni Amyron cæruleæ quæſitum per oras
Æquora. - - - - - -

[47] Ἀπὸ ἑνὸς τῶν Ἀργοναυτῶν.] Apollonium Rhodium, Apollodorum, Hygnum & Val. Flaccum catalogum omnium Argonautarum pertexiſſe, omnes norunt, qui horas literas de limine ſalutarunt: ſed *Amyrum* hunc inter illos recenſeri, non video.

[48] Αὖτ' Ἀμύροιο.] Xylandrum ſequimur. Priores editiones corruptiſſime exhibent, αὐτομάροιο, & libri ſcripti. αὐτόμαροιο. Caſaubonus in ſuis ad Strabonem commentariis emendat, αὖτε Ἀμύροιο, addens ſe nolire, quid ſit αὖτ' Ἀμύροιο. Exiſtimo ego, ſcripſum eſſe pro αὖτε Ἀμύροιο, id eſt ἀντικρὺ, contra, è regione: tali enim ſignificatu τὸ

nicum reperitur apud Dionyſ. de ſitu orbis, ubi refert Rhodum ex adverſo ore Ægyptiæ ſitam eſſe:

- - - - Αὐτὰρ ἐπ' ἴζης
Λιβυστίδος Ῥόδος ἐσθλὴ, τηλοῦσα πόλις ἀνδρῶν.

[49] Καὶ πο * ηλυκὸν.] In omnibus editionibus hic locus hiulcus conſpicitur. In ſchedis Voſſianis locum non obſervavi, in his enim erat exaratum: ἡ πόλις ηλυκὸς: & ſimili modo Salmaſius in cod. Palatino invenit. Legendum fortaſſis: ἡ πόλις ηλυκὰς, quo dicendi genere Stephanus paſſim utitur.

[50] Ἀδήλου δὲ τὸ Ἡσιόδειον.] Niſi his apud Strab. lib. XIV, hoc Heſiodi carmen legeretur, ſtarem à partibus magni Salmaſii, cenſentis hîc mendum latere, & pro οὐ, quod omnes vulgati ſervant, ἡ legendum. Queſti incertum eſſet an Heſiodo an vero alii poetæ attribui deberet, nam in antiquorum manibus verſibatur poëma inſcriptum Ἀμύρου, incerti auctoris, quem tamen alii Heſiodum, alii vero Cercopem Mileſium exiſtimaverunt, uti pag. 4. luculenter demonſtravimus. Verum candide meam lectori opinionem aperiam, ſcilicet Stephanum hîc verbis indicare voluiſſe, non ſatis manifeſte ex hoc carmine liquere, quo genere Heſiodus τὸν Ἄμυρον uſurpaverit.

[51] Δωτίῳ ἐν πεδίῳ &c.] Locum integrum ex Strabone huc tranſcribam:

Ἠ ὅτε Δηϊόπης ἰφθὲς τείχισμα κραναὴς,
Δωτίῳ ἐν πεδίῳ πολυβότρυος αὖτ' Ἀμύροιο,
Νήψαν Βοιβηΐδ' ἀμφὶς πόλιν πεδίοιο λάβοντο.

[52] Ὡς Καμπανὸς Καμπανεύς.] Sic libri editi omnes: ſed ſuo loco Stephanus exhibet, Καμπανὸς Καμπανός.

[53] Σωσίβιος ἐν τοῖς γενεαλογικοῖς.] Lexicographum, Stephani ætate multo inferiorem, cave intelligas. Ejuſdem ſcriptoris noſter meminit in Δευλίνη, verum libri index ita reſtituitur: Καὶ Σωσίβιος δέ φησι, Φυγοῦσαι Δῖος ἰερὸν ὄρος ἐν Θεσσαλίᾳ.

[54] Ἀμυκλικὴν καλεῖ.] Polybius lib. V. campi Amyclæi meminit, quem collocat ultra Demetrienſes & Pharſalios, in quem ſæpius Ætoli populabundi invadebant: Πολλάκις γὰρ ἐποιοῦντο τὰς κατὰδρομὰς, ἐπὶ τὸ κοῖλον Ἀμυκλικὸν.

πομπὴ Ἀμφαναίαν αὐτὴν καλεῖ, ἐν πέμπτῳ A pompus eam in libro v. Philippicorum Amphaneam appellat. Est item Theſſaliæ caſtellum, cujus gentile conſimiliter Amphanæus & Amphanæenſis dicitur.

φιλιππικῶν. ἔστι καὶ χωρίον Θεσσαλίας. ὁμοίως τὸ ἐθνικὸν Ἀμφαναῖος, καὶ Ἀμφαναιεύς.

ΑΜΦΑΞΙΟΝ [11], δύο μέρη λόγου, πλησίον. τὸ ἐξ αὐτοῦ, Ἀμφαξίτης· Στράβων B ἕκτῃ.

AMPHAXION, duæ partes nominis fluvius. Inde nomen Amphaxites deducitur, auctore Strabone libro ſeptimo.

ΑΜΦΕΙΑ, πόλις Μεσσήνης· [56] Παυσανίας πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀμφεύς. καὶ ὁ τόπος δὲ Ἀρκάς, ὡς τὸ Ἠραιεύς.

AMPHIA, civitas Meſſeniæ, cujus meminit Pauſanias lib. quarto. Gentile, Amphenſis. Eſt enim forma Arcadica, ut Heræenſis.

ΑΜΦΙΓΕΝΕΙΑ, πόλις Μεσσηνιακὴ· C [57] Στράβων ὀγδόῳ. ἔστι δὲ κατ' μὲν Ἀπολλόδωρον, τῆς [58] Μακιστίας· κατὰ δὲ Ἀντίμαχον, τῆς Μεσσηνίας. ἔχει δὲ ἡ πόλις Λητοῦς ἱερόν. [59] φασὶ γάρ, ἔτι ἐκεῖ παραγενομένην Λητὼ, τεκεῖν τὸν Ἀπόλλωνα. [60] Μενέλαος δέ φησι, D καὶ Ἀμφιγένειον εἰρῆσθαι. τὸ ἐθνικὸν Ἀμφιγενιάτης, [61] διὰ τὸ Πελοποννησίαν χαρακτῆρα, ἢ Ἀμφιγενής.

AMPHIGENĪA, urbs Meſſeniæ, auctore Strabone libro octavo; ſed ſecundum Apollodorum Maciſtiæ eſt, & ſecundum Antimachum Meſſeniæ. Habet hæc urbs Latonæ templum, & inde, uti ferunt, nomen accepit, quod Latona eo adveniens, Apollinem ibi pepererit. Refert Menelaus etiam Amphigenium dictum fuiſſe. Gentile, Amphigeniates, propter Peloponneſiacam dicendi formam, ſive Amphigenenſis.

ΑΜΦΙΔΟΛΟΙ, πόλις τῆς Τριφυλίας. καὶ οἱ πολῖται ὁμοίως, ὡς Θούριοι, καὶ [62] Θαυ- E μακοὶ, καὶ Λεοντῖνοι, καὶ Δελφοὶ, ὅτως Ἀμφίδολοι.

AMPHIDŌLI, oppidum Triphyliæ, cujus oppidani eodem gaudent nomine, quemadmodum Thurii, & Thaumaci, & Leontini & Delphi, neque aliter Amphidoli.

ΑΜΦΙΚΑΙΑ, πόλις Φωκίδος. [63] Παυσανίας δεκάτῃ. ὁ αὐτὸς Ἀμφίκλειαν εἶπεν. [64] ὁ πολίτης, Ἀμφικαεύς. F

AMPHICÆA, urbs Phocidis, auctore Pauſania libro decimo, qui eam quoque Amphicleam nominavit. Civis Amphicæenſis dicitur.

Ἀ Μ-

Α Μ-

[11] Ἀμφ' Ἄξιον, δύο μέρη λόγου, πλησίον.] Longe aliter hæc verba in codice Voſſiano concipiuntur: Ἀμφαξίων, δύο μέρη λόγου, πόλις. τὸ ἐξ οὗ Ἀμφαξίτης. Hic vides vocem eſſe compoſitam, & de urbe mentionem fieri: verum neutra lectio, neque vulgata neque ſcripta, mihi videtur approbanda: nam aut fluvium aut urbem hoc nomine fuiſſe, verum teſtimonio nemo eviscet. Regiones & rudem fluminibus adjacentes, ſæpius ab iiſdem denominationem ſortiri, unicuique notius eſt, quam quod dicere debeamus in noſtro Belgio Gigantium Mosellanum Scheldanum: à fluviis per illos tractus decurrentibus, nomina accepere. Adeo ut cenſeam, hoc loco debere intelligi tractum quendam, Axio adjacentem, non vero fluvium neque urbem; quisque ab aliis ſcriptoribus non Ἀμφ' Ἄξιον ſed Ἀμφαξίτης appellabatur: quod dico inductus teſtimonio Straboniz, ita enim in epitome libri ſeptimi legimus: Ὅτι τοῦ Πίνδου ἐστὶν μακρὸν ἀπόσπασμα, φύσαντος εἰς μῆκος εὐθύ, πρωφὲς ἐπὶ θάλατταν. ἔχει δὲ λόφους, ἀπὸ ἀνίσου, ἐξ ὧν ὁ Ἀξιὸς πολυμιγὴς ῥεῖ. τοῦ δὲ λόφου πλησίον ὁ Ἄξιος ἐπὶ πολὺ παράλληλον κεῖται τῷ πελάγει. εἶτα ὁ Ἄξιος, ἀναστρέφων πρὸς τὰ βορειότατα ἐκ τοῦ Ἀμφαξίτου χώρου. His etiam Ptolemæus lib. III. cap. XIII. Amphaxiädis meminit, quæ circa Axium in Macedonia regio eſt, & Polyb. lib. v. Verum per me quoque licebit, vulgatam hujus vocabuli lectionem integram ſervare, cum conſtanter omnes libri ita legant, & ſimili modo una ex Fœderati Belgii provinciis Ouwerlandien appelletur.

[56] Παυσανίας πρώτῳ.] Quia Pauſanias oppidi ſitum accuratiſſime deſcripſit, ejus verba ex libro quarto hoc tranſcribere libuit. Ἡ δὲ Ἀμφεία ἀπέχει τῆς Λεπρεατικῆς πόλεως μικρὸν ὑπὲρ Μακιστίου, μυριάδι δὲ ἐλάσσονι μιᾶς, ἐπὶ λόφου δὲ ὑψηλοῦ κεῖται, καὶ κύκλῳ πανταχῆ τείχη ἔχουσιν.

[57] Στράβων ὀγδόῳ.] Procul dubio ad hunc Straboniſ locum reſpicit: Καὶ Ἀμφιγένεια δὲ ἡ Μακιστίας ἐστὶ πόλις ἐν Τριφυλίᾳ, ἔνθα τὸ τοῦ Λητοῦς ἱερόν. Sequitur Apollodori ſententiam Strabo, etiam Amphigeniam Maciſtiæ attribuens.

[58] Μακιστίας.] In Aldina & Florentina editione corruptiſſime legitur, τῆς Μεσσηνίας, quod Straboniſ auctoritati repugnat.

[59] Φασὶ γάρ, ἔτι ἐκεῖ παραγενομένην Λητὼ, τεκεῖν τὸν Ἀπόλλωνα.] Non puto hunc locum eſſe vitii plane immunem: fortaſſis legendum hunc in modum: φασὶ γὰρ, ἔτι ἐκεῖ παραγενομένην Λητὼ ἔτεκεν τὸν Ἀπόλλωνα. Vel ſi expungas τὸ ἔτι, legendum erit: φασὶ γάρ, ἐκεῖ παραγενομένην Λητὼ, τεκεῖν τὸν Ἀπόλλωνα.

[60] Μενέλαος δέ φησι, καὶ Ἀμφιγένειον εἰρῆσθαι.] Ita repoſuimus auctoribus libris manu exaratis. Peſſime vulgati codices exhibebant: Μενέλαος δὲ φησι, καὶ Ἀμφιγένειον εἰρῆσθαι. Nos antiquam & veram lectionem revocaſſe, etiam Euſtathii teſtimonio confirmare poſſumus, ita enim ille ad Iliad. B. pag. 297. Ἡ δὲ Ἀμφιγένεια, παρ' ὃν ὁ ἐθνικὸς λέγεται τὸ Ἀμφιγένειον, πολίχνιόν ἐστιν Ἀμφιγενιατῶν ἡ Ἀμφιγενής. ἐκ δὲ Λητοῦς ἱεροῦ, ἔνθα φασὶν ἐκεῖ Λητοῦς παραγενομένης, τεκεῖν Ἀπόλλωνα. Quis hic Menelaus fuerit, lege in voce Ἀγαία.

[61] Διὰ τὸ Πελοποννησίαν χαρακτῆρα.] Sic vulgati cannes: Liber Voſſianus: Διὰ τὸ Πελοποννησίων χαρακτῆρα. Sed res eadem redit, quocunque modo legeris.

[62] Θαυμακοί.] Nihil ad rem facere videtur hæc vox; quia οἱ πολῖται ὁμοίως τῇ πόλει ſunt appellandi. Θαυμακία urbs eſt Magneſiæ, cujus incolæ Θαυμακοὶ dicuntur Stephano & Euſtathio. Sed Ἀμφίδολοι eſt nomen urbis, & πολῖται ὁμοίως appellantur. Eadem etiam ratio in multis aliis obtinet, ut in Δελφοὶ, Δίφροι, &c.

[63] Παυσανίας δεκάτῃ. ὁ αὐτὸς Ἀμφίκλειαν εἶπεν.] Nuſquam hoc oppidum à Pauſania Ἀμφίκαια, ſed paſſim Ἀμφίκλεια dicitur. Οὐδὲν δὲ ἧττον ἐν τοῖς Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ ἐξηγητοῦ. πειστέον τοῖς Ἀμφικλείαν λεγουσιν ἐν τῷ ἐπιγράμματι τῷ ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ, καὶ Ἠρόδοτος δὲ Ὀφιτείαν ἐκάλεσεν, ἐν οὐδενὶ πω ἀκούσαντος Ὀφίτου πόλεως, ἀλλὰ δὴ Χαιρώνειαν, καὶ Ἐλάτειαν, καὶ Τάναγραν, καὶ Ἀμφίκαιαν &c.

[64] Ὁ πολίτης, Ἀμφικαεύς.] Non utitur hoc gentili Pauſ-

Α᾽ΜΦΙ᾽ΛΟΧΟΙ [67], πόλις [68] Α᾽καρνανίας, ὁι ἓ [67] Α᾽μφιλοχικὸν Α᾽ργος καλοῦντες [68] ἀπὸ Α᾽μφιλόχου τοῦ Α᾽μφιάρεω, [69] καὶ Α᾽μφιλοχία ἡ χώρα. [70] ὁι πολῖται Α᾽μφίλοχοι, καὶ Α᾽μφιλοχῖται, ὡς ἓ Α᾽μφιλοχικὸν Α᾽ργος.

A AMPHILOCHI, urbs Acarnaniæ, etiam Amphilochicum Argos dicta: nomen accepit ab Amphilocho Amphiarai filio. Regio etiam Amphilochia dicitur. Cives appellantur Amphilochi & Amphilochici, ab Amphilochico Argo.

Α᾽ΜΦΙΜΑ᾽ΛΛΙΟΝ, πόλις Κρήτης, ἀπὸ Α᾽μφιμάλλου. ὁ πολίτης, Α᾽μφιμαλλιεύς, ἡ Α᾽μφιμάλλιος. [71] λέγεται καὶ Α᾽μφίμαλλα. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Α᾽μφιμαλλαῖος.

B AMPHIMALLIUM, oppidum Cretæ, quod ab Amphimallo nomen habet. Oppidanus Amphimallensis sive Amphimallius. Dicitur quoque Amphimalla, & gentile Amphimallæus.

Α᾽ΜΦΙ᾽ΠΟΛΙΣ, [72] πόλις Μακεδονίας καθὰ Θρᾴκην, [73] ἣ πρὸς ἑσπέρα ὁδοῦ σταδίοις [74] κειμένη τῷ Μυρκίνῳ, καὶ Η᾽ιόνα. Α᾽μφίπολιν δὲ, διὰ τὴν περίῤῥοιαν τοῦ Στρυμόνος, ὡς Θουκυδίδης ἱστόρηκε. σταδίοις δὲ [73] καὶ Κράδεμνα, ἓ Α᾽νάδρομος. Ἔστι καὶ πόλις Συρίας,

C AMPHIPOLIS, urbs Macedoniæ juxta Thraciam, quæ olim Novem viæ vocabatur. Referunt hanc urbem etiam Myrcinum & Eionem, & Amphipolim, quod eam amnis Strymon circumfluat, dictam esse, uti perhibet Thucydides libro quarto. Appellabatur etiam Cradamna & Anadræmus. Est item

D Syriæ

Paulinias, sed multis in locis libri decimi formavit Α᾽μφιλοχικὸς à voce Α᾽μφίλοχος, ita enim ille: Λέγεται δὲ καὶ τοῦ Α᾽μφιλοχικοῦ, μοῖραν τινὰ σφίσι τῆς γῆς τῶνδε ἓ βασιλεὺς ἀποδεῖξαι σφίσι κτλ.

[67] Α᾽μφίλοχοι, πόλις Α᾽καρνανίας &c.] Ita Clarissimus Vossius in observationibus ad Melam ex libris antiquis hunc locum supplevit, qui in vulgatis exemplaribus mutilus circumferebatur; nam hunc in modum exhibebant: Α᾽μφίλοχοι, καὶ Α᾽μφιλοχικοὶ, ὁι ἓ Α᾽μφιλοχικὸν Α᾽ργος. Ita itaque lectio habebat, quod Græci dicunt, κλῖναι: nam sensum ex verbis exsculpi nemo poterat. Urbis nomen à nostro πλεοναστικῶς effertur, contra auctoritatem omnium scriptorum, tam Græcorum quam Latinorum, uti infra fiet manifestum.

[68] Α᾽καρνανίας.] A plerisque auctoribus Amphilochicum Argos Acarnaniæ accensetur. Scylax Caryandensis ab hoc oppido Acarnaniam exorditur, ita enim ille: Μετὰ δὲ Α᾽μφιλοχίαν Α᾽καρνανία ἔθνος ἐστὶ, καὶ πρῶτη πόλις ἀπὸ τῆς Α᾽ττικῆς τὸ Α᾽μφιλοχικὸν, καὶ Εὐρυτὰν, καὶ Οἰνιάδαι οἱ καὶ Γαρρεῖς. Secundum Polybium in excerpt. Legat. cap. XXVIII, dibabat Argos Amphilochicum ab Ambracia centum & octuaginta stadia: πεφυκυῖαν δὲ ἀπὸ τῆς Α᾽ργους τοῦ καλουμένου Α᾽μφιλοχικοῦ σταδίους ἑκατὸν ὀγδοήκοντα μάλιστα τῆς Α᾽μβρακίας μᾶλλον τοῦτο.

[69] Α᾽μφιλοχικὸν Α᾽ργος.] Hæc tritissima est appellatio & passim in antiquorum scriptis obvia, numero pluralivo nusquam effertur. Dicitur à Pomp. Mela lib. II. cap. III. *Argia Amphilochis*, uti olim emendavit Clar. Vossius. *In Epiro nihil Ambracio sinu nobilius est. Facit sinus, qui angustis faucibus, & quæ minus mille passibus pateant, grande pelagus admittit. Faciunt urbes quæ assident; Actium, Argia Amphilochis, Ambracia &c.*

[70] Γ᾽ἀπὸ Α᾽μφιλόχου τοῦ Α᾽μφιαρέω.] Urbem condidisse Amphiaraum & ab eo nomen accepisse luculenter testatur Thuc. lib. II. hisce verbis: Α᾽ργος τὸ Α᾽μφιλοχικὸν, καὶ Α᾽μφιλοχίαν πᾶσαν ἔσχεν ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἀναστήσαντος ἐκ τῶν ἰδρυσαμένων τὴν τοῦ Α᾽ργους πολιτείαν. Α᾽μφίλοχος ὁ Α᾽μφιαράου ἐν τῇ Α᾽μβρακιωτικῇ κτίλῃ ἀφανισμῷ τῷ ἐωυτοῦ πατρίδι Α᾽ργος ἀνοικίσας, καὶ διὰ τὸ πόλις αὐτοῦ μεγίστη τῶν Α᾽μφιλοχίων. Verbatur Scamnus Chius in eadem cum Thucyd. opinione, nam sic ille:

- - - - Εἶτ᾽ Α᾽μφιλοχικὸν
Α᾽ργος ἱκάνομεν. τῶνδε δὲ κτίσσατο δοιοὶ
Α᾽μφίλοχος υἱὸς Α᾽μφιαράου μεγαθύμου.

Vide etiam hac de re Strabonem libro VII. qui cum Thucydide consentit, & ejus testimonium in medium producit. Apollod. lib. III. de origine Deorum neque Thucydidem neque alios sequitur, nam non statuit Amphilochum Amphiarai filium, sed ex Alcmæone nepotem facit.

[71] Καὶ Α᾽μφιμάλλιον ἡ χώρα.] Vide locum Thucydidis commentario præcedente allegatum.

[72] Οἱ πολῖται Α᾽μφίλοχοι.] Sic oppidani & oppidum eodem, juxta Stephani opinionem, nomine gauderent: verum de urbis appellatione hac non est manifestum. Passim Strabo hoc voce utitur, ut lib. VI: Εἰς Α᾽μφίλοχον ἓ Α᾽καρνανίας. Et lib. VII: Η᾽πειρῶται δ᾽ εἰσὶ ἓ Α᾽μφίλοχοι. Polyb. lib. XVII: Ἔτι δὲ τῶν Α᾽μφιλόχων, ὧν ἦν Ε᾽ύαιος. Verum Hub. Goltzius ΑΜΦΙΛΟΧΙΩΝ in antiquo numismate percussum vidit.

[73] Λέγεται ἓ Α᾽μφίπολιν.] Strab. lib. X. maritimam appellat, & Plinius lib. IV. cap. XII. urbem hoc nomine agnoscit. Facile mihi persuadeo ad mare fuisse sitam, cum Ptolemæus lib. III. cap. XVII. de Amphipoli sine mentionem facit. Apud Dicæarchum occurrit Amphimela, sed ibi Α᾽μφίπολιν referibendum est.

- - - - Εἶτ᾽ ἐπέβημεν
Κυδωνίης, Α᾽μφίπολίν τε καὶ Μακεδόνων,
Οὖρός τε Διὸς Ξενίου ἐπὶ δύσιν ἡμὰς ἔφερεν.

[74] Πόλις Μακεδονίας καθὰ Θρᾴκην.] Ad Strymonem fluvium sitam esse hanc urbem, inferius docet Epitomator. De situ consulendi sunt Thuc. Scylax, Strabo, Ptolemæus, Constantinus Porphyrog. & alii.

[75] Η᾽ τις ἑσπέρα ὁδοῦ ἐγένετο.] Ita antiquis temporibus urbem fuisse appellatam, satis est manifestum ex Polyæno, apud quem lib. VI. ita est legendum: Α᾽γνων Α᾽γνωνίδου ἄρχοντος, ἐκλείπων βασιλεὺς τὰς κωλυσούσας διὰ τῆς Στρυμόνος. Tempore Agnonis erat pagus, & uti ex eodem stratagemate discimus, ab ipso fossa & vallo munichatur, & alio nomine Amphipolis dicebatur.

[76] Κειμένη τῷ Μυρκίνῳ καὶ Η᾽ιόνα.] Codd. scripti exhibent: κειμένῃ δὲ Μυρκίνῳ καὶ Η᾽ιόνα. Μυρκίνα hic nihil ad rem facit; nam maris rubri insula est, cujus Stephanus alibi ex Marciano meminit. Clarissimus Vossius, optime, uti solet, repositi Μύρκινον, & luculenter ostendit. Stephani Epitomatoem ex Thucydide, quem testem adfert, misserrime excutere: nam hoc palam falsum est, Amphipolin Myricen aut Murcinum fuisse appellatam, cum revera ab Amphipoli diversum sit oppidum, quemadmodum disserte testatur Thuc. ubi inquit: τὰ δὲ νῦν τεῖχη Α᾽μφίπολιν ἐξέτεινεν. καὶ Μύρκινός τε αὐτῆς ἀπῴκιζεν Η᾽δωνικὴ πόλις. Item alibi, ubi Prusiadæ copias enumerat: καὶ Μύρκινος, καὶ Χαλκιδικαὶ πόλεις πλεῖσται ἄλλαι, αἱ πρὸς τῷ Α᾽μφιπόλει. Sed etiam Eionem alium esse ab Amphipoli, idem Thucydides declarat, qui hanc maritimum esse ait emporium: nam Amphipolis magis mediterranea est, & viginti quinque stadiis inde abest. Hæc sunt ejus verba: ἀφικόμενοι δ᾽ ἐς τὴν Η᾽ιόνα, διὰ παντὸς ἔτι ἐφ᾽ ἑαυτῶν ἐποιοῦντο τὸν πόλεμον, διὰ Α᾽μφίπολιν Α᾽θηναίων ἀπόῤῥωθεν. Quid illis verbis aut clarius aut distinctius dici potuerit, ego non video.

[77] Καὶ Κράδεμνα, ἓ Α᾽νάδρομος.] Ex ipso Thucydide, quem auctorem citat, ratio ipsa & veritas Stephanum jam crassis atque falsi convicerunt. Quoniam autem de hisce

συρίας, ἀπὸ τῶ Εὐφράτη, κτίσμα Σελεύκου. καλεῖται δὲ [76] ἀπὸ τῶν Σύρων Τέρμεδα. πολίτης, Ἀμφιπολίτης.

A Syriæ oppidum ad Euphratem, à Seleuco conditum, vocatur autem à Syris Turmeda. Gentile, Amphipolita.

ΑΜΦΙΣΣΑ [77], πόλις Ὀζόλων Λοκρῶν. ἐκλήθη δὲ [78] διὰ τὸ ἐμπεριέχεσθαι πᾶσι ὄρεσι πᾶσι ἀφεστηκόσι. ἀφαγώγως δὲ, ὡς ἀπὸ [79] τῆς Ἀντίσσης, καὶ ἀπὸ Ἔσσης, ἔστιν ἀμφὶ Ἄμφισσα. ὁ πολίτης Ἀμφισσεῖος, καὶ Ἀμφισσεύς. τὸ ἐθνικὸν πᾶν, Ἀμφισσῆνη. ἔστι δὲ χώρα τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας Ἀμφισσινή, [80] ὡς Στράβων ιβ.

B AMPHISSA, urbs Locrorum Ozolorum, ita nuncupata quod undique montibus adjacentibus cingatur. Sed voce sic deducta appellatur, uti ex ἀπὸ Antissa, & ex ἀπὸ Ἔσσης, ita etiam ἀμφὶ Amphissa. Oppidanus inde dicitur Amphissæus & Amphissensis. Reperitur quoque adverbium de loco Ἀμφισσῆθεν. Est item parva Armeniæ regio Amphissene dicta, uti C Strabo libro undecimo auctor est.

ΑΜΦΙΤΡΟΠΗ [81], δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. ὁ δημότης, [82] Ἀμφιτροπαιεύς. τὰ πτωτικὰ, Ἀμφιτροπῆθεν, ἐκ τόπου Ἀμφιτροπαιῶδες, εἰς τόπον· [83] καὶ Ἀμφιτρόπης, ἐν τόπῳ. δοκεῖ δὲ τὸ [84] Ἀμφιτροπαιεύς ἐξ ἄλλου ὄντος, τοῦ Ἀμφιτροπῶν. τὸ γὰρ εἰς εὺς, ἀπὸ τῶν εἰς ης θηλυκῶν, ἰσοσυλλάβων τοῖς πρωτοτύποις· Σινώπη Σινωπεύς.

AMPHITROPE, populus Antiochidis tribus, cujus popularis Amphitropensis dicitur. Hinc deducuntur localia, quæ ex Amphitrope, ad Amphitropen, & in Amphitrope denotant. Videtur autem τὸ Ἀμφιτροπαιεύς ex alio, scilicet ab Ἀμφιτροπῶν formatum esse. D Nam gentilia in εὺς à nominibus femininis in ης derivatis, pares cum primitivis habent syllabas, quemadmodum Sinope Sinopeus.

ΑΜ-

AM-

hisce appellationibus apud antiquos, excepto Suida, altissimum est silentium, facile hac in re allendum præbemus.

[76] Ἀπὸ τῶν Σύρων Τέρμεδα.] Stephanum plurimis in locis Punica, Hebraica & ad alias linguas spectantia, non damnaxat male pronuntiasse, verum etiam perverse exarasse & intellexisse, multis argumentis posset demonstrari: Τέρμεδα inquit, ἥν φασιν Ἕβραιοι λεγόμενον, ἄδηλον ὃ ἐστὶ καὶ ὁπόθεν. Quam inepte & inficete hæc dixerit, ad illum locum videbis, & aliud exemplum tibi vox Σκοθόπολις suppeditabit. Si quid conjecturæ valeam, censeo urbem, de qua nunc loquitur, eandem esse, quam geographus Nubiensis طرعدل دجى *Tur-aamdim* appellat, & non procul ab Euphrate, in regione Dajar-Rabiaa inter Tigrim & Euphratem, collocat; ita enim ille parte sexta, climate quarto: *De provinciis Dajar-Rabiaa sunt Nisibin, Asun, Amed, Rasaain, Majafarecqin, Ruerbaja, Balad, Sangiar, Farda, Earida, Tur-aamdim.* Situs non male quadrat, nam Syriæ nomen in antiquorum scriptis latissime patuit. Si quis objiciat Τερμώδα ab Arabica notione aliquantulum differre, ei regeram, sic solere nostrum, ubi barbara vocabula Græca terminatione exornat, nam à *Beth-shemesh*, quod proprie finum solis denotat, ille Βαιθσημῶν formavit, uti suo loco ostendemus. Quam facile igitur à Beth-shemesh Βαίσαμῶν, tam facile etiam, & facilius à Tur-aamdin Τέρμωδα deducetur.

[77] Ἄμφισσα, πόλις Ὀζόλων Λοκρῶν.] Fuit hæc primaria Locrorum Ozolorum urbs, in Phocidis confinio non longe à Delphis sita: ut hoc appareat verum esse, unicum tantum adducam locum ex Æschine: τῆς δὲ ἱστορίας ἐκφερούσης ἐπὶ τοὺς ἀφεστηκότας τόπους, καὶ παρελθούσης εἰς τὸ Κίρραῖον πεδίον, καὶ τὰ λιμένε περιπλεύσαντος, καὶ τὰς ἐπείσε ἐκπτώσεις ἐπιμνησθῆναι, πάντων δὲ ἡμῶν παρεσκευασμένων, εἰ Λακεδαιμόνιοι εἰς Ἀμφισσαν, ἱερὸν γῆδιον ἀπολαβόντες Δελφῶν, ὅσον ἀπὸ τριῶν σταδίων μᾶλλον ἀπέχει. Si cui lubeat cum Æschine conferre Herodotum, Scylacem, Demosthenem oratione de corona, Strabonem, Ptolemæum, & alios quam plurimos, ille de situ erit certissimus.

[78] Διὰ τὸ ἐμπεριέχεσθαι πᾶσι ὄρεσι πᾶσι ἀπεστηκόσι.] Adfert Stephanus nominis rationem, quam fortassis ex Aristotele hausit, qui in Opuntiorum Republica, teste Harpocratione, ita scripsit: Ἀριστοτέλης δὲ ἐν Ὀπουντίων πολιτείᾳ φησὶ λέγειν. Ἀπόκρισιν δὲ διὰ ἐκείνου, Ἄμφισσαν δὲ ἀπὸ τοῦ ἀμφὶ πάντοθεν ἕδρας. Sed operæ pretium videtur huc etiam Pausaniæ verba transcripsisse, in quibus non tantum nominis origo, sed & urbis memorabilia in lucem protrahantur, ita enim ille lib. x. Τὰ μὲν πρὸς ἑσπέρας ἤδη τῆς Λοκρίδος, πόλεσιν δὲ τῇ πολλῇ τὸ ὄνομα λέγει Ἀμφίσσαν ἡ Μέλαινα δὲ Ἀίδηλα φασὶν, καὶ Ἀπόλλωνα ἱστοροῦσι χρήσαι ἡ Ἀμφίσσης τοῖς κτίσασι μηκύνουσι δὲ ἐς μῆκος οἱ πολίται τὴν ἀγορὰν, καὶ πρὸς ἑσπέραν ἐστὶν ἡ ἐκκλησία. Pausaniæ igitur non δοκεῖ δὲ ἀποχρῆν πᾶσι ἔσται, sed ab Amphissa Macaris filia nominis etymologiam deducit, & in eo tantum cum Aristocle convenit, quod etiam Andræmonem urbis conditorem agnoscat.

[79] Ἀπὸ τῆς Ἀντίσσης, καὶ ἀπὸ τῆς ἐπὶ Ἔσσης.] Antissam in Lesbo insula esse, postea Stephanus indicabit: sed de Ἔσσῃ aliis in locis nihil invenies: & quoniam hæc vox nusquam ab antiquis pro regione aut urbe sumitur, necesse est, ut aliud quid statuamus. Urbium nomina nostri, ut & gentilia, aliquando solent conferre cum appellativis & aliis: hujus rei exempla habemus passim. In Ἀχαΐμενε, λέγει Ἐ Ἀχαΐμης, ὡς πρόκειται πρόκειται, καὶ τὸ βασίλειον καὶ σκηνὴν βασίλειαν, ὅπως Ἀχαίμενον Ἀχαΐμην. Similiter in voce Ἀχαΐλη, ubi ita inquit: ἐξωνὴ δὲ καὶ δύο τρόπους, ἐπὶ δίκης ἐστάναι, ὡς τὸ Παρμενὼ, καὶ Κυλὰ. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν μαχαίρᾳ, ἐπὶ δύο τοῦ Μακεδόνος βαρυνόντων, εἰ μὴ δοκεῖ φασὶ μάχαιρα, ὁ ἐξωνὴ πρόκειται. Σαμόλα, ἀχάλα. Δηλοῖ τὸ ἀκροπόλει, καὶ Ἀχαΐλη, τὸ πηλίκα, σταφυλαίστατος. Plurimis argumentis ex Stephano petitis, hoc quod diximus confirmari potest; sed veritas clariori probatione non indiget. Τὸ ἔσσαν igitur est adjectivum, quod in masculino habet ἔσσης, & nunc duplici, alias vero simplici S exaratur. Hesychius: Ἔσσαν, ὕστερον ἡσσαῖον, ἥττονα. Ἔσσαν, τὸ ὕστερον ἡσσαῖον. Eodem modo à Ἔσσῃ posset deduci Ἔσσοις, & à ῥοῦς ῥόσσαν, qua de voce consulendus Etymologici Magni auctor. Verum præter jam allegata exempla, in aliud apud Stephanum incidi, ubi gentilia cum appellativis confert, locum ex voce Δῶρος transferibam, quia mirum in modum ad rem facere videtur. Τὸ ἐθνικὸν Δωρεύς. ὁ δὲ πρὸς δίκην καθελκύσαι ἀνακλασθεὶς, τῆς μὲν Δώρου Δωρεύς, ὡς Σίφνος Σιφνεύς, ὡς εὔρητος· τὸς δὲ Δῶρος ἐμφάσεως Δωρεύς. Σκῦρος Σκυρεύς, χοῖρος χοιρεύς, μύες μυσσεύς. Sic manifestissime apparet, nomina ἐθνικὰ propriis, & propria sæpissime appellativis à Stephano commisceri.

[80] Ὡς Στράβων ιβ'.] In libris manu exaratis legitur: ὡς Στράβων ια'.

[81] Ἀμφιτρόπη, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος.] Hujus Demi etiam memoria reperitur apud Æschinem Oratione in Timarchum, & apud Hesychium.

[82] Ἀμφιτροπαιεύς.] Puto hoc populare nomen esse corruptum, rescribendum Ἀμφιλεγαιεύς. Alias enim canon ille, quem inferius exhibet Stephanus, non est hujus loci, neque τὰ Ἀμφιτροπαιεύς ἐστιν ἀκόλουθα τῷ παραγωγικῷ.

[83] Καὶ Ἀμφιτρόπης.] Et hæc lectio in omnibus libris vitiosa est: sine dubio rescribendum, καὶ Ἀμφιτροπῆσι.

[84] Ἀμφιτροπαιεύς ἐξ ἄλλου ὄντος, τοῦ Ἀμφιτροπῶν.] Salmasius ad oram sui codicis emendavit hunc locum, sed ad-

Α᾽ΜΦΡΥΣΟΣ [87], πόλις Φωκίδ@. [88] πῖνες Ἄμπρυσον καὶ Β Φασίν. [89] ἔστι δὲ καὶ ποταμὸς Μαγνησίας. [90] τὸ ἐθνικὸν Ἀμφρύσι@, ὡς Λυκόφρων,

Ἀμφρυσίων σκηπτοῦχον [91] Εὐρυλοχιῶν.

[92] ἔστι δὲ Ἀμφρυσεύς.

Α᾽ΝΑΓΥΡΟΥΣ [93], δῆμο@ Ἐρεχθηίδο@ φυλῆς. [94] ὁ δημότης, Ἀναγυρασιόθεν, ὁμοίως τῇ ἐκ τόπου· καὶ Ἀναγυράσιος, εἰς τόπον· καὶ ἐν τόπῳ, Ἀναγυράσι. [95] λέγεται δὲ Ἀναγυράσιο@. ἐζήτηται δὲ, πῶς ἔχει τὸ α. [96] ἔδει γὰρ ὡς Γαμψίσι@. ἀλλ᾽ [97] ἔοικε τὸ ρ αὐτῶν εἶναι, φιλοῦσι τῷ παιτὶ ξένῳ τὸ α. [98] ὡς τὸ Φλυεῖς, Φλυάσι@.

Α᾽ΝΑΖΑΡΒΑ᾽ [99], πόλις Κιλικίας· κέκληται [100] ἀπὸ τοῦ παρακειμένου ὄρους, ἢ [101] ἀπὸ Ἀναζάρβου τοῦ κτίσαντος. τὸ ἐθνικὸν Ἀναζαρβεύς, ὡς

[1] Κα-

A AMPHRYSUS, urbs Phocidis, cujus nomen nonnulli per B pronuntiant. Est quoque Magnesiæ fluvius. Gentile Amphrysius, quo utitur Lycophron.

Amphrysiorum regem & Eurylapiorum.

B Dicitur quoque Amphrysensis.

ANAGYRUS, populus Erechtheïdis tribus, cujus popularis est Ἀναγυράσιος ab Anagyrunte, tanquam adverbium de loco. Hinc etiam tale deducitur, quod ad Anagyruntem & in Anagyrunte denotat. Dicitur quoque Anagyrasius. Verum inquirendum est, qua ratione literam alpha possideat: oportebat enim ut Rhamnusius efferri. Sed R videtur in causa esse, quod cum alpha gaudet construi, quemadmodum Phliûs Phliasius.

ANAZARBA, civitas Ciliciæ, ab adjacente monte, sive ab Anazarbo conditore ita dicta. Gentile Anazarbensis, uti Caryandensis,

C

D

adeo exolem est scriptura, ut sensum inde elicere nequeam. Fortasse voluit, sic restituere: Δεικνῦσι δὲ τὸ Ἀμφιναγυρασιεῖ κἀκεῖνον, ὃν τὸ Ἀμφιγυρασιῶ@. Nam secundum hunc Stephani canonem ab Ἀμφιεζίνοι non potest formari Ἀμφιεζηνοσιεύς, ut supra probavimus: sed quidem ab Ἀμφιτρυσιῶ@, quemadmodum à Κρητῶ@ Κρητησιεύς, Λυκιῶ@ Λυκιώτης, docente hoc Stephano in voce Ἀμαξίτης.

[87] Ἄμφρυσος, πόλις Φωκίδ@.] Sub ipso monte Parnasso sita fuit Amphrysus, & ab Ambryso heroë nomen ei impositum est, teste Pausania lib. x. Ἡ δὲ Ἀμφρυσσὸς κεῖται μὲν ὑπὲρ τοῦ ἕρους τοῦ Παρνασσοῦ, τὰ δὲ ἐπίκαιρα δὴ οἱ Δελφοὶ τετείχισται δὲ τὸ ἀνωφερὲς τῇ πόλει λίθοι ἴσοι φασὶν Ἀμφρύσιοι. Plura ibi leguntur de duplici muro, quo Thebani, contra Philippum Macedonem bello susceptо, urbem cinxerunt. Non longe abfuisse à Daulide, colligimus ex lib. IV. Polybii: Ἐγκαλοῦσι δὲ Βοιωτοῖς μᾶλλον, ὅτι συλήσαντες τὸ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ὑγιείας ἱερὸν ἐξῆλθον νύκτωρ ἐκ Δαυλίας, σπεύσαντες δὲ εἰς Δελφοὺς, τῇ ὑστεραίᾳ δὲ τὸ ἀνωφερὲς τῆς πόλεως λίθοι ἴσοι@

[1] Καρυανδεύς· [2] ἀφ' ἧς ὁ Διοσκορίδης, ὁ Ἀναζαρβεύς· καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Ἀναζαρβεύς, ὁ πολλά τε ἄλλα, καὶ περὶ ποταμῶν γράψας βιβλίον.

sis. Hæc patria fuit Dioscoridis, medici clarissimi, qui Anazarbensis appellabatur, & Asclepiadæ Anazarbei, qui præter multos alios, etiam de fluminibus librum conscripsit.

ΑΝΑΙΑ, παροξυτόνως, ἐκ τοῦ ὡς [3] Λίλαια, Ἱστίαια, Κάρθαια. [4] ἔστι δὲ Καρίας, ἀντικρὺ Σάμου. κέκληται [5] διὰ Ἀναΐας Ἀμαζόνος, ἐκεῖ ταφείσης, ὡς [6] Ἔφορος. τὸ ἐθνικὸν, Ἀναῖος. ἐγένετο δὲ ἀπ' αὐτῆς Μενέλαος, ὁ περιπατητικὸς φιλόσοφος, καὶ μέγας ἱστορικός, Ἀναῖος. Θουκυδίδης δὲ τρίτῃ [7] Ἀναίτας φησὶ τοὺς πολίτας, [8] καὶ θηλυκῶς.

ANÆA, cum accentu in penultima, non uti Lilæa, Histiæa, Carthæa. Est autem Cariæ oppidum è regione Sami: ita dictum ab Anæa Amazone ibi sepulta, quemadmodum Ephorus auctor est. Gentile Anæus. Hæc patria fuit Menelai philosophi peripatetici & magni historici, qui Anæus dicebatur. Thucydides libro tertio oppidanos Anaïtas nuncupat. Fœmininum inde Anaïtis dicitur.

ΑΝΑΚΑΙΑ, [9] δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ἀνακαιεύς. τὰ τοπικὰ, Ἀνακαιόθεν, [10] Ἀνακαίαδε, Ἀνακαίοις. οἱ δὲ λέγοντες Ἀνακωνόθεν, [11] Ἀνακωναῖος, Ἀνακωναῖς, οὐκ ἀσφαλῶς φάσκουσιν.

ANACÆA, populus Hippothoontidis tribus, cujus popularis Anacæensis dicitur. Hinc formantur localia, quæ ex, ad, & in Anacæa denotant. Verum qui utuntur adverbiis, quæ ex, ad, & in Anacona significant, parum tuto sic dicunt.

ΑΝΑΚΗ [12], ὡς Ἀνάφη, πόλις Ἀχαΐας. τὸ ἐθνικὸν Ἀνακεῖος, ὡς Ἀναφεῖος.

ANACE; uti Anaphe, urbs Achaïæ, cujus gentile Anacæus dicitur, uti Anaphæus.

ΑΝΑΚΤΟΡΙΟΝ [13], Ἀκαρνανίας πόλις, οὐδετέρως, [14] Κορινθίων ἄποικος. [15] Θου-

ANACTORIUM, urbs Acarnaniæ, neutrius generis, Corinthiorum colonia, teste Thu-

[1] Καρυανδεύς.] Sic correximus: passim enim vitiose Σαρυανδεὺς scriptum erat atque legebatur.

[2] Ἀφ', ἧς ὁ Διοσκορίδης.] Hunc fuisse Dioscoridis patriam etiam testatur eximius historicus Gregor Abul-Pharajius Historia Dynastarum, Dynast. VI. cujus verba ex recensione Pocockii huc transcribam. *Hoc tempore floruit Dioscorides medicus eximius, qui de Plantis scripsit, ex ANAZARBÆ incolis.* Apud Tristanum nummus est cum inscriptione ΑΝΑΖΑΡΒΕΩΝ.

[3] Λίλαια, Ἱστίαια, Κάρθαια.] Male legebat cod. Voss. Λίμναι. Hinc etiam liquet vocabulum Κάρθαια ubi Stephanus de illo loquitur, non bene signari.

[4] Ἔστι δὲ Καρίας, ἀντικρὺ Σάμου.] Nisi Stephani verba essent clariora quam Thucydidis, fluctuandum nobis foret, an Cariæ an vero Samo hæc civitas esset attribuenda: ea verba lib. IV. ita sunt concipienda, ut sensum ex iis eliciamus: Καὶ ἐκδιῶξαι αὐτοὺς βουλόμενοι κατὰ τάχος, μὴ ἐσπλεύσαντες τοῖς ἐν Ἀναίοις ἐπὶ τῇ Σάμῳ ὁρμοῦσι, ἔτι δὲ φοβούμενοι τοὺς Σαμίων καταδρομάς. Valla hæc ita transtulit, quasi Ἀναίοις in Samo esset sita, cum dixisset venire *apud vel juxta Samum*: nam hic Græci dicunt ἐν τῇ πόλει, & ἐπὶ τῆς θύρας. Paulanias in Achaic. etiam Samiorum profugarum meminit, quorum pars Sanctorinum occupavit, & pars in continenti juxta Anæam collem ædificavit. Οἱ δὲ ἀφῖκτο ἐκβληθέντες ὑπὸ Ἀναίων τῶν ἐπὶ τῇ πόλει βασιλεύοντι τῇ Σάμῳ &c. Hinc manifeste liquet è regione Sami sitam fuisse.

[5] Διὰ Ἀναΐας Ἀμαζόνος.] Testatur etiam Eustathius nomen ab Amazone accepisse, in comment. ad Dionys. Perieg. 109. Ὁ δὲ τῆς Ἀμαζόνος πόλις τὸ Ἀναῖον κατέχει τινάς που, ἴσως ἐξ αὐτῆς τοῦ Ἀμαζονικοῦ ὀνόματος, καὶ μᾶλλον ἐκ τῆς παρ' Ἐφόρῳ, ἐξ Ἀναΐας. Ibi etiam hæc vox malo accentu, contra Stephani mentem, notabatur.

[6] Ἔφορος.] Scripti libri, Εὔφορος. De qua scriptura & solenni transcriptorum mutatione alibi diximus.

[7] Ἀναίτας φησὶ τοὺς πολίτας.] Innuit hunc historici locum: Ὁ δὲ Διόδωρος τὸν περιοικοῦντα ἐξαίρετον, καὶ τὴν Καρίαν ὑπὸ Μιλήτῳ οὖσαν, ἀφ' ἧς Μιλήσιοι μετῴκησαν τὴν Σαμίων νῆσον, ἐπιφανῶς τῷ Καρῶν ἔθνει Ἀναίτιν, αὐτοὺς τε ἀφ' ἑαυτῶν, καὶ τὴν ἄλλην φιλίαν ποιεῖται. Potest quis contra hæc verba objicere, si Anaitæ sint in Caria, quare à Thucydide communi gentis vocabulo non comprehenduntur? Nullum aliud dabo responsum, quam quod fortassis Anaitæ cæteris Cariæ incolis, se hac occasione fortiores gesserint. Sed in Thucydidis codicibus legitur Ἀναιῶται, & Stephanus formæ Ἀναῖος, ubi alterum jota transcriptorum incuria neglectum videtur.

[8] Καὶ θηλυκῶς.] Eodem modo se habent omnes editiones. Liber Voss. καὶ θηλυκῶν. Huic loco aliquid excidisse, sole meridiano clarius est. Legendum fortassis: καὶ θηλυκὸν, Ἀναῖς.

[9] Δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς.] Eadem habent Suidas & Harpocration. Hujus Demi etiam meminit Diogenes Laertius lib. VIII.

[10] Ἀνακαίαδε, Ἀνακαίοις.] Localia hæc in omnibus libris corrupta sunt, rescribendum: Ἀνακαιόθεν, Ἀνακαιῶσι.

[11] Ἀνακωναῖος, Ἀνακωναῖς.] Etiam hæc vitiosa apparent: fortassis restituendum, Ἀνακαιώτης, Ἀνακαιῶται.

[12] Ἀνάκη, ὡς Ἀνάφη.] Hic locus in schedis Vossianis ita concipitur: Ἀνάγκη, ὡς Ἀνάφη, πόλις Ἀχαΐας. τὸ ἐθνικὸν Ἀνακεῖος, ὡς Ἀναφεῖος.

[13] Ἀνακτόριον, Ἀκαρνανίας πόλις, οὐδετέρως.] Ita reposuimus laudantibus scriptoribus antiquis, qui nullquam hanc vocem fœminina terminatione efferunt, uti satis absurde in omnibus vulgatis & scriptis libris legebatur: Ἀνακτόρια, Ἀνακτορίαις πόλις οὐδετέροις. Hanc scripturam à mala librariorum manu originem duxisse, ex eo liquet, quod Stephanus in voce Δυβάκιον, urbis nomen neutro genere & terminatione pronuntiaverit, sic enim ille: Καὶ δῆλον ὅτι Διβάκιον τὸ τοῦτο ἀφεσιωκὼς, ὡς τὸ Ἀνακτόριον τὸ Ἀνακτόριος, Βυζάντιον Βυζαντίου, Θάσιον Θάσιος, Κέρκυρον Κερκύρου. Hæc de voce & ejus forma sufficiant, nunc de situ etiam aliquid subjiciamus: certum est urbem fuisse sitam in littore sinus Ambracici, docet hoc Strabo lib. X. hisce verbis: Τῷ δὲ ὄρει (nempe Apollinis Actii) παρακεῖται μὲν πολίχνη τὸ Ἀνακτόριον, ἐν τῷ κόλπῳ ἱδρυμένον. Idem quoque staruit Plin. lib. 4. cap. 1. *In fauces oppidum est Ambracia. Molossorum flumina Aphas & Arachthus, civitas Anactoria.*

[14] Κορινθίων ἄποικος.] Scribit Scymnus Chius non duntaxat à Corinthiis, sed etiam ab Acarnanibus conditam, ita enim ille:

Ἐν τῇ παραλίᾳ δὲ τῆς Ἀνακτορίου πόλις,
Ταύτην δ' Ἀκαρνᾶνες ἔκτισαν Κορίνθιοι
Ἀποίκους.

Si cubo-

[15] Θουκυδίδης πεμπτῳ. Δεσποτικῶς δὲ καὶ Σοφοκλεῖ. [16] τὸ θηλυκόν, Ἀνακτόριος, καὶ Ἀνακτορία, ἡ χώρα ἐξ Ἀνακτορίας. Σοφοκλῆς δέ φησι διὰ τοῦ ῑ,

Ἀνακτόριον δ' ἐπώνυμον χθονός.

καὶ [17] Εὐγένιος δέ, ὁ ἡμῶν πρὸ τῆς βασιλίδι σχολῆς διδασκόμενος, ἐν συλλογῇ λέξεων, διὰ διφθόγγου φησίν. ἔοικε δ' [18] ἀγνοεῖ ἐσπουδακέναι βιβλίῳ. ἡμεῖς γὰρ διὰ τοῦ ῐ εὕρομεν.

ΑΝΑΡΙΑΚΗ, πόλις παρὰ τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ. [19] Στράβων. [20] τὸ ἐθνικὸν Ἀναριάκης, ὡς λέσχη λέσχης, καὶ ἀράχνη ἀράχνης. ἐν ᾗ δείκνυσθαί φησι [21] μαυσώλειον κοιμωμένων.

ΑΝΑΥΑ, πόλις Φρυγίας, [22] ὡς Ἡρόδοτος. τὸ ἐθνικὸν Ἀναυαῖος, ἢ Ἀναυεύς· ἐπειδὴ χαίρουσιν οἱ δυς οἱ Φρύγες.

ΑΝΑΦΗ, νῆσος μία τῶν Σποράδων, [23] πλησίον Θήρας· ἣ τις [24] ἀπὸ Μεμβλιάρου, ὃς σὺν Κάδμῳ πλεύσαντι εἰς ἀναζήτησιν Εὐρώπης, [25] Μεμβλίαρος ἐκαλεῖτο. τοῖς γὰρ Ἀργοναύταις [26] ὑπὸ χειμῶνος τυχοῦσιν καὶ σκο-

A Thucydide libro IV. Apud Sophoclem genere maſculino reperitur. Gentile Anactorius, & fœmininum Anactoria terra, & Anactorienſis. Verum Sophocles per I effert.

Anactorium ejuſdem nominis terræ.

B Eugenius qui ante nos regiæ ſcholæ præfuit in collectione vocabulorum hanc vocem per diphthongum ſcribit: ſed videtur in ſordidum ſive corruptum codicem incidiſſe. Nos autem iſtam vocem per I invenimus.

C ANARIACE, urbs ad mare Caſpium ſita, cujus Strabo meminit. Gentile, Anariacæus, uti à leſche fit leſchæus, & ab arachne arachnæus. In illa templum dormientium oſtenditur.

D

ANAUA, urbs Phrygiæ, de qua Herodotus mentionem facit. Gentile, Anauæus, ſive Anauenſis. Quandoquidem Phryges hujuſmodi forma gaudeant.

E ANAPHE, inſula una ex Sporadum inſulis, Theræ vicina, quæ à Membliaro, cum Cadmo navigante ad quærendam Europam, Membliarus appellabatur. Argonautis enim à tempeſtatibus divexatis & caligino-ſa

Strabo, libro jam citato, tantum de Corinthiis mentionem facit, cujus verba ad vocem Ἀμπρακία citavimus, & illic legi poſſunt ab iis, qui rem tanti fecerint.

[15] Θουκυδίδης πεμπτῳ.] Verba Thucydidis tranſcribam: Καὶ ἐς τὴν Νικόπολιν Ἀμπρακιῶται, καὶ Ἀνακτόριοι, ἄποικοι πόλεως τῆσδε ἔχθρας, ἐστράτευσαν, Ἀνακτόριον Καρυάνων πόλιν, ἣ κεῖται ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ Ἀμπρακικοῦ κόλπου, ἔλαβον προδοσίᾳ.

[16] Τὸ θηλυκὸν, Ἀνακτόριος, ἡ Ἀνακτορία ἡ χώρα.] Hæc verba eſſe inutilia, & corrupta quis non videt? Reſtituebat Salmaſius in margine ſui libri: τὸ θηλυκὸν Ἀνακτόριος, καὶ θηλυκὸν Ἀνακτορία ἡ χώρα.

[17] Εὐγένιος.] De illo ſatis in allocutione ad lectorem diximus.

[18] Ἀγνοεῖ.] Codex Voſſ. ἀγνεῖ. Sed vulgatam lectionem retinemus: nam aperte dico τὸ ἀγνοῖ Græcum non eſſe, licet in voce Διόδωρος apud Stephanum occurrat. Βιβλίον, παλίμψηστον Αἰτωλίδος, ἐξ ἧς Χίου. τὸ ἐθνικὸν Διοδωρίδης, ὥσπερ ἀπὸ Ἀπολλωνίδου ὁ κλίτης τὸν ἀσκὸν βιβλίῳ. Verum ibi quoque ἀγνεῖ legendum eſſe, ad illum locum docebimus.

[19] Στράβων.] Locus eſt apud Strabonem lib. XI. Τὸν δὲ παρὰ τὸν Ἀναριάκην ὁ Μάρδιος ὑμνῳδὸς ἔφη φάραγξι καὶ ὄρεσι πεπλῆχθαι, πλησιοχωρίων ὁ ἐκβεβηκότων. Si hunc locum non reſpiciat, neceſſario erit alter ejuſdem libri, qui interjectis quibuſdam verſibus, ſic ſe habet: Τὸ δὲ παρὰ Γίλην, καὶ Δικτεῖνα, καὶ Ἀναριάκην, καὶ Κάμβυσιν, καὶ Ἀναμάκην.

[20] Τὸ ἐθνικὸν Ἀναριάκης.] Codex Voſſ. τὸ ἐθνικὸν Ἀναμακίης: & ita quoque Salmaſius in Palatino invenit. Alter codex ipſi exhibebat: τὸ ἐθνικὸν, Ἀναμακιακός. Ex diverſa hac ſcribendi ratione colligo, locum eſſe depravatiſſimum, cique auxilium non poſſe ferri citra inſignem mutationem. Totum ego locum ita concipiemus: τὸ ἐθνικὸν Ἀναμακιακὸς, ὡς λίσχη λισχικὸς, καὶ ἀράχνη ἀραχνικὸς. Non dubito quin Stephanus hoc, vel ſimili modo olim ſcripſerit. Quid ſit λίσχη docet nos Heſychius: Λίσχη, ἑμιλλία ἢ φλυαρία. καὶ ὁ δημόσιος τόπος ἐν ᾧ διατρίβουσι καὶ παίζουσι, καὶ συλλογισμὸς ἀδόκιμος. Hujus etiam meminit Suidas, cujus verba ita ſunt legenda: Λίσχη, πολλὴ ἑμιλλία ἢ φλυαρία. ἢ δὲ συλλογὴ καὶ συζήτησις, καὶ ἐν τούτοις, ὅτε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ τοῖς ἀργοῖς ἐκ τοῦ ζῆν ἐσχόλαζον ἀνθρώποις, λέσχαι ἐκαλοῦντο. Λέσχαι itaque ſunt tabernæ, aliaque loca publica, in quibus homines otioſi gyriandi & confabulandi cauſa conveniebant, quæ Latinis *ſtationes* appellabantur. Suet. Neron. *Salvâlitate Oſtii objectum eſt, quod tabernas tres de domo ſua extra forum exſtruxerat ad ſtationem colloceſſet.* Vide quoque Plin. lib. III. epiſt. IX. Talis autem homo, qui hanc ob cauſam, in hujuſmodi locum accedebat, Λεσχηνὸς Græce dicebatur. Heſychius: Λεσχηνὸς, ἐρημίτης, ἡμιλεκτὸς διὰ τὸ ἀράχνια ἐπὶ τῶν ἀργῶν ἐκδύεσθαι, illis non eſt ignotum, qui Græcas literas ſuaviſſimo ſtudio habent & amant. Stephanum aliquando uti appellativis, ut gentilium analogiam rite probet, fuſius docuimus in commentariis ad vocem Ἀμφισσα, quo lectorem ablegamus.

[21] Μαυσώλειον κοιμωμένων.] Hæc ex eodem Straboni libro tranſcripſit: ſed admonuit Caſaubonus apud Geographum & Stephanum debere legi, κοιμητήριον ἐγκοιμωμένων. Nuſquam enim reperiri κοιμωμένων μνημεῖα, nec dormientium: ſed ἐγκοιμωμένων, & incubantium, quorum apud Plautum, Virgilium, & alios Græcos Latinoſque ſcriptores paſſim eſt mentio.

[22] Ὡς Ἡρόδοτος.] Innuit locum libri ſeptimi: Τοῦτον δὲ ἵππους, καὶ ἱππάδας ποιέεσθαι, ἐπιφοιτέειν οἷοι πανταχόθεν. Ἀνάυα δὲ πολισμάτιόν Φρυγῶν πάλαι ὑπεφυκὸς ἐπὶ &c.

[23] Πλησίον Θήρας.] Strabo lib. X. Περὶ δὲ τὴν Κρήτην εἰσὶν νῆσοι, Θήρα δὲ ἡ τῶν Καλλιστέων μητρόπολις, ἀποικὸς Λακεδαιμονίων, καὶ πολλοῖς τοιούτοις Ἀνάφη, εἰς ἣν τὸ τῶν Ἀπόλλωνος ἱερόν. Vide Plinium lib. IV. cap. LXXXVII.

[24] Ἀπὸ Μεμβλιάρου.] Sic reſcripſimus ex MSS. Palatinis. Vulgati codices corruptiſſime, ἀπὸ Μεμβλίαρος exhibebant. Vide Stephani locum proxime citatum. Male liber Voſſ. Ἀπὸ Μεμβλιάρης.

[25] Μεμβλίαρος ἐκαλεῖτο.] Stephanus: Μεμβλιάρος ὁ σὺν Κάδμῳ Θήρας ἐς Ἀνάφης, ἀπὸ Μεμβλιάρου τοῦ Θήρως ὀνομαζόμενος, &c.

[26] Τοῖς γὰρ Ἀργοναύταις ἐρημωθέντες ἐς σκοπιὰς ἀνεφάνησαν.] Non placuit ſequi ſcripturam editionum veterum, quam etiam retinuit Xylander, divulgandis, τοῖς γὰρ Ἀργοναύταις ἐρημωθεῖσι ἐς σκοπιὰς ἀνεφάνησαν. Hanc, quam expreſſimus, Salmaſius in Palatinis, & nos in Voſſiano codice invenimus, & veriſimam judicamus.

ἐστεφανώσατο ἀναφαντῆσαι, [27] Ἀναφὴ ἐπικέκλησται. καὶ Ἀναφαῖος, τὸ ἐθνικόν.

ΑΝΑΦΛΥΣΤΟΣ [28], δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, [29] ἀπὸ Ἀναφλύστου ἥρωος. Παυσανίας δ' Ἱστορεῖ· Τροιζῆνος οἱ παῖδες Ἀνάφλυστος καὶ Σφήττιος. [30] ὁ δημότης, Ἀναφλύστιος. τὰ τοπικὰ, Ἀναφλυστόθεν, Ἀναφλυστόνδε, Ἀναφλυστοῖ.

ΑΝΔΑΝΙΑ [31], πόλις Μεσσηνίας, ἐπώνυμος τῇ χώρᾳ. ἔστω δὲ ἡ Μεσσηνία Ἀνδανία καλεῖσθαι, ὑφ' οἰκείων φασὶ τινὰς τῶν [32] περὶ Κρεσφόντην, ἣ ἔστω καλεῖσθαι [33] ἀφ' οὗ μὴ ἀνδάνειν αὐτοῖς. τὸ ἐθνικὸν Ἀνδανιεὺς, ὡς Φίλων ἐν τῷ περὶ πόλεων. [34] ἐν πάσῃ διεφθαρμένῃ ἐνδιαίτῃ, ἡ ἱφανεστάτη θεραπεία. τοῦτο οἱ Λακεδαιμόνιοι παλαιοῖς αὐτὸς νικήσαντες θαυμάσαντες, ὡς μόλις ἐκφέρουσιν [35] ἐν τῇ Μεσσηνιακῇ, ἀναπεμένους, ἐσκόπουν ἐν αὐτῷ τὰς λοιπὰς ἕξεις. [36] καὶ ἦτορ σκληρὸν ἐξηλλαγμένον, [37] καὶ τὴν καρδίαν δασεῖαν, [38] ὡς Ἡρόδοτος, καὶ Πλούταρχος, καὶ Ῥιανός. τὸ θηλυκὸν, Ἀνδανιάς. λέγεται δὲ καὶ Ἀνδάνιος, ὡς Ῥιανός.

ΑΝ-

A nofa nocte apparens, Anaphe cognominata eſt. Gentile, Anaphæus.

ANAPHLYSTUS, populus Antiochidis tribus, ab Anaphlyſto nomen habens, teſte Pauſania lib. II. Trœzenis filii fuerunt Anaphlyſtus & Sphettus. Popularis Anaphlyſtius dicitur. Localia ſunt ex Anaphlyſto, ad Anaphlyſtum, in Anaphlyſto.

ANDANIA, urbs Meſſeniæ, quæ ſimili nomine ut regio dicitur; nam ita quoque Meſſenæ Andania appellabatur. Narrant hanc quoſdam è Creſphontæ ſociis condidiſſe, & ita nuncupaſſe, propterea quod ipſis non placeret. Gentile eſt Andanienſis, auctore Philone libro de urbibus. Hæc patria fuit Ariſtomenis ducis illuſtriſſimi: quem Lacedæmonii, quos ſæpenumero ſuperaverat, admirantes, poſtquam cum bello Meſſeniaco ægre ceperunt, corpore ſectione aperto luſtrabant, an præ cæteris aliquid ſingulare haberet, & invenerunt viſcus immutatum & cor hirſutum, quemadmodum Herodotus, Plutarchus & Rhianus perhibent. Femininum eſt Andanias: verum teſte Rhiano etiam Andanius dicitur.

AN-

[27] Ἀναφὴ ἐπικέκλησται.] Refert Apoll. Rhodius lib. IV. in diem eſſe inſulam, quia Argonautis meta perculſis illuxerit.

- - - - Ἀπόφθιτο δέ τε λευκὸν ἔπειτα
Ἦμαρ, ἐ δὲ Φοίβοιο μεθ' ἱμερόεντος ἀοιδῆς.

Aliam nonnulli etymologiam lege apud Bocharum parte ſec. lib. prim. cap. XV. Geogr. Sac.

[28] Ἀνάφλυστος, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος.] Hujus meminit Herodotus lib. IV. Vide quoque Harpocrationem & Suidam.

[29] Ἀπὸ Ἀναφλύστου ἥρωος. Παυσανίας β'.] Integra Pauſaniæ verba ex Corinthiacis apponam: Τροιζῆνος δὲ οἱ παῖδες Ἀνάφλυστος & Σφήττιος μεθέστασαν ἐς τὴν Ἀττικήν, ἔνθα μοι καὶ περὶ τοῦ ἥρωος τούτου λόγος ἐστὶν ἄλλος. Nugas agit Ariſtophanis Scholiaſtes ad Concion. ubi inquit: Ἀναφλύστιον τοῦτο τὸ Σουνιακὸν καλοῦσι.

[30] Ὁ δημότης, Ἀναφλύστιος.] Goltzius numiſma vetus lubricæ inſcriptionis ΑΝΑΦΑΥΣΤΙΩΝ.

[31] Ἀνδανία, πόλις Μεσσήνης.] Vide Pauſaniæ Meſſeniaca. Hinc urbem Homerus Aſchaliam nominavit, teſte Euſtathio ad Iliad I.

[32] Διὰ τῶν περὶ Κρεσφόντην αὐτοῦ.] Salmaſius in Palatinis libris reperit: Διὰ τῶν περὶ Κρεσφόντην αὐτοῦ. Sed vulgata lectio eſt proferenda.

[33] Ἀφ' οὗ μὴ ἀνδάνειν αὐτοῖς.] Totam de Creſphontæ hiſtoriam legas apud Pauſaniam lib. IV. in Meſſeniacis, ubi refert Meſſeniam ipſi forte obtigiſſe.

[34] Ἐν πάσῃ διεφθαρμένῃ ἐνδιαίτῃ.] Ariſtomenis parentes & regiæ etiam à Pauſania narrantur libro jam laudato. Ἐπεφύκει δὲ πάντα ἐς ἀνδρεῖα ἐν Μεσσηνίοις, ὡς τὰ ἄρρενα ἐν ἀνθρώποις πολλῷ μᾶλλον τοῦ θήλεος, καὶ δὴ καὶ τῶν ἐς Λακεδαίμονα, ἐς ἃ καὶ πρὸ τοῦ ἐπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας Μεσσηνίοις πρὸς. De prælio inter Lacedæmonios & hunc ducem, deque ejus fortitudine & aliis rebus legendus idem Pauſanias eodem libro.

[35] Ἐν τῇ Μεσσηνιακῇ.] Sic legunt vulgati omnes: ſed melius MSS. nec quidem judicio, ἐν τοῖς Μεσσηνιακοῖς; ut hoc inde liqueat de bellis, quæ ſæpenumero Ariſtomenes cum Lacedæmoniis geſſit. Notum enim eſt, Græcos ſic ſolere loqui, μαχόμενοι Τρωσὶν, & ſic Appianus Iberis ſubjungit indicem: Ἀννιβιανὸς Λιβυσὶ, Γαλατικὸς Γαλάταις &c. Dionyſ. Hal: Μάχῃ τῶν Ῥωμαϊκῶν.

[36] Καὶ ἦτορ σκληρὸν ἐξηλλαγμένον.] In genere noſtro hic loquitur de viſceris cujuſdam immutatione ſive degeneratione, quam deinde ſpecialim in cordis hirſutie ſitam perhibet. Τὸ σκληρὸν generalem ſignificationem habere etiam pueri norunt, adeo ut veteribus medicis aliquando pro corde, jecore, pulmone & aliis internis partibus ſumatur. Heſychius: σκληρὸν, ἧπαρ, ἦτορ, ἢ τὸ ἔσω τοῦ ζώου. Poſſet itaque etiam hic locus intelligi de viſcere, quod præter naturam ſolem mutaverit, ſicuti aliquando Anatomici veteres & recentiores de jecore & liene obſervarunt. Ariſtoteles lib. I. Hiſt. animal. cap. XVII. De jecore & liene loquens: ἐπὶ δὲ τούτων μεταβαίνουσι πολὺ τὸ τοιοῦτον καὶ τὸ τῶν σπληνικῶν παθημάτων. Plin. lib. XI. cap. I. *Lienem ſuiſſe parte adverſus fecori, cum quo locum aliquando permutaſſe, ſed prodigioſe.* Verum hoc in quadrupedibus magis quam in hominibus conſpiciter. Gal. lib. VI. Admin. Anat. Ἡ ἧπαρ μὲν ἕλκος ἔχον ἐπὶ τοῦ ἥπατος, οὐκ ἐλάχιστον ἐπ' ἐνίοις ζώοις ἐπιπολάσαντος αὐτῷ τοῦ ἀκρατοῦς μοχθηροῦ χυμοῦ. Sic nihil anatomicum, & in arte anatomica incomparabilis Carolus Dionis, certius ſuper retulit, & Pariſiis in cadavere humano viſibile virus cum annexis vaſibus in ductu, & jecur in ſiniſtro hypochondrio ſitum.

[37] Καὶ τὴν καρδίαν δασεῖαν.] Refert Valerius Max. lib. I. cap. VIII. ad Athenienſes, non vero ad Lacedæmonios hanc adminiſtrationem anatomicam, ita enim ille: *Oculis ejus admirabilibus Ariſtomenes Meſſenii cor: quod Athenienſes ob exiſtimatam callidiſſimæ excellens, ſolus rejectum inveneranr: cujus cum aliquoties captivi, & oſſibus elapſum, repſiſſet.* Sed optime Plinius lib. XI. cap. XXXVIII. hunc ἐγχείρημα Lacedæmoniis aſcribit, nam nulla ipſi cum Athenienſibus res fuit. *Hirſuto corde pectoris quoſdam homines prodidit, neque alios fortioris eſſe indoſtriæ, ſicut Ariſtomenem Meſſenium; qui occiſis Lacedæmoniis. Ipſe convulneratus & captus ſemel per cavernam latomiarum evaſit, anguſtos vulpinum aditus ſequutus. Iterum captus, ſopitis cuſtodibus ſomno, ignoſcentem advolutus loro eum corpore excuſſit. Tertio capto Lacedæmonii pectus diſſecuere cauſa videndi, hirſutumque cor repertum eſt.*

[38] Ὡς Ἡρόδοτος & Πλούταρχος, & Ῥιανός.] In Herodoti libris neque hujus ducis, neque totius hiſtoriæ mentionem reperies, adeo ut nonnulli optime conjiciant, Herodotum

R

Α᾽ΝΔΕΙΡΑ [37], πόλις Αἰολίδος, ἐν ᾗ ΑΝ-
λιθος, ἐξ οὗ καίομεν ὁ ἄνθρ ὁ γίγνεται. εἶτα
μὴ χρῆς πυὸς καμινεύσεις, διαφυσᾷ ψυ-
δαίρυρον. εἶτα κερᾷς χαλκῷ, [38] ὀρείχαλ-
κος γίγνεται· Σιμωέσιος ιγ, καὶ Θεόπομ-
πος ιγ. [39] τὸ ἐθνικὸν, Α᾽νδειρίτης, καὶ Α᾽ν- B
δειρίτις. ἔστι γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ μήτηρ τῶν
θεῶν ἐκεῖ. Ἔστι καὶ Α᾽νδειρα Φρυγίας,
Φευγίως.

Α᾽ΝΔΡΙΑ, πόλις Ἠλείας. Ἔστιν ἑτέρα Μα-
κεδονίας, ὡς Φιλέας ἐν περίπλοις. ὁ πολί- C
της, Α᾽νδριεύς· [40] Τζέτζης ὁ χιλιάδ.
Ἰλιακά.

Α᾽ΝΔΡΟΣ, νῆσος μία τ Κυκλάδων,
ἐκλήθη ἀπὸ Α᾽νδρος τ Εὐρυμάχου, ἢ τ [41] Α᾽-
νίου ἀδελφῷ, [42] τ πατρὸς τῶν Οἰνοτρόπων. D
τινὲς δέ φασιν [43] Α᾽νδρέα τοῦτον, [44] καὶ Α᾽-
νίου παῖδα. τὸ ἐθνικὸν Α᾽νδρ ὁ, ὡς [45] Λιμ-
δι ὁ, Κνιδι ὁ, [46] Μιλησι ὁ.

Α᾽ΝΕΜΩ᾽ΡΕΙΑ [47], πόλις Φωκίδ ὁ,
[48] ἡ νῦν Α᾽νεμώλεια. Ὅμηρ ὁ,

[49] Οἵτ᾽ Α᾽νεμώρειαν Ἑ Τ᾽άρπλειαν ἀμφε-
νέμοντο.

καὶ

A ANDĒRA, neutro genere, urbs est, in qua lapis reperitur, qui ustus in ferrum transit: deinde cum terra quadam in carbone excoctus filtrum argentum stillat, quod aes tandem permisto fit orichalcum, uti Strabo libro tertio decimo, & Theopompus eodem referunt. Gentile, Anderenus & Anderena: hoc enim nomine mater Deorum ibi appellari solebat. Est item Andera Phrygiæ oppidum, quod fœminino genere efferetur.

ANDRĪA, oppidum Eliæ, & aliud Macedoniæ, uti Phileas in Periplis testatur. Oppidanus inde Andriensis dicitur, auctore Tespalo, qui Eliaca conscripsit.

ANDRUS, una ex Cycladum insulis, quæ ab Andro Eurymachi, vel Anii fratris filio, qui Oenotroporum pater fuit, nomen accepit. Alii vero hunc Andriensem & Aniæ filium appellant. Gentile Andrius, uti Lindius Cnidius, Myndius.

ANEMORĪA, urbs Phocidis, quæ nunc E Anemolia dicitur. Homerus:

Quique Anemoriam & Hyampolin circumhabitabant.

Et

sodotum præter novem libros, qui hodie circumferuntur, etiam alia quædam exarasse. In Plutarchi operibus de hirtino Arithmenis corde, & de immutato vitæ nihil omnino exstat. Rhianum accuratissime clarissimi hujus ducis vitam & res ab eo gestas descripsisse, Pausanias in Messeniacis testificatus est, ubi inter Myronis & Rhiani scripta comparationem instituit, ita enim ille: Γέγραφε δὲ καὶ τοῦτον ἄνδρα Ἀριστοκράτης ἐκ Ἀργους ὁ Ὀρσίππου. ἀλλ᾽ ἔφυγε μὲν ἐπὶ πολὺ τὴν ἀφήγησιν, σφόδρα δὲ ἐπὶ τὸ ἔπαινον ἦλθε τοῦ λόγου, καὶ ἐς ἔκπληξιν ἀφῖκται. Γέγραφε δὲ καὶ Ῥιανὸς μάχην ἱππικὴν ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ ἐκλιπών. Rhiani opus non exstat, fragmenta nonnulla apud nostrum & alios scriptores inveniuntur.

[37] Α᾽νδηρα, πόλις Αἰολίδος, ἐξ ἧς λίθος &c.] Non puto hæc ab Epitomatoris, multo minus a Stephani manu profecta: excidit enim transcriptorum incuria regionis nomen, quod rarissime omittitur. Sine dubio legendum: Α᾽νδήρων, τῆς Τρωάδος πόλις, Αἰολίδος. Situm suis accurate cognoscet ex loco Strabonis lib. XIII, quem noster citat, & ferme verbotenus transcripsit, ita enim ille: Μεθ᾽ ἃς Σκήψις Α᾽νδήρων, ἐξ ἧς Νέανδρος. Ἔστι δὲ λίθος πρὸς τὴ Α᾽νδηρα, ἧς κατακαόμενος σίδηρος γίνεται, εἶτα μὴ χρῆς πυὸς κατακαύσῃς, διαφυσᾷ ψυδαίρυρον, ἡ σποδὸς ἐστὶ χαλκὸς τὸ κεκαυμένον γίνεται κεράτιον, ὁ τινες ὀρείχαλκον καλοῦσι.

[38] Ὀρείχαλκος γίγνεται.] Vide de orichalco doctissimum Bocharti in Animal. Sac. Script. pag. 883.

[39] Τὸ ἐθνικὸν Α᾽νδηριεύς.] Hæc forma regioni est solita, nam in Troade, & circa Hellespontum locis, gentilia in ευς formantur, uti alias luculenter demonstravimus.

[40] Τζέτζης ὁ χιλιάδων Ἰλιακῶν.] Mendose sic exhibent omnes editiones: Salmasius ex Palatinis codicibus optime legebat: Τζέτζαλ, ὁ χιλιάδας Ἰλιακῶν. Hanc indubitatam esse lectionem inde evincitur, quia nunc de Elidis urbe Epitomator sermonem instituit.

[41] Α᾽νίου ἀδελφῷ.] In scribere placuit ex veteribus, libris: corruptissime vulgati exhibebant omnes, Α᾽νείου, ἀδελφοῦ. Veram lectionem Salmasius in Palatinis & nos in Vossiano codice invenimus. Non possum non laudare doctissimi Meursii κεῖται in notis ad Lycophronem, verum & veterem lectionem ex conjectura Stephano nostro vendentis, cui etiam magnum Bocharti consentaneum animadverti in collectaneis, quæ admodum reverendus & eruditissimus Stephanus Morinus nuper adire ex Gallis transmisit.

[42] Τῆ πατρὸς τῶν Οἰνοτρόπων.] Anius ille, de quo mentionem fecimus, teste scholiasta ad Lycophronem, Dorippam uxorem duxit, ex qua genuit tres Oenotropos, Oenò, Spermò, & Elaidem, quibus Bacchus hoc impertiverat, ut quotiescunque cuperent, pro nominum ipsis impositorum ratione, vinum, semina & oleum consequerentur. Harum etiam meminit Hesychius: Οἰνοτρεῖς, οἱ Α᾽νίου θυγατέρες.

[43] Α᾽νδρέα.] Forsitan rescribendum Α᾽νδρία, quem Pausanias hujus insulæ conditorem fuisse libro decimo Τὴν Βάκχου τε ἐς τὰ μάλιστα ἐπιδοῦναι τὴν χεῖρα καὶ ἀνδριάντα ἐργάσεται σκεδιάνειρα ἐς χρυσοῦν ἐπὶ τοῦ χίτωνος. Α᾽νδρίου δὲ οἰκιστοῦ ἐς Δελφοὺς λέγουσι Α᾽νδρίαν τινὰ τ κωμικοῦ. Ovidius lib. XIII. Metam. Andrum Anii filium facit:

- - - - *Quod enim tu tibi filius absens*
Auxilium? quem sibi sua de nomine Delos
Andrum habet, pro patre locumque & regnat honore.

[44] Καὶ Α᾽νίου παῖδα.] Sic etiam hoc loco referiberi placuit, fundentibus libris manu exaratis: male in vulgatis cusum erat, καὶ Α᾽νανίου παῖδα.

[45] Λιμδι ὁ.] Non possum hanc scripturam pro genuina habere, etiamsi omnes editiones ita exhibent: ita dubio Λίνδιος rescribendum est. Vide Stephanum in Λίνδος.

[46] Μιλησι ὁ.] Optime sic edidit Xylander: male in aliis editionibus & Vossianis schedis Μιλ ὁ reperi.

[47] Α᾽νεμώρεια, πόλις Φωκίδος.] Tempore Homeri Anemoria & Hyampolis videntur diverse & vicinæ admodum urbes fuisse, quæ interjecto longo temporis spatio in unam civitatem coaluere, cujus rei non pauca apud antiquos scriptores exempla occurrunt atque inveniuntur. Nomen habet teste scholiasta in Lycophronem, quod frigida sit & ventis expolita: Α᾽νεμώρεια δὲ ἐκλήθη διὰ τὸ ψυχρὰν εἶναι καὶ ἀνεμώδη. Sita erat circa angustias, per quas ad Thocidem itur & Thessalia, non procul ab Orchomeno & Lebadea, quod aliquorum testimoniis mox confirmabimus.

[48] Ἡ νῦν Α᾽νεμώλεια.] Infra hoc videbimus ex loco Strabonis, quem noster transcripsit.

[49] Οἵτ᾽ Α᾽νεμώρειαν.] Versiculus est ex Homeri Catalogo, quem constanter ita legunt libri editi & mss. exarati: verum hic Α᾽νεμώρειαν corrigendum esse, hunc

καὶ Λυκόφρων,

Πάτραν, Λίλαιαν, [58] Ἀνεμωρείας πέδον.

A Et Lycophron:

Patram, Lilæam, & Anemoriæ ſolum.

ἀπόμαχον [59] δεινὸ ὑπὸ βορέαιο πνοῇ. Ὑπερκείμενον γὰρ αὐτῆς τὸ καλούμενον [60] Καθοπτήριον χωρίον, δι' ἡμέρας καὶ νυκτὸς [61] κακῶς ἐνοχλοῦμενον πνεύμασιν. [62] Ἔστι δὲ μεταξὺ μὲν Φωκίδος, καὶ B Δελφῶν, [63] κειμένη ὑπὲρ λόφου ὑψηλοῦ. [64] ὁ πολίτης Ἀνεμωρεύς, ὡς [65] Λυκωρεὺς Ἀπόλλων.

Urbs ab eventu ita appellata eſt: nam ſupra eam ſitus eſt locus Catopterium dictus, à quo undique interdiu ac noctu ventorum impetu vexatur. Urbs autem in confinio Phocidis & Delphorum, in excelſo colle ſita eſt. Civis Anemorenſis dicitur, uti Lycorenſis Apollo.

ΑΝΕΤΟΥΣΣΑ [66], πόλις Λιβύης. ὁ πολίτης Ἀνητουσσαῖος, ὡς Σκοτουσαῖος, ὡς Πολυΐστωρ φησίν.

ANETUSSA, oppidum Libyæ, cujus oppidanus Aneteuſſæus dicitur, uti Scotuſæus, C auctore Polyhiſtore.

ΑΝΘΑΝΑ [67], πόλις Λακωνική, μία τῶν ἑκατόν. κτίσμα δέ, ὡς Φιλοστέφανος, ἀπὸ Ἄνθης τῆς Ποσειδῶνος, ὃν Κλεομένης ὁ Λεωνίδου ἀδελφὸς ἀνεῖλεν, καὶ ἐκδείρας, [68] ἔγραψεν ἐν τῷ δέρματι [69] τὰς χρησμῳδὰς παρῆσθαι. D [70] Χάραξ δὲ Ἀνθήνιον αὐτὴν φησιν. ὁ πολίτης, Ἀνθηνός. ἔστι δὲ Ἀρκαδίας πόλις.

ANTHĔNA, urbs Laconica, una ex centum. Ita dicta, uti Philoſtephanus auctor eſt, ab Anthe Neptuni filio, quem Cleomenes Leonidæ frater interfecit atque excoriavit, ſcribens in pelle oracula eſſe ſervata. Charax oppidum Anthenen nominat. Oppidanus inde Anthanenſis dicitur. Eſt item Arcadiæ civitas.

ΑΝΘΕΙΑ [71], πόλις Πελοποννήσου, πλησίον Ἄργους,

ANTHĪA, urbs Peloponneſi, vicina Argo,

[58] *Ἀνεμωρείας πέδον.*] Rectius in Lycophronem legitur, *Ἀνεμωρίου πέδον.* Ita etiam MSS & alibi recte nonnulli habent.

[59] *Δεινὸ ὑπὸ βορέαιο πνοῇ.*] Quamquam non ſatis hæc lectio, non puto tamen cum Stephano mutanda proiectam: retinet enim Euſtathius ad Iliad. B. pag. 274. 10. quoniam in Ethnicis fuiſſe exaratum, inquiens: Εἰ δὲ Ἀνεμώρεια πόλις φησὶν, ἀπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ βορέου. Ὑπέκειτο γὰρ αὐτῆς τὸ καλούμενον Καθοπτήριον χωρίον, ἐξ οὗ δι' ἡμέρας ἢ νυκτὸς ἐφοδεύεται πνεύμασιν. Ἔστι δὲ μεταξὺ Φωκίδος καὶ Δελφῶν, κατὰ λόφου ὑψηλοῦ. πολίτης οὖν ἐστὶν Ἐθνικῶς. οὕτως, ὡς ἐπὶ Ἀνεμώρου, ὁ καὶ Ἀνεμόλεως. Verum neque hoc ilentio videtur præterevundum, hæc Stephanum de Anemoria prorſus ex Strabone hauſiſſe, ita enim ille lib. IX. Εἰ δὲ Ἀνεμώρεια ἐνίοτε μὲν ὑπὸ τοῦ πνεύματος πόλις ἐστὶν ἐπιτηδείως ἔχουσα πρὸς τὸ ἐκ τοῦ ἀνέμου ἐνοχλεῖσθαι Καθοπτηρίου χωρίου, ἐξ οὗ δι' ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐφοδεύεται πνεύμασιν. ἔστι δὲ μεταξὺ Φωκίδος καὶ Δελφῶν, κατὰ λόφου ὑψηλοῦ πόλις ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς. οὕτως, ὡς ἐπὶ Ἀνεμώρου, ὁ καὶ Ἀνεμόλεως. Ex duobus hiſce locis jam perſpicuum eſt, urbem librariorum vecordia excidiſſe, & Stephanum hæc ex Strabone, cujus reticetur nomen, delumpiſſe.

[60] *Καθοπτήριον χωρίον.*] Sic etiam Euſtathius ex hoc loco tranſcripſit: apud geographum, loco jam allegato, invenies, Καθοπτηρίου χωρίου.

[61] *Δι' ἡμέρας ἢ νυκτὸς κακῶς ἐνοχλούμενον &c.*] Hæc librorum optimorum ſide lectio: conſtanter codices ſcripti exhibent: δι' ἡμέρας ἢ νυκτὸς κακοπνεύτου, quod parum juvat. Hunc locum ſic mutilum nemo unquam mentis ſuæ inficias: lege confidenter & quidem meo periculo, ut ſententia ſit perfecta: ἐξ οὗ δι' ἡμέρας ἢ νυκτὸς κακοπνεύτου πνεύμασιν. Hanc lectionem eſſe veram & indubitatam, ex Euſtathii verbis, jam allegatis, clariſſime liquet, qui ſua ætate non aliter in Ethnicis invenille teſtificatus eſt.

[62] *Ἔστι δὲ μεταξὺ Φωκίδος &c.*] Sic etiam apud Stephanum invenit Euſtathius. Scribo: ἔστι δὲ διὰ ὁ πόλις ἐστὶν &c. Sed hæc differentia non eſt magni momenti.

[63] *Κειμένη ὑπὲρ λόφου ὑψηλοῦ.*] Statius lib. VII. Thebaid.

Et valles, Lebadeaque tuas, & Hyampolin acri
Salmacida ſcopulo.

Anemoriam Hyampolim fuiſſe appellatam, teſtantur Strabo, Euſtathius & alii, quorum verba jam non tranſcribam.

[64] *Ὁ πολίτης Ἀνεμωρεύς.*] Mendoſum eſſe hoc gentile, licet libri edini ita præferant, vidit Salmaſius, qui in margine ſui libri reſcripſit, ὁ πολίτης Ἀνεμωρεύς. Hanc emendationem eſſe probam, ex proximo gentili liquet.

[65] *Λυκωρεὺς Ἀπόλλων.*] Stephanus in Λυκώρεια. Ἔστι δὲ Λυκωρὶς Ζεύξ.

[66] *Ἀνετουσσα. πόλις Λιβύης. ὁ πολίτης &c.*] Ita hunc locum ex Voſſianis ſchedis reſtituimus, qui in vulgatis inverſo ordine concipiebatur. Ἀνέτουσσα. ὁ πολίτης Ἀνετουσσαῖος, ὡς Σκοτουσαῖος, ὡς Πολυΐστωρ φησίν. Ita ſit πόλις Λιβύης.

[67] *Ἄνθηνα.*] Plinius, obſervante Oreilio, hujus oppidi meminit lib. IV. cap. V. *Oppida Tenarum, Amyclæ, Pheræ, Leuctra & intus Sparta, Therapnæ, atque ubi fuere Cardamyle, Pitane, Anthanæ.* Sed expunxit Salmaſius *Anthanæ*, & reputuit *Anthia*: nam libri Pliniani manu exarati *Antanæ* & *Antiqnæ* exhibebant. Hæc illis urbs eſt, quam Thucydides lib. V. Ἄνθειαν appellat, & in Cynuria collocat: Ἔστι δὲ ἐν αὐτῇ κώμη, ἡ Ἄνθεια πόλει. κτίσματι δὲ αὐτὴν Λακεδαιμονίων. Adeo ut *Anthanæ* ſive *Anthenæ* ab *Anthia* plane diverſa ſit. Codex Voſſianus legebat, Ἄνθηνα πόλει Λακωνικῇ.

[68] *Ἄνθης τοῦ Ποσειδῶνος.*] Hyginus inter Neptuni filios recenſet Anthicum ex Alcyphile Phœnicotilla. Alium genealogium tradit Pauſanias libro Secundo. Τοῦ δὲ κατὰ βασιλεύσαντος ἐπὶ Ἄργους, ἐξεῖναι Γῆ τε καὶ Ἄνθης, τοῦτον δὲ εἶναι Ποσειδῶνος καὶ Ἀλκυόνης Ἀτλαντίδος λέγουσιν.

[69] *Ἐγραψεν ἐν τῷ δέρματι.*] Libri ſcripti: ἐγραψεν ἐν τῷ δέρματι. Horribile crudelitatis & tyrannidis exemplum refert Stephanus: & alia de eodem duce Lacedæmoniorum apud Pauſaniam alibi inveniuntur. Verum pudeat ipſe à Ptolemæo pelle nudatus, & cruci affixus eſt, teſte Plutarcho.

[70] *Τὰς χρησμῳδὰς παρῆσθαι.*] Circa hunc locum Meurſius in Laconicis, ſed vocem παρῆσθαι non addidit, quod an data opera, vel emendandi animo fecerit, me latet. Fortaſſis oraculum de Anthe Neptuni filio hoc præſcripſerat, quod Cleomenes, ne falleret, exſequutus eſt.

[71] *Ἀνθεία.*] Ita etiam civitatem appellavit Thucyd. libro jam allegato.

[72] *Ἄνθεια, πόλις Πελοποννήσου.*] Male codex Voſſ. Ἄνθη, πόλις Πελοποννήσου, πλησίον Ἄργους. Quantum ex antiquis hiſtoricis & Geographis conjicio, genuine hæc appellatione in Peloponneſo civitates exſtitere, altera Laconica, altera Meſſenica; ſed neutra, ſi accuratum earundem ſitum conſideremus, Argo vicina, uti ex ipſo Stephano mox probabimus. Fallit itaque eſt Philo, & Stephanus, qui hoc in re Philoni aſſentium probet; imo minor doctiſſimum Archiepiſcopum Theſſalonicenſem hoc non ſubodoſecille, qui hæc de Anthea ſine aliqua falſi ſuſpicione ex Epitomatore tranſcripſit & in commentarios ad Iliad. fregerat, ita enim ille pag. 743. Τὰ δὲ Ἄνθειαν, ὁ καὶ ἔστιν ἐγγὺς, πόλιν Ἄργους εἶναί φασι, ἐπειδὴ ἔστι καὶ ἄλλη Ἀ-

Ἄργος, ὡς Φίλων. τὸ [67] ἐθνικὸν, Ἀνθεύς. A
ἔστιν Ἄνθεια. [68] ἔστι δὲ Ἑλλησπόντιος πόλις, πρὸς
τῇ Θρᾴκῃ, Μιλησίων καὶ Φωκαιέων ἄποικος·
ἧς μνημονεύουσι πολλοὶ, καὶ Φίλιππος. [69] ἔστι καὶ
κώμη Λιβύης. ἔστι δὲ Ἰταλικὴ, Γαύρης πλη-
σίον, ἣ πρὸς δὲ Ἄνιον μεσογειοτάτη, ὡς εἰρή- B
κασιν.

ΑΝΘΕΜΟΥΣ, [70] πόλις Μακεδονίας, [71] καὶ Συρίας, ἀπὸ Ἀνθεμοῦντος τοῦ πολίτου, Ἀνθεμούσιος, καὶ Ἀνθεμουσία. ἔστι δὲ Ἀνθεμοῦς λίμνη Μαριανδυνῶν, ἣν Ἀπολλώνιος C
Δημαλίσους, [72] ἐν τῇ Ἀργοναυτικῇ, Ἀνθεμοεσσίδα φησίν.

ΑΝΘΗΔΩΝ [73], πόλις Βοιωτίας. Ὅμηρος,

— — — [74] Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόεσσαν. D

Ἀπὸ

Nomen

ζιανὸν, καὶ κτῆμα Λυκίας, καὶ ὄπωλον. Messenica, quam longe hæc ab Argo differ, geographiæ paulo peritiores non ignorant, ab ipso Stephano in voce Τραιζὴν appellatur ἀντίπολις, ita enim ille: Τραιζὴν, πόλις Πελοποννήσου, ἀπὸ Τραιζῆνος τοῦ Πέλοπος, ἐπαλλάττει δὲ Ἀφροδισιάς, καὶ Σαρωνὶς, καὶ Πιτθεύουσα, καὶ Ἄνθη πρότερον, καὶ Ἀνθηδών. Verum ne unius Stephani auctoritati acquiesceremus, hanc veritatem etiam ex Pausania Corinthiacis confirmamus, dicentis: Ἀπέχουσι δὲ τῆς Τροιζῆνος, Πιτθέως τοῦ Πέλοπος πόλιν, ἐπωνυμίαν τοῦ οἰκιστοῦ σχόντες, ἐπιφανέστατοι δὲ ἐγένοντο Τροιζήνιοι, σωθέντων Γαυρίων τε καὶ Ἀνίου. Laconica Anthea, quæ etiam Messeniaca dici posset, si quis ejus finem hac extendat, uti aliquando apud historicos observavimus, erat sita inter fluvios Pamisum & Eurotam non procul à Cardamyle, Argo vicinior quam Τροιζήν, de qua jam locuti sumus, quam tamen nullem Argo vicinam dicere, quia plurimæ egregiæ urbes interjacent. Pausanias lib. IV in Messeniacis de hac ita refert: Ἐντεῦθεν ἐστὶν ἐς μεσόγειον ἐπὶ Μεσσήνης ὁδὸς, ἐπὶ δὲ ἀριστερὰ ἐκτρεπομένοις ἐστὶν ἐς Θουρίαν πόλιν. Ἄνθειαν δὲ καλοῦσιν οἱ ἐπιχώριοι τὴν ὑπὸ τοῖς Ὀρείοις κεῖσθαι. Λακεδαιμονίοις δὲ ἔχει πως ἐς Σπάρτην τὴν Θουρίαν ἴδιαν Ἀθηνᾶ. Idem quoque apud Strabonem legimus lib. VIII. Ἀπὸ δὲ Θουρίας, ἣ Θουρεᾶται καλοῦνται, ἐν ἀριστερᾷ πόλις μία δὴ τούτοις ἐστὶ Γερηνία, εἶτα Τροιζήν. Ἄνθειαν δὲ ἄν τις οἰκοῦσαν τὴν Θουρίαν φαίη. De hac civitate Stephanus nunc videtur mentionem fecisse, & ex eo Eustathius. Noster in voce Θουρία etiam perhibet, Ἄνθειαν appellatam fuisse, ast quem locum nostras observationes legito.

[67] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀνθεύς.] Reperitur hoc gentile apud Athenæum lib. XII cap. 11. Τιμόξενος δὲ ἐν Ἀργείᾳ Δημοσθένην πατρωνυμίᾳ, φησὶ τὸν Ἀνθέα γράψαι. Notius profecto, qua auctoritate fretus doctissimus Palmerius in Athenæo Ἀνθῆα reposuerit: voluit sine dubio Ἀνθεῖα, quod tamen hic Stephani locus & alii ejus canones non permittunt: nam ab Ἀχαΐα fit Ἀχαιὸς, ab Ἀλεξάνδρεια Ἀλεξανδρεύς, & sic ab Ἄνθεια Ἀνθεύς. Canonem vide in voce Αἰλία & aliis in locis.

[68] Καὶ ἔστιν Ἑλλησπόντιος πόλις.] Sic Xylander edidit. Verum constanter libri editi omnes, manuque exarati exhibent, ἔστι δὲ Ἡρίας πόλις. Et censeo ita olim à Stephano fuisse scriptum; nam tempore Eustathii omnino ille locus ex Ethnicis ita legebatur, uti superius clare liquet, ubi Archiepiscopi verba in medium produximus. Verum & hæc Xylandri lectio aliquo colore posset excusari, quia & Thracia etiam ad Hellespontum & Propontidem extendit. Verum ut Heria tum debet πόλις fuisse, non pro parte Mysiæ inferioris, neque pro regione inter Bithyniam & Paphlagoniam sita.

[69] Ἔστι δὲ Γαυρίας.] De illa nox dicemus civitate, ubi ad illam locum pervenerimus.

[70] Πόλις Μακεδονίας.] Hujus meminit Thucydides lib. II. ex quo hoc & situm cognoscimus, ita enim ille: Ἐλαβε δὲ καὶ τῶν ἄλλων Μακεδονίας τῶν ἐν ἀριστερᾷ τοῦ ἐπὶ Θρᾴκης Πόρου καὶ Κίσσης. ἔστι δὲ ἐντὸς τοῦ Βολβαίου καὶ Ἡιονείας ἀπὸ θαλάσσης, ἄκισμα τὸ μὲν πρότερον Μυγδόνιον καὶ Γρηνίδων καὶ Ἀνθηρὸν εἶχον. Vide quoque Plinium lib. IV. cap. X. Certissimum est, plurimas per terrarum orbem civitates à fructibus & herbis, quæ circa eadem nascuntur & proveniunt, denominationem sortiri: plurima hujus rei exempla in nostro Stephano occurrunt. Vide in voce Ἄργος, Δωδώνη, Παιονία, Σίδη, & aliis in locis. Censeo hanc urbem etiam denominari à copia cujusdam herbæ, quæ Dioscoridi lib. III. cap. CXIV. Ἄνθεμις, & Theophrasto lib. VII. cap. XIII. Ἀνθεμὶς dicitur. Eâque *Chamæmelon* Plinii, lib. XXI. cap. XVII. In officinis corrupte *Chamomilla* appellatur, quæ vox Græcam originem redolet, nam χαμαίμηλον etiam anthemidis nomine gaudet. Χαμαίμηλον proprie denotat terrestre malum, & nomen inde habet, nonnullis Botanicis, quod malis odore simile sit. Δῆλον τοῦτο καὶ μῆλα ἐμφορεῖται τῆς ὀσμῆς. Noster hanc urbem sic appellatam vult ab Antiochumante quodam, quemadmodum solent Græci, ut urbis incunabula cunto illustriora redderent; sed merito ut fabulosum rejicimus hoc etymon, & rationi magis consentaneum amplectimur.

[71] Καὶ Συρίας.] Videtur Syriæ nomen hoc loco hic accipiendum, ut etiam Mesopotamiam comprehendat. De hoc oppido loquitur Plinius lib. VI cap. XXVI. *Mox campestribus oppida Dionysiopolis, Polytelis, Strateumis, Antiochia.* Ptolemæus & Ammianus *Antemusiam* appellant: & Tacito lib. VI. cap. XLII. Annalium *Anthemusia* dicitur, ubi inquit: *At Tiridates voluntibus Parthis Nicephorium & Anthemusiada, exteraque urbes* &c. Sed Ammian. regionem & urbem Mesopotamiæ lib. XIV. hoc nomine meminit.

[72] Ἐν τῇ Ἀργοναυτικῇ, Ἀνθεμοεσσίδα.] Cod. Vossianus & editio Flor. Ἀνθεμουσίδα, male & contra mentem Stephani. Apollonii locus extat lib. II.

Ἔνθεν δ' ἐλείποντο πεδήρεες ἄγκεα Σαγγαρίοιο,
Καὶ Μαγνησσοῦνιν ἀνὴρ ἐφεβήσατο γαῖαν,
Ἣν ἔτι λαοὶ ἔασιν, ἐπ' Ἀγχιάλοιο λιμένος
Δημοῦχοι πεφύασιν.

[73] Ἀνθηδὼν, πόλις Βοιωτίας.] Urbs ad Euripum è regione Euboeæ sita fuit, non procul à Salganeo flumine: liquet hoc ex Ptolemæo lib. III. cap. XV. cujus verba ita scribo: Αὐλὶς. Ἠρέμια νῆσ. Ὠρωπὸς. Σαλγανεὺς. Ἀνθηδὼν. Θῆβαι. &c. Tradit Dicæarchus septuaginta stadia abesse à Chalcide Euboicæ: Ἐξ Ἀνθηδόνος εἰς Χαλκίδα στάδιοι ἑβδομήκοντα ἐστὶ μάλιστα διὰ τοῦ πορθμοῦ. Strabo lib. IX: Μετὰ δὲ Σαλγανέα Ἀνθηδὼν πόλις ἐστὶν ἐρήμη ἔχουσα, ἐφεξῆς δὲ Βοιωτίας παράλιος ἡ κατὰ Ἐλάτειαν.

[74] Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόεσσαν.] Vide Homerum circa Catalogi initium. Strabo bis hanc versiculi partem citat, lib. II. & IX. sed utroque loco inveni ἐσχατόωσαν, & eodem modo apud Eustathium, quæ lectio certa de causa mihi videtur præferenda, facile enim à librariis in ω commutatur. Deducitur ἐσχατόεσσα à masculino ἐσχατόεις. Dion. de situ orbis

Ἔνθεν τε ῥέουσι πρὸς ἑσπέρου Ἡρακλείης
Ἐσχατιὴν, γαίης βλωθρὸν [illegible]

ἀπ' Ἀνθηδόνος τοῦ Δίος, τοῦ Ἄνθος, [27] τοῦ Πηνειοῦ καὶ Ἀλκυόνης τῆς Ἀβαντος. [28] οἰκήσαντο δ' αὐτὴν Θρᾷκες, οἱ Λυκόφρονι·

Ἀστὴ συνοικος Θρηικίοις [29] Ἀνθηδόνος.
ἢ διὰ τὸ πασῶν ἀνθηροτάτην εἶναι. Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις [30] πλησίον Γάζης, πρὸς τῇ θαλαττίῳ μέρει. ἐθνικὸν Ἀνθηδόνιος. ἔστι καὶ [31] λιμὴν Ἀνθηδόνιος. [32] Νίκων παγκρατιαστὴς Ἀνθηδόνιος· καὶ Λεωνίδης ζωγράφος, [33] Εὐφράνορος μαθητὴς, Ἀνθηδόνιος. τῆς δὲ ὕστερας ὁ πολίτης, [34] Ἀνθηδονίτης.

ΑΝΘΗΛΗ [35], κώμη· Ἡρόδοτος ἐν ἑβδόμῳ. Ἡρωδιανὸς δὲ [36] πόλιν αὐτὴν φησι, καὶ ἄλλοι. καὶ Ἄνθηνη ἐκλήθη. τὸ ἐθνικὸν, Ἀνθηλεύς. καὶ Ἀνθήνηθεν ἦκον.

ΑΝΘΙΟΝ [37], πόλις Ἰταλίας· [38] Κατά-

A Nomen habet ab Anthedone Dii, qui Anthæ, qui Neptuni & Alcyones Abantis filiæ filius fuit. Eam olim Thraces habitarunt, uti testatur Lycophron:

Civi contubernalis Thraciæ Anthedonis.

B Vel ita dicitur, quod præ omnibus urbibus floribus maxime esset fœcunda. Est & alia urbs prope Gazam in parte maritima. Civis prioris vocatur Anthedonius. Est quoque portus Anthedonius. Nicon luctator Anthedonius, & etiam Leonides pictor, Euphranoris discipulus, Anthedonius appellatur. Posterioris urbis civis Anthedonita nuncupatur.

ANTHELE, vicus, cujus meminit Herodotus libro septimo. Herodianus & alii urbem esse ajunt. Est etiam Anthene dicta. Gentile, C Ἀνθηλεύς & Ἀνθήνηθεν, ex Anthele veniebant.

ANTHIUM, urbs Italiæ, cujus meminit Qua-

[27] Τοῦ Πηνειοῦ & Ἄλκυος & Ἄβαντος.] Vitium ex Aldina & Florentina propagatum, Xylandri quoque editionem, quam sequimur, invasit. Legendum est: Τοῦ Πηνειοῦ & Ἀλκυόνης τῆς Ἄβαντος. Optime in libris scriptis legitur & Ἀλκυόνες, pro & Ἄλκυος: sed pro Ἀβαντος, quod facile transcriptorum vecordia transformari potuit, scribendum est Ἀβαντιδος, ex Pausania confirmabimus, ita enim ille in Bœoticis: Γυναῖκα δὲ τῷ πόλεμῳ τούτῳ, ἣ ἐξέβαλε Λίνδον πρῶτος, ἐγὼ δὲ Ἀβαντίδα εἶναι πυνθάνομαι συνοικῆσαι, Ποσειδῶνι τεκοῦσαι & Ἀλκυόνης τῆς Ἀβαντιδος. Hyginum hujusce quoque testem pro nobis habemus, qui Fab. CLVIII. inter ceteros illorum Neptuni ita scribit: *Rex ex Alcyone Abantis filia: Abas ex Arethusa Harisi filia: Epimeres ex Alcyone Abantis filia.* Nihil itaque certius apud Mythologos, quam Alcyonem Abantis filiam fuisse.

[28] Ὠικήσαντο δ' αὐτὴν Θρᾷκες.] Non possumus præterire Eustathii versum, ad Iliad. B. pag. 271. Idem recitantis: Ἦ δὲ Ἀνθηδὼν πρότερον ὠνόμαστο, ἀφ' οὗ καὶ Ἀνθηδόνιος ἐκλήθη Ἄβαντος θυγατρὸς Ἀλκυόνης Ποσειδῶνι συνελθούσης ἐν πόλει ταύτῃ, ὡς & Λυκόφρων Θρᾳκίαν φησίν. Idem refert ad hanc locum Lycophronis Scholiastes Græcus. Idem refert ad hanc locum Lycophronis Scholiastes, & ex Josepho primum confirmare nititur, postea Agrippiadem vocatum fuisse: sed quis non miretur stupiditatem hujus grammatistarum & exegetarum? Josephus enim non de Berothe, sed de Anthedone Syriæ loquitur, eamque ab Herode Agrippiadem vocitatam tradit, ita enim ille lib. XIII: Ἀντιq. Jud. Τοῦτο μὲν οὖν ὁ κατασκευάσας Ἀλέξανδρος, εἴτε ὑπογραφεὺς τῆς ὑποθηκαίας μοίρας, Ῥαφίᾳ & Ἀνθηδόνι, ἃς ὕστερον Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς Ἀγριππιάδα μετωνόμασεν, ἢ τῆς κρίσεως ἦν ὁ πάντων.

[29] Ἀστὴ.] Sic emendavimus pro Ἀνθηδόνιος: Peto enim in omnibus Stephani libris hoc gentile pessime exemptum esse. Pausanias lib. IX: Πανδίων δὲ & Ἀνθηδὼν συνοικήσαι λέγεται Ἀβαντίδαν. Strabo lib. nono: Ἐντεῦθεν δὲ ἡ παλαιὰ Πανόπη μεταξὺ & Ἀνθηδόνος. Tertiam hujus vocabuli syllabam debere corripi, etiam liquet ex hoc Homerico versu

Νίσσαν ἔπειτα πόλιν, Ἀνθηδόνα & ἠγαθέην τε.

Equidem non me latet apud Goltzium nummum reperiri cum inscriptione ΑΝΘΗΔΩΝΙΩΝ. Verum in reliquis inscriptionibus & numismatibus hæc literæ ob tonitruum aliquando confunduntur: sic invenies ΟΡΘΟΣΙΕΩΝ & ΟΡΘΩΣΙΕΩΝ. ΦΙΛΟΡΩΜΑΙΟΥ & ΦΙΛΟΡΩΜΑΙΟΥ. ΝΕΟΚΟΡΩΝ & ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Et ita etiam hoc loco in nummis ΑΝΘΗΔΩΝΙΩΝ pro ΑΝΘΗΔΟΝΙΩΝ.

[30] Πλησίον Γάζης.] Hujus urbis memoria reperitur apud Plinium lib. V. cap. XIII. *Oppida Rhinocolura, & intus Raphia: Gaza, & intus Anthedon.* Ptolemæus lib. V. cap. XVI: Μετὰ τοὺς & Χερσίν εἰσὶ πόλεις, Κασιόπεια Σιρωνίς, Ἀπολλωνία, Γάζα, Γάζης τῆς λιμένος, Ἄζωτος, Γαζαίων λιμήν, Ἀντήδων, Ἀνθηδών. Vide eundem Ptolemæum lib. IV. cap. V.

[31] Λιμὴν Ἀνθηδόνιος.] Ita etiam hic retinere libuit pro Ἀνθηδώνιος. Plinius lib. IV. cap. V. *Intus Epidaurenses oppidum, Æsculapii delubro celebre: Spiramum promunturium, portus Anthedon, & Eutrephalus* &c. Ptolemæo lib. III. cap. XVI: Λίμνιον λιμὴν dicitur: sed vereor ne locus sit corruptus, qui fortasse ope meliorum codicum emendari possit.

[32] Νίκων παγκρατιαστὴς Ἀνθηδόνιος.] Etsi codices vulgati ita exhibeant, nunquam tamen pro legitima hanc lectionem habebo, nam de Anemicone pancratiasta nusquam mentionem factam certissime scio. Rescribendum ex libris antiquis: Νίκανδρος Νίκων παγκρατιαστὴς Ἀνθηδόνιος. Hanc veritimam esse lectionem nemo in dubium vocabit, si etiam probavero Eustathium tua ætate sic apud nostrum legisse, ita enim ille ad Iliad. B. pag. 271. Ἀνθηδὼν δὲ φασι Νίκων παγκρατιαστὴς Ἀνθηδόνιος· καὶ Λεωνίδης ὁ ζωγράφος, Ἀνθηδόνιος δηλαδὴ μαθητὴς Εὐφράνορος.

[33] Εὐφράνορος.] Ejus meminit Plinius lib. XXXV. cap. XI, ubi ita legendum: *Fuit eum eminuit longe ante omnes Euphranor Isthmius, Olympiade centesima quarta, idem qui inter statuarios dictus est & picturæ. Fecit colossos & marmora, ac scripsit de symmetria & coloribus & cerarum pictura, de figuris, de quadrigis.* Fecit colossos & marmora, ac scripsit de symmetria & coloribus & cerarum pictura: docilis ac laboriosis artis omnes, & in quacumque genere excellens ac sibi æqualis. Hic primum videtur expressisse dignitates heroum, & ulterius ivisse symmetriam &c. Plinius hac etiam de discipulis Antidoto, vel de Leonida nullam omnino mentionem facit.

[34] Ἀνθηδονίτης.] In emendavimus pro Ἀνθηδώνιος, quod omnes libri exhibent. Stulti lectoris & nostri partibus fungimur, supra allegatas, bene consideraverit.

[35] Ἄνθηλα, κώμη.] Hic aliquid excidisse, sole meridiano clarius est, legendum videtur: Ἄνθηλα κώμη Ἀρκαδίας. Ponitur ab Herodoto, quem nollet nobis esse, inter amnem Phœnicem & Thermopylas, ita enim ille lib. VII: Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ Φοίνικος ποταμοῦ & Θερμοπυλέων πόλιες αἱ ἐν τῇ παραλίῃ Ἀνθηλα κώμη, ἀπ' ἧς τὸ στρατόπεδον ἐποιέετο Ἀλκαμένης, ἐς Θερμοπύλας ἐλάσας. In hisce verbis aut πόλιες, aut πόλιν, si quid judico, tollendum. Alterutram vocem scioli aliquis ore sui codicis appinxit, quæ deinde in textum irrepsit.

[36] Πόλιν αὐτὴν φησι, καὶ ἄλλοι.] Non tantum Herodianus, sed etiam alii, inter quos ipse Herodotus, urbem appellarunt, ita enim ille lib. jam allegato: Κατὰ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν ἔστι πόλις ἔρημος μέχρι νῦν, τῇ οὔνομα ἐστὶ Φιγάλεια πόλιος, ὑπὲρ δὲ ταύτης πόλιος Φιγαλείης πόλις Ἀνδρίτσαινα κατύπερθε ῥέουσα.

[37] Ἄνθιον, πόλις Ἰταλίας.] Hæc sine dubio, ne alibi perdamus, eadem urbs est, quam superius meminit Stephanus in voce Ἄγκων. ἔστι & Ἰταλίας, Ἄγκων πόλις τῆς Ἀδριατικῆς. ἐκ τούτου τὸ

[28] Κανδαρ]δ- ἐν δευτέρῳ Ῥωμαϊκῆς χιλιά- A
δ-. ὁ πολίτης Ἀνθιανός, ὡς αὐτός.

ΑΝΘΥΛΛΑ [29], πόλις Αἰγύπτου. Ἡρο-
δότ- δευτέρῳ. Τούτων δὴ ἡ μὲν Ἀνθύλλα
εἷς λοιμὸν πόλις [30] ἐς ἀποδήματα ἐξευ-
ρέτως. τὸ ἐθνικὸν Ἀνθυλλεύ-, ὡς Ἄβολλα B
Ἀβολλεύ· καὶ Ἀνθυλλίτης, διὰ τὸν τύ-
πον.

ΑΝΝΑ [31], πόλις Ἰουδαίας, [32] ὑπὲρ
Ἱερειχοῦντος. [33] τὸ ἐθνικὸν Ἀννεύτης, ὡς Ἰω-
σήπης· [34] καὶ Ἀννιανός, ὅτι ἡ Ἄννα. C

ΑΝΝΙΧΩΡΩΝ [35], μέρος Ἀλαμαν-
δῶν.

A Quadratus libro ſecundo Romanæ Chiliadis. Civis inde dicitur Anthianus, ut idem perhibet.

ANTHYLLA, urbs Ægypti, auctor Herodoto libro ſecundo. Harum urbium Anthyllia, quæ inſignis eſt, datur peculiariter in ejus cæmenta. Gentile Anthyllæus, uti Abolla Abollæus: & Anthyllita, propter ſummangioni ſolitam.

ANNA, urbs Judææ, ſupra Hiericheuntem ſita. Gentile Annites dicitur, uti Joſephus teſtatur. Et Annianus quod ab Annia formatur.

ANNICHORUM, hujus loci Alemannorum

[28] Κανδαρ]δ- ἐν δευτέρῳ Ῥωμαϊκῆς χιλιάδ-.] Voſſius libro 111. de hiſtoricis Græcis cenſet idem opus ſignari, quando Stephanus vel ſecundum Ῥωμαϊκῆς χιλιάδος, vel quartum decimum Ῥωμαϊκῆς χιλιαρχίας in voce Ὀξύρυγχος, vel quartum decimum Ῥωμαϊκῆς in voce Θεσπιεῖς citat.

[29] Ἄνθυλλα, πόλις Αἰγύπτου.] De hac civitate etiam fit mentio apud Athenæum lib. 1. ſed nomen ibi per ε exaratur: Τέττιγα δ' ἐπιφέρεται ἀκμὴν Ἀνθεμοῦς πόλις, ἣ χορεύει ἐπὶ Λίβυσσαν φωνὴν, ὡς ἐπιφέρεται Ἀριστοφάνης ἐν Βίρβηνι τοῖς χαριεστάτοις τῶν ζώων. Videſ ex hiſce verbis, Ægyptiorum & Perſarum reges veſtigalia & reditus hujus urbis, exactiſſimis conſtituiſſe ἐπὶ ζώοις, id eſt ad cinctuum impenſas; verum hæc vox tam late eſt accipienda, ut etiam alienæ muliebrem ornatum, lectiſter vocabulo, & quicquid veſtimenti nomine venire ſolet, comprehendat, uti mox ex Herodoto fiet manifeſtum.

[30] Ἐς ἀποδήματα ἐξευρέτως.] Ita ubique ſcriptum reperio; noli tamen dubitare, quin legendum ſit: ἐς ἀποδήματα ἐξαιρέτως. Sic olim ſcripſit Herodotus, cujus integra verba ex Euterpe in medium producam: Τούτων δὲ ἡ μὲν Ἀνθύλλα, ἦσαν λοιμὸν πόλις, ἐς ἀποδήματα δὲ ἐξαίρετος γυνὴ ἐγένετο. Ἐς Ἀρχάνδιον ἦγαγε καὶ πόλιν πᾶσαν ἐς ἔρωτα. Sic Herodotus facem accendit Athenæo, & Athenæus viciſſim Herodoto: nam non ſpectatim hæc ſunt intelligenda de calecæmentis, ſed etiam de zonis, & alio muliebri ornamento, quod reges Ægyptii, ſub Perſarum tunc poteſtate redacti, redimibus & veſtigalibus civitatis, conjugibus ſuis comparabant. Conſer locum cum Athenæo, & omnia luce erunt clariora.

[31] Ἄννα, πόλις Ἰουδαίας.] In Joſepho, quem teſtem citat Stephanus, hactenus urbem hoc nomine invenire non potui. Si quid conjecturæ valeam, conſulo Epitomatorem immere locum Joſephi lib. v, ubi ita inquit: Μετὰ δὲ ταύτην ἐστρατεύσατο ἐπὶ Γεργεσηνοὺς ἀνομήσαντας, πόλιν ἀναστήσας ἐκθέσει Γεργεσῆ τὴν ἐπὶ τῆς Ἀννᾶς ἐμπορίας, ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς θαλάσσης ἐξ ἑξήκοντα σταδίων ἀπέχουσαν. Demiror profecto, unde hæc tanta librorum diverſitas! Stephanus ſua ætate Ἄννα invenit, nunc Joſephi codices Ἄννα præferunt: Ed mutatione magna opus non eſt, ut duæ illæ lectiones concilientur, facile enim ex Ἄννα fit Ἄννα, & Ἄννα, deſuptavirgula literæ ν, etiam facili negotio in Ἄσσα commutatur. Pro Stephani lectione poſſem adhuc locum ex geographo Nubienſi, ubi eadem hæc civitas ab ipſo Ἀσσ Aſſana appellatur, ita enim ille climate v. part. 111: *Tiberias circa eſt maximam atque metropolitanam inter urbes Jordanis. Ab hac ad Sur, iter duarum graduum dierum: & ab hac ad Aſcalonem Ablae, dies non integra. Ab hac ad Baiſan, iter etiam dies minime joſſe. Ab hac ad* A A N N A *urbem de terra Ghaur.* Cubelyria ab Arabibus *Ghaur* nuncupatur, in qua Ἄννα ſive Ἄννα ſita eſt. Eutychius Patriarcha in Annalibus Alexandrinis pag. 111. & 116. ex editione Pacenſii, paſſim ab hac terminatione recedit, à quo hæc urbs عسقلى *Aſcali* appellatur, ſed ibi ſic *Aſcala* pronunciari & legi, grammaticorum canones patiuntur. Quid tandem ex diverſa hac ſcribendi ratione concludam? Alterutrum enim, aut Stephanum incidiſſe in corruptum Joſephi codicem, aut nunc mendoſe Ἄννα pro Ἄννα in ipſo circumferri, ſtatuendum, quod ultimum temere factum judicari poſſet, cum in ſacra pagina Joſ. VIII: 28. ע *Ai* hæc civitas nuncupetur, unde, terminatione adjecta, Αἴα formare ejus nomen, quod Sept. interpretes in Γαί mutarunt. Hinc mihi perſuadeo eandem hanc eſſe urbem, quæ a Joſepho Ἄννα, & adjecta terminatione Καπερναούμ appellatur, uti Ἀσσαῖος, Ἀσσᾶς, Γαβγᾶς, Σεβεννᾶς &c. ſine cujuſquam me quidem & pronuntiatio Arabica non obſtat. De ſua legimus lib. XVI. Antiq. Judaic. Μεῖζον δ' ἀποστήσας τοῦ Ἀμμαοῦς εἰς κώμας τοσούτους, χωρίον δὲ ἐν αὐτοῖς ἐστὶ Καπερναούμ. Et lib. 1. de bello Judaico, cap. XIV. Ἐστὶ δὲ ἡ κώμη, χωρὶς πόλεως κειμένη τῆς Ἀγρίππα, ἣ καινοπρεπῶς ἐκ βάθρων Κλαύδιος Σεβαστὸς, ἐλευθέραν τε πόλιν, καὶ τῶν ἴσων ἔθνων. Et mox ſequitur Ἐπιτάσσει δὲ Ἡρώδης ἐν ταύτῃ τῇ δὲ Καπερναούμ ἐπιμελεῖσθαι &c. Enim in textu Hebraico Joſuæ XIX. קנה *Kana* appellatur, neque aliter à ſeptuaginta interpretibus. Diverſa hæc ſcriptura eſt, Ἄννα, *Anna*, *Ain* ſive *Aina*, Ἄσσα, Γαί, Καπερναούμ, videtur manaſſe ex more populorum orientalium qui ad alperiorem ſonum molliendum, ſæpiſſime permutant literas ע Ajin, כ Caph, פ Coph, ع Ain, غ Gain, ق Kaf, ك Kaf: imo præcipue Perſæ & Turcæ Gain ſæpe pronuntiant ut Kaf. Exemplis res evadet manifeſta. Pro Hebr. פלג *Idem*, Arabes dicunt غلام *gelam* puer, ſervus: pro עצב غضب *gajaba* indignatus fuit: pro כפר غفر *Kapar gafara*, condonavit: pro Perſ. آب *ab*, Turcæ efferunt اغ *aga*, præfectus militum: & اوداق اوداغ *odag* & *otak*, Turcis proniſſe dicitur tentorium. غوك *gouk* Perſ. rana, pro Hebr. קשת *Hhamora*, Γομόρρα, Arab. غمرة *Gamorra*. Atque ſic alia innumera. Præter Annam memoratam alia reperitur, quæ ab Euphrate, ut ajunt, ſcinditur, & paſſim in Arabia deſerta, & partim in Mesopotamia ſita eſt: ab Haleppo itinere quindecim dierum diſtans, uti paſſim peregrinantibus traditur.

[32] Ὑπὲρ Ἱερειχοῦντος.] Sic reſcribere placuit, ipſo Stephano poſtulante: Ἱερειχοῦς, πολίχνη Ἱεροσολύμων ἑβδόμη πρὸς. ἐ ἐθνικὸν Ἱερειχοῦντ-. Male enim in vulgatis legitur, τοῦ Ἱερειχοῦς. Joſephus præpoſitionem cum genitivo jungendi, neſcio verum cur recuſandi exempla congeſſit, quæ magis placet, utpote uſitatior.

[33] Τὸ ἐθνικὸν Ἀννεύτης, ὡς Ἰώσηπος.] Non aliter hic gentili Joſephus, apud quem æque ac Stephanum, nec deſidia conſpicatur. Si oppidi nomen ſit Ἄννα, noſtra Vaticano codice exaratum eſt: τὸ ἐθνικὸν Ἀννᾶτ, & ita Steph. procul dubio reſcribendum; nam oppidi quoque hanc lectionem ex Palatinis libris à viro Salmaſio. Porro apud Joſephum loco citato Ἀννεύτης ſcriptum eſt: ſed concello, oppidi nomen eſſe Ἄννα, non tamen inficiari vel infitiandum vero deducetur Ἀννᾶτος, qui ſe conſtituendi in vos exigit, ut aliis in locis ſatius ex Stephano dictum.

[34] Καὶ Ἀννιανὸς, ὅτι ἡ Ἄννα.] Hæc vitioſa eſſe ſuſpicatur Salmaſius, ex conjectura ita reſtituens: καὶ Ἀννιανὸς ἀπὸ τῆς Ἄννας.

[35] Μέρος] Ἀλαμανδῶν.] Fuit verum Agathiæ, &

δ ἐκεῖθεν, Ἀννίχωροι, οἱ Ἀννίχωρες, πλη- A meminit. Incolæ, prope Persas siti, dicuntur
σίον Περσῶν κείμενοι. Annichori, & Annichores.

ΑΝΤΑΙΟΠΟΛΙΣ [91], πόλις ἐν ΑΝΤÆOPOLIS, civitas Ægypti, cu-
Αἰγύπτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀντιοπολίτης. [92] λέγε- jus gentile Antæopolita. Dicitur quoque An-
ται δ' Ἀντιεύς, ὡς Ἀκταιεύς· ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις. taeon, uti Actæon; à quo urbs nomen habet.

ΑΝΤΑΝΔΡΟΣ, πόλις [93] ὑπὸ τῷ Ἴδῃ B ANTANDRUS, urbs sub Ida, juxta
ὄρει, πρὸς τῇ Μυσίᾳ καὶ Αἰολίδι, [94] ἀπὸ Mysiam Æolidis sita, quæ ab Antandro Æo-
Ἀντάνδρου τοῦ στρατηγοῦ Αἰολέων. [95] τὸ ἐθνικὸν, lum duce nomen habet. Gentile, Antan-
Ἀντάνδριος. Ἀριστοτέλης φησὶ καὶ τοὺς [96] ὁμω- drius. Aristoteles inquit Edonidem appella-
νύμους Ἠδωνίδα, διὰ τὸ Θρᾴκας Ἠδωνοὺς ri, quia Edoni ex Thracia eam incoluerint:
ἔσῳς οἰκῆσαι, καὶ Κιμμερίδα Κιμμερίων ἐνοι- C & Cimmeridem, propterea quod Cimmerii
κήσαντων ἑκατὸν ἔτη. τὰ ἐθνικὰ δὲ μὲν Ἠδωνί- ipsam centum annos habitaverint. Hinc for-
δης, Ἠδωνοί. [97] ἀπὸ δὲ Κιμμερίδος, Κιμμέριοι. mantur gentilia, ab Edonide Edoni, & à Cim-
meride Cimmerii.

ΑΝΤΕΜΝΑ [1], πόλις Σαβίνων, μία ANTEMNA, urbs Sabinorum, una ex
τῶν ἐξεφερομένων Ῥωμύλῳ. [2] τὸ ἐθνικὸν, Ἀντε- iis quæ Romulo rettulerunt. Gentile dicitur An-
μνάτης, ὡς Γαβιανάτης. D temnata, uti Ravennata.

ΑΝΤΙΑ [3], πόλις Ἰταλίας, ὑπήκοος ANTIA, oppidum Italiæ, Romanis sub-
Ῥωμαίων. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Κίρκης παιδός. ditum: ita autem dictum est à Circes filio:
[4] Ὀδυσσέως δὲ καὶ Κίρκης υἱοὶ τρεῖς, Ῥῶμος, quippe Ulyssi & Circe filii tres fuere, Romus,
Ἄντιας,

---

vilebant homo proclivi ingenii, manumissus est, & poëta evasit, teste Heraclide de Politiis, ita enim ille in Lacedæmoniorum republ. [91] Ἀλλὰ καὶ Ἀμφίπολις ἐστὶ καὶ Ἀγχιάλου, ἀφ' ἧς ἦν Διόδοτος ὁ ῥήτωρ, καὶ πολλαὶ ἄλλαι.

[92] Ἀντιοπολίτης, πόλεως τῆς ἐν Αἰγύπτῳ.] Hujus exstat mentio apud Ptolemæum lib. IV. cap. V, hisce verbis. Ἀπὸ δὲ τοῦτων ἐπὶ τὰ ἐνδότερα Ἀντιοπολίτης νομὸς, καὶ μεσόπολις, Ἀνταιοπολίτης. Nomen habet ab Antæo terræ filio, qui cogebat hospites secum luctari, quos deinde eos interficiebat: hunc postea Hercules in Libya occidit, auctore Diodoro Siculo lib. I. Qui in parte Libyæ Antæus regnaverit, legendum apud Melam lib. III. cap. ultimo.

[93] Ἀφ' οὗ καὶ ἡ Ἀντιεύς, ὡς Ἀκταιεύς. ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις.] Multa huic loco excidisse, mihi firmiter persuadeo: si enim Ἀντιεὺς progentilis fit consentaneum, perabsurde hic ab Epitomatore dicitur, civitatem nomen inde esse sortitam, cum & certum sit, regi nomen Ἀκτεῖ, non vero Ἀντιεῖ fuisse.

[94] Ὑπὸ τῷ Ἴδῃ ὄρει πρὸς τῇ Μυσίᾳ.] Situs ex hoc Stephani loco est manifestissimus, licet tamen ei addere verba Thucydidis lib. IV. ita scribentis: Καὶ ἐκ μὲν τῆς Λέσβου, πρὸς τῇ ἠπείρῳ τῇ ἀντιπέρας κειμένῃ, ἐς Σίγειον Μυτιληναίων ὁπλῖται Ἀθηναίων ὄντες, ἐπολέμουν, καὶ πλοῖα μὲν ἐκ τῆς Ἀντάνδρου, ἣν παραπεπλεύκεσαν (ἦσαν δὲ ἐν τῇ ἠπείρῳ ταύτῃ αὐτοῖς, ἔλλιμα ναυπηγήσιμα, καὶ ἡ Ἴδη ὕλην παρεῖχε) περὶ τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ ἐμέλλησαν ἀπ' αὐτῆς ἀρεῖσθαι, ὅτε τὸ Λέκτον ἔπλεον ἐκκόψοντες. Hinc liquet urbem fuisse maritimam, non procul à Lecto, in qua magna fabricandarum navium opportunitas & lignorum copia reperiebatur. Vide etiam Herodotum in Polymnia, Strabonem lib. XIII. Scamnum Clium, Scylacem, alios.

[95] Ἀπὸ Ἀντάνδρου.] De nominis origine videndus Pomp. Mela lib. I. cap. XVIII: *In altero latere, Antandros. Duplex causa nominis jactatur. Alii Ascanium Æneæ filium, cum ibi regnaret copiosum in Pelasgis, ex so relictis commemorant: alii ab iis parvam conditam, quos ex Andro insula vis & seditio exegerat. Hi Antandrum, quasi pro Andro, illi quasi pro cive accepit volunt.* Varias de Antandri origine opiniones lege apud Servium in Virg. lib. 3. Æn. ad hæc poëtæ verba:

— — — Classemque sub ipsa
Antandro, & Phrygiæ molimur montibus Idæ.

Antandros, docente J. Vossio, propriè is est, quem Latini *Interduarium* vocant. Utitur hoc vocabulo in illa significatione alicubi Plutarchus.

[96] Τὰ ἐθνικὰ Ἀνταν δρεύς.] Occurrit hoc gentile nomen apud Thucyd. lib. VIII: Ὅτε δὲ τὸ Πελοποννησίων ἐς τὴν Ἑλλήσποντον, Ἀντάνδριοι (ἦσαν δὲ Αἰολῆς) πυνθανόμενοι ἔρημα εἶναι τὰ Ἀθηναίων πρὸς Ἄβυδον καὶ Ἴλιον καὶ ἄλλας ξυμμάχους πόλεις, &c. Circumjacens regio etiam Ἀντανδία dicitur Straboni lib. XIII.

[97] Ἠδωνίδα, ἀφ' οὗ καὶ Θρᾴκιαι Ἠδωνίδες ἵπποι ἐκλέγονται, καὶ Κιμμερίδα &c.] Ita hunc locum supplevit incomparabilis Vossius ex libris antiquis. Testatur enim Salmasius in margine sui codicis, & similis penuria modo in Palatinis codicibus invenisse. In vulgatis editionibus locus hunc in modum circumferebatur: Ἀριστοτέλης φησὶ καὶ τοὺς ὁμωνύμους Ἠδωνίδα, Κιμμερίδα ἐνοικησάντων ἔσῳς ἔτη. Plinius lib. V. cap. XXX. auctor est, hisce nominibus Antandrum fuisse insignitam: *Ruscus in littore Antandros, Edonis prius vocatus; deinde Cimmeris.*

[1] Τῆς δὲ Κιμμερίδος, Κιμμέριοι.] Et ita etiam hunc locum refinxerunt ex libris scriptis viri incomparabiles Salmasius & Hiacus Vossius. Perperam enim vulgati exhibebant: Τῆς δὲ Κιμμερίδος, Κιμμέριος.

[1] Ἄντεμνα, πόλις Σαβίνων.] Oppidi nomen Strabo numero plurali & fem. gen. extulit lib. V: Κατέσκαπτε δὲ καὶ, ὧν Ἀντεμναῖοι, καὶ Φιδηναῖοι, Λατῖνοι, καὶ ἄλλα πολίσματα, τῶν μὲν ἐκλιπόντων, τῶν δὲ κτεινομένων. A Latinis fuit conditum & denominatum, Si Varroni fides sit habenda, apud quem lib. IV. de lingua Lat. ita legimus: *Oppidum interamnum dictum, quod inter amnes est constitutum. Item Antemna, quod ante amnem, qui fluit in Tiberim: quod in bello male acceptum consensit.* Plura de hac civitate vide apud Cluverium.

[2] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀντεμνάτης.] Eodem modo Latini hoc gentile formarunt. Liv. lib. I. cap. XI: *Enim ibi Romani gerunt, ANTEMNATIUM exercitu per crassitudinem ac solitudinem, hostibus in fines Romanos incursionem fecit.*

[3] Ἄντια, πόλις Ἰταλίας.] Cluverius in antiquæ Italiæ descriptione enumerat quinque appellationes, quibus hoc oppidum insignitur: hac lectione dicitur Ἀντία & Ἄνθεα pag. 132 Ἄνθεα, πόλις Ἰταλίας. Κατέβραξε τὰ δέκατον Ῥωμαϊκὰς χιλιάδας: & pag. 132 Ἄντιον. Ἔστι δὲ Ἰταλίας, Ῥώμης οὐκρίου &c. Verum hoc mihi maxime mirum videtur, quod etiam hujus civitatis nomen Ἄντιον scripserit, quod profecto ab aliis appellationibus longius recedit, & hactenus apud me dubium fuit, de quo in animadversionibus ad illam vocem fusius diximus. Hanc urbem antiquis Græcis locupletibus Strabone, Dionysio, Appiano, Ptolemæo, Pausaniâ aliisque Ἄνθεα dicitur, quo etiam Latini utuntur. Apud Dionysium tamen lib. V, ἐκ Ἀνθέων legitur, cum pallam hanc vocem genere neutro proferat. Oppidi istius habemus apud Dionys. Hal. lib. VIII: Ἐκ δὲ Ἀνθέων τῶν ἐπιφανεστάτων τῶν ἐν Οὐολούσκοις πόλεων. Vide etiam Prescipium in Gallicis.

[4] Ὀδυσσέως δὲ καὶ Κίρκης υἱοὶ τρεῖς &c.] Tres habuisse filios Ulyssem

Ἄντεα, Ἄρδεια. ὁ πολίτης Ἀνταάτης, [c] ὡς Ἀρδεάτης. [7] Ἔστι δὲ Ἄντιον πόλις ἑσπέρους, μεταξὺ Λαυρεντίου καὶ Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀντιάτης, ὡς Σουνιάτης.

ΑΝΤΙΓΟΝΕΙΑ [8], πόλις Χαονίας ἐν Ἠπείρῳ. ὁ πολίτης, Ἀντιγονεύς. [9] ἔστι δὲ πόλις Ἀρκαδίας, ἡ πρότερον Μαντίνεια. [10] τρίτη, Μακεδονίας, Ἀντιγόνου χῶμα, ὑπὸ Γονάτα. [11] πεντάπολις, Βιθυνίας, πρὸς τῷ Δασκυλίῳ. [12] πέμπτη, ἐν τῇ Συρίᾳ, πλησίον Ἀντιοχείας. [13] ἔστι δὲ Φρυγίου καὶ Κυζικηνῆς, [14] ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης ὡς σταδίους ν. τὸ ἐθνικὸν, τὸ αὐτό.

ΑΝΤΙΚΟΝΔΥΛΕΣ, οἱ ἐν Βοιωτίᾳ [15] Κόλοι Φρύγες, ὡς Ἀριστοφάνης, ὁ τοὺς ὁρίους ὅρους γεγραφώς.

ΑΝΤΙΚΥΡΑΙ, πόλεις δύο, [16] ἡ μία Φωκίδος, ὡς [17] Δημήτριος ὁ Καλλατιανός· [18] ἡ δὲ, ἐν Μαλιεῦσιν, ὡς Ἀπολλόδωρος. ἐντεῦθεν φασὶ τὸ ἑλλέβορον φύεσθαι, τὸν ἄριστον. ὁ πολίτης Ἀνικυρεύς, [19] ὡς

Antia & Ardea. Oppidanus inde eſt Anteates, ſicuti Ardeates. Eſt & Antium oppidum, genere neutro, ultra Laurentum in Italia ſitum, cujus gentile dicitur Antienſis, uti Sunienſis.

ANTIGONIA, oppidum Chaoniæ in Epiro, cujus oppidanus Antigonenſis dicitur. Eſt item urbs Arcadiæ, quæ ante Mantinea appellabatur. Tertia Macedoniæ, ab Antigono Gonatæ filio condita. Quarta Bithyniæ juxta Daſcylium. Quinta in Syria, prope Antiochiam. Eſt item caſtellum agri Cyziceni, à mari verſus occidentem quinquaginta ſtadiis diſtans, quod eodem gentili gaudet.

ANTICONDYLES, ita in Boeotia Coli Phryges appellantur, uti teſtatur Ariſtophanes qui terminos Thebanos deſcripſit.

ANTICYRÆ, hoc nomine duæ civitates exiſtunt. Altera in Phocide, uti Demetrius Callatianus perhibet; altera vero apud Malienſes, ut Apollodorus teſtatur. Hic ajunt optimum helleborum creſcere. Civis Anticyrenſis dicitur, ut

Ulyſſem atque Circen, qui tria condiderunt oppida, & de hac nomine appellarunt, teſtatur Xenagoras apud Dionyſ. Hal. lib. 1. Hæc verbis: Ξεναγόρας δὲ ὁ συγγραφεὺς ἱστορεῖ, Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης ἐκ θυγατρὸς γῆς, Ἄγριον, Ἀντίαν, Ἀρδέαν. ἐκάστους δὲ τῶν τριῶν πόλεων ἀφ' ἑαυτοῦ τοῦ κτίσαντος τὰς ἐπωνυμίας.

[a] Ἢ Ἀρδεάτης.] Corrupte exhibent MSS. ἢ Σαρδεάτης.

[7] Ἔστι δὲ Ἄντιον πόλις ἑσπέρους.] Unum idemque oppidum eſt Ἄντεα & Ἄντιον, quod notiſſet hoc loco in duo diverſa oppida diviſit.

[8] Ἀντίγονεια, πόλις Χαονίας.] Fuit hæc urbs mediterranea, in anguſtiis Cerauniorum, quæ Epirum ab Illyride diſcriminabant, ſita. Ptolemæus lib. III. cap. XIV: Πόλεις δὲ ἐν τῇ Ἠπείρῳ μεσόγειοι Χαόνων, Ἀντίγονια, Φοινίκη, Ἐπιφάνεια, Ὑδρούσιον, Ἔλαια &c. Satis fuiſſe ad hanc illarum montium clariſſime apparet ex Polybio lib. II. ubi refert Scerdilaidam cum quinque Illyriorum millibus itinere terreſtri per fauces Antigoneam perveniſſe: Περιπορευθεὶς δ' ἀνὰ μέσον Σκερδιλαΐδας μετὰ πέντε μυριάδων ἐκ τῆς Ἰλλυρίδος ἐπὶ τὴν Ἀντιγόνειαν καλουμένην, ἐν ᾗ νῦν ἔξω τῆς Ἀντιγονείας ἐστὶν, ἐγκατασκηψάμενος ἀπροσδοκήτως ἐπὶ τοὺς Ἀντιγονείας κατῆρε. Eundem ſitum etiam ex Livii verbis poſſumus colligere, in cujus lib. XXXII. cap. V: *Præcipitique terra cum Athamanorum omnia externa munimenta, quodque levis armatura erat, in Chaoniam per Epirum ad occupandas, quæ ad Antigoneam fauces ſunt, ſpem vocasset Graci, miſit.*

[9] Ἔστι δὲ πόλις Ἀρκαδίας, ἡ πρότερον Μαντίνεια.] Plinius parum conſiderate lib. IV. cap. V. in Arcadiæ deſcriptione ſtatuit Mantineam diverſam eſſe oppidum ab Antigonia. *Mediterranea ejus Arcadia maxime tenet, undique a mari remota: initio Dryopeis, mox Pelaſgis appellata. Oppida ejus Pſophis, Mantinea, Stymphalum, Tegea, Antigonia, Orchomenus &c.* Antiquum appellationem fuiſſe Mantineæ certiſſimum eſt, verum poſtea in honorem Antigoni tranſnominata eſt Antipatea, uti luculenter teſtatur Pauſan. lib. VIII. Ἀπέχουσι δὲ τῆς Μαντινείας Φλειάσιοι καὶ Περσέως στήλης ἐπὶ πόλεως ἐπιφανοῦς, ἣ Ἀγαμήδη ἐς τὰ μάλιστα ἔοικε θεῷ, καὶ οἱ ἐς τὸν πολεμικὸν ἀγῶνα ἐπιτήδεια ἐποίησε, καὶ ἐκείνη ἡ πόλις μετέθηκε Ἀντίγονον. Vide etiam Plutarchum in Anto. & Ptolemæum lib. III. cap. XVI.

[10] Τρίτη Μακεδονίας.] Vide de hac urbe Ptolemæum lib. III. cap. XIII. Scymnum Chium & alios. Sita fuit in Mygdonia, non procul ab Pydna.

[11] Πεντάπολις Βιθυνίας πρὸς τῷ Δασκυλίῳ.] Hujus meminit ipſe Stephanus alio loco: Νίκαια, πόλις Βιθυνίας, Βασιλείων ἑπτακαιδεκάτη. ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἀγέλαη, εἶτα Ἀντίγονεια.

ἀπὸ τοῦ Ἀντιγόνου γυναικὸς Νίκαιαν ἐκάλεσε. Daſcylium ubi fuerit Ptum, ad illam vocem docebimus.

[12] Πέμπτη ἐν Συρίᾳ.] Hanc Antigonum Philippi filio condidit, & ab ipſo nomen habet, teſte Strabone lib. XVI. Quia autem Antiochiæ erat valde vicina, tandem cum ea junctæ, & una ex quatuor urbibus fuit, quæ Antiochiæ continebantur. Ἔστι δὲ καὶ Ἀντιόχεια, ἡ κατὰ Δάφνην, τῶν τεσσάρων μερῶν. πεποίηται δὲ ἐκ τεσσάρων πόλεων. τὴν μὲν αὐτῶν ἀρχαίαν ἔκτισε Νικάτωρ Σέλευκος, μεταξὺ οὖσαν τῆς Ἀντιγονείας τῆς ὑπὸ τῷ Ὀρόντῃ καὶ τῆς Ἀντιοχείας τῆς ὑπὸ τῷ Σιλπίῳ.

[13] Ἔστι δὲ Φρυγίου καὶ Κυζικηνῆς.] Hujus meminit Plinius lib. V. cap. XXX. *Treadis primus locus fuit Aſtacenis, dein Crebenis, ipſaque Troas, Antigonea dicta, nunc Alexandria etiamnum Troas.* Hujus ſitus eſt notiſſimus, & de nativa origine & mutatione ſitus diximus pag. 94.

[14] Ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης σταδίους ν.] Hellenium non unicuique ſitis eſt mendoſum, ſed de eo, quod ὁρίσεως dicitur nihil apud Geographos invenies. Legendum eſt: Ἀπέχει τῆς θαλάσσης σταδίους ὡς ν. Et ita olim erant hæc clariora.

[15] Κόλοι Φρύγες.] Sic legunt omnes editiones, ſed vocabula videntur componenda, nam Heſychius mentionem facit de monte Boeotiæ, quem Καλλίφρυγα nominat. Καλλίφρυξ, Τραγῳδία Αἰολικῶν, ἢ ὄρος Βοιωτίας.

[16] Ἡ μία Φωκίδος.] Hujus ſitum optime colligere licet ex Scylace, cujus verba ita ſunt legenda capite Ἀμφικτιονίς: Μετὰ Λοκροὺς τοὺς ἐπὶ Φωκέας καθήκει τὸ Κιρφικὸν πεδίον, ἐν ᾧ ἐστὶ τὸ Ἀντικυρικὸν, ἢ Δελφῶν πόλις, ἢ Ἀντίκυρα πόλις Δ. Delphis diſtabat x mill. paſſ. Nomen videtur inde accepiſſe, quod Cirrhæ vicinæ ubi fuerit oppidum: adeo ut multi exiſtiment nomen antiquum fuiſſe Ἀντίκιρρα. manifeſte hoc indicat locus Strabonis lib. IX: Λοιπὸν ἐστὶ τὸ Κρισαῖον καὶ Φωκικὸν ἐπὶ τὴν ἄνοδον ἐξηρμένον ἀπὸ θαλάττης, ἢ Κίρρα ἐστὶ καὶ Ἀντικύρα, ἢ τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο ἐν τῇ μεσογείᾳ κεῖται μικρὸν ὑπὲρ τοῦ Ἡραίου καὶ &c.

[17] Δημήτριος ὁ Καλλατιανός.] Strabo lib. I. hujus Demetrii mentionem facit; & Marcianus Heracleota. Stephanus hanc vocem per ω ſcribit, ſed alii eandem conſtanter per ſimplex efferunt.

[18] Ἡ δὲ ἐν Μαλιεῦσιν.] Sic quoque Strabo diſtinguit inter Phocicam & Maliacam, ita enim ille libro nono ſcribit: Ἔστι δ' Ἀντίκυρα, ὁμώνυμος καὶ αὕτη τῆς κατὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον τὸν Οἰταῖον. Καὶ δὴ φασὶ τὴν ἐλλεβορον ἄριστον εἶναι, ἀνατέλλοντα δὲ συνελόντες βέλτιον, καὶ ὀλίγον ὑπερβάλλοντα, καθάπερται ἐν Ἀριστοφάνει γράφει.

ὑὸς Παλαιρεύς. ἦν δὲ ἀνήρ τις Ἀντικυρεύς, ὃν φασὶν Ἡρακλέα μὲν τὸν μανίαν. καὶ Ἀντικυραῖος, ὡς Μάρκελλος ἰατρός.

ANTIGONIS, tribus Attica, quæ ab Antigono nomen habet. Tribulis Antigonensis, uti Ægicorensis.

ΑΝΤΙΓΟΝΙΣ, φυλὴ Ἀττικῆς, ἀπὸ Ἀντιγόνου. ὁ φυλέτης Ἀντιγωνεύς, ὡς Αἰγικορεύς.

ANTINOIA, urbs Ægypti, ab Antinoo Adriani amasio nomen habens. Gentile, Antinoensis. Urbs etiam Adrianopolis dicta est.

ΑΝΤΙΝΟΕΙΑ, πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ Ἀντινόου παιδός. τὸ ἐθνικὸν, Ἀντινοεύς. ἐκλήθη δὲ πόλις καὶ Ἀδριανούπολις.

ANTIOCHIA, decem hoc nomine urbes describuntur, verum plures sunt. Prima, Syrorum. Secunda, Lydiæ, quæ ab Antiocho Epiphane nomen accepit. Tertia, Mesopotamiæ, Mygdonia dicta, quæque ab indigenis Nasibis nuncupatur: ab hac Apol-

ΑΝΤΙΟΧΕΙΑ, δέκα πόλεις ἀναγράφονται. εἰσὶ δὲ πλείους· πρώτη, Σύρων· δευτέρα, ἐκλήθη ἀπὸ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς, Λυδίας· τρίτη, Μεσοποταμίας, Μυγδονία καλουμένη, ἥ τις καὶ ἀπὸ τῶν ἐπιχωρίων Ἀσιβὴ καλεῖται· ὅθεν Ἀπολ-

Ἀπολλωνιάτης.] Gentile hoc mendosum est, deberet enim deduci à Βόλλωφ: sed hoc nomine urbs non extat. Fortasse legendum est, Παιανιεύς, quod Stephanus agnoscit in vocabulo Παιανίφ, vel Βαλλαγρίς à Βαλλάφ.

Ἀδριανὸν, πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ Ἀντινόου παιδός.] Ita hunc locum ex libris manu exaratis supplevimus, quam lectionem quoque receptam vidi à Cl. Salmasio in notis ad Ælium Spartianum, & in margine tui codicis: vulgati enim mutile exhibebant: Ἀδριάνου, πόλις Αἰγύπτου, Ἀντινόου παιδός. Sed quanquam codicum scripturam lectio vulgata præferenda videtur, cum tamen omnibus numeris absolutum habere non possim: procul omni dubio Ἀδριανοῦ κλῆσιν, vel simile quid de hac epitome subtractum est. Aurelius Victor de Cæsaribus: *Hinc orti rumores mali, injecisse fauces puberibus, atque Antinoi flagrantissimo ministerio, neque alia de causa urbem conditam ejus nomine, aut locasse ejusdem finxerunt.* Ammian. Marcel. lib. XXII: *Igitur Thebais multas inter urbes clariores alias Thermopolin habet, & Coptos, & Antinoum, quam Hadrianus in honorem ejusdem condidit sui.* Hieronymus lib. II. adversus Jovinianum: *Et ut sileamus quales Deos Ægyptus semper receperit, nuper ab Hadriani amasio urbs eorum Antinous appellata.* Mallem itaque Stephani locum ex historicorum fide hunc in modum constituere: Ἀντίνοον, πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ Ἀντίνου παιδὸς, Ἀδριανοῦ κλῆσις: vel simpliciter, ἀπὸ Ἀντίνου, πόλις Ἀδριανοῦ. Ita hunc locum debere concipi ego nullus dubito, & satis clare hoc etiam indicant verba auctorum jam allegatorum. Nusquam hæc urbs Ἀντίνοια appellatur, nisi apud Epiphanium: apud Ptolemæum lib. IV. cap. V: Ἀντινόη repertur, neque aliter apud Origenem contra Celsum; & in vetusta Peutingerorum tabula *Antino* excusum est, quod dicitur pro *Antinopolis*, innotante Salmasio, ut *Fano* pro *Fanopolis*, *Lato* pro *Latopoli*, & *Heraclea* pro *Heracleopoli*. Optime observat Casaubonus hanc urbem non à fundamentis novam fuisse, sed Adriani jussu instauratam & quasi denuo conditam, atque in honorem Antinoi Antinopolim appellatam fuisse: cum esset ante is locus alii numini consecratus; nam priores urbem & Deum BASAM nominarunt. Ammianus lib. XIX: *Oppidum est Abydus in Thebaidis parte primum extrema. Hic Dese Dei localiter appellati oraculum quondam futura pandebat.* Hanc appellationem Ægyptii diu etiam posteris tenuerunt, altera Græcis relicta. Properarunt alii, qui neque *Besam*, neque *Antinoum*, sed de duabus appellationibus unam componerent, & oppidum illud ΒΕΣΑΝΤΙΝΟΥΜ appellarent. Photius de Helladio historiæ Ægyptio: Οὗτος ὁ συγγραφεὺς ἀπὸ τῶν ἐπιχωρίων, ἤτοι μᾶλλον Αἰγυπτίων ἦν, πόλεως δὲ τῆς Ἀντίνου, ἣν καὶ αὐτὸς ἐπιχωρίως ἐκάλουν. De consecratione & cultu Antinoi, & Gymnicis in honorem ejus institutis nonnihil dicemus, cum hanc materiam fusius pertractarint Casaubonus & Salmasius in notis ad hist. Augustæ scriptores, quos lectorem ablegamus.

Ἐκλήθη ἡ πόλις Ἀδριανούπολις.] Spartianus in vita Adriani: *Multas civitates ADRIANOPOLIS appellavit, ut ipsam Carthaginem & Athenarum partem.* Ad quem locum vide Casaubonum & Salmasii commentarios.

Δέκα πόλεις ἀναγράφονται.] Quatuordecim itidem hac appellatione civitates à Stephano enumerantur, uti mox apparebit. Eustathius ad Dionysii periegetin: Εἰσὶ δὲ Ἀντίοχοι πλείους τοσοῦτοι, ὡς οἱ ἱστορικοὶ διδάσκουσι.

Πρώτη Σύρων.] Cum in Syria late sumpta plures sint Antiochiæ, non facile dixerim, quænam hoc loco intelligenda sit, id tamen ab omni ratione non erit plane alienum, si intelligamus Ἀντίοχειαν τὴν ἐπὶ τῷ Ὀρόντῃ πόλιν, de qua Ptolemæus lib. V. cap. XV, & Plinius lib. V. cap. XXI. Hæc Seleucus Nicatorem conditorem habuit, eique à suo patre Antiocho nomen indidit. Justinus lib. XV. cap. IV. *Nam & urbem ex Antiochi patris nomine Antiochiam vocavit, & campos vicinos urbi, Apollini dicavit.* Lege etiam Strabonem lib. XVI. Hæc tam celebris & frequens est in antiquorum scriptis, ut is actum agere videri possit, qui de illa grandem commentarium contexuerit.

Δευτέρα &c. Λυδίας.] Secunda hæc in veterum monumentis non adeo est obvia. Putat Onelius hujus memoriam exstare apud Ptolemæum, sed revera tollitur: nam nullam Ptolemæus hoc nomine civitatem in Lydia agnoscit. Strab. lib. XIV: Μετὰ δὲ Μαγνησίαν ἐστὶ Τράλλεις ἐπὶ ἰδίᾳ, εἶτα ἀφεστῶσι μὲν τοῦ μεγάλου ῥεύματος, εἶτα ἑξῆς ἐπὶ τῷ Μαιάνδρῳ πεδίον. Λεύκη δ' ἐστὶ καὶ Καρύων πεδία & Τάβαι, Μίλησίων τε & Μυουσίων, ὧν ἐν Λειμῶνι τῷ ἐν Μαγνησίᾳ, ἐφ' οὗπερ τροπαῖόν ἐστι Μιθριδάτου τοῦ Εὐπάτορος, ἐν ᾧ τὰ Πάνεια, καὶ τὸ τῆς Νύσης, διὸ & ἀνόμασε Λεύκην τὴν ὑπὸ τῷ Μυκάλῃ ἀφορμήσαντα, ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου καταβάντα. Ita olim Antiochiam hanc nominatam fuisse, etiam manifeste indicant verba Sinocetæ, historiæ Mauricianæ lib. III. cap. VI. ubi refert Imperatorem ad Antiochiam Mygdoniæ cum Persis prælium iniisse: Ἀφικόμενος πρὸς τὴν ὑπὸ τοῖς Νισιβηνοῖς, Ἀντιόχειαν δὲ αὐτὴν τὴν Μυγδονίας τὸ πάλαι ὀνομαζομένην, συμπεσόντων Περσῶν. Lege etiam Josephum lib. XX. Antiq. Jud. cap. II.

Ἀσιβὴ καλεῖται.] Vulgatorum codicum scripturam reprobentianus: sed noli dubitare Ebræorum imperitiam

[27] Ἀπολλοφάνης ὁ Στωϊκὸς φιλόσοφος, Ἀστ- A Apollophanes Stoïcæ ſectæ philoſophus, & Pharnuchus Perſicarum hiſtoriarum ſcriptor Naſibenus dicitur. Hæc quoque Niſibe & Niſibis appellatur. Quarta, Piſidiæ. Quinta, inter cavam Syriam & Arabiam ſita, à Semiramide condita eſt. Sexta, Ciliciæ ad Pyramum. Septima Pieriæ, quam Syri Aradum vocitant. Octava, ad paludem Callirrhoëm. Nona, ad Taurum in Commagene. Decima, in Scythia. Undecima, Cariæ, quæ etiam Pythopolis nominatur. Antiocho enim Seleuci patri tres in ſomnis apparuerunt mulieres, quarum unaquæque in Caria civitatem extruere volebat. At cum intellexiſſet illas eſſe matrem, & uxorem, & ſororem, ipſe tres urbes condit, à ſorore Laodice, dictam Laodiceam; ab uxore autem Nyſſa, Nyſſam; & à nunc Antiochide, Antiochiam. Antiochis igitur, eſt nomen matris, & gentile urbis, & nomen tribus. Duodecima, in Margiane Parthyeo-

ἠλεφάνης ὁ Στωϊκὸς φιλόσοφος, Ἀστ- A Apollophanes Stoïcæ ſectæ philoſophus, & Pharnuchus Perſicarum hiſtoriarum ſcriptor Naſibenus dicitur. Hæc quoque Niſibe & Niſibis appellatur. Quarta, Piſidiæ. Quinta, inter cavam Syriam & Arabiam ſita, à Semiramide condita eſt. Sexta, Ciliciæ ad Pyramum. Septima Pieriæ, quam Syri Aradum vocitant. Octava, ad paludem Callirrhoëm. Nona, ad Taurum in Commagene. Decima, in Scythia. Undecima, Cariæ, quæ etiam Pythopolis nominatur. Antiocho enim Seleuci patri tres in ſomnis apparuerunt mulieres, quarum unaquæque in Caria civitatem extruere volebat. At cum intellexiſſet illas eſſe matrem, & uxorem, & ſororem, ipſe tres urbes condit, à ſorore Laodice, dictam Laodiceam; ab uxore autem Nyſſa, Nyſſam; & à nunc Antiochide, Antiochiam. Antiochis igitur, eſt nomen matris, & gentile urbis, & nomen tribus. Duodecima, in Margiane Parthyeo-

monſtrum illud lectionis edidiſſe. Perperam quoque Voſſianus codex Ἀστὼς legebat. Optime Salmaſius emendabat: ἧς πατρὶ ἡ ἐπιχώριον Νασίβις καλεῖται. Mallem tamen hoc in loco Νασίβις, & habit lector à meis partibus, cui placuerit Stephanum de hac voce & terminatione conſulere.

[27] Ἀπολλοφάνης ὁ Στωϊκὸς φιλόσοφ. Ἀστικός.] Sic error errorem trahit: quia ſupra Ἀστὼς urbs vocabatur, neceſſario hinc Ἀστικὸς erat formandum. Recte ὁ πρῶτον Salmaſius correxit, Νασιβηνός. Hujus meminit philoſophi Athenæus lib. VII. cap. VI. Hoc obiter admonendum videtur, viros doctos, hunc de Apollophane, & ſequentem de Pharnucho rerum Perſicarum ſcriptore locum citantes, non odoratos fuiſſe, tam turpem in Stephano mendam latere.

[28] Ἡ πρὸς Νασίβεως λίμνης, ἢ Νίσιβις.] De integritate hujus loci dubito: nam nuſquam apud veteres hoc oppidi nomen in a terminatur, & ipſe Stephanus terminationem in ις ubique præfert. Legerem itaque, licet Salmaſius in hoc loco corrigendo nihil immutaverit, ἧς δὲ Νασίβις λίμνης, ἢ Νίσιβις. Vide Steph. in iſthac voce, & facile aſſenſum præbebis.

[29] Τάβιρα, Πισιδίας.] Hanc meminit Ælianus lib. XVI. cap. VII, ubi de ſyroperdice ita ſcribit: Συροπερδὺξ γίνεται κατὰ τὴν Ἀδιαβηνὴν καὶ Πισιδίας, καὶ σπάνιος ἐν λίθοις, μικρότερος δὲ ἢ ὁ Περδίκης, καὶ ῥαιὸς τὸν χρῶτα &c. Vide quoque Strabonem lib. XII. & Ptolem. lib. V: cap. III.

[30] Πέμπτη, μεταξὺ κοίλης Συρίας &c.] Hæc eadem mihi videtur, quæ Stephano alio nomine Γάδαρα appellatur, ita enim ille: Γάδαρα, πόλις κοίλης Συρίας, ἧς ὁ Ἀπολλόδωρος ὁ Σελευκέως ἀκούσῃ.

[31] Ἕκτη, Κιλικίας, ἥτις ἐστὶ Πυράμου.] Ergo duæ iſthac appellatione civitates in Cilicia fuere; hæc ad Pyramum, alia ad Cydnum ſita erat, & Tarſus appellabatur, uti ipſe infra perhibet.

[32] Ἑβδόμη, Πιερίας, ἣν Ἄραδον οἱ Σύροι καλοῦσιν.] Suſpicor portenti aliquid ſubeſſe, & fateor me non videre, quo pacto locum inſtaurem. Varias fuiſſe Pierias non ignoro; ſed quia de Syris loquitur, neceſſe eſt Syriæ Pieriam ut intelligamus, in qua trestantum urbes à Ptolemæo Pieria, Paprac & Syriæ pylæ recenſentur; nullas itaque iſthoc tractu Arado locus: nam duæ magni nominis & famæ exſtitere inſulæ, altera Phœniciæ, & altera in ſinu Perſico, vel ut Stephanus opinatur in mari rubro, quod ſinus Perſici pars haberi poteſt, quæ Aradi appellatione inſigniebantur: ſed ut verum fatear, ad hanc lectionem non pertinent: imo valde miror, Stephanum in iſthac voce ea de re nullam omnino mentionem feciſſe. In Margiane fuiſſe Antiochiam, quæ appellabatur, Ἀντιόχεια, teſtatur Iſidorus Characenus in ſtathmis Parthicis, cujus verba infra in medium adducimus; ſed nihil audeo affirmare, quia ſitus non accurate reſpondet.

[33] Ἐπὶ τῇ Καλλιρρόῃ λίμνῃ.] Nimia profecto noſtri Epitomatoris eſt breviloquentia ingenue fateor, me ſitum hujus paludis ignorare. Fallus eſt Ortelius, ex Stephano eam in Meſopotamia ſtatuens, cum neque hic, neque alibi hoc affirmaverit.

[34] Ἐπὶ τῷ Ταύρῳ, ἐν Κομμαγηνῇ.] Ptolemæus lib. V. cap. XV: Πόλεις δὲ εἰσὶν ἐν τῇ Συρίᾳ μεσογείοις ἀξιολογώτεραι αἵδε. Κομμαγηνῶν μὲν αἵδε, Ἄρσαμα, Ἀντίοχεια πρὸς Ταύρῳ ὄρει, &c. Hujus etiam mentio eſt apud Goltzium in nummo: ANTIOXEΩN ΤΩΝ ΕΠΙ ΤΑΥΡΟΥ.

[35] Ἐνδεκάτη, Καρίας, ἥτις ἡ Πυθόπολις &c.] Hæc fuit Alabanda Cariæ, ſi Stephano fides ſit habenda, ita enim ille: Πυθόπολις, Καρίας πόλις, ἡ μὴ πάνυ κλεῖστον Νίκαια. Et alio loco: Ἀλαβάνδη, πόλις Καρίας, ἡ νυνὶ Ἀντιόχεια. Strabo tamen & alii Antiochiam à Nyſſa diverſam ſtatuunt, & hiſtoriæ ratio idem ex ipſo Stephano confirmat, ſi verum ſit, quod ipſe nunc perhibet, Antiochum, poſquam ipſi in ſomnis tres mulieres apparuerunt, in Caria tres civitates condidiſſe. Sed Euſtathius, iiſdem plane verbis hanc hiſtoriam in commentariis ad Dionyſ. tradit, ex τῇ Καρίᾳ prætermiſit, & non addidit qua in regione has tres urbes ædificaverit, ita enim ille: Περὶ δὲ Ἀντιόχου φέρεται ἐν ὕπνοις φασὶν, Ἀντίοχον τῷ Σελεύκου τρεῖς ὑπαρχούσας αὐτῷ ἅπαρ γαμετὰς, κτίσαι πόλιν ἑκάστην ἐθέλουσαν. ἡ δὲ τοιαύτη ἐκείνοις ἦταν τὴν γαμετὴν, τὴν μητέρα &c.

[36] Ἀντίοχον δὲ τὸν Σελεύκου.] Codex Voſſianus: Ἀντίοχος δὲ τοῦ Σελεύκου.

[37] Ἐκφέρει λέγοντα.] Euſtathius loco jam citato: ἐφέρετο φάσκων.

[38] Ἐν τῇ Μαργιανῇ Παρθυαίων.] Hujus meminit Iſidorus Characenus in ſtathmis Parthicis: Ἐντεῦθεν Μαργιανὴ χώρα κλ'. ἔστι Ἀντίοχεια, ἡ καλουμένη Ἀνδρῶν. κτίσμα δὲ ἐστὶ Σελεύκου. Plinius lib. VI. cap. XVI: *Et ipſa contra Parthos exſtructum ſitu, in qua Alexander Alexandriam condiderat. Hæc diruta à barbaris, Antiochus Seleuci filius eadem loco reſtituit Seleuciam, interfluente Margo, qui earrivatur ab incolis: maluere & illam Antiochiam appellare.* Antiochus Soter Margianæ regionis fertilitatem admiratus eam circumdedit, cujus circuitus continebat CXX ſtadia, & in ea Antiochiam condidit, anchore Strabone lib. XI. Παραπλησίως δ' ἐπὶ τῆς Μαργιανῆς. ἐστιν δὲ ἄστυ μεγάλη τὸ μῆκος ἐπὶ πολλοῖς. Θεωρήσαντες δ' οἱ ἀμφὶ Δημήτριον ὁ Σκήψιος Ἀντίοχον τὸν ἐπιφανῆ καὶ πόλιν ἐν αὐτῇ ἱδρυσάμενον εὐθὺς μὲν ἐκάλουν Ἀντιόχειαν. Vide etiam Ptolemæum lib. VI. cap. X.

ϑυείων, περὶ ἧς [39] Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ. [40] τριακαιδεκάτη, ἡ Ταρσός. [41] τεσσαρεσκαιδεκάτη, Ἰσαυρίας, ἡ Λαμωτὶς λεγομένη. [42] τὸ ἐθνικὸν πᾶν, Ἀντιοχεύς, καὶ [43] Ἀντιόχιος, καὶ Ἀντιοχὶς τὸ θηλυκόν.

A thyæorum, de qua Strabo libro undecimo mentionem facit. Tertia decima, Tarsus. Quarta decima Isauriæ, quæ alio nomine Lamotis dicitur. Omnium urbium gentile est Antiochensis, & Antiochæus, & fœmininum Antiochis.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΙΣ [44], πόλις· Ἡρῴδου βασίλεια, ὑπὸ Ἀντωνίῳ καίσαρι. [45] τὸ ἐθνικὸν Ἀντιπάτριος.

ANTIPATRIS, urbs: ab Herode post Antonii & Augusti Cæsaris pugnam condita. Gentile, Antipatrites.

ΑΝΤΙΣΑΡΑ, [46] πλοῖον Δαπόνων. Ἡρῳδιανὸς Ἀντισάρη, καὶ αὐτὴ πόλις. [47] τινὲς δὲ, Τισάρη γράφουσι. τὸ ἐθνικὸν Ἀντισαρεύς, ὡς Ἀντικυρεὺς ἡ Ἀντικύρας.

ANTISARA, navale Datenorum. Apud Herodianum ipsa hæc urbs Antisare dicitur. Quidam vero Antisarte scribunt. Gentile, Antisarensis, uti ab Anticyra Anticyrensis.

Α' Ν-

Α Ν-

[39] Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ.] Sic legunt omnes editiones, sed corupte. Codex Vossianus: Στράβων ιδ'. Sine dubio scribendum est, Στράβων ἐνδεκάτῃ. Respicit enim Stephanus locum Strabonis præcedenti commentario allegatum.

[40] Τριακαιδεκάτη, ἡ Ταρσός.] Inter alias appellationes, hæc etiam à Stephano in illhac voce Tarsò adscribitur: Ἐκλήθη δὲ ἡ Κορυκὶς, ὑπὸ Κορυκίου. ἐκλήθη δὲ ἡ Ταρσὸς, ἐκλήθη δὲ ἡ Ἀνδιόκη, δὲ ἡ Ἀντιόχου ἡ Ἐπιφανοῦς.

[41] Τεσσαρεσκαιδεκάτη, Ἰσαυρίας, ἡ Λαμωτὶς λεγομένη.] Hæc in vulgatis libris non leguntur: Salmasius ea in Palatinis, & nos in schedis Vossianis invenimus. Admodum verisimile est, quatuordecim hæc non fuisse civitates recensitas Stephano: nam Eutychius, uti superius divinus, passim Epitomatorem transcribens, idem ex eo nactus dicitur. Antiochia & Λαμωτὶς etiam reperitur memoria in Concilio Chalcedon. Act. III. cujus Episcopus Acacius fuit. Ptolemæus lib. v. cap. VII. in aspera Cilicia Lamocidem regionem, & in ea civitatem Lamum collocat, de qua perinde jam habuimus.

[42] Τὸ ἐθνικὸν πᾶν.] Ensendibus Salmasius ex Palatinis in margine sui libri: τὸ ἐθνικὸν πασῶν: Quæ est indubitata lectio. Verum hoc obiter admonendum, in libris MSS hunc ordinem non servari, totus enim locus in iis sic constituitur: Τὸ ἐθνικὸν πασῶν Ἀντιοχεύς. καὶ Ἰσαυρίας, ἡ Λαμωτὶς λεγομένη. καὶ ἐθνικὸν, Ἀντιοχεύς, καὶ Ἀντιόχιος, καὶ Ἀντιοχὶς τὸ θηλυκόν.

[43] Ἀντιόχιος.] Ita ex MSS reposuimus: & sic etiam hunc locum correxit Salmasius in Plinianis Exercit. & in margine sui Stephani. In vulgatis erat Ἀντιοχικός.

[44] Ἀντιπατρὶς, πόλις. Ἡρῴδου βασίλεια, ὑπὸ Ἀντωνίου καίσαρος.] Hæc, quam edi curavimus, codicis Vossiani lectio est. Salmasius ex libris Palatinis legebat: Ἀντιπατρὶς, πόλις. Ἡρῴδου βασίλεια, ὑπὸ Ἀντωνίου Καίσαρος. Sed omnium mendosissime in vulgatis excusum est: Ἀντιπατρὶς, πόλις. Ἡρῳδιανὸς. βασίλεια ὑπὸ Ἀντωνίου Καίσαρος. Nos jam optimam lectionem evulgasse, nemo in dubium vocabit, sed tamen vanam & minime veram esse, ipsi nunc confirmabimus. Herodem Antipatri filium hanc urbem condidisse, vel potius instaurasse, post mortem patris sui, & de illo Antipatridem nuncupasse, omnibus in confesso est. Josephus lib. XX. cap. IX. Antiq. Jud. Μετὰ δὲ τὸν τοιοῦτον τοῦτο ἐποίησεν, πόλιν κτίσαι ἐπέτρεψεν (Scilicet Herodes) ἐν τῷ πεδίῳ τῷ λεγομένῳ Καφαρσαβᾶ, πόσον ἔτους ἔχοντι ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς Ἀντίγονον τὸν τῶν Ἰουδαίων βασιλέα μικρὸν μέγαν τε φύσιν εὐφυΐαν τε περὶ τὰς πολεμικὰς πράξεις, τούτου τοῦ Ἀντιπάτρου τὸν πατέρα Ἀντιπατρίδα ἐπωνόμασεν. Sed quid hoc monstri est, τοῦ Ἀντωνίου Καίσαρος, & quis unquam Antonium Cæsarem appellavit? Codices Palatini præferunt, Ἀντωνίου Καίσαρος; sed ille Herodion fuit continens, adeo ut hæc immutatio etiam perabsurda foret. Conjiciebam primo intuitu legendum, ὑπὸ Ἀντωνίου Καίσαρος. Hæc emendatio mihi tantumopere placebat, quia M. Antonius & Cæsar in consulatu collegæ fuere: verum postea animadvertebam & hanc lectionem veri speciem non habere, cum hæc urbis instauratio, post Antonii mortem ab Herode facta fit. Aliam itaque medicinam hic locus effligiat, quem adjectis aliquot voculis hunc in modum constituerem: Ἀντιπατρὶς, πόλις Παλαιστίνης. Ἡρῴδου βασίλεια, ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου Καίσαρος. Nihil occurrit melius divinandum, pressius veritatis & historiarum vestigiis insistenti. Nam evidentissimum est, Herodem post mortem patris à M. Antonio, pro quo multa olim fecerat, regem Judææ creatum esse: sed idem ille, victo apud Actium Antonio, ad Augustum, qui tunc temporis Rhodi commorabatur, supplex venisse eumque venit, ne regia potestate exueretur, dictitans sese amici de se optime meriti partibus studuisse, nunc autem eo defuncto in fidem se ergà Cæsarem Augustum fecisse. Postea reversus in Palæstinam, urbem instauravit, & in honorem patris sui Antipatridem appellavit. Dico urbem ab eo instauratam, quia alii tradunt, civitatem hoc loco *Caphar-salama* quondam exstitisse, quæ tempore Hieronymi *Assur* vel *Assur* dici cœpit. Vocem βάσιμος apud Stephanum hoc significatu aliquando fami debere, in Notitiis manifeste demonstrabimus. Præterea τὸ Παλαιστίνης revocavi, quod sine dubio hic exciderat vel incuria librariorum, vel Epitomatoris supina vecordia: si quis autem pro Παλαιστίνης potius Ἰουδαίας velit, non aeriter cum ipso contendam; Palæstinam enim Judæam appellari omnes norunt, qui Geographiam de limine salutarunt. Hujus urbis etiam meminit Lucas in Act. Apost. cap. XXIII: & Ptolemæus lib. v. cap. XVI, unde etiam situm cognosces.

[45] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀντιπάτριος.] Tantum abest, ut scripturam hanc librorum scriptorum & editorum probem, ut potius existimem errorem à librario commissum: Stephanum exaravisse, τὸ ἐθνικὸν Ἀντιπατρίτης, satis est evidens, & res alia probatione non indiget.

[46] Ἐπίνειον Δαπόνων.] Constanter sic legunt omnes libri, etiamsi Δαπόνων geographis sint incogniti: fortassis legendum est Δατηνῶν. Græculi enim sequioris ævi sæpenumero η in ε commutabant. Non procul hoc navale à fluvio Strymone situm erat in Datenorum tractu, qui sic appellabatur à Dato urbe celeberrima. Stephanus: Δάτος, πόλις Θράκης. Ἡγεμὼν σύνορον. Ἡρόδωτος δὲ τὸν ποταμὸν, οὐ μακρὰν Δάτου, Δατηνῶν. τὸ ἐθνικὸν, Δατηνός. Quia autem Edoni se ultra Strymonem extendunt verbus Nestum, non male illud Datenorum navale inter hosce omnes collocatur. Partem Thraciæ prope Ægymam (quæ urbs maritima fuit non longè à Dato sita) hoc nomine etiam Armenidas apud Athenæum lib. I. meminit, sed locus est corruptus & ita legendus: Ἀγαθοκλῆς δὲ τὸν Θράκης φησὶν εἶναι χώραν τοῦ Εὐξείνου, ἀπὸ Ἀντιπάτρου τοῦ Θετταλοῦ. Ad quem locum vide Casaubonum, cujus emendationi nequaquam adstipulor: nam hic locus, licet Stephani codices vulgati ita præferant, nusquam Τισάρη dictus fuit, quemadmodum proximo commentario ostendemus.

[47] Τινὲς δὲ Τισάρη γράφουσι.] Neque hic locus, consentiant licet codices excusi, vitii est immunis. Salmasius ex libro Palatino orte sui libri appinxit: Τινὲς δὲ Ἀντιπάτρη γράφουσι: Verum hæc emendatio mihi tantumopere displicet, quia revera nihil aliud quam supervacaneam & inutilem præcedentium repetitionem continet: hoc enim Herodiani testimonio jam confirmaverat Epitomator, urbem illhac appellatione insigniri. Si quid judico, exigua mutatione referibendum est: Τινὲς δὲ Ἀντιπάτριν γράφουσι. Existimo enim, sive urbem, sive navale consideres, ad Strymonicum sinum inter jam nominatos omnes situm esse, & quidem è regione oppiduli Thraciæ circa Athon ad eundem sinum, quod Stephano nostro Σάρη dicitur: Σάρη,

Α᾽ΝΤΙΣΣΑ [47], πόλις Λέσβου, ἐφεξῆς Α τῷ Σιγρίῳ· ἀφ᾽ ἧς [48] Τέρπανδρος ὁ Ἀντισσαῖος, [49] Δημοκράτης κιθαρῳδός, [50] ἀπὸ Ἀντίσσης τῆς Μακαρέως θυγατρός· [51] ἐν τῇ Φίλωνος. [52] ἔστι δὲ νῆσος μία τῶν Κυκλάδων. καὶ τρίτη, Ἰνδική. ὡς ἀναγράφει Φίλων, καὶ B [53] Δημοδάμας ὁ Μιλήσιος.

ANTISSA, urbs Lesbi post Signium. Ex hac Terpander Antissæus clarissimus citharœdus originem duxit. Nomen accepit ab Antissa Macaris filia, uti in Philonis libris perhibetur. Est quoque una ex Cycladum insulis. Tertia, Indiæ, quam præter Philonem etiam Demodamas Milesius describit.

Α᾽ΝΤΙΦΕΛΛΟΣ, καὶ Φελλὸς, [54] χωρία Λυκίας· οἱ οἰκοῦντες, Φελλῖται, καὶ [55] Ἀντιφελλῖται.

ANTIPHELLUS, & Phellus Lyciæ loca sunt. Incolæ Phellitæ & Antiphellitæ appellantur.

Α᾽ΝΤΙ᾽ΦΡΑ [56], πολίχνιον Ἀλεξανδρείας ἐχθὲς, ἀπὸ πολὺ ἀπωτέρω θαλάσσης, C κατ᾽ ἤπειρον· τὸν δὲ [57] οἶνον καλεῖσθαι Λιβυκόν. [58] ὁ πολίτης, Ἀντιφραῖος.

ANTIPHRA, oppidulum prope Alexandriam, non procul à mari situm, vini non admodum ferax. Vinum hoc Libycum appellant. Oppidanus, Antiphræus.

Α᾽ΝΤΡΟΝ, τὸ ἀντήλαιον. τὸ τοπικὸν ἔδει ἀντρίτης, ὡς [59] λίκνον λικνίτης. εὑρηται D δ᾽ ἀντρεῖα, ὡς Εὐριπίδης ἐν Αἰξὶ, καὶ ἀντρεῖα.

ANTRUM, spelunca. Hinc locale oportebat formari Antrites, uti lienum licnites. Sed invenitur etiam antræus & antræa apud Euripidem in Capris.

Α᾽ΝΤΡΩΝ [60], πόλις Θετταλίας. [61] Ζηνόδοτος δὲ γράφει,

ANTRON, urbs Thessaliæ. Zenodotus vero scribit,

[62] Ἀγχίαλον Ἀντρῶνα. ----

Anchialum & Ἀντρῶνα. ----

[61] λέ-

In

πη, πόλις πρὸς τῇ Λίμνῃ, τὸ ἐθνικὸν, Σαρπηδών. Hinc itaque & nominis etymologia petenda videtur: nam plurimæ per terrarum orbem civitates à loco oppidino & vicino denominationem sortiuntur: sic Κίρρα Ἀντικύρρα, Κῶος Ἀντίκῳος: Φιλ. Ἀντίφιλος, Ἀντίφρης, Ἴσσα Ἄντισσα, neque aliter hoc loco Σαρπηδὼν Ἀντισσήτης: adeo ut hinc manifestissime liqueat, Casauboni emendationem in Athenæo nequaquam esse admittendam.

[47] Ἄντισσα, πόλις Λέσβου.] Hæc desumpta censeo ex Strab. lib. XIII, ita enim ille: Ἄντισσα δ᾽ ἐφεξῆς ἐστὶ τοῦ Σιγρίου πόλις, ἔχουσα λιμένα. Vide & Scylacem in descriptione Lesbi. Etiam inde nomen accepit hæc urbs, quod situm ille, ignobili oppido, habuerit oppositum. Stephanus: Ἴσσα, πόλις ἐν Λέσβῳ, πλησίον Τριόπου. ἔστι δὲ καὶ πόλις ἐν Ἰλλυριοῖς ἡ Ἴσσα· ἀπὸ ταύτης ἡ Μάκαρος.

[48] Τέρπανδρος ὁ Ἀντισσαῖος.] Vide Athenæum lib. X.

[50] Ἀπὸ Ἀντίσσης τῆς Μακάρος θυγατρός.] In voce Ἴσσα, quem locum Stephani jam citavimus, Issam Macaris filiam fuisse. Verum aut hic, aut alio in loco erroreus errat gravissimum.

[51] Ἐν τῇ Φίλωνος.] Passim citatur hic scriptor, & multis in locis index operis reticetur: scripsit de urbibus, uti liquet in Ἀθήναις, Ἀμαθοῦς &c. Quem librum hic intelligo.

[52] Ἔστι δὲ νῆσος μία τῶν Κυκλάδων.] Nullo modo mihi persuadere possum, unam ex Cycladum insulis hic appellari: nam si vocis originem spectes, ejus situs non inter Cycladum insulas, sed prope Issam maris Adriatici insulam in Illyriæ ora, est investigandus. Stephanus: Ἴσσα, πόλις ἐν Λέσβῳ &c. Ἔστι δὲ νῆσος πλησίον Ἰσσηνῶν ἐχουσα κώμας δεκαπέντε, καὶ Γόνιμον. Eodem enim modo uti ab Issa Lesbi, Antissa ejusdem insulæ oppidum denominatur, sic ab illa maris Adriatici insula, Antissa insula alteri opposita nomen habere potuit.

[53] Δημοδάμας.] De hoc scriptore nihil omnino Vossius in Symagmate de Hist. Græc. Salinus cap. XLIX: *Hunc eundem esse Tanain exercitus Alexandri Magni eruditissimum: verum Demodamus dux Seleuci & Antiochi, fatis idoneis vere auctor, transscribens nomen ipsum, tirones omnium superrexisse est, alioquin esse quam Tanain deprehendit.*

[54] Χωρία Λυκίας.] Hæc haustit procul omni dubio ex Alexandro Polyhistore, ita enim Stephanus in voce Φελλός. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ πολυΐστωρ ἐν τῷ περὶ Λυκίας, Φελλὸν δὲ καὶ Ἀντιφελλὸν Λυκίας εἶναι λέγει. ὁ πολίτης Φελλίτης καὶ Ἀντιφελλίτης. De situ vide Ptolemæum lib. V. cap. III.

[55] Ἀντιφελλῖται.] Fortasis ex lege artis, & non secundum ἡ ἐπιχώριον νόμον noster hoc gentile formavit (gentilia Libyca & Ægyptia in ITES desinunt) Goltzius enim ex numismate suppeditavit ΑΝΤΙΦΕΛΛΙΤΑΙΩΝ.

[56] Ἀντίφρα, πολίχνιον Ἀλεξανδρείας ἐχθές.] Transcripsit hunc locum Stephanus ex Strabonis libro XVII, ubi sic legitur: Ἔστι Ἀντίφρα, μικρὸν ἀπωτέρω τῆς θαλάττης ἢ χιλίους σταδίους ἀπὸ Λιβύης, πόλισμα ἐπιφανὲς καὶ ἐμπόριον ἀξιόλογον, ἐρυμνὸν, ὃν δὴ κρατοῦσι Λιβύες. Sic apparet, etiam Strabonis verba à nostro in compendium esse redacta, quod etiam aliis in locis observavimus. Fortasis pro Ἀντίφρης in Stephano Ἀντίφρα est referendum, quo Strabonis testimonio utitur. Ptolemæus autem, uti Stephanus, Ἀντίφρα lib. IV. cap. V. exhibet, & vicum non vero oppidulum esse affirmat.

[57] Οἶνον καλεῖσθαι Λιβυκόν.] Optime sic edebat Xylander, & hæc lectio etiam Strabonis auctoritate commendatur: sed in MSS & primis editionibus exaratum est: καὶ οἶνον καλεῖσθαι Βύκκα, &c.

[58] Ὁ πολίτης, Ἀντιφραῖος.] Hæc non est Libyca gentilium forma. Apellas ΑΝΤΙΦΡΩΝ subscripsit epistolæ synodicæ Genadii Patriarchæ Constantinop. tom. I. Joris Græc. Rom. pag. 190. Et canonibus concilii, cui olim Paulini & Juliani Niceæ celebrati, subscripsit *Sanctus Ἀντιφρήνσις*. Vide Binii Concil. generalia, Tom. I. p. 346.

[59] Λίκνον λικνίτης.] Hoc loco τὸ λίκνον cunam, & λικνίτης in cuna jacentem sive dormientem denotat. Pretera Hetychius tradit, esse epitheton Bacchi, quod ab incunabulis in quibus infantes dormiunt, ipsi attributum est, ita enim ille: Λικνίτης, ἐπίθετον Διονύσου ἀπὸ τοῦ λίκνου, ἐν ᾧ παιδία κοιμῶνται.

[60] Ἀντρών, πόλις Θετταλίας.] Urbs Thessaliæ maritima est: Strab. lib. IX: Καθεξῆς δὲ τῶν Ἀντρώνων ἐστὶν ἐρημία μεγάλη πρὸς Εὐβοίαν καὶ πόλεις, πρῶτον μὲν Ἀντρών, εἶτα Πτελεὸν, εἶτ᾽ ἀπὸ τούτου Δημήτριος ὁ ἀφ᾽ Ἰωλκοῦ &c. Livius nomen urbis Græce protulit in oratione Persei lib. XLII: *At cum processissem inde ad visendas Larissam & Antronam & Pylæum, quo in propinquo nostro ante debita vota posse veneror, Delphos sacrificandi causa adscendi.* Suspicatus mihi est in Pylæum; fortasis ibi Ptelæum reponendum, quod Larissæ & Antroni vicinum fuit oppidum. Pomponius Melæ hæc urbs *Antronia* dicitur lib. II. cap. III.

[61] Ζηνόδοτος.] Idem citatur Stephano in voce Ἄνδρος, ubi etiam de eodem argumento, scilicet de diversitate scribendi ratione agitur. Allegatur etiam ab Athenæo lib. II. secundus compendiorum, ita enim ille lib. X: Ζηνόδοτος δ᾽ ἐν δευτέρῳ ἐπιτομῶν Κυκλικῶν φησὶ &c.

[62] Ἀγχίαλον Ἀντρῶνα.] Scribendum est, Ἀγχίαλόν τε

η λέγεσθαι, ἀφ' ὃ τὰς τόπους ἀντρώδεις εἶναι. ἡ πολίτης, [64] Ἀντρώνιος. ἐξ οὗ ἡ παροιμία, Ἀντρώνιος ὄνος.

ΑΝΥΣΙΣ, [65] πόλις Αἰγύπτου. τὸ ἐθνικὸν Ἀνυσίτης, [66] ὡς Ὄασις Ὀασίτης.

ΑΝΩΑΟΣ, πόλις Λυδίας. ἐκλήθη ἀπὸ Ἄνωλε, τοῦ Ἄσιος παιδός. οἱ πολῖται, Ἀνωλεῖς· [67] καὶ τὸ θηλυκὸν, Ἀνωλυάς.

ΑΞΙΑ, πόλις Λοκρῶν τῶν Ὀζόλων, ἀπὸ Ἀξίας τῆς γυναικὸς Κλυμένου, [68] ἢ ἀπὸ παιδὸς τοῦ Ἀξίου. [69] ἔστι δὲ πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν τῆς Λοκρίδος Ἀξιεύς, καὶ τὸ θηλυκὸν Ἀξιάς· [70] τῆς δὲ Ἰταλίας Ἀξιάτης, [71] καὶ θηλυκῶς ἀφ' οὗ δηλυκὸν χαρακτῆρα.

ΑΞΟΣ [72], πόλις Κρήτης, ὡς Ἡρόδοτος ἐν πέμπτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἄξιος.

ΑΞΟΥΜΙΤΗΣ [73], δρομικῶς, μητρόπολις Αἰθιόπων. [74] ὁ πολίτης, Ἀξουμίτης.

Ἀ Ο-

Ita autem vocatur, propterea quod plurimos locos cavernosos habeat. Oppidanus appellatur Antronius. Hinc proverbium: Antronius cantillus.

ANYSIS, oppidum Ægypti, cujus gentile est Anysita, uti Oasis Oasita.

ANOLUS, urbs Lydiæ, quæ ab Anolo, Asii filio nomen accepit. Cives, Anoli dicuntur; & fœminino genere Anolyas.

AXIA, oppidum Locrorum Ozolorum, quod ab Axia Clymeni filia, vel ab Axii filio nomen habet. Est item Italiæ urbs. Gentile Locridis est Axiensis, & fœmininum Axias: Italiæ vero Axiata, & in fœminino genere; Axiatis per occidentalem loquendi modum.

AXUS, civitas Cretæ, uti Herodotus lib. IV. testatur. Gentile Axius.

AXUMITES, genere masculino, Æthiopum metropolis est, cujus oppidanus Axumita vocatur.

A O-

Λεγῶν. Sunt hæc verba pars versûs Homerici, ex Catalogo delompta. Hanc vocem diverso modo signari, nunc Ἀντρώνιος, nunc vero Ἀντρῆος, in obliquis Ἀντρῶνος & Ἀντρῆος, Ἀντρώνα & Ἀντρῆνα, Eustathius sua omnino ætate observavit, ita enim ille ad Iliad. B. pag. 314: Καὶ τὸν Ἀντρώνιον δὲ, τὸν ἐκ τῶν ἀντρωδῶν τόπων, ὡς τὸν Ἴστρον· οὗτος δὲ Ἀντρώνιος φησὶν, ὁ Ἡσύχιος. Ἡ παροιμία δέ φησιν ὡς Πλάτων. [63] Ἀφ' οὗ δὲ ἀφ' οὗ τὰ τῶν τόπων ἀντρώδη εἶναι.] Eadem hæc ex nostro transcripsit Eustathius, & in commentarios ad Homerum rejecit, ita enim ille loco jam citato: Ὡς τοῦτον εἶναι, ἀφ' οὗ τὰς ὁμοῦ τόπους ἀντρώδεις, τουτέστι σπηλαιώδεις ἢ τοιούτους εἶναι. ἃ δὲ καὶ ἴδιαιρ συνήθως ἢ ἐν παροιμίαις Ἀντρώνιος ὄνος, οὐκ οἶδα εἰρῆσθαι λίαν. ἴσως δὲ, φασὶ, παῖς μύλωνος ἰχθὺν λίθον, ὡς τι πρὸς τοῦτο τὸ λεγόμενον, Ἀντρώνιος ὄνος, ἐπεὶ καὶ λίθου ἄξιος. [64] Ἀντρώνιος ὄνος.] De hoc adagio variæ sunt scriptorum opiniones & sententiæ: jam præcedenti commentario Eustathius Epitomatorem explicavit, scilicet hic Ἀντρώνιος non debere sumi pro *Asino Antronio*, sed pro lapide ad molendum & farinam conficiendam præstantissimo: & tali modo hoc proverbium à Stephano fuisse intellectum, liquet in voce Ἄγκων, ubi ita inquit: Τὸ ἐθνικὸν Ἀγκωνίτης, ὡς Ἀντρώνιος ὄνος, ἡ παροιμία· δέδηλοῖ γὰρ τοὺς μύλους ἐκ λίθου. Quod alii interpretes hoc adagium acceperint de asinis & majoribus solito animalibus, videtur hinc emanasse, quod ἄνος vim & significationem non probe perceperint, nam non duntaxat asinum, verum & cantillum, id est, superiorem molæ molendinariæ lapidem denotat. Egregie in hanc rem scriptit Hesychius, cujus verba in editione nupera non bene sunt constituta. Μύλος, ἐπιτρητὸς, τὸ ἄνω τοῦ λίθου τοῦ ὑποκειμένου ἐφ' ᾧ ἀλήθεται τὰ σῖτα· ἡ κάτω τοῦ μύλου λίθος, τὸ δὲ ἄνω, ὄνος. Pessime illi ἄνος exculum est. Fortasis Casaubonus abstruderatem subtilissime hujus opinionis vidit; nam in commentariis ad Strabonem longe aliam huic proverbio originem & causam adfignat. Circa Antronam, erat ἔρυμα inquit, ἀφανιστὸς emendavit in verbis Strabonis, commentarius ea a nobis allegatus; quæ vox scrupulum in mari latentem significat: & quia tutum illud ἔρυμα appellabatur, ne incautis grandis asini speciem præ se ferebat, hinc Ἀντρώνιος ὄνος dici cœpit in animalia solito grandiora. Verum mera hæc conjectura est, ἔρυμα illud ἄφαντον, σκόλοψ ἔνυδρος, alimi speciem habuisse, & nunquam ex veteribus probabitur. Quare rejectis Suidæ, Erasini & aliorum de hoc adagio sententiis, Stephani nostri amplectimur, scilicet debere tantum de præstantissimo lapide molari intelligi, quemadmodum quoque Eustathius ex nostro clarissime docuit.

[65] Πόλις Αἰγύπτου.] Vide Herodot. lib. II. Existimat Bochartus vocari ab Elisa בנות *Anes* cap. XXX: 4.

[66] Ὡς Ὄασις Ὀασίτης.] Lege Stephanum in voce Ἄνυσις, quam urbem etiam Ὄασις appellari perhibet: Ἄνυσις, πόλις Αἰγύπτου. ποιεῖται δὲ τὸ Ὄασις κλίσιν, τὴν ἀπὸ τοῦ Ὄασις. Vide præterea in vocabulo Ὄασις.

[67] Καὶ τὸ θηλυκὸν, Ἀνωλυάς.] Firmiter mihi persuadeo, licet constanter ita legant libri veteres & editi, hoc gentile esse corruptum & ex Ἰ ineptisse: restabilis Ἀνωλεὺς restribendum est.

[68] Ἢ ἀπὸ παιδὸς τοῦ Ἀξίου.] Non eodem prorsus modo hæc ubique leguntur: nos Xylandri editionem sequimur, quæ præcedentibus non respondet: in illis enim exemplum reperitur: ἢ ἀπὸ παιδὸς Τυμβρίου. Sic quoque Salmasius in Palatino codice invenit: inde hanc conjecturam facit, debere legi: ἢ ἀπὸ παιδὸς τοῦ Ἄξιος. Qua in re facillime assensum præbemus.

[69] Ἔστι δὲ Ἰταλίας.] Non dubito quin fuerit cæsellum de quo apud Cicer. in oratione pro A. Cœcinna. *Cœcinna cum amicis ad diem veris in cæsellum Axiam: de quo loco fundus is, de quo agitur non longe abest.* Sed quo tieu fuerit Claverius ignorare fatetur.

[70] Τῆς δὲ Ἰταλίας.] Codex Vossianus: ἡ δὲ Ἰταλικὴ. Sed eodem res redibit, quocunque modo legatur.

[71] Καὶ θηλυκῶς ἀφ' οὗ δηλυκὸν χαρακτῆρα.] Non opus est ut multis confirmem, huic loco hominibus generis gentile excidisse: hoc unicuique ex grammaticorum canonibus notissimum est, primam declinationem simplicium masculina tantum admittere: itaque hunc locum ita concepimus: Τῆς δὲ Ἰταλίας Ἀξιάτης, καὶ θηλυκῶς Ἀξιάτις, ἀφ' οὗ δηλυκὸν χαρακτῆρα.

[72] Ἄξος πόλις Κρήτης.] Herodotus libro IV. urbem hujusmodi nomine non meminit. Certissimum est, ut scepissime notavimus, Stephanum in vitiosum Herodoti codicem incidisse, in quibus nunc optime Ὄαξος legitur: & hanc genuinam civitatis appellationem etiæ aliis nollet ex Xenonis Cretici luculenter probat. Ὄαξος, πόλις Κρήτης, Ἑκαταίῳ ἐν πρώτῃ, καὶ Εὐήνῳ. ἀπὸ Ὄαξου τοῦ Λυκαονίδου, οὗ γυναικὸς ἦν Μίνω. Cretensibus tamen vix ἄξιος fuit familiarissimum, ita enim locum præruptum tolerabant appellare, uti nos Stephanus eodem loco docet. πόλις δὲ λέγει τὸ κρημνῶδες εἶναι τόπον· κρημνὸν δὲ τὸν παρὰ θάλασσαν τόπον Ἄξιον, πρόκλιτος ἐμοὶ κύριος. Itaque aliquo modo hoc civitatis nomen tolerari posset, sed hinc in nem Herodoti restimonium minime quadrat, uti manifesto evincitur.

[73] Ἀξουμίτης, ἀφανιστῶς, μητρόπολις Αἰθιόπων.] Mendum hoc loco vidit magnus Salmasius, pro Ἀξουμίτης reponens Ἀξωμίτης: Ægyptiacæ enim & Æthiopicæ urbes plerumque in ις definunt, & earum gentilia in ιτης, uti alias manifestissime indicavimus. Procopio Cæsariensi libro I. de bello Persico hæc urbis Ἄξωμις, & cives Ἀξωμίτης appellantur.

[74] Ὁ πολίτης, Ἀξουμίτης.] Non tantum hujus oppidi cives, sed totius regionis incolæ hac appellatione passim apud veteres insigniuntur. Mira profecto est varietas in hoc vocabulo præferendo: postea cum Stephano efferunt

Α Ο Ν Ε Σ [77], ἔθνος Βοιωτίας, ἀφ' οὗ ἡ Α Α Ὀνία· καὶ Ἄων, τὸ ἐθνικὸν· καὶ Ἀόνιος, καὶ Ἀονία.

Α Ο Ρ Ν Ο Σ [78], πόλις δορικῶς καὶ θηλυκῶς. τὸ ἐθνικὸν Ἄορνος, ὡς Ἀβαρνός.

Α Ο Ρ Σ Ο Ι [79], ἔθνος, ὡς καὶ Σιγυνῶν ἑνδεκάτη. ἐθνικὸν, τὸ αὐτό.

Α Π Α Ι Σ Ο Σ [80], πόλις πρὸς τῇ Τροάδι. Ὅμηρος,

[79] Οἵτ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον, καὶ δῆμον Α Ἄπαισον.

καὶ δίχα τοῦ α,

— — — Οἵ ῥ' ἐνὶ Παισῷ
Ναῖε πολυκτήμων. — — —

[80] ὡς Ἄπαρνα πόλις, καὶ Τάρνα. Ὅμηρος, B

[81] Οἵ ῥ' ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος. — — — τὸ ἐθνικὸν Ἀπαισηνός, καὶ θηλυκὸν διὰ διφθόγγου. [82] ἔστι δὲ καὶ Δαυνίας πόλις Παῖσος, [83] καθ' Ἀργυρίππαν, ἧς τὸ ἐθνικὸν Παισῖνος, ὡς ἀπὸ Ῥώσου Ῥώσινος· ἢ, ὅπερ ἄμεινον, Παισῖνος, διὰ τοῦ ῖ, καὶ ἐπισκοτισμένως τῷ ἔθει τῆς χώρας. C

Α Π Α Μ Ε Ι Α [84], Συρίας πόλις, [81] ἀπὸ

Ἀξημίτου. Cedrenus: πρὸ τῶν Ἀδριανῶν ἦν τὸ Ἀξημιτῶν βασίλειον. P Diaconus lib. XVI. *Azimitenses* appellat. Apud Ptol. reperies Ἀξεμῖται: apud alios vero Ἀνξεμῖται, & *Axomitæ*. Theodoreti verba ex Quæstionibus in vetus Testamentum, emendante Cl. Cahubono huc transferam, ubi de regina Saba interpretatur. Σαβὰ πόλις ἐστὶν Ἰνδικὴ, Ἀξουμηνῶν οὐκ ἄπωθεν κειμένη φασὶ τῶν Ἰνδικῶν ἐσχάτη καὶ πρὸς ἕω κειμένη. Ὅμηρος δὲ αὐτὴν ΑΥΣΩΜΙΤΩΝ. μετὰ δὲ ταῦτα κρείττων ἐγένετο τῶν Ἰνδικῶν ἐθνῶν ἡ βασιλεύουσα τούτων γυνή. Flavius Vopiscus in Divo Aureliano cap. XXXIII: *Præter captivos gentium barbararum illustres, AXOMITAS, Arabes Eudæmones, Indi, Bactriani* &c. Axumitas habitasse e regione Homeritarum, rubro mari solum intercepto, ubi angustissimum conspicitur, patet etiam ex Procopio lib. I. de bello Persico, in cujus ille: Ὁμηρεῖται δὲ αὐτῶν μοῖραν οἱ τῆς ἀντιπόρου ἠπείρου Ἀξῖται κατοικοῦσι, οἱ Αὐξωμῖται καλοῦνται.

[77] Ἄονες, ἔθνος Βοιωτίας.] Vide Strab. lib. VII & VIII: Pausaniam lib. IX, atque alios quam plurimos. Ab hac gente tota Bœotia olim *Aonia* dicta fuit, ut Stephanus testatur in voce Βοιωτία.

[78] Ἄορνος, πόλις.] Fortassis intelligit urbem Thesprotiæ, de qua Pausanias in Bœoticis: aliam enim veteres non commemorant. Procul dubio de Aorno plura in genuino opere habuit Stephanus, quæ omnia ab Epitomatore prætermissa sunt. Aornum lacum juxta Eridanum & Cumas in Italia collocant, præterea etiam præcipitem hoc nomine apud Indos petrum. Verum quis de his alii fusius scripserunt, nobis mentione placet τὸν μὲν ἐξ ὧν μέμνηται τοῦ τε ἄλλου μυριογραμμάτου.

[79] Ἄορσοι, ἔθνος.] Neque hic additur ab Epitomatore in quanam orbis parte hæc gens degerit, & nisi locum Strabonis allegasset, conjectura res fuisset peragenda. Aliquoties apud Strabonem lib. XI. Aorsorum reperitur mentio, adeo ut difficile sit, ipsissima & ad hunc locum spectantia verba indicare. Circa initium libri ita legimus: Ὅσον δὲ ἐπὶ πλεῖστον, τὰ πρῶτα μέρη λαμβάνει, ἐκ μὲν τῶν ἑῴων ἀρκτῴων μερῶν, καὶ τῆς Ὑρκανίας Σαυάρτου πρὸς Νομάδας, καὶ Ἀορσίους ἐσχάτους δὲ τούτων, Σαριγάσης, καὶ ἔτι Σανίβης, Ἀόρσου &c. Deinde eodem libro: Δανῶν δ' ἐστὶ Ἀόρσοι, καὶ οἱ Σιγύναι θυμοειδεῖς εἶναι τοῖς κυνιδίοις, καὶ στενοπρόσωποι μάλιστα Ἀόρσοι. Et mox sequitur: Οἱ μὲν ἐν Ἀόρσοις τῆς Τάναϊδος πεφυκότες, οἱ Σίγυνες δὲ τῆς Ἀζοφίδος.

[80] Ἄπαισος, πόλις πρὸς τῇ Τροάδι.] Inter Lampsacum & Parium fuit Pæsus sive Apæsus, uti tradunt Strabo lib. XIII. cujus verba Stephanus videtur transcripsisse, præsertim ubi de urbis appellatione agitur, ita enim Strabo: Ἐν δὲ τῇ μεθορίᾳ Λαμψάκου καὶ Παρίου, Παισὸς δὲ τίς ἐστι καὶ ποταμός. κρατήσασα δὲ ἡ πόλις, ἐκ δὲ Παισοῦντος μετέπεσεν εἰς Λάμψακον Μιλησίων ὄντος ἀποίκου καὶ αὐτοῦ, καθάπερ καὶ Λαμψακηνοὶ. Ὁ δὲ ποιητὴς ἄφρουν ἀμφοτέρως, καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀρχαίους καὶ Παισόν.

— — — καὶ ἔμπυρον Ἄπαισον.
καὶ ἀφιλῶς.
— — — ἐς ῥ' ἐνὶ Παισῷ.
Ναῖε πολυκτήμων.

[81] Οἵ τ' Ἀδρήστειάν &c.] Vide Homerum in Catalogo navium: Et versus qui sequitur ex eodem poeta est desumptus. Lege Iliad. E. vers. 712.

[82] Ἃ δ' ἐς Ἄπαρνα πόλιν, καὶ Τάρνα.] Cave hæc accipias de uno eodemque oppido; nam Apæsus etiam Pæsus dicitur, sed Atarna non Tarna, neque Tarna Atarna: sunt revera diversæ urbes & diversis in regionibus conditæ, quod nos clarissime docet Eustathius ad Iliad B. pag. 356 Ἔστιν δὲ ὁμοίως Ἄπαρνος ἡ Παρνὸς, ἡ ὅπου Ἄπαρνα πόλις, καὶ πολίτης Ἀπαρνεύς. οὐ μὴν ἡ ἐν πυρροῖς Ἐρυθραῖς, καὶ Τάρνη δὲ ἄλλη ἔστι. Ὅμηρος, ὡς εἰρηται, Τάρνης ἐριβώλακος. πόλις ἐστὶ Ἀπαρνὶς μεταξὺ Παισοῦ καὶ αὐτῆς. Ἄπαρνα δὲ ἡ Τάρνη ἐτυμολογεῖται. Τάρνη μὲν ἡ Λέσβιος πόλις, Ἄπαρνα δὲ μετάθεσις Μυτιλήνης ἡ Λεσβίας ἡ Λεσβία.

[83] Οἵ ῥ' ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος.] Vide Homeri Bœotiam.

[84] Ἔστι δὲ καὶ Δαυνίας πόλις.] Codex Vossianus: ἔστι δὲ καὶ Δαυνίας Παῖσος. Videtur oppidum fuisse admodum ignobile, de quo nihil omnino Cluverius in antiquæ Italiæ descriptione. Olim extitisse non longe ab Argyrippa clare satis ex Epitomatore liquet.

[81] Κατ' Ἀργυρίππαν.] In omnibus libris tam vulgatis quam scriptis hoc loco vitium latet: sine dubio referiendum est: καθ' Ἀργυρίππαν.

[84] Ἀπάμεια Συρίας.] Civitas antiquorum in scriptis celeberrimis ad Orontem fluvium inter Antiochiam & Emesam sita. Lege Strabonem, Plinium, Ptolemæum & plurimos alios.

[87] ἀπὸ Ἀπάμας, τῆς Σελεύκου μητρός· ἐκλήθη δὲ Χερρόνησος, διὰ τὸ περιέχεσθαι τὸ ὕδατον. [87] καὶ Πέλλα, ἀπὸ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ. ἔστι δὲ ἄλλη [88] ἐν τῇ Μεσηνῶν γῇ, τῷ Τίγρητι περιεχομένη, ἐν ᾗ ῥέῖ ὁ Τίγρης ποταμός, ᾧ μὲν τῇ δεξιᾷ μοίρᾳ [89] περιέρχεται ποταμὸς Δείλας, ἐν ᾧ τῇ ἀριστερᾷ Τίγρης. [90] ὁμωνύμως τῷ μεγάλῳ. τὰ ἐθνικὰ, Χερρονησίτης, καὶ Πελλαῖος, [91] καὶ Ἀπαμεύς. [92] ἔστι δὲ καὶ μικρὰ Φρυγίας, [93] ἥ τις ἐκαλεῖτο Κελαιναί. [94] τὰ

A quæ ab Apama Seleuci matre nomen accepit. Etiam Cherronesus vocata fuit ab aquarum ambitu: & Pella, ab altera quæ in Macedonia erat. Est item alia in Mesenorum regione, Tigride cincta, ubi fluvius Tigris finditur: dextram partem amnis Delas, & sinistram Tigris, quæ cum majori ejusdem nominis est, circumfluit. Gentilia sunt Cherronesita, & Pellæus, & Apamensis. Est item urbs parvæ Phrygiæ, quæ Celænæ appellabatur, cujus gentilia sunt Ce-

[87] Ἀπὸ Ἀπάμας τῆς Σελεύκου μητρός.] Constanter sic legunt libri omnes, adeo ut suspicari vix liceat, hoc in loco librariorum mendam subesse. Certo certius est Stephanum, vel epitomes collectorem, diverso tramite à vero aberrare, quemadmodum ante me jam annotavit doctissimus & longe eruditissimus Octavius Falconerius in dissertatione sua de Nummo Apamensi: Nam Seleucus Nicator, quem hic intelligo, Laodiceam matrem, & Apamam uxorem habuit, uti sole meridiano clarius apparet ex Appiani Alexandri Syriacis, ubi hæc leguntur: Πέλλαν δὲ καὶ τὴν μητέρα τὴν ἑαυτοῦ καὶ ἄλλας ἐκτίσατο πόλεις Ἀντιόχειαν, ἐπὶ ποδὶ, ἣ καὶ ἔστι τῇ μαίρᾳ, Λαοδίκειαν. ἔστιν ἃ δὲ ἐπωνύμως ἑαυτῷ. Ἐπεσχε δὲ καὶ τὴν γυναῖκα, τρεῖς Ἀπαμείαν, καὶ Στρατονίκειαν μίαν Sed præter Appianum etiam Stobæum testamus, ita enim ille lib. XIII: Ἐνταῦθα δὲ ἀκμὴν τὴν ἐξήκοντα ὁ Σωτὴρ Ἀντίοχος εἰς τὸν υἱὸν Ἀπάμαν, ὃ πάντας ἔκλεπτε μᾶλλον τοὺς πολὺν ἀπόδειξιν Ἀπάμειαν, ἢ ἑρμηνεῦσαι Λαοδίκειαν, Δηλεμάχῃ δὲ ἐπιγαμίαν ἐποίησατο Σελεύκου τοῦ Νικάτορος. Atque hanc obiter animadvertere licet (hæc ipsissima clarissimi Falconerii ad hunc Stephani locum verba) quam cauti hujusmodi auctores legendi sint, qui magno literarum detrimento, non ipsi modo, sed multos, commentitium loquuntur; sed interruditis posterioris ævi grammaticis luram commendant, qui illos non modo in epitomen redigendo decerpserunt, sed inficetis etiam suis glossematis corruperunt. Cautius profecto se gessit Archiepiscopus Thessalonicensis, quem in commentariis ad Dionysii periegesin Strabonis & Appiano consentientem inveni, ita enim ille pag. 118. Τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ παρὰ τοῖς Ἀπαμεῦσι. Λέγεται γὰρ ὅτι Διάδοχος, ὃς Ἀπάμειαν ἐκ Συρίας ἔσχε γύναιον Λάρισαν ἐκ μητρὸς κατιδὼν, ὃν δὲ Λαοδίκειαν ἐκ Συρίας, ἣν καὶ Νικάτορος. πάντως δὲ ἐκλήθη ἀπὸ Λαρίσης τῆς Θεσσαλίας· καθ' ὃν τρόπον, φασὶ, τὴν Συρίαν πᾶσαν τὴν Ἀντιόχου ἐκαλοῦσαν. καὶ ἐκ τούτου τοῦ ἱστορικοῦ, καὶ ἀκριβεστέρου δὴ, Ἀπαμεῦσι δὲ καὶ γυναικὸς ἔφερον ὄνομα, Λαοδίκειαν δ' ἐν τῇ μοίρᾳ.

[88] Ἐκλήθη δὲ Χερρόνησος, διὰ τὸ περιέχεσθαι τὸ ὕδατον.] Imo Χερρόνησος est, urbs aquis cincta & circumdata: nam incomparabilis Salmasius urbis nomen deducit ab ἡ χὲρ ἁλμυρὴ, quod circumcingere & ab כתר eam quod civitatem vel metropolin designat. Sed vide hæc de re etiam doctissimum Bochartum Geog. Sacr. lib. II. cap. XI. cui in hoc literarum genere magis assentiendum existimo.

[89] Καὶ Πέλλα.] Non pessim, quin Eustathium hujus rei testem addueam, ita enim ille ad Dionys. Ὅτι δὲ μέσης τῆς Θεσσαλίας πόλεως ἐστὶ καὶ ἡ Ἀπάμεια, πανταχοῦ μοι κεῖται ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς πολλαχοῦ, πόλις δὲ ἐστὶν ἀρχαία ὁμοίως, ἐν μεσογείᾳ κειμένη, ἀπὸ τίνος Ἀπάμειαν. ἔστι δὲ Χερρόνησος καὶ ἄλλη ἡ ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἐκλεγεῖσα. καὶ Πέλλα δὲ ἀναφέρεται καὶ ἐν ταύτῃ Μακεδόνων, ἀλλὰ καὶ ἐν Μακεδονίᾳ πλείω, καὶ ἡ Φιλίππου πατρίς. Thessali & Macedones numeris, Syriæ locis, observante Cl. Vossio ad Melam, paria indiderе cognomina. Hinc illa in Syria vocabula; Berrhœa, Edessa, Larissa, Heraclea, Ægæ, Chalcis, Europos, Dium, Maronea, Pieria, Cyrrhestica, & hoc loco Pella, aliaque infinita.

[90] Ἐν τῇ Μεσηνῶν γῇ, τῷ Τίγρητι περιεχομένη.] Hæc Apamia etiam veteribus *Mesene* cognominata fuit. Ammianus Marcel. lib. XXIII: *In omni autem Assyria multæ sunt urbes, inter quas Apamia eminet, Mesene cognominata.* Sic dicebatur ipsa regio in qua sita erat, & a Geographis passim Mesene in Mesopotamia collocatur. Plinius lib. VI. cap. XXVII. *Tigris autem ex Armenia acceptis fluminibus claris Parthenia, Agnice, Pharione, Arabae, Arcos Adiabenosque determinans, & quam diximus Mesopotamiam faciens, lustratis montibus Gordyaeorum circa Apamiam Mesenes appellatur. Circa Seleuciam, Babyloniam CXXX. M. pass. dehiscit in alveos duos, altero meridiano ac Seleuciam petit, Mesenen perfundens: altero ad septentrionem flexus, ejusdem gentis terga campos Canchas facit; ubi remeavere aquae, Pasitigris appellatur.* Hinc liquet Mesenem cum Mesopotamia non esse confundendam, cum revera Mesopotamiæ pars sit, in qua Apamia sita est.

[90] Περιέρχεται ποταμὸς Δείλας.] Sic exhibent editiones omnes: sed in libris, quos Salmasius in bibliotheca Palatina consuluit, exaratum erat: περιέχεται ποταμὸς Σίτακος, quod ab ipso non præter rationem præfertur: nam illa pars Tigridis ab Isidoro Characeno in mansionibus Parthicis Σίτακος appellatur: Ἀπὸ τοῦτο Μεσοποταμία ἡ Εὐδαιμονία, ἣν φασὶ δὲ ἐνταῦθα ἀπὸ Σελευκείας πρὸς Σιτάκην χώραν εἶναι &c. Διὰ μέσου δὲ αὐτῆς ῥεῖ ποταμὸς Σίτακος.

[90] Ὁμωνύμως τῷ μεγάλῳ.] Ex libris Palatinis legebat Salmasius: ἑρμηνευτῷ τῷ μεγάλῳ.

[91] Καὶ Ἀπαμεύς.] De hoc gentili minime est dubitandum: in plurimis nummis ΑΠΑΜΕΩΝ excusum viderunt antiquarii, uti mox ostendetur. Hinc Latinorum APAMENSIS, quod corruptum est in *Apamiensis* apud Tacitum lib. XII Annal. cap. LVIII. *Tribunumque APAMIENSIBUS terra motu convulsis, in quinquennium remissum.* Ex hac voce medium l esse exstirpandum, nummi veteres & Stephani canones exigunt, de quibus vide in Ἀπάμεια & aliis in locis. Verum mirur nostrum καὶ ἐπιχωρίων vocem ab orientalibus civitatibus gentile in εὺς non formasse, quod tamen apud scriptores Lat. in usu est. Justinus lib. XXXIX cap. 1. *Mox APAMENI ceteraque civitates exemplum sequutae, per defectionem regi à Demetrio defecere.* Sic legendus hic locus, nam pessime vulgati *Apamenii* exhibent. Genuina hujus vocis forma occurrit apud Ælium Lampridium in Heliogabalo: *Misit & novas APAMENAS in praesepia equini suis: & pistacia atque fasianis leones pavit & alia innumera.* Scio plures esse qui hæc minutias flocci faciunt, an dicatur *Apamensis* sive *Apamiensis*, an *Apamenus* sive *Apameusis*. Sed illorum palatum sordido charactere plane insipidum est factum, atque Hyblæum mel pro Sardoo avertitur. Rodant illi theonino dente: hæc tamen scribo & scripturus sum in iiorum gratiam qui nitori & elegantiæ student.

[92] Ἔστι δὲ καὶ μικρὰ Φρυγίας.] In minori Phrygia non fuit hujus nominis urbs: quare denico errorem hoc loco commissum esse: reponendum videtur: ἔστι δὲ καὶ μεγάλης Φρυγίας.

[93] Ἥ τις ἐκαλεῖτο Κελαιναί.] Primum nomen fuit Apamia; deinde Celænæ, & denique Ciboros appellabatur. Plin. lib. V. cap. XXIX. *Tertius Apameam undis, ante appellatam Celaenas, dein Ciborum. Sita est in radice montis Signia, circumfusa Marsya, Obrima, Orga, fluminibus in Maeandrum cadentibus.* Hæc inter Asiaticas urbes longe celeberrima, post Ephesum dignitate proxima, & auctore Livio lib. XXXVIII. cap. XIII. totius Phrygiæ caput fuit. Ad hanc spectat præstantissimus Gordiani nummus apud Trissanum, aliudque Tiberii ex gaza Christinæ Augustæ, cum inscriptione: ΑΠΑΜΕΙΑC ΠΡΟC ΜΑΙΑΝΔΡΟΝ. & item ille ex clientissimo viro Octav. Falconerio alibi descripto: ΑΠΑΜΕΩΝ ΜΑΡCΥΑC ΚΙΒΩΤΟΓ. In quo nummo & nomen recentius percussum reperitur, in cujus explicatione viri summi & eruditissimi

[96] τὰ ἐθνικὰ, Κελαινίτης, Ἀπαμεύς. [97] ἔστι δὲ καὶ Βιθυνίας, κλίσμα Νικομήδους τοῦ Ἐπιφανοῦς, ἐκαλεῖτο δὲ πρῶτον Μύρλεια. τὸ ἐθνικὸν Μυρλεανός. [98] ἔστι δὲ καὶ τῆς Περσικῆς, Ἐδέσσης πόλις ἀρχαίας.

ΑΠΑΣΙΑΚΑΙ [99], Μασσαγετῶν ἔθνος. [98] Σκεπτίων ἐνδεκάτῃ, [99] καὶ Πολυβίου δεκάτῃ. Οἱ δὲ Ἀπασιακαὶ νομάδες καλούμενοι μὲν ἀνὰ μέσον οἴκουσι.

ΑΠΑΤΟΥΡΟΝ [1], τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν, ἐν Φαναγορίᾳ. [2] Σκεπτίων ἐνδεκάτῃ. ἐπιμελοῦσι δὲ ἱερεῖς. [3] Ἀπατουρίνων δὲ τῶν γιγάντων, ἀπαλεσαμένη τὸν Ἡρακλέα, ἔκρυψεν ἐν καθύμῳ τινί. καὶ τοὺς γιγάντας ἕκαστον δεχομένη καθ' ἕνα, τῷ Ἡρακλεῖ παρεδίδου δολοφονεῖν ἐξ ἀπάτης. Ἑκαταῖος δὲ ἤλπων οἶδε τὸ Ἀπάτουρον ἐν τῇ Ἀσίᾳ. τὸ τοπικὸν, Ἀπάτουρος, ἀλλὰ καὶ Ἀπατουρίτης· δυνάστης δὲ Ἀπατουρεύς, καὶ Ἀπατουρεύς.

ΑΠΕΝΝΙΟΝ, ὄρος διὰ μέσης Ἰταλίας τετμημένον,

--- [4] Τὸν μέν τε μέσον ὄρος ἀνδίχα τέμνει,

Οὔνομά τε κικλήσκουσιν Ἀπέννινον. --- τὸ κλητικὸν, Ἀπέννινε. τὸ ἐθνικὸν Ἀπεννῖνος, οἷς Ῥηγῖνος, ὁ καὶ Πεισανδρεὺς κεῖται ἐν.

Celænita, & Apamensis. Est item Bithyniæ oppidum, à Nicomede Epiphanis filio conditum, sed quod prius Myrlea appellabatur: hujus gentile est Myrleanus. Est præterea urbs Persiæ ad septentrionem Edessæ.

APASIĂCÆ, gens Massagetarum, apud Strabonem lib. XI, & apud Polybium lib. V. Sed Apasiacæ Nomades medium quidem Oxum incolunt.

APATŪRUM, Veneris templum est in Phanagoria, de quo apud Strabonem undecimo. Nominis originem hinc deducunt: Venus cum eam ibi locorum gigantes adorirentur, Herculem accivit, & in spelunca quadam abscondidit: deinde singulos gigantes excipiens, Herculi per fraudem necandos tradebat. Hecatæus in Asiæ descriptione fanum Apaturum agnoscit. Locale, Apaturus, verum & Apaturita in usu est. Posset quoque esse Apaturius & Apaturensis.

APENNĪUM, mons per mediam Italiam porrectus

- - - - - *Hanc quidem mons bifariam secat.*

Quemque appellant Apennium.

Possessivum Apennæus: Gentile, Apenninus quemadmodum Rheginus, quod apud Pisandrum libro XIII. reperitur.

ΑΠΕ-

ditione insignes multum laboris suscepere: sed quisque suo fruatur genio: nos nihil determinamus, illorumque interpretationi nihil quoque addimus, ne longius à re nostra abeamus & vetum aggere videamur. De Celænis etiam legi potuit Strabo lib. XII. Solinus cap. XL III. & Curtius lib. III. aliique plurimi.

[96] Τὰ ἐθνικὰ, Κελαινίτης, Ἀπαμεύς.] Causam profecto nullam video, quare nunc ab Epitomatore τὸ Ἀπαμεύς repetatur. Censeo hæc pessime esse contaminata, & veterem lectionem omnino reduci posse, si hunc in modum referibatur: Τὰ ἐθνικὰ, Κελαινίτης καὶ Κελαινεύς. Postea autem vidi sic quoque à Salmasio esse correctum in margine sui libri.

[97] Ἔστι δὲ Βιθυνίας, κλίσμα Νικομήδους &c.] Contra fidem aliorum scriptorum Constantinus Porphyrog. lib. I. cap. XV. de thematibus Apamiam diversam facit à Myrlea, cum revera eadem urbs fuerit. Stephanus: Μύρλεια, πόλις Βιθυνίας, ἣν καὶ ἐπιφανῆ Ἀπάμειαν, διὰ Μύρλου τοῦ Κολοφωνίου ἐγκτίσαντος. Νικομήδης δὲ ὁ Ἐπιφανὴς, Περσῶν δίδωσι, διὰ τὸ μυθεῖσθαι Ἀπάμειαν Ἀπάμαντος ἀνάθημα. Plinius lib. V. cap. XXXII: *Deinde fluvius Gebes, & intus Helgas oppidum, quæ Germanicopolis, alio nomine Neoctæsarea, sicut Apamia quæ nunc Myrlea Colophoniorum.* Hæc ad propontidem inter Rhyndacum amnem & Dascylium sita est.

[98] Ἔστι δὲ Περσικῆς.] Emendat ἐν τῇ Salmasius in Exercit. Plinianis: ἔστι δὲ τῆς Περσίας, Ἐδέσσης ἀφ' ἧς πόλις. Hæc Apamia etiam ab Ammiano Marcellino inter Pertidis urbes recensetur, & diversa est ab Apamia Mesenes, quam Tigris facto alveo circumfluit.

[99] Ἀπασιακοὶ, Μασσαγετῶν ἔθνος.] Salmasius in notis marginalibus Pomponii Melæ locum emendat, in quo pro Axiacas Apasiacas reponit. Clarissimus Vossius edidit lib. II. cap. I: *Tandem non longe à mari ex parva fame, cui Exampæo cognomen est, adeo amaras aquas accipit, ut ipse quoque jam sui dissimilis, & non dulcis hæc destituat. Axiaces proximus intra Caspios Axiaces usque decurrit.* Et mox sequitur: *Axiace fierari quid sit ignorant: ideoque à sua custodiunt, nec alienis contingunt.* Ubi itidem virum laudamus *Apasiacæ* referibebat.

[98] Σκεπτίων ἐνδεκάτῃ.] Strabonis codices, monente Isaac Casaubono, admodum hoc in loco variant: vulgati ejus habent Ἀπαμαπάνους, scripti Ἀπαμαπάνους & Ἀπαμαπανούς. Verba Strabonis hæc sunt: Καὶ ἐπὶ τοῦτο ἐλθὼν ὁ Ἀπάμας, καὶ ἴσως Ἀπάμειαν τὴν Καλβηνὴν φύσαν, εἰς τοὺς Ἀπαμαπάνους ἐμβάλλει. Casaubonus Stephani locum producit, & ex eo Strabonem corrigit.

[99] Καὶ Πολυβίου δεκάτῃ.] Hodie apud Polybium legitur Ἀπαμαπάνην, quemadmodum jam alii admonuerunt. Integer Polybii locus ita sonat: Οἱ δὲ Ἀπαμαπάνην Νομάδες καλούμενοι μὲν ἀνὰ μέσον οἴκουσι τὸν Ὦξον καὶ Ταναΐδα. Hic integrum olim à Stephano fuisse allegatum, nemo non videt.

[1] Ἀπατούρων, τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἱερόν.] Pessime legitur apud Vossi. Ἀπάτουρον, τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἱερόν.

[2] Σκεπτίων ἐνδεκάτῃ.] Strabonem examussim non sequitur Epitomator, & simile quid jam aliquoties observavimus. Strabonis verba hæc sunt: Ἔστι δὲ καὶ τῆς Φαναγορίας τὸ Ἀφροδίτης ἱερὸν ἱδρυμένον τὸ Ἀπατούριον. ἐπιμελοῦνται δ' οἱ ἐν ἡλικίᾳ τῶν ἱερέων, ἐπιστατοῦντος τοῦ ἱερέως, ὃς ἐπιφανέστατος τῶν ἐκεῖ τυγχάνει, ἐπιμελουμένου τοῦ Ἡρακλέους, ὅτε ἐκ καθύμου τινὸς, εἴτε τῶν γιγάντων ἕκαστον δεχομένου καθ' ἕνα, Ἡρακλεῖ παραδιδοὺς δολοφονεῖν ἐξ ἀπάτης.

[3] Ἐπιτηδείων ὄντων τῶν γιγάντων.] Mutilus est hic locus, sensu caret, quem ex Strabone facillimo negotio integrum suppleas. ἐπιτηδείων ὄντων τῶν γιγάντων.

[4] Τὸν μέν τε μέσον &c.] Sunt versiculi ex Dionysii situ orbis desumpti, qui tamen in vulgatis hujus poetæ editionibus sibi invicem non cohærent; totus locus ipsum in legitur.

- - - - Τὸν μέν τε μέσον ὄρος ἀνδίχα τέμνει
Οὔρεϊ δ' οὔνομα Κικλήσκουσιν Ἀπέννινον (τὸν δὲ ἑκάστην
Γῆθος μὲν ἀνέσσυτο πυκνὸς ὑπὸ ζυγὸς Ἀλπίων)
Οἳ μὲν τε πελάσσουσι Λιγυστίνῳ

Α'ΠΕΡΑ'ΝΤΕΙΑ', πόλις Θεσσαλίας· Α πεπλυσμένοι· εἰσηγητῶ. τὸ ἐθνικὸν Α'περαντοὶ, ὡς Α'μαραντοὶ, ὀξυτόνως.

Α'ΠΕ'ΣΑΣ, ὄρος τῆς Νεμέας, ὡς Πίνδαρος, καὶ Καλλίμαχος ἐν τρίτῳ, ἀπὸ Α'πέσαντος ἥρωος, βασιλεύσαντος τῆς χώρας· [a] ἢ ἀπὸ τῆς ἀφέσεως τῶν ἁρμάτων, [b] ἢ ἀπὸ λέοντος. [c] ἐκεῖ γὰρ ἀπὸ τῆς σελήνης ἀφέθη. [d] ἀφ' οὗ Ζεὺς Α'πεσάντιος. Καλλίμαχος δὲ ἐν τοῖς Ἰάμβοις, τὸ ἐθνικὸν Α'πέσας φησί,

[e] Κοὐχ ὡδαρείων τῷ Α'πεσάντι
Παρὰ Διὶ [f] ἔδωκεν Α'ρκάδας ἵππους.

Α'ΠΙ'Α', [g] ὅτινες οἱ νεώτεροι τὸ Α'ργος, καὶ τοὺς ἐγχωρίους Α'πίδονας, [h] ἀπὸ τοῦ Φορωνέως,

[a] Α'περάντεια, πόλις Θεσσαλίας.] Male in codice Vossiano Α'περώνεια scribitur. Oppidi nomen apud Polybium in excerptis Legat. Α'περαντία in penultima cum vocali excusum reperitur, ita enim Leg. XXVI. Οἱ δὲ Α'πταλεῖς περιπεσόντες εἰς ἱερὰν ἐρημίαν, ἀπὸ τε τοῦ Διὸς Α'μφιλεκτίου, καὶ τῶν Α'περαντῶν ἐπικαλουμένης. Vide etiam Livium lib. XXX. cap. XII.

[b] Ἢ ἀπὸ τῆς ἀφέσεως τῶν ἁρμάτων.] Haec de ludis Nemeis esse accipienda evincit Etymologus: Α'πέσας, enim inquit, ἐστὶ τόπος. ἐφ' ᾧ ἀφίεσαν οἱ ἁρματοδρόμοι τὰ ἅρματα τῷ Νεμείῳ ἀγῶνι. Α'πέσας δὲ Α'πεσάντιος.

[c] Ἢ τοῦ λέοντος.] Nemei videlicet, quem Hercules occidit. Hesiodus in Θώϋγ.

- - - - Νεμεαῖόν τε λέοντα
Τὸν ῥ' Ἥρη τρέφεσκε Διὸς κυδρὴ παράκοιτις,
Γουνοῦτ' ἐρχομένοις Νεμείης πὰρ' ἀγλαὸν ὕδωρ,
Ἐν δ' ἔβαλ' ἰὸν ἑκάστῳ, ἵνα μὴ ῥέα φῶτ' ἀλέγοιεν,
Κτείνειν τ' ἐρχομένοις Νεμείης ἐκ Α'πέσαντος.

De Leone hoc Diodorus, Pausanias, Apollodorus, Lucretius, Ovidius, Ausonius & quotquot alii XII Herculis Labores tetigerunt.

[d] Ἐκεῖ γὰρ ἀπὸ τῆς σελήνης ἀφέθη.] Apprime haec conveniunt cum Anaxagorae sententia, exulmantis in luna amplissimas esse regiones unde hic Leo decciderit; qui pestem in Nemaeâ vagatus armenta dilaniaret. Nigidius Figulus etiam refert hunc Leonem apud Lunam nutrium, & jussu Junonis Herculis clypeum dimissum fuisse: ejus verba legantur in commentariis Germanici ad Arati Phaenomena, verum cum sint mutila & corrupta, ea sic emendare conatus. *Nigidius refert, hunc Leonem nutritum apud Lunam; quia terra Arcadia in regione Nemea, in spelunca amplissima fuerunt Lazuri, quam quidam Amphysium dicunt) & jussu Junonis ad Herculis exercitium dimissum.*

[e] Λάβ' ἀ Ζεὺς Α'πεσάντιος.] Vide Hesiod. & Etymol. mag. inclusum.

[f] Ἔδωκεν ἵππους.] Locus est corruptissimus, & Jambi suis numerorum omnibus constant, qui ex emaculatioribus codicibus facile corrigendi. Facile namque hic ἔ Δωκεν pro ἀπέσαντος reponimus. Verum Pausanias haec non de Dario, sed de Perseo scripsit: haec in Corinthiacis in fonte: Καὶ ὕδωρ ἐστὶν Α'πεσαντίας ἐπὶ τῷ Νεμείῳ, ἐξ οὗ Περσέα Δαναὸς ἐπέφηνε ἵππου πεῖσαι Α'θηναίους.

[g] Ὅτινες Α'ργείδας ἵππους.] Profligatissime in Voss. Ebore legitur: Ὅτινες Α'ργείδας ἵππους.

[h] Κἄπα, ἄπιος ὁ πάππας· τὸ Α'ργος.] Rationem profecto nullam video, quare Epitomator hoc loco perhibeat, Argos à recentioribus Apiam appellari, cum extra dubium sit, longe ante Pelopis tempora & adventum in hanc regionem, hoc nomine insignitum fuisse: manifeste haec colligi potest ex Pausan. lib. II, ita enim ille: Καὶ Πελασγὸν δὲ ἄνακτα ἐν τῇ νυνὶ καλουμένῃ Α'ργολίδι, ἀπ' οὐκείου βασιλεῦσαι τοῦ πάντα πόλεμον, ἢ δὲ ἐστι νῦν σφίσι τὸ ἱερὸν τῆς Α'θηνᾶς ἐκφέρειν τὸν ἵππον. Α'ρκαδίας δὲ Ἐφόρου ἱστοροῦντος φασὶ, Ἐπωπέα δὲ Τελχῖνα, Τελχῖνος δὲ Α'πιν. Ἔστι δὲ Α'πις ἐν τοῖς ἐπιχωρίοις ἐπώνυμος, ὅτι ὁ Πέλοπος ὁ Ὀλυμπίασιν ἀθλοθέτης, ἐς τὴν ἐκείνου Ἤλιδα χώραν Α'πιν ἐπ' ἐκείνῳ ἐπέθηκε. Forsitan hinc dixit noster respectu Argivi, quod ante Apiam obtinuit: nam postquam Jupiter ex Niobe, quam primam mortalium inivit, Argum genuisset, Phoroneus Argo regnum tradidit, & Peloponnesum à se Argos dici imperavit. Sed existimandum est postea, haec Epitomatoris verba dumtaxat Νεωτέρους esse integri loci Strabonis, quem Stephanus in proprium usum transcripserat; ait enim Strabo lib. VIII: Ὅμορος δ' ἐστὶ τῇ Βελλεροφοντίδι, καὶ Δηναὶς, ἔνθεν ἐστὶν Α'ργείων, ἐ ἐξ ἧς πόλεως ἦσαν οἱ ἐκ τῆς Α'σίας ἐλθόντες μετὰ Δαναοῦ συστρατεύσαντες. Ὅθεν δὲ ἡ Γοργοφόνη, καὶ Γόνοι Α'ργεῖοι καὶ Α'πιεῖς, καὶ Α'πιάνιοι οἱ πάντες φασίν. Sic enim solet Epitomator ipsissima auctorum allegatorum verba in compendium redigere, ut saepissime difficillimum sit, ex iis sensum expiscari, uti jam aliquoties animadvertimus. Caeterum facile hoc Strabonis concederem, perhibenti ita aetate recentioribus Peloponnesum Apiam appellari, qui tot secula ante Scipionum vixerit; cerniculum enim est hoc nomen neque Constantini neque Justiniani aevo obtinuisse. Atque hic manifeste liquet, nostrum haec ex Strabone hausisse, sed non eum in finem, ut probet sua aetate Peloponnesum Apiam nuncupari.

[i] Α'πις Α'πιδος.] Non uno modo exitus obliquus hujus substantivi efferetur: merito ad ista nomina referri potest de quibus egimus pag. 115. ad vocem Α'ργεσσα. Agnoscit hanc in Hesiodo varietatem Eustath. ad Dionys. periegetica enim ille pag. 99: Τοὺς δὲ Α'ργείους ὁ Διονύσιος φησὶ, οἱ νεώτεροι δὲ Α'πιλεῖς κατὰ τὸ μακρόχρονον ἔθος Α'πιδας, ἔ ἐ χρῆσις Α'πιος, ὡς ἐκ τοῦ ἄφεσις, Α'πιεῖς, καὶ ἐκ τοῦ Α'ργεσσα, Α'πιδες καὶ Α'πιάδες. ἐκ δὲ Φωτὸς τοῦ Α'πιος ὁ Περσεὺς ἐπώνυμος ἐγένετο τῆς Πελοποννήσου ἐρεῖ δὲ καὶ ὁ Α'ρχίλοχος ῥητῶς, εἰπὼν,

Κἄπις ἐξ ἐλλοῦ ἐσ πίριν Νεοπτολέμου.

[k] Α'πὸ Α'πιδος τοῦ Φορωνέως.] Apollodorus cum Rhiano, quem Stephanus rectum citat, prorsus convenit: sed Pausaniae, cujus verba supra in medium produximus, & Eusebius Apin Telchinis filium fecerunt: & longe diversa tradit de Api Aeschylus in Supplicibus, fuisse fuisse non regem Sicyoniorum, ut vulgo perhibetur, sed Medeam ejusque regionem totam noxiis bestiis purgavit, in cujus memoriam Peloponnesi incolae regionem Apiam nuncuparunt, ita enim poeta loco jam allegato:

Λύκος δὲ ῥῆγμα Α'πίδος πέδον νέμει
Ἥδιλος ἀνδρῶν φυσὶς ἐκτρίψ χθονί.
Α'πὶς ἐξ ἐλλοῦ ἐσ πίριν Νεοπτολέμου
Γαῖαν ἐκκαθαίρων, πᾶσι Α'πιάσιν ἄρκιος
Τῶν δὲ ὑπερβαλὼν κακόξεινον βορὰν ὄλβου
Α'φ' ἧς πεπλησμένον αἰεὶ γαστρὸς χρόνῳ
Χερσὶν ἀπὸ γαίας χαλκὸν μόλιβδον ἐ λίθον,
Δρέπανα ἔμελλον. δυσμενῆ ξυναντίλαν
Τέκνων ἄκη πυρῶν τε καὶ λειμώνων
Πρηῶν ἀνίησι λοιμὸν Α'πις Α'ργείᾳ χθονί.
Μηνῶν τοῦ κατιόντος ἐμφύτῳ ὀργῇ, ὃν ἔτους.

Eustathius tamen in suis ad Dionys. notis, cujus verba jam citavimus, existimat hunc Apin, de quo Aeschylus loquitur, Phoronei filium fuisse, qua in re cum aliis optime quidem consentit, sed Aeschylum illud loco allegato tribuisse, aperte nego & pernego. Traduxit alii Α'πιδα dictum esse ἀφ' ἱππείας τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ ἄνακτος, à penuria potus & fon-

[illegible] Ἀπίδανος, [illegible] Φθιώτιδος. [illegible] Ἀπιδανεύς. [illegible] Ἀπιδανὸς ὁ ποταμὸς ἐν Θεσσαλίᾳ, ὃς ἐκδίδωσι εἰς τὸν Ἐνιπέα. [illegible] Ἀπιδανὸς ὁ Φθιώτης, ὁ τὴν Ἀπιδανὸν οἰκίσας. [illegible] Ἀπιδανὸς ὁ Φθιώτης, ὁ τὴν Ἀπιδανὸν οἰκίσας. [illegible] Ἀπιδανὸς ὁ Φθιώτης, ὁ τὴν Ἀπιδανὸν οἰκίσας.

Apidanus, [illegible] Phthiotidis. [illegible] Apidanensis. [illegible] Apidanus fluvius Thessaliæ, qui influit in Enipeum. [illegible] Apidanus Phthiotes, qui Apidanum condidit. [illegible] Apidanus Phthiotes, qui Apidanum condidit. [illegible] Apidanus Phthiotes, qui Apidanum condidit.

Ἀπιδανὸς, Ἀπίς.

Ἀπιδανὸς, Ἀπίς.

Ἀπιδανὸς, Ἀπίς.

Apidanus, Apis

Α'ΠΟΔΩΤΟΙ [27], ὡς Βοιωτοὶ, ἔθνος Αἰτωλικὸν. Θουκυδίδης τρίτῳ. Ἐπῆλθον δ' ἐπὶ χιλίοις [28] πρῶτον μὲν Ἀπόδωτοις, ἔπειτα Ὀφιονεῦσιν.

APODŌTI, uti Beeoti, gens Ætoliæ, cujus meminit Thucydides libro tertio. Primo autem Apodotos, deinde Ophionenſes aggredi jubebant.

Α'ΠΟΚΟΠΑ [29], ὁ δεύτερος, [30] κόλπος ἐν τῷ Ἐρυθραίῳ μυχῷ. Μαρκιανὸς ἐν τῷ Περίπλῳ. τὸ τοπικὸν, Ἀποκοπίτης, ἢ Ἀποκοπηνός.

APOCŌPA, genere neutro, ſinus in Barbarico receſſu, de quo Marcianus in Periplo mentionem facit. Locale Apocopita & Apocopenus.

Α'ΠΟΛΛΩΝΙΑ [31], πρώτη πόλις Ἰλλυρίας, [32] ἣν ὤκουν Ἰλλυριοὶ παρ' Ἐπίδαμνον. ἔκτισαν [33] Δευκετίων Κορινθίων ἀποικία εἰς αὐτὴν

APOLLONĪA, prima Illyrici urbs, quam Illyrii juxta Epidamnum habitabant: Poſtea eo ducentorum Corinthiorum colonia miſſa

τὸ Ἐπιδάμνου πρὸς τοὺς Ἀβρωνίους Ἀπολλώνιος, πόλις ἐν Λιπάροις νῆσος οὐκ ἀφανής. Idem de hoc oppido teſtatur Strabo lib. v.

[27] Ἀπόδωτοι, ὡς Βοιωτοὶ, ἔθνος Αἰτωλικόν.] Locus, ſi quis alius in hujus auctoris MSS & libris vulgatis ſædiſſime conſpurcatus, in illis enim ita legitur: Ἀποδωτοὶ, ὡς Βοιωτοὶ, ἔθνος Αἰτωλικόν. Atque eodem prorſus modo in allegato ex Thucydide teſtimonio. Hunc errorem primus obſervavit doctiſſimus Ortelius in Theſauro Geographico: adeo utili poſt hunc virum turpiter lapſi ſint, qui in conficiendis dictionariis geographicis operam poſuere, & Ἀποδωτοὺς ex Stephano & Thucydide citaverunt. Nos profecto nil genuinæ lectionis retinere non potuimus, quia apud Thuc. lib. III. idem locus, quem Steph. producit, ita conſtruitur: Ἐπῆλθον δ' ἐπὶ χιλίοις πρῶτον μὲν Ἀποδωτοῖς, ἔπειτα δὲ Ὀφιονεῦσι, ἧπερ μάλιστα ἦσαν Αἰτωλῶν. Præterea ex veſtigiis depravatæ lectionis codicis Volliani certiſſimus ſum, Stephanum non aliter exaraſſe; ibi enim legebatur unica litera immutata: Ἀποδωτοὶ, ὡς Ἀιτωλικόν. Apodotorum etiam meminit Polybius lib. XVII: Τὸ μὲν τῶν Ἀχαιῶν ἔθνος, καὶ τὸ τῶν Αἰτωλῶν, ἕως μὲν τῶν Ἀμφικτιονικῶν. Et Livius lib. XXXII. cap. XXXIV. ex Polybio hæc ita tranſtulit: *Ætolos, tanquam Romanos deceat Græcia jubere: qui quibus finibus Græcia ſit, dicere non poſſint: ipſius enim Ætolis Agræos Apodotoſque & Amphilochos, quæ pars maxima eorum pars ſit, Græciam non eſſe.*

[28] Ἐπῆλθον δὲ τοῖς Ἀποδωτοῖς.] Ita reſcripſimus ex Thucyd. uti jam monuimus: fruſtra enim apud ipſum, & alios ſcriptores Ἀποδωτοὶ inveſtigabuntur.

[29] Ἀπόκοπα, ὁδίτερος.] Eodem numero & genere hoc locinomen protulit Ptolemæus lib. IV. cap. VII, & ferme in medio Barbarici ſinus collocat. De Apocopis etiam mentionem fecere Arrianus in Periplo maris rubri, & Marcianus in Peripli fragmentis ubi de Barbarico ſinu loquitur, cujus verba mox producemus.

[30] Κόλπος ἐν τῷ Ἐρυθραίῳ μυχῷ.] Omnino ſubeſt hic portenti aliquid, quod vidit Salmaſius, qui in Plin. Exercit. optime emendabat ex fragmentis Peripli Marciani: Ἀπόκοπα, ὁδίτερος, κόλπος ἐν τῷ Βαρβαρικῷ μυχῷ. Hanc lectionem confirmat vir ſummus ipſis Marciani verbis, quæ hoc tranſtero; quia Stephanus lectorem eo ablegat: Μετὰ τὸν διορυχα τοῦτον βαδίσασιν ἡμέρας τρεῖς τὸν παντάκρασον ἔχοντας ἐν δεξιᾷ τὴν γῆν ἔσχατα, τὰ πρὸς ἑῴαν Ἐλέφας πρῶτος πόλεμος, καὶ ὁ ἀφανισμὸς χώρα. μετὰ δὲ ταῦτα τὸ ἔθνος τὸ λεγόμενον Βαρβαρικὸν, καὶ τὸ Βαρβαρικὸν ὑπόκειται πόλεσιν, ἐν ᾧ κόλποι τε τοπικοὶ εἰσὶ, καὶ ἡ ἀρχὴ μὲν τῆς ἐρυθρᾶς Ἀράβιος. καὶ πρῶτος τῶν ἀπὸ τοῦ ἐπικείμενον κόλπου ἐστὶ τὸ κατὰ τὴν ἐπικείμενον Ἀποκοπα.

[31] Ἀπολλωνία.] Unde hæc urbs nomen acceperit, non obſcure refert Pauſanias lib. I. Eliacorum; viderat enim Olympiæ ſua ætate inſcriptionem antiquam in qua Apollonitæ gloriabantur Ἀπολλωνίαν ἀρχηγέτιν coloniæ auctorem fuiſſe, à quo urbi nomen indiderunt. Inſcriptio hæc in ſe habet:

Μνᾶμα τόδ' Ἀπολλωνίας ἀγακλείτοιο, τὰν ἐκ πόλιος
Ἰλλυρίας Φοῖβος ἔκτισε ἀκαμπτόκολπος.
Οἱ δὲ πρῶτοι ἐλόντες Ἀβαντίδα ναιόμενα
Ἔσχον τὰν πολύπυργον ὑπὲρ Θρονίου δειράδα. Hoc eſt.
Monumentum hic Apollonia erectum fanum, quam juxta mare
Finibus Phœbus intenſus condidit.
Qui primi capiſſent Abantidis terminum. Hic illa
Turrium Decimam cum iis qui ex Thronio tenere.

Locri Boagrii fluminis accolæ è Thronio, & Abantes ex Eubœa, poſt excidium Ilium navibus ad Cemunios montes delati ſunt, ubi Thronium condidere Locri, & regionem utrique genti communem, uno nomine Abantidem appellarunt. Poſtea inter Abantes & Locros qui Thronium habitabant diſcordia orta eſt: ſed Locri cum Apolloniatibus vires conjungentes, Abantes expulerunt, & ex præda Jovi decimam dedicarunt, hunc ſimul honorem Apollini concedentes, quaſi is coloniæ ductor fuiſſet, à quo urbem denominarunt.

[32] Ἣν ὤκουν Ἰλλυριοὶ παρ' Ἐπίδαμνον.] Urbem juxta Epidamnum in Taulantinorum ditione ad Æantem amnem ſitam fuiſſe, manifeſte teſtatur Scylax, ita inquiens: Ἐκ δὲ Ἐπιδάμνου εἰς Ἀπολλωνίαν πόλιν Ἑλληνίδα διὸς ἡμέραι δύο. ἡ δὲ Ἀπολλωνία ἐπὶ θαλάσσης κειμένη ἐπὶ ποταμοῦ Ἄεος, παραμείξαντος τῇ πόλει. ἀπὸ δὲ Ἀπολλωνίας εἰς Ἀμαντίαν πόλιν τὴν, ἐφ' ἣ Ἄεος τὸ ἔκβολαι, ἀπὸ δὲ Ἄεος ἔστι παρὰ τὴν Ἀπολλωνίαν παραμεῖψαι. Ex hoc loco facile intelligere eſt, non in ipſo maris Jonii littore, ſed in illo tractu, qui ſe juxta mare extendebat, ſitam fuiſſe: non tamen tam procul à mari, quin ex arce in mare proſpectum habuerint incolæ, nam ipſe teſtatur Cæſar lib. III. de Bello Civili ſe inde claſſem Antonii luſtraſſe. Plinius lib. III cap. XXIII: Ipatium illud inter Adriaticum mare & Apolloniam, ſeptem M paſſ. facit, ita enim ille: *Apollonia quondam Corinthiorum colonia ſeptem M. paſſ. à mari recedens: cujus in finibus celebre Nymphæum.* Videtur Conon apud Phocium urbem in ipſo maris littore collocaſſe, ſic enim loquitur cap. XXX: Καὶ ἡ Ἀπολλωνία πόλις Ἑλληνὶς ἐστὶ τῆς Ἰταλικῆς γῆς, κεῖται δὲ ἐπὶ θαλάσσης, ἣ παραμείβει λαὸς (Lege Ἄος) ἀφ' μέσης αὐτῆς ῥέων ἣ ἔστι ἐκβολὴ εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος. Verum non ſatis accurate hic loquitur Conon; nam mediam urbem non findit Aous, neque ipſa, uti jam obſervavimus in maris littore ſita eſt. Omnium accuratiſſime Strabo hujus civitatis ſitum lib. VII. depingit, etiam ipſum ſpatium quo à mari, & à fluvio diſtabat indicans: Ἐπὶ δὲ Ἀψῶ πόλεως ἐστὶ ὁ Ἄος, ἀφ' ἧς Ἀπολλωνία πόλις ἑξήκοντα, πλησίον Κερκυραίων ἐστὶ Κερκυραίων, τὰ πλεῖστα δὲ ἀπέχουσι σταδίους ἑκατὸν, τῆς θαλάττης δὲ ἑξήκοντα. De ſitu etiam vide Polybium lib. V. Ælianum Var. Hiſt. lib. XIII cap. XVI & alios. Caſtaldus in ſua Græciæ tabula eam hodie appellari inquit, *Poline*, quod ex antiquo nomine formatum atque decurtatum eſt: ſed Dominicus Niger perhibet, eo in loco nunc caſtellum eſſe, quod *Piergum* dicitur, ita enim ille: *Apollonia urbs eſt clariſſima, quondam optimis, ut Strabo ait, inſtructa legionis, ſtadiis decem ab Læo amne diſtans, a mari ſexaginta: Auguſti Cæſaris ſtudio, qui illic Græcas didicit literas, memorabilis; in quo nunc loco caſtellum eſt, quod illi Piergum à fluvio dicunt: Laum enim ſic vocant.* In hiſce verbis aut latet peſſimus Typographorum error, aut Niger male Aoum Laum appellarit, qui potius illis, quam huic eſt adſcribendus.

[33] Δευκετίων Κορινθίων ἀποικία.] Antiquiſſimi igitur & primi urbis conditores Illyrii juxta Epidamnum fuere, poſtea Corinthii & Corcyræi coloniam miſere, qui urbem inſtaurarunt & ex Barbara Græcam fecere. Verum hæc Stephani lectio mihi admodum eſt ſuſpecta. Quamquam codices nihil variant: fortaſſis reponendum eſt: Κερκυραίων ἢ Κορινθίων ἀποικία. Conjecturam noſtram firmat locus Strabonis præcedenti commentario allegatus, cui addam Scymni Chii verba:

Οἳ πλησίον δὲ τῆς Ἀπολλωνίας
Κερκυραίων Κορινθίων τε κτίσις.

μετὰ Γύλακα, ἀφ' οὗ Γυλακὶς, [41] ἧς Γυλακεὺς καὶ Γυλακίτης. [42] πέμπτη, Ἀπολλωνιάτης τῆς Θρᾴκης, Ἀπολλωνιάτης. ἕκτη, [43] ἐν νήσῳ τῇ Σαλμυδησσῷ, [44] ἀποικία Μεσσηνίων καὶ Ῥοδίων. [45] ἑβδόμη, Μακεδονική. ὀγδόη, Λιβυκή. ἔνατη, [46] ἐν νήσῳ τῇ Ἀκαρνανίας, μία τῶν Ἐχινάδων. δεκάτη, [47] ἐν Κρήτῃ, πρὸς τῇ Κνωσσῷ. ἑνδεκάτη, [48] πλησίον Λευκτίων, καὶ Καλλὲς Ἀλκῆς. δωδεκάτη, Μυσίας. τρισκαιδεκάτη, [49] ἐπὶ Μυσίας τῷ Ῥυνδάκῳ ποταμῷ. τεσσαρεσκαιδεκάτη, [50] κατὰ Θυάτειρα, καὶ Ἔφεσον. πεντεκαιδεκάτη, [51] Φωκίδες, ἃς Ὅμηρος Κυμα-

ΕΛΟΣΣΑ

A missa est, cui Gylax imperavit, qui urbem Gylacium nominavit. Gentile, Apolloniata, & feminino genere Apolloniatis. Secunda, in insula ad Salmydessum sita, Messeniorum & Rhodiorum colonia est. Tertia, Macedoniae: Quarta Libyae: Quinta, in Acarnaniae insula, una ex Echinadibus: Sexta in Creta, juxta Cnossum: Septima, prope Aluntinos & Calacten: Octava, Mysiae: Nona, Mysiae ad Rhyndacum fluvium: Decima, juxta Thyatira & Ephesum: Undecima, Phocidis, quam Homerus ob Cyp-

B

C

rissiorum

Haec de re etiam Pausanias in Corinthiacis est legendus: Scilicet Thucydides tradit Corinthiorum colonias fuisse. Ducta est haec colonia eo tempore quo Periander Corinthi regnabat, quemadmodum nos docet Plutarchus, tractatu de his, qui sero à numine puniuntur.

[41] Γυλακὶς ἀφ' οὗ Γυλακεὺς καὶ Γυλακίτης.] Stephanus: Γυλακεὺς, ὁ τῆς ἐμβολῆς τοῦ Ἀχελῴου Ἀπολλωνιάτης, ἀπὸ Γύλακος Κεφαλλῆνος, οὗ ἔστιν Γυλακίτης.

[42] Τῆς ἔθνους Ἀπολλωνιάτης.] Nullum de hoc gentili dubium movere potest: palam occurrit apud antiquiores in veteribus nummis, & in veterum scriptorum monumentis.

[43] Ἐν νήσῳ τῇ πρὸς τῇ Σαλμυδησσῷ, ἀποικία Μεσσηνίων καὶ Ῥοδίων.] Non retinet Xylander lectionem priorum editionum, in quibus excusum reperi: δεκάτη, ἐν νήσῳ πρὸς τῇ Σαλμυδησσῷ, ἄποικος Μεσσηνίων καὶ Ῥοδίων: Neque aliud bonis suppeditavit codex Vossianus. Monet incomparabilis Salmasius in margine sui libri, illud ἐν νήσῳ delendum, legendumque esse ex MS: δεκάτη, πρὸς τῇ Σαλμυδησσῷ πόλει [ἀποικία] Μεσσηνίων καὶ Ῥοδίων. Fortassis vox illa, quam uncis inclusit, in MS non exstabat, quae tamen necessaria, ut sensus constet, hic requirebatur. Etiam in Plinianis exercitationibus refert, libros veteres apud Stephanum verba illa, ἐν νήσῳ non habere. Videtur tamen, vulgatam Stephani lectionem verbis Strabonis defendi posse, ita enim ille loquitur de situ hujus urbis lib. VII. Ἐστὶ πόλις Καλλὰτις ἐν Δημητρίου ὑπομνήμασι. Ἡμιολιαίαν ἀπέχει Ἀπολλωνίας, ἐν ᾗ Ἀπολλωνία, ἐν μεσογείᾳ τριακοσίους σταδίους, ἐποίκους Μιλησίων, τὸ πάλαι δὲ κἀκείνην ἴδιον ἔχουσαν ὄνομα τοιοῦτον τι, οἷον ἀπὸ τῆς Ἀπατουρίας. Ergo haec Apollonia in terra ut parte in parva quadam insula condita est, ubi templum Apollinis erat. Verum quia à viro Salmasius hunc locum egregie illustravit, ejus verba huc transferibere non pigebit. Sed quaenam, inquit, ea insula, aut quo nomine erat, quae Salmydesso propinqua, & templum Apollinis habuit? Etenim si Apollonia urbs in insula erat, celebrem, & nominatam eam oportet insulam fuisse. An Apollonia vocabatur eodem cum ipsa urbe nomine? Ita quidem videtur sentire Plinius, qui Apollonistarum insulam vocat: Sed & lib. VI. cap. XII. insulas Ponti, quae & in Asiae litoribus sunt, numerans ita scribit: *Cyanee, deinde Apollonia Thynnias dicta, ut distinguerentur ab ea quae in Europa.* Id est, ab hac Apolloniatarum insula, quam in manibus habemus. Atqui non insulam, nec in insula sitam hanc Apolloniam Europae tradit Strabo, sed τὸ πλεῖον ἐν μικρᾷ νήσῳ habere, magna sui parte in insula conditam esse. Ergo reliqua pars in continente erat: sic parva sui insula, parte vero terra continua facta erit Apollonia, quod ego demiror. Restat illud quaerendum, quo nomine dicta in illa insula in qua Apollonia dimissa condita est, quid sentiam, paucis absolvam. Apollonia Thynnias insula Ponti in Asia sic appellata quod esset Apollini Sacra: in ea Apollini aram statuisse Argonautas cum Apollonius lib. II. Hujus meminit Arrianus in Periplo Ponti: Νῆσος ἐς Ἀπολλωνίαν τὴν Θυννίαν, ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐστίν. *Thynnias* dicitur Pomponio lib. II. cap. VII. *Thynnias Mariandynorum finibus proxima, ubi Argo constitit, quam quia Bithyni incolunt, Bithynida appellant.* Alii *Apollonia Thynnias* ad distinctionem alterius Apolloniae quae in Europa, ut inquit Plinius. Plura congerit Salmasius hunc maxime spectantia, sed ne sit longior, lectorem ad locum ipsum ablegare placuit.

[44] Ἀποικία Μεσσηνίων καὶ Ῥοδίων.] Scymnus Chius Milesiorum coloniam tradit, simul etiam referens quo tempore sit condita.

Ἔστι δ' Ἀλυμβρικὸς ἄκρα παράλιος Θρᾳκίας,
Τῆς Ἀσσίας θέσεως ὑπάρχουσ' ἐσχάτη.
Μεθ' ἣν πόλις τοῦ παντὸς ἐν Ἀπολλωνία,
Τοῦτόν δ' ἀφέστηκ' ἐπὶ σταδίους ἑπτὰ πλέον
Κλέζων ὁ Κύρου βασιλέως πλοῦ πλόκον
Εἰς τὴν πόνου λήξασαν ἐν Μιλήτου.

[45] Τρίτη Μακεδονική.] Plurimi Apolloniam, in Taulantiorum finibus sitam, Macedoniae accensent, sed perperam errant: quam Stephanus nunc insulae, versus Strymonicum sinum sita est, juxta amnem Echedorum non procul a Thessalonica. Haec optime à Ptolemaeo Apollonia Mygdoniae appellatur, ita enim ille lib. III cap. XIII, ubi hujus regionis civitates recenset: Ἀπολλωνία, Καλλίστη Βαλέρη, Θέρμη, Τέρμη, Καρδία, Σκιδροῦς, Ἀστραία, Ἀπολλωνία Μυγδονίας.

[46] Ἐν νήσῳ τῇ Ἀκαρνανίας.] Ortelius existimat hanc esse Apolloniam Epiri de qua Strabo, seu Aetoliae de qua lib. XXVIII cap. VIII. Livius mentionem facit.

[47] Ἐν Κρήτῃ, πρὸς τῇ Κνωσσῷ.] Ergo geminae hujusmodi civitates in Creta exstiterunt: nam vigesimam tertiam noster etiam in Creta collocat, & quoniam Eleutheram dictam fuisse perhibet.

[48] Πλησίον Λευκτίων καὶ Καλλὲς Ἀλκῆς.] Haec est Siciliae Apollonia, de qua legimus apud Diodorum Siculum lib. XVI & XX. Verum hic Stephani locus est corruptus, vel ipse accuratum hujus oppidi situm ignoravit; nam Leontini in orientali Siciliae latere quam longissime à Calacta dissiti fuere, uti manifeste patet ex Ptolemaeo lib. III cap. IV. Cum Cluverio itaque censeo reponendum esse: Πλησίον Ἀλουντίνων [sive Ἀλοντίνων] πρὸς Καλὲς Ἀκτῇ. Aluntini enim non procul à Calacta habitabant, ut videre est apud eundem Ptol. & Plin lib. III cap. VIII. Cicero quoque Apolloniensem civitatem cum Aluntia, aliisque hujus tractus civitatibus conjungit, ita enim ille in Verrina octava: *Tyndaritanam, nobilissimam civitatem, Cephaloedanam, Aluntinam, Apollonienses, Egynam, Cetinam, perditas esse hac iniquitate decemnumorum intelligis.*

[49] Ἐπὶ Μυσίας τῷ Ῥυνδάκῳ ποταμῷ.] Quia in Mysia duas hac appellatione urbes Stephanus describit, ad distinctionem hoc addidisse videtur. Non tamen nego alios hanc distinctionem adhibuisse, ut hoc elogio non ab altera Mysiae, sed etiam ab aliis oppidis per terrarum orbem ita nominatis secerni posset. Nummi veteres hanc inscriptionem quoque praeferunt: in Marco & L. Vero Augustis Christinae Cl. Spanheimius legebat: ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΤΑΝ ΡΥΣΔΑΚΟΣ & ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΤΑΝ ΠΡΟΣ ΡΥΣΔΑΚΩ. Similiter hanc urbem appellant Strabo lib. XII & Ptol. lib. V cap. II. Fortassis altera Mysiae civitas, cui Stephano octava habetur, prope Antandrum sita & Adramyttium dicta est, de qua Plinius lib. V cap. XXX. *Restat in hoc Antandros, Edonis prius vocata, deinde Cymine, & Adramyttium eadem Apollonia.*

[50] Κατὰ Θυάτειρα, καὶ Ἔφεσον.] Strabo lib. XIV hanc urbem minuit; sed Apolloniadem nominat. Πρόκειται δὲ ἐν μεσογείᾳ τῆς Θυατείρων, ἡ Ἀπολλωνὶς καλουμένη, ἡ ἐπὶ τῷ Τμώλῳ ὄρει.

[51] Φωκίδες, ἃς Ὅμηρος Ἐπιτάμενος ἔφη.] Hanc locum interpretem in Catalogo.

γωνίου Ὄρους. Ἀφ' ὃ πολλὰς ἔχων κυπαρίσσους. [39] ὡς Δίδυμος. ιβ. Πρὸ τῆς πρὸς Συρίαν ιγ'. [40] κατὰ Ἰόπην. ιδ. τῆς Μεσοποταμίας. ιε. [41] Λιβύης, ἡ Κυρήνη ἐκαλεῖτο. ις. [42] Λυδίας. ιζ. Πισιδίας, ἡ πρότερον Μορδιηνή. ιη. Φρυγίας, ἡ πάλαι Μάργιανα. ιθ. ἐν Σίφνῳ τῇ νήσῳ. εἰκοστή. [43] Συρίας, πρὸς Ἀπάμειαν. κα. νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ. κβ. τῶν ὑπὲρ Θράκης Γιόνων, ὧν Δημοσθένης φησίν. εἰκοστὴ πρώτη, Κρήτης, ἡ πάλαι Ἐλεύθερα. [44] κλίνει πατρίς. [45] ἐκ ταύτης ὁ Φυσικὸς Διογένης. εἰκοστὴ τετάρτη, ἐν Αἰγύπτῳ. εἰκοστὴ πέμπτη, μεταξὺ Βαβυλῶνος. [46] καὶ Σούσων. Τρύφων ἐν τῷ περὶ κτητικῶν, τὸ ἐθνικὸν εἶπεν [47] Ἀπολλωνίτης· ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὀνόματος πόλεως, ἀλλ' ἐκ τοῦ Ἀπολλώνιον, ὡς Δυλίχιον Δυλιχίως.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΕΙΣ, δῆμος περισσὸς [48] τῇ Ἀτταλίδι φυλῇ. [49] ὁ δημότης, Ἀπολλωνιεύς.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ νῆσος, ἐν Λιβύῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀπολλωνησίτης. [50] λέγεται καὶ Νησαῖος.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ [51] πόλις ἐν Αἰγύπτῳ, πρὸς τῷ μέρει τῆς Λιβύης, ἡ μικρὰ, ἣν μέμνηται Ἄπιος. δευτέρα, ἡ μεγάλη, ἐν Αἰγύ-

rissorum copiam Cyparissum nominavit, uti Didymus existimat. Duodecima, circa cavam Syriam. Tertia decima, juxta Jopen. Quarta decima, Mesopotamiæ. Quinta decima Libyæ, quæ Cyrene vocabatur. Sexta decima Lydiæ. Septima decima Pisidiæ, quæ antea Mordiæum appellabatur. Octava decima, Phrygiæ, quæ antiquitus Margium dicta fuit. Nona decima, in Siphno insula. Vigesima Syriæ, juxta Apamiam. Prima vigesima, insula est prope Lyciam. Secunda vigesima Jonum, qui Thraciæ adjacent, quam Demosthenes citat. Tertia vigesima Cretæ, olim Eleuthera dicta, Lini patria; cujus etiam Diogenes Physicus fuit. Quarta vigesima in Ægypto. Quinta vigesima, inter Babylonem & Susa. Tryphon in libro de Denominativis hinc deduxit gentile Apolloniensis: Verum illud ab urbis nomine non potest formari, sed à voce Apollonium, uti à Dulichium Dulichiensis.

APOLLONIENSES, Demus qui tribui Attalidi adjacet, cujus tribulis Apolloniensis dicitur.

APOLLĬNIS insula, in Africa sita est. Gentile Apollonesita. Dicitur etiam Apollonesæus.

APOLLĬNIS urbs, est in Ægypto Libyam versus; cujus, quæ parva est, Apio meminit. Secunda, magna dicitur, quæ etiam in Ægy-

Ὁ Κοπαΐσιος ἔχει Παρνασσὸν τὴν πατρίδα.

Stephanus hunc civitatem in Parnasso sitam, & Eranum cognominem Apolloniadem appellatam perhibet: Κοπαΐσιος, πόλις ἐν Παρνασσῷ κοντὰ τὰς Δελφούς, ἐθνικὸν Ἐφικός. ὁ δὲ Κοπαΐσιος ὁ Μιλήσιος. ἐν δὲ τῇ πόλει τῶν Κοπαϊσίων, ἐν ᾗ καὶ Κοπαϊσιάδες γυναῖκες. ὁ Ἀπολλωνιάδης φησί.

[39] Ὡς Δίδυμος.] In commentariis, quæ hodie Didymi nomine prodiunt & circumferuntur, ad Homeri verba jam allegata, hæc leguntur: Κυπάρισσον πόλιν Φωκίδος, καθάπερ ἐν τοῖς Κοπαϊσίοις ὁ Ὀρχομενὸς ἐν Βοιωτίᾳ, ἐκ τοῦ τὰς πόλεις ἀπὸ τῶν ἐθνικῶν κατηγορίσθαι. διὸ Κοπαϊσιάδας καὶ ὁ Ἀπολλωνιάδης φησί.

[40] Κατὰ Ἰόπην.] Hujus memoria reperitur apud Ptol. lib. v. cap. XVI. Μεθ' ἃς ἡ Χερσὼ ἐπέκεινα, Καισάρεια Στράτωνος, Ἀπολλωνία, Ἰόππη, Γαργαρηνὸν λιμήν, Ἀσσανδρίς. Lege quoque Plinium lib. v. cap XIII.

[41] Λιβύης, ἡ Κυρήνη ἐκαλεῖτο.] Pomponius Mela lib. I. cap. VIII. Urbes Hesperis, Apollonia, Ptolemais, Arsinoe, atque (modo verum nomen sit) Cyrene. Vide quoque Plinium lib. v. cap. v.

[42] Λυδίας.] Censeo hanc sitam fuisse circa Caustrum Ephesium in Cilbiano campo. Mentionem facit de hac Apollonia Ptolemæus lib. v cap. II, cujus verba, quia pessimissime sunt corrupta, hunc in modum corrigo: Μαγνησία ἡ πρὸς Μαιάνδρῳ, Ἀπολλωνία πρὸς Κιλβιανῷ, Ἔφεσος πρὸς Λάτμῳ. Antea hic pessime legebatur, Ἀπολλωνία πρὸς Λαμβρέκῃ, Ἡράκλεια πρὸς Ἀλάνδῃ. Cellarius meminit etiam Stephanus in voce Ἀπολλωνία, ubi ita legitur: ἐν ᾗ λιμνάζει ἐπὶ τῇ Καϋστριανῷ πεδίῳ τῆς Λυδίας, πρὸς Καϋστρου πεδίῳ. Puto male hunc agrum ab Ephesiis Καϋστριανὸν pro Κιλβιανῷ appellari, integer locus extat in Comment. ad Dionysium: Ἀπὸ δὲ Καϋστρου πεδίου ἡ πόλις Καϋστρου, τὸ δὲ Καϋστριανὸν, ἡ ἐπωνυμία τοῦ Καϋστρου.

[43] Συρίας, πρὸς Ἀπάμειαν.] Hujus memoria reperitur apud Strabonem lib. XII: Ἐπὶ δὲ τούτοις ἐστὶν ἑξῆς ἡ Ἀπαμηνὴ, ἣν τὸ μὲν πρότερον ἐκάλουν Πιερίαν, ἀφ' ἧς ἡ Πιερὶς ἐν τῇ Ἀπαμηνῇ, ἐν ᾗ καὶ ἡ Ἀπολλωνιὰς ἡ ὑπὸ τὸν Κασσιὸν ὄρος, ἐν ᾗ καὶ τὸ τοῦ Διὸς τοῦ Κασσίου ἱερὸν, καὶ ἡ Μαγάρων καὶ Ἀπολλωνιάτις, ἣν ἔλεγον πάντων, ἀφ' οὗπερ ἤρξαμεν εἰς τὴν Ἀπάμειαν ἥκοντες.

[44] Κλίνει πατρίς.] Salmasius in margine sui libri emendabat: Λίνου πατρίς. Fortassis intelligit Linum ex Amphimaro Neptuni filio & Urania genitum, vel Linum Smyrnæi, de quibus Pausanias lib. IX.

[45] Ἐκ ταύτης ὁ Φυσικὸς Διογένης.] Hinc nobis innotescit Diogenis Physici patria. Ab aliis scriptoribus quidem Apollonites dicitur, verum quis Stephanus viginti quinque Apollonias enumerat, veram hujus Philosophi patriam indicare difficillimum fuisset. Diog. Laërtius lib. IX: Διογένης Ἀπολλωνιάτης, Ἀπολλωνίτης, οἱ δὲ Φυσικὸς ἢ ἄλλοι φιλόσοφοι. Ejus quoque meminit Cicero lib. I. de Nat. Deor. *Quid autem, quod Diogenes Apollonites utitur Deo, quem sensum habere potest, aut quam formam Dei?*

[46] Καὶ Σούσων.] Xylandri lectionem, ut optimam, retinemus. In aliis editionibus excusum erat, ἢ Σούσων, quod etiam nobis codex Vossianus exhibuit.

[47] Ἀπολλωνίτης.] Non memini illud gentile in Græcorum scriptis invenisse: hinc tamen Latini suum APOLLONIENSIS formarunt, quod apud Ciceronem, Plinium & alios occurrit. Passim Cæsar commentario de Bello Civil. terminatione Græca utitur.

[48] Τῇ Ἀτταλίδι φυλῇ.] Hujus Demi meminit Hesychius, cujus verba ita emendavit Meursius libello de Populis Atticis: Ἀπολλωνιεῖς, δῆμος φυλῆς τῆς Ἀτταλίδος.

[49] Ὁ δημότης, Ἀπολλωνιεύς.] Codex Voss. Ὁ δημότης ἐμφερῶς Ἀπολλωνιάδης.

[50] Λέγεται] ἢ νησαῖος.] Corrigebat optime Salmasius in margine sui codicis: λέγεται ἢ Ἀπολλωνησαῖος.

[51] Ἀπόλλωνος πόλις ἐν Αἰγύπτῳ.] Hujus civitatis etiam fit mentio apud Ptolemæum libro IV. cap. V. Κεντάυρος περίοικος τῆς μεσογείου Κοπτίτου νομοῦ, ἥτις Ἀπόλλωνος πόλις. Eodem capite etiam de Magna Apollinis civitate memoria reperitur: Ἐρμωνθίτης νομὸς, τὴν μεσόγειον ἔχει Ἑρμωνθίτης, καὶ Ἀφροδίτης πόλις Λυκία, εἶτα πόλις μεγάλη Ἀπόλλωνος

Αἰγυπτίων. [16] Τρίτη ἐν Αἰθιοπίᾳ, τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ παρακειμένη. τὸ ἐθνικὸν, Ἀπολλωνιάτης. A Ægypto sita est. Tertia in Æthiopia, mari Rubro adjacens. Gentile nomen est Apolloniata.

ΑΠΡΟΣ [17], γυλυκῶς, πόλις Θρᾴκης. Θεόπομπος ἐκτῇ εἰκάδι, τῷ Ἀντιπάτρῳ ἀκροατῇ χρώμενος, φησὶ πρὸς τὸν Ἄπρον. [18] τὸ ἐθνικὸν, Ἄπριος. APRUS, genere fœminino, oppidum Thraciæ est, auctore Theopompo, lib. XXII. Antipatro circa Aprum degente. Gentile est Aprius. B

ΑΠΤΕΡΑ [19], πόλις Κρήτης, ἀπὸ τῆς Μαστῶν καὶ Σειρήνων ἔριδος, ἥτις [20] ἐν τῷ Μουσείῳ, πλησίον τῆς πόλεως ἐστὶ τῆς θαλάσσης, πρὸς τοιῷδε καλουμένῳ, γηρυομένης· [21] ἐν ᾧ μὴ τῶν ἐν Μουσικῇ νικῆσαι τὰς Μούσας, αἱ Σειρῆνες δυσφορούσης, τὰ πτερὰ τῶν ὤμων ἀπόβαλον· καὶ λευκαὶ γηρύσασαι, εἰς τὴν θάλασσαν ἐνέβαλον ἑαυτάς· ὅθεν ἡ πόλις Ἄπτερα, [22] αἱ δὲ πλησίον νῆσοι, Λευκαί. [23] οἱ δὲ, ἀπὸ Γλαύκου τοῦ Κυρηναίου. [24] ὁ πολίτης Ἀπτεραῖος. ἔστι δὲ καὶ Λυκίας πόλις, ἀξιόπιστος δὲ αὕτη. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἀπτερεύς. APTĔRA, urbs Cretæ, quæ à Musarum & Sirenum contentione, quæ in loco quodam, prope urbem & mare, Musæo dicto, exorta est, nomen accepit; ubi, post Musarum in arte Musica victoriam, Sirenes mœrentes ab humeris suis pennas abjecerunt; & cum albæ essent factæ, sese in mare præcipites dederunt. Hinc urbs Aptera nominata est. Insulæ vero quæ prope ei adsunt, Albæ appellantur. Sed alii existimant, eas à Glauco Cyrenæo nomen habere. Civis dicitur Apteræus. Est item urbs Lyciæ, quæ neutro genere effertur. Gentile Apterensis. C D

ΑΡΑΒΙΑ [25], ἡ χώρα, ὡς Αἰθιοπία. δύο δέ εἰσιν· ἡ μὲν εὐωδοφόρος, μεταξὺ Περσικῆς καὶ Ἀραβικῆς θαλάσσης· ἡ δὲ μᾶλλον δυτικὴ, συνάπτουσα πρὸς μὲν τὸν ἔσπερον Αἰγύ- ARABĬA, uti Æthiopia, regio est. Verum duæ existunt: Hæc quæ aromata fert, inter Persicum & Arabicum mare sita est; illa autem quæ magis ad occidentem vergit, ad occasum Æ- E

[16] Τρίτη ἐν Αἰθιοπίᾳ.] Hæc eadem videtur, de qua legimus apud Plinium lib. VI. cap. XXX. *Deinde contra Meroën Megabari, quos aliqui Adiabaros nominavere, oppidum habet Apollinis.*

[17] Ἄπρος, γυλυκῶς, πόλις Θρᾴκης.] Masculino genere hanc vocem protulisse Cedrenum & Cantacuzenum mox apparebit. Tempore Plinii colonia erat, & de ea lib. IV cap. XI, sic scribit, unde quoque situm cognoscimus: *Iuxta Byzia, arce regnum Thraciæ, & à Terei nefasto crimine memorabili dirimendis. Regio Cenica, colonia Flaviopolis, ubi ante Zela oppidum vocabatur. Et à Byzia quinquagesimo mil. pass. Aprus colonia, quæ à Philippis abest centum & octoginta octo mil. pass.* Potest tamen formam urbis accepit & Theodosiopolis nominata est, quemadmodum Cedrenus hisce verbis auctor est: Κλῆσις τε πόλεως τὸ Θρᾴκιον Θεοδοσιούπολις ἐκλήσθη, τὸ πρὶν λεγόμενον Ἄπρον, διὰ τὸ κἀκεῖσε καὶ ἀπὸ τοῦ κτίστου Ἄπρου, ἐς ὃν πόλεμος Καισάρων, ἐς ὃ δεύτερον ἦλθε. Ptolemæus lib. III cap. XII, eodem fere colonium collocat, sed puto ibidem male Ἄπρος pro Ἄπρος legi, nam facili negotio in jota commutatur. Cantacuzenus Aprum vicinam Didymotichi & Garellæ facit, ita enim ille lib. I. Hist. cap. XXVIII: Καὶ στρατὸν ἐς Ἄπρον τὴν ὑπὲρ Γαρέλλαν, ἣν διείργει διὰ μέσου πρὸς Θρᾴκην ὁ ποταμὸς, ἔχοντες ἀπῆραν πεζὸν ἅμα καὶ ἱππικὸν, ἐς ἣν κώμην πρὸς τοῖς ἐν Διδυμοτείχῳ ἱδρύσαντο.

[18] Τὸ ἐθνικὸν, Ἄπριος.] Huic loco aliquid deesse nemo non videt: aut legendum est, τὸ ἐθνικὸν Ἄπριος, vel aliud gentile huic est addendum, quod censet Salmasius, in cujus libri ita scribens: τὸ ἐθνικὸν Ἄπριος ἢ Ἄπρος. Licet à viro incomparabili non dissentiam, dicendum est: Stephanum rarissime sic solere loqui, etiamsi duo vel tria ab aliquo oppido gentilia deducat: sic in Ἄβαρις. τὸ ἐθνικὸν Ἀβάριος ἢ Ἀβαρίτης. Ἄβρα, τὸ ἐθνικὸν Ἀβραῖος ἢ Ἄβρος. Forsitan & hic loci reponendum est: τὸ ἐθνικὸν Ἀπραῖος ἢ Ἄπριος: alterum gentile passim usitatius est, occurritque aliquoties apud Cantacuzenum, è multis locis unicum seligam, qui est lib. I. Histor. cap. XXXIX: Δεῦρο δὲ ἐκ Βασιλικῶν, ἣν πόλιν χερρόνησον ἀμφιβρύουσιν, ἀπέπλευ· χθόνιον ἐξ Ἄπρου, σπάνιον τινὰ ἐφεστῶτα μὴ ἐπιδημῆσαι. Vide etiam locum Paulaniæ supra allegatum.

[19] Ἄπτερα, πόλις Κρήτης.] Est oppidum Cretæ mediterraneum, quod Plinius lib. IV. cap. XII *Aptera*, & Ptolemæo Ἄπτηρα dicitur. Eusebius in Chronico traditionem habere ab Aptera ibi regnante, non vero à fabula, quam noster & alii de Musis & Sirenibus perhibent. Is his dissentit Pausanias, qui in Phocicis ita scribit: Ἀπτέρων δὲ ἐν τῷ Μουσείῳ ἐστὶ πόλιν Κρηταιεῖ, ἀποδείξαι χρήσιμος Ἀπτέρων φωνὴν ἀνθρωπείαν ἔχουσας.

[20] Ἐν τῷ Μουσείῳ, πλησίον τῆς πόλεως &c.] Ita etiam hunc locum, in quo Musæ & Sirenes certabant, Suidas appellat, quem vide, si rem tanti feceris.

[21] Ἐν ᾧ μὴ τῶν ἐν μουσικῇ νικῆσαι τὰς Μούσας.] Hujus certaminis etiam Ausonius in Gripho meminit:

Tres volucres, tres semideæ, tres semipuellæ:
Tot tribus ad palmam jussæ certare Camenæ,
Ore, manu, flatu: hoc, fide, voce canunt.

[22] Αἱ δὲ πλησίον νῆσοι, Λευκαί.] Diodorus Siculus hoc nomine insulas agnoscit, alteram contra Cydoniæ prope Cretam sitam; alteram vero contra Itanum ejusdem insulæ promontorium.

[23] Οἱ δὲ ἀπὸ Γλαύκου τοῦ Κυρηναίου.] Res profecto eodem redibit, sive insulas λευκὰς sive γλαυκὰς dixeris. Hesychius Γλαυκὰς, λευκὰς. Alia in hanc rem Salmasius in margine sui Stephani ex glossariis in medium adducit: verum eo duo usu & vetustate folia adeo sunt detrita, ut ex variis sensum percipere nequeam.

[24] Ὁ πολίτης Ἀπτεραῖος.] Clarissimus Spanhemius in nummum suis laudato de Præst. & Usu Numismatum refertur, in Gaza Medicea nummum exstare, in quo conspicitur caput muliebre & epigraphe ΑΠΤΕΡΑΙΩΝ. Hoc gentili etiam utitur Diodorus Siculus lib. V. Οἱ δὲ περὶ τὴν Κρητικὴν Γλαυκὸν Διόσκουροι τιμηθέντες ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, ἐξ οὗ τὴν νῆσον ἐκάλεσαν Γλαυκίαν, εἰς δὲ τὰς Ἀπτεραίους χώρας, ἀφ' ἧς τὸν πολεμάρχον Ἐρύκαλον, καὶ τοὺς ἡγεμόνας, οἱ ἐς τὰ βασιλεῖα. Vide etiam locum Pausaniæ supra allegatum.

[25] Ἀραβία ἡ χώρα.] Lectori hoc loco totam Arabiæ descriptionem ponderis exhibere, sed quia alii hanc materiam annis nos occuparunt, meum ibi negotium supersedimus. Solet passim Stephanus addere, unde regiones & loca nomen sint sortita; verum hoc quia ab Epitomatore prætermissum est, ex Gabriele Sionita subjiciemus. Ait enim ille cap. I. in Descriptione Arabiæ: *Arabia sive Arabs Apellicis & Babylonice sive Latinorum plerique affirmat, sed ab Arabi, plaga non longe à Mesopotamia sita est, quam Arabes Hara*

κηλίδα, πρὸς ἄρκτον ἡ Συρία· [a] ἐσχάτη δὲ Λ
τῶν ἐπιχωρίων Διονύσιός φησι·

Τῆς δ' ἀνὰ δεξιὰ πεντήκοντα νεπώτερον εἶμεν ἐδώλων
Ἀραβίης κέλσαντα [b] μύχαθεν ῥόον, ὄφρα μεσηγὺ B
ἀλλήλων Συρίης τε καὶ [c] Ἀραβίης ἐρατεινῆς.

[d] Ἀραβικὸν, Ἀράβιον· ὡς ἡ παροιμία, [e] Ἀράβιος αὐλητὴς, ἐπὶ τῶν ἀπαύστως διαλεγομένων· ἢ διὰ τὸ [f] μηδένα C Ἑλλήνων διατρίβειν ἐπὶ αὐλητικῇ, ὡς ἐκ βαναύσου, καὶ παντελῶς ἀνελεύθερον, ἀλλὰ βαρβάροις αὐλητοῖς χρῆσθαι. διὸ καὶ Ἀράβιος αὐλητὴς, ὃς

δεξιτερῆς μὲν ἔχεσκε, πεδήρων δ' ἐ- D πάειρε.

[g] Ἀραβικὸν Ἀράβιον, καὶ Ἀράβισσα.

ΑΡΑ-

Egypto, ad septentrionem vero Syriæ contigua est; de qua Dionysius Periegetes inquit.

Ab hac conspicuam fuerit ulva australiorem
viam pergens
Arabici sinus extremum meatum, qui
inter B
Velitur Syriamque & Arabiam amœnas.

Gentile Arabius, uti habet proverbium: Arabius tibicen, quod in illos dicebant, qui indesinenter de re aliqua verba faciebant: Vel ex eo natum existimant, quod Græci artem tibiis modulandi non exercerent, tanquam sordidam & plane illiberalem, sed barbaris tibicinibus uterentur. Hinc Arabius tibicen is erat; qui,

Drachma quidem caruit, sed quatuor com-
pescebatur.

Gentile igitur est Arabius & Arabissa.

ARA-

---

ligno filius, à quo etiam Ismaëlitæ, & Hagarreni dicuntur.

[a] Ἐσχάτη δὲ ἡ Συρία φησὶ Διονύσιος.] Duplicem Stephanus finit Arabiam, alterum ἀπογραφικὸν, inter Persicum & Arabicum sinum, alterum vero Ægypto & Syriæ vicinum: Hoc postremo est, ubi observavit vir summus Salmasius, quæ ulva Pelusiacum Plinius ad mare rubrum pertinere dicit. Sed fallitur omnino Stephanus, cum & ea quæ Dionysium hisce versibus parat: nam ἐσχάτη Ἀραβία in illis versibus est ἔσχατον: sed Syriam Dionysius usque ad sinum Arabicum extendit, ut & subjecta declarant ἀλλὰ τόδε μοῦνο, à quo Arabia felix auspicatur.

[b] Μύχαθεν ῥόον.] In hodiernis Dionysii exemplaribus mendum est: μυχαίτατον πέλαγος. Stephani lectionem longe genuinam, ut enim magis poëtica, quamquam & vox μεσηγὺ non insolens.

[c] Ἀραβίης ἐρατεινῆς.] Hanc versiculi partem Syncerum scribam esse, docent metri lex & ratio: sed pessime in prioribus editionibus scribitur: καὶ Ἀραβίης ἐρατεινῆς.

[d] Ἀράβιον Ἀράβιος.] Constanter hunc locum sic legunt editi, quamvis auctior in MSS circumferatur. Codex Vossianus: τὸ Ἀραβικὸν Ἀράβιον, καὶ Ἀράβιος, & Arabissa. Vellitur Salmasius se similia priorius modo in Codice MS reperisse. Hinc non difficile est conjicere, in Stephano scribendum esse: τὸ Ἀραβικὸν Ἀράβιος, καὶ Ἀράβισσα; hunc in dubitantem de lectionem, nullus ego dubito, quippe enim τὸ Ἀράβιος pro casu recto apud Græcos ignotum occurrit.

[e] Ἀράβιος αὐλητὴς.] Hujus adagii etiam meminit Hesychius, qui illud in garrulos & loquaces dici existimat. Ἀράβιος αὐλητὴς ἐπὶ τῶν ἀπαύστως διαλεγομένων καὶ ἀδολεσχούντων. Ἢ ἐπὶ τῶν ἀβασκάνων, μᾶλλον δὲ ἐπὶ τῶν Ἀράβιος αὐλητῶν, οἱ ἐπὶ τῶν γάμων αὐλοῦντες. Refert Eustathius ad Dionysii periegesin hoc proverbium pleramque dici in ineptos, vel lubricanendi imperitos: Ἀράβιος δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀδόξων ἀνθρώπων, καὶ ἀγροίκων, διὰ τὸ τοὺς ἀδόξους παρὰ τοῖς Ἕλλησι βαναύσους εἶναι. Ἐκ τούτου δὲ καὶ παροιμιῶδες ἐπὶ τῶν ἀπαύστως διαλεγομένων. Λέγεται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων καὶ ἀγροίκων, καὶ ἀβασκάνων, καὶ ἀπλῶς πανταχοῦ ἐπὶ τῶν ἀδόξων ἐστὶ καὶ βαναύσων ἐν τοῖς πολλοῖς.

[f] Μηδένα Ἑλλήνων ἀξιοῦντα διατρίβειν τῇ αὐλητικῇ.] Cum Græcum autem tibiis modulandi optime noverimus, non possumus hujus Episcopi oratis imperitiam non mirabundi animadvertere, Græcorum nullum hanc artem exercuisse. Equidem nescio, cujus auctor liberti. Post hanc artem impudentissime scribit, & apud Athenæum lib. 14. legi, principes Græcorum ubique ex cello lascivum tibiis admisisse, ut ex illis intelligitur, quæ ejicit Casaubonus, hæc [illegible] Ἀγαθοκλῆς δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Σάμῳ [illegible] Ἀγαθοκλῆς δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Σάμῳ διατριβῶν φησὶ τοὺς ἐλευθέρους παῖδας ἐν τοῖς ἀρχαίοις χρόνοις μὴ μανθάνειν αὐλεῖν, ἀλλὰ μηδὲ ἐπιτηδεύειν. πῶς δὲ ἐπιδέχεται ἀπόφασιν τοῦτο; Sed rem si accuratius pensitaverimus, crimus certi, solos Athenienses hanc artem post Alcibiadis aetatem repudiasse, eamque barbaram, sordidam, ac plane illiberalem existimasse; quia facies ea inflantis veram formam & figuram amittit: os enim obturat, vocem intercludit, & sermonem adimit, quod infra dignitatem liberi hominis centebant; cum contra plectrum, lyra aliique organa, quæ manu moventur, figuram hominis nihil omnino deformet. Locum in hunc rem habemus apud Plut. in Alcibiade, quem hoc tranferibere, licet longiusculus sit, non pigebit: Ἐπεὶ δὲ διὰ τὸ μισοπόλεμον καὶ μισόφιλον ὁμοφρόνως ἅπαντες ἐκκλίνειν ἐπειρῶντο, τὸ δ' ἔκκλισιν ἔφυγεν ἐκ πόλεως ἐθελοντήριον. πολλοῦ μὲν οὖν ἐν ἅπασι χρόνοις καὶ λόγου ἄξιον ἡγοῦμαι τὸ ἀφιλόνικον καὶ ἀνεπίφθονον τῆς φύσεως αὐτοῦ. ἐν δὲ τοῖς μὴ λίαν σπουδαίοις ἐνίοις καὶ παιδιᾶς ἐπιδεικνύμενος καὶ διαγωγῆς, τὸν δ' ἄνδρα ἐπιτηδεύειν ἔδοξεν ἐν ἐκείνοις ἐν οἷς ἐκεῖνος ἐπιτηδεύων ἐφαίνετο. Ἀδιάλειπτον δὲ ἔχων (ὡς ἔοικε) θηρίον πολίτην. ἐν γὰρ ἅπασι ζηλωτὴς, καὶ διὰ τοῦτο Ἀθηναίοις (ὡς τὰ πολλὰ λέγονται) Ἀγησίλεως Ἀγησιλάῳ καὶ πατρὶ Ἀρχιδάμῳ Ἀρχιδάμου ἐδόκει τὸν ἔκλυτον τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου καὶ ἀπειθῆ τρόπον ἐπανορθοῦν, καὶ χαλινοῦν τὸν ἀκόλαστον ἵππον καὶ ἀπειθῆ πρὸς τὸν ἡνίοχον. πολλοῦ γοῦν δεῖν ἔφη τὸν Ἀλκιβιάδην ἀφέξεσθαι τῶν παίδων, ἂν ἐκεῖνος ἀφῇ τὸν αὐλόν. ὁ δὲ καὶ τοῦτο ἐπιτηδεύειν ἔφη, καὶ μᾶλλον ἐκείνου τὸν αὐλητὴν ἐπιμελῶς ἀσκεῖν. ἐν τοῖς ἐλευθερίοις γὰρ ἐκείνοις καὶ μετρίοις τὸν αὐλὸν ἐκβεβιασμένον ἐκ τῶν ἀρχαίων χρόνων ἐπὶ τὰς τραγῳδίας καὶ τὰς ὀρχήσεις ἐμπεσεῖν, καὶ τὸν ἔπαινον ἐκ τῆς τέχνης ἐπὶ τὸν τεχνίτην μεταστῆσαι. ἐπεὶ δὲ καὶ τὸν ἑαυτοῦ τρόπον ἐκ τοῦ μὴ φιλομούσου καὶ ἀπαιδεύτου πρὸς τὸ μουσικὸν καὶ φιλόκαλον ἐπανήγαγε, καὶ τὸ ἐλεύθερον ἐν τῷ πρέποντι καὶ μέτρῳ κατέστησε, τὸν αὐλὸν ἐκβαλόντες ἅπαντες ἐκεῖνον ἐπῃνοῦσαν, καὶ τὴν λύραν ἐλάμβανον, καὶ τὸν πλῆκτρον ἐπεδείκνυντο. Ἐν τούτοις ἐστὶ σαφέστατα ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς ἀποφαινομένου, ἀπρεπῆ καὶ ἀνελεύθερον εἶναι τὸν αὐλόν. Ex hisce verissimis liquet, quinam à Græcis hanc artem magni fecerint, quique eam ut illiberalem repudiaverint. Thebanos hujus artis cultores semper extitisse plurimis argumentis posset evinci, sed ne longior sim, unicum tantum ex Cor. Nepote addecam, in cujus ille de Epaminonda Thebano in principio operis. *Non dubito fore plerosque, Attice, qui hoc genus scripturæ, leve, & non satis dignum hominum tanorum gravitate judicent, cum relatum legent, quis Musicam docuerit Epaminondam, aut in ejus virtutibus commemorarit, falsissime cum commode, scientemque tibicinis exercuisse.* Sic apud Romanos fuere Græci, qui inter illos hanc artem tam illiberalem exercebant, ut concertum haberem. Senecæ Epist. LXXVI. *Habet tibicen quoque Græcus & præconem similem: ut in alio loco, in quo vir bonus desiderat, pomœrium solum.* Ergo contra Thebanorum genium & alios Græcos artem tibiis modulandi in honore habuisse, sed solos Athenienses post Alcibiadis ætatem eam repudiasse.

[g] Τὰ ἄνωθεν Ἀράβιος & Ἀράβισσα.] Hæc transposita sunt & loco motus. Lapsu omnino de gentili & terminatione incerniculi ejus mulier. Itaque hæc nobis ut sequentibus jungenda, & hic locus intercidit.

Α ΡΑΒΙΣ [1], παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς, ἐν ᾧ κατοικοῦσιν Ἄραβες, οἷς ἐξουσία Ἀραβίτης, ὡς Ἀλεξάνδρεια, Ἀλεξανδρίτης.

Α ΡΑΒΥΖΑ [2], πόλις ἐν Κολχικῇ. Ἀπὸ τῆς νῦν Ἱππικῆς ἐκπεσοῦσης. τὸ ἐθνικὸν Ἀραβύζιος. ἢ Ἀραβύσιος.

Α ΡΑΔΙΟΝ, πόλις Κρήτης, ἣ ᾿Αράδιον λέγεται, [3] ὅθεν τὸ πολὺ ἄνευ. ὁ πολίτης Δώριος ἢ ᾿Ιωνικῶς Ἀραδίνης, οἷς Ἀραδίνης Ἀραδίνιος.

Α ΡΑΔΟΣ [4], νῆσος Φοινίκης. ἔστι καὶ ἑτέρα [5] ἐν Ἰνδικῷ Πελάγει. τὸ ἐθνικὸν, Ἄραδις, τρίτη Κρήτης. [6] τὸ ἐθνικὸν Ἀραδεύς, Ἀραδία.

Α ΡΑΖΟΣ, πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ, ἀπὸ Ἄραζε ἡγεμονεύσαντος. τὸ ἐθνικὸν Ἀραζεύς, [7] οἷς Σαβάζιος.

Α ΡΑΙΟΤΡΕΑ [8], ἔθνος ἐν Θρᾴκῃ πόλεμον. [9] Ὅμηρος.

— — Ἀραιο-

A ARABIS, flavius Indiæ, in regione, in propriis legibus vivendi libertas est; cetera quæ habitant Arabiæ, ut Oceanitæ.

ARABYZA, oppidum Cauconiæ, quod nunc Petinda appellatur. Gentile, Arabyzæus, sive Arabyzius.

B

ARĂDIEN, urbs Cretæ, quæ etiam Anopolis vocatur, eo quod ἄνευ, id est sine, fita est. A genitivo formatur civis nomen Arădienus, unde ab Amphemis Araphenius.

C ARĂDUS, insula Phœnicize: est & alia, quæ ultimo mari adjacet, cujus gentile est Aradius. Tertia, Cretæ est, cujus gentile Arădius & Aradia dicitur.

ARĂZUS, urbs ad Pontum sita, quæ ab Anxo duce nomen habet. Gentile Azazius, et Sabazius.

D ARAETHYRĔA, ita olim Phinii appellabatur. Homerus:

— — Ae-

[1] Ἄραβις, παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς.] Hunc manifesto Stephanus ex Arriani Indica, ita enim Eleii Ἀραβίτας ἐν τοῖς Ἰνδικοῖς, ἐν ᾧ Ἄραβες κατοικοῦσιν, ἐξουσία Ἀραβίτης, ὡς Ἀλεξάνδρεια, Ἀλεξανδρίτης. Ἀραβία ἡ Ἰνδική, ἐν ᾗ Ἄραβες κατοικοῦσιν. Ἀραβίτης ὁ τῆς Ἀραβίας. In hisce verbis Ἄραβις est genitivus a casu recto Ἄραβι formatus. Eandem hanc amnem Stephanus vel Ἄραβα dixerit vel Ἄραβιν; nominativum Stephanus incidit in Arriani codices, in quibus Arrii & gentis adjacentis varie erat exaratum: quæ causa ipsi nullam præbuit ducis Alexandrique Indica fluvios nunc Ἄραβιν, nunc Ἄραβα, & gentes Ἄραβας & Ἀραβίτας, quæ tamen eadem sunt, describendi. Salmasius in Plin. Exercit. & Stephani & Arriani loca sollicitavit, sed τὸν Ἄραβιν, Ἄραβιος, Ἄραβις & Ἄραβας præstat, statuens Arriani codices esse vitiosos, ut denique Ἀραβικὸν vel Ἀραβίτην exemplum reponatur. Sic apud Suidam in lib. xx: Ἄραβας & τὸν Ἄραβιν ποταμὸν εἶναι. Ἀλέξανδρος δὲ Ἄραβις πόλις, ἐμπεσὼν τοῖς Ἄραβιν, ὡς Ἄραβις, ὡς Ἀλεξάνδρεια. Ἀπὸ δὲ Ἄραβιος Ὅμηρος. Plin. lib. vi. cap. xxiii: *Inde populi Arabitarum gentes.* Et cap. xxv: *Ab his Arabitæ.* Et cap. xxvi: *Arabitarum gentem.* Et cap. xxvii: *Arabitarum oppidum Apollinopolis.* Ptolemæus lib. vi cap. vii: *Ἄραβις ἡ ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ κατοικοῦσα.* Killicer Cuelonarchipelagi. Ab Indo versus occidentem navigantibus ad eum appellere occurrunt *Arabis* sive Arbis populi, deinde Mare-gallica Ichthyophagi, mox Carmani & Persis finitimi. Ita Strabo, Arrianus & alii, qui ex Nearchi navigationem illam ac explorata chartis Alexandri celebrarunt. At Plinius præpostere ac perverso ordine, observante Salmasio, in ea circumvectione commemoranda Gedrosios & Oreos primos nominavit, deinde Ichthyophagos, Orites, & denique Arabios populos, post quos Carmanium & Persidem collocat.

[2] Ἀραβύζα, πόλις ἐν Κολχικῇ.] In aliis editionibus vocem hanc omnino omissam, in aliis autem pessime legitur: Ἀλαβύζα, Ἀλαβυζηνός. Sunt Cauconi in Bithynia in Galatarum finibus, ut ex Ptolemæo lib. v cap. ii inter Pylam & Sperium Cappadocum fines mediterranea hæc nomina & alia nullibi memorata intelligimus. Certum est tantum ex accentu appellationis Βιθυνικὸν Cauconem a Stephano intelligi.

[3] Ἄ ῥ α δ ι ο ν, λέγεται.] Recedit Xylander ab aliis editionibus, in quibus imperfectum est: ἄρα δὲ Ῥόδιος. Et ita quoque illi in Palatina & Rhodia Vossiana exhibent. Veteres nostræ vulgatæ neque Stephani lectionem probe exhibent, ut vestigia vera depravatæ conjectu restituenda esse non dubitem. Non ignoro Ἄραδον Cretæ in Geographia Galliæ tribui, & ita quoque Stephanum Byzantium, πόλις Γαλλίας, ἀπὸ τῆς Γάλλου ἀρχηγοῦ αὐτῆς. Verum & hæc fabulosa est, & Gallo græcum & versus occidentem usque ad Stiges sive Cauconidis fines extendere; & cum Pelasgis in finibus Galatiæ fixis, facile fieri potuit, ut Cauconum & Colarsorum confinia confundantur.

[4] Ἄραδος.] In charta Vossiano ordine hæc legitur: ἄρα δὲ ἄρα νῆσος.

[5] Ἄ ρ α δ ο ς, ἔστι Φοινίκης.] finis hujus insulæ ab omnibus est manifestus, ut omnino non opus fuerit plura eundem describere. Mela lib. II cap. VII. *Arados in Phœnice est parva, & quantum patet tota spatium frequens tamen: quia etiam super alienos tecta salmo ture licet.* Plinius lib. V cap. XXXI: *Et jam dicta Arados inter quam & continentem quinquagenta cccxxxvi passuum (ut auctor est Mucianus) fossæ dulcis aquæ, tabe ex facile, usque a vado trahitur.* De Aradiis multa passim legantur, sed in uno Strabone omnia, quem vide.

[6] Τὸ ἐθνικὸν Ἀραδεύς.] Strabo lib. XVII: *τὸ δὲ ἐθνικὸν οὐκ οἶδα πόθεν Τύριος ἢ Ἀραδίς ἐστιν, ὅτου πλείστη ἐπιμιξία γέγονε.* Tradit Strabo jactari ab incolis, colonos esse Tyri & Aradi Phœnicianum urbium. In Perico finis ponuntur a Ptolemæo lib. VI cap. VII, insulæ Ἄρβις, Ὄφις, Θηρὰ, Τύρος, Ἄραδος.

[7] Τὸ ἐθνικὸν Ἀραζεύς.] De hoc gentili minime est dispiciendum. Tribunus nummorum exhibet cum inscripto ΑΡΑΔΙΩΝ.

[8] Ἀραιοθρέα, ἔθνος ἐν Θρᾴκῃ.] Suspicor hanc vocem, scripta sit, ad hunc locum non pertinere, nam non est gentilis. Tradit Strabo lib. X vocabulum esse Phrygiorum Thracum denotativum. Hinc Ἀραιοθρεῖς Φρύγιοι ἐν τοῖς Θρᾳξὶ, ἐν ἄλλοις Stephanus notare neglexit.

[9] Ἀ ρ α ι ο θ ρ ε ί α, ἔστιν ἐν Θρᾴκῃ.] Ad nomen urbis qui attinet, in Palatina editionibus pessime legitur, quam scribendi rationem ii qui Rhodiam tuentur, Strabonem, Scholiastam Apollonii & Eustathium et aliorum invenies. Eustathius in fati ad catalogi commentario, totum hunc locum ἐξ Ἐπιμενίδου fecipit, in cujus codicibus tunc temporis Ἀραιοθρεία, ut vero Ἀραιθρεῖς exaratum erat, ita enim ille γράφει· Ὅτι δὲ καὶ τὸ Ἀραιθρεῖς ἐν Ἀραιθρείᾳ ἐν Θρᾴκῃ ἐστὶ καὶ Ἄραβος, ἐξ ἧς ὁρμώμενος Ἄραβος. τόπος Θρᾴκης [illegible] ἐν Ἄραβος, ἐξ ἧς ὁρμώμενος Ἄραβος. Porro idem Epimenidem finem hujus oppidi ex Strabone hoc pacto describere: τὸ δὲ ἐν Θρᾴκῃ ἄστυ Ἀραιθρεία ἐστὶν, Ἀραιθρεῖς ἐκαλοῦντο. τοῦτο δὲ ἔθνος κοινὸν ἦν τῶν Φρυγῶν. Ἄραβος, Κόνωνι δ' Ἀραιθρεῖς. Eadem profecto Apollonii & hellicite scripti nomen exercit, cujus ad lib. I legi poterit.

[10] Ὅμηρος.] Locus exhibet in nullum [illegible]

---- Ἀραιθυρέα τ' ἐρατεινήν. Παυσανίας δὲ τῷ πρώτῳ περιηγήσεως Ἑλλάδος φησὶν, ὅτι Ἄρανθος ἦν Αἴσεως ἐγγόνου, καὶ γαμεῖ Ἀραιθυρέα. τοῦτον Φλιάσιοί φασι πολέμου ἔμπειρίας ἠγήσασθαι, καὶ πολέμου ἐπιθυμῆσαι. [24] περαιτέρω δὲ τῆς ἀδελφῆς, Αἴσις εἰς μνήμην τῆς ἀδελφῆς, τὸν χῶρον οὕτως ἔφη. τὸ ἐθνικὸν Ἀραιθυρεὺς, [25] καὶ Ἀραιθυρίδης.

---- *Araethyream amabilem.*

Pauſanias libro ſecundo deſcriptionis Græciæ refert, Arantem filium Aeſin & filiam Araethyream habuiſſe. Hos Phliaſii venandi peritia & bellica virtute præſtitiſſe memorant. Mortua autem ſorore, Aeſis in ejus memoriam locum ita appellavit. Gentile Araethyreenſis, quod etiam adverbialiter effertur, Ἀραιθρίδης.

ΑΡΑΙ [26], Ἰωνίας νῆσοι τρεῖς, οὕτω λεγόμεναι ἀπὸ τῶν ἀρῶν, ἃς Δωριεῖς ἐπιτίθενται τοῖς Πενταπολίταις, ὡς Ἀριστείδης. ἄλλοι δέ φασιν ἄλλως. τὸ ἐθνικὸν, Ἄραιος.

ARÆ, Joniæ inſulæ: quæ ob ἀρὰς, id eſt, execrationes, quibus Dorienſes Pentapolitas devoverunt, ita appellatæ ſunt, uti Ariſtides auctor eſt. Aliis aliud placet. Gentile, Araeus.

ΑΡΑΚΥΝΘΟΣ [27], ὄρος Βοιωτίας, ἐξ οὗ ἡ Ἀθηνᾶ [27] Ἀραικυνθὶς, ὡς Ῥιανὸς ἐν τῇ Φήμῃ.

Κλῦθί μοι Διχάων Ἀραικυνθιὰς Ὀπατρεία.

ARACYNTHUS, mons Boeotiæ, à quo Aracynthis Minerva nomen accepit, teſte Rhiano in Fama:

Audi meas preces Aracynthias bonis parentibus fata.

Ἔστι δὲ Ἀραικύνθιος τὸ τοπικὸν, καὶ Ἀραικυνθία.

Eſt enim locale Aracynthius & Aracynthia.

ΑΡΑΝΤΙΑ [28], πόλις, ἡ ὕστερον Φλιοῦς, ἀπὸ τινος Ἄραντος αὐτόχθονος. οἱ πολῖται, Ἀραντῖνοι.

ARANTIA urbs, poſtea Phlius dicta, quæ ab Arante indigena nomen accepit. Cives Arantini dicuntur.

ΑΡΑΞΑ [29], πόλις Λυκίας, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν δευτέρῳ τῶν Λυκιακῶν. τὸ ἐθνικὸν Ἀραξεύς. ὡς Πινάρεις, Λιμυρεῖς, καὶ Μυρεῖς. Ἀράξιος,

ARAXA, oppidum Lyciæ, teſte Alexandro rerum Lyciacarum libro II. Gentile, Araxenſes, uti Pinarenſes, Limyrenſes & Myrenſes. Araxæ,

etiam apud Pauſaniam, hunc verſiculum citantem, videre eſt; ſed in Homerico verſu urbis nomen Ἀραιθυρέα legit.

[24] Θέμις ἱστορίας ἡμῖν.] Optime conſtitutus eſt hic locus: ſed fortaſſe reſcribendum ex Pauſania, ubi integer locus exſtat: ἡγήσασθαι τὴν ἱστορίας ἡμῖν. Vel ex Euſtathio, ejusverba jam produximus: τοῦτον Φλιάσιοί φασι ἡγήσασθαι ἱστορίας ἡμῖν &c. Præſtat tamen vulgatam lectionem retinere, quam temere aliquid immutare.

[25] Περαιτέρω δὲ τῆς ἀδελφῆς.] Pauſanias: περαιτέρω δὲ Ἀραιθυρέως. Liquet tamen ex Euſtathio, τὴν ἀδελφὴν non eſſe expungendum.

[26] Καὶ Ἀραιθρίδης.] Hoc adverbio etiam utitur Apollonius lib. I.

Φλιάσι δ' ἔνι' ἐπὶ πίονα Ἀραιθρίδην ἔχραον.

[27] Ἀραί, Ἰωνίας νῆσοι τρεῖς.] Sic exhibent omnes editiones, & in MSS non eſt varietas, quæ ad inſularum nomen pertinet. Codex Voſſ. Ἀρῶν, Ἰωνίας νῆσος. Minor itaque doctiſſimorum virorum in animadverſionibus ad Athenæum, temere hunc locum ſollicitaſſe & vitii arguiſſe, cum certius ſit, finiſſe ſanum, & ne quidem in mendi ſuſpicionem venire poſſe. Dicæarchidas ipſum in errorem duxit, qui in Megaricis inſularum appellationem nomine gentili produxit, quod tam obvium eſt in Græcis Latinisque ſcriptoribus, ut omnino neceſſarium non ſit, illius rei exempla proferre. Situm τῶν Ἀραίων νήσων Athenæus lib. VI indicat μεταξὺ τῆς Κνίδου καὶ τῆς Σύμης, è regione littoris illius, quod eſt inter Gnidum & Symen Cariæ urbes. Διαφέρειν δ' οὐ πάνυ Μεγαρικοῖς τοὺς κωμικοὺς Φρύνιχόν Ἀραιὸς (ταύτῃ δὲ τῆς Κνίδου, καὶ τῆς Σύμης κεῖται) ἠπορημένως ἀλφεσιβοίαν τὴν ἀπὸ τῶν Τελμισσέων μεταξὺ Κνίδου καὶ Σύμης κειμένων, καὶ τῶν ἀπὸ τῆς Κῶ τὸν ἀπόπλουν ἀπαγορευόντων, ἐν οἷς μεταξὺ Φοίνικος καὶ Ῥόδου ἐστὶν ὁ Ἀραιὸς πλοῦς. Hinc clare ſatis liquet Athenæum gentili, non vero proprio inſularum nomine uſum fuiſſe.

[28] Ἀργεσινόης, ἔφης Ἡσιόδῳ.] Longe profecto feliciori fœcundia hunc locum emendavit vir doctiſſimus, quam præcedentem; conſtat enim inepte hic legi ἔφης Ἡσιόδῳ, cum reſcribendum ſit, ἔφης Ἀντιμάχῳ. Dionyſius Afer.

Τῆς δ' ὕπερ ἐς νίσσην εἶσι μεσόγαιον Ἀργεσινόης Ἀντιμάχου, πολὺν μόχθον.

Ad quem locum vide Euſtathii comment. ſic etiam Plinius cum Acarnaniæ accenſet. Verum alii ſe geographiæ imperitos produnt, qui contra graviſſimorum auctorum fidem, Aracynthum in Boeotia collocant, quemadmodum à Statio & Propertio lib. III. Eleg. XIV. factum eſt. Imo Servius eo devenit in commentariis ad Eclog. II. Virgilii, ut etiam affirmandi formula uſus fuerit, ita enim ille: *Sane Aracynthus mons eſt Thebanus.* Sed cum venia hoc dixerim: Servius Virgilii locum non intellexit, qui ſic ita habet:

Cantet quæ ſolitus, ſi quando armenta vocabat
Amphion Dircæus in Actæo Aracynthо.

Aracynthus Ætolus hoc loco eſt Acarnanicus ſive Ætolicus: Acarnaniam enim & Ætoliam ſæpiſſime confundebant Græci pariter & Latini, præſertim tempore Auguſti, cum Acarnanum res ad tantam excrevitſent potentiam, ut ferme ipſum Calydonem Ætoliæ primariam civitatem, & alias illius regionis urbes ſibi ſubjeciſſent, quemadmodum manifeſte teſtatur Pauſanias in Laconicis.

[27] Ἀραικυνθὶς.] Lege ex Rhiano Ἀραικυνθιάς.

[28] Ἀραντία πόλις, ἡ ὕστερον Φλιοῦς.] Mutilus eſt hic locus, nam certum eſt regionis nomen excidiſſe: Legendum puto: Ἀρανθία, πόλις Πελοποννήσου &c. Stephanus: Φλιοῦς, πόλις Πελοποννήσου, ἡ πρότερον Ἀραντία καὶ Ἀγχιστία. De vocis terminatione & diverſitate accentuum jam nihil dico.

[29] Ἀπὸ τοῦ Ἄραξος αὐτόχθονος.] Hæc Stephanus videtur hauſiſſe ex Pauſaniæ Corinthiacis, ita enim ille: Ἐν τῇ γῇ ταύτῃ πρῶτοι Ἄραξος φασὶ, ἀπόγονοι γενόμενοι τοῦ πάλαι τὰ πρῶτα περὶ τὸ βάσος τοῦτο, ὃς Ἀργείοις ἐπὶ πολὺ ἦρξε καὶ ἐς κριὸς, ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ὑπὲρ Λέρνης ἐνεφάνη. ὅθεν ἀπὸ Θελχῖνος ἐστὶν ἀναγεγραμμένος, ἐς δὲ Ἀργείαν τὴν ὑπὲρ θαλάσσης ἐλθὼν, ἐνταῦθα ἐβασίλευσε καὶ ἐκεῖνος τῶν ἐπιχωρίων. Hoc primum ſatis urbis appellatio: deinde ab Araxe rex denominationem accepit: & denique Phlius dicta eſt.

[29] Ἄραξα, πόλις Λυκίας.] Eſt oppidum Lyciæ mediterraneum, cujus nomen Cenga & Xanthum amnem, de quo Pomponius lib. I. cap. III. mentionem facit.

Ἀραξέων, ἡ Ἀραξοί, ἔθνος Ἰλλυρίας, ὡς [91] Ἀλέξανδρος Κορνήλιος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν παρ' Ἀλκμᾶνι ποικίλως εἰρημένων. A

ΑΡΑΞΗΣ [92], ποταμὸς Ἀρμενίας, καὶ Θεσσαλίας. ἔστω δὲ ὁ Πηνειὸς ἐκαλεῖτο, [93] ἐπὶ τῷ ἀραξαι τὸ πρῶτον, Ἀραξίων ὕδωρ. B πρώσω.

ΑΡΑΦΕΙΑ, νῆσος Καρίας. Παρθένιος ἐν Ἰφικλεῖ.

---- [94] καὶ εἰναλίαν Ἀραφῆνα.

καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἀραφεύς. C

ΑΡΑΦΗΝ, [95] δῆμος Αἰγηίδος φυλῆς. ὁ δημότης Ἀραφήνιος, καὶ Ἀραφηνὶς θηλυκὸν. τὸ τοπικὸν, Ἀραφήνηθεν, Ἀραφῆνδε, Ἀραφηνάδε.

ΑΡΑΧΝΑΙΟΝ [96], ὄρος Ἄργους. D [97] Καλλίμαχος Αἰτίων πρώτῳ. προσθεῖναι δεῖ. τὸ γὰρ Ἀρὰ ἔχον τὸν, ὥσπερ τρεῖς συλλαβὰς, ἐχούσας πρὸ τελευταίου τὸ ᾱ, καὶ πρὸ ἐξῆς Ἀρὰ ἔχει τὸ ᾱ, ἢ Ἀρὰ ἔχει τὸ υ, περισπᾶται· Χαλασραῖον, Καισαρεῖον [98], Ἀμυκλαῖον. προστακτικὴ δὲ ἀπλῆ, Ἀρὰ τὸ καπύραιον. E

ΑΡΑ-

Araxæ, sive Araxi, gens Illyrica, cujus meminit Alexander Cornelius in libro, quem super eos communes Alcmanis conscripsit.

ARAXES, fluvius Armeniæ, & Thessaliæ. Ita etiam Peneus appellabatur à voce ῥήσσω, quod scilicet Tempe perrupisset. Hinc locale, Araxia aqua.

ARAPHEA, insula Cariæ, de qua Parthenius in Iphiclo mentionem facit:

---- *Et marinam Arapheam.*

Gentile, Araphensis.

ARAPHEN, populus Ægeidis tribus. Hinc popularis Araphenius, & genere feminino Araphenis: & locale quod ex, in, & ad Araphenem denotat.

ARACHNÆUM, mons in Argo, de quo Callimachus libro 1. Quæstionem mentionem facit. Hæc vox in penultima di circumflectenda: nam nomina simplicia in as exeuntia, quæ plures quam tres syllabas, & quartam à fine per A, ac sequentem per A sive habent, in penultima circumflectuntur, uti liquet in Χαλασραῖον, Καισαρεῖον, Ἀμυκλαῖον. Adjecta sint simplicia ob compositam vocem προστακτικὴ.

ARA-

[91] Ἀλέξανδρος Κορνήλιος.] Ejusdem auctoris liber Stephano in vocabulo Ἄνθος citatur. Non intelligitur hic opus Geographicum aut Grammaticum, uti alii exibunt, sed cujusdam materiæ loci communes, quod τὸ ποικίλως manifeste indicat.

[92] Ἄραξις, ποταμὸς Ἀρμενίας.] Notissimus hic est Armeniæ majoris fluvius: Mediam ab Armenia discernit, & in mare Caspium se exonerat. Alter Thessaliæ amnis, inter Ossam & Olympum decurrens, sese in mare Ægæum condit. Araxis nomine antiquitus gaudebat, teste Strabone lib. 1. & Tzetze Histor. Chiliad. x1 No. CCLXXX.

[93] Ἐπὶ τῷ ἀραξαι.] Tradere jam videtur Stephanus, unde Araxes nomen acceperit; sed locum esse integrum fidenter perfundebat Salmasius. Libri scripti & editi nihil mutuntur: unde liquet virum incomparabilem solis ingenii viribus hunc locum in Plin. Exercit. ita emendasse: ἀπὸ γὰρ ὁ Πηνειὸς ἐκλήθη, ἐπὶ τῷ ἀραξαι τὸ πρῶτον. Nam inde Peneo Thessaliæ amni hoc nomen à Græcis est impositum, quod Tempe perrupisset & exitum sibi in mare fecisset. Strabo libro IX. Ὁ γὰρ Πηνειὸς διὰ μέσης φέων Θετταλίας πεδιάδος, ὑπερχεόμενος πολλάκις. τὸ δ' ἀρχαῖον ὁ ἐκδιώκων, καὶ ἐκ πολλοῦ μετωνόμασται τὸ πλέον ἔχων τὸν χοάσμα. τὸν Πενειὸν γοῦν καλοῦσι χωρίον (πλησίον κοιλάδος Τέμπη) ἐν ᾧ Ὄσσαν διορίζων καὶ Ὄλυμπον, ἐκβάλλοντα πολὺ πρὸς ἑσπέραν ὁ Πηνειὸς, καὶ ἀνίσχοντα τοῦ μεσημβρινοῦ. Vide etiam hac de re Eustathium ad Dionysii Periegesin pag. 98. Refert enim ille, Araxen ex eo dictum esse, quod continuos montes Ossam & Olympum disjunxerit & per illos penetraverit. Ἄραξις δὲ κυρίως ὁ ῥηξας τὰ ὄρη, ἤγουν διακόψας τοῦ συνεχοῦς τὸ ἑκατέρωθεν ἐπέχοντος ἐν ᾧ ὁ Πηνειὸς, ὁ νῦν Σαλαμβρίας καλούμενος, τὸν Ὄσσαν ἀπὸ Ὀλύμπου διείργων. διὸ καὶ τοῦτο τὸ ἱστορικὸν ἐν μνήμῃ ἔσχεν, Ἄραξος ἀπόλωλε πατὴρ ὁ Πηνειὸς, ὡς ἐν αὐτοῖς ἀπορρήτοις ἐν Ὄσσῃ τ' Ὀλύμπῳ ἐπὶ Τέμπεσι καὶ Θεσσαλικῷ ῥεέθροις ἔλεγεν. Verum ab his differuit Herodotus in Polymnia ex poetis verbis, cujus locum videre licet.

[94] Καὶ εἰναλίαν Ἀραφῆνα.] Scheda Vossiana: καὶ εἰναλίαν Ἀραφηναν.

[95] Δῆμος Αἰγηίδος φυλῆς.] Vide Harpocrationem & Suidam. Hinc cognomen traxerunt Ἀλκὶ Ἀραφηνίδης, de quibus supra dictum.

[96] Ἀραχναῖον, ὄρος Ἄργους.] Regnante Inacho Σατνοειδὴς Cadmi insignibantur hæc moenia, atque in illo exstabant aræ, ad quas, ingenti terræ siccitate orta, immolabatur: sic de illo scribit Pausanias in Corinthiacis: Ἔστι δὲ ἀγορὰ τῶν Ἀργείων, πλὴν ὅσον Σκαμανδρίου ἱερὸν ἐν ὕπαιθρῳ πλήθει. βωμοὶ δέ εἰσιν ἐν αὐτῇ Διὸς καὶ Ἥρας ἱδρυμένοι, σφίσιν ἐπώνυμοι θεοῖς. Observatione non alia dignum, Hesychium hunc montem Hyscilinum appellasse, ita enim ille: Ὑσκίλινον, τὸ παρὰ Ἀργείοις ὄρος ἢ Ἀρχεμαχίδιον. De quo nomine nihil apud alios invenio memini

[97] Καλλίμαχος Αἰτίων πρώτῳ.] De hoc Callimachi libro doctissime scripsit Joh. Wouwerius tractatu de Polymathia cap. XI, hæc sunt ejus verba. Callimachi Αἴτια nota Stephani, Martialis, Prisciani, Fulgentii & aliorum testimoniis. Servius ad illa Virgilii Æneid. 1. ---- *ac dextræ jungere dextram. Majorum hoc fuerat salutare, cujus rei τὸ αἴτιον, id est causam, Varro Callimachum secutus exposuit.* Ex quibus liquet Διηγήσεις in iis proposita, & adjectas fuisse eorum λύσεις, ut videmus in Plutarchi Αἰτίοις & Problematis. At Clemens Alexandrinus Stromat. lib. v. Lycophronis Cassandram, Pisandri Syri Theologiam, Euphorionis poëmata, Callimachi Αἴτια αἰνιγματώδη, & obscure scripta adseris, usque eo, ut iis potissimum experirentur Grammatici. Quibus de Ptolemæi Grammatici σοφίσμασι: nam Suidas ἐξήγησιν ἐπῶν fuisse scribit. Movet me inscriptio, ut plurimum opere αἰνιγματώδη scripta fuisse existimem. Clementis quidem verba suspicionem mihi injiciunt in Callimachi Αἴτια obscuras quæstiones propositas fuisse, ut in Hellanici Λύσεις; minus tamen apta inscriptione, quibus ænigmata proponuntur & solvuntur, & earum causæ indagantur. Nisi errore lapsus Clemens Callimachi poëmation, quod Ibin inscripserat, dicere voluerit, illud enim Suidas fuisse scribit πολλὰ ἱστορικὰ καὶ μυθικὰ ἐν ἀνάγνωσιν. Multa fabulosa sive μυθικὰ Callimachum in Αἴτιοις pertractasse indicio sunt, quæ ex illis produxit Clem. Alexandrinus Protreptico, & studiose excoluisse hunc Grammaticæ partem ex Strabonis lib. XVII dilucimus. Sane Αἴτια ἀνάγνωσις & quæstiones, quæ ad solvendum proponuntur. Multus in iis Plutarchus: nam Lamprias indice librorum Plutarchi recenset ejus Αἰτιακῶν λύσεις. Αἴτια γυναικεῖα. Αἴτια Ἑλληνικὰ. Αἴτια Ῥωμαϊκὰ. Αἴτια βαρβαρικὰ.

[98] Ἀμυκλαῖον.] Hæc vox corrupta videtur: fortasse ex fortunatum est: Ἀμυκλαῖον, quod ab Ἀμύκλαι deducitur.

Α'ΡΑΧΩΣΙΑ, πόλις ὀλίγον ἀπὸ Μασσαγετῶν· [10] Σεμιράμεως ἐνθεκάτη. [1] Ἔστι δὲ Σεμιράμεως κτίσμα, ἣ τὴν [2] Καυκάσιον ἐκαλέσε. τὸ πολίτης Α'ραχώσιοι· τὴν δὲ κώμην, Κωφήνιον.

Α'ΡΑΧΩΤΟΙ', πόλις Ἰνδικῆς, ἀπὸ ἧρωος Α'ράχωτος, ῥεῖ δὲ καὶ διὰ αὐτῆς Α'ράχωτος, [3] καὶ Σεμιράμεως ἐνθεκάτη. [4] ἐστὶ δὲ καὶ ἄλλη πλησίον Μασσαγετῶν, οἷς Σεμιράμεως ἐνθεκάτη. λέγεται δὲ λεκτὸν, [5] καὶ Λεχώτης, καὶ Α'ραχώτης.

Α'ΡΒΑΣΗ, πόλις ἐν Κελτιβηρίᾳ, ὡς Ἴβυς. τὸ ἐθνικὸν, Α'ρβακαῖος.

Α'ΡΒΑΝΙΟΝ, πόλις παρὰ τὴν Πόντου. τὸ ἐθνικὸν, Α'ρβάνιος, καὶ τὸ θηλυκὸν ἐν κοινῷ φύλῳ, Α'ρβάνιος εἶπεν.

Α'ΡΒΑΞΑΝΟΙ', [7] ἔθνος Λιγυστικόν. [8] Παρεπλεον δὲ τὴν χώραν ταύτην μὲν πρώτην ἐρημωθεῖσαν ὑπὸ Τυρρηνῶν, καὶ Α'ρβαξάνους.

Α'ΡΒΕΛΗ [9], πόλις Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν, Α'ρβελαῖος. Φίλιστος Σικελικῶν ἑπτάτῃ.

Α'ΡΒΗΛΑ [10], πόλις Περσική, [11] ἀπὸ Α'ρβήλου τοῦ Α'θμονέως· Στεφάνου ἐκκαιδεκάτῃ.

ARACHOSĬA, urbs non longe à Maſſagetis diſſita, quam Strabo libro xi mentitur. Hanc à Semiramide condita eſt, & Copiam etiam vocatur. Cives Arachoſii dicuntur, ſed à Copiene Copieni.

ARACHŌTI, Indiæ civitas, quæ ita ab Arachoto, ex Caucaſo fluente, dicta eſt, quemadmodum Plinius perhibet, & Strabo libro xi. Sunt item alii Maſſagetis finitimi, uti idem Strabo lib. xi, auctor eſt. Bifariam vero efferri poteſt, & Arachotes & Arachotus.

ARBACĒ, urbs in Celtiberia, uti Juba auctor eſt. Gentile, Arbacanus.

ARBANĬUM, urbs juxta Pontum ſita. Gentile, Arbonius. Genus fœmininum terminatione communi efferetur, uti in Ἀγρίανος dixi.

ARBAXĀNI, gens Ligyſtica. Præternavigabant primum quidem repletam deſertam, quam Iſpicani & Arbaxani habitabant.

ARBELĒ, urbs Siciliæ. Gentile Arbelæus, auctore Philiſto rerum Sicularum octavo.

ARBĒLA, urbs Perſica, quæ ab Arbelo Arbamonæi filio nomen habet, ut Strabo libro xi, perhi-

[10] Σεμιράμεως ἐνθεκάτη.] Apud Strabonem libro citato ex fortaſſe ita legitur: Φασὶ δ' Ἐρατοσθένης τὸν Α'ράχωτον Μασσαγέτας πὸς Βακτρίοις παρακεῖσθαι πρὸς ἄρκτον μᾶλλον τοῦ ὄρους. Maſſagetas ab occidente Bactrianis adjacere ad ſeptentrionem certiſſimum eſt. Ergo Arachoti illi longe diverſi: diſtant ſane ab Arachotis Indicis vel Indiæ proximis, de quibus mox Stephanus.

[1] Ἔστι Σεμιράμεως κτίσμα, ἣν δὲ Καυκάσιον ἐκάλεσε.] Nempe eſt Arachotia Plinii, Indiæ vicina & longiſſime a Maſſagetis diſtans. Ita enim ille lib. vi cap. xxiii. *Arachotæ cum flumine & oppido ejuſdem nominis, quod quidam Cophen dixere à Semiramide conditum.* Solinus cap. lv. *Arachoſiam Eremanthe amnis impoſitam Semiramis reſudit.*

[2] Καυκάσιον πόλις Ἰνδικὴ &c.] Ptolemæo dicitur Α'ραχωσία, quæ fluvium non nocuiſſet, ſed Arachoſiam dicit paludoſam, qui ab Indo derivatur & paludem efficit nomine Α'ραχωσίαν ἕλος. Ex ea palude, ut obſervat Salmaſius, exitur fluvius Arachotus, utpote quæ ſuus Arachoti exhibet. Ammianus ſequitur Ptolemæum hoc ut in loco, ſic enim ſcribit de Arachotia: *Quam ab Indo fluvius maximus, unde regiones cognominatæ ſunt, amnis valle minor exiguus separatim alluit amplitudine, effectus paludum Arachoſiorum appellatarum.* Hoc eſt quod ait Ptolemæus lib. vi cap. xx. Ἐμπίπτει δὲ εἰς τὸν ποταμὸν τοῦτον καὶ ὁ Γύδης ποταμός.

[3] Καὶ Σεμιράμεως ἐνθεκάτη.] Reſpicit noſter hæc verba: Εἰς δ' Α'λέξανδρον ἐλθόντες Α'ραχωσίων πρεσβευταὶ τὴν μὲν ἀπὸ Σεμιράμεως πόλιν ἔφασαν Καυκασίαν ὑπάρχειν· Ἡμιράμεως τοῦ δὲ Διονύσου χρόνοις ὑστερεῖν πολλοῖς. Ad Α'λέξανδρον vero legati Arachoſiorum venerunt, qui dicerent urbem ab Semiramide Caucaſiam conditam eſſe: Semiramidis autem & Dionyſii temporibus multis poſteriorem fuiſſe.

[4] Ἐστὶ δὲ καὶ ἄλλη πλησίον Μασσαγετῶν, &c. Σεμιράμεως.] Jam ſcribendum præcidaneum, ex quibus probari poſſet, geminas fuiſſe Arachotos, alteram Indiæ, alteram Maſſagetis vicinam. Veram Salmaſius ſtatuit, Stephanum proprium de duobus Arachotis mentionem facere: Ptolemæum de Arachotis illis Scythicis ac Maſſagetarum gentis, nihil alibi legiſſe. Nam Strabo ex Arabione, Demetrio, Patrocle & aliis gentes ex Erythræo ſinu ſitas enumerans alias Arachotos commemorat præter Indicam. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Α'ραχωσία καὶ Α'ραχωτὸς ποταμὸς, ὃς ἐκπίπτει εἰς τὸν Α'ράξην καὶ Α'ρακωσίους τοὺς Σκύθας, ἀφ' ὧν ἡ χώρα. Putat itaque Salmaſius hæc ſic ſcribenda, ſed in Strabonis codice hæc in ruſtica manu doſos fuiſſe, ubi Arachoti cum Maſſagetis ut collimitanei nominantur.

[5] Καὶ Λεχώτης.] Hæc terminatio apud Dionyſium de ſitu orbis in uſu eſt:

Β'ακτρίη δ' ὑπὸ ἔσχατον ἔπλετο Νότου ἐρωήν,
Σ'ιγέντες τ' Α'ρεῖοί τε, καὶ ἐκλήιστοι τ' Α'ραχῶται.

Ad quem locum ſic inſit Euſtathius: Τὸν δ' Α'ραχώτην φασὶ τινὲς Α'ράχωτος φασὶν ἐλθόντα.

[6] Α'ρβακαῖος.] Hæc & liberorum editorum & manu exaratorum eſt lectio, ſed mendoſa: reſtituendum eſt ſine dubio, Α'ρβιτικὸς dicet.

[7] Α'ρβαξάνοι, ἔθνος Λιγυστικόν.] Alio in loco ex Theopompo Α'ρβάξανοι appellantur, quemadmodum mox demonſtrabitur.

[8] Παρεπλεον δὲ τὴν χώραν &c.] Hæc neque Stephani neque Epitomatoris ſunt verba, ſed ſcriptoris, cujus hoc loco nomen excidit. Deſumpta ſunt ex Theopompo lib. xliii, uti manifeſte liquet in Ὕσσιγες, ubi ultima verborum pars hunc in modum citatur. Θεόπομπος παραπλεῖν φησὶν ἐπὶ ταύτης τῆς χώρας Ὕσσιγας καὶ Α'ρβάξανας, καὶ Σ'ίκελους, Λίγυας τε καὶ Ἴβηρας.

[9] Α'ρβέλη, πόλις Σικελίας.] Eruditiſſimo Cluverio non fuit perſpectum, ubinam hoc oppidum in Sicilia fuerit ſitum. Apud Suidam hoc nomen de ſingulari & plurali numero efferitur, neque ab ipſo perhibetur, facilem ad decipiendum fuiſſe. Α'ρβέλη πόλις Σικελίας, ἡ Α'ρβέλα. ἐστὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἑνικῶν οὕτως λεγόμενον· καὶ ἡ παροικία, τῆς Α'ρβέλης.

[10] Α'ρβέλα, πόλις Περσική.] Alii gongrebi, interque Strabo & Ptolemæus, hanc civitatem Aſſyriæ adſcribunt.

[11] Ἀπὸ Α'ρβήλου τοῦ Α'θμονέως.] Hæc ex Strabone eſt tranſcripta, ipſe fatetur Stephanus. Integra Strabonis verba hæc ſunt: Οἱ μὲν Μακεδόνες, τὸ μὲν ὄρος τὸ Γαυγάμηλον ὀνομάζουσι, τὴν δὲ Α'ρβηλίτιν καλοῦσι Α'ρβήλων, ἀπὸ τοῦ ἡγεμόνος Α'ρβήλου τοῦ Α'θμονέως. Recentiores illi obſervarunt Claudii Buchanani, nuntium habere volumen Arbelo pene Aſſyriacum regi Sardanapalo loquentem ex Cyrilla Sibylla codice. Judicium poſtulare videntur. Sed decepit hos Latina vocis, quæ est apud Arbelam nectit. Ita enim Graece verbo exprimendum: Πόλεμος μεγάλως, ἡ Α'ρβηλα μάχη. Ἐν τῇ ἐγένετο Δαρείου τοῦ Κόδομανου καὶ Α'λεξάνδρου τοῦ Φιλίππου. Ἐν τῇ ἐγένετο Δαρείου τοῦ Κόδομανου καὶ Α'λεξάνδρου τοῦ Φιλίππου.

δικαίτερον, Ἀρβελίτης. τὸ θηλυκὸν, Ἀρβελῖτις. τὸ θηλυκὸν, Ἀρβελίτης. [13] ἔστι καὶ κύριον, Ἀρβελίτης. τὸ θηλυκὸν, Ἀρβελῖτις.

ΑΡΒΙΣ [14], πόλις καὶ ποταμὸς Ἰνδικῆς. ἔθνος, Ἀρβίτης, ἢ Ἀρβίτιος. ἔστι δὲ καὶ ὄρος Κρήτης Ἄρβιος τοῦ ἀπὸ τούτου Ἀρβίου Διός. Ἀρβίτης ὁ καὶ παροικῶν τὸ ὄρος.

ΑΡΒΟΥΚΑΛΗ [15], πόλις μεγίστη τῶν ἐντὸς Ἴστρου πόλεων, διὰ μιλίων ὀλίγων Ἀννιβόου· οὗ [16] Πολύβιος τρίτῳ.

ΑΡΒΩΝ [17], πόλις Ἰλλυρίας. [18] Πολῖται διὰ διφθόγγου. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρβώνιος, καὶ Ἀρβανίτης· ὡς Ἀντρώνιος, καὶ Ἀντρανίτης.

ΑΡΓΑΙΣ, νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ. ὁ οἰκήτωρ, Ἀργαίτης. ἔστι δὲ πρὸς τῷ Καυνίῳ [19] μικρὰ νῆσος Ἀργαία.

ΑΡΓΑΝΘΩΝΙΣ [20], ὄρος Μυσίας πρὸς τῷ Κίῳ, [21] ἀπὸ Ἀργανθώνης Ῥήσου γαμετῆς. [22] λέγεται δὲ Ἀργανθώνη ἐκ γυνὴ, καὶ τὸ ὄρος. [23] τὸ κιθαρῳδὸν Ἀργανθώνιος, ὡς τὸ Κιθαιρῶν Κιθαιρώνιος.

Λάτμος Κιθαιρώνιος. - - - -

ΑΡΓΑΝΤΗ, πόλις Ἰνδικὴ, ὡς Ἑκαταῖος. τὸ ἐθνικὸν ἐδεῖ Ἀργαντῖος· ἀλλὰ τύπος τῶν Ἰνδῶν, [24] ἡ Ἀργαντίνη, ἢ Ἀργαντίνης.

ΑΡ-

[13] Ἀρβελίτης, Ἀρβελῖτις.] Codex Vossianus: ἀνηβελίτης. Ἀρβελῖτις. Sed res eodem redibit, quocunque modo legatis.

[14] Ἄρβις πόλις, Ἀρβίτης.] Ita legunt libri edili: sed in Vossianis schedis reperi: Ἄρβις πόλεως, Ἀρβελίτης. Hoc postellivum ferme probum & genuinum est, non est quod dubitem: quare hic videtur reponendum: ἔστι τὸ ἐθνικὸν, Ἀρβελίτης.

[15] Ἄρβη, ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς.] De hoc Indiæ fluvio & gente varie fuisse dixisse Arrianum & Curtium, ostendimus. Ad illum vocem lectorem remittimus, ubi hanc scripturam ut genuinam accipimus.

[16] Ἀρβέλα, πόλις μεγίστη &c.] Oppidi nomen à Græcis Latinisque scriptoribus diversissime exaratur. Ptolemæus lib. 5, cap. vi. in Vaccæorum mediterraneis esse tradit, & Ἄρβακκα nominat. Livio lib. xxi cap. v. dicitur *Arbacala*, & in nonnullis libris *Arboracala*. Hæc sunt Livii verba: *Arbacala & virtute & vetustissimæ oppidorum disciplinæ.*

[17] Πολύβιος τρίτῳ.] Sine dubio Stephanus hunc Polybii locum innuit: καὶ δὴ ἐπιβαλόμενος ἅμα πολλὰ ἐρημοῦν τὴν τῶν Ἰλλυριῶν. Ἐλαφρότατα γὰρ ἐξ ἁπάσης πολεμικῆς ἀποβολῆς. Ἀρβώνα δὲ ἀλῶ τὸ μεγάλη & πολυάνδρῳ ἐστὶ πολίχνῃ ἐν δὲ τῷ [illegible] ἐπιβαλόμενος πολλοὺς ἀνθρώπους πολλῶν χρημάτων, ἐφὸν ἀπήγαγε.

[18] Ἀρβὼν, πόλις Ἰλλυρίας.] Constanter in legunt libri edili: sed veteres codices Salmasio exhibebant: Ἀρβανὼν, πόλις Ἰλλυρίας. Itaque & in Vossianis schedis reperiebam.

[19] Καυνίῳ Δωρικῶς.] Apud Polybium loco allegato in legitur: τὸν δὲ Ἀννίβαν ἐκπορευόμενον τῶν Ἰβήρων, ἐν μὲν τοῖς Ἐπιρώταις [illegible] ἐν δὲ τοῖς ἄνω τόποις Ἀρβακήνην ἐπολιόρκησε.] Imitatur mihi perfundeo Polybium hic loqui de oppido in insula Scardona ita, quod Ptolemæus Ἀρβὼν nominatur: ita enim ille lib. 11, cap. xvii. Καὶ Σκαρδόνα πόλις, ἐν ᾗ τόπος Ἀρ. Ἀρβακήνη.] Ἀρβακήνη ἐστὶ πόλις ἐν τοῖς Ἴβηρσι ἐν πεδίῳ Ptolemæus quoque lib. 11, cap. xvi. hanc urbem [illegible] ἐρημοῦν ἐν τοῖς ἄνω τόποις. Præter

A perhibet. Incolæ Arbelitæ dicuntur gentilitio, Arbelitis. Possessivum Arbelitica, quod etiam generi feminino in usu est.

ARBIS, Indiæ fluvius: & populus Arbis & Arbitæ. Est item mons Arbius in Creta, ubi Jupiter Arbius colitur. Arbius itaque etiam montis incola dicitur.

ARBUCALE, urbs amplissima, ex Ibero fluvium sita, quam difficulter Hannibal occeparit, uti Polybius lib. III, tradidit.

ARBO, Illyriæ civitas, auctore Polybio libro II. Gentile, Arbonius & Arbenites, & Arbonitus & Arbanites.

ARGAIS, insula Lyciæ adjacens, cujus incola Argaites dicitur. Est quoque juxta Cauniam parva Argæi insula.

ARGANTHONIS, mons Mysiæ juxta Cium, qui ab Arganthone Rhesi conjuge nomen habet. Mulier & mons etiam Arganthone appellatur. Possessivum Arganthonius, uti Cithæron Cithæronius.

Promontorium Citharonium.

ARGANTE, oppidum Indiæ, uti Hecataus perhibet. Gentile oportebat esse Argantæus: sed Indorum forma Argantenus, vel Argantina postulat.

AR-

supra significatus Abydenum, Arbo, Tragurium, &c. Pharos &c.

[16] Μέγα πόλις Ἀργαλὰ.] Sine dubio eadem est, quam mox Stephanus Argei insulam appellabit. Ἄργη νῆσος, πλησίον κειμένη τῆς Καυνίας Ἀργαλία &c.

[17] Ἄργαιος, ὄνομα Μυσίου.] Sequimur Xylandri editionem, lectionem priorum editionum tanquam spuriam ejicientes, in quibus impressum erat, Ἀργαῖος, ὄνομα Μυσίου τοῦ Κίου. Codices Palatini & Vossianus exhibebant eadem prorsus modo, sed male: nam de illa terminatione hoc loco Stephano agetur. Montis situm fere sequente describit Strabo, in quo Strabonem & Apollonium sequitur.

[18] Ἄλλοι Ἀργανθῶνες.] Hoc loco neque Xylandri, neque aliorum editionum lectionem amplectimur, a quibus excudens est: Ἀλλὰ Ἀργανθῶνος, vel Ἀργανθῶνες. Nostra editio terminationem femininam reperiebat, quam ex MSS hausimus, nam in Palatinis & Voss. eam tum erat: Ἄλλοι Ἀργανθῶνες Γ' ἀπὸ γυναικός.

[19] Λέγε δὲ Ἀργανθώνη & γυνὴ, καὶ τὸ ὄρος.] Et hunc quoque lacunam ex MSS Palatinis & Vossianis corraximus. Fit enim in vulgatis reperitur: λέγεται δὲ Ἀργανθώνη ἡ γυνὴ καὶ τὸ ὄρος. Nullum est quod scitius muliebre nomen quod in ων terminatur. Præsertim apud Antoninum Liberalem Fab. xxvi de Hyla; hic mons etiam Ἀργανθὼν appellatur. Ita enim ille de Argonautis refert: Ἐπὶ δὲ τοῖς ἐπιβάσιν ἐγένετο ἡ Βίθυς, ἐξ ἧς ἐπιβὰς ἐπεραιώθη ἐπὶ τὸν Ἀργανθῶνα &c.

[20] Τὸ κιθαρῳδὸν Ἀργανθώνιος.] Sic Apollonius Rhodius lib. I. montem appellavit:

Τῆμος μὲν ἔτι νῆσος ἐπώνυμος ἔπλετο Κίου
Ἄρκτου Ἀργανθωνίδος ἐσχατιαὶ τέ & Ἄρκτου.

Ita etiam Strabo lib. XII. eum nuncupavit.

[21] Ἀπὸ Ἀργανθώνης.] Gentilis hæc transcriptionum septima est degravatum, non est quod multis probem nec gentilia Indiæ vel in ας vel in ης definant, quum ab ea voce Ἀργαντῖνος ἐκδέχεται ἐκ τῆς Ταπροβάνης νήσου. Τὰ ἔθνικὰ Ἀργαντῖνος, & Ἀργαντῖνης, ἀκριβέστερον ἐστὶ τὰ ἔθνικὰ. Reponendum est ergo hic [illegible] Ἀργαντῖνος.

Ἀργεννοῦσα[14], νῆσος ἀπὸ τῆς Α ἠπείρου ἐν Τρωάδος, ἐπὶ τὸ Ἀργινοῦν ἐκφαινομένη, ἀφ' ἧς Ἀργιννούσιος· καὶ κατὰ συναίρεσιν, Ἀργεννοῦς, ἡ Ἀργιννοῦσα. τὸ ἐθνικὸν, Ἀργεννοῦσιος· [15] Ἀνδρωνίων ἐν πέμπτῳ τῆς Ἀτθίδος, ἀπὸ τοῦ Γ. B

Ἄργεος νῆσος· νῆσος μικρὰ ἀπὸ τῆς Κανωβίου Αἰγυπτίας, ἀπὸ Ἄργεως τοῦ Μακεδόνος, ἀφ' οὗ Ἀργεάδαι. οἱ οἰκήτορες Ἀργεῶται, ὡς τῆς Νικίας Νικεῶται, καὶ τῆς Χαιρείας Χαιρεῶται. καὶ αὐτὴ γὰρ Αἰγύπτιος C πόλις.

Ἄργιλα, πόλις Καρίας. [16] τὸ ἐθνικὸν Ἀργιλίτης, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Καρίας β.

Ἄργιλος [17], πόλις Θρᾴκης, ὡς D "Θουκυδίδης ἱστορεῖ, καὶ Φαβωρῖνος ἐν πεντηκοστῷ. Ἄργιλος, [18] ἡ πρὸς τῷ Στρυμόνι ποταμῷ πόλις. ὠνομάσθη δὲ, ἐπειδὴ [19] ὑπὸ Θρᾳκῶν ὁ μὲν Ἄργιλος καλεῖται. σκαπτόντων δὲ τὸ θεμέλιον καθυπολείπεται, πρῶτος E φανέν. [20] λέγεται δὲ διὰ λευκότητα, ἀπὸ πόλεως, Ἀργίλιος.

Ἄργος, ἀξιοσημειώτατη πόλις Πελοποννήσου, [21] ἣ πρὸς Φορωνικὸν ἄστυ ἐκέκλητο, καὶ Αἰγιάλεια, [22] καὶ Ἱππόβοτον, ἀπὸ τοῦ Ποσειδῶνι F νέμειν ἵππων ἐπιδείκνυσθαι. [23] εἶτα, Ἴασος, ἀπὸ Ἴασος, ὃς καὶ ἐνίους παῖδας ἴδιος.

[21] καὶ

ARGENNŪSA, insula juxta continentem Troadis sita, prope Argennum promontorium, à quo Argennos formatur, & per contractionem Argennūs & Argennūsa. Gentile, Argennusius. Androtio libro IV. descriptionis Atthidis vocem cum I. effert.

ARGEI INSULA, parva quædam Ægypti insula est, prope Canobum sita, quæ ab Argeo Macedonis filio nomen accepit, à quo Argeadæ dicti sunt. Incolæ appellantur Argeotæ, ut à Nicioconne Niciotæ, Chereopoli Chæreotæ: hæc enim quoque inter Ægypti civitates recenseatur.

ARGĬLA, Cariæ urbs. Gentile, Argilites, auctore Alexandro libro secundo de Caria.

ARGĬLUS, urbs Thraciæ, cujus meminit Thucydides libro VIII, & Plinius in variis historiis. Hæc civitas Argilus fluvio Strymoni adjacet. Ex eo autem nomen habet, quod nunc Thracibus Argilus dicatur. Fossoribus enim urbis fundamenta jacientibus, primus mus apparuit. Urbis nomen genere fœminino effertur. Cives Argilii appellantur.

ARGOS, celeberrima Peloponnesi civitas, quæ olim appellata fuit urbs Phoronica, & Ægialia, & Hippobotum, propterea quod Neptuno equorum pascua ibi ostendebantur. Deinde Jasos à Jaso, qui secundum quosdam Inus

pater

[14] Ἀργεννοῦσα, νῆσος ἀπὸ τῆς ἠπείρου τῆς Τρωάδος.] Hæc librorum editorum est lectio: codex Vossii Ἀργεννοῦσα, νῆσος παρὰ τὴν &c. Miror Stephanum unicam tantum hoc nomine insulam meminisse, cum præter Geographos eam Historici Argennusa describant. Strab. lib. XIII. tres Argennusas, sed non magnas & continenti appropinquantes facit, ita enim ille: Τῶν δὲ Καικοῦ ἐχόντων πόρρω, ἐστὶ δὲ Λέσβου, καὶ ἡ Λέσβος πολὺ ἀπέχει τῆς ἠπείρου, καὶ αἱ μεταξὺ νῆσοι πολὺ ἀπέχουσιν ἀλλήλων ἐπὶ πλέον, καὶ μάλιστα αἱ τρεῖς αἱ καλούμενοι. Thucydidesearum etiam meminit, lib. VIII. easque non procul à continenti Mitylenes collocans. Vide etiam Diod. Sicul. lib. XIII.

[15] Κλείταρχος ἐν πέμπτῳ τῆς Ἀνδρωνίου, ἀπὸ τοῦ Γ.] Sic Xylander edidit: sed aliarum editionum præceptis penitus exhibuerunt. Ἀνδρωνίων ἐν πέμπτῳ τῆς Ἀτθίδος, ἀπὸ τοῦ Γ. De Androtionis scriptis alibi diximus. Existimat Salmasius hic ἀπὸ τοῦ Γ notitiæ ejus esse, quasi Androtio pro Ἀργεννοῦσα Ἀργεννοῦσος haberet; sed præter I in T commutationem, etiam N voci additur, quod non vult Androtio. Simplicissima hæc est, Androtionem insulæ nomen Argennusii, non autem Argennusii fecisse.

[16] Τὸ ἐθνικὸν Ἀργιλίτης.] Ita visum fuit referibere & vulgatam lectionem leviter immutare; nam enim omnes libri habent: τὸ ἐθνικὸν Ἀργιλεύς.

[17] Ἄργιλος πόλις Θρᾴκης.] Præter alios, etiam hujus oppidi meminit Herodotus lib. VII, & illud in littore prope Strymonis ostia ponit.

[18] ἡ πρὸς τῷ Στρυμόνι ποταμῷ πόλις.] Ita passim excusi libri: sed in MS Vossiano exigua mutatione legitur: ἡ πρὸς τῷ Στρυμόνι ποταμῷ πόλις.

[19] ὑπὸ Θρᾳκῶν ὁ μὲν Ἄργιλος καλεῖται.] Idem quoque Dionysius Periegetes de Paludibus: Ἄργιλος δ' ἐστὶν ἀλλοτε πόλις ἀνδρῶν Θρᾳκῶν, ἃ ἐφ' ἑλείῳ πόλει πάρα χέρσον ἔκειτο, καὶ Ἄργιλον αὖτις ἐπώνυμον.

[20] Λέγεται δὲ διὰ λευκότητα.] Urbis nomen etiam fœminino genere Herodotus lib. VII usurpavit, ita enim ille de Xerxe & ejus exercitu loquitur: τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος ἐπορεύετο ἐπὶ τὰς ἑπομένας ἐφ' ἑκάτερα πόλις ἀπὸ τῆς Ἀργίλου παρὰ τὴν Ἀργιλικὴν καλεομένην.

[21] Ἣ πρὸς Φορωνικὸν ἄστυ ἐκέκλητο, καὶ Αἰγιάλεια &c.] Argos variis diversisque appellationibus inscite locutum, gallinaceantur scriptores antiqui, quorum testimonia cum plurima elementaria sint notissima, huic in medium producere non magnopere necessarium existimamus. Videatur Apollobori Cnidia historia libro II, ordine de nominibus & appellationibus agens: Strabo, Pausanias lib. II, Theocritus Scholiasta & alii.

[22] Καὶ Ἱππόβοτον, ἀπὸ τοῦ &c. ἐπιδείκνυσθαι.] Apud Theocritum Eidyll. XXV. non est proprium Argos, sed epitheton, ita enim ibi legimus:

- - - Εἶτα κέλευε πανδαῖ ἐπὶ ἵππους ἐξάρχειν ἀγέρθαι
Ἄργεϊ ἐν ἱππόβοτῳ κατὰ κώμους.

Vide etiam Strabonem lib. VIII. & Eustathium in Hom. pag. 385 & 1845, & in Dionysium de situ orbis pag. 59. Vult Eustathius Argos ab equorum fertilitate Ἱππόβοτος appellatum fuisse. Didymus rationem denominationis tradens, inquit nomen habere, ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ ἱππεύειν καὶ ἱππάζεσθαι: propterea quod hic locus Neptuno sacer erat ad equorum pulturam.

[23] Εἶτα Ἴασος.] Ita hoc loco edere placuit, suadentibus MSS & primis editionibus, male Xylandrium habet editionem I. nam quod formam casus rectí non postulet. Stephanus: Ἴασος, πόλις Καρίας, ἐν ἑκατοντάσι κεῖται καὶ Ἴασος ἀπὸ τοῦ Ἄργους, καὶ Ἴασος ὁ πρεσβύτατος. Sic Strabo, hic ubi primum hujus nominis casum fecere: leviter etiam corruptus est apud Eustathium, ita enim ille in commentario ad Dionysium: Ἴασος δὲ ὁ ἀπὸ τοῦ Ἄργους, καὶ Ἴασος ὁ πρεσβύτατος.

[illegible] Ἀργεσσᾶ, ἡ Ἀργεσσαία καὶ Ἀργεσσαῖος καὶ Ἀργεσσαῖον καὶ Ἀργεσσαῖα καὶ Ἀργεσσαῖοι καὶ Ἀργεσσαῖαι

μαχος [48] ὁ Ἀργεώτης, ἀπὸ τοῦ Ἄργει· καὶ Ἀργεώτης τὸ θηλυκόν. καὶ Ἀργολίζω ῥῆμα, ἀπὸ τοῦ μετοχικοῦ Ἐφόρου· ἐνενηκονταδεκάτῃ. [49] λέγειν] ὁ πατρωνυμικῶς, ὡς οἱ πολλοὶ, [50] καὶ Ἡρόδωρος· [51] ἐν μὲν τῷ νεῷ, Ἡρακλεῖδαι· πρὸ δὲ Ἡρακλέους, [52] Περσίδαι· πρὸ Περσέως δὲ, Λυγκείδαι, [53] καὶ Δαναΐδαι· πρὸ δὲ Δαναοῦ, Ἀργεάδαι, καὶ Φορωνίδαι, [54] ὃς Ἄβρων ποιητὴς ἀναπλήσει.

A machum reperitur. Et Argeotes à voce Argeus deducitur, ac femininum Argeotis. In uſu etiam eſt verbum Ἀργολίζω, Argivorum mores imitor, cujus participium exſtat apud Euphorum lib. XIX. Appellantur patronymice, uti præter multos etiam Herodorus perhibet. Hoc tempore Heraclidæ dicebantur: ante Herculem vero Perſidæ: ante Perſeum Lynceidæ & Danaïdæ: ante Danaum vero Argeadæ & Phoronidæ, quæ vocabula Abro poëtis enarrat.

ΑΡΓΟΥΡΑ [55], πόλις Θεσσαλίας, ἡ πρότερον Ἀργισσα. [56] ἔστι δὲ πόπος ἐν Εὐβοίας Ἄργυρα, ὅπου δοκεῖ [57] τὸν Πανόπτην Ἑρμῆς ἀποκτεῖναι. τὸ ἐθνικὸν εἰδὲ Ἀργυραῖος, ὡς ὁ Φίλων. Ἀπολλόδωρος δέ φησιν ἐν πρώτῳ νεῶν καταλόγῳ, [58] Ἀργείους ὀνομάζεσθαι, ἢ ἀπὸ παραφθορᾶς μεταποιούσης, ἢ ἀπὸ τοῦ κυρίου τὰ πεδία τῆς Θεσσαλίας, ὧν δὴ Πελασγικὸν Ἄργος εἶπεν Ὅμηρος. καλοῦνται δὲ καὶ Λεοντῖνοι, ἀπὸ Λεοντέως. καὶ Ἀργάδιος, τὸ ἐθνικόν.

ARGŪRA, urbs Theſſaliæ, antea Argiſſa dicta. Eſt etiam in Euboea locus Argura, ubi Mercurius videtur Argum Panopten trucidaſſe. Gentile oportebat eſſe Arguræus, quemadmodum Philo perhibet. Verum Apollodorus in primo navium catalogo tradit, incolas Argeos appellari, vel ex variatione nominis, vel quod campeſtria Theſſaliæ loca, quam Homerus Pelaſgicum Argos nominavit, obtinuerint. Nuncupantur etiam Leontini à Leonteo. Et gentile, Argurius.

ΑΡΓΥΝΝΟΣ [59], υἱὸς Πισιδίκης τῆς Λευκωνος, τοῦ Ἀθαμάντος, τοῦ Σισύφου, τοῦ Αἰόλου· ἐρώμενος Ἀγαμέμνονος, Βοιωτός. ὃς

ARGYNNUS, filius Piſidicę, quæ Leuconis filia, qui Athamantis, qui Siſyphi, qui Æoli filius fuit. Erat Bœotus, ab Agamemnone adamatus.

[48] Καὶ Ἀργεώτης, ἀπὸ τοῦ Ἀργεῖος.] Locus corruptus in vulgatis libris & manu exaratis: non enim expedit, duobus modis gentile femininum formare. Reſcribendum eſt, monente magno Salmaſio in ora ſui libri: Καὶ Ἀργέωτης, ἀπὸ τοῦ Ἀργεῖος. καὶ Ἀργεώτης τὸ θηλυκόν.

[49] Λέγειν] ὁ πατρωνυμικῶς.] Plerumque à claris & celebrioribus civitatibus & poëtæ & hiſtorici patronymica formæ fingunt: vide hujus rei exempla in vocibus Αἰθρη & Ἀλκμηνιάδης.

[50] Καὶ Ἡρόδωρος.] Sic exhibent conſtanter vulgati codices, verum mendo, ne librariorum incuria huc mendum inſeratur. Codex Voſſianus: καὶ Ἡρόδοτος. Ex vocum affinitate ſæpiſſime fit, ut illi à tranſcriptoribus confundantur. Hoc evidentiſſimum eſt, Heraclidarum nomen, quod eſt antiquiſſimum Argivorum patronymicum, frequentiſſime apud Herodotum occurrere: adeo ut ille nemo cœlo non erraret, qui Ἡρόδοτος in Stephano reponeret pro Ἡρόδωρος.

[51] Ἐν μὲν τῷ νεῷ, Ἡρακλεῖδαι π.] Nihil omnino fini habet hucvulgatorum librorum lectio: Ex libris manu exaratis reſcribendum eſt: Ἐν μὲν τῷ νεῷ γράφει Ἡρακλείδας. Emendationem eſt indubitata & veriſima. Poſtquam enim Heraclidæ è Peloponneſo priſtinos dominos ejeciſſent, ab iis totis regionis incolæ ſic denominati ſunt. Vide Strabonem lib. VIII & Herodotum lib. IX.

[52] Περσίδαι.] Melius in Voſſiano cod. legitur, Περσείδαι.

[53] Καὶ Δαναΐδαι.] Sic à Danao denominantur teſte Hygino, cujus fortaſſis ita ſunt legenda verba: *At Danaides pro patris interitum, viros duxerunt Argivos, à quibus nati Danaides ſunt appellati.*

[54] Ἃς Ἄβρων ποιητὴς ἀναπλήσει.] Hic locus mendo non caret, quemadmodum Salmaſius in margine ſui Stephani obſervavit, reſcribens: ἃς ἐν Ἄβρωνι ποιητὴς ἀναπλήσει.

[55] Ἀργοῦρα, πόλις Θεσσαλίας, ἡ πρότερον Ἀργισσα.] Cairus eſt Perrhebica, ad Peneum ſita, teſte Strabone lib. IX. Ἡ γὰρ δὴ Ἀργισσα ἐπὶ τῷ Πηνειῷ κεῖται. Hujus etiam nominis Homerus in Catalogo navium: verum teſtatur Euſtathius ad illum locum, ſe in quibuſdam exemplaribus pro Ἀργισσαν, quam vocem uſurpat poëta, Ἀργουραν invenſſe, ita enim ille pag. 333. Ἔφην δὲ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις Ἀργουραν. ἐδήλουν ἀπόκοπά τινα τῶν παραγράφων, Ἀργάθους Ἀργεσσα πεδιόεντα. Ἀργουρα δὲ καὶ ἡ Εὐβοϊκὴ Ἄργυρα πόλις ἐστὶ παρὰ τὸν Λήλαντα. Κινεῖται δὲ φασιν ἐπὶ τῷ Πλουτῷ, πλουσίαν οὖσαν ὑπὸ τῶν παρόντων Λαρισαίων. Ex hoc Euſtathii loco præterea diſcimus urbem à Lariſſæ filiis fuiſſe conditam, quod ſilent Strabo, Stephanus & alii.

[56] Ἔστι δὲ πόπος ἐν Εὐβοίας.] Hunc locum ex Stephano, ut ipſe fatetur, Euſtathius tranſcripſit, ita enim inquit loco jam allegato: ὃν δέ φησι (ſcil. ὁ τὰ Ἐθνικὰ ἀναλεξάμενος) ὁ τόπος Εὐβοίας Ἄργυρα, ὅπου δοκεῖ ὁ τοὺς Ἑρμῆς φονεῦσαι. Ἀργουρα δὲ ὀνομάζεται, ἡ λύσις τὸ αὐτοκινεῖν τὰς πεδιάς τῆς Θεσσαλίας. διὸ Πελασγικὸν Ἄργος Ὅμηρος εἶπεν. ἐκαλέσαντο δέ φασιν οἱ ἐκεῖθεν Λεοντῖνοι, ἀπὸ Λεοντέως.

[57] Τὸν Πανόπτην.] Sic Argum Græci appellant: vide Euripidem in Phœniſſ. & alios. Plautus Aulul. Act. III. Scen. VI. *Oculeum* dixit.

Quos ſi Argus ſervet, qui oculeus totus fuit,
Quem quondam Jovi cuſtodem aiunt datum,
Is nunquam ſervet.

Lege etiam Pauſaniam in Argolicis, Apollod. lib. II: Hyginum Fab. CXLV. Ovidium & alios.

[58] Ἀργείους ὀνομάζεσθαι, ἢ ἀπὸ παραφθορᾶς μεταποιούσης &c.] Exiſtimo, etſi omnes codices ita habeant, hunc locum eſſe mutilum, & poſt τὰ ἃ lacunam debere notari, nam ſequentia cum antecedentibus non recte cohærent. Euſtathius ex Stephano hunc locum paulo aliter conſtituit, cujus verba jam ſupra allegavimus. Cenſeo Stephani verba hoc modo in integrum poſſe reſtitui: Ἀπολλόδωρος δὲ Ἡ φησιν ἐν πρώτῳ νεῶν καταλόγου, Ἀργείους ὀνομάζεσθαι, ἢ διὰ τὸ παραφθορᾶς μεταποιούσης, ἢ ἀπὸ τὸ αὐτοκινεῖν τὰ πεδία τῆς Θεσσαλίας. Vide Euſtathii locum, & facile noſtram correctionem concedes.

[59] Ἄργυννος, υἱὸς Πισιδίκης τῆς Λεύκωνος.] Ita hunc locum ſupplevimus atque emendavimus ex libris Palatinis & chartaceo Voſſiani: mutile enim & corrupte in vulgaris libris circumfertur Ἄργιννος υἱὸς τῆς Λεύκωνος, quod manifeſte articulus τῆς & hujus ſectionis titulus indicant. Leuconem Athamantis filium fuiſſe paſſim docent mythicæ theologiæ doctores. Vide Apollod. lib. I. Pauſaniam, Hyginum & alios. Verum præterea huic Stephani loco aliud quid excidiſſe, non eſt quod valde dubitem: nam firmiter mihi perſuadeo, hoc mendosa deſcriptionem fluminis, vel aliud quid continuiſſe, quam fortaſſis Epitomator rejecit.

[66] ὃς ἀνιὼν εἰς τὸν Κηφισὸν, πλύνεται. [67] ἀφ' ἧς Ἀργεννίδα τὴν Ἀφροδίτην ἐπικαλοῦσι. [68] λέγει δὲ Ἀργεννὶς. [69] Ἀριστοφάνης δὲ Ἀργύνην, διὰ διφθόγγου. ὁ οἰκήτωρ, Ἀργύνιος.

ΑΡΓΥΡΑ [70], μητρόπολις ἐν Ἰνδικῇ Ταπροβάνῃ νήσῳ, [71] ὅ ἐστι μεγίστη νῆσος· καὶ πολὺ διαφωνοῦσα ἐστὶ, καὶ πολύχρυσον πᾶσα χρυσόν. τὸ ἐθνικὸν Ἀργυρίτης, ἢ Ἀργυρηνός· ἀμφίπρεπὲς δὲ ἐστι τοῦτο ὄνομα.

ΑΡΓΥΡΙΝΟΙ, ἔθνος Ἠπειρωτικὸν, ὡς Τίμαιος, καὶ Θέων. καὶ Λυκόφρων,

εἰς Ἀργυρίνους, καὶ Κεραυνίων νάπας.

ΑΡΓΥΡΙΠΠΑ, [72] πόλις Δαυνίας, κεῖται τῆς Γονίου κόλπου. Λυκόφρων.

Ὃν δὴ Ἀργυρίππων Δαυνίων πεζικὴν ἐρέθισεν.

[73] αὐτὴν Λάμπην ἐκάλεσεν. [74] Διομήδης μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Ἰλίου ἐπέστησε, καὶ μετωνόμασεν Ἄργος Ἵππιον, [75] τὸ ἐθνικὸν, Ἀργεμπινία-νός. Στράβων [76] Ἀργιππηνὸς φησιν.

ΑΡ-

mantus. Hic ad Cephisum descendens, ibi ablit. Hinc Agamemnon Venerem Argynnidem coluit. Dicitur quoque Argennis. Verum Aristophanes utitur Ἀργύνῃ cum diphthongo. Incola Argynnius appellatur.

ARGYRA, metropolis in Indica insula Taprobane, hoc est insula hordei. Hæc fertilissima est, & multum auri profert. Gentile Argyrita & Argyrenus, utraque enim formabi non est insolens.

ARGYRĪNI, gens Epirotica, auctoribus Timæo & Theone. Hujus quoque Lycophron meminit.

Ad Argyrinos & Ceraunierum saltus.

ARGYRIPPA, Dauniæ civitas juxta Jonium sinum, de qua Lycophron mentionem facit.

Ille vero Argyrippam Dauniorum hand-quaquam.

Hæc Lampe appellabatur. Hanc Diomeda post captum Ilium muro cinxit, & Argos Hippium denominavit. Gentile, Argyrippanus: Strabo Argyrippenus dixit.

AR-

[66] Ὃς ἀνιὼν εἰς τὸν Κηφισὸν, πλύνεται.] Hujus fabulæ meminit Athenæus lib. XIII. cap. VIII. Ἀγαμέμνων τὴν Ἀργεννίδα ἐφιλοῦσατο κύριος· ἐλούετο γοῦν ἐν τῷ Κηφισσῷ ποταμῷ τῆς Ἀττικῆς· ἐν ᾧ καὶ τὴν ἐρωμένην αὐτὸν (συνῆν γὰρ ἐν τῷ ἀμφοῖν τούτοις ἀπόλαυσιν) ἐλούσατο, εἰς οὗπερ ἐλούετο αὐτὸς Ἀφροδίτην Ἀργεννίδα. Propertius lib. III. Eleg. VI.

Sunt Agamemnonias testantia littora cunas,
Quæ notat Argynni poena natantis aquæ.

Non possum non mirari nimiam Joh. Passeratii credulitatem, reverentis ad hunc Propertii locum, Junum Parrhasium hanc fabulam ex voce Κηφισὸς citare, & integro Stephani codice usum fuisse, quem ipse Eustathius non vidit, qui ferme ducentos ante Parrhasium annos vixit. Hanc opinionem esse falsissimam, alibi demonstrabimus.

[67] Ἀφ' ἧς Ἀργεννίδα τὴν Ἀφροδίτην.] Sic rescripsimus pro ἀφ' ἧς Ἀργεννίδα τὴν Ἀφροδίτην. Clemens Alexandrinus ad gentes tradit, Veneris templum propter Argynnum, ab Agamemnone dilectum, erectum esse.

[68] Λέγει δὲ Ἀργεννίς.] Ex hoc loco liquet, in præcedentibus optime, mediam vocalem à nobis in Y mutatam esse.

[69] Ἀριστοφάνης δὲ Ἀργύνῃ.] Et hunc locum censeo in levi mendo cubare, nam diphongum non video nisi in ultima, de quo non loquitur Stephanus. Fortassis corrigendum est: Ἀριστοφάνης δὲ Ἀργυνῇ.

[70] Ἀργυρὰ μητρόπολις, ἐν Ἰνδικῇ Ταπροβάνῃ νήσῳ.] Codex Voss. ἐν Ἰνδικῇ Ταπροβάναις. Statuit doctissimus Bochartus hæc esse corrupta, & Ταπροβάνῃ scribendum pro Ταπροβάναις: nam hæc non ad Taprobanæ, sed ad Jubaciæ insulæ descriptionem pertinent, qualis exhibetur Ptolemæo cap. II. lib. VII. Ταῦαδις, ἡ σημειοῦται πόλεσι τρισί. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ τῶν Ἀζανῶν καὶ τῶν Σιννῶν, ἐν τῇ μεσογείῳ πόλις Ταβάδιον· ἐπὶ δὲ τῷ ἀνατολικῷ μέρει τῆς Ἀριάκης Ταβάδιον. Ταβάδιον, id est, *Tabadium* sive insula *Parva*. Persis enim & Indis *Dui* insulam denotare, nemo est qui nesciat, atque inde quoque dici insulas *Maldivas*, *Anchedivas*, *Seychellas* &c. Sed quia hordei insulam explicari videt idem Bochartus, firmiter sibi persuadet, verum nomen olim fuisse *Jebadia*, & alterum D excidisse ad vitandam κακοφωνίαν. Hinc conjectura nititur Arabica voce جبد *jabad* vel عبد *abad*, qua significantur herba aut seges hordeo similis, jumentis seminandis destinata. Neque etiam Illustrissimus Salmasius hæc de Taprobane accipere potuit, uti in Plinianis Exercitationibus luculenter docet. Duæ fuerunt regiones in India extra Gangem, quarum altera Χρυσῆ χώρα, altera Ἀργυρᾶ dicebatur, quod his metallis essent fertiles. Ptolemæus in descriptione Indiæ ulterioris lib. VII cap. II. Τῆς δὲ Ἀργυρᾶς χώρας, ἡ μὲν πολλὴν λείαν ποιοῦσα δύσιν, ἐκτείνεται πλησίον πρὸς ἑσπέραν ἡ χρυσῆ χώρα, καὶ αὐτὴ πολλὴν μοῖραν ἔχουσα χώρας. Mela lib. III cap. VII. *Ad Taminum insula est Corpse, ad Gangem Argyre. Altera aurei soli (ita veteres nominant) altera argentei: atque ita ut maxime videtur, aut ex re nomen, aut ex vocabulo ficta fabula est.* Vide quoque Plinium lib. VI cap. XXI. Solinum cap. LII.

[71] Ὅ ἐστι νῆσος μεγίστη.] Emendabat magnus Salmasius Plin. Exercit. ὃ ἐστι νῆσος τόπος. Verum optime mihi exhibuit cod. Vossianus: ὃ ἐστι νῆσος νῆσος. Quam lectionem puto esse verissimam.

[72] Πόλις Δαυνίας.] Inter Luceriam & Sipontum versus mare sita est, adeo ut non recte in mediterranea Apuliæ civitatibus à nonnullis collocetur. Vide integram urbis descriptionem apud Cluverium.

[73] Αὐτὴν Λάμπην ἐκάλεσεν.] Vereor ne corruptum sit hoc civitatis nomen: nam præterquam quod nemo scriptorum veterum de hoc nomine mentionem facit: nullam ipse Stephanus ullibi hoc in vocabulo de Italiæ *Lampe* memoriam reliquit, tantum Creticam, Acarnanicam & Argivam describens. Fortassis hoc loco rescribendum est: αὐτὴν Ἄρπυιαν ἐκάλεσεν. Sic Plinius lib. III cap. XI: Justinus lib. XX: Solinus cap. VIII: Lycophronis Scholiast. & alii plurimi hanc urbem appellarunt: sed Lampe ipsis nomen est omnino incognitum.

[74] Διομήδης δὲ μετὰ ἅλωσιν τῆς Ἰλίου.] Vigilius lib. XI.

Et Venulus, dicto parens, sic farier ausus:
Vidimus, o cives, Diomedis in Argivaque castra,
Atque iter emensi, casus superavimus omnes:
Contigimusque manum, quæ concidit Ilia tellus.
Illic urbem Argyripam, patriæ cognomine gentis,
Victor Gargani condebat Daunius agri.
Pulsatam introgressi, & cornua data copiis fundi,
Mœnera professimus: nomen patriamque docemus:
Qui bellum intulerint: quæ causa attraxerat Argos.

Ad quem locum vide Servium.

[75] Τὸ ἐθνικὸν Ἀργεμπινιανός.] Hoc gentile vitiosum esse offendit Cluverius lib. III cap. XII in Italiæ descriptione, qui Ἀργεμμανός restituit.

[76] Ἀργιππηνὸς.] Strabo lib. VI. περὶ τῆς Ἀργεμπινιανῶν χώρας. Sine dubio hunc locum respicit Stephanus.

Ἄργυρος [71], πόλις. Φίλιστος ἐν τῇ ἐπιτομῇ. A

Ἀρδαλίδες, ἢ Ἀρδαλιώτιδες, αἱ παρὰ τοῖς Μέσσαις ἐν Τροιζῆνι, [72] δῶρόν τινες ἱδρυσάμεναι, ἢ δῶρόν τινα. [73] ἔστιν οὖν μὲν Ἀρδαλιώτης, τὸ ἀρσενικὸν Ἀρδαλιώτης· τὸ δὲ Ἀρδαλὶς, Ἀρδαλὸς, ὡς Θετταλός. B

Ἄρδεα [74], καταοικία τῆς Ἰταλίας· ἔχουσι πέμπτην. [75] ἐκλήθη δὲ ἀπὸ ἑνὸς τῶν παίδων Ὀδυσσέως ἐκ Κίρκης. [76] οὕτω Τροία C ἐλέγετο, ὡς Χάραξ. [77] οἱ οἰκοῦντες, Ἀρδεᾶται. [78] ἔστι καὶ πόλις Ἰλλυριὸς Ἄρδα τὸ ι, ὡς Σπερχειών. [79] τὸ ἐθνικὸν, Ἀρδαῖος.

Ἄρδυνιον, πόλις ἐν Θήβης πεδίῳ, D ὡς Ξάνθος ἐν Λυδιακῶν δευτέρῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρδύνιος.

Ἀρέθουσα [80], πόλις Συρίας, [81] ἢ Θρᾴκης,

ARGYRUS, urbs, de qua Philistus lib. IX.

ARDALĬDES, & Ardaliotides Musæ in Troezene coluntur: nomen habent ab Ardalo quodam conditore, vel à loco ipso. A voce Ardaliotis igitur deducitur masculinum, Ardaliotes: sed ab Ardalis Ardalus, uti Thessalus.

ARDĔA, Italiæ colonia, quam Strabo libro V meminit: ita dicta ab uno filiorum Ulyssis & Circæ. Hæc olim Troja appellabatur, quemadmodum Charax auctor est. Incolæ Ardeatæ nuncupantur. Est quoque Illyriæ urbs, cujus nomen cum I scribitur, de qua Strabo mentionem facit. Gentile, Ardiæus.

ARDYNĬUM, urbs in campo Thebano, auctore Xantho, libro rerum Lydiacarum secundo. Gentile, Ardynius.

ARETHŪSA, urbs Syriæ, & Thraciæ,

[71] Ἄργυρος πόλις.] Qua in mundi regione urbs fuerit ita non additur, quod manifestissimum signum haberi potuit, ipsum Stephani opus in Epitomen esse redactum, qui passim regionum ac provinciarum appellationes, & non nunquam specialem oppidorum situm enarrat. Argyrum Siciliæ oppidum fuisse hinc liquet, quod Epitomator de eo Philisti testimonium in medium adducat, qui rerum Siculârum celeberrimus fuit scriptor.

[72] Κοινῶς Ἀρδαλὶς τινὰς ἱδρυσαμένας, ἢ δῶρόν τινα.] In vulgatis locis ultima verba hunc in modum concipiuntur, ἢ δῶρόν τινα: verum in MSS conjunctio copulativa non conspicitur, eamque ut voculam plane supervacaneam rejecimus. Præterea hic aliud quid latet, nam locum esse mutilum, & ei post ἱδρυσαμένας aliquid excidisse, vehementer mihi persuadeo. Fortassis ita erit supplendus: Κοινῶς Ἀρδαλὶς τινὰς ἱδρυσαμένας τὸ ἱερὸν ἢ δῶρόν τινα. Si hic locus ita corrigatur, à Pausania non recedimus, ex quo hæc de Musis transcripsit Stephanus, ita enim ille lib. II: Οὐ πόρρω δὲ ἀφῖκται Μουσῶν ἕδος. ἐποίησε δὲ ἵδρυσιν αὐτοῖς Ἀρδαλὸς Πυθαέως. καὶ αὐλὸν τε εὗρε πρῶτον ὁ Ἀρδαλὸς οὗτος, καὶ τοὺς Μούσας οὐκ αὐτοὺς καλεῖσθαι Ἀρδαλίδας. ἐποίησε δὲ Πανδίονα βασιλεύσαι πάσης φησὶ, καὶ Ἀθήνας, Πανδίονος δὲ ἐπὶ ξυμφοραῖς γενέσθαι ἀποδημίαν ἐς Ἐπίδαυρον. ἐς αὐτὸν ἐπαλαμῶσι. Τῷ Μουσῶν δὲ πόρρω βωμός ἐστιν ἐφεξῆς, Ἀρδαλὶς ἐν τέχνῃ (ὡς φασι) ἀναθήσασα. ἐπὶ δὲ τῷ Μουσῶν ἐν Ὑπνου θύουσι, λέγοντες ἐν ὕπνοις ἥκειν μάλιστα σφίσι τοὺς Μούσας.

[73] Ἔστιν οὖν ὁ μὲν Ἀρδαλιώτης &c.] Fortassis totus hic locus ita est legendus: Ἔστιν οὖν οὐκ ὁ μὲν Ἀρδαλιώτης, ἀρσενικὸν Ἀρδαλιώτης, οὐκ ἀλλὰ ὁ Ἀρδαλὶς Ἀρδαλὸς. Præpositio οὐκ à MSS & vulgatis libris abest, sed planior est sensus, si hic inseratur.

[74] Ἄρδεα, καταοικία τῆς Ἰταλίας. Σπερχειὼν πόλις.] Verba Strabonis hæc sunt: Ἀνὰ μέσον δὲ τούτου τε πόλεως, ἐφ' ὃν Λανούιον, ἴσον κομιδῇ τῶν Λαβίκων ἱερὸν Ἀφροδίτης, ἐπιφαίνεται δ' αὐτῷ ἄλσος ἀρχαῖον Ἀρδέως. Ἐστὶ λαμπρὸν, ὑπόκειται δ' αὐτῷ ἡ Ἄρδεα κατοικία Γραικῶν ἀλλ' ὁ παλαιὸς λόγος Ὀδυσσέως. Idem Strabo libro dicto etiam tradit, ab Ardea Romam stadia numerari CLX, adeo ut ex hitce locis satis accurate situs cognosci possit: plura qui desiderat, Cluverii Italiæ antiquæ descriptionem consulere necesse habet, qui observat, etiamnum hodie vicum esse hoc nomine in Latii mediterraneis.

[75] Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ παίδων Ὀδυσσέως.] Plinius libro III. cap. V. urbis conditricem facit Danaën Perſei matrem. Cujus ejus Abbreviator Solinus cap. VIII: *Quis ignorat ardeam à Danaë Ardeam?* Mart. Capella lib. VI: *Hæc loca pios etiam urbium percurrere conditores; ut à Jove Jovinalia, à Saturno Latium, à Danaë Ardeam* &c. Virgilius lib. VII. Æneid.

Protinus hic fusci tristis Dea tollitur alis,
Audacis Rutili ad muros: quam dicitur urbem
Acrisioneis Danaë fundasse colonis,
Præcipiti delata Noto. Locus Ardea quondam
Dictus avis, & nunc magnum manet Ardea nomen.

Procul dubio Stephanus hæc de conditore Ardeæ hausit ex Dionysio Halicarnasseo, qui Xenagoram lib. I. ita introducit: Ξενάγορας δὲ ὁ συγγραφεὺς ἱστορεῖ. Ὀδυσσεὺς ἐκ Κίρκης ὑὸς γενέσθαι τρεῖς, Γῶμον, Ἄγριον, Ἀρδέαν. ἐκείνους δὲ τρεῖς πόλεις ἀφ' ἑαυτῶν θεῖναι τοῖς ὀνόμασι τοῖς ἑαυτῶν. Plura de conditoribus colligere, non videtur necessarium, cum alii diligentissime ante nos hanc materiam pertractarint.

[76] Οὕτω Τροία ἐλέγετο, ὡς Χάραξ.] Miratur Cluverius unde hæc habeat Charax: nam eum locum, in quem primum egressus ferebatur Æneas, in oppidi modum communitum, appellatum fuisse Trojam, alibi ostendit. Verum quia Æneæ Troja paululum à mari recedebat (uti testatur Dionys. lib. II. & alii) quidam, ut idem notat Cluverius, per summum errorem eandem fuisse putarunt & Ardeam, quia hæc quoque à mari remota est. Verum Holstenius optime censet, hic aliud quid latere, scil. Χάραξ ab Æneâ extructam, Trojam dictam fuisse, uti liquet ex Dionysio Hal. pag. 880: cujus locum (quem nonduum inveni) fortassis respexit & detruncavit Stephanus.

[77] Οἱ οἰκοῦντες, Ἀρδεᾶται.] Ita Græcis oppidi incolæ, & Latinis scriptoribus ARDEATES appellantur, quod gentile aliquoties apud Livium lib. IV. & alios occurrit: Verum reperitur etiam ARDEATINUS: sic apud Senecam epist. CV. est *Ardeatinus ager*, & apud Livium lib. III. *Ardeatinum forum.*

[78] Ἔστι δὲ πόλις Ἰλλυριὸς &c.] Locus Strabonis exstat libro VII, sed in hodiernis codicibus urbis nomen non cum I, verum cum diphthongo exaratur: Πρὸς δὲ τοῖς Ἀβδηρίταις, πόσον ἡ Ἀρδέα ἀπέχει π, μάτην δ' ἡ Παναιτία, ἢ αὐτοὶ πάσαι ἐψεύσθη.

[79] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρδαῖος.] Male in MSS legitur, τὸ ἐθνικὸν, Ἀρδεᾶτος. Passim apud Strabonem libro VII, Ἀρδαῖοι reperitur.

[80] Ἀρέθουσα, πόλις Συρίας.] Urbs Syriæ satis celebris, non procul ab Apamea, mediis inter Epiphaniam & Emisam sita, de qua præter Plinium, Appianum & alios plurimos, etiam Strabo lib. XVI. mentionem facit: Ὧν ἐστὶ καὶ ἡ Δημητριὰς ἡ λιμνώδης ἀφ' ἧς Ἀπάμεια, καὶ Ἀρέθουσα, καὶ ἡ Σαμοσατηνὴ &c.

[81] Καὶ Θρᾴκης.] Proprie urbs est Macedoniæ, regionis Amphaxitidis circa Strymonicum sinum sitæ. Hoc non est novum & insolens, Thraciæ & Macedoniæ confinia à scriptoribus commiscere. Hujus meminere Plinius, Ptolemæus, Scylax Caryandensis, Ammianus Marcellinus & alii.

κης, [81] καὶ Εὐβοΐας, [82] καὶ κρήνη Σικελίας. A cis, & Euboeæ, & fons Siciliæ, atque etiam Ithacæ.
ἔστι δὲ Ἰθάκης.

[84] Παρὰ Κόρακι Πέτρᾳ, ἐπὶ τῇ κρήνῃ Ἀρεθούσῃ, Ὅμηρος. αὕτη Κύπαρος ἐλέγετο, Δίδυμος ὑπομνηματίζων τῷ Ν τῆς Ὀδυσσείας φησὶν, [85] Ἀρέθουσαι δὲ εἰσὶν ὀκτώ. [86] Ἡρακλείων δὲ ὁ Γλαύκου, τῷ αὐτῷ ὑπομνηματίζων φησὶν, [87] ἀρῶ ἐστὶ τὸ ποτίζω, ὅ τὸ ἄρδω ἀφῆγμα γον· ἐκ τούτου ἀρέθω, ὡς φλέγω φλεγέθω. [88] ἀφ' ἧς πᾶσα κρήνη ὑπ' Ἠθικῶς οὕτω λέγεται). τὸ ἐθνικὸν, Ἀρεθούσιος.

Ἄρεια, κρήνη ἐν Θήβαις, καὶ τόπος, ἐν οἷς καλοικέντες Ἄρειοι καλέονται. κλῆσιν δὲ ἀπὸ δύο ἐν ἐθνικόν, ὡς ἀπὸ μὲν Μόψου ἔστιν Μοψιάτης, καὶ ἡ μητρὸς τῶν θεῶν τὸ Μητρῷον.

Ἄρειος Πάγος [89], ἀκροτήριον Ἀθήνησιν, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν συνάγω. [90] ἐν ᾧ τοὺς φονικὰς κρίσεις ἐδίκαζον, ὅθεν τοὺς ἀπὸ μὲν σαθήρα γεγαμένας μιαιφονίας. Φιλόχορος δ' ἐν Ἀτθίδος δευτέρῳ βιβλίῳ, [91] ὅτι Ἁλιρρόθιον τὸν Ποσειδῶνος ἀπὸ θανεῖν βιαζόμενον.

Apud Coracis Petram, ad fontem Arethusam.

Homerus. Hæc quoque Cypara appellabatur, Didymus in librum Odysseæ N commentans, refert octo Arethusas esse. Heracleo Glauci F. eandem commentariis explicans, ita inquit: Ἀρῶ significat irrigo, unde derivativum est ἀρέθω madeo. Inde deducitur Ἀρέθω, humecto: uti à φλέγω ardeo φλεγέθω comburo. Hinc omnis fons adjective sic [Arethusa] appellatur. Gentile, Arethusius.

ARĒA, fons Thebanus, & locus cujus incolæ Arii vocantur. Ex duabus vocibus unum gentile conficitur, uti à Mopsi Hestia Mopsestes, & à Matre Deorum fit Μητρῷον, quod Phrygiæ Deæ fanum denotat.

AREOPĂGUS, Athenienſium arx, teste Apollodoro libro nono de Diis. Illo in loco sententiam capitis, de homicidiis ferro perpetratis, pronuntiabant. Philochorus vero libro secundo historiæ Atticæ refert: Halirrhotium Neptuni filium, ibi à Marte fuiſſe interfectum.

[81] Καὶ Εὐβοΐας.] In Euboea non fuit urbs hujus nominis, sed fons satis celebris, de quo post Homerum Strabo lib. I. & X: Plinius lib. IV cap. XII: Athenæus lib. XIV cap. I: Eustathius ad Dionysium de situ orbis. Euripides in Iphig. &c.

[82] Καὶ κρήνη Σικελίας.] De hoc Siciliæ fonte celeberrimo, de quo prisci scriptores immania prorsus fabulati sunt, nihil dicam: ejus luculentam descriptionem nobis exhibet Cluverius Sicil. Ant. lib. I. Verum hoc obiter addam, ab Hesychio hunc fontem Κυπάρου nominari, ita enim ille: Κυπάρα, ἡ ἐν Σικελίᾳ κρήνη Ἀρέθουσα. Ergo pessime hæc appellatio à Stephani Epitomatore Ithacensi fonti adscribitur: optime observavit Bochartus, illa post vocem Ὅμηρος verba, loco esse mota, & alio debere transferri, ita enim ille locum Epitomatoris constituit: Καὶ κρήνη Σικελίας, αὕτη Κύπαρος ἐλέγετο. ἔστι δὲ Ἰθάκης.

[84] Παρὰ Κόρακι πέτρᾳ &c.] Est Homericus versus ex Odyssea N. circa finem. Unde fons ille Ithacensis nomen sit sortitus, lepidissima fabula docet Eustathius ad Homeri locum jam allegatam: Κόραξ δέ ἐστι διὰ γλώσσης εἶπε, φησὶ Ἀριδήλου, γυναικὸς ἐκ τῆς ὀνομαζομένης ἐν Ἰθάκῃ, πρὸς κρημνὸν ἀνύσαι καὶ πίνειν. ἡ δὲ μήτηρ ἀθλίως ἐλθοῦσα ἐπὶ πηγὴν κρήνην εὗρε, ἀπόλεσεν. οὕτω δὲ καὶ μόνη ἀθλία μητέρων, Ἀρίδηλος κρήνη ἐκλήθη &c. Ἔνιοι δέ φασιν Ἀρέθουσαν ἐν Σαμίᾳ, ἐν ᾗ Χαλκίδι τῇ κρηνῇ Εὐνόστου, καὶ ἐν Συρακούσαις, ἡ ἐν ῥεύματι ἐν ἱστορίαις τῇ πρώτῃ).

[85] Ἀρέθουσαι δὲ εἰσὶν ὀκτώ.] Hoc est falsissimum, non enim ex veteribus tot possent enumerari. Commentator qui Didymi nomine prostat ad Odyss. N ita inquit: Ἀρέθουσαι δὲ πέντε εἰσὶν, ἐν Συρακούσαις, ἐν Σαμίᾳ, ἐν Χαλκίδι, καὶ ἐν Ἰθάκῃ.

[86] Ἡρακλείων δὲ ὁ Γλαύκου τῷ αὐτῷ ὑπομνηματίζων &c.] Quæ noster ex Heracleonte de etymologia & significatione vocis Arethusæ hoc commate perhibet, Theocriti Scholiastes ex Epaphrodito hausit, cujus etiam Stephanus in genuino operis fragmento, ubi Dodonem describit, meminit: hæc sunt Scholiastæ verba. Ἔστι δὲ ἐν Ἐνόστῳ Ἀρέθουσα, ἐξ ἧς πίνουσι Σάμιοι. Πηγὴ Κόρακος πέτρᾳ, ἐπὶ τῇ κρήνῃ Ἀρεθούσῃ. Χαμαιτύπας δὲ ἐν Ἐπιφροσύνῃ φησὶν, ὅτι Ἀρέθουσαι καλοῦσι τὰς κρήνας. Ita legendus est hic Scholiastæ locus, qui in vulgatis male concipitur. Præterea falsissimum hoc est, in Samo (non intelligo Icarii maris insulam, è regione Jonicæ positam, sed Samum maris Jonii, posticæ Cephalenium nuncupatam) fontem hoc nomine extitisse; quot-quot enim de illo mentionem fecere, in Ithaca è regione Sami collocant.

[87] Ἀρῶ ἐστὶ τὸ ποτίζω &c.] Annotavit Bochartus nec ἀρῶ nec ἀρέθω, unde Arethusam volunt dici, in rigandi significatione usquam occurrere: Sed loca plurima vide apud Hesychium & Etymologici magni auctorem.

[88] Ἀφ' ἧς πᾶσα κρήνη ὑπ' Ἠθικῶς οὕτω λέγεται.] Quemadmodum Arethusa pro quovis fonte, ita Achelous pro quovis flumine accipitur. Servius ad lib. I. Georg. Virg. *Sed hic Achelōum non præter rationem dixit: nam sive Orpheus docet, & Aristophanes Comicus, & Ephorus historicus tradunt; Achelōum generaliter propter antiquitatem fluviis, omnium aquam veteres vocabant.* Hesychius: Ἀχελῷος, παρὰ τοῖς Ἀρκάσι, ὁ πᾶν ὕδωρ ἔστιν λέγειν. Ita quoque Ἀπιδανὸς Thessaliæ fluvius est, quemadmodum pro certo constat ex Hesiodo, Lucano, Callimachi interprete, Hesychio & aliis: verum ὄμβροι etiam nuncupantur pro torrentibus πᾶς ἐξ ὑετοῦ συνισταμένους. Ida proprie mons est Troadis, sed appellative quemvis montem & locum excelsum denotat. Hesychius: Ἴδας, πᾶν ὑψηλὸν καὶ ὑψηλά. Mox apud eundem sequitur: Ἴδη, ὄρος Τροίας, ἡ ὕλη, παρὰ δὲ Ἐφέσιοις τὸ ἐρεμνόν. Ἰλεὼς δὲ ὁ ὑψηλὸν τόπον ὁ χαμαιπλῆ. Ἴωνες δὲ, ἀντὶ τοῦ ὑψ. Ita fortasse hic legendum est pro ἡ φυλὴ τόπος. Neque aliter se res habet cum voce Σείριος, quæ Canicularem denotat proprie, sive stellam, quæ æstus incrementa lecto adferre existimatur: verum Ibycus, testibus Hesychio Suida, omnia sidera sic nuncupavit. Hesychius: Σείριος ἀστήρ. ἢ ὁ ἥλιος ἀφ' ἑαυτοῦ. Σειρὰ κυνὸς ἀστέρων κύκλος, Σειρὰ ἀστέρων κύκλος, ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος ἡ ἕλιξ. Ἴουλος δὲ πᾶς πλόκος. Plurima itaque vocabula proprio significatu genuinis nonnunquam ὑποσημασίαις sive appellative accipiuntur.

[89] Ἄρειος Πάγος.] Cum alii hujus arcis descriptionem ex antiquorum scriptis accurate satis descripserint, molestis repetendis operam insumere recusamus. Cave tibi modo, ne hoc loco Latinorum pagum intelligas, sed Græcorum βουνὸν seu ὄχθον. Apud veteres enim Lexicographos ὄχθος Ἄρειος reperitur.

[90] Ἐν ᾧ τοὺς φονικὰς κρίσεις ἐδίκαζον.] Plinius Novi cap. LVI: *Judicium capitis in Areopago primum adhibitum.*

[91] Ὅτι Ἁλιρρόθιον τὸν Ποσειδῶνος &c.] Cum Philochoro consentit Pausanias, qui hæc de re in Atticis ita scripsit: Ἐπὶ τοῦτο τὸ χωρίον, παρ' ὃ λέγεται Ποσειδῶνι παῖδα Ἁλιρρόθιον

διαζέμενον ὑπὸ [91] Ἄρεως, ἀφ' οὗ τὸν Ἀλ- A
κίππην τὸν αὐτοῦ βιασάμενος. [92] τὸ ἐθνικὸν
ἐκ δύο ἐν, Ἀρειοπαγίτης. [93] ἔστι καὶ ἐν
Ῥώμῃ Ἄρειον Πεδίον, τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ἀ-
ρειπεδίδος, ἀλλ' οὐχ ἁρμόζει Ῥωμαίοις ὁ
τύπος. ἔστιν οὖν τὸ Πεδίον Πεδῖνος, ἡ B
Πεδιανὸς, [94] καὶ Ἀρειοπεδῖνος, καὶ Ἀρειοπε-
διανός. [95] ἔστι καὶ Θρᾴκης ἔρημον πεδίον,
χαμαικοπῆ δένδρα ἔχον, ὡς Πολύβιος
ἱστορεῖ δεκάτῃ.

ΑΡΕΟΣ ΝΗΣΟΣ [97], ἐν τοῖς C
Κόλχοις, ἐν τῷ Πόντῳ· Σκύμνος ἐν Ἀσίᾳ.
[98] τὸ ἐθνικὸν Ἄρειος, ἐξ ἑνὸς τῶν δυοῖν πε-
ποιημένων.

ΑΡΗΝΑΙ, [99] δύο πόλεις, Μεσσηνίης καὶ
Τριφυλίης. Ὅμηρος,

---- Καὶ Ἀρήνην ἐρατεινήν. D

[1] τὸ ἐθνικὸν Ἀρηναῖος. τὸ τοπικὸν, Ἀρηνῆθεν.

ΑΡΗΣ, Ἀρητος, ὡς Μενδῆτος, χω-
ρίον Εὐβοίας. Θεόπομπος εἰκοστῇ πεμπτῃ
φιλιππικῶν. [2] τὸ ἔθνος Ἄρητες, ὡς Μεν- E
δῆτες, Ἀγρῆσι.

ΑΡΙΑ [3], γλυκεῖα καὶ εὐδαίμων περ-
σικὴ

interremptum, propterea quod Alcippe ejus filiæ vim intulerat. Ex duobus vocabulis unum gentile, Areopagites formatur. Est item Romæ Campus Martius Ἄρειον πεδίον, cujus gentile oportebat esse Ἀρειπεδίδος: verum hæc forma Romanis non convenit. Igitur deducendum erit à voce Πεδίον Pedinus sive Pedianus, & Ariopedinus & Ariopedianus. Est item Thraciæ Ariopedium, humiles arbores habens, quemadmodum Polybius libro XIII, perhibet.

ARĔOS NESOS, Insula Martis in Ponto juxta Colchos, teste Scymno in Asia. Gentile Aræus, quod ex uno duorum derivatum est.

ARĒNÆ, duæ urbes hoc nomine, altera Messeniæ, altera Triphyliæ. Homerus,

---- *Et Arenen amabilem.*

Gentile, Arenæus. Locale, ex Arena.

ARES Aretis, uti Mendetis, castellum Eubœæ, auctore Theopompo rerum Philippicarum libro XXIV. Gentile, Aretius, uti Mendetius Flagretius.

ARĬA, genere fœminino & neutro, Persica

βιασάμενος Ἄρεως Ἀλκίππην αἰχμάλωτον, ἀπὸ τούτου τοῦ Ἄρεως, ἐξ οὗπερ καὶ τὸν τῆς Φύλης γεγόνασι πατέρα. Idem eodem libro: Ἔστι δὲ Ἄρειος Πάγος κρημνώδης, ἐπ' αὐτοῦ Ἄρεως τοῦ μυθευθέντος. καὶ μὴν ὁ τοῦτο διδάσκων ὁ λόγος, ὡς Ἀλιρρόθιόν τινα, οὐ τὸν ἐντεῦθεν.

[91] Διὰ τὸν Ἀλκίππην τὸν αὐτοῦ βιασάμενος.] Sine dubio vox quædam hic excidit, quæ sensum turbat. Fortassis ita locus erit refingendus: ἀφ' οὗ τὸν Ἀλκίππην τὸν αὐτοῦ βιασάμενον αἰχμάλωτον. Vel simile quid adjiciendum est.

[92] Τὸ ἐθνικὸν ἐκ δύο ἐν, Ἀρειοπαγίτης.] Hic locus, si quis alius, in vulgatis Stephani libris miscre truncatus & mutilus circumfertur hunc in modum: Τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ἀρειπεδίδος, ἀλλ' οὐχ ἁρμόζει Ῥωμαίοις ὁ τύπος. Vidit doctissimus Valesius hisce verbis aliquid deesse, cum nititur hic novi inematis initium facere tali modo. Ἄρειον πεδίον οὕτως ἔστιν Ἄρειος, τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ἀρειπεδίδος, ἀλλ' οὐχ ἁρμόζει Ῥωμαίοις ὁ τύπος &c. Verum cum necessario gentile & Ἄρειος πάγος debebat præcedere, & hæc in libris scriptis continuum leguntur, viri docti emendatio minime est admittenda. Nostra ex chartaceo Vossiano & MSS Palatinis emendatio sive lacunæ suppletio, non est verisimilis conjectura, quæ pro lectorum arbitrio vel admitti vel respui possit, sed indubitata & verissima lectio.

[93] Ἔστι δὲ ἐν Ῥώμῃ Ἄρειον πεδίον.] De Campo Martio nihil omnino dictum fuisse, cum clarissimæ Reipublicæ literatæ lumina, & etiam ipsi veteres satis accuratam descriptionem exhibuerint.

[94] Καὶ Ἀρειοπεδῖνος, καὶ Ἀρειοπεδιανός.] Et hic locus in libris editis non bene erit constitutus, in iis enim excusa erat: Καὶ Ἀρειοπέδιος, καὶ Ἀρειανός. Hanc correctionem, quam ex MSS edi curavimus, esse certam, nemo sinus indubium vocabit.

[95] Ἔστι δὲ Θρᾴκης ἔρημον πεδίον.] Suspecta hæc est lectio & vix admittenda, licet constanter ita legant libri editi & mss exarati. Fortassis referibendum erit: Ἔστι δὲ Θρᾴκης Ἄρειον πεδίον, nam Ἀρεία ipsa Thracia dicta fuit, ut alibi tribuit Stephanus: Ἔστι δὲ Θρᾴκης χώρα, ἡ Πάγκαιον ὀνομάζουσι, καὶ Ἀρεία.

[97] Ἄρεος νῆσος, ἐν τοῖς Κόλχοις.] Hanc Ariam, observante Clar. Vossio, Apollonius & Arrianus in Periplo Ἀνάπλουν vocant. Plinio dicitur Chalceritis, fortassis ab viribus æneis (χαλκοῦς), σιδηρῖτις & σιδηρόνησος fabulati sunt. Verum Latinis proprie *Insula Martis* appellabatur, ita enim leginus apud Hyginum Fab. XXX: *Aves Stymphalides in Insula Martis, quæ emissis pennis suis jaculabantur, sagittis interfecit.* Mela lib. II, cap. VII. simpliciter insulam hanc *Arium* appellavit, eamque Colis vicinam fecit: *Nec longe à Colis Aria, quæ Martis sacrata, ut fabulis traditur: tulit aves cum summa clade advenientium, pennas quasi tela jaculatas.* Verum recte statuitur, hanc insulam & Colis & Colchis propinquam fuisse, uti luculenter docet ad illum locum jam supra laudatus Vossius.

[98] Τὸ ἐθνικὸν Ἄρειος.] Stephanus hoc gentile deducit à voce Ἄρεως: verum quia etiam Ἄρειος appellatur, Clar. Vossius, inde potius deductum voluit, culpans Stephani ignorantiam, quod nesciverit Ἄρειος nuncupatam fuisse.

[99] Ἄρηναι, δύο πόλεις.] Vide Strab. lib. VIII: Apoll. Schol. Eustath. ad Hom. pag. 296, & alios. Paus. lib. IV. refert, Aphareum Arenem Messeniacam condidisse, & ei à filia Œbali nomen imposuisse. Vide Homeri verba in Cat. navium.

[1] Τὸ ἐθνικὸν Ἀρηναῖος.] Consentit quoque Eustathius, ita enim ille loco jam citato: Ἀρήνη δὲ ἡ ἐθνικῶς μονοδύσσυτος ἐστὶ πατρίς, ἧ μᾶλλον ἁρμόζει αὐτῇ, Ἀρηναῖος παράγειν.

[2] Τὸ ἔθνος Ἄρητες, ὡς Μενδῆτες, Ἀγρῆσι.] Cujus gentis aut urbis gentile sit ultimum vocabulum, fateor me ignorare: sine dubio corruptum est, & emendandum Θάρρηκες. Stephanus: Θάρρης, πόλις Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν Θαρρήκιος λέγεται. Nusquam etiam noster τὸ ἔθνος pro ἐθνικῷ posuit, totum locum itaque sic corrigerem: Τὸ ἔθνος Ἄρητες, ὡς Μενδῆτες, Θαρρήκιοι.

[3] Ἀρία.] Unde nomen habeat docet Eustathius ad Dionysium de situ orbis pag: Ἐκλήθη δὲ ἔστιν ὅτε χώρας τῆς Ἀρίας πᾶσα ἡ ὑπερκειμένη Ἀρίανοὶ ἐν τοῖς περὶ Ἀλεξάνδρου. Hæc Eustathius habet fortassis ex Ariani lib. VI, ubi sic inquit: Καὶ Ἄρειος, ὅτε ἐκλήθησαν ἀπὸ τῆς Ἀρείας χώρας. Aria regio semper dicta fuit illa tantum portio terræ, uti optime scribit Clar. Vossius ad Melam, quæ ad Arium flumen erat sita. Arii vero qui illam inhabitabant. Sed postquam ab Ariis subacti fuere Bactrii, Gedrosi, Sogdiani, alieque complures gentes, factum est, ut plerumque istæ regiones Ariorum dicerentur provinciæ: quod non ita est interpretandum, quasi omnes hi populi Arii deberent appellari, sed quod in Ariorum essent ditione. Multis probare nititur Salmasius Ariam & Arianem eandem esse regionem, sed Vossius jam supra laudatus luculenter probat, hanc opinionem à vero esse longe alienam.

πόλις Χώρα, ὡς Ἑλλάνικος. [4] τὸ ἐθνικὸν Ἀ- A fica regio est, cujus Hellanicus meminit. Gentile Arii, ut idem tradit, & Ariensis.

ρεύς, ὡς αὐτὸς φησι, καὶ Ἀρειάς.

ΑΡΙΑΝΙΑ, ἔθνος πρόσχωρον τοῖς Καδουσίοις. Ἀπολλόδωρος δὲ Λιτηρᾷ.

ARIANI, gens Caduſiis proxima, auctore Apollodoro in libro 11.

ΑΡΙΑΡΑΘΕΙΑ, πόλις πλησίον Καππαδοκίας, [5] ἀπὸ Ἀριαράθου Καππαδοκίας Βασιλεύσαντος, γαμβροῦ Ἀντιόχου. B

ARIARATHEA, urbs prope Cappadociam, quæ ab Ariarathe Cappadociæ rege, Antiochi genero nomen accepit.

ΑΡΙΑΝΘΗ, πόλις Οἰνωτρῶν. Ἡρωδιανὸς ἐν Ϛ.

ARIANTHE, urbs Oenotrorum, auctore Herodiano lib. XII.

ΑΡΙΝΔΗΛΑ [7], τρίτης Παλαιστίνης. Γλαῦκος δὲ κώμην αὐτὴν καλεῖ. τὸ ἐθνικὸν, C Ἀριανδηλίτης.

ARINDELA, tertiæ Palæſtinæ urbs. Glaucus vicum appellat. Gentile, Ariandelenus.

ΑΡΙΚΕΙΑ [8], πόλις Λατίνων. [9] Διονύσιος ἐν πέμπτῃ ἐπιτομῆς φ. [10] ὁ πολίτης, Ἀρικεύς.

ARICIA, urbs Latinorum, cujus Dionyſius libro V & VI, mentionem fecit. Oppidanus, Aricinus.

ΑΡΙΜΑ [11]. [12] Ὅμηρος, D

Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος. - - - -

ARIMA. Homerus.

In Arimis, ubi ajunt Typhoei. - - -

[13] οἱ μὲν ἐν Κιλικίᾳ, οἱ δὲ ἐν Συρίᾳ, οἱ δὲ ἐν Πιθηκούσσαις περὶ Τυρρηνοὺς φασὶ γεγενῆσθαι τὸ μῦθον. [14] τὸ ἐθνικὸν, Ἀρμεύς. ἑκατέρως δὲ Ἄρμιος. E

Fabulam hanc nonnulli in Ciliciam, alii in Syriam rejiciunt; alii autem Pitheculis apud Etruſcos contigiſſe memorant. Gentile Arimæus. Vocabantur quoque Arimi.

ΑΡΙΜΑΣΠΟΙ, ἔθνος Ὑπερβορέων. [15] τὸ ἐθνικὸν, Ἀριμάσπιος.

ARIMASPI, gens Hyperboreorum. Gentile, Arimaſpius.

ΑΡΙ-

ARI-

[4] Τὸ ἐθνικὸ, Ἀρεύς.] Xylandri editionem ſequimur: peſſime in prioribus excuſum eſt: τὸ ἰθνικὸ, Ἀρεύς. In Voſſiano: τὸ ἰθνικὸ, Ἀρεύς.

[5] Ἀριάραθον, ἔθνος πρόσχωρον τοῖς Καδουσίοις.] Hæc non videtur gentis, ſed regionis eſſe appellatio: conſtanter in vulgatis prioribus & MSS legitur: Ἀριάραθον, ἔθνος πρόσχωρον τοῖς Καδουσίοις. Salmaſius in Plinianis Exercitationibus his hunc Stephani locum citavit, verum non eodem modo: altero loco, Ἀρίμους, ἔθνος πρόσχωρον τοῖς Καδουσίοις: altero vero hunc in modum: Ἀρίμους, ἔθνος πρόσχωρον τοῖς Καδουσίοις, cui lectioni & nos calculum album adjicimus. Regionis nomen non eſt Ἀρίαθος, neque Ἀριάραθα, ſed Ἄριμα, quod paſſim apud Strabonem, Arrianum, Dionyſium Perieg. & alios occurrit, & Latinis ſcriptoribus *Ariane* dicitur. Quemadmodum Salmaſius inter *Arianam* & *Arianen* nullam ſtatuit differentiam, ita quoque *Arii* & *Ariani*, Ἄριοι & Ἀριανοὶ ſive Ἀριάνοι ipſi eadem gens habetur, ita enim ſcribit in Plinianis Exercit. *Sic quamvis ad nomen attinet nulla inter* Ἄριος & Ἀριανὸς *differentia: nam* Ἄριοι & Ἀριανοὶ *ſidem*, ut Βάκτριοι & Βακτριανοὶ, Πάρθοι & Παρθυαῖοι & *alia ejuſmodi*. Verum quamnam veteres inter Ἄριος & Ἀριανὸς, atque inter Ἄριμα & Ἀριανὴν differentiam ſtatuerint, claſſime docet Incomparabilis Iſaacus Voſſius in obſervationibus ſuis ad Pomp. Melam.

[6] Ἀπὸ Ἀριαράθου.] De Ariarathe Cappadociæ rege paſſim apud Juſtinum, & Strabonem lib. XII, mentio exſtat. Sed cujuſnam Antiochi gener fuerit, non facile dixerim: primo intuitu mihi videbatur Antiochi Soteris gener, verum deinde obſervavi, Demetrium Antiochi fratrem, propter faſtiditas ſororis nuptias, Ariarathi bellum intuliſſe, Juſt. lib. XXXV, cap. 1. *Demetrius corrupto Syriæ regno, novitatis ſuæ etiam perpetuo ſumptu, amplificare fines regni, & opes augere finitimorum bello ſtatuit. Itaque Ariarathi regi Cappadociæ, propter faſtidium ſororis nuptias, infeſtus, fratrem ejus Orophernem, per injuriam regno pulſum, ſuppliciter recepit. &c.*

[7] Ἀρινδήλα, τρίτης Παλαιστίνης.] Neſcio an proba ſit hujus loci ſcriptura: ex ſerie literarum hic legendum foret Ἀριηδήλα. In Notitia Dig. Imp. Rom. Sectione XXI *Ariadela* legitur.

Cohors prima equitata Calamona.
Cohors ſecunda Galatarum Ariadela.

[8] Ἀρίκεια πόλις Λατίνων.] De ſitu, conditoribus & appellatione hujus oppidi legendus Philippus Cluverius lib. III. Italiæ Antiq.

[9] Διονύσιος ἐν πέμπτῃ ἐπιτομῆς φ.] Simili fere modo idem Dionyſius Stephano citatur in vocabulo Κορίνθα, hiſce verbis: Διονύσιος ὁ ἐπιτομεύς: ex quo loco Clerius alterum, de quo hic ſermo eſt: ita emendat: Διονύσιος ἐν πέμπτῃ ἐπιτομῆς. Utraque ego cenſeo loci miſere eſſe mutila ac detruncata, & cujus vecordia factum ſit, affirmare non poſſum: ſaltem neque Stephano ne; Epitomatori videtur aſſignandum, ſed potius imperitis tranſcriptoribus, in hiſtoricorum nominibus parum aut nihil verſatis. Interim nemo non videt, hæc ita eſſe vitiata, ut commodum inde ſenſum elici non poſſit. Quis itaque ſomniavit Dionyſium præter Antiquitates Romanas, alicujus hiſtoriæ epitomen conſcripſiſſe? Ut itaque huic loco conſter ſenſus, non exigua mutatione opus erit. Fortaſſis reponendum eſt, Διονύσιος ἐν πέμπτῃ ἐπὶ τῶν Τυρρηνικῶν ἀρχαιολογίας. Conjecturam noſtram hanc magis probabilem reddimus, quod iiſdem libris de hac urbe Dionyſius mentionem fecerit. Si quis autem ſuper hoc loco evidentiora docuerit, gratias ei agam lubentiſſime.

[10] Ὁ πολίτης, Ἀρικεύς.] Sine dubio corruptum e oppidani nomen in vulgatis & MSS, quod apud alios ſcriptores eſt ARICINUS, quæ forma, ut Stephanus alibi docet, Italis non eſt inſolita. Livius lib. VIII: *Aricinum eodem jure, quo Lanuvini, in civitatem acceptâ.*

[11] Ἄριμα.] Codex Voſſ. Ἄριμα ὄρη. Ubinam ſint ſita, fuſius diſputat Strabo lib. XIII. Heſychius: Ἔπαιμα, Ἀρίμοις πᾶς τόπος ὑπερκείμενος τῆς Θρᾴκης χώρας. Quæ verba leviter ſunt corrupta, ſine dubio reſcribendum Εἰς Ἀρίμους, Ἄριμα πᾶς τόπος &c.

[12] Ὅμηρος.] Vide Iliad. B.

[13] Οἱ μὲν ἐν Κιλικίᾳ.] Liber Voſſianus: οἱ μὲν ἐν Συρίᾳ. Omnia hæc ex Strabone, licet ejus nomen reticeatur, tranſcripta ſunt, ita enim ille lib. XII. Ἄλλοι δ' ἐν Κιλικίᾳ τινὲς δ' ἐν Συρίᾳ φασὶν ἐν τῷ μεταξὺ τόπῳ. Οἱ δ' ἐν Πιθηκούσσαις, οἱ δ' ἐπὶ τοῖς πρόποδας φασὶ παρὰ τὰ Τυρρηνικὰ ἀρχαιολογίας.

[14] Τὸ ἐθνικὸ, Ἀρμαῖος.] In MS Voſſiano legitur τὸ πατρικὸν, Ἀρμαῖος.

[15] Τὸ ἐθνικὸ Ἀριμάσπιος.] Chartaceus Voſſ: τὸ αὐτὸ ἐθνικὸ, Ἀριμασπεύς.

Α'ΡΙΜΙΝΟΝ [16], πόλις Ὀμβρικῶν. ἔστι καὶ ποταμός.

Α'ΡΙΝΘΗ [17], πόλις Οἰνωτρῶν, ἐν μεσοποταμίᾳ. Ἑκαταῖος δ' Εὐρώπῃ.

Α'ΡΙΣΒΗ, πόλις τῆς Τρωάδος, Μιτυληναίων ἄποικος· ἧς οἰκισταὶ, [18] Σκαμάνδριος, καὶ Ἀσκάνιος υἱὸς Αἰνείου. [19] κεῖται μεταξὺ Περκώτης καὶ Ἀβύδου. [20] Κεφάλων δέ φησιν, [21] ὅτι Δάρδανος ἐκ Σαμοθρᾴκης ἐλθὼν εἰς τὴν Τρωάδα, γαμεῖ Τέλεκρος καὶ Κρητὸς θυγατέρα [22] γαμεῖ Α'ρίσβην. [23] Ε'κάταιος δὲ Α'σίαν αὐτὴν φησιν. Ε'στι [24] καὶ ἑτέρα ἐν Λέσβῳ, ἀπὸ Α'ρίσβης τῆς Μάκαρος θυγατρός. Ε'φορος δὲ Μέροπος αὐτὴν γενεαλογεῖ, καὶ πρώτην [25] Α'λεξάνδρου τοῦ Πριάμου γαμηθῆναι. [26] Η'ρόδοτος δὲ καὶ Ἰάσων Α'ρίσβαν καλεῖ, ἐν πρώτῃ. [27] πίθηκον, Α'ρισβαῖος. [28] Ε'στι δὲ ποταμὸς Θρᾴκης

ARIMINUM, oppidum Italiæ & fluvius.

ARINTHE, urbs Oenotrorum in mesopotamia. Auctore Hecataeo in Europa.

ARISBE, urbs Troadis, Mitylenæorum colonia, cujus ductores fuere Scamandrus & Ascanius Æneæ filius: sita est inter Percoten & Abydum. Cephalo tradit, Dardanum ex Samothracia venisse in Troadem, & Arisben Teucri Cretis filii filiam uxorem duxisse. Verum Hellanicus eam Bateam nominat. In Lesbo alia reperitur, quæ ab Arisbe Macaris filia nomen sortita est: sed hujus genealogiam Ephorus à Merope deducit, & primam Alexandro Priami filio nuptam fuisse perhibet. Herodotus & Jason Arisbam nominant in libro primo. Gentile, Arisbæus. Est item Arisbus fluvius Thra-

[16] Α'ρίμινον, πόλις Ὀμβρικῶν.] Ex maritimis Umbriæ locis est: unde Strabo Umbrorum esse coloniam, ita enim ille lib. v. Τὸ δὲ Α'ρίμινον, Ὀμβρικὸν ἐν πρώτοις, nomen habet urbs ab Arimino fluvio, auctore Festo Pompeio: *Ariminum à nomine fluminis propinqui est dictum. Situ est urbs ad ostia Ariminii fluvii in ora maris Adriatici inter Pisauriensium & Anconam.* Ab oppido Stephani non sit Gentile: apud Græcos illud non reperio, [illegible] oppidani dicuntur *ARIMINENSES*. [illegible] impius utuntur Cicero, Livius, Horatius, Plinius & alii.

[17] Α'ρίνθη, πόλις Οἰνωτρῶν, ἐν μεσοποταμίᾳ.] Non poenitenda sollertia illis, qui existimant eandem esse urbem, quæ supra Α'ρινθη dicitur, & quoque in Oenotrorum finibus ponitur: verum quod addatur in Mesopotamiæ sitam esse, non debet hoc de celeberrima Asiæ regione accipi, sed appellative pro terræ portiuncula quæ duobus fluminibus cingitur: nam Hecataeum in Europæ descriptione, etiam urbem Mesopotamicam, id est, in Asiatica regione sitam, recensuisse, nullis argumentis mihi fit verisimile. Et hinc profecto non levis oritur suspicio, locum esse corruptum & fortassis ita emendandum: Α'ρίνθη, πόλις Οἰνωτρῶν ἐν Μεσσαπίᾳ. Sed quo loco fluminia, determinare nequeo: Barrius, teste Ortelio, in Calabria, inter amnes Emulam & Sordum ponit, quod nomen si Geographiæ periti facile reficiscent.

[18] Σκαμάνδριος.] Hoc nomen in vulgaris & veteribus libris vitiatum videtur: Fortassis referibendum est: Σκαμάνδρου. Lege mythologos, & de hac emendatione satis constabit. Σκαμάνδριος est nomen gentile, uti ex Stephano etiam fieri manifestum. Eustathius ad Iliad. Z. pag. 650: Σκαμάνδριος ἐκαλεῖτο καὶ πόλις ἐγγὺς τῆς Τρωάδος, ἧς ἐκτίστης ἐστὶ Σκάμανδρος, ὁ τοῦ Τεύκρου υἱὸς ἐκ Σαμοθρᾴκης. Verum secundum Servium Æneas Arisbam deseruit, quo facto igitur Ascanius Σκαμάνδριος dici potuit? Vide quæ verba ad lib. IX Virg. longe à nostro recedentia.

[19] Κεῖται μεταξὺ Περκώτης καὶ Α'βύδου.] Vide Strabonem lib. XIII, & alios.

[20] Κεφάλων.] Vide Vossium de Historicis Græcis.

[21] Ὅτι Δάρδανος ἐκ Σαμοθρᾴκης ἦλθεν.] Apollodorus de hac historia referens, etiam rationem reddit, quare Samothracen Dardanus reliquerit: Δαρδάνου δὲ ἐκ Σαμοθρᾴκης εἰς τὴν Ἀσίαν διαπεραιωθέντος, Σκαμάνδριος μὲν ὁ πρεσβύτερος ἐκεῖ κατέμεινε διὰ τὸ ἐκ τῆς μητρὸς ἐγγὺς εἶναι τῆς Τρωάδος. Fabula hæc etiam apud Lycophronis Scholiastam legitur.

[22] Γαμεῖ Α'ρίσβην.] Sic optime in prioribus editionibus recte in Nylandriana legitur, γαμεῖ. In eadem sententia etiam fuit Eustathius, statuens urbem ab Arisbe Teucri Cretis F. filia nomen habere, ita enim ille ad Iliad. B. pag. 302: Ἡ δὲ Α'ρίσβη, ἀφ' ἧς πόλις ἐκτίσθη ἐν τῇ Βασσικῇ, κατὰ τοὺς Τρωικοὺς μυθολόγους, ἐπώνυμος μὲν ἦν τῆς μητρὸς Σκαμανδρίας, ποταμοῦ Α'σίας, κληθείσης οὕτως διὰ τὸ ἐκ Σαμοθρᾴκης διαπεραιωθῆναι τὴν Δαρδανίδα ἐκ Τεύκρου καὶ Κρητὸς, γαμηθεῖσαν δὲ Δαρδάνῳ.

[23] Ε'κάταιος δὲ Α'σίαν αὐτὴν φησι.] Optime correxit Meursius: Ε'κάταιος δὲ Βάτειαν αὐτὴν φησι, & in quo-que Salmasius in margine sui Stephani. Noluimus hanc scripturam immutare, quia constanter in MSS & primis editionibus Α'σίαν inveni. Certissimum tamen est, Dardani uxorem Bateam fuisse appellatam. Apollod. loco jam citato: Τελευτήσαντος δὲ τοῦ βασιλέως (scil. Dardanus, qui ob fratris interitum mœstus ex Samothrace in Troadem transverat) καὶ λαὸν μεγάλον ἐπ' αὐτὸν ἀγείραντος Βατείας, Δαρδάνου τὴν πόλιν. Vide etiam Scholiastem in Lycophronis Cassandram.

[24] Ε'στιν ἑτέρα ἐν Λέσβῳ.] Pomp. Mela lib. II cap. VII. *In Troade Lesbos: & ibi ea quinque etiam oppida, Antissa, Pyrrha, Eressos, Arnuba, Mitylene.* Unde nomen habeat hæc urbs etiam scribit Eustathius ad Iliad. B. loco jam supra citato: δοκεῖ δὲ φασὶ καὶ ἐν Λέσβῳ, Α'ρίσβη πόλις λευκὴ Α'ρίσβης θυγατρὸς Μάκαρος ἢ Μεροπίης, ἐν πρώτῃ ἡ Πάρις ἔχει γαμικῶς.

[25] Α'λεξάνδρου τοῦ Πριάμου.] Variis nominibus insignitus hic Alexander in antiquorum scriptis occurrit. Aliquando Paris appellatur, aliquando Laomedon, nonnunquam Priamus, & etiam Ideus. Hoc me docuit Constantinus Hermoniacus, qui se appellat δοῦλον Κυρίου Α'λεξάνδρου, Γαυλίτην τὸ γένος, καὶ ἀπὸ Α'ίνου &c. Hujus Metaphrasis in Homerum in Bibliotheca Lugduno-Batava manu exarata, & capitulis distincta exstat, hactenus, quod sciam, nondum edita. Capitis octavi hæc est inscriptio. Ὁ ἐν τούτοις ἐπιφερόμενος τόμος ἐστὶ Α'λεξάνδρου τοῦ Πάριδος. Deinde ipsum Metaphraseos caput octavum sic incipit. Σκαμάνδριος ἐπιφέρεται τοῦτον ἐκεῖνον. ἐκ δὲ τούτου Λαομέδων, ὃν δὲ καὶ τοῦτον Πρίαμον ἐκ δὲ τούτου Πάρις, ὃν ἐκ τῆς τοῦ Ἴδης, ἐπονομάζεται δὲ Ἴδης, ὃν ἐκ βριθοῦς Α'λεξάνδρου γένος. Καὶ τοιαῦτα ἑξῆς ἐπὶ πολλοῖς ἐκείνοις, ἕως πόρρω τοῦ Ἴδης &c.

[26] Η'ρόδοτος δὲ καὶ Ἰάσων Α'ρίσβαν καλεῖ.] De Jasone nihil quod sciam circumfertur: Herodoti verba non possunt de Arisba Meropis filia, neque etiam de Alexandri Paridis uxore intelligi, ita enim ille lib. I. Τὸν δὲ ἐκβάλλει ἐκ τῆς Λέσβου ἐπιστρέψαντα Α'ρίσβαν διὰ γυναικὸς Μηθυμναίου, ἐόντα ἐμπόρον.

[27] Τὸ πίθηκος, Α'ρισβαῖος.] Codex Vossianus: τὸ πίθηκον, Α'ρισβαῖος δὲ Α'ρισβαίου. Eodem gentili alio loco utitur Stephanus: Τρωικὰ, πόλις Τρωικὴ, Α'ρισβαῖος κλῆσις. Doctissimus Spanhemius ex gaza Christinæ Augustæ protulit nummum cum inscriptione APIΣBEΩN. Neutra Stephani forma cum numismate convenit, apud quem mox ἡ ἐθνικὸς Α'ρισβανὸς sequetur, quod profecto displicuit magno Salmasio, qui in margine sui codicis Α'ρισβαῖος emendavit.

[28] Ε'στι δὲ ποταμὸς Θρᾴκης Α'ρισβὸς.] Hæc ex Strabonis libro XII desumpta videntur, ita enim ille: Ἡ δὲ ἐφ' Ἑλλησπόντου πόλις Α'ρίσβη, ἐκ τῶν χώρων ἔχουσα Μιλησίων. Ἐν δὲ τῷ

Θρᾳκῶν Ἀρισβεύς. τὸ ἐθνικὸν Ἀρισβαῖος. A Thracicus, unde gentile Arisbenſis formatur.

ΑΡΚΑΔΕΣ, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ἐν Κρητικοῖς. οἱ πολῖται ὁμοίως Ἀρκάδες. Δημήτριος δὲ ὁ τοὺς Ἀρκάδας τὴν πόλιν, ἀλλ' Ἀρκαδίαν φησίν. εὐκτῶς ἂν ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ πάντης Ἀρκαδίς.

ARCĂDES, urbs Cretæ, quam Xenion in Creticis meminit, cujus cives ſimiliter Arcades appellantur. Demetrius vero urbem non Arcadas, ſed Arcadiam nominat. Optime igitur hinc gentile Arcades deducitur. B

ΑΡΚΑΣ [18], Ἀρκάδος, ἀφ' οὗ Ἀρκάδιος, καὶ Ἀρκαδία· ὡς Τεμμίξ, Τέμμικος, Τεμμικία. [19] ἐκαλεῖτο δὲ Πελασγία, ὡς Νικόλαος πέμπτῃ. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν ἐκκαιδεκάτῳ βιβλίῳ περὶ Δημητρός φησιν, ὅτι Ἀρκάδια τῇ Δημητρὶ μέλλοντες θύειν ἄνθρωποι, πρῶτον γὰρ τὴν θυσίαν συνεστήσαντο [20] μὴ τὸ πρῶτον σπόριον, [21] ὅτι αὐτῆς ἐκ τῆς γῆς ἐφύλλευε καρπὸς εἰς τροφὴν καὶ σπόρον, καὶ ὕστερον τὰ Ἀρκάδια, τιμῆς χάριν. [22] ἐκλήθη δὲ καὶ Παιράσια, καὶ Λυκαονία. οἱ δὲ, καὶ Γιγαντίδα φασὶ, [24] καὶ Ἀζανίαν, [25] καὶ Πανίαν. Ἵππυς δὲ ὁ Ῥηγῖνος λέγει πρῶτος καλέσαι [26] προσελήνους τοὺς Ἀρκάδας. καὶ τὸ ἄστρον λέγεσθαι [27] ἐν τῷ ὑραιῷ τότε ἄρκτῳ πληθῆναι, ἢ ἅμαξαν ἐλέγετο. [28] Ἱστορεῖ δέ φησιν, ὅτι Θεμισὼ δὲ Διὸς ὁ Ἀρκὰς ἐγένετο· Διὸς δὲ τοῦ φ μητρὸς C D

ARCAS [18] Arcadis, unde Arcadius & Arcadia, quemadmodum Temmix Temmicis Temmicia. Olim vero appellabatur Pelaſgia, auctore Nicolao libro v. Apollodorus libro XVI in Deorum originibus perhibet de Cerere: Homines Cereri Arcadia ſacrificaturos, poſt primam frumenti ſationem ſacrificium illud decoviſſe, quia ex ipſa terra fructus & ad alimentum, & ad ſationem prodiret: & hinc eſt quod ſua illi hæc honoris gratia Arcadia dicantur. Hæc regio etiam Parrhaſia & Lycaonia appellata fuit: quidam vero eam Gigantidem, & Aniam & Paniam nominant. Hippus Rheginus primus omnium dicitur Arcadas Proſelenos, id eſt, ante lunam natos, nuncupaſſe: Feturque eodem tempore aſtrum in cœlo, cui Plauſtrum nomen erat, Urſam vocitatum eſſe. Verum Iſter tradidit, Arcadem Themiſo & Jovis filium fuiſſe, cujus mater in ſuam matrem

Ὑπερβορέων Ἀπόλλωνος ἐν Θρᾴκῃ, ὡς εἴρηται, καὶ τῶν σπλάγχνων ἐν Κυπρίοις Θρᾴκες. Vide quoque Euſtath. ad Iliad. B.

[18] Ἀρκὰς Ἀρκάδος, ἀφ' οὗ Ἀρκάδιος.] Nomina heroum & gentilia aliquando eſſe eadem, jam aliquoties inculcavit Stephanus: Ἀρκὰς igitur eſſe poteſt nomen gentis & herois. Eruditiſſimus Spanhemius in regis Galliarum gaza luſtravit nummum, qui in parte averſa exhibebat equum cum literis ΤΟΙΣ ΑΡΚΑΣΙ. Et Goltzius divulgavit nummum in quo excuſum eſt ΑΡΚΑΔΙΩΝ.

[19] Ἐκαλεῖτο δὲ Πελασγία.] Ita legunt libri MSS & editi: verum reſcribendum videtur: ἐκαλεῖτο δὲ Πελασγία. Idem perhibet Stephanus in Παῖλαι ex libro primo Chronicorum Clarii. Χωρεῖ δὲ καὶ ἡ Πελασγὶς, ὡς πρώην χρεκαίδεκα ὄντα. Πελασγοὶ Ἀλκυόνῃ, τῇ Ἐνιπέως, τῇ Ἀργείᾳ, μεθ' οὗς ἐκλήθησαν Ἀργεῖοι, εἶτα τοῦ μὲν ἐκείνου ἔθνους ἐξέλιπον Πελασγίαν, ὑπερβορέων δὲ Ἀργείων κληθέντων, ἐπεκλήθησαν ἐν εὐφημίσμῳ.

[20] Μὴ τὸ πρῶτον σπόριον.] Sic habent vulgati codices: Salmaſius ex Palatinis legebat in margine ſui libri: μὴ τὸ πρῶτον πόριον, quæ lectio nihil ad rem facit: Forteſſis corrigendum eſt: μὴ τὸ πρῶτον πυρὸν σπόριον. Primis enim temporibus poſtea fingunt homines glandes manducaſſe, quæ ad ſationem non conducebant: ſed poſtea Triptolemus beneficio Cereris τὸν πυρὸν, id eſt, frumenta invenit, quæ & alimento & ſationi inſerviebant. Vide Pauſaniam lib. VIII.

[21] Ὅτι αὐτῆς ἐκ τῆς γῆς ἐφύλλευε καρπὸς εἰς τροφὴν καὶ σπόρον.] Hæc verba in omnibus editionibus non inveniuntur, in quibus egregius hic locus mutilus & fœdiſſime truncatus hunc in modum circumfertur: Ὅτι Ἀρκαδία τῇ Δήμητρι μέλλοντες θύειν ἄνθρωποι, πρῶτον γὰρ τὴν θυσίαν συνεστήσαντο μὴ τὸ πρῶτον σπόριον. καὶ ὕστερον τὰ Ἀρκάδια πρὸς χάριν. Stephanum itaque iſtis verbis auximus, quæ Salmaſius in libris Palatinis & nos in Voſſiano reperimus.

[22] Ἐκλήθη δὲ καὶ Παιράσια, καὶ Λυκαονία, οἱ δὲ καὶ Γιγαντίδα φασί.] Hæ Arcadiæ appellationes etiam leguntur apud Euſtathium in Dionyſii Periegeſin pag. 59. Τίνες δὲ ἐν λόγῳ Ἀρκάδων ἀνέμιμνον ὁ Ἀρκὰς, ἐξ οὗ Διὸς ὁ Θεμισώς. καὶ ἐπὶ ὁ Παλαιστὴς ποτὲ ἐκλήθη, καὶ Παῖλαι, καὶ Λυκαονία, καὶ Ἀζανία. ἐπὶ δὲ Πρασιάλλων λέγουσι τὴν Ἀρκαδίαν, ἀφ' οὗ τοῦτο ἐξ ἀρχαιότητος, ὁ Λυκάων ἔσχεν. Tradit Plinius lib. IV cap. VI antiquum Arcadiæ nomen *Drymedis* fuiſſe, ita enim ille: *Mediterranea ejus Arcadia maxime tenet, nullique mari remota: antiqui Drymedis, mox Pelaſgi appellati.*

[24] Καὶ Ἀζανίαν.] Male Xylander edi curavit, καὶ Ἀζάνιον. Stephanus Ἀζανία μέρος τῆς Ἀρκαδίας. Ita iterum Ἀζανεῖς.

[25] Καὶ Πανίαν.] Heſychius toram Peloponneſum ita appellatam perhibet: Πανία, ἡ Πελοπόννησος. Sic in honorem Panis Arcadiæ Dei dicta videtur. *Pan Deus Arcadiæ.*

[26] Προσελήνους τοὺς Ἀρκάδας.] Euſtathius in commentariis ad Homerum & ad Dionyſium de ſitu orbis perlibet, Arcadas Proſelenos appellatos eſſe, ὡς πρὸ τοῦ μηνὸς ἢ ἐνιαυτοῦ γενομένους. Verum longe aliam rationem adfert Cenſorinus de Die Natali cap. XIX: *Item in Arcadia Arcades memorem annum primo habuiſſe dicuntur, & ob id Proſelenos appellati: non ut quidam putant, quod ante fuerint, quam Luna aſtrum cœlo eſſet: ſed quod prius lunarem annum, quam is in Græcia ad Iunæ curſum conſtituerit.* Apollonii Rhodii Scholiaſtes ad librum IV varias veterum de hac appellatione opiniones enumerat, quem legiſſe hac re non pœnitebit.

[27] Ἐν τῷ ὑραιῷ.] Ita reſcribere & edere placuit, fidentibus MSS, primis editionibus & ratione ipſa: corrupte in Xylandriana legitur: καὶ τὸ ἄστρον λέγεσθαι ἐν τῷ ἀρκτῷ κληθῆναι, ἢ ἅμαξαν ἐλέγετο.

[28] Ἱστορεῖ δέ φησιν, ὅτι Θεμισὼ δὲ Διὸς ὁ Ἀρκὰς ἐγένετο.] In Xylandriana editione vocula ὅτι abeſt, quam ut pleriſque fariam ex aliis editionibus revocavimus. Sed alius hic locus latet vulcus, quod non tantum vulgatos libros, ſed & manu exaratos occupat: nam Arcas non fuit Jovis Themiſo filius, ſed ex Callillo. Themiſo fingitur Hyperi filia, ex qua Athamas Æoli filius Sphindum & Orchomenum habuit. Eundem errorem errarit Euſtathius in comment. ad Iliad. B. ubi videtur Stephani verba ſcripſiſſe: Τὸν δὲ φασι δ' τὸν ἀστρον ἀπὸ τῆς ἄρκτου, ἅμαξαν ἐλέγετο. Διὸς τὸ δὲ ἐκ τῆς θυγατρὸς Ἀρκάδος, τὸν ἐν Διὸς δὲ Θεμισὼ, ἐκ τῆς Ἀρκαδικῆς ποιήσεως, Διὸς τοῦ λόγου ἐκ τοῦ ἐκ τοῦ Ἡ ὅτι φασὶ ὁ Θεμισὼ ἐγένετο. Alii mythologi ita res referunt: ad Lycaonem Pelaſgi filium Jovem hoſpitium venille, & filiam ejus Callillo compreſſiſſe, ex qua natus eſt Arcas, qui ex ſuo nomine terræ nomen fecit. Hanc Urſa dicitur facta eſſe, ob iram Junonis, quæ

ικῆς δοπθηρέωσιν, [39] ἄρκλῳ γὰρ ἡ Ἥρα A mutata (à Junone enim Urſa dicebatur) propterea iſtam appellationem ſortita eſt. Hinc Patronymicum, Arcaſidæ: oportebat eſſe Arcadides, ſed ut mala pronunciatio vitaretur, hoc modo factum eſt. Femininum eſt Arcaſis. Reperitur quoque Arcadia, urbs maritima. Dicitur etiam Arcadicus, & Arcadica & Arcadicum, atque præter rationem Arcadiſſa. Hinc adverbium de loco, quod ex Arcadia denotat. Incolæ etiam Arcadiondas appellabant, redundante litera D. Eſt item Arcadia, B C Ægypti oppidum.

ἐπὶ τῇ μαστῷ ἐγένετο. τὸ παιτρωνυμικὸν, Ἀρκεσίδαι. ἔδει μὲν οὖν Ἀρκαδίδης, ἀλλὰ διὰ τὸ κακόφωνον οὕτως ἐτύθη. τὸ θηλυκὸν, Ἀρκασίς. Ἔστι δὲ Ἀρκαδία καὶ θαλαττία πόλις. λέγεται δὲ Ἀρκάδικος, καὶ Ἀρκαδικὴ, καὶ Ἀρκάδιον, καὶ Ἀρκαδικόν. καὶ τὸ Ἀρκάδιοσε, περισσῶς. ἐκ τόπου, Ἀρκαδιθεν. ἐκάλουν δὲ αὐτὸς καὶ Ἀρκαδιόνδας, τοῦ δ πλεονάσαντος. ἔστι δὲ καὶ Ἀρκαδία Αἰγύπτου πόλις.

ΑΡΚΕΣΙΝΗ, μία τῶν τριῶν πόλεων τῆς Ἀμοργοῦ τῆς νήσου. [40] ἦσαν γὰρ Μελανία, Μίνωα, Ἀρκεσίνη. Πολύβιος δὲ ἢ ἀρσενικῶς τὸν Ἀρκεσίνεα φησί. τὸ ἐθνικὸν Ἀρκεσινεύς. Ἀνδροτίων ἕκτῃ Ἀτθίδος. Ἀμοργίοις, Μινῴταις, Ἀρκεσινεῦσιν.

ΑΡΚΗ [41], πόλις Φοινίκης, ἡ νῦν Ἄρκας καλουμένη. [42] Γίωσηπος δὲ ἐν πέμπτῳ τῆς Ἰουδαϊκῆς Ἀρχαιολογίας. [43] τὸ ἐθνικὸν, Ἀρκαῖος.

ΑΡΚΙΡΟΕΣΣΑ, πόλις ἐν Πόντῳ, Ἡρακλείας ὑποπόλις. Δομίτιος δὲ Καλλίστρατος [44] ἐν πέμπτῃ φησὶ Ἡρακλείας. τὸ ἐθνικὸν Ἀρκιροεσσαῖος, [47] ὡς Πιτυοσσαῖος.

ΑΡΚΟ-

ARCESINE, una eſt ex tribus civitatibus, in inſula Amorgo ſitæ: Erant ibi Melania, Minoa, Arceſine. Verum Polybius hunc Arceſinam genere maſculino dixit. Gentile, Arceſinenſis. Androtio in ſexto de regione Attica inquit: Amorgiis, Minoitis, Arceſinenſibus.

ARCE, urbs Phœniciæ, quæ nunc Arcæ vocatur. Hujus meminit Joſephus Antiquitatum Judaïcarum lib. quinto. Gentile, E Arcæus.

ARCIROESSA, urbs in Ponto, Heracleæ ſubdita, uti refert Domitius Calliſtratus lib. IV, de Heraclea. Gentile, Arciroeſſæus, ſicut Pityuſſæus.

Arco-

jove concubuit. Pauſanias in Arcadicis hæc de illa perhibet: Ἐπεὶ δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ τοῦ λόγου, Λυκάονος ἐξῆσαν Καλλιστὼ τοῦτον τὴν Καλλιστὼ (λέγω δὲ καὶ τοῦτο ὅτι Ἕλλησιν ὑποβολιμαῖος ἐγένετο Ζεύς). Ἡσίοδος δὲ ὡς Φόρκυνος, ἀπολιπεῖν λέγει τὴν Καλλιστώ. Et apud Apollodorum de illa legimus: Ἐπεὶ δὲ ἡ λέχεσις, ὡς Ἄρτεμις αὐτὴν ἐφόνευσεν, ὅτι τὸν παρθένον οὐκ ἐφύλαξεν. Ἀπολλόδωρος δὲ Καλλιστὼ, Διὸς ἐν ἄρκτου εἰκόνι, ὑπὸ Ἀρκάδος δόλου ἀναιρεθῆναι Μαίᾳ, ἀφικομένης Ἀρκάδι, τὸν δὲ Καλλιστοῦς καθαπτόμενος, ἐκβάλλει Ἄρκτον. Male ab Hygino Fab. CLXXVI & CLXXVII Lycaonis filia CALYSTO appellatur. Itaque cenſeo hunc errorem non Stephano, ſed potius librariorum imperitiæ imputari debere, & Euſtathium depravato Stephani codice uſum fuiſſe, quod non ſemel nobis manifeſte liquit: apud illos fortaſſis non Καλλιστὼ, verum Μεγιστὼ (quod magis ad Θυεστὼ reſpondet) erit reponendum: veteres enim, qui de hac fabula poſteris aliquid tradidere, inter ſe diſputarunt, an *Calliſto*, an vero *Megiſto* Lycaonis filia appellatur: imo inter illos etiam exſtitere, qui exiſtimant hanc Cetei filiam, & Lycaonis neptem fuiſſe. Hyginus libro Poeticon Aſtron. *Aratres autem Tegeates hiſtoriarum ſcriptores, non Calliſto, ſed Megiſto dicit appellatam: & non Lycaonis, ſed Cetei filiam, Lycaonis neptem.* De diverſis hiſce rerum opinionibus etiam legi poteſt Apollod. lib. jam citato, ubi Pherecydem idem ſentientem inveniet lector.

[39] Ἄρκλῳ γὰρ ἡ Ἥρα αὐτὴν ἐκαλεῖτο.] Sic exhibent codices MSS & vulgati omnes, verum non placet mihi hæc lectio, neque pro genuina eſt habenda: ſine dubio integer locus hunc in modum eſt legendus: Γίγνεται δὲ φασι, ὅτι Ἥρᾳ ἐς Δίας ὁ Ἀρκὰς ἐτύθησαν, Διὸς δὲ τοῦ ἐν μυκῆσι Δικταίου, ἄρκλῳ γὰρ ἡ Ἥρα αὐτὴν ἐκαλεῖτο διὰ τοῦτο, τοιοῦτος τυγχάνει ὁ ἀφηγητής. Locum confer cum verbis Euſtathii ſupra citatis, & de emendatione noſtra non dubitabis.

[40] Τὸ παιτρωνυμικὸν, Ἀρκεσίδαι.] Optime monet magnus Salmaſius in margine, ſui libri hoc loco legendum eſſe: τὸ παιτρωνυμικὸν, Ἀρκεσίδης. Callimachus Hymno in Dianam:

Ἥτοι ἐγὼ ἐν σοφοῖς πολυΐδρεϊ Ἀπελλικίωνι,
Κύδιλλ' ἑπόμενος σοφίζομαι Ἀρκεσίδαις.

[41] Ἔστι δὲ καὶ Ἀρκαδία Λιγύπτου πόλις.] Recte Xylander hæc verba ſequentibus ſeparans, in integrum reſtituit: nulla enim diſtinctione facta, in editione Veneta & Florentina hic locus ſequenti tmemati annectitur hoc modo: Ἔστι δὲ καὶ Ἀρκαδία Αἰγύπτου πόλις, μέλα δὲ τριῶν πόλεων, τῶν ἐν Ἀμοργῷ τῇ νήσῳ.

[42] Ἦσαν γὰρ Μελανία.] In inſula Amorgo tria reperiri oppida, etiam alibi docet Stephanus. Tunc temporis ad illum locum diximus, manifeſte fatis conſtare, ibi Arceſinam & Minoam exſtitiſſe, & de tertiæ urbis appellatione dubium ipſius Stephani opinionem circumferri. In vocabulo Ἀμοργὸς eam *Ægialen*, & hoc loco *Melaniam* nuncupavit.

[43] Ἄρκη πόλις Φοινίκης, ἡ νῦν Ἄρκας καλουμένη.] Georgius Monachus, uti notavit Iſaacus Caſaubonus, urbis nomen numero multitudinis protulit, ſcribens ibi Alexandrum Severum natum eſſe: Ἔστι Ἄρκαις τῇ Φοινίκης πλησίον. Refert Aurelius Victor de Cæſaribus cap. XXIV quoque *Cæſaream* appellatam fuiſſe: *Statimque Aurelio Alexandro Syriæ urbe orto, cui duplex, Cæſarea & Arcba nomen eſt, militibus quoque annirentibus Augeſti potentia delata.* Ita fortaſſis hic locus eſt ſupplendus, à quo in vulgatis ἡ πόλις abeſt, quod neceſſario hic requiritur.

[44] Γίωσηπος ἐν πέμπτῳ.] Joſephi verba leguntur cap. I. Ἄρκη δὲ πόλις ὑπέρκειται μεσοῦσα ἐν τῷ μεταξὺ, ἣ ὁ Ἀλέξανδρος. Fuit & alia Ἄρκη quæ Petra dicebatur, uti idem Joſephus libro IV cap. IV Antiq. Jud. auctor eſt.

[47] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρκαῖος.] Hæc forma magis Græcorum analogiæ reſpondet, quam eorum qui Paleſtinam & alios tractus orientales incolunt, ſolent enim illi gentilia in *ites* terminare. Latini hinc deducunt ARCENUS. Ælius Lampridius in Alexandro Severo cap. I. *Aurelius Alexander, urbe ARCENA genitus.* Et apud eundem cap. V: *Alexandri nomen accepit, quod in templo, dicato apud ARCENAM urbem Alexandro Magno, natus eſſet.* Errarunt igitur viri docti, exiſtimantes τὸ *Arcena* nomen urbis eſſe, cum revera nihil aliud ſit quam forma nominis gentilis orientalibus uſitata. Similis error à nobis deteguntur pag. 153 ad vocem Ἄρκη.

[46] Ἐν πέμπτῃ φησὶ Ἡρακλείας.] Codex Voſſianus: Ἐν ᾧ φησὶ Ἡρακλείας.

[47] Ὡς, Πιτυοσσαῖος.] In vocabulo Πιτύουσσα hujuſmodi gentilis

Α'ΡΚΟ'ΝΗΣΟΣ [48], νῆσος Καρίας. Α
Α'πολλόδωρος ἐβδόμῃ Καρικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Α'ρκονήσιος.

Α'ΡΚΤΑ'ΝΕΣ, ὡς Α'νιᾶνες, ἔθνος Η'πειρωτικόν. Ῥιανὸς ἐν τετάρτῃ Θεσσαλικῶν. Β

Α'ΡΚΤΩΝ νῆσος· [49] ἄτοπος ἡ Κυζικηνὸς ἐπαλείφη· καὶ πτῶσιν, εἰρήσεται ἐν τῷ περὶ αὐτῆς. [50] λέγεται καὶ συνθέτως, Α'ρκτόνησος.

Α'ΡΜΑ [51], πόλις Βοιωτίας τῆς Ταναγρικῆς· [52] Παυσανίας ἐννάτῳ. ἁλίσκεται δὲ τὸ Α'μφιαράου ἅρμα. [53] ἐντεῦθεν γὰρ καταφυγεῖν φασὶ μὴ ἐς ἅρμα, [54] ἢ οὐκ ἐπιδοῦναι τοῖς διώκουσιν ὑπὸ τῶν καταλιπόντων. [55] ἔστι δὲ τῆς Α'τθικῆς Α'ρμα, περὶ τὴν φυλὴν καλουμένην. ὑπάρχει δὲ κῶμος δῆμος ἔχων φρούριον ὀχυρὸν, ἐμπορον τῇ Ταναγρικῇ. [56] καλεῖται δὲ λευκὰ Α'μφιαράου. [57] τὸ ἐθνικὸν, Α'ρματεύς. [58] ἔστι δὲ Α'ρμα καὶ πόλις παλαιὰ Ἰνδικὴ. ἐθνικὸν, τὸ αὐτό. ἡ Δημὼ τὸ τῆς χώρας ἔθνος, Α'ρματίνους, ἢ Α'ρματίτης. [59] ἔστι δὲ πολίτης Α'ρματίτης, ὡς ἀπὸ Ε'ρμα Ε'ρματίτης.

Α'ΡΜΕ-

ARCONESUS, insula Cariæ, teste Apollodoro rerum Caricar. lib. VII. Gentile, Arconesius.

ARCTANES, uti Anianes, gens Epirotica, de qua Rhianus lib. quarto rerum Thessalicar. mentionem facit.

ARCTON insula, ita olim Cyzicæ appellabatur. Unde autem nomen habeat, dicetur, ubi de illa agitur. Composite etiam Arctonesus vocatur.

HARMA, urbs Bœotiæ agri Tanagrici, apud Pausaniam lib. IX: quæ ab ἅρματος, id est, à curru Amphiarai nomen accepit: ajunt enim ipsum curru eo confugisse, & ab inde non fuisse traditum persecutoribus. Est quoque Harma Atticæ circa pagum Phylen appellatam. Habet autem hic vicus castellum munitum, quod Tanagricæ finitimum est. Appellatur etiam Amphiarai Balnea. Gentile, Harmatensis. Reperiuntur item Harmi numero plurali, urbs Indica, eodem gaudens gentili: vel propter regionis consuetudinem Harmatenus, sive Harmatita dicitur. Civis quoque Harmatita vocatur, quemadmodum ab Herma Hermatita deducitur.

ARME-

gentile non occurrit. Πειναῖος, τοῦ Δημόφωρος, ἀφ' Πειναίου καλοῦ Α'λκμᾶνος. τὸ ἐθνικὸν, Πειναῖος. Reperitur tamen apud nostrum in voce Πίνιστα, πόλις Ἀρκαδίας. τὸ ἐθνικὸν, Πινιστεύς, ὡς Σκηπτιστεύς, Πανομιστεύς.

48 Α'ρκόνησος, νῆσος Καρίας.] Hujus insulæ situm satis accurate Stephanus ob oculos ponit in voce Α'σσός, ubi quoque tradit hoc nomine insignitam esse: Ε'στι δὲ νῆσος πλησίον Λεσβίου ἡ Τεν, καθάπερ ὡς ἔνιοι, ἀπὸς μόνον Α'σσός. ἀπὸς δέ τινες Α'σσός ὀνομαζόμενος. Strabo lib. XIII. Κεῖται δὲ Λεσβίου μικρὸν ἐκτὸς εἴκοσι σταδίων. μεταξὺ δὲ νῆσος Α'σσός. ἣν δέ Α'ρκόνησον καλοῦσι. Sed cave credas Apollodorum rerum Caricarum scriptorem fuisse. Constat enim hoc in loco librariorum mendam latere, Α'πολλόδωρος pro Α'πολλώνιος accipientium, qui res Caricas contignavit, quod apud Stephanum ipsum & alios liquet. Quid multis opus est? Codex Vossianus exhibet: Α'πολλώνιος ἐν ζ Καρικῶν.

49 Οὗτος ὁ Κυζικηνὸς ἐπαλείφη.] Tantum hic apponam Stephani verba: Κυζικηνὸς, πόλις ἡ Προποντιδος, κατ' ἀρχὰς ἀπὸ χερρονήσου· ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Α'ρκτὸς νῆσος. Unde hoc nomen habeat, neque hic, neque aliis in locis docetur, quod manifestum compendii signum est.

50 Λέγεται δὲ συνθέτως, Α'ρκτόνησος.] Plurima hujus compositionis exempla in Stephano leguntur: sic, Ε'κατόμνησος, Πρασιήσσος, Α'χαιήσσος &c.

51 Α'ρμα, πόλις Βοιωτίας τῆς Ταναγρικῆς.] Satis accurate hujus oppidi situm describit Strabo lib. IX: ex quo Stephanum omnia hausisse existimo, uti mox demonstrabitur.

52 Παυσανίας ἐννάτῳ.] Sine dubio innuuntur hæc verba: Ἐξῆς δὲ πλέουσιν ἐρήμην ἐστὶν Α'ρμα καὶ Μυκαλησσὸς· πρὸς τῇ μὲν τὸ ἐπίνειον ὑπέρκειται Δηλησίου, ἃς δὲ Ταναγραῖοί φασιν, ἐνταῦθα Α'μφιάραον ἐς ἅρμα καταφυγεῖν, καὶ ἐπ' ἴσης λέγουσι καὶ Θηβαῖοι.

53 Ἐντεῦθεν γὰρ καταφυγεῖν &c.] Ubi hoc acciderit, de quo urbi nomen est inditum, non consentiunt inter se veteres: alia Tanagræorum, alia Thebanorum opinio fuit, uti ex loco Pausaniæ jam citato, quodammodo liquet. Optime censet Salmasius ante hæc verba aliquid excidisse, & locum ita debere concipi: ἐκαλεῖτο δὲ Α'μφιάραος, ἐπεὶ Α'μφιάραον ἐκεῖσε ἐπιφανῆναι φυγόντα &c. Ex Mythologis enim evidentissimum est, Amphiarum cum auriga hiatu terræ absorptum, & postea nunquam in terris spectum fuisse: Adrastum vero fuga evasisse.

54 Καὶ οὐκ ἐκδοῦναι τοῖς διώκουσιν.] Neque Strabo, neque Pausanias ita hanc historiam tradidere. Eustathio Stephano respondet, qui fortassis ejus locum transcripsit, ita enim ille ad Iliad. B. pag. 266. Α'μφιάρεω δὲ κύριος τις τῶν ἐκ Μυκαλησσοῦ. ἐλθὼν δ' ἐκεῖσε ἔχων φρούριον ἐχυρὸν, ἐπὶ τῆς φυλῆς Ταναγρικῆς· ἐν ὑπολίνῃ Α'ρματιδι. ἐκλείπει δὲ ἐνταῦθα, ἃ δὴ ἐστὶ κατάληψις τοῦ ἅρματος Α'μφιαράου. ἐλθόντες γοῦν Α'μφιαρεῖς, καὶ ἀφανισθέντος ἐκεῖ, ἐκ μὴ ἐκδόσεως αὐτοῦ διώκαντες. Plane cum Stephano convenit, præterquam quod etiam de Adrasto mentionem faciat, de quo ex Strabonem lib. IX.

55 Ἔστι δὲ τῆς Α'τθικῆς Α'ρμα.] Eodem prorsus modo confinxit Strabo lib. IX inter Harma Bœotiæ, & Harma Atticæ, hæc sunt ejus verba: Ὧν τὰ μὲν ἄνωθεν ἐν τῇ Α'ρμα, τῇ Ταναγρικῇ, κώμη ἐρήμη, ἔχει Μυκαλησσὸν, ἀπὸ Α'μφιάρεω ἐκεῖσε ἀναδραμόντος τραπέντα, ἵνα μὴ ἐκδῷ ἑαυτὸν Α'δράστου, ἢ ἐν περὶ Φυλὴν λόφῳ τῆς Α'τθικῆς, ἐμφανὲς Ταναγραίοις.

56 Καλεῖται δὲ λευκὰ Α'μφιαράου.] Vide verbum Ἐφορίωνος in voce Ὦρωπός, ex quo simus cognosci posse. Nemo antiquorum Atticum aut Bœoticum Harma Ἁρμὰ λευκὰ appellarit: Unus Eustathius ille nempe tum vult, sed locum ex Stephano, uti jam dictum, transcripsit. Pausanias tradit juxta templum *Amphiarai* *fontem* fuisse, qui similiter *Amphiarai* cognominabatur. Salmasius περὶ Α'μφιαρείου, & Α'μφιάρεω λουτρὰ hos fuisse existimat. Ergo vix summus oppidum Harma, & templum & fontem eodem loco statuit, quod minime videntur verisimile, uti quodammodo probavit Cl. Vossius, quem contra Salmasium disputantem lege in notis ad Pomp. Melam.

57 Τὸ ἐθνικὸν, Α'ρματεύς.] Golsius exhibet nummum cum inscriptione ΑΡΜΑΤΕΩΝ. De hoc genere ne non est ambigendum.

58 Ἔστι δὲ Α'ρμα καὶ πόλις παλαιὰ Ἰνδική.] Incerta fortassis oppidum Barchumanorum, quod Dionysius cujus libro XVII. Α'ρμανίλιον appellavit.

59 Ἔστι δὲ πολίτης Α'ρματίτης, ὡς ἀπὸ Ε'ρμα Ε'ρματίτης.] Codex Vossianus: Ἔστι δὲ πόλις Α'ρματίτης, ὡς ἀπὸ Ε'ρμα

Α'ΡΜΕ'ΝΗ [a], κώμη Παφλαγονίας· Μένιππος ἐν Περίπλῳ. [b] ὁδὸς δ' Ξενοφῶντι ἐς Ἀναβασ. Ἀρμένη δὲ ἡ. τὸ ἐθνικὸν Ἀρμένης Ἀρμενικός, ὡς ἀπὸ Κασμένης Κασμενάτης. [c] τὸς δ' Ἀρμένης Ἀρμένιος, ὡς Παλλήνιος.

Α'ΡΜΕΝΙ'Α, χώρα πλησίον τῆς Περσῶν, [d] ἀπὸ Ἀρμένου Ῥοδίου, ὡς Ἀντίπατρος ἐν πρώτῳ περὶ Ῥόδου. οἱ ἐπιχώριοι Ἀρμένιοι, ὡς Εὔδοξος πρώτῃ γῆς περιόδου. [e] Ἀρμένιοι ἡ μὲν γλῶσσα ἐκ Φρυγίας, καὶ τῇ φωνῇ πολλὰ ὁμοίζουσι. παρέχουσι δὲ λίθον πρὸς γλύφειν, καὶ [f] τρυπῶσιν τὰς σφενδόνας. καὶ Ἀρμενία τὸ θηλυκόν, ὡς Ξενοφῶντι. ἔστι δὲ Ἀρμένιον ὄρος, ὡς πρὸς Δράκοντι ὁ Τιγανης, ὡς Διονύσιος,

---- [g] θοὸν ἀπειρέσιον δ' ἄχνην.
Ἀρξάμενον πετρώδεος ἀπ' ὄρεος Ἀρμενίοιο.

Α'ΡΝΑ, πόλις Λυκίας· οὕτω γὰρ ὁ Ξάνθος ἐκάλεσε, ἀπὸ Ἄρνης τοῦ πολεμήσαντος πρώτου. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρναῖος, καὶ Ἀρνεύς.

Α'ΡΝΕΑΙ', πόλις Λυκίας μικρὰ, ὡς Καπίτων Ἰσαυρικῶν τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρνεάτης. ἔστι δὲ καὶ ὡς Ὀρνεαί. Ὅμηρος,

[h] Ὀρνειάς τ' ἐνέμοντο. ----

A ARMĔNE, pagus Paphlagoniæ, cujus Menippus in Periplo meminit. Apud Xenophontem de Expeditione Cyri per * Ἀρμένη scribitur. Armenes gentile est Armenæus, uti à Casmene fit Casmenæus: verum ab Ἄρμενες fit Armenius, quemadmodum Pallenius.

B

ARMENĬA, regio Persis vicina, quæ ab Armeno Rhodio nomen habet, uti Antipater libro tertio de Rhodo auctor est. Incolæ appellantur Armenii, teste Eudoxo libro primo de circuitu terræ. Armenii genus suum ex C Phrygia deducunt, atque in multis Phrygum linguam imitantur: lapidem mittunt quo gemmæ scalpuntur ac perforantur. Et apud Xenophontem feminino genere gentile Armenia invenitur. Est item mons Armenius circa Hyrcaniæ initium, de quo Dionysius: D

----- *Rapidam eructat spumam:*
Incipiens primum à monte Armenio.

ARNA, urbs Lyciæ, ita enim Xanthus appellabatur ab Arno, qui primigenio bellum intulit. Gentile, Arnæus & Armensis. E

ARNEÆ, parvum Lyciæ oppidum, cujus meminit Capito rerum Isauricarum libro tertio. Gentile, Arneates. Est autem ut Orneæ, de quibus Homerus: F

Et Orneas habitabant. ----

[a] Ἁρμένη.] Hæc lectio locum nequaquam reddit integrum. Forte rescribendum est: ἡ δὲ πόλις Ἀρμένη, ὡς ὁ Γέγυμ Γεγυμνάσιος. Hanc emendationem non abludam esse apparet ex illa voce, ubi Stephanus ita inquit: Γέγυμ, πόλις ἐν Ἀσίᾳ. ἀφ' οὗ κλίνεται Γέγυμα, τὸ ἐθνικὸν, Γεγυμνάσιος.

[b] Ἀρμένη κώμη Παφλαγονίας.] Strabo lib. XIII. Μεταξὺ δὲ Ἀμισηνοῦ, Κλεωνῶν, καὶ Ἀλιβαίων, καὶ Λάθρης πόλεως πολίχνης, καὶ Ἀρμένης, ἐφ' ἣ παραγίνεσθαι δεῖ

Ὃς τὴν ἄρχην εὐθὺ εἶχεν Ἀρμένη ἐπέβαινεν.

[c] Περὶ δὲ Σινωπέων ἐν Ἀναβάσει.] Locus, quem respicit noster, legitur circa initium libri VI his verbis: Τὴν δ' ἐπιβολὴν ταύτην εἰς Ἀρμένην ἐποιοῦντο Σινωπεῖς.

[d] Τῆς δ' Ἀρμενίας Ἀρμένιος, ὡς Παλλήνιος.] Ita exhibent vulgati omnes: sed codex Vossianus hoc loco auctior est, ibi enim legitur: τῆς δὲ Ἀρμενίας Ἀρμένιος, ὡς Μισθὸς, Ἐπιθέτου.

[e] Ἀπὸ Ἀρμένου Ῥοδίου.] Eustathius in commentariis ad Dionysii Periegesin, hunc Ἀντιπάτρου locum citans, post Ῥοδίου addit τοῦ Ἐφεσίου. quod hic fortasse excidit, ita enim ille: Ὁ δὲ αὐτὸς ἱστορεῖ καὶ περὶ τοῦ ἐν Ἀρμενίᾳ ὄρους λέγων, ὅτι ἐν τῷ Τίγρητι φασὶ διάπλουν εἶναι τὸ Ἀρμένιον, μακρὸν ὄντα· ἐν δὲ τῇ Ἀρμενίᾳ, τὸ ὄνομα κλίνεται, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐθνικοῦ Ἀρμένιος ὄρος, ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀρμένιος Ἀρμένιον ὄρος. Cyrillus Pierius & Medius Lanificus apud Strabonem lib. XI Armeniæ, regioni nomen esse inditum, ab Armeno quodam, qui Armenio Thessaliæ oppido, inter Pheras & Larissam sito, oriundus erat, Jasoni expeditionis in Armeniam comitem se præbens, quum ad aureum vellus navigaret.

[f] Ἀρμένιον δὲ καὶ ὄρος ἐστὶν ἐν Φρυγίᾳ.] Etiam Eustathius, locum citato, Eudoxi verbis utitur, quæ fortasse non ex Eudoxo, sed ex Stephano transcripsit. Εὔδοξος δὲ ἐν γῇ περιόδῳ φησὶ, Ἀρμένιοι τὸ γένος ἐκ Φρυγίας, καὶ τῇ φωνῇ πολλὰ ὁμοίζουσι. παρέχουσι δὲ καὶ λίθον πρὸς γλύφειν τὸν τρυπῶντα τὰς σφενδόνας.

[g] Ἐρυσίπτην τὰς σφενδόνας.] Constanter ita legunt libri veteres & vulgati: Salmasius tamen in margine sui libri contendit debere legi, πετρώδεος τὰς σφενδόνας: sed miror, ipsum hanc lectionem, in Plinianis Exercit. non amplecti ubi bis hunc Stephani locum in medium adducit. Retinenda igitur est vulgata lectio, quam etiam secutus est vir summus, uti manifeste ex ejus verbis liquet, sic enim ille, Armenio lapide non solum scalpebantur aliæ gemmæ, signaculis faciendis, sed etiam perforabantur. Stephanus, de Armeniis: *lapidem mittunt quo gemmæ scalpuntur, ac perforabantur.* Quas filo ad monilia inserere & collo, suspendere volebant, eas perforabant. Sic alii adamantes, Plinio teste Cyprio adamante perforabantur. Qui Cyprius, adamas nihil aliud fuit quam Cypriæ cotis genus, quo gemmæ scalpi solebant & perforari. Hoc idem melius efficiebant Armeniæ, quæ Cyprias vicere, ita enim ille, lib. XXXVI cap. VII. *Signâ è marmore polienda, gemmisque etiam scalpendis atque limandis. Naxium diu placuit, ante alia: ita vocantur cotes in Cypro insula genitæ: vicere postea ex Armenia invectæ.* Τρυπᾶν de gemmis Plinius vertit *perforare*: unde & margaritæ τρυπητὸς & τρυπηρόφιον apud Myrepsium. Proprium lapidis nomen neque expressit Eudoxus neque Stephanus: sine dubio ab auctoribus *Smiris* appellabatur, cui hæc vis adscribitur. Hesychius: Σμυρὶς λίθος ἐστὶν, ᾧ πᾶς ὑφὸς ἐν ἐκκλησιαστηρίοις τρυγᾶται. Isidorus de eodem lapide *Smiri* loquens: *Affert & indomitæ lapis, quæ gemmæ terantur.*

[h] Θοὸν ἀπειρέσιον δ' ἄχνην.] Ita omnes editiones & libri veteres hunc Dionysii versiculum exhibent: Hodie in Periegetæ editionibus leviter corruptus hunc in modum circumfertur.

---- θοὸν ἐπειρέσιον δ' ἄχνην

[i] Ὀρνειάς τ' ἐνέμοντο.] Ita hunc Homeri locum ex Bœotia defumptum emendare placuit, suadente MS Vossiano & Homeri editionibus, in quibus integer locus ita concipitur:

Ὀρνειάς τ' εἶχόν τε, Ἀγχεσίην τ' ἰφιάνειραν,
Καὶ Σχοινοῦντ', &c.

Α᾽ΡΝΗ [68], πόλις Βοιωτίας. Ὅμη- ρος,

Οἵ τε πολυστάφυλόν τ᾽ Ἄρνην ἔχον. - - -

καὶ Λυκόφρων.

Ἄρνης παλαιᾶς γῆνα Τεμμίκων τρόμει.

[69] Δευτέρα πόλις Θεσσαλίας, ἄποικος τῆς Βοιωτίας, [70] ὡς ἧς ὁ χρησμός,

Ἄρνη χηρεύσασα μενεῖ Βοιώτιον ἄνδρα.

[71] ἡ Κιέριον καλεῖται. [72] Ἱστορεῖ δέ φασιν Αἰόλα τὸν Ἄρνην. τρίτη, Μεσοποταμίας. [73] τετάρτη, τῆς Ἐρασινίων, πρὸς τῇ Θρᾴκῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρναῖος. τὸ θηλυκὸν, Ἀρναία.

Α᾽ΡΟ᾽ΕΡΝΟΙ [74], ἔθνος μαχιμώτατον τὸ πρὸς τῇ Κελτικῇ Γαλατῶν. Ἀπολλόδωρος τετάρτῃ χρονικῶν, Κελτῶν Ἀροέρνους.

Α᾽ΡΟΗ, πόλις Ἀχαΐας· [75] Παυσανίας ἐδήλωσεν. ἐκλήθη ἀπὸ τῆς ἱερασίας τῆς γῆς. [76] λέγεται δὲ Πάτρας. τὸ ἐθνικὸν, Ἀροεύς, ὡς Ἀρσινοεύς.

Α᾽ΡΠΑ᾽ΓΙΑ [77], ἀδιαφόρως, τόπος πρὸς Κύζικον. ὅθεν ἁρπασθῆναι φασὶ Γανυμήδην. οἱ δὲ οἰκήτορες, Ἁρπαγιανοί.

Α᾽ΡΠΑΛΥ᾽ΚΕΙΑ, πόλις Φρυγίας, κτίσμα Γορδιοτειχιτῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ἁρπαλυκεύς.

Α᾽ΡΠΑΣΑ [78], πόλις Καρίας, ἀπὸ Ἁρ-

ARNE, urbs Bœotiæ, cujus Homerus meminit:

Quique urbis abundantem Arnen habitabant.

Et Lycophron:

Arnæ antiquæ stirps Temmicum primi.

Secunda est urbs Thessaliæ, Bœotiæ colonia de qua in oraculo fit mentio.

Arne vidua virum Bœotium capit.

Hæc Cierium appellatur. Arnem perhibet Æoli filiam esse. Tertia urbs Mesopotamiæ: Quarta in Zeraniorum regione, juxta Thraciam. Gentile Arnæus, fœminium Arnæa.

ARNE, urbs Achaiæ, auctore Pausania libro septimo. Ita à terræ cultu dicta est. Appellatur etiam Patræ. Gentile, Aroënsis, uti Arsinoënsis.

ARNE, urbs Bœotiæ, cujus Homerus meminit:

Quique urbis abundantem Arnen habitabant.

Et Lycophron:

Arnæ antiquæ stirps Temmicum primi.

Secunda est urbs Thessaliæ, Bœotiæ colonia de qua in oraculo fit mentio.

Arne vidua virum Bœotium capit.

Hæc Cierium appellatur. Arnem perhibet Æoli filiam esse. Tertia urbs Mesopotamiæ: Quarta in Zeraniorum regione, juxta Thraciam. Gentile Arnæus, fœminium Arnæa.

AROERNI, gens bellicosissima Gallorum in Celtica. Apollodorus libro quarto Chronicorum: Celtarum Aroernos.

ARŎE, urbs Achaiæ, auctore Pausania libro septimo. Ita à terræ cultu dicta est. Appellatur etiam Patræ. Gentile, Aroënsis, uti Arsinoënsis.

HARPAGĬA, genere neutro locus circa Cyzicum. Inde Ganymedum raptum fuisse perhibent. Incolæ appellantur Harpagiani.

HARPALYCĬA, urbs Phrygiæ, à Gordiotichitis condita. Gentile, Harpalycensis.

HARPASA, urbs Cariæ, quæ abest Ha-

Pessime enim in vulgatis Stephani libris legebatur:

- - - - Ἀρπάσῃ εὐτρόχῳ.

[68] Ἄρνη, πόλις Βοιωτίας.] Ex ipso Stephano urbis situm didicimus: alibi eam Celethræ vicinam facit, & alibi finibus Phocidis, ita enim ille: Κελαιθρία, πόλις Βοιωτίας, Ἄρνης πλησίον, λόφος Κελαιθρία. Et alio loco inquit: Χαιρώνεια, πάλαι πρὸς τοῖς ὁρίοις Φωκέων. Chæronea erat recentior appellatio, uti noster eodem loco fusius docet Pausanias in Bœoticis: Λεβαδείαν δὲ ὑπερβᾶσι Χαιρώνεια· ἐκαλεῖτο δὲ ἡ πόλις ἡ τότε Ἄρνη τὸ ἀρχαῖον. Ἱστορεῖται δὲ οὐκ ἀληθῆ λόγον Ἄολον τὸν Ἀρνέως, δοκεῖ δὲ ποιῆσαι κλεινότερον ἑαυτοῦ τὸ Θεσσαλῶν πόλισμα. In longe alia versatur opinione Lycophronis Scholiastes, perhibens ita dictam esse, ab Arna Neptuni nutrice, propterea quod Saturno Neptunum quærenti negaverit, seque illum habere. Hæc sunt ejus verba ad locum Lycophronis Stephano allegatum: Ἄρνη πόλις Βοιωτίας, διὰ Ἄρνης [ita legendum, non Ἀρνῶς] τῆς Ποσειδῶνος τροφοῦ, ὃν Κρόνος ζητῶν Ποσειδῶνα, ἀπηρνήσατο μὴ ἔχειν αὐτόν, ὅθεν ἡ πόλις ἐκλήθη, ἀφ᾽ἧς φησι Θεσσαλὸς ἐν τῇ Κορινθίων. Vide hæc de re etiam Etymologici Magni auctorem, qui hæc verbotenus ex Scholiis in Lycophronem transcripsisse videtur.

[69] Δευτέρα πόλις Θεσσαλίας.] Distinguit quoque Strabo inter Arnam Bœoticam atque Thessalicam lib. IX. Τὸ δ᾽ Ἀχαϊκὸν ἐπὶ πολὺ κεῖται εὐθύ. φασὶ δὲ τῶν κολπικῶν Ἀρνῶν τινὰς πεσεῖν, ἀναίνεσθαι τὴν Θετταλικήν. Vide etiam Pausaniam loco proxime allegato.

[70] Περὶ ἧς ὁ χρησμός.] Oraculi hujus præterea meminit Eustathius ad Iliada E. ubi quatuor hujus appellationis urbes enumerat: Τέσσαρες δὲ Ἄρναι εἰρήκασι πόλεις παλαιαί, ἐν αἷς ἡ Θετταλικὴ, κτίσμα τῆς Βοιωτίας, περὶ ἧς ἐχρήσθη ὅτι,

Ἄρνη χηρεύσασα πόλις Βοιώτιον ἄνδρα.

[71] Ἡ Κίεριον καλεῖται.] Sic reperitur in vulgatis codicibus: Chartaceus Vossianus vocem unica litera auget: ἡ Κιεριὸν καλεῖται.

[72] Ἱστορεῖται δὲ φασὶν Αἰόλα.] Idem testatur Pausanias in Bœoticis, cujus verba jam supra allegavimus.

[73] Τετάρτη, τῆς Ἐρασινίων, πρὸς τῇ Θρᾴκῃ.] Gens hæc Thraciæ omnibus geographis plane ignota. Non dubito, quin librariorum imperitia huc vitium irrepserit: Fortasse referendum est: πεμπτη, τῆς Ζερηνίων, πρὸς τῇ Θρᾴκῃ. De Zeraniis Thraciæ populis apud nostrum Theopompi Ephori testimonium reperitur. Ζερήνιοι, ἔθνος Θρᾳκικὸν· εἴρηται παρὰ Θεοπόμπῳ πέμπτῳ περὶ Εὐρώπης. καὶ Ζερηνία ἐπὶ τῆς χώρας. Ἐθνικὸν τοῦτο ἔθνος.

[74] Ἀρόερνοι.] Straboni & Ptolemæo dicuntur Ἀρόηρες. Gentem satis bellicosam fuisse Geographus lib. IV testatur: Τοὺς δυνάμενους δὲ ἐπιφέρειν Ἀρόηρας μάχιμα πανοπλίᾳ τὰ πολλὰ πολεμοῦντας πρὸς τοὺς Ῥωμαίους.

[75] Παυσανίας ἐδήλωσεν.] Sine dubio noster hæc Pausaniæ verba innuit: Τρεῖς δὲ ὅσαι τῆς Ἀχαϊκῆς ἀφεστήκασι, τὰ μὲν ἐρήμωσε λαμπρότατα τῆς ἐμῆς γενεᾶς, τῇ ἐκείνων διδαχῇ πόλιν, λίμνην ἀποκλείσασαν ἐπὶ τῇ ἱερασίᾳ τῆς γῆς. Testatur etiam Etymologus Magni auctor, Ἀρόω quasi παρὰ τὸ ἀρόσιμον dictam esse à terræ cultu nomen accepisse: Triptolemus enim Cerealius, jussu Cereris hoc loco primum homines arare & instrumenta serere edocuit, hæc sunt ejus verba. Ἀρόω, κατὰ τὴν Ἀχαΐαν, ὅτι δὲ πόλις ἡ κατοικηθεῖσα Πάτρα. τοῦτο δὲ ἔσχον ἐκ Σιβύλλης ἐξήγησιν τοιαύτην. ἔστι, Ἀρόω τοῦτο τὸ διδάσκω πόλις. Ὅτι Τριπτόλεμος ὁ Κελεὸς, ὃν ἡ Δημήτηρ καλοῦσι διδάσκειν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ γεωργεῖν ἕνεκα, ἐν αὐτῇ σταθεὶς λαγόνι τῇ Ἰταλίᾳ, τὸ συμφυὲς τῆς γῆς ἐκεῖ πρῶτον ἀρόσιμον ἐποίησε, ἀφ᾽ οὗ καὶ ἀρόσιμον λέγεται.

[76] Λέγεται δὲ Πάτρας.] Vide Pausaniam, & Etymologum quorum verba jam produximus.

[77] Ἀρπάγια, διαφόρως, τόπος &c.] Hoc genere usus est Strabo libro XIII, ubi situm loci hic delineat: Ἐν δὲ τῇ μεσογείᾳ τῆς Κυζικηνῆς ἐστὶ Πρόκοννος, ἐν ᾗ λέγεται τόπος, ἐξ οὗ τὸν Γανυμήδην μυθεύουσιν ἁρπασθῆναι.

[78] Ἁρπασα πόλις Καρίας.] Situm hujus oppidi nullus licet apud Ptolemæum & Plinium. Censeo Stephanum hæc de Harpasa collegisse ex libro XV Rer. Civilium Apollonii, ubi Harpasum amnem antea Daphnuntem appellatum describit. Fragmentum hoc reperitur apud Etymologici Magni auctorem: Ἁρπασσὸς ποταμὸς Δικαίας κολπίτης. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν, ὅτι ἁρπαστῆς τοὺς παραπλέοντας ἐποίησε. κεῖται ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Δικαιαρχικῶν.

Ἁρπάσα πόλις. τὸ [79] ἐθνικὸν Ἁρπασεύς, ὡς Μύλασα Μυλασεύς, Πηγασεύς.

ΑΡΠΙΝΑ [80], πόλις Ἠλείας, ἀπὸ Ἁρπίνης τῆς Ἀσωπίδος, [81] ἀφ' ἧς ὁ Ἀρεσίλαος Οἰνόμαος. ὁ πολίτης, Ἁρπινάτης· καὶ Ἁρπινήτης, ὡς πάτρα.

ΑΡΠΥΙΑ, πόλις ἐν Ἰλλυρίᾳ, παρ' Ἐγχελέαις. [82] εἰς ἣν Βάτων ὁ Ἀμφιαράου ἡνίοχος μετὰ τὴν ἀφανισμὸν αὐτοῦ ἀπῴκησε· Πολύβιος. τὸ ἐθνικὸν, Ἁρπυήτης, τροπῇ τοῦ α εἰς η. ἔστι γὰρ Ἁρπιάτης.

ΑΡΡΑ, πόλις Ἰλλυρική. τὸ ἐθνικὸν, Ἄρραῖος. καὶ γὰρ ὁ τύπος συνήθης, ὡς Πελλαῖος, καὶ Βεροαῖος.

ΑΡΡΕΝΤΕΙΑ [83], πόλις Ἰταλίας. ὁ πολίτης Ἀρρεντῖνος, ὡς Πλακεντία Πλακεντῖνος.

ΑΡΡΗΤΙΟΝ, πόλις Τυρρηνίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρρητῖνος.

ΑΡΡΗΧΟΙ, ἔθνος Μαιωτῶν [84] Σκυθικὸν ἐνενηκοστὸν δεύτερον.

ΑΡΣΑ, πόλις Ἰσπανίας, ὡς Χάραξ ἐν δεκάτῃ Χρονικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρσαῖος.

ΑΡΣΑΚΙΑ [85], πόλις Μηδείας ἐπίσημος, ἀνατολικωτέρα Μηδείας. οἱ οἰκήτορες Ἀρσακίδαι, ἀπὸ Ἄρσακος· καὶ Ἀρσακὶς, τὸ θηλυκόν.

ΑΡΣΙΝΟΗ, πόλις Λιβύης, ἀπὸ τῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου [86] ἀδελφῆς, καὶ γυναικός.

Harpaſo nomen accepit. Gentile, Harpaſenſis, uti Mylaſa Mylaſenſis & Pegaſenſis.

ARPĪNA, urbs Elidis, quæ ab Arpina Aſopi filia nomen habet, ex qua Arcus Oenomaus natus eſt. Gentile, Arpinæus. Hinc adverbium loci, ex Arpina denotans.

HARPYIA, urbs Illyriæ juxta Encheleas, ad quam Baro Amphiarai auriga, poſt ipſius interitum, commigravit. Polybius. Gentile, Harpyietes, α in η mutato, eſt enim Harpyiates.

ARRHA, urbs Illyrica, cujus gentile Arrhæus. Hæc enim ſolita eſt forma, uti Pellæus, & Beroæus.

ARRHENTĪA, oppidum Italiæ, cujus oppidanus Arrhentinus dicitur, uti à Placentia Placentinus.

ARRHETĪUM, urbs Tyrrheniæ. Gentile, Arrhetinus.

ARRHĒCHI, gens Mæotica, auctore Strabone libro undecimo.

ARSA, urbs Hiſpaniæ, cujus meminit Charax libro Chronicorum decimo. Gentile, Arſæus.

ARSACĬA, illuſtris Mediæ civitas, verſus orientem Mediæ ſita. Incolæ ab Arſace Arſacidæ dicuntur. Et Arſacis fœmininum eſt.

ARSINŎE, urbs Libyæ, quæ à Ptolemæi Philadelphi ſorore & uxore nomen habet.

[79] Τὸ ἐθνικὸν Ἁρπασεύς, Μύλα Μυλασεύς.] Hic locus vitiôſus eſt inſanabilis, licet ita in codicibus MSS & vulgatis concipiatur: non dubito quin referibendum ſit: τὸ ἐθνικὸν Ἁρπασεύς, ὡς Μύλασα Μυλασεύς. Vide Stephanum in Μύλασα, & de hac emendatione eris certus.

[80] Ἄρπινα, πόλις Ἠλείας, ἀπὸ Ἁρπίνης &c.] Noſter hæc videtur tranſcripſiſſe ex Pauſaniæ Eliacis poſterioribus, ubi refert Oenomaum urbem condidiſſe & de matris nomine appellaſſe, ita enim ille. Ἔστι δὲ καὶ Ἁρπίνης κρήνη πλησίον τοῦ τάφου, καὶ ὑπὲρ πολὺ ἀπὸ τοῦ τάφου, πόλισμα Ἁρπίνης ἐκλιπὲν ἤδη πρὸ ἡμῶν ἐς μνήμην ἐκ βαρβάρου. ἐκαλεῖτο δὲ Οἰνόμαον τοῦτο πάλαι, καὶ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος λέγουσι τῆς μητρὸς λέγουσι Ἁρπίνης. Haec urbs olim dicta fuit Piſa & Olympia, quemadmodum alibi perhibet Stephanus. Ὀλυμπία, ἡ αὐτὴ πρότερον Πίσα λεγομένη, ἔνθα Ὀλύμπιος Ζεὺς πρῶτον λόγῳ ἐστὶν Ἄρπινα, ὡς Κυψέλῃ, ἀπὸ τοῦ Οἰνομάου μητρός.

[81] Ἀφ' ἧς ὁ Ἀρεσίλαος Οἰνόμαος.] Sic libri exhibent vulgati: melius codex Voſſianus: ἀφ' ἧς Ἀρεσίλαος Οἰνόμαος.

[82] Εἰς ἣν Βάτων ὁ Ἀμφιαράου ἡνίοχος &c.] Batonem fuiſſe Amphiarai aurigam, nemo mediocriter in Mythologiis verſatus in dubium vocabit: ſed ipſum poſt Amphiarai ἀφανισμὸν in Illyriam commigraſſe & Harpyiæ habitaſſe, antiquorum teſtimoniis non confirmabitur: nam omnium conſenſu omnes perhibent, Batonem cum Amphiarao eodem terræ hiatu evanuiſſe: Pauſaniam teſtem producam, qui in Corinthiacis ita inquit: Ἡνίοχος δὲ ὁ Βάτων ἦν Ἀμφιαράου τοῦ Οἰκλέους τοῦ Μελαμποδίδου, καὶ ἐς μάχην ἔβη σὺν Ἀδράστῳ ἐπὶ Θήβας. χθονὸς δὲ σχισθείσης κατὰ δὴ θεοῦ τινὰ μοῖραν, ἅρμα καὶ ἡνίοχος Ἀμφιάραος καὶ τὰ ἄρτια τῶν ἵππων ἐνταῦθα ἐκόμισεν ἐκεῖ καὶ τοῦτον ὁ Βάτων. Idem manifeſte liquet ex Apollodoro, ita enim ille lib. III. Ἀμφιάραος δὲ φεύγων ἐπὶ τὸν Ἀσωπὸν ὑπὸ Περικλυμένου κατὰ νώτου βληθεὶς, τὸν μὲν ἐλαύνειν. ὁ δὲ σὺν τῷ ἅρματι εἰς τὴν διώρυχα Βάτων, ὃς ἦν Ἐλατεύς, ἐκφύρη. Non dubito quin Stephanus confundat aurigam Amphiarai cum alio Batone, qui Breucorum, Andizetiorum, Diaſiotum, Peiruſtarum, Mazæiorum, Dæſiatarum, aliorumque minorum & obſcuriorum in Illyria conventuum ſive coloniarum dux fuit, quemadmodum teſtes ſunt Strabo lib. VII & Dio lib. LV.

[83] Ἀρρεντία, πόλις Ἰταλίας.] Fortaſſis Strabonis lib. V, & Ptolemæi lib. III cap. I, Ἀρρήτιον, vel Ἀρρήτιον (utroque enim modo ſcribitur, & *Arretium* Plinii lib. XXXV, cap. XII. cujus mox fit à Stephano mentio: nihil tamen affirmo.

[84] Σκυθικὸν ἐνενηκοστὸν δεύτερον.] Reſpicit noſter hæc Strabonis verba: Τῶν Μαιωτῶν οἱ μὲν ἀστικοὶ οἰκοῦσι τὰ Σινδικὰ, καὶ Δανδάριον, καὶ Τορέτας, καὶ Ἀγρούς, καὶ Ἀρρήχους &c. Mela lib. I cap. XXIX: *Oram quæ à Boſporo ad Tanaim uſque deflectitur, Maotici incolunt, Toretæ, Arrechi, Phtheires* &c.

[85] Ἀρσακία, πόλις Μηδείας.] Variis appellationibus hæc urbs à Stephano nuncupatur, quæ in voce Γάζακα inveniuntur. Γάζακα, πόλις ἐν Μηδίᾳ. τὸ ἐθνικὸν ἀπ' αὐτῆς Γαζακὶς Γαζακῆ, ὡς δὲ Γάζακος Γαζακίτης, ὡς Καππάδοξ. ἑρμηνεύεται παρὰ Σελευκεῦσι καὶ Νικήτῃ. ἐκαλεῖτο δὲ Εὐρωπὸς, πρότερον δὲ ἐκ Ἀρσακίας, ἀπὸ Ἀρσάκου βασιλέως Περσῶν. Hodie urbs appellatur *Caſbijn*, & pronuntiatione Perſica *Caſuijn*. Dictam fuiſſe Europum & Ragas, etiam teſtatur Strabo lib. XI: Ἔστι δὲ καὶ Ἐκβάτανα πόλις κτίσμα τῶν Μακεδόνων ἐν τῇ Μηδίᾳ, ἐν Ἀτροπατηνῇ μὲν, καὶ Ἀστεμισίᾳ, καὶ ἡ αὐτὴ Γάζακα ἐκαλεῖτο καὶ ἔστιν Γάζακα. ἐνταῦθα μὲ Εὐρωπὸς ἀνέκειτο, πλησίον δὲ Ἀρσακίαν, τελευτήσαντος ἤδη τοῦ Κασσάνδρου τοῦ πάλαι. Ptolemæus lib. VI cap. II, Europum & Arſacias diverſis ſituit eſſe urbes in Media, à Caſpiis portis longe remotas.

[86] Ἀδελφῆς καὶ γυναικός.] Ptolemæum Philadelphum, ſororem Arſinoen habuiſſe ex hiſtoricorum monumentis fatis conſtat, atque eam uxorem duxiſſe debitum non

ναικός. δεύτερα, πόλις [87] Παραιτονίας Λιβύης, ἡ πρότερον Ταύχειρα. [88] τρίτη, πόλις Συρίας ἐν Αὐλῶνι· ἡ περίμετρος αὐτῆς, [89] σταδίων ὀκτωχιλίων. τετάρτη, [90] κοίλης Συρίας. [90] πέμπτη, Κιλικίας. ἕκτη, [91] τῆς Αἰγύπτου πόλις, ἀπὸ Δ Δέλτα. ἑβδόμη, Κύπρου, [92] ἡ πρότερον Μάριον λεγομένη. [93] ὀγδόη, Αἰτωλίας. [94] ἐνάτη, Λυκίας. δεκάτη, [95] Τρωγλοδυτικῆς, ἡ πρότερον Ὀλβία καλουμένη. ἔστι δὲ ἄλλη Λυκίας. [96] τὸ ἐθνικὸν, Ἀρσινοίτης, ἀπὸ Ἀρσινόης ἀπὸ Α Αἰτωλικῆς,

bet. Secunda, Libyæ in Pentapoleos regione, quæ antea Tanchira appellabatur. Tertia, Syriæ in Aulone, cujus ambitus octo habet stadia. Quarta, Coelesyriæ. Quinta, Ciliciæ. Sexta, est Ægypti urbs in Delta. Septima, Cypri, antea Marium nuncupata. Octava, Ætoliæ. Nona, Lyciæ. Decima, regionis Troglodyticæ, antea Olbia appellata. Est item alia Lyciæ. Gentile, Arsinoetes: & Arsinoentis de Ætolica urbe

licet. Ille enim, simulato amore, ut ipsam Cassandreæ urbis policitione privaret, fororis suæ matrimonium petit, in quod, pactis nonnullis conditionibus, illa concedit. Videtis Justinum lib. XXIV cap. II & III. Primo intuitu locum locum in conceperam: Ἀρσινόη, πόλις Λιβύης, λέγει δὲ Β Πτολεμαῖος ὁ Φιλαδέλφου ἀδελφὸς, τὴν γυναῖκα Λυσιμάχου. Arsinoen Lysimacho nuptam fuisse testatur Idem Justinus lib. XVII cap. II. *Quippe post mortem admodum septem Ptolemæo, cujus sororem Lysimachus in matrimonio habuerat, per insidias circumventus occubuit.* Verum locus satis est integer, nullaque suppletione indiget, præsertim cum Ægyptiorum mores sinant sororem in matrimonio habere. Vide Strabonem lib. X cujus verba infra in medium produximus.

[87] Παραιτονίας Λιβύης, ἡ πρότερον Ταύχειρα.] Tauchiram urbem Lybicam, & posterioribus temporibus Arsinoen fuisse dictam, etiam Stephanus suo comprobavit testimonio. Ταύχειρα πόλις Λιβύης, Ἑλληνικὸς ὁ ἐθνικὸς, ὡς Τυχέρα, ἀπὸ Τυχείρας τῆς Ἀλεξάνδρου θυγατρός. λέγει δὲ καὶ Ἀρσινόην. Sed qua in regione Libyæ fuerit lita Epitomator reticuit; & quid sibi hoc loco velit Παραιτονίας Λιβύης, quo accuratiorem situs descriptionem exhibere videtur, non nisi divinando dixerim. Omnino subest hic aliquid portenti, licet scripti & vulgati codices nihil mutent, quod absque magna mutatione non auferetur: fortasse referendum est: Δεκάτη πόλις, Παραλίου Λιβύης, ἡ πρότερον Ταύχειρα. In Africæ Cyrenaica provincia regio est Pentapolis, Geographis sic dicta à quinque præclaris urbibus, collocantur enim ibi Apollonia, Berenice, Tauchira sive Arsinoe, Ptolemais, & Cyrene. Ptolemæus lib. IV. cap. IV. Παραλίαν δὲ ἡμῶν Βερενίκη, ἡ Ἑσπερὶς, Λεύκη σὺν ἄλλαις, Ἀρσινόη, ἡ Ταύχειρα. Ita hunc locum lego, ubi male Ταύχειρα exulatum est. Optime etiam in hanc rem scripsit Plinius lib. V. cap. V: *Cyrenaica, eadem Pentapolitana regio illustratur Hammonis oraculo, quod à Cyrene abest* CCCC M *passuum, à fonte Solis; urbibus maxime quinque, Berenice, Arsinoe, Ptolemaide, Apollonia, ipsa Cyrene.* Et mox sequitur: *Ab ea Arsinoe, Tauchera vocata,* XLIII M. *passuum.* Vide etiam Strabonem libro XVII in Cyrenaicæ provinciæ descriptione, & conjecturam nostram omnino non improbabis, licet paullulum à vulgatis libris & MSS recedat. Si quis tamen vulgatam lectionem velit defendere, ille ante πρὸ Παραιτονίου voculam πόλεως inserere necesse habebit, vel simile quid. Sed ut verum fatear, prior conjectura magis placet: nam Geographorum testimoniis evidentissimum est, hanc Arsinoam in Pentapolitana regione fuisse sitam: & quam longe Paræetonium à Pentapoli distet, omnes norunt geographiæ periti, adeo ut πρὸ πόλεως parum ad rem faceret.

[88] Πόλις Συρίας ἐν Αὐλῶνι.] Hujus meminit Etymologici magni Auctor, tradiqueque in colle sitam esse, plurimos fontes eructasse, & λόφῳ & ὄρει nomen habere. Ἀρσινόη, πόλις ἐν Συρίᾳ ἐπὶ βουνῷ κειμένη, ἐπὶ δὲ Β βουνὸ πηγὰς ἐξηρεύγεσθαι πολλάς, ὡς τοπικῶς γίνεσθαι μεγάλας, ἀφ' ὧν πόλις ὠνομάσθη, ὄρους γὰρ τὸ ὄνομα. Damasceno agro hæc urbs erat proxima, uti liquet ex Strabone, convallem regiam Αὐλῶνα βασιλικὸν ibi describente, ita enim ille lib. XVI. Τοῦ δὲ Β Μαρσύου ἐστὶ ὁ καλούμενος Αὐλὼν βασιλικὸς, ἡ ἐν Δαμασκηνῇ χώρᾳ, ἐξαισίαν ἔκτασιν ἐπιφερόμενος. Admodum verisimile est in colle fuisse conditam, ne inundationem paterentur, nam Αὐλῶνες sunt depressæ convalles, barathra, atque tectæ cavitates. Hesychius: Αὐλῶνες, φάραγγες, τόποι βαθεῖς ὑπὸ πλάκα.

[89] Σταδίων ὀκτωχιλίων.] In hisce verbis error est plus gravissimus, nam urbem fuisse tanti ambitus non facile mihi persuaserim. Salmasius in margine libri correxit: Σταδίων ὀκτώ.

[90] Πέμπτη, Κοίλης.] De hac mentionem facit Ptolemæus lib. V cap. VIII.

[91] Τῆς Αἰγύπτου πόλις.] Hæc illa est, quæ etiam Cleopatris fuit appellata, non longe ab Heroum civitate dista. Strabo lib. XVII. Ἔστι δὲ ἡ μεταξὺ Σιρβωνίτης λίμνη καὶ τῆς Πηλουσιακῆς ἐκβολῆς τῆς ἑτέρας ἐπὶ τὸν Δάφνας τὰς ἐν τῇ Δελτοειδεῖ διῶρυξ ἐκτεταμένη. ἐπὶ δὲ ταύτῃ πόλις ἐστὶν ἡ Μαγδωλος καὶ ἡ Δάφνη καὶ ἄλλοι τόποι πολλοὶ μέχρι Ἡλίου πόλεως καὶ τοῦ Κερκασώρου καὶ τῆς Ἀγρώτιδος καὶ τῆς Ἀκανθώδους καὶ τῆς Κλεοπατρίδος καλουμένης. Damasceno agro hæc urbs erat proxima, uti liquet ex Strabone, convallem regiam Αὐλῶνα βασιλικὸν ibi describente, ita enim ille lib. XVI. Τοῦ δὲ Β Μαρσύου ἐστὶν ὁ καλούμενος Αὐλὼν βασιλικὸς, ἡ ἐν Δαμασκηνῇ χώρᾳ, ἐξαισίαν ἔκτασιν ἐπιφερόμενος. Admodum verisimile est in colle fuisse conditam, ne inundationem paterentur, nam Αὐλῶνες sunt depressæ convalles, barathra, atque tectæ cavitates. Hesychius: Αὐλῶνες, φάραγγες, τόποι βαθεῖς ὑπὸ πλάκα.

[92] Κύπρου, ἡ πρότερον Μάριον λεγομένη.] Stephanus in illis recte Μάριον, πόλις Κύπρου, ἡ μετονομασθεῖσα Ἀρσινόη. Vide etiam Strabonem lib. XIV: Scylacem Caryandensem capite LIV: & Plinium lib. V. cap. XXXI.

[93] Ὀγδόη Αἰτωλίας.] De hac mentionem facit Polybius in Excerptis de virtutibus & vitiis, eamque non Arsinoen, sed Artinoiam appellat, ubi refert Ætolos fœderis & scelere victum quærere, hæc sunt ejus verba: Βραχεῖ δ' ἀνάπτοντι χρῶνται τῷ φόνῳ τῷ ἐμ' ἀλλήλοις ἐν ταῖς κατὰ τὴν Ἀρσινόην σφαγαῖς, ὑπτιάσαι αὐτὸν ἔστιν, ἀποστρωννύουσι τοὺς φονεῖς, ἐπὶ μηδὲ δικλίνειν τὸ σῶμα. διόπερ δεῖ ἀκριβείας ἐν παρανομίαις ἐφίστασθαι τοῖς κατὰ τὴν Ἀρτιναίων. Hæc condita est, teste Strabone, ab Arsinoa Ptolemæi Philadelphi uxore, eadem & sorore, in enim ille lib. X. Μεθ' ὃν Πτολεμαῖος ὁ Ἀρσινόης πόλιν, ἣν κόσμῳ τῷ δι' αὐτὴν ἐκάλεσεν Κερκάσωρον, κλῆσιν δ' ὕστερον Ἀρσινόης ἀπὸ Π Πτολεμαίου τοῦ δὶς τέκνα γαμήσαντος, ἄμφω δ' ἀδελφά.

[94] Ἐνταῦθα, Λυκίας.] Non dubito, quin librariorum imperitia monstrum illud lectionis in textum irrepserit: Λυκίας enim neque provinciæ neque regionis nomen est, sed oppidi in Creta. Fortasse referendum est: ἐνταῦθα, Λυκίας. Nihil occurrit melius divinandum: nam satisfaciet: ἔστι δ' ἄλλη Λυκίας. Hac loquendi formula non usus fuisset Stephanus, nisi in præcedentibus alterius meminisset. Censeo hic debere intelligi Pataram à Patro conditam, quam Ptolemæus Philadelphus cum eam auxisset atque instauraret, ab uxore Arsinoen Lyciæ appellari ita enim de illa scribit Strabo lib. XIV. Μετὰ δὲ τὸ Σιδυμοῦς, ἡ νῦν μεγάλη πόλις, λιμένα ἔχουσα ἐπιφανῆ, κλισμὸν Πατάρων. Π Πτολεμαῖος δ' ὁ Φιλαδέλφου ἐπεσκεύασε, Ἀρσινόην ἐπώνυμον τοῦ ἐκ Λυκίας.

[95] Τῆς Τρωγλοδυτικῆς.] Hæc sine dubio est diversa ab illa, quam supra ex Strabone Cleopatridem dictam esse diximus. Hujus etiam meminit Geographus lib. XVI his verbis: Ἀπὸ δὲ Ἡρώων πόλεως κόλπος ἐπ' αὐτὴν Τρωγλοδυτικὴν, πόλιν εἶναι Φιλοτέραν λέγει ὁ Ἐρατοσθένης ἡ Βάκχιος ἡ Δωτίων ἡ Πολεμαῖος ἀποτειχισθῆναι, Σατυρίου κλίσαντος τὸν περὶ τὸν Ἀρσινοΐτην ὁ Φιλάδελφος ὁ Πτολεμαῖος ἡ Τρωγλοδυτικὴ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀρσινόαι. Hæc etiam ab Heroum civitate non longe abfuit, ut & alia quæ Cleopatris appellabatur, quam opportune Strabo, ἐπὶ τὸν Δάφνας hoc loco addidit. Verum illud obiter admonendum, me hoc ex Vadiana editione transcripsisse; quamvis enim ultima vox utrique Casaubonianæ casu quodam excidisse videatur. Hujus urbis memoria etiam reperitur apud Diodorum Siculum lib. III.

[96] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρσινοίτης.] Apud Hubertum Goltzium exstat nummus cum inscriptione, ΑΡΣΙΝΟΗΤΩΝ. Differtis codex Vossianus, in quo exaratum est, ἀπὸ τῆς Ἀρσινόης.

ος, ὡς Πολύβιος ἐν ἑνάτῳ. [97] ἀλλὰ ἔστ καὶ ἐν Λιβύῃ Ἀρσινοεύς, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν Λιβυκῶν τρίτῳ.

ΑΡΣΥΣΙΑ[98], κωμίον Φύρνων καὶ Χίου, πρόχωμα, καὶ ἀλίμενος, [99] ὅσον σταδίων τριάκοντα, οἶνον ἄριστον ἔχασα, [1] καλούμενον Ἀρσύσιον, οὗ μέμνηται Στράβων τετάρτῃ καὶ δεκάτῃ. καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας πιθανὸν καλεῖσθαι κατὰ συγκοπὴν τῆς συλλαβῆς σι. ἴσως γὰρ Ἀρσυσιεὺς, [2] ἢ Ἀρσιεὺς, ὡς Καρδία Καρδιεὺς, Ὄλβια Ὀλβιεὺς, Ἀδρία Ἀδριανός.

ΑΡΤΑΙΑ[4], Περσικὴ χώρα, ἣν ἔκτισε Περσεὺς, ὁ Περσέως καὶ Ἀνδρομέδας. Ἑλλάνικος ἐν Περσικῶν πρώτῳ. οἱ οἰκοῦντες, Ἀρταῖοι. Ἀρταίους δὲ Πέρσαι, [3] ὥσπερ οἱ Ἕλληνες τοὺς παλαιοὺς ἀνθρώπους, ἥρωας καλοῦσι. τάχα δὲ ἔστιν μοι δοκεῖ Ἀρταξέρξεις καὶ Ἀρτάβαζοι, ὥσπερ Αἰγύπτιοι, καὶ [5] Μιλλάμμωνες, καὶ Πανασπόλλωνες. [7] Ἡρωδιανὸς Ἀρτεάτας αὐτὸν καλεῖ, ψιλὸν τὸ ε. [8] ἔστι δὲ Ἀρταίας πόλιχνιον ὑπὲρ τῷ Ῥωνδακῷ ποταμῷ,

tur Polybius libro nono. Verum à Libyca civitate etiam Arsinoensis deducitur, teste Alexandro libro tertio Libycorum.

ARSYSIA, regiuncula inter Phyra & Chium, aspera & importuosa, triginta circiter stadiorum: vinum ferens optimum, quod Arsysinum vocatur, cujus meminit Strabo libro quarto decimo. Similiter etiam incolæ sunt appellandi per syncopen syllabæ σι: esset enim Arsysienus, sive Arsyanus, uti Cardia Cardianus, Olbia Olbianus, Adria Adrianus.

ARTÆA, regio Persica, in qua Perseus Persei & Andromedæ filius urbes condidit, auctore Hellanico rerum Persicarum libro primo. Incolæ Artæi vocantur. Persæ vero Artæos, quemadmodum Græci prisci seculi viros, heroes appellant. Hinc fortassis, uti mihi videtur, formantur composita Artaxerxæ & Artabazi, sicuti apud Ægyptios Mellammones, & Panapollones. Herodianus eos Arteatas nuncupat per Epsilon. Est porro Artæi murus oppidulum ad amnem Rhyndacum,

[97] Ἀλλὰ ἔστ καὶ ἐν Λιβύῃ Ἀρσινοεύς.] Hæc contraria sunt omni, quem Stephanus de forma Libycorum gentilium exhibet: pulsum enim docet Ægyptia & Libyca gentilia in ους terminari. Vide in vocibus Ἄζιλις, Ὠρθωσία, atque alibi in locis plurimis. Proinde vehementer dubito an non olim Stephano hic fuerit exaratum: Ἀλλὰ ἔστ καὶ ἐν Λιβύῃ Ἀρσινοεύς.

[98] Ἀρσυσία, κωμίον Φύρνων καὶ Χίου.] Constanter ita legunt libri MSS & vulgati: verum Stephanum incidisse in Strabonis depravatum à librariis codicem, jam monuit Cl. Casaubonus. & pro Ἀρσυσία referendum esse Ἀρσυσία: hanc enim lectionem confirmant Plinius, Plutarchus & quoquot hujus regiunculæ & vini Ariusii meminere. Verum quæ porro in hisce verbis sunt emendanda, viri doctiores intacta relinquere; nam quid quæso sibi volunt hæc verba, κωμίον Φύρνων καὶ Χίου? An Ariusia & Phyrorum & Chiorum regiuncula censeri potest? Apage nugas hasce. Proclivius post κωμίον, vel μεταξὺ, vel simile quid periit, quod nisi quis adjecerit, frustra in emendatione hujus loci laboraverit. Optime enim Ariusia inter Phyra & urbem Chium, insulæ illinc fitam, collocari potest, quod fere omnibus, qui in mappis geographicis operam posuere, præmissum est.

[99] Ὅσον σταδίων τριάκοντα.] Neque hæc verba ita apud Strabonem concipiuntur: apud ipsum pro τριάκοντα legitur ἑπτακαίδεκα, quæ lectio omnino intoleranda est, cum Chii ambitus, si quis littus legat, stadiorum est ιρεεεε, uti ipse Strabo libro XIV auctor est.

[1] Καλούμενον Ἀρσύσιον.] Ex hic referendum est, quemadmodum ex Strabone manifeste liquet: Καλούμενον Ἀρσύσιον. Pellenæ exhibet liber Vossianus: Καλούμενον Ἀρσύσιον. Plinius de vinis transmarinis lib. XIV cap. VII. *In summa gloria fuere Thasiense Chiumque. Ex Chio quod Arrusinum vocant.* Plutarchus in Epicurum: Λαμπρὸν συγχωρεῖς, καὶ τὸν ἐκεῖ Ἀρσύσιον. Vide quoque Athenæum lib. I. cap. XX, & alios.

[2] Καλῶς συγκοπὴν τῆς σι, διὸ δ' Ἀρσυσιεὺς.] Tanto molimine hinc formare hujusmodi gentile, meræ nugæ sunt. Licet enim illam syllabam auferas, remanebit Ἀρσυσιεὺς, quæ vox etiam nihili est, uti mox probabimus. Stephanus itaque Strabonis libro utens, regiunculæ nomen corrupte protulit, atque inclinatum inde gentile deduxit. Si licuit enim illi Ἀρσυσία, optimo jure etiam incolæ Ἀρσυσιεῖς appellandi.

[3] Ἀρταῖοι.] Etiam hoc gentile in libris scriptis & editis multis nimirum corruptum circumfertur. Corrigebat Salmasius in margine sui libri: ἢ Ἀρσυσιεῖς. Hæc emendatio ex ipsa sensus ἀκολουθίᾳ firmari posset: verum cum loci nomen sit Ἀρσυσία, inde necessario Ἀρσυσιεῖς formandum foret.

[4] Ἀρτάεια, Περσικὴ χώρα.] Videtur ipsa Persia olim sic dicta fuisse: nam teste Herodoto lib. VII, Persæ quondam à Græcis Cephenes, à se vero ipsis atque ab accolis *Artæi* vocabantur; hæc sunt ejus verba. Ἐκαλέοντο δὲ πάλαι ὑπὸ Ἑλλήνων Κηφῆνες, ὑπὸ μέντοι σφέων αὐτέων καὶ τῶν ἀμφιέων Ἀρταῖοι.

[5] Ὥσπερ οἱ Ἕλληνες τοὺς παλαιοὺς ἀνθρώπους ἥρωας καλοῦσι.] Maxime miror, viros doctos, hunc locum citantes, in eo lacunam non subolfecisse, quam libri editi præferunt; in iisenim ita legitur: Ἀρταίους δὲ Πέρσαι, ὥσπερ οἱ Ἕλληνες τοὺς παλαιοὺς ἀνθρώπους καλοῦσι. Nos ex libris calamo exaratis lacunam voce ἥρωας supplevimus, atque hanc editionem auctiorem fecimus. Huc optime facit locus Hesychii: Ἀρταῖοι, οἱ ἥρωες παρὰ Πέρσαις.

[6] Μιλλάμμωνες.] De integritate hujus vocis fateor me dubitare. Loquitur Stephanus de compositione vocabulorum apud Ægyptios usitata; verum quid prima compositi pars sit aut denotet, nulla conjectura possum assequi. Malo igitur statuere vocem leviter esse corruptam, atque hic reponendum esse aut Μιλλάμμωνες, aut Νιλλάμμωνες, quod eodem redibit: nam Nilus, testibus Plutarcho & Eustathio in Dionysium de situ orbis, Μίλας, & veteribus Latinis *Melo* appellatus fuit, ut tradunt Festus & Servius. Inter trecentos septuaginta sex Episcopos, qui in Concilio Sardicensi, Rufino & Eusebio CSS celebrato, subscripserunt, etiam reperitur Episcopus Ægyptius, cui ΝΕΙΛΑΜΜΩΝ nomen erat: eodemque loco huic non dissimilia inveni composita, uti Σεραπάμμων, Ἀμμωνάμμων, Ἡφαιστάμμων, & Φανήσιος qui ad alium locum pertinet, ubi de Adonisiride nobis erat sermo. Vide pag. 112. Comment. 30.

[7] Ἡρωδιανὸς Ἀρτεάτας αὐτὸν καλεῖ.] Etsi ita omnes codices habeant, nunquam tamen pro legitima hanc lectionem habebo. Librariis facili negotio pro Ἡρωδιανὸς subditum esse Ἡρωδίδης, & vice versa, notius est quam quod doceri debeat. Referendum est sine ulla dubitatione: Ἡρωδίδης Ἀρτεάτας αὐτὸν καλεῖ. Hanc correctionem esse verisimam, liquet ex ipso Stephano: Ἀρτεάτης πόλις Παφλαγονίας. Ἡ χώρα στάδιοι. Ad quem locum Herodoti verba producentur.

[8] Ἔστι δὲ Ἀρταίας πόλιχνιον.] Charactere Vossiano, exhibet: Ἔστι δὲ Ἀρταίας πόλιχνιον.

πεμῶ, οἷς Κρατερὸς ἐνάτῳ περὶ Ὑφισμά- A cum, uti Cratenus lib. IX. Decretorum pro-
των. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρτηνοτειχίτης.

ΑΡΤΑΚΗ, πόλις Φρυγίας, [9] ἀποι-
κος Μιλησίων. Δημήτριος δὲ νῆσον εἶναί
φησι, καὶ Τιμοσθένης λέγων. [10] Ἀρτάκης τέτ-
μηνται ἔρος ἐπὶ τῇ Κυζικηνῇ. τέτ-
τῳ δ' νῆσόν ἐστιν, B
ἀπὸ γῆς ἀπέχουσα σταδίους. καὶ ἀπὸ τέτ-
τῳ λιμένα ὑπαρχὴ βαθὺς ναυσὶν ὀκτὼ ὑπὸ τῷ ἀκτῇ,
[11] ὃν ποιεῖ τὸ ὄρος ἔχεδυ δ' ἀσφαλέα. τὸ ἐθνι-
κὸν, Ἀρτακηνός. Σοφοκλῆς δ' Ἀρτακεὺς εἶπε,

Τί μέλλεις Ἀρτακεῖς τε καὶ Περκώσιοι, C

[12] καὶ Ἀρτάκιος εἶπε Δημοσθένης, ἐν ἑνάτῳ Βιθυνιακῶν,

Νάσσατο δ' Ἀρτακίοισιν ἐφέστιος ἀσυ-
γκαλέουσιν.

[13] ἔστω γὰρ αὐτόθι ἡ Ἀφροδίτη καλεῖσθαι.

ΑΡΤΑΚΟΙ, ἔθνος Θρᾴκιον.

ΑΡΤΑΞΑΤΑ, πόλις Ἀρμενίας Σε-
βενῶν ἑνδεκάτη· [14] ἣν δὲ Ἀρταξιάσατα κα-
λοῦσι. λέγεται δέ, τὴν πόλιν οἰκίσαι Ἀρταξίαν, D
Ἀρμενίας βασιλεύσαντα. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρ-
ταξατηνός.

ΑΡΤΕΑΤΑΙ [15] νῆσος Περσικὸν. Ἡρό-
δοτος πρώτῃ.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΝ [16], πόλις Οἰνωτρῶν
ἐν μεσογείῳ· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ὁ πολίτης F
Ἀρτεμισιάτης. Φίλιστος δὲ Ἀρτεμίσιον αὐ-
τὴν καλεῖ, [17] ἴσως Δωρικῶς. ἔστι δὲ πόλις
Εὐβοίας.

ΑΡΤΕΜΙΤΑ, νῆσος Τυρρηνική, [18] ἀφ' ἧς
τὴν

cum, uti Cratenus lib. IX. Decretorum pro-
hibet. Gentile, Artæotichita.

ARTACE, urbs Phrygiæ, Milesiorum
colonia. Demetrius tradit parvam esse insu-
lam, & Timosthenes ita inquit. Mons
Artace in agro Cyziceno situs, & est insula
Italium à terra distans: juxta hanc portus
existit adeo profundus, ut octo navium ca-
pax sit, quem mons in propinquo littore ambi-
tu suo efficit. Gentile, Artacenus: verum
Sophocles dixit Artacensis:

Quid cunctamini Artacenses & Percosi?

Et Demosthenes libro nono rerum Bithyniarum inquit, Artacius:

Habitavit autem tanquam civis in vicinis tectis.

Hoc enim nomine ibi Venus nominatur.

ARTACI, gens Thracica.

ARTAXATA, urbs Armeniæ, cujus
meminit Strabo libro XI. Hanc quoque Ar-
taxiasata appellant. Narratur Artaxiam Arme-
niæ regem, urbem condidisse. Gentile, Ar-
taxatenus.

ARTEATÆ, genus Persicum, auc-
tore Herodoto libro primo.

ARTEMISIUM, urbs in mediterra-
neis Oenotrorum, apud Hecatæum in Europa.
Civis Artemisiates vocatur. Philistus eam Ar-
temisium appellat, fortassis Dorice. Est enim
urbs Euboeæ.

ARTEMITA, insula Tyrrhenica juxta
insu-

[9] Ἄποικος Μιλησίων.] Milesios in agrum Cyzicenum, sive in insulam Cyzicum, in qua erat Artace, coloniam mi-
sisse, etiam testatur Plinius lib. V cap. XXXI, hisce verbis. *Flumen Tirambicum, Artace portus, ubi oppidum fuit. Ul-
tra insula, quam continenti junxit Alexander, in qua oppidum Milesiorum Cyzicum, antea vocatum Arctonnesus.* Ex hisce liquet Plinium Artacem, contra fidem aliorum Geographorum in Cyzico non collocasse, quæ, uti au-
tumant nonnulli, insula, vel ut alii volunt, peninsula
fuit, duobus pontibus minori Mysiæ conjuncta. Optime
ex verbis Scylacis Artacæ situm colligimus, ita enim ille
capite Phrygia. Καὶ Κύζικος ἐν τῇ ἠπείρῳ, ἐμπορεῖόν τε
ἰδιωτικὸν, καὶ ἐστὶν ἐν αὐτῇ Ἄρτακα.

[10] Ἀρτάκης τέτμηται ἔρος ἐπὶ τῇ Κυζικηνῇ. τέτμηται δὲ τοῦτο
ἔστι.] Eadem fere verba leguntur apud Strabonem
lib. XII. Ἐν πολίνῃ δὲ τῇ τόπῳ τῆς Κυζικηνῆς ἐστὶν ἐπὶ θαλάτ-
τῃ Ἄρτακα. καὶ τοῦτον ἐκάνυμον ἀποκεῖται τόπον. Verum
in Stephani libris pro Ἀρτάκης reponendum est, Ἀρτάκη.

[11] Ὃν ποιεῖ τὸ ὄρος ἔχεδυ δ' ἀσφαλέα.] Omnino subest hic
portenti aliquid, nam quid sibi velit τὸ ἔχεδυ, fateor inge-
nue me non capere. Fortassis locus ita est emendandus:
ὃν ποιεῖ τὸ ὄρος ἐγγὺς ἐστὶ δ' ἀσφαλέα. Nihil melius divinando
occurrit, vestigiis semper & vulgatæ lectionis insistenti.

[12] Καὶ Ἀρτάκιος εἶπε Δημοσθένης.] De gentilibus ab hac
voce formatis etiam disputat Stephanus in vocabulo Ἄβυς,
ubi Ἀβύδιος, non vero Ἀβύδηνος exulum est in vulgatis.
Totum locum ibi duobus modis correximus. Sed mira
profecto est mentis humanæ cæcitas, quæ modo affirmat,
pertinax modo negat, & contra. Si nunc mei arbitrii res
esset, totum locum in voce Ἄβυς ex conjectura hic con-
stitueremus. Καὶ Ἀλινδὰς, τὸ δὲ ἐθνικὸν Ἀλινδεύς, ἢ Ἀλ-
δεύς, ἢ Ἀλληνὶς Ἀλιηνίς, ἢ Ἀλινδὶς τὸ κτητικὸν, ὡς Βα-
κελίδης, ἀπὸ δὲ Ἀλινδὰς. Καὶ Ἀξιόπολις, Ἀξιοπολίτης, ἢ
Ἀξιοπολίς, Ἀξιοπολίτης, ἢ Ἀξιοπολιτικός. Ex tribus hisce unum
lector eligat, quodcunque libuerit.

[13] Οὕτω γὰρ αὐτόθι ἡ Ἀφροδίτη καλεῖται.] Fortassis in
hac verba excidit gentile femininum, quo Venus Ar-
tacenis culta fuit.

[14] Ἣν δὲ Ἀρταξιάσατα καλοῦσι.] Vereor ne deprava
hæc lectio: libri calamo exarati constanter exhibent: Ἣν
δὲ Ἀρταξίασεν καλοῦσι. Et ita legendum esse finis ipse
indicat Strabo libro undecimo, unde Stephanus fo
scripsit. Πόλεις δ' εἰσὶν Ἀρμενίας, Ἀρτάξατα π, ἃ Ἀρ-
ταξίασεν καλοῦσι, Ἀνίκα κτίσαι Ἀρταξίαν τὸν ἄνδρα.

[15] Ἀρτεᾶται, νῆσος Περσικῆς.] Eadem hæc est gens
qua Stephanus in voce Ἀρτεμίσιον ita loquitur: Ἀρτε-
μίσιοι Ἀρτεμίσιοι αὐτὸν καλοῦ: Δέξιππος δὲ Ἀρτεμίσιον. Diximus non
paucis, locum in medio cubare &: Ἡρόδοτος subdistinctio-
ita enim ille lib. IX, cujus verba respicit Stephanus: Ἐφ'
ἧς αὐτόνομοι ἐκ Κύρου ἐποικίλοι, ἧς ἀνίστησι κατὰ τὰ
τὰ δὲ πόλις, ἧς ἐν κόλπῳ κείμεναι Ἀρτεᾶται, Ἡρα-
Παισγενίδαι, Μεγάβυζοι &c.

[16] Πόλις Οἰνωτρῶν ἐν μεσογείῳ.] Quæcunque pallim
hunc auctorem de Oenotrorum urbibus tradunt, ne-
dum obscura & intricata sunt: alibi enim sic inquit: Ἀφ'
πόλις Οἰνωτρῶν, ἐν μεσογείῳ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ne
de hoc loco positum affirmare, nisi aliunde hæc ambigu

[17] Ἴσως Δωρικῶς.] Libri scripti præferunt mendo
ἴσως Δωριεῖς. Atticos frequentissime Σ ab ionis insolen-
tem vertere in Τ, ut γλῶττα γλῶσσα, πίττος πίσσος
docent passim grammaticorum filii. Idem faciunt Dorie
sis, uti εἰτί, εἰς πέρ, ἐπεὶ ἐστί &c. sed parcissime.

[18] Ἡσχὸ τῆς Θεσσαλικῆς νῆσος.] Ita scripturi cæ
exemplaribus scriptis & editis, sed pessimo errore.

ὡὶ Θάλειαν νῆσον, ὡς Φίλων. [19] ὡς δ' Σ[illegible]ξεν, πόλις Παρθυαίων. ὁ δὲ Ἀρτεμίδωρός φησιν, ὅτι χερρόνησος [20] πρὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ, λεγομένη Ἀρτέμιτα. ἡ γενικὴ, Ἀρτεμίτης. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρτεμιτικός. Ἀπολλόδωρος δὲ Ἀρταμιτικὸς φησι, δεῖ γ. [21] ἔστι δὲ πλησίον τῶν Ὀξειῶν νήσων, νῆσος Ἀρτεμίτα. [22] Ῥιανὸς, ἡ Θεσσαλικῶν

Νήσοις ὀξείαις, [23] ᾗ Ἀρτεμὶς ἐπίκαλλον.

τὸ ἐθνικὸν, τὸ αὐτό. ἡ Ἀρτεμιτικὸς, [24] δεῖ τὸ τ ὅπερ τοῖς Πέρσαις ἀναλογεῖν.

ΑΡΤΥΜΝΗΣΟΣ, πόλις Λυκίας, ἄποικος Ξανθίων. τὸ ἐθνικὸν Ἀρτυμνησεύς. Μενεκράτης ἐν πρώτῃ τῶν Λυκιακῶν φησιν, ὑπὸ πλουσιοπορωτάτων τὸν Ξάνθον, τοὺς πρεσβύτας εἰς τρία μέρη διελεῖν. τούτων δὲ τὸν μὲν ἐπὶ τὸ Κράγον ἐλθεῖν, [25] τὸν δὲ οἰκῆσαι ἐν τῷ ὄρει, λίθον στρογγύλον καλοικῆσαι, καὶ καλέσαι τὴν πόλιν Πινάραν, διὰ μεθερμηνεύεσθαι στρογγύλην. τὰ γὰρ στρογγύλα πίνακα καλοῦσιν. Λύκιοι πίναρα καλοῦσιν.

ΑΡΡΥΒΑ. [26] τὸ ἐθνικὸν, Ἀρρύβας. οὕτω γὰρ Ἀλαμανός.

ΑΡΥΚΑΝΔΑ [27], πόλις Λυκίας. ὡς Καπι-

A insulam Æthaliam, uti Philo auctor est, sed secundum Strabonem, urbs Parthyæorum. Perhibet Artemidorus, peninsulam esse circa Acheloi fluminis ostia Artemitam nuncupatam. Hujus genitivus est Ἀρτεμίτης. Gentile Artemitenus: verum Apollodorus per A Artamitenus dixit. Est item insula Artemita acutis insulis vicina, cujus Rhianus libro VIII. Thessalicorum meminit:

Insulis acutis & Artemita ingrediebant.

B Eodem gaudet gentili, vel erit Artemitæus, quia hæc forma Persis est analoga.

C

ARTYMNĒSUS, urbs Lyciæ Xanthiorum colonia. Gentile, Artymnesensis. Menecrates in Lyciacis libro primo refert: Senes, Xantho incolis abundante, eos in tres partes divisisse: Partem autem illorum in Cragum venisse, & in monte collem rotundum incoluisse, atque urbem Pinaram appellasse, eamque vocem *Rotundam* interpretatos esse: quæcunque enim rotunda sunt Lycii *Pinara* nuncupant.

D

E ARRHYBA. Gentile, Arrhybas. Ita enim apud Alemanem in usu est.

ARYCANDA, urbs Lyciæ, uti Capi-

---

emendavit doctissimus Cluverius: περὶ τὴν Ἀθάλειαν νῆσον. Sin erat ab altera promontorii Argentæ parte continua Colinum littus: detortiori vocabulo, eodem observante Cluverio, nunc *Gianutti* dicitur.

[19] Ὡς δ' Σ[illegible]ξεν, πόλις Παρθυαίων.] Respicit sine dubio verba libri XVI. Ἔστι δὲ ἡ Ἀρτεμὶς πόλις ἀξιόλογος, ἱερὸν περιέχουσα τῆς Σελευκείας σπουδαῖον, ἀφ' οὗ καὶ τὸν Ἀπόλλω Σιλβιάδην. Hujus civitatis etiam meminit Isidorus Characenus in Stathmis Parthicis: Ἔχει δὲ κώμας καὶ πόλεις, πόλιν δὲ Ἑλληνίδα Ἀρτεμίσιον.

[20] Πρὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελῴου.] Hoc nonnullis circa Acheloi ostia insulis & peninsulis contigit, ut complanato mari, aggesta fluminis continenti adjungantur, quemadmodum luculenter ostendit Strabo lib. I.

[21] Ἔστι δὲ πλησίον τῶν Ὀξειῶν νήσων, νῆσος Ἀρτεμίτα.] Non est hæc circa Acheloi fluminis ostia peninsula, de qua ex Artemidoro mentionem fecit Stephanus, separanda ab Artemita, una ex acutis sive Echinadibus, cujus jam meminit ex Rhiani Thessalicis: nam insulæ Echinades sive Ὀξεῖαι ostiis Acheloi objacent, XV stadiis remota inde quæ longissime, quæ vero proxima VI, cum quidem area in alto jacuerit: sed limus copiose ex Acheloo advectus, plurimas cum continente conjunxit, & alias, ut de sua ætate testatur Strabo, ei adjiciet. Artemitam, quam Artemidorus sua ætate peninsulam agnoscebat, jam tempore Geographi erat continens facta, uti diserte verbis libro I testatur. Καὶ ἡ παρώρειος Ἀρτεμὶς λεγομένη μέλει τῆς Ἀχελῴου νήσου, ἤπειρος γέγονε. Adeo ut sine ulteriore probatione facillime mihi persuadere possim, Artemidori peninsulam, & Rhiani insulam unam eandemque fuisse.

[22] Ῥιανὸς ἡ Θεσσαλικῶν.] Ita emendando veterem lectionem ex MSS reduximus. Vitium ex Aldina & Florentina propagatum, etiam Xylandri editionem invaserat: in ea enim legebatur hunc in modum: Ῥιανὸς. Οἱ Θεσσαλικῶν: quasi ultima verba essent pars versiculi ex Rhiano allegati: cum revera libri indicem, passim in hac Epitome obvium, Rhianus Θεσσαλικῶν fecerit, & Stephanus octavum hic citaverit.

[23] Καὶ Ἀρτεμὶς ἐπίκλησις.] Non displicet lectio, quæ in libris calamo exaratis conspicitur, Καὶ Ἀρτεμίσιον ἐπίκλησις. Passim enim in vulgatis hoc tmemate Ἀρτεμὶς legitur: Verum liber Vossianus exhibebat: Ἀρτέμια, [illegible]ῆτος Τυῤῥηνικοῦ. Quocunque modo legeris, metri lex constabit.

[24] Διὸ τὸ τ ὅπερ τοῖς Πέρσαις ἀναλογεῖν.] Evidentissimum est, quia hoc loco mentio fit de formatione gentilium apud Persas usitata, Stephanum in genuino suo opere locum quendam orientalem hoc tmemate recensuisse, quam Hermolaus in hac Epitome confarcinanda, vel summa vecordia neglexit, vel casu quodam prætermisit: nostram conjecturam etiam confirmant alia hujus sectionis verba: τὸ ἐθνικὸν, Ἀρτεμιτικὸς. Ἀπολλόδωρος δὲ Ἀρτεμιτικὸς φησι, δεῖ τὸ γ. Apollodorum Babyloniæ Artemitam meminisse, quam Epitomator intactam reliquit, certissime constat ex Strabone lib. XI, ubi ita scribit. Ἔστι δὲ νῦν ἡ Γερραϊκὴ ἐπὶ τῷ Ἀρτεμίτᾳ τῷ ἐν Βαβυλωνίᾳ πόλει κειμένῳ ἐμπολίσαι, ἐμβαλοῦσι ποταμοῖς Ἀπολλοδώρῳ, ὃν καὶ Ἀρτεμίτην, οὐκέτι δ' ἐπὶ τὸ πόρρω τῆς ἀκρῳ Πέρσης θαλάττης ἀλλὰ τοῦτον ἐπὶ &c. Hujus urbis etiam meminit Geographus lib. XVI, & quia de illa testatur, fuisse πόλιν ἀξιόλογον, non est improbabile. Stephanum in suo opere ejusdem descriptionem exhibuisse.

[25] Καὶ οἰκῆσαι ἐν τῷ ὄρει λίθον στρογγύλον καθοικῆσαι &c.] Constanter ita legunt libri editi omnes; neque verior est lectio librorum MSS, in quibus exaratum erat: Καὶ οἰκῆσαι ἐν τῷ ὄρει λίθον στρογγύλον καθοικῆσαι. Hunc locum etiam mutilatis & corruptis accenset incomparabilis Salmasius ad oram sui Stephani: verum quia eum in Plinianis Exercitationibus emendavit, edita magis quam inedita sequenda existimo, ita enim totum locum concepit. Τέτταρα δὲ τὰν μέρη ἐπὶ τὸ Κράγον ἐλθεῖν, ἓν δὲ οἰκῆσαι ἐν τῷ ὄρει λίθον στρογγύλον, ἃ καλέσαι πόλιν Πινάραν, διὰ μεθερμηνεύεσθαι στρογγύλην &c. Delevit igitur vir summus vocem καθοικῆσαι, quæ hic profecto redundabat.

[26] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρρύβας.] Locus integer in schedis Vossianis hinc in modum concipitur. Ἀρρύβα. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρρυβάνιος.

[27] Ἀρυκανδὰ, πόλις Λυκίας.] Fortassis sita fuit ad Arycandum amnem, & inde nomen accepit, quem Geographi Lyciæ adscribunt. Plinius lib. V cap. XXVII. *Fauces mare Lyciæ cum amne, in quem Arycandus influit.* Hujus oppidi etiam meminit Pindari Scholiastes Olympiorum Ode VII hisce verbis: Ἔστι Λυκίᾳ δὲ ἡ καὶ πόλις Ἀρύκανδα καλουμένη, ἣ πλησίον ἐστὶ τῆς λίμνης, ὁ ἀφήκασι ῥᾴδιον ὑωδεκάδι ἐκκλίναι

Καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν δευτέρῳ. τὸ ἐθνικὸν A Capito rerum Isauricarum secundo auctor est. Gentile, Aryeandensis, uti Alyndensis.
Ἀρυκανδεύς, ὡς Ἀλινδεύς.

ΑΡΥΠΗ, πόλις ἐν Αἰγύπτῳ· ἧς οἱ πολῖται Ἄρυπες, ὡς Ἡρωδιανός.

ARYPE, oppidum Ægypti, cujus oppidani Arypes vocantur, uti Herodianus perhibet.

ΑΡΧΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ [28], πόλις ἐν Αἰγύπτῳ· Ἡρόδοτος δευτέρῳ. [29] τὸ ἐθνικὸν, B Ἀρχανδροπολίτης.

ARCHANDRUPOLIS, urbs Ægypti, auctore Herodoto libro secundo. Gentile, Archandrupolita.

ΑΡΩΜΑ [30], πόλις Αἰθιόπων, ὡς Μαρκιανός. [31] ὁ πολίτης, Ἀρωμεύς. [32] Σλεγέων. Ἄρις ὁ Μεσωμίτης εἶν ὁ Ἀρωμεύς.

ARŌMA, oppidum Æthiopum, cujus Marcianus meminit. Oppidanus dicitur Aromensis. Strabo: de Mesogitiicis vinum Aromense præstantissimum est.

C

ΑΣΑΙ, κώμη Κορίνθου· [33] Θεόπομπος τριακοστῇ ἑνάτῃ Φιλιππικῶν· Ἄσαί, καὶ Μαυσὼς, κῶμαι μεγάλαι, καὶ πλουσίους ἔχουσι. τὸ ἐθνικὸν, Ἀσαῖος. ἔστι δὲ κώμη Θρᾴκης Ἀσαί. τὸ ἐθνικὸν, τὸ αὐτό.

ASÆ, vicus Corinthi, auctore Theopompo rerum Philippicarum libro XXXIX. Asæ & Mausus vici magni sunt, & incolis frequentes. Gentile Asæus. Est quoque Asæ Thraciæ pagus, eodem gentili gaudens.

D

ΑΣΒΥΣΤΑ [34], πόλις Λιβύης. καὶ ὁ πολίτης, Ἀσβύστης.

Οἵκπερ Τρίτωνος ἐφ' ὕδασιν Ἀσβύστιο· Καλλίμαχος Αἰτίων πρώτῃ. [35] δύο δὲ εἰσὶ Τρίτωνες· ὁ μὲν Λιβύης, ὁ δὲ Βοιω- E τός.

ASBYSTA, oppidum Libyæ, cujus oppidanus Asbystes dicitur.

Qualis Tritonis in aquis Asbystæ.

Callimachus libro primo Quæstionum. Sunt autem duo Tritones, alter Libyæ, alter Bœotiæ.

ΑΣΒΩΤΟΣ, πόλις Θεσσαλίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἀσβώτιος· Εὐφορίων Θρᾳκί,

Τὸν μὲν ἄρ' ἐκ φλοίσβου Ἀσβώτιοι ὦκα φέροντες, F

[36] Γρ. πρόσσω ῥώσαντο· κονισαλέῃσιν ἐθείραις Ἵπποι καλὰ νάσσαν ἐπερνύμενοι φυγάδειαν.

ASBŌTUS, urbs Thessaliæ. Gentile, Asbotius. Euphorio in Thrace:

Hunc igitur ex turba Asbotii celeriter ferentes,

Tandem corroborarunt. Pulverulentâ jubis

Equi rapidissimam festinantes fugam.

Loquitur de equis Amphiarai.

ΑΣΔΥ-

ASDY-

[28] Ἀρχανδρόπολις, πόλις ὑπὸ Αἰγύπτῳ.] Hanc civitatem Herodotus, libro à Stephano allegato, Anthyllæ proximam facit, eamque ab Archandro Danai genero nominatam perhibet, hæc sunt ejus verba. Ἡ δὲ ἐπὶ τοῦτο πόλις δεκαί μοι πάντων ἔχει δὴ ἐς Διόνυσον, γαμέσαι Ἀρχάνδρου τοῦ Φθίου, τοῦ Ἄχαιος, καλέεται γῶν ἀπ' Ἀρχάνδρου πόλις. ἐς ῥόμβον γε Αἰγύπτιον τὸ ἕτερον.

[29] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρχανδροπολίτης.] Codex Vossianus: τὸ ἐθνικὸν, Ἀρχανδροπολίτης: quod mihi præferendum videtur.

[30] Ἄρωμα, πόλις Αἰθιόπων.] Hujus sine dubio mentio exstat apud Ptolemæum lib. IV cap. VIII. Κεῖται ἐπὶ πόρου, Ἐλαφαντίνη ὁ, Αἰγίσιμα ἐμπόριον, Ἀρώμαται ἄκρον ἐπὶ ἐμπόριον.

[31] Ὁ πολίτης Ἀρωμεύς.] Non semper ab hac voce Ἄρωμα deducitur, uti optime monuit Casaubonus: nam apud Dionem idem Ἀρωμίτης ἐν ὁ scribitur.

[32] Σλεγέων. Ἄρις ὁ Μεσωμίτης ἐν ὁ Ἀρωμεύς.] Constanter ita legunt libri scripti & edd.: verum fallitatem hujus loci, si quis non illatim videt, illum ἀλωσκοπεῖν ἐχέ maxima: nam hæc Strabonis verba, tam pulchre ad rem faciunt quam Bεεεεεεεεx Aristophanis. Stephanus loquitur de urbe Æthiopica, & ab Epitomatore, Strabonis scilimonium ex libro XVII petitum, in medium producitur, ubi Geographus de civitate Nysæis & Trallibus vicina mentionem facit. Strabonis hæc sunt verba: Ἐντὸς δὲ Βιρῶν, Μάσσυροι, Ἀγχίσαμοι, ἧς ἐστὶν ἡ πόλις ἐν τῷ ἐμπορίῳ Ἀρώμῃ, συνάπτουσι τὸ ἑ χαράκωμα· ἔστι δὲ ἡ Μεσωμίτης ἐν ὁ Ἀρωμεύς. Non possum profecto, quin cum Casaubono exclamem: O Mirabilis Stephani negligentia, si ita ille scripsit, ut hodie habetur in ejus Epitome, quam Hermolaus confinxerit: Ego vero culpam in Stephanum non rejicio; nam eadem Strabonis verba noster sine ullo Μισωμίτης: unde evidenter constat, eum hunc locum de Æthiopica urbe nequaquam intellexisse, licet ibi Διόνυσος eodem mendo laboret: Μισωμίτης, ἐφ' ὁ Διόνυσος ὁ τύπιος, Μισωμίτης. Σλεγέων παραφυλακὴ ἐστίν. ἐφ' ὁ ἐστι Μισωμίτης ἐν ὁ, ὁ Ἀρωμεύς.] Hinc igitur omnia similiter, quod Hermolaus, vel quicunque Stephani opera truncavit, urbem Lydiæ, quam Stephanus sine dubio suo opere descripsit, negligenter omiserit.

[33] Θεόπομπος τριακοστῇ ἑνάτῃ.] In exarandis numerorum notis admodum faciles esse librariorum lapsus, omnes probe norunt, qui in evolvendis antiquorum scriptis operam navarunt. Codex Vossianus hoc loco exhibet: Θεόπομπος ἐν Φιλιππικῶν. Hanc veritatem esse loco nem, licet aliter in vulgaris reperiatur, nullus ego dubito: ut autem hoc manifestum appareat, hic apponam Stephani verba aliunde desumpta. Μαυσὼς, κώμη Κορίνθου. Θεόπομπος τριακοστῇ ἑβδόμῃ. τὸ ἐθνικὸν, Μαυσεύς.

[34] Ἀσβύστη, πόλις Λιβύης.] Præter Dionysium de situ orbis & alios, etiam Herodotus in Melpomene Asbystarum meminit, ita enim ille: Γαιτυλίδαι δὲ ἔχοντες τὰ πρὸς ἑσπέρης Ἀσβύστας, ἔστι τὰ ὑπὲρ Καρδαμίτας ἐστήκασι. οἱ δὲ κατύπερθε Ἀσβύστας, τὰ δὲ πρὸς νότου ἐπιλαμβάνουσι τὴν ἐρημίην. Asbystæ igitur mediterranea incolebant ab urbe Cabalaca Gigamis erat finitimi.

[35] Δύο δὲ εἰσὶ Τρίτωνες.] Plures esse in diversis mundi partibus, manifeste satis evincit Ortelius in Thesauro Geographico. Apollonii Scholiastes ad lib. IV hæc memoriæ prodidit enim scribit: Τρίτωνες τρεῖς, Βοιωτὸς, Λιβυκὸς, καὶ ἄλλος. ἐν δὲ τῷ κατὰ Λιβύην ὑπῆρξε ὁ Δημοσθ.

[36] Γρ. πρόσσω ῥώσαντο.] Nisi potius hæc lectio [illegible] πλείστῃ σχολῇ collocetur, nullum hîc [illegible]

Α'ΣΔΥ'ΝΙΣ, νῆσος κοντὰ τὴν Μυρίδος Α λίμνην· Εὔδοξος δευτέρῳ. Καπηλεύεται ἐν Ἀσδυνίδι τῇ νήσῳ. ὁ νησιώτης, Ἀσδυνίτης, ὡς Μεμφίτης.

Α'ΣΕΑ [37], κώμη τῆς Ἀρκαδίας, [38] ἀφ' ἧς ὁ Ἀλφειὸς ῥεῖ, ὃς καὶ Ἀσεάτης λέγεται. [39] καὶ Β ἐπιχώριος ὁμοίως, ὡς Κορεσάτης, Ὀρνεάτης.

Α'ΣΙΑ [40], πόλις Λυδίας πλησίον τοῦ Τμώλου, ἐν ᾗ τρίχορδος κιθάρα πρῶτον εὑρέθη. [41] διὸ καὶ Ἀσία ἡ Ἤπειρος. [42] οἱ μὲν C οὖν πόλεως Λυδίας, οἱ δὲ ἀπὸ Ἀσίου τοῦ Λυδοῦ, [43] ἢ ἀπὸ τῆς Προμηθέως γυναικός· ἢ [44] ἀπὸ

ASDYNIS, insula juxta Myridem paludem, cujus Eudoxus libro II. meminit. In insula Asdyne vincebantur. Insulanus Asdynita appellatur, uti Memphita.

ASEA, vicus Arcadiæ, ex quo Alpheus profluit, qui etiam Aseates dicitur. Vicanus eodem modo appellatur, uti Corseates, Orneates.

ASIA, urbs Lydiæ juxta Tmolum, ubi cithara triplici chorda inventa est. Propterea & Asia Epirus vocantur, quod nomen aliqui ab urbe Lydiæ deducunt, quidam vero ab Asia Lydi filio, vel ab uxore Promethei, vel ex eo

---

dingue poteris. In vulgatis & scriptis libris hæc continuata leguntur, cum in iis distinctione opus sit.

[37] Κώμη τῆς Ἀρκαδίας.] Ætate Pausaniæ tantum oppidi ruinæ & marmorum vestigia conspiciebantur: situs descriptionem apud eundem in Arcadicis legito.

[38] Ἀφ' ἧς ὁ Ἀλφειὸς ῥεῖ.] Etiam Pausanias Alpheum non procul ab Asea collocat: verum Hesychius Alphei fontem, quemadmodum & Stephanus, in Asea originem habere fecit, ita enim ille. Ἀσεάτης, ἀπὸ τῆς Ἀσέας. ἔστι καὶ Ἀργείων. ἔστι Ἀλφειὸς ἐκεῖ πηγὴν ἔχειν.

[39] Καὶ ὁ κατοικος ὁμοίως.] Stephanus hinc pagani nomen fecit Aseates: verum apud Hesychium reperitur Aseates, uti liquet ex loco proxime citato. Quodnam sit proferendum, aliis dijudicandum trado.

[40] Ἀσία, πόλις Λυδίας.] Rara admodum hujus oppidi usitata mentio apud Geographos, sed montis, in quo erat situm, passim meminere. Eadem hæc leguntur apud Eustathium in commentariis ad Dionysium de situ orbis. Οἱ δέ φασι, ὅτι Ἀσία πόλις Λυδίας παρὰ Τμώλῳ τῷ ὄρει, ἐν ᾗ πρώτῃ κιθάρᾳ εὑρέθη, ἀφ' ἧς καὶ πᾶσαι ἡ χώρα ταύτην ἔλαβε τὴν κλῆσιν. εἴρηται δὲ καὶ περὶ τῆς Λυδίας. Vide hac de re quoque Suidam, *Asiadem* citharam appellantem, & Scholiastam ad librum II Apollonii Rhodii. Sic cogor divinare, ut hæc verba præcedentibus connectam, interim meliora ex melioribus codicibus & conjecturis docentem exspectans, dum ipse glaciem frango.

[41] Διὸ καὶ Ἀσία ἡ Ἤπειρος.] Constanter ita legunt libri MSS. & vulgati: verum nemo non videt, hæc verba nec præcedentibus nec sequentibus satis commode posse jungi. Primo enim illas, quare Asia Epirus dicta sit, omnis usi judicii expers Epitomator hinc exterminavit atque pœnas expensit, posteritati pro thesauris carbones obtrudens. Antiqui Græci Macedoniam, Thessaliam, Ionium & Ægæi maris insulas incolentes, eam solam regionem, quæ ipsis in opposita ora erat proxima, Ἤπειρον appellabant, quod nomen non tantum vicinis littoribus, sed & ulterius habitantibus, & denique toti mundo, uti loquuntur nostri sæculi Geographi, communicatum fuit: adeo ut non putem in hisce verbis mentionem fieri de antiqua orbis terrarum divisione in τρεῖς partes, de qua Ptolemæus lib. VIII, Dionysius de situ orbis, & Agathemerus lib. II cap. II. Illam Asiæ universitatem Ἤπειρον fuisse nuncupatam, liquet clarissime ex Ilione lib. XLVIII: Οἱ Ἀσιανοὶ ἀπὸ Μαγνησίας τοῦ Ἀσίου τὴν ἀπὸ τούτου κλῆσιν. Et Nicander in Alexipharm. ita inquit:

- - - Παλίμβολος Κρήσσης
Παιζέτω ἰδάσιον γαμετῆς ἐπίκλοπον ὕπνον.

In quibus verbis Ἤπειρος pro Asia est accipienda. Verum luculentissimus in hanc rem locus exstat apud Eustathium in commentariis ad Dionysium Periegetam pag. 87, narrantem, Asiam philosophum Trœ Palladium ex ligno fabre fectum celandum exhibuisse: Trœm vero in honorem hujus philosophi, regionem prius Epirum dictam, Asiam appellasse. Hæc sunt ipsissima Archiepiscopi verba: Οἱ δὲ ἐν Ἀσίᾳ φιλοσόφῳ πόλεως Λυδίας τοῦ Τμώλου ὄντος ἐκεῖσε ἐλθεῖν τὸν Δία φασὶ καὶ ξύλον πανδαιδαλώσαντα, ὅπερ ἐφυλάττετο ἐκεῖσε, ἀντὶ τοῦ ἐν Ἰλίῳ ἐκείνου ἀφανισθέντος. ἀφ' οὗ τὸν φιλόσοφον τιμήσαντα, Ἀσίαν μετονομάσαι τὴν ἠπειρώτιν, ἣν πρότερον μέρος, τῇ δὲ ὅλῃ χώρᾳ μετὰ ταῦτα ἐπικληθῆναι. Atque ita feliciter nostri auctoris verba, absque ulla mendi suspicione accipere atque interpretari possumus, licet evidentissimum sit, quam plurima ante eadem excidisse. Qui autem illa præcedentibus annectere studuerit, aliam vocem pro τὴν Ἤπειρον substituere necesse habebit. In re admodum dubia & controversa, varias proponere opiniones non est illicitum. Quid si totum locum ex conjectura hunc in modum constituamus? Ἀσία, πόλις Λυδίας παρὰ τῷ Τμώλῳ, ἐν ᾗ τρίχορδος εὑρέθη κιθάρα. διὸ καὶ Ἀσία ἡ κιθάρα. Conjectura hæc non prorsus est improbanda: nam *Asia* non potuit dici Ἤπειρος, quia *Cithara* in civitate hujusmodi appellationis inventa est: verum quia in urbe *Asia* illud instrumentum trium chordarum primum prodiit, inde nomen sortitum est. Confirmatur nostra divinatio verbis Hesychii: Ἀσιάς, ἡ κιθάρα, ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀσίᾳ εὑρεθῆναι: sed præsertim loco in hanc rem egregio, quem in Etymologico Magno legimus. Ἀσιάς. Ἀσιάδες κρήνης, ἢ κιθάρας. ὅτινες Ἀμφίονες εἶπον, παραβάλλοντες τὸ ἐξ Ἐλευθερῶν ὕδωρ τῇ ὠδῇ, ὅτι ἡ τέρψις κιθάρᾳ ὅμοιον κηλεῖται. εἴρηται δέ, ὅτι ἐν Ἀσίᾳ τῇ πόλει τῆς Λυδίας, κατὰ τὸν Τμῶλον, πρῶτον εὑρέθη. Vide hac de re quoque Suidam, *Asiadem* citharam appellantem, & Scholiastam ad librum II Apollonii Rhodii. Sic cogor divinare, ut hæc verba præcedentibus connectam, interim meliora ex melioribus codicibus & conjecturis docentem exspectans, dum ipse glaciem frango.

[42] Οἱ μὲν οὖν ἀπὸ πόλεως Λυδίας.] Quidnam hoc est, quod ab urbe Lydiæ nomen accepit? Quoniam hæc verba spectent, mihi dubium videtur: non enim referri possunt ad inscriptionem hujus tmematis; valde ridiculum foret urbem ab ipsa urbe denominare. Commodius referuntur ad nostram conjecturam, de qua præcedente commentario: nam *Cithara* Ἀσιάς dicta, ab urbe Lydia, ubi excogitata atque inventa fuit, sine dubio nomen sortita est. Sed ut ingenue fatear quod res est; ante hæc verba mihi nonnulla excidisse videntur, in quibus de *Asia* proprie dicta, vel de tertia τῆς οἰκουμένης parte mentio facta est, quas aut ab urbe Lydiæ, aut ab Asia Lydi filio antiquiores denominatas exilimabant.

[43] Ἢ ἀπὸ τῆς Προμηθέως γυναικός.] Ex hisce porro verbis hæc meridiana clarius apparet, Stephanum in antecedentibus de tertia terrarum orbis parte mentionem fecisse: scriptores enim antiquissimi etiam perhibent, Asiam à Promethei uxore sic denominatam esse. Herodotus in Melpomene: Ἤ δὲ Ἀσίη, ἀπὸ τῆς Προμηθέος γυναικὸς τῆς Ἰαπετοῦ μάλιστα τῶν ἐπωνύμων ἐοῦσα τῶν ἀπ' αὐτοῦ γεγονότων ἐπωνυμίη ἐστὶ καὶ αὕτη τῆς μεγαλουμένης ἐν Σάρδισι Λυδῶν, φασὶ δὲ καὶ τοῦτο Ἕλληνες, ἀπὸ Ἀσίου τοῦ Κότυος, τοῦ Μάνεω κτλ. τοῦ Ἀτύος, ἀπὸ δὲ τῆς Προμηθέος Ἀσίης. Ab Herodoto & Stephano dissentit Eustathius in commentariis ad Dionysium, tradit enim ille, Asiam nomen accepisse ab Asia Atyis filio, vel ab Asia matre Promethei, non uxore, hæc sunt ejus verba: Ὅτι Ἀσία ἡ χώρα ἐπίκλησιν λάχοι εἴρηται, ἢ ἀπὸ Ἀσίου τοῦ Ἀτυϊδου, ὡς δέ τινες ἀπὸ τῆς Προμηθέως μητρὸς Ἀσίας, ἣν καὶ Ἑλλάνικος φησὶν ἐκ τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος γενέσθαι. ἔνιοι δὲ καὶ τῆς Προμηθέως γυναικὸς ἐπιγράφουσι. κἀκεῖνα δὲ ἐκ τῶν ἀρχαίων ἱστορεῖται. κἀκεῖνος δὲ ὁ τῆς Ὠκεανοῦ. Statuit etiam Apollodorus lib. I. de Diis Asiam Promethei matrem esse, cui quoque Lycophronem, Apollonii Rhodii Scholiastam & Etymologici Magni auctorem consentientes invenies. Verum quem Eustathius hic filium Ἀτυος, illum in commentariis ad Iliad. B cum Herodoto Κότυος filium facit: Ἔστιν

[46] Ἀπὸ δὲ τοῦ πολλοῦ ἄσπυ ἔχειν, τετύφθαι ἰλύι. ὁ ἐνοικῶν, Ἀσιάτης. καὶ τὸ θηλυκὸν, Ἀσιάτις. [47] λέγεται δὲ Ἄσις.

Ἴσθμιος ἄνω τέτραπται [48] ὑπερβορέου Ἀσίδος αἴης.

καὶ Ἀσιάς. τὸ δὲ Ἀσιανὸς, ὡς [47] Σκεπσίων ἐν δεκάτῃ. ἴδιον δὲ ἐμπόριον κοινὸν τῶν Ἀσιανῶν, [48] καὶ τῶν Εὐρωπαίων Νομάδων. καὶ τὸ θηλυκὸν, Ἀσιανή. ἔστι δὲ Ἀσιανὴ πόλις Ἠλείας. λέγεται δὲ Ἀσιανῖ. [49] ἔστι δὲ Ἀσία νῆσος Αἰθιοπίας. ὁ πολίτης, Ἀσιάτης. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἀσιάδης, ὡς Τρωὰς Τρωάδος. [50] ἔστι δὲ Ἄσιος λειμών. [51] Ὅμηρος,

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι. - - - -

ἀντὶ τοῦ Ἀσίᾳ. [52] θηλυκὴ γάρ ἐστιν, οὐκ Ἀσιανῶ. ἀγνοεῖ γὰρ Ὅμηρος τὴν Ἀσίαν, ὡς καὶ τὴν Εὐρώπην. ἢ μᾶλλον Ἄσις. [53] καὶ Ἰωνικῶς Ἀσίεω, καὶ Ἀσίου, ὡς Εὐμηλίου.

ΑΣΙΝΗ [54], πόλις Λακωνικὴ, ἀπὸ Ἀσίνης θυγατρὸς Λακεδαίμονος. δῆλον δὲ, ἐκ τῆς Μεσση-

A eo quod multam ἄσπυ, id est, limum habet. Incola Asiata nuncupatur, & foeminium Asiatis: dicitur quoque Asis.

Isthmus sursum porrectus est quidam Asiæ terræ.

B Et præterea Asias. Asianus autem apud Strabonem libro undecimo in usu est. Erat vero & Asianorum & Europæorum Nomadum commune emporium. Et genere foeminino Asiane. Est quoque Asiane urbs Eliæ. Dicitur hinc Asiæus. Est porro Asia Æthiopiæ insula, cujus C insulanus Asiates dicitur, & gentile Asiades, uti Hyria Hyriensis. Est præterea Asius campus, cujus Homerus meminit.

Asio in campo.

Ἀσίῳ ibi dicitur pro Ἀσίου, non pro Ἀσιανοῦ, est enim genitivus. Homerus neque Asiæ neque D Europæ nomen agnoscit. Vel præstat deducere à voce Ἄσιος, cujus genitivus Ionicus est Ἀσίεω, & per syncopen Ἀσίου, uti Εὐμηλίου.

ASĪNE, urbs Laconica, quæ ab Asine Lacedæmonis filia nomen habet. Secundo Mes-

δὲ τῶν ἑξῆς ἐφάνη, τὸν δὲ Ἄσιον, Κόνωνος ὑπῆρξεν υἱόν. Verum hæc obiter.

[46] Ἀπὸ δὲ τοῦ πολλοῦ ἄσπυ ἔχειν &c.] Idem perhibet Eustathius ad Dionysium, cujus verba commentario proximo allegavimus. Scholiastes Apollonii ad lib. 1. ita scribit: Ἡ Ἄσις ὠνομάσθη ἀπὸ Ἄσιος τοῦ Προμηθέως μαθητοῦ τοῦ Ἀτλαντικοῦ. οὗτος δὲ ἀπὸ τοῦ πολλοῦ ἄσπυ ἔχειν. Hinc etiam liquet, Prometheum & Atlantem fuisse fratres, qui Asiam matrem habuere. Ergo falli sunt Herodotus & Stephanus, tradentes Asiam Promethei uxorem fuisse. Longe aliam Asiæ etymologiam exhibet Agathemerus, lib. 1. cap. 1. deducens vocem ἀπὸ τοῦ ἄσιον, quod scilicet Asia propinqua sit, ex Europa illam adeuntibus. hæc sunt ejus verba: Ἀσία δὲ ἀπὸ τοῦ ἄσιον εἶναι τοῖς ἀπ' Εὐρώπης ἀπιοῦσι τὸ πλοῖον, ἢ πάντως ἐγγὺς τῆς κατοικίας.

[47] Λέγει δὲ Ἄσις.] In prioribus editionibus hic locus ita reperitur. λέγει δὲ Ἀσὶς ἰδίως. Sed post τὸ Ἀσιανὸς collocanda est παλαιογραφία: quia ἰδίως ad Dionysii versum pertinet.

[48] Ὑπερβορέου Ἀσίδος αἴης.] Mirum est profecto Xylandrum hunc Dionysii locum non bene edidisse, in cujus editione legitur: ὑπερβορέης τε Ἀσίδος αἴης. Nos veterem lectionem ex MSS & Dionysio reduximus.

[47] Σκεπσίων ἐνδεκάτῃ.] Ita hunc locum emendare atque edere placuit sine auctoritate MSS codicum; in illis enim & in vulgatis pessimo errore legebatur: Σκεψίων ἐνδεκάτῃ. Exstat locus circa initium libri undecimi, ubi de urbe Tanai loquitur, ad Maotidem paludem sita. Hæc, antequam Polemo eam devastasset, commune Asianorum Nomadumque Europæorum emporium fuit.

[48] Καὶ τῶν Εὐρωπαίων Νομάδων.] Et hic locus in MSS & vulgatis vitii non erat immunis, in iisenim legebatur, καὶ τῶν Εὐρωπαίων τῶν Νομάδων. Nos ultimum τῶν tanquam spurium & à mala librariorum manu profectum rejecimus, præsertim cum illud neque in Strabone conspicitur. Totus locus apud Geographum legitur, quemadmodum hic edi curavimus.

[49] Ἔστι δὲ Ἀσία νῆσος Αἰθιοπίας.] Insulam hujus appellationis in Æthiopia non agnoscunt alii Geographi. Fuit Judæorum & Phœnicum in mari Rubro navale, non ea in parte ubi Æthiopiam, sed ubi felicem Arabiam alluit, prope Ælam non procul à deserto *Sin*. Antiquitus appellabatur, teste doctissimo Bocharto, עציון-גבר *Esiongeber sive Asiongaber*: Eusebio Ἀσιών, & Hieronymo *Esia* vocis compositæ ultima parte neglecta, & prisco Græco vel Romano more inflexa. Quod sequitur apud nostrum non est vitii immune: nam ab insula non formatur πολίτης: Lege itaque, ὁ τῆς νήσου. Ἀσιάτης.

[50] Ἔστι δὲ Ἄσιος λειμών.] Si dicatur Ἄσιος λείμων, necesse est cum Grammaticis statuere, Homerum genendi casu, in hisce verbis Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, usumtisse. Imo si vulgata lectio apud nostrum sana sit, exemplum ex Poëta petitum nihil ad rem facit: nam Eustathius Etymologus, Apollonii Scholiastes atque alii τὸ Ἀσίῳ πεδίῳ ducunt οὐκ ἀπὸ τοῦ Ἄσιος, verum ἀπὸ τοῦ Ἀσίης, quemadmodum mox manifeste apparebit. Hinc est quod putem, in Stephani verbis lacunam debere notari, quæ nostrum nonnullis vocabulis, commodissime suppleri posse hac modo: Ἔστι δὲ Ἄσιος λειμών, ἢ μᾶλλον Ἀσίης. Ὅμηρος

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι. - - - -

[51] Ὅμηρος.] Locus est desumptus ex Iliade B. & integer apud Poëtam sic se habet.

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα.

[52] Θηλυκὴ γάρ ἐστιν, οὐκ Ἀσιανῶ.] Apparet locum mendosum, & forte ita constituendus: Θηλυκὴ γάρ ἐστιν, οὐκ ἀρσενικὸν Ἀσιανός. Videntur olim inter se disputasse Grammatici, quinam τὸ Ἀσίῳ præferat casum, an γίγνεσθαι, an vero dativi. Quæ sententia magis sit amplectenda, satis clare apparet ex verbis Eustathii ad illum Homeri locum, ita enim pag. 254. Τοὺς δὲ τὸ Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, ἀντὶ τοῦ Ἀσίᾳ τῇ πρὸς θαλάσσῃ πεδίῳ, καὶ φασὶν ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐπιφανεῖ εἶναι μέρει ἠπείρου. ἃ καὶ ἐκβάλλει ὁ Ἀσίου. ὁ γοῦν Ἀσίος. ἐφ' ἑαυτοῦ Ἀσίου ὡς Εὐμήλου, Εὐμηλίου. καὶ ἐν συγγραφῇ, Ἀσίου ὡς Εὐμήλου, Εὐμηλίου. Eandem hanc materiam tractant commentariis ad Dionysium pag. 87. hisce verbis: Ἐπὶ Ὅμηρος, Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι. ἐ κρᾶσις δίδωσι, τῷ Ἀσιανῷ γοῦν. Vide quoque hac de re Etymologici Magni Auctorem, & Apollonii Rhodii Scholiast. ad lib. 1.

[53] Καὶ Ἰωνικῶς Ἀσίεω, καὶ Ἀσίου.] Et hunc locum aliquis excidisse evidentissimum est ex verbis Eustathii jam allegatis. Sine dubio retribendum est: καὶ Ἰωνικῶς Ἀσίεω, καὶ πρὸς συγκοπὴν Ἀσίου.

[54] Ἀσίνη, πόλις Λακωνική. Pausanias & Strabo diversis appellatione urbes agnoscunt, alteram Messeniacam, alteram Argolicam, solus Stephanus Laconicam, quam ego reperio: & cum de Argolica, oppidulo inter Nauplium, nullam omnino mentionem faciat, vehementer dubito, an locus ita non sit constituendus. Ἀσίνη, πόλις Ἀργολική, quod mendæ genus etiam alibi in Stephano observavimus. Unus Scylax Carcandensis Laconicum ab Asine incipit, ita enim ille: Λακεδαίμων δὲ ἡ πόλις ἐστὶ καλή. Ἀσίνη, Μεθώνη, Ἀγχίαλος &c. Sed ego ordine turbato hic procedere, & regionum terminos confundere, nuper observavit doctissimus Palmerius.

Μεσσήνης, ἀπὸ τῶν Λακωνικῶν, ἀποικισθεῖσα A
ὑπὸ Ἀργείων. τρίτη, Κύπρου. τετάρτη, Κι-
λικίας. [51] τὸ ἐθνικὸν, Ἀσιναῖος, καὶ Ἄσιος,
κακῶς· ὡς Εὔδοξος ἐν πρώτῃ γῆς περιόδου.

ΑΣΚΑΛΩΝ, πόλις Συρίας παρὰ τῇ Ἰουδαίᾳ. Ξάνθος ἐν τετάρτῃ Λυδιακῶν φησιν, B
ὑπὸ Τάνταλος καὶ Ἄσκαλος, παῖδες Υμεναίου. τὸν δὲ Ἄσκαλον ἡγεμόνα ὑπὸ Ἀχιαμοῦ τοῦ Λυδῶν βασιλέως αἱρεθέντα στρατηγὸν, εἰς Συρίαν στρατεῦσαι. [52] καὶ αὐτὸν περὶ ἔρωτος ἁλόντα, πόλιν κτίσαι, ἣν ἀφ' ἑαυτοῦ ἔτους ὀνόμασαι. τὰ αὐτὰ καὶ C
[53] Νικόλαος ἐν τετάρτῃ ἱστορίας. λέγεται δὲ Ἄσκαλος, καὶ ἐξ οὗτος Ἀσκάλης, ὡς [54] Δάμαλις Δαμάλης, Ἄραξος Ἄραξης, Χάραξος Χαράξης, Λάπηθος Λαπίθης. λέγεται καὶ Ἀσκαλώνιον ἡ πόλις· [55] τὸ D
ἐθνικὸν Ἀσκαλωνίτης, καὶ Ἀσκαλώνιος, ἀπὸ τοῦ Ἀσκαλώνιον, ὡς Ξάνθος ὁ Λυδός· [56] καὶ Ἀσκαλωνὶς θηλυκόν. πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῆς κεχρημάτικασι, φιλόσοφοι μὲν, [57] Ἀντίοχος ὁ Κυζικηνὸς, καὶ Σώσος, καὶ Ἀντίβιος, καὶ Εὔβιος, E
ἐπίσημοι ἐπιφανεῖς· γραμματικοὶ δὲ, Πτολεμαῖος Ἀριστάρχου γνώριμος, καὶ Δωρόθεος· ἱστορικοὶ, Ἀπολλώνιος, καὶ Ἀρτεμίδωρος ὁ περὶ τῆς Βιθυνίας γεγραφώς, καὶ ἄλλοι. παρὰ δὲ Εὐδόξῳ [58] διὰ τοῦ αι ἐν τῇ πρώτῃ. [59] καὶ ἡ μὲν F
πόλις, ἐν πρώτοις φασὶ τὰ κρόμμυα γνῶναι. [60] καὶ

exsti-

[51] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀσιναῖος, καὶ Ἄσιος, κακῶς.] Primum gentile, quod ipse Stephanus non improbat, passim apud scriptores antiquos invenitur. Xenophon lib. v de Expeditione Cyri: Ἀντὶ δὲ Χειρισόφου Νέων ὁ Ἀσιναῖος. Idem etiam apud Pausaniam & de urbe Argolica & de Messenica in usu est: In Messeniacis ita scribit: Κεῖται δὲ ἐπὶ θαλάσσῃ αὐτῇ πρὸς πόλισμα τῷ καὶ ἐν μεσόγαιᾳ τῇ Ἀργολικῇ πόλει. Ubi proxime praecedunt haec verba: Ἀσιναῖοι δὲ ἔρημοι τῶν πολιτικῶν χρημάτων κατέλυσθησαν. De Argolica in Corinthiacis ita loquitur. Εἰ δὲ ὁ Ἀσιναῖος πρὸς ἐκ τῆς Ἀργολικῆς Θυρέας τέτμηται, ἐπὶ ἄμφω ἴσως εἰλήφαμεν. Sed quo jure Stephanus liberum gentile Ἀσιναῖος damnaverit, nullam ego rationem video, cum illud quoque Callimachus usurpaverit apud Etymologici Magni Auctorem in voce Ἄσιος.

Δικλαιέων Ἀσιναῖον ἐπιβρωθῆναι ἀρότοισιν.

Κύπρος, Δρέπανα, ἐκ τοῦ Ἀσίνου πεδιονόμης. Loquitur hoc loco de Asine Argolica, uti liquet ex loco Pausaniae mox allegato. Apud Goltzium tamen reperitur nummus cum inscriptione ΑCΙΝΑΙΩΝ.

[52] Καὶ αὐτὸν περὶ ἔρωτος ἁλόντα.] Ita legunt libri MSS & editiones omnes, sed pessimo errore. Eruditissimus Bochartus emendavit, καὶ αὐτὸν περὶ ἔρωτα ἁλόντα. Quae indubitata est lectio.

[53] Νικόλαος ἐν τετάρτῃ ἱστορίας.] Haec phrasis Graecis auctoribus non est solita: suspicor potius minuta correctionis ineptia scribendum: Νικόλαος ἐν τετάρτῳ ἱστοριῶν. Licet Scriptor eumdem eodem uti hic modo haud inficiatur.

[54] Ἄραξος Δαμάλεως. Ἄραξος Ἄραξης &c.] Consentiunt omnes editiones: sed in MSS Salmasius invenit: Ἄραξος Δαμάλεως, ἄραξος ἄραξις. Legendum putat: Ἄραξος Δαμάλης, ἄραξος ἄραξις, ὡς λέγει δὲ ἄραξα ἄραξις. Verum postea addit: *Vulgatam lectionem nimirum censeo, nec suo loco movendam.* Haec ex ora Salmasii Stephani manuscriptissimi.

[55] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀσκαλωνίτης.] Apud Goltzium & Trillandium tom. I pag. 304 exstat antiquum numisma cum inscriptione ΑΣΚΑΛΩΝΙΤΩΝ. Et apud Spanhemium Dorico charactere, ΑΣΚΑΛΩΝΙΤΑΝ.

[56] Καὶ Ἀσκαλώνιος.] Hoc gentili usus est Plinius lib. XIX cap. VI de cepis. *Sunt in honore Cretica, de quibus dubitant, an eadem sint, quae Ascalonia.*

[57] Ἀντίοχος ὁ Κυζικηνός.] Hic ille est cujus passim Cicero in Philosophicis meminit. De eo sic scribit Strabo lib. XVI, ubi testatur ipsum Ascalonem patriam habuisse: Ἐνταῦθα δὲ Ἀντίοχος ὁ φιλόσοφος, μικρὸν ἀπ' ἐμοῦ γεγονώς.

[58] Διὰ τοῦ αι ἐν τῇ πρώτῃ.] Sic legunt libri vulgati: Verum neque improbari potest scriptura codicis Vossiani: Διὰ δὲ αἰ ἐν τῇ πρώτῃ.

[59] Καὶ ἡ μὲν πόλις, ἐν πρώτοις φασὶ τὰ κρόμμυα γνῶναι.] Etsi codices editi & scripti ita habeant, nunquam tamen pro legitima hanc lectionem habebo: nam praeterquam quod locus mala interpunctione laboret, etiam illud ἐν à mala manu videtur profectum. Fortasis totus locus hunc in modum est constituendus: Περὶ δὲ Εὐδόξου διὰ δὲ αἰ ἐν πρώτῃ, καὶ ἡ μὲν πόλις, ἃ πρώτοις φασὶ τὰ κρόμμυα γνῶναι. Vult itaque Stephanus, Eudoxum urbis nomen in principio cum diphthongo exaratle. Hunc locum etiam magnus Salmasius tentavit in margine sui libri, sed ejus emendatio nihil ad rem facere videtur: quia MSS in fine hujus sectionis ei exhibebant κεφάλαια pro κρόμμυα, & hic legendum monebat, ἃ πρώτοις φασὶ τὰ κεφάλαια γνῶναι, de illa emendatione nihil omnino statuens. Ascalonensium regionem ceparum fuisse feracem testatur Strabo lib. XVI: Κρομμύων τ' ἀγαθῆς ἐστιν ἡ χώρα Ἀσκαλωνῖται, πόλισμα δὲ μικρόν. Plinius lib. XIX cap. VI. *Cepae genera apud Graecos, Sardia, Samothracia, Alfidena, Serapia, Sebasta, Ascalonia ab oppido Judaeae nominata.* Imo haec regio ceparum adeo erat ferax, ut tandem urbis hinc denominationem sortita sit. Stephanus: Κρόμμυον, πόλις παρὰ Ἀσκάλωνι. Φιλήμων δὲ Ἐφέσῳ. Ἀπὸ τούτου, Κρομμυώνιος. Licet Stephanus hanc Ascalonі propinquam, & ab ea diversam statuat: puto tamen eandem fuisse, quemadmodum postea demonstrabimus. Tota igitur circum-

[64] καὶ κατὰ τὸν Ἀλεξανδρέων σύνηθειαν, Ἀσκαλωνιάδα καρύμενα.

Ἀ Σ Κ Α Ν Ι Α [65], πόλις Τρωϊκή· Νικόλαος πρώτῃ ἱστορίᾳ. [66] Σκαμάνδριος Ἕκτορος καὶ Ἀνδρομάχης, ὃν ἀπὸ Ἴδης καὶ Δασκυλείου, καὶ ἀπὸ Ἀσκανίας κληθείσης, * ὃν ἔκτισεν ὁ Αἰνείου υἱὸς Ἀσκάνιος. [67] ἔστι δὲ μόνον οὐ νῆσος, ἀλλὰ καὶ ἡ χέρσος διωκημένη, καὶ ὁμώνυμος. Φρυγίας μέν,

[68] Φόρκυς δὲ Φρύγας ἦγε, καὶ Ἀσκάνιος ὑπερθύμους,

[69] Οἱ δ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμυνθοί.

τῆς δὲ Μυσίας. [70] κεῖται δὲ μὲν Φρυγίαν, τῆς δὲ Μυσίαν. τὸ τοπικὸν Ἀσκάνιος ὁμοίως τῷ κυρίῳ. ἔστι δὲ [71] Ἀσκάνιος ποταμός. Εὔφορος ἐν χιλιάσι,

[72] Καὶ Ψίλιν Ἀσκάνιόν τε Ναυάιθόν τε.

Ψίλις Μυσίας. [73] Ναυάιθος, Ἰταλίας.

Ἀ Σ Κ Ἰ-

A exſtitiſſe narrant, ſed quæ ex conſectaneis Alexandrinorum Aſcalonæa cepæ appellantur.

ASCANIA, urbs Troica, auctore Nicolao libro quarto hiſtoriarum. Scamandrius Hectoris & Andromachæ filius, ab Ida & Daſcyleo, & urbe Aſcania dicta, * quam condidit Aſcanius Æneæ filius. Non tantum palus, ſed regio gemina & ejuſdem nominis eſt. Phrygiæ:

B

Phorcus Phrygas ducebat, & Aſcanius ſuperbus.

C

Qui ex Aſcania fruſtifera venerant ſucceſſores.

Hæc Myſiæ eſt Aſcania. A Phrygiæ & Myſiæ urbe deducitur locale Aſcanius, quod proprio ſimile eſt. Reperitur porro fluvius Aſcanius, cujus Euphorio in Chiliadibus meminit,

D

Et Pſilin Aſcaniumque atque Nauæthum.

Pſilis Myſiæ, Nauæthus Italiæ fluvius eſt.

ASCI-

cumjacens regio fuit quaſi *Cepetum*, & allia tanto ſtudio coluerunt Aſcalonitæ, ut ceparum genus dictum fuerit Ἀσκαλώνιον, ſive Ἀσκαλωνίτου, ſi codices non fallant, quod etiamnum hodie à Gallis, detorto parum vocabulo, ESCHALOTTES appellatur.

[64] Καὶ κατὰ τὸν Ἀλεξανδρέων σύνηθειαν, Ἀσκαλωνιάδα καρύμενα.] Longe aliter hunc locum Salmaſius in Palatinis invenit: κεῖται γὰρ καὶ τὸν Ἀλεξανδρέων σύνηθειαν, Ἀσκαλωνίδα καρύμενα. De vaſis Aſcalonenſibus nihil legiſſe memini, ideoque vulgatam lectionem retinendam cenſeo. Verum cum hanc formaverit Stephanus τὸ Ἀσκαλωνίτης & Ἀσκαλώνιος, quorum uſus à numinorum & ſcriptorum auctoritate etiam confirmatur, merito τὸ Ἀσκαλωνίδα mihi ſuſpectum videtur, pro quo fortaſſis Ἀσκαλώνιον reponi debet.

[65] Ἀσκανία, πόλις Τρωϊκή.] De hac civitate ex Ethnicographo ita ſcribit Euſtathius in commentariis ad Iliad. B. Ἀσκανία δὲ κατὰ τὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ, πόλις Τρωϊκή. ἣ σημαίνει φησὶ Κεφάλων ὁ Γρύνιος. πολλαὶ κλῆσιν λαχὼν ὁ Αἰνείου παῖς Ἀσκάνιος. Plura qui de hac civitate legere deſiderat, Strabonem audeat lib. XII, & XIV contra Apollodorum diſputantem. Sed quid ſibi volunt illa, ἣ σημαίνει φησὶ Κεφάλων ὁ Γρύνιος? Hoc nunquam dixit Stephanus aut alius quiſpiam. Fortaſſis Euſtathius mutilo Stephani codice uſus eſt, in quo duæ ſectiones, quibus agebatur de Aſcalone & Aſcania, connectebantur, quod aliquoties in noſtro obſervavimus. Nam eadem verba apud Epitomatorem in Ἀσκάλων conſpici, & inde excidiſſe nemo ibit inficias.

[66] Σκαμάνδριος Ἕκτορος καὶ Ἀνδρομάχης &c.] Hæc ergo ſunt Nicolai verba, ex quarto Hiſtoriarum petita, quæ optime Xylander alterius notavit: nam poſt Ἀσκανίας ἡρώιδος aliquid periiſſe evidentiſſimum eſt. In codicibus MSS nullum reperitur huic loco remedium: ergo meliores ſunt exſpectandi, ut hiatus ſuppleri poſſit. Fortaſſis pro Σκαμάνδριος reſcribendum eſt Σκαμάνδρου.

[67] Οὐ μόνον δὲ ἡ λίμνη, ἀλλὰ καὶ ἡ χέρσος διωκημένη ὁμώνυμος.] Hic locus videtur eſſe ἀπόσπασμα verborum Strabonis è libro XII, ubi accurate Myſiæ ſitum delineare nititur, ita enim ille: Διατείνουσι δὲ μέχρι Φρυγίας καὶ Λυδίας καὶ Ἀσκανίου τὰ πρὸς ἕω μέρη τῆς Μυσίας, ἃ καὶ τὴν λίμνην δὲ καὶ τὴν χέρσον ἐκάλουν οὕτω τὴν Φρυγίαν, τὴν δὲ Μυσίαν, ἀποστείλαντος δὲ τοῦ Τρωϊλου τὸν Φρύγιον. Καὶ ἴσως διὰ τοῦτο τὰ μεταξὺ τῆς πατρίδος, ἕως Φρυγίας

Φόρκυς δ' ἦγε Φρύγας, καὶ Ἀσκάνιος θεοειδὴς
Τῶν δ' ἐξ Ἀσκανίης.

Poſtrema hæc Homeri verba etiam in Stephano deſiderantur, atque iis oporteret augeri: nam uti hodie in vulgatis circumferuntur, de Aſcanio ductore, non vero de urbe Aſcania mentionem faciunt. Totum Strabonis locum huc tranſcribere, licet optime ad rem faciat, nimis longum foret: qui hæc tanti fecerit, Geographum conſulat; fatebitur mecum locum inde ebſe deſumptum.

[68] Φόρκυς δὲ Φρύγας ἦγε &c.] Vide Homer. Iliad. B.

[69] Οἱ δ' ἐξ Ἀσκανίης &c.] Verſiculus hic deſumptus eſt ex Iliad. N. Sed in vulgatis Stephani libris male ſcribitur: Τοὶ δ' ἐξ Ἀσκανίης &c. quod correximus.

[70] Καὶ ἔστι μὲν Φρυγίαν, τῆς δὲ Μυσίαν &c.] Hæc lectio profecto habet, quod Græci dicunt, ἀδιέξοδος. Plenior eſt ſententia & ſenſus, ſi totus locus hunc in modum conſtituatur. Καὶ τὸ μὲν Φρύγιον ἐστὶ τὸ Μυσίαν πεποιῆσθαι Ἀσκάνιον, ἐμοίως τῷ κυρίῳ. Vel τὸ μὲν Φρύγιον ἐστὶ τὸ Μυσίαν πεποιῆσθαι &c.

[71] Ἀσκάνιος ποταμός. Εὔφορος ἐν χιλιάσι.] Strabo libro XIV, in diſputatione contra Apollodorum, etiam Aſcanii amnis ex Euphorione meminit, eumque probat ipſiſſimis Apollodori verbis. Λέγουσι γάρ φασι ἔστι Μυσίας κτίσμα Ἀσκάνιον εἰς λίμνην ἐκβάλλον, ἐξ ἧς ἐστὶ τὸ Ἀσκάνιος ποταμὸς ῥεῖ, ὃ μνημονεύει ὁ Εὐφορίων

- - - - *Mycalēs inter & undam Aſcanium.*

[72] Καὶ Ψίλιν Ἀσκάνιόν τε Ναυάιθόν &c.] Hæc in libris vitiis & calamo exaratis peſſime contaminata inveni. Salmaſius ex conjectura in margine ſui libri veram lectionem ſic ducere hoc modo tentavit. Καὶ Ψῖλιν Ἀσκάνιος πρὸς δ' ἄνω Ναυάιθος. Quæ ſequuntur apud Ethnicographum eum ſic Strabo vocat Ναυάιθον, ſed apud ipſum legendum putat Ναυσσόν corrigit. Ψῖλις Μυσίας. Ναυάιθος Βιθυνίας ποταμός. Inde enim dicitur Ναυάιθος, quod ibi naves ſint inceræ.

[73] Ναυάιθος, Ἰταλίας.] Doctiſſimus Cluverius putat hoc loco vocem πεδιάδος excidiſſe, eum ita emendans: Ναυάιθος, Ἰταλίας πεδιάδος. Verum hæc adjectio vocabuli πεδιάς non admodum neceſſaria eſt: ex antecedentibus enim ea repetenda videtur. Summopere miror, ita dormitaſſe magnum Salmaſium; nam nuſquam Ναύαιθος ſive Ναύαιθος apud Strabonem pro Bithyniæ amne ſumitur. Fit ſcrutii agri fluvius, qui inter Crimiſum & Æſarum amnes in mare Auſonium effluit, vocaturque etiamnum Sacco Italis *Neto*. Cum Laomedontis filiæ, Priami ſorores, Thylli, Abyoche & Medeſicaſte cum reliquis captivis, Herculi jam capto, in Italiam veniſſent, Græcorum ſervitutem evitantes, navigia incenderunt: & inde nomen fluvio ditum perhibent, ſcilicet, παρὰ τὸ πλοῖα καῆναι αὐτόθι. Ita narrat Lycophronis Scholiaſtes: Ναύαιθος, ποταμὸς Ἰταλίας ἐκλήθη δ' οὕτω διὰ τὰς ἐκεῖσε ἀποβάσας Ἀσκανίου & λοιπὰς, ἅτε μὴ φερούσας τὴν ἀπαραίτητον δουλείαν, Ἡρακλέους ἤδη ἀνῃρημένου, καὶ τὰ πλοῖα ἐμπρήσασαι ἔμειναν ἐν Ἰταλίᾳ, ἀπὸ τούτου τὸν ποταμὸν ἐκεῖνον ἔσχε τὸ ὄνομα Ναύαιθος. Strabo libro VI refert, mulieres navigia incendiſſe lesſtia navigationis impulſas, ut ibi ſedem figerent. Vide hac de re quoque Theocriti Scholiaſtam ad Idyll.

Α'ΣΚΙΤΑΙ, ἔθνος περικὸν τὸ Γνδικὸν κόλπον, [74] ἃ δὴ ἀσκιτῶν πλέον, ὡς Μαρκιανὸς τοῦ Περίπλου αὐτοῦ. περικὴ αὐτῶν ἔθνος, καὶ αὐτὸ καλούμενον [75] Α'σχαλιτῶν. ἔστι καὶ Α'σκιτῶν ἕτερον ἔθνος. ἔστιν ἐν Θρᾴκῃ πόλις Α'σκίτης, ὡς Θρᾴξ τὸ ἀσκὸν ἀσκίτης, καὶ μεσίτης.

ASCĬTÆ, gens Indicum ſinum accolens, & ſuper utribus navigans, auctore Marciano in Periplo ejus. Juxta hunc habitant populi Aſchalitæ dicti, & item alii Aſcitæ. A voce Ἀσκὸς derivatur Aſcites, quemadmodum ab Ἄστυ Aſtites, μεσίτης mediator.

Α'ΣΚΛΟΣ [76], πόλις Γαλλίας. [77] Διονύσιος ἐν πρώτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας· [78] ἔστι καὶ δεύτερον. τὸ ἐθνικὸν Α'σκλίτης, [79] ὡς λίκνον λικνίτης, καὶ ὅπλον ὁπλίτης.

ASCLUS, urbs Italiæ, cujus meminit Dionyſius libro 1. Antiquit. Rom. Reperitur quoque genere neutro. Gentile Aſclites, uti à λίκνον cuna λικνίτης qui in cunis dormit, & ab ὅπλον arma ὁπλίτης miles armatus.

Α'ΣΚΡΗ, πόλις Βοιωτίας, Γωνικῶς σχηματισθεῖσα, ὡς κόρη, Τερψιχόρη. [80] τὸ ἐθνικὸν, Α'σκραῖος Ἡσίοδος. [81] καὶ ἀπ' αὐτοῦ Ἀσκραῖον.

ASCRA, urbs Boeotiæ, Jonico more formata, uti κόρη puella, & Terpſichore. Gentile Aſcræus; ita enim Heſiodus appellatur. Hinc adverbium quod ex Aſcra denotat.

Α'ΣΟΣ, πολίχνιον Κρήτης. ὁ πολίτης, Ἄσιος ἔστιν ὃν ὁ Ζεὺς ἐκεῖ πρώτιστον. καὶ Α'σίε Διὸς ἱερὸν ἀρχαιότατον.

ASUS, oppidulum Cretæ, cujus oppidanus Aſius vocatur. Hoc enim nomine Jupiter ibi colitur: & Templum Aſii Jovis eſt antiquiſſimum.

Α'ΣΠΑΛΑΘΕΙΑ [82], πόλις Ταφίων· [83] Νικάνδρῳ ἐπροιμένων πρώτῃ, Α'σπαλάθεια [84] βοηρόδῳ. τὸ ἐθνικὸν, Α'σπαλαθεύς.

ASPALATHIA, oppidum Taphiorum, cujus Nicander libro primo Tranſmutatorum meminit. Aſpalathia auxiliatrix. Gentile, Aſpalathenſis.

Α'ΣΠΑΛΑΘΙΣ, [85] νῆσος Λυκίας. λέγεται

ASPALĀTHIS, inſula Lyciæ: ita nomi-

[74] Ἃ δὴ ἀσκιτῶν πλέον.] Placebat lectio codicis Voſſiani, quam nunc repræſento: peſſime enim in vulgatis legebatur, ἃ δὴ ἀσκὸς πλέον. Hæc verba ita debere emendari, cum inde liquet ex Ptolemæo, eadem phraſi libro VI cap. III utente. Ἐν τῷ Σκυθικῷ πόντῳ, ἐν ᾧ πολύποδες καὶ βύσσινα ἐκπλέονται πλοῖα. Hunc navigandi modum navigiaque urbibus factis etiam deſcribit Arrianus in Periplo maris Erythræi: Πᾶς δὲ ὁ χειμὼν οὗτος ἐν τῇ χώρᾳ λέγεται εἰς αὐλακώματα ἐκβαίνειν ἐπόντων κριμνίδων τε καὶ πτηνῶν ἐπιπολαζόντων τῷ ἀέρι καὶ πλοίοις. Idem de Aſciris ita narrat lib. VI cap. XXIX. *Quibus & commercia ipſa inſeſtant: nullis Arabes Aſciræ appellati, quoniam ſcirbalas utres inflatos ponte, piraticam exercent fugitis venenatis.*

[75] Ἀσχαλιτῶν.] Stephanus gentis nomen à ſigma incipit, in eum ille: Σκχαλίτης, ἔθνος Γνδικόν. καὶ Σκχαλίτης ὁ ἄνθρωπος, ὡς τὸν Σκχαλίτην κόλπον κάθηται πολλοὶ Σκχαλῖται. Ita quoque Ptolemæus gentem & ſinum appellat, uti liquet ex loco mox citato.

[76] Α'σκλὸς, πόλις Γαλλίας.] Aſculum geminum eſt, altum in Piceno, ad Truentum fluvium, XX milliaribus ab ea maris Adriatici, alterum in Apulia Daunia. Græcis ſcriptoribus, teſte Cluverio, Straboni lib. V, Plutarcho in Pompejo, Appiano & noſtro Epitomatori duabus tantum ſyllabis effertur, quemadmodum Τασκλὸν, Κασκλὸν, Δασκλὸν & alia ejuſmodi. Verum Latinis nomen illud tribus ſyllabis exaratur. Cæſar de Bello Civil. lib. I. cujus verba ita ſunt emendanda ex ſtemmatis Academicis. *Asculum per ſe civitates XX cohortes ex Alba & Marſis & Peligna & finitimis regionibus coegerat. Reſcripto Aſculo, cujusque Lentulo &c.* Poëtæ tamen metri gratia duabus ſyllabis vocem protulerunt. Silius lib. VIII:

Adria, & inclementis hiberni frigoris Aſcli.

Hæc urbs ab incolis *Aſculi* appellatur.

[77] Διονύσιος ἐν πρώτῳ Ῥωμ. Α'ρχ.] Cluverius aperuum hæc verbis inendum ineſſe exiſtimat: Dionyſio enim libro I. nulla omnino erat occaſio Aſculum nominandi.

[78] Ἔστι δεύτερον. Latinis Græcisque ſcriptoribus neutrum genus poſtillimum fuit in uſu.

[79] Ὡς λίκνον λικνίτης.] De hiſce vocabulis loquuti ſumus in voce Ἄσιος. Stephanum aliquando appellativa propria commiſcere, uti hoc loco, & ſectione præcedente, ad vocem Ἀσπάλαθις pluribus docuimus exemplis.

[80] Τὸ ἐθνικὸν, Α'σκραῖος Ἡσίοδος.] Utitur hoc gentili Virgilius lib. II Georg.

Aſcræumque cano Romana per oppida carmen.

De patria Heſiodi non ſemper eadem traduntur ab Ethnicographo: hoc loco optime cum aliis *Aſcræum* ſtatuit: ſed in Κύμῃ Cumæum: πόλιν γάρ, Κυμαῖος ἐστὶν ὁ Ἡσίοδος, καὶ Ἡσιόδειος. Niſi Stephanus hic alium intelligat, toti antiquitati injurium facit.

[81] Καὶ ἀπ' Α'σκρῆς.] Salmaſius in margine ſui libri non ſine ratione contendit, huic loco aliquid deeſſe, legendumque: Καὶ λέγει τοῦτο vel οὕτω, Α'σκρῆσε.

[82] Α'σπαλαθεία, πόλις Ταφίων.] Ante oram Acarnaniæ à Strabone collocantur inſulæ Taphiorum, antiquitus Teleboarum nomine inſignitæ, quarum una Taphos ſive Taphiuſa appellabatur, ita enim Geographus libro X. Αἱ δὲ τῶν Ταφίων νῆσοι, πρόκεινται δὲ Τελεβοῶν, ἃς δὴ καὶ ἐκάλουν Τάφους, νυνὶ δὲ Ταφίους προσηγόρευσαν. Stephanus urbem in Cephalenia collocat, cui Τάφος & Ταφίουσα nomen eſt, ſed ad hunc locum non pertinet; eodemque loco tradit, à Cephalenia non longe abeſſe inſulam, quæ Ταφιὰς appellatur, in qua *Aſpalathea*, de qua nunc ſermo eſt, ponenda videtur. In Illyrico fuit oppidum maritimum *Aſpalathos* dictum, prope Salonam, cujus meminit tabula Peutingeriana, & Conſtant. de Adminiſt. Imp. Verum cum Aſpalathea Stephani non eſt confundenda. Inſulas ante Acarnaniam ſitas Plinius lib. XII cap. IV enumerat hiſce verbis, ubi etiam inſulæ *Taphiendes* meminit. *Inter Leucadiam autem & Acharaiam pervenit e: quarum Teleboides eadem cna Taphiæ: ab incolis ante Leucadiam appellantur. Taphius. Oxia. Primoeſſa &c.*

[83] Νικάνδρῳ ἐπροιμένων πρώτῃ.] Textus Antoninus Liberalis ferme ex Nicandri ἐπροιμένων eſt tranſcriptus. Quicunque igitur τῶν ἐπροιμένων materiam diſcere avet, Antonini Liberalis Metamorphoſin perlegat.

[84] Βοηρόδῳ.] Quid ſit τὸ βοηρόδῳ ingenue fateor me ignorare. Fortaſſis emendandum eſt βοηθῷ, quod in verſione repræſentamus.

[85] Νῆσος Λυκίας.] Non procul à Rhodo hanc inſulam fuiſſe dictam in mari Lycio, ex verbis Plinii manifeſte colligitur, cadentis in Rhodiorum inſulis. *Aſpalathum* naſci, unde inſulæ nomen; ita enim ille lib. XXIV cap. XIII, cu-

κὴ ἐτῶ, Δῆλος τὰς ἐν αὐτῇ πτφυκυίας ἀσπαλάθους. [87] τὸ ἐθνικὸν Ἀσπαλαθίδιος, ὡς Ψωφιδίδιος, καὶ Αὐλιδίδιος. [87] ἢ Ἀσπαλαθίτης, ὡς Μεμφίτης.

ΑΣΠΕΝΔΟΣ, πόλις Παμφυλίας, [88] Ἀσπένδη κλῆσμα, ὡς Ἑλλάνικος ἐν πρώτῃ Δευκαλιωνίας. [89] ὁ πολίτης, Ἀσπένδιος. Θεόπομπος πρώτῃ Ἑλληνικῶν, Ἀσπενδίων ὁ τῶν Ἀσπενδίων. καὶ τὸ θηλυκὸν, ὡς αὐτὸς, Ἀσπένδια, καὶ Ἀσπενδίς.

---- Ἀσπενδίδα χαῖαν.

ΑΣΠΙΣ [90], πόλις Λιβύης, ὡς Φίλων. ἔστι δὲ ἀκρωτήριον Αἰθιοπίας τὸ καθ' Αἴγυπτον, ὡς Μαρκιανὸς πρώτῃ περιόδων. [91] ἔστι δὲ νῆσος πρὸς τῷ Κυκλάσιν. ἔστι καὶ Μακεδονίας, κλῆσμα Φιλίππου τοῦ πατρὸς Περσέως, τὰς πόλεις ἀνομάσαντος ἀπὸ τῆς αὐτοῦ πανοπλίας, Ἀσπίδα, Περικεφαλαίαν. ἔστι καὶ νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ. ἔστι καὶ νῆσος ἄλλη [92] μεταξὺ Λεβέδου καὶ Τέω, ἐπιδίαν ὡς δυοῖν, πρὸς μὲν πνοὴν Ἀρκεσίνης, πρὸς δὲ πνοὴν Ἀσπὶς ὀνομαζομένη.

ἔστι

A nominatur à copia aſpalathorum ibidem naſcentium. Gentile Aſpalathidius, uti Pſophidius, & Aulidius: ſive Aſpalathites, uti Memphites.

ASPENDUS, oppidum Pamphyliæ, à Aſpendo condita, auctore Hellanico libro primo Deucalioniæ. Oppidanus inde dicitur Aſpendius. Theopompus libro quarto Hellenicorum. Qui aberravit ab Aſpendiis. Apud eundem quoque fœminium exſtat Aſpendia & Aſpendis.

---- *Aſpendidem terram.*

ASPIS, urbs Libyæ, cujus Philo meminit, & promontorium Æthiopiæ juxta Ægyptum, uti Marcianus libro primo Periodorum perhibet. Eſt quoque inſula juxta Cyclades. Eſt item urbs Macedoniæ: Philippus enim Perſei pater ibi urbes condidit, quas ab integra armatura Aſpidem & Pericephalam denominavit. Eſt quoque inſula Lyciæ adjacens, atque alia duorum circiter ſtadiorum inter Lebedum & Teum ſita, quæ à quibusdam Arconeſus, ſed ab aliis Aſpis vocata.

Repo-

jus verba Salmaſius ita conſtituit atque emendat. *Vulgatis quoque hæc ſpina, ex qua mira fallacia impleantur, radices ipſius habet, præter ſpinas quidem multi. Inter odores & ad unguenta utuntur alia, aſpalathum vocantes. Eſt fruticis duntaxat hoc nomine ſpina ſilveſtris in oriente, ut dicimus, cytiſida, magnitudine arboris juſſæ. Sed frutex humilior æque ſpinoſus in Naxo & Rhodiorum inſulis &c.* Ultima verba in codice MS Acad Lugduno-Batav. ita leguntur. *Sed & frutex humilior atque ſpinoſus in Syria & Rhodiorum inſulis.* Quam lectionem omnino non improbo, cum præter ipſum Plinium etiam Dioſcorides tradatur. *Aſpalathum* in Syria naſci, quam ibi *dianyxen* vocant.

[87] Τὸ ἐθνικὸν Ἀσπαλαθίδιος, ὡς Ψωφιδίδιος, καὶ Αὐλιδίδιος.] Sequimur Xylandrianam & alias editiones, non quod earum lectionem probemus, ſed quia libri calamo exarati nulla corruptiſſimo huic loco præbita ſuppeditant: nam neque Ἀσπαλαθίδιος, neque illa quæ ſequuntur pro gentilibus ſunt habenda, quia ſunt caſus obliqui, è quibus gentilia formantur, liquet hoc evidentiſſime apud noſtrum in vocabulo Ψωφίς, ubi ita inquit. Ἐστι δὲ πρὸς τῷ Λιβυκῷ. ἡ πόλις ἐθνικὸν ἴδιον Ψωφίτης, τὸ πλῆθος Ψωφῖται καὶ Ψωφῖνοι. ἀλλὰ μᾶλλον δεῖ τὸ ἐθνικὸν, ὡς τὸ Ἀγχιάλη Ἀγχιάλιος, καὶ τὸ Αὐλὶς Αὐλίδιος, οὕτω Ψωφὶς Ψωφίδιος. Ergo hoc loco lacuna eſt, quam hunc in modum ſuppliere tentabam. Τὸ ἐθνικὸν δεῖ τὸ ἐθνικὸν Ἀσπαλαθίδης Ἀσπαλαθίδιος, ὡς δεῖ τὸ Ψωφὶς Ψωφίδης Ψωφίδιος, καὶ Αὐλὶς Αὐλίδης Αὐλίδιος. Verum ſi locum ita augere non placeat, cum ita conſtituet: τὸ ἐθνικὸν, Ἀσπαλαθίδιος, ὡς Ψωφίδιος, καὶ Αὐλίδιος. Alterutram lectionem eſſe veriſimam, nemo in dubium vocabit, qui rem vere perpenderit.

[87] Ἢ Ἀσπαλαθῖται.] Scilicet juxta canonem nominum in ites deſinentium, de quo in verbis commentario proximo allegatis, noſter mentionem fecit.

[88] Ἀσπένδη κλῆσμα.] Perhibet Strabo lib. XIV Aſpendum, urbem ſatis populoſam, ab Argivis conditam eſſe. Accuratam ſitus deſcriptionem lege apud Arrianum lib. I de Exped. Alex. Mag.

[89] Ὁ πολίτης, Ἀσπένδιος.] Paſſim occurrit hoc oppidani nomen apud Græcos Latinoſque ſcriptores. Polybius lib. V Hiſtor. Ἀσπένδιοι δὲ τῶν ἐμπόρων. Livius lib. XXXVIII cap. XV: *Terentiæ pacem dedit, quinquaginta talentis argenti acceptis, item Aſpendius, cæteriſque Pamphiliæ populis.*

[90] Ἀσπὶς, πόλις Λιβύης.] Latinis ſcriptoribus urbs *Clypea* appellabatur, quam Solinus à Siculis conditam perhibet, ita enim ille cap. XXVII. *Clypeam civitatem Siculi extruunt, & Aſpida primum nominant.* Apud Cæſarem lib. II Bel. Civil. ſingulari & plurahumero coniungitur: *Hæc loca abeſſe a Clypea paſſuum XXII milia. Interjacere inæquales ad ſtationes, & duobus promontoriis excitatos.* *Hujus adventum L. Cæſar poſtea x longis navibus ad Clypeam præſentiam ejus.* Scripſit in vulgatis *à Clypeis*, cum legendum ſit *à Clypea*. Ab omnes urbis appellationem genere fœminino & numero ſingulari uſurpant, ita quoque Hirtius commentario de Bello Africano, circa initium: *Clypeum eſſe præmiſſum*: ubi mox ſequitur: *Et à Clypea ſeptimum tranſeritinum apparuit.* Ita quoque exhibent vulgati, ſcilicet Academiæ Lugd. Bat. codicibus exarati optime habet *à Clypea ſeptimum agmen maritimum.* Urbs ita cum promontorio Mercurii, veſtigia oriundum Neapolis Adrumetum, Ruſpinam & Leptim appellans. Hanc oppidi accepit tempore Agathocles Siciliæ Tyrannus, ejus ſigulo nati, qui tempore adventus Cæciliani claſſem ducebat; ſed poſtea hæc urbs à Romanis cum Carthagine eſt everſa. Strabo lib. XVII: Εἰσὶ δὲ πολλαὶ, καθ' ἃς τόπους ἐστὶ τὰ Σύρτεις καὶ ἡ Σύρτις καλουμένη. Ἀγχιάλη. καθ' ὃν καιρὸν ἐπολέμουν πρὸς Καρχηδονίους οἱ Ῥωμαῖοι. Clypeam fuiſſe appellatam idem tradit Cæſar lib. VI: Καὶ τοῦ τ' Ἀσπίδος καὶ Καρχηδόνος πολλὰ, ἀλλοτρίως ἐχόντων.

[91] Ἔστι δὲ νῆσος πρὸς τοῖς Κυκλάσιν.] Exiſtimo hanc inſulam in ſinu Saronico eſſe collocandam, atque inter Cycladas inſulas numerandam, quæ Athenienſium portui objacet. Plinius lib. IV cap. XII: *Sinco promontorio abſunt inſulæ. Dendros, Crangia duæ, Cecinadus, Solarinus, Cecliros, Aſpis.* In membranis bibliothecæ publicæ pro *Dendros* conſpicitur *Almendros*, quod mihi ſuſpicionem injicit, olim in Plinii exemplaribus *Adendros* ſcriptum, eamque eſſe inſulam cujus ſinum Stephanus Byſantius reticet, atque ab arborum ſimilitudine ex Cleonæ ſinu ſic dictam perhibet.

[92] Μεταξὺ Λεβέδου καὶ Τέω.] Hæc illa eſt inſula, quam Stephanus ſupra Ἀγχιάλη appellavit, ſed quod ejus Cariæ adſcribit, in eo toto cœlo errat: Caria enim ſe non Mæandrum & Cayſtrum amnes non extendit, poſitis Teos & Lebedus in conſpectum veniunt: Formula apud Stephanum referibendum eſt: Ἀγχιάλη, ἡ πρὸς Τέῳ καὶ Λεβέδῳ. Vel hunc potius emendationem ceteriſſimam, ſi vulgata lectione paululum mutare dere: Ἀγχιάλη, ἡ πρὸς Τέῳ. Strabo lib. XIII: Τέ

ία καὶ πόλις, [91] Πύρων ἔγγυς. ἔστι καὶ ἄλλη, ὡς Κλείων ὁ Συρακόσιος ἐν τῷ περὶ τῶν λιμένων, [92] ἀδιανδρον ὄσα. ἔστι δὲ καὶ πόλις Πίσης, ὡς Παυσανίας ἐν Ἡρακλείας ἐπικάτῃ. τὸ ἐθνικὸν, δυϊκατὰ Ἀσπίδιτης, τῷ ἰδίῳ τῶν Αἰθιοπικῶν πόλεων καὶ Λιβυστῶν. ἐστὶ δὲ καὶ ἀσπιδιώτης παρὰ τῷ ποιητῇ, καθὰ πλεονασμὸν τοῦ ω. ἔστι δὲ παρὰ τὸ ἀσπὶς ἀσπίδιον, Μένανδρος,

Ἀσπίδιον ἐπιτήδειόν τι, καὶ μαχαίριον.

τὸν ἀσπίδιτης, καὶ ἀσπιδοῦχος· [93] Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ καταπλέοντα,

Ἀλλ' ἀσπιδίτιδι ὄντι καὶ πεφραγμένον,
Ὡς ἀσπιδοῦχος, ἢ Σκύθης τοξεύμασι.

δύναται καὶ Ἀσπίδιος, καὶ Ἀσπιδεύς.

Ἀσπληδών [94], πόλις Φωκίδος· [95] Παυσανίας ἐννάτῳ. ἀπὸ Ἀσπληδόνος, υἱοῦ νύμφης [96] Μηδείας καὶ Ποσειδῶνος. τὴν δὲ [1] περὶ Ὁμήρου τῆς Βοιωτίας, φασὶ [2] τῆς Αἰολέας ὕστερον Βοιωτοὺς καλεῖσθαι. [3] τὴν δὲ Ὀρχομενὸν καὶ Ἀσπληδόνα. [4] ἔχει δὲ φησὶ καὶ χωρὶς τοῦ α, ἀλλ' ἐπὶ περὶ Ὁμήρου. [5] τὸ

A Reperitur & alia prope Pfyra, atque insuper alia in qua nullæ arbores crescunt, de qua Cleo tractatu de Portubus mentionem fecit. Exstat etiam locus ultra Pisam hujus nominis, cujus Panyasis libro undecimo de Heraclia meminit. Hinc gentile Aspidita formari potest, eodem modo quo gentilia ab Æthiopicis & Libycis urbibus deducuntur. Verum apud Poëtam Aspidiotes reperitur per pleonasmum literæ ω, quod à voce ἀσπίδιον, *scutulum* formatum videtur. Menander:

B

Scutulum cui quoddam & cultellum.

C Verum apud Sophoclem in Nauplio navigante legitur Aspidites & Aspiduchus.

Sed ἀσπιδίτης [bellator] est armis circumseptus,
Uti ἀσπιδοῦχος [scutatus,] aut Scytha sagittis.

Hinc etiã Aspidius & Aspidensis formari possunt.

D ASPLEDO, urbs Phocidis, auctore Pausania libro nono. Nomen habet ab Aspledone, nymphæ Mideæ & Neptuni filio. Hæc ab Homero Bœotiæ adscribitur. Narrant Æolenses priscis tèmporibus Bœotos appellatos fuisse: illos vero Aspledonem & Orchomenum condidisse. Urbis nomen etiam sine A exaratur, sed non apud Homerum.

E

Gen-

Τὰς δὲ Μίλητος δύλιχα ἐκπέμπει πανσέλινα. Μεσσὴν δὲ νέους Κίους, ἠδὲ Ἀρτάκην ἠμαθόεσσαν.

[91] Πύρων ἔγγυς.] Hæc insula ei, quam supra inter Lebedum & Teum collocat noster, admodum videtur vicina. Hinc ab illa divertam esse, mihi difficulter sine auctoritate aliorum Geographorum persuaserim. Fortassis eadem sunt: nam Pyra, Chius, Lebedus, Teos & propaqueis Aspis, quam longe à se invicem dibent, geographiæ cultoribus satis est notum.

[92] Ἀδίανδρος ὄσα.] Hæc fortassis eadem est, quam Ethnicologus modo juxta Cycladas collocavit, quemadmodum in præcedentibus satis probabiliter confirmavimus.

[93] Τὸ δὲ ἀσπιδίτης παρὰ τῷ ποιητῇ.] Innuitur locus ex Homeri Bœotia:

Τῇ δ' ἔσαν πεντήκοντα νεῶν ἐπιπρῳρίδες εἶσαν·
Κοιρανέων ἑκάστη τε καὶ ἀνέρες ἀσπιδιῶται.

Sive deducatur ab ἀσπίδιον, tum fit per pleonasmum literæ ω: verum si à voce ἀσπίδιον, tum nihil in derivatione redundat, & similiter se habet ac Νηὸς ἰδιώτης & ἰδιώτιδος, uti optime docet Etymologici Magni auctor in τῷ Ἀσπιδιώτης, qui non perinde ac noster vocem ἀσπὶς deducit.

[94] Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ καταπλεύσαντι.] Aliquoties hujus fabulæ inscriptio apud Hesychium occurrit atque apud alios. Nauplius fuit Amymones & Neptuni filius: hic quia longævus erat, mare navigans morientium eadem permolestè ferebat: verum ipsi tandem aliquando tale mortis genus contigit, quo alios defungi mœstissime conspiciebat. Hæc materia Sophocleo cothurno non indigna fuit: eam Tragicos in scenam produxisse Apollodorus lib. II. testis est.

[95] Ἀσπληδὼν, πόλις Φωκίδος.] An τὸ Φωκίδος à Stephani manu sit profectum vehementer dubito: eo inclinarem, quia mox sequitur: τὸν δὲ περὶ Ὁμήρου Βοιωτίας. Ita autem sic esse scribendum juxta omnes Geographos evidentissimum est: imo huic sententiæ etiam noster non obscure subscribitur alibi, tradens Aspledonem esse vicum Bœotiæ Hyettum nuncupatum, Υῆττος, κώμη Βοιωτίας· ποτὲ δὲ καὶ Ἀσπληδὼν Υῆττος ἐκαλεῖτο. Alia probatione res non indiget, præsertim si locum Pausaniæ, mox producendum, probe consideraveris.

[96] Μηδείας καὶ Ποσειδῶνος.] Respicit Stephanus hæc Pausaniæ verba è Bœoticis. Ἀσπληδὼν δὲ ἐκλιπὼν τὴν ἐπώνυμον ἔσχε. λέγεται δὲ τὸν αὐτὸν υἱὸν Ἀσπληδόνος τῇ πόλει. τοῦτον δὲ οὐκ ἐκφεύγει τὸ Μιδείας καὶ Ποσειδῶνος.

Igitur ob aquarum penuriam deserta fuit Aspledo, quod nequaquam Stephani verbis respondet, narrantis Aspledonem Hyetti nomine insignitam fuisse, propterea quod perpetuo imbre irrigatur. Υῆττος κώμη Βοιωτίας, λέγεται δὲ ἐπώνυμος ἀνδρὸς Ἀχαιοῦ. λέγεται δὲ ἀφανισθῆναι, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Φλεγύου ἐμπεσόντος. τὸ ἐθνικὸ, ὡς Υῆττιος. ποιεῖ δὲ τὸν Ἀσπληδόνα Υῆττιον ὁ καλλίστης.

[97] Μηδείας.] Rejecimus vi Μηδείας, quod omnes vulgati exhibebant, ad postulante Pausania, cujus verba jam produximus.

[1] Περὶ Ὁμήρου Βοιωτίας.] Præter Homerum etiam Strabo, Pausanias, Plinius & Eustathius in commentariis ad navium catalogum, hanc urbem Bœotiæ solo adscribunt.

[2] Τὰς Αἰολέας ὕστερον Βοιωτοὺς καλεῖσθαι.] Hæc verba cum præcedentibus non cohærent: ferme eadem leguntur apud Pausaniam lib. x de prisco Bœotorum nomine, sed inversâ plane sententia: Οἱ δὲ Ἀμφικτύονες ἐς ἐκ ἰωῆ τριήροις ἀφικόμενοι ἔσπευσαν. ὧν Νεοπτόλεμος μὲν ὁ Μακεδόνας τε ὁ Θετταλῶν, λόγου ἐκράτησεν ἐλθεῖν. οἱ δὲ Βοιωτῶν (Θετταλοὶ γὰρ ὁ ἔθνος πρὶν ἀφικέσθαι ἦσαν, καὶ Αἰολεῖς ἐκαλοῦντο ἐκαλοῦντο) ὁ ἐκ Φωκίων τε ὁ Δωριέων, παρὰ τούτων δὲ ἐφοίτων. Bœoti ergo, prisci tèmporibus Thessaliæ partem tenentes, Æolenses appellati sunt: sed Æolenses non sunt Bœoti nuncupati, uti ex hoc Stephani loco concludi potest. Quid autem hæc ad rem faciant, non video: gravissime totus locus laborat, & meliorum codicum opem valde desiderat.

[3] Τὴν δὲ Ὀρχομενὸν ὁ Ἀσπληδόνα.] Sic legunt libri MSS & vulgati omnes, quos sequuti sumus, non quod eorum lectionem nostro calculo comprobamus: sed quia quo potiorem modo mutilus locus suppleri debeat, nobis codices scripti non suggerunt. Imprimis mihi hujus & præcedentis commentarii verba admodum obscura & mutila videntur. Deesse aliquid video, quid autem substituam non video: lectionum tamen omnium malim hanc: Τὴν δὲ Ὀρχομενὸν ὁ Ἀσπληδόνα καλεῖσθαι. Ultima vox fortassis, vel simile quid excidit. Etiam Salmasius ad oram sui Stephani notavit, hîc magnam labem latere, quæ etiam nec MSS carent.

[4] Γράφεται ὁ χωρὶς τοῦ α.] A nonnullis urbem Σπληδόνα fuisse nuncupatam, abjecta prima vocali, tellatur Strabo lib. IX hisce verbis. Τῶν δ' Ἀσπληδόνα, χώρας ἐστὶ περὶτος σπαδικὸς ὁπλίτης πεζὸς. Ἐπ' Εὐβοΐας μετανεμόμενος, καὶ ταῦτ' ὁ χώρας. περὶ τὸ ἱδρυμα ἀφορμὴν ὁ δὲ λιμὴν καλούμενος ὑπὸ τῶν καθιστῶν, καὶ μηδὲν τὸ ἀδύνατον. Τοῦτο

παρὰ μὲν

τὸ ἐθνικὸν, Ἀσπληδόνιος. Ὀρχομενοῦ ἦ υἱέες, Ἀσπληδών, Κλύμενός τε, καὶ Ἀμφίδικος καὶ Ἡσιόδης. A Gentile, Aſpledonius. Orchomeni autē filii fuerunt *Aſpledon*, *Clymenus atque Amphidicus ſuperbus*.

ΑΣΠΟΥΡΓΙΑΝΟΙ[6], ἔθνος περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην. [7] Στράβων ἑνδεκάτῃ, Τούτων δ' εἰσὶ καὶ Ἀσπουργιανοὶ μεταξὺ Φαναγορείας. B

ASPURGIĂNI, gens circa Maeotidem paludem habitans, teſte Strabone libro undecimo. Illorum vero etiam ſunt Aſpurgiani, inter Phanagoriam.

ΑΣΣΑ, πόλις πρὸς τῷ Ἄθῳ. [8] Ἡρόδοτος ἐδεδόμῃ. ἔστι καὶ κώμη Σκυθίας. οἱ οἰκήτορες, Ἀσσαῖοι.

ASSA, urbs ad Athonem ſita, auctore Herodoto libro VII. Eſt item Scythiæ vicus, cujus incolæ Aſſæi dicuntur.

ΑΣΣΑΚΗΝΟΙ[9], ἔθνος Ἰνδικόν. Ἀρριανὸς πεμπτῃ τῆς Ἀλεξάνδρου ἀναβάσεως. [10] Ἡ δὲ ὡς δεῖ τοὺς Ἀσσακηνούς. C

ASSACĒNI, gens Indica, de qua Arrianus libro IV de Expeditione Alexandri mentionem facit. Proficiſcebatur quaſi ad Aſſacenos.

ΑΣΣΗΡΑ[11], ἀδιαφόρως, πόλις Χαλκιδέων. Θεόπομπος εἰκοστῇ πεμπτῃ. τὸ ἐθνικὸν Ἀσσηρίτης, ὡς Ἀβδηρίτης, Γαδειρίτης, D

ASSĒRA, genere neutro, urbs Chalcidenſium, cujus Theopompus libro quarto vigeſimo meminit. Gentile, Aſſerita, ut Abderita, Gaderita.

ΑΣΣΗΣΟΣ, πόλις Μιλησίας χώρας. Θεόπομπος φιλιππικῶν εἰκοστῇ πεμπτῃ. ὁ οἰκήτωρ Ἀσσήσιος. [12] καὶ Ἀσσησία Ἀθηνᾶ, παρ' Ἡροδότῳ. E

ASSĒSUS, oppidum agri Mileſii, de quo Theopompus libro XXIV. Philippicorum mentionem facit. Incola, Aſſeſius. Hinc Minerva Aſſeſia apud Herodotum.

ΑΣΣΟΣ[13], πόλις Λυκίας, [14] πλησίον Ἀτάρνης, ἐφ' ὑψηλοῦ καὶ ὀξέος καὶ δυσαναβάτου τόπου. ὅθεν ὁ[15] Νικόφραλος κιθαρῳδὸς ἔλεγε παίζων,

ASSUS, urbs Lyciæ, prope Atarneſin, in alto, arduo, atque aſcenſu difficili loco ſita, de qua Stratonicus citharista alludendo in dixit.

Ἄσσον ἴθ' ὡς κεν θᾶσσον ὁλέθρου πείραθ' ἵκηαι. F

Aſſum adi, ut θᾶσσον, id eſt citius, ad mortis terminos pervenias.

[15] ὁδὸν

Secun-

πόλις δὲ ἡ πρὸς τῷ ἄκρῳ τῆς ἡμίσεως ἰσθμοῦ. Urbs deinde & circumjacens ager *Eudielos* eſt appellatus, ſoratenſis quia inclinatio verſus occaſum ejus incolis aliquid peculiare confert. Vide hac de re etiam Euſtathium ad Homeri Boeotiam pag. 272. Refert porro Erymologici Magni auctor, Spledonem Presbonis & Steropæ filium, & hujuſmodi Aſclepiadæ nomen fuiſſe, ita enim ille: Ἀσπληδών, φασὶ γὰρ εἶναι. Στησίλεως ἢ Ἡσιόδου δὲ Σπερμώς. Ἀσπληδόνιος δὲ φησὶν, Ἀσπληδόνα ἐπὶ λίγειαν. Σπληδὼν γ' ὄμφαξιν, Οἱδ' Ἀσπληδὼν ναίων. πλησιόχωρος παιδικὸν ἐπὶ β. α.

Aſſus.] Oppidum etiam Ἄσσαρα videtur appellatum fuiſſe, nam Ariſtoteles Hiſt. Animal. lib. III cap. XII refert in terra Aſſyriade agri Chalcidici in Thracia ova reperiri, quæ cum oves biberint, maxque inierint, ſigne generare agnos. Legitur ibi ἐν τῇ Ἀσσυριάδι, niſi quis tuat hic mendam tranſcriptorum irrepſiſſe, & ἐν τῇ Ἀσσηλίδι legendum eſſe.

[6] Ἀσπουργιανοί.] Strabo libro VII & XI meminit cujuſdam Aſiæ ad Maeotida paludem ſitæ, per quam neque Majorem neque Minorem Aſiam, ſed peculiarem quandam regionem intelligimus, quæ nomen illud ſibi ut proprium vindicaverat, ita enim ille lib. VII: καὶ πρὸς Ἀσπουργιανοὺς μοίρας τῆς πρὸς Σινδικῷ. Et libro undecimo: καὶ κατὰ τὴν Ἀσπουργίαν ἐστὶ ἡ Σινδική. Hinc puto Aſpurgianos nomen accepiſſe, quaſi illius Aſiæ caſellani ſive habitatores fuiſſent: nam vocabulum πύργος *arcem* ſive *caſtellum* denotare, notius eſt, quam quod ex aliis repetidebeat.

[7] Στράβων ἑνδεκάτῃ.] Ut perfecta ſit ſententia, nonnulla ex Strabone verba Stephano ſunt adjicienda, apud quem totus locus fortaſſis ita eſt legendus. Τούτων δ' εἰσὶ καὶ οἱ ἐν Ἀσπουργιανοὶ, μεταξὺ Φαναγορείας καὶ Γοργιππίας.

[8] Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ.] Sine dubio hunc Herodoti locum Stephanus innuit. Ὁ γὰρ νοῦς καθόλου ἁρμόττει ἐπὶ πάντων, τὸ διαπλοῦν τὴν ἠπείρου τὴν ἐν τῇ Ἀθῳ ὀρυττομένην, εἰκότως δὲ εἰς πρῶτον ἐν τῇ Ἄσσῃ τῇ πόλει, καὶ Παλλήνῃ, καὶ Σκιώνῃ, καὶ Μένδῃ καὶ Σάνῃ.

[9] Ἀσσακηνοὶ ἔθνος Ἰνδικόν.] Dubitat Salmaſius, an *Aſſacenus* Indiæ urbs fuit, à quo poſſet tota gens appellationem fortita eſſe: adeo ut inde gentile Ἀσσακηνὸς deducendum eſſet. Vide Plinianas Salmaſii Exercit. pag. 1071, ubi accurate illarum ſitus deſcribitur.

[10] Ἡ δὲ ὡς δεῖ τοὺς Ἀσσακηνούς.] Legunter hæc ita apud Arrianum eo quem citat Stephanus libro: Ἀπῆρε Ἀλέξανδρος τοὺς τῶν Ἰνδῶν ἱππέας, καὶ τοὺς ἑταιριστὰς καὶ τὸν Κοῖνον ἐκ Πελασιώτιδος πεδίου, καὶ τοὺς Ἀσσακηνοὺς ἐπὶ τοὺς πόλεμον, ἐφ' ὡς ἐπὶ τοὺς Ἀσσακηνούς. Sed manet Salmaſius, uti diximus, τοὺς Ἀσσακηνούς. In vulgatis Stephani poſt ἐφ' particula ὡς deſiderabatur, quæ ex Vadiano revocavi.

[11] Ἄσσηρα.] Oppidum etiam Ἄσσηρα videtur appellatum fuiſſe, nam Ariſtoteles Hiſt. Animal. lib. III cap. XII refert in terra Aſſyriade agri Chalcidici in Thracia ova reperiri, quæ cum oves biberint, maxque inierint, ſigne generare agnos. Legitur ibi ἐν τῇ Ἀσσυριάδι, niſi quis tuat hic mendam tranſcriptorum irrepſiſſe, & ἐν τῇ Ἀσσηλίδι legendum eſſe.

[12] Καὶ Ἀσσησία Ἀθηνᾶ, παρ' Ἡροδότῳ.] Reſpicit Stephanus locum Herodoti libro primo, ubi hæc leguntur verba. Τῶν δὲ ἐς Πριήνην ἀπικομένων ἐς Δελφοὺς οὐδὲν ἦν ὄφελος, ἀφικομένῳ τὸν χρηστὸν ἐν Πυθίῃ ἀνειρέσθαι ἐπὶ σφίσι γενέσθαι Μαζύης ἐκ Ἀσσησοῦ.

[13] Ἄσσος, πόλις Λυκίας.] Conſtanter ſic legent librarii ſcripti & editi, verum peſſima errore. Legendum ſine optime id obſervante Salmaſio: Ἄσσος πόλις Λυκίας. Hæc emendatio ipſis Ἐθνικῶν verbis confirmatur: Ἄσσος, πόλις μεταξὺ Μυσίας καὶ Λυκίας, κτλ. Hæc verba ſuo loco emendabimus. Mallem tamen hic loco legere, Ἄσσος, πόλις Μυσίας: Myſiam enim aliquando Lydiam comprehendere, & vice verſâ, ambobus eſt notiſſimum.

[14] Πλησίον Ἀτάρνης.] Nihil omnino hoc loco hujus vidit, ſi Stephani editiones eſſent ſanæ: reſcribendum enim videtur Ἀτάρνεως. Vide interius in illa voce.

[15] Νικόφραλος.] Et hic obſervavit meridum magnus Caſaubonus in commentariis ad Strabonem. Legendum eſt tranſpoſitis literis: Σίφραλος κιθαρῳδός. Sed-

[16] Δευτέρα πόλις Αἰολίδος, κατὰ τὸν Ἑλλήσποντον, ἡ Κεκρόπιον. [17] Ἀλέξανδρος δ' ὁ Κορνήλιος ἐν τῷ περὶ τοὺς παρ' Ἀλκμᾶνι τοπικοὺς ἱσταμένων, [18] Μιτυληναίων ἄποικον ἐν τῇ Μυσίᾳ φησὶν Ἄσσον, [19] ὅπου ὁ σαρκοφάγος γίγνεται λίθος. [20] Ἔστι δὲ λειμὼν ἐν τῷ Καϊκείτῃ πεδίῳ τῆς Λυδίας, [21] περὶ τὸν Καΰστριον ποταμόν. Ἔστι δὲ ἑτέρα πόλις ἐν Ἠπείρῳ μικρά. [22] ἐκ ταύτης Ἄσσου, Κλεάνθης ὁ στωϊκὸς φιλόσοφος, διάδοχος τῆς σχολῆς Ζήνωνος καὶ Κλεάνθους, ὃν καταλέλειπε Χρύσιππον. [23] Ἐθνικὸν Ἄσσιος, ὡς Ῥώσιος, καὶ Ἀσσεύς.

Ἀσσυρία, χώρα περὶ Βαβυλῶνα. οἱ μὲν ἤπειροι, Ἀσσύριοι. [24] εἰσὶ δὲ ἔθνη καὶ πρὸς τοῖς Σύροις. [25] Ξενοφῶν μὲν οὕτω διακρίνει ἐν πέμπτῃ Ἑλληνικῶν. λέγονται δὲ Ἀσσυριανοὶ, καὶ Ἀσσύριοι καὶ Ἀσσύριοι, ἴσως ὡς καὶ Ἰλλυριοὶ, Ἰλλυριοί.

Ἄσσωρον, ὄρος Σάμου, ὅθεν ῥεῖ ὁ Ἀμφίλυσος. [26] Εὐφορίων Ἀρτεμιδώρῳ, [27] Δαί-

[16] Δευτέρα πόλις Αἰολίδος.] Stephanus tres Assos describit: sed quas tres hoc nomine urbes recenset, non sunt plus quam una, uti bene observavit Salmasius ad Solinum: nam Lydiæ Assus, eadem & Mysiæ est, ubi Mytilenæi coloniam condiderunt, quam noster ex Alexandro Cornelio meminit. Quod autem alteram in Aeolide collocet, & ab aliis diversam existimet, in eo quoque graviter errat, nam Æolis & Mysia non differunt, imo ipsa Lydia aliquando pro Troade vel proxima regione accipitur apud antiquos.

[17] Καὶ ὁ Ἐπιθέτης, ἡ Κεκρόπιον.] Hæc verba non satis accurate situm oppiduli, de quo nunc agitur, exprimere videntur, cum Assus ad sinum Adramyttenum, regione Methymnæ civitatis in Lesbo, sita sit, & nemo Geographorum ibi Hellespontii initium statuat. Praeterea circa Hellespontum Cecropium non novi: in mediterraneis majoris Phrygiæ Cecropia reperitur; sed ad hunc locum non pertinet.

[18] Ἀλέξανδρος δ' ὁ Κορνήλιος.] De hoc scriptore vide etiam in vocabulo Ἄβυδος, & commentariis ad illum locum.

[19] Μιτυληναίων ἄποικον.] Testatur Myrsilus apud Strabonem libro XIII, Assum à Methymnæis conditum esse: φησὶ δὲ Μύρσιλος Μηθυμναίων κτίσμα εἶναι τὴν Ἄσσον. Constat itaque Lesbios fuisse, qui Assum habitatoribus frequentarunt.

[20] Ὅπου ὁ σαρκοφάγος γίγνεται λίθος.] Plinius lib. XXXVI cap. XVII. *In Asso Troadis sarcophagus lapis fissili vena findatur. Corpora defunctorum condita eo, absumi constat intra XL. diem, exceptis dentibus. Mutianus speculatus quo ea, & frigidis & vestes & calcinentur: a illata mortuis lapidi vim mirum est.* Plura de hoc lapide addere non libet, quæ Salmasius in Plinianis Exercit. fusius eum declarat.

[21] Ἔστι δὲ λειμὼν ἐν τῷ Καϊκείτῃ πεδίῳ τῆς Λυδίας.] Secundum nostrum ille campus Ἄσσος erat appellandus: verum committit hoc loco μετωνυμίαν ἀμφίβολον: in antecedentibus enim de illo mentionem fecit, cum nuncupavit Ἄσσον λειμῶνα sive Ἄσιον, ita enim ille in voce Ἄσιος. Ἔστι δὲ Ἄσσος λειμὼν, Ὅμηρος,

Ἄσιός θ' λειμῶνι. - - -

Hinc nemo accurate & Ἄσιος λειμὼν situm cognoscet, de quo suo loco noster ne χρὼς quidem dixerat.

[22] Ἠπείρῳ πεδίῳ.] Ita hunc locum emendavimus, suadente chartaceo Vossiano, & ipso Stephano: Κλεάνθης, πόλιν τῆς Ἐφυρίας λέγει Κλεάνθη δὲ πολίτην &c.

[23] Ἐκ δὲ τῆς Ἄσσου, Κλεάνθης ὁ πολὺς φιλόσοφος &c.] Hæc & quæ sequuntur usque ad τὸ Ἰθωμεύς, non ambigo, quin noster ex Strabone hauserit, ita enim libro XIII legitur. Ἐντεῦθεν δὲ Κλεάνθης ὁ στωϊκὸς φιλόσοφος, ὁ διαδεξάμενος τὸν Ζήνωνος καὶ Κλεάνθους σχολὴν, καταλιπὼν δὲ Χρύσιππον τὸν Σολέα.

[24] Τὸ ἔθνικὸν, Ἄσσιος.] Hoc gentile Græcis & Latinis scriptoribus usurpatur: apud Strabonem lib. XIII, & apud Plinium lib. XXXVI cap. XVII reperitur.

[25] Εἰσὶ δ' ἔθνη καὶ πρὸς τοῖς Σύροις.] Non tantum illi *Assyrii* appellabantur, quod nomen magis proprie *Assyrios* trans Euphratem & Tigrim habitantibus competebat, sed etiam *Syri*, *Sidonii*, *Phœnices* & *Syrophœnices*, uti optime observat eruditissimus Bochartus lib. IV cap XXXIV, Geograph Sac. ubi quoque veram nominis originem addiscet lector.

[26] Ξενοφῶν μὲν οὕτω διακρίνει ἐν πέμπτῃ.] Xenophontis locus libro citato non reperitur: alios ejusdem auctoris libros percurrere jam non vacat.

[27] Λέγονται δ' Ἀσσυριανοὶ & Ἄσσυριοι.] Palatini codices suppeditabant hanc lectionem, & quidem, uti existimo, verissimam: Λέγονται δ' Ἀσσυριανοὶ & Ἀσσύριοι. Nihil omnino obstat, quod τὸ Ἀσσυριανοὶ hoc loco repetatur: nam illi quoque πρὸς τοῖς Σύροις appellabantur Ἀσσυριανοὶ & Ἀσσύριοι. Huc apprime faciunt verba Eustathii, quæ legunter in commentariis ad Dionysium de Situ Orbis pag. 70. Ἔστιν δὲ ὅτε καὶ Κιλικικῶς πρὸς τὸν & Κίλικας λέγοντας, ὡς & Ἴβηρας, οἱ Ἰβηρικοί, οὕτω καὶ Ἀσσυριανοὺς, Ἀσσυρίους. Et pag. 103 etiam Eratosthenis auctoritatem citat: Ἔστιν δὲ ὅτε καὶ τοῖς παλαιοῖς πρὸς τοῦ Ἐρατοσθένους Ἀσσυρίους οἱ Ἀσσυριανοὺς λέγοντας, ὡς & αὐτὸ τοῦτο εἴρηκε, λαὸν Ἀζηνίων & Ἀσσυρίων.

[28] Εὐφορίων Ἀρτεμιδώρῳ.] Constanter sic legunt libri editi & calamo exarati; verum Xylandro hic locus de mendo est suspectus. Salmasius ad marginem sui Stephani putat legendum, ἐν Ἀρτεμιδώρῳ γεωγρ. Sed præter hanc conjecturam, etiam mentionem faciloci ex Apollonii Rhodii Scholiasta, qui magnopere huc facere videtur; citatur enim ab ipso ad librum primum *Euphorionis in Apollodoro*, quemadmodum nunc à Stephano *Euphorionis in Artemidoro*. Hæc sunt Scholiastæ verba, Ὁ μὲν Ἀπολλώνιος πεποίηκεν τὸν Κύζικον & Δόλιονα ἐρωτᾶν, Εὐφορίων δὲ ἐν Ἀπολλοδώρῳ μυθεύεται. τὸν δὲ Κλείτορα ὁ Μίλητος λεχθήσεσθαι, Θρᾷττιον δὲ τὸν Βιθυνὸν. Ego autem nihil statuo, donec aliunde clarior lux affulgeat.

[19] Δαίμων ὁ Ἀμφιλύσιον ῥέων.

Ἄσσωριον [20], πόλις Σικελίας. πρώτῃ περιηγήσεως ἀστωρὸν καλεῖ Ἀπολλόδωρος, [21] ἐν πρώτῃ χρονικῶν. [22] τὸ ἐθνικὸν, Ἀστωρῖνος, ὡς Ῥηγῖνος.

Ἄστραι [23], ἔθνος Θρᾴκης. [24] Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τ' ἐνδεκα. τὸ κλητικὸν, Ἄστραξ, καὶ Ἀστική.

Ἄστακος [25], πόλις Βιθυνίας, ἀπὸ Ἀστάκου τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Νύμφης Ὀλβίας, ὡς [26] Ἀρριανὸς ἐν Βιθυνιακοῖς ἱστορεῖ. [27] ἔστι δὲ καὶ χώρα Βυζαντίων, ὡς Θεόπομπος ἐν πεντεκαιδεκάτῃ ἐλλήνων. [28] ἔστι δὲ Ἀκαρνανίας πόλις. οἱ δὲ, Κεφαλληνίας ἄποικον. τὸ ἐθνικὸν, Ἀστακηνὸς, ὡς Ῥωδακηνὸς, Πριαπηνός· [29] καὶ Ἀστακηνοὶ, καὶ Ἀστάκιοι, καὶ Ἀστακία. ἀφ' οὗ Ἀστακιδῆς, ὡς Οἰχαλία Οἰχαλιδῆς· καὶ Ἀστακιήτης, καὶ Ἀστακίδης πατρωνυμικῶν· Πείσωνδρος δεκάτῃ.

Ἄσταπαῖοι [30], Λιβύης ἔθνος· Ἀππιανὸς ἕκτῳ.

Ἄστάρτη, νῆσος ἐν Αἰθιοπίᾳ· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ πρώτῃ· ἐντεῦθεν ἄρχει

A Felicis Amphilyſi fluentum.

ASSORIUM, urbs Siciliæ, quam Apollodorus libro primo Chronicorum tribus ſyllabis Aſſorum nominat. Gentile Aſſorinus, ut Rheginus.

B ASTÆ, gens Thraciæ, cujus meminit Artemidorus in epitome librorum undecim. Poſſeſſivum Aſticus, & Aſtica.

ASTACUS, urbs Bithyniæ, quæ ab Aſtaco Neptuni & nymphæ Olbiæ filio nomen habet, uti Arrianus in Bithyniacis refert. Eſt item Byzantinorum regio, cujus Theopompus libro XLVII meminit. Eſt porro Acarnaniæ urbs, quam nonnulli Cephallenæ coloniam eſſe dicunt. Gentile, Aſtacenus, uti Rhyndacenus, Priapenus: Et Aſtaceni & D Aſtacius & Aſtacia, à quo Aſtacienſis, uti ab Oechalia Oechalienſis: Et Aſtacieta, & Aſtacides patronymicum, auctore Piſandro libro decimo.

ASTAPÆI, gens Libyæ, cujus Appianus libro ſexto meminit.

E ASTARTE, inſula Æthiopiæ, de qua Marcianus libro 1 Peripli mentionem facit. Inde incipit

[19] Δαίμων ὁ Ἀμφιλύσιον ῥέων.] Ita exhibent editi & MSS, excepto uno, in quo Salmaſius invenit: Δαίμων ὁ Ἀμφιλυσιεὺς ῥέων: exiſtimabatque veram lectionem eſſe.

[20] Ἄσσώριον.] Cujus auctoritate Stephanus quatuor ſyllabis hujus oppidi nomen protulerit, non video. Genuinum nomen Cluverius tribus ſyllabis facit Ἀσσωρίς. In antiquo numiſmate Urſinus excuſum vidit juvenis imberbis caput, prolixa cæſarie redimitum, cum inſcriptione ΑΣΣΩΡΙΝΟΥ, quiobliquus caſus eſt à recto jam nominato. Apud Ciceronem in Verrina IV obliquus caſus *Aſſoro* invenitur. Hodie tenue eſt oppidulum, in edito colle inter Ennam & Agyrium ſitum, quod vulgari vocabulo *Azaro* nuncupatur.

[21] Ἐν πρώτῃ χρονικῶν.] Voſſianus: ἐν δ' χρονικῶν.

[22] Τὸ ἐθνικὸν Ἀστωρῖνος.] Idem gentile noſter etiam producit in vocabulis Ἀλαβανδῖνος, Ἀμπλῖνος & Ταγγῖνος. Eadem forma Ciceroni paſſim in Verrinis, atque Plinio libro III cap. VIII *ASSORINI* dicuntur. Stephanus in voce Πεῤῥαιβία hinc deduxit gentile Ἀστωρηνός: τὸ ἐθνικὸν Πεῤῥαιβηνός, ὡς ἀπὸ Ἀστώρου τοῦ Ἀστωρίνου. Hanc formam in totum non improbo, nam Siculos etiam gentilia in ηνὸς formare, ad vocem Ἀλαβανδῖνος luculenter demonſtravimus.

[23] Ἄστραι, ἔθνος Θρᾴκης.] Nihil omnino hoc loco de ſitu hujus gentis perhibet: alibi tamen eam Cabylæ civitati Thraciæ vicinam facit. Καβύλη, πόλις Θρᾴκης, ἡ πρὸς τῇ Ἀστῶν χώρᾳ. Πολυδεύκης πεντεκαιδεκάτῃ. Hæc eadem eſt urbs, quam Strabo lib. VII Calybem appellat, ibidem Aſtarum gentem collocans, ita enim ille: Ὑπέρκεινται δὲ τῆς Βυζαντίων τοῦ μὲ Ἀστῶν ἔθνος, ἐν ᾧ πόλις Κάλυβη, Φιλίππου δὲ Ἀστείαν τὴν πρὸς τοῖς ἐσχατιαῖς ἐπιτειχίσαντος.

[24] Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τ' ια'.] Sic repoſuimus ex codicibus Palatinis & chartaceo Voſſiano. Libri editi exhibent: Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τ' ἐν ἐνδεκάτῃ: Enim vero, potius ſequendam eſſe lectionem ſcriptam, etiam manifeſte liquet in vocibus Δίφιλος, Κάλλις, & aliis quam plurimis.

[25] Ἄστακος, πόλις Βιθυνίας.] Quo tempore & à quibus Aſtacus fuerit, condita refert Memnon: Τὸν Ἄστακον δὲ Μεγαρέων ἄποικον ὄντων, ὀλυμπιάδι ἑπτακαιδεκάτῃ ἐξ, Ἄστακον ἐπικλῆσιν ἔσχε χρησμῷ θεοῦ πιθόμενον τοῦ Λιχαβήτου Σπαρτιάτου ἐν χρησμοῖς τῶν ἐν Θρᾴκῃ, Ἄστακὸν τόνδε κλίσιν ἀνδρὸς ἔθεσθε ἐσθλοῦ ἐν μεγαλήτορος. Igitur à Megarenſibus circa initium Olympiadis XVII condita fuit, & à viro quodam nobili, non à Neptuni filio nomen accepit. Strabo lib. XII ſcribit, Aſtacum à Megarenſibus & Athenienſibus eſſe conditam, à Dœdalſo vero inſtauratam, & à Lyſimacho deletam. Latini ſcriptores tradunt manifeſte Aſtacum à Nicomede Bithyniæ rege Nicomediam vocatum fuiſſe. Ammianus Marcellinus lib. XXII. *Et Aſtacum ferme eodem tempore Nicomediam à rege cognominatam.* Trebellius Pollio in Gallienis: *Acceſſerat præterea his malis, quod ſcythæ Bithyniam invaſerant, civitateſque deleverant. Denique Aſtacum, quæ poſtea Nicomedia dicta eſt, incenſam penitus conflaverunt.* Verum Salmaſius ad illum locum hujus erroris fontem clariſſime detexit.

[26] Ἀρριανὸς ἐν Βιθυνιακοῖς.] Leviſſimum mendamentum hiſce verbis correximus: libri editi exhibent: Ἀρριανὸς ἐν Βιθυνικοῖς. Vide noſtrum in Βιθυνιακὰ atque aliis locis ſæpiſſime. Arrianum libro quinto rerum Bithyniacarum de Aſtaco mentionem feciſſe, alibi ex Stephano liquet. Ἀκαρνανικὴ πολίχνιον, ἀπὸ συγγενείας τοῦ Βιθυνοῦ κτίσαντος. Ἀρριανὸς πέμπτῳ. Ἄστακός τε, καὶ Ἡράκλεια, καὶ τὰ Μεγαρικὰ ἔθνη. Fortaſſis noſter hæc Arriani verba innuit.

[27] Ἔστι δὲ καὶ χώρα Βυζαντίων.] Ergo alicui regioni in finibus Byzantinis Aſtacus nomen fuiſſet, quod vix credibile rim. Fortaſſis intelligit Ἀστακὸν, regionem in qua Ἄδρα, non procul à Byzantio, habitabant; de quibus præcedenti ſectione mentionem facit. Itaque fortaſſis relicbendus eſt: ἔστι δὲ χώρα πλησίον Βυζαντίων.

[28] Ἔστι δὲ Ἀκαρνανίας πόλις.] Hanc civitatem aliquoties meminit Thucydides libro II: Ptolomæus lib. III cap. XIV & Strabo lib. X, ex quo liquet, non longe à Critheide fuiſſe: Εἶτα ἄκρα Κριθώτη, εἶτα Ἐχινάδες, εἶτα πόλις Ἄστακος ἐρήμη· πρὸ αὐτοῦ Νικομήδειον εἶτα Ἀστακηνὸς κόλπος.

[29] Καὶ Ἀστακηνοὶ.] Hoc gentile aut redundat, aut mendoſum eſt. Videtur reponendum eſſe, καὶ Ἀστακοὶ. Format enim noſter ſæpiſſime etiam gentilia fœminina.

[30] Ἀστάπαι, Λιβύης ἔθνος.] Infeliciter errat Stephanus quemadmodum optime obſervat Clariſſimus J. Voſſius in notis ad P. Melam, quod Aſtapæos Libycam gentem faciat, cum in Hiſpania ſub Carthaginenſium dicione fuerit. Meminit in Ibericis ſuis Appianus Aſtapæ urbis & Aſtapæorum, atque eos Carthaginenſibus parere. Hic error Stephani.

ἐχῆς) Αἰθιοπία, ἡ ὑπὲρ Αἴγυπτον. [41] Ἀπὸ δὲ Βαξίου ἄκρας ὑποδέχεται Τριόνωτον ὄρος. καλεῖται δὲ τοῦτο, νῆσος Ἀστάρτη. τὸ ἐθνικὸν, Ἀστάρτιος, ἢ Ἀστάρτης.

ΑΣΤΕΛΕΒΗ, πόλις Λυδίας· Ξάνθος ὁ πρῶτος Λυδιακῶν. οἱ οἰκοῦντες, Ἀστελεβεῖται.

ΑΣΤΕΡΙΑ [42], πόλις Λυδίας· Ξάνθος ὁ πρῶτος Λυδιακῶν. λέγεται καὶ Ἀστερίς. ἴσως, Ἀστεριώτης, καὶ Ἀστέριος. [44] ἔστι καὶ νησίον Ἀστερία, μεταξὺ Κεφαλληνίας καὶ Ἰθάκης. Ὅμηρος Ἀστερίδα τοὔνομα φησίν·

[45] Ἔστι δέ τις νῆσος μέσῃ ἁλὶ πετρήεσσα
Μέσσῃσιν Ἰθάκης, Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
Ἀστερίς, ἠδὲ μεγάλη. ----

ΑΣΤΕΡΙΟΝ, πόλις Θετταλίας· [46] Ὅμηρος·

Οἱ δ' ἔχον Ἀστέριον, Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα.

[47] καὶ νῦν Πιερσία. ἔστω δὲ καλεῖται [48] ἀπὸ τοῦ λαμπρὸν, ὅτι ἐφ' ὑψηλῆς ὄρους κειμένη, τοῖς πόρρωθεν ὡς ἀστὴρ φαίνεται. ἢ ἀπὸ Ἀστερίου τινός. τὸ ἐθνικὸν, Ἀστεριώτης· καὶ θηλυκὸν, Ἀστερίς, καὶ Ἀστεριάς.

ΑΣΤΕΡΟΥΣΙΑ, ὄρος Κρήτης [49] πρὸς νότον μέρος, ἀποβλέπον εἰς θάλασσαν· ἀφ' οὗ ἡ πόλις ὅπου τὸ Καύκασον [50] Σινδικὴ Ἀστερουσιακλήτων, Κρητῶν ἀποικία ἐκεῖσε στελλόντων. οἱ οἰκήτορες Ἀστερουσιανοὶ, καὶ Ἀστερουσῆοι, καὶ Ἀστερούσιοι.

ΑΣΤΡΑΙΑ, πόλις Ἰλλυρίας· [51] Ἀδριανὸς Ἀλεξανδρειάδος α.

οἱ δὲ

A incipit Æthiopia quæ supra Ægyptum est. A Bazio autem promontorio excipitur mons Trionotum, juxta quem insula Astarte sita est. Gentile, Astartæus sive Astartita.

ASTELEBE, urbs Lydiæ, auctore Xantho libro quarto rerum Lydiacarum. Incolæ, Astelebitæ.

ASTERIA, oppidum Lydiæ, cujus Xanthus libro quarto Lydiacorum meminit. Vocatur quoque Asteris. Oppidanus, Asteriotes & Asterius. Est item parva insula inter Cephaleniam & Ithacam, quam Homerus Asteridem nuncupat.

Est autem insula quædam medio mari saxosa,
Inter Ithacamque Samumque asperam,
Asteris, non magna.

ASTERIUM, urbs Thessaliæ, quam Homerus meminit:

Qui autem habitabant Asterium, Titaniique albos vertices.

Nunc Piersia dicitur. Nomen vel à fulgore accepit; nam in sublimi monte sita, procul aspicientibus tanquam astrum apparet: vel ab Asterio quodam. Gentile Asteriota. Fœmininum Astereis: & Asterienſis in usu est.

ASTERUSIA, mons Cretæ versus austrum ad mare respiciens. Ab illo urbs Sindica juxta Caucasum Asterusia appellata est, Cretensibus eo coloniam mittentibus. Incolæ vocantur Asterusiani, & Asterusienses & Asterusii.

ASTRÆA, urbs Illyriæ, cujus meminit Adrianus libro primo Alexandriados.

Quique

[41] Ἀπὸ δὲ Βαξίου ἄκρας.] Ita vulgati omnes & scripti: Salmasius ad oram sui Stephani, Ἀπὸ δὲ Βαζίου ἄκρας reposuit, quæ lectio Ptolemæi auctoritate confirmatur, ita enim ille lib. IV cap. VII: Μετὰ δὲ τὸ Βάζιον ἄκρον, ὑπόκειται, Περσικὸς ὄρος. Ita quoque hunc montem & promontorium idem Geographus aliis in locis appellavit. A librariis autem Σ & Ζ sæpissime confundi, alibi demonstravimus.

[42] Τριόνωτος ὄρος.] Ptolemæus loco jam allegato: Περσικὸς ὄρος. Quodnam sit præferendum, alii viderint: ego à Ptolemæi partibus starem.

[43] Ἀστερία, πόλις Λυδίας.] Codices Palatini, qui nunc in Vaticana Bibliotheca custodiuntur πόλις Σοφίας. Suidas tamen Asteriam Lydiæ urbem cum nostro recensêt. Quid sit eligendum vehementer ambigo, præsertim cum alii Geographi nullam de hoc oppido mentionem faciant, & Xanthus libro quarto rerum Lydiacarum sine ullo dubio de nonnullis Syriæ civitatibus loquutus sit: refert enim noster in voce Ἀκύλιον, Aciumum Lydorum regem Ataliam ducem exercitus elegisse, ut in Syria militaret: hac igitur occasione, quod ibi urbes obsidione aut cinxerit aut subegerit, etiam hujus Asteriæ potuit fieri mentio. Verum ut quoque credam, in Syria hoc oppidum exstitisse, facit prorsus Eustathius, qui in commentariis ad Iliad. B. pag. 331 sic scribit: Ἡ δὲ Ἀστερία, καθ' Ἑκαταῖον, ἄλλη Συρίας πόλις ἦν. ἢ δηλοῖ Ὁδυσσείας Ἀστερίς, ἥτις ἐστὶ μεγάλη.

[44] Ἔστι δὲ νησίον Ἀστερία.] Vide Strabonem lib. X unde noster omnia hausit.

[45] Ἔστι δέ τις νῆσος.] Sunt versus ex Homeri Odyss. Δ circa finem.

[46] Ὅμηρος.] Locum in navium Catalogo invenies.

[47] Ἡ νῦν Περσία.] Urbem hoc nomine agnoscit Apollonius Rhodius lib. I.

---- Φαίνετο δ' ἠπείροιο
Περσαίη, Μάγνητος ὑπαὶ ζαθέοιο λιπόντες.

Hinc liquet alto in loco sitam fuisse, uti eam quoque describit Apoll. eodem libro circa initium, ubi urbis nomen singulariter profert.

[48] Διὰ τὸ λαμπρὸν.] Eadem prorsus Eustathius scribit ad navium Catalogum pag. 332. Ἀστερίων δὲ πόλις ἡ αὐτὴ Θετταλική. ἢ λοιπὸν Ἀστερία πόλις ἦρκτο, ἢ ἀπὸ τοῦ λαμπροῦ, ἐφ' ὑψηλῆ γάρ φασι κειμένη τοῖς πόρρωθεν ὡς ἀστὴρ φαίνεσθαι.

[49] Πρὸς νότον μέρος.] Sic editi omnes: Vossianus codex cum articulo: πρὸς τὸ νότιον μέρος.

[50] Σινδικὴ Ἀστερουσία.] Incomparabilis Vossius in notis ad Scylacem Caryandensem contendit, apud nostrum reponendum esse: Σινδικὴ Ἀστυπάλαια. Aliquoties Stephanum & alios scriptores hunc errasse errorem, ibidem luculenter demonstrat.

[51] Ἀδριανὸς Ἀλεξανδρειάδος α.] Ejusdem auctoris liber primus allegatur in voce Σοφία.

οἱ δ' ἔχον Ἀφραίωπι, [51] Δόβηράμπι.

Ἄστυ, ἡ κοινῶς πόλις. [52] Διαφέρει δέ, ὅτι τὸ μὲν κλῖσμα δηλοῖ, ἡ δὲ πόλις τὸ τῶν πολίτων. ὀκλάζει δὲ ἄστυ, [54] ὡς Φιλόχορος ἐν δεκάτῃ Ἀτθίδος, [55] διὸ τὸ πρῶτον νομάδας καὶ σποράδην ζῶντας, τότε συνελθεῖν, καὶ ἕνα ἐκ τῶν πολλῶν εἰς τὰς κοινὰς οἰκήσεις, ὅθεν καὶ μεταγνῶναι. [56] Ἀθηναῖοι δὲ πρῶτοι τῶν ἄλλων, ἄστυ καὶ πόλεις ὠκίσαντο. ὁ πολίτης, ἀστὸς, καὶ ἀστή, καὶ ἀστόν. ἀπὸ δὲ ἀστοῦ, τὸ ἀστῖτης. [57] Σοφοκλῆς, Ἀλεξάνδρῳ.

Οὐ γὰρ πρέπει μοι ποῖον ἀστῖτιν σέβειν.

[58] Καί. Ποτήρια νικᾶν ἄνδρας ἀστῖτας.

πομπὴν ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ σωτηρίᾳ προάστιον· ἐξ οὗ καὶ τὸ [59] προάστιον. ὡσαύτως δὲ προαστιοῦς, ὡς Δουλιχιεύς· ἢ προάστιος, ὡς Βυζάντιος. οὕτω δὲ καὶ τὸ ἡλυκὸν εὑρίσκεται, προαστία γῆ, ἐν Φρίξῳ Σοφοκλέους·

Οἷα κελεύθου τῆς ἀπὸ γῆς προαστίου.

ἀπὸ δὲ τῆς ἄστεως ἡμικῆς, ἄστιος· ὅπερ ἀντιδιέστελλον τῷ ἀγροικικῷ· καὶ ἀστίζω, καὶ ἀστισμός. λέγεται ἄστυ καὶ ὁ δῆμος, [60] ὡς Ἐρατοσθένης ἐν Ἠριγόνῃ· [61] Εἰς

A Quique habitabant Aſtreum Doberamque.

ASTU, vulgo urbs. Verum differunt hæ voces: altera fabricam, altera autem vox πόλις etiam cives denotat. Aſtu, teſte Philochoro libro I deſcriptionis Atticæ, ex eo nomen habet, quod tunc homines agreſti more ſparſimque viventes convenerint, & à divagatione quaſi communi contubernio ſubſtiterint, unde non commigravere. Athenienſes ante alios primi Aſtu & civitates condiderunt. Hinc civis appellatur aſtius: & aſta, & aſtum quoque in uſu ſunt. Ab aſtius fit B aſtita, quo Sophocles in Alexandro utitur

Non enim aſtitas vinculum decet.

Et:

Paſtorem ſuperare viros aſtitas.

Hinc etiam deducitur Proaſtita, quæ vox etiamnum in uſu eſt: illa autem non fit à *Proaſtium* ſuburbium; inde enim *Proaſtienſis* formaretur, uti Dulichienſis: ſive *Proaſtius*, uti Byzantius: non hoc modo etiam Προαστία γῆ formatum reperitur apud Sophoclem in Phrixo:

Conſuetæ viæ terræ proaſtiæ, id eſt, ſuburbanæ

A genitivo ἄστεως fit ἀστικὸς urbanus, quæ vox opponitur τῷ ἀγροικικῷ ruſticus: & ἀστίζω urbanus ſum, & ἀστικότης urbanitas. Porro & Demus Aſtu appellatur, ut perhibet Eratoſthenes in Erigone:

In

[51] Δόβηράμπι.] Fortaſſis reponendum Δοβηράμπι, quod dico inductus auctoritate ipſius Stephani, ita enim ille: Δόβηρα, πόλις Παιονίας. ὁ πολίτης Δοβήριος. In Concilio Chalcedonenſi Δόβηρα invenitur. Salmaſius in Palatinis legebat: Οἱ δ' ἔχον Ἀγραίωπι, Δοβηράμπι.

[52] Διαφέρει δέ, ὅτι τὸ μὲν κλῖσμα δηλοῖ, ἡ δὲ πόλις τὸ τῶν πολίτων.] Salmaſius in libris Palatinis conjunctionem ὅτι non reperiebat, quam tamen in omnibus vulgatis lego, verum non admodum videtur neceſſaria. Quaſi diceret Stephanus: hæc inter τὸ ἄστυ & πόλις, plerumque conſpicitur differentia: τὸ ἄστυ propriè urbis fabricam, ſed τὸ πόλις præter fabricam etiam cives, id eſt, Reipublicæ formam denotat. Hujuſmodi ſignificatu τὸ πόλις apud Ariſtotelem & Platonem, atque *civitas* apud Ciceronem alioſque ſcriptores Latinos frequentiſſime occurrit. Locus in hanc rem illuſtris exſtat apud Plutarchum in Theſeo, ubi de Atticæ regionis incolis ita ſcribit: Μάλιστα δὲ τοὺς Ἀτθίδος πολίτας, μίσγοντας ἀλλήλοις ἔτι καὶ νῦν ἐν τοῖς βαθυτάτοις τῆς τοῦ Ἀττικοῦ κοιλότητος εἰς τὸν ἄστυ, τὴν ἀρχὴν πόλιν οὖσαν ἅπασι δῆλον ἀπέφηνε, πᾶσι συνοικεῖν ἀναγκάσας καὶ τὴν χώραν πᾶσαν συμφῆναι. Clariſſimè hic conſpicitur diſcrimen illud, de quo in Stephani verbis agitur. Antiquos inter illa vocabula ſic diſtinxiſſe, etiam teſtatur Euſtathius in commentariis ad Iliad. B. pag. 1100 hiſce verbis: Ἐν δὲ τῇ πόλει ὁ ἄστυ σαφέστερον, ζητητέον εἰ πόλις μὲν λέγεται τὸ κυρίως, ἄστυ δὲ τὸ ἀπ' αὐτοῦ. ἢ ὁ ἀνάπαλιν. ἔστι δὲ ὅτε παραπλήσια ἴσως πόλις ὁ ἄστυ, ὡς ἐπεδήμησαν, πολιήλυδον ὁ τὸ ἀπὸ τῆς πόλεως ἐλθόντα. οἱ δὲ παλαιοὶ φασι, πόλιν μὲν τὸν περίβολον. ἄστυ δὲ τὸ πᾶν.

[54] Ὡς Φιλόχορος ἐν δεκάτῃ Ἀτθίδος.] Salmaſius in margine ſui libri contendit debere legi, ὡς Φιλόχορος ἐν πρώτῃ τῶν Ἀτθίδων: atque in antiquis libris ſcriptum fuiſſe, ὡς Φιλόχορος ἐν ᾱ τῶν Ἀτθίδων: ex qua ſcriptura librarii eam fecerant, quam nunc vulgati præferunt. Aſſentior Salmaſio: nam eadem Philochori verba ex libro I Ἀτθίδος apud Etymologici Magni Auctorem in Ἄστυ in medium adducuntur: imo hoc ipſe rei tractandæ ordo poſtulabat, ut Athenarum origo & appelluiones primo potius, quam undecimo libro deſcriberentur.

[55] Διὰ τὸ πρῶτον νομάδας καὶ σποράδην ζῶντας.] Huc facit locus Valerii Max. lib. V cap. III. *Derrabe Athenienſibus Theſeo, nullæ, aut non tam claræ Athenæ erunt: ſiquidem ille diſperſos civeſ ſuos in unam urbem contraxit: ſeparatimque & agreſti more viventi populo, amplifſimæ civitatis formam atque imaginem compoſuit.* Huc quoque refer locum ex Plutarchi Theſeo, cujus præcedenti commentario partem in medium produximus.

[56] Ἀθηναῖοι δὲ πρῶτοι τῶν ἄλλων, ἄστυ καὶ πόλεις ᾠκίσαντο.] Diodorus Siculus lib. III, refert, Uranum Athenarum regem homines ſparſim habitantes intra urbis pomeria coegiſſe: Μεγαλοψύχου δὲ περὶ αὐτὸν ὑπαρξάντος, τὰς τῶν ἀνθρώπων διασπορὰς ἐπιτόπους συναγαγεῖν εἰς πόλεως κατοικισμόν, καὶ τὴν ἀγριότητα καὶ τὴν ἀπορίαν ἐξ ἡμερωτέρων διαγωγὴν μεταστῆσαι. Igitur Stephani verba ita ſunt interpretanda: in regione Attica Theſeum ab agreſti ad civilem vitam traduxiſſe homines, eumque ibi primum civitatis auctorem atque conditorem extiriſſe, quemadmodum plerumque in unaquaque regione hujuſmodi auctor fingitur. Mera autem fabula eſt, Athenienſes ante alios urbem & civitatem habuiſſe, cum in Mythologicis Uranus Theſeum aliquot ſeculis præceſſerit.

[57] Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρῳ.] Ita hunc locum ſupplevit Salmaſius in ſuo Stephani codice, qui in omnibus vulgatis & libris ſcriptis mutilus conſpicitur. Certiſſimum eſt Sophoclem fabulam edidiſſe, quæ aliquando dicitur Ἀλεξάνδρα, ut Heſychio in Δασυλλίδα: aliquando Ἀλέξανδρος, ut eidem in Θηλύφρασι. Vide hac de re Caſaubonum in notis ad Athenæum lib. VII cap. III.

[58] Καί. Ποτήρια νικᾶν &c.] Salmaſius hunc locum in libris calamo exaratis aliter conſtitutum invenit, ſcilicet hunc in modum. Καί. Ποτήρια νικᾶν ἄνδρας ἀστίτας. πομπὴν. In vulgatis hodie circumfertur πομπὴ, quam lectionem præferre nequeo. Puto hæc verba etiam ex Sophoclis Alexandro eſſe deſumpta, & quidem hoc loco mentionem fieri de ludis funebribus, qui in honorem ejuſdem habebant, de quibus Hyginus Fab. XCI.

[59] Προαστίου.] Videtur legendum: ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀστεῖον, ſine diphthongo, quemadmodum etiam Scaliger apud Sophoclem invenſſe teſtatur. Confirmant noſtram conjecturam, τὸ ἀστεῖος & ἀστεῖα, de quibus nos quoque noſter loquitur.

[60] Ὡς Ἐρατοσθένης ἐν Ἠριγόνῃ.] Omnino ſubeſt hic aliquid vitii, quod unica literula mutata ex chartis Voſſiano inſtaurari poteſt: legitur enim ibi: Ὡς Ἐρατοσθένης ἐν Ἠριγόνῃ. Quæ certa eſt & indubitata lectio. Et Erigo-

[1] Εἰς τὸ δὴ Θορικὸν καλὸν ἵκανεν ἔδαφος. [2] ἔστι δ' ὁ δῆμος Θορικός, δῆλόν ἐστι. καὶ κώμη Κανωβίτης Καινώβιον, ὡσαύτως τῇ Ἀλεξάνδρειαν. πλησίον, τὸ αὐτό. ὅτι δὲ καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια ἐπεκλήθη, εἴρηται.

Ἀστυπάλαια, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων. [1] ἐκαλεῖτο δὲ Πύρρα, Καρῶν κατοικισάντων. εἶτα, Πύλαια, εἶτα Θεῶν τράπεζα. Διὰ τὸ ἀνθηρὸν αὐτῆς. ἐκλήθη δὲ [2] ἀπὸ Ἀστυπαλαίας, τῆς Αἰακίδος μητρός. [3] δεύτερα, πόλις ἐν Κῷ. τρίτη, [4] νῆσος πλησίον ἔχουσα μεταξὺ Ῥόδου καὶ Κρήτης. [5] τετάρτη, πόλις ἐν Σάμῳ. πέμπτη, [6] ἄκρα πλησίον Ἀθηνῶν. [7] τὸ ἐθνικὸν, Ἀστυπαλαιεύς, καὶ Ἀστυπαλαιάτης.

Ἄστυρα [7], πόλις Μυσίας, ἑτέρως, πρὸς τῇ Τρωάδι. [7] λέγεται δὲ ἐνικῶς Ἄστυρ. [8] ἔστι καὶ κώμη πλησίον τῆς Ἀδραμυττίου, ὡς Στράβων. ἔστι καὶ πόλις Φοινίκης καθ'

In Theriei pulchrū perveniebat aſtu. Res autem evidens eſt, Thoricum Demum eſſe. Reperitur quoque pagus prope Canobum, juxta Alexandriam, eodem gentili gaudens. Alexandriam vero Aſtu appellari, in præcedentibus dictum eſt.

ASTYPALÆA, una ex Cycladum inſulis. Vocabatur autem Pyrrha Caribus eam poſſidentibus, deinde Pylæa, ac denique Deorum Menſa propter amœnitatem ſuam. Ita dicta eſt ab Aſtypalæa Ancæi matre. Altera, eſt civitas in inſula Cô. Tertia, inſula oppidum habens, inter Rhodum & Cretam. Quarta, urbs in Samo. Quinta, promontorium Atticæ vicinum. Gentile Aſtypalæenſis & Aſtypalæates.

ASTYRA, genere neutro, urbs Myſiæ juxta Troadem. Dicitur quoque numero ſingulari Aſtyrum. Eſt quoque pagus Adramyttio vicinus, cujus Strabo meminit: & urbs Phœniciæ contra

Erigone Icarii filia, quæ amiſſo patre ſuspendio vitam finiit, unde illa narrant theologiæ mythicæ doctores.

[1] Εἰς τὸ δὴ Θορικὸν καλὸν ἵκανεν ἔδαφος.] Conſtanter ita legunt hunc locum codices vulgati omnes: ſed mirifice eum librarii depravarunt: in libris manu exaratis parum abeſt quin ſupereſt. In Palatinis & Voſſiano hunc in modum concipiuntur hæc Eratoſthenis verba: Εἰ ὅτι δὲ Θορικὸν κώμιόν ἐστι &c. Hinc Salmaſius in ora ſui libri ſuſpicatur debere ſcribi: Ἐκεῖνος δὲ Θορικὸν καλὸν ἵκανεν αἶαν. Deinde literam mutans, inquit emendandum eſſe: Εἰς τὸ δὲ Θορικὸ καλὸν ἵκανεν ἄλσος. Hanc verborum Eratoſthenis emendationem meo calculo comprobare non vereor: tam pro ἴδης, quod librariorum ſupina negligentia in textum irrepſit, τὸ αἶαν reponendum eſſe, ſole meridiano clarius apparet, ex gloſſemate, quod mox ſequitur: imo hic erat Stephani ſcopus, ex antiquo ſcriptore exemplum in medium adducere, in quo αἶαν pro δῆμος accipitur: Hoc enim evidentiſſimum eſt; Θορικὸν eſſe Demum (pro quo Eratoſthenes habet αἶαν) Acamantidis tribus, uti poſtea Stephanus ſuo loco docebit.

[2] Δῆμος Θορικός.] Vide Stephanum in illa voce.

[3] Σκηλίτης δὲ Πυρρᾶ.] Stephanus in illa voce inſulæ ejuſdem meminit hoc nomine: Πυρρὰ πόλις ἐν Λέσβῳ. τὸ ἐθνικὸν Πυρραῖος. Ἐν δὲ κώμῃ Λεσβικῇ. Ἐν δὲ νήσοις. An hoc loco noſter Aſtypalæam intelligat, alii inquirant.

[4] Καὶ Ἀστυπαλαίας δ' Ἀγησίου μολέειν.] Aſtypalææ patronymicum legimus apud Pauſaniam in Achaicis, & Apoll. Rhodii Scholiaſtam, cujus verba mox producemus.

[5] Δεύτερα πόλις ἐν Κῷ.] Refert Strabo lib. XIV ipſam Coorum urbem antiquitus Aſtypalæam appellatam fuiſſe: ἐν δὲ τῇ Κῴων πόλει ἐκαλεῖτο ἀνωτάτω Ἀστυπάλαια, ἧς ἐστὶν ἐν ἄκρῳ τόπῳ ἐρείπια ἔτι σῴζεται. Ὑπωδὶ δέ πως τοῦτο μεταπεσεῖν εἰς τὸν νῦν πόλιν φασὶ τὸ Σκαμανδρίωνα ἢ μεταπεσόντα μεθ' ἑαυτοῦ Κῶν ἐρημίας τῆς νήσου.

[6] Ἄκρα πλησίον ἐχουσα μεταξὺ Ῥόδου &c.] Strabo libro jam allegato, juxta agrum Myndium in ora Cariæ Aſtypalæum promontorium & Zephyrium collocat, quod inſulæ illa erit inſula, uti etiam Ortelius opinatur, qui noſter inter Rhodum & Cretam ponit.

[7] Τετάρτη πόλις ἐν Σάμῳ.] Non erat in Samo urbs hoc nomine, ſed arx, quam Polycrates Samius exſtruxit teſte Polyæno lib. I Stratag. Hæc ſunt ejus verba: Τειχίσας δ' ἀκρόπολιν τοῦ προαστείου Ἀστυπάλαιαν, ἐν μεταπεμψάμενος παρὰ Λυγδάμιος τοὺς Ναξίων τυράννου ἐφυγάδας. Teſtatur Themiſtapoeas apud Etymologici Magni auctorem, Samii portionem fuiſſe dictam Aſtypalæam ἐν ᾗ καὶ τὸ ἀνάκτορον ἵδρυται Διός. Verum doctiſſimus Bochartus in Geographia Sacra, docet eſſe nomen Phœnicium, quam videre licet, ſi rem tanti feceris.

[8] Ἄκρα πλησίον Ἀθηνῶν.] Imo Strabo promontorium hoc nomine in Attica agnoſcit, non autem Atticæ vicinum, ita enim ille libro IX. Μεταξὺ δὲ τοῦ Λαυρίου καὶ τῶν Σουνίου, μικροῦ ἄνωθεν τούτου μεταξὺ τῶν Ἀλαιέων, Ζωστήριόν ἐστιν ἄκρον μεταξὺ Θορικίας, Ἀστυπαλαιᾶς &c.

[9] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀστυπαλαιεύς.] Hoc gentili paſſim utuntur ſcriptores antiqui; imo illud Delphicum oraculum ſua auctoritate comprobavit, ita enim de Cleomede conſultoribus reſpondebat apud Pauſaniam lib. IV.

Τὸν θεῖον ἱρέων Κλεομήδεα Ἀστυπαλαιᾶα.

Eo etiam utitur Plutarchus in vita Romuli, ubi interpretes peſſimo errore vertunt *Aſtypalenſis*, quem etiam ab aliis commiſſum aliquoties obſervavi. Alterius gentilis forma occurrit apud Goltzium in vetere numiſmate, in cujus hanc inſcriptionem conſpiciebat, ΑΣΤΥΠΑΛΑΙΤΩΝ. Apud noſtrum gentile ſex ſyllabis, in numiſmate autem quinque conſtat, ex quo liquet in Stephano penultimam vocalem redundare, & Ἀστυπαλαιᾶς reponendum eſſe pro Ἀστυπαλαίτης: ex nummis enim, tanquam incorruptis teſtibus, genuinæ gentilium formæ ſunt petendæ.

[1] Ἄστυρα πόλις Μυσίας, ἑτέρως.] Hæc proprie Troadis urbs eſt, quæque tempore Strabonis jam erat diruta, uti ipſe teſtatur lib. XIII. Ὑπόκειται δὲ ὁ τῆς Ἀδραμυττηνῶν χώρας ὁ πρὸς τῇ Τρωάδι τῷ Ἀστύρᾳ, ἃ καὶ αὐτὰ μέχρι Ἀδραμυττίου ἦν, κωμοπολιτικῶν πόλις. Etiam neutro genere Geographus vocem protulit, ſed aliter Mela lib. I cap XVIII, ubi vocem fœminino genere ſingulariter uſurpavit. Verum Myſiam ſæpiſſime Troadem complecti, omnes norunt in Geographia verſati.

[2] Λέγεται δὲ ἐνικῶς Ἄστυρ.] Heſychius: Ἄστυρα, πόλιν μυσίας.

[3] Ἔστι δὲ κώμη πλησίον Ἀδραμυττίου.] Etiam Strabo hunc pagum agnoſcit & Aſtyreæ Dianæ templum, de quo intra Stephanus, qui fine dubio hæc Geographi verba reſpicit: Μυσίαν δὲ Ἄστυρα τὸν πλησίον κώμην φησίν. διὸ δὴ πολίχνιον ἐστὶ, ἐν ᾧ τὸ τῆς Ἀστυρηνῆς Ἀρτέμιδος ἱερὸν ὃ κλεινὸν, ἀφορισθὲν μεθ' ἑκάστας τὰς Ἀτταλικὰς. Geographi alii non diſtinguunt inter Aſtyra urbem Troadis & Myſiæ: hanc omnes, quam Strabo & Stephanus pagi nomine deſcribunt, urbem faciunt. Mela lib. I. cap. XVIII. *Germio interiore campos Herbe nomine, Adramyttium, Aſtyram, Chryſam, oppida, eodem quo dicta ſunt ordine adjacentia, tenuere.* Sic quoque Scylax capite Lydiæ: & Plinius lib. V cap. XXX. Pauſanias præterea in Meſſeniacis Aſtyrorum è regione Lesbi meminit, ubi nigram aquam conſpexerat, cujus verba fortaſſis ita ſunt legenda: Ὑδάτων δὲ τῶν πηγῶν ἀναχεομένων μέλαν ὕδωρ ἐκβάλλει ἐς Ἄστυρα, τὰ δὲ Ἀστύρων ἀπέχοντα Λέσβου λαμβάνει ἐν θαλάσσῃ, ἧς ἐν τῷ Ἀστυρικῷ κόλπῳ. Si in Troade fuerint Aſtyra, circa Ilium & Scamandrium ultra agrum Abydenum, erunt collocanda. Sed verior ne Strabo & cum illo Stephanus ex

καὶ ἀ Ῥόδον, [71] ἐν ᾗ ἐπιφέρεται Ἀθηνᾶ Ἀσσυρίς. A
[72] ἔστι καὶ Βοιωτίας, πρὸς τῇ Πολνίαις, ὡς
Χάραξ ἐν δευτέρᾳ. [73] ἔστι δὲ χώρα Ἰταλίας.
τὸ ἐθνικὸν, Ἀσσυρινός. ἀφ' οὗ τὸ φ Ἀσυρινὴς
Ἀριθμῷ ἰσχυρόν.

ΑΣΦΑΞ, ὡς Ἄτραξ, [74] ἔθνος ἐπιχώ- B
ριον τῇ Κύπρου. μή τις ᾖ τὸ Ἄσφαξ τὸ ἔθνος,
καὶ τὸ Ἄτραξ τὸ κύριον πρόσθετον [77] ἀκριβείᾳ·
ἁπλᾶ γάρ ἐστιν.

ΑΣΧΕΙΟΝ, πόλις Ἀχαΐας. τὸ ἐθνι-
κὸν Ἀσχεῖος, ὡς Σιγχεῖος, Ῥαιτικός. C

ΑΤΑΒΥΡΟΝ [78], ὄρος Ῥόδου· Ῥια-
νὸς ἐκ τῶν Μεσσηνιακῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ἀτα-
βύριος. ἐξ οὗ καὶ Ἀταβύριος Ζεύς. [79] ἔστι
καὶ Σικελίας Ἀταβύριον, ὡς Τίμαιος.
κέκληται δὲ τὸ ὄρος [80] ἀπό τινος Τελχῖνος D
Ἀταβυρίου. [81] ἔστι δὲ Περσικὴ πόλις. ἔστι δὲ
Φοινίκης.

ΑΤΑΙΑ, πόλις Λακωνική. ὁ πολίτης,
Ἀταιάτης, ὡς Κάρυα Καρυάτης· ἢ Ἀταΐτης,
ἢ Ἀταῖος. E

ΑΤΑΛΑΝΤΗ [82], ἡ νῆσος Ἀθηναίων
πλησίον τῆς Λοκρίδος· [83] Θουκυδίδης δὲ λι-
πάρας.

ASPHAX, uti Atrax, gens quæ in Cypro habitavit. Nemo autem existimet πρόσθετον Aspax (quod gentem denotat) & proprium Atrax composita esse: sunt enim simplicia.

ASCHIUM, urbs Achaiæ. Gentile Aschiensis, uti Sigiensis, Rœtiensis.

ATABYRUM, mons Rhodi, de quo Rhianus libro VI Messeniacorum mentionem facit. Gentile, Atabyrius. Ab hoc monte Jupiter Atabyrius nomen habet. Est item Siciliæ Atabyrium, teste Timæo. Montes ita dicti sunt à quodam Atabyrio Telchine. Est hoc nomine etiam urbs Persica & Phœnicia.

ATÆA, oppidum Laconicum, cujus oppidanus Atæates dicitur, uti Carya Caryates: vel Ataïtes, vel Atæus.

ATALANTA, insula apud Locros ab Athenensibus condita, cujus Thucydides libro

uno, duo diversa loca faciat, & urbs ante Straboni ætatem diruta, ipso scribente, rurium in pagi formam excreverit.

71 Ἐν ᾗ ἐπιφέρεται ἡ Ἀθηνᾶ Ἀσσυρίς.] Sic ille locus continuatim est legendus, qui male in Xylandriana editione nova distinctione capitis à sua serie est divulsus. Nos MSS codicum fidem sequimur & editiones, quæ Xylandrianam præcesserunt. Xylander sic incipit novum membrum: Ἀσσυρίς, ἔστι δὲ Βοιωτίας. Verum ipsa conjunctio καὶ hoc antecedentibus connectit: præterea ex ipsa re firmissimum argumentum colligitur, hæc non esse separanda: nam noster antea mentionem fecerat duarum urbium uniusque vici, à quibus nullum deduxerat gentile: sic non solet, licet de ignobili oppido aut vico verba facit.

74 Ἔστι δὲ Βοιωτίας.] Ignobile admodum videtur fuisse oppidum, & cujus ne rudera quidem ætate Pausaniæ superfuere, nam in Bœotiæ periegesi nullam de eo mentionem habet.

77 Ἔστι δὲ χώρα Ἰταλίας.] Cluverius in antiquæ Italiæ descriptione lib. III cap. VII existimat, male nostrum hoc loco τὸν χῶρον pro τὸν χωρίον scripsisse, & prædium Ciceronis, cujus Plutarchus in ejus vita meminit, in regionem convertisse. Fateor hoc mendæ genus sæpissime apud Epitomatorem esse obvium, sed manifeste vir doctus non probavit, hoc loco non posse regionem Italicam intelligi. Fluvium & insulam hoc nomine invenies apud Plinium libro III cap. V: *Antium colonia, Astura fluvius & insula, fluvius Nymphæus, Clostra Romana, Circeji.* Et oppidum, apud Servium in Virgil. Æneid. lib. VII. *Haud longe à Terracina oppidum est Astura, & ejusdem cognominis fluvius.* Ergo non male circumjacens regio à nostro χώρα Ἰταλίας appellatur. Omnia illa loca, ubi Cicero in Epistolis ad Atticum de *Astura* mentionem facit, non intelligo de ipsa regione neque oppido, sed de villa, quam in illa regione possidebat. Sic Tusculum & Baias sumpsit pro prædiis, quæ Tusculi & Bajis habebat. Liquet hoc evidentissime ex Plutarcho in Ciceronis vita, quæ verba etiam Cluverius, sed alium in finem citat. Ἡγοῦμαι δὲ τοῦτον, ὁ Κικέρων ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐλθὼν πρὸς Τερέντιον, ἔχων ἐν ἀδείᾳ μεθ' ἑαυτοῦ. ἐπιβὰς δὲ τῆς ἀποχρεφίδος, ἐφέρετο εἰς Ἄστυρα μεσόπλουν, χρόνῳ παρὰ λίγον τοῦ Κικέρωνος. Erat Cicero in propriis agris circa Tusculum, id est, erat in Tusculano suo: verum intellecta proscriptione cum fratre statuit Asturam proficisci, id est in prædium suum vel in Astura.

76 Ἔθνος ἐπιχώριον.] Chartaceus Vossianus: ἔθνος ἀσσυρίον.

77 Ὀρθῇ.] Male in editione Xylandri: ἀκριβεῖ, quæ typothetarum est vitium.

78 Ἀτάβυριον, ὄρος Ῥόδου.] Strabo libro XIV montem *Atabyrium* nominat. Veram appellationem nosse videbatur. Vide Diodorum Sicul. lib. V: Pindarum Olympio II. Apollodorum & alios.

79 Ἔστι δὲ Σικελίας Ἀταβύριον.] Cluverius Siciliæ Atabyrium inter loca incertæ positionis refert, verum manifeste apparet ex Polybio lib. IX prope Agrigentum fluvium fuisse montem hujus nominis, ita enim ille: Ἐπεὶ δὲ ἡ περὶ Ἀγρίγαντα ἐπιφάνεια, καὶ Διὸς Ἀταβυρίου, καθιδρυμένη πανταχόθεν ἐστὶ φύσεως. τῶν δὲ Ἀκραγαντίνων τινὲς Ῥοδίων ἀποικοῦντες, ἐκπεσόντες ὑπὸ τῶν αὐτόθεν ἰσχυροτέρων, διὰ δὲ πολλὰ πλοῖα Ῥόδιοι ὄντες τῶν αὐτῶν ἰσχυόντων ἀποτυγχάνουσι, διὰ δὲ πολλὰ πλοῖα Ῥόδιοι. Ergo non solum fluvium, sed & montem hujus nominis, ita enim illic: Ἐπεὶ δὲ ἡ περὶ Ἀγρίγαντα ἐπιφάνεια, καὶ Διὸς Ἀταβυρίου, καθιδρυμένη πανταχόθεν ἐστὶ φύσεως. τῶν δὲ Ἀκραγαντίνων τινὲς Ῥοδίων ἀποικοῦντες, ἐκπεσόντες ὑπὸ τῶν αὐτόθεν ἰσχυροτέρων, διὰ δὲ πολλὰ πλοῖα Ῥόδιοι ὄντες τῶν αὐτῶν ἰσχυόντων ἀποτυγχάνουσι, διὰ δὲ πολλὰ πλοῖα Ῥόδιοι.

80 Ἀπό τινος Τελχῖνος Ἀταβυρίου.] Telchines Phœneo rege Argivorum & Parrhasiis bello superati, & pene pulsi in Rhodum secessêre, quemadmodum Eusebius & Orosius lib. I cap. VII auctores sunt. Quam male Telchines apud antiquos audiverint, narrat Diodorus lib. V. Strabo lib. XIV: Et Ovidius lib. VII Metamorph.

81 Ἔστι δὲ Φοινίκης.] Existimo Stephanum hoc loco innuere urbem propriè in Cœlesyria sitam, de qua Polybius lib. V mentionem facit hisce verbis, postquam de Seleuco, Tyro, Philoteria & Scythopoli loquutus est, Ἀνέβαλλε πρὸς δὲ Φιλωτείαν πόλιν, ὑπερβαλὼν τὸν ἀπὸ Σκυθῶν ποταμὸν ἐκ τῆς Ἀταβυρίου. Et mox apud eundem sequitur: Ἀνέβαλλε πρὸς δὲ τὸ Ἀταβύριον, κἀνταῦθα, καθ' ὃν καιρὸν, ἐπολιόρκει Πτολεμαῖος &c.

82 Ἀτάλαντα, ἡ νῆσος Ἀθηναίων.] Hic aliquid excidit scilicet oppidi vel insulæ nomen, in dubium vocari non potest. Loquitur de Atalanta Cedrenus in Compend. Hist. Καὶ ἀστραπῶν γλυφάων, ἡ ἀπὸ Λοκρῶν Ἀτλάντη πρὸς ἑσπέρην ἐξέπεσεν. Vix puto Cedrenum vera pronunciare, fuit ante terræ motum omnino erat insula, & accidente motu quæ etiam navibus esset pervia, geminæ insulæ exiere. Lege Straboneum lib. I. hujus infortunii mentionem facientem: Vide quoque Scaligerum ad Eusebium. Scribitur deinde apud nostrum ἡ δ' ἧν, quod hoc pertinere videtur.

83 Θουκυδίδης δὲ λιπάρας.] Verba Thucydidis hæc sunt: Ἐτείχισε δὲ καὶ Ἀτάλαντα τὴν Ἀθηναίων φρούριον, τὸ πρὸ

νία. ἔστι δὲ νῆσος. [84] καὶ ἄλλη πρὸς τῷ Πει- A bro II meminit. Est item insula quædam, & alia juxta Piræum. Insulanus, Atalantæus.
ραιεῖ. ὁ νησιώτης, Ἀτταλαντιεύς.

ΑΤΑΡΒΙΚΙΣ [85], πόλις ἐν τῇ Προσωπίτιδι νήσῳ. τὸ ἐθνικὸν Ἀταρβικίτης, ὡς Προσωπίτης.

ATARBĬCIS, urbs in insula Prosopitide. Gentile Atarbicita, uti Prosopita.

ΑΤΑΡΝΑ [86], πόλις μεταξὺ Μυσίας B καὶ Λυδίας, πλησίον Λέσβου. [87] ὁ πολίτης, Ἀταρνεύς, ὡς Ὀδυσσεύς· καὶ θηλυκὸν, Ἀτάρνις.

ATARNEUS, oppidum inter Mysiam & Lydiam prope Lesbum. Oppidanus dicitur Atarnensis, uti Odyssensis: fœmininum, Atarnis.

ΑΤΑΦΥΝΟΙ [88], ἔθνος μέγα Ἀραβίας, ὡς δὲ Γλαῦκος ἐν δευτέρᾳ. C

ATAPHYNI, gens magna Arabiæ, cujus Glaucus libro secundo meminit.

ΑΤΕΛΛΑ [89], πόλις Ὀπικῶν Ἰταλίας, μεταξὺ Καπύης καὶ Νεαπόλεως. τὸ ἐθνικὸν οὐκ Ἀτελλαῖος, [90] ὡς Ἀγυλλαῖος, ἀλλὰ Ἀτελλανός· ὡς Πολύβιος ἐννάτῃ, [91] Ἀτελλανοὶ παρέδοσαν αὐτούς.

ATELLA, urbs Opicorum Italiæ inter Capyam & Neapolim. Gentile non est Atellæus uti Agyllæus, sed Atellanus, quo Polybius libro IX utitur. Atellani sese tradidere.

D

ΑΤΕΡΙΟΝ, ὡς Ῥήγιον, πόλις Σικελίας. ὁ πολίτης, Ἀτερῖνος.

ATERĬUM, uti Rhegium, oppidum Siciliæ, cujus oppidanus Aterinus dicitur.

ΑΤΗΝΗ, δῆμος Ἀντιοχίδος φυλῆς. [a] φησὶ γὰρ αὐτὴν Αἰολίδος Φρύνιχος. ὁ δημότης, Ἀτηνεύς· [91] Παυσανίας Ἀτηνεὺς ἐχορήγει, [94] ἢ Παυσακλῆς. Διονύσιος, Ἀτηνίαν μὲν δῆμον. ἀλλ' οὐκ ἐᾷ τὸ Ἀτηνεὺς, ὀφεῖλον Ἀτηνιεύς.

ATENE, populus Antiochidis tribus: Phrynichus dicit esse Attalidis. Popularis Atenensis. Patrocles Atenensis ludos edebat, & Pantacles. Dionysius populum Ateniam vocat: sed non permittit gentile Atenensis, quod Atenienſis esse debebat.

ΑΤΙΝΤΑΝΙΑ, μοῖρα Μακεδονίας. οἱ κάτοικοι, καὶ Ἀτιντᾶνες, καὶ Ἀτιντάνιοι. ἔστι δὲ ἀπὸ Ἀτιντᾶνος, υἱοῦ Μακεδόνος. λέγεται δὲ Ἀτιντανὶς τὸ θηλυκόν. λέγεται καὶ Ἀτιντᾶν, καὶ Ἀτιντανία, καὶ Ἀτιντάνιον ἐθνικόν. F

ATINTANĬA, pars Macedoniæ, cujus incolæ Atintanes & Atintanii vocatur: ita autem dicta est ab Atintane Macedonis filio. Genere fœminino Atintanis reperitur. Dicitur quoque Atintan & Atintania, & neutro genere Atintanium.

ΑΤΛΑΝΤΕΣ, ἔθνος Λιβυκὸν· Ἡρόδοτος G

ATLANTES, gens Libyca, cujus Herodotus

τὸν πλοῦτον, ἐπὶ Λακεδαίμονος τοῦ Ὀνησικλέους τοῦτο ἐμήνυσε.

[84] Καὶ ἄλλη πρὸς τῷ Πειραιεῖ.] Hujus meminit Strabo lib. IX, referens cognomincm esse Euboicæ Locrensisque.

[85] Ἀτάρβικις, πόλις ἐν τῇ Προσωπιτικῇ νήσῳ.] Hæc pessime contaminata conspiciuntur in omnibus vulgatis: Ἀτάρβεις, πόλις ἐν τῇ Προσωπιτικῇ νήσῳ. Nos ex libris MSS veterem veramque lectionem reduximus, quam mirifice librarii corruperant. Subolfecerant mendum illud Ortelius & Tristanus, idem plane conjicientes, quod Salmasio codd. Palatini, atque mihi Vossianus exhibuere. Insula hæc erat in Delta Ægypti: urbis & insulæ memoria reperitur apud Herodotum lib. II, ubi urbanos Ἀταρβήχεις, sed Ἀταρβήχεως appellatur. Ἀτανὶς] ἡ ἑφεξῆς πόλις βάρις ἐν τῇ Προσωπιτικῇ κληθεῖσα νήσῳ. τὴν μὲν ἐν τῇ Δήλῳ, πορίσματος δὲ αὐτῆς εἵνεκα φασὶ, τὴν παύσην δὲ ἐν τῇ Προσωπιτικῇ νήσῳ ὕστερον μὲν ἐκ πόλεως πυρροῦ, ἐν δὲ αἷς βάρεις παρεχόμενοι] ἀπαρασκεύῳ τε ἐπὶ τὸ βιᾶσαι. ὄνομα τῇ πόλει Ἀτάρβηχις.

[86] Ἄταρνα, πόλις μεταξὺ Μυσίας.] Constanter sic legunt librarii omnes exarati & editi: nunquam tamen pro legitima hanc lectionem habebo. Sine dubio oppidi nomen in mendo cubat, quod auferetur referibendo Ἀτάρβεις. Hac enim forma Scylax, Strabo lib. XIII, Xenophon lib. III Hellenicorum, Isocrates in Panegyrico & alii vocem istam protulerunt. Imo sic olim Stephanum scripsisse, non est quod ambigam, apud quem alibi sic leginus: Φασηλὶς, ἔστι δὲ Ἀτάβυρις, τὸ ἐθνικὸν, Φασηλίτης ὡς οἱ, ὡς δὲ Ἀταρβεύς, Ἀταρνίτης. Vide etiam in voce Τασηλὶς, & de hac emendatione cis certissimus. Ad situm quod attinet, noster Atarnea Adio vicinum facit: Ἄδος, πόλις Λυδίας, πλησίον Ἀταρνέως. Locum lege & ad eum nostrum commentarium.

[87] Ὁ πολίτης, Ἀταρνεύς.] Plurima occurrunt in hac epitome exempla, ubi gentilia & urbium nomine plane eadem sunt, cujus rei ratio redditur in voce Ἀγυρώνα. Verum cum ipse Stephanus aliquoties ΣΤ ΑΤΑΡΝΕΙΤΗΣ meminit, nequaquam illud est rejicicndum. Præterea hæc forma etiam apud idoneos scriptores occurrit, apud Diogen. Laert. Pausan. Callimachum atque alios.

[88] Ἀταφωνοί, ἔθνος.] Codex Vossianus & Palatini exhibent Ἀταφωνοί, ἔθνος. Ita quoque in Aldina editione reperies: verum in Florentina, Ἀταφῆνοι, ἔθνος μέγα Ἀραβίας. Quid sit præferendum alii dispiciant.

[89] Ἄτελλα, πόλις Ὀπικῶν.] Testatur Cluverius inter Capuam & Neapolim hodie conspici oppidum Averſa dictum: circa quod quædam antiquorum operum visuntur ruinæ. Multis scriptoribus hoc oppidum memoratur, Ciceroni, Livio, Straboni, Silio, Ptolemæo atque aliis.

[90] Ὡς Ἀγυλλαῖος.] Scribe: ὡς Ἀγυλλαῖος. Vide in voce Ἀγύλλα, & de hac emendatione non dubitabis.

[91] Ἀτελλανοὶ, παρέδοσαν αὐτούς.] Ita hunc locum supplevimus, qui in vulgatis mutilus circumferebatur. Salmasius sic etiam ad oram sui Stephani emendaverat. Goltzius vidit nummum cum inscriptione ΑΤΕΛΛΑΝΩΝ.

[92] Φρυνίχος δὲ ἐν Αἰολίδος φησίν.] Emendabat doctissimus Meursius: Φρυνίχος δὲ ἐν Ἀτταλίδος φησίν.

[93] Παυσανίας.] In Palatinis legebat Salmasius. Παυσανίας.

[94] Καὶ Παυσακλῆς.] In antiquitatibus hic non est notus. Fortassis scribendum: καὶ Παυζακλῆς, de quo Pausanias in Eliacis prioribus.

δείκτης πεπόρτης. [91] ἔστι καὶ τὸ ἔθνικὸν ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ δύο Ἀτλάντων. [92] Ῥιανὸς δὲ ἐν Ἀχαϊκῶν δευτέρᾳ Ἀτάραντας μετ' αὐτοὺς εἶναί φησι, καὶ Ἀτλαντίτας [93] καὶ ἔτι ἃ βλέπουσιν ἃ τοῖς ὀνείρασι. λέγεται τὸ κτητικὸν Ἀτλαντικὸς, [94] καὶ Ἀτλαντικὴ θάλασσα· καὶ Ἀτλαντικὸς, καὶ Ἀτλαντία θάλασσα.

ΑΤΡΑΙ, πόλις μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγρητος· Ἀρριανὸς ἐπτακαιδεκάτῳ Παρθικῶν.

ΑΤΡΑΜΙΤΑΙ [95], ἔθνος εὐδαίμονος Ἀραβίας, ὡς Οὐρανίος ἐν τρίτῃ Ἀραβικῶν. Ἀρτεμίδωρος δὲ Ἀτραμωτίτας αὐτοὺς καλεῖ.

ΑΤΡΑΞ, καὶ Ἀτρακία, πόλις Θεσσαλίας [96] ἀπὸ Πελασγιώτιδος μοίρας. ἐκλήθη ἀπὸ Ἀτράκως τοῦ Πῆνέως καὶ Βιρᾶς παῖδος κληθείσης. [97] τὸ ἐθνικὸν, Ἀτράκιος· καὶ θηλυκὸν, Ἀτρακία. καὶ Ἄτραξ, ὁμοφώνως τῇ πόλει. Λυκόφρων,

Καὶ δεύτερος ἔπεμψαν [98] Ἀτράκας λύκος.

πῶς δὲ ἀφῆκε τὸ γ ἐκλιναν, Ἄτραγος· ὡς Εὔπολις,

[99] Εἰς Ἄτραγα νύκτωρ. - - - -

ἔστι καὶ Ἀτρακὶς θηλυκόν.

ΑΤΡΗ-

dotus libro IV meminit. Hoc nomen illis à duobus montibus, qui Atlantes nuncupantur, inditum est. Rhianus libro secundo Achaïcorum refert: Atarantas post ipsos esse, & Atlantas, qui nulla insomnia videant. Possessivum Atlanticus dicitur, & Atlanticum mare: & Atlantius, & Atlantium pelagus.

ATRÆ, urbs inter Euphratem & Tigrim, cujus Arrianus libro XVII Parthicorum meminit.

ATRAMĬTÆ, populi Felicis Arabiæ, uti Uranius libro III Arabicorum refertur. Artemidorus eos Atramotitas appellat.

ATRAX & Atracia, urbs Thessaliæ in tractu Pelasgiotidis: nomen habet ab Atrace Penei & Buræ filio, qui eam condidit. Gentile Atracius: genere fœminino Atracia: Et Atrax, quod sonat ut nomen urbis, Lycophron

Et secundos miserunt Atracas lupos.

Quidam vero in casu obliquo faciunt Ἄτραγος quod reperitur apud Eupolin.

Ad Atragem noctu. - - - -

Genere fœminino dicitur Atracis.

ATRE-

[91] Ἔστι δὲ τὸ ἔθνικὸν ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ δύο Ἀτλάντων.] Constanter sic legunt libri calamo exarati & editi. Salmasius in margine sui Stephani contendit legendum esse: Ἔστι δὲ τὸ ἔθνικὸν τοῦ ὄρους τοῦ δύο Ἀτλαντίων. Et sic locum emendatum esse à viro incomparabili in Plinianis Exercit. postea cognovi. Vel hoc modo verba constituenda putat: ἔστι δὲ τὸ ἔθνικὸν ἀπὸ ὄρους τοῦ δύο Ἀτλ. ut dicat Stephanus, Atlantas populos à montibus Atlantibus nomen esse adeptos.

[92] Ῥιανὸς δὲ ἐν Ἀχαϊκῶν δευτέρᾳ.] In voce Ἄτραξ ejusdem Rhiani liber secundus Ἀχαϊκῶν citatur: ad quem locum obiter admonuimus, Eustathium aliquando pro Rhiano allegasse Arrianum; quem errorem etiam nunc committit, ex Ethnicographo hunc de Atlantibus locum transcribens, ita enim ille in comment. ad Dionysium de situ Orbis pag. 15. ὁ δὲ περὶ Ἐθνῶν γράψας, ἐπὶ τῶν Λιβυκῶν λέγει τοὺς Ἀτλαντίους. καὶ Ἀρριανὸς δέ φησιν, Ἀτάραντας ἔφησε, καὶ μετ' ὀνείρους λαμβάνει τοὺς Ἀτλαντίους, οἳ ἃ λέγονται μὴ βλέπειν ὀνείρους. Aut Archiepiscopus Thessalonicensis in depravatum Stephani codicem incidit, aut locum festinando male transcripsit: nam Rhianum Ἀχαϊκῶν scripsisse, non vero Arrianum, apud omnes in confesso est.

[93] Καὶ ἔτι ἃ βλέπουσι κατὰ ὀνείρους.] Fabulas quas de Atlantibus narrant Mela, Plinius, Solinus aliique, ex Herodoto hauserunt, qui de illis lib. IV, jam à Stephano allegato, ita scribit. Ἔχουσι δὲ οὐδὲ τούτων ὀνόματα οἱ ἄνθρωποι Ἄτλαντες. ἔστι δὲ οὔτε ἔμψυχα πάντα. λέγουσι δὲ ὅτι δι' αὐτῶν διὰ μέσων ὄρεα ὑπερμεγέθεα ἀναβαίνει, τῶν οὐκ οἶδα τὰ οὐδὲν ἐπιβάλλει. ἀεὶ γὰρ αὐτὰς ὀνομάζειν τρία ἔστι ἔτεα ἔστι χρόνου. καὶ κίονα δὲ γράφει λέγων ὡς ἐπιστρέφει οὗτος. ἐστὶ γάρτε δὴ ὄρεα ὡς ἀπέφηνε, ἔστι ἐκκυμαίνει ἐξάπτοντα. κρημνίζεται δὲ δὴ Ἄτλαντος. λαμβάνει δὲ ἔστι ἐμφανὲς ἐπὶ πτῶσιν ἔστι οὐδενὸς ἔστι ἐφορᾶν.

[94] Καὶ Ἀτλαντικὴ Θάλασσα.] Lepidissimum est quod narrat de etymologia maris Atlantici Lycophronis Scholiastes, nempe Atlantem Mathematicum Poenum extitisse, qui cum in montem altum conscendisset, ut diligentius astra specularetur, in subjacens mare decidens, ibi periit: unde mari nomen inditum est. Vide etiam Eustathium ad Odyss. Λ. pag. 1389 & 1390.

[95] Ἀτραμῖται, ἔθνος εὐδαίμονος.] Incidit Stephanus in dubio in Uranii codicem, in quo gentis nomen diversimode scribebatur, unde & diversas gentes videtur fecisse τοὺς Ἀτραμίτας & Χαλγραμωτίτας. Uranii verba legentur apud nostrum in voce Ἀβασηνοί: regionis, quæ Atramotitis dicitur, etiam Uranius lib. I Arabicorum commemorat, uti in τοὺς Χαλγραμωτίτας liquet, eamque maritimæ vicinam statuit. Quibusnam autem appellationis illorum regio, & gens ipsa insignebatur lege apud Solinum in Solinum pag. 489. Et Bochartum in hoc Phaleg lib. II cap. XVI.

[96] Ἄτραξ Θεσσαλίας.] Hæc vox formam τοῦ ἰθνικοῦ repræsentat. Non possum quin assentiar Salmasio existimanti τοῦ Ἀτράμωνος loco nomen esse, unde gentile Ἀτραμωνίτης deducitur: nam plurima oppida & vici in felice Arabia sic terminantur, quemadmodum τοῦ Ἀλλάφ, τοῦ Χαλάφ, τοῦ Θάρμῳ & similia.

[97] Τῆς Πελασγιώτιδος.] Etiam Ptolemæus lib. III cap. XIII, hanc urbem inter Pelasgiotidas recenset. Δολίχη, Ἀξίωρος, Πύγασα, Γόνοι, Ἄτραξ, Γίρτων &c.

[98] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀτράκιος.] Apud Statium lib. I Thebaïdos hoc gentile occurrit:

- - - *Tyrales per nubila Phœbes*
Atracia rubet arte labor. - - -

Et Valerius Flaccus lib. VI:

Quantum Atracio Lemnos spirare sereno
Sciret, & Æmonias agitari cantibus undas.

Idem gentile hinc deducit noster etiam in voce Κυπάρ.

[99] Ἄτραγος λύκος.] Constanter ita exhibent MSS & vulgati codices: & Eustathius ad Iliada B constitutur, ἐν τοῖς Stephani exemplaribus etiam hanc scripturam reperisse, verum communes Lycophronis codices ἄτρακτον λύκον habuisse, hæc sunt ejus verba: Ὅτι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἄτρακτος Ἄτραξ. ἐκ δὲ πολίσματος, Ἀτράκιος παρὰ Λυκόφρονι τῷ δεύτερον Ἄτραγος λύκος (ὁ γραφεὶς ὁ Εὐπολίδειος ἄτρακτον λύκον γράφων παρὰ τὸν λυκογράφον τραγῳδίαν.

[1] Εἰς Ἄτραγα νύκτωρ.] Codex Vossianus male τὸν Ἄτραγα νύκτωρ.

Ἀτρήνη [6], πόλις. Φιλοστέφανος φησὶν ἀπὸ Δαΐσου [7] τοῦ Ἀτρῶνος, [8] καὶ Ἀτρέως τῆς Ἀργείας Κύκλωπος καὶ Φρυγίας νύμφης ἀποκαλουμένης. τὸ ἐθνικὸν, Ἀτρηνὸς, καὶ Ἀτρηνίτης, καὶ Ἀτρηναῖος.

ATRĒNA, urbs. Philoſtephanus perhibet, eam à Deuſo & Atrone, & ab Atrena Argetis Cyclopis & Phrygiæ nymphæ liberis denominatam eſſe. Gentile Atrenenſis, & Atrenites, & Atrenæus.

Ἀτρία [9], πόλις Τυρρηνίας, Διομήδους κτίσμα. [10] χαμαὶ συμπεσοῦσα, καὶ μετὰ τὴν ἀποσωθῆναι, [11] καλέσαι Αἰθρίαν. καὶ παραφθαρὲν ὕστερον τοῖς βαρβάροις τὸ ὄνομα. [12] ἔστι δὲ ἄλλη πόλις Βοιῶν, ἔθνους Κελτικοῦ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀτριανὸς, καὶ Ἀτρεὺς, καὶ Ἀτριεύς. ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον. [13] σωτήρια γὰρ Ἰταλοῖς τύπος, ὁ δεῦρο καὶ αὖθις.

ATRĬA, urbs Tyrrheniæ à Diomede condita. Qui poſtquam è tempeſtate, qua mari fuerat jactatus, incolumis evaſiſſet, urbem Æthriam vocavit. Quod nomen deinde à Barbaris corruptum fuit. Eſt quoque alia Boiorum urbs, gentis Celticæ. Gentile, Atrianus, & Atrienſis, & Atriates. Verum primum reliquis præſtat. Forma enim in anus deſinens, Italis eſt uſitata.

Ἀτροπατία [14], καὶ Ἀτροπάτιος, ἡ δὲ μία δυτικὴ μερὶς (ἡ γὰρ πρώτη, καθ' ἣν ἐστὶ τὰ Ἐκβάτανα, ἡ μητρόπολις, καὶ τὸ βασίλειον τῆς Μηδίας) ἀπὸ Ἀτροπάτου ἡγεμόνος Ἀτροπατηνὸς τὸ ἐθνικὸν, Ἀτροπατηνὸς, καὶ [15] Ἀτροπατικός.

ATROPATĬA, & Atropatius, altera pars Mediæ (illa enim eſt prior pars, in qua ſunt Ecbatana, metropolis & Mediæ regia.) quæ à duce Atropato nomen accepit. Gentile, Atropatenus & Atropatene.

Ἀττάλεια [16], πόλις Λυδίας, πρότερον Ἀγρόειρα, ἢ Ἀλλόειρα καλουμένη. [17] ἔνιοι δὲ, τὴν Κιλικίας Κώρυκον ἔτω φασὶ λέγε-

ATTALĬA, urbs Lydiæ, quæ antea Agroira ſeu Alloira vocabatur. Nonnulli tradunt Ciliciæ Corycum ita nominari, inter quos

[6] Ἀτρήνη πόλις.] En manifeſtiſſimum in hiſce verbis epitomes argumentum. Imo vix verisimile eſt, Hermolaum compendii auctorem ſic ſcripſiſſe: nam neque regionis neque provinciæ nomen, in qua *Atrena* ſita fuerit, in libris vulgatis aut MSS exprimitur. Si quid conjectura niti, cenſeo Stephanum hic de urbe Italica, in Volſorum mediterraneis ſita, loquutum fuiſſe, eandemque eſſe, quam Livius lib. IV cap. LXI tranſpoſitis literis *Artenam* appellarit. *Dirutæ & arce & urbe Artena, reduſtæ Latini ex Volſcis, amniſque vis Romana Veios converſa eſt.* Et mox ſequitur. *Sunt qui Artenam Veientium, non Volſcorum fuiſſe credant: præbet errorem, quod ejuſdem nominis ubi inter Cære atque Veios fuit.* Hæc literarum tranſpoſitio antiquis adeo fuit familiaris, ut opus non ſit eam pluribus comprobare exemplis: pro ἄρδηκες dixere ἄραδοι, pro ἄγκων ἄγκος & ſimilia. Si quis vel ex antiquitate, vel ex melioribus libris certius aliquid attulerit, maximas habebo gratias.

[7] Ἀπὸ Δαΐσου.] Codices editi conſentiunt in hanc ſcripturam: Voſſianus: ἀπὸ Δάσου. Nomen hujus heroïs prodidit, quod ſciam, non occurrit: difficulter itaque dictum, quid præferendum ſit.

[8] Καὶ Ἀτρέως.] Certiſſimum eſt hanc vocem non eſſe ſui coloris, atque imperitos librarios ex duabus unam confluſſe. Salmaſius in margine ſui Stephani totum locum hunc in modum conſtituit: Φιλοστέφανος φησὶ, ἀπὸ Δάσου ἢ Δαΐσου τοῦ Ἀτρῶνος, καὶ Ἀτρέως τοῦ Ἀργείου τοῦ Κύκλωπος ἢ Φρυγίας νύμφης ἀποκαλουμένης. Hanc conjecturam tam firmam exiſtimat, ut non dubitet eam in textum recipere.

[9] Ἀτρία, πόλις Τυρρηνίας, Διομήδους κτίσμα.] De appellationibus, ſitu & conditore hujus urbis conſulendus Cluverius in antiq. Ital. deſcriptione. Ita quoque hæc urbs Ptolemæo vocatur, & in emendationibus Pliniii codicibus, auctore Hermolao Barbaro in caſſigat.

[10] Χαμαὶ συμπεσοῦσα.] Sic ſcripti & editi exhibent. Salmaſius in margine ſui Stephani ſcripſit, fortaſſis legendum eſſe: χειμῶνι συμπεσοῦσα.

[11] Καλέσαι Αἰθρίαν.] Ceſſante tempeſtate, ſervatoque Diomede, cælo ſereno urbs eſt condita, quam ſignificationem vox Αἰθρία apud lexicographos obtinet. Heſychius: Αἰθρία, εὐδία. Αἰθρίας αἰθρίαν, αὐχμὸν, ἀπὸ τοῦ αἴθω καίω.

[12] Ἔστι δὲ ἄλλη πόλις Βοιῶν, ἔθνους Κελτικοῦ.] Optime recte Xylander ſcripturam aliarum editionum, in quibus vitioſiſſime excuſum erat: ἔστι δὲ ἄλλης πόλις Βοιωτῶν, ἔθνους Κελτικοῦ. Verum aliud quid in hiſce verbis latet, ſcilicet error Stephani vel ejus auctoris, ex quo noſter tranſcripſit, Atriam Bojorum Gallorum ab hac diverſam fuiſſe. Alia equidem præter hanc Tyrrhenicam Atria fuit, verum longe à Bojorum finibus in Piceno ſita, ut ſuo loco optime oſtendit geographiæ peritiſſimus Cluverius.

[13] Τὰ ἐθνικὰ, Ἀτριανὸς, καὶ Ἀτρεὺς, καὶ Ἀτριεύς.] Ultima gentilia in manuſcripto cubare vidit Cluverius: emendavit optime: τὰ ἐθνικὰ, Ἀτριανὸς, καὶ Ἀτρεὺς, καὶ Ἀτριάτης. Salmaſius in ora ſui codicis ſimiliter corrigebat. Codex Voſſianus mihi exhibuit. τὰ ἐθνικὰ, Ἀτριανὸς, καὶ Ἀτρεὺς, καὶ Ἀτρεάτης. Nihil nos mutavimus in textu, quia editi omnes inter ſe conveniunt.

[14] Σωτήρια γὰρ Ἰταλοῖς τύπος.] Non ſoli Itali hac forma gaudent, ſed etiam aliæ gentes: vide in vocibus Ἀγκυραῖος & Ἀγριᾶνες.

[15] Καὶ Ἀτροπατικός, ἡ ἡ Μηδίας δυτικὴ μερίς.] Hanc Mediæ diviſionem noſter hauſit ex Strabone lib. XI: nam poſtquam locutus fuerat de Media magna, cujus primaria urbs Ecbatana & Medorum regia dicitur, hæc de altera Mediæ parte ſubjungit. Ἡ δὲ ἑτέρα μερὶς ἐστὶν ἡ Ἀτροπατικὴ Μηδία. τὸ παλαιὸν δὲ ἴσχυε καὶ ἡ Ἀτροπάτη ὑπερμεγέθης, ὡς ἐκβάλλειν καὶ τῆς Μακεδόνων χιλιάδος, μείζους ἔσαν μυριάδας Μήδων. Hæc Mediæ diviſio etiam legitur apud Euſtathium in Dionyſium de Situ Orbis pag. 129.

[16] Ἀτροπατηνὸς.] Hoc gentile fœmininum paſſim pro regionis nomine uſurpatur apud Strabonem & alios. Stephanus: Περίοικα, πόλις ἡ Ἀτροπατηνὸς. Triplex igitur huic regioni nomen fuit, Ἀτροπατία, & Ἀτροπάτη & Ἀτροπατηνή.

[17] Ἀλλόειρα, πόλις Λυδίας.] Locum hunc, librariorum negligentia corruptum, reſtituendum iri puto, ſi ſcribatur *Λυδίας* pro *Λυδίων*, quod vitii genus paſſim in antiquorum ſcriptis occurrit. Attalea urbs Lyciæ eſt maritima, non procul à fluvio Cataracta ſita, uti perhibet Strabo lib. XIV. Hujus memoria etiam in Actis Apoſt. cap. XIV reperitur: Paulus enim ibi navem conſcendebat, ut Antiochiam navigaret.

[18] Οἱ δὲ, τὸν Κιλικίας Κώρυκον &c.] Optime obſervat Incomparabilis Salmaſius, Demetrium Corycum Ciliciæ confundere cum Coryco Pamphyliæ. Nam Corycum Pamphyliæ propter vicinitatem, & quod utraque eundem habuiſſet conditorem, eandem cum Attalia quondam fecille, verisimum eſt: ſed Ciliciæ Corycus procul ab Attalia ſita erat. Strabo lib. XIV perhibet, Attalum Philadelphum Attaliam condidiſſe, atque ei vici-

nam

λέγεται, ὡς Δημήτριος, ἀπὸ Ἀτταλου Φιλαδέλφου κτίσαντος αὐτήν. [19] τὸ ἐθνικὸν, Ἀτταλίς. καὶ Ἀτταλικὸς κτητικὸν, [20] καὶ Ἀτταλικόν.

ΑΤΤΑΛΙΣ [21], φυλὴ τῆς Ἀττικῆς, ἣν Ἄτταλος ἀνέθηκεν Ἀθηναίοις. ὁ φυλέτης, Ἀτταλίδης.

ΑΤΤΑΛΥΔΑ [22], πόλις Λυδίας, κτισθεῖσα ἀπὸ Ἄττου τινός· καὶ μετ' ὀλίγον αὐτοῦ, ἀπὸ Λυδοῦ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀτταλυδεύς.

ΑΥΑΘΑ [23], ἢ Αὔαρα, ἀδετέρως, παραιτία Ἀραβέων, ὡς Οὐρανίος ἐν Ἀραβικῶν πρώτῳ. οἱ οἰκήτορες, Αὐαθηνοὶ, ἢ Αὐαρηνοί.

ΑΥΑΛΙΤΗΣ [24], κόλπος, ἐν δεξιοῖς μέρεσι τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. τὸ ἐθνικὸν, ὅμοιον.

ΑΥΑΡΑ [25], πόλις Ἀραβίας, ἀπὸ χρησμοῦ δοθέντος [26] Ὀβώδᾳ, κληθεῖσα ὕστερον ἀπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀρέτα. ἐξωρμησε γὰρ Ἀρέτας εἰς ἀναζήτησιν τοῦ χρησμοῦ. ὁ δὲ χρησμὸς ἦν, Αὔαρα ποιῆσαι ζητεῖν· ὅ ἐστι [27] καθαρὰ Ἀραβίας ἢ Συρίας, λευκή· καὶ φθάσαντι τῷ Ἀρέτᾳ, [28] καὶ λοχῶντι φάναι φάσμα αὐτῷ, λευκειμάνῳ ἀνδρί, ἀπὸ

A quos est Demetrius. Nomen habet ab Attalo Philadelpho, qui eam condidit. Gentile, Attalensis, & Attalicus possessivum, cujus femininum quoque in usu est.

ATTALIS, tribus Attica, quam Athenienses Attalo dedicarunt. Tribulis, Attalensis.

ATTALYDA, Lydiæ oppidum ab Attye conditum, & post ejus mortem ab ejus filio Lydo denominatum. Gentile, Attalydensis.

AUĂTHA & Auara, genere neutro, Arabica vicinia, cujus Uranius libro 1 Arabicorum meminit. Incolæ Auatheni & Auareni dicuntur.

AUALĬTES, sinus ad dextrum latus maris Rubri. Gentile ejusdem nominis est.

AUĂRA, urbs Arabiæ ab oraculo Obodæ responso sic dicta, & ab ejus filio Areta condita. Profectus enim est Aretas, ut juxta oraculum investigaret. Oraculum autem præceperat, ut locum *Anara* quæreret, quæ vox secundum Arabas & Syros *Album* denotat. Et Aretas [Obodam] prævertenti ac latenti spatium apparuit, scilicet vir albis vestibus indutus & albo

nem vicum Coryceum, circumdatis mœnibus, in parvum oppidulum intluxisse. Hæc sunt Strabonis verba. Ἔστι πόλις Ἄτταλια, ἱδρύσατο δ' αὐτὴν Φιλάδελφος, ἐπὶ θαλάττῃ· εἰς Κόρυκον πολίχνιον, ἀλλὰ πρόβολόν ἐστιν, ἐμπόριον μικρόν. Hinc manifeste liquet, Attaliam & Coryceum vicinas in Pamphylio littore, non longe à Cataracta, civitates fuisse. Præter Strabonem etiam Dionysius de Coryco Pamphylie mentionem facit.

Ἄτταλός τ' ἔκτισε Περιφυλίδης εἰσὶ πόλιες,
Κώρυκός τε Πέργη τε καὶ εὐκτιμένη Φάσηλις.

[19] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀτταλίς.] Hoc gentile non improbamus, sed alia forma reperitur apud Goltzium in numismo Trajani, hanc inscriptionem representante: ΑΤΤΑΛΕΙΤΩΝ.

[20] Καὶ θηλυκὸν.] Fortassis femininæ terminatio excidit: Legendum igitur Ἐθνικὸν, Ἀτταλικὸς.

[21] Ἀτταλὶς, φυλὴ τῆς Ἀττικῆς.] Hujus tribus Stephanus etiam in vocabulis Ἀγρυλὴ & Ἀντιοχὶς mentionem facit.

[22] Ἀτταλυδὶς, πόλις Λυδίας.] Nomen hujus urbis compositum esse ex duabus vocibus, Ἄττου scilicet & Λυδοῦ nemo non videt. Exilissimo eandem esse urbem, quam Ptolemæus lib. v cap. 11, Alyddam nominans, in Mysiæ majoris mediterraneis inter Trajanopolim & Præpenissum collocat hoc modo: Δάγυλα, Ἀντιόχεια, ἄλλως Ῥωσσία ἡ πρὸς Τραϊανούπολει, Ἀλυδδα, Περμησσὸς, Πέργαμος &c. Creberrimum est, non duntaxat in lingua Græca, sed etiam in Italica, Hispanica, Gallica & Belgica, urbium nomina, ut ex pluribus componantur vocabulis, levioris pronunciationis gratia contrahi, & per compendium efferri: ita hoc loco verum & antiquissimum civitatis nomen Ἀτταλυδδα fuisse, non est quod dubitem, pro quo facilioris pronunciationis gratia tandem Ἀλυδδα vel Ἀλυδδα in consuetudinem venit. Vide commentarios ad vocem Ἀλυδδα Ἀγριλίδης, pag. 87 & 88, comment 72, ubi plurimis exemplis, ex quacunque lingua petitis, & mentionem hanc habitam conspicies lector.

[23] Αὔαθα, ἢ Αὔαρα, οὐδετέρως.] Mox sequetur alia sectio, ubi Stephanus τὴν Αὔαρα urbem Arabiæ, non vero vicinium appellabit. Quare hæc non continuatim legantur, & quasi à sua serie divulsa sint, rationem nullam video, cum idem sit locus atque eadem loci appellatio, unde quoque idem gentile deducitur.

[24] Αὐαλίτης, κόλπος, ἐν δεξιοῖς.] Situm, & veram nominis originem hujus sinus tam accurate descripsit ingnis Samuel Bochartus in Geographia Sacra lib. II cap. XXIII, ut aliquid addere summum nefas putarem.

[25] Αὔαρα, πόλις Ἀραβίας.] Græcis dicitur Λευκὴ Κώμη, quod Latinis Album Pagum denotat. Optime ejusdem doctissimus Bochartus indicavit ex Arriani Periplo, Ἐπὶ δὲ διακοσίοις Βερενίκης ἐστὶ Μυὸς ὅρμος, ὅθεν διαίρουσιν εἰς τὴν ἀνατολικὴν Ἀραβίαν τὸ στενότερόν τε τοῦ πόντου, ἔχουσι δὲ ἐπὶ τοῦτο, καὶ φέρουσιν ἐλέφαντα Λευκὴν Κώμην. Hinc liquet Auaram sive Album Pagum ex oppositio Berenices fuisse. Strabo lib XVI tradit, magnum Nabatæorum emporium esse; & Geographus Arabs, *oppidum petræum, cujus incolæ sunt nobiles, & portum & aquam habere.* Itaque minus recte ab Epitomatore superius prohibetur, Arabum *mœnibus* esse

[26] Ὀβώδᾳ, κληθεῖσα ὕστερον ἀπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀρέτα.] Hic locus inter mutilos est referendus. Lege ut sensus conficiatur: Αὔαρα, πόλις Ἀραβίας, ἣν χρησμῷ δοθέντι Ὀβώδᾳ κληθεῖσα ὕστερον ἀπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀρέτα κληθῆναι. Sensus etiam erit perfectus, si pro κληθεῖσα repositeris κληθῆναι. Porro Obodam Aretam affinitate, sed non quo gradu, junctos fuisse, refert Strabo libro XVI hisce verbis, ubi de Ælio Gallo loquitur. Διαπεμπομένου ἐμπορικὸν ἔκπλουν εἰς τὴν Ἀραβίαν ὑπὸ Ἀθήνα τοῦ Ὀβόδα. ἐδόκουν δέ οἱ καὶ αὐτοὶ Ἀραβες φίλοι, καὶ συγγενεῖς. Uti apud Nabatæos Aretas proprium emporium habebat, sic inter illos Obodes etiam χρόνῳ, a quo albi Stephanus sic scribit. Ὀβόδας, χρόνῳ Ναβαταίων Ὀβόδᾳ Ἀραβικῶν πατέρα. ἐστι Ὀβόδας ὁ Σαπίου, ὁ Ἀρετοῦ πατήρ. De hisce regibus etiam Josephus multus est ferme.

[27] Καθαρὰ Ἀραβίας ἢ Συρίας, λευκὴ.] Vocem Αὔαρα apud Syros, Chaldæos & Arabes illum obtinere significationem, etiam suo calculo comprobabit linguarum orientalium peritissimus Bochartus part. sec. Geographiæ Sacræ lib. I, cap. XLIV. *Hevara* eadem quæ Λευκὴ Κώμη Album Pagus, Syris enim & Chaldæis חור *hevar* est albescere, חור *hur*, vel *hevar* albus. Et חורי *hurri* Arabice albedo. Inde ἱερὸν Ἄλβον, Albus Pagus *Bianca* dictus, vel *Hevara* ut maris, ut in Sophano scribitur.

[28] Καὶ λοχῶντι.] Xylander hunc locum afferit corruptum sine necessitate, quem neque priores editiones

πελαγικῆς δρομάδος σκοπιόν. ἀφανισθέν- A albo dromade vectus. Prodigio autem è conτος δὲ τοῦ φάσματος, σκόπελος ἀνεφάνη λευκὸς καὶ γῆς ἐρριζωμένος, κἀκεῖ ἔκτισε πόλιν. τὸ ἐθνικὸν, Αὐαρηνός.

ΑΥΑΣΙΣ [29], πόλις Αἰγύπτου. παρὰ τὴν ὴ Ὄασιν καλοῦσιν, [30] ἐοικυῖαν παρδαλέᾳ. B ἐστὶ δὲ μικρὰ μὲν ἔστιν, ἀνύδρῳ γῇ δ' ἐν ἐρήμῳ οἰκήσεις ἔχουσα. [31] τὰ τοιαῦτα Αὐάσεις Αἰγύπτιοί φασι. τὸ ἐθνικὸν, Αὐασίτης, [32] ἢ Αὐάσιτις. Ἡρόδοτος δὲ καὶ Δῦρις, [33] Μακάρων αὐτὴν ὠνόμασαν νῆσον.

ΑΥΓΑΣΙΟΙ, ἔθνος Μασσαγετῶν. [34] Ἡρόδωρος ἑνδεκάτῃ ἔτως φησίν.

ΑΥΓΕΙΑ [35], πόλις Λοκρίδος. [36] Ὅμηρος,

---- Καὶ Αὐγέας ἐρατεινάς.

[37] ἔστι

fession of all, the island Scheria appeared suddenly, and then vanished. Scheria is now called Corcyra, and is inhabited by the Phæacians. Homer, Odyssey 6.

---- And Augeæ amabiles.

Est

Ἑλλανίκῳ chartaceus Voſſianus mihi ſuppeditavit χαλκῇ, quam lectionem in totum non improbo.

[29] Αὐασις, πόλις Αἰγύπτου.] Geminæ iſthac appellatione urbes apud Geographos occurrunt, Auaſis magna & parva. *Auaſis* parva *Eleocath*, ſive *Eleochet* appellatur, & verſus ſeptentrionem ſita eſt, ex mil. paſſ. à magna diſtans. Auaſis magna, de qua nunc fit mentio, à Thebis Ægyptiis ubi Herodoto, cujus verba non producemus & emendabimus, itinere ſeptem dierum in occidentem abeſt.

[30] Καὶ Ὄασιν καλοῦσιν.] Hæc Hebræorum eſt pronuntiatio, Arabum autem tanquam O proferentium. כוכב *cocab* Stellæ ſtella, Arabice كوكب *cawcab*: שושן *ſoſan* Hebraicum, Arabice كوسن *ſauſan*: Pipio Hebr. גוזל *gozal*, Arab. جوزل *gauzal*. Plura hujus rei exempla, ſi neceſſitas requireret, ex Bocharto aliiſque ſuppeditari poſſent. Stephanus hanc urbem alio in loco etiam *Hyaſin* appellavit. Ἴασις, πόλις Λιβύης. λέγεται καὶ Ὄασις. καὶ ὁ πολίτης, Ὀασίτης. De quo nomine poſtea dicturi ſumus.

[31] Ἐοικυῖαν παρδαλέᾳ.] Etſi omnes codices tam ſcripti quam olim ita habeant, nunquam tamen pro genuina hanc lectionem habebo: ſine dubio legendum: ἐοικυῖαν παρδάλει: nam ita legitur apud Strabonem lib. 18. ex quo Stephanus totum locum tranſcripſit. Ἔστι δὲ ἀφανὴς ἐν τῇ ἐπιβολῇ, ἢ δὲ ἐν Σικελίᾳ Πάχυνον ἔχουσιν ὀνόματι ἀκρωτήριον· ἐφ' ᾧ ἐστὶ πόλις ὁμώνυμος, ἐοικυῖα παρδάλει, κρημνώδης· ἐφ' ἑκάτερα δὲ τοῦ ἀκρωτηρίου λιμένες εἰσὶ καὶ ὕδωρ γῆς. καλεῖται δὲ πᾶς τοιοῦτος τόπος Αὐάσης ὑπὸ Αἰγυπτίων. Et libro XVII rurſum inquit Αὐάσεις δ' εἰσὶ Αἰγύπτιοι καλοῦσι τοὺς ἐκκεκαυμένους χώρους ὑπορρήγνυσι κύκλῳ μεγάλους ἐρημίας, ἐν οἷς ὄντας πολλαχοῦ. Stephanum ſua ex priori Strabonis loco hauſiſſe, nemo in dubium vocabit.

[32] Τὸ ἐθνικὸν Αὐάσης Αἰγύπτιοι φασι.] Manifeſte liquet ex verbis Geographi, commentario præcedenti in medium productis, hoc loco reſcribendum eſſe: τοὺς τοιούτους Αὐάσης Αἰγύπτιοι φασι.

[33] Καὶ Αὐάσιτις.] Non puto hoc gentile à Stephani manu eſſe profectum. Talis ſyncope in formandis gentilibus locum non habet. Fortaſſis reponendum eſt: Τὸ ἐθνικὸν, Βάσιτις, ἢ Αὐασίτης.

[34] Μακάρων αὐτὴν ὠνόμασαν νῆσον.] Duridis teſtimonium non exſtat hodie: Herodoti ex Thalia, quin emendatione indiget, huc tranſcribam. Οἱ δ' αὐτόνομοι ἐκ' Ἀμμωνίων λιπαλοῦς φασὶ ἐκπεσεῖν, ἐπεὶ τὸ ἐρυθρὸν ὑπὸ τοῦ Θηβαίου, ἐκλιπόντα ἑωυτῶν οἰκήσεις, ἀπικέσθαι μὲν φασκόντας ἐπὶ τὴν Ὄασιν τὴν, τὴν ἔχουσι μὲν Σάμιοι οἱ Αἰσχρωνίδεω φυλῆς λεγόμενοι εἶναι. κάτοχοι δὲ ἐν τῷ ἐρημαίῳ εἶδον δένδρα Θηβαῖον διὰ φάραγγος. ἐπεὶ δὲ χρόνῳ ἔσω ἐγένοντο ἐπὶ Ἑλλήνων γλῶσσαν Μακάρων νῆσον. Dicit hoc loco Herodotus, Oaſin ſive Auaſin ſeptem itinere Thebis diſtare, eamque Samios è tribu Æſchrionia incolere, & lingua Græca vocari iſtum locum beatorum inſulam. Verum in Samo non fuit tribus Æſchrionis: hinc eſt quod exiſtimem, nomen hujus tribus aut à librariis turpiſſime eſſe depravatum, aut Herodotum errorem immanem errare, quod ultimum non auderem conſtanter affirmare, quia ſine dubio Herodotus, cum eſſet Halicarnaſſenſis è Caria, inſulas patriæ ſuæ vicinas optime cognovit & peragravit: neceſſe eſt igitur, ut omnem culpam in exſcriptores imperitos tranſferamus: nam tribus illa non Æſchrionia, ſed Scheſia appellabatur à fluvio Scheſio, juxta quem Patrocles & Tembrio coloniæ, ad Caras, tunc temporis Samum incolentes, miſſæ locum aſſignarunt, quemadmodum refert Themiſtagoras in Aureo Libro apud Etymologici Magni Auctorem, cujus verba, ut de emendatione in Herodoto ſimus certi, in medium adducam. Ἀναπλέων, μεταξὺ Σάμου ἔστι πελαγίη. ἐν Παλαιγκλῇ δὲ Τεμβρίου ἀποικίαι οἰκέουσι Σάμιοι, ἀπὸ τῆς ἐσχατιῆς Καρίης κομισθεῖσαι ὑπ' Ἀρτάου παρ' Σχήσιον ποταμόν, ἢ τῆς δὶς φυλῆς τῶν πόλιν ἐλάγοντο. ὧν τῶν μὲν Σχησίαν ἐπίκλησιν, ἀπὸ τοῦ Σχησίου ποταμοῦ παρακειμένου τῇ πόλει. τῶν δὲ Ἀναπλαίων, ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ οἰκήτορος τοῦ αὐτοῦ, ἔστω Θεμιστάγορος ἐν χρυσῷ βιβλίῳ. Plinius lib. v cap. xxx, hunc amnem *Cheſium* nuncupat, ita enim ille in Sami deſcriptione. *Samon liberam, circuitu octoginta ſeptem mil. paſſuum: aut ut Iſidorus, centum. Partheniam primum appellatam, Ariſtoteles tradit, poſtea Dryuſſam, deinde Anthemuſſam, Ariſtocritus adjecit Melamphyllum: dein Cypariſſiam: alii Parthenoaruſam, Stephanem. Amnes in ea Imbraſus, Cheſius, Ibertes.* Hujus amnis & promontorii ejuſdem nominis non obſcura etiam memoria reperitur apud Callimachum Hymno in Dianam:

Χαιρέτε, Παρθενίης πρῶθ' ὄρεα, σοὶ δ' Ἀγαμήστωρ
Παιδείην τρὶς ὀφθὶς ἐγκυρήσαντι τάμε.

Ad quem locum Scholiaſtes ita commentatur: Σχησιάς. Σχήσιον, ἀκρωτήριον τῆς Σάμου. ἐστὶ Ἴμβρασος, ποταμὸς τῆς Σάμου. Verum res eodem redibit, ſive tribum in Samo Σχησίαν Χησίαν, fluvium Σχήσιον Χήσιον, & promontorium Σχησιάδα Χησιάδα nuncupaveris; hoc enim omnibus eſt notiſſimum, S initiale nominibus propriis nunc excidere, nunc vero addi. Evidentiſſimum igitur eſt, in Herodoto reponi debere: τῶν ἴσχυε μὲν Σάμιοι τὴν Σχησίην φυλὴν λεγόμενοι εἶναι. Verum ſi à voce Σχησία deduci poſſet gentile Σχησιεύς, quod mihi non manifeſte conſtat, legerem: τὴν Σχησιέων φυλὴν, ut melius mea conjectura vulgatæ lectioni reſponderet.

[35] Αὐγεία, πόλις Λοκρίδος.] Fortaſſis reſcribendum eſt: Αὐγέαι, πόλις Λοκρίδος, nam hoc numero Homerus & Strabo oppidi nomen protulere.

[36] Ὅμηρος.] Locus ex Catalogo navium eſt deſumptus.

[38] Ἔστι δὲ Λακωνικὴ πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Αὐγάτης.

[38] Est item urbs Laconica. Gentile, Augates.

Α ΥΓΙΛΑ [39], ἐθνικῶς, πόλις Λιβύης. Ἀπολλόδωρος β' περιηγήσεως. [40] τὸ ἐθνικὸν Αὐγιλίτης, διὰ τὸ ὀπισχούμενον, ὡς Γάβαλα Γαβαλίτης.

AUGILA, genere neutro, urbs Libyæ, de qua Apollodorus libro secundo Periegeseos mentionem facit. Gentile, Augilites, propter formam vernaculam, uti Gabala Gabalites.

Α ΥΓΟΥΣΤΑΙ [41], πόλις ἐν Κιλικίᾳ, [41] καὶ Ἰταλίᾳ. οἱ πλείονες, Αὐγουσταῖοι· Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάδι η.

AUGUSTÆ, oppidum Ciliciæ & Italiæ, cujus oppidani Augustani appellantur, auctore Phlegonte Olympiade VIII.

Α ΥΕΝΙΩΝ, πόλις Μασσαλίας πρὸς τῷ Ῥοδανῷ. [42] τὸ ἐθνικὸν, Αὐενιωνήσιος· καὶ τῷ ὀπισχωρίῳ, Αὐενίτης, καὶ Ἑλληνικῶτερον.

AUENIO, urbs Massiliæ, ad Rhodanum sita. Gentile, Auenionensis formæ vernacula, sed Græca, Auenites.

Α ΥΛΑΙ, ὄπιναον Κιλίκων, μεταξὺ Ταρσοῦ καὶ Ἀγχιάλης. οἱ οἰκοῦντες, Αὐλεῶται πρὸς τὰ ὀπισχωρίων ἐνομάζονται. [44] τῶν δὲ εἰς αι οὐκ ἔστιν ὁ ὀξὺς τόνος, ἀλλ' ἔοικεν ὡς διὰ τοῦ η Ῥάφια Ῥαφιώτης, Ῥαφεῶται. εἰσὶν Αὐλαὶ καὶ Λυκίας χωρίον. εἰ δ' ἐνικῶς ἐλέγετο Αὐλὴ, ὥφειλεν Αὐλέτης, ἢ Αὐλίτης. [45] τὸ γὰρ διὰ τοῦ εἰς η διευλλαβῶν θηλυκῶν, ὀξυνόμενα μὲν, διὰ τοῦ ε, ὡς τὸ Φυλέτης· βαρυνόμενα δὲ, διὰ τοῦ η, ὡς κωμήτης, σιδήτης. ὄπισθεν τὸ Καρνίτης, διὰ τῆς Κάρνης, ὡς ἐρῶμεν.

AULÆ, navale Ciliciæ inter Tarsum & Anchialem. Habitatores ab indigenis Aulees nominantur. Nomina in αι, non gaudent accentu per ultimam: sed videntur formari, quemadmodum Rhaphea, Rhapheota, Rhapheotæ. Sunt item Aulæ Lyciæ castellum. Si numero singulari Aule diceretur, gentile esset Auleta sive Aulita. Nam nomina, quæ formantur a dissyllabis fœminis in η exeuntibus, & accentum in fine habentibus, penultimam per η proferunt: sed accentu si in penultima notentur, derivativum in penultima cum η effertur, uti Cometes, Sidetes. Hisce quoque Carnites adjiciendum est, quod fit à Carne, uti postea dicemus.

Α ΥΛΗ,

AULE,

[38] Ἔστι δὲ Λακωνικὴ πόλις.] Utriusque & Locridis & Laconicæ Eustathius meminit ad locum Homeri jam proxime allegatum: Αὐγιαὶ δὲ ἡ μέση Λακεδαίμων, ὧν ὁ πολίτης Αὐγείτης, ὡσὰν δὲ Λακωνικὴ πόλις ἦν ὁμώνυμος. Sed quare Xylander Stephani locum mutilæ orationis signo notaverit, rationem non video. Fortassis Salmasius in eadem versabatur opinione, ad marginem sui libri sic scribens. Ἔστι δὲ Λακωνικὴ πόλις Μαλέαι. *Quantum conjicere potui in corrupto MSS.* Attamen sententia est perfecta, si vi Μαλέαι hinc auferatur, quanquam verum sit, circa illud promontorium Αὐγιὰς Laconicas sitas fuisse.

[39] Α ΥΓΙΛΑ, ἐθνικῶς, πόλις Λιβύης.] Apud Ptolemæum oppidi nomen etiam genere neutro & plurativo numero profertur, & Nasamonibus attribuitur: Ἐν τοῖς Αὐγίλαις δὲ Νασαμῶνες τοῖς Αὐγίλα. In Herodoto Musa quarta loci nomen Αὐγίλα factum est. Τὸ δὲ χρῆμα τοῦτο ἔστιν Αὐγίλα ἴση, ἐς τοῦτο τὸ χῶρον οἱ Νασαμῶνες ἐπιοῦσαι τὰς φοίνικας φασὶν. Ἀπὸ δὲ Αὐγίλων, διὰ δίκης ἐρυθρῶν &c. Salmasius in Herodoto referibit Αὐγίλα, & Vossius testatur in aliquot Ptolemæi libris exaratum esse Αὐγίλα, uti etiam Herodotus habet.

[40] Τὸ ἐθνικὸν, Αὐγιλίτης, διὰ τὸ ὑπισχνούμενον.] Non format hoc gentile ex ingenio Stephanus, quemadmodum viri eruditione insignes existimant, sed juxta generalem canonem, qui exigit gentilia Libyca & Ægyptia in της terminari, de quo videtis in vocabulis Ἀβδηρίτης, Ἀζιλις & aliis in locis plurimis. Verum est apud Pomp. Melam gentis nomen esse *Augile*, ut & apud Solinum, qui Græcis dicerentur Αὐγίλαι: sed optime observat Salmasius, illud gentile eodem modo formatum esse, ut ab Ἀτσύγξις urbe Africæ Ἀτσύγξις, & ab Ἀτσύγδις Libyæ oppido Ἀτσύγδες: atque ita hoc loco ab Αὐγίλαι Αὐγίλας. Noli tamen alterum gentile Αὐγιλίτης prorsus improbare, utpote juxta generalem, & Ἑλληνικώτερον usitatissimum canonem formatum.

[41] Α ΥΓΟΥΣΤΑΙ, πόλις ἐν Κιλικίᾳ.] A Ptolemæo Σεβαστὴ appellatur, estque urbs Ciliciæ littoralis inter Tarsum & Anemurium, non longe ab Anchialo sita, liquet hoc ex Theophylacto Simocatta lib. 1 Histor. cap. IV, ubi refert Chaganum Augustam & Viminaciam expugnasse: Ἀτίλλιόν τε Αὐγοῦστον καὶ τὸ Βιμινάκιον (πόλεις δ' αὗται ἐσπερίου τοῦ Ἴστρου ἐπὶ τὸ Παιονικὸν φαραγγῶδες ὑπερκείμεναι) πορθήσας ἐνεπύρισεν, καὶ τοὺς Αὐγουστίνων ἀφεστήκεσαν. Stephanus plurali, alii autem singulari numero urbis nomen appellarunt.

[42] Καὶ Ἰταλίᾳ.] Cum plura in Italia hoc nomine recipiat à geographis enumerentur, difficulter dixeris, quodnam hoc loco Stephanus intelligat. Est enim prope Padum *Augusta Taurinorum*, quæ Taurasia Livio, Stephano Taurania & Gallis hodie Turin dicitur. Alia est *Augusta Vagiennorum*, quam Cluverius putat fuisse recessus Ligures montanos circa Carmaniolam, oppidum Pedemontii. Reperitur præterea *Augusta Prætoria*, quæ Solino dicitur Italiæ fines versus Alpes Graias, & Augusta Taurinorum LV mil. pass. distans. De aliis vide Cluverium jam supra nominatum. Occurrunt item aliæ plurimæ, sed nimis longum foret omnes recensere.

[41] Τὰ ἐθνικὰ, Αὐγουστήσιος.] Hæc & quæ sequuntur Xylander in sua editione asterisco notavit. In eluvione Vossiano locus hoc ordine dispositus legitur. Τὸ ἐθνικὸν Αὐγουστήσιος, καὶ Αὐγουστῖνος παρὰ τοῖς ὑστέροις. Ita verba ita sunt digerenda: τὸ ἐθνικὸν Αὐγουστήσιος παρὰ τοῖς ὑστέροις, καὶ Αὐγουστῖνος ἐθνικῶτερον. Certissimum est, primum gentile habere formam, Italis & Galliæ Narbonensibus usitatam. In voce Βίεννα Stephanus ita scribit: Ἔστι δὲ πόλις ἐν Γαλατίᾳ &c. ἐκ μεταμορφώσεως πολλαχοῦ Ἑλληνικῆς ἐν τῇ ἐπιχωριαζούσῃ ἱστορίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως Βιεννᾶτος, καὶ κατὰ τὸ ἐγχώριον τύπον Βιεννήσιος, ὡς Αὐγουστήσιος. Vide præterea in vocabulo Βίεννα, & aliis in locis plurimis.

[44] Τῶν δὲ εἰς αι οὐκ ἔστιν ὁ ὀξὺς τόνος.] Optime sic edi curavit Xylander: in prioribus editionibus pessime legebatur: Τῶν δὲ εἰσὶ οὐκ ἔστιν ὁ ὀξὺς τόνος.

[45] Τὸ γὰρ διὰ τοῦ εἰς η διευλλαβῶν θηλυκῶν.] Primo aspectu existimabam hunc locum esse mutilum, & nonnulla excidisse: verum deinde animadvertebam ex similibus fusis canone, qui in voce Σίδη exhibetur, nihil ei deesse. Ita enim ibi Stephanus. Τὸ δὲ εἰς η λήγοντα διευλλαβῆ

Α'ΥΛΗ, ἡ ἔπαυλις.

[46] Χερμάδα μὲν τ' αὐλῆς ὑπερθέλμενον. --- λέγεται δὲ αὔλις. καὶ σαύλειον, δύσαυλις. [47] ἐπίτριτος, αὐλίτης. αἱ δὲ ἐν τοῖς ἀγροῖς οἰκίαι, [48] αὔλειοι. [49] καὶ οἱ ἄπωκοι τόποι, ἠμίαυλοι. λέγεται δὲ αὔλιον ὁ ἑαυτὸν ἀγαθὸν ἀεὶ, ἀπὸ τοῦ παιεῖν ἡμᾶς αὐλίζεσθαι. [50] καὶ αὔλιον ἄντρον, ἀπὸ τοῦ ἐνταῦθα χορεύειν. ὡς Ἀπολλώνιος,

--- [51] Στῆσαί τε χορὰς ἄντροιο παροιθεν.

Α'ΥΛΑΙ Σ, πόλις Βοιωτίας κατὰ Χαλκίδα, ἧς ἦν ἡθροίσθησαν οἱ Ἕλληνες. Τρύφων [52] ἀπὸ τοῦ αὐλισθῆναι, ἄλις ἢ αὐλις. βέλτιον δὲ ἀπὸ τῆς Αὐλιδος, τῆς Εὐωνύμου, ἧς Κηφισσεύς. τὸ ἐθνικὸν, [53] ἠδιόλως Αὐλιδεύς, ἢ Αὐλίς. [54] ἔστι δὲ Αὐλίδιον, καὶ Αὐλίδια.

Α'ΥΛΩΝ, πόλις Λακωνικὴ, μία τῶν ἑκατὸν· ὁ πολίτης, Αὐλωνίτης. δεύτερα, [55] πόλις Ἀρκαδίας, ὁ πολίτης, Αὐλωνιεύς. γ [56] πόλις Κρήτης, ἡ τόπος. [57] ἔστι δὲ τόπος Ἀραβίας. [58] ἔστι δὲ Αὐλὼν, ὃν ἐπέλιπεν Κρο-

A AULE, ſtabulum.

Perſtrinxerit caulam tranſilientem. - - - -

Dicitur quoque Aulis. Hinc compoſitum δύσαυλος. Iſtiuſmodi loci incola Aulites dicitur. Domicilia quæ in agris ſunt Αὔλεια, & qui ab iiſdem abſunt ἠμίαυλοι nuncupantur. Veſperugo ſtella dicitur & Aulius, quia nos cubare facit. Hinc quoque Aulium antrum, quod ibi choreæ celebrarentur, teſte Apollonio:

B

--- Pro antro inſtituiſſe choros.

C AULIS, urbs Bœotiæ è regione Chalcidis, ubi Græci convenere. Tryphon exiſtimat vocabula ἄλις & αὐλις derivari ab αὐλισθῆναι: ſed rectius deducitur nomen urbis ab Aulide, filia Euonymi, qui Cephiſſi filius erat. Gentile poterat eſſe Aulidenſis, & Aulis: eſt autem Aulidius & Aulidia.

D AULON, urbs Laconica, una ex centum, cujus civis Aulonita dicitur. Secunda Arcadiæ civitas eſt, cujus civis Aulonius vocatur. Tertia urbs ſive locus Cretæ. Eſt item Arabiæ locus. Reperitur quoque Aulon, quam

E Cro-

σῆσαι, ἀμείψαι μᾶλλον, ἀλλ' ὃ τὸ παρέχεσθαι ὑπόθεσις. φαὶ φαὶ, &c. Planior profecto eſt ſenſus in loco allegato; ſed eundem eſſe, nemo in dubium vocabit, qui rem probe examinaverit.

[46] Χερμάδα μὲν τ' αὐλῆς.] Eſt pars verſus Homerici, ex Iliade E deſumpti.

[47] Ὁ ἐπίτριτος, αὐλίτης.] Fortaſſis reponendum eſt: ἐπίτριτος, αὐλίτης. Nuſquam apud antiquos occurrit τὸ αὐλίτης: verum αὐλίτης apud Heſychium invenies, & αὐλίτης apud Apoll. Rhod. lib. IV Argonaut.

Πάσσε φερεσβίοισι νομεύμασι, πάντα δ' ἄνωγε
Αὐλίτης. - - - -

[48] Αὔλειοι.] Salmaſius in margine ſui Stephani admonet, ex libris Palat. reſcribendum eſſe: οἱ δὲ ἐν τοῖς ἀγροῖς οἰκίαι, αὔλειοι.

[49] Καὶ οἱ ἄπωκοι τόποι, ἠμίαυλοι.] Apud Heſychium legimus: Θάμνοι, τὰ πυκνῶς ἐν ἀλλήλοις. Sunt hoc loco ἄπωκοι, paſtores qui ſub dio extra ſtabulum apud gregem pernoctant. Ἀπαυλισθῆ eſt abnoctare, ſive pernoctare: Κατακλιθῆ, ἀ οὐ τὴν κρατίστην ἐγκλιθῆ, qui it cubitum: ἀπαυλισθῆ igitur qui non petit lectum, & à ſtabulo abeſt. Verum profecto, ne apud Stephanum ſcribendum ſit: ἢ ὁ ἀπέχων τόπος, ἠμίαυλος. Quid enim ſit ἄπωκος, noviſſe, quam quod hic doceri debeat.

[50] Καὶ αὔλιον ἄντρον.] Noſter hæc hauſiſſe videtur ex lib. II Apoll. Rhod. cujus verba ſequenti commentario producemus, ſed ibi non ἀφηγηματικῶς accipitur, uti neque apud Etymologici Magni Auctorem, qui eundem Apollonii Rhodii locum citat.

[51] Στῆσαί τε χορὰς αὐλιάδος παροιθεν.] Hic locus in libris MSS & vulgatis miſerrime erat depravatus: in iis legebatur: Στήσασθαι χορὰς αὐλιάδας. Nos veram & veterem lectionem Epitomatori noſtro ex lib. II Apoll. Rhod. Argonaut reddidimus, apud quem totus locus hunc in modum legitur.

Ὣς δὲ Κασταλίοιο παρὰ σκοπιὴν ποτιδρομῆσι
Ἠὲ Διὸς, τοῦ ἑκάτερθε Δίκης Νυκτός τε φέρουσι,
Γηθόσυνοι φῦλα λιπόντες ἀγαλλόμενοι θεσπεσίοις,
Οἳ χορὸν, ἠὲ χορὰς αὐλιάδος παροιθεν,
Ὧν ὁ μὲν ἀμφιέπουσι ἄναξ Δελφοῖσι νέεσθαι,
Ἐξ ἧς Κασταλίοιο παρὰ σκοπιὴν ἀθρόοι ἔστης,
Ἠὲ δὲ ἐ δόλιον αὖτις ἀπορνύμενοι ἐπιστείλῃσι.

Totum hunc locum etiam Salmaſius ora ſui Stephani expreſſerat.

[52] Παρὰ τὸ αὐλισθῆναι.] Magnus Salmaſius in margine ſui libri hunc locum ita legit: Παρὰ τὸ αὐλισθῆναι ἄλις ἢ αὐλις. Hæc eſt Euſtathii opinio, ad Homeri Bœotiam pag. 265 ita ſcribentis. Ἡ δὲ Α'υλὶς, αὐλισθέντων μὲν Ἑλλήνων κάτωθεν, φυλάσσουσα μέχρι ἐ νῦν τὸ ὄνομα. ἐκλήθη δὲ ὕστερον, παρὰ τὸ ἐκεῖ αὐλισθῆναι τοὺς Τ' Ἀχαιῶν τίνας ἀπὸ Ε' λέπτου. ἢ αὐλισθῆναι ἔχουν αὐτοχθόνην. ἢ λέγει Αὐλίδης φασὶ βεβασιλεῦσαι Εὐωνύμου ἢ Κηφισσεῦ. Etymologici Magni Auctor etiam ut Trypho, urbis appellationem παρὰ τὸ αὐλισθῆναι deducit. Ad me quod attinet, Tryphonis verba tali modo diſtincta & emendata vellem. Τρύφων παρὰ τὸ αὐλισθῆναι ἄλις ἢ Αὐλίς.

[53] Ἠδιόλως Αὐλιδεύς, ἢ Αὐλίς.] Primo intuitu hunc locum à librariis depravatum cenſebam, verum Goltzius ex veteri lapide hanc inſcriptionem exhibet. APTEMIΔI AYΛIΔI CΩTEIPI.

[54] Ἔστι δὲ Αὐλίδιος, ἢ Αὐλιδία.] Hunc locum tranſcriptorum vecordia eſſe deturpatum, ex aliis locis manifeſte apparebit. Corrigendum videtur: Ἔστι δὲ Αὐλίδιον, ἢ Αὐλιδία. Hanc veriſimam eſſe lectionem evincitur ipſiſſimis Stephani verbis, ita enim ille in Φωφίς. ἐστὶ πόλις ἄφυλλος πλησίον Φωφίνης, πρὸς πόλεμον ἢ εἰς μεγάλους. ἀλλαὶ χέρσου λέγουσι καὶ ἀγυιάς, ὡς τὸ Α'ρχιλόχου Αἰγιλίδιον, ἢ τὸ Αὐλίδιος Αὐλίδιον, ἔστι Φωφὶς Φωφίδιον. Plura hujus rei exempla produci poſſent, ſed alia probatione res non indiget.

[55] Πόλις Α'ρκαδίας.] In Arcadia locus fuit Aule dictus, ubi Panis delubrum erat, teſte Ælliano lib. XI de Animal. cap. VI. Ἔστι Α'ρκαδίας δὲ χώρα ἐστὶ ἱερὸν Πανός. Αὐλὶς δὲ τῆς χώρας τὸ ὄνομα. An idem ſit locus de quo nunc Stephanus, alii diſpiciant.

[56] Πόλις Κρήτης.] Urbem hujus nominis in Creta non agnoſcunt alii geographi: ſed Miraeus ſub Archiepiſcopatu Cretenſi urbem Aulopotamum recenſet.

[57] Ἔστι δὲ τόπος Α'ραβίας.] Et hic Arabiæ locus antiquis ſcriptoribus non nominatur. Marcianus Heracleota in Periplo circa mare rubrum non procul à Troglodytica Αὐλίτας recenſet, ſed ad hunc locum non pertinent: Παραμεῖβε δὲ τὴν ἐπὶ σκοπιὴν Τραγλοδύτας, καὶ εἰς Αὐλίτας, καὶ σκοπιὰν εἰς Μεσσαλαπόλιν. Verum locus eſt depravatus, atque ita reſtituendus: καὶ εἰς Αὐλίτας: de quibus vide in præcedentibus.

[58] Ἔστι δὲ Αὐλὼν, ὃν ἐπέλιπεν Κρησσιανίστης.] De ſitu & appellationibus hujus urbis agit Cluverius lib. IV Ital. ant. cap. XX. Rationem hujus denominationis adfert Stephanus ex Hecatæi Europa. Καὶ λιμὴν πόλεως Γυθείου,

Κροτωνιάται, ἧτις μετωνομάσθη Καυλωνία. τὸ ἐθνικὸν, Καυλωνιάτης.

Α῎ΥΣΕΙΣ, ἔθνος Λιβύης. [59] Α῎πολλόδωρος δευτέρᾳ περιηγήσεως, καὶ [60] Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ.

Α῎ΥΣΙΓΔΑ, πόλις Λιβύης ἀφ' ἑτέρας, ὡς Καλλίμαχος. Ἑκαταῖος δὲ νῆσον εἶδε. τὸ ἐθνικὸν, Αὔσιγδοι. οὕτω γὰρ Ἀπόλλων προστάττει.

Α῎ΥΣΧΙΤΑΙ, [61] ἔθνος Λιβύης ὑπὲρ Βάρκης. [62] Α῎πολλόδωρος περιηγήσεως δευτέρᾳ.

Α῎ΥΣΩΝ, [63] ὁ Ἰταλός. Λυκόφρων,

[64] Κτείνουσιν αὐτὸν Αὔσονες Πελληνίδες.

καὶ Αὐσονὶς, τὸ θηλυκόν. καὶ Αὐσόνιος, καὶ Αὐσονία ἡ χώρα· ἀφ' ἧς Αὐσονίδης, καὶ Αὐσόνιος. Λυκόφρων,

Ὁ δ' Αὐσονέων ἄγχι Καλχαιόπεων.

καὶ Αὐσονίτης· ὁ αὐτὸς,

[65] Παρ' Αὐσονίτην Φύλαμον δομήσεται,

καὶ Αὐσονῖτις θηλυκόν· ὁ αὐτὸς,

Ὁ τῆς θαλάσσης Αὐσονίτιδος μυχός.

καὶ Αὐσόνιος κτητικόν.

Α῎ΥΤΑΡΙΑ῎ΤΑΙ, [66] ἔθνος Θεσπρωτικόν· Χάραξ ἑβδόμῃ χρονικῶν, καὶ Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇς, καὶ Ἐρατοσθένης.

Α῎ΥΤΟΜΑ῎ΛΑΚΑ, χωρίον Λιβύης· Πολυΐστωρ τρίτῃ. Α῎πολλόδωρος δὲ Αὐτο-

---

A Crotoniatæ condiderunt, quæ mutato nomine Caulonia dicta est. Gentile, Cauloniata.

AUSES, gens Libyæ, ut perhibet Apollodorus lib. II Periegeseôs & Herodotus lib. IV.

B AUSIGDA, urbs Libyæ, genere neutro, auctore Callimacho. Hecataeus vero insulam agnoscit. Gentile, Ausigdi: ita enim Apollo colitur.

C AUSCHĬTÆ, gens Libyæ supra Barcen sita, cujus meminit Apollodorus libro II Periegeseôs.

AUSON, Italus. Sic Lycophron:

Occidunt ipsum Ausones Pellenii.

D Et Ausonis fœmininum. Et Ausonius, & Ausonia regio appellatur. Hinc Ausoniensis & Ausonius, quo etiam Lycophron utitur:

Ille autem prope Ausoneos locos Calchantis.

Apud eundem præterea Ausonites reperitur:

Juxta Ausoniten Philamum extrema.

E Et Ausonitis fœmininum idem quoque usurpat:

Qui Ausonitidis aquæ sunt.

Possessivum est Ausonius.

F AUTARIĂTÆ, gens Thesprotica, de qua Charax libro VII Chronicorum memorem facit, & Phavorinus in omnigena historia, & Eratosthenes.

AUTOMALĂCA, oppidulum Africæ, ut Polyhistor lib. III perhibet. Apollodorus vero Auto-

---

Αὐσόνιος καὶ Αὐσονία, ἐκ περισπωμένου μὲν τοῦ ι καὶ βραχέος τοῦ ο ἀκολούθως τοῖς πρὸ αὐτοῦ, Ὀβδυσσεὺς χαρακτὴρ ἐν ᾧ κεῖται· ἐκ δὲ τοῦ ι καὶ τοῦ Ε βραχέος ἐκφωνήσει, ὡς Κλεισθένης Κλεισθενίδης. Ὀβδυσσεὺς γὰρ ἐκ Κίρκης καὶ Καλυψοῦς γίνεται τῆς Ἀτλαντίδος. ἀφ' ἣ ὁ τὸ Σικελικὸν πλάσας Αὐσόνιον αὐτὸν ὠνόμασε. Ex quibus verbis evidentissime liquet, Eustathium hujusmodi codice fuisse usum, in quo speciatim de Ausonis genealogia hoc tradebatur, ipsum *ex Ulysse & Calypso* esse genitum. Cum autem hæc verba nusquam in Stephano reperiantur, tutior ipsis non potuit assignari locus, quam ubi Ausonum origo & gentis incunabula erant pertractanda. Communior tamen & magis recepta erat sententia, *Ausonum Ulyssis & Calypsus* filium fuisse, solus Stephanus hac in re ab aliis dissentiebat. Pomponius Festus: *Ausoniam appellavit Auson, Ulyssi & Calypsus filius, eam primum partem Italiæ, in qua fuit urbes Beneventum & Cales. Deinde paulatim tota quoque Italia, quæ Apennino finitur, dicta est Ausonia ab eodem duce, à quo etiam conditam fuisse Ausoniam urbem ferunt.* Vide quoque hac de re Marcianum Heracleotam: Scholiastam ad lib. IV Apoll. Rhod: Suidam: Johannem Tzetzem in Chiliadibus, & alios quamplurimos.

[59] Ἀσίσσιν, ἴδιον Λιβύης ὑπὲρ Βάρκης.] Ita hunc locum ex codicibus manu exaratis instaurare placuit, qui in vulgaris corruptissime hunc in modum circumferebatur. Ἀσίσσιν, ἴδιον Λιβύης ὑπερβάσεως. Lectionem, quam nostra repræsentat editio, esse verissimam, evincitur verbis Herodoti, quæ libro IV leguntur. Ἀνδανίων δὲ ἐγένετο τῶν ἀπὸ ἑκατέρης Ἀσίσσιν. ἔστι γὰρ ὑπὲρ Βάρκης οἰκέουσι, γειτονέουσι δὲ θαλάσσῃσι πρὸς Εὐεσπερίδας. De Barca postea suo loco agetur.

[60] Ἀπολλόδωρος περιηγήσεως δευτέρᾳ.] Libri MSS: Ἀπολλόδωρος περὶ γῆς δευτέρᾳ. eodem prorsus modo uti in vocabulo Αὐσίγδα.

[61] Αὔσχιται, ὁ Ἰταλός.] Non ita consignavit hunc locum Stephanus: imo postquam ab Hermolao in compendium erat redactus, plura continuit, de quibus nunc nulla in hodiernis libris fit mentio. Ut hoc certissime credam, movet me Eustathii Archiepiscopi Thessalonicensis auctoritas, qui in commentariis ad Dionysii Periegetin de Ausonibus ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ γραμματικοῦ ita tradit. Καὶ σημειωτέον, ὅτι τοὺς αὐτοὺς οἶδε λέγειν Αὐσόνιους καὶ Ἰταλούς. Λέγονται δὲ

[62] Ἀπολλόδωρος περιηγήσεως δευτέρᾳ.] Guilielmi Canteri editionem hoc loco exhibent: Ἀπολλόδωρος δευτέρᾳ: sed minus recte, ut ex Epitomatore nostro clare patet.

[63] Ὁ Ἰταλός.] Geographi omnes hanc gentem in Illyride collocant. Strabo lib. VII. Arrianus lib. de Exped. Alex. Mag. & Scylax capite, cui Mantinæus titulus est. Igitur vel male Stephanus, vel Thesprotiæ gente, non habitatione intelligit.

[64] Κτείνουσιν αὐτόν.] In vulgatis Lycophronis exemplaribus legitur: Κτείνει δ' αὐτόν. Quæ lectio sit præferenda, alii examinaverint.

[65] Παρ' Αὐσονίτην.] Guilielmi Canteri editionem hoc loco exhibent: Παρ' Αὐσονίτιν: sed minus recte, ut ex Epitomatore nostro clare patet.

[66] Ἔθνος Θεσπρωτικόν.] Geographi omnes hanc gentem in Illyride collocant. Strabo lib. VII. Arrianus lib. de Exped. Alex. Mag. & Scylax capite, cui Mantinæus titulus est. Igitur vel male Stephanus, vel Thesprotiæ gente, non habitatione intelligit.

Αὐτομαλὰ φησι. τὸ ἐθνικὸν, Αὐτομαλακεύς· πρὸς τὴν χώραν τῷ ζ καθ' ἡμᾶς τόπῳ, Αὐτομαλακίτης. A

ΑΥΤΟΜΟΛΟΙ, ἔθνος Αἰθιοπικὸν, οἱ Ἡσύχιος δορυφόρους. [67] τοῦτο δὲ Αὐτομόλους ἑρμηνεύεται ὄνομά ἐστι Ἀσσυρίων. διωνύμως δὲ τοῦτο τὸ ἔθνος, καλεῖται Ἐθελοντῶν γλώσσαν, οἱ ἐξ ἀριστερᾶς χειρὸς παρεστῶτες βασιλεῖ. B

ΑΦΑΝΝΑΙ [68], χωρίον Σικελίας ἄσημον. ἀφ' οὗ, [69] ἡ εἰς Ἀφάννας, ἐπὶ τῶν ἀδήλων καὶ ἀσκόπων. τὸ ἐθνικὸν, Ἀφαννεύς. C

ΑΦΑΚΗ [70], πόλις Λιβύης, ὡς Πολυΐστωρ ἐν Λιβυκῶν τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀφακίτης, ἀπὸ τοῦ ἰδίου τῆς χώρας.

ΑΦΕΙΔΑΝΤΕΣ, μοῖρα Μολοσσῶν, D ἀπὸ Ἀφείδαντος βασιλέως.

ΑΦΕΤΑΙ, πόλις τῆς Μαγνησίας. Ἑλλάνικος. [71] ἔστι δὲ ἐντεῦθεν δορυφόρων ἄφεσιν ἡ λεγομένη σημαίνει, ἢ ὅτι ἐκεῖ οἱ Ἀργοναῦται τὴν Ἡρακλέα κατέλιπον. [72] κεῖται δὲ ἐν τῷ E Παγασητικῷ κόλπῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀφετεύς, οἱ Παγασεύς, [73] Ἀναφεύς.

ΑΦΘΑΛΑ [74], ἡ Ἀφθαία, ἡ Ἑκάτη· ὁ Τεχνικὸς δωδεκάτῳ. διώνυμος καὶ Ἀφθαῖος πάλιν. [75] ἔστι καὶ Ἄφθιτις, νόμος Αἰγύπτου. F

ΑΦΙΔ-

Automala nominat. Gentile, Automalacita propter regionis formam, sed nostra Automalacensis dicitur.

AUTOMŎLI gens Æthiopica, de qua Herodotus lib. 11 ita scribit: Automoli isti Asinach appellantur: quod verbum Græca in lingua idem pollet, quod finistræ regiæ adsistentes.

APHANNÆ, ignobile Siciliæ oppidulum, de quo jactatur proverbium, *ad Aphannas*: quod de obscuris & longe remotis usurpatur. Gentile, Aphannæus.

APHĂCA, urbs Libyæ, cujus Polyhistor libro 111 Libycorum meminit. Gentile Aphacites, propter formam regioni propriam.

APHEIDANTES, pars Molossorum, quæ ab Apheidante rege nomen habet.

APHĔTÆ, urbs Magnesiæ, cujus Hellanicus meminit. Nomen accepit ex eo, quod Argo secundum illinc solverit: vel quod Herculem Argonautæ ibi reliquerint. Sita est in sinu Pagasetico. Gentile Aphetæus, uti Pagasæus & Anaphæus.

APHTĂLA, & Aphthæa Hecate appellatur, ut perhibet Technicus libro XII. Posset etiam esse Aphthæus. Est item Aphthites Ægypti præfectura.

APHID-

[67] Τοῦτο δὲ Αὐτομόλους &c.] Dici vix potest, quam misere hunc Herodoti locum librarii transcribendo depravarint. Nos veterem veramque lectionem ex vulgatis Herodoti libris revocavimus. Xylander divulgaverat, Τοῦτο δὲ Αὐτομόλους τοὺς ἔσωθεν ἑστῶτας Ἀσσυρίων, οἵτινες, οἱ ἐξ ἀριστερῆς χειρὸς παρεστῶτες βασιλεῖ. Sed longe inepitus etiamo prorsus ridiculum, quod exhibent editiones, quæ Xylandrinam præcessere, in iis enim hoc modo excusum legitur. Τοῦτο Αὐτομόλους τοὺς ἔσωθεν ἑστῶτας Ἀσσυρίων, ἤτοι, οἱ ἐξ ἀριστερῆς γλώσσης παρεστῶτες βασιλεῖ. Hanc quoque lectionem in codd. Palatinis Salmasius, & nos in Vossiano invenimus.

[68] Ἀφάννη Σικελίας.] De hoc loco ita scribit Hesychius: Ἄφαννα, χωρίον τῆς Δωριέων φυλῆς πόλεως. Verum ubinam terrarum Dauniis sita sit, fateor me ignorare.

[69] Ἢ εἰς Ἀφάννας.] Xylandri lectionem leviter immutavimus, in cujus editione legitur: ἢ εἰς Ἀφάννας. Sine dubio hic subaudienda est vox παροιμία; nisi malis statuere excidisse, & revocari debere. Fuerunt & aliæ urbes quæ in proverbium abierunt. Plinius lib. 111 cap. XI. *Deinde ibi delevit gentes Mondorum Dardorumque, & vicos duos, quæ in proverbii ludicrum vertere, Apinum & Tetum.*

[70] Πόλις Λιβύης.] Oppidum valde ignobile, cujus alii scriptores non meminere. Miror nostrum nullam omnino mentionem facere de Aphacis Phœniciis inter Heliopolin & Byblim sitis, de quibus Zosimus Hist. lib. 111: Eusebius de vita Constantini lib. 111: Socrates lib. 1. Sozomenus lib. 11, & alii.

[71] Ὅτι ἐντεῦθεν δορυφόρων ἄφεσιν ἡ Ἀργοῦς ἀπόλυσις.] Fabulatur mythicæ theologiæ mystagogus, Pagasas nomen habere ab Argonauti ibi compacta, unde primum ἄφεσις fecisse videtur: deinde Aphetas non procul à Pagasis deductæ sit, inde eam secundum Argonautæ solvebant. Multo magis probabilius est, hinc Aphetarum nomen originem traxisse, quam ex eo quod Herculem ibi reliquissent Argonautæ; ille enim & Polyphemus in Mœsia manserunt, quærentes Hylam. Hyginus Fab. XIV: *Sed neque Colchos omnes pervenerunt, neque in patriam regressum habuerunt. Hylas in Mysia, à nymphis juxta Cium, fluminemque Asclepium raptus est, quem dum Hercules & Polyphemus requirunt, vento rapta navi deserti sunt.* Sed in fabulis veritas non est investiganda, alii enim rem aliter narrant. Strabo lib. 1X: Πλησίον δὲ ἡ Ἀφέτη, ἐκ ἧς ἀφεσιμῶν ἡ τῶν Ἀργοναυτῶν. Et Apollon. Rhodius lib. 1 refert illud littus, in quo Aphetæ erant sitæ, nomen accepisse, quod navim inde deduxerint Argonautæ, ita enim ille:

Τῶν δ' ἀκτὴν ἀφέντες Ἀφέτιδες Ἀργῷης ὑπὸ κικλήσκουσι.

[72] Τὸν Ἡρακλέα κατέλιπον.] In hac sententia, aliis mythologis plane contraria, versatur etiam Herodotus lib. VII. Ἐγὼ δὲ χώρῳ ἐν τῷ κόλπῳ τούτῳ τῷ Μαγνητικῷ, ἐξ οὗ λέγεται τὴν Ἡρακλέα καταλειφθῆναι ὑπὸ Ἰάσονος καὶ τῶν σὺν τῷ Ἀργοῦς ἐπ' ἴδιαν παραφυλάξαι. δῆλα δὲ τὰ κῶπαι ἔσεσθαι ἐς Αἶαν τὴν Κολχίδα. Ἐντεῦθεν γὰρ ἤρξαντο ὑδρηλοτέρου, ἐς τὸ πέλαγος ἀφικόμενοι. ἐν τούτῳ δὲ τῷ χώρῳ οὐκέτι ἔτι ἦν ἡ Ἀφέτη.

[73] Κεῖται δὲ ἐν τῷ Παγασητικῷ κόλπῳ.] Ita quoque hunc sinum, cui Aphetæ adjacent, Strabo lib. IX appellavit. Pom. Mela lib. 11 cap. 11 *Pagasæus* dicitur.

[74] Ἀναφεύς.] Hoc gentile deducendum est à voce, cujus usus numero singulari apud nostrum exstat, & non accurate τῆς Ἀφετηΐδος respondet. Fortassis scribendum: Ἀφετεύς, quod ab Ἀφέτη formatur, uti ex præcedentibus liquet.

[75] Ἄφθαλα ἡ Ἀφθαία.] Constanter sic in vulgatis excusum est: libri calamo exarati manifeste exhibent: Ἄφθαια ἡ Ἀφθαία, ἡ Ἑκάτη. Quam lectionem improbare nequeo.

[76] Ἔστι ἡ Ἀφθῖτις.] Veterem lectionem revocavi ex editione Aldina Florentinaque: male Xylandriana exhibet, ἔστι ἡ Ἀφθῖτις, νομὸς Αἰγύπτου. Vide Herodotum lib. 11: & de hac restitutione non dubitabis.

Α᾽ΦΙΔΝΑ, [77] δῆμος Ἀττικῆς, ἀπὸ Λεοντίδος φυλῆς, ἀπὸ Ἀφίδνου αὐτόχθονος. ὁ δημότης, Ἀφιδναῖος, ὡς Πυθναῖος. τὰ τοπικά, δῆλα· Ἀφίδνηθεν, Ἀφίδναζε, Ἀφίδνησιν. [78] Ἔστι δὲ καὶ πληθυντικὸν Ἀφίδναι. ἔστι δὲ τῆς Λακωνικῆς, ὅθεν ἦσαν αἱ Λευκίππιδες, [79] Φοίβη καὶ Ἱλάειρα.

Α᾽ΦΝΕΙΟΝ, πόλις Φρυγίας. πλησίον Κυζίκου, [80] ἢ Μιλήτου πόλεως, [81] ἢ ἀπὸ Ἀφνεοῦ, ἢ ἀπὸ Ἀφναΐδος νύμφης. ἔστι δὲ Λυδίας πόλις. ἡ λίμνη, ἡ περὶ Κύζικον, Ἀφνίτης, [82] ἡ πρότερον Ἀρτυνία. τὸ ἐθνικὸν, [83] Ἀφνίτης.

Α᾽ΦΟΡΜΙΟΝ, [84] τόπος Θεσπιέων Ἀφροδίσιος, ἔνθα Εὐφήμιος ἐν τῷ περὶ τῆς πατρίδος, ὅθεν δὲ ἡ κυβερνήσασα τὴν ναῦν τὴν Ἀργὼ, Τίφυν ἦν ἐκεῖθεν. καὶ λόγος παρ᾽ ἡμῶν, τῆς νεὼς ἀφορμισάσης ἐκπεσεῖν μετὰ τῶν ἀρίστων, ἀφ᾽ ἑπτὰ ἀπόβολον ἡ ναῦς. ὁ τόπιος Ἀφορμιεύς, ὡς Αἰγιεύς, Σηνιεύς.

Α᾽ΦΡΟΔΙΣΙΑ᾽Σ, [85] πόλις Κιλικίας, περὶ ἧς Ἀλέξανδρος ὁ Πολυΐστωρ ἐν τῷ περὶ Κιλικίας φησὶν, ὅτι Ζώπυρός φησιν αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἀφροδίτης κεκλῆσθαι, [86] γεγράφων δὲ ἰσχάδας. δευτέρα, Ἰβηρίας πρὸς τοῖς Κελτοῖς. τρίτη, νῆσος, [87] ἡ πρότερον

A APHIDNA, populus Atticus, tribus Leontidis, ab Aphidno indigena nomen habens. Popularis, Aphidnæus, uti Pydnæus. Localia manifesta sunt, & denotant ex, ad, & in Aphidna. Dicitur quoque Aphidnæ numero plurativo. Est item oppidum Laconicum, unde originem ducunt Leucippi filiæ Phœbe & Hilaïra.

APHNEUM, civitas Phrygiæ prope Cyzicum sive Miletopolim, quæ ab Aphneo, vel ab Aphnaïde nympha nomen habet. Est quoque Lydiæ civitas: & palus circa Cyzicum Aphnitis, prius Artynia vocabatur. Gentile, Aphnites.

APHORMĬUM, locus Thespiensium Aphrodisius, qui interdum quoque Euphemius nuncupatur, in libro quem de patria conscripsit, perhibet, Tiphys navis Argûs gubernatorem ibi natum fuisse. Hæc apud nos ejusmodi narratio, navem cum optimatibus ibi ratum appulsam esse, unde antea solverat. Locale Aphormiensis, ut Ægiensis, Seniensis.

APHRODISĬAS, urbs Ciliciæ, de qua Alexander Polyhistor in libro de Cilicia ita tradit: Zopyrum narrare eam ab Aphrodite, id est, Venere nomen habere, ea de re hanc historiam conscribens. Secunda Iberiæ, juxta Celtas. Tertia insula, ante

[77] Δῆμος Ἀττικῆς, τῆς Λεοντίδος φυλῆς.] Hesychius hunc Demum tribui Ptolemaidi affingit: Ἀφιδναῖος. δῆμος τῆς Πτολεμαΐδος φυλῆς.] Vide Meursium in speciali de Demis Atticis tractatu.

[78] Ἔστι δὲ καὶ πληθυντικὸν Ἀφίδναι.] Ita hunc locum ex MS Vossiano emendare placuit, ejecto spuro: in omnibus enim editionibus pessime legebatur: ἔστι δὲ πόλις Ἀφίδνης. Stephanus ipse hac voce numero plurativo usus est in Δεκέλεια, ubi ita infit: Δεκέλεια, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. λέγεται δ᾽ ἐκπεσόντας τοὺς Διοσκούρους εἰς Ἀφίδνας, ὡς Ἡρόδοτος εἴρηκεν. Etiam alii hanc vocem ita usurparunt.

[79] Φοίβη καὶ Ἱλάειρα.] Hæc Leucippi filiarum nomina etiam reperiuntur apud Pausaniam in Messeniacis. Codices Palatini Salmatio pro Ἱλάειρα exhibuerunt Ἑλένης.

[80] Ἢ Μιλήτου.] Hæc vox Casaubono in notis ad Strabonem suspecta est, nihil tamen ad emendandum suppeditat. Legendum est: Ἄφνειον, πόλις Φρυγίας, πλησίον Κυζίκου, ἢ Μιλησιπόλεως. Ultimam vocem sic componendam esse, liquet satis ex auctore nostro, ita enim ille: Μιλητούπολις πόλις μεσόγειος Κυζίκου καὶ Βιθυνίας πρὸς τῇ Γιώδοκῃ. Plinius libro v cap. XXXII. *Annes Horisius & Rhyndacus, ante Lyrus vocatus, oritur in stagno Artynia juxta Miletopolim.*

[81] Ἢ ἀπὸ Ἀφνειοῦ, ἢ ἀπὸ Ἀφναΐδος.] Nominis originem aliter tradit Strabo lib. XIII. Ἀφνειὸς δὲ ἀπὸ τῆς Ἀφνιτικῆς καλουμένης λίμνης. Huc etiam pertinent verba Eustathii, ad Homeri Bœotiam sic scribentis: Ἀφνειὸς δὲ λαχὼν οὐκ οἶδα τὰς πλησίον, ἀπὸ τῆς περὶ τὴν Ἄφνην λεγομένης καὶ τὰς παλαιὰς. καὶ γὰρ ἴσως φασὶ κρηνίσαι ἐκ Διὸς νάμασιν.

[82] Ἡ πρότερον Ἀρτυνία.] Vide locum Plinii supra è lib. v cap. XXXII allegatum.

[83] Ἀφνίτης.] Veterem lectionem reduxi ex chartaceo Vossiano & primis editionibus: male in Xylandriana excusum est: Ἀδνίτης. Puto tamen pro Ἀφνίτης Ἄδνιν hoc loco legendum esse.

[84] Τόπος Θεσπιέων.] Intelligo Thespienses Bœotios, non vero Thessalicos: Tiphys enim, de quo noster hic mentionem loquitur, & cui Argûs navis gubernaculi credita sunt, Bœotius erat. Pausanias lib. IX. Ἡγήσιππον Τιφυσσόθεν εἶναι, ἐξ Ἰωλκοῦ ἀγνοεῖν ἐστὶν ὅτου Βοιωτοῖς ἐν παλαιῷ τὰ μάλιστα ἦλθεν ὄνομα ἐς τὴν ἑαυτῶν, Τίφυν ἄνδρα μαντικώτατον ἐκφῆναι· ὃς ἀποθανόντος ἐν Ἀφέταις τοῦ Ἀργοῦς κυβερνήτου. Σκηψαίους δὲ ἐκ τῆς πόλεως ἧκειν Κάλλιχόν φασιν ἐπὶ τοῦτο πρεσβευτὴν πεμφθέντα τοῦ Ἀργοῦ πηδαλίου. Anxie non inquiram, an Tiphys ex oppidulo Tiphi, an vero ex Aphormio, quod ad Tiphæenium ditionem spectasse videtur, originem duxerit: ingenue tamen fatebor, Pausaniæ sententiam rationi magis consentaneam apparere.

[85] Πόλις Κιλικίας.] Vide Ptolemæum lib. v cap. VIII. & de situ ejus certissimus. Ponitur enim inter urbem Celenderim & promontorium, cui Sarpedon nomen.

[86] Γεγράφων δὲ ἰσχάδας.] Hæc verba profligatissime corrupta esse, nemo non videt. Salmasius in margine sui Stephani scripsit: Forte legendum, Σίφωνα δ᾽ ἱστορεῖ. Verum non video hanc conjecturam admitti posse, cum tot libri non supersint, & Strabo libro XIV Ciliciæ descriptionem exhibuerit, nullam omnino de hoc oppido mentionem faciens. Puto Stephani codices ejus habuisse, γεγράφων δὲ τοῦ ἱστορεῖν, vel simile quid, dittographia in conficienda hac epitome, Zopyri verba, quæ Stephanus integra transcripserit, prorsus ejecerunt, cujus rei indubitata nunc in genuinis Stephani fragmentis exempla circumferuntur.

[87] Ἡ πρότερον Ἐρυθεία, μεταξὺ Γαδείρων & Ταρτησσοῦ.] Vide Plinium lib. IV cap. XII. Optime noster hanc insulam à Gadibus diversam statuit, quam alii perperam è vicinitatem cum Gadibus confundunt. Vide Salmasium ad Sol. pag. 254.

ποτὲ Ἐρυθρία, μεταξὺ Ἰβηρίας καὶ Γαδείρων. A inter Iberiam & Gades, antea Erythræa appellata. Quarta, in Cnido. Quinta, inter Lydiam & Cariam sita est. Sexta, Libyæ juxta Cyrenen. Septima, urbs Laconicæ, una ex centum. Octava, Scythiæ littoralis, & ad pyraticam exercendam situm opportunum habens. Nona, Æthiopiæ. Decima, Cypri. Sunt quoque duæ parvæ insulæ Libyæ vicinæ. Est item Alexandriæ Aphrodisias. Gentile, Aphrodisiensis.

Ἀφροδίτης πόλις, ἡ καὶ Ἀφροδιτόπολις. τὸ ἐθνικὸν ἀμφοτέρων, Ἀφροδιτοπολίτης. ἐστὶ καὶ πόλις κατὰ Αἰγυπτίους, καὶ Αἰθιοπίαν καὶ Θρᾴκην. C

APHRODITES URBS, quæ & Aphroditopolis appellatur. Gentile, Aphroditopolita. Sita est hoc nomine urbs juxta Athribia, Æthiopiam & Thraciam.

Ἀφροδίτια, χωρίον Λακωνικῆς· Θουκυδίδης δ'.

APHRODITIA, locus Laconicæ, cujus meminit Thucydides libro IV.

Ἀφύτη, ἢ Ἄφυτις, πόλις πρὸς τῇ Παλλήνῃ Θρᾴκης, ἀπὸ Ἄφυός τινος ἔσχηκε. ἔχει δὲ ἡ πόλις μαντεῖον Ἄμμωνος. D

APHYTE, sive APHYTIS, urbs ad Thraciæ Pallenem sita, quæ à quodam Aphyto indigena nomen accepit. Civitas hæc templum Ammo-

Τριῶν, ὁ Κνίδιος.] Quicunque in Cnido Doriidis regionis oppido, civitatem hujus nominis conceperit, ecille absurda prorsus & impossibilia concipit. Fuit ea in urbe Veneris templum, quod quarto loco nunc inseri videtur Stephanus. Hujus mentio reperitur apud Cæsium Porphyrogennetam lib. I, de Them. cap. XIV: Ἐν ἄκρῳ δὲ τῷ κόλπῳ ἐστὶ πόλις Κνίδιων τριόπιον, καὶ τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν περιβόητον, ἐν ᾧπερ καὶ τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἄγαλμα, μικρὸν τῆς Πραξιτέλους τέχνης ἀπαραμίλλητον. Ipsum templum, vel locus ubi ædificatum erat, à Cnidiis *Aphrodisius* nuncupabatur. Scio Hesychium inter Cnidi circa Rhodum meminisse, sed utrum urbem hac appellatione habuerit, taccentibus geographis, asseverare haud ausim.

Λιβύης Λιβύης καὶ Κυρήνης.] Hanc noster alio loco ipsi Cyrenæ adscribit & Megalopolin appellat, ita enim ille: Νεάπολις, Ἀφροδίσιος δὲ: δευτέρα πόλις Κυρήνης, ἡ καὶ Δημητριάς, ἡ αὐτὴ καὶ Λιβύης πόλις. Etiam Pausanias lib. I, *Aphrodisiensis* in Caria collocat, ubi Erechtei oedis patrem describit: Καὶ ἐν πόλει τῇ ἐν τῷ Καύκασῳ, καὶ ταύτῃ ἐν τῇ Καρικῇ. τὸν μὲν Ἰαπετὸν ἐν μέσῳ τῷ Καυκάσῳ καὶ τῆς Ἰνδικῆς ἱδρύσασθαι λέγουσιν· ἐνταῦθα δὲ ἐν τῇ Καρικῇ Ἀφροδισιάδι. Ptolemæus lib. V cap. II, urbem hanc inter Nyssam & Tralles collocat; adeo ut certum videatur, Lydiæ & Cariæ finibus finitimam fuisse.

Νέα Λιβύη, πρὸς τῇ Κυρήνῃ.] Hæc alio nomine à Ptolemæo *Leas* appellatur, ita enim ille lib. IV cap. IV: Νέα Λιβύη παρὰ τὸν χάραξα αὐτῆς. Μέγαλαι νῆσοι. Λέαι, ἢ Ἀφροδίσιαι νῆσοι. Scylax *Aphrodisiadem* nominat, cæpisse Nasamonidas.

Εἷς Λακωνικῆς.] Fortassis idem hic est locus, de quo mox ex Thucydidis lib. IV, mentionem facit Stephanus: Ἀφροδίτια, χωρίον Λακωνικῆς. Θουκυδίδης δ'. Ab Enea hæc condita est, teste Pausania in Arcadicis & Laconicis.

Πρὸς τῇ λεκάνῃ Δήλῳ.] Codices Palatini: πρὸς τὰ κατώτατα Δήλῳ. Sic Salmasius orte sui libri alleverat.

Δημήτρι, Κυπρ.] Strabo & Ptolemæus non *Aphrodisiadem* sed *Aphrodisiam* nuncupant. Ex illis etiam situs colligi potest.

Εἰς τὴν Ἀλεξανδρείας.] Usi superius in Cnido oppidum hujus nominis nequaquam situm fuerit: sic etiam hic loco nihil aliud quam templum, vel alium Alexandriæ locum sic insignitum intelligo. Venerem in Ægypto hoc cultam Græco nomine, & ibi habuisse templum memoria in loco apud Strabonem & alios legimus.

Τὸ ἐθνικὸν, Ἀφροδισιεύς.] Agnoscit idem gentile Pausanias loco supra allegato: & Goltzius numorum exhibet cum hac inscriptione: ΑΦΡΟΔΙΣΙΕΩΝ.

Ἀφροδισιὰς πόλις, ἡ Ἀφροδίσιος, &c.] Hunc locum ex codicibus Palatinis & chartaceo Vossiano multo auctiorem fecimus, quam in anterioribus editionibus circumfertur, in iis enim ita legitur: Ἀφροδισιὰς, πόλις πρὸς Ἀθρίβει, καὶ Αἰθιοπίαν, καὶ Θρᾴκην.

inter Iberiam & Gades, antea Erythræa appellata. Quarta, in Cnido. Quinta, inter Lydiam & Cariam sita est. Sexta, Libyæ juxta Cyrenen. Septima, urbs Laconicæ, una ex centum. Octava, Scythiæ littoralis, & ad pyraticam exercendam situm opportunum habens. Nona, Æthiopiæ. Decima, Cypri. Sunt quoque duæ parvæ insulæ Libyæ vicinæ. Est item Alexandriæ Aphrodisias. Gentile, Aphrodisiensis.

APHRODITES URBS, quæ & Aphroditopolis appellatur. Gentile, Aphroditopolita. Sita est hoc nomine urbs juxta Athribia, Æthiopiam & Thraciam.

APHRODITIA, locus Laconicæ, cujus meminit Thucydides libro IV.

APHYTE, sive APHYTIS, urbs ad Thraciæ Pallenem sita, quæ à quodam Aphyto indigena nomen accepit. Civitas hæc templum Ammo-

Κατὰ Αἰγυπτίους.] Fortassis hæc eadem est civitas, quam supra in voce Ἀφροδισιὰς nonc loco noster in Æthiopia posuit. Aphroditopolin etiam in Arabia fuisse sitam luculenter affirmat Strabo lib. XVII, hisce verbis: Εἶθ' ἡ Ἀφροδίτου πολίτης νομὴ, καὶ ἡ ὁμώνυμος πόλις ἐν τῇ Ἀραβίᾳ, ἐν ᾗ λόγος βῆσ λιθικὴ σῴζη.

Ἀφροδίτια, χωρίον Λακωνικῆς.] Existimat Meursius hunc locum diversum esse ab Aprodisiade, cujus Stephanus septimo loco supra meminit; & pro Ἀφροδίτια hic referibendum contendit Ἀφροδίσια, quia sic se habet locus Thucydidis à nostro allegatus. Verum nos putamus eundem esse locum, uti jam supra ad monuimus. Imo hanc emendandi rationem probare non possum, ordinem alphabeticum considerans, quo totum hoc Onomasticum geographicum est exaratum. Sive dubio Stephanus in codicem Thucydidis incidit, ubi loci nomen in penultima cum T, non vero cum Σ exaratum reperit.

Θουκυδίδης φησίν.] Hæc sunt Thucydidis verba: Μέν δὲ φυγὴ, ἥπερ ἐς ὁμώνυμον αὖθις Καρικὴν, τὴν Ἀφροδίσιον, ἢ μὲν σχολὴ τῶν ἐλαίων ἐπιφανὴς ἐφάνη ἐπιφερομένη.

Ἄφυτις, ἡ Ἄφυλις, πόλις.] In codicibus Palatinis & Vossiano ita legitur: Ἄφυτις, ἡ Ἄφυλις, ἡ Ἀφυτῶν, ἀπὸ Ἄφυτός τινος ἔσχηκε.

Πρὸς τῇ Παλλήνῃ.] Pausanias in Laconicis oppidum Aphytin in Pallene collocat, ut & Strabonis Epitomator lib. VII, tradens in Pallenæ peninsula quatuor urbes esse sitas, Aphytin, Mendam, Scionam & Sanem.

Ἀπὸ Ἀφύτου.] Legendum videtur ἀπὸ Ἄφυτος, quam lectionem codd. Palatini & Vossianus etiam repræsentant.

Μαντεῖον Ἄμμωνος.] Libri Palatini & Vossianus, nec non editiones primæ constanter exhibent: μαντεῖον Ἀπόλλωνος, sed optime Xylander emendavit ex MSS Ἄμμωνος, uti monuit ad Plutarchi Lysandrum. Huic enim in Thracia Aphygæorum oppidum obsidione prementi, in somno Jupiter Ammon adfuit: Unde soluta obsidione, velati Dei jussu præcepit Aphygæis Ammoni sacra facere. Hæc sunt Plutarchi verba: Ἐτύγχανε μὲν οὖν, ὡς λέγουσι φασὶ, πόλιν πολιορκῶν τῶν Ἀφυτναίων Θρᾳκῶν τὴν Ἄφυτιν. διὸ δὴ τὸν στρατηγὸν ἐν ὕπνοις ὄψει, ὡς ἔοικε θεία, κελεῦσαι τοὺς Ἀφυτναίους Ἄμμωνι ἱερὰ θύειν. Vide quoque locum infignem hac de re apud Pausaniam in Laconicis.

μεν. [6] ὁ πολίτης, Ἀφυτεύς. [7] Θουκυδίδης α', ἐξ Ἀφύτου ἐρχόμενον. λέγεται καὶ [8] Ἀφυτέα, ἴσως ἀπὸ τοῦ Ἀφύτη· καὶ Ἀφυλεύς, καὶ Ἀφυτεύς, καὶ Ἀφυτήσιος.

ΑΧΑΙΙΑ [9], ἀπὸ τοῦ Ἀχαιὸς κύριον. τὸ ἐθνικὸν, Ἀχαιός. [10] καὶ στομεῖωται ὀξυνόμενον. ἔστι δὲ λόφος ἐν Καρύστῳ, καὶ τόποι διάφοροι.

ΑΧΑΙΜΕΝΙΑ, ἡ Περσικὴ μοῖρα, ἀπὸ Ἀχαιμένους [11] τοῦ Αἰγέως. λέγεται δὲ Ἀχαιμένιον.

ΑΧΑΝΟΙ, ἔθνος πρὸς τῇ Σκυθίᾳ, οἱ καὶ [12] Ἀχαρνοὶ λέγονται ἀπὸ Θεοπόμπου.

ΑΧΑΡΝΑ, δῆμος τῆς Οἰνηίδος φυλῆς. Ἡρωδιανὸς, [13] Ἀχάρνης βαρύτονον. τὰ τοπικὰ, ὡς ἀπὸ ὀξυτόνου, Ἀχαρνήθεν· μήποτε δὲ ἀπὸ τοῦ Ἀχαρνὰς ἡ παραγωγή. ὁ δημότης, Ἀχαρνεύς, καὶ Ἀχαρνίτης, καὶ Ἀχαρναῖος, καὶ Ἀχαρνικός.

ΑΧΕΡΔΟΥΣ, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ἀχερδέσιος. τὰ τοπικὰ δῆλα, Ἀχερδουσήθεν.

ΑΧΕΛΩΟΣ, ποταμὸς Ἀκαρνανίας, ἀπὸ [14] Ἀχελῴου ἑλληνικοῦ ἐκ Θετταλίας μετ' Ἀλκμαίωνος. [15] ἐκαλεῖτο δὲ Θόας ὁ ποταμός. τὸ ἐθνικὸν, Ἀχελῷος ὁμοφώνως, καὶ Ἀχελῳὰς, [16] καὶ Ἀχελωΐς θηλυκόν.

ΑΧΕΡΡΑΙ [17], πόλις μεταξὺ Πάδου καὶ τῶν Ἀλπείων. τὸ ἐθνικὸν, Ἀχερραῖος.

ΑΧΕΡΩΝ [18], Ἀχερουσία, Ἀχερούσιος, Ἀχερούσιον. ἔστι καὶ Ἀχε-

A Ammonis habet. Civis, Aphytæus. Thucydides libro primo: Ex Aphyti profiscitens. Dicitur quoque Aphytea, quod forte ab Aphyto deducitur. Et Aphytiensis, & Aphyteus, & Aphyteſius in uſu ſunt.

B

ACHAIA, formatur à proprio nomine Achæus. Gentile itidem Achæus, quæ vox C accentu in ultima notatur. Eſt præterea collis in Carylto, & loci diverſi hujus nominis.

ACHÆMENĬA, pars Perſidis ab Achæmene Ægei filio ſic dicta. Dicitur quoque Achæmenium.

D ACHĂNI, gens circa Scythiam, quam Theopompus Acharnos nuncupat.

ACHARNA, populus Oeneïdis tribus, Herodianus utitur voce Ἀχάρνης accentu in penult. notata. Localia tanquam ab oxytono formantur, ut Ἀχαρνήθεν, nequaquam vero ab Ἀχάρνης Popularis, Acharnenſis, & Acharnites, & E Acharnæus, & Acharnicus.

ACHERDŪS, populus Hippothoontidis tribus. Popularis, Acherduſius. Localia manifeſta ſunt, Ἀχερδουσήθεν. F

ACHELŌUS, fluvius Acarnaniæ, qui ab Acheloo, cum Alcmæone ex Theſſalia veniente, nomen accepit. Hic fluvius quoque Thoas appellabatur. Gentile, Achelous, quod perinde ſonat ac primitivum, & Achelœa, & Acheloïs, quod fœminini generis eſt. G

ACHERRÆ, urbs inter Padum & Alpes ſita. Gentile, Acherræus.

ACHERON, Acherontis: inde Acheruſius, Acherufia & Acherufium. Eſt quoque ppria

[6] Ὁ πολίτης, Ἀφυτεύς.] Civis nomen eadem modo reperitur apud Plutarchum & Pauſaniam, locis jam citatis.

[7] Θουκυδίδης α'.] Locus eſt apud Thucydidem libro allegato: ἀπὸ ἐξ Ἀφύτου ἐρχομένου, στασιάσαντα τῇ Πελοποννήσῳ τριακοστῷ.

[8] Ἀφυτέα, ἴσως ἀπὸ τοῦ Ἀφύτου.] Vide ſimiles emendationes in vocabulis Ἀχαΐα & Θουκυδίδης.

[9] Ἀχαΐα.] Cenſeo ultimum jota in hac voce redundare, ſi ex libri editi & MSS hoc modo exhibeant. Quam inveterata Epitomator de hac ſectione compendium fecerit, vel hinc liquet, quod neque de regionibus neque de urbibus hoc nomine inſignibus aliquam omnino mentionem fecerit.

[10] Καὶ στομεῖωται ὀξυνόμενον.] Optime in hanc rem ſcribit Etymologicus Magni Auctor in voce Ἀχαΐς. Τὸ γὰρ ἐν τέλει τοῦ ι, ἐπὶ τῶν διφθόγγων τὸ ι, στομοῦται, ἀπὸ τοῦ ἀχαΐς, τῆς ἀχαΐδος, στομοῦται τὸ Ἀχαΐς εἰς τὴν ὀξεῖαν.

[11] Τοῦ Ἀχαιμένους.] Nicolaus libro 11 Hiſt. referente Etymologico Magn. Auctore, tradit, Achæmenem Perſei filium fuiſſe: Ἀχαιμένης, ὁ ἡμῶν, ἀφ' οὗ καὶ οἱ ἀπὸ Περσέως Ἀχαιμενίδαι, χῶρος τῆς Περσίδος.

[12] Ἀχαρνοί.] Salmaſius ἀ πάνυ in margine ſui Stephani cenſet eoſdem eſſe, quos Strabo lib. x1, Parnos, Aparnos & Aſparnos nuncupat.

[13] Ἀχάρνης βαρύτονον.] Florentina editio & Voſſianus Cod. MS: Ἀχάρνας βαρύτονον. Quid ſit præterendum, alii judicent.

[14] Ἀπὸ Ἀχελῴου.] Vocis etymon ab eodem nomine, non autem ab eadem hiſtoria petit Lycophronis Scholiaſtes, ita enim ille: Ἀχελῷος δὲ ἐμυθεύετο ἀπὸ Ἀχελῴου τοῦ Ἀκαρνᾶνος αὐτοῦ, ἐξ οὗ τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἐν τοῖς ὑδρωπικοῖς, ἐπὶ αὐτοῦ ἀφιλκυσθῆναι ὑπ. Ἀχελῷος δὲ ὁ, ὁ παρ' ἡμῖν Ἀχελῶος.

[15] Ἐκαλεῖτο δὲ Θόας.] Confirmatur hoc Strabonis auctoritate, lib. x, ſic ſcribentis: Ἐκαλεῖτο δὲ Θόας Ἀχελῷος πρότερον.

[16] Καὶ Ἀχελωΐς.] Apud Latinos in uſu eſt ni Achelois, uti apud Virgilium, Ovidium, alioſque videre licet. Dionyſius de ſitu orbis habet τὸ Ἀχελῷος hoc verſu:

- - - - - Τῷ λιβὶ μειγνὺς
Σύριος ἀλλοῖ ἄγων Ἀχελώϊος ὑδροχοήσας.

Verum eo in verſu, uti monet Euſtathius, neque gentile, neque poſſeſſivum τὸ Ἀχελῷος: Nam τὸ ος, quod ſemper τῷ omega ſubſcribitur, ut metri lex poſtulat, ſi Poëta pro ſyllaba habetur.

[17] Ἀχέρρας, πόλις μεταξὺ Πάδου καὶ Ἀλπείων.] Hinc ex Polybio eſſe tranſcripta, tam certum eſt, quam ſolem ſplendidie lucere, ita enim ille lib. 11: Παρεμβεβληκὼς ἐπὶ τοὺς ὑπωρείους τοὺς περὶ πόλιν Ἀχέρρας, ὁ μεταξὺ κεῖται τοῦ Πάδου, καὶ τῶν Ἀλπείων ὀρῶν, ἐπιλεγόμενον πεδίον. De reliquis ad hoc oppidum ſpectantibus, facile apud Cluverium inveniet lector.

[18] Ἀχέρων, Ἀχερούσιος, Ἀχερούσιον.] Præter obliquum & nomina inde derivata, hæc ſectio aliis obſervatione dignum complectitur. Mirum eſt Epitomatorem de fluvii nomine, in poëtarum ſcriptis decantatissimi, ut & civitate Apuliæ *Acheruntia*, & de aliis hac nominatione locis reticuiſſe.

Ἀχερουσία λίμνη. λέγεται καὶ Ἀχερόντειος, ὁ ἀφ' οὗ τὸ πέτρον Ἀριστοφάνης ἔφη,

Ἀχερόντιός τε σπόπολος αἱμοστιγής.

καὶ Ἀχερουσιάς, ἐξ αὐτῆς. A palus Acherusia nuncupata. Dicitur quoque Acherontæus, quo Aristophanes metri gratia [sine diphthongo] usus est:

Acherontius scopulus sanguine stillans.

Inde etiam Acherusias deducitur.

Ἀχίλλειος δρόμος, [10] νῆσος μετὰ τὴν Ταυρικήν. [10] ἔστι δὲ νῆσος Ἀχίλλεια. [11] ὡς δέ τινες, Λευκή. ἔστι δὲ κώμη [12] ἐπὶ τῷ στόματι τῆς Μαιώτιδος. ἔστι δὲ [13] πόλις ἐν τῷ Σιγείῳ Ἀχίλλειον. ἔστι καὶ Φρούριον Ἀχίλλειον, πλησίον Σμύρνης, [14] καὶ τόπος ἐν Σικελίᾳ, καὶ κώμη, καὶ [15] λιμὴν Μεσσήνης. τὸ ἐθνικὸν, Ἀχιλλεώτης, καὶ Ἀχιλλάτης διὰ τοῦ α̃ εἶναι, καὶ Ἀχιλλεοδρομίτης. B

ACHILLEOS DROMOS, insula post Tauricam sita. Est item insula Achillea, quæ à nonnullis Leuce appellatur. Est quoque pagus ad ostium Mæotidis paludis. Præterea Achilleum urbs est in Sigeo, & castellum Achilleum prope Smyrnam, & locus in Sicilia, & vicus, & portus Messeniæ. Gentile, Achilleotes, & etiam Achillates esse potest, & Achilleodromites.

Ἄχναι [16], πόλις Θεσσαλίας· ἐντεῦθεν ὁ Κλεοδάμας, ὁ περὶ ἱππικῆς ἐν πολλοῖς μαικῆς γράψας. ἔστι καὶ πόλις Βοιωτίας. ὁ πολίτης, Ἀχναῖος. C

ACHNÆ, urbs Thessaliæ. Ex illa originem habet Cleodamas, qui de re equestri, & arte domandi equos conscripsit. Est quoque Bœotiæ oppidum. Oppidanus, Achnæus.

Ἄχολλα [17], πόλις Λιβύης. ἀπέχει τῆς Σύρτεως, ἄποικος Μελιτέων. [18] τὸ ἐθνικὸν, Ἀχολλαῖος. D

ACHOLLA, urbs Libyæ, non procul à Syrtibus, Melitæorum colonia. Gentile, Achollæus.

Ἄχομαι καὶ Ἀχόμενοι, ἔθνος Εὐδαίμονος Ἀραβίας, ὡς Οὐράνιος ἐν τρίτῃ. E

ACHOMÆ & ACHOMENI, gens Arabiæ felicis, cujus Uranius libro III meminit.

Ἀχραδίνη [19], νῆσος ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον Συρακούσαις, ἣν ἐπολιόρκησε [20] Μάρκος ὁ Ῥωμαίων στρατηγός. ἄλλα δὲ Ἀχραδίνη F

ACHRADINA, insula habens urbem juxta Syracusas, quam Marcus Romanorum dux obsidione cinxit. Verum & Achradina Syra-

μοῖρα

[10] Νῆσος μετὰ τὴν Ταυρικήν.] Situm hisce verbis noster haud satis indicat, sed erroris non est immunis, quod hunc locum insulam facit, cum testibus Strabone, Plinio itaque, peninsula sit. Plinius lib. IV cap. XII: *Insula Achillis, tumulo ejus viri clara. Et ab ea centum triginta quatuor millia passuum peninsula, ad formam gladii in immensum porrecta, exercitatione ejusdem cognominata Dromi Achillei, cujus longitudinem collegisse millium passuum tradit Agrippa.*

[10] Ἔστι δὲ νῆσος Ἀχίλλεια, ὡς δέ τινες Λευκή.] Ergo noster Achillæam sive Leucen distinguit ab Achilleo Cursu: Cum Auctore Periplì Ponti Euxini Achillei Cursum, Achillis insulam & Leucen pro iisdem habet; hæc sunt ejus verba: Ἔστι πλοῦς ἀπὸ Βορυσθένους ἐπὶ πόλιν ὁμώνυμον τῷ ποταμῷ. [illum in marg. Ἀχιλλέως νῆσον, οἱ δὲ Δρόμον Ἀχιλλέως, οἱ δὲ Λευκὴν λέγουσι τὴν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ἐνοικουμένην. Conjecto tamen Achillei Cursum diversum fuisse à Leuce, quæ etiam Achillea dicitur, uti ex loco Plinii proxime allegato satis evinci potest.

[11] Ὡς δέ τινες Λευκή.] Nomen accepit, uti Scholiastes in Lycophronem auctor est, ex eo, vel quod unicum spuma dealbata sit, vel quod in ea multa animalia albo colore degant, veluti lari, cygni & ciconiæ, proximille: Τὴν Λευκὴν νῆσον ἔνιοί φασιν ἐξ ἀφροῦ γενέσθαι τὸ ὄνομα· ἢ διὰ τὸ πολλὰ ζῷα τοιαύτης χρόας, λάρους, κύκνους, καὶ πελαργούς. Dionysii locus hodie exstat in orbis descriptione, ubi etiam, ut alii multi, hanc Leucen cum Achilleo Dromo confundere videtur. Omnem autem horum locorum apud auctores confusionem ortam existimo ex appellationis vicinitate, & quod uterque locus Achilli sacer fuerit.

[12] Ἐπὶ τῷ στόματι τῆς Μαιώτιδος.] Vocatur hic vicus *Achilleum*, e regione Myrmecii situs, quemadmodum clare patet ex Strabone lib. XI: Ἀπὸ δὲ τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου πόλεις· κατέντικρυ δὲ ἵδρυται ἐπὶ τῇ ἠπείρῳ ἡ Μυρμηκία, καὶ τὸ καλούμενον Ἀχίλλειον, καὶ τὸ Μυρμηκιτῶν πεδίον, ἔθνους μικροῦ τοῦ τῶν Κερκητῶν ὄρους.

[13] Πόλις ἐν τῷ Σιγείῳ.] Non satis chorographice hæc dicta videntur: mallem hoc loco Strabonis verbis uti, ita enim ille lib. XIII: Τὸ μὲν δὴ Ἀχίλλειον ἐν Ἰλίῳ ἐστὶ, καὶ μικρὸν ἀπὸς τοῦ Σιγείου. Multum revera differunt ἀπὸς τοῦ Σιγείου & ἐν τῷ Σιγείῳ. In urbe Sigeo non fuit Achilleum: & nisi hic promontorium Sigeum intelligas, à turpi errore noster minime excusari potest. Herodotus Musa quinta de bello inter Athenienses & Mytilenæos sic scribit: Ἐπολέμουν δὲ, ἐν τῷ Ἀχιλλείῳ πολίσματι ἐμπόρῳ ἐόντι Σιγείῳ, χρόνον ἤδη συχνὸν Μυτιληναῖοί τε καὶ Ἀθηναῖοι. Hinc liquet Achilleum & Sigeum loca diversa, sed vicina fuisse.

[14] Καὶ τόπος ἐν Σικελίᾳ.] Nihil de hoc loco apud Cluverium invenies.

[15] Καὶ λιμὴν Μεσσήνης.] Apud Scylacem Caryandensem hujus portus reperitur memoria in Lacedæmoniæ descriptione: Λακεδαίμων ἔθνος, ἐν πόλεις ἐν αὐτῇ εἰσὶν αἵδε. Ἄσιν, Μεσσήνη, Ἀχίλλειον λιμὴν &c. Vide quoque Paus. in Laconicis.

[16] Ἄχναι, πόλις Θεσσαλίας.] Alio loco hæc urbs à Stephano Ἴχνη appellatur & Macedoniæ adscribitur. Ἴχνη, πόλις Μακεδονίας. Ἡ ἐθνικὸς ἰνδάμων. Ibidem noster quoque perhibet ab Emtoithene *Achnas*, & à Phileta *Achnæum* dictam fuisse.

[17] Ἄχολλα, πόλις Λιβύης.] Noli dubitare, quin hæc eadem sit urbs, quam Hirtius lib. de bel. Africano *Acillam* nominat. *Duæ hæc ad Respinam sunt, legati ex Acilla civitate libera, etiam nudique ad Cæsarem veniunt.* Certum est, urbem non longe ab Adrumeto sitam fuisse. Livius eam *Acyllam* nuncupat lib. XXXIII cap. XXXIV: Verum puto id nominis apud Hirtium & Livium esse corruptum, quia noster cum Ptolemæo consentit, à quo Ἀχόλλα appellatur.

[18] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀχολλαῖος.] Hirtius dicto loco utitur gentili ACILLANUS, ita enim scribit. *Deinde paucis post diebus, equestribus copiis à Labieno additis, rursus Acillanos castris possitis obsidere cœpit.*

[19] Ἀχραδίνη, νῆσος.] Achradinæ descriptio ex Cluverio petenda est.

[20] Μάρκος ὁ Ῥωμαίων στρατηγός.] Constanter ita legunt libri MSS & vulgati omnes: Sigonius tamen in scholiis

μοῖρα Συρακουσῶν. Χάραξ ἡ χώρα καὶ νῆσος, καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἀχραδινεύς, καὶ Ἀχραδῖνος. A Syracusarum pars est. Charax cam regionem & insulam appellat. Gentile, Achradinæus, & Achradinus.

ΑΧΡΑΔΟΥΣ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς. ὁ δημότης, Ἀχραδούσιος. Ἀριστοφάνης Ἐκκλησιαζούσαις,

Νυνὶ μὲν γὰρ ἔστος βιβαλάνουκε τὴν χώραν,
Ὅστις ποτ' ἐστὶν ἄνθρωπος Ἀχραδούσιος.

ACHRĂDŪS, populus Atticæ, cujus popularis Achradusius. Aristophanes Concionantibus: B

Nunc quidem enim hic servavit annam,
Quicunque unquam est homo Achradusius.

ΑΧΡΙΑΝΗ, πόλις Τρκανίας· Πολύβιος δεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀχριανός.

ACHRIĂNE, civitas Hyrcaniæ, teste Polybio libro decimo. Gentile, Achrianus.

ΑΨΙΛΑΙ, ἔθνος Σκυθικὸν, γειτνιάζον Λαζοῖς, ὡς [31] Ἀρριανὸς ἐν τῷ Περίπλῳ τοῦ Εὐξείνου πόντου. C

APSILÆ, gens Scythica, Lazis finitima, teste Arriano in Periplo Ponti Euxini.

ΑΨΙΝΘΟΣ[32], πόλις Θρᾴκης. Ἀψωνθίτης ἡ χώρα. [33] τὸ ἐθνικὸν, Ἀψώνθιος, καὶ Ἀψωνθιάς. ἔστι δὲ εἶδος φυτοῦ, περὶ οὗ [34] Βῶλος ὁ Δημοκρίτειος, ὅτι [35] Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ φυτῶν ἱστορίᾳ, τὰ μὲν πρόβατα τὰ ἐν τῷ Πόντῳ τὸ ἀψίνθιον νεμόμενα, [36] οὐκ ἔχειν χολήν. [37] διὰ χώας δὲ ἡ γραφὴ μετὰ τοῦ υ, καὶ μετὰ τοῦ ι. D

APSYNTHUS, urbs Thraciæ. Regio vero Apsinthis dicitur. Gentile, Apsynthius & Apsynthias. Est quoque plantæ species, de qua Bolus Democretius refert, Theophrastum libro nono de plantis affirmare, oves in Ponto absynthio vescentes, bilem non habere. Vox bifariam scribitur & per Y, & per I.

ΑΨΥΡΤΙΔΕΣ[38], νῆσοι περὶ τὸν Ἀδρίαν, [39] ἀπὸ Ἀψύρτου παιδὸς Αἰήτου ἐν μιᾷ δολοφονηθέντος ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς Μηδείας. εἰσὶ νησιῶται, [40] Ἀψυρτῖς ἡ Ἄψυρτοι. ἔστι καὶ τόπος ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ [41] Ἄψαρος, Ἄψυρτος πρότερον λεγόμενος. Ἀρτεμίδωρος ἐν Ἐπιτομῇ. [42] Καὶ πάλιν νῆσον Ἄψυρτον ἱστορεῖ. E

APSYRTĬDES, insulæ maris Adriatici, quæ ex Apsyrto Æetæ filio, in una earum à sorore Medea fraude interfecto, nomen habet. Insulani, Apsyrtenses & Apsyrtii. Est item locus in Euxino Ponto Apsarus, antea Apsyrtus dictus. Artemidorus in Epitome & urbem insulam Apsyrtum commemorat. F

ΑΨΩ-

ΑΡSΟ.

ad Livium hunc Stephani locum citans, non Μάργος sed Μάργιτος legebat, quod nollem factum. Polybius lib. VIII: Ὁ δὲ Μάργος ἐξενεχθεὶς σκαφίοις πυντικοῖς ὑπεπλευσε τὴν ἐπὶ πολὺ τῆς Ἀχραδίνης. Vide Plutarchum in Marcelli vita & alios, unde constabit vulgatam Stephani lectionem non esse mutandam.

31 Ἀρριανὸς ἐν τῷ Περίπλῳ.] Hæc sunt Arriani verba: Λαζῶν δὲ Ἄψιλοι ἔχουσι. Βασιλεὺς δὲ αὐτῶν Ἰόβιανός. &c.

32 Ἄψινθος, πόλις Θρᾴκης.] De situ, & variis hujus urbis appellationibus lege Stephanum in voce Αἶσα, & nostros ad illam vocem commentarios. Verum libet præterea addere locum Hecatæi ex Europæ descriptione: Ἄψινθος, ἣν νῦν μετονομασθέντα ἀμφίπολιν Χερρονησίται, λέγει δὲ πάλαι ἐπωνύμως τῆς Ἀμφικλείας τὸ χωρίον. Consule nostrum in voce Χαλέσιον.

33 Τὸ ἐθνικὸν Ἀψώνθιος.] Si terminationem spectes, eadem utitur gentili Eustathius ad Dionys. de situ orbis: Τὸ δὲ ἐθνικὸν ἐκ Ἀψίνθου λέγει παλαιοῦ ἐπίκλην κακλέσθαι Ἀψίνθιον, φησὶ δὲ ὁ Διονύσιος Θρᾴκιος εἶναι γένος Ἀψίνθιον. ἐοικὸς δὲ μεθέποντας, καὶ ἀψὶς διὰ τοῦ υ, καὶ ἄψις διὰ τοῦ ι. ὡς δὲ τὸ Ἀψίνθιον, τὸ φυτὸν κυρίως φασὶν ἐν πολλοῖς. Vide quoque locum Hecatæi supra allegatum.

34 Βῶλος ὁ Δημοκρίτειος.] Rationem nullam video, quare Xylander in indice auctorum à Stephano citatorum hoc nomen refinxerit, scribendo Βῶλος ὁ Δημοκρίτειος. Bolus Mendesius Pythagoricus περὶ Θαυμασίων scripsit, teste Suida in voce Βῶλος.

35 Θεόφραστος.] Hæc sunt Theophrasti verba loco citato: Ἐπὶ δὲ τὸ ἀψίνθιον καὶ μᾶλλον ἐστὶν ἄπορα τὰ φασκόμενα περὶ αὐτοῦ. καὶ γὰρ ἐν τῷ Πόντῳ νέμονται, καὶ χόρτος ἐστὶ πολὺς αὐτόθι, καὶ ἄκρατος ὁ κρᾶσις, καὶ οὐκ ἀδηφάγα τὰ πρόβατα τρέφει. Ipsi Theophrasto non fuit perspectum, sed ex aliorum traditione perhiber, oves ibidem bile carere.

36 Οὐκ ἔχειν χολήν.] Plinius lib. x cap. XXXVII: *Carent eo genti absinthio vescuntur in Ponto.* Et Apollonius Hist. Mirab. Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ φυτῶν καὶ ἀστοιχεῖα φησὶ καὶ ἐν τῷ Πόντῳ τραφέντα, οὐκ ἔχειν χολήν. Aliud de ovibus in Ponto perhibet Alexander Myndius apud Ælian. de animal. lib. V: Eas scilicet pinguescere ex amarissimo absynthio. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Μυνδιεὺς ἐν τῇ Πόντῳ φησὶν αὐξάνεσθαι τὰ πρόβατα τὰ ἐκεῖσε φαγόντα ἄψινθον.

37 Διχῶς δὲ ἡ γραφή.] Idem quoque de hac scribendi ratione tradit Eustathius loco supra allegato.

38 Νῆσοι περὶ τὸν Ἀδρίαν.] De situ & variis appellationibus videtis Cluverium Ital. Antiq. Descript. lib. I cap. XXI.

39 Υἱὸς Ἀψύρτου παιδὸς Αἰήτου.] Quam inconstans inter se rerum Mythologia sit veritas, hinc apparebit, si hæc conferas cum illis, quæ de eodem Absyrto referuntur in nostro in voce Τομεῖς. Ibi enim à Jasone & Medea Æetæ filius interficitur.

40 Ἀψυρτῖς ἡ Ἄψυρτοι.] Primum gentile usurpat Apollon. Rhodius lib. IV,

- - - - - - Ἐνθ' ἴη τοῦ περ
Κτίσσαν ἐείκοσι κούρας μετ' ἀνδράσιν Ἀψυρτίδεσσιν.

Ad quem locum ita scribit Scholiasta: Ἀψυρτίδεσσι δὲ λέγει Ἀψύρτου εἰσιόντος. Ad alterum gentile quod attinet vehementer dubito, an finis sinum sit: mallem legere cum Cluverio: Ἄψυρτος ἡ Ἄψυρτοι. Quanquam non ignoro multa gentilia cum suis primitivis convenire.

41 Ἄψαρος, Ἄψυρτος πρότερον λεγόμενος.] Abjacentibus barbaris prisca hujus loci appellatio facetis temporum ita est depravata, ut pro Ἄψυρτος Arianus dixerint, teste hoc Arriano in Periplo Ponti Euxini: Ὁ δὲ Ἄψαρος τὸ χωρίον λέγεται, ἐν Ἄψυρτος ἐκαλεῖτο πάλαι ποτε. εἰσπλέουσι δὲ τὸ Ἄψυρτος ἐστὶ ὁ Μαρίανος κόλπος, καὶ ὁ Ἄψύρτης ὄνομα). Ἔστιν ἐνταῦθα τὸ ἱερὸν τοῦ περιπόντου βασιλέως, κρηπὶς καὶ ἄλσος πολὺ παλαιόν. Sine dubio Stephanus in genuino suo opere hunc Arriani locum vel transcripserat, vel respexerat.

42 Καὶ πάλιν νῆσον Ἄψυρτον ἱστορεῖ.] Sine defectus nota conspicitur hic locus, in codd. Palat. & Vossiano. In vulgatis hæc lacuna est: Καὶ πάλ * δὲ τὸν Ἀψύρτου ἱστορεῖ. Verum non puto hanc ex MSS depravatam lectio-

Α Ὄ Ρ Ο Σ [43], πόλις Γλυφέας· Πρωτεὺς ὁ Ἀορεύς. ἔοικε δὲ ἡ αὐτὴ εἶναι τῇ Φοινικικῇ.

Α Υ̓́ Ρ Ο Σ, πόλις Κρήτης, ἀπὸ Ἀ ὥ ρ α ς [44] μεταπεμφθείσης δὲ Ἐ λ ε υ θ έ ρ α, ἀπὸ Ἐλευθέρου ἑνὸς τῶν Κουρήτων. [45] ὁ πολίτης, Ἀ ὥ ρ ι ο ς, ἢ Ἀ ὼ ρ ί τ η ς, ὡς Ἀλωρίτης.

A APSORUS, urbs Illyriæ, auctore Herodiano libro VIII. Verum hæc supra dicta videtur.

A ŌRUS, oppidum Cretæ, ab Aora Nympha nomen habens. Postea Eleuthera nominata est ab Eleuthere, uno ex Curetibus. Oppidanus, Aorius, sive Aorites, uti Alorites.

B.

Β Α Β Α Ἰ [1], πόλις Λιβύης· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς. [2] ὁ πολίτης, Β α β α ῖ ο ς.

B BABÆ, oppidum Libyæ, auctore Marciano in ejus Periplo. Oppidanus, Babæus.

Β Α Β Υ Ἰ Α Η [3], πόλις ἐν [4] Ὀ ρ δ ρ ύ σ α ι ς γ.

BABYLE, urbs in Odrysis.

Β Α Β Ρ Α Ν Τ Ι Ο Ν, τόπος περὶ Χῖον. Πολύβιος ἐκκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Βαβραντῖνος. ἔοικε δὲ ὑποκοριστικὸν [5] τοῦ Βάβρας.

BABRANTIUM, locus circa Chium, auctore Polybio libro sexto decimo. Gentile eodem modo se habet. Videtur vero diminutivum esse à voce Babras.

Β Α Β Ρ Α Σ, πολίχνιον Αἰολίδος, ἐγγὺς Χίου. [7] τὸ ἐθνικὸν, Βαβρανίτης, ἀπὸ Βά-

BABRAS, oppidulum Æolidis, prope Chium. Gentile, Babrantius, quod à vocabulo

[43] Ἄορος.] Codex Voss. male ἀώρου. Is hodie Marciani Heracleotæ nomine circumferetur, nihil reperies, quod ad hanc urbem spectet.

[44] Ὥορος, Βαῶρος.] Sic correximus, aliis editionibus & MS Vossiano fusdentibus, male enim Xylandriana: ὁ πολίτης, Βαῶος.

[45] Βαῶρος, πόλις ἐν Ὀδρύσαις. γ.] Ita hic locus ex MSS Palatinis est supplendus, in quibus lacuna non cernebatur. Quia à Strabone & Stephano Odrysæ pro gente Thracia habentur, suspicor hanc eandem esse urbem, quam Stephanus infra Καβύλλη, & fortasse transpositis literis Καβύλλου appellat, & Thraciæ adscribit. De situ pulchre dicam: interim vide quæ noster in voce Χαβυληνοὶ hac de voce scripserit.

[1] Ὀ πολίτης. γ.] Editi omnes, nec non libri calamo nimis illud γ agnoscunt: unde evidentissime liquet, hæc Stephanum hausisse ex libro III cujusdam historici, cujus nomen hic desideratur.

[2] Ἔστι δὲ ὑποκοριστικὸν τοῦ Βάβρας.] Ergo docet Stephanus nomina urbium diminutionem pati, quod alii fere omnes negant. Sosip. Charisius lib. II: *Monoptota nomina urbium, & hæc quæ natura singularia sunt, hypocoristica non recipiunt, neque elementa. Item fluminum & montium nomina, & urbium. Item deorum & hominum nomina propria. Item dies festi. Item literarum elementa. Item numeri diminutionem, quam Græci ὑποκορισμὸν appellant, non recipiunt.* Plura tamen Stephani nostri Epitome ὑποκορίσεις urbium continet: Βίγλα, πόλις Θράκης &c. διὸ καὶ ὁ παρὰ τοῖς βαρβαρίζουσι, εἶναι τὰ μικρὰ πόλεις λέγει. λέγει ὁ Βίγλας ὑποκορισμός. Etiam gentilia apud nostrum hypocoristicata recipiunt, in voce Βίγλα ita scribit: λέγει δὲ ὁ Βιγλᾶς ἢ χώρα, ᾗ ἡ γεν. καὶ Βιγλᾶνος ὑποκορισμός. Etiam in Βοιωτία noster ex Aristophanis Acharnensibus τὸ Βοιωτίδιον in medium adducit:

Ὦ χαῖρε κηπιωφέλησε Βοιωτίδιον.

Eadem Aristophanis tabula proprium virile nomen diminuitur contra Sosip. Charisii canonem:

Οὐ γὰρ δὲ κατέλιπεν, ἀλλὰ κρέψω τὸν Ὑπέρβολον.
Εὐριπίδης, Εὐριπίδιον
Τ' ποιητοῦ. &c.

Et apud eundem in Nubibus: Ἔστιν, ὡς ἐπεθύμησ' ἐ Σωκρατ πάλιν ἐς λόγους.

[3] Τῇ Βαβύῃ.] Sequimur Xylandrianam editionem: pessime enim in aliis excusum est: τῇ Βαβύμα.

[4] Τὸ ἐθνικὸν, Βαβυλίτης, ἀπὸ Βαβύλης.] Ita hunc locum suppleo ex Vatiano codice: in omnibus vulgatis mutilus circumfertur hoc modo: τὸ ἐθνικὸν, Βαβυλίτης. ὡς &c. Hæc Stephani est sententia, gentile Βαβυλίτης, à voce Βαβύλη deduci, quæ ὑποκόρισμα Βαβύλας infle-

Βαβέρμιος. Ὄρη δὲ ἰσοσύλλαβα τῇ κλίσει A
[8] ἐν ἀσηρεῖ βιβλίῳ.

ΒΑΒΥΛΩΝ, [9] Περσικὴ πόλις, [10] μητρόπολις, [11] Σελευκία καλουμένη. [12] κλίσις Βαβυλῶνος, ἀνδρὸς σοφοῦ, παιδὸς Βήλου σοφωτάτου. ἔχει, [13] ὡς Ἡρόδοτος, ὑπὸ Σεμιράμιδος B πολλῷ· πλείοσι γὰρ ἔτεσι πρεσβυτέρα [14] ἔτεσι χιλίοις δυσί, [15] ὡς Ἑρέννιος. [16] ἔστι δὲ καὶ Αἰγύπτου πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Βαβυλώνιος δὲ Βαβυλωνδὸς καὶ Βαβυλωνὶς, καὶ Βαβυλωνία τὸ θηλυκόν.

ΒΑΒΥΤΑΚΗ [17], πόλις Περσική. ὁ C πολίτης, Βαβυτακηνός.

ΒΑΓΑΔΑΟΝΙΑ, μοῖρα Καππαδοκίας νοτιωτάτη. [18] τὸ ἐθνικὸν, Βαγαδάονες, [19] ὡς Καταόνες, τῆς Καταονίας.

BA-

cabulo Βαβερσῖτα deducitur, cujus inflexio etiam parisyllabice in depravato codice invenitur.

BABYLON, urbs Persica, & quidem metropolis, Seleucia appellata. Opus Babylonis viri sapientis, filii sapientissimi Beli. Hæc à Semiramide, uti perhibet Herodotus, non ita condita. Quippe hæc duorum annorum millibus Semiramide antiquior fuit, quemadmodum Herennius perhibet. Est etiam urbs Ægypti. Gentile, Babylonius, & Babylonensis. Babylonis & Babylonia fœminina sunt.

BABYTACE, urbs Persica, cujus cives Babytacenus.

BAGADAONIA, pars Cappadociæ, maxime ad septentrionem vergens. Gentile, Bagadaones, uti Cataones à Cataonia.

BA-

tur, licet eadem in corruptis libris ἰσοσυλλάβως inflexa inveniatur.

[8] Ἐν ἀσηρεῖ βιβλίῳ.] Quid sit ἀσηρὸς βιβλίον, me ignorare ingenue fateor, licet in hanc scripturam omnes consentiant editiones. Codices Palatini repræsentant: ἐν ἀσεσεῖ βιβλίῳ, quod æque conspurcatum est. Sine dubio legendum, ἐν ἀσυρῷ βιβλίῳ. Stephanus in voce Ἀνακεῖται hac phrasi utitur: Εὔρηται δὲ, ἐπὶ ἐμῶν πως ἐν τῷ βασιλικῷ πολλὰς διφθερώσεις, ἐν συνθήκῃ λέξεων, ἃς ἀσήρους φησί· ἵνα σὺ ἀσήρου ἀντιγράφου βιβλίου. ἡμεῖς γὰρ διφθέρας, δέρρεις. Itaque τὸ ἀσήρους βιβλίους apud nostrum accipitur pro τῷ δέλτοις βιβλίοις, quo loquendi modo Stephanus in Γαβηνοῖς utitur. Οὗτοι ἔφθη ἤτοι κλίνας. ἐν δὲ τῷ περὶ Παλμύρας, διὰ δὲ τοῦ ἐκ δέρρεως ἢ ἀσήρου συνθήκης, ἀλλ' ἐν ἀδιφθέροις τοῖς βιβλίοις.

[9] Περσικὴ πόλις.] Urbs de qua loquitur Stephanus non in Persida, sed in Mesopotamia sita erat. Distinguit enim noster, observante Salmasio, inter Περσικὰς πόλεις, & πόλεις Περσίδος. Hæ sunt urbes Persidis, illæ Persicæ dominationis. Sic Stephano Σῦσα Περσικὴ πόλις dicitur, Persici nempe imperii urbs, sed sita extra Persidis regionis fines, stricta appellatione acceptæ. Ita apud Isidorum Characenum Παρθικοὶ σταθμοὶ, mansiones sunt imperii Parthici: at σταθμοὶ Παρθυαίων, sunt mansiones Parthiæ regionis proprie ac specialiter sumptæ.

[10] Μητρόπολις.] Noster videtur respexisse verba Strabonis lib. XVI: Πόλεις μὲν οὖν ἡ Βαβυλὼν δὴ μητρόπολις ἦν Ἀσσυρίας, νῦν δὲ Σελεύκεια ἡ ἐπὶ Τίγρῃ λεγομένη.

[11] Σελευκία καλουμένη.] Multi ex antiquis scriptoribus tradiderunt, Babylonem postea Seleuciam nominatam fuisse, quia scilicet propter vicinitatem Babylon in Seleuciam transmigravit, & eodem tempore deserta illa, hæc amplificata & aucta fuerit civibus; diversa tamen, notante Salmasio, Babylon à Seleucia. Sic Nicomediam olim appellatam Ἄσσακον auctores quidam ajunt, quia post excidium Asiaci, Nicomedia in vicino condita, & ex ruinis ejus instaurata est, civibus Asiaci in novam urbem transire jussis. Hoc idem & in aliis factum invenies.

[12] Κλίσις Βαβυλῶνος, ἀνδρὸς σοφοῦ, παιδὸς Βήλου σοφωτάτου.] Hunc locum ita emendaverat Salmasius ex codicibus Palatinis, uti testantur Plinianæ Exercitationes, & annotationes ad oram sui Stephani conceptæ. In vulgaris omnibus totus locus transpositus & corruptus hunc in modum circumferebatur: Βαβυλὼν, Περσ. πολ. μητροπ. Σελεύκ. καλουμ. Βαβυλῶνος ἀνδρὸς κίσσεως πολλαπλοῦ, σοφωτάτου παιδὸς Μήδου. Eustathius in Commentariis ad Dionysii Periegesin: Ἕτεροι δὲ Σελεύκειαν φασὶ τὴν πολλὰ τῶν πάλαι Βαβυλῶνα φασὶ, ἧς κίσσεως κίσσις Βαβυλῶνος ἀνδρὸς σοφωτάτου, παιδὸς Μήδου. ἧς ἀρχαιοτέρα τῆς πόλεως ταύτης ἡ Σεμιράμεως ἔτεσι χιλίοις διῳκισμένη. Hæc ferme conveniunt cum Salmasiana correctione, nisi quod hic etiam Μήδου pro Βήλου legatur. De conditoribus urbis omnia huc congerere longum nimis foret: hæc legantur apud Salmasium in Solinum, & Bochartum in Geograph. Sacra.

[13] Ὡς Ἡρόδοτος.] Vide Herodotum lib. I.

[14] Ἔτεσι χιλίοις δυσί.] Eustathius ad Dionysium, loc. jam allegato, olim apud Stephanum legebat ἔτεσι χιλίοις ἑκατονταετηρίσι: verum uterque insigniter falsatur, utrumque vat Bochartus: Belo enim Tyrio (de quo Hermippus Philo Byblienſis apud nostrum agit, ut gentem suam vetustate commendet) multo vetustior fuit Assyrius, is est Nimrod, qui tamen Semiramidem paucis amplius annis, ut quam ejus filius Ninus in uxorem duxerit.

[15] Ὡς Ἑρέννιος.] Codices vulgati exhibent Ἐρμίας: Vossianus calamo exaratus, Ἑρέννιος: & ex Palatinis Salmasius Ἑρέννιος reposuit, quod nos in hac editione sequimur. Verum non intelligendus hoc loco Herennius Philo medicus Tarsensis, sed Herennius Severus Philo, qui Trajani tempore vixit. Byblienſis fuit ex Phœnice, professione Grammaticus, & consul factus est Olympiade vigesima & ducentesima, quum annum septuagesimum ageret, teste Suida in voce Φίλων. Hic scripserat περὶ τῆς Ἀσσυρίων, & τὰ Φοινικικὰ, quæ Stephano sæpissime laudantur. Verum uti aliàs monuimus, distinguendus est à Philone Tarsensi, cujus libros de Re Medica etiam alibi laudat noster. Vide pag. 318. comment. 53.

[16] Ἔστι δὲ καὶ Αἰγύπτου πόλις.] Hanc Babylonem Liber appellat Eustathius commentariis ad Dionysii Periegesin, postquam de Babylone Assyriæ siris fuse loquutus est: Ἕτερα δὲ ἡ ἐν Αἰγύπτῳ Βαβυλὼν λέγεται. Castellum est munitum, & Babyloniis quibusdam conditum, quibus decedentes, eo in loco habitationem à regibus impetrarunt. De eo sic scribit Strabo lib. XVII: Ἀνωτέρω δ' ἐν Βαβυλῶνι φρούριόν ἐστιν ὑπωρείου λιθώδους κατοικοῦσι Βαβυλώνιοι τινες, οἱ παρὰ Διονυσίου τοῦ βασιλέως ἐπιτραπέντες τοῦτο τὸ χωρίον κατοικεῖν. Per hoc munimentum sive oppidulum fluit Trajanus amnis, ut auctor est Ptolemæus lib. IV cap. V. Ab Antonino in Itinerario *Babylonia* appellatur, ejusque situs hoc modo describitur.

Thimonepsi.	M. P. XVI.
Aphroditen.	M. P. XXIIII.
Scenas Mandras.	M. P. XX.
Babyloniam.	M. P. XII.
Helin-	M. P. XII.

[17] Βαβυτάκη.] Plinius lib. VI cap. XXVII: *In septentrionali Tigridis alveo oppidum est Babytace. Abest a Sisi* CXXXV M. *pass.* Sed correctores hoc oppidum Plinio donarunt, ut censet Salmasius, ipso quidem non resistente. Nam apud Plinium in veteribus libris legitur *Embithace* & *Barbibace*.

[18] Τὸ ἐθνικὸν, Βαγαδάονες.] De vera appellatione hujus Cappadociæ partis, & nomine gentili meliùs judicabimus conspecto numismate, quod exstat apud Goltzium cum hac inscriptione ΒΑΓΗΔΑΟΝΙΩΝ. Hinc liquet τὸ Βαγηδαονικὸν potissimum in usu fuisse, & hanc Cappadociæ partem apud nostrum, Straboneum & alios Βαγηδαονίαν appellari oportere.

[19] Ὡς Καταόνες, τῆς Καταονίας.] Codex Vossianus rursum in modum ab hac lectione recedit, in illo enim scriptum

ΒΑΓΙΣΤΑΝΑ [20], πόλις Μηδίας. Α
καὶ ὄρος Βαγίστανον. [21] τὸ ἐθνικὸν, Βαγιστανός.

ΒΑΔΕΩΣ πόλις, τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. ὁ οἰκήτωρ, [22] Βαδεωπολίτης.

ΒΑΔΙΖΑ, πόλις Βρεττανίας, [23] Πολύβιος τρισκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Βαδιζαῖος. B

ΒΑΪΑ, [24] ὄρος Κεφαλληνίας, ἀπὸ Βαίου κυβερνήτου Ὀδυσσέως. τὸ ἐθνικὸν, Βαΐτης.

ΒΑΙΑΚΗ, πόλις Χαονίας· Ἑκαταῖος. τὸ ἐθνικὸν, Βαιακεῖος· ἰδιῶς δὲ Βαιακῖνος. ἄμεινον τὸ πρῶτον. C

ΒΑΪΒΑΙ, πολίχνιον Καρίας. ὁ πολίτης, Βαιβαῖος.

ΒΑΙΚΥΛΑ, [25] πόλις Ἰβηρίας, πρὸς τῇ Ἡρακλείᾳ στήλαις. τὸ ἐθνικὸν, Βαικυλδός.

ΒΑΙΤΑΡΡΟΥΣ, κώμη μεγάλη τρίτης Παλαιστίνης. οἱ κατοικοῦντες, Βαιταρρηνοί. D

[26] ἔστι δὲ πόλις Κελτικὴ Βαίτερρα, ἧς ὁ πολίτης [27] Βαιτερρίτης. τῆς δὲ πατρὸς Βαιτερρίου. κλίνε Βαιτερρίου.

ΒΑΪΤΙΟΝ, πόλις Μακεδονίας· Θεόπομπος ὀγδόῃ καὶ εἰκοστῇ. [28] ἰδιῶς δὲ κατὰ τὴν πτῶσιν, Βαϊτιδός. E

ΒΑΪΤΙΣ, ποταμὸς τῆς Ἰβηρίας, [29] ὃς πέρκης λέγεται ἀπὸ τῶν ἐγχωρίων. λέγεται καὶ Βαιτικὴ ἡ χώρα, ἀπὸ Βαίτιος ὁμοίως.

ΒΑΪ- F

BAGISTANA, urbs Mediæ, & mons Bagistanum. Gentile, Bagistanenus.

BADEÔS, urbs Arabiæ felicis, in littore maris rubri, cujus incola Badeopolita dicitur.

BADIZA, urbs Britanniæ, auctore Polybio libro tertio decimo. Gentile, Badizæus.

BÆA, mons Cephalleniæ, qui à Bæo Ulyssis gubernatore nomen habet. Gentile, Bæates.

BÆACE, urbs Chaoniæ, cujus Hecatæus meminit. Gentile, Bæacæus. Potest etiam Bæacinus esse: sed primum præstat.

BÆBÆ, oppidulum Cariæ, cujus oppidanus, Bæbæus.

BÆCYLA, urbs Iberiæ, ad Herculeas columnas. Gentile Bæcylensis.

BÆTARRHUS, vicus magnus tertiæ Palæstinæ, cujus incolæ Bætarrheni. Est item civitas Celtica Bætarrha, cujus civis Bætarrhites: præcedentis vero Bætarrhusius. In casu obliquo habet Βαιτερρῶνος.

BÆTIUM, urbs Macedoniæ, teste Theopompo libro quarto & vigesimo. Hinc ex lege artis Bætiensis deducitur.

BÆTIS, fluvius juxta Iberiam, qui ab indigenis Perces appellatur. Et regio Bætica dicitur, quod nomen à genitivo Βαίτιος formatur.

BÆ-

τερεῖ· ἢ ὁ Καπάνεις ἀπὸ Μηδίας. Verum τὸ Μηδίας revera ad ἱστορικὸν sequentis sectionis, quod in vulgatis non extat.

[20] Βαγίσταναι, πόλις Μηδίας &c.] Hanc sectionem MSS Palatinis debemus, de qua in vulgatis ne γρῦ quidem. Ptolemæus hoc nomine meminit Diodorus Sicul. lib. II. Καὶ Σεμίραμις, ἐκβᾶσα τῶν ἴδιων ἐπέβησε πόρρω, ἀνεζεύξεν ἐπὶ Μηδίαν καὶ πολλὰς διανύσασα. κατεστρατοπέδευσε δὲ περὶ τὴν καλουμένην Βαγίσταναν. Mox sequitur. Τὸ δὲ Βαγίσταναι ὄρος ἐν μέσῃ Δηλ. De situ parum certa habeo, quæ tradam: eundem ex Diodoro liquet, montem non longe à Choaspe abfuisse, nam à Bagistano monte ad illam urbem, & deinde ad Ecbatana castra movebat Semiramis.

[21] Τὸ ἐθνικὸν, Βαγιστανός.] Vereor ne corruptum sit hoc gentile: retinendum videtur: τὸ ἐθνικὸν Βαγιστανικός. Ita enim ab Ἐκβάτανα Ἐκβατανικός deducitur, quæ forma Persis Medisque non est insolita.

[22] Βαδεωπολίτης.] Florentina editio: Βαδεωπολίτης.

[23] Πολύβιος τρισκαιδεκάτῳ.] In omnibus vulgatis lacuna conspicitur, legiturque hunc in modum: πρὸ τρισκαιδεκάτου. Hanc ita suppletam omnes MSS repræsentant.

[24] Ὄρος Κεφαλληνίας, ἀπὸ Βαίου.] Maximus Cephalleniæ mons Ænus appellatur, in quo templum Jovis Æneæ: verum de Bœo nullam apud geographos mentionem inveni. Bœum Ulyssis gubernatorem fuisse etiam inter alios testatur Lycophronis Scholiastes, ita enim ille: Ὁ Βαῖος ὑπὸ τοῦ κυβερνήτου ἦν Ὀδυσσέως, ὃς πλανώμενος ἐπλεύσατο Σικελίαν.

[25] Βάικυλα Ἰβηρίας.] Hoc oppidum Casaubonus Straboni reddidit. Vide ejus comment. ad lib. III. Strab. Putatque eadem esse, quod Hirtius *Obucolam*, Ptolemæus Οὐκουκλὰ, & Appianus Οὐκουλκλὰν appellant.

[26] Ἔστι δὲ πόλις Κελτικὴ, Βαίτερρα.] Hæc cum in MSS & priscis editionibus interrupta serie conjunguntur, male Xylander in sectiones divisit, uti observat Salmasius in margine sui libri. & Vossius ad Pomp. Melam, qui hoc oppidum ex veteribus libris ei restituit. Spanhemius tamen censet verum oppidi nomen esse Βέτερρα, probatque ex nummo, quem apud Harlæum vidit. Hollienius in Annotationibus ad Ortelii Geographiam ex nummo Feiretiano idem statuit.

[27] Βαιτερρίτης.] De fide hujus *idiotismi* vehementer me dubitare facit inscriptio veteris nummi, quam Cl. Spanhemius apud Harlæum lustravit: In ejus anteriori parte erat caput muliebre, in averſa leo, cum inscriptione BHTHPPATΩN.

[28] Διαφέρουσι δὲ κατὰ τὴν πτῶσιν.] Sine dubio hic excidit nonnihil, licet ita legant libri veteres & editi. Scribo: Διαφέρουσι δὲ τὸ ἐθνικὸν κατὰ τὴν πτῶσιν Βαϊτιδός.

[29] Ὃς Πέρκης λέγεται ἀπὸ τῶν ἐγχωρίων.] Livius libro XXVIII cap. XXII de Bœte ita scribit: *Maximus superato Bœte amni, quem incolæ Certimm appellant, duas opulentas civitates fine certamine in deditionem accipit.* Sigonius suspicatur apud nostrum pro Πέρκης oportere scribi Κίρκης, sed conjectura, ut mihi videtur, satis infelici: nam doctissimus Bochartus hanc vocem non sollicitavit, existimans τὸ Perces factum esse ex בְּרֵכָה *Bereca*, & à *stagno* nomen accepisse; quemadmodum in Sicilia *Percusa* vel *Pergusa* dicebatur lacus Ennæ vicinus, ubi Proserpina rapta est. Bœtis enim circa ostia & prope Cordubam, & in ipso fonte latius diffunditur in stagni modum, unde ab accolis pars fluvii *Pelagus* dicebatur. Eulogius in Apologetico martyrum Cordubensium: *Sumebant* (Saraceni Cordybenses) *lapillos Bœtis fluminis, qui eruare nuper eruerant asperos, & lymphis abluentes projiciebant in Pelagus.* Et Arnobius Moralis in scholiis ad hunc locum: *Ea Bœtis pars quæ à Solis porta aut paulo superius ad pontem.*

ΒΑΙΣΑ΄ΜΨΑ [39], πόλις ἐν τῷ Ἀ΄ραβικῷ κόλπῳ, [40] περὶ ἣν ἐρυθρὰν θάλασσαν, [41] ὅ ἐστιν οἰκῆσαι ἡλίῳ. [42] ὁ πολίτης, Βαισαμψηνός.

ΒΑΚΚΑΐΟΙ [34], Ἰσπανίας ἔθνος.

ΒΑ΄ΚΤΡΑ [35], πόλις. [36] Στράβων ια΄. τὸ ἐθνικὸν, Βάκτροι, καὶ Βάκτριοι, καὶ Βάκτρια τὸ θηλυκόν. ἔστι δὲ πόλις Βάκτριον. τὸ ἐθνικὸν Βακτριανὸς, [37] καὶ Βακτριανὴ, τὸ θηλυκόν.

ΒΑ΄ΚΟΥΡΟΙ, καὶ Βακυριανοὶ, ἔθνος πρὸς Πάρθοις καὶ Μήδοις.

ΒΑ΄ΚΧΟΥ [38] νῆσος, καὶ Ἀντιβάκχαι ἐπέκειται ἐν τῷ Ἀ΄ραβικῷ κόλπῳ. τὸ ἐθνικὸν, Βακχονησίτης.

ΒΑ΄ΛΑ, πόλις τῆς Γαλιλαίας· Ἰώσηπος. τὸ ἐθνικὸν, Βαλαῖος.

ΒΑΛΑΝΕ΄ΑΙ [39], πόλις Φοινίκης, ἡ νῦν Λευκάς. ὁ πολίτης, Βαλανεώτης. εἰς ἣν πόλιν Ἐπικράτης ἐγκώμιον ἔγραψεν, ὁ Βαλανεώτης.

ΒΑ΄ΛΒΟΥΡΑ [40], διὰ διφθόγγου, πόλις Λυκίας. τὸ ἐθνικὸν, Βαλβουρδῆς.

ΒΑ΄ΛΔΟΣ [41], πόλις Φοινίκης. ὁ πολίτης, Βαλδαῖος. [42] τὰ εἰς δος διασύλλαβα, ἔχου-

BÆSAMPSA, oppidum in ſinu Arabico circa mare rubrum. Vox domum ſolis denotat. Oppidanus, Bæſampſenus.

VACCÆI, gens Hiſpanica.

BACTRA, urbs, cujus Strabo lib. XI meminit. Gentile, Bactri, & Bactrii & Bactrii feminininum. Eſt item urbs Bactrium. Gentile, Bactrianus & Bactriana.

BACURI & Bacuriani, gens prope Parthos & Medos.

BACCHI inſula, & alia ANTIBACCHI in ſinu Arabico. Gentile, Bacchorenſita.

BALA, urbs Galilææ, auctore Joſepho. Gentile, Balæus.

BALANEÆ, oppidum Phœniciæ, quod nunc Leucas appellatur, cujus oppidanus Balaneotes. In hanc urbem Epicrates Balaneotes encomium ſcripſit.

BALBURA, genere neutro, urbs Lydiæ. Gentile, Balburenſis.

BALDUS, oppidum Phœniciæ, cujus oppidanus, Baldæus. Nomina duarum ſyllabarum

sunt paulo inferius, hoc eſt ad aretem veteris urbis, eo tractu urbis mœnia adhuc peculiari nomine nunc vocantur Pelagus. Vide locum lib. I de Coloniis Phœnicum cap. XXXIV.

[39] Βαισαμψα.] Seldenus exiſtimat hoc urbis nomen corruptum eſſe ex Beth-Schemesh, quod eſt οἶκος ἥλιου. Et uti illa Paleſtinæ urbs, non ſemel in Sacris literis memorata, à Solis in ea fano dicta eſt, ita hæc Arabum Βαισαμψα etiam inde fortaſſis denominationem accepit.

[40] Περὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν.] Ex ſitu conjicio hanc eandem eſſe urbem, quam alio loco Ἡλιόπολιν nuncupat, & in Arabia Ἀραμωσφάτην collocat. Si quis præterea utriuſque vocabuli, ſcil. Ἡλιόπολις & Βαισαμψα, ſignificationem perpendat, de noſtra conjectura non dubitabit. Apud Ptolem. lib. V cap. XVIII in deſcriptione Meſopotamiæ juxta Euphratem reperitur locus Βαρσαμψα dictus. Hæc vox iiſdem ex fontibus deduci poſſe videtur. Verum ſitus ad hoc Stephani oppidum non pertinet.

[41] Ὅ ἐστιν οἶκος ἡλίου.] Apud Arabas τὸ σαμψα ſolem denotare, docet illa voce noſter Stephanus. Σάμψα, κάμινος ἢ Ἀραβίοις. τὸ ἥλιος. Σαμψαῖοι. Σάμψα δὲ παρὰ τοῖς Ἀραψὶ ὁ ἥλιος.

[42] Ὁ πολίτης, Βαισαμψηνός.] Hub. Goltzius ex nummo Trajani idem oppidani nomen divulgavit: ΒΑΙΣΑΜΨΗΝΩΝ.

[34] Βακκαῖοι.] Libri editi omnes hoc gentis nomen male Βακκαῖοι appellant. Ex MSS nos veterem lectionem huic loco reddidiſſe, nemo in dubium vocabit. Straboni Οὐάκκαιοι Vaccæi, qui nunc noſtro Βακκαῖοι dicuntur. Sic Græci in dictionibus Latinis, aliquando pro litera B ponunt V, aliquando diphthongum ει. Plutarchus in Sertorio eodem modo ut Stephanus, hujus gentis nomine utitur: Πομπήιος δὲ τοῖς Βακκαίοις ἐμβαλὼν μαχόμενος ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων περιέφθη καὶ τὴν συγκλείσθη.

[35] Βάκτρα, πόλις.] Videtur regionis nomen, vel ſimile quid excidiſſe. Urbs quondam Zariaſpa dicta fuit, teſte Strabone lib. XI. Stephanus: Σκεπτέον περὶ Σκαμάνδρου, πόλις Βακτριανή. Στράβων ἐνδεκάτῳ. ἐν δεξιᾷ τῷ Βάκτρα.

[36] Στράβων ια΄.] Ab omnibus editionibus libri numeras abeſt, quem ut ſumme neceſſarium ex Voſſiano libro reduxi. Undecimo enim Straboni libro Bactrianæ deſcriptio habetur.

[37] Καὶ Βακτριανὴ, τὸ θηλυκόν.] Poſtremam vocem ex chartaceo Voſſ. in textum tranſtuli, quæ in editis non conſpicitur.

[38] Βάκχου νῆσος.] Harum inſularum meminit Plinius lib. VI cap. XXIX: *Supra Æthiopas Arabes, inſulæ ex Phœnice: item Bacchiadæ & Antibacchiadæ.* Vide quoque Pol. lib. IV cap. VIII.

[39] Βαλανεία, πόλ. Φοινίκης.] Strabo lib. XVI prope Paltum in Aradiorum regione *Balaneam* agnoſcit, quæ eadem cum hac Phœnicica urbe: Ptolemæus in Coele Syria Βαλανεῖαι: Antoninus in deſcriptione itineris Conſtantinopoli uſque Antiochiam *Balaneæ*. Exiſtimo tamen apud noſtrum eſſe verum oppidi nomen, quia Goltzius gentile nomen ab hac civitate derivatum, in ſuo theſauro ex numismate C. Cæſaris Auguſti in medium adduxit. ΒΑΛΑΝΕΩΤΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΣΥΛΟΥ.

[40] Βάλβουρα.] Bubo & Balburus latrones fuere, qui duas in Lycia civitates condidere, & de nomine ſuo appellavere. Stephanus: Βόβων, πόλις Λυκίας. Βουβῶνες, Βαλβοῦρα, πόλεις Λυκίας. Δεῖ Βαλβοῦρα ἢ Βυβῶνα. ἐστὶ λιμὴν πόλεως ἐκλεπτὸν ἀφανίσμενος. De ſitu vide Straboneni, Plinium, & Ptolemæum.

[41] Βαλδῶν, πόλις Φοινίκης.] Certum eſt B & Π, ut non Δ & Τ in pronuntiando & ſcribendo ſæpe confundi, ſed vereor, ne Stephanus in depravatum alicujus ſcriptoris locum inciderit, & in illo Βαλδὶς pro Πτολεμαῖος invenerit, quod vitii genus ſæpiſſime, librariis non diligenter intentibus, ob affinem literarum ſonum, in bonorum auctorum ſcripta irrepere ſolet. In voce Χείρων enim egregium hujus rei exemplum occurrit: nam ſic noſter Scitæ urbem appellat, Xenophontis auctoritatem ſequutus. Verum fallitur vehementer vitioſo codice, in quo ſcilicet peſſime Χείρων pro Γέρρα exaraverant: in vera enim Sicilia Χείρων urbs non reperitur. Imo noſter aliquoties fatetur, ſe in corruptos auctorum codices incidiſſe. Vide obſervata ad vocem Βάττος.

[42] Τὰ εἰς δος διασύλλαβα &c.] Hunc de accentu communem Etymologici Mag. Auctor in Γ΄ωνία multo generaliorem facit: Τὰ εἰς δος διασύλλαβα, εἴτε ὀξύτονα, εἴτε βαρύτονα, εἴτε περισπώμενα, μένει ἀπαράλλακτα κατὰ τὸν τόνον· Φρύδος, πτέρδος, Σκέρδος, βάλδις ἐστὶ φυτὸν ἀγριον. A Stephani canone adjectiva excipiuntur. Τὰ φρύδος Etymologum nihil ad rem facit, quia ante ε΄ι priores diphthongus, quæ in hac voce neceſſario circumflectitur

ἐγενέλε[43] ἀπὸ δ' ἄφωνον, βαρυόπα, εἰ μὴ ἐπιθηλικὰ ἔη· Ἰνδὸς, ὄμοιον τῷ πλησίον· καὶ λορδὸς, [44] μειωδὸς, ὡς ἄφωνον ὀξυόπα· ἀφ' ὧν,

Μειωδότεροι νεπόδων,

φησὶ Καλλιμάχῳ.

A rum in ὰς, ante delta mutam habentia, accentu in penultima notantur, nisi adjectiva sint, ut Indus, incola, similiter ac Judas fluvius, utique λορδὸς cernuus, μειωδὸς quatenus mutum significat, accentu in ultima notantur. Hinc

Mutiores piscibus,

B apud Callimachum.

ΒΑ'ΛΚΕΙΑ[46], πόλις πρὸς τῇ Προποντίδι. τὸ ἐθνικὸν, Βαλκειάτης, καὶ Βαλκείτης.

BALCEA, urbs circa Propontidem. Gentile, Balceates & Balcetes.

ΒΑ'ΛΙΣ, πόλις Λιβύης πρὸς τῇ Κυρήνῃ, [47] ἀπό τινος Βάλεως, ὅ ἐστὶ ἱερὸν ἔχει. ὁ πολίτης, Βαλίτης.

BALIS, urbs Libyæ juxta Cyrenen, à Bale quodam ita dicta, cujus etiam templum C habet. Civis, Balites.

ΒΑ'ΛΛΑ, πόλις Μακεδονίας, ὡς Πέλλα. ὁ πολίτης, Βαλλαῖος. Θεαγένης ἐν Μακεδονίᾳ, Βαλλαίους μεθαρμοσάμενος εἰς τὸ νῦν λεγόμενον Πύθιον τόπον.

BALLA, oppidum Macedoniæ, sicuti Pella. Oppidanus, Ballæus. Theagenes in Macedoniæ descripeione. Ballæos transferens in locum nunc Pythium appellatum.

ΒΑ'ΛΟΙΟΝ[48], πόλις Μακεδονίας. τὸ D ἐθνικὸν, Βαλοιεύς.

BALOEUM, urbs Macedoniæ, cujus gentile, Balœensis.

ΒΑΝΑΥΡΙ'ΔΕΣ, Τυρρηνικαὶ νῆσοι, ἀπὸ Βανάυρου τοῦ Αἰακοῦ. τὸ ἐθνικὸν, Βανωρίς.

BANAURIDES, insulæ Tyrrhenicæ, à Banauro Aiacis filio ita dictæ. Gentile, Banaurensis.

ΒΑ'ΝΤΕΙΑ[49], πόλις Ἰταλίας. [50] τὸ E ἐθνικὸν, Βαντιανοὶ, καὶ Βαντιᾶται.

BANTIA, urbs Italiæ. Gentile, Bantiani & Bantiatæ.

ΒΑ'ΝΤΙΟΙ, ἔθνος Θρᾴκης· Ἑκαταῖος.

BANTII, gens Thraciæ, de qua Hecatæus mentionem facit.

ΒΑ'ΡΑΘΡΟΝ, τόπος κοῖλος, καὶ ἔρυμα παλαίμενον, ἀφ' οὗ Βαραθρίτης. F [51] ἔστι δὲ Βάραθρα πλησίον τοῦ Κασίου. τὸ ἐθνικὸν, Βαραθρεύς.

BARATHRUM, locus concavus, qui etiam ἔρυμα, id est, fossa dicitur. Hinc Barathrites. Sunt etiam Barathra apud Casium montem, cujus gentile, Barathrensis.

ΒΑΡΑ'ΚΗ[52], νῆσος τῆς Γεδρωσίας. τὸ ἐθνικὸν, Βαρακαῖος, ὡς Ἰτύκη Ἰτυκαῖος.

BARACE, insula Gedrosiæ. Gentile, Baracæus, uti ab Ityce Itycæus.

ΒΑΡΒΑ'ΛΙΣΣΟΣ[53], φρούριον ἐπὶ ὄρει G πεπτυμένου. τὸ ἐθνικὸν, Βαρβαλισσηνός.

BARBALISSUS, castellum in oriente, muris cinctum. Gentile, Barbalissenus.

ΒΑ'ΡΒΑΡΟΣ, οὐκ ἀπὸ ἔθνους, ἀλλ' ἀπὸ φωνῆς ἐλαμβάνετο· ὡς ὁ Ὅμηρος [54] τοὺς Κᾶρας Βαρ-

BARBARUS, non de gente, sed de lingua olim accipiebatur. Atque ita Homerus Caras Bar-

[43] Περὶ δὲ δ' ἄφωνον.] Sic omnes editi: malim, περὶ τῷ δ' ἄφωνον.

[44] Τὸ λορδὸς.] Hæc in omnibus editis tam arcte conjunguntur, ut unius vocabuli speciem præ se ferant. In Voss. cod. hæc divisim leguntur, quemadmodum edi curavimus.

[47] Μειωδὸς.] Chartaceus Voss. pessime exhibet πωλὸς.

[46] Βάλεια.] Plinius lib. v cap. xxx: *In ea Pionia, Andera, Cale, Stabulum, Comisium, Tegimm, Balcea* &c.

[47] Ἀπό τινος Βάλεως.] Nomen hoc formatum est ex Punico Bal, cui Græculi terminationem adjecere. Servius ad lib. I Æneid. *Lingua Punica Bal dicitur. Apud Assyrios autem Bel dicitur quadam sacrorum ratione & Saturnus & Sol.* Etymologici Mag. Auctor hujus Dei nomen Βαλὰ fecit in voce Βαλιάνη. Βαλὰ γὰρ ἡλιόπτης τῇ Συρίᾳ φωνῇ, ἤγουν Ἡλιοβόλι, βῆλος. Verum male in vulgatis Καλὰ excusum est.

[48] Βάλλαιον, πόλ. Μακεδ.] Salmasius in margine sui libri annotavit hoc oppidum à Galeno nominari Βαλλαῖον, & apud Hippocratem reperiri τὸ ἐθνικὸν Βάλλιος. Tribasius ex numismate antiquo etiam hujus urbis nomen obscure producit.

[49] Βαντία, πόλις Ἰταλίας.] Cluverius hanc urbem collocat ad levam Bardani amnis ripam, haud procula fonte. Locum vide Ital. Ant. pag. 1225.

[50] Τὸ ἐθνικὸν Βαντιανοὶ, καὶ Βαντιᾶται.] Neutrum gentile aut in Græcis, aut Latinis scriptoribus reperire potui. Apud Horat. lib. III. ed. IV BANTINI occurrunt:

---- Mirum quod foret omnibus
Quicunque celsæ nidum Acheruntiæ,
Saltusque BANTINOS, & arvum
Pingue tenent humilis Ferenti.

[51] Ἔστι δὲ Βάραθρα πλησίον τοῦ Κασίου.] Non intelligit noster nomen alicujus urbis, sed quasdam voragines, Nili effusionibus factas, monti Casio Pelusioque proximas. Strabo lib. XVII, postquam de Casio monte locutus est, de hisce Barathris ita pergit: Ἔστι δὲ ἐπὶ Πηλουσίου ἐπὶ τῷ Τύφῃ, καὶ ὁ Χοιρὰς λεγόμενος χοιρὰς, καὶ τὰ ἐφεξῆς τοῦ Πηλουσίου Βάραθρα, ἃ πιαίνει ὁ περιχεόμενος Νεῖλος, φύσει κοῖλον ἐκ ἀνθρώπου ὄντων τῶν τόπων. Vide eundem lib. XVII: Diodorum Sicul. lib. I. lib. XVI: lib. XX: & Polybium lib. V.

[52] Νῆσος τῆς Γεδρωσίας.] Insulam hoc nomine agnoscit Ptolemæus lib. VII cap. I. in Canthi sinu, contra Indi ostia, sed longe à Gedrosia sita. Vide Salmasium ad Solinum pag. 1187.

[53] Βαρβάλισσος, φρούριον ἐπὶ ὄρ.] Locus est Armeniæ minoris in finibus Commagenes, quem Antoninus in Itinerario Arabissum appellat. Ptolemæo lib. V cap. XV Βαρβαλισσὸς dicitur.

[54] Τοὺς Κᾶρας Βαρβαροφώνους.] In prioribus editionibus lacuna

βαρβαροφώνους, [11] ὡς πολεμίους τῶν Ἑλλήνων. ἐφήπτω δὲ καὶ τοῖς νεωτέροις ἐθνικῶς, ἀφ' οὗ βαρβαρεία. ἔστι δὲ [10] χώρα ἀφ' ἧς τὸ Ἀράβιον κόλπον βαρβαρεία, ἀφ' οὗ καὶ βαρβαρικὸν πέλαγος. τὸ δὲ βαρβαρικὸν, οὐκ ἀπὸ τῆς βαρβαρείας, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ βάρβαρος. ἦν γὰρ βαρβαρικός.

A Barbariloquos, quippe Jonum fuorum hoſtes, appellavit. A recentioribus vero tanquam Gentile uſurpatur, unde Barbaria deducitur. Eſtque Barbaria regio apud ſinum Arabium, à qua mare Barbaricum nomen habet. Barbaricum autem non à Barbaria derivatur, ſed à voce Barbarus: alioquin enim eſſet Barbariacus.

ΒΑΡΓΑΣΑ [12], πόλις Καρίας, ἀπὸ Βαργάσου τοῦ υἱοῦ Βάργης, τοῦ Ἡρακλέους, ὃν ἐδίωξε [58] Λάμος ὁ Ὀμφάλης τοῦ Ἡρακλέους, ὡς Ἀπολλώνιος Καρικῶν πτίστης. [59] τὸ ἐθνικὸν, Βαργασηνὸς, ὡς αὐτὸς ἐκκαιδεκάτῳ ὡς Ἐδεσσα Ἐδεσσαῖος, Γερασηνὸς, [60] Ἐμεσηνός.

BARGASA, Cariæ civitas, nomen habens à Bargaſo, filio Bargæ & Herculis, quem perſecutus eſt Lamus Omphale & Herculis filius, uti Apollonius libro II Caricorum auctor eſt. Gentile, Bargaſenus, quemadmodum idem libro XVI perhibet. Uti Edeſſa Edeſſenus, Geraſenus, Emeſenus.

ΒΑΡΓΟΥΣΙΟΙ, ἔθνος δυσκὸν πρὸς τῷ Ἴβηρι ποταμῷ· [61] Πολύβιος ἐν τρίτῳ. ἔστι δὲ Βάρχασα μικρὰ πόλις Φοινίκης. ὁ πολίτης, Βαρχασηνός.

BARGUSII, gens occidentalis ad Iberum fluvium, cujus meminit Polybius libro tertio. Eſt quoque Barchuſa parvum Phœnicæ oppidum, cujus oppidanus Barchuſenus.

ΒΑΡΓΥΛΑ [62], δίδετερος πόλις Καρίας, [63] ἣν Ἄνδανον οἱ Κάρες φασὶν, Ἀχιλλέως κτίσμα λέγοντες. ἔστι δὲ πλησίον Ἴασος [64] καὶ Μυλάσα. [65] ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Βαργύλου, ὃς πληγεὶς ὑπὸ Πηγάσου, ἀπέθανε. Βελλεροφόντης δὲ ἀνιαθεὶς ἐπὶ τῷ ἑταίρῳ, πόλιν [66] ἔκτισε Βαργυλίαν. καὶ ἡ θάλασσα

BARGYLA, genere neutro, urbs Cariæ, quam Cares Andanum appellant, & ab Achille conditam tradunt. Hæc Jaſo & Myndo vicina eſt. Nomen habet à Bargylo, qui à Pegaſo ictus interiit. Bellerophontes autem ob amici caſum triſtatus, urbem Bargyliam condidit. Mare [cui ea adjacet] Ba-

[67] Bar-

lacuna conſpicitur, quam Xylander voce Κᾶρας replevit: Verum præterea inferendum σύνορον, aut ſimile quid.

[11] Ὡς πολεμίους τῶν Ἑλλήνων.] Non poſſum quin hue tranſcribam verba Euſtathii Archiepiſcopi Theſſal. ita enim ille ad Iliad. B. pag. 367. Ἕτεροι δέ φασιν ἐπὶ μήκιστον ἠθῶν τοὺς Κᾶρας κτῆσιν ἐσχηκέναι ὁ πικρὸν, ἀφ' οὗ ἔχθραν τῶν Ἑλλήνων. Ἴσως δὲ καὶ Ὅμηρος Κᾶρας δὲ Ἰάονα ἴσχησι. Plures ab Euſtathio allegantur rationes, quare Cares Barbari dicantur, verum cum hanc duntaxat innuat Stephanus, alias tranſcribere ſupervacaneum exiſtimo.

[10] Χώρα ἀφ' ἧς τὸ Ἀράβιον κόλπον Βαρβαρεία.] Proprie Barbaria, non eſt collocanda ἀφ' ἧς τὸ Ἀράβιον κόλπον, uti noſter ſcribit: quippe ora illa maritima Τρωγλοδυτικὴ eſt: ſed, uti optime obſervat Salmaſius, poſt Rubrum mare quod inter ſinum Arabicum & Perſicum ad meridiem patet, verſus auſtrum tendenti in ora ſinus Barbarici, qui ad orientem jungitur mari Indico, Barbaria dicebatur uſque ad promontorium Rhaptum, à quo urbs totius Barbariæ Metropolis Ῥαπτὰ, & portus & Emporium. Stephanus: Ῥαπτὰ, μητρόπολις τῆς ἐντὸς Αἰθιόπων, ἀνατολικῆς Ἐρύθρας. καὶ Ῥαπτὰ ἄστυ, καὶ Ῥαπτὸς ποταμός. ἐν δὲ τῇ μητροπόλει τῆς Βαρβαρείας τὰ Ῥαπτὰ, καὶ αὐτὴ ἐμπολίζει. Hujus Barbariæ ſitum egregie tradit Marcianus Heracleota hiſce verbis: Μετὰ τὸν Ἐρυθρὸν πόντον ἐπλεύσαμεν κόλπῳ ἀοικήτῳ ἀπὸ τοῦ μεσημβρίου, καὶ ἀρκτώου ἐν διέξοδῳ τοῦ γόλφου ἔχοντι, τοῦ, περὶ ὃν ἡ Ἐλέφας πεζεύει καλάμη, καὶ ἡ Ἀρωματοφόρος χώρα, ποτὲ δὲ ὑπόλιγον τὸ ἦθος τὸ λιγυφλοῦν Βαρβαρικὸν, καὶ τὸ Βαρβαρικὸν ἐμπολίζουσι πόλεων. Vide quoque Ptolemæum & Auctorem Periplı Rubri maris.

[57] Βάργασα, πόλις Καρίας.] Vide Strabonem lib. XVI in Cariæ deſcriptione, & de ſitu hujus oppidi eris certiſſimus.

[58] Λάμος ὁ Ὀμφάλης.] Hujus Lami etiam noſter meminit alio in loco. Λαμία, πόλις Θεσσαλίας τῆς Μαλιέων. Βελλεροφόντης, ἐκ οὗ δῆθεν Λαμίας τῆς Ἡρακλέους. Verum ibi Λάμια correximus. Apud Nonnum in Dionyſiacis *Lami* aliquoties mentio reperitur.

[59] Τὸ ἐθνικὸν, Βαργασηνός.] De hoc gentili non eſt dubitandum. Apud Goltzium conſpicitur nummus Veſpaſiani cum inſcriptione ΒΑΡΓΑCΗΝΩΝ.

[60] Ἐμεσηνός.] Stephanus urbis nomen fecit Ἔμη, unde Ἐμεσηνὸς deducendum foret: verum addit: ἔστι δὲ Ἐμεσὸς Δώριος, ἀφ' οὗ Ἐμεσηνός.

[61] Πολύβιος ἐν τρίτῳ.] Sine dubio hæc Polybii reſpicit noſter: Καὶ Δερσαίους τῆς Ἰβήρας παράκλησιν, ἐφεστῶτος τοῦ τῆς Γαργυσσίων ἔθνους ἐπὶ Βαργουσίοις, ἐν οἷς καὶ &c. Vide quoque Livium lib. XXI.

[62] Βάργυλα, δίδετερος.] Duplici lambda hoc oppidi nomen exprimunt editiones Xylandrianam præcedens, Βαργύλλα, δίδετερος πόλις Καρίας. Mira conſpicitur in hac voce exaranda diverſitas: ſequor Xylandrum, quamquam neque τὸ Βάργυλα, neque Βαργύλλα probem, quod ultimum Urſinus in notis ad Polybium, deceptus Stephani lectione, prius retinendum, & deinde ex ita auctore exſtirpandum putavit. Optime in chartaceo Vaſſiano legitur Βαργύλιον, δίδετερος πόλις Καρίας. Prave alios, hanc vocem eadem terminatione, eademque genere Strabo uſurpavit, ita enim ille: lib. XIV. Καὶ μετὰ ταῦτα Βαργύλια, εἶτα πόλις. Mox ſequitur: Πλησίον δ' εἰσὶ Βαργυλίων τὸ τῶν Ἀρτεμιδίων ἱερὸν τῆς Μυριναίας. Et poſtea verba addit: Ἐκ δὲ τῶν Βαργυλίων εἰσὶν ἐπιφανῶς δίδετεροι Περάτιχοι. Polybius lib. III. Τοὺς ἀπ' ἐρυθρᾶς ἐξ Ἴασσῶν, καὶ Βαργυλίων. Et ita quoque apud Livium eſſe ſcribendum viri docti admonuerunt. Unus Nicias habet *Bargyles*, lib. 1. cap. XVI.

[63] Ἣν Ἄνδανον οἱ Κάρες φασίν.] Poſterioribus temporibus videtur hoc nomen fuiſſe adoptatum, cujus apud Conſtantinum Porphyrog. lib. 1 de Them. cap. XII mentio reperitur: Verba ejus adſcribam, quia emendatione indigent: Καβαλάρια δὲ εἰσὶ μῶμος ἐκ δυσμῶν ἀπὸ Μαλίτου τῆς πόλεως, καὶ τῆς Ἴασσοῦ, καὶ τῆς Βαργυλιακῆς κλιτύος, ἕως τῆς καλουμένης Ἀνδανίου, ἐν ᾗ κεῖται ἡ τῶν Μαλλωτῶν πόλις Δαβέρωσσος, καὶ αὐτὴ τὰ Βαργύλια. Male nunc in editis legitur Ἀνδανίων & Μαργύλια.

[64] Καὶ Μυλάσα.] Peſſime Florentina editio: Καὶ Ἰάσα.

[65] Ὠνομάσθη.] Sic ex MSS Palatinis emendavimus. Editiones omnes Ὠνομάσθησαν. Poſſet tamen retineri, ſi ſpicias τὸ Βαργύλιον: verum non ita loqui amat Stephanus.

[66] Ἔκτισε πόλιν Βαργυλίαν.] Quanquam hanc lectionem agnoſcant libri vulgati omnes atque editi, puto cor-

[67] Βαργυλιακὸς κόλπος· ἐξ οὗπερ [68] ὁ πολίτης, Βαργυλιάτης.

ΒΑΡΗ'ΝΗ [69], πόλις Μηδίας, ἐγγὺς Ἀγβατάνων. οἱ οἰκήτορες, Βαρηνοί.

ΒΑΡΗ'ΤΙΟΝ [70], χωρίον πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ, Θεόπομπος πεντηκοστῷ δευτέρῳ. τὸ ἐθνικὸν, Βαρητῖνος, ὡς Βρεντεσῖνος.

ΒΑ'ΡΙΣ [71], πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Βαρίτης. λέγεται [72] Βάρις ἡ οἰκία, ὡς Ποσείδιππος· καὶ ἡ κατοικία, ὡς Εὔφορος.

ΒΑΡΚΑ'ΝΙΟΙ, ἔθνος τῆς Ὑρκανίας πρὸς θαλάσσῃ.

ΒΑ'ΡΚΗ, πόλις Λιβύης, [73] ἣν τινες ἐκ Πενταπόλεως λέγουσιν. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τινος ἡγεμονικοῦ ἀναθήματος τοιαύτης, [74] κλῖσμα Περσέως, Ζακυνθίου, Ἀριστομέδοντος, Λύκου. [75] λέγεται δὲ Βαρκαία, ἐξ οὗ τὸ Βαρκαιάτης. ἔστι καὶ Βάρκη, [76] Βαρκαῖος. καὶ [77] Βαρκαῖον τὸ Λίβυες, φασὶ [78] Βαρκαῖον ἅρμα, ὡς

A Bargyliacus sinus dicitur. Hinc oppidani nomen Bargyliates.

B ARENE, urbs Mediæ, Ecbatanis vicina, cujus incolæ Bareni vocantur.

B ARETIUM, locus ad mare Adriaticum, cujus Theopompus libro LII meminit. B Gentile, Baretinus, sicuti Brentesinus.

B ARIS, urbs, cujus gentile Barites. Βάρις etiam de domo accipitur apud Posidippum, nec non de vicinia apud Ephorum.

B ARCANII, populus in finibus Hyrcaniæ. C

B ARCE, urbs Libyæ, quæ etiam Ptolemaïs appellatur, & ex lateritiis ædificiis composita est, conditaque à Perseo, Zacyntho, Aristomedonte, Lyco. Nominatur quoque Barcæa, unde Barcæates: sed à Barce fit Barcæus. Aliquem ex Libya Barcæum nuncupant. Dicitur præterea Barcæus currus. Nam D

men aliquid à mala manu irrepsisse. Lego: ἔστι πόλις Βαργύλη. Nusquam enim genere fœmino hoc oppidi nomen profertur.

[67] Βαργυλικὸς κόλπος.] Ita in MSS codicibus scriptum, & in vulgatis impressum reperio, verum corrigendum hunc in modum: Καὶ ἡ Βαργυλιακὸς κόλπος. Locusque apud Constant. Porphyrog. elegans est, quem supremum adduxi, quo hanc conjecturam confirmare possem. Livius lib. XXXVII. cap. XVIII: *Milesium & eorum eram sociorum prætervecti in Bargyliaco sinu exercitum ad fossam fecerunt.* Plinius lib. V cap. XXIX, eum camporum ab hac urbe denominatorum meminit: *Ajunnum primum pervagatur regionem, mox Enmenetium, ac dein Bargylleticos campos.* Mallem hic reponere *Bargyliaeos campos*, vel quod magis lectioni vulgatæ respondet, *Bargyliaticos campos*; quod possessivum non à voce Βαργύλιον, sed à gentili Βαργυλιάτης commodissime deduci posset.

[68] Ὁ πολίτης, Βαργυλιάτης.] Hinc optime hujusmodi gentile formatum videtur, sed corruptissime occurrit apud Ciceronem lib. XIII. Epist. LVI: *Præterea Heracleotæ, & Bargilietæ, qui item debent, aut pecuniam solvant, aut fundum suis satisfaciant.* Confidenter hoc loco repono, *Bargyliatæ qui item debent.* Apud Plutarchum in vit. T. Q. Flaminii Βαργυλιάτης occurrit: Ἄγραν δὲ θηρῶν ὁ Τίτος Λιβύλλιον μὲν εἷς Ἀτίλιος Βαργυλιάτης ἐλαβε. &c. Hic mallem rescribere Βαργυλιάτης, nisi dicas Plutarchum peculiarem dialectum secutum fuisse.

[69] Βαρήνη, πόλις Μηδίας.] Putat And. Scottus hæc desumpta esse ex Ctesiæ Persicis, & Epitomatorem ejus nomen reticuisse. Salmasius in margine sui libri censet gentile hinc formatum corruptum esse, & legi debere: οἱ Βαρήνιοι, Βαρηνοί. Qua in re viro Cl. facile assensum præbeo.

[70] Βαρήτιον, χωρίον πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ.] Hoc oppidum Straboni Ἀδρία, & Ptolemæo Ἀδρία dicitur: Latinis vero Valetium & Valentium & Aletium. Cluverius, ut optime demonstrat Cl. Vossius, Valetium & Aletium tanquam duo diversa oppida in Calabria describit, cum tamen omnino idemque fuerit. Plura de oppidi situ apud eundem legere licet. Vide ejus Observ. ad lib. II cap. IV Pomp. Mel.

[71] Βάρις, πόλις.] Ita hic locus conspicitur in prioribus editionibus & chartaceo Vossiano. Salmasius in annotationibus ad marginem sui Stephani exaratis, testatur se in MS invenisse, Βάρις, πόλις τῆς ἀνατολικῆς Παιονίας. Quæ verba in textum admisissem, nisi ibidem monuisset, illa ab alia manu addita fuisse. In orientali Pisidiæ parte oppidum hoc nomine extitisse liquet ex Ptolemæo lib. V cap. V. Παιονίας δὲ Ἀλιζώνη, Παλαιὰ Βαβδώ, Βάρις, Κίρρα, Λυσιὰς, Κάρυστος &c.

[72] Βάρις ἡ οἰκία.] Varias hujus vocis significationes apud Hesychium, Etymologici Magni auctorem, & alios lexicographos reperies.

[73] Ἣν τινες ἐκ Πενταπόλεως.] Multi, inter quos etiam Stephanus, Barcen & Ptolemaidem pro eadem urbe habent, uti observat Bochartus. Strabo lib. XVII: Εἶτ' ἡ Βάρκη κατέσπαρται, καὶ ἡ Πτολεμαΐς. Plinius lib. V cap. V. *Ptolemais, antiquo nomine Bar-Barce.* Servius in lib. quart. Æneid. *Barce autem civitas est Pentapoleos, quæ hodie Ptolemais dicitur.* Vide quoque Suidam & Sophoclis Scholiast. ad Electram. Verum Ptolemæo lib. IV cap. IV Ptolemais & Barce sunt diversæ urbes, quarum illa in littore, hæc in mediterraneis collocatur. Scylax Caryandensis: Ἡ δὲ πόλις ἡ Βαρκαίων ἀπὸ θαλάσσης ἀπέχει σταδίους φ'. Ptolemaidem Ptolemæi considere, non quo loco erat urbs, sed quo loco erat portus Barces, de quo idem Scylax: Ἐκ δὲ λιμένος ἐπὶ Κυρήνης μέχρι λιμένος τοῦ πρὸς Βάρκαιον σταδίους φ'. Et rursum: Ἐκ δὲ λιμένος τοῦ πρὸς Βάρκαιον ἐπὶ Εὐεσπερίδας σταδίους χ'.

[74] Κλίσμα Περσέως, Ζακυνθίου &c.] Horum conditorum genealogiam eruere, res non adeo facilis est. Ex nostro non liquet, illos affinitate fuisse conjunctos. Herodotus lib. IV perhibet, Arcesilaum Batti filium extitisse, qui cum fratribus suis seditiones exercuit, donec illi relicto eo, in alium Libyæ locum migraverunt, ubi fœdere sancito, urbem hanc condiderunt. Verum fratrum nomina ibidem non exprimuntur.

[75] Λέγεται δὲ Βαρκαία.] Sumitur de regione apud Herodot. Musa IV: Λιβύης δὲ τὰ πρὸς ἑσπέρην τε καὶ χώρος ἐκείνος Κυρηναίοισι, ἐλάσσων ἢ δισχίλιοι σταδίοι ἐστὶ διάστασιν τὸ πρὸς Τριτωνίδος πόλιος τε καὶ Βαρκαίους.

[76] Βαρκαῖος.] Goltzius edidit nummum cum inscriptione: ΒΑΡΚΑΙΩΝ. Ptolemæus secundum formam regioni solitam formavit gentile Βαρκαῖος, ita enim ille lib. IV cap. IV. Κατέχουσι δὲ τὴν χώρην, καὶ ἣν ἐπὶ τῶν Παντικάπαιον Βαρκαῖοι.

[77] Βαρκαῖον τὸ Λίβυες.] Hinc evidentissime liquet, τὸ Βαρκαῖον tam late patere, ut non duntaxat pro Barcæ incolis, verum etiam pro aliis circumjacentibus Libyæ incolis sumi possit. Hesychius per Barcæos currus, intelligit, Libycos: Βαρκαίους ἵππους, Λιβυκούς.

[78] Βαρκαῖον ἅρμα.] Sic edi curavit Xylander, sed ut ingenue fatear, non possum hac correctione acquiescere. Editiones Xylandrianam præcedentes: Βαρκαῖον ἔπος: quod itidem à mala manu existimo, licet Palatini, nunc vero Vaticani codices, nec non chartaceus Vossianus constanter ita exhibeant. Duobus modis hoc mendum commodissime posset tolli, legendo vel Βάρκαιον ἔπος, vel Βαρκαῖον ἄχος, quod ultimum præfero, tanquam minus à vulgata lectione recedens. Totum locum ita conceperam, atque distinxeram: Καὶ Βαρκαῖον τὸ Λίβυες φασὶ, ὡς Βαρκαῖον ἄχος. Sophocles in Electra:

Μήτ' ἐν ἁρμασιπόροις Βαρκαίοις ἄχεσι.

ἔθνος, οἱ [79] παῖς ἱπποτροφίας παρὰ Ποσειδῶνος, ἱππεύειν τε καὶ Ἀθηνᾶς ἅρμασιν. A Nam à Neptuno [Barcæi] equos alere & à Minerva aurigari didicerunt.

ΒΑΡΓΑΖΑ [80], ἐμπόριον Γεδρωσίας, σφόδρα ἐπιφανές. οἱ οἰκοῦντες, καὶ ὁ κάλπος, [81] Βαργαζηνοί.

BARYGAZA, emporium Gedrosiæ valde illustre. Incolæ & sinus Barygazeni.

ΒΑΣΑΝΙΣΑΙ [82], ἔθνος Θρᾳκικόν, ἀπὸ τοῦ ὁ Βασανίτης λίθος. ἔνιαι δὲ τῶν βιβλίων Βανίσαι ἔχουσι, τρισυλλάβως. B

BASANISÆ, gens Thraciæ, à cote nomen habens Basanites. Quidam codices Banisæ exhibent, quod tribus constat syllabis.

ΒΑΣΕΡΑ, πόλις Φοινίκης. [83] τὸ ἐθνικὸν, Βασηρεύς, ὡς Ἀλίφηρα Ἀλιφηρεύς.

BASERA, urbs Phœniciæ. Gentile, Basserensis, quemadmodum Aliphera Alipherensis.

ΒΑΣΙΝΝΟΙ, Ἀραβικὸν ἔθνος· Γλαῦκος ἐν τρίτῳ Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας. C

BASINNI, gens Arabica, cujus meminit Glaucus libro III de antiquitate Arabica.

ΒΑΣΙΛΙΣ, πόλις Ἀρκαδίας· [84] Παυσανίας ἐγράφω. τὸ ἐθνικὸν, Βασιλίτης.

BASILIS, urbs Arcadiæ, apud Pausaniam libro VIII. Gentile, Basilites.

ΒΑΣΤΑΡΝΑΙ, ἔθνος πέραν τοῦ Ἴστρου οἰκοῦν. Διονύσιος ἐν περιηγήσει,

Πολλὰ μάλ' ἐξείης Μαιώτιδος ἐς στόμα λίμνης
Γερμανοί, [85] Σαρμάταί τε, Γέται θ' ἅμα, Βαστάρναί τε. D

BASTARNÆ, gens trans Istrum habitans, cujus meminit Dionysius in descript. orbis:

Plurima gentes deinde, Mæotidis ingens ad ostium paludis
Germani, Sarmataque, Getæque simul, Bastarnaque.

ΒΑΣΤΑΝΑΒΟΣ, Ἀραβίας ποταμός. τὸ ἐθνικὸν, Βαστανηνός. E

BASTANABUS, Arabiæ fluvius. Gentile, Bastanabenus.

ΒΑΤΑΝΕΑΙ, στοιχεῖα Συρίας, [86] ἡ δὲ Βατανέα ἐνικῶς. τὸ ἐθνικὸν, Βατανεώτης. [87] ἔστι δὲ Βάτανα πρὸς τῷ Εὐφράτῃ.

BATANEÆ, vicinia Syriæ, quæ & Batanea numero singulari dicitur. Gentile, Batanenotes. Est quoque Batana ad Euphratem fl.

ΒΑΤΕΤΑΡΑ [88], πόλις Λιγύων, θηλυκῶς. τὸ ἐθνικὸν, Βατεταραῖος. F

BATETARA, urbs Ligurum, genere fœminino. Gentile, Batetaræus.

ΒΑΤΙΕΙΑ [89], τόπος τῆς Τροίας ὑψηλός· κέκλη-

BATIEA, locus excelsus in agro Trojano,

Si quis tamen τὸ ἵππος loco τοῦ ἕπος in textum recipere malit, non aciter cum ipso contenderim, cum etiam multa pro hac emendatione dici possint: est enim notissimum πρὸ ἱππικοῦ in Libya inventam esse, uti ex Pindaro & ejus Scholiasta manifeste constat. Verum cum in MSS & vulgatis tam magna conspiciatur lectionum varietas, indicabo & tertium modum, quo hic locus instaurari possit. Καὶ Βάγραδον τὸ Λίβιον φασί· Βάγραδον ἔθνος, ὃ πρὸς ἱππασίαν παρὰ Ποσειδῶνος, διδαχῆς δὲ παρὰ Ἀθηνᾶς ἤρκται.

[79] Τῆς ἱππασίας παρὰ Ποσειδῶνος &c.] Totum hunc locum Stephanus ex Mnaseæ Libycis transcripserat, cujus scriptoris nomen Epitomator reticuit: ut hoc argumento evidentissimo evincam, Hesychii locum addere necesse habeo: Βαργαῖοι, ἔθνος. Λιβυκῆς. ἔστι δὲ ἱππασάμενον αὐτοῖ ἱππασίαν. φασὶ δὲ αὐτὸν ἐκ περάτων ἀρχαίων ἐλθόντα διδαχθῆναι παρὰ Ποσειδῶνος. τὸ δὲ διδαχθῆναι παρὰ Ἀθηνᾶς, ὡς Μνασέας ἐν πρώτῃ αὐτοῖ Λιβύης.

[80] Βαργαζηνοί.] Genere neutro & numero pluralivo hanc vocem usurpat Arrianus in Periplo Mar. Rubri: Ἀφ' ἧς μοίρης καὶ οἱ Βαργαζήνοις παλαιοὶ ἀποικίαν ἀφίκοντο ἐργάσασθαι Ἑλληνικῆς ἐγκαταφερόμενοι. Situm celeberrimi hujus emporii habes apud eundem Arrianum, & Ptolemæum lib. VII cap. 1.

[81] Βαργαζηνοί.] Male Xylandriana: Βαργαζῆνοι.

[82] Βασανίσαι.] Sic legunt MSS & vulgati omnes. Salmasius in suo libro correxerat Βάσσαι, quod deinde alio loco iterum confirmat, addens inde regionis nomen Βασσῖτις apud Suidam reperiri. Verum non puto illud nomen de hac gente Thracica deductam esse. Βασσῖτις est regio quæ ditioni regis Og (de quo Num. 21) subjacet, & alio nomine Βασὰν, dicebatur. Hujus meminit Cyrillus ad IV Cap. Proph. Amos: Χώρα ἡ Βασσῖτις, οὕτινος τὸ ὄνομα ἦν. Et Theodoretus ad eundem locum: Δικαίαλις δὲ αὐτὸς τῆς Βασσιτίδος ἐπῆρξε, ὃν ἀπέσφαξαν, καὶ χλιδῆς πανδήμου κατέπαυσε. Existimo itaque Scidam de hac Basanitide locutum fuisse.

[83] Τὸ ἐθνικὸν Βασηρεύς.] De hoc oppido nemo antiquorum mentionem fecit: Golzius tamen Tiri numismata divulgavit cum hac inscriptione, ΒΑΣΗΡΕΩΝ.

[84] Παυσανίας ἐγράφω.] Hæc sine dubio Pausanix noster repetit, in quibus de conditoribus & ruinis hujus oppidi agitur: Τῶν δὲ χρόνῳ ὕστερον ἐς ἄλλην ἀφίξεως ἐγκλησθῆναι Βασιλίς. πεποίηκε δὲ ἐκ τοῦ Κυφίσου, ὁ Κηφισσὸς τοῦ Ἀφροδισίου τοῦ ἐν Ἀλιφείρᾳ ἐπὶ ἴσης ἀπέχοντα. Ἀλιφείρα ἡ Βασιλὶς ἐστὶν, ἢ Διόδωρος ἐφεξῆς ἀναγράφει ἐπὶ τῆς Ἐλεούσης.

[85] Σαρμάται.] In MSS & aliis editionibus Σαρμάτου legitur, quod ob versiculi modulum non est secutus, uti docet Eustathius ad Dionysii locum à Stephano citatum.

[86] Ἡ δὲ Βατανέα ἐνικῶς.] Josepho lib. II de bello Jud. cap. 2 dicitur Βαταναία, pars regni Herodis: Hebraice בָּשָׁן *Basan*, & Syriace בוחן *Batnan* & בתנ"א *Batnea*, regio transjordana pinguedine sua celebris.

[87] Ἔστι δὲ Βάτανα πρὸς τῷ Εὐφράτῃ.] Vereor ne hic subrepserit Βασάνη vel Βασανία. Stephanus in voce Ἀγρίππιον, Οἱ δὲ καὶ Βασανίτιν αὐτὴν ὀνομάζουσι τὴν Βαταναίαν. Et in fine ejusdem sectionis inquit: Ἀπέχει δὲ τῆς Β, ἥν τινες καὶ Βασανίτιν, ἢ Βασανίτιν τὴν ἐπώνυμον, Βαταναίαν. Quam manifestum hinc Epitomatoris conspicitur argumentum. Promittit enim Stephanus se in Βασανίτιδι demonstraturum, quare hoc oppidum Basanitis appellatum fuerit. Verum is qui Stephani opus in compendium redegit, lectorem jam frustratur & invitum mittit.

[88] Βατίπαρα, πόλις Λιγύων.] Lectionem vulgatam, quæ etiam MSS agnoscunt, minime probo, in quibus erat πόλις Λιγύων. Nos emendavimus, uti nunc legitur.

[89] Βατίεια, τόπος τῆς Τροίας.] De eo vide Homerum

λικῆς. [93] ἀπὸ Βατίας τινός, ὡς Ἑλλάνικος ἀ
ὁ πρώτῃ Τρωϊκῶν. [94] ἡ ἀπὸ τῆς πίτυς τῶν
ἵππων, ἤγουν ἡ τροφῆς, τροπῇ τοῦ ω εἰς β.
[95] ἡ ἀπὸ τῶν βάτων. [96] τὸ ἐθνικὸν, Βαλλεύς, ὃ
βαλλεάτης.

ΒΑΤΗ [94], δῆμος τῆς Αἰγηίδος φυλῆς, β
ἧς ἦν [97] Ἄβρων ὁ Καλλίου ἐξηγητὴς, περὶ
ἱερῶν καὶ θυσιῶν γεγραφώς. [98] τὸ ἐθνικὸν
ἐπιρρηματικῶς, Βατῆθεν. οὐ γὰρ δεῖ ἐν πᾶσι
τὸ ἐθνικὸν ζητεῖν, ἀλλ' ἢ τῷ ἐπιρρήματι
χρῆσθαι, ὡς δεῖ τῶν δήμων· [99] ἢ τῇ ἡμετέρᾳ μὲν c
συνηθείᾳ, ἢ τῷ ἀναλόγῳ, [100] ἢ τῷ συνήθει
τῆς χώρας. τὰ τοπικὰ, δῆλα.

ita à Batea quadam denominatus, teste Hellanico libro primo Troïcorum. Vel nomen habet ἀπὸ τῆς πίτυος τῶν ἵππων, quod equorum alimentum denotat, π in β mutato: vel ἀπὸ τῶν βάτων, id est, à rubis. Gentile, Batiensis, & Batieates.

BATE, populus tribus Ægeïdis, ex qua Abro Calliæ interpres, qui de festis & sacrificiis scripsit, originem habet. Gentile adverbialiter formatur Βατῆθεν, ex Bate. Non enim oportet in omnibus gentile investigare, sed adverbio uti, præsertim de Populis Atticis; vel genitivo cum præpositione, vel analogia, vel consueta regioni forma. Localia sunt manifesta.

BAT-

BAT-

lial. B. & ad illum locum Eustathium & Didymum; item Strab. lib. XII. Dyct. Cretensis inter urbes Trojanis amicas enumerat *Petyram*, de qua nihil usquam legitur. Fortasse ibi *Batiam* non male correxeris.

[93] *Ἀπὸ Βατίας τινός.*] Secundum Stephanum *Batea* Dardani uxor, & Troïs filia fuit, ita enim ille in Δαρδανὸς. Ὁ δὲ Τρὼς ἀπαριθμούμενος τὰ Δαρδάνου, δίδωσι καὶ τὸν Ἰλοκάστην Βάτειαν. Vide etiam Apollod. de origine Dard. lib. III. Hanc Lycophron alio nomine Ἀγένωρα appellat, ut ejus Scholiastes testatur alibi.

[94] *Ἡ ἀπὸ τῆς πίτυος τῶν ἵππων.*] Hæc sine dubio Stephanus ex Epaphrodito hausit, cujus grammatici nomen, sæpissime à nostro citatum, nunc expunxit Epitomator. Ut evidentissime hoc confirmem, addam Epaphroditi verba, uti ea transcripsit Etymologici Magni Auctor: Ἐπαφρόδιτος φησὶ, ἀπὸ τῆς πιτύος, πίτης, καὶ ἀπὸ τοῦ πίτυς τῶν ἵππων. τινὲς μὲν οὖν τῆς ὕλης ὕλακες τὴν παχεῖαν τρυφὴν, πίτυας λέγουσι· τὸ πολυσάρκως ἢ ἁπλῶς, εἰδέναι. ἐν δὲ πίτυϊ· οὐ τῇ πιδύϊ ἢ Ἰλιάδι. Verum longe alio sensu πιτύεσθαι accepit Etymologus, quam nostri: hic ἀντὶ τοῦ ἐδὲ πιπαπεμφθῆναι, ille vero ἀντὶ τοῦ τροφῆς, quæ significatio apud alios non adeo trita & obvia est, nosticorum me nusquam nisi hoc loco legisse: verum si quis memoriam revocet, τὸ πιτύειν non duntaxat *ambulare* & *curculiare*, verum etiam *vesci* & *commedere* denotare, & τροφῆς notionem inde facillime deduxerit. Vide quæ de significatione τοῦ πιτύειν pag. 110 comment. 19 falsò deferuimus.

[95] *Ἡ ἀπὸ τῶν βάτων.*] De hac opinione mentionem fecit Eustathius ad Homeri Iliad. B. pag. 351: Τινὲς δὲ Βατίαν φασὶ, πόλιν Τρωϊκὴν παραγενομένην ἐκ τῆς περὶ αὐτὴν βάτου. αὕτη δὲ Βάτεια, τριτονδυάσυλλος λέγεται, ὡς ὁ Πίνδαρος ἐλλιπῶς ἐν τῇ εἰς τὴν Ἀγησίαν ᾠδῇ. Mendum latet in hisce verbis, lego τινὲς δὲ Βατίαν φασί. Primo enim loco vox quinque, & postremo tribus syllabis est proferenda. Præterea apud Pindarum hodie non legitur Βάτεια sed Βάτα, hæc enim verba respicit Eustathius:

- - - - Αἰὼ ἰώ· - - -
Βάτειρα δ' ἀμφίπυρον, Βατίᾳ τ' ἐν ἀμπελόεντι. - - -

Hanc igitur Trojano in agro locum ἀπὸ τῶν βάτων, id est, à rubis appellationem accepisse, multo probabilior est opinio, quam eam vel ab heroina quadam vel aliunde deduxisse: nam circa Idam montem βάτοι sive rubi magna copia nascebantur, teste Dioscoride lib. IV cap. XXXIX, quos ille à loco βάτους Ἴδαίους, id est *rubos Idæos* nuncupavit. Plinius lib. XXIV cap. XIV. *Idæus rubus appellatus est, quoniam in Ida, non aliàs nascitur.*

[96] *Τὸ ἐθνικὸν, Βαλλεύς, καὶ Βαλλεάτης.*] Sic exhibent editi: verum à Βατίαν deductam esse Βαλλεύς, mihi non fit verisimile: nam uti ab eodem tonte nother derivat τὸ Βαλλεάτης. Sic ego eodem jure inde τὸ ἐθνικὸν Βαλλεύς formaverim. Nisi quis affirmet suspectum illud gentile à Βάτεια, sive Βατία factum esse: nam alterutrum genuinum loci nomen fuisse, liquet satis evidenter ex verbis Etymologi jam allegatis, ubi inquit ex Βάτεια per plasmum literæ iota Βατίαν fieri, quo etiam Homerus [97] poëticam licentiam usus est. Addam & alia Etymologici Mag. Auctoris verba: Βατία, λέγεται ὁ βάτος ἐχων τόπος. ἀπὸ τῆς Βάτης, Βατία ὄνομα ἔχει ἡ, ὡς Αἰτωλὸς Αἰτωλία, τὸ ἐθνικὸν, Βαλλεύς, καὶ Βαλλεάτης. Ergo à Batia deducendum est Βαλλεύς & Βαλλεάτης: Verum à Βάτεια vel Βατία formandum τὸ ἐθνικὸν, Βαλλεύς & Βαλλεάτης, quam lectionem codex Vossianus mihi exhibuit: unde non levis oritur suspicio, in principio hujusmodi scriptum fuisse olim, Βάτεια vel Βατία, τόπος ἢ Τρωϊκὴ ὑλλὴ, nam Βατία poëtica auctoritate fictum est, ut jam probavimus.

[98] *Βατῆ, δῆμος* &c.] Vide Meursium de Populis Atticis.

[97] *Ἄβρων ὁ Καλλίου ἐξηγητής.*] De Abrone videndus Cl. Vossius de Hist. Græc. lib. III. Et Jonsius de Script. Hist. Phil. lib. IV. De Callia legendus idem Voss. de Hist. Græc. lib. I cap. IX. & Jonsius eodem tractatu lib. II cap. III.

[98] *Τὸ ἐθνικὸν ἐπιρρηματικῶς, Βατῆθεν.*] Adverbii forma loco gentilis usus est Plutarchus in Lycurgo Rhet. Ἀγελαῖος Βαττῆθεν. Diogenes Laert. in Epicuro Φιλαργύρους Βαττῆθεν. Quod nother aliis in locis τοῦ δήμου, nunc τὸ ἐθνικὸν appellavit. Ab omnibus plerumque Demis populare nomen deducitur, quod adverbii formam repræsentat, exceptis in ες definentibus, ab iis enim sæpissime duplex τῶν δήμων nomen formatur, sic Ἀγρύλη Ἀγρυλῆθεν & Ἀγρυλῆσιν. Ἀχραδίνη, Ἀχραδινῆθεν, Ἀχραδινήσιν. Et ita in multis aliis.

[99] *Ἢ τῇ ἡμετέρᾳ μὲν συνηθείᾳ.*] Gentile nomen cum inventu difficili sit, tum plerumque solent scriptores uti genitivo cum præpositione, quæ formatio artificialis, sive κατὰ τὸν τύπον appellatur. Ἀγρυλῆ Δαίμονος, τοῦ δὲ ἐκ τῆς Ἰνδικῆς Γαλάσσης, τὸ ἐθνικὸν, κατὰ τύπον ἐξ Ἀγρυλῆ Δαίμονος, Ἀγρυλῆ τὸ ἄπτερον. Sic in voce Ἀφρόντιον etiam testatur, gentile nomen ibi us urbis non fuisse in usu, quod tamen formavit ad similitudinem aliarum urbium circumjacentium, & ex lege artis cum genitivo & præpositione. Τὸ ἐθνικὸν οὐκ ἦν ἐν χρήσει. ἐκ τύπου δὲ ἐποιοῦμεν ἐξ ὁμοιοπτώτου. ὡς γὰρ Ἀθηναῖον Ἀθηναῖος, &c. ἕτως Ἀφρόντιος. ὁ δὲ τῷ ἐλάττονι τόνῳ ἐκφέρων, ἀπὸ τοῦ ἐθνικοῦ Ἀφρόντιος, οἱ μὲν ἀπὸ Περγάμου Περγαμηνοὶ, οἱ μὲν ἀπὸ Γαλατῶν τῶν Βιεννησίων &c. Δωριεῖς δὲ ἐξ Ἀσσήσου φύσιν τὸ ἐθνικὸν, πολλαχοῦ γὰρ τοιοῦτον, μάλιστα ἐν τοῖς Δήμοις τῶν Ἀθηναίων. Plurima hac de re inveniet lector vel in prolegomenis ad hunc scriptorem, vel in tractatu quem ἐπὶ ἐθνικῶν meditamur.

[99] *Ἢ τῇ συνηθείᾳ τῆς χώρας.*] Cum alio modo Europæi, & alio modo Asiæ incolæ, teste Stephano in Ἀσσήσσος, gentilia sua formare soleant, alio modo Ægyptii, alio quoque Persæ, Assyrii, Mesopotamii, Syri &c. Scriptores consuetam unicuique regioni formam & terminationem sequi necesse habent. In voce Βελεμινὸς hanc differentiam nother egregie commonstrat: nam inde ex analogia & lege artis deduci posset Βελεμνάδης, verum quia hujusmodi forma regioni non est familiaris in de Βελεμνάδαις derivandum est: τὰ ἐθνικὰ ἐφασκε Βελεμινεῖς, ὡς Ἀφροδισιεῖς. ἀλλ' ἀναλόγως ὁ τύπος τῆς χώρας. Λακεδαιμόνιος Βελεμινεῖς. Vide quoque hac de re in voce Ἀφροδισιάς, Δαιδαλεών, Φιλαδέλφεια & aliis in locis plurimis.

ΒΑ΄ΤΝΑΙ [99], πόλις Ὀσροηνῆς. [1] τὸ ἐθνικὸν Βατναῖος, ὡς ἀπὸ τοῦ Χαρακτῆνος, ὡς Ἐδεσσαῖος, καὶ Καρρῶναῖος.

ΒΕΒΡΥΚΩΝ ἔθνη δύο· τὸ μὲν, περὶ τὸν Πόντον, ἐν τῇ Ἀσίᾳ· τὸ δὲ, [2] περὶ τοὺς Ἴβηρας ἐν τῇ Εὐρώπῃ· [3] περὶ ἧς ἐν Ἀσίᾳ, διάφοροι γεγόνασι δόξαι, ὅτι μὲν ἀπὸ Βέβρυκος, [4] ἢ ἀπὸ Βεβρύκης. καὶ ἄλλοι ἄλλως. τὸ ἐθνικὸν Βεβρύκιος, [5] καὶ Βεβρυκία. Εὕρηται δὲ Βέβρυσσα, ὡς Φοίνισσα, Κίλισσα, Θρῆσσα. ἔχει γὰρ οἰκειότητα τὸ σ πρὸς τὸ ξ.

ΒΕ΄ΛΒΙΝΑ [6], πόλις Λακωνική· Παυσανίας ὀγδόῳ. [7] Ἀρτεμίδωρος νῆσον αὐτὴν φησι. [8] τὸ ἐθνικὸν Βελβινίτης, ὡς Αἰγινίτης.

ΒΕΑ-

BATNÆ, urbs Osdroënæ. Gentile, Batnæus, propter solitum loquendi modum, ut Edessæus, & Carrhæus.

BEBRYCES, duæ hac appellatione gentes, altera ad Pontum in Asia, altera vero circa Iberos in Europa. De illa quæ est in Asia, diversæ extitere sententiæ. Quidam existimarunt, quod Bebryx, nonnulli quod Bebryce genti nomen imposuerit, & alii aliter. Gentile, Bebrycius, & Bebrycia. Reperitur quoque Bebryssa, uti Phœnissa, Cilissa, Thressa, x enim cum x affinitatem quandam habet.

BELBINA, urbs Laconica, cujus meminit Pausanias libro VIII. Ab Artemidoro pro insula habetur. Gentile, Belbinites, uti Æginites.

BEL-

[99] Βάτναι, πόλις Ὀσροηνῆς.] Codex Voss. male Ἐμεσηνῆς. Optime emendavit Hieronymus Surita Ὀσροηνῆς. Ammianus Marcell. lib. XXIII: *Denique cum exercitu & Scythicarum auxiliis Euphrate navali ponte transmisso, venit ad Batnas, municipium Osdroënæ, ibi illatabile portentum offendit.* A priscis Macedonibus conditum ille, idem testatur lib. XIV: *Batnæ municipium in Anthemusia conditum, Macedonum manu prisco rum, ab Euphrate flumine brevi spatio disparatur, refertum mercatoribus opulentis.* Optime observat Valesius geminas olim Batnas fuisse, alias in Syria cis Euphratem, alias Osdroënæ trans Euphratem satis celebres. Utrumque oppidum manifeste dilingui, ex Ant. Itinerario facillime probari posset.

[1] Τὸ ἐθνικὸν Βατναῖος, ὡς ἀπὸ τοῦ Χαρακτῆνος.] Noster, quotiescunque ultima voce utitur, intelligit peculiarem, & regioni solitum loquendi typum & formam. Verum non censeo terminationem in αῖος hujus regionis incolis familiarem fuisse. Hic error & ingens officantia non Stephano, sed potius Hermolao est imputanda, sine judicio optima quæque exsirpanti. Stephanum in genuino suo opere etiam aliud gentile ab hoc oppido formatile κατὰ τὸ ἐπιχώριον τύπον ἐκ τοῦ Χαρακτῆνος, evidentissime liquet in voce Χαλὸ, ubi noster ita scribit: Τὸ ἐθνικὸν δυϊκῶς ἐκ Χαλκίδος, καὶ Χαλκῆ, ὡς τὸ παρακείμενον χωρίον Καππάδοκες Καππάδοκες, Βαβυλὼν Βαβυλώνιος. Itaque valde miror τὸ ἐθνικὸν Βαβυλώνιος suo loco non insertum fuisse, & licet nunc ordine ultimum conspiciatur, habet tamen terminationem regioni solitam & familiarem.

[2] Περὶ τοὺς Ἴβηρας ἐν τῇ Εὐρώπῃ.] Dio Coccianus, quemadmodum Lycophronis Scholiastes perhibet, Narbonenses appellavit Bebrycas, & ad Pyrenæos montes, Hispaniam à Gallia dividentes, collocat. Δίων δὲ Κοκκηϊανὸς τοὺς Ναρβωνησίους Βεβρύκους λέγει, γεγράφως οὕτω. τῇδε πόλιν μὲν Βεβρύκων, νυνὶ δὲ Ναρβωνησίων, ἐφ' ᾗ τὸ Πυρηναῖον ὄρος. τὰ δὲ ὄρη ταῦτα χωρίζει Γαλατίαν τε καὶ Ἱβηρίαν καὶ Γαλατίαν. De iisdem Europæis Bebrycibus alius est locus præstantissimus apud eundem Lycophronis enarratorem hisce verbis: Εἰσὶ δὲ οἱ ἄνωθεν Βεβρυκες ἔθνος Γαλατῶν, μεταξὺ Πυρήνης (male in vulgatis Περιήνης) καὶ Κεμμενίων ὄρων καὶ Γαδείρων κατέχοντες, ἐν κολπίσκῳ Ναρβωνησίῳ. Marcianus Heracleota etiam eos Iberis vicinos statuit, ita enim ille:

- - - - Εἶτ' Ἴβηρες ἐν ἀφθονίᾳ.
Ἑπόμενοι τούτοις δὲ κάτοικοι τῆς πάλαι
Βεβρυκες.

Hæc regio à virgine quadam *Bebrycia* nomen accepit, cujus meminit Silius lib. III:

Nomen Bebrycia duxere à virgine valles.

Et mox sequitur lib. eodem:

Jamque per & colles & densos abiete lucos.
Bebrycia Pœnos fines transcenderat aulæ.

[3] Περὶ δὲ τῆς ἐν Ἀσίᾳ, διάφοροι &c.] Quemadmodum incertum est, unde Bebryces Asiatici nomen traxere, ita quoque eorum habitatio vaga atque admodum incerta habetur: Nam quidam perhibent, eos agrum Trajanum incoluisse, inter quos Lycoph. Scholiastes Τοὺς Τρῳλίτας φησὶ Βεβρύκους ὑπάρχειν. ὅθεν ἐν Βεβρύκοις (in legendum est pro Βεβρυκίοις) αὐτοὺς κληθῆναι. ἢ οἱ ἐξ Ἀμυκλῶν Βεβρύκιοι τοῦτο κλεισθέντες. Apollonius Rhod. lib. II. Bebrycas & Amyci regionem ponit circa Bosporum & Propontide. Theocritus Idyll. XXII eos collocat circa Bosporum in Bithyniæ littore, quod Pontus alluit, ut Dionysius Periegetes. Apollonii Scholiast. ad lib. II. refert, eos loca quædam circa Ephesum & Magnesiam coluisse, præterea ex Charone addens, Lamphrorum regionem Bebryciam nuncupatam fuisse. Harum ejus verba: Καταίκησαν δὲ πρὸς τῇ Βεβρύκιαν ἐν περὶ τὰ Δίδυμα τὰ πρὸς τῇ πλησίον Ἐφέσῳ τε καὶ Μαγνησίᾳ τόπῳ. Ἔστι δὲ φησι, καὶ τὴν Λαμφρακιδῶν χώραν αὐτόχθονα Βεβρύκων κληθῆναι, ὅτι τῶν ἐπιτυχόντων αὐτὴν Βεβρύκων, τῶν μὲν ἀπὸ ἐφάνησαν διὰ τὰς Ἡρακλέους πολέμους, ἐμβάντες εἰς ἄλλα ἔθνη. Strabo lib. XII conjicit, Bebrycas Thracia fuisse, ubi quoque varias de Bebrycibus opiniones recenset.

[4] Ἢ ἀπὸ Βεβρύκης.] Bebrycæ genealogiam fabulis conscribit Eustathius in comment. ad Dionysii Periegesin, scilicet fuisse Ægypti fratris filiam: τὸν δὲ μέλανα Βεβρυκα φασὶ κληθῆναι ἀπὸ Βεβρύκης Αἰγύπτου μὲν ἀδελφοῦ, καὶ Δαναΐδου, ἀδελφῆς δὲ Γερμανίου &c. οὗ δὴ Βεβρύκιον ἢ Βεβρυκίαν ἀπ' αὐτοῦ κληθῆναι τὸν χῶρον ἱστοροῦσι. Verum Etymologici Magni Auctor Bebrycum appellationem deducit ἀπὸ τοῦ βρύζω quod *fremere & frendere* denotat: Futurum hujus verbi est βρύξω, unde βρύξ & per dissimilationem βρῦξ. Fortasse à voce βρύξ deductum est Belgicum & Germanicum Brik, quo homo morosus & frendens denotatur.

[5] Καὶ Βεβρυκία.] Latino ore Bebrycum regio Bebrycia dicitur. Hyginus cap. XVII: *Amycus Neptuni & Melie filius, Bebrycia rex.* Vide quoque Servium ad lib. I Æneid.

[6] Βέλβινα, πολ. Λακων. Παυσανίας ὀγδόῳ.] In ms Pausaniæ Periegesi τῇ Ἐλιάδος hujus oppidi memoria non reperitur. Aut Stephanus in vitiosum incidit codicem, aut locum non recte transcripsit, aut hodierna editiones sunt emendandæ, in quibus lib. VIII nunc legitur hæc. Λέγουσι μὲν δὴ οἱ Ἀργεῖοι τὸν Βελεμίνα τὸν ἐξ Ἄργους τὸ ἀρχαῖον ἀποστῆσαι Λακεδαιμονίων. Parum abest quin τὸν Βελεμίνα in Pausania expungam, inductus auctoritate Plutarchi, qui ipsa de hac *Belbina*, & controversia inter Lacedæmonios & Arcadas agitata, mentionem facit, ita enim ille in Agid. & Cleom. Ἐκ τῶν Κλεομένους πρέσβεων οἱ ἔφοροι πέμψαντα καθηγεμόνα τὸν τοῦ Βελβίνου Λύσανδρον. Ἐμβαλὼν δὲ ὁ Λυκοῦργος εἰς τὴν χώραν, τὸν τόπον ἀφεῖς τοῖς Μεγαλοπολίταις διὰ τὴν εὔνοιαν.

[7] Ἀρτεμίδωρος νῆσον αὐτὴν φησι.] Tanta mentis perspicuitate Artemidorum laboravisse non existimo, ut illum persuaserit locum illum Laconiæ insulam fuisse, aut insulam hoc nomine circa Laconicum littus extitisse. Belbina insula non procul ab Ægina sita est: Strab. lib. VIII: Νησίδια δὲ ἐξαίσιον πλῆθος ἐστὶ περὶ αὐτὴν τὴν ἤπειρον. Βελβίνα δὲ ἐστὶ τὸ πλησίον διαπέλαγος.

[8] Τὸ ἐθνικὸν Βελβινίτης &c.] Malim: τὸ ἐθνικὸν Βελβινίτης, ὡς Αἰγινίτης vel hoc modo: Βελβινάτης, ὡς Αἰγ-

ΒΕΑΤΙΚΗ᾽ [9], ἡ χώρα, ὡς Βαιλικὴ, A συνεχὴς πᾶσι Γερμανοῖσιν. ὁ οἰκήτωρ, Βελγίτης, ὡς Ἀττικός. ἔοικε δὲ ἀπὸ τοῦ Βέλγη, ἡ Ἀττικὴ Ἀττική. [10] τὸ θηλυκὸν Βελγίδα, ἡ χώρα.

ΒΕΛΗΔΟ᾽ΝΙΟΙ, ἔθνος παρ᾽ Ὠκεανῷ. Βακχύλιδης ἐν Δήλῳ,

[11] οὐδ᾽ ἀπὸ πολίτων τῶν πόρρω ἄκρα Βεληδονίων.

ΒΕΛΙΤΑΝΟΙ, οἱ αὐτοὶ τοῖς Λυσιτανοῖς, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν τρίτῃ γεωγραφουμένων. C

ΒΕΛΙΤΡΑ [12], πόλις Ἰταλίας, [13] ἀπὸ Ῥώμης ἀπέχουσα, [14] ὡς φησι Φλέγων ὀλυμπιάδι ἑκατὸν ἑβδομηκοστῇ τετάρτῃ. [15] τὸ ἐθνικὸν Βελιτρικιανὸς, τῷ ἔθνει τῆς χώρας. D

ΒΕΛΩ᾽Ν [16], πόλις καὶ ποταμὸς ἐν τῇ Βαιτικῇ τῆς Ἱσπανίας. ὁ πολίτης, Βελώνιος.

ΒΕΜΒΙΝΑ, κώμη τῆς Νεμέας. Ἑλλάνικος δὲ Βέμβινον, καὶ πόλιν φησίν. ὁ πολίτης, [17] Βεμβινήτης, ὡς Σταγειρίτης. ἀπὸ δὲ Γιανοῦ, E

BELGICA, uti Bætica, regio Germaniæ proxima, cujus incola Belgicus, uti Atticus. Derivatum videtur à voce Belge, uti ab Acte Attice. Belgia etiam genere fœminino de regione usurpatur.

BELEDONII, gens juxta Oceanum, cujus meminit Parthenius in Delo.

Neque remotorum promontorium Beledoniorum.

BELITANI, sic ipsi Lusitani appellantur, uti perhibet Artemidorus libro tertio Geographicorum.

BELITRA, urbs Italiæ non procul à Roma, uti inquit Phlegon Olympiade centesima septuagesima quarta. Gentile, Belitrianus, ex regionis consuetudine.

BELÔN, urbs & fluvius in Hispania Bætica, cujus cives Belonius.

BEMBINA, vicus Nemeæ. Hellanicus vero Bembinum, & oppidum appellat, cujus oppidanus Bembinetes, uti Stagirites. Apud Rhianum

---

νέμει. Vide in voce Αἴγιον. In Βιλλίνα, quam Persicum urbem fuisse statuit, etiam legitur Βελλινάτης, ὡς Αἰγινήτης: Apud Stobæum Serm. XXXVIII Βελλινάτης occurrit, quod ab insula Bellina formatum videtur: Καὶ ἐπανέλθῃ μοι, ἵνα Κύπριος, ὁ Μυκίνιος, ὁ Βελλινάτης. Ita emendavit vir doctus pro Βελλινήτης.

[9] Βελγική, ἡ χώρα.] Male in Aldina, & quæ illam excepit Florentina: Βελβική, ἡ χώρα.

[10] Τὸ θηλυκὸν Βελγία, ἡ χώρα.] Ita libri MSS & Xylandrina quam sequimur: pessime in aliis legitur: τὸ θηλυκὸν Βελγία ἡ χώρα.

[11] Οὐδ᾽ ἀπὸ πολίτων τῶν πόρρω ἄκρα Βελεδονίων.] Codex Vatt. Οὐδ᾽ ἀπὸ πολίτων πόρρω. Verum hanc lectionem est maxime depravata, ut & codicum vulgatorum. Optime incomparabilis Salmasius in margine sui libri legendum existimat: Οὐ δ᾽ ἀπὸ πολιτῶν πόρρω Βελεδονίων. Est versus pentameter, optime suis numeris constans. Ἀπὸ πολίτων Βελεδονίων vocat *extremum* & *longe positum*: illud enim τῶν πόρρω glossema est hominis cujusdam studiosi, qui explicabat ἀπὸ πολίτων, τῶν πόρρω.

[12] Βέλιγα.] Editiones Xylandrinam præcedentes. Βέλιγα, πόλις Ἰταλίας. Existimat Cluverius à quo non dissentio, olim Stephano fuisse scriptum Βελίτρα: cum omnibus aliis auctoribus oppidum numero plurativo dicant. Livius lib. VI: *Ad Velitras* pugnatum est. Deinde: *Obsidebantur Velitræ*. Dionysius Hal. lib. VII: Ἐδήλουν δὲ καὶ ἀπογραφὴν ἐκ πόλεως ἑκάστης τῶν Οὐελίτραν (Οὐελίτρας ἔνιοι αὐτὴν) μυριάδα τε καὶ πολλοὺς πρὸς. Vide quoque Suetonium in August. Zonar. Anal. lib. II, & alios, quos citat Cluverius in Ital. antiq. descriptione.

[13] Ὃ τῆς Ῥώμης ἀπέχουσα.] A Roma distat XX mil. pass. in citum. Paulo verius. Cluverius testatur se hoc intervallo deprehendisse XXIV mil. pass.

[14] Ὡς φησι Φλέγων ὀλυμπιάδι ἑκατοστῇ ἑβδομηκοστῇ τετάρτῃ.] Subolfecit Cluverius in hisce verbis aliquid latere, quod à mala manu erat: nihilominus tamen hunc locum emendando multo vitiosiorem reddidit. Olympiadum numerum, qua Phlegon de hoc oppido mentionem facit, ad stadiorum intervallum ineptissime detorquens, ita enim ille: ὡς φησι Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάσι, ἃ ἐγὼ ἐπιμελέστερον ἐξήτασα σπουδῇ. Quotiescunque Phlegon à Stephano citatur, totiès ferme à transcriptoribus miserrime depravatur, uti observatum Salmasio ad Ælium Spartianum, ubi plurima loca restituit, & inter alia etiam hunc, de quo nobis est sermo. Ὡς φησι Φλέγων Ὀλυμπιάδι ἑκατοστῇ ἑβδομηκοστῇ τετάρτῃ. In voce Ταρρακίνη optime omnium Phlegon allegatur. Ταρρακίνη, πόλις Ἰταλίας· Φλέγων, Ὀλυμπιάδι ἑκατοστῇ ἑβδομηκοστῇ ἑβδόμῃ, ὅτι παιδίον ἐν ἕλεσι γεγένηται τῇ εἰκάδι τοῦ Ποσειδεῶνος τοῦ ἀφανισμοῦ τοῦ ἀφανισμοῦ καὶ ἀπαφανισμοῦ, ἐφ᾽ οἷς τοὺς μάντεις ἀφανισμοῦ ὅλεθρον. Hunc locum adducebat Salmasius, ut appareret quale fuerit argumentum librorum Olympiadum Phlegontis: nam sub quasque Olympiade, quid toto orbe gestum esset recensebat, prodigia præcipue & monstra, reliquæ alias mirabiles memorabilesque. Verum hoc obiter addam, etiam Luc. Holstenium in commentariis suis ad Stephanum Byzant. (quæ etiam nunc lucem publicam desiderant) offendisse, hæc à Cluverio pessime & inepte esse correcta, ut ipse testatur in Annotationibus ad Philp. Cluv. Italiam antiquam pag. 214.

[15] Τὸ ἐθνικὸν, Βελιτρικιανός.] Licet Stephanus solitum regioni morem tetherur, nihilominus tamen credit Cluverius, hoc gentile vitiatum esse, & pro eo Stephanum potuisse scribere Βελιτρῖνος. Sueton. in Aug. cap. XCIIII: *Quæ fiducia VELITRINI & tunc flatim, & postea sæpius pene ad exitium sui cum pop. Rom. belligeraverunt.* Apud Plin. lib. III cap. V gentile nomen est VELITERNUS, ut & Valer. Max. lib. IX cap. V: & Livium lib. VI & lib. XXXII. Similiter apud Diodor. lib. XIV Οὐελιτρῖνοι, & Plut. in Coriolano Οὐελιτρανοί.

[16] Βελὼν, καὶ ὁ ποτ. ἐν τῇ Βαιτικῇ.] Marcianus Heracleota in descriptione Hispaniæ Bæticæ de hoc oppido fluvioque verba facit: Ἀπὸ δὲ Μαλαγείας εἰς Βελῶνα πόλιν σταδίους ρπέ. ἀπὸ δὲ Βελῶνος πόλεως εἰς Γάδειρα ἱερὸν Ἡρακλέους σταδίους ρπέ. Ἀπὸ δὲ Βελῶνος πόλεως εἰς Βελῶνος ποταμοῦ διακόσιοι σταδίους ἐ πλέον εἰ, ἤγουν σταδίους σ. Apud Ptolemæum lib. I cap. IV etiam Belonis fluvii & oppidi memoria reperitur, sed monet Cl. Vossius ibi male Βαίλων scriptum esse. Pomp. Mel. lib. II cap. VI: *Tuno Mellaria, & Belo, & Besippo, usque ad Junonis promontorium oram freti occupat.* A Belone potissimum trajiciebatur ad Tingin Mauritaniæ, uti auctor est Strabo lib. III. Plinius lib. V cap. I, etiam de Tingi & trajectu loquens, hæc habet: *Abest à Belone oppido Bæticæ proximo trajectu* XXX. M. *pass.* Marcianus Capella lib. VI etiam meminit civitatis Velonensis in Bætica, quam coloniam dicit Mauritaniæ Cæsariensis.

[17] Βεμβινήτης, ὡς Σταγειρίτης.] Sic libri scripti & editi omnes: fortassis reponendum: ὁ πολίτης, Βεμβινήτης, ὡς, Σταγειρίτης.

Ῥιανῷ, Βεμβινάτης. [18] ἔσικεν δὲ Αἰγινάτης καὶ Αἰγινήτης κατὰ τροπὴν, ὡς Παυσανίας ἐν Ἡρακλείας πρώτῃ,

Δέρμασι θ' ἁρπεσίων [19] Βεμβινήσιο λέοντος.

[20] Καὶ ἄλλως·

Καὶ Βεμβινήσιο πελώρου δέρμα λέοντος.

Τὸ ἐκ τόπου ἐπίρρημα, Βεμβίνηθεν. καὶ εἰς τόπον, Βεμβίναδε.

BENEBENTO'Σ [21], χωρίον Διομήδους ἐν Ἰταλίᾳ. οἱ δὲ, [22] ὅτι κτῆμα Διομήδους, [23] ἢ Ὁ Μαλοεντὸς ἐλέγετο. [24] τὸ ἐθνικὸν, Βενεβεντῖνος. [25] ἔστι δὲ ἄλλη Καμπανίας, ἀφ' ἧς ὁ, τῆς τὸ ἐθνικὸν Βενεβενδάνος.

BE'NNA, πόλις Θρᾴκης, διὰ ἑνὸς ν, καὶ ἀφ' ἑνός. καὶ ἡ γραφὴ ἀφ' ἑνὸς φορᾶς, καὶ ἀφ' ἑνὸς διφθόγγου, καὶ ἀφ' ἑνὸς ε, ὅπερ κρεῖττον. [26] τὸ ἐθνικὸν, Βέννας· καὶ ὁ Βεννικὸς κόλπος. ἔστιν ὅ Βεννική. λέγουσι δὲ Βεννάσιοι, οἱ αὐτοί.

BENNAMI'A [27] βουλὴ τῶν ἐν Ἐφέσῳ πέμπτη, ἧς οἱ βουλευταὶ Βέννιοι, ὡς Ἔφορος. [28] ὅτι Ἀνδροκλῆς ὁ κτίσας Ἔφεσον, [29] ἦτοι Πελασγοὶ βοηθήσαντες, ἐπολέμησε, καὶ

A Rhianum vero Bembinates invenitur, secundum quam mutationem etiam Æginates & Æginetes dicitur, uti Panyasis perhibet libro 1 de Herculea

Pelliſque belluinæ leonis Bembinetæ.

Et aliter:

B *Et pellis prodigioſi Bembinatæ leonis.*

Hinc adverbium de loco, ex Bembina; & ad locum: ad Bembinam.

BENEVENTUS, prædium Diomedis in Italia. Quidam exiſtimant, quod Diomedis C poſſeſſio etiam Maleventus diceretur. Gentile, Beneventinus. Eſt item alia Campaniæ urbs, quæ per Δ ſcribitur, cujus gentile, Benebendenſis.

BENNA, urbs Thraciæ. Scriptura vocis varia eſt, vel cum ſimplici & duplici N: vel per D diphthongum, & E ſimplex, quod melius eſt. Gentile, Bennæus. Hinc ſinus Bennicus. Dicitur quoque Bennica. Et iidem Bennaſii vocantur.

BENNAMIA, una ex quinque Epheſiis curiis, cujus ſenatores appellantur Bennii, ut E Ephorus auctor eſt. Quum Androclus, qui Epheſum condidit, Prienenſibus auxilium ferret, &

[18] Ἔσικεν δὲ Αἰγινάτης Ὁ Αἰγινήτης.] Variis modis à voce Αἴγινα formatur τὸ ἐθνικόν. Cum in illa voce eſſem occupatus, nihil de ejus gentilibus dixi. Deducuntur inde quatuor gentilia: in nummo quodam Goltzius luſtravit Αἰγινῆται, ab Αἰγινεῖς factum, quod etiam noſter agnoſcit ſuo loco. Præterea hic habemus τὸ Αἰγινάτης & Αἰγινήτης. Et in voce Βίλλαιος reperitur Αἰγινίτης. Verum quatuor hæc τοῦ ἐθνικοῦ terminationes, utrum apud idoneos auctores ſint in uſu, nihil habeo quod dicam.

[19] Βεμβινήσιο λέοντος.] Hæc de leone Nemæo, bellua in mythologorum ſcriptis decantatiſſima, dubio procul intelligenda ſunt. Belluæ in antiquorum ſcriptis duabus appellationibus inſignitæ quandoque nobis occurrunt, quarum alteram à regione in qua natæ ſunt, alteram à loco in quo degunt, vel quem atroci ferocitate devaſtarunt, acceperè. Aper ille qui Calydonium agrum vaſtavit, non ſolum Calydonius, verum etiam Oetæus dicebatur ab Oeta monte circa Macedoniam ſito, uti Soterichus apud Lycophronis Scholiaſt. in Calydoniacis auctor eſt. Ita fortaſſis etiam huic leoni duplex nominatio obtigit, vel quod hunc Nemeæ vicum atroci immanitate devexaverit, vel quod ibi ut plurimum tranſegerit. Strabo lib. VIII: Ἐντεῦθεν δὲ ἡ Νεμέα μεταξὺ Κλεωνῶν καὶ Φλιοῦντος, καὶ τὸ ἄλσος, ἐν ᾧ ἡ περὶ Νεμέαν σπουδαία ἄθλησις τοῖς Ἕλλησι, καὶ περὶ τὸν Νεμαῖον λέοντα μυθολογήσασι, καὶ ὁ Βεμβινικὸς κάπρος.

[20] Καὶ ἄλλως.] Hinc liquet evidenter in utroque verſiculo τὸ Βεμβινήσιο non eodem proſus modo eſſe legendum, quemadmodum omnes editi & ſcripti exhibent, verum uno in loco Βεμβινάσιο, & altero Βεμβινήσιο, uti teſtatur noſter καθὼς πρόπαλαι dici Αἰγινάτης & Αἰγινήτης.

[21] Βενεβεντὸς, χωρίον Διομήδους.] De ſitu & rebus aliis ad hunc locum ſpectantibus legatur Cluverius.

[22] Ὅτι κτῆμα Διομήδους.] Salmaſius in Plinianis Exercitationibus hunc locum citans, habet κλῆρος Διομήδους, de qua mutatione in margine ſui libri nullam mentionem fecit. Libri MSS & editi conſtanter legunt, οἱ δὲ, ὅτι κτῆμα Διομήδους.

[23] Ἢ Ὁ Μαλοεντὸς ἐλέγετο.] Livius lib. IX: *Omiſſo certamine, cæſi captique Samnites; niſi qui Maleventum, cui nunc urbi Beneventanæ nomen eſt, perfugerunt.* Alia loca apud Cluverium invenies. De origine hujus vocis ſpeciosum admodum conjecturam videſis apud Salmaſium in Solinum pag. 64.

[24] Τὸ ἐθνικὸν, Βενεβεντῖνος.] Oppidani inde erant BENEVENTANI, uti obſervat Cluverius. Livius lib. XXIV: *Beneventani omnes turba effuſa quamdiu ad portas exiſtitit, complecti milites, gratulari, tum in hoſpitium.*

[25] Ἔστι δὲ ἄλλη Καμπανίας, ἀφ' ἧς ὁ.] Salmaſius reprehendit Stephanum Beneventum in Campania collocantem, diverſum ab oppido quod jam nominavit. Βενεβέντη & Βενεβενδὶς plane idem: ut Βρεντήσιον & Βρενδήσιον diſperciter ſcribebatur.

[26] Τὸ ἐθνικὸν, Βέννας.] Locus ſuſpectus de mendâ. Legendum fortaſſis: Τὸ ἐθνικὸν, Βεννᾶς. Ita enim à Κάννα deducitur Κανναῖος.

[27] Βεννάμεια, βουλὴ τῶν ἐν Ἐφέσῳ πέμπτη.] Sic legunt libri MSS & editi omnes: & quanquam evidentiſſimum ſit, tranſcriptores hunc locum mirifice contaminaſſe, non tamen ſuſtinui probabilem conjecturam, & forte veriſimam, textui inſerere. Totus locus hunc in modum eſt conſtituendus: Βίννα, μία βουλὴ τῶν ἐν Ἐφέσῳ πέντε. Non teram tempus in aſſerenda hac lectione, tantum apponam ipſiſſima noſtri auctoris verba, quæ eadem hac lectione leguntur: Ἀφ' ὧν οἱ ἐν Ἐφέσῳ δῆμοι βουλὴ τῶν πέντε τὰ ἐπιφανέστατα ἔχουσιν. οἱ μὲν οὖν ἐν Βίννῃ, Βίννιοι, &c. Hinc liquet apparet *Bennam* fuiſſe unam, (non vero quintam) ex quinque Epheſinis curiis.

[28] Ὅτι Ἀνδροκλῆς ὁ κτίσας Ἔφεσον.] Mirum eſt profectò Epitomatorem in ſequentibus, ubi Epheſi deſcriptionem exhibet, nullâ omnino de Androclo, qui colonorum ad eam urbem tendentium dux fuerit, verbâ facta. Unde apparet nos optimi ſcripti peſſimam habere ſplitmen, eandemque negligenter & oſcitanter ab Hemsterhuſio eſſe conſarcinatam. De Androclo meminit Strabo lib. XIV: Ἀρξάντων δὲ Φρυγῶν Ἀνδρόκλου τοῦ Κόδρου καὶ Βασιλίσσης τῆς γαμετῆς Κλῆρος & Βασιλίσσης τῆς Ἐφέσου κτίσαι.

[29] Οὔτως Πελασγοὶ βοηθήσαντες ἐπολέμησαν.] Temporibus Androcli Leleges Carici nominis, illum circa Epheſum & Prienen tractum incolebant. Androclus autem dux primo Lelegas & Lydos in ſuperiori Epheſi parte habitantes, inde ejecit. Poſtquam etiam Samiis Smyrnam ademiſſet, Prienenſibus contra Caras auxilium tulit, in qua pugna ipſe cum multis Epheſiis occubuit. Totam hiſtoriam, quam noſter leviter tangit, extat apud Pausaniam lib. VII: Σκηψίου δὲ ἡμᾶς ἐκπεσόντας ὑπὸ Δωριέων ἔλαβον ἐκ τῆς Κλεωνῶν ὑπὸ τῶν Ἀνδρ-

καὶ πολλοὶ Ἐφέσιοι σὺν αὐτοῖς. οἱ μὲν οὖν κατα- A & plurimi Ephesiorum cum ipso interfuissent: λειφθέντες Ἐφέσιοι, ἐστασίασαν κατὰ τῶν Ἀνδρόκλου παίδων. καὶ βουλόμενοι βοηθείαν ἴσχυν παρὰ αὐτῶν, ἔκ τε Τέω καὶ [30] Καρίνης χαλκεῖς ἔλαβον, ἀφ' ὧν ἐν Ἐφέσῳ δύο βουλαὶ πέντε πρὸς ἑπτακαιδεκὰς ἔχουσιν. οἱ μὲν γὰρ B ἐν Βέννῃ, Βέννιοι· [31] οἱ δὲ ἐν Εὐωνύμῳ τῆς Ἀττικῆς, Εὐώνυμοι. ὅσοι δὲ ἐξ ἀρχῆς ἐν Ἐφέσῳ κατῴκησαν, Ἐφεσίους φασὶ· τοὺς δὲ ὕστερον ἐπιλύδιος, Τηΐους, καὶ Καρηναίους δοκεῖ καλεῖσθαι.

ΒΕΡΓΕΠΌΛΙΣ [32], Ἀβδηριτῶν. τὸ C ἐθνικὸν, Βεργεπολίτης.

ΒΈΡΓΗ, πόλις Θρᾴκης, πρὸς τῇ Χερρονήσῳ· τὸ ἐθνικὸν, Βεργαῖος. Σοφοκλέους δὲ κωμῳδοῦντος αὐτὸν λέγει, [33] ἐξ ἧς ὁ Βεργαῖος Ἀντιφάνης, ὁ κωμικός. ἄπιστα δὲ ἔστι ταῦτα D γράφειν, ὡς φασιν. ἀφ' ἧς ἡ παροιμία, Βεργάζεσθαι, ἀντὶ τοῦ μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. [34] λέγεται δὲ Βέργιον ὑποκοριστικῶς.

ΒΕΡΕΝΊΚΑΙ, πόλεις ἕξ. πρώτη, [35] ἡ ὑπὸ Πύρρου τοῦ νεωτέρου κτισθεῖσα. [36] δευτέρα, E ἡ ὑπὸ φιλαδέλφου Πτολεμαίου· τρίτη, ἐν τῇ Τρωγλοδυτικῇ. τετάρτη, ἡ πρότερον Χίος. πέμπτη, ἡ Κιλικία. [37] ἕκτη, Λιβύης, ἡ πρότερον Ἑσπερίς. ἐκλήθη δὲ Βερενίκη, ἀπὸ τῆς Πτολεμαίου γυναικὸς Βερενίκης. ὁ πολίτης, F Βερνικίδης. εὕρηται δὲ Βερενίκεια. [38] λέγονται δὲ πατρωνυμικῶς Βερενικιάδαι. ἔστι δὲ [39] ἄλλη τῆς Συρίας, ἣν Πέλλαν καλοῦσι.

ΒΕ-

ἐκ πόλεως δὲ Ἐλαιοῦντος, ὅπερ ἐν τῇ μάχῃ. Hujus cadaver tabulam ab Ephesiis, intra suos fines sepulturæ tumulatum est.

[30] Καρίνης.] Secundum Epitomatorem scribendum est Καρήνων, & in fine hujus sectionis Καρηναίους pro Καρινεῖς. Oppidi nomen ex Herodoto & Cratero de Deucris Καρήνη fecit: sed Herodoti codd. agnoscunt Καρίνη, ut poëta offendemur.

[31] Οἱ μὲν ἐν Εὐωνύμῳ.] Vide nostrum in voce Εὐώνυμος.

[32] Βεργεπόλις, Ἀβδηριτῶν.] Hunc locum miserrime esse truncatum, nemo non videt, licet constanter in omnibus editis & MSS sic legatur. Ego censeo esse δόκιμον πρόσθιον sectionis sequturæ, & ante τὸ Ἀβδηριτῶν vel excidisse τὸ ἄστυ, vel χωρίον, vel simile quid.

[33] Ἐξ ἧς ὁ Βεργαῖος Ἀντιφάνης, ὁ κωμικός.] Antiphanes Bergæus, qui incredibilia scripsit, non est confundendus cum Antiphane comico, uti optime monet Cl. Vossius: nam præterquam quod Antiphanes comicus non fuit oriundus Berga oppido, sed Cio, aut ut quidam putant, Rhodo, certe non ejusmodi poëta fuit, ut in exemplum insignis stultitiæ fumeretur: quæ enim supersunt illius fragmenta apud Athenæum, longe aliud testantur. Ipsi Stephano videtur haësisse animus, utrum ea omnia Antiphani comico, an vero alii ejusdem nominis adscribenda sint, quia addit: Ἄλλον δέ τινα κωμῳδιοποιὸν, ὡς φασιν. Antiphanem quendam Bergæum incredibilia, & falsa scripsisse testantur Strabo lib. 1. Polyb. de Virtutibus & Vitiis: Marc. Heracleota in Epitome tredecim librorum Artemidori: Suidas & alii.

[34] Λέγεται δὲ Βέργιον ὑποκοριστικῶς.] Vide quæ hanc dictionem vocem Βαρδύητος fusius diximus.

[35] Τοῦ πατρὸς δὲ πατρὸς κτισθεῖσα.] Quod hic nihil omnino de situ urbis tradatur, hoc potius Hermolao Epitomatori, quam Stephano est imputandum. Existimo in Epiri Chersoneso urbem hoc nomine à Pyrrho conditam esse, referente Plutarcho in ejus vita, hisce verbis: Μεμφομένῳ δὲ Βερενίκης ἐν Πλευρῶνι, πολίτιδι μὲν αὐτῷ γεγενημένῃ ἐξ Αἰακίδου, Πλευρῶνα δὲ κτίσαντι, ἀνοίκους δὲ πόλεις ἐν τῇ χώρᾳ τότε Ἠπείρῳ, βιαιοτάτῃ κατοικήσασι.

[36] Δευτέρα ὑπὸ Φιλαδέλφου &c.] De secundæ Berenicæ situ ne verbum quidem tradit noster. Certum est unam fuisse ex quatuor, quæ sinui Arabico adjacent. Prima inter Heroopoliticum promontorium & Strobilum sita est, cujus præter Melam unus meminit Josephus lib. VIII Antiq. observante Cl. Vossio, ubi de classe Salomonica agit, quam perhibet in portu Asiongaber ædificatam esse, qui tunc ætate Berenice appellabatur. Alteram collocant geographi in Troglodytica sub solstitiali circulo, uti liquet ex Plinio lib. VI cap. III. Tertia *Epidires* dicitur, quia sita est in intimo Arabici sinus recessu. Plinius etiam quartam addit, & Πάνχρυσον appellatum scribit lib. VI cap. XXIX. Hæc fortassis illa est, quæ Stephano quarto loco male Χίος pro Πάνχρυσος dicitur. Videatis Cl. Vossium ad Melam pag. 228 & sequent.

[37] Ἕκτη, Λιβύης, ἡ πρότερον Ἑσπερίς.] Ita hunc locum ex Vossiano cod. supplere placuit: omnes editi vocem Λιβύης non agnoscunt. Hæc est Cyrenaica illa, de qua Plinius lib. V cap. V. Vide quoque in Ἑσπερίς.

[38] Λέγονται δὲ πατρωνυμικῶς.] De patronymicis appellationibus alibi egimus. Vide ad vocem Ἀβδηρίτης.

[39] Ἄλλη τῆς Συρίας, ἣν Πέλλαν καλοῦσι.] Hanc Stephanus in voce Πέλλα Cavæ Syriæ attribuit, & olim *Butin* nominatam perhibet. Eustathius in commentariis ad Dionysii Periegetin: Ἔστι δὲ Χαλκίνεια κατὰ λίβα τῆς αὐτοκρατείρας τῆς ἐπὶ ἑσπέρας εὐκλεής. Καὶ Πέλλα δὲ ἀναμφιβόλως παρὰ τῷ πόντῳ Μακεδόνων, ἀφ' ἧς ὁ Μακεδὼν ἦν Πέλλα, τὸν δὲ Φιλίππου πατρίδα. Hæc illa Pella est, quæ alio no-

 mine

ΒΕΡΕ΄ΚΥΝΤΟΣ [40], γενικὴ τῆς Βε- A
ρεκύντιος ἀρρήτου. [41] ἔστι δὲ πόλις Φρυγίας. καὶ ἡ χώρα Βερεκυντία. ἦν γάρ τις Βερεκύντης, ἀφ' οὗ ἡ Βερεκυντία χώρα. καὶ [42] τὸ ἐθνικὸν, Βερεκύντιος ἐμοφώνως.

ΒΕΡΕΝΙΚΙ΄ΔΑΙ, δῆμος τῆς Πτολε- B
μαΐδος φυλῆς. [43] δέκα γὰρ φυλὰς ἔσχον Ἀθηναῖοι, προσέθεσαν δύο, Ἀντιγονίδα καὶ Δημητριάδα καλέσαντες. [44] ὕστερον δὲ Ἀτταλίδα καὶ Πτολεμαΐδα, ἀπὸ τῶν ἐπωνύμων C εὐεργετησάντων βασιλέων. ἦν καὶ τῷ βουλῷ πεντακοσίων ἕκαστον, ἑξακοσίων ἐποίησαν. ἑκάστη γὰρ φυλὴ πεντήκοντα εἶχεν, οἱ καθ' μῆνα ἐπρυτάνευον. [45] ἀπὸ Βερενίκης τῆς Μάγας θυγατρὸς, γυναικὸς δὲ Πτολεμαίου, D ὠνομάσθησαν Βερενικίδαι οἱ δημόται. καὶ ἄλλα γὰρ ἐξωνύχθη [46] πατρωνυμικῶς· Αἰγηλίδαι γάρ, [47] καὶ Βουτάδαι τὰ εἰς τόπον, εἰς Βερενικιδῶν φασι. τὰ δ' ἐν τόπῳ, ἐν Βερενικίδαις. E

ΒΕ΄ΡΕΞ [48], ἔθνος μεταξὺ Ἰνδίας καὶ Αἰθιοπίας, ὡς Τιμοκράτης ὁ Ἀδραμυττηνός.

ΒΕ΄ΡΗΣ, πόλις Θράκης, [49] ἀπὸ Βέρη- F
τος τοῦ Μακεδόνος. τὸ ἐθνικὸν Βερήσιος, ὡς Φαγρήσιος, Ἀδρυμήσιος.

ΒΕ΄ΡΟΙΑ, πόλις Μακεδονίας, ἣν Φέρωνα κλῆσιν φασίν· [50] αὐτὸς δὲ τὸ Φ εἰς Β μεταποιῶν, [51] ὡς Φαλακρὸν Βαλα-

BERECYNTOS, genitivus à casu recto inusitato. Est autem urbs Phrygiæ cujus regio Berecyntia: olim enim Berecyntes quidam exstitit, à quo regio Berecyntia nomen habet. Gentile, Berecyntæ, eadem terminatione effertur, quæ primitivum.

BERENICIDÆ, populus tribus Ptolemaïdis. Athenienses enim decem tribus habentes, duas addiderunt, quas Antigonidem & Demetriadem appellabant: postea vero Attalidem & Ptolemaïdem, quia reges illius nominis in eos beneficia contulerant. Hac de causa quoque senatum ante quingentorum virorum, usque ad sexcentorum numerum adiecerunt: nam unaquæque tribus quinquaginta ex se viros eligebat, qui singulis mensibus in Prytanæo magistratum gerebant. Populares à Berenice Magæ filia, Ptolemæi autem uxore, Berenicidæ appellantur. Sunt & aliæ tribus, quæ patronymice efferuntur, quemadmodum Ægelidæ & Butadæ. Hinc formantur adverbia loci, quæ ad Berenicidas & in Berenicidis denotant.

BEREX, gens inter Indiam & Æthiopiam, cujus Timocrates Adramyttenus meminit.

BERES, urbs Thraciæ, quæ à Berete Macedonis F. nomen habet. Gentile, Beresius, ut Phagresius, Adrymesius.

BEROEA, urbs Macedoniæ, quam Pheronem condidisse tradunt. Incolæ Φ in Β transmutare solent, quemadmodum pro Phalacrum Bala-

mine etiam Apamea nominabatur, de qua in præcedentibus. Vide Vossium ad Melam pag. 142.

[40] Βερεκύντου.] Optime noster hanc vocem sine aspiratione scripsit in fine, secutus exemplum Strabonis, Hesychii & aliorum. Servius ad lib. IX Æneid. *Mater Deum à monte Phrygiæ Berecynto, cujus ultima syllaba caret aspiratione, quam addimus, quoniam mutatus Deli Cynthus dicimus.* Dicam ad vocem Δηλίης quid sit τὸ ἄρρητον, ubi eodem utitur Stephanus: Δηλίης ἰούλος ὁ τηχείης μετωπιδίου μοῖρα ἐχέσης τὸ ἔθνικὸν, τοιοῦτος ἄρρητος ὡς Βερεκύντιος.

[41] Ἔστι δὲ πόλις Φρυγίας.] Servius ad lib. VI Æneid. perhibet esse castellum juxta Sangarium fluvium, ubi Mater Deûm colitur.

[42] Τὸ ἔθνικὸν, Βερεκύντιος.] Hesychius: Βερεκυντία, Φρυγία παρὰ Ὁμήρῳ, ἢ αὐτόχθων Βερεκυντία ἡ Φρυγία, ἢ αὐλὼν Βερεκυντιακός.

[43] Δέκα γὰρ φυλὰς ἔσχον Ἀθηναῖοι.] Antiquis temporibus apud Athenienses quatuor tantum fuere tribus, ex quibus Clisthenes, ut populo placeret, decem effecit, teste Herodoto lib. V. Respicit hunc Herodoti locum Pausanias in descriptione Atticæ: Οὗτος δὲ ἀνδροπομπήσαντος εἶναι αὐτὸν πατρὸς φυλῆς ἑκάστης, καὶ μαντεῖον σφίσι τὸ ἐκ Δωδώνης, Ἡσιόδου ποιήσαντος ἐπὶ τούτοις.

[44] Ὕστερον δὲ Ἀτταλίδα καὶ Πτολεμαΐδα.] De Attalo & Ptolemæo mentionem fecit Pausanias loco jam citato: recensit is enim priscorum heroum nominibus, à quibus Atheniensibus tribubus appellationes indiderant, ita pergit: Ἐπὶ τούτοις καὶ δὴ καὶ φυλαὶς ἔσχοντο, Ἀττάλου καὶ Μουσῶν, καὶ Πτολεμαίου καὶ Λαοδίκης, καὶ ἔτι ἀφ' οὗ βασιλεύουσι Ἀθηναίων τὸ πλῆθος ἐπαινοῦσι μάλιστα.

[45] Ἀπὸ Βερενίκης τῆς Μάγας θυγατρὸς &c.] Magas rex fuit Cyrenarum, de quo Justinus lib. XXVI cap. III. Verum in vulgatis legitur *Agas*, quod viri docti emendarunt. Polyb. lib. V. & in Excerpt. de Virt. & Vitiis. Polyænus lib. VIII Stratag. Et Athenæus lib XIII, tradens ipsum à pinguedine suffocatum esse. Hujus filiam Berenicen Ptolemæus Philopator uxorem habuit, uti ex Justino, & aliis liquet.

[46] Πατρωνυμικῶς.] Ita placuit rescribere ex libris MSS. Male omnes editi πατρωνυμικὰ exhibent.

[47] Καὶ Βουτάδαι.] Xylander, quem sequimur, optime sic curavit edi: Aldina editio, Florentinaque perperam: Βουτάδης. Vide Stephanum de hac voce suo loco.

[48] Βέρεξ, ἔθνος μεταξὺ Ἰνδίας.] Exiliunt Cl. Vossius observat. ad Melam, hanc gentem male sic à Stephano appellari pro Βέχιρες. Pomp Mela *Brechari* dicunt, ita enim ille lib. I cap. IX. *Deinde nunquam feri (verum & hi non diris moribus) Macrocephali. Brechiri, Buzeri.* Indiam & Æthiopiam intelligit noster circa Pontum Euxinum, ut idem Vossius loco jam allegato indicat. Etiam hujus gentis mentio reperitur apud Dionysium de Situ Orbis:

Βοζηρίς τε ἀγάστη, καὶ ἀμφιρύτη φίλον ἔθνος.

[49] Ἀπὸ Βέρητος τοῦ Μακεδόνος.] Idem hic est Beres, de quo proxima sectione fit mentio.

[50] Αὐτὸς δὲ τὸ Φ εἰς Β μεταποιῶν &c.] Hunc locum non parum illustrant verba Etymologici Mag. Auctoris, ubi de hac civitate ita scribit: Βέρροια, πόλις Μακεδονίας. οἱ δὲ Φέρραν λέγουσι Φέρροιαν. Φέρραιος. καὶ κατὰ Μακεδόνας Βέρραιος, τροπῇ τοῦ Φ εἰς Β, ὡς Φίλιππος Βίττακος, τροπῇ δὲ καὶ τοῦ Ρ εἰς Λ, Πολυμαίου καὶ Πολυμάχου. Addam præterea insignem locum Plutarchi ex Quæst. Græc. ubi docet Bylium mensem apud Delphos eundem qui Pyrius esset: Οὐ γὰρ κατὰ τὸ Φ καὶ Β γράμματα διαλλάττουσι Μακεδόνες (βλάπτουσι γὰρ ὁ Βάλακρος ὁ Βουκεφάλου λεγόμενος) ἀλλὰ διὰ τὸ Ρ. καὶ γὰρ τὸ παρὰ Δωριεῦσι, καὶ τὸ παρὰ Δωριεῦσιν ἐπικαλούμενον κυλίνδει. ἔστι δὲ Βύλιος ὁ Βουκάτιος.

[51] Ὡς Φαλακρὸν Βαλλακρον.] Abest à Palatinis codicibus τὸ Φαλακρὸν, uti scripsit Salmasius in margine exemplaris. Balacri mentio fit apud Polyb. Legat. XXIX: quem filius Pantauchus à Perseo legatus eligitur, & ad Romanos cum Medone Berœæo mittitur.

Ἠλακρὸν, καὶ Βίλιππον, [12] καὶ Βεβαλῖνον. [13] Ἄλλοι δὲ τὸ Βεροίας, τῆς Βέρητος, τῆς Μακεδόνος. [14] τὸ ἐθνικὸν, Βεροιαῖος. [15] Ἔστι δὲ καὶ πόλις Συρίας, ἀφ' ἧς Βασιανὸς ἄριστος ῥήτωρ. λέγεται δὲ Βερόη. [16] οἱ δ' ἐγχώριοι, Βηρωναν. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Βεροεύς.

ΒΕ'ΡΟΥΝΟΣ [17], ὡς Λούγδουνος, Ἰταλικὴ πόλις, [18] μεταξὺ τῶν Ἀλπεικῶν. τὸ ἐθνικὸν Βερουνήσιος, ὡς Λουγδουνήσιος.

ΒΕ'ΡΥΤΙΣ [19], Τρωϊκὴ πόλις. τὸ ἐθνικὸν Βερυτίτης, ὡς Ἀβδῖται Ἀβδίτης.

ΒΕ'ΣΒΙΚΟΣ [20], νησίδιον πρὸς Κύζικον, ὡς [21] Διονύσιος ὁ Κυζικηνὸς ἐν πρώτῃ τῶν ἐπὶ τὰ περίπλου νήσων, λέγων· Προκόνησος, καὶ Φοίβη, καὶ Ἀλόνη, καὶ Φυσία, καὶ Ὀφιοῦσσα, καὶ Βεσβίκος, Γόνιμοι, καὶ Λιπαραί. Ἀγάθαρχος δὲ ὁ ἐν πρώτῃ περὶ Κυζίκου Φησὶν, ὅτι κόσμιά ἐστι φερεσφόνης, καὶ ὄνομα ἔσχε γίγαντος. οἱ γὰρ γίγαντες δοκοῦσι θέσαντες οἰκίας, ἐνύλιον λαὸν τῆς θαλάσσης, ἐγκυλίειν τὰς ἑλείας καὶ γωνιαῖτις ζητοῦντες. ἡ δὲ Κόρη ἀγωνιῶσα περὶ Κυζίκου, τὰς πέτρας ἐρρίζωσε, καὶ νησοποίησεν, ἥτις ἀφ' ἑνὸς τῶν ὕστερον ἐποικησάντων Πελασγῶν περιοικήσαντος Βέσβικος ἐκλήθη· ἣν τοὺς λειπομένους τῶν γιγάντων ἀφάνισε Ἡρακλῆς. τὸ ἐθνικὸν, Βεσβικηνός.

ΒΕΣΚΙΑ [63], πόλις Αὐσόνων. [64] τὸ ἐθνικὸν Βεσκιά-

Balacrum, Bilippum & Bebalinum. Alii consent à Beroea filia Beretis, qui Macedonis F. fuit, nomen habere. Gentile, Beroeæus. Est item Syriæ civitas, unde Basianus præstantissimus rhetor originem habet. Aliquando etiam dicitur Beroë: indigenæ vero nominant, Beroëam. Gentile, Beroënsis.

BERUNUS, uti Lugdunus, Italica civitas inter Noricos. Gentile, Berunensis, ut Lugdunensis.

BERYTIS, urbs Troïca, cujus gentile Berytites, sicuti Abotis Abotites.

BESBICUS, parva insula circa Cyzicum, cujus meminit Diogenes Cyzicenus in primo septem librorum, quos de patriæ suæ insulis conscripsit, sic dicens: Proconesus, & Phœbe, & Alone, & Physia, & Ophioëssa, & Besbicus, Gonimi & Liparæ. Refert autem Agathocles libro primo de Cyzico, opus esse Proserpinæ, & gigantis nomen habere. Gigantes enim, oras maritimas intercidentes, eas per mare devolvebant, hoc modo Rhyndaci ostia impiere conantes. Verum Proserpina de Cyzico anxia, petras constabilivit, & insulam fecit, quæ ab uno ex Pelasgis postea hanc incolentibus, Besbicus appellatur, ubi reliquos gigantes cum Hercule interfecit. Gentile, Besbicenus.

VESCIA, Ausonum civitas. Gentile, Vesciа-

[12] Καὶ Βεβαλῖνον.] Hæc vox in mendo cubat, legendum videtur καὶ Βαλῖνον, quod Macedones dixere pro κεφαλῖνον: sic quoque καβάλη pro κεφαλή. Esseque κεφαλὴν ipsum, quem alio nomine βάλανον appellant, de quo Athenæus lib. VII.

[13] Ἄλλοι δὲ τὸ Βεροίας, τῆς Βέρητος.] Eandem genealogiam noster habet in voce Μάζων ex Theogenis Macedonici: Βέρης δὲ σχεδὸν ἐβδόμην Μάζων, Βέρητος, Ὀλυμπίου, οὗ ἡ πατρὶς ἐμνήσθη, καὶ πόλις Βέροια.

[14] Τὸ ἐθνικὸν, Βαρωναῖος.] Apud Urfinum in æreo numismate conspicitur hæc inscriptio: ΒΕΡΟΙΑΙΩΝ. Non video rationem quare Urfinus τὸ Βαρωναῖος, quod est apud Polybium Legat. LXIX, præferat, cum ab antiquis numismatibus, tanquam incorruptis testibus, gentilium nominum forma peti debeat. Utitur Philostorgius genitivo cum præpositione lib. IX cap. VIII: Δημόφιλος ὁ ἐκ Βερροίας.

[15] Ἔστι δὲ πόλις Συρίας.] Scio plures esse qui existiment, hanc urbem esse recentiorum Aleppo, & Turcicum emporium celeberrimum, quod non facile mihi persuaderi patiar, nisi litem de distantiis ad alias urbes subtilem viderim.

[16] Οἱ δ' ἐγχώριοι, Βηρώναν.] Sequimur Aldinam & Hermolaum: male enim Xylander divulgaverat: οἱ δ' ἔγχωροι, Βηρώνην. Idem etiam Salmasius ad marginem sui libri conscripserat.

[17] Βέρουνος.] Lepidissima est fabula, quam Suidas de origine hujus urbis posteris reliquit: Βέρουνος, ὄνομα πόλεως. Ναυσὰς δέ ἐστιν, ὅτε τοὺς χρόνους διήμαρτεν τῆς ἐπὶ Ἴλιον στρατείας, καὶ αὐτοῦ ἐκπεσόντος, ἐπὶ τὰς ἄρκτους ἔπλευσε, καὶ τὴν κώμην τὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος ἔκτισε, καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς Κελτικῆς μυθεύεται. ἐκ δὲ Ναυσᾶ ἐγένετο Βέρουνος, ὃς ἀρχὴν, τῇ ἰδίᾳ φωνῇ, τοῦτο ἔθος ἔσχε. ὅθεν καὶ τὰς βορείους ὀνομάζει. Vide porro Cluverium, situm & alii hanc urbem spectantia memorantem lib. I Ital. antiq.

[18] Μεταξὺ τῶν Ἀλπεικῶν.] Sic habet MSS & libri editi. Cluverius jam olim emendaverat, μεταξὺ τῶν Ναυσίνων, quod etiam à Salmasio in margine sui libri factum video: sed primus omnium Ortelius hunc locum ita instauravit.

[19] Βέρυτος, Τρωϊκὴ πόλις.] Hactenus hic locus in vulgatis mutilus fuit. Ex codice Vossiano τὸ πόλις addere placuit. Hæc eadem est urbs, quam Berithrum alio loco appellat. Βήρυθρος, πόλις Τρωϊκή. τὸ ἐθνικὸν, Βηρύθριος.

[20] Βέσβικος, νησίδιον πρὸς Κύζικον.] Antiquis temporibus non erat insula, sed Bithyniæ adjuncta, uti refert Plinius lib. II cap. LXXXVIII.

[21] Διονύσιος ὁ Κυζικηνός.] A Suida Diogenes sive Dionysianus appellatur: Διογένης ὁ Διονυσιανὸς Κυζικηνὸς γραμματικὸς ἔγραψε περὶ πολέμου Κυζίκου. Ita hunc Suidæ locum emendat Salmasius in margine sui Stephani. Vulgati Suidæ codd. habent, ἔγραψε περὶ Κυζίκου.

[22] Καὶ Φοίβη.] Ejecto spurio, scilicet τὸ Φοινίκη, quod omnes editi agnoscunt, antiquam & veram lectionem reduxi ex MSS Palatinis & Vossiano. *Phœnice* enim nulla ratione inter insulas circa Cyzicum jacentes, poni debet. De *Phœbe* circa Cyzicum egregius est locus apud Plinium lib. V cap. XXXII. *Insulæ in Propontide ante Cyzicum Elaphonnesus, unde Cyzicenum marmor: eadem Neuris & Proconnesus dicta. Sequuntur Ophiussa, Acanthus, PHOEBE, Scepelos, Porphyrione, Halone cum oppido.* Phœnice sita erat extra Hellespontum prope Tenedum. Plinius lib. V cap. XXXI: *Extra Hellespontum adversa Sigæo littori adjacet Tenedus, Leucophrys dicta, & Phœnice, & Lyrnessos.*

[63] Βασκία, πόλις Αὐσόνων.] Inter Massicum montem, teste Cluverio, & Lirim amnem fuit urbs *Vescia* & *Vescinus* ager. Livio hic ager & urbs sæpissime commemorantur. Lib. VIII: *Cæterum Ausonium gens, proditione urbium, sicut Sora, in potestatem venit. Ausona & Minturnæ & Vescia urbes erant.*

[64] Τὸ ἐθνικὸν, Βεσκιάνος.] At Romani, uti optime censet Cluverius, à Vescia potuere dedicere *VESCINI*, uti à Fescennia, Saturnia, Pollentia, Potentia, Aricia, Fes-

ΒΕΡΕ΄ΚΥΝΤΟΣ [40], ἡ γενικὴ τῆς Β- A
ρεκύντου. [41] ἔστι δὲ πόλις Φρυγίας. καὶ ἡ χώρα Βερεκυντία. ἦν γάρ τις Βερεκύντης, ἀφ' οὗ ἡ Βερεκυντία χώρα. καὶ [42] τὸ ἐθνικὸν, Βερεκύντιος ὁμοφώνως.

ΒΕΡΕΝΙΚΙ΄ΔΑΙ, δῆμος τῆς Πτολε- B
μαΐδος φυλῆς. [43] δέκα γὰρ φυλὰς ἔχοντες Ἀθηναῖοι, προσέθεσαν δύο, Ἀντιγονίδα καὶ Δημητριάδα καλέσαντες. [44] ὕστερον δὲ Ἀτταλίδα καὶ Πτολεμαΐδα, ἀφ' ὧν ἐπωνύμων C
εὐεργετηθέντες βασιλέων. ὅθεν καὶ τῷ βουλῷ πεντήκοντα ἄνδρας, ἑξήκοντα ἐπέταττον. ἑκάστη γὰρ φυλὴ πεντήκοντα ἔσχεν, οἱ κατὰ μῆνα ἐπρυτάνευον. [45] ἀπὸ Βερενίκης τῆς Μάγα θυγατρὸς, γυναικὸς δὲ Πτολεμαίου, D
ὠνομάσθησαν Βερενικίδαι οἱ δῆμοται. καὶ ἄλλα δὲ ἐξωνύχθη [46] παρωνυμικῶς· Αἰγηλίδαι γάρ, [47] καὶ Βουτάδαι τὰ εἰς τόπον, εἰς Βερενικιδῶν φασι. τὰ δ' ἐν τόπῳ, ἐν Βερενικιδῶν.
E

ΒΕ΄ΡΕΞ [48], ἔθνος μεταξὺ Ἰνδίας καὶ Αἰθιοπίας, ὡς Τιμοκράτης ὁ Ἀδραμυττηνός.

ΒΕ΄ΡΗΣ, πόλις Θρᾴκης, [49] ἀπὸ Βέρητος υἱοῦ Μακεδόνος. τὸ ἐθνικὸν Βερήσιος, ὡς Φαγρήσιος, Ἀδρυμήσιος. F

ΒΕ΄ΡΟΙΑ, πόλις Μακεδονίας, ἣν Φέρωνα κτίσαι φασίν· [50] αὐτὸς δὲ τὸ Φ εἰς Β μεταποιεῖν, [51] ὡς Φαλακρὸν Βαλα-

BERECYNTOS, genitivus à casu recto inusitato. Est autem urbs Phrygiæ cujus regio Berecyntia: olim enim Berecyntes quidam exstitit, à quo regio Berecyntia nomen habet. Gentile, Berecyntæ, eadem terminatione effertur, qua primitivum.

BERENICIDÆ, populus tribus Ptolemaïdis. Athenienses enim decem tribus habentes, duas addiderunt, quas Antigonidem & Demetriadem appellabant: postea vero Attalidem & Ptolemaïdem, quia reges istius nominis in eos beneficia contulerant. Hac de causa quoque senatum ante quingentorum virorum, usque ad sexcentorum numerum adauxerunt: nam unaquæque tribus quinquaginta ex se viros eligebat, qui singulis mensibus in Prytanæo magistratum gerebant. Populares à Berenice Magæ filia, Ptolemæi autem uxore, Berenicidæ appellantur. Sunt & aliæ tribus, quæ patronymice efferuntur, quemadmodum Ægeïdæ & Butadæ. Hinc formantur adverbia loci, quæ ad Berenicidas & in Berenicidis denotant.

BEREX, gens inter Indiam & Æthiopiam, cujus Timocrates Adramyttenus meminit.

BERES, urbs Thraciæ, quæ à Berete Macedonis F. nomen habet. Gentile, Beresius, ut Phagresius, Adrymesius.

BEROEA, urbs Macedoniæ, quam Pheronem condidisse tradunt. Incolæ Φ in Β transmutare solent, quemadmodum pro Phalacro Bala-

mine etiam Apamea nominabatur, de qua in præcedentibus. Vide Vossium ad Melam pag. 142.

[40] Βερεκύντος, ἡ γενικὴ ἀπὸ εὐθείας ἀχρήστου.] Optime noster hanc vocem sine aspiratione scripsit in fine, secutus exemplum Strabonis, Hesychii & aliorum. Servius ad lib. IX Æneid. *Mater Deum à monte Phrygiæ Berecynto, cujus ultima syllaba caret aspiratione, quam addimus, quoties matrem Deûm Cynthum dicimus.* Dicam ad vocem Δηλιάς quid sit τὸ ἀχρήστου, ubi eodem utitur Stephanus: Δηλιὰς ἔστιν ἡ πτῶσις μετὰ πλάσεως κρείττων τὸ ἔθνικὸν, τοιοῦτόν τι ἀχρήστου ὡς παντοδήμου.

[41] Ἔστι δὲ πόλις Φρυγίας.] Servius ad lib. VI Æneid. perhibet esse castellum juxta Sangarium fluvium, ubi Mater Deûm colitur.

[42] Τὸ ἐθνικὸν, Βερεκύντιος.] Hesychius: Βερεκύντιος, Φρυγῶν τριβός, ἢ ἀφ' ὅρους Βερεκυντίου ἡ Φρυγία, ἢ ὡλίᾳ Βερεκυντιάς.

[43] Δέκα γὰρ φύλας ἔσχον Ἀθηναῖοι.] Antiquis temporibus apud Athenienses quatuor tantum fuere tribus, ex quibus Clisthenes, ut populo placeret, decem effecit, teste Herodoto lib. V. Respicit hunc Herodoti locum Pausanias in descriptione Atticæ: Ὅσοι δὲ ἀνδηροτέρους ἔσχον κατὰ πατέρων φυλὰς ἑκάστους, ἢ μαντείᾳ τοῦ ἀνωτέρω κατὰ Φρύγιον, Ἡσιόδῳ τῶν ἐπῶν εἰρημένῳ.

[44] Ὕστερον δὲ Ἀτταλίδα καὶ Πτολεμαΐδα.] De Attalo & Ptolemæo mentionem facit Pausanias loco jam citato: recentiis enim priscorum heroum nominibus, à quibus Athenienses tribubus appellationes indiderant, ita pergit: Ὕστερον δὲ καὶ τοῖς φυλέταις ἔσχον, Ἀττάλου τοῦ Μυσῶν, καὶ Πτολεμαίου τοῦ Αἰγύπτου, ἢ καὶ ἐμοὶ ἐδόκει ἐπὶ βασιλεῖ Ἀδριανῷ τοῦ τε ἐξ οὐρανοῦ πρώτου ἐπωνυμίαν ἐκτήσασθαι.

[45] Ἀπὸ Βερενίκης τῆς Μάγα θυγατρός &c.] Magas rex fuit Cyrenarum, de quo Justinus lib. XXVI cap. III. Verum in vulgatis legitur *Agai*, quod viri docti emendarunt. Polyb. lib. V. & in Excerpt. de Virt. & Vitiis. Polyænus lib. VIII Strateg. Et Athenæus lib. XIII, tradens ipsum à pinguedine suffocatum esse. Hujus filiam Berenicen Ptolemæus Philopator uxorem habuit, ut ex Justino, & aliis liquet.

[46] Παρωνυμικῶς.] Ita placuit referibere ex libris MSS. Male omnes editi παρωνυμίας ex libent.

[47] Καὶ Βουτάδαι.] Xylander, quem sequimur, aliter fic curavit edi: Aldina editio, Florentinaque perperam Βουτάδης. Vide Stephanum de hac voce suo loco.

[48] Βῆρξ, ἔθνος μεταξὺ Ἰνδίας.] Existimat Cl. Vossius observat. ad Melam, hanc gentem male sic à Stephano appellari pro Βίρξης. Pomp Mela *Berbori* dicuntur, in eam ille lib. I cap. XIX. *Deinde minus feri (verum & illorum dirus mos) Macrocephali, Berbori, Buzeri.* Indum & Æthiopiam intelligit noster circa Pontum Euxinum, ut idem Vossius loco jam allegato indicat. Etiam hujus gentis mentio reperitur apud Dionysium de Situ Orbis:

Βοζρίς τε ἀρῶσιν, ἢ ἀγχόθι φῶλα Βηρήρων.

[49] Ἀπὸ Βέρητος υἱοῦ Μακεδόνος.] Idem hic est Berestus quo proxima sectione fit mentio.

[50] Αὐτὸς δὲ τὸ Φ εἰς Β μεταποιεῖν φησι.] Hunc locum non parum illustrant verba Etymologici Mag. Auctoris, qui de hac civitate ita scribit: Βέροια, πόλις Μακεδόνων, ἣν φασὶ κτίσαι Φέρης υἱὸς Κρηθέως. Φέρωνα, καὶ ἀφ' ὑποκατάσεως Βέροια, τροπῇ τοῦ Φ εἰς Β, ὡς Φάσκελος Βάσκελος, καὶ Φιλιππικὸς Βιλιππικὸς, καὶ τῶν καταλόγων ἐπιλαβόμενος Πλάτων καὶ τῶν καταλόγων ἐπιλαβόμενος ἐπιλαβόμενος. Addam præterea insignem locum Plutarchi ex Quæst. Græc. ubi docet Bythum mensem apud Delphos dici, qui Pyfius esset: Οἱ γὰρ ἀπὸ Μακεδόνων τὸν Πύθιον Δύστρον (Βίλιππον γὰρ καὶ Βάλακρον καὶ Βερενίκην λέγουσι) καλοῦσι. Καὶ γὰρ τὸ πανήμου Βάσιλλα, καὶ τὸ πανήμου ἐπιφανῶς ἐγκλίνει. Ita et Βύσιος ὁ Βύσιος.

[51] Ὡς Φάλακρον Βάλακρον.] Abest à Palatinis codicibus τὸ φάλακρον, uti scripsit Salmasius in margine sui libri. Balacri mentio fit apud Polyb. Legati ex XXX quidem Illius Pantauchus à Perseo legatus eligitur. & ad Romanos cum Medone Berœæo mittitur.

Βελακρὸν, καὶ Βίλιππον, [51] καὶ Βεβαλῖνον. [52] ἄλλοι δὲτὸ Βερσίας, τῆς Βέρητος, τοῦ Μακεδόνος. [53] τὸ ἐθνικὸν, Βερσαῖος. [54] ἔστι δὲ πόλις Συρίας, ἀφ' ἧς Βασιανὸς ἄριστος ῥήτωρ. λέγεται δὲ Βερόη. [55] οἱ δὲ ἐγχώριοι, Βηρόεσσαν. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Βεροιεύς.

A Balacrum, Bilippum & Bebalinum. Alii consent à Beroea filia Beretis, qui Macedonis F. fuit, nomen habere. Gentile, Berœæus. Est item Syriæ civitas, unde Basianus præstantissimus rhetor originem habet. Aliquando etiam dicitur Beroë: indigenæ vero nominant, Beroëam. Gentile, Beroënsis.

ΒΕΡΟΥΝΟΣ [57], ὡς Λούγδουνον, Ἰταλικὴ πόλις, [58] μεταξὺ τῶν Ἀλπεικῶν. τὸ ἐθνικὸν Βερουνήσιος, ὡς Λουγδουνήσιος.

B BERUNUS, uti Lugdunus, Italica civitas inter Noricos. Gentile, Berunensis, ut Lugdunensis.

ΒΕΡΥΤΙΣ [59], Τρωϊκὴ πόλις. τὸ ἐθνικὸν Βερυτίτης, ὡς Ἄβδηρις Ἀβδηρίτης.

C BERYTIS, urbs Troïca, cujus gentile Berytites, sicuti Abdera Abderites.

ΒΕΣΒΙΚΟΣ [60], νησίδιον πρὸ Κυζίκου, ὡς [61] Διονύσιος ὁ Κυζικηνὸς ἐν πρώτῃ τῶν εἰς τὰ περὶ τὴν ἰδίαν πατρίδα νήσων, λέγων· Προκόννησος, καὶ Φοίβη, καὶ Ἀλόνη, καὶ Φυσία, καὶ Ὀφιοῦσσα, καὶ Βήσβικος, Γόνιμοι, καὶ Λιπάραι. Ἀγαθοκλῆς δὲ ἐν πρώτῃ περὶ Κυζίκου φησὶν, ὅτι κῆτός ἐστι φερωνύμης, καὶ ὄνομα ἔχει γίγαντος. οἱ γὰρ γίγαντες διατέμνοντες οἰκίαλους, εἰώλιον ἀφῆ τὰ Θρηϊκίου, ἐγχώσαντες τοῖς εἰσπλέουσι δὲ Ῥυνδακοῦ ζητοῦντες. ἡ δὲ Κόρη ἐγκυμονοῦσα περὶ Κυζίκου, τοῖς πέτροις ἐρείζωσε, καὶ νῆσον ἐποίησεν, ἥτις ἀφ' ἑνὸς τῶν ὕστερον ἐποικισάντων Πελασγῶν περιοικήσαντος Βήσβικος ἐκλήθη, ἀφ' ἧς τοὺς λειπομένους τῶν Γιγάντων ἀφάνισεν Ἡρακλῆς. τὸ ἐθνικὸν, Βησβικηνός.

D Besbicus, parva insula circa Cyzicum, cujus meminit Diogenes Cyzicenus in primo septem librorum, quos de patriæ suæ insulis conscripsit, sic dicens: Proconesus, & Phœbe, & Alone, & Physia, & Ophiocëssa, & Besbicus, Gonimi & Liparæ. Refert autem Agathocles libro primo de Cyzico, opus esse Proserpinæ, & gigantis nomen habere. Gigantes enim, oras maritimas intercidentes, eas per mare devolvebant, hoc modo E Rhyndaci ostia impiere conantes. Verum Proserpina de Cyzico anxia, petras constabilivit, & insulam fecit, quæ ab uno ex Pelasgis postea hanc incolentibus, Besbicus appellatur, ubi reliquos gigantes cum Hercule interfecit. Gentile, Besbicenus.

F

ΒΕΣΚΙΑ [62], πόλις Αὐσόνων. [63] τὸ ἐθνικὸν Βεσκιάνος

VESCIA, Ausonum civitas. Gentile, Vescianus

[51] Καὶ Βεβαλῖνον.] Hæc vox in mendo cubat, legendum videtur κεβαλῖνον, quod Macedones dixere pro κεφαλῖνον: sic quoque κεβαλὴ pro κεφαλή. Ebque κεφαλῖνοι pilæ, quam alio nomine βεβήλινον appellant, de quo Athenæus lib. VIII.

[52] Ἄλλοι δὲτὸ Βερσίας, τῆς Βέρητος.] Eandem genealogiam noster habet in voce Μάζης ex Theogenis Macedonicis: Βέρης δὲ ἦν υἱὸς Ἠρόδοτου Μάζου, Βιλίππου, Ὀλγασίου, ἀφ' οὗ πόλις Βερρία.

[53] Τὸ ἐθνικὸν, Βερσαῖος.] Apud Ursinum in æreo numismate conspicitur hæc inscriptio: ΒΕΡΟΙΑΙΩΝ. Non video rationem quare Ursinus τὸ Βερσαῖος, quod est apud Polybium Legat. LXIX, præferat, cum ab antiquis numismatibus, tanquam incorruptis testibus, gentilium nominum forma peti debeat. Utitur Philostorgius genitivo cum præpositione lib. IX cap. VIII: Δημόφιλος ὁ τῆς Βιθυνίας.

[54] Ἔστι δὲ πόλις Συρίας.] Scio plures esse qui existiment, hanc urbem esse recentiorum Aleppo, & Turcicum emporium celeberrimum, quod non facile mihi persuaderi potuit, nisi litem de distantiis ad alias urbes subtilius viderim.

[55] Οἱ δὲ ἐγχώριοι, Βηρόεσσαν.] Sequimur Aldinam & Florentinam: male enim Xylander divulgaverat: οἱ δὲ Σύριοι, Βηρύτην. Idem etiam Salmasius ad marginem libri correxerat.

[57] Βέρουνος.] Lepidissima est fabula, quam Suidas de origine hujus urbis posteris reliquit: Βέρουνος, ὄνομα πόλεως. Νικόλαος δὲ ἱστορεῖ, ἔστι τινὰς χρόνους ἐπιπροσθεῖν τῶν χρόνων ἡμῶν. καὶ πάντα πάντας ἐπιχειρῆσαι. ἐξελθεῖν, φησὶ, τὴν πόλιν τοὺς πολλοὺς ἐπιζητοῦντας. ἐξελθεῖν δὲ καὶ τὸν Λούγδουνον τὸν ἀπὸ Λουγδούνου, ὑπὸ τοὺς Ἄλπεις ὄντα, ὅπου καὶ ἡ ἐξ ἐκείνου Καλουδῶν μυθεύονται. οἱ δὲ Νικολάου ἐπόμενοι, ὡς φησι, τῇ ἰδίᾳ φωνῇ, τυπτέσθω βαρέως ὄνος. ὅθεν δὴ καὶ τὴν πόλιν ἐπεκλήθη. Vide porro Cluverium, situm & hanc urbem spectantia memorantem lib. I Ital. antiq.

[58] Μεταξὺ τῶν Ἀλπείων.] Sic habet MSS & libri editi. Cluverius jam olim emendaverat, μεταξὺ τῶν Νωρείων, quod etiam a Salmasio in margine sui libri factum video: sed primus omnium Ortelius hunc locum sta instauravit.

[59] Τύριος, Τρωϊκὴ πόλις.] Hactenus hic locus in vulgatis mutilus fuit. Ex codice Vossiano τὴ πόλις addere placuit. Hæc eadem est urbs, quam Berithrum alio loco appellat. Βέρυτος, πόλις Τρωϊκή. τὸ ἐθνικὸν, Βερύτιος.

[60] Βέσβικος, νησίδιον πρὸ Κυζίκου.] Antiquis temporibus non erat insula, sed Bithyniæ adjuncta, uti refert Plinius lib. II cap. LXXXVIII.

[61] Διονύσιος ὁ Κυζικηνός.] A Suida Diogenes sive Dionysius appellatur: Διονύσιος ἢ Διόφαντος Κυζικηνὸς γεωμετρικὸς ἔγραψε περὶ πολλῶν Κυζίκου. Ita hunc Suidæ locum emendat Salmasius in margine sui Stephani. Vulgati Suidæ codd. habent, ἔγραψε πολλὰ Κυζίκου.

[62] Καὶ Φοίβη.] Ejecto spurio, scilicet τὸ Φοίβη, quod omnes edili agnoscunt, antiquam & veram lectionem reduxi ex MSS Palatinis & Vossiano. *Phœnice* enim nulla ratione inter insulas circa Cyzicum jacentes, poni debet. De *Phœbe* circa Cyzicum egregius est locus apud Plinium lib. V cap. XXXII. *Insulæ in Propontide ante Cyzicum Elaphonnesus, unde Cyzicenum marmor: eadem Neuris & Proconnesus dicta. Sequuntur Ophiussa, Acanthus, PHOEBE, Scepelos, Porphyrione, Halone cum oppido.* Phœnice sita erat extra Hellespontum prope Tenedum. Plinius lib. V cap. XXXI: *Extra Hellespontum adversa Sigeo littori adjacet Tenedus, Leucophrys dicta, & Phœnice, & Lyrnessos.*

[63] Βεσκία, πόλις Αὐσόνων.] Inter Massicum montem, teste Cluverio, & Lirim amnem fuit urbs *Vescia* & *Vescinus* ager. Livio hic ager & urbs expilatæ commemorantur. Lib. VIII: *Cæterum Ausonum gens, proditione urbium, sicut Sora, in potestatem venit. Ausona & Minturnæ & Vescia urbes erant.*

[64] Τὸ ἐθνικὸν, Βεσκιάνος.] At Romani, uti optime censet Cluverius, à Vescia potuere deducere *VESCINI*, utà Fescennia, Saturnia, Pollentia, Potentia, Aricia, Fes-

Βεσκιάτης, ὡς Ἀνκιάτης. καὶ Βεσκιανὸς, ὡς Ἀδριανός.

Vescíates, uti Antiates, & Vescianus, uti Adrianus.

ΒΕΥΑ, πόλις Μακεδονίας, ἡ ποιὸς αὐτῆ [67] Βεύας. πολεμικός. τὸ ἐθνικὸν, Βεύαιος.

BEUA, urbs Macedoniæ, & ad eam fluvius Beuus. Gentile, Beuæus.

ΒΕΧΕΙΡ [68], ἔθνος Σκυθικὸν, [67] ὡς Σάκαρ· ἢ μὲ Ϝ σ, Σάκσαρ, Ἐλεάζαρ· ὀνόματα Βαρβάρων. [68] Λίγδαρ, πόλεμος περὶ Πλάταιαν. [69] Χρυσόθειρ, παρ' Ἀρχιλόχῳ ἐν Ἰαμβίκοις, ὅπερ ἑκατόγκειρ ἢ χρυσόθειρος γέγονε. [70] ἑκατόγχειρ, τὸ αὐτόθεον.

BECHEIR, gens Scythica, uti Apeir, vel cum S, Sapeir, Eleazeir, quæ barbarorum nomina sunt. Ligeir, fluvius circa Platæam. Chrysoetheir invenitur apud Archilochum in Jobacchis, quod abscisso fine et voce Chrysoetheiros factum est. Ecatoncheir compositum est.

ΒΗΓΙΣ [71], πόλις Τραλλέων. ἔνιοι δὲ τῆς Ἰλλυριῶν μοῖρα. [72] τὸ ἐθνικὸν, Βηγίτης, τῷ κοινῷ χαρακτῆρι.

EGIS, urbs Trallianorum. Quidam Illyriorum partem esse existimant. Gentile, Begites, juxta communem loquendi modum.

ΒΗΘΛΕΜΑ [73], πόλις Παλαιστίνης, πλησίον τῶν Ἱεροσολύμων, ἀδιαφόρως· ἐν ᾗ γέγονεν ἡ κατὰ σάρκα γέννησις τοῦ θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν. Ἰώσηπος δέ φησιν, [74] ἐκ Βηθλεεμιτῶν.

BETHLEMA, genere neutro, urbs Palæstinæ, prope Hierosolyma, in qua Deus & salvator noster secundum carnem natus est. Josephus autem inquit ex Bethleemis. Et

ἔστι

scennini, Saturnini, Pollentini, Potentini, Aricini &c. Livius lib. jam citato: *Itaque placuit, ut duæ coloniæ circa Vescinum & Falernum agrum deducerentur: una ad ostium Liris fluvii, quæ Minturnæ appellatæ: altera in saltu VESCINO, Falernum contingente agrum.*

[67] Βεύας πόλεμος.] Hujus annis memoria reperitur apud Livium lib. xxxi cap. xxxiii hisce verbis: *Ad Lyncum statiua posuit prope flumen Beuum: inde frumentatum circa horrea Dassaretiorum mittebat.*

[68] Βίγδαρ, ἔθνος Σκυθικὸν.] Grammatici notant, ut optime perhibet Cl. Vossius ad Melam, Βίγδαρ & Βίγδος utrumque rectum esse. Zenobius in Paroemiis: Ἐπὶ τῶν ἰδίων δεῖ λέγειν πάντα, κἂν ἐκεῖνα παραδιδῶσιν. Ultimatius tamen Βίγδαρ & Βίγδης. Vide quæ ad vocem Βάγδις annotavimus. Illorum regio vocatur Βαγδανὰ, uti tradunt Hecatæus in Asiæ descriptione in voce Χαῖ. Ἐν δὲ τῇ Βαγδανικῇ, ἔχει δὲ αὐτὴν Χαῖ. Apollon. Rhod. lib. II Argonaut.

---- Μάλα δ' ὦκα πέλοιτο φίλοι Βαγδάται.

[67] Ὡς Σάκαρ, ἢ μὲ Ϝ σ, Σάκσαρ.] Etsi codd. MSS & editi ita habeant, nunquam tamen pro legitima hanc lectionem habebio. Sine dubio rescribendum est: ὡς Ἄκαρ, ἢ μετὰ Ϝ σ Σάκαρ. Innumeris nominibus propriis nunc addi σ, nunc vero demi, aliis in locis demonstravimus. Puto eandem esse gentem, de qua Stephanus alibi sic scribit: Σάκαρις, ἔθνος ἐν τῇ μεσογείᾳ τῆς Παιονίας, ὡς καὶ Δάλφ ἐν Β λεγόμενον Σάκαρις. Optime tamen omnium nostram emendationem confirmant verba Etymologici Mag. Auctoris: Βίγδος, ἔθνος Σκυθικὸν, ὡς Ἄκαρ, ἢ μετὰ τοῦ σ Σάκαρ. Eadem vox corrupta occurrit apud eundem Etymologum in voce Δάκαρ, ita enim ille: Τὸ δὲ ἐφ' ἑνὸς πιπτόντος, ἀφὸν ἀφ' οὗ τὸ ε μεταφέρεται, πολλοῦ τοῦ μέλι, φῶς, Βίγδος, Σάκαρ (Lego Σάκαρ) ἵππος, πάππος, Ἐλλάκης πόλεμος· Λέγδος (malim Λίγδος) πόλεμος, Ἐλλάκιος.

[68] Λίγδος, πόλεμος περὶ Πλάταιαν.] In Bœotia esse fluvium hujus nominis circa Platæam, nemo geographorum statuit. Censeo ultimam vocem summa librariorum incuria, crebraque transcriptione deturpatam esse. Ingenue fateor, nihil mihi in mentem venire, quo commode huic loco medicina adferri possit: nam si vel τὸν Γαλάκτος, vel Γαλάκτιον rescripserim, utrumque nimis longe à vulgata lectione recedere existimabitur: alterum tamen eorum est amplectendum, si quis fluvium Celtarum in Arvernorum finibus orientem, & Heduos à Biturigibus dividentem intelligat. Tibull.

Tellus Arar, Rhodanusque celer, magnusque Garumna,
Carnuti & fluvii cærula lympha Liger.

[69] Χρυσόθειρ.] Rarissime hæc vox in Græcorum scriptis occurrit, eamque accipi posse existimo de homine flavis crinibus prædito, quemadmodum apud Coluthum χρυσέαι πλοκαμίδες sermone familiari hoc modo sumuntur. Verum & optime hoc verbum in illos quadrat, qui inter veteres auri ramentis quotidie capillum spargebant, quod de Gallieno testatur Trebellius Pollio: *Mentitibus semper flaxerat. Gemmata vasa fecit, eademque aurea. Crinibus suis auri scobem aspersit.* Eundem quoque morem observasse Salomonis equites scribit Josephus lib. VIII Antiq. Jud. cap. II hisce verbis: Φοροῦσι δὲ χρυσᾶ κατ' ἐπιτηδεύσεις τῆς κόμης. ὡς γὰρ ἂν αὐτοὺς ἡ κεφαλὴ, τῆς δορυφόρου τὰ χρυσᾶ ἀστὴρ ἢ κόμη ἀποδείκνυσιν. Hæc de re etiam locus est egregius apud Herodianum lib. I de Commodo: Ὀφθεὶς γοῦν τε ἐν θεάτρῳ ἐπαίνου ἔτυχε βαλὺ, κόμην τε φύσει ξανθὴν ἔχων, ἣν, σίτωνι φυκιδεστέρῳ πεφυκὸς ἐπιλάμπειν αὐτῇ ἀπεφαίνετο, ὡς καὶ χρυσῷ ἀστερίῳ ἐπιπεποιῆσθαι.

[70] Ἐκατόγκειρ.] Ægionis vel Briarei epitheton, ut liquet ex Apollodoro de origine Deorum circa initium lib. I. Apud Palæphatum de Cotto & Briareo reperitur Ἐκατόγκειρ, & urbis nomen Ἐκατόγχειρα inde fortitum: Τῇ πόλει ὄνομα Ἐκατόγχειρα, ἐν ᾗ ἦσαν οἱ τὴν πόλιν τὴν κατοικοῦντες Ὀρεσκῷοι· ἦλθον δὲ οἱ ἄνδρες, Κιττὸς & Βριάρεως, καὶ Γύγης, οἱ Ἑκατόγχειρες. Horat. Carm. lib. II:

Nec si resurgat centimanus Gyges.

[71] Βῆγις, πόλις Τραλλέων.] Male in Florentina editione Βῆγις excusum est. Noster in voce Μίτυλις mentionem facit de oppido quod dicitur Βῆγις, sed ad hanc lectionem minime pertinet. Begis vicina fuit Boluro Illyriidi urbi sic enim Stephanus: Βόλυρος, πόλις ἢ ἐν Ἰλλυρίᾳ Τραλλέων· μᾶλλον δὲ ἢ Ἰλλυριῶν Βῆγις ἐστὶ Βόλυρος. Horat. Carm. lib. II:

Nec si resurget centimanus Gyges.

[72] Τὸ ἐθνικὸν, Βηγίτης, τῇ κοινῇ χαρακτῆρι.] Genitus noster communis characteris terminationes facit, alteram in ιτης, uti hoc loco Βηγίτης; alteram vero in ιος, quemadmodum docet in Τελμὶς, πόλις Λυκίας, τὸ ἐθνικὸν, παρ' ἃ ἔδει τῆς χώρας, Τελμίτης· τὸ δὲ κοινῇ χαρακτῆρι, Τελμίσσιος.

[73] Βηθλεμα.] Cum aspiratione hæc vox sine dubio est exaranda, ita recto literarum ordine, & auctoritate Septuaginta Interp. nec non Euangelistarum atque aliorum passim Βεθλεὲμ, non vero Βαλλεὲμ exarantium, pollutante. Et fortasse hic non Βέθλεεμ, sed Βεθλεὲμ scribendum est: nam ἡ Ο', Euangelistæ, & Josephus passim in fine duplex E agnoscunt, uti mox apparebit.

[74] Ἐκ Βηθλεεμιτῶν.] Rescribe etiam hic, ἐκ Βεθλεεμιτῶν. Locus quem noster ex Josepho allegat, reperitur lib. V Antiq. Jud. cap. XI: Ἐπὶ τούτοις λαμὼν χιλιάρχους Ἀμμαλεκίτην ἐκ Βεθλεεμιτῶν, ἦν δὲ ἡ πόλις ἄδοξος τῆς Γοθονιηλίτιδος φυλῆς. Verum censeo apud Josephum ex nostro emendandum ἐκ Βεθλεεμιτῶν: nam eodem capite paucis interjectis verbis, sic scribit Josephus: Ἐλθόντων δὲ Γαβαωνιτῶν μετὰ τῶν πρεσβέων ἐπὶ τὸν Βεθλεεμιτῶν. Sic optime ibi legitur, sed jubeor lege hic πόλιν, χώραν vel simile quid: est enim in eo apud Stephanum & alios ellipticum hoc loquendi genus, ita enim noster in Βερενικίδιον· πόλις πλησίον, ἡ Βερενικιδίων φησὶ, πόλις· ὁ τύπος, ἐν Βερενικιδίῳ.

ἡ δὲ πόλις τῆς Ἰούδα Φυλῆς. ὁ πολίτης A
Βηθλεμίτης, ὡς Ἱεροσολυμίτης.

ΒΗΛΟΣ [76], ἡ δὲ Μῆλος, ὡσὸς δ' Ἡρακλείας στήλας, ἀμφοτέρων ἐτύμως λεγομένων, τῷ τοὺς παλαιοὺς [77] Βηλὸν λέγειν τὴν θύραν ἢ θύρας, καὶ πάντῃ κεῖσθαι τὸν θύρας ἢ B θύραθεν. Μῆλα δὲ, καὶ [78] Μηλάρεια, δύο πόλεις ἐπὶ τοῖς πέρασι τῶν πάντων ἔμφασιν ἔχουσαι, ἀπὸ τῆς κλήσεως τῶν μήλων, [79] ἃ χρύσεα λέγεται Ἡρακλῆς ἐκ τῆς Λιβύης ἀγαγεῖν. τὸ ἐθνικὸν, Βηλαῖος ἢ Μηλαῖος, ὡς C Νεῖλος Νειλαῖος.

ΒΗΝΗ [80], πόλις Κρήτης, ὑπὸ Γορτύνιον πεῖσμένη. τὸ ἐθνικὸν, Βηναῖος. [81] Γ' ἴσως δὲ ὁ ποιητὴς Βηναῖος λέγει, [82] ἢ Κρεάτης, ἢ Κρής.

ΒΗΡΙΘΟΣ [83], πόλις Τρωϊκή. τὸ D ἐθνικὸν, Βηριθεύς. τὸ θηλυκὸν, Βηριθία.

ΒΗΡΥΤΟΣ [84], πόλις Φοινίκης, ἐκ μικρᾶς μεγάλη, κτίσμα Κρόνου. ἐκλήθη δ' ἀπὸ τοῦ ὕδατος. [85] Βὴρ γὰρ, τὸ φρέαρ παρ' αὐτοῖς. Ἰσαῖος δ' ἐν πρώτῃ, [86] πάντῃ ἰσχὺν Βηρυτὴ E Φοίνικας ὀνομάζειν· ἀφ' ἧς καὶ τὴν πόλιν, ὡς Ἑλλάδιός φησιν. [87] ὁ πολίτης, Βηρύτιος, ὡς Ἀζώ-

Est vero urbs in tribu Judæ. Cives Bethlemita, uti Hierosolymita.

BELUS, sive etiam Melus, non procul ab Herculis columnis: secundum veram vocis originem utroque modo sic dicta, propterea quod veteres limen januæ βηλὸν appellaverint, eaque urbs quasi ad limen Oceani sita sit. Melos vero & Melaria duæ urbes, in terrarum extremitatibus sitæ, eadem significatione gaudent: Nam nomen accepere ἀπὸ τῶν μήλων, id est, à malis, quæ Hercules aurea attulisse ex Libya dicitur. Gentile Belæus & Melæus, uti Nilus Nilæus.

BENE, urbs Cretæ, sub Gortyne sita. Gentile, Benæus. Rhianus enim poëta Benæus erat, aut Cereates, aut Cres.

BERITHRUS, urbs Troïca. Gentile, Berithrius, genere fœminino Berithria.

BERYTUS, urbs Phœniciæ, quæ ex prava magna evasit, & à Saturno condita est. Ita dicta, quod aquis abundet: vox enim Βὴρ apud ipsos puteum denotat. Histiæus libro primo refert, Phœnices fortitudinem sua lingua Βηρυτὴ nominare, unde & urbi nomen tributum, teste Helladio. Cives, Berytius, uti Azo-

[76] Βῆλος.] Fortassis & hoc loco rescribendum est: Βέλεμνος.

[77] Βηλὸν, ἢ δὲ Μῆλος.] Mallem legere, Βῆλος, ἢ δὲ Μῆλος, uti sæpenumero nostri alibi in locis loquitur. Ibid. Stephano appellabatur, Δίλεον. De situ lege Strabonem lib. III: Plinium lib. III cap. I: Melam lib. II cap. VII. Ptolemæum lib. I cap. IV: Marcianum Heracleotam & alios.

[77] Βηλὸν λίχνῃ ἐξέδυ πύλας Ἅϊδος.] Hoc sensu vocem accepit Homerus Iliad. A, ubi Vulcanus de limine divino, ideoque cælo projicitur:

Ἠ δὲ ῥαῖε μιν ἐκ βηλοῦ ἀστυβρόμου μετὰ ποσσὶν
Πῆξε, πεσὼν πεδίοιο, λάβε βαλὼν ἀμενηνόν.

Alias & quidem egregias hujus vocis explicationes invenies apud Eustathium ad hunc locum, & Etymologici Mag. Auctorem in Βηλὸς. Apud Hesychium legimus: Βῆλος, πύλης εἶδος, ἀπὸ τοῦ βαίνειν.

[78] Μηλάρεια.] Scriptura hujus vocis admodum est incostans in antiquorum libris: verum Stephani maxime est præferenda, si urbs ἀπὸ τῶν μήλων nominis originem traxerit. Strabonis lib. III dicitur Μαλάρεια, non absque suspicione mendi, nam & illo in loco σ desidero. Pomponius Mela lib. II cap. VI: *Tum Mellaria & Belo, & Βόσπορ, usque ad Junonis promontorium oram freti accupat.* Vide quoque Plinium lib. III cap. I: Solinum, Ant. Itinerarium & alios. Apud Ptolemæum reperitur Μαγγάλα, & apud Marcianum Heracleotam Μαλάρεια, de quo vehementer ambigo, licet Salmasius eam vocis scripturam defendere conetur.

[79] Ἃ χρύσεα λέγεται Ἡρακλῆς ἐκ τῆς Λιβύης &c.] Fabula originem duxit ex ambigua significatione vocabuli μῆλα, ovis & mala significantis. Varro lib. I de Re Rust. *Aureæ malæ, id est, secundum antiquam consuetudinem capræ fuerunt; quas Hercules ex Africa in Græciam exportavit.*

[80] Βήνη, πόλις Κρήτης.] Sequimur priores editiones & MSS. codices: in Xylandriana pessimo typothetarum errore Βοινα excusum est.

[81] Γ' ἴσως δὲ ὁ ποιητὴς Βηναῖον λέγει &c.] Quanquam etiam Pausanias in Messeniacis testetur Rhianum Benæum fuisse, alias tamen de ejus patria opiniones adfert Suidas: Ῥιανὸς, ὁ ἐκ Κρήτης ἢ Βηναῖος. Βῆνα δὲ πόλις Κρήτης ἀπὸ Βήνης τινὸς Κρητὸς. ἄλλοι δέ, ἐξ Ἰθάκης ἢ Μαγνησίας αὐτὸν φασιν. Ita hunc locum lege.

[82] Ἢ Κρεάτης, ἢ Κρής.] Si Bene fuit urbs Cretæ, quis dubitabit Rhianum fuisse Κρῆτα? Melius Suidas loco citato, ὁ ἐκ Κρήτης ἢ Βηναῖος; eodemque loco pro Ἢ Κρεάτης habet Κρεώτης. Sed uterque locus levi mendo laborat, rescribendum forte ἢ Κνώσσης, ἢ Κρής. Polybius lib. IV: Καὶ Πολυρρήνιοι μὲν ἐκ Κρήτης ἢ Λαμπαιεῖς &c.

[83] Βήριθος, πόλις Τρωϊκή.] Hæc eadem est, quemadmodum in præcedentibus diximus, quam Berytin appellavit.

[84] Βηρυτὸς, πόλις Φοινίκης.] Sita est ad mare Syriacum inter Byblum & Sidonem media: à Sidone, uti Strabo lib. XVI auctor est, quadringentis fere stadiis distans. Portum habuisse testis est Scylax Caryandensis, cujus formam nobis egregie ob oculos ponit Joh. Phocas in itinerario suo: Βηρυτὸς, πόλις μεγάλη ἐκ πολυανθρώπου, λαμπρόταν εἰσηγησαμένης πόλιν, ἢ κρήνη λιμένι λαμπροτάτῳ. ἡ δὲ Φοινίκη ἐστὶ ὁ λιμὼν, αὐλὴ στρογγύλη χειμερινὴ, μόνοις ἐγκολπίσασα τῇ πόλει, ἢ εἴσοδοι τοῦ κύκλου μεγάλοις ἐκ βράχων λίθοις δύο μεγάλοις στόμασι διαφέρουσαι, ὧν ὁ ἕτερος ἀπὸ τῆς ἠπείρου ἐστὶ, τὸ δεύτερον αὐλοῦς ἐπιβεβλημένος πρὸς ταῖς ἐσόδοις τῶν λιμένων ἐκατέρωθεν. In depraedicandis hujus urbis laudibus omnino luxuriatur Nonnus Panopolita lib. XL. I. Dionysiacorum, testificans præterea eam à Romanis Beroen fuisse dictam, qua de re lege judicium Illustris Scaligeri ad Eusebium.

[85] Βὴρ γὰρ τὸ φρέαρ παρ' αὐτοῖς.] Optime in hanc rem Hesychius: Βὴρ, τὸ φρέαρ, Σύροι.

[86] Τὴν ἰσχὺν Βηρυτὴν Φοίνικας ὀνομάζειν.] Pro Βηρυτὴν Cl. Bochartus optime legendum existimat Βηρὸθ, cujus verba integra adscribam. En Beryti nominis duas origines; unam ex באר *beer* vel *ber*, id est puteo, quod vocabulum Phœnices commune habuere cum Hebræis; alteram ex ברות *beruth*, id est robore; nam ברות *beruth*, est pro אבירות *abiruth* ex אביר *abir*, quod *validum* sonat. Scio Scaligerum ad Eusebium non probare secundum hujus vocabuli etymon, quod ego tamen verissimum existimo: nam τὸ Βηρὸθ denotare *robur*, etiam manifeste liquet ex Hesychio, apud quem legimus: Βῆρος, ἰσχύς. Sed locus pessime est depravatus, rescribe confidenter, Βῆρος, ἰσχύς. Munitissimam ergo & validam Berytum fuisse urbem, vocis origo satis manifeste arguit.

[87] Ὁ πολίτης, Βηρύτιος.] Hoc gentile habet Josephus lib. XVII

Α'ζώτ@-, Αἰγύπτ@-. σημείωϛ τὸ Μιλή- A
σι@- ἐν τοῖς τοπικοῖς, ὅτι ἐφάπτ, ὡς τὸ Θεο-
δόσι@-. τὸ μὲν γὰρ θεόδοτ@-, καὶ ἀθάνατ@-, [88] καὶ
ἀμβρόσι@-, σαύρατα. τὸ δὲ Χαρίσι@-, ἐ τοπι-
κόν. [89] εἶτ δὲ Περαίσι@- ἐροῦμεν. τὸ δὲ υ,
μακρόν. Διονύσι@- ὁ περιηγήτης·

Καὶ Τύρον ἀρχαίαν, Βηρυτοῦ τ' [90] ἐπάρατον ἐρασμίαν. B

ὀξύνεται δ' [91] ὡς τριςύλλαβ@-, καὶ μακρὸν ἔχει τὸ υ, ὡς τὸ κακκυτὸς, γαυρυτὸς, [92] Κορδυ-
τὸς, πόλις· [93] τὸ Σεβέννυτ@-, τετρασύλλαβον. C
ἔστ δὲ πόλις Ἀραβίας, ἡ πρότερον καλουμένη
Διόσπολις. τὸ ἐθνικὸν, τὸ αὐτό.

Β Η' Σ Σ Α, πόλις Λοκρῶν. [94] Ἡρωδιανὸς
δι' ἑνὸς σ γράφ. Ἀπολλόδωρ- δὲ, καὶ Ἐπα-
φρόδιτ@-, ἐ Ἡρακλείων, [95] διὰ δύο· D

Βῆσσάν τε, Σκάρφειάν τε, καὶ [96] Αὐγείας
ἐρατεινάς·

ὠνομάσθη δὲ [97] ἀπὸ τ ἓ πᾶσα φύσεως, καπ-
πώδης οὖσα. τὸ ἐθνικὸν, Βησσαῖ@-.

Β Η' Σ Σ Υ Γ Α, γένους οὐδετέρου, ἐμπόριον τ E
Ἰνδικῆς, καὶ Βήσσυγας ποταμὸς, καὶ Βησσυγῖται
οἱ ἄνθρωποι, οὕς φασιν ἀνθρωποφάγους.

Β Ι' Β Α Σ Τ Ο Σ, Θρᾴκης πόλις. τὸ ἐθνι-
κὸν ἔθος Βιβάστι@-, ὡς Φαίστι@-. [98] εἰ δὲ Βι-
βαστος, τὸ ἐθνικὸν Βιβαστίτης. F

Β Ι-

A Azotius, Ægyptius. Notatum eſt, illam vocem Milesium in localibus mutatam eſſe, uti Theodosium. Θεόδοτ@- enim Deo datus, θάνατ@- immortalis, & ἀμβρόσι@- divinus, compoſita ſunt, & Chariſius non eſt locale: de voce Perſius deinde dicemus. Berytus habet υ longum. Dionyſius Periegeta:

B Et Tyrum antiquam, & Beryti terram amabilem.

Accentus collocatur in ultima, quemadmodum trium ſyllabarum dictiones, & υ producitur, uti κακκυτὸς luctus, γαυρὸς pharetra, κορδυτὸς urbs. Sebennytus quadriſyllabum eſt. Extat quoque Arabiæ oppidum, quod antea Diaſpolis nominabatur, eodem gentili gaudens.

C D ΕΣΣΑ, urbs Locrorum. Herodianus vocem cum ſimplici Σ ſcribit, Apollodorus vero & Epaphroditus, & Heracleo cum duplici:

D Et Beſſam & Scarpheam, & Angiæ amabiles.

A natura loci, quæ ſilveſtris eſt, nomen accepit, Gentile, Beſſæus.

E ΕΣΣΥΓΑ, genere neutro, Indiæ emporium, ubi & amnis Beſſygas, & Beſſygitæ populi, quos humana carne veſci ajunt.

F BIBASTUS, urbs Thraciæ, cujus gentile oportebat eſſe Bibaſtius, uti Phaeſtius. Si autem urbis nomen ſit Bubeſtus, gentile erit Bubaſtites.

B I-

lib. XVII Antiq. Jud. cap. XII: conſpiciturque ia hortis Arundelianis ex oriente advecta hæc inſcriptio.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΖΗΝΩΝΟΣ
ΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΗΡΥΤΙΟΣ
ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ
ΘΕΟΙΣ ΠΑΤΡΙΟΙΣ.

Latino ore dicebatur BERUTENSIS, uti liquet ex inſcriptione, quæ legitur Neapoli in ædibus Marcelli Muſcettolæ Equitis, quam Cl. Reineſius cum viro docto communicavit.

IMP. CÆSARI
IEROPOLITANI
BEPYTENSES
QUI PUTEOLIS CONSISTUNT.

Utitur eodem gentili Ulpianus L. 1. D. de Cenſ. §. 1. *Sed Berytenſis colonia in eadem provincia Auguſti beneficio gratioſa* &c. Præterea etiam BERYTIENSIS reperitur §. 7. Conſt. Juſtin. de Concep. D. *Hæc autem tria volumina à nobis compoſita, tradi eis tam in regiis urbibus, quam in Berytienſium pulcherrima civitate.* Præferendum tamen multis nominibus *Berytenſis*, imo vehementer ambigo, an *Berytienſis* non leviter ſit corruptum.

88 Καὶ ἀμβρόσι@-.] Nullum eſt dubium, quin hoc loco referibendum ſit, καὶ ἀμβρόσι@-: nam quemadmodum ἀ θεόδοτ@- fit θεόδοτ@-, ab ἀθάνατ@- ἀθανάτ@-, ſic ab ἀμβρόσι@- fit ἀμβρόσι@-. Adducuntur enim à noſtro exempla nominum in ος deſinentium, unde illa in σ@- exeuntia derivantur. Vide Etymologici Mag. Auctorem in Ἀμβρόσι@-.

89 Περὶ δ Περαίσι@- ἐροῦμεν.] Promiſerat Stephanus ſuo loco dicturum, quare à περαία, quæ Troadis urbs eſt, derivandum ſit gentile Περαίσι@-: verum nulla iſthius rei iſthac in voce memoria ſupereſt, quod etiam inter Epitomes ſigna eſt recenſendum.

90 Αἴσιν ἐρατεινὰ.] Cod. Voſſianus: Αἴσιν ἐρατεινὰν. Sed metri lex hic non conſtat.

91 Ὡς τριςύλλαβ@-.] Idem cod. MS. Ὡς τρισύλλαβον.

92 Κορδυτὸς, πόλις.] Eadem ſeptaſii eſt hæc urbs, quam alio loco Κορδυλλ@- appellavit. Κορδυλ@-, πόλις Παμφυλίας. Ἑκαταῖ@- Ἀσίᾳ.

93 Τὸ Σεβέννυτ@-.] Hanc vocem ſuo loco noſter deſideratam exaravit, Σεβέννυτ@-. Eſt urbs Ægypti notiſſima.

94 Ἡρωδιανὸς δι' ἑνὸς σ γράφ.] Si noſter exiſtimat, Herodianum Locridis urbem ſimplici ſigma conſignaſſe, maxime fallitur & toto cœlo errat: contrarium enim de Herodiano teſtatur Euſtathius ad Iliad. B pag. 277. Η' δὲ Βῆσσα, ὃν μὲν πρὸς πολλοὺς δι' ἑνὸς γράφουσι σ, ἀπὸ τοῦ Βησσᾶν. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐξ δύο γράφει. Quod ſi vel Herodianus vel alii ſimplici Σ, in hac voce exarunda, fuerint uſi, non intellexere hanc Locridis civitatem, ſed Βῆσσαν Attice, de quo commentario ſecuturo mentionem faciam.

95 Διὰ δύο.] Etiam Strabo lib. IX in Locridis periegeſi ſcriptionem cum duplici Σ præfert, & rationem dat: Ἔξῆς δὲ Βῆσσά τε πόλις, κρημνῶν οὖσα ὑπὲρ τῆς θαλάττης· ὑπερκεῖται δὲ ἡ τοῦ Κύτινου ἐν τοῖς ἄνω χαράκωσις. ἄνω γὰρ ἐ ἡ ὑπερκειμένη ἀνάβασις ἐστίν. Præterea addit, Beſſam Locridis cum duplici Σ proferri, ad differentiam Beſſæ Atticæ: ἡ δ' ἐν τῇ Ἀττικῇ δήμου, ἀφ' ἧ Βησσεῖς οἱ δημόται λέγονται, ἐν τῷ ἄνω ἐ γράφει. Apud Suidam tam reperitur hoc nomine tribus Antiochidis, ſed duplici Σ exaratur.

96 Αὐγείας ἐρατεινάς.] Aldina editio, Florentinaque exhibent: Αὐγείαν ἐρατεινάν. Multo adhuc pejus Xylandriana: Αὐγείαν ἐρατ. Noſce ejecto ſpurio, antiquam lectionem revocavimus.

97 Ἀπὸ τ πᾶσα φύσεως.] Qualis Βῆσσα ſit locus, legito apud Heſychium & Etymologici Mag. Auctorem. Hujus vocis etymon etiam agnoſcere videtur Euſtathius ex Strabone loco jam allegato: cujus verba producam, quia leviter ſunt corrupta: Λέγουσί δέ τινες καὶ ἀπὸ τοῦ ἐν Βήσσῃ δύο τὸ σ γράφειν τ Βῆσσαν. δύο γὰρ ἔ φασὶν οἱ δημοσίᾳ (λέγε δημώδεις) φωνὴν ἀνάγκαις ἐρωτήσεως.

98 Εἰ δὲ Βιβαστος.] Quid hæc & ſequentia ad rem faciant non video: eſt enim Bubaſtus Ægypti oppidum geographis decantatiſſimum.

ΒΙΒΑΊΝΗ, χώρα Θρᾴκης· ἀπὸ τοῦ- A
τος [a] ὁ Βίβλινος οἶνος. οἱ δὲ ἀπὸ Βιβλίδος
εἰρήκασι. [1] Δῆμος δέ ἐστιν ὁ Δήλιος τῆς Νάξου
φασίν, ἐπειδὴ Νάξος ποταμὸς Βίβλος.

ΒΊΔΟΣ [2], φρούριον ἐν Σικελίᾳ· ἀδέ-
σποινος. Ἔστιν δὲ καὶ διφθόγγῳ, ΒΕΙΔΟΣ. B
ἔστι δὲ [3] ἕτερον ἐν τῇ τῶν Ταυρομενιτῶν χώρᾳ
βιδίου φρούριον. τὸ ἐθνικὸν, Βιδῖνος.

ΒΙΈΝΝΟΣ, πόλις Κρήτης. οἱ μὲν [4] ἀπὸ
Βίεννου τοῦ Κουρήτων ἑνός· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ περὶ
τὴν ἡμιονίαν βίαν, ἣν ἐνταῦθά φασιν ἀπὸ C
[5] Ὅτου καὶ Ἐφιάλτου τῶν παίδων Ποσειδῶνος,
[6] ἐν μέσῃ ἐνιαυτῷ τὰ καλούμενα [7] ἑκατομφό-
νια θύεσθαι τῷ Ἄρεϊ ὁ πολίτης, Βιέννιος. οἱ δέ,
πρὸς ἀποπίμπτην [8] τῷ Τεμιλίῳ Διΐ, καὶ Βιεν-
νίῳ. ἦν δὲ ἑτέρα πόλις [9] ἐν Γαλλίᾳ. αὐχμοῦ D
γάρ ποτε [10] σύμπαντα Κρήτην καταλαβόντος,
οἱ ἐπίπλους πᾶσας ἀπῳκίζοντο, οἰκήσαι δέ πι-
νας Ὑδροῦντα τῆς Ἰταλίας, ὅπερ πεπολισμένον.
χρησμοῦ δὲ αὐτοῖς δοθέντος, ὅπερ ἐλαθέσθαι-
τὸν πόντον ἀφανοῦντα, καὶ οἰκῆσαι· ἐλθόντες δὲ E
[11] ἐπὶ τὸν Ῥόδανον ποταμὸν [12] τῆς Γαλλίας,
ἐνθάδε ὕδωρ, οἰκῆσαι, καὶ πρὸ πόλιν ἔκτισαν ὀνο-
μάσαι, ἐπειδὴ μία τῶν σὺν αὐτοῖς παρθένων
Βιάννα καλουμένη, χορεύσασα, ὑπὸ τινος
κόσ-

BIBLINE, Thraciæ regio, à qua vinum Biblinum nomen habet. Quidam vero à Biblia vite appellatum malunt. Demus Delius Naxium vocat, quoniam Biblus Naxi fluvius eſt.

BIDUS, caſtellum Siciliæ, genere neutro. Vox invenitur ſcripta cum diphthongo & cum I. Eſt item aliud caſtellum Bidius in Tauromenitarum regione. Gentile, Bidinus.

BIENNUS, urbs Cretæ. Nominis originem quidam deducunt à Bienno, qui unus ex Curetibus fuit: alii vero ἀπὸ τῆς βίας, id eſt, à vi Marti illata, quem perhibent ab Oto & Ephialte Neptuni filiis ibidem colligatum fuiſſe; qua de cauſa etiam Marti in hunc uſque diem ſic nuncupata Hecatomphonia ſacrificantur. Cives, Biennius. Quidam vero, quod Jovi Temelio & Biennio honores recuſaverint. Eſt item alia urbs in Gallia. Cum aliquando æſtus totam Cretam occupaſſet, incolæ ad alia loca commigrabant: quidam Hydruntum Italiæ civitatem incoluerunt, tunc temporis nondum exſtructam. Verum oraculo accepto, ut ad habitandum, locum valde paludoſum circumſpicerent, prope Rhodanum Galliæ fluvium paluſtrem advenere, ubi ſedes poſuerunt, & urbem ex eo ita appellavere, quod una ex virginibus, ipſos comitantibus (cui Bianna nomen erat) choreas agens,

[a] Ὁ Βίβλινος οἶνος.] Hujus vini mentio reperitur apud Theocritum Idyl. XIV:

- - - - Ἀλλ' ἄγε δὴ Βύβλινον αὐτῆς
Ἐκλύε πίθον ἔτι. - - - -

Locus leviter eſt corruptus lege Βύβλινον. De hoc vino legit Heſychium, Etymologici Mag. Auct. Suidam atque alios.

[1] Δῆμος δέ ὁ Δήλιος τῆς Νάξου φασί.] Salmaſius in margine ſui libri emendat ex Athenæo Ζήμας δὲ ὁ Δήλιος. Verum quid de illo loco pronunciaverit Caſaubonus, longum nimis foret hic enarrare. Omnes editi & MSS conſtanter τὸ Δῆμος agnoſcunt, quod non temere mutaverim: nam idem videtur, qui de Attica ſcripſit apud Heſychium in Ἀγαμεμνόνια. Ἱστορεῖ τὸ Ἀγαμέμνονα εἶναι νῦν Αἰολίδα ἐκ ποιμαίνης τῆς Ἐκαδίης φρίσσα τὴν, καὶ Δῆμος δὲ ἐν τῇ Δηλιάδος τῆς Ἀττικῆς. Præterea hic Demus Delius commentaria in Homerum conſcripſit, ἐquibus hæc de vino Naxio hauſit Stephanus, nam eadem traduntur ab Etymol. Mag. Auct. in Βύβλινος οἶνος: locum producam, quia emendatione indiget: Σίμος δὲ ἐν τῇ ἕκτῃ τῆς Γλαυκίας, ἐν Νάξῳ φησὶ ποταμὸν Βιβλίδα, ἀφ' οὗ τὸν ἐκεῖσε ἅπαν Βύβλινον, ἤγουν πίνειν ἡδύτατον. Sed quis hic Σίμος? Scribe potius Δῆμος ἢ Διόσκορος etc. Certiſſimum enim eſt, & noſtrum Stephanum & Etymologum hæc ex iiſdem hauſiſſe fontibus.

[2] Βίδος, φρούριον ἐν Σικελ.] Teſtatur Cluverius, in Syracuſino agro inveniri reliquias antiqui oppidi cum templo, cui vulgaris appellatio *S. Giovanni di Bidini*. Cicero in Verrem: *Bidis oppidulum eſt remotum ſane, non longe à Syracuſis.*

[3] Ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ τῶν Ταυρομενιτῶν χώρᾳ.] Male cod. Voſſ. ἐν τῇ Ταυρομενιτῶν χώρᾳ. Hujus caſtelli, eodem perhibente Cluverio, nuſquam apparent veſtigia, adeo ut inter oppidorum ſit.

[4] Ἀπὸ Βίεννου.] Xylandrianam ſequimur. Editio prima & ſecunda male exhibent: ἀπὸ μὲν Διὸς Βίεννος.

[5] Ὅτου καὶ Ἐφιάλ. τῶν παιδ.] Jure meritoque hunc locum Xylander aſteriſco notavit, nam τὸ ἀθίλως, vel ſimile quid, ut ſententia ſit perfecta, excidiſſe, nemo in dubium vocabit, qui apud Homerum Iliad. E in eximia Dionis oratione legerit, Martem olim ab Aloëi filiis validis vinculis ligatum & tredecim menſes æreo carcere incluſum fuiſſe:

Τὸν μὲν Ἄρη, ὅτε μιν Ὦτος κρατερὸς καὶ Ἐφιάλτης
Παῖδες Ἀλωῆος δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ.
Χαλκείῳ δ' ἐν κηρύῳ ἐείκοσι τρισσυρίῃσι μύοῦσι.
Καὶ κέν νύ κε δὴν ἀπόλοιτο Ἄρης ἀτος πολέμοιο,
Εἰ μὴ μητρυιὴ περικαλλὴς Ἠερίβοια,
Ἑρμείαν ἐξέπιθεν. - - - -

Totum itaque locum hunc in modum ſuppleo atque emendo: Οἱ δὲ λέγουσι τὸν περὶ τὴν Ἄρεως ἡμιονίαν βίαν, ἣν ἐνταῦθά φασι δηθῆναι λέγουσι Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην τοὺς παῖδας Ποσειδῶνος. Et quicunque evolverit comment. Euſtathii ad hunc locum, de hac emendatione non ambiget. Verum dubitarunt mythologiæ doctores, utrum Neptuni, an vero Aloëi filii fuerint Otus & Ephialtes, uti liquet ex Hygino Fab. XXVIII. Iſicius in Scholiis ad Lycophronem ſcribit, Alphæi filios fuiſſe: Καὶ Ὦμος φησὶ τὸν Ἀλφειὸν παῖδα, Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην. Ὅσπερ ἐπὶ Ὀλύμπου μάχομενοι ἤμυνον. Certiſſimum eſt, hunc locum tranſcriptores depravaſſe, & reſtitui debere: τὸν τοῦ Ἀλωέως παῖδα.

[6] Καὶ μέσῃ ἐνιαυτῷ.] Vitium irrepſit: lege, καὶ μέσῃ ἔτι νεῷ.

[7] Ἑκατομφόνια.] Si quis olim centum hoſtes interfeciſſet, Jovi hominem ſacrificabat. Illa itaque ſacra Ἑκατομφόνια appellantur.

[8] Τῷ Τεμιλίῳ Διΐ.] Ignotum mihi Jovis nomen. Chriſtianus Bochartus in margine ſui libri emendavit, uti ad me ſcripſit doctiſſimus Morinus: Τῷ πρὸς Διὸς Βασιλεῖ.

[9] Ἐν Γαλλίᾳ.] Xylander adjutus optimæ notæ MSS. merito edi curavit ἐν Γαλατίᾳ. Editiones Xylandrianam præcedentes, MSS Palatini, nec non chartaceus Voſſianus conſtanter agnoſcunt, ἐν Γαλλαϊκίᾳ, quod eſt vitioſiſſimum.

[10] Σύμπαντα Κρήτην.] Aldina Florentinaque πᾶσαν σύμπασαν Κρήτην.

[11] Ἐπὶ τὸν Ῥόδανον.] Chartaceus Voſſianus male: ἐκ τοῦ Ῥόδανου. Similiter quoque Ald. & Flor. editio.

[12] Τῆς Γαλλίας.] Libri editi omnes & MSS. excepta Xylandriana: τοῦ Γαλλικοῦ - quod itidem mendoſiſſimum eſt.

χάσμαι@ ἐλλιφθῆ. '' ἧς μνημονικὸς πόλεως Εὐσέβι@ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως Βιέννι@, εἰ μὴ κατὰ τὸν ἐγχώριον τύπον Βιεννήσι@, ὡς Λουγδουνήσι@· τῆς δὲ Βιέννης, Βιεννα῀ι@.

A agens, hiatu quodam abſorpta ſit. Hujus civitatis Euſebius in hiſtoria eccleſiaſtica ſæpenumero meminit. Gentile ſimiliter Biennius, niſi ſecundum peculiarem regioni formam dicendum ſit Biennenſis, uti Lugdunenſis. A genitivo autem Biennes ſit Biennæus.

B

BIZYH '', πόλις Θρᾴκης, τὸ τ῀ Ἀστῶν βασίλειον. '' τὸ ἐθνικὸν, Βιζυηνός.

BIZYE, urbs Thraciæ, Aſtorum regia. Gentile, Bizyenus.

BIZΩ῀NH '', πόλις Ποντικὴ. τὸ ἐθνικὸν ἠδωϊκῶ῀ς Βιζωναῖ@, ἢ Βιζωνίτης. ἔστι δὲ Βιζώνι@, ὡς Παλλήνι@.

BIZONE, urbs Pontica. Gentile dici poterat Bizonæus, vel Bizonites: eſt autem Bizonius, uti Pallenius.

C

BI῀ΘΥΑΙ, ἔθνο@ Θρᾴκης, ἀπὸ Βίθυο@ τ῀ Ἄρεο@ καὶ Σήτης, τῆς Ῥήσου ἀδελφῆς.

BITHYÆ, gens Thraciæ, quæ à Bithyne Martis & Setæ filio, quæ Rheſi ſoror erat, nomen accepit.

BITHYNIA '', πρὸς τῷ Πόντῳ χώρα, ἀπὸ Βιθυνοῦ τ῀ Διὸς καὶ Θρᾴκης τ῀ Τιτανίδο@, ἣ ὁν μὲν Διὸς ἔσχε Βίθυν, ὁν δὲ Κρόνῳ Δόλογκον. τὸ ἐθνικὸν, Βιθυνὸς, καὶ Βιθυνὴ, καὶ Βιθυνὶς, καὶ Βιθυνίας. τὰ δὲ εἰς νος καθαρὸν, ὥσπερ δύο συλλαβὰς, τῷ υ συζευγνύμενα, προπαροξύνεται, εἰ μὴ ἐθνικὸν εἴη. '' τὸ μόσυνο@ βαρυνόμενον, σημαίνει, καὶ μακρὸν ἔχει τὸ υ. '' τὰ γὰρ ἔχοντα τὸ σβεκχυ ἔχει τὸ ι, '' καὶ τὸ γήρυνο@, ὁ μικρὸς βάτραχο@.

BITHYNIA, regio ad Pontum ſita, nomen habens à Bithyno Jovis & Thraces, Titanidis filiæ filio, quæ ex Jove progenuit Bithyn, ex Saturno autem Doloncum. Gentile, Bithynus, & Bithyna, & Bithynis, & Bithynias. Nomina in ν@ purum, plures quam duas ſyllabas habentia, quorum penultima eſt υ, accentum habent in antepenultima, niſi gentile ſit. Vox μόσυνο@ cum accentu in penult. inſignitum longum habet υ. Quæ vero habent ε, corripiunt υ, ut γήρυνο@, exigua rana.

D

E

BITHYNIUM, urbs Bithyniæ, auctore Pauſania libro VIII. Incola, Bithynienſis & Bithyniates. Inde natus eſt Pinytus, qui Romæ docuit grammaticam; hic Epaphroditi, ille Neronis fuit libertus.

F

BI-

BI-

'' Ἧς μνημονικὸς πόλεως Εὐσέβι@.] Omnes editiones conſtanter exhibent: ἧς μνημονικὸς πολίτης Εὐσέβι@: quod mendum ex compendiosa ſcriptura ortum videtur: fortaſſis hæc antiqua fuit ſcriptura: ἧς μνημονικὸς πολ. Εὐσέβι@. Nos veram lectionem reduximus, Voſſiano MS. ita ſuadente.

'' Βιζύη, πόλις Θρᾴκης.] Solinus cap. x: *In Cenienſi regione non longe à Flaviopoli colonia, Bizye oppidum, quondam arx Terei regis, inviſum hirundinibus.* Verum in *Cenica* non eſt collocanda Bizye, uti optime monet Salmaſius, ſed in *Aſtica*: erat enim ibidem, ut noſter perhibet, τὰ τ῀ Ἀστῶν βασίλειον. Etiam Plinius hujus oppidi meminit, & Socrates in Hiſt. Eccleſ. lib. IV cap. XV.

'' Τὸ ἐθνικὸν, Βιζυηνός.] Variis modiis hoc gentile in numismatibus excuſum conſpicitur, teſte Spanhemio. In Adriani nummis regiis ac Mediceis BIZYHNΩN, in aliis autem Philippi nummis BIΣΣHNΩN & BYZYHNΩN. Hinc nata illa auctorum diverſitas: nam oppidum quibuſdam *Byzia*, aliis *Biſſa*, & nonnullis Βιζύη appellatur: & in Actis Conciliorum βιζύη & *Byzia* reperitur. Aliud quoque gentile à tribus jam nominatis diverſum legitur apud Joh. Cantacuzenum lib. III cap. LXXVIII: BIZYΙΟΙ Δ῀, ὅτι ἐπιχώριον ἐφῦλ῀ ὀνόμασε τὸν πάλαι παροικήσαντα.

'' Βιζάνη, πόλις Παιόνων.] Non longe à Tetriſade hoc oppidum erat ſitum: de eo ſic ſcribit Auctor Periegeſeos Ponti Euxini: Ἀπὸ δὲ Τετριάδος ἐπὶ ἄκρην εἰς Βιζάνην πλέουσιν ἐν ἀριστερᾷ σταδίους ξ', μᾶλλον ὀ. Τῶν δὲ πολιχνίων τούτων μόνη φασὶ διαμεῖναι, τὰς δὲ ἄλλας χειμῶνες Μυσικοὶ ἐξέλιπον.

'' Βιθυνία, ἀπὸ τ῀ Πον῀. &c.] Triſtanus in antiquo numiſmate invenit ΒΕΙΘΥΝΙΑ. Et Spanhemius in nummis Domitiani, quos ſervat gaza regia Gallorum: ΜΙΤΤΟΒΟΛΙΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΗ ΒΕΙΘΥΝΙΑΣ NIKOM. Hæc regio olim multis nominibus inſignibatur, uti teſtis eſt Salluſtius apud Iſidorum, cujus verba ita ſunt emendanda: *Prima Aſia minoris Bithynia, a Ponti exordio, ad ſolis orientis partem adverſa Thraciæ jacet, multis antea nominibus appellata: nam prior Mygdonia dicta, deinde Bebrycia, mox à Bithyno rege Bithynia appellata, ipſa eſt & major Phrygia.* Provincia Bithynia etiam Mariandyna nuncupata fuit, uti auctore eſt Euſebius Chron. lib. I. Βιθυνίας ἐπικλήδην τοῦ Φινεῶ, ἡ αὐτὴ Μαριανδυνία.

'' Τὸ μόσυνο@ βαρυνόμενον.] Ad τὸ μόσυνο@ quod attinet, videtur eſſe caſus obliquus à recto μόσυν, tectis domus lignea, qua utuntur Μοσσύνοικοι, populi de quo paſſim geographi. Heſychius: Μόσυνα, τὰ ξύλα. Originem habet παρὰ τὸ μῶ τὸ σωρεύω, teſte Etymologici Mag. Auctore. Verum quare τὸ μόσυνο@ in omnibus editionibus accentum habeat in antepenultima, rationem nullam video, nam quid τὸ βαρυνόμενον apud Grammaticos denotet, omnes norunt. qui eorum tribus obiter ſalutarunt.

'' Τὰ δὲ ἔχοντα τὸ σ.] Vitium irrepſit: videtur legendum: τὰ δὲ ἔχοντα τὸ Ε, atque ita canon ſequentibus γήρυνο@ reſpondebit.

'' Καὶ τὸ γήρυνο@.] Sequimur editiones Xylandrinam præcedentes. In Xylandriana erat τὸ γήρυνο@, quod ad hunc locum non pertinet. Lexicographi tribus modis hanc vocem efferunt: γήρυνο@, γῆρυο@ & γήρυο@. Heſychius: Γήρυνο@. τὸ ὑπὸ τ῀ βατράχου ποιούμενον. Etymologici Mag. Auctor. Γῆρυς, ἡ φωνὴ τ῀ βατράχου παρὰ τὸ γεγηρυκέναι. γηρύεται γὰρ εἰαρινά.

'' Παιονικὸν ὄχθον.] Noſter hunc Paſtoricis locum innuit: Γίν@ δὲ ὁ Ἀντίνοος ὄν Βιθυνὸς τ῀ γένους τ῀ παρὰ τὸν Βιθυνικὸν Ἄγκυρα τὸ πάλαι ἐκαλεῖτο. Sic legendum eſſe hunc locum jam olim declaravi-

ΒΙΘΟΝΟ΄ΠΟΛΙΣ [21], πόλις ἀπὸ Βίθυος· τὸ ἐθνικὸν ὤφειλε Βιθυοπολίτης. Εὗρον δὲ Βιθυνιαπολίτην, ὡς ἀπὸ Ἀρριανοῦ ἐν πρώτῳ Βιθυνιακῶν. δεῖ δὲ τὸ Βιθυνόπολις εἰπεῖν, Βιθυνοπολίτης.

BITHYOPOLIS, oppidum quod à Bithye nomen habet. Gentile debebat esse Bithyopolita, verum apud Arrianum libro v Bithyniacorum Bithyniapolitam inveni. A Bithynopolis vero Bithynopolita formandum.

ΒΙΣΑ [22], πόλις Θρᾴκης. τὸ ἐθνικὸν, Βισαῖος.

BISA, urbs Thraciæ. Gentile, Bisæus.

ΒΙΛΒΙΝΑ [24], πόλις Περσική. τὸ ἐθνικὸν Βιλβινάτης, ὡς Αἰγινάτης.

BILBINA, urbs Persica. Gentile, Bilbinates, ut Æginates.

ΒΙΣΑΛΤΙΑ, πόλις καὶ χώρα Μακεδονίας, ἀπὸ Βισάλτου τοῦ Ἡλίου καὶ Γῆς. ἔνθα πολλοὶ λαγωοὶ σχεδὸν πάντες ἁλίσκονται [25] δύο ἥπατα ἔχοντες, ὡς Θεόπομπος ἱστορεῖ, καὶ Φαβωρῖνος. τὸ ἐθνικὸν, Βισάλτης. ἔστι δὲ καὶ Βισάλτης ποταμός. τὸ ἐθνικὸν, Βισάλτιος. ἀφ' οὗ Βισαλτία ἡ χώρα. Λυκόφρων,

BISALTIA, urbs & regio Macedoniæ, quæ à Bisalte Solis & Terræ filio nomen habet. Circa hanc lepores ferme omnes capiuntur, duo hepata habentes, quemadmodum Theopompus & Phavorinus perhibent. Gentile, Bisaltes. Est quoque Bisaltes fluvius. Gentile Bisaltius, unde regio Bisaltia. Lycophron:

[26] Τὸν μὲν γὰρ ἠὼν Στρυμόνος Βισαλτίαν.

Quem enim ripa Strymonis Bisaltia.

ΒΙΣΑΝΘΗ, [27] πόλις Μακεδονίας πρὸς Θρᾴκῃ, Ἑλληνὶς, ἄποικος [28] Σαμίων. τὸ ἐθνικὸν, Βισανθηνὸς, ἀφ' ἧς [29] Φαίδιμος ἐλεγείων ποιητὴς Βισανθηνὸς, ἢ Ἀμαστριανὸς, ἢ Κρομνίτης.

BISANTHE, urbs Græca Macedoniæ, juxta Thraciam, Samiorum colonia. Gentile, Bisanthenus. Hinc Phædimus poëta elegiacus Bisanthenus, vel Amastrianus, vel Crommites fuit.

ΒΙΣΤΙΡΟΣ [30], πόλις Θρᾴκης, ὡς Πίστιρος· τὸ ἐμπόριον. τὸ ἐθνικὸν Πιστιρίτης, ὡς Σταγιρίτης.

BISTIRUS, urbs Thraciæ, uti Pistirus emporium. Gentile, Pistirites, sicuti Stagirus Stagirites.

ΒΙΣΤΩΝΙΑ [31], πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ Βίστωνος τοῦ Μάρτος καὶ Καλλιῤῥόης τῆς Νέστου. ἀδελφὸς δὲ αὐτοῦ Ὀδόμαντος, καὶ Ἠδωνεύς. ἔνιοι δὲ, Παίονος τοῦ Ἄρεος παῖδός. τὸ ἐθνικὸν, Βιστών.

BISTONIA, urbs Thraciæ, à Bistone filio Martis, & Callirrhoes Nesti filia. Frater autem erat Odomantis & Edoni. Quidam vero Pæonis Martis filii filium, esse ipsum Bistona arbitrantur. Gentile, Bistôn.

[32] τῶν

Nomina

Syburgius annotavit. Vide quoque Plinium lib. v cap. XXIII, & Ptolemæum, qui scribit lib. v cap. I. Bithynium Claudiopolin appellari.

[21] Βιθυόπολις.] Legendum esse Βιθύπολις satis manifeste ostendit τὸ ἰθνικὸν Βιθυοπολίτης, uti in margine sui libri observat Salmasius.

[22] Βίσα, πόλις Θρᾴκης.] Non ambigo, quin idem sit oppidum, quod Stephanus supra Βεσσὸν appellavit: liquet hoc ex epigraphe numani Philippei, ΒΙΣΣΗΝΩΝ, quod declinatum est à Βίσσα: demptο enim Σ habemus ΒΙΣΑ. Vide comment. ad illum locum.

[24] Βίλβινα, πόλις Περσική.] Hic aliquid monstri latere, luce meridiana clarius est: quod sine magna mutatione tolli non potest. Perficam urbem hoc nomine non agnoscunt geographi. Fortassis rescribendum est: Βόλβινα, πόλις Ἀσσυρίας. Videturque idem esse oppidum, quod supra Βόλβων dicitur. Præterea τὸ ἰθνικὸν Persica forma non est inditum, quod etiam manifestum mendæ signum arguit.

[25] Δύο ἥπατα ἔχοντες.] Idem ex Theopompo refert Ælianus lib. v cap. XXVIII de animal. Τὰς ἐν τοῖς Βισαλτικοῖς λαγωοῖς ἀνατομὰς τοῦ ἥπατος ἔχειν Θεόπομπος λέγει. Stephanus adducit gentile Βισάλτης, quod ex hoc loco probum esse cognoscimus. Hunc locum verbotenus transcripsit Scidas, & gentile cum Ælianoetiam approbat Virgil. lib. III Georg.

Bisaltæ quo more solent, acerque Gelonus.

[26] Τὸν μὲν γὰρ ἠὼν.] Ita rescripsimus ex Lycophronis vulgatis. Omnia Stephani exemplaria male exhibent: Τὸ μὲν γὰρ ἐὼν &c.

[27] Πόλις Μακεδονίας πρὸς Θρᾴκῃ.] Hæc re vera Thraciæ civitas est, in ore Ponti sita, non longe ab Arso fluvio, quo usque se Macedoniæ fines nunquam extenderunt. Ptolemæus lib. III cap. XI Φαίδιμον appellat, ut & Procopius de Ædificiis Justiniani; qui præterea testatur commodissimum habere situm ad navigandum Hellespontum. Hujus etiam extat meatio in Itin. Ant. Augusti.

A Plotinopoli Heracleam.	M. P. XCII.
Traianopolim	M. P. XXII.
Apros	M. P. XXIII.
Resistos	M. P. XXII.
Heracleam.	M. P. XXV.

Verum censeo, hunc locum esse corruptum, legique debere *Redestum*, uti habent Ptolemæus, Justinianus, & Suidas.

[28] Σαμίων ἄποικος.] Pomp. Mela lib. II cap. II: *Tum Rhœso regnata quondam pars Thraciæ, & Byzantho Samiorum, & ingens aliquando Cypsela.*

[29] Φαίδιμος.] Codices Palatini: Φαίδημος.

[30] Βίστιρος, πόλις Θρᾴκης.] Eadem hæc est civitas, quæ noster alio loco Pistirum appellat. Πίστιρος, ἐμπόριον Θρᾴκης. τὸ ἐθνικὸν Πιστιρίτης. Quam familiare sit antiquis scriptoribus B & Π confundere, omnibus est notissimum. Noster has urbes distinxisse videtur, quia mox subjungit: ὡς Πίστιρος τὸ ἐμπόριον, qua phrasi nunquam utitur, nisi diversas urbes intelligat. Verum τὸ Σταγίρου quod sequitur, est vitiosissimum & ad rem non facit, cum semper τοῦ Σταγίρου dicatur, uti infra videre licet.

[31] Βιστωνία, πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ Βίστωνος καὶ Καλλιῤῥόης.] Et urbis & heroïs nomen per o parvum exarandum esse, plurimis tam Græcorum quam Latinorum locis evidenter evinci potest. Videantur Lycophron, Apollonius Rhodius, Dionysius Periegeta & alii: è Latinis vero Ovidius, Lucanus, Val. Flaccus & Statius. Præterea locus est mutilus & ita supplendus: ἀπὸ Βίστωνος τοῦ Ἄρεος καὶ Καλλιῤῥόης τῆς Νέστου. Diversum ab hac, Bistonis genealogiam enarrant, quotquot hujus heroïs meminere. Apollonii Schol. ad lib. II: Βίστωνες γάρ ἐθνος Θρᾳκῶν· ἀνομάσθησαν δὲ ἀπὸ Βίστωνος τοῦ Κίσσου, ὡς Φιλόστρατος. Et Scholiastes in Lycophronis Alexand: Βίστωνες δὲ ἀπὸ τῆς Ἄρεος Βιστόνης [ubi malim Βίστωνος.] ἢ ἀπὸ Τιτυόχου.

[32] τῶν εἰς των δισυλλάβων βαρυνομένων, A
εἶον Πλάτων, Κρίτων, σημὴ διαφορᾶς ἤτοι σημαινομένε. χριτὼν μὲν, τοῦς διαφορᾶς ἐξωίετας ἢ χυρίε, ἢ παιγνιᾶ· καὶ τὸ κρίτων τὸ ζωύφιον, τοῦς αὐλαφροτέρω τῆ φ πόλεως ἐνόμασ. ἢ θηλυκὸν, [33] διὰ τὸ B
χριτὼν, ἰσῶν. ἢ ἐθνικὸν, [34] διὰ δ ο κλινόμενον, ὡς τὸ Βίσων· τὸ θηλυκὸν, Βισωνίς. [35] ἐκτίπτων ἢ Ε λέγεται Βισωνὶς, διὰ δ ω, ἢ Βισώνι· ποιητικῶς.

ΒΙΤΕΛΛΑ, πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνι- C
κὸν, Βιτελλῖνος.

ΒΛΑΥΔΟΣ [36], πόλις Φρυγίας, ἀπὸ Βλαύδε δ [37] τὸν τόπον κτίσαντος, ὡς [38] Μενεκράτης. τὸ ἐθνικὸν, Βλαυδηνός.

ΒΛΕΜΥΕΣ [39], ἔθνος βαρβαρικὸν D
Λιβύης, [40] ἀπὸ Βλέμυος, ἑνὸς τῶν Δηριάδε τριῶν ὑποστρατηγῶν, τῶν σὺν αὐτῷ Διονύσῳ πολεμησάντων. ἦσαν δ' Ὀρόντης, [41] ὁ Ὀρυανδης, ὁ Βλέμυς.

ΒΟΑΥΛΕΙΑ, πόλις Σκυθίας, Πει- E
σανδρος εἰκοστῇ ἕκτῃ.

ΒΟΒΩΝΕΙΑ, πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Βοβωνιάτης, ὡς Ῥιθυμνιάτης· ἢ Βοβώνι, ὡς Ῥιθύμνι.

ΒΟΓ-

Finitia in των duas syllabas habentia, accentum penultima notantur, ut Πλάτων. Κρίτων nisi inter varias ejusdem vocis significationes distinguendum sit: nam vox χριτὼν tumidus, ad nominis propii & fluvii discretionem in ultima signatur: ita quoque κρίτων animalculum, ad differentiam urbis ejusdem appellationis: vel nisi sit nomen locum continentem significans, ut κριτὼν, ἰσῶν. Vel denique nisi gentile sit, cujus obliquus habet ῶ parvum, ut τὸ Βισῶν. unde femininum Βισωνὶς. Verum etiam producitur, dicturque Βισωνὶς per magnum, & Βισώνι poëtice.

VITELLA, urbs Italiæ. Gentile, Vitellinus.

BLAUDUS, urbs Phrygiæ. Nomen habet à Blaudo, qui locum illum invenit, ut ait Menecrate. Gentile, Blaudenus.

BLEMYES, gens barbara Libyæ, ita dicta à Blemye, uno ex tribus Deriadæ ducibus, qui cum ipso contra Bacchum militarunt: erant autem Orontes, Oruandes & Blemys.

BOAULIA, urbs Scythiæ, cujus meminit Pisander libro vigesimo sexto.

BOBONIA, urbs Italiæ. Gentile, Boboniates, ut Rhithymniates: vel Bobonius, ut Rhithymnius.

BON-

[32] Τῶν εἰς των δισυλλάβων βαρυνομένων.] Hic grammaticus canon mutilus est: nam vocem unam & alteram excidisse, ex depravato sensu nemo est, qui non cognoscat. Eundem noster exhibet in *Aiσων*, unde hic locus commodissime suppleri posset, ita enim ibi: Τὰ γὰρ εἰς ων δισυλλαβα ἐπὶ πλέον, ἐξαιρέσεις, εἰ μὴ διαφορᾶς ἕνεκα συμπαραλήψῃ, ὡς τὸ Κρίτων βαρυνόμενον. Ipsum locum vide & commentarios nostros, si rem tanti feceris.

[33] Διὰ τὸ χριτὸν, ἰσῶν.] Illud χριτὸν cubiculum denotare, omnes norunt, quod de sequenti ἰσῶν non dixerim. Puto enim legendum esse: Διὰ τὸ κριτὸν, στρωμνὴν, quæ ultima vox *frumentarium agrum* significat.

[34] Διὰ δ' ο κλινόμενον, ὡς τὸ Βίσων.] Hinc liquet, nos superius bene reposuisse τὸ Βισῶν & Βίσων. Contrarium plane huic canoni exhibet Epitomator in *Aiσων*: nam cum longum de nominibus in των exeuntibus sermonem instituisset, in fine sectionis subjungit: σπάνιον ἡ κλίσις διὰ δ Ω. Quæ verba cum sint falsa, etiam me facile in errorem induxerunt: nam pag. 70 num. 10 aperte statui τὸ Βισὼν in casu obliquo habere Βίσωνος, deceptus non tantum illo canone, sed etiam verbis, jam supra allegatis, ubi noster inquit: Βισωνὶς, πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ Βίσωνος &c. Verum hæc frequens doctorum est querela, Epitomatorem plurimis in locis à vero longissime aberrare, & sibi ineptissime contradicere.

[35] Ἐκτίπτων δὲ Ε λέγεται Βισωνὶς &c.] Utinam unicum ex poëtis Epitomator adduxisset exemplum. Non memini apud grammaticorum filios hujusmodi nomina invenisse, quæ in casu obliquo habent ωνος & poëtice ωνος. Apud Herodotum lib VII cap. CIX legitur: Καὶ δὴ Δασκύλιον, Βησσικὸν &c. Sed sine dubio rescribendum est Βησσικὸν, nam capite sequenti τὸ Βήσσης apud eundem occurrit. Poëtæ omnes mediam hujus vocis corripiunt, tum Græci tum Latini, uti superius dictum est. Ovidius lib. XXII Metam.

Est ubi Troia fuit, Phrygiæ confinia tellus,
Bistonias habitata viros. - - - -

Lucanus lib. VIII:

Sanguineum veluti quatiens Bellona flagellum
Bistonas, aut Mavors agitatis. - - -

Etiam ex Græcis exempla peti & addi possent, si tanti esset operæ pretium.

[36] Βλαῦδος, πόλις Φρυγίας.] Existimat Ortelius hanc esse *Blandum* Antonini. Sita erat urbs non procul à finibus Lydiæ, uti liquet ex Strab. lib. XII: Τοῦτον δ' ἔχει Φρύγων λεγομένους τῆς ἐπὶ Λυδίαν ὁδοῦ Βλαῦδα πολίχνη Φρυγική.

[37] Τὸν τόπον κτίσαντος.] Codex Vossianus plus continet: ἀπὸ Βλαύδε δ' τὸν τόπον κτίσαντος. Sic nostri etiam aliis in locis aliquando loqui amat.

[38] Μενεκράτης.] Sine dubio hic idem est, cujus liber primus de rebus Lyciacis à Stephano in voce Ἀγρίππιον allegatur, & Anton. Liberali Metam. cap. XXXV.

[39] Βλέμυες, ἔθνος Βαρβαρικὸν Λιβύης.] Multi reperiuntur, gentis nomen cum simplici M exarantes; sed plures duplici efferunt, ut Mela, Plinius, Solinus, Strabo, Eusebius de Vita Constantini & alii. Hos Mamertinus in Maximiniani Genethliaco *Blemios* appellat. *Blemii illi, ut audio, hactenus modo assueti sagittis, adversus Æthiopas quærunt quæ non habent arma.* Incolunt locum Ægypti superioris, qui Τριακὰς dicitur, uti testatur Olympiodorus apud Photium. Et Etymologici Magni Auctor, cujus locum mox emendabimus, illis sedem circa Cataractas prope Syenen allegat.

[40] Ἀπὸ Βλέμυος.] Sine dubio hæc Stephanus hausit ex Dionysii Bassaricis, cujus nomen nunc retinet Epitomator. Apud Nonnum in Dionysiacis Blemyis aliquoties reperitur memoria, ita enim ille in fine lib. XVIII:

Καὶ Βλέμυας ἀνὰ ἴσχατα δι' ἐπέβαινε σίφος Κνίδη.
Ἐκπάγλῳ σκοπιῇ ἐπιμίξας ἀμφὶς ἐῷ Αἰθιοπῆι.
Καὶ μιν αἰσχηέντα Μαρήης ὑπεδέξατο πυθμὴν
Υἱὸς Ἀμαζονίης Βλεμύοιο ἀριδείκετον ἔγχεος.

[41] Καὶ Ὀρυανδης.] Vulgati omnes male Ὀρφανδης. Codicum Palatinorum verissima lectio, Ὀρυανδης. Eo quoque hunc ducem appellat Etymologici Mag. Auctor, cujus verba, quia emendatione indigent, in medium adducam. Βλέμυοι ἔθνος Βαρβαρικὸν Λιβύης. Ἀπὸ Βλέμυος ἑνὸς τῶν Δηριάδος τριῶν ὑποστρατήγων, οἳ σὺν Διονύσῳ πολεμήσαντες, ἦσαν δὲ Ὀρόντης, καὶ Βλέμυος, τὰς Κατερράκτας φασὶ τοὺς περὶ Συήνην Τῆς ἄνω Αἰθιοπίας Βλέμυοι οἰκοῦσι κ.τ.λ. Pro voce Βλέμυος excidisse τὸ ὄνομα, vel simile quid, evidentissimum est. Ultima hujus loci verba, sumsit Etymologus ex Ho-

rapo-

ΒΟΓΧΝΑΙ [43], ἔθνος πρὸς Καρρηνοῖς Α
κείμενον, [44] μέσον Εὐφράτου καὶ Κύρου
ποταμοῦ, ὡς Κυάδηξος.

ΒΟΙΒΗ [45], πόλις Θεσσαλίας. Ὅμη-
ρος,

[46] Βοίβην τε γλαφυρὴν, καὶ ἐυκτιμένην Β
Γαυλῶνα.

ἔστιν οὖν ἡ πόλις, [47] καὶ λίμνη Βοιβιάς, [48] ἀπὸ
Βοίβου τοῦ Γλαφύρου, τοῦ τοῦ Γλαφυρεῖς κλη-
θέντος. ἔστι δὲ καὶ Κρήτης Βοίβη ἡ Γορτυνίδος,
[49] καὶ ἐν Μακεδονίᾳ λίμνη Βοίβη. τὸ ἐθνικὸν C
ἡ Βοίβης, Βοιβεύς, [50] καὶ Βοιβηὶς θηλυκόν.
[51] καὶ Βοιβαῖος, ὁ κωλυές. ἔστι δὲ Βοιβήιον
πόλις. λέγεται δὲ Βοιβία ἡ λίμνη.

ΒΟΪΛΛΑΙ [52], πόλις Λατίνων. [53] τὸ
ἐθνικὸν, Βοϊλλανὸς, [54] ὡς Διονύσιος ἐν ὀγδόῳ D
τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

ΒΟΪΟΝ [55], ὃ καὶ Ὅμηρος ἔοικε Βοίβην
λέγειν. [56] ἔστι δὲ Δωρικὴ πόλις εὐθυπόρως λε-
γομένη, καὶ θηλυκῶς. ἔστι Βοιαὶ καὶ Κρήτης
πόλις. ὁ πολίτης, Βοιάτης, ὡς Κάρυαι Κα- E
ρυάτης, [57] Πιτάναι Πιτανάτης, Θαλάμαι
Θα-

BONCHÆ, gens Carrhenis adjacens, media inter Euphratem & Carrham fluvium, uti Quadratus perhibet.

BOEBE, urbs Theſſaliæ, de qua Homerus:

Et Bœbem concinnam, & bene ædificatam Jaolcum.

Eſt igitur urbs: eſt & palus Bœbias, nomen habens à Bœbo Glaphyri filio, qui Glaphyras condidit. Eſt quoque in Creta Bœbe Gortynidis, & in Macedonia palus Bœbe. Deducitur à Bœbe gentile Bœbenſis, & Bœbeïs fœmininum. Quo minus autem etiam ſit Bœbæus, nihil eſt, quod impediat. Reperitur quoque Bœbeïum urbs, & palus Bœbia dicitur.

BOVILLÆ, urbs Latinorum. Gentile, Bovillanus, auctore Dionyſio libro VIII de antiquitate Romana.

BOEUM. Hanc urbem Homerus Bœben videtur appellare: eſt autem urbs Dorica, quæ genere fœminino & neutro ſic dicitur. Sunt & Bœæ oppidum Cretæ, cujus oppidanus, Bœates, uti Caryæ Caryates, Pitanæ Pitanates, Thalamæ Tha-

---

ſione de ſitu Orbis, ubi nunc corrupte legitur, Τῶν πόλεως: ἐθνῶν: cum legendum ſit, Τῆς πόλεως ἐθνικὸν &c.

[43] Βίζηνα, ἔθνος.] Sequimur Xylandrianam editionem. Codex Voſſianus Βίζηνα, deleto N: quod etiam cdito Aldina & Florentina repræſentant.

[44] Μέσον Εὐφράτου & Κύρου.] Putat Bochartus hic latere mendum: emendat enim in Geog. Sac. Μέσον Εὐφράτου & Καρρὰ ποταμοῦ. Addens, forte fluviolum eſſe in Chabora influens. Alibi hunc fluvium Stephanus ita appellat. Καρρὰ, πόλις Μεσοποταμίας, ἀπὸ Καρροῦ τοῦ Συρίου.

[45] Βοίβη, πόλις Θεσσαλίας.] Hunc in modum reponere placuit, pro Βοιβῆος, πόλ. Θεσσαλίας, quod omnes codices antiqui & vulgatus occupaverat. Sic legendum eſſe etiam monuit Cl. Voſſius ad Scylacem Caryandenſem. Liquet præterea hanc veram eſſe lectionem ex teſtimonio, quod noſter ex Homero adfert.

[46] Βοίβην τε γλαφυρὴν.] Hæc verba duobus aliis in locis à Stephano ex Homero citantur: ſed nuſquam bene. Hic veram noſter repræſentat lectionem. Vide in vocibus Γλαφυραὶ & Γαυλός.

[47] Καὶ λίμνη Βοιβιάς.] Sic Pindarus Pythiorum III hanc paludem nominat.

- - - - Ἐπὶ
Παγὰς Βοιβιάδας
Κρηναίων ἵκεθ' ἁμερῶν.

Ex Scholiaſte ſitum accuratius cognoſcimus, ita enim ille: Ἐπὶ τὰ παρὰ Κορωνείᾳ ὕδατα πηγὰς ὀλίγας τῆς Βοιβιάδος λίμνης. ἡ δὲ Βοιβιὰς λίμνη παρακειμένη τῇ Λακερείᾳ.

[48] Ἀπὸ Βοίβου τοῦ Γλαφύρου.] Non poſſum quin adducam verba Euſtathii, qui totum Epitomatoris locum in ſuos ad Homerum commentarios tranſcripſit, ita enim ille pag. 327. Ἔρρετον δέ φασι Βοίβιον λόφον Βοίβην τε Γλαφύρου, τὰ περὶ Γλαφυρεῖς κείμενα, ὡς ἱστορεῖ ὁ λεξικογράφος περὶ Ἐθνῶν. ὃς λέγει δὲ ὅτι ἐστὶ καὶ Κρήτης Βοίβη. καὶ Μακεδονικὴ δὲ λίμνη Βοίβη. καὶ ὅτι ἡ χαλεπὴ Βοιβὸς ἡ Βοιβία λέγεται.

[49] Καὶ ἐν Μακεδονίᾳ λίμνη Βοίβη.] Paludem hanc omnes Βοίβιδα appellant. Scylax cap. Macedoniæ. Ἀπὸ Θέρμης Ἐπίδαμνος, Βόλβη λίμνη, Ἀπὸ Βόλβης Ἐπίδαμνος. Ad quem locum Cl. Voſſius inquit, ſe metuere, ne Stephanus vitioſos codices ſecutus ſit, uti centies in eo obſervare eſt.

[50] Καὶ Βοιβηΐς.] Hæc etiam paludis Theſſalicæ eſt appellatio: ſed præterea etiam Ξυνιὰς dicitur ab urbe Xynia ei vicina, teſte Stephano: Ξυνία, Θετταλίας πόλις. Ἡλιόδωρος ἐπάγει, τὸ ἐθνικὸν, Ξυνιεύς, ὡς Γλαῦκος. καὶ Ξυνιὰς λίμνη, ἀπὸ Βοιβηΐδος φασί. Ad quem locum etiam vide verba Scholiaſt. in Apol. Rhodium à nobis allegata.

[51] Εἰ δὲ καὶ Βοιβαῖος, ὁ κωλυές.] Permittit itaque noſter uſum hujus ἐθνικοῦ, quod etiam reperire eſt in voce Ἀλύζεια, ubi nihil omnino ad rem facit, uti ibidem & alias manifeſte oſtendimus. Vide quæ diximus ad genuinum Stephani Fragmentum pag. 315 Comment. 21.

[52] Βοΐλλαι, πόλις Λατίνων.] Latino ore dicuntur BOVILLÆ numero plurali, innumeris auctoribus. Urbs ſita fuit teſte Cluverio, in via Appia prope Albanum oppidum. De nominis origine ita ſcribit Nonius Marcellus cap. II: *Hillæ inteſtina veteres dixerunt: unde Bobillæ: unde oppidum in Italia, quod eo bos inteſtina ex vulnere trahens advenerit.* Plura qui velit, Cluverium legat.

[53] Τὸ ἐθνικὸν Βοϊλλανός.] Græci pariter & Latini hoc gentili uſi ſunt. Cicero ad Q. Fratrem lib. III epiſt. I: *Fundum audio te hunc Bovillanum velle retinere.*

[54] Ὡς Διονύσιος ἐν ὀγδόῳ.] Neque ipſum oppidi nomen, neque gentile inde formatum apud Dionyſium eo libro reperitur niſi corrupte Βολλαί & Βολλανοί. Cluverius ex Stephano emendavit Βοΐλλαι & Βοϊλλανοί, uti videre licet lib. III Ital. antiq. cap. IV.

[55] Βοΐον, ὃ καὶ Ὅμηρος ἔοικε Βοίβην λέγειν.] Non leviter fallitur noſter, quemadmodum obſervavit Cl. Voſſius ad Scylacem, exiſtimans hanc eandem eſſe, de qua Homerus in Catalogo Βοίβην τε γλαφυρὴν. Quippe Βοΐον Homeri eſt in Theſſalia, ut & reliquæ urbes, quas recenſet: hæc autem eſt Doridis; ut nihil dicamus de ſummo diſcrimine, quod eſt inter Βοῖον & Βοίβην. Fortaſſis aliter ſcripſit Stephanus olim, quam nunc in vulgatis conſpicitur, nempe Βοῖον, ὃ καὶ Ὅμηρος ἔοικε Βοίβην λέγειν, depravato deceptus antiqui ſcriptoris codice. Βοῖον tamen eſt veriſimum nomen urbis: Scylax capite ΜΗΛΙΕΙΣ: Ἐν τούτῳ τῷ κόλπῳ εἰσὶ τὰ Λιγκεδαιμονίων κτίσματα, καὶ πόλεις αἵδε. Ἐχινοὶ, Βοῖον, τὸ Κονάριον. Hoc urbis nomen optime nuper Diodoro Siculo vir doctus reſtituit, ubi de Dorienſibus lib. IV ſic ſcribit: Καὶ κρατήσαντες τὸ Ἐχινοῦ καὶ τὸ Κολλοῦ καὶ τὸ Βοῖον. Vide præterea Thucyd. lib. I. Scymnum Chium. Strabonem lib. IX. Plinium lib. IV cap. VII. Ptolemæum lib. III cap. XV. & Ariſtidem in Leuctrica.

[56] Ἔστι Βοιαὶ & Κρήτης πόλις.] Hæc mihi eadem videtur, quam præcedenti ſectione in Gortynide poſuit. Ἔστι δὲ καὶ Κρήτης Βοῖον ἡ Γορτυνίδος.

[57] Πιτάναι, Πιτανάται.] Suo loco hoc gentile, quod tamen non improbandum eſt, non conſpicitur, cujus primitivum numero ſingulari effertur.

Θαλαμάτης. λέγε δὲ Βοιακὸς, ὡς Ἔφορος. Ἡρωδιανὸς δὲ Βοιήτης φησὶν, ἴσως ἀπὸ τοῦ Βοῦν, ὡς λίκνον λικνίτης. εἰσὶ δὲ Βοιοὶ ἔθνος Κελτογαλατῶν. [17] ἔστι δὲ Βοιανὸν πόλις Σαυνιτῶν.

Thalamates. Dicitur quoque Bœæus, ut Ephorus perhibet: Herodianus vero Bœotes dicit, quod fortassis à Bœum formatur, uti à λίκνον λικνίτης. Sunt item Boii gens Celtogalatica. Est præterea Bovianum urbs Samnitum.

ΒΟΙΩΤΙΑ, μόνη τῆς Ἑλλάδος [18] ὄρη περὶ θαλάττιους διήκοντας ἔχει τοὺς οἰκήτορας· τοὺς μὲν πρὸς Πελοπόννησον ἐστραμμένους, καὶ τὸ Σικελικὸν δὲ καὶ Ἀδριατικὸν κόλπον· τοὺς δὲ [19] πρὸς Αἴγυπτόν τε, καὶ Κύπρον, καὶ τὰς ἄλλας νήσους· τοὺς δὲ πρὸς τὸν Εὔριπον, καὶ Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας θαλάσσας. λέγουσι δέ φασι [20] Βοιωτὸν Ἰτώνης τοῦ Ἀμφικτύονος, τοῦ [21] καθ' αὑτὸν νεώτερον, [22] τοῦ Δευκαλίωνος καὶ Πύρρας παῖδα. Νικοκράτης δέ φησιν, ὅτι Ποσειδῶνος δὲ Ἄρνης ἦν παῖς. Εὐφορίων,

BOEOTIA, sola hæc Græciæ regio, incolas ad tria maria exporrectos habet, & quidem alios ad Peloponnesum & Siculum Adriaticumque sinum conversos; alios vero ad Ægyptum, & Cyprum, aliasque insulas; alios autem ad Euripum, & mare Macedonicum atque Thessalicum. Narrant Bœotum Itoni Amphictyonis filii filium esse, qui, secundum illum, filiorum Deucalionis & Pyrrhæ natu minor fuit. Verum Nicocrates inquit, Neptuni & Arnæ filium esse. Euphorio:

Ὄφρα μαντεύοιτο [23] μεθ' ὑιάσι Βοιωτοῖο,
[24] Τὸν ῥα Ποσειδάωνι δαμασσαμένη τέκεν Ἄρνη,
Βοιωτὸν δ' ὀνόμηνε. τὸ γὰρ καλέσσατο νομῆες,
Ὅττι ῥα πατρώιοι βοῶν ἀπεβήκατο κόπρους.

Donec vaticinaretur cum filiis Bœoti,
Quem Neptuno subagitata peperit Arne,
Bœotum vero nominavit. Illud enim narrarunt pastores,
Quod in paternarum boum fimo expositus fuerit.

καὶ Εὐριπίδης,

Τὸν δ' ἀμφὶ βοῦν ῥιφέντα Βοιωτὸν καλεῖν.

Et Euripides:

Illum vero circa bovem projectum Bœotum vocare.

Cæsar

[17] Ἔστι δὲ Βοιανὸν, πόλις Σαυνιτῶν.] Sequitur Strabonis scripturam noster Stephanus. Ætate Geographi non merebatur inter urbes numerari, ita enim ille lib. v. Καὶ ὁ Φιστέλιος κώμην χαράσσει ἐν πόλεως. Ἴσως δ' ὀλιγανθρωπίαν πόλεως, Βοιανὸν, Ἐστερνίαν &c. Ptolemæo dicitur Βοβιανὸν, quod ex Latino BOVIANUM formatum est. Cluverius illud colloent ad radices Apennini montis & fontes Tiferni amnis. Vulgo nunc *Boiano* dicitur.

[18] Ἔστι σχεδὸν θαλάττιους διήκοντας &c.] Ephorus apud Strabonem lib. IX judicat, Bœotiam finitimis populis hac in re præstare, ὅτι μόνη σχεδὸν ἔστι, καὶ λιμέσιν ἀξιοπρεπῆ πλείοσιν. Nam in Criseo & Corinthiaco sinubus allata ex Italia, Sicilia, & Africa excipit. Ubi Euboeæ opponitur in utramque Euripi partem se ora ejus diducit. Ita ut parte quæ adversus Aulidem est, in qua Tanagra jacet, Salganeus & Anthedon, continuum habeat mare ei, quod ad Ægyptum, Cyprum aliasque insulas pertingit: altera parte habet mare Macedonico, Propontidi & Hellespontо continuum. Non possum quin hic addam verba Marciani Heracleotæ, egregie ad rem facientia:

Τοῦτος δὲ κεῖται πλησίον Βοιωτίας,
Χώρης μεγίστη, κρατέουσα τῆς θαλάσσης.
Χρῆσις μέντοι ἡ τῆς θαλάσσης, ὡς λόγος.
Ἐς ἣν δὲ λιμένας, ἐς μὲν εἰς μεσημβρίην
Βλέποντας δέκα σταδίους ἀπὸ Ἀθηνέων,
Τὸν Σαλαμῖνα τε πόντου, ἐς δὲ βορέην Κύπρον,
Καὶ τὴν κατ' Αἴγυπτον τε καὶ νήσους τὰς ἄλλας.

In hisce verbis erat lacuna, quam conjecturando supplevimus.

[19] Πρὸς Αἴγυπτόν τε, καὶ Κύπρον.] Fateor Κρήτην hic commodissime posse subtilinari, loco τὴν Κύπρον, verum cum omnes codices constanter ita legant, eademque vox apud Strabonem & Marcianum Heracleotam reperiatur, non possum illare à partibus Gerbelii, pro Κύπρον apud Strabonem & nollrum Κρήτην reponentis.

[20] Βοιωτὸν Ἰτώνης τοῦ Ἀμφικτύονος.] Sic etiam scripsit Pausanias in principio Bœoticorum, totam gentem à Bœoto nomen accepisse: Βοιωτὸν δὲ τὸν ἐξ ἐπιχωρίου λόγου Βοιωτοῦ τοῦ Ἀρνῆς ἐγένετο. Τὸν Ἰτώνου παῖδα, καὶ νύμφης δὲ Μελανίππης, Ἕλληνες δὲ Ἀμφικτύονος εἶναι λέγουσι. Editio Aldina & Florentina habent: τοῦ Ἀμφικτύονος.

[21] Καθ' αὑτὸν.] Ex hisce verbis manifestissime colligo, in præcedentibus excidisse antiqui scriptoris nomen, cujus testimonio Stephanus in genuino opere usus est, qui probaret Amphictyonem, filiorum Deucalionis & Pyrrhæ minimum natu fuisse. Mythologiæ doctores Amphictyonis genus referre ad Deucalionem, inter illos testis est Apollod. lib. III: Κρατοῦντος δὲ ὅλου τοῦ Δευκαλίωνος, ἔτεκε δὲ αὐτῷ Ἕλληνα. τοῦτον ἔσχε βασιλέα Δευκαλίων, ἔτεκε δὲ καὶ ἄλλους. Igitur τὸν καθ' αὑτὸν auctorem respicit, de quojam nulla reperitur mentio.

[22] Τοῦ Δευκαλίωνος &c.] Optime sic edidit Xylander. Pessime in Vossiano cod, & prioribus editionibus: τὸ Δευκαλίωνος ἐκ Πύρρας παῖδα.

[23] Μεθ' ὑιάσι Βοιωτοῖο.] Codex vetustissimus Pal. unico verbo legebat μεθυιάσιν, notante Salmasio in margine sui Stephani.

[24] Τὸν ῥα Ποσειδάωνι &c.] Hic Euphorionis locus etiam ab Etymologici Magnæ hore citatur eodem modo, nisi quod pro νομῆες habeat βουκόλοι. Totum locum in medium producam, quia ad rem facere videtur, & emendatione indiget. Βοιωτὸς] Ἄρνης ἡ μήτηρ αὐτῷ, παῖδα αὐτὸν, λαβοῦσα Βοιωτὸν ἐκ Ποσειδῶνος, ἔῤῥιψεν εἰς βοῦν, καὶ τὸ ἐκ τοῦ βοὸς σκῶλον Βοιωτὸς ἐκαλέσθη. Εὐφορίων.

Τὸν ῥα Ποσειδάωνι δαμασσαμένη τέκε μήτηρ
Βοιωτὸν δ' ὀνόμηνε. Τὸ γὰρ καλέσσατο βουκόλοι
Ὅττι ῥα πατρώιοι βοῶν ἀπεβήκατο κόπρους.

Mendum latet in illis verbis ἔῤῥιψεν εἰς βοῦν. Ubi vox nihil ad rem facit, apud Hesychium viam, & Alexandrinorum lingua *custodiam* denotans. Ego conjecturam repono: ἔῤῥιψεν εἰς βουλεῖον. Est enim ὁ βουλεὼν, bovile, stabulum, κοπρεῶν sive κοπροβολεῖον: locus ubi animalium purgamenta rejiciuntur & colliguntur. Etymol. Magn. Auctor: Βουλεῶνες] ἔστιν λέγεται καὶ ἡ κόπρος ἡ βοῶν καὶ ὁ τόπος βουλεῶνες, ἐνθα τὰς κοπρίους. Vide etiam Pollucem & Eustathium ad Hom. pag. 1404.

[25] Ἀπὸ τῆς κοπροσκομιδίας Καίσαρ βοὸς &c.] Additur quod hac de re scribit Ovidius lib. III Metamorph.

Bos, inquit, Phœbus ait, solita secuturus in arva,

ἐκείνῳ δὲ, [67] ἀπὸ τῆ καθηγησαμένης Κάδμῳ βοὸς λαχθῆναι τὴν χώραν ὕστερ. [68] τινὲς δὲ ἀπὸ τῆ βοὸς τῆς Διονυσιάδης τὸν Βοιωτὸν ἄραι ἐκείνης. [69] ἐκαλεῖτο δὲ Αὐονία, [70] καὶ Μεσσηπία, καὶ Ὠγυγία, καὶ Καδμηίς, ὡς Θουκυδίδης. Ἔφορος δέ φησιν, ὅτι [69] Ἀθηναῖοι μὲν τὴν ναυτικὴν διώκησιν, [71] Θεσσαλοὶ δὲ τὴν ἱππικὴν ἐμπειρίαν, [72] Βοιωτοὶ μὲν τὴν τῆ γυμνασίης παρείλοντο, [73] Κυρηναῖοι δὲ τὴν τῆ διφθερικῆ παιδείαν ἠσχόλησαν. [74] ἡμεῖς δὲ, περὶ τὸν τῆ νόμων ἐπιστήμην. ἔστι δὲ καὶ [75] Βοιωτία ἐν Θρᾴκῃ. τὸ ἐθνικὸν ὅμοιον, [76] Βοιώτης. λέγεται δὲ Βοιώτιος, καὶ Βοιωτία. ἀφ' ἧ ἡ παροιμία, [77] Βοιωτία ὗς, καὶ Βοιώτης. καὶ Βοιωτίδιον, ὡς Βοιώτιος. Αἰσχοφάνης Ἀχαρνεῦσιν,

Ὦ χαῖρε

A Castor autem perhibet regionem ita dictam esse, quod bos Cadmo illuc dux fuerit. Quidam ajunt ἀπὸ τῆ βοὸς, id est, à bove nomen accepisse Bœotos, quod ingenio non admodum celeres essent. Olim autem appellabatur Aonia, & Mesapia, & Ogygia, & Cadmeïs, sicut Thucydides testis est. Verum narrat Ephorus, Athenienses se ad nauticam, Thessalos ad equestrem, Bœotos ad Gymnasticam, Cyrenæos autem se ad curulem artem applicuisse: nos autem juris scientiæ dediti sumus. Est etiam Bœotia in Thracia, unde simile gentile, Bœotus. Dicitur quoque Bœotius, & Bœotia, unde proverbium, Bœotia sus. Et Bœotis, & Βοιωτίδιον, id est, Bœotiolus, quod fit à Bœotius. Aristophanes in Acharnensibus:

B

C

D

O salve

Nollem passa jugum: curvique immunis aratri.
Ite duce corpe viæ: & qua requieveris herba.
Mania fac condas: Bœotaque illa vocato.

Hinc Bœotium nomen accepisse, etiam vult Hyginus Fab. CLXXVIII. *Cadmus cum erraret Delphos devenit: ibi oraculum accepit, ut à pastoribus bovem emeret, qui eum signum in latere haberet, eumque ante se ageret, ubi desedisset, ibi fatum esse, eum oppidum condere & in regnare &c. Ex bove autem quem secutus fuerat, Bœotia est appellata.*

[67] Τινὲς δὲ ἀπὸ τῆ βοὸς τῆς Διονυσιάδης &c.] In his verbis lacunam debere notari, tam certum est, quam solem ipso meridie lucere: nam varias Bœotiæ origines enarrans Stephanus, ultimo loco addit: quosdam perhibuisse Βοιωτὸν ἀπὸ τῆ βοῦ ἀνοησίας, quod mente non admodum celerem; quæ verba cum hic necessario requirantur, commodissime transcribi possunt ex Eustathio ad Dionysium de Situ Orbis, ubi omnium etymologiarum vocabulorum quasi ex Stephano compendium fecit. Ὅτι δὲ ἐπιμελέστερον λέγει περὶ τῶν Βοιωτῶν ἡμᾶς, ἢ ἐ μάτην λέγειν ποιῶν, δῆλον ἔσται τοῖς ἐντυγχάνουσι. ἐξ ὧν δ' αὐτὸς ἔοικε λαβεῖν, οἱ μὲν ἀπὸ τῆ βοὸς ἡ χώρα Βοιωτία ἐπονομασθῆναι αὐτοῖς τῷ Κάδμῳ. οἱ δὲ ἀπὸ τῆ βοὸς ἡ ἀνοησίας εἶναι τοὺς Βοιωτίους, ὡς μὴ ὀξεῖς τοῖς Διονυσίου. συμφωνεῖ δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ καὶ ἡ Βοιωτία ὗς, παροιμιώδης ἐπὶ Βοιωτοῖς. Hinc manifestissime liquet, Stephani locum esse mutilum, & ut sensus sit integer, hunc in modum suppleri debere: Τινὲς δ' ὡς οὐκ ὀξεῖς τοῖς Διονυσίου τὸν Βοιωτὸν ἄραι λέγουσιν, παρὰ τὴν βοῦν ἀνοησίαν. Culpam hujus defectus non in librarios, sed in Hermolaum Epitomatorem rejicio, qui multis in locis præstantissimum scriptorem tam fœde mutilavit, ut in tota antiquitate vix simile exemplum occurrat.

[68] Ἐκαλεῖτο δὲ Αὐονία.] Aonas barbaros à Sunio evagatos Bœotiam priscis temporibus tenuisse, & inde Aoniam nuncupatam fuisse, testantur plurimi: Strabo lib. IX: Apoll. Rhodii Schol. ad lib. III: Eustathius ad Catalogum navium circa initium, & alii.

[69] Καὶ Μεσσηπία, καὶ Ὠγυγία, καὶ Καδμηίς.] Bœotiam Mesapiæ nomine fuisse insignitam, non memini apud alios legisse. Ogygiam nuncupatam fuisse nostrer ipse testatur. Ὠγυγία, τοῦτο δ' ἐστὶν Θηβαϊκὰ &c. λέγεται δὲ ἡ Βοιωτία, ἐκ Θηβῶν, καὶ Ὠγύγου τοῦ Τερμέρου. In honorem Cadmi, qui plurima in hanc regionem beneficia contulit, Cadmeïdem vocatam fuisse, admodum verisimile est, licet illorum testimonia desint.

[69] Ἀθηναῖοι μὲν τὴν ναυτικὴν διώκησιν.] Hinc est quod passim τὸ ναυτικὸν ἐπιτήδευμα Athenientibus adscribatur. Vide Thucydidem, Aristophanis Scholiastam atque alios. Egregie Justinus lib. VI cap. II: *Quippe Athenienses, cùm spes actæ sint opes, mutare tamen navalem usum, ac, si eligendum sit ex universis, melioremi alium esse.*

[70] Θετταλοὶ μὲν τὴν ἱππικὴν ἐμπειρίαν.] Eadem hæc de Thessalis, Athenientibus, Bœotis & Cyrenæis perhibet Eustathius ad Dionysium de Situ Orbis, quæ verbotenus ex nostro transcripsisse videtur. Γυμναστικὴν δὲ Βοιωτοὶ διὰ τὸ λέγεσθαι λόγος πεῖσαι, ὡς Ἀθηναῖοι μὲν περὶ ναυτικὴν ἠσχόλησαν πᾶσαν. Θετταλοὶ δὲ περὶ τὴν ἱππικὴν ἐμπειρίαν. Βοιωτοὶ δὲ περὶ τὴν τῆ γυμνασίης ἐπιμέλειαν. Κυρηναῖοι δὲ περὶ τὴν διφθερικὴν ἐπιμέλειαν. Ælianus in Tacticis multum laudis Thessalicis equitibus attribuit. Equi Thessalici laudantur passim in oraculo apud Dionysium de situ orbis, Suidam, & speciatim apud Lucanum lib. VI

Thessalicus sonipes bellis feralibus aptum.

Hinc factum videtur, illum qui in Thessalia uxorem esset ducturus, pro nuptiis sacrificaverit equum frenatum. Vid. Ælian. de Animal

[73] Βοιωτοὶ μὲν τὴν τῆ γυμνασίης ἐπιμέλειαν.] Locus in hanc rem egregius est apud Cornel. Nepot. in Alcibiade: *Postquam inde expulsus Thebas venerit, adeo studiis eorum inservivisse, ut nemo eum labore corporisque viribus posset æquiparare. Omnes enim Bœotii magis firmitati corporis, quam ingenii acumini inserviunt.* Ad quem locum vide commentatores.

[74] Κυρηναῖοι δὲ περὶ τὴν διφθερικὴν &c.] Non multum temporis teram, ut probem Cyrenæos hac scientia præ cæteris excelluisse, lectorem remitto ad vocem Βάλλα, ubi fusius hac de re in comment. loquuti sumus.

[75] Ἡμεῖς δὲ, περὶ τὴν τῆ νόμων ἐπιστήμην.] Toto orbe Romano tria tantum fuere gymnasia in quibus licitum erat jus docere, Romæ, Constantinopoli, & Beryti in Phœnicia. Justinianus in præm. D. § 7. *Hæc tria volumina à nobis composita tradidit tam in regiis urbibus quam in Berytiensium pulcherrima civitate, quam & legum nutricem quis appellet, tantummodo voluimus, quod jam à vetere principibus constitutum, & non in aliis locis.* Duarum urbium, scilicet Novæ Romæ & Berytî, quam alii Beroën appellavere, meminit Theætetus lib. IV. Epigrammat.

Τῶνδε Γαλαιναὶν νεμεσᾷς φιλόμουσον ἀοιδὴν
Ῥώμης & Βηρυτῆ, πτολίε Φοίνης διδύμης.

[74] Βοιωτία ἐν Θρᾴκῃ.] De Bœotia ad Propontidem sita mentionem facit Hyginus Fab. CLXXXVI. *Post quæ Metapontus duxit conjugio Melanippen, eosque sibi filios adoptavit, qui in Propontide ex suo nomine condiderunt, Bœotus Bœotiam, Æolus Æoliam.*

[75] Βοιωτὸς.] Invenitur illud gentile in veteribus numismatibus. Goltzius agnoscit nummum cum inscriptione ΒΟΙΩΤΩΝ.

[76] Βοιωτία ὗς.] Adagium defumtum est ex Pindari Olymp. Od. VI: hæc sunt Lyrici verba:

\- - - - Ὅ τε πρωτος ναῦν ἐπόρσυνε
Λᾶϊος, πρῶτον μὲν Ἥ-
ρᾳ πομπαῖον κελεύθου,
χρυσέᾳ τ' ἐπὶ δεξιὸν ὦτα βάλε-
ν λόγχᾳ τὸ φλοιῷ, Βοιωτίαν
ὗν. - - - -

Ad quem locum ita scribit Scholiast. Η' ἐπὶ παροιμίας

Ὦ χεῖρε κηλιχῴλα [77] Βοιωτίδιον. καὶ ῥῆμα, Βοιωτιάζειν ἔμαθες. A

O salve punivorator Bœotiole! Hinc & illud dictum Bœotissare didicisti.

ΒΟΊΑΒΑΙ, [78] πόλις Καρίας, ἡ πολίτης Βολβαιώτης, ἥτις Ἡράκλεια ἐκαλεῖτο. [79] ἔστι δὲ Βόλβη πόλις, καὶ λίμνη. τὸ ἐθνικὸν, Βολβαῖος. B

BOLBÆ, urbs Cariæ & fluvius Bolbæotes, quæ Heraclea appellatur. Est item Bolbe urbs & stagnum. Gentile, Bolbæus.

ΒΟΛΒΙΤΊΝΗ, πόλις Αἰγύπτου· Ἑκαταῖος. [80] ὁ πολίτης, Βολβιτινήτης. τὸ ἐθνικὸν, Βολβίτινος· ἔνθεν ὁ Βολβίτινον ἅρμα.

BOLBITINE, oppidum Ægypti, cujus meminit Hecatæus. Oppidanus, Bolbitinites. Gentile, Bolbitinus. Inde etiam vehiculum Bolbitinum.

ΒΟΛΊΝΗ, [81] πόλις Ἀχαΐας, ὡς C Ῥιανὸς ἐν Ἀχαϊκῶν ἑβδόμῳ. τὸ ἐθνικὸν, Βολινεύς.

BOLINE, urbs Achaïæ, de qua Rhianus libro 11 Achaïcorum. Gentile, Bolinæus.

ΒΟΛΙΣΣΌΣ, [82] πόλις Αἰολικὴ ἐπ' ἄκρῳ, Χίῳ πλησίον. [83] Θουκυδίδης Βολίσσιον αὐτὸ καλεῖ, ἐν ὀγδόῃ. καὶ Φασὶν, D ὅτι [84] Ὅμηρος ἐν τούτῳ τῷ πολίσματι τὰς διαβολὰς ἐποιεῖτο, ὡς Ἔφορος. Ἀνδροτίων δὲ δι' ἑνὸς σ γράφει. τὸ ἐθνικὸν, τῇ τύχῃ Βολίσσιος, ὡς Λυρνήσσιος. Βολισσεὺς, ὡς Ἀλικαρνασσεύς· καὶ Βολισσίτης, ὡς Ὀδυσσίτης. χρῆσιον δὲ τῷ πρότερον, διὰ τὸ σύνηθες. E

BOLISSUS, urbs Æolica in promontorio, prope Chium. Thucydides eam Bolissum appellat libro VIII. Narrant quoque Homerum illa in urbe moras duxisse, uti Ephori auctor est. Androtio vocem per simplex σ scribit. Gentile ex lege artis, Bolissius, uti Lyrnessius. Bolissensis, ut Halicarnassensis. Et Bolissites, uti Odyssites. Præstat autem priore uti, propter formam regioni solitam.

ΒΟΛΟΓΕΣΙΆΣ, πόλις πρὸς τῷ Εὐφράτῃ, ὑπὸ [85] Βολογαίσου βασιλέως οἰκισθεῖσα. [86] τὸ ἐθνικὸν ὥφειλε Βολογησεὺς, ὡς

VOLOGESIAS, urbs ad Euphratem, à Vologeso rege condita. Hinc gentile Vologesiensis, uti Aphrodisiensis formam oportebat:

ὠφείλετο. Ὕστατος, Ἴδης ὄρος Τρῳάδος, κορυφώσεσιν πολλαῖς Βοιωτικὸν, ἢ ἐς πόσας ὄρη τὴν Ἴδην διαιροῦσιν, ἀπὸ τοῦ Υ ἀκόρεστον λέγει ὡς ὄχλων. ὅθεν δὲ τοῦτο ὑπῆρξε, διαφωνοῦσιν περὶ τὴν λέξιν ἐπὶ τῶν Βοιωτῶν, καὶ λοιπὸν παροιμίαν, ἀφ' ἧς παιδιὰ ἀλοχίαν ἐν ἀγροικίαις, ὅτινες ἐξ ἀρότου αὐτὰς καλοῦσι. τινὲς δὲ βουλομένους εἰς ἀκριβολογίαν ἀδικοπραγεῖν παιδὸς, τοῦτο λέγειν, Βοιωτιάζειν. Eadem etiam refert Demetrius Triclinius ad Pindari locum jam citatum. Præterea in fine hujus sectionis addit aliam dictionem continentem adagium, nempe Βοιωτιάζειν, quod in eos dicitur, qui rudi & incompolita voce, quasi boum mugitu clamare confueverunt.

77 Βοιωτίδιον.] Vocabulum diminutivum comica licentia fictum, quemadmodum plura ejusdem farinæ apud Aristophanem occurrunt, ut Σωκρίτης Σωκρατίδιον, Εὐριπίδης Εὐριπίδιον. Vide commentarios ad vocem Βακχυλίδεον.

78 Βίλβαι, πόλις Καρίας, ἡ πολίτης Βολβαιώτης.] Locus admodum suspectus: nam fluviorum nomina in ους terminari, res non adeo frequens est. Ortelius verba sequentia ἥτις Ἡράκλεια ἐκαλεῖτο cum fluvii appellatione conjungit, quod profecto præter Stephani mentem factum videtur. Fortasse hic locus ita est constituendus: Βίλβαι, πόλις Καρίας. ὁ πολίτης, Βολβαιώτης· ἥτις Ἡράκλεια ἐκαλεῖτο. Necesse est ultima verba, urbis nomen respicere. Heraclea Caricæ meminit noster suo loco.

79 Ἔστι δὲ Βόλβη πόλις, καὶ λίμνη.] Hæc illa palus est, quam supra Βιστόνιδα male appellavit, & optime Macedonicæ adscripsit, de cujus situ τὸ παράπαν ἀδιάφορα Ponitur à Scylace prope Apolloniam, cujus verba jam supra citavimus. Memoratur etiam Thucydid. lib. IV, Æschylo in Persis, & Aristot. de hist. Animal. lib. II. Etiam Palmerius hoc stagni nomen felicissime Athenæo restituit.

80 Ὁ πολίτης, Βολβιτινήτης.] Leve mendum hic latet. Scribe, ὁ πολίτης, Βολβιτίνης. Ægyptiorum enim πόλεις, ut passim noster inculcat, in ης desinit. Verum quod in fine addit περὶ Βολβίτινα ἅρματος, illud valde est insolens, nam de istis vehiculis non memini aliquid in scriptis antiquorum reperisse. Hinc non levis mihi suborta suspicio mendæ, licet constanter hic locus in vulgatis & MSS ita concipiatur. Lego, Βολβίτινον πόλιν. Existimo enim Stephanum unum ex Nili ostiis innuere. Strabo lib. XVII. Μετὰ δὲ τὸ Βολβίτινον στόμα ἐπιπολάζει ἰσθμὸς παπύρῳ ἡ ἀμφοῖν ἄκρα. Eodem loco apud Strabonem τὸ Βολβιτινὸν πόλισμα citur, quod possessivum est ab hac voce formatum.

81 Βολίνη, πόλις Ἀχαΐας.] Etymologici Mag. Auctor *Bolinum* vicum appellat, & prope Patras & Drepanum collocat, statuens hoc nomen ei διὰ τὸ βολὴν πλῆθος fuisse, ita enim ille: Βόλινον, κώμη τῆς Ἀχαΐας, πλησίον Πατρῶν καὶ Δρεπάνου. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ διωκομένου ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἐρύμβου, καὶ τὸν δι' ὃ τοῦτο μαθεῖν ἐξεδίδαξε, διότι τὸ βολὴς τὸ πλῆθος. Eundem situm ei quoque attribuit Pausanias in Achaicis.

82 Πόλις Αἰολικὴ ἐπ' ἄκρῳ, Χίῳ πλησίον.] Non possum quin huc transcribam locum insignem, qui est apud Annam Comnenam lib. VII Alexiad. ubi egregie urbis situs ob oculos ponitur: Ὁ μὲν τοι Δαλασσοειδὴς παραπετάσματος πᾶς περὶ τὸ δολιχώτερον μέρος ἀκριβῶς ἔχεται, καὶ τῆς Βολισσίου περιβολαίου παραπλήσιος, καὶ τῶν αὐτῶν ἐπιλαμβάνεται ἰδιωμάτων. ἡ δὲ Βολισσὰς πολίχνιον κρημνὸν τὸ ἀκρωτήριον τοῦτο ἐπὶ τῆς Δηλιακῆς. Eadem fere habet Cinnamus lib. II.

83 Θουκυδίδης Βολίσσιον.] Apud Thucydidem libro octavo urbis nomen etiam duplici S exaratum reperitur. Incidit fortasse noster in librum ἑβδόμῃ.

84 Ὅμηρος ἐν τούτῳ τῷ πολ. &c.] Homerum quotidieque ibi divertisse, literas docuisse, & quæcunque juvenilia ludicraque ejus extant, condidisse, etiam Herodotus testatur libro de vita Homeri: Καὶ τὰς Κυκλωπείας, καὶ Βαλιαρχομυομαχίαν, καὶ Ἐπικαλύπτην, καὶ τὰ ἄλλα ὅσα παίζων ἐποίησεν Ὅμηρος, σύνεσχε διατρίβων παρὰ τοῖς Βολισσίοις.

85 Βολογαίσου βασιλέως.] Genuinum regis regum Vologesi nomen, in omnibus auctoribus corruptissime reperitur, uti nuper docuit Cl. Spanhemius dissert. secund. de præstantia & usu numismatum, adducto auctoritatem rarissimi & eximii nummi Romæ nuperrime reperti, in quo ΒΟΛΑΓΑΣΟΥ scriptum occurrit. Hinc emendandum urbis nomen & gentilia inde formata. Quod hic de voce Βολογησεὺς, idem etiam de Βολογασήνη statuimus.

86 Τὸ ἐθνικὸν ὤφειλε Βολογησεύς.] Noster hic legit περὶ ἐθνικῶν, quod ex lege artis & ad similitudinem alio-

ις Ἀφροδισιάς. ἀλλ' ἀνοίκειον ὁ τύπος τῇ A
χώρᾳ. λεκτέον Βολεσπιλιώτης.

ΒΟΛΟΓΕΣΙΦΟΡΑ, πόλις Περ-
σίς. τὸ ἐθνικὸν τύπῳ Περσῶν, Βολογεσι-
φόριος. ᵍᵍ λεκτέον δὲ Βολογεσιφορεύς.

ΒΟΛΟΥΡΟΣ, πόλις τῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ Β
Τραλλιανῶν. μοῖρα γὰρ τῶν Ἰλλυριῶν βῆγες, ᾗ
Βόλουρος. ἔστι δὲ πόλις Θεσπρωτίας.

ΒΟΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙ, τόπος, ᵍᵉ καθ' ὃν ἐπολέμησε Προυσίας πρὸς Ἄτταλον, ὡς
Ἐρατοσθένης ἐβδόμῃ Γαλατικῶν. ᵍᵈ ἔστι δὲ C
Ἰνδικὴ Βουκέφαλα, ἣν ἔκτισεν Ἀλέξανδρος.
ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας δὲ τοῦ ὕδατος
τοῦτο, ᵍᵉ πόλεις ὤκισε Νίκαιαν, Βουκε-
φάλειαν. ἔνθα Ὑδάσπης, ᾗ μαχόμενος,
ἀπέθανεν αὐτοῦ ᵍᶠ ὁ ἵππος Βουκεφάλας προσα-
γορευόμενος. οἱ κατοικοῦντες, Βουκεφαλεῖς,
ᵍᵍ ἐθνικὸν ὁ δημώτης Κεφαλεύς, τῇ Κεφαλῇ.

ΒΟΡΜΙΣΚΟΣ, χωρίον Μακεδονίας,
ᵍʰ ἐν ᾧ κυνοσπάραγτον γέγονεν Εὐριπίδης· D
ὃς κύων τῇ πατρῴᾳ φωνῇ ἑρπετικὰς καλεῖ-
σιν οἱ Μακεδόνες, ᵍⁱ ὁ δὲ ποιητὴς, τραπεζήτας.
ὑπὸ τῶν δηγμάτων ἀῤῥωστήσαντα αὐτὸν ἀποθα-
νεῖν. πλάσμα Βορμίσκιος, ὡς Τριποδίσκιος,
ᵍᵏ Δο-

ram formatum est, quemadmodum liquet in voce Κύκνος, quæ verba etiam alia occasione produximus. Τὸ δὲ ἐθνικὸν οὐ χρὴ ἀπὸ τῆς νῦν ἐπικειμένης ἐθνικῆς, οἷον ἀπὸ Λίμνου Λήμνιος, ἢ Ἄβδηρα Ἀβδηρίτης. Eadem prorsus ratio hic obtinet: nam uti ab Ἀφροδισιάς Ἀφροδισιεύς, ita à Βολεσπιλιώτης Βολεσπιλιώτης. Verum scribi fortasse hunc νῦν regioni minime convenire, quippe hinc deducendum Βολεσπιλιώτης.

ᵍᵍ Δοκεῖ δὲ Βολογεσιφορεύς.] Non dubito, quin in genuino suo opere Stephanus hoc restricte statuerit. Hujusmodi enim gentile ab hac urbe non est formandum, nisi id feceris κατὰ τὴν Ἐ πλωνικὴν τύπον, quemadmodum alibi loquitur.

ᵍᵉ Καθ' ὃν ἐπολέμησε Προυσίας πρὸς Ἄτταλον.] De bello inter Prusiam & Attalum legendus Polybius Legat. CVIII: Ὅτι Ἄτταλος ἐπέβησε πρὸς Προυσίαν, πρεσβευσάμενος Ἀθήναιον τὸν ἀδελφὸν, ἐξαπιγδαῖος μὲν τῶν περὶ Βυθυνίαν λόγων, ἀμφισβητοῦντα τῇ συγκλήτῳ τὰ χωρία. Passim videsis Legat. CVI, CXXIX, CXXXV & CXXXVI, ubi leges pacis, in quas reges ambo, auctoritate Romanorum legatorum consentiebant, memorantur. Polybius locum, ubi Prusias Attalum devicit, expressis verbis non nominat, & noster de situ nihil perhibet: proculdubio fuit locus Asiæ vel circa Chalcedonitim, vel circa Bithyniam. Polybius libro IV in descriptione Maeotidis Ponti, in Asia locum ponit Βοῦς κῶμα dictum, qui forsitan idem est, quem noster Βοὸς κεφαλὰς nuncupat: Ὃν πολὺς ἱστορεῖται περὶ αὐτοῦ τοῦ Βοὸς κοιλωθῆναι, ὡς ἐπ' ἀλόης πιεσθέν. ἐφ' ὃν ἱστοροῦσι φασὶ πεσόντα οὐ μόνον τοῦ ἱππεύσαντος ἁμαρτεῖν, πολὺ δὲ μᾶλλον τοῦ ἵππου ἀποσφαλῆναι. τοῦτο δὲ μᾶλλον τὸ πλάσμα ἐφαίνετο δεῖν εἶναι, ἢ αὐτὸ φέρεσθαι βοηδρόμον. Verum hæc mera conjectura est, quam memini obtrudo.

ᵍᵈ Ἔστι δὲ Ἰνδικὴ Βουκέφαλα.] Minor nostrum hac sectione Bucephalæ, ab Alexandro ædificatæ, meminisse, cum & literarum ordo aliter suadeat, & ejusdem Bucephalæ, loco in sequentibus, descriptionem exhibeat.

ᵍᵉ Ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας.] In omnibus editionibus hic locus mala interpunctione laborat. Ante hæc verba πόλεις ὤκισε collocare visum fuit, & reliqua ita interlinguere, ut lectori sensus sit facilis & perspicuus. Egregie hanc faciunt verba Eustathii ad Iliad. B. Η' Βουκε-

tebat: verum illa forma regioni minime convenit. Dicendum enim Vologesienus.

VOLOGESIPHORA, urbs Persicæ, Gentile, forma Persarum, Vologesiphorenus. Dicendum vero Vologesiphorensis.

BOLURUS, urbs Trallianorum in Illyria. Regis enim & Bolurus pars sunt Illyrici. Est præterea Thesprotiæ urbs.

BOOS CEPHALÆ, locus ubi Prusias cum Attalo dimicavit, uti testatur Eratosthenes libro VII de rebus Galaticis. Est quoque Bucephala Indica, quam Alexander condidit. In utraque enim Hydaspes fluminis ripa urbes Nicæam Bucephalamque condidit: illic cum trajecisset & pugnasset, obiit ipsi equus Bucephalus nominatus. Incolæ, Bucephalenses, quandoquidem populare nomen Cephalensis à voce Cephale deducitur.

BORMISCUS, regiuncula Macedoniæ, ubi Euripides à canibus dilaceratus est, quos Macedones vernacula lingua ἑρπετικὰς, & Poëta τραπεζήτας appellavit. Illorum morsu debilitatus, diem suum obiit. Gentile, Bormiscius, uti Tripodiscius,

Do-

φαλα δὲ ἐν πόλις Ἰνδικὴ οὕτω κληθεῖσα ὑπ' Ἀλεξάνδρου, ἐπ' ἀμφοτέρας φησὶ τὰς ὄχθας δὲ τοῦ ὕδατος τοῦτο, οἷον Ὑδάσπου Ἀλεξάνδρα οὕτω, ᾗ μαχόμενος, ὁ Βουκεφάλας ἵππος ἀπέθανεν.

ᵍᵉ Πόλεις ὤκισε Νίκαιαν, Βουκεφάλειαν π.] Hic locus in omnibus editis mutilus conspicitur hunc in modum, & particulam π transcriptores in adversativam conjunctionem commutarunt, πλὴ * ὤκισε Νίκαιαν, Βουκεφάλειαν δὲ, ἔνθα Ὑδάσπης &c. Quemadmodum edi curavimus, ita Salmasius ad oram sui Stephani hanc lacunam ex MSS repleverat. Hanc lectionem nobis etiam Vossianus cod. suppeditavit. Suspicor tamen hæc & sequentia auctoris cujusdam antiqui esse verba, cujus nomen ante τὸν ἐπ' ἀμφοτέρας excidit. In eundem ferme modum scribit Arrianus lib. V: Ἐνταῦθα δὲ ἐν μέσῃ ξυνάσῃ, καὶ ἔνθα ἀρμοστὴς ἐπέστησε τῶν Γαλατικῶν πεζικῶν, πόλεις ἔκτισαν Ἀλέξανδρος. τὴν μὲν Νίκαιαν, ἔνθα ἐς τὸν Ἰνδὸν ἐπανῆγε, ἀνίκητον. τὴν δὲ, Βουκεφάλαν, ἐς ἣ ἵππος ὁ Βουκεφάλας τὸν μονόμαχον, ὃς ἀπέθανεν αὐτῷ.

ᵍᵏ Ὁ ἵππος Βουκεφάλας.] Utrumque dicitur, & Βουκεφάλας & Βουκέφαλος. Plutarchus in vita Alexandri: Τῷ Βουκεφάλᾳ φασὶ δοθῆναι, διὰ παράλογον ἰδέαν. Ἐν πεδίῳ ὁ δημώτης Κεφαλεύς, τῇ Κεφαλῇ. Sic exhibent libri editi. Cod. Vossianus ultimæ voci aliam terminationem tribuit, legitur enim inibi, Κεφαλεὺς ἡ Κεφαλεῖ. Unde fortasse fit Κεφαλεῖ conjecero, non erravero, Eustathii auctoritate ductus, ita enim ille ad Iliad. B. Ὄρμιον δὲ ἡ αἰσυήτης ἀναμορφοῦσι Κεφαλεῖ, δῆμος αὐτὸς Ἀττικὸς, ὁ μάντευτις ἡ Ἀμφιάρεως ὁ Ὄικλου.

ᵍʰ Ἐν ᾧ κυνοσπάραγτον γέγονεν Εὐριπίδης.] Qui de hoc Euripidis fato mentionem faciunt, loci nomen reticent, duntaxat narrantes hoc illi in Macedonia contigisse. Aulus Gellius lib. XV cap. XIX: *Quum in Macedonia apud Archelaum regem esset, uxoremque ex vere familiarissimo redeuntem nocte ad ejus cœna, canibus à quodam amulo immissis dilaceratus est: & ex his vulneribus mors secuta est.* Vide hac de re C. Rhodig. Ant. lect. lib. XXII cap. X. Cui adde Scaligerum ad Eusebium pag. 108.

ᵍⁱ Ὁ δὲ ποιητὴς τραπεζήτας.] Locus, quem Stephanus innuit, est apud Homerum Iliad. X in oratione Priami hisce verbis:

Αἰνὸς δέ μ' ὀδὸν πομπεύειν κούρῃσι κελεύει

Σ' μερσὶ

[96] Δορίσκιος, ἐν τοῖς ἰδικοῖς τόποις Δωρικός. A Doriscius, quæ suis locis invenies.

ΒΟΡΣΙΠΠΑ, [97] πόλις Χαλδαίων ἀδενέρως, ἱερὸς Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος, λινυφείων μέγα. [98] λέγεται καὶ θηλυκῶς, [99] οἱ πολῖται, Βορσιππηνοί. Ἀρριανὸς δέ, [1] Βορσιππεῖς αὐτοὺς φησι. B

BORSIPPA, urbs Chaldæorum, generis neutro, Apollini & Dianæ sacra. Magnæ ibi sunt officinæ linteis conficiendis destinatæ. Dicitur etiam genere fœminino. Cives, Borsippeni. Arrianus vero eos Borsippenses nominat.

ΒΟΡΥΖΑ, πόλις Ποντική. [2] τὸ ἐθνικὸν, Βορυζαῖος.

BORYZA, urbs Pontica. Gentile, Boryzæus.

ΒΟΡΥΣΘΕΝΗΣ, [3] πόλις, καὶ ποταμὸς ἐν Πόντῳ, [4] ἀφ' ἧς Μαιώτην λίμνην, καὶ Τάναϊν τὸν ποταμόν. ἔστω δὲ ὁ Ἑλλήσποντος πρὸ τῆς Ἕλλης ὀνομαζόμενος. ἔστι δὲ πόλις Ἑλληνὶς πρὸς ἑσπέραν, [5] Μιλησίων ἀποικία, ἣν οἱ μὲν [6] Ἄλλοι Βορυσθένην, αὐτοὶ δὲ Ὀλβίαν. [7] ἣν πλησίον, ὅ, τε Βορυσθένης καὶ Ὑπάνις. ὁ πολίτης, Βορυσθενίτης. καὶ τὸ θηλυκὸν Βορυσθενῖτις, οὐκ ἀπὸ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ. βέλτιον δὲ τὸ ει διφθογγον ἔχειν ἐν τῇ παραληγούσῃ. ἀπὸ μὲν τῆς εἰς ος εὐθείας, ἡ πρὸς τοῦ ποταμοῦ παραγωγὴ πλεονάζει μιᾷ συλλαβῇ, ὡς πόπος τοπίτης, Κανωπίτης, ὁ Ἄδωνις παρὰ Παρθενίῳ. [8] τὸ δὲ Ἰήτης, ἀπὸ τῆς Ἴας, C D E

BORYSTHENES, urbs & fluvius Ponti, juxta Mæotidem paludem, & Tanain fluvium. Ita Hellespontus ante Hellen appellatur. Est quoque urbs Græca ad occasum sita, Milesiorum colonia, quam alii quidem Borysthenem, ipsi vero incolæ Olbiam nuncupant. Borysthenes autem & Hypanis præterlabuntur. Civis, Borysthenites, & genere fœminino Borysthenitis, quod tamen non ab urbis, sed à fluvii appellatione deducitur. Gaudet enim habere diphthongum ει in penultima: Nam vox derivata à casu recto in ος, eademque per πρὸς prolata, unica syllaba primitivum finem superat, uti κάνωβος πόπος, Canopites, quo nomine Adonis apud Parthenium insignitur. At vero ἰήτης, dis-

Ὦ μακαρὶς ἰρίσκε, ἐπεὶ κἠμὲ πρὶν ἐξέπι χαλκᾷ
Τύψας ἐν βωλῷ χθονὸς ἐν ζωρῷ ἔλασεν,
Οἷς σφίσιν ἐν μεγάροισι πρασιζόμενοι πολῖται.

Τραπεζοῖς est canis domesticus, qui ad mensam omnia cruda vorat. Hesychius: Τραπεζεῖς, οἱ ἀπὸς τοῖς τραπεζώσις λιχμώμενοι. Etymologici Magni Auct. simpliciter κυσὶν interpretatur *mensæ assistentes*, ita enim ille: Τραπεζεῖς, ἀφ' οὗ ι. σημαίνει δὲ ἐν τῇ συνηθείᾳ λιχμῶντα τραπέζαν, ἀπὸ τοῦ τράπεζα. ἀφ' οὗ δὲ τὸ διφθόγγου, τὸν ἐν τῇ τραπέζῃ σπερματικῶς, ὡς παρ' Ὁμήρῳ - - - - τραπέζιος κυσίν. ἀπὸ τοῦ τραπεζοῦσθαι. τὸ δὲ παρ' Ἡσίοδῳ, ἀφ' οὗ ε λιχμῶντα, τραπεζοῦται κυσὶν, ἴσον ἐς τὸν ἀεὶ πλέον.

[96] Δωρίσκιος.] In prima syllaba omnes scripti & vulgati Ω mega agnoscunt, quod nobis auctoritate ipsius Stephani & aliorum, immutare placuit.

[97] Πόλις Χαλδαίων ἀδένερως.] Sic usurpavit hanc vocem Strabo lib. XV, cujus verba noster transcripsit, ita enim ille: Τὰ δὲ Βίρσιππα, ἱερὰ πόλις ἐστὶν Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος, λινυφείων μέγα. Sequitur & aliud quid memorabile, quod noster neglexit, scilicet, maximam ea in urbe vespertilionum multitudinem reperiri, qui longe majores sunt quam in cæteris locis. Hi capiuntur ad cibum & sale condiuntur. Corrupte urbis nomen occurrit apud Ptolemæum Βόρσιππα pro Βίρσιππα, observante doctissimo Bocharto. Apud Josephum lib. I contra Appionem reperitur Βιρσιππηνοί, sic enim ille de Cyro Nabonnedum oppugnaturo: Ἀνεζεύξει ἐπὶ Βίρσιππον, ὀνόματι Ναβόννηδον.

[98] Λέγεται καὶ θηλυκῶς.] In Græcorum scriptis nihil inveni, quo hoc demonstrem. Apud Justinum lib. XII cap. XIII locus est, quem sic emendavit Cl. Vossius: *Ob hoc amissa Babylonia in Borsippam urbem trans Euphratem, desertam olim concessit.*

[99] Οἱ πολῖται, Βιρσιππηνοί.] Hoc gentile usurparunt Strabo & Josephus, libris jam supra allegatis.

[1] Βορσιππεῖς αὐτοὺς φησι.] Scilicet, non secundum τὸν ἐπιχώριον, sed τὸν Ἑλληνικὸν τύπον.

[2] Τὸ ἐθνικὸν, Βορυζαῖος.] Clarissimus Seguinus divulgavit nomisma cum inscriptione ΒΡΟΥΖΗΝΩΝ, quam ad Prysam Bithyniæ pertinere existimabat. Verum Spanhemius levi trajectione P & O ΒΟΡΥΖΗ. ΝΩΝ legendum ex Stephano nostro judicavit, quod etiam à Collartio observatum asseverat.

[3] Πόλις καὶ ποταμός.] Martianus capella: *Ab Histro ad Orcynium hîs decies centum millium passuum est: in Latitudine millibus quadringentis usque ad Sarmatiæ solitudines. Nec procul fluviius, lacus, oppidum, sub uno omnia nomine Borysthenes, propter Achillis insulam ejus spatiis celebratam.* Omnia Borysthenis (qui vulgo nunc à *Nieper* dicitur) memorabilia atque admirabilia ex variis auctoribus huc congerere, nimis longum foret. Lectorem ablegamus ad Herodot. lib. IV. Solinum cap. XII. Plinium lib. IV cap. XII. IX: XV. & XXXI: V.

[4] Ἀφ' ἧς Μαιώτην λίμνην καὶ Τάναϊν.] Non recte Stephanus noster Borysthenem juxta Mæotidem & Tanaim collocat, quod obiter observavit Cl. Isacus Vossius in notis ad fragmenta Peripli Ponti Euxini & Mæotidis paludis. Addam verba Herodoti quæ hoc evincunt manifestissime, ita enim ille lib. jam citato: Ἀπὸ δὲ Ὑπάνιος ποταμοῦ ἡμερέων ἐστὶν Βορυσθένεα πλόος ἐννέα. Ἀπὸ Βορυσθένεος δὲ ἤδη τοῦ λίμνην τοῦ Μαιήτην, ἐπίπαν ἔστι ἡμερέων. Vide quoque Plinium lib. IV cap. XII.

[5] Μιλησίων ἀποικία.] Hinc est, quod Plinius inde Olbiam Miletopolim dictam esse. Herodotus lib. IV: Ἐὸν ἐμπόριον τοῦτο ἐπιφανὲς ἐν Σκυθικῷ τούτῳ ἐς τὸ Βορυσθενίτεων καλέουσι Οἱ δὲ Βορυσθενίται τοῦτο ἐπὶ λίγυρ καλέουσι οὔνομα τῇ χώρῃ Μίλητος. Vide præterea Marcianum Heracleotam & alios.

[6] Ἄλλοι Βορυσθένην, αὐτοὶ δὲ Ὀλβίαν.] Desideratur τὸν λίμνην, vel simile quid. Borysthenem esse Olbiam commentum est. Pomponius Mela ineptissime contrarium statuit, ita enim ille lib. II cap. I: *Longe venit gentibus ortus à fontibus, quadraginta dierum iter alveo fertur: tantoque spatio navigabilis, secundum Borysthenis & Olbiam Græca oppida.* Egregie ad rem faciunt verba Herodoti lib. IV: Τῶν Ἑλλήνων οἱ ἐπίπαν ἐσὶ τοῦ Γραικικοῦ ἔθνεος πρὸς πάντα Βορυσθενίτας, ἐκτὸς δὲ αὐτῶν Ὀλβιοπολίτας.

[7] Ἣν πλησίον ἄ, τε Βορυσθένης καὶ Ὑπάνις.] Hæc nihil non satis sana videntur: locum tamen sine auxilio meliorum codicum emendare haud aggredior. Videtur noster velle: urbem eo loci esse conditam, ubi Hypanis & Borysthenes fluvii jungantur. Præclare in hanc rem scripsit Auctor Peripli Ponti Euxini: Ἐστὶ δὲ τοῦ μὲν Ὑπάνιος ὁ Βορυσθένης ὁ πλησίον ἐκβαλὼν εἰς τὴν λιμνοθάλασσαν πόλις, ἐκτίσθη δὲ Ὀλβία Σκυθῶν ἐκλιπόντων, καὶ ἔστιν ἐπ' Ἐκβολαῖον πόλιν Βορυσθενιτῶν ἀπέχουσα. Τοῦτο δὲ ἐμπόριον τοῦ Μαιωτικοῦ ἐστιν ἐπὶ στόμιον Μαιώτιδος πόλεως.

[8] Τὰ δὲ Ἰήτης.] Est gentile à voce Ἴα, quæ una Cycladum est insulis, de qua suo loco

ἡ [α, [15] Δωδ τὸ ι, ἐξωνύχθη Δωδ Ὧ η· καὶ ὅσα τὸ A
γμικὸς Ἀσκαλώνιος Ἀσκαλωνίτης, [16] Ἑλεὼς
Ἐλεώτης καὶ Ἐλεήτης, ὁ ἀπὸ Ἑλέου οἰκῶν.
[17] Ὠρεὺς, Ὠρεώτης ἢ Ὠρείτης. ἔδει μὲν ἢ Βο-
ρυσθενείτης, Δωδ διφθόγγου· ἡ γὰρ ὁμοιό-
[18] τῷ Τεμενίτης, ἢ ὅτε τῷ [19] Ἑρκίτης. ἡ γὰρ ὅσα τὸ B
ε γμικὴς, ἀλλ' ὅσα τὸ εἰς ος ληξάσης. πῶς
καὶ πότερον ἔχει τὸ ι. τὸ δὲ Βορυσθένης, οὐκ
εἰς ληξάν. τί οὖν; ἐροῦμεν, [20] ὅτι ἡκολούθησε
τῷ πλείονι χαρακτῆρι Δωδ Ὧ ι. τὰ γὰρ Δωδ
διφθόγγου, ὀλίγα. Ζελείτης, Σαμαρείτης, C
Δικαιαρχείτης, Μαρωνείτης.

ΒΟΣΙΡΑΡΑ, πόλις Αἰγύπτου. τὸ ἐθνικὸν,
[21] Βουσιρείτης, Δωδ τὸ ὁμοιοχώριον τύπον.

ΒΟΣΠΟΡΟΣ [22], πόλις Πόντου, καλῶ τὸ
Κιμμέριον κόλπον, ὡς Φίλων. [23] καὶ πορθμὸς D
ὁμωνύμως, ὅσου Ἰὼς καλούμενος. [24] Αἰσχύ-
λος ἐν Προμηθεῖ δεσμώτῃ,

Ἔσται δὲ θνητοῖς εἰς ἀεὶ λόγος μέγας
Τῆς σῆς πορείας, Βόσπορος ὅθ' ἐπώνυμος
Κεκλήσεται. - - - -

[25] ἔστι δὲ ἄλλη ἡ Ἰνδικῆς. [26] τὸ ἐθνικὸν, Βο-
σπόριος, καὶ Βοσπορία, [27] καὶ Βοσπορικὸς, καὶ
Βοσπορηνός· λέγω γὰρ, καὶ Δωδ Ὧ α, καὶ Δωδ Ὧ η, ὡς

derivativum à genitivo ου, quia in principio habet ι, effertur per ε. Et à genitivo Aſcalonis eſt Aſcalonites: ſic ab Ἑλεὼς Heleïtes & Heleites, id eſt Heli incola. Ab Ὠρεὺς Oreïtes & Oreites formatur. Oportebat igitur & Boryſtheneites per diphthongum ſcribi. Neque enim hæc vox ſimilis eſt voci *Temenites* aut Hercites, quippe quæ non à gignendi, ſed à caſu recto in ης derivantur, & merito ι habent. At vero Boryſthenes non in ης deſinit. Quid igitur? Dicemus ipſum ſequi formam, ut plurimum uſitatam per ι. Illa enim, quæ diphthongum ει habent, pauca ſunt, ut Zeleites, Samareites, Dicæarcheites, Maroneites.

BOSIRARA, urbs Ægypti, cujus gentile Boſirarites, propter formam vernaculam.

BOSPORUS, urbs Ponti, juxta Cimmerium ſinum, uti Philo auctor eſt. Et fretum ejuſdem nominis ab Iô denominatum, cujus meminit Æſchylus in Prometheo vincto:

Mortalibus vero perennis erit fama
Tuæ trajectionis. Boſporus hinc
Cognominabitur.

Eſt & alius Sindicæ. Gentile, Boſporius & Boſporia, & Boſporianus & Boſporenus. Duplici enim modo ſcribitur & per A, & per ε, quem-

[15] Δωδ τὸ ι.] Ita correxi hunc locum ex prioribus editionibus. Peſſime Xylandriana exhibet, Δωδ Ὧ ι.

[16] Ἑλεὼς Ἐλεώτης.] Vocabulum primum eſt caſus obliqui à recto Ἑλεὼς, de quo in ſequentibus.

[17] Ὠρεὺς Ὠρείτης.] Male in Xylandriana legitur, Ὠρεὺς Ὠρείτης. Nos veram lectionem ex MS Voſſiano & prioribus editionibus revocavimus.

[18] Τὸ Τεμενίτης.] Juxta Stephanum Τῆμενος Siciliæ locus eſt, unde deducitur τὸ Τεμενίτης, de quo vide ſuo loco.

[19] Ἑρκίτης.] Alix editiones ſine aſpiratione Ἐρκίτης. Et nomen ſervile, uti ſcribit Euſtathius ad Iliad. Ο. Δοῦλος ὀνομάζεται ὁ ἀ Ἄρχοι, καὶ ὁ παλαμναῖος, καὶ ὁ λάτρις, καὶ ὁ ἀμύστωρ, ἴσως εἶπε παρ' ὃ μέρος δικάσης. Idem quoque perhibet Heſychius. Derivatur hæc vox παρὰ τὸ ἕρκος, cujus varia notiones apud Lexicographos legere licet: illa Stephanus uſitur alibi: Ἕρκος, ὡς ἕρκος, εἰλητάριον. Ἕρκος ἡ λαγονοπλάτις φυλλὶς.

[20] Ὅτι ἠκολούθησε τῷ πλείονι χαρακτῆρι.] Salmaſius in margine ſui libri ad hæc verba ita ſcribit: Χαρακτῆρα hoc loco vocat, quem aliter ſemper τύπον vocavit. Πλείονα χαρακτῆρα vocat, qui multis eſt in uſu. Inde & πλειονάζειν verbum, ſic ὑπακολουθεῖν, pro eodem ſumunt, ὅσου Ὧ multis, quod alibi temere non reperias.

[21] Βουσιρείτης.] Sine dubio legendum, Βουσιριτης, quæ forma Ægyptiis eſt ſolita, ut noſter paſſim perhibet.

[22] Βόσπορος, πόλις Πόντου &c.] Totum hunc locum Conſtantinus Porphyrogenneta lib. 11 de Thematibus, ex genuino Stephani opere, quo paſſim utitur, tranſcripſit, quanquam ejus nomen ſupprimat, ita enim ille: Βόσπορος, πόλις Πόντου κειμένη ἐπὶ τὸ Κιμμερίου κόλπου, καὶ πορθμὸς ὁμώνυμος, ἀπὸ Ἰοῦς τῆς Ἰνάχου κεκλημένος, καθὼς Αἰσχύλος ἐν τῷ Προμηθεῖ Δεσμώτῃ χράφει. Sequuntur iidem verſus Æſchyli, & aliorum ſcriptorum teſtimonia, quæ de Boſporo Cimmerio & Thracio loquuntur, de quibus Epitomator ne γρ quidem. Denique Conſtantinus quoque fabulam hanc de Philippo Macedone narrationem addit, & ſic eodem modo ac Stephanus, quanquam illa tantum ubi mutila ſit, huic themati finem imponit.

[23] Καὶ πορθμὸς ὁμωνύμως, ὅσου Ἰὼς κεκλημένος.] Nec nobis in mythologicis is parum videtur verſatus, qui hanc Cadmi filiam facit. Ita tamen voluit Etymologici Magni Auctor: Βόσπορος, διαπερᾶν βοῦς πόρος· ἀνάγραμμα γὰρ ἐστὶ τοῦ Ἰὼς ὁ Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς. πάντη γὰρ ὁ Ἡσαΐας καλεῖ αὐτὸν ἀμνὸν. ὅτας ἐλαυνομένης διαπερᾶν πόρος, τοῦτον παραλλάξαν πόντον. Apollodorus lib. 11 Jûs genealogiam recenſet, & variantes antiquorum ſententias adducit, ſed de Cadmo nullam mentionem facit: ſic neque Hyginus Fab. CXLV cujus verba veterum membranarum ope ita reſtituo. *Ex Triope & Oreaſide Xanthus & Inachus, ex Pelaſgo Laris, ex Inacho & Argia Io. Hanc Jupiter dilectam compreſſit, & in vaccæ figuram convertit, ne Juno eam cognoſceret. Id Juno cum reſciſcit, Argum ei multigno oculis refulgebant, cuſtodem ei miſit, cujus timore exagitata, coegit eam ut ſe in mare præcipitaret: quod mare Jonium eſt appellatum. Inde in Scythiam tranſnavit, unde Boſpori fauces ſunt dictæ.* Peſſime in vulgatis legitur & ſine ſenſu: *unde Boſphorus fines ſunt dictæ.* Hujus fabulæ plurimi antiquorum meminere, Dionyſius Periegeta, & Euſtathius ad eundem. Arrianus in Periplo Ponti Euxini, Palæphatus, Lycophronis Scholiaſtes, Heſychius Mileſius, & Partheniüs Eroticor lib. 1.

[24] Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ Δεσμώτῃ.] Corruptiſſime MS Voſſianus: Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ Δικαιώτῃ. Scripſit enim Æſchylus Prometheum Δεσμώτην & λυόμενον, cujus noſter meminit in Αἴτνῃ.

[25] Ἔστι δὲ ἄλλη ἡ Ἰνδικῆς.] Euſtathius qui paſſim Stephani ἐθνικὰ transcribit & ſequitur, quanquam aliquando nomen reticeat, etiam hujus Boſpori meminit, ita enim ille ad Dionyſium: Ἔστι δὲ Βόσπορος ἡ Ἰνδικῆς. Clar. Voſſius in notis ad Scylacem legendum exiſtimat, ἔστι ἡ ἄλλη ἡ Σινδικῆς. Non magnopere tamen cum quoquam contenderit, ſi quis apud Stephanum Ἰνδικῆς retineat, quia poſterioris ætatis Græci Sindicam videntur appellaſſe Indicam. Verum Salmaſius in margine ſui libri etiam hæc verba non intacta reliquit, legit enim: ἔστι ἡ ἄλλη ἡ Ἰνδικῆς, reſpiciendo ad vocem πορθμὸς.

[26] Τὸ ἐθνικὸν, Βοσπόριος.] Utitur Ovidius hoc gentili, ita enim ille lib. 11 Trift.

Iſidis ædes ſedeus, cur hanc Saturnia quæret,
Egerit Jonio Boſphoriaque mari.

[27] Καὶ Βοσπορηνός, καὶ Βοσπορίωνις.] Non ignoro primum

ὡς τὸ Τιβαρανὸς ὁ Τιβαρηνός. λέγεται καὶ Βοσπορίτης, [25] καὶ Βοσπορικὸς τὸ κτητικόν. [24] λέγε) καὶ Βοσπόριον ὃ Βυζαντίοι λιμένα. [27] οἱ δ' ἐγχώριοι, Φωσφόριον αὐτὸν καλοῦσι, διὰ χ γράμματος γοντες. ἢ ὅτι Φίλιππος ὁ Μακεδὼν διορύξαι καλὰ τὴν πολιορκίαν ἔκδοσιν κρυπτὸν, ὅθεν ἀφανῶς οἱ ὀρύττοντες ἔμελλον ὁ ὀρυγματος [26] ἀναδύσεσθαι, [27] ἢ Ἐκάτη Φωσφόρος ὅσα, δείξασα ἐποίησε νύκτωρ τοῖς πολίταις φανῆναι, καὶ τὴν πολιορκίαν φυγόντας, Φωσφόριον τὸν τόπον ὠνόμασαν. εἰρήσθω) πρὸς ὃ ὀνομαι ὁ ἐν τῷ περὶ Βυζαντίου. Σοφοκλῆς δ' [28] ἐν Φινεῖ πρώτῳ, διὰ διφθόγγου τὸν περὶ πόλεως φησὶ τὸ κύριον,

[29] Οὐδ' εἰν Βοσπόρειον ἐν Σκύθαις ὕδωρ.

BOΣTPA [30], πόλις Ἀραβίας, θηλυκῶς καὶ θηλυκῶς. τὸ ἐθνικὸν Βοστρηνὸς, ὡς Γαγγρηνός· [31] καὶ Βοστρινὴ, καὶ Βοστρεῖος.

BOTPYΣ [32], πόλις Φοινίκης. ὁ πολίτης Βοτρυηνὸς, ὡς Παυσανίας, [33] ἀπὸ γενικῆς καταρληκτικῆς τὸ η ἔχει πρὸ πέλυς, ὀφεῖλον τὸ α, ὡς Ὀλβιανὸς, Καρδιανός.

BOTIEION, πόλις Φρυγίας, ἔχουσα λίμνην [34] Ἀττικὴν λεγομένην, πεφύκασιν ἅλαες. [35] τὸ ἐθνικὸν Βοτιεὺς, ὡς Δορυλαεύς.

quemadmodum Tibaranus & Tibarenus. Dicitur quoque Bosporita, & Bosporicus poſſeſſivum. Et Bosporium vocatur Byzantii portus: verum hunc incolæ, vel per alliterationem Phosphorium appellant; vel quod Philippo Macedone in obsidione urbis occultum introitum fodiente, cum inde fossores cuniculo jam jam prorupturi essent, Hecate Phosphorus, id est, *luna cœlo splendens*, hoc civibus noctu apparere fecit, qui evitata absolutaque obsidione, hunc locum Phosphorum, id est, *Lucifernm*, nuncuparunt. De quo nomine, sectione de Byzantio dicetur. Sophocles autem in Phineo primo proprium illud nomen in penultima per ω diphthongum effert:

Nec si Bosphoreia apud Scythas aqua.

BOSTRA, urbs Arabiæ, genere neutro & fœminino. Gentile, Bostrenus, uti Gangrenus, & Bostrene, & Bostræus.

BOTRYS, oppidum Phœniciæ. Oppidanus, Botryenus, quo utitur Pausanias ratione. Nam quod à genitivo in Y purum formatur, in penultima necessario habet A, ut Olbianus, Cardianus.

BOTIEUM, urbs Phrygiæ, habens paludem Attæam appellatam, sal proferentem. Gentile, Botiensis, uti Dorylaensis.

BOT-

mum gentile scriptoribus antiquis esse usitatissimum, præsertim Straboni lib. VII. Οὗτοι δὲ ὑφ' ὧν ἀφῃρέθησαν τὴν Βοσπορανὸν καὶ Τιβαρηνήν. Verum metuo, ne apud Stephanum legendum sit, καὶ Βοσπορηνὸς καὶ Βοσπορίτης. ὡς ἐκεῖ γάρ, καὶ ἐνθάδε ἓν ν, καὶ ἐκεῖ ἓν ν. Quemadmodum Τιβαρηνὸς & Τιβαρανὸς dicitur. Nam Græcis pariter & Latinis τὸ Βοσπορηνὸς in usu est. Eustathius ad Dionysium Periegeram pag. 45. Παυσανίαν πόλις μεσόγαια, κεῖται μὲν πρὸς Λίβυτι, λιμὴν δὲ κοινὸν ἀπέκεινα φέρουσι, καθάπερ πάντα, μαίεσθαι καὶ ἐκεῖ Βοστρηνόν. Sic quoque Jul. Capitolinus in Ant. Pio: *Rimetalcen in regnum Bosphoranum, audito inter ipsum & curatorem negotio, remisit.*

[25] Καὶ Βοσπορικὸς τὸ κτητικόν.] Macrobius Saturnal. lib. VII cap. XII: *Nam quod Herodotum historiarum scriptor, contra omnium ferme, qui hac quæsiverunt, opinionem, scripsit mare Bosporicum, quod & Cimmericum appellat.*

[24] Λέγε) ὁ Βοσπόριον ὃ Βυζαντίοι λιμένα.] Observat Salmasius ad oram sui libri, apud Eustathium legi Βοσπορὸν, non vero Βοσπόριον. Ἔνθα δὲ Βίαντος ὁ Ἰωνικὸς· καὶ ὁ περὶ τὸ Βυζάντιον δὲ λιμὴν ἔστιν ὕπνου ἀκλινέστερος. Imo non dubito hanc genuinam Stephani lectionem fuisse, nam eodem modo etiam Constant. Porphyrogenneta loquitur, qui sæpissime nostrum verbotenus transcripsit, ita enim ille lib. II de Them. circa finem. Δύο δὲ εἰσὶ τόποι Βοσπόρου ἀκλινέστατοι, εἷς μὲν ὁ Κιμμέριος, πλησίον Χερσῶνος, ὃν ἔχει τὸ τῶν Βασιλικῶν τῆς Βοσπορανῶν ἐθνῶν. ἕτερος δὲ ὁ Βυζαντίου, πρὸς Φωσφορίου καλούμενος. Βυζαντίου λιμὴν Βόσπορος ἀκλινέστατος.

[27] Οἱ δὲ ἐγχώριοι Φωσφόριον αὐτὸν καλοῦσι.] Hunc locum ferme verbotenus ex nostro habet Eustathius, ita enim ille in comment. ad Dionysium: Καὶ ὁ περὶ τὸ Βυζάντιον δὲ λιμὴν ἔστιν ὕπνου ἀκλινέστερος, καὶ παροιμιάζονται, ὁ μὴ λιμὴν καὶ τὸν παρὰ πᾶσι ῥητὸν λεγόμενον παροιμιάζοντα. Φωσφόριον αὐτὸν καλοῦσι, ὡς Φασὶν οἱ παλαιοί. Φιλίππου γὰρ ὀρύσσοντος κρυπτὴν διέξοδον κρυπτὴν, ὅθεν οἱ ὀρυσσόντες ἔμελλον ἐξανιέναι ἐξ ἀφανείας ἐπὶ μεγάλῃ, καὶ Ἑκάτη Φωσφόρος ἔδειξε νυκτὸς ἐφάνη τοῖς πολίταις. καὶ τὴν πολιορκίαν φυγόντας, Φωσφόριον οἱ ἐγχώριοι τὸν τόπον ὠνόμασαν.

[26] Ἀναδύσεσθαι.] Editi omnes & calamo exarati, ἀναδῦναι quod est vitiosissimum. Jam olim Meursius Eustathio repositit ἀναδύσεσθαι vel ἐξαναδύσεσθαι. Quod ipsum à Salmasio in ora sui Stephani factum video.

[27] Καὶ Ἑκάτη.] Multo rectius Eustathius verbis allegatis: Ἢ Ἑκάτη. Hanc veram lectionem esse ait.

[28] Ἐν Φινεῖ πρώτῳ.] Ab Hesychio in Ἀχελωΐδα, Sophoclis Φινεΐδες δεύτερῳ allegatur.

[29] Οὐδ' ἐν Βοσπόρειον.] Salmasius in Palatinis MSS invenit: Οὐδ' ἐν Βοσπόρεια ἐν Σκύθαις ὕδωρ.

[30] Βοσρα, πόλις Ἀραβίας.] Vide quæ de hoc oppido scripsere nobilissimi antiquarii Tristanus tom. II pag. 16 & Spanhemius dissertatione nona de præst. & usu numismatum.

[31] Καὶ Βοστρινὴ.] Hæc vox manifeste est depravata in MSS & editis omnibus. Non incommode reducti possit ἢ Βοσφίνη, quod est fœmininum à Βοσφίνιος.

[32] Βοτρυς, πόλις Φοινίκης.] P. Mela lib. I cap. XII: *Arca ad promontorium Eutropon duo sunt oppida, Biblos & Botrys.* Ad quem locum vide Vossium. Wilebrandus ab Oldenburg *Boterim* appellat in itinerario suo. *Eadem notte, quæ semper à me nigro Lapide compacatum, processimus Boterim, quod est castellum Ecclesiæ à nostra possessum.*

[33] Παρηλλάχθαι.] Codex Vossianus ἀπηλλάχθαι, male. Optime addit hanc formandi rationem non procedere nam in Ἀγκυρα dixerat: ἐκφέρεται τὸ Βατζηνὸς, ἀπὸ τῆς Βατζηνῆς γένους.

[34] Ἀπὸ γὰρ γενικῆς καταληκτικῆς.] Salmasius in margine sui libri existimat, hunc locum ita corrigendum esse: ἀπὸ γὰρ γενικῆς καταληκτικῆς τὸ ν, ἔχει πρὸ πέλυς τὸ α. Hæc si probe intelligere velimus, recurrendum ad locum Ἀγκυρα, ubi hæc in re plurimum lucis reperitur.

[35] Ἀττικὴν λεγομένην.] Codex Palatinus rectissime esse Salmasio, exhibet: Ἀγχιαλον λεγομένην. Utrum præferendum, alii judicent, in geographicis magni momenti.

[36] Τὸ ἐθνικὸν, Βοτιεύς.] MSS Palatini: Βοτιεῖς.

ΒΟΥΒΑΣΤΟΣ, πόλις Αἰγύπτου, [37] ἣν Ἡρόδοτος Βούβαστιν φησὶ, διὰ τοῦ ι. τὸ ἐθνικὸν, Βουβαστίτης· καὶ πόλις Βουβαστῖτις· Βούβαστός τε πόλις, καὶ ἱερὸν Ἀρτέμιδος· καὶ νόμος Βουβαστίτης. λέγεται δὲ Βούβαστος, ὡς φησὶ Θεοπόμπος. οἱ δὲ [38] Αἰγύπτιοι Βούβαστον, τὸν αἴλουρον φασι.

BUBASTUS, urbs Ægypti, quam Herodotus per I Bubaſtin appellat. Gentile, Bubaſtites. Et urbs Bubaſtitis. Bubaſtus & urbs & templum Dianæ. Et præfectura Bubaſtites. A Theopompo etiam Bubaſtius dicitur. Ægyptii vero felem Bubaſtum nuncupant.

ΒΟΥΒΩΝ [39], πόλις Λυκίας. Βυβῶν γὰρ καὶ Βάλβουρα, πόλεις Λυκίας, ἀπὸ Βαλβούρου καὶ Βυβῶνος· ἅτε οἱ λῃστὰ πόλεις ἔκτισαν ἐπώνυμους. ὁ πολίτης ὤφειλε Βυβώνιος, οὗτος δὲ Βυβωνεύς. [40] χαίρουσι γὰρ οἱ Λύκιοι τῷ τύπῳ.

BUBÔN, urbs Lyciæ. Bubôn enim & Balbura Lyciæ urbes ſunt, à Balburo & Bubone ſic dictæ. Iſti autem latrones urbes condiderunt, quas de ſe nominarunt. Civis debebat dici Bubonius: verum dicitur Bubonenſis: Lycii enim iſta forma gaudent.

ΒΟΥΔΕΙΑ, [41] πόλις ἐν Μαγνησίᾳ, ἀπὸ οἰκιστοῦ Βυδέως. ἔστω πρώτη Βύδεια ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Θεσσαλίᾳ. Λυκόφρων,

[41] Η' πολλὰ δὴ Βύδειαν αἴθυιαν πάρος,
Ἀρωγὸν αὐδάξασα πάρροθον γάμων.

Ὅμηρος Βύδειον ἔφη,

[41] Ὅς ῥ' ἐν Βυδείῳ δ' ναιομένῳ. - - - -

Ἔστι δὲ Βύδεια πόλις Φρυγίας. ἔστι δὲ [45] Βύδιοι ἔθνος Μηδικόν.

BUDIA, urbs Magneſiæ, quæ à conditore Budio nomen habet. Sic Minerva Budia in Theſſalia colitur. Lycophron:

Quæ multum profecto Budiam Æthyiam virgineum
Vindicem invocavit nuptiarum ſociam.

Homerus Budeium dixit:

Qui in Budeio bene culto.

Eſt quoque Budia urbs Phrygiæ. Sunt & Budii, gens Medica.

ΒΟΥΔΙΝΟΙ [46], ἔθνος Σκυθικὸν, ἀπὸ τοῦ βούδεω ἐπαίνου ἁμαξῶν [47] ὑπὸ βοῶν ἑλαυνο-

BUDINI, gens Scythica, ſic dicta à βούδειον & βοῶν, quod circumvagetur in plauſtris à bu-

[37] Ἣν Βούβαστον Ἡρόδοτος φησί.] Frequens admodum hujus urbis eſt mentio apud Herodotum lib. II. Hæc in honorem Dianæ condita eſt, quæ lingua Ægyptia Βούβαστις appellatur. Ita enim Herod. loco jam allegato: Αἰγυπτίοισι μὲν, Ὡρωπὸς· Δικαιάρχῃ δὲ, Ἴσις· Ἀρτέμιδι δὲ Βούβαστις. De ſitu idem legatur Herod. Strabo, Plinius, Ptolemæus & alii.

[38] Αἰγύπτιοι Βούβαστον, τὸν αἴλουρόν φασι.] Typhone impium Jovis affectante, omnes dii, habitu in beſtias mutato, Ægyptum fugam paravere, uti refert Ant. Liberalis fab. XXVII. Ἀπόλλωνα μὲ ἱέρακα ἔφυγε, Ἑρμῆς δὲ ἴβιν, Ἄρης ἄνθρωπον ἔβρις, Ἄρτεμις δὲ αἴλουρον. Ergo Diana æluri ſortem nomine, apud Ægyptios nota erat.

[39] Βυβῶν γὰρ καὶ Βαλβοῦρα, πόλεις Λυκίας.] Urbes fuere hæc in mediterraneis Lyciæ teſte Plinio lib. v cap. XXVII. *Lycia complectitur in mediterraneis Cabaliam, cujus tres urbes. Ormandam, Balburam, Bubon.* Etymologicographus Bubonem in Lycaonia, quæ Lyciæ mediterranea regio eſt, collocat, ita enim ille. Βυβῶν πόλις Λυκαονίας, ἀπὸ Βυβῶνος ἡρωὸς· ὁ πολίτης Βυβώνιος· οὐφειλεν εἶπεν, ἀλλ' οὐ Βυβωνεύς. Reperitur circa hanc urbem creta, viribus ſuis commendabilis, de qua Plinius lib. XXXV cap. XVII: *Laudatur maxime Theſſalica. Naſcitur & in Lycia circa Bubonem.*

[40] Χαίρουσι γὰρ οἱ Λύκιοι τῷ τύπῳ.] Eundem gentilium formandorum canonem noſter etiam Lyciis attribuit in voce Ἀγάθη. Ἔστι δὲ τῶνος Ἀγάθη Λυκίας· τὸ ἐθνικὸν οὐφειλεν Λυκάθιος· ἀ γὰρ χώρα τοῦ εἰς ους τύπου χαίρει. Vide præterea in Δελιγὴ, & Σιδύμη.

[41] Βύδεια ἡ Μαγνησία.] Cum plures ſint Magneſiæ, merito quis ambigere poſſet, quamnam noſter intelligat. Euſtathius hunc locum verbotenus transcribens, intelligit Magneſiæ ἡν πρὸς Σιπύλῳ, quæ verba hic excidiſſe merito quis ſuſpicetur, ita enim ille ad Iliad. Β pag. 1076. Ὅτι καὶ Ἔφορος γράφων, Ὁ μυθευόμενος ὑπὸ γιγάντων ῥηγ τὸ Βύδειον. Ἄλλως δὲ Βύδεια ἴσως πόλις ἡν Μαγνησίας τῆς πρὸς Σιπύλῳ, ἀπὸ δ οἰκιστοῦ Βυδεύς. ἐξ ἧς Βύδειον λέγει Ἀγαθίας. εἰς ἃ δ' παραφέρει ὁ Λυκόφρονα μέρος τι, καὶ ἄλλη δ ἀτεχνῶς Βύδεια ἴσμεν πόλις Φρυγίας, λεγὰ ἃς δ' ἀπὸ τοῦ Μηδικοῦ οἱ Βύδιοι. Igitur Euſtathius aut meliore uſus eſt codice, aut illa verba τῆς πρὸς Σιπύλῳ de ſuo addidit, ut τὸν τοῦ Ἑλικῶνος χαρακτῆρα ſua interpretatione emolliret. Præterea in noſtro manifeſtum hic apparet compendii ſignum; nullum enim, neque de urbibus Magneſiæ & Phrygiæ, neque de gente Medica gentile formavit, quod tamen apud Euſtathium exſtat, qui inde Βυδεῖς deduxit.

[41] Η' πολλὰ δὴ Βύδειαν αἴθυιαν πάρος.] Ita hunc Lycophronis locum legunt libri editi omnes: ſed variat mirum in modum MS Voſſianus, in quo hæc verba ita concipiuntur: Οἱ πολλὰ δὴ Βύδειαν Ἐλευθύιαν πάρος. Neque hæc lectio adeo inconcinna & invenuſta eſt, ut ſpecioſæ interpretationis non ſit capax: omnes norunt Ἐλευθύιαν eſſe Lucinam, quæ à parturientibus invocatur, ut partus in lucem veniat. Multo rectius hæc πάρροθος γάμων, id eſt, nuptiarum auxiliatrix dici poteſt, quam Αἴθυια, licet illa voce Ἀθηνᾶ intelligatur. Quicquid ſit, Lycophronis locus in mendi ſuſpicionem venit: nam Stephani ſcopus eſt, ex Lycophrone probare Minervam in Theſſalia Budiam appellari & coli, cujus prænomen in verſu, niſi ſenſu quodammodo detorto, non conſpicitur.

[41] Ὅς ῥ', ἐν Βυδείῳ.] Deſumſit noſter hæc verba ex Iliad. Π.

[45] Ἔστι δὲ Βύδεια πόλις Φρυγίας.] Dionyſius libro III Baſſaricorum hujus oppidi meminit, ſed penultima ſine diphthongo profertur apud noſtrum in Δρέπανα.

Βυδίων, Δρεπάνων, καὶ ἐν μυλάδεσι χωρίων.

Verum puto antiquam ſcripturam ibi fuiſſe Βυδείων, uti ad illum locum docebimus.

[45] Βύδιοι ἔθνος Μηδικόν.] Euſtathius olim hoc loco legebat Βύδειοι, uti ſuperius liquet, quam ſcripturam etiam agnoſcunt editiones Xylandrianam præcedentes. Apud Herodotum Muſa prima hodie Βυδίοι reperitur, ita enim ille: Ἔνθα δὲ Μέδων τοισὶ ἡγέεται, Βαγαῖος, Παρασκηνιοι, Σιδρηνίται, Ἀγριάνιες, Βύδιοι, Μάγοι.

[46] Βούδινοι, ἔθνος Σκυθικὸν.] De ſitu & moribus hujus populi legendus Herodotus lib. IV. Pomp. Mela lib. I cap. XIX.

[47] Ὑπὸ βοῶν ἑλαυνομένων.] Ita exhibent libri editi omnes. Voſſianus codex: ὑπὸ βοῶν ἑλκομένων. Utraque

ἐλαυνομένων. [48] ἁμαξόβιοι γὰρ οἱ Σκύθαι· [49] Παρμένων ὁ Βυζάντιος ἐν Ἰάμβων πρώτῳ. A

ΒΟΥΔΩΡΟΝ, ἀκρωτήριον πρὸς τῇ Σαλαμῖνι· [50] Θουκυδίδης τρίτῃ. Ἔφορος δὲ, Φρούριον Βούδαρον εἶπε. τὸ ἐθνικὸν, Βουδώριος. B

ΒΟΥΘΙΑ [51], πόλις Ἰωνίας. Θεόπομπος δὲ χωρίον φησί. τὸ ἐθνικὸν, Βυθιαῖος.

ΒΟΥΘΟΗ [52], πόλις Ἰλλυριδος, ὡς Φίλων· ἀφ' ὃ τὸ Κάδμον ὑπὸ ζυγὸς βοῶν C ὀχούμενον, [53] ταχέως ἀνύσαι τὴν εἰς Ἰλλυριοὺς ὁδόν. οἱ δὲ, τὸν Κάδμον [54] ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας Βουτοῦς ὀνομάσαι αὐτὴν, καὶ διαφθαρέντα καλεῖσθαι Βυθόην. ἔχει δ' ὑπὸ μυχὸν Ῥίζονα πόλιν, καὶ ποταμὸν ὁμώνυμον. τὸ ἐθνικὸν, D Βυθοαῖος.

ΒΟΥΘΡΩΤΟΣ [55], χερρόνησος πρὸς Κέρκυραν. ἔστι δὲ πόλις. ὁκλήζει δ', οἱ μέν φασιν, ἀπὸ βοὸς ἰκνεῖσθαι· [56] οἱ δὲ μυθολογοῦσιν, ὅτι Ἑλένου ἐκ Τροίας [57] πλέοντι εἰς ἐπείρους, E [58] ἡνίκα ἀπὸ θαλάσσης ἐν Ἠπείρῳ, τὸ ζῶμα ἢ βοῦς ἀποδράσασα ἐκ τοῦ βωμοῦ, ὤχετο φεύγουσα ἀφ' ὑποβρυχίου Πύρρα εἰς τὸν κόλπον. καὶ εἰς

lectio ferri potest. Nam τὸ πλαίνιον optime dicitur de equo ad cursum incitato.

[48] Ἁμαξόβιοι γὰρ οἱ Σκύθαι.] Vide nostrum in voce Ἄβιοι.

[49] Παρμένων ὁ Βυζάντιος.] Idem citatur in voce Φρούριον, ubi etiam Iamborum liber primus commemoratur.

[50] Θουκυδίδης.] Locus est apud Thucydidem libro III, non tertio: ibidemque non Βούδορον, sed Βούδαρον legitur.

[51] Βυθία, πόλις Ἰωνίας.] Hujus urbis & gentilis inde deducti meminit Etymologus in voce Βυθία.

[52] Βυθόη, πόλις Ἰλλυριδος.] MSS Palatini, πόλις Ἰλλυριοῦ. Editiones Xylandrianam præcedentes pessime Βυθὼ, πόλις Ἰλλ. Hæc est Butua Plinii, de qua lib III cap. XXII mentionem facit, unde etiam situs cognosci potest: ut autem manifestior evadat, addam verba Scylacis, ita enim ille capite Manii: Ἀπὸ δὲ Δαόλιδος πόλεως ἡμέρας ἡμισυ. καὶ Κάδμου ἐστὶν Ἀργείας ἡ λίμνη ἐστὶν ὀκτωκαίδεκα ἐν ἐμοὶ, ἀπὸ δὲ Δαόλιδος πόλεως. Ἀπὸ δὲ Δαόλιδος πόλεως εἰς Βυθόην ἡ πόλις ἐν τῇ ἠπείρῳ. Capite sequenti idem auctor civitatem hanc memorat. Sitam fuisse ad Drilonem amnem, patet ex verbis Sophoclis, quæ sunt apud Etymologicographum, qui summo errore distinguit inter urbem Βυθία & Βυθόη, quod nomen urbi Sophocles tribuit. Βυθία, πόλις ἀπὸ Ἰλλυριδος. Σοφοκλῆς Ὀνησιμαχῇ, Βυθίης Δαόλιδος ὑπὸ σπορέῃσι ἐνοικῶν. εἴρηται ἀπὸ τῆς βοὸς μετοχῆς. Ptolemæo Βόλαινα dicebatur.

[53] Ταχέως ἀνύσαι.] Illud ταχέως proprie non pertinet ad etymologiam τῆς Βυθίας, nisi quod ultimam partem vocis compositæ explicet: Nam civitas nomen habet ἀπὸ τοῦ βοῶν ἐστὶ βοὴς, id est ταχέως, uti docet Etymologici Mag. Auctor: Βυθία, πόλις Ἰλλυριδος. εἴρηται, ὅτι Κάδμος ὑπὸ βοῶν ζεύγους ὀχούμενος εἰς Ἰλλυριοὺς παραγενόμενος ἔκλεψε πόλιν. καὶ ἀπὸ τοῦ βοῶν ἐστὶ βοὴς φυγεῖν Βυθίδα ὀνόμασαν. ἢ ἀπὸ τῆς Βουτοῦς ἐστὶ Βυθία. τὸ ἐθνικὸν, Βυθιαῖος.

[54] Ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας Βουτοῦς.] Latona Ægyptiis dicebatur Βουτώ, unde quidam urbi nomen impositum existimant: verum Etymologus loco jam citato, non à Latona, sed ab urbe, quæ Βοῦτος dicitur, hanc appellationem deducit.

[55] Βυθρωτὸς, χερρόνησος πρὸς Κέρκυραν.] Editio Aldina

à bubus tractis. Scythæ enim in curribus degunt, ut Parmeno Byzantinus libro I Jamborum perhibet.

BUDORUM, promontorium juxta Salaminem, auctore Thucydide libro tertio. Ephorus vero castellum Budarum dixit. Gentile, Budorius.

BUTHIA, urbs Joniæ. Theopompus regiunculam nominat. Gentile, Buthiæus.

BUTHOE, Illyrici civitas, cujus Philo meminit. Hanc sic dictam perhibent, quod Cadmus jugo boum vectus viam in Illyricum celeriter confecerit. Alii volunt, Cadmum eam ab Ægyptia Buto sic nominasse, & hinc corrupte Buthoen appellari. In intimo sinus recessu habet urbem Rhizona, & fluvium ejusdem nominis. Gentile, Buthoæus.

BUTHROTUS, peninsula cum Cercyram, & præterea urbs, à conditore, ut quidam perhibent, sic denominata. Alii vero fabulantur, Heleno ex Troia occidentem versus navigante, & in Epiro ob descensum è navi sacrificium faciente, victimam bovem, ictu percussoris declinato, per mare in quendam sinum aufugisse: cumque in terram conscendens

(tum

Florentinaque corruptissime exhibent Βυθρωτὸς, ἧς ἐστὶ Κέρκυρα. Ita quoque codex Vossianus mihi exhibuit. Optime sane Xylander χερρόνησος, quem sequimur, reposuit. Urbem in loco peninsulam referente oditam esse, Strabonis testimonio sufficienter evincitur, ita enim ille lib. VII: Μετὰ δὲ Θεσπρωτοὺς, Βυθρωτὸς, ἧς ἐστὶ πρὸς τῇ κορινθίᾳ Πελλήνῃ λιμήν, ἱδρυμένον ἐν τόπῳ χερρονησίζοντι. Verum peninsulam hanc etiam Buthrotum appellatam fuisse, sola Stephani auctoritate nititur. Urbs sita erat in Epiro è regione Corcyræ, Cæsar de bel. civ. lib. III: *Cæsar eo tempore cum legione una profectus ad recipiendas ulteriores civitates, & rem frumentariam expediendam, qua augere conabatur, erat ad Buthrotum oppositum Corcyræ.* Hæc urbs edito in loco condita fuit, teste Virgilio lib. III Æneid. ita enim ille:

Protinus aërias Phæacum abscondimus arces.
Litoraque Epiri legimus; portuque subimus
Chaonio, & celsam Buthroti adscendimus urbem.

Eundem situm huic urbi attribuunt Dionysius de situ orbis, Mela, Plinius & alii.

[56] Οἱ δὲ μυθολογοῦσιν, ὅτι Ἑλένου.] Conjunctionem ὅτι inferere placuit, ex chartaceo Vossiano, quæ in omissis editionibus omissa est.

[57] Πλέοντι εἰς ἠπείρου.] Nescio quid Meursio in mentem venerit, corrigenti in comment. ad Lycophronem πλέοντι εἰς ἑσπερίαν. Sine dubio scribendum, πλέοντος ἑσπέρου. Nam τὰ πρὸς ἑσπέραν μέρη, sunt partes ad occidentem sitæ. Epirus respectu Troadis ad occasum jacet.

[58] Θύσαντι λαθόντα βοῦν.] Hanc de Heleno Priami & Hecubæ F. historiam etiam ex Teucro Cyziceno, rerum & circumstantiis paullulum immutatis transcripsit Etymologici Mag. Auctor, quæ, utpote ad rem facientia, nostris commentariis inferre non pigebit. Βυθρωτὸς, ὁ καὶ Βυθρὼς, πόλις τῆς Ἠπείρου, ὡς φησι Τεῦκρος ὁ Κυζικηνὸς, ἐν Ἑλένου ἐκ τῆς πρὸς Ἅιδην εἰς τὴν Ἤπειρον παραγενομένου, ὅτι ὁ Πριαμίδης Ἕλενος, ὁ βοῦς, ὁ ἱερεῖον λαθὼν σφαγὴν, φεύγει καὶ τῆς Ἠπείρου ἀπόκρημνός τις, εἰς γῆν ἐμπεσὼν κρημνοβατήσας, ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ἕλενος, συμπλεύσας Δηιφόβῳ, κλῆρος πόλιν, καὶ λαὸν τὸν συμβαίνοντα αὐτοῖς ἀνόμασαν. Hæc postissimum eum in finem addo, quia ex Teucro habet τὰ Δηιφοβίδαι pro ἀποθανόντα. Hunc

χὴς τ χέρσον ἐμβάσαι (καὶ γὰρ τὸ τραῦμα ἐν τῇ δεξιᾷ εἶχεν) αὐτὸν ἤλεγξε, καὶ ἔθυσε. καὶ κλῆδόνι Ἕλενος χρήσας, ἵνα εἴπῃς Βυθρωτὸν ὄνομα, ὡς φησι Τεῦκρος ὁ Κυζικηνός. εἰθισμένον, Βυθρώτιον. Λεπίδος δέ φησι τ Βλὰ τ Βυτρώτιον.

A (erat enim cervice saucia) ibidem cecidisset & mortua esset, accepit Helenus omen atque locum Βυθρωτὸν, id est, *vulneratum boverem* appellavit, uti Teucer Cyzicenus perhibet. Gentile, Buthrotius. Lepidus, per τ effert Butrotius.

B

ΒΟΥΚΕΦΑΛΕΙΑ [61], πόλις ἀπὸ τοῦ Βουκεφάλου ἵππου, οὗ ἔκλεψεν Ἀλέξανδρος ἐν

BUCEPHALEA, urbs ab equo Bucephalo sic denominata, quam Alexander in

τὸν ἀνώνυμον verum sensum, quum hoc à nemine positum sit, accuratius excutere fert animus. Triplici significata illa vox, qua Stephanus utitur, in antiquorum scriptis occurrit. Primo quidem locus ille, ubi Noachus animantes post diluvium ex arca emisit, ipseque cum liberis egressus est, ab Armeniis ΑΠΟΒΑΤΗΡΙΟΝ dicitur, teste Josepho lib. 1. Ant. Jud. cap. IV. Καὶ μετὰτὸν χῶν ἀποβατηρίοις τὸ κιβωτὸν τοῦτο, μέχρι νῦν ἔτι ἐστὶ ἐμφανὲς, καὶ ζῶα ἐκ λαφύρων ἐξεφέρετο. αὐτὸς τε ῥᾳδίως ἐξῆλθε, καὶ γυνὴ καὶ παῖδες τοῦ ὄρους, σωθέντες τῆς ἐπικύσεως. Ἀποβατήριον τ τόπον τοῦτον Ἀρμένιοι καλοῦσι. Idem ex Josepho perhibet Zonaras: Ἀποβατήριον δὲ τ τόπον καλοῦσι τῶν Ἀρμενίων φησὶν ὁ Ἰώσηπος, ὃς λείψανα διασωθῆναι τ λάρνακος φησί. Deinde hoc verbum summo Jovi attribuitur: solebant enim è veteribus paullo religiosiores, postquam in aliam regionem transfretassent, & omnes pelagi difficultates essent emensi, Jovi Ἀποβατηρίῳ, pro felici de nave in terram egressu, gratias agere & altaria struere. Illustrissimum hujus rei in Alexandro Magno exemplum habemus, qui itinere ex Europa in Asiam peracto, in ea Asiæ loco, in quem primus ex nave cum armis desiliebat, *Jovi Descensori* aliisque numinibus altaria erexit. Docet hoc Arrianus lib. 1 de Exp. Alex. Λέγεται δὲ αὐτὸν καὶ τ πλοῦν σὺν τοῖς ἑταίροις ἀνύσαντα αὐτὸν ἐς τὸν Ἀσίαν, καὶ θυσίας ἱδρύσασθαι, ἔνθα περ ἔσχε ἐκ τ Εὐρώπης, ἐς ἣν ἤρξε τ Ἀσίας, ΔΙΟΣ ΑΠΟΒΑΤΗΡΙΟΥ καὶ Ἀθηνᾶς & Ἡρακλέους. Denique illa sacrificia, quæ pro navigatione peracta, & felici ex nave in terram egressu fiebant, veteribus ἀποβατήρια appellabantur, quæ si quis etiam ἐπιβατήρια dixerit, non acriter cum eo contendam, nam primitiva ἀποβαίνειν & ἐπιβαίνειν eandem hac in causa fortiri significationem, notius est quam ut multis docori debeat. Hunc ritum etiam non obscure innuit Suidas in Ταυροπόλων: refert enim ibi Anium quendam, dato Atridis tauro, jussisse, ubicunque is è navi exiliisset, ut eadem Minervæ condevent, si prospere navigare vellent. Addam ipsissima verba: Καὶ Ἄνιος Ταυροπόλῳ τῷ Ἀνίῳ. ὁ γὰρ Ἄνιος δῶρα πεμφθεὶς τοῖς Ἀτρείδαις, ἐκέλευσεν ὅπου ἂν ἐκ τ πλοὸς ἅλλοιτο, ἱδρύσασθαι Ἀθηνᾶν, καὶ οὕτως ἀπλεύσειν. ὁ δὲ ὡς ἀπέβη ἐξέλιπεν. Cum furias esset trajiciendus solebant veteres ἐπιβατήρια, cujus rei nobis Plutarchus in Lucullo exemplum suppeditat, ἀπιβατήρια vero, cum in montana loca expeditio suscipieretur. Duces copias suas educturi Ἐξιτήρια faciebant. Etymologici Mag. Auctor: Ἐξιτήρια, θυσίαι ἁπλοίας τοῖς στρατηγοῖς ἐξιοῦσι ἐκ τῆς πόλεως. Quod Latini dicebant propter viam sacrificare. Festus: *propter viam sacrificium, quod est proficiscendi gratia. Herculi aut Semoni, qui scilicet idem est Deus.*

[61] Τρῶμα δὲ τῇ δηρῇ εἶχεν.] Libri ante Xylandrianam editionem excusi: Τραῦμα δὲ τῇ δηρῇ εἶχεν. Cum etymologia urbis τὸ τρῶμα magis convenit. Verum τραῦμα usitatius est.

[62] Διὸς Βυτρώτου.] In antiquorum scriptis in secunda syllaba nunc per θ, nunc per τ exaratur. Si etymi rationem habemus, scriptura per τ maxime est probanda. Goltzius tamen in antiquo numismate ΒΟΥΘΡΩΤΙΩΝ invenit.

[63] Βουκεφάλεια, πόλις ἀπὸ τοῦ Βουκεφάλου ἵππου.] Etiam in præcedentibus de hac civitate atque ejus conditore mentionem facit noster, eam Βουκέφαλον appellans, quod contractum est ex Βουκεφάλεια, cujus rei exempla occurrunt in Ἀζάνιον, & alibi. Quam diversimode hujus urbis nomen Græcis Latinisque auctoribus scribatur, videsis doctissimum Freinshemium ad Curtium. Verum non possum, occasione jam sese offerente, quin addam,

Anonymum de vita & rebus gestis Alexandri Macedonis, hactenus ineditum (cujus usum insigni favore Magnus & celeberrimus Theologus Fridericus Spanhemius Bibliothecæ Lugd. Bat. præfectus, mihi nuper concessit) urbem hanc, ut & omnes alias ab Alexandro per orbem terrarum conditas, Alexandriam appellare, ubi refert circa finem operis, ipsum duodecim hac appellatione civitates ædificasse, hæc sunt ejus verba, quæ eodem modo corrupta & depravata etiam, quemadmodum in illo codice conspiciuntur. Ἔκτισε δὲ πόλεις δώδεκα· αὐτὰς. Ἀλεξάνδρειαν τὴν πρὸς Ὀρίτας. Ἀλεξάνδρειαν κορύφην. Ἀλεξάνδρειαν τὴν Σκυθικὴν. Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ Τριάδι. Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος. Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ Πυθίαις. Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ καρκασίῳ ὄρει. Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ Πάρνῳ. Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ τ Τιγρὶ ποταμῷ. Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ τῷ Μακεδονίᾳ κρηνιδίῳ. Sive dubio idem hic est ille Anonymus, de quo Casaubonus epistola CCXXXVI ad Josephum Scaligerum ita scribit. Cum hoc autem, ex te scire cupio, tum illud magis, quid de illorum veterum scriptis judices, qui Alexandrum non Philippo, fatum, sed rege quodam Ægyptio, qui ipsis dicitur, Nectenabo, tanta cum asseverationc confirment. Scio, rem ridiculam: sed miror quid fabulæ originem dederit: nisi forte illæ ipsæ imagines, quæ ad Ammonem, genus illius referebant. Fabulam illam legere memini, apud Josephum Hebr. editionis Italicæ, Callisthenem, quendam Φιλάδινον, qui in Regis Bibliotheca erat, itemque in alio scriptore de vita Alexandri. Nugacissimi istius auctoris nugax scriptum (non intelligo Pseudo-Callisthenem) in quo Nectenabo magicis artibus instructissimus, & Olympias Alexandri mater omne punctum faciunt, à capite usque ad calcem evolvi, nihil in eo reperiens, quod aut ad historiæ, aut ad antiquitatis illustrationem pertineat. Colloquia inter Nectenabonem & Olympiadem fabellæ sunt suavissimæ, sæpenumero adeo facetæ, ut in tristissimo quovis non risum duntaxat, sed & cachinnos excitare valerent; nam rex ille Ægyptius omnem movet lapidem, ut Olympiæ potiatur & cum ea rem habeat: unde Alexandrum non Philippo, sed Nectenabone fatum auctor perhibet. Dictio in principio parum tumet, deinde humi serpens, sæpe barbara & inconcinna. Prælia quibus Alexander hostes devicit, gentes sub ejus imperio redactas, civitates per orbem terrarum conditas recensct, & tandem mortuo Alexandro insectissimis commentis Græculus ille sequioris ævi finem imponit. Ut autem unusquisque liberum de hoc scripto judicium ferat, pagellam unam atque alteram si lectorum oculis subjecerim, non in gratum futurum confido.

ΒΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΑΞΕΙΣ.

Ὁ ἀναφέρων Αἰγύπτιος, ἔθνος δόλιον, καὶ μαγικὸν καὶ ἀλλοτρίων ἐπιβουλὰς ἐπιτηδεύον, ἐπιλέκτους κύνας καὶ ἀμφιπύρους, καὶ ἀγρίους ἀνθρώπους, καὶ ἀναιδεστάτους τοὺς ἐκκαθήρους ἔχων ἀφθονίαν. ἔλεγε λόγον φύσεως μαγικῆς διανέμων· φησὶ γὰρ ὁ Νικόδωρος ὁ πλανητὴς ὁ Αἰγύπτιος βασιλεὺς, μετὰ τὸ Αἰγυπτίων ἐξώσασθαι τοὺς πανούργους πρώτους· τῇ μαγικῇ δυνάμει πάντων ὑπερέχοντας· τοὺς γὰρ τετραμμένους στοιχεῖα, λόγῳ πάντα αὐτῷ ὑποπίπτοντα, εἰ γὰρ ἀφροδίσιος πλάνης ἐπιβουλεύῃ, τὸν ἔνυδρα ἐρωτύσειν, εἰδὲ ἄνυδρα πυρώδη μαχεῖσθαι, ἔστι σίδηρα μαγικῶς, εἰδὲ ἀνίσχυρα εἰς τὰ βασίλεια, καὶ ἐλαφρὰ γαλκοῦ λιθίνου, καὶ ἐμπαθέστερα ἀνύτου ὑδατώδη· ἐμοὶ μὲν, ἔστασται ὁ κόσμος πολλὰ μικτὸς ἐκ ἀντιμαχίας, καὶ σύνθεσις αὐτοῦ ἐκ τοῦ λευκοῦ καὶ ἐλαχίστου μέλανος,

ἐν Ἰνδίᾳ, πρὸς τῷ Ὑδάσπῃ ποταμῷ. ἔστι A
καὶ [61] Βουκεφάλας λιμὴν τῆς Ἀττικῆς. τὸ ἐθνι-
κὸν, Βουκεφαλίτης. ἔστω δὲ ὁ δῆμος Θεσσα-
λονίκης.

ΒΟΥΚΙΝΝΑ [62], πόλις Σικελίας. Διονύσιος ἐν τρίτῃ Βασσαρικῶν. τὸ ἐθνι- B
κὸν, Βουκιννεῖος, καὶ Βουκιννάτης.

ΒΟΥΛΙΝΟΙ [63], ἔθνος περὶ Ἰλλυρίαν. Ἀρτεμίδωρος δέ φησιν ἔθνος, ἀλλὰ [64] Βουλίνην πόλιν φησίν· ἧς τὸ ἐθνικὸν, Βουλῖνος.

ΒΟΥΛΙΣ [65], πόλις Φωκίδος, [66] ἀπὸ Βού- C
λωνος

in India juxta Hydaspem fluvium condidit. Est quoque Bucephalas portus Atticæ. Gentile, Bucephalitæ. Ita enim Demus Theſſalonicæ vocatur.

BUCINNA, urbs Siciliæ, cujus meminit Dionyſius libro tertio Baſſaricorum. Gentile, Bucinnæus, & Bucinnates.

BULINI, gens circa Illyricum. Artemidorus vero non gentem, ſed urbem dicit. Cujus gentile, Bulinus.

BULIS, oppidum Phocidis, quod à Bulone

κειμένη, πρώτη ἐξαιτήσει χάριτος, καὶ ἐπιτελεῖν τὰς αἰτήσεις ἐθίσει Λίβυσιν Ἄμμωνα, καὶ ὅταν πλοίοις λιμενιζόμενοι πρὸς τῇ λιμένι τοῦτο τῶν ἐπιχωρίων πολίταις λοιδορῶνται αἰσχυντήριον αἰσχύνην, τὸ δὲ αὐτοῖς ἐστὶ τῷ Διὶ χάριν ὁμολογοῦντες. ὅταν δὲ Διὶ τῷ πολιατρείας ἕνεκεν ἀνδρὶ ἢ βασιλεῖ Διὶ ἀμμωνίου τιμὴν, οὐ τοῖς παρὰ Ῥωμαίοις σκιρροκεφάλοις, παρὰ δὲ τοῖς Ἕλλησι κριοκεφάλοις, παρὸν κατὰ τὸ παρὰ τοῖς βασιλεῖ, ὅταν εἴπῃ, μίμησιν Νικίου παρεσκευάσθαι τὸ εὐεργέτου εἶναι, τῶν ὑποκειμένων, ἐπεὶ καὶ ῥᾴδιον ἐστὶ τοῦτο ἀλίσκεσθαι μικρὰν ἔχοντα, εἰσὶ δὲ Σιδῆται, Κίτιαρις, Κάκκαβις, Γάδειρα, Σιδόνιοι, Κυκλωπίδαι, καὶ Λιπαῖοι, καὶ Σπάργοι, καὶ Ἀργᾶοι, καὶ Ζάλλοι, καὶ Χαλδαῖοι, καὶ Μαπάπυλοι, καὶ Ἀχαιφάρα, καὶ Ἐδωμῖται, καὶ ἄσσα πόλις ἔθνη λέγεσθαι καὶ ἀναβλῆς μυρίαλα ἀναμιμνήσκεσθαι ἀνδρῶν πρῶτον ἔσεσθαι μόνον ἀναδιδόντων τῶν θεῶν Λίγυπτον κεφαλαιοῦσθαι. Ὑστεροπλήθια δὲ τὸ Ὀνομαστὸν διίσχυσε· Οὐ χρὴ παντὶ χρῶν δίδυμα βαλλόμενον ἀνδρὶ, ἢ λαιλαπ' ἐπιστρέφεται ἐ τέσσαρα μίμηλα. Οὕτως εἶπεν ὁ φραπόρτης. μᾶλλον ὁ Νικίτιαδος εἶπε. σὺ μὲ κριὸς ἐ ἐπαγρώτας διὸ βεβούλευται φρεσὶν φυλάσσειν. δεινὰς δὲ κἀμὲ ἡ φραπαιόκας ἐφήζεσθαι· ἃ γὸ δυνάμενος σὺ ἴχλυε φαίνῃ) ἀλλὰ αὐτοῦμαι. κἀμὲ γὸ ἐς λέγω πανὸς ἐλαύνῃ χθεὶ τῷ αἰρεσθῆ πολυανθρώπια κρίλιψαν, καὶ γὸ εἰς κύνα πάντας ἐλαφρὸς ἐχέφασαν. κἀμὲ λύκος ἐς αἰχμὴν πυρσοῖσιν ἀλάσαν· ὡς τι σὺ παρόντα ἄμμε τοῖς ὑποβρυχίοις φραδεῖσθαι· κἀμὲ τὸν εἰσωτῆ σκηπανόβιον φύλαπα. λέγω γὸ ἐγὼ τὸν τῆ βαρβάρων ἀνάκτεμμα πολυανθρώπιον πλάγγα κύμασιν ὑποκαλύπτω. Οὕτως εἶπεν ἀδιάπτωτον αὐτόν. Οὕτος δὲ εἰς τὸ βασίλεια ἀναφέρων, ἐκάλεσεν παῖδας ὧν μέσον ἡβάσκ· μάλα δὲ τὸν λαγόβολον ἦεν, ἐκάθισεν ὑδάτος, βαλὼν δὲ ἐπάνω τὸ κέφαλον ἀφέρμασε· κἀμὲ χαῖρε τὸν βασιλέα ἐπεφώνησε· ἐκ δὲ τῆς Αἰγύπτου ἐφανὲς ἡμέρᾳ τῆ Νικίου ἐξέστασε τὸ Αἰγύπτιον τῆ αὐτοκράτορα τῆ ἦεν Ἡ Φωσπο, τὸ ἄρα ἐ τῆ Αἰγύπτῃ βασιλεῖς ἔχουσι· Ὁ δὲ ἐπαμφὲ ἀνὴρ Διὶ χρησμοιδὸς αὐτὸς τῆ ἀδελφοῦ τῆ Σισυπίου, ἅτις ἐχρησμώδησεν ἀνυπὶς· ἅτινα Αἰγύπτιοι σοφοὶ κρησπρὸς ἀλλαιῶν πρίσθαι βασιλεῖς δίωνος ἐξέ μιᾶς χρόνου· τὰ γὰρ ἀλλῶν ἐπικαλῶν τύπων εἶδες κρυμὸν κυκλοῦσιν ἐπὶ τὸ Αἰγύπτῳ πολίων ἐχέτω τῶν πυγμὴ ἀλλῶν εἶδος ἐμὸν ἔτω δέχει· ἢ χρησμὸν τοῦτο, μὴ τείνοντες τῶν λόγων εἰς τὸν ἢ ἀνδρεῖον· ἢ Νικιοκλῆς βάθρου χράψαντα εἰς μονόμυθον πεδάπᾳ ἐκδιωκόμενα ἢ χρησμῶ τοῦτο.

Ἐν τῇ Μακεδονίᾳ ἐν Φωκικῇ χρόνῳ) πάντ' ὁ Νικιοκλῆς ἐπιβουλεύσας, ὅτι ἐ τῶν Ὀλυμπιάδα ἡλίσκεσθαι σοφὴν αὐτῷ. μυστικολόγον ἢ αὐτὸν τῶν δῆμον ἢ Φιλίππου τυραννοῦντα πρὸς πόλιμον, ἐς παρεσκεύαζε ἐς τὸ βασίλεια, εἶδεν αὐτὸς τῶν ὀλυμπιάδα, τῆς σπλῆνος Διὸς φορεῖσθαι· ἄνδρες πυθόμενοι ἐς τὰς γυναῖκας δεῖ ἢ ἐρυθρὸς ὑπὸ ῥόμους· τὸν τῶν ἀληθείας, ἀστράπτειν τῶν χεῖρα ἐκπέσειν. χρόμιος Μακεδόνες βασιλεῖ, μὴ πεζεῖσθαι αὐτὸν δὲ ἀπόνοια σταῖν, ἢ βασιλικὸν ἴχνος λεγόμενον.

Ὀλυμπιὰς εἶπε· χρόμιος ἀζεύξειεν Μακεδονικὸν· καὶ παραδοὺς καθίζε· ὁ δὲ ὑπέλαβεν· Ὀλυμπιὰς εἶπεν· σὺ τοῖς ἵπποις Λίβυσιν πλησίος; Νικιοκλῆς εἶπεν, ἀκλῆς αἰσθάνῃ ἐ βασιλεῖ, πελυκρατῆ; ἢ ἐκεῖ ἐ σοὶ τῷ κρίνεις· εἶπε ἢ Ὀλυμπιὰς, σπανιολόγος, ἐρεσκόμενε, μόνος, Ἀλυμπιονίκης, χθιζόν, ἀφορῶντος, αἰσθάνεσθαι· ἐγὼ δὲ πάλαι τοῦτο ἐφοβούμην, καὶ ἐξεχώλευ ἀφ' ὑμῶν ἐν Αἰγύπτῳ· καὶ μόνος ἐμὲ ἐξ ἀρίλογος· καὶ τοῦτο λέγω, δεδιὼς ἐμὲ ἐκ ἐλεῖν· ἐπὶ ὁμοιοσκοπίᾳ τὸ βλέμμα εἶπε· τὸ λαγχάνειν δὲ ἀφ' ἑτέρου καὶ ἐξεχώλευ, τὸ ἀφ' ἑτέρου μὲ ἔτος ἀφανίζειν; Νικιοκλῆς εἶπε, τοιαυτοσθένης χρόνος βασιλικῶ· ἔτος γὸ τοῦ ἢ ἐκεῖ ἡμῶν πόλι, ὅτι βασιλέα σε δεῖ σκέψασθ. καὶ ἀκλῆ λέγε ἀλλὰ δίχεσθαι· ἀλλὰ δὲ τῷ τοῦτο εἶναι, ἀφανοσυγκρίνεσθαι πάντα ἐ πολυπόρῳ βασιλεῖ, ἐν ἐμπολιορκίσει τὸ ἐστὶ ἐπὶ τῆ, ἐξ ἐλίφασι ἐ ἐξαιρεῖν, καὶ χρόνος, καὶ ἀργύρῳ. ὁρᾶς ἐκ ἐκ ἐκ

λυτ@· οἱκεῖος ᾧ· [68] οἱ πολῖται, Βυλλῖοι.

ΒΟΎΝΑΡΤΙΣ, πόλις Λιβύης. ὁ πολίτης, Βυναρτίτης, οἷς Ναυκρατίτης.

ΒΟΎΝΕΙΜΑ [69], πόλις Ἠπείρου, ἀδένδρος, κλίσμα Ὀδυσσέως, ὃν ἔκλυσε [70] πλησίον Τεμπυίας, [71] λαβὼν χρησμόν, ἐλθεῖν πρὸς ἄνδρας οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν. βοῦν ἐνάγοντα, ἔκλυσε.

ΒΟΎΝΝΟΣ [72], πόλις Ἰλλυρίας. τὸ ἐθνικὸν, Βούννιος, οἷς Ἀρτεμίδωρος ἐν περιηγητικοῖς.

ΒΟΥΠΡΆΣΙΟΝ, πόλις καὶ ποταμὸς, [73] χώρα ἡ Ἠλιάδος. Οἱ [74] δὲ ἄρα Βυπρασίου καὶ Ἠλιάδα φασὶν ἔναιον.

[75] ἡ [77] καθοικία ἡ Ἠλιάδος ἀξιόλογος, ἧς νῦν οὐκ ἔστι. τὸ ἐθνικὸν, Βυπρασιεὺς, καὶ Βυπράσιος, ἀπὸ Βυπρασίου [76] ᾧ ἄρξαντος αὐτῶν· καὶ Βυπρασία, τὸ θηλυκὸν· καὶ Βυπράσιον, οἷς Καδμείων.

ΒΟΎΡΑ [77], πόλις Ἀχαΐας, θηλυκῶς. Ἐκ δὲ

A lone conditore nomen habet. Oppidani, Bulii.

BUNARTIS, oppidum Libyæ, cujus oppidanus Bunartites, uti Naucratites.

BUNIMA, urbs Epiri, genere neutro. Opus Ulyssis: quam condidit prope Trampyam, accepto oracluo, ut ad homines, qui mare ignorarent, proficisceretur. Bove igitur facrificato, urbem condidit.

BUNNOS, urbs Illyriæ. Gentile, Bunnius, teste Artemidoro lib. 1 Geographicorum.

BUPRASIUM, urbs & fluvius, & regio Elidis.

Qui autem Buprasium & Elidem divinum habitant.

Erat enim vicinia Elidis præclara, quæ nunc intercidit. Gentile, Buprasiensis & Buprasius, quod derivatur à Buprasio, qui incolis imperavit. Et Buprasia genere feminino. Et Buprasiôn, uti Cadmeiôn.

BURA, urbs Achaïæ, genere feminino. Nomen

---

contionibus ad Dionysium de situ orbis pag. 153. Quibus tollitur, uti manifestissime liquet ex Paulania.

[68] Οἱ πολῖται Βυλλῖοι.] Hoc civium nomen transcriptorum negligentia esse depravatum, manifeste apparet ex Pausaniæ libro citato, apud quem sæpenumero Βυλλῖοι occurrit.

[69] Βούνιμα, πόλις Ἠπείρου.] Urbem hanc prope Trampyam fuisse suam, noster alibi etiam affirmat, verum qua in regione utraque sita fuerit, neque apud Stephanum, neque apud alios geographos facile invenies. Certum est oppidum à boum pascuis dictum esse, quæ in Tymphæa regione præ cæteris excellebant, uti liquet ex Callimachi hymno in Dianam, cujus verba in margine sui Stephani emendavit olim Salmasius:

. . . . Καὶ εἰ Τυμφαίδες ἔσαν,
Ἐλαφηβόλοι, κερταλίαις, ἢ μὴν ἔδοσαν
Τίμιον ἄλσος βασῆσιν.

Cum hæc mons Tymphe præstantissimos fortissimosque pascuis habuerit, non improbabile est, ibi etiam optimum pabuli genus, unde locus Βούνιμα appellatus sit, quem in ejus radicibus hunc montem constituo, aut in ejus radicibus circa hunc montem constitutum, ad quos Ulysses μαντεῖον Eustathius etiam illorum locorum, ad quos Ulysses μαντεῖον ibi quærendum se fugiebat, in commentario ad Homerum vocatum, illos Βούνιμα & Καλύνιος nuncupans, quæ vocabula veteribus videbantur barbara terminatione prolata. Quis autem Archiepiscopi Thessalonicensis locus egregie ad illustrationem hujus sectionis pertinet, cum hæc transferebam, ita enim ille ad Odyss. A pag. 1675: Βούνιμα δὲ ἡ ἓν Τυμφαίᾳ πεπρασμένη, λαβοῦσι τὸ Ὀδυσσέα κάτωθεν ἐκ τῆς πρώτης, καὶ ἐλάσσονι ἴσως ἢ εἰς αὐτὴν ἄνοδος ἦλθε μοι κἀκεῖθεν ἐπὶ τὴν Τεμπυίαν, ἡ ὑποβρυχιοκαλλιόρνις μᾶλλον, ἡ ὑποφερόμενος κάτω, ἐλλιπὴς γεγονὼς Ποσειδῶνι Ἠπείρου, ἐν τόπῳ ἐκεῖ ὁ φίλος ἐκ παλαιοῦ ἐκαλεῖτο Ποσειδῶν Ἠπείρου. Φιλολογίᾳ γάρ τις ἐν τῷ παρόδῳ τοὺς παρ' ἐκείνοις τόπους, ἐπιμελούμενος. Διοσπόλεως δὲ ἀπὸ εἰδώλου λέγων ἐπώνυμος πόλις, ἐκφεύγει με τί, εἰδέναι Ἀχαιοῖς πολύ· ἀλλ' ἐκεῖνοι Τίνες εἰ' ἂν ἐκεῖνοι μὲ τί, εἰδέναι Ἀχαιοῖς πολύ· ἀλλ' ἐκεῖνοι Τίνες εἰ' ἂν ἐκεῖνοι μὲ ἰδίᾳ Ποσειδῶνα; ἔστι δὲ ἐκεῖ ἐκεῖνοι τὰ ἀκόντιον ῥίπτειν ἐκ τῆς πολεμικῆς, ἐκεῖ πάνυ τιμώμενον ἀναμίμνησκε βακτηριοφόρους ἐκεῖνοι ἐκεῖνοι. Βούνιμα λέγοντες πλησίον τῆς Καλύνης, ἐν ᾗ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐν Ποσειδῶνι ἐτίμησεν.

[70] Ἔκλυσε Τεμπυίαν.] Codd. Palatini, πλησίον Τεμπυίας, & sic quoque exhibet editio Aldina Florentinæque. Stephanus: Τέμπυια, πόλις ἐν Ἠπείρῳ, πλησίον Βουνίμων.

[71] Λαβὼν χρησμόν.] Oraculum est desumptum ex Oratione Tiresiæ quam habuit ad Ulyssem apud Hom. Odyss. A. Locum hunc transferam, quippe ad rem faciosissimum.

Ἀλλὰ σὺ μὲν μνηστῆρας ἐπὶ μεγάροισιν ἑοῖσιν
Κτείνας εἰς ἄλλην, ἢ ἀμφιρύτην ἐξαῦτις ἰοῦσα,
Ἐγχείῃ σ' ἔτι καὶτὸν ἀνώνυμον ἐξεναρίξω,
Εἰσόκε τοὺς ἀφίκηαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
Ἀνέρες, οὐδέ θ' ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδος ἔασιν.

[72] Βούννος, πόλις Ἰλλυρίας.] Nemo vel geographorum vel historicorum hujus oppidi mentionem fecit, quapropter incertæ positionis est. Videtur tamen nomen hausisse παρὰ τὰς Βούνας. Sunt enim βουνοὶ οἱ ὑψηλοὶ, ἢ χαμηλοφυεῖς τόποι.

[73] Καὶ χώρα ἡ Ἠλιάδος.] Placet magis κώμη Χωρεῖον ἡ Ἠλιάδος, quod Eustathius olim hoc in loco reperit, quemadmodum apparebit ex verbis mox citandis.

[74] Οἱ δὲ ἄρα Βυπρασίου κτλ. &c.] Vide Homeri catalogum navium.

[75] Καθοικία ἡ Ἠλιάδος.] Totum hunc locum Eustathius in suos ad Homerum commentarios transtulit, ita enim ille ad Iliad. B. Ὁ δὲ τῆ Ἐπικῶν γραφὴς, καὶ πόλιν Ἠλιάδος λέγει ἐκ παλαιοῦ ἐν χωρείοις ἐν περιοικίαις κεῖσθαι τὸ Βυπράσιον. καλεῖται δέπου καὶ Βυπρασία πύλη κρήνη Ἠλιάδος ἐθνικὸν αὐτῆς, Βυπρασιεύς. καὶ Βυπράσιος, καὶ Βυπρασίων, ὡς Καδμείων. Legendus porro Strabo, lib. VIII Buprasium luculentissime describens.

[76] Τῷ ἄρξαντος αὐτῶν.] Chartaceus Vossianus sine articulo, ἄρξαντος αὐτῶν.

[77] Βοῦρα, πόλις Ἀχαΐας, θηλυκῶς. λέγει Βοῦρας &c.] Quis ausus fuisset palam confiteri, hic aliquas dictiones excidisse? Immanis profecto & intoleranda injuria est, quam Stephani verbis illatam reperi, nam præter hæc verba (Βοῦρα· πόλις Ἀχαΐας. τὸ ἐθνικὸν, Βοῦρις. Ἀπολλόδωρος.) codd. Palatini & omnes editi nihil agnoscunt. Verum ne locus ille posthac aut librariorum vecordiam, aut temporis jacturam caussetur, cum fide codicis Vossiani replevi, quemadmodum in contextu exhibetur. Videt ergo lector integritatem hujus loci, cujus si veritatem quoque requirit, consideret modo hæc Pausaniæ ex Achaicis verba: Θουκυδίδης δὲ ὡς ἐλθεῖν Βοῦραν καὶ Λίπυρα πόλεις Αἰγιέων. πόλιν δὲ ἐφεῖναι τὸ πάλαι τὸν ὑπὲρ θαλάσσης λόφον γυμνασίῳ Βοῦραι. Ἐπωνύμου δὲ αὐτῇ Γαυτᾶ ἔστιν ἐν Ἕλικι, ἧς Ἕλικες εἶσιν. Legendus porro Stephanus in voce Ἕλικες. Solere Græcos urbium natales ab heroum & heroinarum appellationibus deducere, jam lippis & tonsoribus notum est: verum aliud hujus urbis ceymon legere est apud Eymologici Mag. Auctorem, qui testatur civitati hoc & nec dubium nomen inditum esse, ita enim ille: Βοῦρα, πόλις ἐν Ἀχαΐᾳ, ἀπὸ Βούρου τοῦ Ἐρεχθέως καὶ Πρωτώνης, ἧς ἐκεῖ αὐτὸς τὸ Βουρέαιον ἱδρύσατο.

Ἀπὸ Βύρας Ἰουκατέος Ἴωνος [78] Ξάνθου. Ἡ Ξάνθη. Ἡ A
Ἑλίκης. [79] τὸ ἐθνικὸν, Βυραῖος. Λυκόφρων,

[80] Δύμη τε Βυραίοισιν ἀγαμὸν ἔθνος.

ἐκ ταύτης ἦν Πυθέας ζωγράφος, οὗ ἔστιν ἔργον ὁ ἐν Περγάμῳ ἐλέφας, [81] ἀπὸ παιγνιογραφίας ὢν, ὡς Φίλων. τὸ θηλυκὸν, Βυραία· καὶ πόλις ἔστω. [82] καὶ Βυραϊκὸς κλῆσις. λέγεται δὲ Βύρη, διὰ διφθόγγου. [83] τὸ δὲ διὰ τοῦ ι, ὡς Νύσα Νύσιος, Βοιβὴ Βοίβιος.

ΒΟΥΡΑΙΑ, πόλις Ἰταλίας, ἀπὸ Βυραίου κτίσματος. τὸ ἐθνικὸν, Βυραῖος. B

ΒΟΥΡΧΑΝΙΣ [84], νῆσος ἐν τῇ Κελτικῇ, ὡς Στράβων.

ΒΟΥΣΑΙ, ἔθνος Μήδων. [85] Ἡρόδοτος πρώτῳ.

ΒΟΥΣΙΡΙΣ [86], πόλις Αἰγύπτου. [87] ἐν ταύτῃ ἄντρον μέγιστον ἱερόν. ἵδρυται δ' ἐν μέσῳ τῇ Αἰγύπτῳ, ἐν τῷ Δέλτᾳ. Ἶσις δ' ἐστὶ κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν, ἡ Δημήτηρ. ὡς δ' ἄλλοι, ἐκεῖ λέγεται [88] θάψαι τὸν Ὄσιριν Ἶσις, [89] ἐμβα- E

Nomen habens à Bura, Jonis Xuthi F. filia, & Helicæ. Gentile, Buræus. Lycophron:

Dumaque, Buræorum dux exercitus.

Ex hac originem habet Pytheas pictor, cujus opus, scilicet, elephas in Pergamo conspicitur: erat enim parietibus pingendis celebris, uti Philo testis est. Fœmininum, Burea: quo nomine & urbs appellatur. Et Buræus possessivum est. Dicitur quoque Bureus, per diphthongum. Illa autem forma per I, ita se habet uti Nysa Nysius, Bœbe Bœbius.

BURÆA, urbs Italiæ, à Buræo condita, Gentile, Buræus.

BURCHANIS, insula Celtica, teste Strabone.

BUSÆ, gens Medorum, auctore Herodoto libro I.

BUSIRIS, urbs Ægypti. In illa maximum est Isidis templum. Condita est in medio Ægypti, in Delta. Isis autem secundum Græcorum linguam dicitur Demeter, id est, *Ceres*. Verum alii perhibent Isidem illic Osiridem tumulo condidisse, postquam eum li-

λεῖψαν. Δηλοῖ δὲ Βῦρα ἀνατροφάδην. διὸ δὴ τὰς βᾶις αἴρειν, ἵνα φυλάσσωσιν. Eandem nominis originem lector invenier apud Scholiastam Callimachi ad hymnum in Delum.

[78] Τῆ Ξάνθη.] In Vossiani MS male exaratum erat Ξάνθῃ. Auctoritate Pausaniæ Ξάνθη reposui, quæ verissima est lectio. Jonem Xuthi filium fuisse testantur passim Mythologi. Apollod. lib. I: Ξοῦθος δὲ λαβὼν τὴν Πελοποννησον, ὁπὸ Κρεούσης τῆς Ἐρεχθέως Ἀχαιὸν ἐγέννησε, καὶ Ἴωνα. ἀφ' ὧν Ἀχαιοὶ καὶ Ἴωνες κληθῶσι).

[79] Τὸ ἐθνικὸν, Βύραῖος.] Passim quoque Pausanias hoc gentili utitur libro jam allegato.

[80] Δύμη τε Βυραίοισι &c.] Pessime in tribus editionibus & libris calamo exaratis conspicitur, Δύμη τε Βυραίοισι ἐγκωμιάζειν. Veterem veramque lectionem ipso ex Lycophrone reduxi.

[81] Ἀπὸ παιγνιογραφίας ὤν.] Vel librariorum negligentia, vel alio quodam fato, hic voculam excidisse, qua Pytheæ in παιγνιογραφίᾳ peritia, sive præ cæteris excellentia denotatur, firmiter mihi persuadeo. Verum fateor, me tam divinum non esse, ut ipsam omissam vocem ope ingenii excogitem. Specilegis ingenioſioribus & iis qui melioribus usi sunt codicibus etiam relinquendum est aliquid. Dionysius, teste Plinio lib. XXXV cap. X ἀνθρωπογράφος cognominabatur, quia nihil aliud quam homines pinxit. Qui parietibus pingendis operam navabant, veteribus Παιγνιογράφοι dicebantur, inter quos Ludius, Pausias, C. Fabius & alii recensentur. Romæ Παιγνιογράφων primus instituit Ludius ætate Augusti, narrante Plinio libro jam citato: *Non fraudandus sua gloria Ludius, qui Divi Augusti ætate primus instituit amœnissimam parietum picturam, villas & porticus, ac topiaria opera, lucos, nemora, colles, piscinas, euripos, amnes, littora, qualia quis optarat, varias ibi obambulantium species, aut navigantium, terraque villas adeuntium asellis aut vehiculis.* De Pausia legimus ibidem cap. XI: *Pinxit & ipse penicillo parietes Thespiis, cum reficerentur, quondam à Polygnoto picti, multumque comparationis superatus existimabatur, quoniam non suo genere certasset. Idem & lacunaria primus piugere instituit: nec cameras ante eum taliter adornari mos fuit.* De C. Fabio mentionem facit Val. Maximus lib. VIII cap. XIII: *Nam quid sibi volvit C. Fabius nobilissimus civis? qui cum in æde Salutis, quam C. Junius Bubulcus dedicaverat, parietes pinxisset, nomen his suum inscripsit.* Verum tanta non fuit τῶν παιγνιογράφων gloria, quanta illorum qui tabulas pinxere: tabulæ enim ex incendiis, sed minime illud quod parietibus erat allitum, rapi poterant. Qua de re videsis judicium Plinii lib. XXXV cap. X circa finem.

[82] Καὶ Βυραϊκὸς, κτητικόν.] Mendum leve machinas fuerat librariorum incuria in hunc locum: exhibent enim MSS & libri editi, καὶ Βυραϊκὸς, κτητικόν. Ego vero auctoritate Pausaniæ commotus emendavi Βυραϊκὸς, ita enim ille in Achaicis: Ἐς δὲ τὸ ἱππόδρομον Αἰγιέων δύο ἐσιόντων Λίνα ἔστιν ἐπὶ τοῦ ἑτέρου τοῦ Βυραϊκοῦ λίθου Ἡρακλῆς πάλης.

[83] Τὸ δὲ διὰ δι' ι.] Et huic loco aliquid excidisse, facile mihi persuaserim. Videtur enim referibendum: Τὸ δὲ διὰ δι' ι, Βύρα, ὡς Νύσα Νύσιος &c. Polybius libro II hoc gentile usurpavit: Ἐξῆς δὲ πάντες, Βυρσαῖοι πόρωνες δάσκιοι ἔθνος.

[84] Βύρχανις, νῆσος &c.] Locus Strabonis, quem nostra innuit, reperitur lib. VII hisce verbis: Ἐγγύτατα δὲ τῆς Δρυΐτου ἡ μικρὰ Ψιθία καλουμένη, ἐν ᾗ καὶ ἡ τοῦ παμμήκους νάσος, ὃν ἴσιν ἔνιοι Βύρχανιν. Plinius lib. IV cap. XIII: *Burchanam* appellat: *Promontorium Cimbrorum, extarens in mare longe, peninsulam efficit, quæ Cartris appellatur. XXIII inde insulæ, Romanarum armis regatæ. Earum nobilissima Burchana, Fabaria à nostris dicta, à fregis similitudine, sponte provenientis.* Sita est hæc insula in ore Amisiæ, & vulgo *Borchum* nuncupatur, uti viri docti testantur.

[85] Ἡ ἐρώτησις.] En Herodoti verba: Ἔνα δὲ Μήδων ποιεῦνται ἔθνος, Βοῦσοι, Παρηκάνιοι, Στρούχατες &c.

[86] Βούσιρις, πόλις Αἰγύπτου.] Noster perhibet, hanc vocem componi ἀπὸ τοῦ βοῦς & Ὄσιρις, quasi urbis nomen esset Βουσιρις. Verum Etymologici Mag. Auctor in longe alia verlatur sententia, scilicet, sic nuncupatum esse ἀπὸ τοῦ βοῦς ἄγειν, id est, *à jungendis bobus*, ita enim ille: Βούσιρις, ὁ ἥρως ὁ ἐν Αἰγύπτῳ βασιλεύς. ἀφ' οὗ καὶ πόλις ἔστι κληθεῖσα. ἴσιστον ἀπὸ τοῦ βοῦς ἄγειν. ὁ δυνάμενος μέγας ζυγοῦσθαι δύο βοῦς. Sequitur jam eadem lege alia præterea etymologia: ἀπὸ τοῦ βοῦς & τοῦ σιρὸς, ὅ ἐστι γεωργὸς & ἀνδρεῖος, ὡσπερ δυνάμενος βοῦς ἄγειν σιρόν. Quicquid sit, certissimum est, fabularem historiam de Iside & Osiride, qua nihil antiquius habent Ægyptii, multis in Ægypto oppidis nomen imposuisse.

[87] Ἐν ταύτῃ Ἴστιος μέγιστον ἱερόν.] Hæc noster. Sed Herodoti nomen reticeat, ex Euterpe verbotenus transcripsit, ita enim ibi: Δεύτερον, ἐς Βούσιριν πόλιν τὴν Ἴσιος ἐν ταύτῃ δὴ τῇ πόλει ἐστὶ μέγιστον Ἴσιος ἱρὸν. ἔστι δὲ ἡ πόλις αὕτη ἐν Αἰγύπτῳ ἐν μέσῳ τῷ Δέλτα. Ἴσις δὲ ἐστὶ κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν Δημήτηρ.

[88] Θάψαι τὸν Βύσιριν.] Locus in libris calamo exaratis &c.

[88] ἐμβαλεῖσθαι εἰς ξυλίνην βοῦν, ὡς τὴν Βυσί- A gneo bove inclusisse. Adeo ut urbs quasi Busiritis dicta sit. Alii vero narrant, Busiridem ab Osiride ibidem Toparcham constitutum fuisse. Civis, Busirites.

ριδα εἶναι τὴν πόλιν. εἰ δ' ὅτι πεπόηχεν ἐν αὐτῇ ὁ Βύσιρις ὑπὸ Ὀσίριδος καθιερωθείς. ὁ πολίτης, Βυσιρίτης.

ΒΟΥΣΜΑΔΙΣ, Ἰσαυρικὴ πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Βυσμαδιώτης.

BUSMADIS, urbs Isaurica, cujus gentile, Busmadiota.

ΒΟΥΤΑΔΑΙ, δῆμος τῆς [89] Αἰγηίδος φυλῆς. λέγονται δὲ δῆμοι πατρωνυμικῶς, οἷς Αἰθαλίδαι, [90] Κοθωκίδαι. [91] ἐπὶ δὲ Βούτου, τοῦ Πανδίονος. ὁ δημότης, Βουτάδης.

BUTADÆ, populus tribus Ægeïdis. Appellantur enim populi patronymicè, uti Æthalidæ, Cothocidæ. Nomen habet à Buta Pandionis filio. Popularis, Butades.

ΒΟΥΤΟΣ, πόλις Αἰγύπτου. Ἡρωδιανὸς δὲ κώμην αὐτὴν φησιν, ἧς τινος χρηστήριον ἦν. καλεῖται δὲ Βουτώ, [92] ἀφ' ἧς ἡ Λητὼ Βουτώ. ἔστι δὲ [93] ἑτέρα Γεδρωσίας. [94] τὸ ἐθνικὸν, Βούτιος. [95] τῆς δὲ Βουτοῦς, Βουτοίτης, καὶ Βουσίτης, ὡς τῆς Σαβοῦς Σαβοίτης καὶ Σαβοΐτης.

BUTUS, urbs Ægypti. Herodianus vero vicum appellat, cui templum erat. Vocabatur etiam Butô, unde Latona Butô dicitur. Est quoque alia Gedrosiæ. Gentile, Butius: Verum à Butô fit Butoïtes & Butoïtes, uti à Sabô Saboïtes & Saboïtes.

ΒΟΥΤΡΙΟΝ, ὡς Ῥήγιον, ἡ Ἰταλίας πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Βουτρῖνος, ὡς Ῥηγῖνος.

BUTRIUM, uti Rhegium, Italiæ civitas. Gentile, Butrinus, uti Rheginus.

ΒΟΥΦΙΑ, κώμη τῆς Σικυωνίας· Ἔφορος τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Βυφιεύς.

BUPHIA, vicus Sicyoniæ, auctore Ephoro libro III. Gentile, Buphiensis.

ΒΡΑΙΣΟΙ, ἔθνος Μακεδονίας· Διονύσιος τρίτῃ Βασσαρικῶν.

BRÆSI, gens Macedonica, de qua Dionysius libro tertio Bassaricorum.

ΒΡΑΣΙΑΙ, πόλις Λακωνική· [96] Παυσανίας τρίτῳ. ὁ πολίτης, Βρασιάτης.

BRASIÆ, oppidum Laconicum, cujus meminit Pausanias libro III. Oppidanus, Brasiates.

ΒΡΑΥΡΩΝ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ Βραύρωνος ἥρωος, ἀφ' οὗ καὶ Βραυρωνία ἡ Ἄρτεμις. τὰ τοπικὰ, Βραυρωνόθεν, Βραυρωνάδε, Βραυρῶνι, ὡς Μαραθῶνι.

BRAURÔN, populus Atticæ, ab heroë Braurone sic nuncupatus. Hinc quoque Diana Brauronia cognomen habet. Localia denotant ex, ad & in Braurone, quemadmodum in Marathone.

ΒΡΑΧΙΑ [97], ἔστιν ἡ Ἀραβικὴ θάλασσα καλεῖται. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ βραχὺ εἶναι πολλαχοῦ. ἔστιν οὖν ἀπὸ τοῦ Βραχὺς τὸ πτωτ. Βραχιάτης. Οὐράνιος δὲ Βραχιανοὺς αὐτοὺς ἴφη.

BRACHIA, hoc nomine Arabicum mare appellatur. Sic dictum ob plurima in eo *brevia*. Igitur nomen habet à voce Βραχὺς, quod *brevis* denotat. Locale, Brachiates. Uranius vero accolas Brachienos vocat.

ΒΡΑΧ-

BRACH-

& omnibus editionibus fœdissime corruptus: considerantes. Scribe ἦν δ' Ὄσιρις. Ita quoque hunc locum Cl. Bochartus in Hierozoico emendavit.

[88] Ἐμβαλεῖσθαι εἰς ξυλίνην βοῦν.] Apud Plutarchum in libro de Iside legimus, Osiridem arca inclusum in mare fuisse projectum, & postea Busiride sepultum, aut ut alii volunt Taphosiride. Qua in urbe tumulatus sit, inter auctores nondum convenit. Stephanus aliam quoque urbem recenset, in honorem Osiridis sepulturæ conditam. Refert etiam Herodotus lib. II de rege Mycerino, qui defuncta filia ligneam bovem fecit, in qua eam sepelirit, hæc sunt ejus verba: Τὸν δὲ ὑπερβαλόμενον τὴν τῶν πολιτέων ἀπόφασιν, τῇ βουλόμενον ἀποθανεῖν τὴν θυγατέρα, πρώτους βοῦν ξυλίνην ποιῆσαι, καὶ ἐπὶ ταύτῃ ποιηθείσῃ κεῖσθαι τὴν θυγατέρα.

[89] Αἰγηίδος φυλῆς.] Etymologici Mag. Auctor, Οἰνηίδος φυλῆς, quem vide in Βουτάδαι. Ii rem tanti fecerint.

[90] Κοθωκίδαι.] Sic etiam aliæ editiones. Verum Hesychius hanc vocem in prima syll. per ε μακρὸν exaravit.

[91] Ἐπὶ δὲ Βούτου.] Et hic locus in omnibus libris MSS & editis mutilus circumfertur. Legendum videtur: ἔστι δὲ καὶ Βούτου, τοῦ Πανδίονος.

[92] Ἀφ' ἧς καὶ ἡ Λητὼ Βουτώ.] De hac urbe & dea videndus Herodotus lib. II. Τὸ χρηστήριον τοῦτο ἐν Λητοῦς ἐστὶ, ἐν δὲ πόλει μεγάλῃ ἱδρυμένον, κατὰ τὰ στόμια τὰ καλεόμενα σφέα τῷ Νείλῳ· ἔστι δὲ τῇ πόλει Βουτώ.

[93] Ἑτέρα Γεδρωσίας.] Alii geographi de hac urbe silent. In cava Syria noster Βοῦτον collocat, de qua in voce Ἥλιος, verum ad hanc sectionem non pertinet.

[94] Τὸ ἐθνικὸν, Βούτιος &c.] Locum hunc, librariorum incuria male acceptum, ope codicis Vossiani in integrum restitui. Profligatissime enim in vulgatis legebatur: τὸ ἐθνικὸν, Βούτιος· τῆς δὲ Βουτοῦς, Βουσίτης. Nostram emendationem esse verissimam, etiam liquet ex voce Κυνῶ, ubi Epitomator ita inquit: ὁ πολίτης Κυνίτης, ὡς Σαβῖνος τῆς Σαβῶς, ὁ Κυνῖνος, ὡς τῆς Βουτοῦς Βουσίτης.

[95] Τῆς δὲ Βουτοῦς, Βουσίτης, καὶ Βουτοίτης.] Non puto hanc dicresin huc pertinere, quod evidenter liquet ex verbis proxime allegatis: nam τὸ Κυνῶς & Σαβῶς habent formam Ægyptiis propriam. Nusquam Stephanus ab urbium nominibus in ω desinentibus, formavit gentilia, quæ per dicresin efferuntur. Vide in Ταχομψὼ & aliis locis. Igitur hic referibendum videtur: τῆς δὲ Βουτοῦς, Βουτοίτης & Βουσίτης.

[96] Παυσανίας τρίτῳ.] Hunc Pausaniæ locum noster videtur respicere: Βρασιαὶ δὲ ἐχόμεναι μὲν πασῶν τῶν Ἐλευθερολακωνικῶν πόλεων θαλάσσης ἔτι, Κυφαντίων δὲ ὑπήκοοι τῶν ἐνδοτέρω Δρυμαίων. Ibidem etiam oppidani nomen reperitur: Βρασιάτας δὲ ἐς πόλεμον ὁπλίζουσι.

[97] Βραχία, ἔστιν ἡ Ἀραβικὴ θάλασσα καλεῖται.] Quotquot hujus maris mentionem faciunt, penultimam per diphthongum scribunt, & ita quoque Cl. Vossius ad Melam hunc Stephani locum allegavit. Quare vereor, ne omnino hic Βραχεῖα sit referibendum. Marc. Heracleota in Periplo: Μετὰ δὲ ταῦτα ἡ λεγομένη Βραχεῖα θάλασσα, ἧς

ΒΡΑΧΜΑΝΕΣ [1], Ἰνδικὸν ἔθνος. A [2] σοφώτατον, ὃς δὲ Βραχμᾶνας καλοῦσιν. [3] Ἑκαταῖος δ' ἐν τῇ Φιλιστορίᾳ φησὶ· μὴ πεῦσιν ἀνωφελῆ ἄξιον ἐνομίσθη τὸ Βραχμάνων ἰδεῖν φῦλον, ἀνδρῶν φιλοσόφων, καὶ θεοῖς φίλων, [4] ἥλιῳ δὲ μάλιστα καθωσιωμένων. B [5] ἀπέχονται δὲ σαρκοφαγίας πάσης, [6] καὶ ὑπαίθριοι τὸν ἐπὶ χρόνον βιοτεύουσι, καὶ ἀληθείαν τιμῶσι. [7] χρῶνται δὲ ἐσθῆτι λινῇ, τῇ ἐκ τῶν δένδρων λίθων. τὸ μυρίμασι μαλακοῖς καὶ θερ-

BRACHMANES, gens Indica sapientissima, quos etiam Brachmas appellant. Hierocles vero in Philistoricis de eis ita refert: Postea operæ pretium visum fuit Brachmanas visere, homines philosophiæ deditos, & diis charos, soli vero præcipue dedicatos. Cæterum ab esu carnium prorsus abstinent, sub dio totam ætatem degunt, & veritatem colunt. Utuntur autem veste linea, ex petris facta: lapidum enim filamenta quædam mollia & quasi cutanea contexunt,

ὁ αὐτὸν τρόπον μύρισιν πλέκ. Eodem modo Agathemerus lib. II cap. XI. Μετὰ δὲ ταύτην ἐστὶν ἡ Βραχμᾶνες οἰκοῦσι γραικοί, ἐν οἷς ἀμπελῶνες ἐστὶ καὶ μυρίκαι καὶ σταφυλαί, ἀπὸ τούτων τὴν ἐσθῆτα ὑφαίνουσι. Igitur hac muris etymon deducunt παρὰ τὸ βραχέα, quia plurima in eo sunt brevia & syrtes: Verum alii hoc nomen derivant ab Arabica voce بحر *Bahr mare*, quod auribus Græcis duriuscule sonans, paullo aliter reddirum & immutatum est.

[1] Βραχμᾶνες, Ἰνδικὸν ἔθνος.] De hac gente & ejus moribus scribunt Strabo lib. XV: Plutarchus in vita Alexandri: Arrianus de Exped. Alexandri lib. VII, & in Indicis: Clemens Alexandrinus Stromat. lib. III: Porphyrius de Abstinentia lib. IV: Philostratus in vita Apollonii lib. III cap. IV. Quibus adde Palladium & Ambrosium de moribus Brachmanam. Veteribus etiam *Gymnosophistæ* appellabantur, hodie *Brazines*: Illorum doctrinam ac mores Belgico idiomate non indocte descripsit Abrahamus Rogerius, qui per aliquot annos apud orientales Indos ætatem egit.

[2] Σοφώτατον.] Eorum sapientiam manifeste satis describunt auctores supra allegati, quibus addam verba Ciceronis Tusc. Quæst. lib. V: *Quæ Barbaria India vastior aut agrestior? In ea tamen gente primum hi qui Sapientes habentur, modi ætatem agunt.* De illorum sapientia etiam hic scribit Apulejus in Floridis: *Est præterea genus apud illos profitendi, Gymnosophistæ vocantur. Hos ego maxime admiror, quod homines sunt periti, non propaganda vitis, nec inoculanda arbore, nec proscindendi soli. Non illi norunt arvum colere, vel aurum colare, vel equum domare, vel taurum subigere, vel ovem vel capram tondere vel pascere. Quid igitur est? Unum pro his omnibus norunt. Sapientiam percolunt tam magistri sunt, quam discipuli minores.*

[3] Ἑκαταῖος δ' ἐν τῇ Φιλιστορίᾳ.] Idem Hieroclis opus citatur à Stephano in Τάφιασσος, & à Johanne Tzetze Chil. VII, Hist. CXL IV. Plurimas videtur peragrasse regiones, & res in itinere visas literis consignasse, ac libros Φιλίστορας nuncupasse.

[4] Ἥλιῳ δὲ μάλιστα καθωσιωμένων.] Plinius lib. VII cap. II scribit, eosdem exortu ad occasum perstare contuentes solem immobilibus oculis, hæc sunt ejus verba: *Philosophos eorum, quos Gymnosophistas vocant, ab exortu ad occasum perstare, contuentes solem immobilibus oculis; ferventibus æstatis toto die alternis postibus insistere.*

[5] Ἀπέχονται δὲ σαρκοφαγίας.] Testatur Porphyrius lib. IV de Abstinentia, illos præter recentes fructus & oryzam nihil commedere: imo apud ipsos, vel alimentum ex animatis tangere, extremæ impietati simile judicari: Τὸ δ' ὅλον πᾶσι ἀφωσιῶσθαι, ἃ ἄλλοις ἔδεσι ἐμψύχοις τροφὴν, ἴσον ἐστὶ τῇ ἐσχάτῃ ἀσεβείᾳ τε καὶ ἀνοσιότητι νομίσαι. Addam præterea Alexandri Polyhistoris verba ex libro de rebus Indicis, quæ leguntur apud Clementem Alexand. lib. III Stromat. Βραχμᾶνές γ' ἂν ἔφη ἐμψύχων ἀπέχεσθαι, ἐπὶ ξύλων πίνακι &c. Idem de illis testatur Strabo lib. XV.

[6] Καὶ ὑπαίθριοι τὸν ἐπὶ χρόνον διαιτῶνται.] Perhibet Arrianus in Indicis Brachmanas hyeme sub dio apricari, & æstate sub ingentibus arboribus degere, ita enim ille: Οἱ περὶ γυμνῶν διαλεγόμενοι τὰ Σοφικὰ, ὃ δὴ χειμῶνος ὑπαίθριοι διατελοῦσι τὸν ἐνιαυτὸν, ἐπεὶ ὑπὸ θέρους ἐν σκιαῖς μεγάλαις καὶ πίτυσι διατελοῦσι μεσημβρίας. Utuntur tamen aliquando tugurilis, quemadmodum Porphyrius lib. IV perhibet: Τὰς πόσεις χρῆσθαι δ' ἐνίοις ἢ τῇ παρὰ τὰ πεδία τῶν ἰνῶν ἢ ἄλλοις ἐκπώμασι ἢ δέρμασι, ἐφ' οἷς καὶ κοιμᾶσθαι ἔστιν.

[7] Χρῶνται δὲ ἐσθῆτι λινῇ, τῇ ἐκ τῶν δένδρων λίθων &c.] Hic locus in omnibus editis & codicibus MSS pessima interpunctione laborat, nec non aliis mendis à transcriptorum manu profectis, quod monuit clarissimus & eruditione conspicuus Johannes Pearsonus in prolegomenis ad Hierocleni, eum hunc in modum constituentesque corrigens: Χρῶνται δὲ ἐσθῆτι λινῇ, τῇ ἐκ τῶν δένδρων λίθων· τὸ μυρίμασι μαλακοῖς καὶ δέρμασι συνυφαίνουσι. Hanc emendationem confirmat vir doctissimus verbis Plutarchi, libro de Oraculorum defectu: Τὰς δ' ἐν Κυρήνῃ πίτυας, ἐξ ὧν ἐνίοις ἐφ' ἁπλοῦ τοῦ μαλακοῦ τὸν λίθον μαλακὸν ὄντα καὶ ἔριον. Igitur ex Petra Cyrenis λίθου μαλακοῦ, eaque ἐκ πετρῶν, uti apud Stephanum δέρμασιν ἐκ πετρῶν referipsit: imo τὸ δέρμασιν ἐκ πετρῶν, nihil minuens à veteri lectione recederet, substituillet. Hanc verborum interpunctionem agnosco summopere necessariam; nam nisi post τὸ ἔριον collocaveris τελείαν στιγμὴν, tunc erunt hoc in loco tenebræ, ut ejus defectu universa hujus orationis commoditas interrumpatur & pereat. Verum quod pro τὸ δέρμασι repositerit δέρμασιν, in eo tam tute ejus opinionem sequi non licet: nam è mss Salmasius in margine sui libri hæc habet verba: *Legunt periculo, μυρίμασι μαλακοῖς & δέρμασι.* Ego autem hic in re adeo ancipiti nihil definio, cum utraque conjectura, à maximis ingeniis profecta, aliquid contineat, quod veri speciem præ se ferat. Verum præterea in hisce verbis aliud quid est, quod judicium meum remoratur, nimirum, ingens illa & nequaquam reconcilianda discrepantia, quæ apud vetusti ævi scriptores in hac gente describenda conspicitur. Hierocles apud nostrum non detractat perhibet eos vestimentis usos fuisse, sed & addit, eadem ex materia linea, quam ipsis petræ suppeditabant, confici solita. Vulgares lineæ vestes Indorum texebantur ex arborum lana, quæ plurimis lini nomine constat: Arrianus in Indicis: Σίνδονα δὲ Ἰνδοὶ λινᾶ ἐξέννησαν, ἐξέννησε λαχὼ Νίκαιαν, λίνου ἦν λίνα τὰ δένδρα. Idem invenitur est apud Strabonem, Theophrastum, Plinium & alios. Videtur Hierocles hic loqui de lino asbesto, quod describit Plinius lib. XVIII cap. I: *Inventum etiam est, quod ignibus non absumeretur. Vivum id vocant, ardentesque in focis conviviorum ex eo videmus mappas fulgore excussu, splendescentes igni magis, quam possent aqua. Regum inde funebres tunicæ, corporis favillam ab rogo separant cinere. Nascitur in deserto adustissimæque Indiæ, ubi non cadunt imbres, inter diras serpentes: assidueque vivere ardendo, rarum inventu, difficile textu propter brevitatem.* Formam vestium accurate describit Philostratus lib. III de vita Apollonii; erat enim ad eorum formam concinnata, de quibus. Gellius lib. VII cap. XII & Hesychius in illa voce. Philostrati hæc sunt verba, vestimentorum formam & materiam depingentis: Καὶ τὰ μὲν ἐσθῆτα ἐφαίνετο παραπλήσια τοῖς Ἕλλησι· τὰ δὲ ἄλλα τῶν ἐσθήτων, ἔξεστι αὐτοῖς ἐκ γῆς φύεσθαι, λίνου ἄμπελος καὶ Παμφύλου, μαλακώτερα δὲ τούτου ἐστὶ καὶ λευκότερα ἢ ἐκεῖνα λινᾶ. τῶν δὲ ἐκ τῶν δένδρων ἐσθῆτα ἐκ τῶν ἀνθῶν ἐστὶν ἃ ἐκ τῶν Ἰνδῶν τούτων κομίζεται αὐτοῖς· ἐκ μαλακῶν τε καὶ ἁβρῶν. Adeo ut nobis ex antiquorum monumentis innotescat materia & forma vestium, quibus Brachmanes utuntur: Sed alii contra aperte testantur eos nudo corpore degere. Arrianus lib. VII de expe-

Alexan-

ζόμασιν, ἃ δὴ σαπρὰ φαίνεται. ἐξ ὧν ὑφάσ- A texunt, ex quibus vestimenta fiunt, neque
μασι γίγνεται, μήτε πυρὶ καιόμενα, μήτε igne comburenda, neque aqua purganda;
ὕδατι καθαιρόμενα, ἀλλ' ἐπιδὰν ῥύπου καὶ sed cum sordes & maculam contraxerint,
λιθάρου ἐμπλησθῇ, ἐμβληθέντα εἰς φλόγα, in flammam conjecta, pura & splendida
λευκὰ καὶ διαφανῆ γίγνεται.

ΒΡΑΧΥΛΗ, πόλις Κερήτων· ἔστι B BRACHYLE, urbs Cerretanorum.
δὲ πρὸς Ἴβηρσιν ὁμορεῖσα. τὸ ἐθνικὸν, Βραχυλαῖος. Illi autem Iberis sunt contermini. Gentile, Brachylæus.

ΒΡΕΑ[10], πόλις, εἰς ἣν ἀποικίαν ἐξεπέμψαντο Ἀθηναῖοι. τὸ ἐθνικὸν, ἔδει Βρεάτης. BREA, urbs in quam Athenienses coloniam misere. Gentile oportebat esse Breates,
ἔστι δὲ Βρεαῖος παρὰ Θεοπόμπῳ εἰκοστῷ C verum Breæus reperitur apud Theopompum
τρίτῳ. libro XXIII.

ΒΡΕΝΘΗ[11], πόλις Ἀρκαδίας, καὶ BRENTHE, urbs Arcadiæ, & flu-
ποταμὸς[12] Βρενθιάτης. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Βρεν- vius Brenthiates. Gentile, Brenthæus, sive
θαῖος, ἢ Βρενθιεύς, [13] ὡς εἰρήσεται παρὰ Brenthiensis, quemadmodum in voce Orthe
Ὄρθῃ. * D dicetur.

ΒΡΕΝΤΗΣΙΟΝ, πόλις παρὰ τὸν BRENTESIUM, urbs Italiæ, ad mare
Ἀδρίαν, [14] ἀπὸ Βρέντου Ἡρακλέους, ἢ ὡς Adriaticum, sic dicta à Brento Herculis filio,
Ἑλλάνικός φησι, ἐνὶ γὰρ στόματι λιμένες πολ- vel quod portum opportunum habeat: uno enim
λοὶ συγκλείουσι. ὡς εἰκυῖα τὸ κέρας τοῦ ostio complures includuntur portus. Unde quod
ἐλάφου, ὅθεν ὠνόμασται. [15] Βρέντιον E figuram capitis cervini præ se ferat, nomen ei
γὰρ παρὰ Μεσσαπίοις, ἡ τοῦ ἐλάφου κεφαλή, impositum. Brentium enim Messapiis caput
ὡς cervi-

Alexandri: Ἐς Τυξίτην αὖτις ἀφικομένῳ, καὶ ἰδόντι τὸ Σοφιστοῦ τοῦ γραμμ. τάδε ἔγραψε ξυνετῶς πως. ἐν τῷ περιηγήσει αὐτὸν ὑφιέμενον. Vide prætendisse Arriani locum in Indicis, & Ciceronem lib. v. Tusc. jam supra à nobis allegatum. Megasthenes apud Strabonem inter Brachmanas & Germanos distinguit; illos refert post septem & triginta annos συνδονοφορεῖν, id est, sindonem induere; horum vero honoratiores (qui appellantur Γαλῆται) ex libris arborum vestem habere. Quicquid sit, non facile mihi persuaserim hoc vestimentum, de quo Hierocles apud nostrum, Brachmanes olim vulgare fuisse, ut quotidiano privatove usui inservirent: ejus enim materia inventu rara, & textu difficilis erat: fortassis ea veste circumdari rebus sacris operam dedere, quod ex Philostrati verbis haud obscure liquet.

[7] Ὁ δὲ σαπρὰ φαίνεται.] Vetustissimus codex Palatinus, nec non chartaceus Vossianus: ὃ δὴ σαπρὰ φαίνεται. Ad hanc vocem quædam in margine sui libri annotavit Salmasius, quæ adeo sunt exesa atque detrita, ut legi minime possint. Cl. Psersonus illud ὃ δὴ expunxit, quod malim hunc in modum corrigere: ἃ δὴ σαπρὰ φαίνεται.

[8] Μήτε πυρὶ καιόμενα &c.] Serium vestimentis (quos Brachmanibus finitimos statuunt) Anonymum in Exegesi ἐν τῷ κόσμῳ idem attribuere comperio, ita enim ille: Οὐδὲ τὰ περὶ τὸν ἔνδυμα τοῦτον κοινὰς. ἀλλ' ὕστερον ἐξηρτῆσθαι τοῦ ἐδάφους ἀνωθεν, ἐ μηδὲ πυρὶ καθαιρόμενον ἀνίεσθαι, εἶτα τῶν σκωλήκων, ἀλλὰ πυρὸς ἕνεκεν τοῦ τοιούτου αὐτὸν τοῦτο, πρωΐθεν, ἢ βιβλίων γίνεσθαι.

[9] Ἀλλ' ἐπιδὰν ῥύπου ἐ καλίδος ἐμπλησθῇ.] Codex Vossianus MS. & antiq. Palatinus auctiores sunt, in iis enim hic locus hunc in modum legitur: ἀλλ' ἐπιδὰν ῥύπου ἐ καλίδος ἐμπλησθῇ ζωμῷνος, ἐμβληθέντα εἰς φλόγα &c. Ad quam accessionem Salmasius in ora sui Stephani ita scribit: *illud ζωμῷνος non est otiosum, sed optime favet, & est elegantior stylo veterum sapiens.* Sed orationis sensum alicujus præpositionis auxilio subsistere non potest: totum locum ita supplerem: ἀλλ' ἐπιδὰν ῥύπου ἐ καλίδος ἐμπλησθῇ ζωμῷνος, ἐμβληθέντα εἰς φλόγα, ἐκ τοῦ ζωμῷνος γίγνεται.

[10] Βρεά, πόλις.] Mirum profecto, Epitomatorem non addidisse, qua in regione urbs fuerit sita. Hesychius ex Cratino ejus meminit, & Thraciæ adscribit, ita enim ille: Βρεά. Κρατῖνος ῥάψῳδῶν· εἰς Βρέαν λέοντας. ἐν δὲ τῇ Θρᾴκης, εἰς ἣν Ἀθηναῖοι ἀπέστειλαν ἀποικίαν.

[11] Βρένθη, πόλις Ἀρκαδίας.] Sine dubio Stephanus in genuino opere auctoritate Pausaniæ usus est, quam neglexit Epitomator, sic enim ille de urbe & fluvio in Arcadicis: Παραδώσομεν δὲ ἡμῖν πόλιν ἐξαίρετον σφίσιν μόλιστα, ἡ πόλιν ἐρείπια Βρένθη· ἐπὶ δὲ τῷ ὀνόματι τῷ ἐκείνῃ, καὶ ποταμὸς ἔρχεται διὰ Βρενθιατῶν. Verum Sylburgius jam monuit eo in loco Βρένθη & Βρενθιάτης scribendum esse.

[12] Βρενθιάτης.] Sequor editiones Xylandrianam præcedentes: male enim hæc exhibet: Βρεντιάτης.

[13] Ὡς εἰρήσ.) παρὰ Ὄρθῃ.] Ita codex Vossianus exhibet, & eodem modo Salmasius in quodam codice invenit, uti testatur in margine sui Stephani: præterea addens: *ne quid dissimulem, legunt MSS uno consensu* παρὰ Ὄρθῃ. *Itaque forte legendum esset*: τὸ ἐθνικὸν, Βρενθαῖος, καὶ Βρενθιεύς, ὡς εἰρήσ.) παρὰ τὸν ἑξῆς Βρενθιάς. Verum hanc conjecturam minime probo: locus enim in libris MSS satis integer conspicitur. Stephanum in genuino opere de *Orthe*, urbe Perhæbica, loquutum fuisse, nullus ego dubito, quanquam ne χὴ quidem de illa Epitomator: nam post vocem Ὄρθῃ nunc ingens lacuna conspicitur. Præterea si τῇ Βρένθῃ & Ὄρθῃ terminationis similitudinem consideres, infallibile habebis documentum, in voce Ὄρθῃ de gentilibus ex Βρένθῃ mentionem fieri potuisse.

[14] Ἀπὸ Βρέντου Ἡρακλέους.] Salmasius in margine sui libri existimat, hunc eundem esse Herculis filium, quem noster infra in voce Βρεντίου appellavit *Brentium*.

[15] Βρέντιον γὰρ παρὰ Μεσσαπίοις ἡ τοῦ ἐλάφου κεφαλή.] Omnia hæc de opportunitate portus Brundusini, & illa quæ nominis etymologiam spectant, noster hausit ex Strabone lib. VI: Καὶ ἐλλιμένιον δὲ μᾶλλον τὸ Βρεντέσιον. ἐοικὸς γὰρ φύσει πολλοὺς λιμένας ἐκλῆσαι, συνάπτον πολλοὺς ἀλλήλοις ἐπιπλοκῇ τοιαύτῃ. ὥστε εἰκότως κέρατος ἐλάφου τὸ σχῆμα· ὅθεν καὶ ὄνομα. καὶ γὰρ τὴν πόλιν κεφαλὴν μάλιστα ἐλάφου ἀποφαίνουσι οἱ πόλαι, τὴν δὲ Μεσσαπίαν γλῶτταν Βρέντιον ἢ κεφαλὴν ἢ ἐλάφου καλοῦσιν. Optime Cluverius emendavit Βρέντιον quemadmodum habet Stephanus. Sed operæ pretium videtur admonere, virum hoc Eustathii textu codicibus Sinaboni infedisse, ita enim ille ad Odyss. A. pag. 1409: Καὶ τὸ μὲν Βρεντέσιον, ἐλλίμενον εἶναι λέγει. καθὰ κέρατος ἐλάφου ἐκεῖνος φησὶ καὶ τὸ σχῆμα, ἐοικὸς τὸ εἰς πολλοὺς κόλπους εἶναι πολυσχιδῆ· καθ' ὁμοιότητα δέ που, ὡς εἶκος, ἡ Βυζαντία κέρως· γλῶτταν γάρ φησι Μεσσαπίους, Βρέντιον τὴν τῆς ἐλάφου καλεῖ κεφαλήν. Ibi quoque Βρεντίου reponendum esse, non dubitaxat liquet

ὡς [16] Σέλευκος ἐν δευτέρῳ γλωσσῶν. τὸ ἐθνικὸν, Βρεντησῖνος.

ΒΡΕΤΤΙΑ [17], νῆσος ἐν τῷ Ἀδρίᾳ, πλησίον ἔχουσα Βρέντιον· πρώτην Ἐλαφόσσαν Ἔλληνες, οἱ δὲ Βρεττανίδα καλοῦσι. [18] τὸ ἐθνικὸν, ἔδει Βρεττιανὸς, ὡς Πολύβιος τὸ ἐπιχώριον, ἀπὸ Βρεττιανῆς τόπων. νυνὶ δὲ Βρέττιοι λέγονται. εἰσὶ δὲ [19] Βρεττανίδες νῆσοι ἐν τῷ Ὠκεανῷ, ὧν τὸ ἐθνικὸν Βρεττανοί. Διονύσιος [20] ὑφελὼν τὸ ἐν τ, ἔφη,

Ὠκεανοῦ κέχυται ψυχρὸς ῥόος, ἔνθα Βρετανοί.

[21] καὶ ἄλλοι δέ τω Δέλτα Β τὸ, Πρεττανίδες νῆσοι, ὡς Μαρκιανὸς δὲ Πτολεμαῖος.

ΒΡΕΤΤΟΣ, πόλις Τυρρηνῶν, [22] ἀπὸ Βρέττου τοῦ Ἡρακλέους, καὶ Βαλητίας τῆς Βαλήτου. οἱ οἰκοῦντες, Βρέττιοι. καὶ ἡ χώρα Βρεττία, [23] καὶ ἡ γλῶττα. [24] Ἀριστοφάνης,

Μέ-

A cervinum appellatur, uti Seleucus libro II Gloſſarum auctor eſt. Gentile, Brentesinus.

BRETTIA, inſula maris Adriatici, habens fluvium Brettium. Hanc Græci Elaphuſſam, alii vero Bretanidem appellant. Gentile oportebat eſſe Brettianus, cujus femininum Brettiana uſurpavit Polybius pro loci nomine. Nunc autem Brettii vocantur. Sunt item Brettanides inſulæ in Oceano, quarum gentile eſt, Brettani. Dionyſius alterum τ auferens, dixit:

Occani diffuſum eſt frigidum fluentum, alii Bretani.

Et alii quoque, per π efferunt, Pretanides inſulæ, uti Marcianus & Ptolemæus.

BRETTOS, urbs Tyrrhenorum, quæ à Bretto Herculis filio & Baletia Baletæ filia nomen habet. Incolæ, Brettii. Brettia quoque de regione & de pice dicitur. Ariſtophanes:

Me-

ex Stephano, verum præterea ex Heſychio, apud quem ita legimus Βρέντιον, ἄλσος. Quare poëtæ brevitatis cauſa hanc urbem *Brendam* appellarunt. Sex. Pomp. Feſtus: *Brundiſium quidam poëta brevitatis cauſa Brendam dixerunt.* Etymologici Mag. Auctor: Βρέντιον, ἄλσος, ἢ παραλίαν ἐπίνειον. Sylburgius ex Suida monuit, hic Βρέντιον referendum eſſe. Vide inſuper Etymologum in Βρεντέσιον, Suidam, & alios.

[16] Σέλευκος ἐν δευτέρῳ γλωσσῶν.] Seleucus grammaticus Heſychio, Etymologicographo & aliis frequentiſſime adeſt.

[17] Βρεττία, νῆσος ἐν τῷ Ἀδρίᾳ.] In libris MSS & vulgatis manifeſtiſſimus conſpicitur error, in illis enim legitur Βρεττίαν, νῆσος. Monente Cl. Salmaſio ad marginem ſui libri, emendavimus Βρεττία, quod appellationi fluminis & gentili reſpondet. Hanc ſententiam etiam Holſtenio receptam comperi. Eadem hæc leguntur apud Etymol. Mag. Auct. in Βρεττιανοί. Βρεττία δὲ ἡ νῆσος ἐν τῷ Ἀδρίᾳ, πλησίον ἔχουσα Βρέντιον. οἱ δὲ Βρεττανίδα καλοῦσι. Ita hic locus eſt legendus. Hæc, uti judicat Hermolaus Barbarus, eſt *Prattia* Plinii, de qua lib. III cap. XXVI ita ſcribit: *Contra Surium bubus & caprifi laudata Brattia. Iſſæ civium Romanorum reliquæ, & cum oppido Pharia.*

[18] Τὸ ἐθνικὸν, ἔδει Βρεττιανὸς, ὡς Πολ. &c.] Florentina editio: τὸ ἐθνικὸν, ἔδει Βρεττιανὸς, male. In Palatinis codicibus & Voſſiano totus locus ita legitur, & interpungitur: Τὸ ἐθνικὸν ἔδει Βρεττιανὸς, ὡς Πολύβιος· τὸ ἐπιχώριον ἀπὸ Βρεττιανῆς τόπων. Fulvius Urſinus in fragmentis Polybianis hunc locum, cum nota defectus, ita conſtituit. Βρεττία, νῆσος ἐν τῷ Ἀδρίᾳ· τὸ ἐθνικὸν ἔδει Βρεττιανὸς, ὡς Πολύβιος· τὸ ἐπιχώριον ἀπὸ Βρεττιανῆς * τόπων. Illud autem ἐπιχώριον ita conſtruit, quaſi alibi Polybio uſurpatum fuiſſet. Certiſſimum eſt & minime dubium, Polybium ea voce eodem genere uſum fuiſſe lib. I, ubi de populatione agri Brutiorum loquitur: Καθορῶντας δὲ τὴν Λευκανίδα καὶ τὴν Βρεττιανὴν χώραν, ὁσοπλήθεις ἐπέδραμον πανταχῇ τῇ χώρᾳ ταύτῃ τὴν Πυθαγορείων, καὶ προσελαμβάνοντες ἀπὸ τῆς Ἐφορικῆς διαιρέσεως τόπων. Præterea veritati congruum videtur, Stephanum hunc locum in genuino opere habuiſſe, & jam Epitomatoris incuria, nullius momenti ac mutilum διασκευασθέντα ſupereſſe. Verum illud Polybii Βρεττιανὸς, gentile non eſt ab inſulæ cujuſdam appellatione deductum, ſed ab illa regione, quæ Latinis Brutiorum ager dicitur: de quo Stephanum hac ſectione præter alia mentionem feciſſe firmiter mihi perſuadeo, nam in ſequentibus addit: νυνὶ δὲ Βρέττιοι λέγονται, quod de Brutii agri incolis intelligendum. Fortaſſis Stephani verba hunc in modum ſunt conſtituenda: Τὸ ἐθνικὸν, ἔδει Βρεττιανὸς, ὡς Πολύβιος· τὸ ἐπιχώριον, Βρεττιανὸς, ἐπὶ τόπων.

[19] Βρεττανίδες νῆσοι.] Intelligit noſter Albionem & Hyberniam. Euſtathius ad Dionyſium: Αἱ Βρεττανίδες εἰσὶ δύο νῆσοι, Οὐϊέρνια, καὶ Ἀλβίων. ἤτοι Βιέρνια καὶ Ἀλβίων. Sic quoque alibi Stephanus: Ἰέρνη, ἡ Περσικὴ νῆσος, ἣ δύο ἰλύσιον. Vide Plinium lib. IV cap. XVI.

[20] Ὑφελὼν τὸ ἓν τ.] Quanquam Dionyſius, unde hunc verſiculum noſter tranſcripſit, ob moduli legem alterum τ expunxerit, evidentiſſimum tamen eſt ex antiquis Romanorum nummis, diverſimode hujus inſulæ nomen ſcribi ſolitum; in iis enim conſpicitur *Brettania*, *Britannia*, & *Britannia*. Quæ ſcripturæ inconſtantia hinc originem traxiſſe videtur, quod hæc inſula ipſis minus nota, & eorum armis jam pridem occupata eſſet.

[21] Καὶ ἄλλοι δέ τω Δέλτα Β τὸ.] Plurima occurrunt in antiquorum ſcriptis & regionum & oppidorum nomina, in quibus Β in Π mutatur, uti Ἀμβρακία Ἀμπρακία, Ἀβυδηνοὶ Ἀπυδηνοί, &c.

[22] Ἀπὸ Βρέττου τοῦ Ἡρακλέους.] Eandem quoque appellationis rationem adducit Euſtathius ad Dionyſium, addens præterea alium ex Strabone lib. VI. Lucani hinc genti nomen dedere, qui deſertores ſive defectores Brettios vocant, hæc ſunt Geographi verba: Ὀνομασθῆναι δὲ τὸ ἔθνος τοῦτο Λεύκιόν τινα τῶν ἀπὸ Ἡρακλέους, ἀποστάντα δὲ, ὡς φασι, πατρώων ἀφέντος &c. Vide quoque Diodorum Sicul. lib. XVI, & Cluverium hac de re ſcribentem lib. IV cap. XV Ital. Antiq.

[23] Καὶ ἡ γλῶττα.] Sic conſtanter legunt libri MSS & vulgati, ſed peſſimo errore. Primus omnium vidit doctiſſimus Bochartus, hunc locum maxime depravatum eſſe, & manifeſtiſſimis documentis oſtendit, hic prorſus ſcribendum eſſe πίσσα, quam vocem lubentiſſime in contextum admiſiſſem, ſi vel minimam mutationem in MSS animadvertiſſem. Locum unum atque alterum addam, ubi veteres de *Brutia pice* mentionem fecere. Columella lib. XII cap. XVIII: *Nec dubium, quin ſi quiete pars picis Brutiæ univerſam coituram adjiciatur, utiliſſimum ſit omni vindemiæ.* Plinius lib. XIV cap. XXII: *Picis in Italia ad vaſa vitibus condienda maxime probatur Brutia.* Alia loca, & longe quidem præſtantiora, ex ſupra laudati Bocharti lib. I de Phœnicum coloniis peti poſſunt.

[24] Ἀριστοφάνης.] Hic verſiculus re vera non eſt Ariſtophanis comici, ut optime monet Cl. Bocartus; nam Brutiorum nomen illius ævo nondum exſtitit. Neque enim ſcripſit Ariſtophanes olympiade CXIV, ut habetur in Suida, ſed olympiade LXXXVIII ad XCVI. Ab olympiade demum CVI latronum & ſervorum in Lucania colluvies, urbibus aliquot occupatis, Brutiorum nomen accepit. Igitur pro Ariſtophane reſcribendum Ἀμφῖδος, qui novæ comœdiæ poëta multo recentior eſt, & ſæpiſſime Athenæo citatur.

Μέλαινα [a] δυνὴ γλῶσσα Βρεττία πάρεω. Α
[b] Ἀντίοχος δὲ τὴν Ἰταλίαν φησὶ κληθῆναι
πρώτην, εἶτα Οἰνωτρίαν.

ΒΡΙΓΕΣ [17], ἔθνος Θρᾳκικόν. [18] Ἡρόδοτος δὲ ἕβδομῃ. οἱ δὲ Φρύγες, ὡς Μακεδόνες
λέγουσι, καλέονται Βρίγες. [19] καὶ Βρυγία Β
ἡ Τρωϊκὴ, τυτέστιν ἡ Φρυγία, [20] ἀπὸ Βρίγου
τοῦ κατοικήσαντος ἐν Μακεδονίᾳ. [21] Ἡρωδιανὸς ἐν πρώτῃ κλίσεως ὀνομάτων, Βρίγαντας αὐτοὺς φησι. τὰ γὰρ εἰς γας λήγοντα
ἰσύλλαβα, ἰσοσυλλάβως κλίνεται, ὅτι μόνον C
ἀπὸ κύριά. τούτῳ δὲ φημι διὰ τὸ Βρίγας.
[22] ἔθνος δὲ ἔστι Βρεττανικὸν οἱ. *

ΒΡΙΚΙΝΝΙΑΙ [23], πόλις Σικελίας. τὸ
ἐθνικὸν, Βρικιννιάτης.

ΒΡΙΣΑ [24], ἄκρα Λέσβου, ἐν ᾗ ἵδρυται D
Διόνυσος Βρισεῖ.

ΒΡΟΥΣΙΣ, μοῖρα Μακεδονίας, [25] ἀπὸ Βρύσου Ἡμαθίου παιδός. τὸ ἐθνικὸν
Βρῦσι, ὡς Κόλχοι. [26] τινὲς γεγράφασι διὰ
τοῦ υ.

E

ΒΡΟΥΤΟΒΡΙΑ, πόλις μεταξὺ Βαίτεως καὶ Τυρδητανῶν· δηλοῖ δὲ
Βρυτόπολιν. [28] τὸ γὰρ Βρία τοῦτο σημαίνει,
ὡς

Pix nigra odore Brettia adfuit gravi.

Antiochus vero perhibet, Brettiam Italiam vocatam fuiſſe, deinde Oenotriam.

BRIGES, gens Thracica, de qua Herodotus libro VII: Phryges autem, uti Macedones ajunt, appellantur Briges: Et Brigia, ager Trojanus, hoc eſt Phrygia, à Briga qui in Macedonia habitavit. Herodianus libro primo declinationis nominum, eos Brigantas vocat. Nomina enim in γας deſinentia, parisyllabice declinantur, cum duntaxat propria ſint. Hoc autem dico propter τὸ Βρίγας: eſt vero gens Britanniæ. *.

BRICINNIÆ, urbs Siciliæ, cujus gentile, Bricinniates.

BRISA, promontorium Lesbi, ubi Dionyſus Briſæus colitur.

BRUSIS, pars Macedoniæ, quæ à Bruſo Emathii filio nomen habet. Gentile, Bruſi, uti Colchi. Quidam vocem per υ ſcribunt.

BRUTOBRIA, urbs inter Bætim amnem & Turditanos. Significat autem Bruti urbem: nam hoc notat vox *Bria*; quemadmodum

[a] Δυνὴ γλῶσσα Βρεττία] Ex emendatione Cl. Bodani legendum eſt: Δυσὶ πίσσαι Βρεττίᾳ, qua in re ipſi manus dare nemo paullo humanior recuſabit.

[b] Ἀντίοχος δὲ τὴν Ἰταλίαν &c.] Antiochi ſententia, ut putat Cluverius, hæc fuit: Id terrarum ſpatium, quod Itali incoluerunt, primo vocatam fuiſſe Oenotriam, deinde Italiam, ac tandem Brettiam. Certiſſimum eſt, hæc vera eſſe, tranſpoſita, quæ Cl. Bochartus ita conſtituit: Ἀντίοχος δὲ τὴν Βρεττίαν φησὶ κληθῆναι Ἰταλίαν, εἶτα Οἰνωτρίαν. Verum Antiochi locum ex Strabone lib. VI in notitiam adducam, ut hinc appareat, quæ vera hiſtoriæ differentia facrit, & quem in modum illa apud Stephanum verba ſint conſtituenda: Φασὶ δ' Ἀντίοχος ὁ τὰ Σικελικὰ συγγεγραφώς, πρώτην Ἰταλίαν κληθῆναι, ἣν νῦν πᾶσαν συγγράφειν, εἶτα Οἰνωτρίαν καὶ τρίτον Βρεττίαν. Inque Stephani locum fortaſſis hoc modo eſt emendandus: Ἀντίοχος δὲ τὴν Βρεττίαν φησὶ κληθῆναι Ἰταλίαν, εἶτα Οἰνωτρίαν. De Antiocho & ejus ſcriptis videtis Voſſium de Hiſt. Græcis.

[17] Βρίγες, ἔθνος Θρᾳκικόν.] Briges ex Europa in Aſiam tranſiere, ibi Phrygiam incolentes, Phryges appellati ſunt. Plinius lib. V cap. XXXII: *Sunt auctores tranſiſſe ex Europa Muſos, & Brigas & Thynos, à quibus appellantur Muſi, Phryges, Bithyni.* Euſtathius ad Dionyſium: Καλοῦνται δὲ νῦν Βρίγες, μεταβάντες εἰς Ἀσίαν, μαρτυροῦσι τὴ Φρυγῶν ὁμοφωνίᾳ. Hac de re etiam Strabo lib. VII mentionem facit.

[18] Ἡρόδοτος ἑβδόμῳ.] Addam integrum Herodoti locum: Οἱδὲ Θρῆικες (ὡς Μακεδόνες λέγουσι) ὁκόσοι ἐοῦσι Βρίγες ἀντὶ τοῦ Εὐρωπαίου ἔθνεος συνοίκησαν Μακεδόνες. Μεταβάντες δὲ ἐς τὴν Ἀσίην, ἅμα τῇ χώρῃ καὶ τὸ οὔνομα μετέβαλον ἐς Φρύγας.

[19] Καὶ Βρυγία ἡ Τρωϊκή. &c.] Servius ad hæc verba Virgilii lib. I Æneid. *Phrygiaſque biremes*, ita ſcribit. *Phrygia, Trojana: Troja enim Phrygiæ provinciæ eſt. Et verisimile eſt, Æneam de omni illa provincia ſocios habere potuiſſe.*

[20] Ἀπὸ Βρίγου τοῦ κατοικήσαντος.] Peſſime exhibet Xylanderiana editio: ἀπὸ Φρύγου τοῦ κατοικήσαντος ἐν Μακεδονίᾳ. Veterem veramque lectionem ex prioribus editionibus & codicibus calamo exaratis revocare placuit.

[21] Ἡρωδιανὸς ἐν πρώτῃ κλίσεως ὀνομάτων.] Cod. Voſſianus: Ἡρωδιανὸς ἐν πρώτῃ κλίσεσθαι ὀνομάτων. Herodianum de inflexione nominum deſinentium in ας ſcripſiſſe, etiam liquet ex noſtro in voce Ἄβας, ubi hæc citantur: Ἡρωδιανὸς δὲ φησιν, ὅτι τὰ Ἄβας, ὅτι ἴδιόν ἐστιν ὀνομάτων, παραλήγουσι διὰ τοῦ ι κλίνεται. ὅτι δὲ ἴσα κύριά ἐστιν, καὶ ἴσους τοὺς τόνους καὶ παραλήγουσι τοὺς αὐτούς. Igitur hinc ſatis liquet τὰ Βρίγας nomen gentis, imparisyllabice, ſed nomen proprium herois denotans, parisyllabice, & ex canone allegato, etiam imparisyllabice mutari poſſe.

[22] Ἔθνος δὲ ἐστι Βρεττανικόν.] Brigantes rerum Anglicarum ſcriptoribus ſunt *Eboracenſes*, qui vulgo *Yorkſhiremen* appellantur. Videſis Lelandum & Camdenum.

[23] Βρικιννίαι, πόλ. Σικελ.] Omnes vulgari ſingulari numero hujus loci nomen efferunt, quod nos auctoritate codd. Palatinorum immutavimus. Fuit hoc nomine arx in agro Leontino, cujus meminit Thucydides lib. V: Γ' ἔτους δὲ πάλιν ἐπὶ τῶν αὐτῶν θέρους, ἀφ' οὗ μὲν ἐπρέσβευσαν, ἐκκλησίαν ποιησάντων τῶν Συρακοσίων, Φοινίκης τε τῆς πόλεως καὶ τῆς Λεοντίνων χωρίου καλουμένου Βρικιννίας, ὃν ἔφυγον οἱ Λεοντῖνοι.

[24] Βρίσα, ἄκρα Λέσβου.] Hujus promontorii, & Bacchi ibidem culti meminit Androtio apud Etymologici Mag. Auct. Βρισεὺς, ἐπίκλησις Διόνυσος, παρὰ τὸ βρίζειν ὕπνῳ, ἤγουν καθεύδειν· οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Βρίσης τῆς, ἐν Λέσβῳ νήσου. Ἀστυνόμος δὲ Βρίσης, ἐς μείωσιν) Ἀνδρωπίνων. ὅτι τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐν τῇ Βρίσῃ φησὶν ἱδρῦσθαι τὸν Μακαρέα.

[25] Ἀπὸ Βρύσου Ἡμαθίου.] Codex Voſſianus: Ἀπὸ Βρίσου Γιγαθίου.

[26] Τινὲς γεγράφασι διὰ τοῦ υ.] Ita emendavi ex chartaceo Voſſiano: peſſime enim in aliis editionibus excuſum eſt: τινὲς γεγράφασι διὰ τῶν ο.

[27] Καὶ Τυρδητανῶν.] Leve mendum irrepſit, quod Cluverius in Germania antiqua, legendo ἐν Τυρδιτανῶν, emendavit. Stephanus noſter Τυρδητανία, χώρα τῆς Ἑσπερίας. καὶ ὁ Βαίτιος κολίτης, ἀπὸ Βαίτου ποταμοῦ. οἱ δὲ κοινῶς Τυρδόλουσοι.

[28] Τὸ γὰρ Βρία τοῦτο σημαίνει.] Igitur ex mente noſtri auctoris τὸ Βρία urbem denotat, quod etiam aliis in locis manifeſte ſatis indicat: Μυτιλήνη, πόλις Βρίσεως. Νῆσος, πίμπλη· ὁκόθεν καὶ Μίλητος· Βρία γὰρ τὴν πόλιν φασὶ Θρᾷκες. Verum eſt, Thracum lingua τὸ Βρία urbem ſignificare, quemadmodum etiam ex Strabone lib. VII

ὡς Πολτυμβρία, Σηλυμβρία. ὅθεν τὸ ἐθνικὸν Βρεττοβριανὸς, ὡς Σηλυμβριανὸς, Πολτυμβριανὸς, Μεσημβριανός.

ΒΡΟΤΤΙΑ [39], μοῖρα Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν, Βρέττιοι.

ΒΡΥΆΝΙΟΝ [40], πόλις Θεσπρωτίας. τὸ ἐθνικὸν. Βρυάνιος, [41] ὡς Βυζάντιος.

ΒΡΥΓΙΆΣ, πόλις Μακεδονίας. [42] τὸ ἐθνικὸν, Βρύγιος.

ΒΡΎΓΙΟΝ, πόλις Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν, Βρύγιος, καὶ Βρυγικός.

ΒΡΎΚΗΣ, καὶ Βρύκαι, ἔθνος Θρᾳκικόν. λέγονται δὲ Βρυκεῖς, καὶ Βρυκήιοι.

ΒΡΎΛΛΙΟΝ, πόλις ἐν τῇ Προποντίδι. Ἔφορος δὲ ἐν πέμπτῃ, [43] Κίον αὐτὴν φησὶν εἶναι. τὸ ἐθνικὸν, Βρυλλιανός· ἐκ τοῦ θηλυκοῦ Βρυλλὶς ἡ χώρα, [44] ἐν ᾗ Δασκύλειον ἐστὶ μικρὸν πολισμάτιον.

ΒΡΎΞΙ, τὸ ἔθνος, [45] καὶ Βρυγές. ἐκ Βρυγὸς τὸ θηλυκὸν, Βρυγὶς ἡ Βρυγίς, ὡς Καδμηὶς. εἰσὶ δὲ Μακεδονικὸν ἔθνος, πλησιόχθονες Ἰλλυριοῖς.

ΒΡΥΣΆΚΙΟΝ, [46] πόλις τῆς Παρθίνης. [47] οἱ πολῖται, Βρυσακεῖς.

ΒΡΥΣΙΑΙ [48], πόλις Ἤλιδος, ὡς Αὐγέαι, ἀφὸ τοῦ πληθυντικῶς λέγεσθαι.

ΒΡΥΣΤΑΚΊΑ [49], πόλις Οἰνωτρῶν, τὸ ἐθνικὸν, Βρυστακιάτης.

A dum Poltymbria, Selymbria. Unde gentile Brutobrianus, uti Selymbrianus, Poltymbrianus, Meſembrianus.

BRUTTIA, pars Siciliæ. Gentile, Brutii.

B BRYANIUM, urbs Theſprotiæ. Gentile Bryanius, uti Byzantius.

BRYGIAS, urbs Macedoniæ. Gentile, Brygius.

BRYGIUM, urbs Macedoniæ. Gentile, C Brygius & Brygienſis.

BRYCES & Brycæ, gens Thraciæ. Appellantur etiam Brycenſes & Bryceii.

BRYLLIUM, urbs in Propontide. Ephorus vero libro quinto eam Cium eſſe perhibet. Gentile, Bryllianus: & regiogenere fœmininо Bryllis dicitur, in qua Daſcylium D exiguum oppidum ſitum eſt.

BRYX, populus, & Brygæ. A voce Bryx fit fœmininum Brygis & Brygeïs, quemadmodum Cadmeïs. Eſt autem gens Macedonica, Illyriis finitima. E

BRYSACIUM, oppidum Parthinæ, cujus oppidani Bryſacii dicuntur.

BRYSIÆ, urbs Elidis, uti Augiæ, propterea quod numero multitudinis efferatur. F

BRYSTACIA, urbs Oenotrorum. Gentile, Bryſtaciates.

apparet. Sed quid Thracum lingua in Hiſpania? Cum Cluverio exiſtimo, craſſe Stephanum, eumque affiniratem vocabulorum Βρία & Βρίγα decepiſſe. Illud *Briga* Celtis, Hiſpanis, Gallis, & Anglis notum fuit: nam plurima oppida in illis regionibus reperiuntur, quæ in dictam vocem exeunt, nihil aliud quam *pontem* ſignificantem. Qua de re vide Cluverium Germ. Antiq. lib. I cap. VII.

[39] Βρεττία, μοῖρα Σικελίας.] Quod Brutia Siciliæ pars exiſtimetur, hinc originem duxit; quia veterum plurimi opinabantur, Siciliam Bruttio agro annexam fuiſſe. Mela lib. II cap. VII: *Sicilia, ut ferunt, aliquando continens, & Bruttio agro annexa, poſt freto mari abſciſſa eſt.* Plinius lib. III cap. VIII: *Siciliæ quondam Bruttio agro cohærens, mox interfuſo mari avulſa.* An Sicilia unquam Italiæ fuerit annexa, diſputat Cluverius libro I Sicil. antiq. cap. I.

[40] Βρυάνιον, πόλις Θεσπρωτίδος.] Hujus oppidi meminit Strabo lib. VII, verum non Theſprotiæ, ſe Deuriopibas adſcribit, qui non procul à Theſproris abſtuere.

[41] Ὡς Βυζάντιος.] Chartaceus Voſſianus: ὡς Βυζάντιος.

[42] Τὸ ἐθνικὸν, Βρύγιος & Βρυγικός.] Libris vulgatis aliquid deerat, quod addere ex MSS placuit. In excuſis legebatur: Τὸ ἐθνικὸν, καὶ Βρυγικός. Illa conjunctio καὶ manifeſte docet, alterum gentile excidiſſe. Τὸ Βρύγιος etiam formarum conſpicio à voce Βρυγίαι, quæ proxime præcedit, unde non levis oritur ſuſpicio, τὸ Βρυγίαι & Βρύγιον eaſdem urbes fuiſſe. Brygii meminit Plinius lib. IV cap. X. & prope Pallenen peninſulam collocat.

[43] Κίον αὐτὴν φησιν εἶναι.] Plinius cum Ephoro nequaquam convenit, Cium manifeſte à Bryllio diſtingens, ita enim ille lib. V cap. XXXII: *Paſſa finus, in quo fluvius Aſcanius, oppidum Bryllium, annes Hylas & Cius cum oppido ejuſdem nominis, quod fuit emporium non procul accolentis Phrygiæ, à Miletſiis quidem conditorum, in loco tamen qui Aſcania Phrygia vocabatur.*

[44] Ἐν ᾗ Δασκύλειον.] Codex Voſſianus: ἐν ᾗ Δασκύλειον.

[45] Καὶ Βρυγές.] Straboni, ut mihi quidem videtur, Βρύγες appellantur, ſic enim de iis loquitur libro VII: Τὴς γὰρ Ἐπιδάμνου καὶ τῆς Ἀπολλωνίας, μοίρας τῆς Καρικῆς ἀπῳκισμένων Βυλλίονες τε καὶ Ταυλάντιοι, καὶ Παραῖοι, καὶ Βρίγες. Caſaubonus exiſtimat Βρύγες & Βρυγὶς eoſdem eſſe, & illorum oppidum dici Βρύγιον, quod Stephanus in præcedentibus Macedoniæ adſcripſit, inde gentile Βρύγιος deducens, quod etiam à voce Βρύγιον deſcendere nos ſupra indicavimus. Brygorum etiam meminit Scymnus Chius, qui Marciani Heracleotæ nomine circumfertur:

Ὑπὲρ δὲ τούτων εἰσὶ Βρύγοι βάρβαροι.
Παρὰ τὴν θαλάσσην δ' ἔστιν Ἐπίδαμνος πόλις
Ἑλληνὶς, δύο κόλπους λιμενίους ἔχουσ'.
Ὑπὲρ δὲ Βρύγων Ἐγχέλεοι λεγόμενοι
Οἰκοῦσι &c.

[46] Πόλις τῆς Παρθίνης.] Parthinæ, ſive ut alii ſcribunt, Parthenes, illa Illyridis regio eſt, in qua ſita fuit Παρθία, de qua urbe alibi Stephanus.

[47] Οἱ πολῖται, Βρυσακεῖς.] Sic legunt libri editi & MSS: Sed reſcribendum videtur Βρυσάκιοι.

[48] Βρυσιαί, πόλις Ἤλιδος.] Quotquot antiquorum de hoc oppido mentionem fecere, in Laconica collocant, & penultimam per diphthongum efferunt: imo neceſſario apud noſtrum corrigendum Βρυσιεῖς, ut cum Αὐγεῖς reſpondeat. Euſtathius ad Hom. Iliad. B. pag. 295. Λέγ. δὲ Βρυσιεῖς, καὶ οἱ Αὐγεῖς, ἐκ διφθογγικῶν. πολῖται δὲ Βρυσιέων, Αὐγείας. πόθεν δὲ ὁ Βρυσιεὺς ἱερεύς. Vide præterea Homerum ipſum lib. citato, & Pauſaniam in Laconicis.

[49] Βρυστακία, πόλις Οἰνωτρῶν.] Exiſtimare quondam teſtatur Cluverius, eſſe id oppidum Epiſcopiæ, quod inter Neæthum Traëntaque amneis, & Crimiſam promontorium vulgo dicitur *Briatico*, & nonnunquam *Umbriatico*.

ΒΎΒΗ [10], πόλις κοίλης Πηνειάδος. τὸ ἐθνικὸν, Βυβαῖος. εἰσὶ δὲ ἔθνος Θρᾳκικὸν. τὸ ἐθνικὸν Βύβιος, ὡς Λοκροὶ καὶ Δελφοί. A

BYBE, urbs juxta Peneetios. Gentile, Bybæus. Sunt quoque gens Thracica. Gentile, Bybæ, quemadmodum Locri & Delphi.

ΒΎΒΑΣΣΟΣ [11], πόλις Καρίας, ἀπὸ Βύβασσου νομέως, σωτῆρος γενομένου Ἁλικαρνασσέων καὶ χειμῶνος εἰς Καρίαν ἐμπεσόντος. Πτολεμαῖος. τὸ ἐθνικὸν, Βυβάσσιος. Ἔφορος δὲ Βύβασσον φησὶ, καὶ Βυβάσιον. B

BYBASSUS, urbs Cariæ, ita dicta à Bybasso pastore, qui Halicarnassensibus ex mari & tempestate in Cariam appellentem conservavit. Gentile, Bybassius. Ephorus vero Bybassum inquit, & Bybasium.

ΒΎΒΛΟΣ [12], πόλις Φοινίκης ἀρχαιοτάτη πασῶν, Κρόνου κτίσμα, [13] ἀπὸ Βύβλης τῆς Μιλήτου θυγατρός. Βύβλος δὲ συνηγορεῖται, [14] ὅτι ἐν ταύτῃ πάσης ἀρχαίας βίβλου φυλακὴν ἀσηπέα ἐν τούτῳ γίνεσθαι. [15] οἱ δὲ ἐπὶ τῷ τὴν Ἶσιν κλαύσασαν Ὄσιριν, τὸ διάδημα ἔθηκε. [16] τῶν δὲ ἐν βιβλίου, Βύβλου, τῆς φυλῆς τῆς Αἰγυπτίας, ἧς ἀνέγραψε Νεῖλος ἐν τοῖς ἕλεσι. τὸ ἐθνικὸν, Βύβλιος, καὶ Βυβλίτης. εἰσὶ δὲ Βυβλίοι Σκυθικὸν ἔθνος. [17] ἔστι δὲ Βύβλος ἐν τῷ Νείλῳ, πόλις C

BYBLUS, urbs Phœniciæ antiquissima, Saturni opus, à Byblide Mileti filia nomen habens. Urbs quoque ex eo Byblus, id est Papyrus, appellata est, propterea quod ibidem papyrus vetustissima sine noxa conservaretur. Alii vero censent nomen inde habere, quod Isis Osiridem deflens, illic capitis diadema deposuerit, ex Ægyptia byblo confectum, quam Nilus in paludibus profert. Gentile, Byblius & Byblias. Sunt item Byblii gens Scythica. Est quoque Byblus in Nilo, urbs munitissima. D

[10] Βύβη, πόλις κοίλης Πηνειάδος.] Salmasius in MS invenit Βοίβη, & in alio Βύβλη, quam ego veram lectionem existimo: quis sequitur apud nostrum: πόλις δὲ ἔθνος Θρᾳκικὸν. Veruntamen præterea aliud quid hoc in loco latere videtur: nam quis geographorum nemo, tum veterum tum recentiorum, de hac Italica hujus nominis civitate mentionem fecit, Stephanum in cujusdam scioli vetusti depravatum incidisse codicem, in quo pro ΓΙΒΑΙ casuatum invenerit ΒΥΒΑΙ. Quod etiam facilime potuit à librariis committitur, ut optime rerum in antiquorum scriptis versati. Est enim juxta Peucetiorum fines, Compsam inter & Pontem Aufidi, Hirpinorum oppidum *Rufæ* dictum, quod ego idem esse puto, de quo nunc nobis. Apud Virgil. lib. VII Æneid. ejus reperitur memoria:

Quique Rufas Batulumque tenent, atque arva Celenæ.

Nihil conjecturam minime vanam esse, hodiernum loci nomen, quod est *Ruvo*, satis manifeste evincere videtur.

[11] Βύβασσος, πόλις Καρίας.] Hæc eadem est urbs, quæ ab Alexandro libro secundo Caricorum Μαιανδρίου appellatur, de qua alibi Stephanus: Μαίανδρος, ὃς Βυβάσσου, πόλεως Καρίας. Ἀλέξανδρος δευτέρῳ Καρικῶν. Non sunt urbes diversæ, quamvis noster hic opinetur, & diversa scribendi ratio apud auctores obtineat. De hinc Bubassio mentionem facit Mela lib. I cap. XVI: *Tum tres ex ordine fauces. Thymnias, Schœnos, Bubassius. Thymnis promunturium Aphrodisium est: Schœnus ambit Ilium, Bubassos Acanthum.* Plinius lib. V cap. XXVIII regionem Bubassium commemorat: *Oppidum Hylas. Sinus Schœnus. Regio Bubassius. Oppidum fuit Acanthos, alias nunc Dinopolis.* Certum est, urbem Bubassium in peninsula Bubestica, quæ etiam Acanthus appellabatur, juxta Cnidiam sitam fuisse. Imo, uti optime judicat Cl. Vossius, ejusdem oppidi nomina sunt, Bubassus, Acanthus & Dinopolis.

[12] Βύβλος, πόλις Φοινίκης.] Sita est urbs in excelso loco non procul à mari, ut tradit Strabo lib. XVI. De situ porro oræ ita loquitur Pomponius Mela lib. I cap. XII: & Plinius lib. V cap. XX.

[13] Ἀπὸ Βύβλης τῆς Μιλήτου.] Libros omnes editos & manu exaratos mendum occupat: sine dubio corrigendum: ἀπὸ Βύβλιδος τῆς Μιλήτου. Adducam verba Scholiastæ ad Theocriti Idyl. VIII, quæ hunc in modum sunt legenda: Υἱὸς δὲ Βυβλὶς, ἣν Μίλητος ἔσχεν ἐρώμενον. Μίλητος γὰρ ὑπὸ τῆς Ἀρείας ἐφθάρη παῖδος Κανδύης καὶ Βυβλίδος, ἐπιλιπὼν ὁ Κανδύης, ἐπόθησε Μίλητον. In his verbis rescripsi Κανδύης pro Δανδύης. Hunc Scholiastæ locum ita debere constitui liquet ex Stephano: Κανδύη, πόλις Καρίας, ἀπὸ Κανδύης, ἣ Βυβλὶς ἐμνήσθη ἐρωμένου, φθαρέντος ὑπὸ τῆς Ἀρείας παιδὸς Κανδύης. Ἀπεδήμησε δὲ συνοικήσουσα. His addam Suidæ verba: Βυβλὶς, ὄνομα κύριον, ἀδελφὴ Κανδύου, ἀπὸ ἀδίνων δυσχερῶς ἐκφερομένων.

[14] Ἐπὶ δὲ πάσης ἀρχαίας βίβλου φυλακὴν &c.] Etymologici Mag. Auctor etiam testatur urbem ex eo dictam esse, quod βίβλια, id est, libri papyracei, ibi incorrupta & putredinis immunia conservarentur. Ita enim ille: Βύβλος, πόλις Φοινίκης ἀρχαιοτάτη. εἴρηται, ἐπὶ τοῦ ἐν αὐτῇ πλεῖστα βίβλια ἀσηπῆ διαφυλάττεσθαι.

[15] Οἱ δὲ ἐπὶ τῷ τὴν Ἶσιν κλαύσασαν Ὄσιριν.] Hanc nominis originem etiam agnovit Etymologici Mag. Auctor; cujus verba apprime ad rem facientia, atque emendatione indigentia, huc transcribere non pigebit, ita enim ille in voce Βύβλος. Οἱ δὲ φασὶν, ὅτι Ἶσις λέγεται ἡ Αἰγύπτιος παρεφθαρμένως, κλαύσασά ποτε τὸν Ὄσιριν, τὸ διάδημα ἐκεῖσε ἀπέθετο· βύβλινον γὰρ ἐκεῖνο ἐστὶ καὶ ἐκ τοῦ Νείλου φυόμενον βύβλου. Ἡσίοδος, Βύβλου τ' ἀγχιάλοιο, καὶ Σαλδῶν, ἀντιβολήσασα. τὸ ἔθνικὸν, Βυβλίος καὶ Βυβλίτης. Verum ne quis existimet, hic Aselæi vatis fragmentum reperiri, moneo, versiculum illum ex Dionysii periegesi depromptum esse. Itaque pro Ἡσίοδος indubitanter lege Διονύσιος.

[16] Τῶν δὲ ἐν βιβλίου, Βύβλου, τῆς φυλῆς τῆς Αἰγυπτίας.] Hæc Salmasius in codicibus Palatinis corruptissima invenit, quod itidem de Vossiano MS affirmare habeo. Itaque res conjecturis peragenda, quibus non mediocrem lucem & certitudinem præbebunt verba Etymologici, jam proxime allegata. Totum locum ita conceperam: Οἱ δὲ ἐπὶ τῷ τὴν Ἶσιν κλαύσασαν Ὄσιριν τὸ διάδημα τῆς φυλῆς θῆκε. τῶν δὲ ἐν βυβλίνων, λέγε Βύβλου τῆς Αἰγυπτίας, ἧς ἀνέγραψε Νεῖλος ἐν τοῖς ἕλεσι. Pro βιβλίνων repposui βυβλίνων: & ante τοῦ Βύβλου præpositionem λέγε excidisse, evidentissime liquet ex verbis supra allegatis. Illud præterea τῆς φυλῆς non dubitaxat maxime deturpatum est, verum & loco motum, quod in τῆς παφλαγὼν mutare placuit, & auctoritate Etymologici Magni cum ἀνέγραψε conjungere: nam papyri flore Dii olim coronabantur. Plinius lib. XIII cap. XI: *Semine nullo, aut usu ejus alio, quam floris ad Deos coronandos.* Plutarchus in Agesilao perhibet, cum papyra coronaria delectatum fuisse ob coronarum simplicitatem, eamque discedentem à rege petiisse, & accepisse.

[17] Ἔστι δὲ Βύβλος ἐν τῷ Νείλῳ.] De hoc oppido mentionem facit Photius ex Creticæ Perticis: Φύλαρχος δὲ περὶ τῶν Βυβλίων Ἱστορεῖ (πόλις ἐστὶν ἐν Αἰγύπτῳ κειμένη) ὅτι Ἑλλήνες δὲ οἱκοῦσι.

πόλις ἀστφαλεστάτη. τὸ ἐθνικὸν, Βυβλί@-, ἡ Βυβλίτης, τῷ τύπῳ τῷ Αἰγυπτιακῷ. A nna. Gentile Byblius, vel forma Ægyptia Byblites.

ΒΥΖΑΝΤΕΣ [12], Λίβυες περὶ Καρχηδόνα ἀπὸ Λιβύης ἔθνος, ἀφ' οὗ ἡ πόλις Βυζάντιον. καὶ Βυζάντιοι, οἱ ἐν Λιβύῃ. [60] παρ' Ἡροδότῳ δὲ κακῶς διὰ τοῦ γ, Γύζαντες. B [61] Πολύβι@- δὲ Βυζακίδα χώραν εἶναί φησι περὶ τὰς Σύρτεις ἐν δωδεκάτῳ, [62] σταδίων μὲν ὅσων τὴν περίμετρον διχιλίων, τῷ δὲ σχήματι περιφερῆ. [63] τὸ ἐθνικὸν, τῷ τύπῳ Βυζακίτης εἴη. νυνὶ δὲ Βυζάκιοι λέγονται C [64] τῷ δυτικῷ χαρακτῆρι. καὶ ἱμάτια δ' ἐκεῖθεν Βυζάκια. ἔστι δὲ διμερὴς ἡ Βυζακία, Καρχηδόν@- ἐνδοτέρω. [65] καὶ δύο ἔθνη Βυζακίων, οἷς ἱστορεῖται.

ΒΥΖΑ'ΝΤΙΟΝ, τὸ ἐν Θρᾴκῃ βασίλειον, πόλις διασημοτάτη περὶ τὴν Προποντίδα, πρὸς τῷ μέρει τῆς Εὐρώπης. χρησμὸς δ' ἐδόθη ἐρωτησάντων [66] εἰς Δελφοὺς Μεγαρέων τοιῶδε, D

Ο'λβιοι,

ΒΥΖΑΝΤΕΣ, sunt Libyes circa Carthaginem Libyæ, à quibus urbs Byzantium nomen habet, & Byzantii qui sunt in Libya. Apud Herodotum vero male per G scribitur *Gyzantes*. Sed Polybius perhibet libro XII, Byzacida regionem esse circa Syrteis, quæ circuitum bis mille stadiorum, figuram vero orbicularem habet. Gentile, secundum regionis formam esset Byzacites, nunc vero Byzaceni appellantur, juxta occidentalem loquendi modum. Et vestimenta Byzacena inde nomen fortiuntur. Byzacia vero bipartita est Carthagine interior, & Byzacenorum duæ sunt gentes, ut tradunt historici.

BYZANTIVM, regia in Thracia, & urbs clarissima ad Propontidem in parte Europæ sita. Hujusmodi autem apud Delphos Megarensibus oraculum interrogantibus responsum est:

Felices

[12] Βύζαντες, Λίβυες περὶ Καρχηδ. &c.] Admodum inconstans hujus gentis appellatio in antiquorum scriptis occurrit: nam Βύζαντες alio loco appellantur Γύζαντες, Stephano non improbante, uti hic fit, Herodoti scribendi rationem. Præterea etiam Ζύζαντες nuncupantur, ita enim Epitomator: Ζυζαντὶς, πόλις Λιβύης. Ἑκαταῖ@- Ἀσίᾳ Περιηγήσ. ἐν πόλιτισι Ζύζαντες. Sed nostrum incidisse in in depravatum Hecatæi & Eudoxi Cnidii codicem, ad illum locum demonstraturi sumus.

[59] Ἀφ' ἧς ἡ πόλις Βυζάντιον, ἧς Βυζάντιοι. &c.] Ita emendare visum fuit ex libris MSS. Vulgati omnes male exhibent: Ἀφ' ἧς ἡ πόλις Βυζάντιον. Quemadmodum gentis nomen, sic quoque oppidi, varie exaratum reperitur, de quo etiam quæstus est Illustris Scaliger ad Varronem: nam præter Plinium & alios, *Byzacium*, non *Byzantium* vocat oppidum illud in Africa vetus inscriptio: *PER PROVINCIAS PROCONSULAREM, ET NUMIDIAM, BYZACIUM AC TRIPOLIM.* In altera vero tabula ejusdem exempli legebatur BYZANTIUM: ut, si in hoc variant vetera monumenta, mirandum non sit, & in libris aliter atque aliter legi. Verum Salmasius in Exercitationibus Plin. pag. 321. multis probare nititur, Byzacium passim apud auctores pro ipsa provincia, non vero pro urbe accipi: adducens hunc in finem Ptolemæum, Antonini Augusti itinerarium, Acta Conciliorum Carthaginensium & alios, quemadmodum lectori loco jam allegato patebit.

[60] Παρ' Ἡροδότῳ δὲ κακῶς διὰ τοῦ γ.] Locus quem noster respicit, reperitur Musa quarta: sed gentis nomen in vulgatis non per Γ scribitur: Τέσσερα δὲ Ζύγαντες ἔχοντες, ἐν πεδίῳ μάλα καλῷ πολλὸν μέλιτος ἐμπεζόμενοι).

[61] Πολύβι@- δὲ Βυζακίδα χώραν εἶναί φησι περὶ τὰς Σύρτεις ἐν δωδεκάτῳ.] Ita hæc & sequentia emendavit Magnus Salmasius in Plin. Exercit. & ad marginem sui libri. In omnibus Stephani vulgatis hic locus circumfertur miserrime hunc in modum depravatus: Πολύβι@- δὲ Βουσιλαΐδα χώραν εἶναί φησι περὶ τὰς Σύρτεις, ἐν δωδεκάτῳ, σταδίων μὲν ὅσων τὴν περίμετρον, δὶς δὲ τὴν χρυσᾶν περιφερῆ.

[62] Σταδίων μὲν ὅσων τὴν περίμετρον διχιλίων.] Hæc Polybii bis mille stadia, uti viri doctissimi annotarunt, plane idem sunt, quod CCLM passuum Plinii & Marciani. Omnino igitur Plinii Byzacium, & Marciani Byzantium eadem regio cum Polybii Byzacide. Idem habet Isidorus lib. XIV cap. V. *Byzacena regio &c. est patens passuum ducenta vel amplius millia.*

[63] Τὸ ἐθνικὸν, τῷ τύπῳ Βυζακίτης εἴη.] Hic aliquid excidisse firmiter mihi persuasum habeo: sine dubio legendum: τὸ ἐθνικὸν, τῷ δ' χρόνῳ τῶν Βυζακίων νῦν. Forma enim gentilium Libybus solita in ites desinit, ut passim docet noster, & cum de peculiari regionis forma agit, sic loqui amat. Præterea in omnibus libris legitur male Βυζακίτης & Βυζακιωνοί, quod in hac editione emendare visum fuit, quanquam certum sit, π ζ sæpe confundi cum αι.

[64] Τῷ δυτικῷ χαρακτῆρι.] Ut fatear quod res est, videtur mihi hic locus vitii non immunis. nam Λόγος χαρακτὴρ non format gentilia in ἀιο@-, verum ἐ ἐ ιο, ut alibi satis inculcat Stephanus. In voce Ἀξία hujus characteris etiam noster meminit, unde tamen verum lucem expisci nequeo: Τὴν δὲ Γυμνησίαν Ἀξίαν, ἣ Γυμνησία Ἀξία, διὰ τὸ δυτικὸν χαρακτῆρα.

[65] Καὶ δύο ἔθνη Βυζακίων.] Geminas esse Byzacenorum regiones, alteram littoralem, alteram vero mediterraneam jam luculenter demonstravit Cl. Bochartus. Littoralis illa circa Syrteis ponitur, atque ejus Polybius hoc loco meminit: hæc vero mediterranea, duobus populis Libyphœnicibus & Carthaginensibus interjectis, longissime à mari distat, quod liquet evidenter ex Ptolemæi descriptione: nam apud eum post Medenos sunt οἱ ἐπὶ τῶν Καρχηδονίων, ὑφ' οὓς οἱ Λιβυφοίνικες. Ὑπὲρ δὲ τῶν Λιβυφοινίκων εἰσὶ μεσογειότεροι ἔτι οἱ Βυζάκιοι.

[66] Εἰς Δελφοὺς Μεγαρέων.] De antiquis illustrissimæ hujus urbis conditoribus inter se valde discrepant historici: imo hujus rei tot ferme opiniones, quot quidem scriptores reperiuntur. Maxime tamen receptam opinionem sequitur Stephanus, scilicet à Megarensium colonis Byzantium fuisse conditum. Marcianus in suo Periegesi:

Μετὰ δὲ τοὺς χρήσαντο ἐν Προποντίδι
Θρᾴκης πορεῖς, ἧς Σαμοθρᾴκη λάχεν
Περαίης ἔσω ἐμβολῆς, ἡ Σηλυμβρία,
Ἠδ' οἱ Μεγαρῆς κλῆζεν ἀφ' οὗ Βυζάντιον,
Ἐξῆς Μεγαρέων ἄποικοι Βυζάντιοι.

Sic etiam opinantur Strabo lib. VII, Eustathius ad Dionysium, Cedrenus, aliique. Hesychius Milesius in Constantinopol. descriptione perhibet, oraculum illud, cujus apud nostrum & alios reperitur memoria, Argivis responsum fuisse: Λιγυστῖνος δὲ ἐμὸν ἔσσεται ἐξ ἀγορῆς χρηστὸς, ἡνίκα πᾶσι λάκεδε, ὅτε Ἥφαιστον πυρὶ δῶκε Δ' ἐπιχθόνιον πεπαγῶτ' ἐπιχρήσαντα τὸν ἀνέμου πνοιῇσιν· φασὶ γὰρ Ἀργείοις ἀφικέσθαι χρησμὸν ἀνῆκε δ' Ἀπόλλων ἄνακτα &c. Deinde tamen idem Hesychius addit narrari, Megarenses Byzante duce illuc appulisse, & Byzantium condidisse, adeo ut hunc scriptorum hac in re dissentium etiam agnoverit. Vellejus Paterculus lib. II Milesiorum colonum, & Ammianus Mar-

[67] Ὦ λεῖοι, ἐς κάνλιον πόλιν ἄνερες οἰκή- A
σεσθε
Ἀκτὴν Θρηϊκίης, [68] ὑγρὸν παρ' ἄκρον
ἔσχατα Πόντου.
Ἔνθ' ἰχθῦς, ἔλαφός τε νομὸν βόσκουσι
τ' αὐτόν,
[69] Στέλλετ' δ' ὡς ἐλάτοισι, καὶ εἰς φρένα
πάντα λαβέσθε.

καὶ ἔτως ἐκτίσθη [70] ὑπὸ Βύζαντος τοῦ Κερ-
κίσσης, τῆς Ἰοῦς θυγατρὸς, καὶ Ποσειδῶνος.
[71] ἢ ὅτι τοῦ ἔαρος Βύζας ἐκεῖ ἠγεμόνευεν. [72] καὶ ὅτι C
ἐν ἐκείνοις αἰσθητικώτατοι τῶν ἀνέμων ὄντες.
μετωνομάσθη δὲ ἡ Κωνσταντινοῦ πόλις, [73] καὶ
νέα Ῥώμη. τὸ ἐθνικὸν, Κωνσταντινοπολίτης,
καὶ τοῦ υ. τὸ ἐθνικὸν, τοῦ Βυζάς, Βυζάντιος,
ὡς

Felices qui hanc civitatem incolent viri,

Ripa Thraciæ humidi ad extremum ostium Ponti,

Ubi pisces cervique eodem pabulo pascuntur.

Mittite vero & quam celerrime, [& virum] omnia mente agitantem.

Atque ita condita est à Byzante Ceroëssæ, quæ Jûs filia fuit, & Neptuni filio. Vel nomen habet ex eo, quod Byzas exercitus dux fuerit; vel quod echini ibidem tempestates præsentiant. Deinde Constantinopolis & nova Roma vocata est. Gentile Constantinopolitæ finem. A voce Byzas formatur gentile Byzantius per

Marcell. lib. XXII Atticorum esse affirmat. Imo Const. Porphyrogenneta libro II Themate primo, non dubitavit negare, sed & Lacedæmonios atque Bœotos hujus urbis conditores fuisse aperte statuit, ita enim ille: Αὖθις δὲ τὸ Βυζάντιον Μεγαρέων, καὶ Λακεδαιμονίων, καὶ Βοιωτῶν κτίσμασιν, τῶν ἀρχομένων ἐπὶ Φιλίππου.

[67] Ὦ λεῖοι ἐς κάνλιον πόλιν &c.] Non ubique iisdem verbis & eodem sensu oraculum illud legitur; apud Hesychium Milesium hunc in modum:

Ὦλεῖοι ἐς κάνλιον ἱερὸν πόλιν οἰκήσουσι,
Ἀκτὴν Θρηϊκίην τ' ὑγρὸν παρὰ πόντου πόρου,
Ἔνθα δὲς σκόλακας πολλοὺς λάβωσιν ἰχθύας καὶ,
Ἐλάφους ἰχθῦς τε νομὸν βόσκουσιν ἐς αὐτόν.

In Selectis Georgii Codini de originibus Constantinopolitanis etiam de hoc oraculo fit mentio, sed integrum non est: nam duo priores versus omittuntur, & tertius hunc in modum concipitur ibidem: Ἔνθα δὲς σκόλακας; ἐκεῖ χρυσόλεων ἰχθύας. Idem oraculum etiam reperitur apud Eustathium in comment. ad Dionysium, sed tertio versiculo mutilum, quem optime & satis ingeniose interpretatus est Tritanus de Cydaro & Borbyze, fluviis in unum confluentibus, de quibus ita scribit Codinus in Selectis supra allegatis: Πεζοὶ πᾶς εἰσέρχεται εἰς Βύζαντα τὴν χώραν ἐν τῷ Κεράτῳ τῷ ἐν Βορίζῃ παῤῥεῖ πᾶς ἐκβολὴν πιστοῦ. ὁ μὲν ἕτερος ἀφρικόνοτος, ὁ δὲ ἕτερος ἀπηλιώτης νότιος, ἐν τῷ Στενοχώρῳ νόμῳ βουρῷ τῆς Θαλάσσης μορφῶσι. Quorum versiculum idem Tritanus explicat de Pelamidum admodum celebrata olim Byzantiis piscatione, & de Byzantino Cornu, quod erat promontorium Græcis Ἐκκὼς dictum, cornu cervini formam præ se ferens, circa quod Pelamides, rapidissimo fluxu ex Euxino Ponto delatæ, vulgo capiebantur, quas hac de causa Oppianus lib. V Halieutic. Euxini maris soboles appellavit.

Ὧλεῖοι δὲ Παλαμηδῶν ὑπὸ μὲν γένος εἰσὶν Θαλάσσης.
Βύζαν. &c.

De loco Cornu dicto ita scribit Strabo lib. VII: Ἔστι δὲ τὸ Κέρας τοῦ στόματος τοῦ Βυζαντίων πόλεως, κόλπος ἀνέχων ἐπὶ πολὺ εὐθὺ τοῦ στόματος ἐξιόντος, ἔπειτα ἐπιστρέφων κάμπτει, εἶτα ἐκτείνεται πρὸς ἕω κόλπος, ὃν τὸ κλεῖθρον ποιεῖ, εἰς ὃν ἐμπίπτουσιν οἱ πελαμύδες, ἀλίσκονται χαίτῃσι, διὰ τὸ τὸν πόρον εἶναι, καὶ τὸν βορέαν ἐπιπίπτειν ἐκ κάλπου τοῦ στόματος, ἀεὶ δ' ἐχόντων εὐπλοίαν διὰ τὸν ῥεῦσιν.

[68] Ὑγρὸν παρ' ἄκρον ἔσχατα Πόντου.] Mutavit Salmasius ad marginem sui codicis: Ὑγρὸν παρ' ἄκρον ἔσχατα Πόντου, incertus meo quidem judicio.

[69] Στέλλετ' δ' ὡς ἐλάτοισι.] Libri Palatini & Vossianus: πέμπε δ' ὡς ἐλάτοισι. Quod Salmasius mutavit in πέμπετε ad oram sui libri. Totum ego versiculum ita concepem:

Στέλλετε δ' ὡς ἐλάτοισι, καὶ εἰς φρένα πάντα λαβέσθε.

Hoc obiter admonendum judico, illum versiculum non esse apud quenquam eorum, qui hujus oraculi mentionem fecere.

[70] Ὑπὸ Βύζαντος τοῦ Κερκίσσης, τῆς Ἰοῦς θυγατρὸς.] Libri Athoniacus exhibent & ἐφέστης, quod aperte mendosum.

Nos ex codicibus calamo exaratis genuinam lectionem revocavimus. Nonnus in Dionysiacis lib. XXXII:

- - - - Οὔτις δὲ Γῆς
Φοινίδος ὑγρὰς πουλυάνδρου, ἢ πυρὶ βάλλῃ
Τίτιον χθόνα Ἐπάφιος ὁ μέγιστος Κυβερνήτης.

Addam præterea locum Hesychii Milesii in Constantinopol. descriptione: Ἡ πόλις Κωνσταντινοῦ παρὰ τῷ Σεπτῷ κόλπῳ πεποίηται, καὶ παραβάλλει μεταξὺ λιμένος τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου καλουμένου, καὶ τοῦ Ἀσιανοῦ πορθμοῦ Ποσειδῶνι πάντα τὰ κολπώδη Βυζαντίῳ. Eadem hæc etiam verbotenus leguntur apud Codinum ἐκ παραδόλλων de originibus Constantinopolitanis. Vide præterea Eustathium ad Dionysium & Etymologici Mag. auctorem in voce Βύζαντος.

[71] Ἢ ὅτι τοῦ ἔαρος Βύζας ἐκεῖ ἠγεμόνευεν.] Neque hic locus in vulgatis mendi immunis est; in iis enim sine sensu exhibetur: ἢ ὅτι τοῦ ἔαρος ὁ Βύζας ἐκεῖ ἠγεμόνευεν. Illud ὁ facili negotio in πᾶς mutari, & sensus integer reddi posset: verum auctoritate codicis Vossiani illud rejecimus. Præterea pro Βύζας referibere placuit Βυζᾶς, quod genuinum ducis nomen est, uti liquet hac lectione, & in voce Γωνιαῖος, itemque ex aliis plurimis, qui ejus meminere: ut Codinus, Hesychius Milesius, Eustathius, nec non Faborum Siculorum auctor, quos Chronicon Alexandrinum appellant.

[72] Καὶ ὅτι ἐν οἷς ἐχρῶνται αἰσθητικώτατοι τῶν ἀνέμων ὄντες.] Mihi falsem hæc verba attentius consideranti, adeo abrupta, confusa atque arida visa sunt, ut fateri necesse habeam, vix simile exemplum apud nostrum occurrere. Nam illud venti nomen, quod echini præsentiunt, & à quo Byzantium nomen sortitum est, vel maxima Epitomatoris fraude, vel alio quodam fato interiit. Nonnulla ad hunc locum annotavit Salmasius in margine sui libri, quæ nunc vetustate adeo exesa atque detrita apparent, ut omnino oculorum sensum fugiant. Percipio tamen ibidem de voce βόρεας & βόρειος verba fieri, quæ ad hunc locum & etymologiam τοῦ Βυζαντίου pertinere judico: nam αἱ βόρειαι sunt procellæ nugientes & murmurantes, quas Belgico idiomate Wuyerende winden appellamus; Eustathius ad Odyss. K. pag. 1646: βόρειαι δὲ πνοαὶ, ἐκ τοῦ ἐνεργοῦ βορᾶν, εἰ ἐχρήσατο. ἃ δὲ σφοδροὶ ἐκ τοῦ βοᾶν βοῦται κυρίως. ἐξ οὗ καὶ βόρειος ἀέρτης ῥηθήσεται καὶ βόρεας, ἐγγὺς τοῦ βοᾶν ὄντος. His addam verba Scholiastæ in Lycophronem, ita enim ille ad hunc versiculum:

Βύκτησιν χειμέριοισιν ἀκτοσκεῖ πτόρθῳ.

Βύκτησιν. κυρίως τοῖς σφοδροῖς καὶ χειμερινοῖς πνεύμασι, τοῖς βόρειοι, καὶ κραυγάζουσι, καὶ βοηθοῦσι τοῖς σκάφεσι. Etymologici Mag. auctor Βύκτης, ὁ χειμέριος ἢ ὁ ἀπὸ βορρᾶ ἄνεμος. Ὅθεν καὶ βόρεια, βίαια καὶ ἀνεμώδη &c. Eo sensu etiam usurpatur ab Orpheo in Argonaut:

Οἵ ῥα τότε μὲν βύκτησιν ἐπ' ἀκροκόμοις ἐλάτῃσιν
Νῆα κραδαίνοντες ἀλίτροχον ἀκτοπόρησαν.

Quamquam illud ἐπὶ Βυζαντίῳ etymon nimis longe petitum, & ridiculum cujusdam grammatici commentum videatur, apud Plinium tamen exstat præfantibili

ut

Δηλ. τὸ ὑ κτητικὸν, Δηλ. διφθόγγ. [78] τὸ A per I, poſſeſſivum vero per diphthongum. Gentile Byzantius trium generum eſt. Poſſeſſivum, Byzantiacus. Dicitur quoque Byzantias & Byzantis, & Byzantea de regione, per diphthongum. Verum à Byzandus & Byzantia fit Byzantianus & Byzanteanus per diphthongum, uti Heraclearus. Eſt item alius Byzantium in India.

Βυζάντιος ἐθνικὸν, τριγλῆς. τὸ ὑ κτητικὸν, Βυζαντιακός. λέγεται δὲ Βυζαντιὰς, καὶ Βυζαντὶς. ἔστι δὲ ὅτε τῆς χώρας Βυζάντεια, Δηλ. διφθόγγ. ἀπὸ δὲ τοῦ Βυζάντιος, Βυζαντία, Βυζαντιανὸς, καὶ Βυζαντεανὸς Δηλ. B διφθόγγ. ὡς Ἡρακλεανός. ἔστι δὲ [77] Βυζάντιον ἕτερον ἐν τῇ Ἰνδικῇ.

BYZERES, gens in Ponto. Eſt præterea Byzericus portus.

ΒΥΖΗΡΕΣ, [76] ἔθνος ἐν τῷ Πόντῳ. ἔστι δὲ Βυζηρικὸς λιμήν.

BYLLIS, urbs Illyrici maritima, à Myrmidonibus, qui cum Neoptolemo eius, condita. Gentile, Byllidenſis.

ΒΥΛΛΙΣ, [77] πόλις Ἰλλυρίδος παραθαλασσία, ἣν μετὰ Νεοπτολέμου Μυρμιδόνων κλίσμα. [78] τὸ ἐθνικὸν, Βυλλιδεύς.

BYMAZUS, urbs Paxonum, memorat Ephoro libro XXVII.

ΒΥΜΑΖΟΣ, πόλις Παιόνων· [79] Ἔφορος κζ.

BYSNÆI, gens Ebrycum, quæ nomen habet à Byſino rege, qui ab illo interfectus eſt.

ΒΥΣΝΑΙΟΙ, ἔθνος Βεβρύκων, [80] ἀπὸ Βύσνου βασιλέως αὐτῶν, ὑφ' οὗ Γλαυκονόης.

BYSUS, gens. Vox accentu in ultima notatur, teſte Herodiano. Appellatur quoque Ebyſus.

ΒΥΣΟΣ, [81] ἔθνος. καὶ ὀξυτόνως, ὡς Ἡρωδιανός. [82] λέγεται δὲ Ἔβυσος. [83] τὸ μὲν

721

num documentum, quo probem echinos πρὸς βύσσον, ſive mugientes procellis præſagire. Hæc ſunt ejus verba lib. IX cap. XXXI: *Circa Teronen candidi naſcuntur, ſpinis parvis. Ova amnium amara, quinis numero. Ora in medio corpore in terram verſa. Traduntſavitiam maris præſagire eos; correptiſque ore lapillis, mobilitatem ponderi ſtabilientes, quia molimur valutatione ſpinas attrahere: quod ubi videre nautici, ſtatim pluribus ancoris navigia ſuſtinuerunt.*

[71] Καὶ νῦν Γέρα.] Annis poſt Auguſtum Cæſarem CCCLXII Conſtantinus Conſtantii filius Byzantium novam Romam appellari juſſit. Heſychius Mileſius deſcriptionem Conſtantinopolitanam ſic exorditur: Δύο δὲ ἐξαίρετα τριαγώνια λόφῳ ἐπ' Αὐγούστου Καίσαρος μεγαλύνεται ἐπιλεξάμενον εὐκαιρίαν ἐπ' ἀρχιερατείας Γέρας, ᾧ ἐπ' ἀρχιερατείαν πρὸς ἀπὸς ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν, Κωνσταντῖνος Κωνσταντίνου παῖς ἐπιλαβόμενος ἐπ' ἀνεγείρειν, νῦν νέαν Γέρας, ἴσον καὶ τὸν τῇ πρώτῃ χρηματίζουσαν ἀσφαλῶς. Apud Conſtantinum Manaſſem in Annalibus etiam illuſtris hæc de re locus reperitur:

Καὶ πάλιν ἀλλάσσεται πάντῃ σφενδονηδόν,
Πάλιν νέα μεγαλόπολις, πάλιν νέα Γέρα,
Γέρα νέα ἀριθμοῦσα, νέα μάταια χρήματα,
Γέρα νέα ἀπόξενα, ἀεὶ κομιζόμενα.

Lege præterea Theodoretum in Catal. Cæſarum, Suidam, Etymologici Magni auctorem, Socratem lib. I Hiſt. Eccleſ. cap. XVI & alios quam plurimos.

[74] Τὸ δὲ Βυζάντιον ἐθνικὸν.] De hoc gentili non eſt ambigendum, ſic enim veteres inſcriptiones & nummi exhibent. Nummus C. Cæſ. Auguſti conſpicitur apud antiquarios hac inſcriptione: *BYZANTIΩN METΡΟΠΟΛΕΩΝ.* Et alius hanc exhibet. *BYZANTIΩN ΚΟΙΝΟΝ.*

[75] Βυζάδιον ἄστυ ἐν τῇ Ἰνδικῇ.] Apud Ptolemæum lib. VII cap. I. in India intra Gangem urbs hoc nomine reperitur: Ἀδρὼν Πηγάσιον, Μανδηγάρα, Βυζάντιον, Χερσόνησος, Ἀγαμαγάρα &c.

[76] Βύζηρις, ἰθνικὸν &c.] De gente & portu eadem habet Euſtathius ad Dionyſium. Vide præterea Strabonem lib. XII, Apollonium Rhodium lib. II Argonaut. & Stephanum in Ἔπιζα κατώτερον.

[77] Βύλλις, πόλις Ἰλλυρίδος &c.] Noſter diverſas exiſtimavit urbes Βυλλίδα & Βυλλίδα, quam ex Artemidoro in conſpectum profert. Vide quæ diximus ad vocem Βυλλίνα. Cicero urbem Bylliden appellavit Philippica XI: *Præterea P. C. M. Erutum retinet etiam nunc C. Antonius. Continet Apolloniam magnum urbem & gravem: tenet oppidum Byllidam, tenet Amantiam.*

[78] Τὸ ἐθνικὸν, Βυλλιδεύς.] Hinc Romanorum BULLIDENSIS formarum eſt, quo utitur Cæſar lib. III de Bell. Civil. *Apolloniates ad Cæſarem legatos mittunt, rogantque recipiant: Has ſequuntur Bullidenſes, Amantini &c.*

[79] Ἔφορος κζ.] Perperam Xylandriani: κξ. Eruſtæ editionibus κζ. reponere placuit.

[80] Ἀπὸ Βύσνου βασιλέως.] Editiones Xylandrinam præcedentes, inſigni mendo laborant, in illis enim legitur, ἀπὸ Βόνου βασιλέως αὐτῶν.

[81] Βυσσός, ἔθνος. καὶ ὀξυτόνως, ὡς Ἡρωδιανός.] Quid hoc facias τὸ ἔθνος minime capio, cum ſatis evidenter ex geographis conſtet, *Byſſum* inſulam fuiſſe, quæ vulgari nomine antiquis auctoribus *Ebyſus*, verum Dionyſio Βῦσσος dicitur.

Νῆσοι δ' ἐξαῖαι Γυμνήσιαι· ἄλλη δ' ἔπειτα.

Quam ob cauſam viri docti hic reſcripſerint, ἄστυ ἔθνος, rationem nullam video, cum ipſe Euſtathius hanc lectionem agnoverit, & Herodianus non habuerit, uti apparet ex Archiepiſcopi in Catal. comment. Ὁ δὲ καὶ πρὸς Γυμνησίαις κεῖται ἐν τῇ Ἡρωδιανοῦ ἐν τῇ ἐφόλῳ παραγωγῇ ἐξαῖος, Βυσσὸς γάρ ἐστιν.

[82] Λέγεται δὲ Ἔβυσος.] Exemplaria ante noſtram editionem divulgata, conſtanter exhibent: λέγεται δὲ Ἔβυσος. Lectionem hanc vitioſiſſimam eſſe, nemo non videt. Huic vulneri Salmaſius ex MSS Palatinis novum admovit, legendo λέγεται δ' Ἔβυσος, quod emendatum arbitramur: ita enim hæc inſula appellatur Melæ, Scylacis, Plinio, Solino, Silio Italicique. Hodie nominatur Ebuſſa, ſive *Iviſſa*, & Geographo Nubienſi: *Jabiſſa*. Inſula Iberus eſt, ocreæ ſtadiorum, uti teſtatur Strabo & ex eo Euſtathius ejus longitudinem Agathemerus tradit ſtadiorum, cujus verba fortaſſis hunc in modum ſunt concipienda: Ἔστι δὲ τῆς Ἐβούσου πολίχνιον Ἰβοσσὸς, ἡ μεταξὺ καὶ ἀνατολὴ σταδίων ὁ τοῦ μήκους, ἡ δὲ Ἐβούσου σταδίων ὁ τοῦ μήκους. *Ebuſus* una eſt ex Pityuſis, & quidem maxima, ſita in ora regni Valentiæ & promontorium Dianium, ubi ex leucis Hiſpanicis in ortum diſtat. Baleares autem insulam computantur nec ſtadia, & inter ultimas nostrum dierum ſpatio conficitur.

[83] Τὸ μὲν πρὸ τοῦ ἐλλιπὲς βύσσου, βυσσοῦ.] In plerisque editionibus excuſum reperi, πρὸ τοῦ ἐλλιπὲς βύσσου. Accedionem hanc, quam conjecturæ ſunt ſuffuri, codd. Palat. & Voſſiano MS confirmant, ubi legitur βύσσου & βύσσου: multo notatius, quæ ſcripſi, deſcripſerunt. Heſychius: Βύσσος, ἐξαίρετον ἐσθῆτος λεπτότατον εἶδος. Byſſus color eſt qui [illegible] Suidæ: Βύσσινος, βύσσου βύσσινος.

τὸ Βύλος ὁ Φηλυκὸν βαρυόνυμον, ἀφ' ἧς καὶ Βύσσινον. A

Ebusus. Verum byssus (unde byssinum) generis fœminini, in penultima notatur.

Β Ω Δ Ω Ν Η, [84] πόλις Περῤῥαιβικὴ, [85] ὡς Ἀπολλόδωρος. οἱ δὲ ὀρθῶς, Θεσσαλίας, [86] ἀπὸ Βωδώνης ἥρωος. ὁ πολίτης, Βωδωναῖος. B

BODONE, urbs Perrhæbica; teste Apollodoro: verum alii rectè Thessaliæ adscribunt, & à Bodone heroë sic dictam volunt. Civis, Bodonæus.

Β Ω Λ Α, [87] ὡς Νῶλα, πόλις Ἰταλίας. πολίτης, Βωλανὸς, ὡς Νωλανός.

BOLA, sicuti Nola, urbs Italiæ. Gentile, Bolani, quemadmodum Nolani.

Β Ω Λ Ι Γ Γ Α, [88] ἔθνος Ἰνδικόν. Διονύσιος ἐν τῷ Βασσαρικῶν,

[89] Καὶ τότε Βωλιγγῆσι μετ' ἀνδράσι C
[90] Τέκταφος ὦρτο.

BOLINGÆ, gens Indica, cujus meminit Dionysius lib. XVIII Bassaricorum.

Et tunc cum viris Bolingis Tectaphus irruit.

Β Ω Μ Ο Ὶ, λόφοι Αἰτωλίας. οἱ κατοικοῦντες, Βωμιεῖς. [91] Θουκυδίδης τρίτῳ, Βωμιεῖς δὲ Καλλιεῖς ἐπεβοήθησαν. ἀλλ' ἔστιν ὅτε δὲ Βώμιος, ὡς ἀπὸ τοῦ Χέσιος τὸ Χεσίος. [92] καὶ Βώμιος ὁ τόπος τῶν θυσιῶν, [93] ὁ ἀντὶ τοῦ ἐσχάρας διαφέρων. ὁ μὲν γὰρ εἰναγίσματος, [94] ἡ δὲ σκαπτή. τὸ πατρικὸν, Βώμιος. D

BOMI, Ætoliæ colles, cujus incolæ appellantur Bomienses, auctore Thucydide libro tertio. Bomienses & Callienses auxilio fuere. Formatur enim à voce Bomius, quemadmodum à Chesius Chesiensis. Bomus etiam sacrificiorum locus est, qui ab ἐσχάρα, id est, ara, sic differt: Ille extructus, hæc effossa est. Locale, Bomius,

[84] Βωδώνη, πόλις Περῤῥαιβικὴ.] Hæc illa urbs est, quæ veteribus dicebatur Δωδώνη, & nonnunquam etiam Βωδώνη, quemadmodum Stephanus suo loco laculenter docet, cujus hæc de re verba ex genuini operis fragmento hic subjicium. Ἐπαίνλαπε δὲ Ἀχιλλεὺς τὴν εἰς τὴν Θεσσαλίαν γενομένην ὁδὸν, ὡς ὁ Πίνδαρος ἔλεγεν Ἀνακτόριόν τε, καὶ ὁ λόγος τοῦ Ζωροῦ. Τὸν δὲ Δωδωναῖον ἔλεγεν ὁ Βωδωναῖον. Ζηνόδοτος δὲ γράφει Φαγωναῖον, ἀπὸ τοῦ Δωδώνη τόπου Φαγώνου. Καὶ Σφίττιος δέ φησι Φαγωναῖον Δία ἀπὸ τόπου τινὸς Βωδωνίδος, ἢ ἀπὸ Διὸς ἐκεῖ τιμωμένου. Ἐπεὶ δὲ γράφει Ἐφέσιος. Πάλιν δὲ εἶπεν Βωδωναῖον ἀντὶ τοῦ πρώτου. Ita hæc verba debere emendari, ad illum locum pluribus docebo; nunc obiter admonere operæ pretium existimans, pro Βωδώνη scribendum esse Πανδώνη, quod manifestè evincunt verbis Eustathii ad Iliad. B. pag. 354: Καὶ Ἀλκμὰν ἐπὶ τῆς δὲ τῆς Λυκίης λείπει. ὅτι δὲ Πανδώρου πατὴρ, Λυκίων, ὁ πρῶτον δὲ σπαρτὸς ἔθνους, παρὰ Ὅμηρος δὲ Λυκάονος τοῦ Λυκίωνος Ἀτύμνιος, ἐκεῖνος Ἔφορος τοῦ ἱστορεῖ. Videtur Eustathius respicere locum Homeri Iliad. Δ, ubi hæc sunt verba:

Ἔνθεν δ' Ἀτύμνιον Λυκηγενέα, κλυτότοξον,
Ἀστὸν ἀποφθίσουσι βέλεσι κλυτὸν υἱὸν ἑκηβόλου.

[85] Ὡς Ἀπολλόδωρος.] Etiam in genuino Stephani fragmento de Apollodoro fit mentio, cujus liber secundus de Diis itidem allegatur; ex quo noster Dodonæ cognomen transcripsit.

[86] Ἀπὸ Βωδώνη.] Sic legunt libri editi & MSS. In voce Dodone Epitomator habet Δρυόπης, sed utrobique male. Corrigendum esse Διὸς Βώδωνος certissimis alibi documentis demonstrabo.

[87] Βῶλα.] Oppidum fuit Æquanorum in Latio juxta viam Appiam, x mil. pass. ab urbe distans. Videsis Cluv. in Ital. antiq. Plinius *Bolanorum* meminit lib. III cap. v.

[88] Βωλιγγία, ἔθνος Ἰνδικόν.] Quanquam libri editi omnes, & calamo exarati constanter sic exhibent, suspicor tamen hic leve mendum irrepsisse. Si mei arbitrii res foret, gratis nomen numero multitudinis Βωλιγγῶν effingerem, ut Plinius lib. VI cap. XX: *Hinc deinde accolunt Indum ethnicis ita evidenti demonstratione Amatæ, Bolingæ, Gallinalitæ &c.* Eodem modo gentis nomen etiam apud Eudoxum reperitur. Imo verùs Dionysii à nostro ex Bassaricis in medium adductus, manifestè satis arguit, hoc loco Βωλιγγοὶ legendum esse, quod etiam Salmasius ad oram sui Stephani annotavit.

[89] Καὶ τότε Βωλιγγῆσι.] Ita hujusversiculi numerum refingo. In aliis edit. male legebatur: Καὶ τότε δὴ Βωλιγγῆσι &c.

[90] Τέκταφος ὦρτο.] Nonnus lib. XXVI Dionysiacorum item Tectaphi meminit his verbis:

Τέκταφος εἰς μέσον ἦλθε, ἰοκτύπος, ὃς ποτε κούρῃ &c.

[91] Θουκυδίδης τρίτῳ.] Apponam integrum Thucydidis locum: Ἐπειδὴ τε ὁ τροφεὺς ἐσεβάλλετο, πολὺς χρόνος ἐπιτρίψας ἦσαν ἐς Ἀμβρακίαν. Οἱ Φαινεῖς δὲ αὐτοῖς τῶν Μολοσσῶν κέλευσιν ἐπεβοήθησαν. Βωμιεῖς δὲ Καλλιεῖς ἐπεβοήθησαν. Male in Aldina Florentinaque excusum est: Βωμιεῖς δὲ Καλλιεῖς ἐσεβοήθησαν.

[92] Καὶ Βώμιος, τόπος τῶν θυσιῶν.] Appinge τὸ Βώμιος, & confidenter repone: καὶ βωμὸς, ὁ τόπος τῶν θυσιῶν, quod etiam Salmasius in margine sui libri annotavit.

[93] Ὁ μὲν γὰρ εἰναγίσματος.] Proprie erat ἐναγὲς in qua heroibus sacrificiebantur, quemadmodum apud Pollucem legimus: Ἐναγὲς δ' ἐλέγετο, ἐπειδὴ μόνοις τοῖς ἡρωσὶ θύουσιν, ὑφ' ἃς καὶ ἐναγίζουσι. Certum est plurimos antiquorum inter βωμὸν & ἐσχάραν distinctionem adhibuisse: locus in hanc rem egregius est apud Porphyrium in lib. de Antro Nympharum: Ὡς γὰρ τῶν μὲν Οὐρανίων θεῶν ἱερὰ ἐστὶ τὰ ἄδη, καὶ βωμοὶ ἱδρύονται, χθονίοις δὲ ἐσχάραι ἐφίδρυνται, ὑποχθονίοις δὲ βόθροι καὶ μέγαρα, οὕτω καὶ τῶν κρειττόνων ἀνάγκη τι καὶ πανάλωτα. Addam præterea locum ex Ammonio de verborum differentiis, quem ille hausit ex Ammonio Lampsiensi: Βωμὸς, φησὶν, ἐσχάρα δὲ μαγειρεῖα. καθὸ καὶ Ἀμμώνιος ὁ Λαμψακηνὸς τὸ αὐτὸ τοῦτο ἱστορεῖ Hunc Ammonium Lampsiensem super hac re citat Harpocration, hisce verbis: Ἐσχάρα Λυκοῦργος ἐν τῇ κατὰ Γοργίου. Ἀμμώνιος δὲ τοῦτο βωμὸν, ἐσχάραν φησὶ καλεῖσθαι τὸν μὴ ἔχοντα ὕψος· ὡς ἴσασι, κἂν ἐπὶ τῶν ἱδρυμάτων κεῖται. Sic vides quosdam grammaticorum distinxisse inter βωμὸν & ἐσχάραν: Alii tamen contra pro eodem habuerunt; testem dabo Eustathium ad Homeri Odyss. ξ, pag. 1764. Σοφοκλῆς δὲ ἐπὶ βωμοῦ αὐτὸν ἐσχάρας, λέγει δὲ ὁ Εὐριπίδης, Μελαμφαγεῖτ' ἀκμῆτον ἐπ' ἐσχάρας. Idem quoque Ammonio observatum video, eundem Euripidis locum citanti, ita enim ille: Παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ ἐσχάρα κεῖται ἀντὶ τοῦ βωμοῦ κάπτει δὲ Πλειάδων Sed versiculum Euripidis in medium adducens, legebat: Μᾶλλον φάσγανα δαιτρόνων ἐπ' ἐσχάρας, quod magis placet.

[94] Ἡ δὲ σκαπτὴ.] Euripidis Scholiastes perhibet, τὸν ἐναγίσμον proprie dici de fossa, in qua mortuis parentatur: Ἐναγίσματα γὰρ ἐλέγετο μὴ ὁ ἐπὶ τῆς βόθρου, ἔνθα σφαγιάζονται τοῖς κάτω ἐγχωμένοις. Βωμὸς δὲ ὁ ἐπὶ τοῖς ἀποκειμένοις ξύλοις. Apud Festum hæc differentia egregiè conspicitur: *Altaria ab altitudine dicta sunt, quod antiquis diis superis in ædificiis à terra exaltatis, sacra faciebant: diis terrestribus in terra: diis infernalibus in effossa terra.* Ovidius lib. VIII Metamorp. *foveam* & *fossam* appellat, ita enim ille:

Haud procul egestis scrobibus tellure duabus
Sacra facit, cultrique ministerque velleris atri
Conjicit, & pateris perfundit sanguine fossas.

Βώμιος. [97] καὶ κατὰ ἐπέκτασιν Βωμιεύς. [98] Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτοις,

[97] Καὶ Βωμιαῖον ἐχάρας λαβών.

ΒΩΓΧΙΣ, πόλις Αἰθιοπίας, πρὸς τῷ τρίτῳ Καταῤῥάκτῃ. τὸ ἐθνικὸν Βωγχίτης, ὡς Μεμφίτης.

ΒΩΤΑΧΙΔΑΙ, [99] τόπος Ἀρκαδίας, ἀπὸ Βωτάχου. Νικόλαος ε'. Γενεήτου δὲ τοῦ Λυκούργου Βώταχος, ἀφ' οὗ ὁ τόπος Βωταχίδαι ἐν τῇ Τεγέᾳ ὀνομάζῃ.

A Bomius, & per paragogen inde fit, Bomieus. Sophocles Bello captis:

Et Bomiæum focum prehendens.

BONCHIS, urbs Æthiopiæ ad terrium Catarrhactam. Gentile, Bonchites, uti Memphites.

B

BOTACHIDÆ, locus Arcadiæ, à Botacho sic dictus, teste Nicolao lib. v. Ex Jocrita vero Lycurgi filio Botachus originem habet, à quo locus Botachidæ in Tegea nominatus est.

Addam præterea verba Lutatii ad Statii lib. v Thebaidos: *Ara*, inquit, *sunt ex sacrificiis loca, quæ per pixidem fiebant, fossulæ scilicet factæ infera, terrestribus supra terram sacrificantes, ea lectisternia exstructis foris.*

[97] Καὶ κατὰ παρεκτροπὴν Βωμιεύς.] Eo utitur Strabo progentili lib. x ubi inquit: ὁ δὲ Εὐδόξου παῤῥησίᾳ κέχρηται τῷ τοιούτῳ καὶ Βωμιεῖς φησὶ καὶ Ὀφιοῦσσαν Λίπυλικὴν ἴδιος, πρὸς ἃς ὁ Ἐρατοσθ. Ita hunc locum ex MSS emendavit Casaubonus.

[98] Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτοις.] Perperam in vulgatis & MSS legitur, Σοφοκλῆς αἰχμαλώτοις, & Αἰχμαλώτῃσι. Cl. Menagii emendatio est, quam in contextum recepimus, utpote verissimam, & veterum scriptorum documentis, qui illius Tragœdiæ meminere, comprobatam.

[97] Καὶ Βωμιαῖον ἐχάρας λαβών.] Sic exhibent editi calamo exarati: verum Salmasius ad marginem sic eum emendat: καὶ βωμιαῖον ἐχάρας λαβών.

[98] Βωταχίδαι, τόπος Ἀρκαδίας.] A Pausania libro VIII hic locus Βωταχίδαι appellatur, numeranturque inter Tegeæarum curias: Τοῖς δὲ κληρώσεις κεῖσθαι τόπους τῶν ἐπιχωρίων, Γαστεᾶται, καὶ Φολανεῖς, καὶ Κερατᾶται τε καὶ Ἐπιτελεῖς, τὸ δὲ Βωταχίδαι, &c.

Γ.

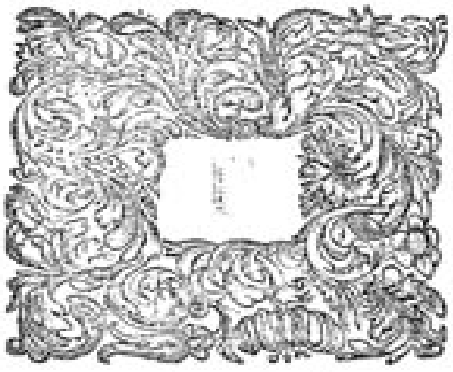

ΑΒΑ, πόλις Γαλιλαίας. [1] Ἰώσηπος πέμπτῳ Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας. [2] τὸ ἐθνικὸν Γαβηνὸς, ὡς κώμης Ἰώσηπος.

ΓΑΒΑΘΗ, πόλις Γαλιλαίας, ὡς [3] Ἰώσηπος ἕκτῳ Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας. [4] τὸ ἐθνικὸν, Γαβαθηνὸς, τῷ τόπῳ ἢ χώρας.

ΓΑΒΑΛΑ, πόλις Φοινίκης, ἣν Ἑκαταῖος Ἰγλυκῶς φησίν. [5] ἐν δὲ Στεφάνων, Συρίας,

G.

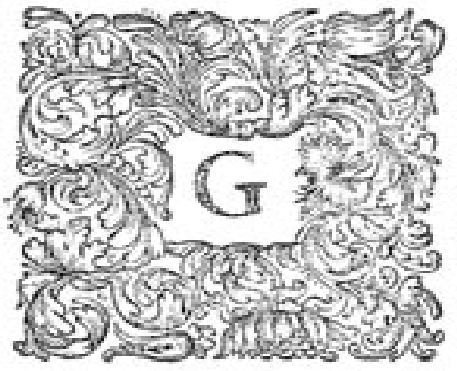

ABA, urbs Galilææ, teste Josepho libro v Antiquitatum Judaicarum. Gentile, Gabenus, quo ipse Josephus utitur.

GABATHA, urbs Galilææ, teste Josepho libro VI Antiquitatum Judaicarum. Gentile, Gabathenus, secundum regionis formam.

GABALA, urbs Phœniciæ, quam Hecatæus genere fœminino profert. Strabo cum in Sy-

[1] Ἰώσηπος πέμπτῳ.] Aliquoties Josephus libro v cap. 11 Ant. Jud. urbem hujus nominis citat, & etiam aliis in locis: verum ingens in signanda voce passim conspicitur diversitas, nunc enim in penult. nunc vero in ult. notatur. Cap. 11 sic legitur: Παρῆλθε εἰς Γαβᾶ. Et mox eodem capite: Ὡς δὲ μόλις ἐκεῖ τῇ Γαβᾷ ἐβοήθησε &c. Libro VI cap. VII accentu in penul. signatur: οἱ ἀπὸ Γάβης Βενιαμεῖται. Alanus condidit Gabam & Maspham, teste Josepho lib. VIII cap. VI Ἀρχ. Verum metuo, ne apud nostrum Γάβα & Γάβαα confundantur.

[2] Τὸ ἐθνικὸν, Γαβηνός.] Prelo excusi codices constanter sic exhibent: Verum Salmasius in margine sui libri ex MSS Palatinis, legendum esse Γαβαληνός, admonet, quam lectionem etiam nos in chartaceo Vossiano invenisse reflamur. Imo variis in locis idem gentile apud Josephum reperire est, ut libro v cap. 11: Νικοῦσι δὲ πρὸς τοὺς Γαβαληνοὺς ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ γειτνιῶν Ἰταναίμῳ. Et paullo post eodem libro & capite: Πέμπουσι τοὺς ἀπὸ τῆς Γαβαληνῆς ἐφεστῶτας τοῦ πολέμου τοὺς ἀπὸ τοῦ γυμνάσου. Tamen neque codicum manu exaratorum, neque etiam fide evulgatorum Josephi, hanc vocem in contextum recipere fullimus: nam Cl. Spanhemius ex regia Gallorum gaza nummum adduxit, hanc inscriptionem præ se ferentem ΓΑΒΗΝΩΝ; quod profecto nihil genuinum & incorruptum hujus urbis ἐθνικὸν videtur: nam à primitivo dilly llabo nunquam nostri quatuor syllaborum gentile deduxit. Ergo à Γάβα fit Γαβάται, ut à Δαλμανοῦθα, Δαλμανουθηνός, Σαμάρεια Σαμαρεῖται, non vero Δαλμανουθίτης, Σαμαρεύς, Σαμαρεῖτις. Imo omnes illi Josephi loci, ubi hodie Γαβαληνοὶ, excutiendi sunt, ne mendi suspicionem veniant, nisi quis dicat, Γάβαλα primitivo Γάβαα formatum esse, cujus etiam flexiones alibi meminere.

[3] Ἰώσηπος ἕκτῳ.] Lib. VI cap. v nunc in Josephi vulgatis diversa terminatione legitur Γαβαθᾶ & Γαβαθᾶν. Primo loco scribitur hunc in modum: Ἔστι κώμη ἐπὶ λόφου εἰς Γαβαθᾶ, ἀπέχουσα ἑκκαιδεκαστάδιον Ἱερουσαλήμ. Secundo loco: Σαούλου δ' ἀποτεμομένου εἰς Γαβαθᾶν &c.

[4] Τὸ ἐθνικὸν, Γαβαθηνός.] de hoc gentili minime dubitandum: Apud Goltzium in numismate Claudii Cæsaris inscriptio legitur: ΓΑΒΑΘΗΝΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ.

[5] Ὁ δὲ Στεφάνου, Συρίας.] Innuere nobis videtur eum libro XVI: Τῆς δὲ Λιβανήσιος πόλεως ἀπέχουσα, ἣ Βύβλος, ἣ καὶ Γάβαλα. Gulielmus Tyrius hanc urbem

ρίας, πλησίον Λαοδικείας, [6] ὁ εἰκήτως, Γαβαλίτης. καὶ θηλυκὸν, ἡ Γαβαλῖτις· ἀλλὰ Γαβαλίς, ὡς Μεγαρίς. [7] ἔστι δὲ χώρα Ἀραβίας, ἧς λέγεται ἡ πρώτη συλλαβὴ διὰ τοῦ ε, Γεβαλα· καὶ τὸ ἐθνικὸν, Γεβαληνὸς, [8] οἷς Δαδηνὸς, [9] Ἀδρηνὸς, τῷ πάτρῳ τὸ ἴ ἐγκειμένου.

in Syria prope Laodiceam ſtatuit. Incola, Gabalices, & genere fœminino Gabalitis: verum & Gabalenſis, uti Megarenſis dicitur. Eſt item Arabiæ regio, cujus prima ſyllaba per E, Gebala profertur. Gentile, Gebalenus, uti Gabenus, Adarenus, juxta formam indigenis uſitatam.

ΓΑΒΑΟΥ̂ΠΟΛΙΣ, [10] πόλις Γαλιλαίας. τὸ ἐθνικὸν, Γαβαυπολίτης. Ἰώσηπος ἔκτῳ Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας. [11] Σαῦλος δὲ εἰς Γαβαὼπολιν, ἔχων ἑξακοσίους μὲν αὐτῷ, μόνους ἦκε.

GABAÛPOLIS, urbs Galilææ. Gentile, Gabaûpolites. Joſephus lib. VI Antiquitatum Judaïcarum. Saulus autem Gabaûpolin venit tantum cum ſexcentis militibus.

ΓΆΒΒΑ. [12] πόλις Συρίας, τὸ ἐθνικὸν Γαββηνὸς, ὡς Παυσανίας φησί.

GABBA, urbs Syriæ, cujus gentile Gabbenus, uti Pauſanias perhibet.

ΓΆΒΙΟΙ, [13] πόλις Λατίνων, [14] τὸ ἐθνικὸν, Γαβίτης. [15] δυνατὸν δὲ Γαβίους. ὡς [16] Διονύσιος ἐν τετάρτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας ἀμφότερα.

GABII, urbs Latinorum. Gentile, Gabitæ. Appellantur etiam Gabii, nam Dionyſius libro IV Antiquitatum Romanarum utroque utitur.

ΓΆΓΑΙ, [17] πόλις Λυκίας, ἣν δὲ παλαιὸν πηγὴν καὶ χώσαν φησὶν Ἀλέξανδρος

GAGÆ, urbs Lyciæ, quam Alexander libro I rerum Lyciacarum Antiquam nun-

appellat *Gibel*, & Phocas in Itinerario *Zebel*. hæc ſunt ejus verba: Μετὰ δὲ ταῦτα ἦλθον εἰς πόλιν Λαοδίκειαν, πόλις μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος, κεῖται δὲ χαμαὶ καὶ πολίσματα τὰ μεγαλεῖον ἐλάβετο, ἃ καὶ ὀνόματα ἔχει Γάβελα, ἔστι τὸ Ζιβέλ.

[6] Ὁ εἰκήτως, Γαβαλίτης.] Præter gentile jam adductum, etiam τὸ Γαβαλὶς noſter recenſet. Utrumque genitia in nummis conſpicitur teſte Cl. Spanhemio: in M. Aurelii nummo Lomeniano & in Julia Aquilia Ciriſtiæ regiæ ΓΑΒΑΛΕΩΝ. Et apud Occonem & Triſtanum in Elagabali nummo ΓΑΒΑΛΙΤΩΝ.

[7] Ἔστι δὲ χώρα Ἀραβίας.] Infra ſuo loco noſter regionis hoc nomine meminit, quam tertiæ Paleſtinæ adſcribit, quandoque geographis Arabis appellatæ. Stephanus: Ἰδίως, πόλις ἡ καὶ μέχρι Παλαιστίνης τρίτης, πόλις δὲ Ἀραβίας. Vide præterea in voce Σκηνιτικῶν.

[8] Οἷς Δαδηνὸς.] Sic perperam exhibent libri MSS & editi. Legendum Γαβαληνὸς quod jam præceſſit & mox ſequitur, vel etiam Μεγαδηνὸς, quam vocem noſter ſepium in exemplum trahit.

[9] Ἀδρηνὸς.] Et hoc gentile vitio laborat, legendum enim Ἀδραηνὸς, quod etiam Salmaſius in margine ſui Stephani obſervat, addens in MSS reperiri Ἀδρηνὸς. Vide noſtrum in voce Ἄδρηνα, & de emendatione non dubimus.

[10] Γαβαύπολις, πόλις τῆς Γαλιλαίας.] Toto libro VI, imo toto Joſepho non occurrit urbs hujus appellationis. Cenſuimus tamen eſſe, noſtrum hæc Joſephi verba recipiere, ita enim ille lib. VI cap. VII: Σαῦλος δὲ εἰς Γαβαὼ πόλιν, ἔχων ἑξακοσίους μὲν ἑαυτῷ, μόνους δὲ καὶ ταύτης πυθόμενος. Τάχιον δὲ οἱ πόλιται τὸν ἔφοδον ἔσεσθαι, τὰ χρήματα σπεύδουσι σώζειν, καὶ τὰ ἄπορα γαλατικὸν διαφθείρειν. ἐφ' οἷσπερ οἱ Παλαιστινοὶ τοῦτον τὸν τρόπον, κρεῖττον ἡγησάμενοι διαφθεῖραι τὰ μικρὰ ἢ μικρὸν ἐφεσιμάχου πόλεμον. Ex hac narratione manifeſtiſſime conſtat, hanc Joſephi locum vitii non eſſe immunem, & Saulum cum filio Jonatha Gabam, & non in alium venſſe urbem, cujus etiam incolis Paleſtini omnis ferri uſus interciſerant, qua de re & urbe in principio hujus capitis Joſephus ipſe mentionem facit. Igitur in Joſepho ſine dubio legendum hunc in modum: Σαῦλος δὲ εἰς Γαβαὼν πόλιν (vel potius juxta nummi veteris inſcriptionem Γαβαὼν πόλιν) ἔχων ἑξακοσίους μὲν ἑαυτῷ &c. Sed quid Stephano noſtro facis, qui ſua ætate hic legebat Γαβαυπολίτης, & integram de illa voce ſectionem compoſuit? Uſus eſt codice Joſephi, in quo hic locus, tranſcriptorum incuria deturpatus, circumferebatur, quem ille non ſuboluſciens, in ſuam τῶν Ἐθνικῶν πολυλογίαν rejecit. Stephanum ſæpiſſime in depravatos antiquorum ſcriptorum codices & verba incidiſſe, etiam ante me viri eruditione & fama nominis clariſſimi palam teſtantur.

[11] Σαῦλος δὲ εἰς Γαβαὼπολιν, ἔχων ἑξακοσίους &c.] Reperto Joſephi loco, facillimum mihi fuit ſupplere, quod deſiderabatur. In omnibus MSS & vulgatis ſine ſenſu legitur: Σαῦλος δὲ εἰς Γαβαὼπολιν, ἔχων ἐμοὶ. Neceſſario inter πόλιν & ἔχων quædam interferenda erant.

[12] Γάββα, πόλις Συρίας.] Cenſet Salmaſius hanc eandem eſſe urbem, quam Stephanus *Gabam* appellavit, & Galilææ attribuit. Etiam Plinius lib. XII cap. XVII vocem duplici B exaravit, ita enim ille: *His commerciis Cæſarea oppidum aperuere, quod eſt illis nundinarium. Inde Gabbam omnes petere ſolebant, dierum XX itinere, & Paleſtinam Syriam.* Præterea idem gentile deducitur à Γάββα & Γάββη, quanquam & hoc loco Γαββηνὸς requiratur.

[13] Γάβιοι, πόλις Λατίνων.] Fuit oppidum hoc ad viam Prænestinam, Romam inter & Prænestæ, ſed totum adeo interiit, ut nulla, teſte Cluverio, ejus rudera ſuperſint, & de vero ejus ſitu inter doctos diſceptetur. Idem illud oppidum à noſtro appellatur Τάβιοι, quaſi, à Gabiis diverſum: quod utrum Stephani, an vero Epitomatoris incuria factum ſit, nemo facile diſcerit.

[14] Τὸ ἐθνικὸν Γαβίτης.] Hujuſmodi noſter ἐθνικὰ magis propria auctoritate confinxiſſe, quam ex lege artis formaliſ videtur: nam ut teſtatur Cluverius, neque Græci neque Latini ſcriptores hoc uſurparunt.

[15] Δυνατὸν δὲ Γαβίους.] Legendum videtur: Δυνατὸν δὲ Γαβίους. Rationem reddere noſter nititur in Τάβιοι, quare hoc gentile & urbis nomen idem ſint. Τὰ ἐθνικὰ ἐμοῦς Τάβιοι, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐν τῷ ἑπομένῳ τὰ ἐθνικὰ γεγραπται. Dubitat tamen vehementer Cluverius, utrum hic genuinum gentile indicetur, quia oppidani Latinis auctoribus GABINI appellantur. Varro lib. IV de Ling. Lat. *Gabinus ab oppido Gabio.* Et Livius lib. V *Gabina via interciſa.*

[16] Διονύσιος ἐν τετάρτῳ &c.] Proculdubio noſter hunc Dionyſii locum reſpexit: Πόλις ἐν Ἀσίᾳ τῇ μείζονι Ἀλέξανδρος ὁ Πολυΐστορος, ἱστόρησεν ὁ Γάγας πόλις ἐγγὺς, ἐπὶ ἐν τῇ Πραιανῶν φησὶν, ἐν τῷ κατώτερα ὀνόματι. Γάγας ποταμὸς ὀνόμα.

[17] Γάγαι, πόλις Λυκίας.] Dioſcoridi Gagas locus vel fluvius eſt in Lycia, ubi Gagates lapis reperitur; verum ex illo loco apud noſtrum non eſt repetendum Γάγαι, πόλις Λυκίας, uti conatur vir doctus ad Scribonium Largum. Oppidi nomen ab omnibus geographis numero

ἀρ. ἐν πρώτῃ Λυκιακῶν. τὸ ἐθνικὸν, Γα- A rum & regionem vocat. Gentile, Gagæus.

γαίος.

ΓΑΓΓΡΑ, πόλις Φρυγίας, ἡ Ἀλέξανδρος [19] ἐν τῷ περὶ Παφλαγονίας ἀναγράφει, λέγων ἔτως, [19] ὅτι Νικόστρατος φησὶν αἰπόλον [20] νέμειν περὶ τὰς πέτρας αἶγας. μίαν δὲ χωριζομένην, ἀπορῶν ὁ αἰπόλος, ὅτι ἐν μὲν τῷ ἔπαυλι ἐνδεᾶ ἤυρισκεν, ὅτι δὲ νομῆς ἦν πλήρη, ἐφυλάξατο τῷ δεσπότῃ. ὃ δὴ ἔφη, ὑποτηρήσαι τὴν χωριζομένην. ὑποτηρήσας οὖν, εἶδεν ὅτι πέτρα ὑψηλὴν ὄχθον, ἀναβαίνουσαν, [21] ἐς ποῖός πετρα περόσσατον πέραν παρδομένην, ἐς κάτωθεν ἐρίφου βληχὴν ἤκουσεν· ἐκεῖ συμβᾶσαν ἐπιπορεύεσθαι τὴν αἶγα. ἰδὼν δὲ ὑπιτήδειον τόπον, πόλιν ἔκτισε, ἐς Γάγγραν ὠνόμασεν, ὅτι τῷ ἐρίφῳ ὄνομα τὴν αἰγί. Ἐρατοσθένης δὲ δέοντος τὸ Γαγγρηνὸς φησι, ἐς [22] Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσοφιστῶν τρίτῃ ἔτως. [23] τὸ ἐθνικὸν Γαγγρηνὸς, ὡς Βοσπρηνός. ἔστι δὲ Ἀραβίας ἡ εὐδαίμων Γάγγρα· τὸ ἐθνικὸν δεῖ Γαγγραῖος, ὡς Σαβαῖος. δυνατὸν δὲ ἀμφοτέρων ἀμφότερα, ὡς Ἐδεσσα Ἐδεσσαῖος ἢ Ἐδεσσηνός, [24] τῷ τῆ χώρας ἢ τῆ πόλεως.

ΓΑΔΑΡΑ, [25] πόλις κοίλης Συρίας, ἣ πρὸς ἢ Ἀντιόχεια ἢ Σελεύκεια ἐπλήθη. F [26] τὸ ἐθνικὸν, Γαδαρεύς. [27] καὶ Γαδαρεὶς, καὶ ἡ

GANGRA, urbs, genere fœminino, quam Alexander in libro de Paphlagonia describit, ita inquiens. Nicostratus narrat, caprarium quendam hosce circa colles capras pavisse. Unam vero caprarius ille, consilii inops quod eam in stabulo deficientem, at in pascuo & gravidam invenisset, à cæteris decessisse domino suo confessus est. Ille respondebat, decedentem observandam. Igitur observans, eam vidit rupem excelsam adscendentem, & ulterius ad aliam adscensu facilem pergentem, unde ab infimo loco capellarum balatum percepit: ibi enim capra peperierat. Videns igitur opportunum locum, urbem condidit, & Gangram appellavit, quia capra hoc nomine insigniebatur. Eratosthenes vero genere neutro τὸ Γάγγρα inquit, & eodem modo Athenæus libro III Deipnosophistarum. Gentile, Gangrenus, uti Bostrenus. Est quoque Arabiæ felicis Gangra, cujus gentile oportet esse Gangræi, uti Sabæi. Verum utrumque de geminis oppidis fortasse dici potest, uti ab Edessa Edessæus & Edessenus, secundum formam regionis & legem artis.

GADARA, urbs cavæ Syriæ, quæ etiam Antiochia & Seleucia dicta est. Gentile, Gadarensis: & Gadaris de muliere & rego-

---

multitudinis effertur. Etymologici Mag. auctor festivam lepidamque nominis etymologiam adducit, hæc sunt ejus verba: Γάγγρα, πόλις Λυκίας. εἴρηται ὅτι Γάγγαι Λυκίας αἰτοῦντες γάμον ἐκ τῶν περιοίκων, ἔκλαιον· Γᾶ Γᾶ τῇ παιδὸς φασὶ διαίζοντες. καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἄνομα ἔσχε τῇ πόλει. ἢ ὅτι Νίμφαι ἐφοίτων Γάγγαι, ἐς τὰς Λυκίας ἐκ Κελαινῶν λεχθείσας καὶ ἐκλήθησαν κακῶς, ἐοικὸς χθονίοις ἐξέπεσον. καὶ κατὰ ἀντίφρασιν ἐπὶ τῆς ἀνομασθέντων τῇ Δανοΐδι φασὶ Γᾶ Γᾶ, οἷα δὲ ἀπόφθεγμα ἐφοβήθησαν ἐπιφθέγγεσθαι· ἐμαρτὸς ἢ χθονίους, καὶ ἐπὶ τῶν ἐκλεῖν πάλιν, καὶ ἀνάμεσον αὐτῶν λόγῳ ἐπὶ τῆς λαχθείσης φωνῆς Γάγγα. De situ videndus Scylax Caryandensis capite Lycia, & Scholiastes ad Nicandrum de Gagis etiam mentionem facit.

[19] Ἐν τῷ περὶ Παφλαγονίας.] Hæc inter illustres Paphlagoniæ civitates recensetur, atque pro metropoli habetur. Constant. Porphyrogennetæ lib. 1. de Them. Ἐχει δὲ πόλεις ἐπισήμους ἐν Παφλαγονίᾳ πεντέ. Πρώτην μὲν μαλθακιανὴν Γάγγραν. δεύτερον δὲ Ἀμάστριν. τρίτην Σινώπην. Hic urbis nomen etiam genere fœminino effertur, uti eo usus est Alexander in Paphlagoniæ descriptione. Apud Plinium lib. VI cap. II *Gangre* reperitur.

[19] Ὅτι Νικόστρατος φησὶν.] Hæc referri non possunt ad Nicostratum Sophistam, qui Philippi Arabis res gestas memoriæ tradidit. Hujus enim ætas multo inferior est, ut de eo Alexander Cornelius Polyhistor, qui temporibus Corn. Lentuli & L. Sylle floruit, mentionem facere potuerit. Vereor, ne transpositione literarum idem hic irrepserit mendum, quod in voce Ἀσσ- observavimus, ubi pro Σκεψίννης legitur. Νικόστρατος. Vide commentaria ad illum locum.

[20] Νέμειν περὶ τὰς πέτρας.] Non placet hæc lectio Salmasio, neque etiam mihi. Ad marginem sui Stephani emendavit: νέμων περὶ τὰς πίφας. Certum est, hæc aliquando confundere librarios.

[21] Καὶ ποῖός πετρα περόσσατον πέραν παρδομένην.] Hanc accessionem debeo chartaceo Vossiano: in Xylandriana ad hunc modum legitur: καὶ ποῖός πετρα βάσιν παρδομένην. Quanquam & ista lectio prorsus repudianda non fuisse quod pro βάσιν reponas βᾶσιν. Aldina ut & Palatina etiam agnoscunt illud περόσσατον.

[22] Ἀθήναιος Δειπνοσοφιστῶν τρίτῃ.] Athenæi verba hæc sunt: Τίτακας δὲ ὁ ποιητὴς λοιδορήσας τοὺς ἐκ Γάγγρας τῆς Παφλαγονικῆς. Loquitur ibi Athenæus de nobilissimis Matrimis, quæ advehuntur ἐκ Γάγγρων, in Alpibus prope Aquileiam sitis, testaturque ea non cedere illis, quæ Gangis gignuntur.

[23] Τὸ ἐθνικὸν Γαγγρηνός.] Polychronius Laodicenæ Episcopus per Petrum GANGRENUM Metropolitam subscripsit concilio Chalcedonensi act. VI.

[24] Τῷ τῆ χώρας ἢ τῆ πόλεως.] Sic exhibent libri MSS & editi. Verum sine dubio legendum: τῷ τῆ χώρᾳ ἢ τῇ πόλει. In Palatino Salmasius invenit, τῷ τῆ χώρας ἢ τῆ πόλεως quod est nihili.

[25] Γάδαρα, πόλις κοίλης Συρίας.] Oppidum est maritimum eo in tractu, ubi sunt Joppe, Ascalon & alii. Verba situm depingentia egregia sunt, in Maccabæorum actis, ubi Γαζηρὰ appellatur: Καὶ ἐπέστησε τέσσαρας τοὺς ἐπὶ τῶν χιλιάρχων καὶ τοὺς Γαζηρὰ, καὶ ἐπὶ τὴν ἐρήμου Ἀζώτου, καὶ ἐπὶ ἀκρώτιον τὸ πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰδουμαίας ἐστί. Sic quoque Josephus lib. XXII cap. XVI: Ὁ δὲ τὴν Παλαιστίνην Φοινίκην διελθὼν, ἥκει εἰς Γάδαρα τὴν μεγάλην Συρίας. μετὰ δὲ Γάδαρα πολιορκήσας ἔλαβε τὴν πόλιν. Verum cum Cl. Cathalbonus ad Strabonem optime inter Gadara cavæ Syriæ & Palæstinæ distinxerit, lectorem eo ablegamus. Obiter hoc addendum. Strabonem neutro & Josephum fœminino genere urbis nomen ubique.

[26] Τὸ ἐθνικὸν Γαδαρεύς.] Apud Golzium & Spanheimium exstant nummi cum inscriptione ΓΑΔΑΡΕΩΝ. Verum Γαδαρηνὸς occurrit apud Josephum lib. I Ἀντιοχ. cap. V. Ἀντιόχῳ δὲ τῷ Γαδάρων τῶν Γαδαρηνῶν προεστῶτος, Γαδαρηνὸς καὶ ἰδίων ἀπολαβόντων Δημοφίλην τὸν ἐπ' αὐτῷ. Δ.

[27] Καὶ Γαδαρεὶς.] Sic de regione hac voce utitur Strabo lib. XVI, quem locum sine dubio Stephanus invenit, cum ibi etiam de Menippo mentio reperiatur. Et

καὶ ἡ γυνὴ, καὶ ἡ κώμη. ἐντεῦθεν δὲ Μέ- A
νιππος ὁ σπουδογέλοιος. [18] ἔστι δὲ Γάδαρα
κώμη Μακεδονίας.

ΓΑ΄ΔΔΑ, [19] χωρίον Ἀραβίας. Γλαύ-
κος πέμπτῃ. καὶ Γηλυκῶς, καὶ ἐθετίρως.
πολίτης, Γαδδαῖος.

ΓΑ΄ΔΕΙΡΑ, [20] πόλις καὶ νῆσος ἐν τῷ
Ὠκεανῷ, [21] ἐννὴ καὶ σεσημείκης, ὡς ἔστι πυ-
κνά, καὶ μὴ πλατεῖα. Ἐρατοσθένης δὲ [22] ἡ Γάδειρα
φησὶ, θηλυκῶς. [23] ὁ πολίτης, Γαδειρεύς·
ἔστι γὰρ τὰ πάντα βιβλία συγγεγραμμένα τῶν B
Πυθαγορικῶν σχολῶν [24] Μοδεράτου Γα-
δειρέως. λέγεται δὲ [25] Γαδειρίτης, ὡς Ἀλε-
ξανδρεὺς ὁ πολυΐστωρ. λέγεται δὲ Γαδει-
ρανὸς, ὡς ἀπὸ τοῦ Γάδειρος θηλυκῶς. [26] καὶ
Γαδειρηνός. [27] καὶ κτητικὸν, Γαδειρικός. C
Εὔπολις ἐν Μαρικῇ,

Πότερ' ἐν τὸ πέρας φρύγιον, ἢ
Γαδειρικόν.

ΓΑ΄ΔΑ-

regione usurpatur. Inde originem habuit Menippus, seria jocose solitus exprimere. Est item Gadara, vicus Macedoniæ.

GADDA, opidulum Arabiæ, auctore Glauco libro IV. Genere fœminino & neutro usurpatur. Gentile, Gaddenus. B

GADIRA, urbs & insula in Oceano, angusta & prælonga instar fasciæ, sic dicta ἀπὸ τῆς γῆς ἐ δηλ. quasi terræ esset cervix. Eratosthenes genere fœminino dixit hæc Gadira. Civis, Gadirensis; ita enim libri quinque Pythagoricarum exercitationum Moderati Gadirensis inscribuntur. Dicitur quoque Gadirites, apud Alexandrum Polyhistorem. Præterea etiam Gadiræus, quod fit tanquam à fœminino Cadira: & Gadiranus: & possessivum, Gadiricus. Eupolis in Marica: C

Salsamentum utrum erat, Phrygium, an Gadiricum?

GADA-

ἐπεξηγεῖται, καὶ ἡ Γαδειρὶς ἔστιν, ἀπὸ τῆς αὐτόθι ἱδρυθείσης ἐν
Γαδείροις. Et mox sequitur: Ἐν δὲ τῇ Γαδείρων φιλίδρυτος
πόλις μεγάλη, καὶ Μελίσσης, καὶ Μίνωος ὁ σπουδογέλοιος.

[18] Ἔστι δὲ Γάδαρα κώμη.] Editiones, quæ Xylandrianam præcessere, exhibent: Ἔστι δὲ Γαδείρων κώμη Μακεδόνων. Utrum bene, an male, alii judicent.

[19] Γάδδα, χωρίον Ἀραβίας.] Oppidum hoc hodie numeratur inter portus Mecchæ, à qua quadraginta milliaribus distat, & Arabibus appellatur جدة *Giouddà*. Deque sic scribit Geographus Nubiensis parte quinta fecundi climatis: *A Serram ad portum Soequia oppidi populosi, ubi est statio carinis, tres habentur stationes, & ab hac ad Giouddà, terræ littus, stationes totidem. Est autem opidum istud de portibus Mecchæ, & distant ab invicem quadraginta milliaribus. Ex parte eadem idem Auctor: Nullus autem peregrinorum occidentalium trajicere ad Giouddam, nisi prius ostendat naulum suum: quod si quis nauclerus maris Calzem trajiceret aliquem, non habentem naulum suum, teneretur solvere nauclerus pro eo. Quare nemo transit ab Aidhab ad Giouddam, nisi præostenderit nauclero vectigal, quod debet. Quicunque navem fecerit, & Deus illi concesserit felicem adventum ad Giouddam, anchoras jacit procul ab ipsa: tunc eam ingrediuntur quæstores missi ex parte præsidis Giouddæ, & summam quæ navi illa debet, & vectigalium summam subducentes, in albo referunt.*

[20] Γάδειρα, πόλις καὶ νῆσος ἐν τῷ Ὠκεανῷ.] Situm hujus insulæ & urbis, unicuique notissimum, multis describere, supervacaneum existimo. Addam tamen locum Marciani Heracleotæ, ut maculam eluam: Καὶ δὲ τάντες τῆς πόλεως κείσεται πόλις ἐν τῇ νήσῳ Γηλυκῶν καὶ Γαδείρων, οὐχ ἡ πόλις ἐρήμωσις Γαδείρων· ἔστι δὲ νῦν ἡ ἀνατολικὴ ἀκρα ἀπὸ τοῦ μεσημβρινοῦ ἐπὶ τὰ ἀρκτικὰ ἐπὶ τὰ ἀνατολικὰ μέρη. Νῦν δὲ Μανδόνιος λιμὴν ἐν τοῖς ἐκτὸς Ἀτλαντικοῦ πελάγους. Vel summe in vulgatis legitur Νῦν δὲ Νεμφίου λιμήν. Livius lib. XXVIII Gades insulam vocat *extra orbem terrarum*; Solinus, *extremum maris orbis terminum*, & Strabo lib. III ἐσχάτην ἀφορίζουσι τῆς γῆς.

[21] Ἔστιν δὲ πλησίον, ὡς ἔστι πυκνὰ, καὶ μὴ πλατεῖα.] Particulam, ἔστι, ut necessariam & ab editis libris amotam, ex Vossiano codice in contextum recepimus. Præterea Salmasio assentimur, scribenti ad marginem sui Stephani, ante ἐ μὴ excidisse τὸ ἔστιν, vel simile quid. Tentantur hæc manifesta verba Eustathii ad Dionysium, è quibus huic loco, quem noster Epitomator nimio brevitatis studio mutilum reddidit, ingens lux affulget: Γάδειρα δὲ ἔστιν πόλις ἐν Ὠκεανῷ, πλησίον τῆς παλαιᾶς ὡς ἔστι (Forte legendum ἐν ἔστι) πυκνὰ, κρημνώδη ὄρεσι. μᾶλλον τριῶν ἐστὶν ἐ μεγαλοπτόλεων. ἔστι ἐννῆς φασιανὸν φυλλῶ. Λέγεται δὲ ἐ Γάδειρα Γηλυκῶς. ὁμοίως δὲ ἔστιν ἐννεῖ γὰρ ἐ δηλ. ἐ ἐν τραγῳδίᾳ, Δεῦρ' ἐκ τῆς Πισίης πτόλιν, τὴν ἐκατόμπυλον σφίγξασα ἐ ἐκεῖ ἐλεφαντόπους πέδιλα. Omnes ferme grammatici nominis originem deducunt παρὰ τὸν γῆν ἐ τὸν δηλοῖ. Etymologici Mag. Auctor: Τὰ Γάδειρα λέγονται παρὰ συγκοπὴν. Νῦν δὲ γῆ ἐ δ' ἐ δηλ. ἐννεῖ γὰρ δηλ. Adfert præterea alium ex Claudii Jolii Phœniciis, quæ Bocharto aliisque linguæ Punicæ peritissimis placent. Τὸ δὲ Γάδειρα, τῆς γῆς ἔχης ἔστι. ἢ ἐς φωνὴ Ἰλλυρίδος Γάλλος ἐν τοῖς Φοινίσσαις λέγων, ἐν Ἀργολίδι φησὶ Φοίνισσα, πλοῦτος πόλει, ἀνέρασιν τῇ Φοίνισσα χρυσῷ, γαδίοις δὲ πᾶς ἀνὴρ τὸ ἐν χερσὶν φιλοκερδαίνων. Verum *Gadir* Punicum verbum est, uti ex veteribus probant viri Clarissimi Salmasius & Bochartus. Plinius lib. IV cap. XXII: *Pœni Gadir in Punica lingua septum significante.* Solinus: *Pœni lingua sua Gadir, id est, sepem nominarunt.* Hesychius: Γάδειρα τὰ ἱερὰ παρὰ Φοίνιξι. Alia præterea veterum testimonia apud supra nominatos obvia sunt. De conditoribus, tempore quo condita sint Gades, aliisque memorabilibus iidem conferantur.

[22] Ἡ Γάδειρα φησὶ, θηλυκῶς.] Constanter sic legunt libri vulgati. Chartaceus Vossianus: Ἐρατοσθένης δὲ ἡ Γάδειρα φησὶ, θηλυκῶς. Infra liquet vulgatam lectionem sanam probam esse.

[23] Ὁ πολίτης, Γαδειρεύς.] Quadruplex è Ἐθνικῷ hinc formavit gentile, quod etiam suo calculo comprobavit Eustathius ad Dionysium: Τὸ δὲ ἀπὸ τῆς πόλεως πτῶσιν λέγειν, Γαδειρίτης, καὶ Γαδειρεύς, καὶ Γαδειρηνὸς, καὶ Γαδειρανὸς, ὡς Βοιωτιακῶς. Perhibet etiam non tantum dici πόλ, sed etiam ἡ Γάδειρα. Hisce verbis: Ἔστι δὲ ἡ μεσογειοτέρα χώρα τῶν Γαδείρων, ἀπὸ ἧς Γηλυκῶς ἡ Γάδειρα.

[24] Μοδεράτου Γαδειρέως.] Floruit hic Philosophus sub Nerone: perhibet enim Plutarchus lib. VIII Sympos. se à Sylla cum Lycio Thusco Moderati Pythagorici discipulo ad cœnam invitatum fuisse. Hujus etiam meminit Hieronymus contra Rufinum, uti videre est apud Jonsium de Scriptoribus Historiæ Philosophicæ.

[25] Γαδειρίτης.] Etiam alii utuntur hoc gentili. Strabo lib. III: Τῆς Γαδειρίτιδος πόλεως μιᾶς ἔτι λειπούσης ἐφ' ἡμῶν ἐρημωθείσης. Eustathius ad Dionysium: Ἀπὸ δὲ τοῦ πολλαχοῦ τῶν Γαδείρων, ὡς ἐ ἔφην ἤδη ἐ ἔστιν ἐννεῖ γὰρ ἐ δηλ. ἐ ἐν τραγῳδίᾳ.

[26] Καὶ Γαδειρηνός.] Formalis legendum ἐ Γαδειρανός, nam numerus pluralium non est necessarius. Hinc Romani ut GADITANUS deduxisse videntur, quod postea apud illos pro gentili in usu est.

[27] Καὶ κτητικὸν, Γαδειρικός.] Puto Pindarum hunc vocare

Γ Α΄ Δ Α Ρ Α, [37] πόλις Παλαιστίνης. Πορφύριος τρίτῳ Φιλοσόφου ἱστορίας. τὸ ἐθνικὸν Γαδαρηνός, ὡς Βόστρα Βοστρηνός, καὶ Γαγγραινός.

A GADARA; urbs Palæſtinæ, de qua Porphyrius lib. III Hiſtoriæ Philoſophicæ. Gentile, Gadarenus, ut Boſtra Boſtrenus & Gangrenus.

Γ Α΄ Ζ Α, [38] πόλις Φοινίκης, νυνὶ δὲ Παλαιστίνης, πρὸ τῆς Αἰγύπτου. [40] ἐκλήθη καὶ Ἄζα· καὶ μέχρι νυνὶ Σύροι Ἄζαν αὐτὴν καλοῦσιν· ὅπου Ἄζονος τοῦ παιδὸς Ἡρακλέους· μυθολογοῦσι δέ τινες ὑπὸ Διὸς κτισθῆναι, καὶ ἐν αὐτῇ ὑπολιπεῖν τὴν ἰδίαν Γάζαν, [41] ἥτις τὴν Περσῶν τὰ χρήματα καλεῖται. [42] ἐκλήθη δὲ καὶ Γώνη, ὡς τῆς Ἴδης, πρεσβυτέρα, καὶ μονάστρια αὐτῆς ἐκεῖ. [43] ἐκλήθη δὲ καὶ Μινῴα, ὅτι Μίνως σὺν τοῖς ἀδελφοῖς Αἰακῷ καὶ Ῥαδαμάνθυϊ ἰὼν, ἐξ οὗπερ τούτων ἐκάλεσεν. ἔνθεν δὲ τὸ Κρητικὸν Διὸς περὶ αὐτοῦς εἶναι, [44] ὁ δὲ καθ' ἡμᾶς ἐκάλουν Μαρνᾶν, ἑρμηνευόμενον Κρητογενῆ. [45] τὰς παρθένους δὲ οὕτω Κρῆτες προσαγορεύειν κελεύουσι.

B GAZA, urbs Phœniciæ, nunc autem Palæſtinæ, quæ ante Ægyptum eſt. Vocatur etiam Aza, & uſque nunc illam Syri Azam appellant ab Azone Herculis filio. Quidem fabulantur à Jove conditam eſſe, eumque ibi propriam Gazam reliquiſſe, quo nomine Perſæ pecuniam nuncupant. Vocata eſt etiam Jone, ab Jó, quæ ibi appulit & manſit. Præterea quoque Minoa dicta eſt, quia Minos eò ſe conferens cum fratribus Æaco & Rhadamantho, eam à ſe nominavit. Hinc apud illos reperitur Jupiter Cretæus, quem ſecundum nos *Marnan* appellant, quæ vox, ſi eam interpretereris, Cretagenea denotat. Cretenſes enim virgines *Marnas* appellare ſolent.

vocem uſurpaſſe, cujus verba ſunt apud Strabonem lib. III: Παλαιοῦ κτίσμα πόλις Γαδαρηνὴ (in vulgatis Γαδαρεῖνη) εἰς τοῦτον ἱστόρησε ἀφίξιν φάσκων τὸν Ἡρακλέα. Idem locus etiam apud Euſtathium ad Dionyſium invenitur.

[38] Γάδαρα, πόλις Παλαιστίνης.] Salmaſius in MSS Palatinis Γάδρα, πολ. Παλαιστ. τὸ ἐθνικὸν, Γαδρηνός. Voſſiano in codice legebatur Γάδδρα. πολ. &c. τὸ ἐθνικὸν Γαδδρηνός. Verum vulgata præplacet. Exiſtimo Marcum Evangeliſtam cap. VIII: de incolis hujus urbis & agri circumjacentis mentionem facere: Καὶ ἦλθον εἰς τὸ πέραν τῆς θαλάσσης εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν. Et Lucæ cap. VIII: 26. Καὶ κατέπλευσαν εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ἥτις ἐστὶν ἀντιπέρα τῆς Γαλιλαίας. Ergo diverſa ab illis Gadaris, quorum noſter in præcedentibus meminit, & in cava Syria circa mare collocat.

[39] Γάζα, πόλις Φοινίκης, νυνὶ δὲ Παλαιστίνης.] Phœnicia & Paleſtina quandoque apud noſtrum idem ſunt, ita enim alibi: Τύρος, πόλις Φοινίκης, πλησίον Γαμάλων, ἧς Θάλασσα, ἧς δὲ Διονύσιος, Παλαιστίνης. Φοινίκης δὲ καὶ ἡ Παλαιστίνη. Verum & jam olim Paleſtinæ urbs fuit, & ad Phœniciam minime pertinet, nili quatenus Phœnicia Paleſtinam comprehendit, ut ex Strabone, P. Mela & aliis manifeſtiſſime erinci poſſet. Gazæ ſitus omnibus adeo eſt cognitus, ut omnino ſupervacaneum judicem eum analis ob oculos ponere. Vide Arrianum lib. II.

[40] Ἐκλήθη καὶ Ἄζα.] Nempe *Aza* & Gaza idem ſunt, docente Cl. Bocharto. Utrumque Hebræis eſt עזה, ubi Ajin initiale alii efferunt ut G, alii prorſus negligunt. Inde *Aſiongaber* & *Gaſiongaber*, *Amorrha* & *Gomorrha*. Porro idem Bochartus docet, *Gazam* vel *Azam* à munitione dici: nam Hebræis עוז *munitam* ſonat: qualis revera Gaza. Mela lib. I cap. XI: *Cæteram in Paleſtina eſt ingens & munita admodum Gaza.* Hoc profecto expertus eſt Alexander, Gazam obſidione premens; cujus muros ingentis operis, contra eum modico præſidio tuebatur Batis urbi præfectus, qua de re vide Curtium lib. IV: & Arrianum lib. II. Eam condiderunt Euxivel Hevæi gens Elhuitica, de qua Geneſ. XXXVI & Joſ. XXIV. Iſidorus lib. XV Orig. *Gazam oppidum Paleſtinæ condiderunt Evæi, in qua habitarunt Cappadoces, priſcinis colentibus interfectis. Vocata autem Gaza, eo quod ibi Cambyſes rex Perſarum theſauros ſuos poſuit, cum bellum Ægyptio intuliſſet. Perſarum enim lingua theſaurus Gaza nuncupatur.*

[41] Οὕτω τῶν Περσῶν τὰ χρήματα καλοῦντες.] Egregie ad rem faciunt verba Curtii lib. III: *Igitur, quaſi parum ſignificanter oppidi ſitum, ante ſolis ortum peremptam regiis, quam Gazam Perſæ vocant, cum peteriſſimus regum efferri jubet.* Addam præterea verba Serrii ad lib. I Æneid. etiam exiſtimantis hanc urbem inde nomen habere: *Gaza Perſicum ſermo eſt, & ſignificat divitias, unde Gaza urbs in Paleſtina dicitur, quod in ea Cambyſes rex Perſarum cum Ægyptiis bellum inferens, divitias ſuas condidit.*

[42] Ἐκλήθη δὲ καὶ Γώνη.] Hujus rei Stephanum poſtum teſtem adducem, qui voce Γώνη hæc de re mentionem facit: Τὸ ὄνομα Γάζης μέχρις Ἀγρίππα πόλεως Γώνη ἐκλήθη. ἔστι δὲ καὶ ἡ Γάζα κρηπίδιον.

[43] Ἐκλήθη δὲ καὶ Μινῴα.] Stephanus in voce *Moua* hac de re mentionem facit: ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἡ Γάζα Μινῴα. Minoæ nomen aliunde deflectit Cl. Bochartus: ſcilicet à *Mana*, cujus nominis fuit pater Samſonis. Deinde addit, *Minoam* dictam eſſe pro *Madmenæ*, vel *Menoidæ*. Nempe e duabus Gaza altera erat Madmenæ propior, quæ & Menois dicta eſt. Hieronymus in Locis: *Madmanna in tribu Judæ, cujus meminit Eſaias. Et nunc eſt Menois appellata, juxta viciſſitudinem Gazam.*

[44] Ὁ δὲ καθ' ἡμᾶς ἐκάλουν Μαρνᾶν.] Salmaſius ad Ælium Lampridium legit: ὁ δὲ καθ' ἡμᾶς ἐκάλουν Μάρναν. Conſentiunt viros doctiſſimos vehementer in eo falli eſſe, qui hæc accipiunt de templo Jovis à Gazæis *Marnæ* dicto, & non de ipſo Jove. In margine ſui Stephani ſcriptum hæc verba eſſe tranſpoſita & hoc modo in ordinem redigenda, de jam dicta emendatione nullam mentionem faciens: ὁ δὲ καθ' ἡμᾶς, τὸ καθ' ἡμᾶς ἐμπεδοκλείους Κρητογενῆ.

[45] Τὰς παρθένους δὲ οὕτω Κρῆτες προσαγορεύειν Μαρνᾶν.] De Gazæorum Marna Hieronymus aliquoties in epiſtolis ad Lætam: *Jam & Ægyptius Serapis factus eſt Claſſomenius: Marnas Gaza luget inclauſus, & exerciscent templa jugiter pertimeſcit.* Et in vita Serapionis mulier Gazæa obnixe orans Hilarionem, ut Gazam pergeret, & filiæ filiis moribundis ſuccurreret, ait: *Glorificetur in urbe gentilium nomen domini Salvatoris, & ingrediatur in ea ejus Gazam & Marnas corruat.* Et in Epiſt. lib. VIII: *Serapidem Alexandriæ, & Marnæ templum Gazæ in eccleſias Domini ſurrexerunt.* Hinc ſatis manifeſte liquet, non pro templo, ſed numine aliquo hanc tecem ſumi debere. Præterea apud Cretenſes virgo non *marna*, ſed *μάρνα* *marris* dicebatur, quod jam vir doctiſſimus obſervatum. Verum ut omnem in hiſce verbis difficultatem ſuperemus, tranſcribam Cl. Bochart verba ita enim ille: Dato, tamen non conceſſo, Cretenſes virgines vocari *Marnas*, an hinc ſequitur *Marnas* Jovis nomen apud Gazæos ſignificare Κρητογενῆ? Quid ſi potuit filius? Quin Syris מרנא *Marna* eſt Dominus, nostinam, ut מרנא Barnæ filius Jonæ nomine

περιβόητος Μαρνεύς.[46] ὁ πολίτης, Γαζαῖος. Λέγονται δὲ Γαζῖται παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις. καὶ οἱ κέραμοι λέγονται Γαζῖται. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ Αἰγινῆται,[47] ἢ Αἰγιναῖοι κατὰ τὴν διαφοράν, ἐναλλαττόντων τὸ τ τύπτων. οἱ μὲν γὰρ πολῖται Αἰγινῆται, καὶ Γαζαῖοι.[48] οἱ δὲ κέραμοι, Γαζῖται ἢ Αἰγιναῖοι.[49] εἰσὶ[50] καὶ ἄλλοι τινὲς ἔθνος Γαλατῶν[51] χρυσοφορεῖν, ὡς Εὐφορίων. λέγονται δὲ καὶ Γαζᾶται, ὡς Πολυΐστωρ. ἔστι καὶ Γάζα πόλισμα Θρᾴκης.

lent. Civis, Gazæus. Vocantur quoque Gazeni, præter rationem, auctore Pausania. Ab indigenis etiam Gazitæ dicuntur. Præterea κέραμοι [id est, fictilia] nuncupantur Gazitæ. Hoc enim similiter procedit, ut Æginetæ & Æginæi juxta differentiam, formis sibi adversantibus. Nam cives Æginetæ & Gazæi: cerami vero Gazitæ & Æginæi appellantur. Est quoque gens Galatarum quæ aurum gestat, cujusque nomen per ϑ scribitur, teste Euphorione. Nominantur etiam Gazitæ per A, ut Polyhistor perhibet. Est item Gaza Thraciæ munimentum.

ΓΑΖΑΚΑ,[52] πόλις μεγίστη τῆς Μηδίας, ὡς Κυάδηλος[53] ἐν ὀγδόῳ Παρθικῶν. Ἀρριανὸς δὲ κατὰ λέξιν μεγάλην αὐτὴν φησιν, ἐν Παρθικῶν τετάρτῳ, καὶ ἐνικῶς τὸ Γαζάκην λέγων. τὸ ἐθνικὸν, Γαζακηνὸς, ὡς ἀπὸ Μάζακα Μαζακηνός.

GAZACA, urbs Mediæ maxima, cujus meminit Quadratus libro VIII Parthicorum. Arrianus vero libro IV Parthicorum magnum vicum appellat, secundum singularis numeri casum adducens. Gentile, Gazacenus, uti à Mazaca Mazacenus.

ΓΑΖΟΣ,[54] πόλις Ἰνδική,[55] κατὰ Διόνυσον πολεμήσασα μετὰ Δηριάδος, λινοῦν ἔχουσα τεῖχος, καθὰ Διονύσιος ἐν τρίτῃ Βασσαρικῶν,

Γηρηνά τε, Ῥόδοιό τε,[56] καὶ οἱ * τεχέα Γάζου,

GAZUS, urbs Indica, quæ cum Deriade contra Bacchum belligeravit, habens murum lino vestitum, juxta Dionysium libro III Bassaricorum.

Gerenam, & Rhodoën, & lineis munita Gazæi.

[46] Τοῦτον

Quemadmodum Cribit τὴν κόμην ἀναμίξασθαι παρὰ Σύροις. Illud Μάρνας deflexum est ex מר Mar. Daemones superbissimos testatasse titulos evidentissimis documentis constat, nec in illicem & vicinis regionibus dicti *Baalim* & *Adonim*, id est, *domini* & *reges*: sed imprimis sibi nomen Numinis arrogare potuerunt, & dici *hominum dominos*, ut sic, quatenus potuerunt, supra filium Dei ictitarunt, qui apud Danielem cap. VII: 13 simpliciter appellatur בר אנש filius hominis. Praeterea Talmudici Rituisse Daemonis cujusdam dicti מרי *Mari*, qui si compellationem hujus nominis ingrediatur significabit *Deum hominum*, sive *Jovem* ad mentem horum idololatrarum.

[47] Ὁ πολίτης Γαζαῖος.] Goltzius Titi nummum dedit cum inscriptione ΓΑΖΑΙΩΝ. Etiam apud Ammianum lib. XII hoc gentile occurrit. Marinus in Proclo Διάδοχον τῆς Γαζαίας meminit.

[48] Καὶ Αἰγινῆται κατὰ τὸν Διαφορὸν &c.] In aliis editionibus haec verba & quae sequuntur, non comparent: in illa tamen, nulla mentione de defecta facta, totus locus quasi plane esset integer publicatur & vertitur; quam revera levium scribarum fraude truncatus & mutilus sit: nam in hactenus editis hunc in modum conspitur: Καὶ ἔστι ὅμοιον τῷ Αἰγινῆται ἢ Γαζαῖοι, ἐναλλάττοντος τὸ τ Γαζῖται ἢ Αἰγινῆται εἰσί. Luculentam illam accessionem, quam divulgavi, Vossiano codici acceptam refero, cujus adjumento multas lacunas refeci, & plurimis locis vitam ac integritatem reddidi.

[49] Οἱ δὲ κέραμοι Γαζῖται ἢ Αἰγινῆται.] De fictilibus Æginæis noster mentionem facit in voce Αἴγινα. Αἰγινᾶται, inquit, ἐθνικὸν, καὶ κέραμος, ἢ σκεῦος, καθὰ καὶ Αἰγινῆται. Verum quae conficiuntur apud Gazenses fictilia, non κέραμοι Γαζαῖοι, sed Γαζῖται sunt nuncupandi, quae vox contrariam τῆς Αἰγινῆται terminationem & formam obtinet.

[50] Εἰσὶ δὲ καὶ &c.] Illud εἰσὶ, in Xylandriana editione praecedentibus adhaerens, auctoritate vetustiorum editionum, ad priscinam fidem revocavi.

[51] Καὶ ἄλλοι τινὲς ἔθνος Γαλατῶν.] Varia admodum hujus vocis scriptura est. Plutarcho vocatur Γαισάτης in Marcello: Polybio lib. II Γαισᾶται. Etymologo Γαίσης, & Pharonnae Γαίσσης. Est nomen militum mercenariorum apud Gallos, non vero gentis, ut optime ex Orosio docet Cl. Bochartus: *Cum etiam ex ulteriore Gallia bigeni adventare exercitus nuntiaretur, maximam Gallorum esse*. Etymologici Mag. Auctor gentem esse existimat, ut & Strabo, de illa lib. V ita scribens, Μίσγεσθαι δὲ τοὺς Κελτοὺς, τόν τε Βόϊον, καὶ οὓς τὰ Ἑρκύνια πολλὰ ἐξ ἱερᾶς ἐκβολῆς σέβοντες ἐφύλαττον. Ad quem locum vide Casaubonum, nonnulla de vocis etymo tradentem; verum praeplacet quod de ejus origine occurrit apud eundem Bochartum de Phoenicum coloniis lib. I. cap. XLII.

[52] Χρυσοφορεῖν, ὡς Εὐφορίων.] Euphorionis locum sine dubio in genuino opere habuit Stephanus, quem Epitomator nobis ademit. Reperitur tamen apud Etymologici Mag. Auctorem, cujus verba tantisis in fine constituenda: Γαζῖται οἱ Γαλάται, παρὰ τὸν γλῶ ζητῶ, σημαίνοντες τὸ ἑαυτῶν χρῆμα, παρὰ γλῶ εἰρηκότων, ζητοῦσιν ἀεὶ οἰκεῖον. Εὐφορίων δὲ Πολυΐστορι,

Οἱ δὲ Γαζῖται χρυσοφορέουσι χιτῶνας.

[53] Γάζακα, πόλις μεγίστη.] Cod. Voss. numero multitudinis Γαζάκας, quod minime probo, cum apud Ptolemaeum & alios Γάζακα legatur. Ammianus lib. XXIII: *Habet autem etiam civitates aliquas; quibus clariores sunt Gazaca, & Nauliboa, & Orotpana*.

[54] Ἐν τῇ Παρθικῶν.] Salmasius in MSS Palatinis invenit, ἐν ἑβδόμῃ Παρθικῶν, hinc conjectans referendum esse, Κυάδηλος ἐν ἑβδόμῃ Παρθικῶν, quod etiam in margine sui libri ad vocem Παρθικῶν admonet.

[54] Γάζα, πόλις Ἰνδική &c.] Quod Dionysius in Bassaricis, idem Nonnus de muris hujus oppidi in Dionysiacis cantat, cujus verba apprime ad rem facientia huc transcribam:

- - - - Καὶ ἐς λευκοχίτωνα κόλπον
Γάζου ἐσορμίσαντο λινοκλώστοιο Δηριάδος
Ἀρχὸν ἀκοντιστῆρα, καὶ ἀμφοτέρων ἀπὸ νηῶν
Χαλκῷ ἔχον ἔριδα συνάρσιον ἀμφιβόλοις.

[55] Καθὰ Διονύσιος.] Optime hunc locum supplevit Xylander: nam neque in Aldina, neque in Florentina poetae nomen conspicitur.

[56] Καὶ οἱ * * τεχέα Γάζου.] In omnibus editis reperitur lacuna, & nihil juvant hic MSS. Gerardus Falkenburgius

[57] Τεῖνον μὲν κλωστῖς λινέῃ πέρι πῖ- A
κ⟨ος⟩ ἐέργῃ,
Λᾶάς δ' ἐλέων δήϊος ἦεν, [58] ἐκ δὲ μεγαλ-
κείου ἦεν,
[59] Ὡς μὲν μάλα δή τι διαμπερὲς ἐρ-
γοῦσι, B
Μετρητὸν [60] πυύρεσσιν. ἀτὰρ μηκός τε
καὶ ἰθύ,
Ὅσσον ἀνὴρ δοιοῖσιν [61] ἐν ἠελίοισιν
ἀνύσσῃ,
Ἠῶθεν [62] κνέφας ἄκρον ἐπιζεύμεν⟨ος⟩ C
ποσὶν εἶσι.

τὸ ἐθνικὸν, Γάζι⟨ος⟩.

Tenuem quidem linea stamina circumsepit,
Asperum bellicosis, quasi totus esset ferreus,
Altitudo quidem profecto ab omni parte tuus
Mensurabilis quatuor. Sed longitudo & rectitudo
Tanta est, ut vir duobus diebus eam absolvat,
Ab aurora in multam noctem acceleram pedibus suis.

Gentile, Gazius.

ΓΑΖΩΡΟΣ, [63] πόλις Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν, Γαζώριος⟨ος⟩· ἡ δὲ Ἄρτεμις αὐτόθι Γαζωρία προσαγο- D
ρεύεται.

GAZORUS, urbs Macedoniæ. Gentile, Gazorius. Ibi enim Diana Gazoria colitur.

ΓΑΘΕΑΙ, πόλις Ἀρκαδίας, ἧς οἱ πολῖται Γαθεάτης· Παυσανίας ἐν βιβλίῳ, [64] Γαθεάτης τῆς Κρωμίτιδος χώρας.

GATHEÆ, urbs Arcadiæ, cujus cives Gatheatæ vocantur, auctore Pausania libro VIII. Gatheatæ Cromitidis regionis.

ΓΑΙΤΟΥΛΟΙ, ἔθνος Λιβύης. [65] Ἀρ- E
τεμίδωρος Γαιτουλίους αὐτοὺς φησιν. ἡ χώρα, Γαιτουλία. ἐν ᾗ μεγάλοι ἀσπάραγοι, πῆχος μὲν Κυπρίου καλάμου, [66] μῆκος δὲ πηχῶν δυοκαίδεκα, ὡς Ἀθήναιος ἐν δεκάτῳ Δειπνοσοφιστῶν.

GÆTULI, gens Libyæ. Artemidorus eos Gætylios appellat. Regio, Gætulia, in qua magni asparagi, qui arundinis Cypriæ crassitudinem, & duodecim pedum longitudinem habent, teste Athenæo libro II Deipnosophistarum.

ΓΑΛΑΔΑ, χώρα Ἀραβίας· [67] καὶ Γαλαδινή. F

GALADA, Arabiæ regio, quæ & Galadene dicitur.

---

burgius Græcis literis doctissimus in suis ad Nonnum conjecturis, huic loco subsidium ferre nititur, legendo:

Τεῖνον, Γαδίλα π, κὲ ἐς λινοτέρῃα Γάζοι.

Hæc conjectura nequaquam mihi displicet; quanquam neque contemnenda videtur, quod Salmasius in margine sui libri τ' ἐς in ἐν mutaverit, & inde ἐνεχρίσε fecerit, qua voce etiam lacuna & versiculi modulus reficiatur.

[57] Τεῖνον μὲν κλωστῖς λινέῃ &c.] Cod. Vossianus κλωστῆς, quæ vox sit nihili: confirmat tamen conjecturam Salmasii, cui in oratione libri reponendum præcipit κλωστῖς, addens ac hanc conjecturam non debere dubitari. Falkenburgius ad Nonnum legendum arbitratur, πεῖνον μὲν γλωσσῖς λινέῃ &c. Salmasii conjecturæ, utpote codicibus magis consentaneis magis reponderas, præ altera amplectenda videtur.

[58] Καὶ ἐκ μεγαλείου ἦεν.] Vossianus calamo exaratus: καὶ ἐκ μεγαλείου εἶεν.

[59] Ὡς μὲν μάλα &c.] Palatinorum vetustissimus exhibet: ὡς μὲν μάλα &c. Unde Salmasius conjicit legendum: γ' ὡς⟨ε⟩ μὲν μάλα δὴ π &c. Hanc conjecturam in versione sequi libuit.

[60] Πυύρεσσιν.] MS Vossianus contra metri legem exhibet πυεσσιν. Videsis de hac voce Etymologici Mag. Auctorem & Hesychium.

[61] Ἐν ἠελίοισιν ἀνύσσῃ.] Sic optime edi curavit Xylander. Codex Vossianus, ἐν ἠελίοισιν ἀνύσσαι, quod est nullius momenti. Eandem lectionem etiam Aldina & Florentina agnoscunt.

[62] Κνέφας.] Male chartaceus Voss. ἀνίφας.

[63] Γάζωρος.] Existimo eandem esse urbem, quam alibi loco Ἄζωρος ex Strabone, & ex Arriano Ἄζωριον appellat: nam τὸ Γ aliquando in principio tollitur; sic γαῖα dicitur καὶ, pro Γαῖα Ἄζα.

[64] Γαθεάτης τῆς Κρωμίτιδος χώρας.] Non censeo hanc lectionem, quam edit & MSS consentiunt exhibent, sani esse quidem: nam apud Pausaniam libro citato *Gathenatæ* mentio reperitur, sed non *Gathenatarum*, quo nomine Epitomatori nostro cives insigniantur. Totum Pausaniæ locum transcribam, ut tanto clarius nostri auctoris σφάλμα innotescat omnibus: Ἐν Μαντινείᾳ δὲ ἐπὶ τῷ Ἀλφειῷ, ἀπέχοντι πλέθρα τρία Γορτυνίας πολίχνης ἐπιδιδοῦσιν ἐς τὸ Ἀλφειὸν· ἐς δὲ τὸ Γαθήατα καλούμενα ἐπὶ κρήνῃ ἐκ Κασσίου. τούτου ῥοῦν δὲ οἱ πρὸς τῷ εἴσω τῷ Λιγκαλίδῃ, υἱὸν δὲ Ἀπόλλωνος ⟨καὶ⟩ Κασσάνδρας τῆς Γαθήατα δὲ τῷ Κρωμίτιδος χώρας οὐ Γαθήατα. Hæc verba duntaxat de Gatheis Arcadicis, & de fluvio Gatheata facta est mentio, quæ cum vetustissimo meo Pausaniæ manu exarato codice collata, in mendi suspicionem venire nequeunt. Non nego tamen à voce Γαθήατα civis nomen Γαθηάτης deduci posse, quod apud Pausaniam non invenies.

[65] Ἀρτεμίδωρος Γαιτουλίους αὐτοὺς φησι.] Etiam Eustathius ad Dionysium perhibet, eos ab Athenodoro sic appellari. Addueam ipsa verba, ut maculam eluam: ὅτι Γαιτοῦλοι μέγιστοι ἦσαν Λιβύων. τούτους Ἀρτεμίδωρος Γαιτουλίους λέγει. Verum quis ille Athenodorus? Lego confidenter Ἀρτεμίδωρος, qui in opere geographico etiam Gætulos recensuit. Eustathium hæc ex Stephano hausisse, res clara est atque evidens: nam idem ille mox de asparagorum magnitudine hæc subjungit: Γεγραφὸς δὲ μεγέθους ἀσπαραγίνης φησὶ παρ' αὐτοῖς.

[66] Μῆκος δὲ πηχῶν δυοκαίδεκα.] Paullo aliter in Athenæo legitur: Ἐν Λιβύῃ δέ φασιν οἱ Γαιτοῦλοι γονὴ (scilicet asparagos) πῆχυν μὲν τὸν Κυπρίων καλάμων, μῆκος δὲ πόδας δώδεκα. Non exigua sane differentia est inter duodecim cubitos & duodecim pedes, ut nos docet Suidas: Πῆχυς, τὸ λεγόμενον μέτρον ἀπὸ ἀγκῶνος μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ δακτύλου· ὁ πῆχυς ἔχει πόδας β'. ὁ δὲ πους, δακτύλους ιϛ'.

[67] Καὶ Γαλαδινή.] Apud Josephum libro Epitomatori allegato reperitur Γαλαδηνὸς & Γαλαδῖται. Cæterum Αἱ δὲ πλείους αὐτῶν τῆς Φυγῆς λόγου δεόμενον νῦν οὐδὲν βίασαι αὐτὸν ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Ἀραβίαν. Ἀφίκοντο δὲ ἐς Γαλαδηνοὺς &c. Et cap. v ejusdem libri: Ὅτου καὶ τὸν στρατηγὸν ἐπιβῆναι τῆς Ἀραβίας ἐπὶ Γαλαδίτας & Γαυλανίτιν & Βαταναίαν. Ultimum locum omnes

λαδικὴ. Ἰώσηπος ἐν πέμπτῳ Ἰουδαϊκῆς ἀρ- A χαιολογίας, Γαλαδικὴν φησι.

ΓΑΛΑΔΡΑΙ, [68] πόλις Μακεδονίας ἐν Πιερίᾳ. Λυκόφρων,

[69] Σάτνιος Γαλάδρης τ' ὀρεσκῴοιο λύκων.

ἔστι δὲ καὶ Γαλάδρης, ἀπὸ Γαλάδρου τοῦ Αἵμαθίωνος παιδός. [70] οἱ δὲ, ὅτι ὁ Γαλάδρας ἔκτισε τὴν πόλιν. ὁ πολίτης, Γαλαδραῖος. Λυκόφρων,

- - - - Καὶ [71] Γαλαδραῖον πέδον.

τὸ κτητικὸν εἰδὲ Γαλαδραϊκόν. [72] Πολύβιος δὲ ἐν τρίτῳ Γαλαδραικὸν φησι.

ΓΑΛΑΡΙΝΑ, [73] πόλις Σικελίας, ἔργον Μόργου Σικελοῦ. λέγεται δὲ Γαλαρία χώρα. [74] ὁ πολίτης, Γαλαρῖνος, καὶ Γαλερῖνος, καὶ Γαλαρεναῖος.

ΓΑΛΑΤΑΙ, [75] ἔθνος νέμον πρὸς Παφλαγόσι, ἀπὸ τῶν ἐν τῇ Κελτικῇ Γαλατῶν, οἳ πολυχρόνιοι πολὺν χρόνον, καὶ καθ' ὅλης ἐπῆλθον τὴν χώραν, ἕως οἰκήσεως. παρήχθη δὲ Γαλάτης ἀπὸ τοῦ Γάλλος, ὑφαιρέσει τοῦ ἑνὸς λ. ἔστι καὶ Γαλατία, ἡ χώρα.

ΓΑΛΕΩΤΑΙ, ἔθνος ἐν Σικελίᾳ, καὶ τῇ Ἀττικῇ, [76] ἀπὸ Γαλεώτου τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Θεμιστοῦς, τῆς Ὑπερβορέων βασιλέως τοῦ Ὑπερβορείων, ὡς ἱστορεῖ Ἑκαταῖος ἐν τῷ

dicitur. Joſephus libri XV Antiquitatum Judaïcarum Galaditin nominat.

GALADRÆ, urbs Macedoniæ in Pieria, de qua Lycophron:

Adstari Galadræ ducis Impe.

Eſt quoque mons Galadrus, à Galadio Emathii filio nomen habens. Quidam perhibent, Galadran urbem condidiſſe. Civis, Galadræus. Lycophron:

- - - - *Et Galadræum campum.*

Poſſeſſivum oportebat eſſe Galadraïcum. Verum Polybius libro III Galadræum inquit.

GALARINA, oppidum Siciliæ, Morgi Siculi opus. Et regio Galaria appellatur. Oppidanus, Galarinus, & Galarina, & Galarinæus.

GALATÆ, Paphlagonibus ſunt ad auſtrum, ſic dicti à Galatis Celticis, qui diutiſſime vagati, poſtquam hanc regionem occupaſſent, eam ſic appellarunt. Galata deducitur à voce Gallus, auferendo alterum A. Et regio Galatia vocatur.

GALEOTÆ, gens in Sicilia, ſive in Attica, à Galeota filio Apollinis & Themiſtûs, quæ Zabii Hyperboreorum regis filia fuit, nomen habens, quemadmodum in voce

---

[68] Γαλάδραι, πόλις Μακ.] Ad modum inſtabilem Stephani ſcripturam in antiquorum ſcriptis conſpicitur, animadvertit Ortelius. Alibi dicitur Κάνεα, ea Cnidiorum promontorium apud Nicandrum lib. I de Ther. quod noſter Thraciæ & Macedoniæ ſibi aſſignat. Eadem urbs Stephano dicitur Χαλάδρα, quod Lycophronis verbi incommodè exaratum fuit, in cujus codicibus ut omnia eorum deformitate exarantur fuit, ita enim Scholiaſtes: Γαλάδρα δὲ ἡ Κάνεα πόλις, ἡ λίμνη Μακεδονίας, ἣν τινὲς Βόλβην Μακεδόνιον φασίν. Καὶ Ἀλεξανδρεὺς ὁ Χαλκιδεύς· καὶ ὁ μὲν ἑρμῆν φησι. Χαλκίδας λέγει. Legit Alexandreus apprime vitiosum, pro eo aut Καλχηδεύς, aut Χαλκηδονεὺς videtur reponendum. Ab Ptolemæo lib. VII appellatur Χαλάστρα & ad fluvium Axium prope Sindum collocatur: Πλέον δὲ ἀπωτέρω τῆς ἀκτῆς ταύτης, καὶ Σινδὸς πόλις καὶ Χαλάστρα, [illegible].

[69] Σάτνιος Γαλάδρης.] Libri colorco exarati: Σάτνιος Γαλάδρης male. Ibi vitia, hujus verſiculi partem in commentario ſic legebam: Χαλκίδας λύκων. In Lycophronis vulgatis ſic legitur: Σάτνιος Χαιρώπας τ' ὀρεσκῴοιο λύκων. Sed in Mediceo diligentiſſime ad marginem contigitur Γαλάδρας, quæ ſcripturæ noſtri lectionem eſſe, quamquam pellimur in ultimæ Xylandrianum præcedentibus legitur: Σάτνιος Γαλάδρας τ' ὀρεσκῴοιο λύκων.

[70] Ἔστι, καὶ Γαλάδρης.] Articulus abeſt ab omnibus editionibus. Quem ex MSS reponere placuit.

[71] Γαλαδραῖον πέδον.] Hæc verba hodie in Lycophrone non reperiuntur. Haud longe à verſiculo ſupra allegato legitur: ἐστυφελὸς ἔκτορα δ' Ἀκαμάντιον κίων. Quæ verba cum alio loco a Stephano in meutem adducantur, non eſt quod exiſtimem, ea ab ipſo immuti

[72] Πολύβιος δὲ ἐν τρίτῳ Γαλαδραικὸν φησι.] Numerum procul dubio eſſe iſtum, ante non ſuſpicabatur Cl. Jacobus Gronovius, eentum forte legendum: τριακοστῷ τρίτῳ. Illud poſſeſſivum Salmaſius corruptum judicat, emendans ad marginem ſui Stephani Γαλαδρηνὸν, de quo certiores eſſemus, ſi in hodiernis Polybii libris exaret.

[73] Γαλάρινα, πόλις Σικ.] De hoc oppido ejuſque incolis legendus Diodorus Sicul. lib. XVI & XVIII. Vulgo nunc *Garfiano* appellatur, teſte Cluverio.

[74] Ὁ δὲ πολίτης, Γαλαρῖνος.] Illud optime deducitur ἀπὸ τῆς Γαλαρίας: verum τὸ Γαλαρεναῖος à voce Γαλάρεια, quemadmodum ad marginem ſui Stephani obtervat Salmaſius.

[75] Γαλάται, πρὸς ἑσπέραν Παφλ.] De hac gente Stephanum in Ἄγκυρα, & noſtros ad illam vocem commentarios legito. Timæus apud Etymologicographum Galatiæ et non deducit à Galata Cyclopis & Galatiæ F. vel quod Galli ſtipendia facientes tempore Cæſaris Auguſti, ibi relicti ſint. Γαλατία, χώρα, ἀπηρχαίωται ἡ φωνὴ Τίμαιος δὲ ἀπὸ Γαλάτου Κύκλωπος καὶ Γαλατείας φησὶ, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ τοὺς Κελτοὺς Λόγιον πολεμήσαντας Γαλάτας προσειπεῖν. Primam verborum partem ex Timæo eſſe deſumptam, facile crediderim: quæ enim poſt populum diſſanctiſſimam ſequuntur, Timæo aſſcribi nequeunt. Floruit ille ſub Ptolemæo Lagi F. & Ptol. Philadelpho, cum Agathocles in Sicilia regnabat, & in Italia bellum Tarentinum gerebatur. Præterea Galatiæ appellatio multo vetuſtior eſt, quam ut originem ſuam temporibus Auguſti debeat. Adeo ut ridiculum Grammatici, non vero Timæi commentum ſit, Galatiæ nomen sente Auguſti à Gallis promanaſſe.

[76] Ἀπὸ Γαλεώτου.] Conflatum ſic legunt MSS & editi. Suſpicor legendum, Καὶ Γάλεως. Sequentia hujus ſectionis clarum, nullam erit ambigendi materiem.

[77] ἐν τῷ περὶ Τελμισσοῦ. πῶς ἦ, ὅτι [78] Γα- A λεώτην μάντεων εἶδος Σικελῶν. [79] Γα-λεὸς ἦ, ᾧ ὁ ἀσκαλαβώτης. [80] Φιλύλλιος Λύγκει,

Ὄρνις πέπτωκέ μοι γαλεὸς ἀστερίας.

[81] ἴσως ἀλφιπτοποικίλτην παίζων. καὶ [82] Ἀρ- B χίππος ἰχθύσι,

[83] Τί λέγεις σὺ μάντις; εἰσὶ γὰρ γαλεόσποροι

[84] Γαλεοὶ γὰρ πάντων μάντεων σοφώτατοι. φασὶ ἦ, [85] τὸ πρῶτον ἐξ Ὑπερβορέων Τελ-μισσὸν, οἷς ἔχρησεν ὁ Ζεὺς ἐν Δωδώνῃ, τὸ μὲν C ἐπὶ ἀνατολὰς, τὸ δὲ ἐπὶ δυσμὰς πλεῖν. ὅπως τε ἂν αὐτῶν θυομένων αἴετος ἁρπάσῃ τὰ μηρία, βωμὸν ἐκποιῶσι ἰδρύσῃ. Γαλεώτης μὲν ἐν Σικελίᾳ, ᾧ Τελμισσὸς ἐν [86] Καρίᾳ ἦλθεν, ἔνθα Ἀπόλλωνος Τελμισσίου ἱερόν.

ΓΑΛΗΨΟΣ, [87] πόλις Θρᾴκης, ᾧ Παιόνων. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [88] Θουκυδίδης τετάρτῃ ἑπέρᾳ λέξει, ᾧ Γαληψὸς δὲ πολλῷ ὕστερον, ᾧ Οἰσύμη. τὰ δὲ εἰς ψος περισπᾶται, οἷον Σινδάψος (ὄρμος ἐστὶ D ἄνεμος,

---

voce Telmissus dicetur. Quidam vero perhibent, Galeotas speciem Siculorum vatum esse. Galeotes etiam stellionem denotat. Philyllius in Ægeo.

Avis mihi erat mustellus stellaris.

Fortassis ita ludens, quod coloribus fuerit variegatus. Et Archippus in Piscibus:

Quid tu dicis vatis? sunt enim marini
Galei omnium vatum sapientissimi.

Narrant autem Galeoten, & ex Hyperboreis Telmissum venisse, quibus Dodonæ Deus oraculo responderat, alterum in orientem, alterum vero in occidentem navigaturum, ut illic altare ædificarent, ubi aquila, ipsis sacrificantibus, coxas raperet. Igitur Galeotes in Siciliam, & Telmissus in Cariam venit, ubi Apollinis Telmissii templum.

GALEPSUS, urbs Thraciæ & Pæonum, auctore Hecatæo in Europa. Thucydides lib. IV aliam adducit. Et Galepsus non multo post, & Oesyme. Nomina in ψος plures quam duas syllabas habentia in ultima accentu notantur. Scindapsus

---

[77] Ἐν τῷ περὶ Τελμισσοῦ.] Dubium non est, quin Epitomatoris fraudi & memoriæ infirmitati sit imputandum, quod ne ἓν quidem illa in voce de Zabio Hyperboreorum rege superfit.

[78] Γαλεώτην μάντεων εἶδος.] In Sicilia à Stephano tria nomine Hyblæ oppida enumerantur, quorum secundum ipsi Megaris, & Galeotis appellatur, unde *Galeota* portentorum interpretum genus accipiendum videtur. Sic fuisse, de quibus Cicero lib. I Divinat. Ælian. Var. hist. lib. XII cap. XLVI, & Stephanus in voce Γέλα. Verum hoc loco noster aliam nominis originem tangit, id deducens à Galeo (vel potius Galeota) Apollinis & Themistûs F. Sic passim Græculi in tralendis urbium & gentium etymologiis parum sibi constant. Vide Cl. Bochartum de hoc vocabuli etymo meliora & certiora docentem lib. I de Phœnicum coloniis cap. XXVIII.

[79] Γαλεὸς δὲ ὁ ἀσκαλαβώτης.] Sic mihi codex Vossianus suppeditavit; libri ante nostram editionem excusi: Γαλεὸς δὲ ὁ ἀσκαλαβώτης. Bochartus in Hierozoico pro Γαλεὸς legendum censet γαλέπους. Itaque apud nostrum rescribendum: Γαλεῶτες δὲ ὁ ἀσκαλαβώτης. Adeo ut grammatici existimaverint, Galeotas Siculos ab hujus animalis indubia nomen traxisse. Multa de ascalabote dici possent, sed actum ageret, qui post Salmasium & Bochartum, quædam adcere niteretur.

[80] Φιλύλλιος Λύγκει.] Editi omnes & calamo exarati, fortassis ex compendiaria scripturæ, constanter exhibent Φιλύλλιος Λυγκῇ, quod nos, admonentibus Xylandro & Salmasio immutavimus. Sed quod pro Λύγκει Salmasius Λύγγῃ rescribere conatur, probare nequeo: nam Suidas in iis quæ de Philyllio scripsit, notante Casaubono ad Athenæum, duas fabulas agnoscit, quarum altera Λυγκεύς, altera Λύγκη insignitur. De Philyllio passim apud Athenæum mentionem factam reperies.

[81] Ἴσως ἀλφιπτοποικίλτην.] Hæc lectio non satis sana videtur Salmasio, in Plinianis Exercit. emendanti: Ἴσως ἀλφὶ πτοποικίλτην παίζων. Legerem potius: Ἴσως δίπτυ ποικίλτην παίζων.

[82] Ἀρχίππος ἰχθύσι.] Hujus poëtæ nomen in Athenæi Deipnosophisticis frequentissimum est.

[83] Τί λέγεις σὺ μάντις;] MSS Palatini Salmasio exhibebant: τί λέγεις σὺ, μάντις εἶσί γαρ &c.

[84] Γαλεοὶ γὰρ πάντων.] Sic illos vates etiam Hesychius appellavit: Γαλεοὶ, μάντεις ἀπὸ τοῦ Σικελικοῦ.

[85] Τὸ πρῶτον ἐξ Ὑπερβορέων Τελμισσὸν.] Aquam multo facilius ex hâc expedierim, quam ex hoc loco ullum sensum. Optime monet Salmasius ad oram sui Stephani, hunc locum esse mutilum & corruptum, quem sic emendandum existimat: Φασὶ δὲ τὸ Γαλεώτου ἐξ Ὑπερβορέων, ᾧ Τελμισσὸν, οἷς ἔχρησεν ὁ Ζεὺς ἐν Δωδώνῃ &c. Nam Galeotes & Telmissus infra conjunguntur: Γαλεώτης δὲ ἐν Σικελίᾳ, ᾧ Τελμισσὸς ἐν Καρίᾳ ἦλθε. De his usitatis verba fecisse in genuino opere Stephanum, & fortassis etiam Epitomatorem, liquet ex his loquendi formulis: ἐκ ἔχρησεν, & αὐτὸν ἐκποιῶσι. In MSS quos inspicere liquit nulla huic loco præbia inveni.

[86] Γαλεώτης δὲ ἐν Σικελ.] Hæc & quæ sequuntur hunc in modum Salmasius in margine sui libri correxit: Γαλεώτης δὲ εἰς Σικελίαν, ᾧ Τελμισσὸς εἰς Καρίαν ἦλθε. Excusiri tamen aliquo colore hoc loquendi genus posset, cum Græci pariter & Latini præpositionem in contra communem Technicorum canonem, promiscue nunc cum accusandi, nunc cum auferendi casu ubi vagantur. Homerus, ubi refert Vulcanum de limine divino Jove projectum esse, hæc habet:

Πᾶν δ' ἦμαρ φερόμην, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
Κὰπ Λήμνον.

Hyginus Fab. XCII: *Jimo, Venus, Minerva formam sibi vindicare cupiunt: inter quas magna dissentio orta. Jovi imperat Mercurio, ut deducat eas in Ida monte ad Alexandrum Paridem.*

[87] Γαλήψος, πόλις Θρᾴκης.] Non ambigo, quin Stephanus ut passim, urbis appellationem ab heroë quodam deduxerit, de quo hac sectione nulla reperiter mentio. Librarii, qui fefellerunt in transcribendo hoc breviario tam reperiter dedere, ut simile vecordiæ exemplum posterius non viderit, totius versus lacunam fecisse videntur. qui apud Etymologicographum invenitur, ubi oppidi appellatio à Galepso Thasi & Telephæ F. deducitur: Γαλήψος, πόλις Θρᾴκης· ἀπήρχοντο δὲ ἀπὸ Γαλήψου ἐκ Θάσου ᾧ Τηλέφης. ἀ πολίτης, Γαλήψιος, τὸ εἰς ψος ἴσως τῶν συνθέτων ἐξαίρετον, συνδαψὶς (ὄρμος ἐστὶν ἄνεμος, ᾧ κυρτὸν πῆχυν ᾧ κοῖλον ἄδικος, ὡς τὸ ἀγκύλος) Χερρόψις, ᾧ Καλλιψώ. Ultima vox metathesin passa est, confidenter ex Stephano reponendum Λυκηψός. Qui non videt, hæc ex Stephani epitome defumpta esse, talpa cæcior est. In voce Βέρμιον, librarii etiam totum versum, qui de urbis etymologia loquebatur, neglexerant, quem MSS operi reduxi, quemadmodum suo loco videre licet.

[88] Θουκυδίδης τετάρτῃ.] Integer Thucydidis locus libro allegato sic invenitur: Καὶ Γαλήψῳ πόλει Θρᾳκίᾳ ἐμπορίᾳ, ᾧ Οἰσύμῃ, εἰσὶ δὲ αὗται Θασίων ἀποικίαι. Sed vim locis apud Thucyd. merito Γαλήψῳ reponiere.

[89] Σινδαψὸς, ὁρμὸς ἄνεμος.] Sic olim Jobus mutilum quæ

ἔτυμα, ᾗ κύμελον. [90] πέπτω δὲ καὶ ἐδέσθω, A dapsus (instrumenti nomen, & proprium. Ponitur etiam de re nihili, quemadmodum hircocervus) Cherapsus, Lycapsus. Civis, Galepsius.

ὡς τὸ τραγέλαφος.) [91] Χεραψός, Λυκαψός. ὁ πολίτης, Γαλήψιος.

ΓΑΛΛΙΑ, [92] ἔνθεν Ἄλπεων χώρα. οἱ ἐνοικοῦντες, Γάλλοι.

ΓΑΛΛΗΣΙΟΝ, [93] πόλις Ἐφέσου. B [94] Παρθένιος ἐν Ἐπικηδείῳ τῷ εἰς Αὐξίθεμιν. τὸ ἐθνικὸν, Γαλλήσιος.

ΓΑΛΙΛΑΙΟΙ, ἔθνος τῆς Ἰουδαίας.

ΓΑΛΛΟΣ, [95] ποταμὸς Φρυγίας. [96] οἱ περὶ Προμαθίδαν Ποταμογαλληνοὶ, ὡς C ἱστόρηται ὑπὸ Πολυΐστορος ἐν τῷ περὶ Φρυγίας φησὶν· καὶ ὅτι [97] τὸν Γάλλον ἐλθόντα εἰς τὸν Ἄτυν ἐκτεμεῖν τὰ αἰδοῖα. καὶ τὸν μὲν Γάλλον ἐλθεῖν [98] ἐπὶ τὸν Τυρίαν ποταμὸν, καὶ οἰκῆσαι, καὶ τὸν ποταμὸν Γάλλον [99] καλέσαι. ἀπὸ ἐκείνου γὰρ τοὺς D τεμνομένους τὰ αἰδοῖα Γάλλους καλεῖσθαι.

ΓΑΜΑΛΑ, καπηλεία Συρίας. ὁ οἰκήτωρ, Γαμαλεύς. [1] Ἰώσηπος ἐν πέμπτῳ τῆς Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

GALLESIUM, urbs Ephesi, cujus meminit Parthenius in Epicedio in Auxithemin. Gentile, Gallesius.

GALILÆI, gens Judææ.

GALLUS, Phrygiæ amnis, cujus accolæ, uti Promathidas auctor est, Potamogalleni vocantur, eosque adducit Polyhistor libro III de Phrygia. Perhibetur Gallus & Attyn exsecuisse pudenda; & quidem Gallum pervenisse ad Tyriam fluvium, ibique habitasse, & amnem Gallum appellasse. Ex illo enim pudendis amputatos Gallos nominant.

GAMALA, Syriæ vicinia, incola Gamalensis, teste Josepho libro IV Antiquitatum Judaïcarum.

GAM-

GAM-

quidam instrumentum appellavit, teste Etymologici Mag. Auctore in voce Βλίτυρα. Γίνεται δὲ ἡ σκευάφιον, ἐφ' οὗ ῥαπίζουσι λεπίδια. Hujus etiam meminit Athenæus lib. X, ubi eo Eustathius ad Homerum. Hesychio dicitur κελεύθη, objecto figma: Κελεύθη, ἔρμα ἢ ἔρμασμα κύριος ἢ ὁδός.

[90] Τέρπω δὲ καὶ ἐδέσθω.] Sic hanc vocem interpretatur Suidas de re nihili & nugatoria: Σκευάφιον, κέφαλα. Hæc apinæ sunt apinæ, id est, nugæ vel dicta nugatoria, ignissima, quæ ab urbe Sicula Ἄφαλον originem traxisse videntur. Sed ad rem. Apud Nazianzenum Or. XXIII locus in hanc rem egregius occurrit, ubi σκευάφια accipiuntur pro rebus fictis & imaginariis, quæ nos nimirum Kasperlen in der Lingt appellantur, his verbis: Τοιοῦτος ἐμπαίζει ἡ φιλοσοφία, ἀλλοῖα πανταχοῦ πλάττουσα σκευάφια τινα, ἃς οὐ τὶς φήσει, ἢ σφόδρα τις, ἀλλ' οὐδεὶς μᾶλλον ἐπαινέσεται. Sic Τραγέλαφος philosophorum, quem mox addit Stephanus, in scholis Philosophorum pro *Ente rationis* sumitur, quanquam in Germaniæ tribus nihil frequentius. Perhibet Salmasius in Plin. Exercit. Lutetiæ Parisiorum Tragelaphum visum, quem sic describit: *Is cornua plane cervina gerebat, maxima prominula hirsuta barba, & villosos armos: ceterum in primo cursu impetus, sed cito defatigatus. Hircocervos barbaris eum nominant, qui circumferebatur.*

[91] Χεραψός, λυκαψός.] Ultima vox est nomen pagi prope Lycium, cujus meminit Euphorion in Baccho, teste Stephano. Sed prima non itidem nota est, nam eam nusquam legisse memini. Reponi posset, si corrupta sit Δαιρίης, Τερψίης, Τεκμησσός, vel simile quid ei proxime respondens.

[92] Γαλλία, ἐνθεν Ἄλπεων χώρα.] Salmasio hic locus vitio vitiatus, emendat enim ad marginem sui libri: Γαλλία, ἐνθεν Ἄλπεων χώρα. Illud ἐνθεν pro ὅθεν accipi posse. Strabo librum tertium sic absolvit: Ἐπέξεισι δ' ἐπὶ τὰ ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Κελτικά. Et eodem modo librum quartum exordiatur. Galliam ulteriorem sive Transalpinam Geographus τὴν ἔξω Κελτικὴν appellavit, uti apparet circa finem libri citati, ubi vias ex Italia in Transalpinam Galliam describit: Τῶν δὲ ὑπερβάσεων ἡ ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν ἔξω Κελτικὴν, ἡ διὰ τῶν Σαλασσῶν ἐστὶ διὰ τῶν Ἀγρόνων. Gallia enim ἐνθεν Ἄλπεων, est Cisalpina sive Gallia citerior. Strabo lib. V. Ἡ μὲν οὖν ἐνθεν Ἄλπεων Κελτικὴ, τοῦτο καλεῖται πᾶσι σχεδόν. Glossæ Cyrilli, ἐνθεν, ἐντεῦθεν, ἔσω. Glossæ Stephani, *exterius citerius*, ἐνθεν ἐνθάδε. Ultimo referendum. Quod si Stephanus hic loquatur de Gallia Transalpina, quod maxime probabile mihi videtur, Salmasii conjectura indubitanter amplexanda est.

[93] Γαλλήσιον, πόλις Ἐφέσου.] In agro Ephesino urbem hoc nomine extitisse, nemo geographorum, quod sciam, perhibet: sed circa illum tractum Strabo lib. XIII montem Gallesium collocat.

[94] Παρθένιος ἐν Ἐπικηδείῳ τῷ εἰς Αὐξίθεμιν.] Parthenii nomen satis frequens est apud Etymologicographum & alios, sed nusquam hujus Epicedii fit mentio. Putat Salmasius hunc esse Parthenium, quem Suidas Νικαέα, non Φωκαέα vocat. Testatur idem Suidas ipsum scripsisse Ἐρωτικὰ Ἐπικήδεια, quod noster fortasse nunc Ἐπικήδειον εἰς Αὐξίθεμιν appellat.

[95] Γάλλος, ποταμὸς Φρυγίας.] Non tantum Phrygiæ, verum etiam Bithyniæ fluvius est, qui, ex Celænis montibus magnæ Phrygiæ originem ducens, & in Sanguium influens, ultra Prusam se in Pontum Euxinum exonerat. Fabulis, de virtutibus aquæ non immorabor. Vide Plinium lib. XXXII cap. 11. & Ovid. IV Fastor.

[96] Οἱ περὶ Προμαθίδαν Ποταμογαλληνοὶ.] Hunc locum esse mutilum, tam certum est, quam solem ipso meridie lucere: legendum esse monet Salmasius in margine sui Stephani: Οἱ περὶ αὐτὸν, ὡς Προμαθίδαν, Ποταμογαλληνοί. Posset quoque referri ἐκεῖ Προμαθίδαν, & accusandi casus retineri. Hujus scriptoris meminit Athenæus libro XI: Προμαθίδης ὁ Ἡρακλεώτης ἱστορεῖ τῶν ἐκεῖ τὸν Διόνυσον ἀλῶναι φησὶ, καθάπερ εἶναι παραπλησίως ἱστορεῖ καὶ ἄλλοι, καθάπερ οἱ εἰσαγόμενοι τὸν πῶν. Et libro VII Hemijambi ejusdem auctoris adducuntur. Varie id nominis scribitur apud Scholiastam Apollonii, observante Vossio, invenitur enim Προμαθίδης & Προμηθίδης.

[97] Τὸν Γάλλον ἐλθόντα εἰς Ἄτυν &c.] Fabula de Gallo & Attye egregie explicatur à Ger. Joh. Vossio, in eruditissimo opere de Theologia Gentilium.

[98] Ἐπὶ τὸν Τυρίαν ποταμόν.] Sic edi curavit Xylander, sed Aldina Florentinaque exhibent, ἐπὶ τὸν Τυρίαν ποταμόν, quam lectionem Codices Palatini Salmasio, & Vossianus mihi suppeditavit.

[99] Καλέσαι.] Claromontanus Vossianus: Καλεῖσθ.

[1] Γαμαλεύς ἐν πέμπτῳ τῆς Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολ.] Totus liber quartus Antiquit. Jud. de Gamala nulla fit mentio: sed libro quarto de Bello Jud. circa initium Gamale situs luculentissime describitur. Tempore Vespasiani, oppidum

ΓΑΜΒΡΕΙΟΝ, πόλις Ἰωνίας. τὸ Α ἐθνικὸν, Γαμβρεώτης, ὡς Σιγειεύς. γράφεται δὲ καὶ διὰ διφθόγγου, ὡς δηλοῖ τὸ Γαμβρήϊον.

ΓΑΝΔΑΡΑΙ, [1] Ἰνδῶν ἔθνος. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. [2] λέγοντα δὲ Γανδάρους παρ' B αὐτοῖς, [3] καὶ Γανδαρικὴν τὴν χώραν.

ΓΑΝΔΡΟΙ, [4] ἔθνος Ἰνδῶν ἀνθεστηκέναι Διονύσῳ, ὡς Διονύσιος Βασσαρικῶν πρώτῳ. Ἑκαταῖος δὲ Γανδάρας αὐτοὺς καλεῖ.

ΓΑΡΑΜΑΝΤΕΣ, [5] ἔθνος Λιβύης. Ἡρόδοτος πέμπτῃ. [6] οἱ πάντα ἄνθρωπον φεύγουσι, [7] καὶ πᾶσαν ὁμιλίαν.

ΓΑΡΓΑΡΑ, πόλις τῆς Τρωάδος, ὅπου τὸ ὄρος τῆς Ἴδης, [8] πάλαι Γάργαρος καλουμένη· ἐν ᾗ [9] Λεσβικὸν ἐνοικίζει Στράβων, καὶ Ἑκαταῖος. Ἀλκμὰν δὲ θηλυκῶς τὴν Γάργαρον φησὶν, [10] ἐν ᾗ κατῴκουν Λέλεγες. οἰκεῖται δὲ

GAMBREUM, urbs Joniæ. Gentile, Gambreenſis, uti Sigeenſis. Scribitur autem cum diphthongo, quemadmodum Gambreïtas indicat.

GANDARÆ, gens Indorum, auctore Hecatæo in Aſia. Ab illo etiam Gandarii appellantur, & regio Gandarica.

GANDRI, gens Indorum, quæ inſtructa acie contra Bacchum ſteterit, ut refert Dionyſius libro IV Baſſaricorum. Hecataeus eos Gandaras appellat.

GARAMANTES, populus Libyæ, auctore Herodoto libro IV. Hi cunctorum hominum occurſum, & omnium commerciam refugiunt.

GARGARA, urbs Troadis in cumine montis Idæ, Palægargarus appellata, quam Æoliciam Strabo nominat. Verum Alcman Gargarum dixit genere feminino, in qua habitabant Leleges. In eadem vo-

pidum erat cum natura loci, tum arte munitiſſimum, qui hoc magno cum ſuo damno experti ſunt. Hæc urbs cumuli ſimilitudinem præ ſe ferens, inde nomen accepit. Sed corrupto incolarum uſu pro *Gamela Gamela* nuncupatur, uti loco citato Joſephus perhibet: Μακεδόνιος δὲ ὁ τῶν ἱππέων ἡγούμενος ἐκπλαγεὶς ὑπὸ τοῦ πλήθους, ὡς ἐπὶ βραχὺ ἀνεκώχευσε, καὶ τῶν ἵππων τὰ ἡνία κατασχὼν ἐπὶ τὸν λόφον ἀνέβη τὸν ὑπὲρ τῆς κώμης. Gentile quod affert noſter etiam eodem libro aliquoties occurrit. Συνεργάται δὲ τῶν Γαργαρέων ὁμιλιάδαι. Itaque non vereor apud noſtrum reſcribere: Γαργάρα· ἐν πτόλεμῳ τῶν Γαργαρέων ἄλλοτε. [1] Γανδάριοι, Γανδάριος.] Male in omnibus editis excuſum eſt, Γάνδιοι, Γάνδιος, quod Salmaſii auctoritate emendare placuit. Nam revera iidem ſunt, quamvis diſtinguat Stephanus, quos ex Hecatæo ſequutura ſectione, Γανδάριους appellat.

[2] Γέρρους δὲ Γανδαρεῖς.] Sic etiam Herodoto vocantur, & filii imperio Perſico cum Gattagydis, Dadicis & Apparitis conjunguntur, uti in Thalia videre eſt. Eorum urbs dicebatur Γάνδαρα, obſervante Salmaſio, uti Βάκτρα unde Βάκτριοι, & Παλαίστρα Παλαίστριοι.

[3] Καὶ Γανδαρικὴν ἡ χώρα.] Horum regio Strabo in libro XV Γανδαρικὴ & Γανδαρίτις appellatur.

[4] Γάνδροι, ἔθνος Ἰνδῶν.] Cod. Vatic. & editi ante Xylandrinam: Γάνδριοι Ἰνδοί. Salmaſius in Plin. hunc locum Stephani citans, legit Γάνδαροι. Iidem ſunt Γανδάριοι, Γανδάραι, Γάνδαροι, Γανδαρίδαι & Γανδαρεῖοι. Latini eos appellant *Gangaridas*, quaſi ſcilicet à Gange hoc nomen invenerint, quod ejus amnis eſſent accolæ. Servius duobus locis *Gangaridas* apud Virgilium notavit populos eſſe, qui circa Gangem habitant. Ptolemæus qui Romanos ſcriptores in multis ſequitur, Γαγγαρίους eos juxta Latinorum vocamen appellat. Nec hoc tantum, ſed etiam Γάγγαι eorum metropolim confingit. Sed quam verum hoc ſit, videſis apud Salmaſium, ex quo hæc hauſimus.

[5] Γαραμάντων, ἔθνος Λιβύης.] Populi ſunt interioris Libyæ, circa fontes Cinyphi, inter Cyrenen & Æthiopiam: alii tamen ob vicinitatem eos cum Æthiopibus confundunt, quod minime probo. Iſidorus in horum regione oppidum Garama collocat, unde populus & regio nomen ſortitur: *Garamantis regionis caput Garama oppidum fuit. Eſt autem inter Cyrenenſem & Æthiopum, nisi eſt ſane qui ſitiget calore deus, & calet ſitiens unda.* Caput rectius GARAMAS inveniur apud Claudianum.

[6] Οἱ πάντα ἄνθρωπον φεύγουσι.] Hæc verba, ut alibi obſervavimus, tranſtulit Mela, lib. I cap. VIII & ex eo Plinius. Melæ verba hæc ſunt: *Nudi ſunt Gamphaſantes, armorumque omnium ignari: nec vitare ſciunt tela, nec ſpernunt eroque abeunt ſugimus, neque aliorum quam ſolitudo ingenii eſt, aut congreſſus aut colloquia patientes.* Hinc concludit Nonius Pintianus in caſtigationibus ad Melam, hæc Herodoti verba *Gamphaſantibus*, non vero *Gamphantibus* eſſe attribuenda. Verum Salmaſius nihil in Herodoto mutandum cenſet, quia Pomp. Mela, Herodotum aliquando in Latinum convertens, in plurimis ab eo divertit. Hinc eſt quod Pintianus exiſtimat, Stephanum incidiſſe in mendoſum Herodoti codicem, hæc ſi pro vero conſet, quod non puto, etiam Euſtathius ſua ætate deperditis Herodoti codicibus uſus eſt, ita enim ille ad Dionyſium: Ὅτι ἐν Γαμφασάνταις ἱστορεῖται, οἱ ἀποίητοι, Γαμφασάντας τοὺς ἀπείρους πολέμου, καὶ ὁμιλίας φεύγειν λέγοντας. ἐφ' ὧν ἐστὶν ἰδεῖν παρὰ Ἡροδότῳ.

[7] Καὶ πᾶσαν ὁμιλίαν.] Herodotus ſuo idiomate: ἐν πᾶσι ὁμιλίοισι.

[8] Πάλαι Γάργαρος.] Conſtanter ita exhibent hoc editi & MSS. Sed vereor, ne conjunctis vocibus ſcribendum ſit Παλαιγάργαρος. Noſter invocabulo Τάφος huic abſimili modo: Κάλλιφ δὲ ὁ Παλαίφατος, ἢ τὸ πάλαι Παλαίφατος. Idem in Τανάγρη· ἢ πάλαι πρὸ τοῦ Παλαιτανάγρη. Hæc ſi non placent, repetendum Παλαιὸς Γάργαρος auctoritate Etymologici Magni Auctoris, in quo enim ille, Γάργαρος, πόλις τῆς Ἴδης, ἐν ᾗ κατῴκουν οἱ Γαργάριοι. διὸ καὶ τοὺς Λέλεγας. ἐξ ἧς ἀρᾶ τὸ κρατῆρ τοῦτο. ἔφασαν οἱ Γαργαρεῖς, ἢ ἔφασαν αὐτὸν τινὲς πρῶτον Γαργάριον εὑρεῖν ἐν Ἰωνίᾳ, κρατῆρα Παλαιὸν Γάργαρον. Igitur Gargarenſes, ob immenſum frigus excelſo loco relictum, urbem in imis radicibus & loco plano condidere, atque deſertam *Palægargaram* appellarunt. Nihil mirum profecto Gargarenſes ob rigorem alias ſibi quærivisſe ſedes, cum Gargara, cacumen Idæ, multa nive ſemper erat obtecta, uti teſtatur Epicharmus vetuſtiſſimus poëtarum fabula, quæ inſcribitur Troës apud Macrob. Sat. lib. V cap. XX:

Ζεὺς δὲ κἀξ οὐδενὸς Γάργαρ' ἐχώσατο.

[9] Λεσβικὸν ἐνοικίζει Στράβων.] Geographus lib. XIII de hoc oppido agit, & ab Aliis conditum perhibet: Ἔστι δὲ καὶ Γάργαρα & ἡ Ἀκαμαντὶς Αἰολίων. Ἄλσος γάρ τι ἱερὸν καὶ Γάργαρα, ὅθεν οἱ συναγωνισταί. Ἔπειτα φησὶ βασιλεῦσι κατοικῆσαι τὴν Μιλήτου πόλιν ἐκπεσόντας ὑπὸ Λυδῶν. Also etiam Gargara vicina erant, ut ibi Ephorus libro V apud Macrobium libro citato: Μικρὸν δὲ κάτω Λέσβιοι ἔκτισαν πόλιν. Idem quoque apud eundem ita ſtatuit Philo in Aſiæ deſcriptione: Μικρὸν Λέσβιοι κτίσαι τὴν τῶν Γαργαρέων.

[10] Ἐν ᾗ κατῴκουν Λέλεγες.] Antiqui temporum ſcriptores Leges cum tractum habuiſſe, hiſtoricorum ſuccinctus

μασθη δὲ [11] ἀπὸ Γαργάρου τοῦ Διὸς, [12] ἢ ἐκ τῆς Ἀμαζόνος τῆς Θεσσαλίας. ἐνταῦθα δὲ Διότιμος ὁ Ἀδραμυττηνὸς γράμματα, εἰς ὃν Ἄρατος εἶπεν,

[13] Λαὸν Διότιμον, ὃς ἐν πέτρῃσι καθῆται,
Παῖδα Γαργαρέων βῆτα καὶ ἄλφα λέγων.

καὶ Γάργαρα ἄκρα. Ἐπαφρόδιτος δὲ φησιν, ὅτι [14] ἡ μὲν πόλις θηλυκῶς λέγεται, τὸ δὲ ἐπώνυμον ἀδιαφόρως. [15] Ἑλλάνικος δὲ Γάργαρα τὴν πόλιν, διὰ τοῦ σ, ἀλλ' οἶμαι ψεῦδος εἶναι. [16] ἔστι καὶ Λαμψάκου πολίχνιον Γάργαρον. ἔστι δὲ [17] ἐπίσης τῆς Γαλλίας, [18] καὶ τῆς Ἠπείρου ἄλλη. [19] τὸ ἐθνικὸν, Γαργάριος καὶ θηλυκῶς Γαργαρίς.

ΓΑΡΓΑΡΕΣΣ, ἐθνικὸν, ὁ μίγνυται τοῖς Ἀμαζόσιν, ὡς [20] Στράβων ἐνδεκάτῳ. ἡ θηλυκὴ, Γαργαρὶς κατὰ πτῶσιν, ὡς

A tem vocata est à Gargaro Jovis filio, qui à Larissa Thessalica fuit. Ibidem etiam Diotimus Adramyttenus literas docuit, in quem Aratus dixit:

Lego Diotimum, qui in rupibus sedet,
B *Gargarensium pueros betæ & alphæ docens.*

Sunt item Gargara promontorium. Epaphroditus perhibet, urbem genere fœminino, promontorium vero neutro proferri. At Hellanicus civitatem Gargassum per S dixit, sed existimo ibi mendum latere. Est quoque Lampsaci oppidulum Gargarum, & aliud Italiæ, & aliud Epiri. Gentile, Gargarensis, genere fœminino
D Gargaris.

GARGARENSES, populi qui se miscent cum Amazonibus, quorum meminit Strabo libro undecimo. Fœmininum est Gargaris,

nicle fuit evincitur. Vide Strabonem loco citato, & Etymologicographo jam in medium adducta.

[11] Ἀπὸ Γαργάρου τοῦ Διός.] Sic etiam alibi ad urbis nomen Gargari Jovis F. deducunt. Verum censent præstantissimi, id nominis per onomatopœian λιτὸν ἐκ γαργαρισμοῦ indiram esse, ita cum Etymologus loco citato: Γάργαρα δὲ ἀπὸ Γαργάρου τοῦ Διός, ὡς ἐκεῖνοι Νύσα, ἐκ τοῦ νυστάζω &c. ἄλλοι δὲ ἀπὸ γαργαρίζειν ἐπειδὴ ἐκεῖ πολλὰ ἐλάαι, ἀπὸ μεθόδου τοῦ τὰς πολυκαρπίας ἐρωτᾶν γαργαρισμόν. Eadem quoque habet Eustathius ad Hom. Iliad. Β. pag. 386. Et Pseudo-Didymus in scholiis ad Iliad. Α. Alii, cum hæc urbs & ager circumjacens frugum ferax maxime assilunt, nominis etymologium deducunt à Hebraico גרגר *gargar*, quod *granum* denotat. De fœcundissimo Gargarensium agro locus est elegantissimus apud Macrobium libro jam aliquoties nobis citato: *Nam et vinetis ferax fructibus abundantem: adeo Gargara tota fruges copia vincit, ut qui maximis quibusque numerum velit exprimere, pro multitudine messis Gargara nominaret.* Virgilii, Ovidii, Columellæ, & aliorum in hanc rem loca passim sunt obvia apud scriptores.

[12] Ἢ ἐκ τῆς Ἀμαζόνος τῆς Θεσσαλίας.] Hæc in tribus editionibus & MS. Seguerii transposita & loco mota, legebatur enim: Γάργαρα δὲ ἀπὸ Γαργάρου τοῦ Διός, ἢ ἐκ τῆς Θεσσαλίας ἐκ Λαρίσης. Quæ mutatione, speramus æquis lectoribus probatum iri, posteritas cum hæc verbis Scholiastæ ad Epigonidas Larissæa confirmavero, ita enim ille de hoc loco: Σημειοῦται δὲ περὶ τῆς τῶν πόλεων μίμησιν ἱστορικῶς, ὅτι τὸ ἐ Διότιμος ὁ Γαργάρου ἐξέδωκε γράμματα, ἢ ὅτι ἐκ Λαρίσης εἰς αὐτὸν τὸ ἔπος ἱστορεῖ τὸν Γαργάρου τὸν Διὸς, ὃν ἐκ τῆς Διότιμος ὁ Γαργάρου ἐξέδωκε γράμματα, ἢ ἀπὸ τοῦ Γαργάρου τοῦ Διὸς, ὃν ἐκ τῆς Ἀμαζόνος τῆς Θεσσαλίας ἐκ Λαρίσης. Vide præterea Macrobium libro v Saturnal. nec non Suidam & Eustathium ad loc. Iliad. Β. pag. 386.

[13] Λαὸν Διότιμον, ὃς ἐν πέτρῃσι καθῆται &c.] Idem perhibet Eustathius loco citato: Γάργαρα δὲ τὰ ἐν Ἴλιον ἀφηλίκιος, ἃ φησιν ὁ ἐκ τῆς ἰδίας, ἀλλὰ καὶ πόλις Τρωικὴ κατὰ τὸν αὐτὸν, ἀπὸ Διὸς ἐκεῖ φασὶ γενέσθαι, λέγοντος τοῦ ἐκ τῆς τόπου, γλαυκὸς, ἐκ δὲ πολλῶν Γαργάρου, καθὰ καὶ ἐν τῷ παρόντι.

[14] Ἐπαφρόδιτος δὲ Γάργαρα ἴφεσε &c.] Ego sine Hellanico certum non pollicor, quasi pro Γάργαρα scripserit Γάργασσα eolicam dialectum. Illud ex hoc loco evidentissimum est, Æoles ut plurimum sua lingua σ pro ρ usurpasse, quod Hellanicus studio & diligentia virum, dixit Γάργασσα. Plurima præterea reperiuntur vocabula, in quibus σ pro ρ in Σ commutatum cernitur, sic κέρκος dicitur pro κέρκος, ἀμφικλῶν pro ἀμφικλῶν. Sic Πελασγοὶ Hesychio sunt Πελασσγοί.

[15] Ἑλλάνικος δὲ Γάργαρα τὴν πόλιν &c.] Certissimum est, nostrum Epitomatorem Lampsaci nomine intelligere, non urbem ipsam, sed ejus ditionis territorium. Sic etiam alii scriptores loqui solent. Athenæus lib. I: Ὁ δὲ Μαρεώτης οἶνος, ὁ Ἀλεξανδρεύς, ὃν μὲν πλεῖστον ἐν τῷ Μαρεώτιδι καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κρίνεται. Lacus Mareja nam erat in urbe Alexandria, sed in ejus territorio, uti etiam constat ad illum locum Casaubonus.

[16] Ἔστι καὶ Γαλλίας.] Ptolemæus Γάργαρον collocat in Apulia ad mare Adriaticum, sed Plinius & Strabo montem hoc nomine ignotum. Horatius Gargani nemoris, quod erat eo in monte, meminit in epistola ad Augustum.

Garganum mugire putes nemus, aut mare Tuscum,
Tanto cum strepitu ludi spectantur.

Aliquando ρ commutatur in σ, sic à πόρος fit *dossum*, à πρῶτος *tessa*, à πλῶτος *plossus* observante Vossio, tractatu de literarum permutatione; sic eodem modo à Γάργαρος Latini fecere *Garganum*. Hodie appellatur mons S. *Angeli*, quod ibi *Michael* apparuerit: in eo oppidum recens ejusdem nominis conditum est.

[17] Καὶ τῆς Ἠπείρου.] Non novi geographos de hoc oppidulo Epiri mentionem facientes, tamen mihi non videtur admodum improbabile, circa Ambraciam urbem *Gerasum* extitisse, à Gerasio Corinthiorum duce ibi conditam. De illo memoria reperitur apud Strabonem lib. x: Κορίνθιοι δὲ ἀπῴκισαν τῶν Κυψελίδῶν Γέρασον, τοῦτον τὸν κατάγοντα τοῦ ἀνεῖτο, ἢ μάχῃ ἐν Ἀμβρακικῷ κόλπῳ ἀπέθανε.

[18] Τὸ ἐθνικὸν, Γαργαρίς.] Arati, Strabonis, Eustathii & aliorum auctoritate hoc gentile comprobatur. Pro corruptum civium nomen occurrere apud Macrobium lib. xv cap. xx Saturn. *Ex his verbibus* (scribit Arati in Diotimum) *etiam civium nomen inuitat, qui Gargares vocantur.* Scribe *Gargarei*, uti Latini *Gargarenses*.

[19] Σημειοῦται δὲ.] Libri omnes calamo exarati & excusi constanter legunt, ὃς Σημειοῦται παρακαυθεῖσιν. Verum illo libro nulla de Gargarensibus illis fit mentio, merito igitur ed. curavimus ἐνδέχεσθαι. Plane scribit Geographus: Ἀπωκίσθη, ὡς ἐ Σωσίβιος Μαντιθέου, ὑπὸ Ἡρακλείων, ἐξ ὧν ἐκεῖνοι ἔκτισαν ἐν τῇ Γαργηττῷ ἱερὸν τοῦ Ἡρακλέους τοῦ ἐπὶ τοῖς Γαργηττίοις ἱδρυθέντος ὑπὸ Ἐρεχθέως. Gargettius diadochus verbi mendum

ὡς Μεγαρεύς. κατὰ δὲ τὸ ἐπιχώριον Γαργαρεύς. A garis, ex lege artis, uti Megaris. Verum juxta formam vernaculam, Gargarene.

ΓΑΡΓΗ, πόλις Λιβύης, ὡς Πολυΐστωρ ἐν τρίτῃ Λιβυκῶν. τὸ ἐθνικὸν, Γαργαῖος, ὡς Βεργαῖος· [11] τῷ τύπῳ δὲ, Γαργήτης. B

GARGE, urbs Libyæ, de qua Polyhistor libro III de rebus Libycis. Gentile, Gargæus, uti Bergæus, sed juxta solitam regionis formam, Gargites.

ΓΑΡΓΗΤΤΟΣ, πόλις καὶ δῆμος τῆς Αἰγηίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Γαργήττιος. Ἐπίκουρος Νεοκλέους, Γαργήττιος. [12] τὸ δὲ τόπος, Γαργήττιθεν, καὶ πάλιν ἀκολούθως Γαργηττόνδε, Γαργηττοῖ. ἐξωλίσκουσι δὲ C τὸ Γαργήττιος, ὡς Ὑμήττιος, [13] Λυκαβήττιος. ἐνταῦθά φασι τὸ τοῦ Εὐρυσθέως κεῖσθαι σῶμα.

GARGETTUS, urbs & populus tribus Ægeidis. Popularis, Gargettius. Epicurus Neocles F. Gargettius. Hinc formatur adverbium ex Gargetto, & deinceps alia ad & in Gargetto denotantia. Vox Gargettus accentu in ultima signatur, uti Hymettus, Lycabettus. Ibidem narrant Eurysthei cadaver sepultum esse.

ΓΑΣΤΡΩΝΙΑ, [14] χώρα Μακεδονίας· Θεόπομπος εἰκοστῇ πέμπτῃ.

GASTRONIA, regio Macedoniæ, cujus meminit Theopompus libro XXIV.

ΓΑΥΓΑΜΗΛΑ, [15] τόπος Περσικὸς· D Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ τρίτῃ γῆς περιόδου.

GAUGAMELA, locus Persidis, de quo Apollodorus libro III in terræ descriptione.

ΓΑΥΛΟΣ, [16] νῆσος πρὸς τῇ Καρχηδόνι· Ἑκαταῖος περιηγήσει, [17] ὁ νησιώτης, Γαυλίτης.

GAULUS, insula prope Carthaginem, cujus meminit Hecatæus in Periegesi. Insulanus, Gaulites.

ΓΕΑ, πόλις [18] πλησίον Πετρῶν ἐν Ἀραβίᾳ, ὡς Γλαύκος ἐν Ἀρχαιολογίαις τῶν Ἀραβικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Γεαῖος. ἐν Πέτραις δὲ ἐπιχωριάζει κύριον εἶναι ὄνομα [19] τὸ Γέσιος. [20] ἔξεστι δὲ ὁ περιφανὴς τῶν Ἰατρῶν σοφιστὴς, ἴσως E

GEA, urbs Petris in Arabia vicina, cujus meminit Glaucus libro de antiquitatibus Arabicis. Gentile, Geius. Petris vero nostrum est proprium nomen Gesius. Hinc originem habuit illustrissimus ille Jatrosophista, fortas-

corpori cum Amazonibus prolis procreandæ causa mittere solent: idque fit in occulto, & promiscue, quivis cum quavis ut cubet obvia. Si fœmellam pariant, eam enutriunt, si marem, Gargarensibus educandum mittunt.

[11] Τῷ τύπῳ δὲ, Γαργῆτης.] Sic exhibent libri manu exarati, & omnes editi: verum aliquam excidisse vocem, facile mihi persuaserim. Referibendum puto: Τῷ δὲ τρόπῳ πάντα, Γαργῆτες. Qui in lectione hujus auctoris plane non est hospes, hanc correctionem lubenter admittet.

[12] Τὸ δὲ τόπος, Γαργήττιθεν.] Editiones Xylandrianam præcedentes exhibent, τὸ δὲ τόπος Γαργήττιθεν, quod humanum videtur. Καὶ Γαργήττιθεν. Codex Vossianus, τὸ δὲ τόπος Γαργήττιος. Simile quid Salmasius etiam in Palatinis MSS invenit. Verum neque illa quæ in libris editis & in calamo exaratis reperitur lectio mihi placet, corrigendum videtur: τὸ δὲ τόπος Γαργήττιθεν. Illud πάλιν τε, idem valet hoc loco ac τὸ πάντοθεν, uti sæpe alias fusi libri scripsi Salmasius.

[13] Λυκαβήττιος.] Hoc nomine Mons Atticæ insignitur, de quo videndus Pausanias, Strabo & alii.

[14] Γαστρωνία, χώρα Μακ.] Cum Ortelio eruditio eandem hanc regionem ab Epiromatore nostro *Grestoniam* appellari, ita enim ille in sequentibus ex Thucydide: Ἐγγυτάτω χώρᾳ Θρᾴκης τῆς Μακεδονικῆς.

[15] Γαυγαμήλα, πόλις Περσικὸς.] Xylandrina editio Γαυγάμηλα, quod quibusdam numeris non placebat, vetustiores editiones & codices MSS sequutus sum. Proprie non est Persidis sed Assyriæ locus, Darii & Alexandri Magni prælio Isis celebris. Ammianus de Exp. Alex. lib. VI: Ἄθλα δὲ Γαυγαμήλοις ἐφ' ἵππῳ τοῦ μεγάλου σώζει τὸ ὄνομα Καμήλου, λέγα Πολύστωρ & Ἀρτεμίδωρος, πόλις ἐστὶ οὕτω λεγομένη, κεῖται κοίλου τοῦ μεγάλου, ὑπὸ ὄρεσι μεγάλοις, καὶ εἰς αὐτὴν ἐξέδυ τὸ ὄνομα. Strabo lib. XVI *Gaugamela dromon cameli* interpretatus: nam sic Darius nominavit, cum hanc pollicitationem camelo in alimentum daret. Illustrissimus Jos. Scaliger conjicit *Gaugamela Camelo interficto* denotare, quod ibidem effectum inhumana. Verum optime omnium Cl. Bochartus conjicit, distinctis vocibus גבי גמלא *Gave gamela* pronuntiandum esse, quomodo Hermolaus Barbarus nonnulli optimæ notæ MSS reperisse testatur, quæ vocabula *Cameli tributa* sive *census* significant. Vide jam laudatum Bochartum Geog. Sac. lib. IV cap. XXX.

[16] Γαῦλος, νῆσος &c.] Prope Melitam sita est hæc insula, commodis portubus exornata, teste Diodoro Siculo lib. V. Μετὰ δὲ ταύτην ἐστὶν ἑτέρα τῆς αὐτῆς μεγέθει Γαῦλος, πλησίον δὲ, ἡ τῶν Λιγύρων κατοικεῖται, ἀπέχουσα σταδίους. Situm hujus insulæ optime omnium describit Scylax: Ἀπὸ Ἐρυκίνης, ἐστὶν ἐπὶ θάλασσαν μικρὰν, καὶ Ἕρκτη νῆσος μικρὰ, ἐν ᾗ λιμὴν, Γαῦλος νῆσος Λιγυστικὴ. Meminere ejusdem etiam Mela, Plinius, Solinus. Maximus Cephalæ & alii.

[17] Ὁ νησιώτης, Γαυλίτης.] Hæc vera est forma Libyca, ut aliis locis nostri docent. Sed Latino ore *Gaulensis* dicitur. Unde in vetere inscriptione: PLEBS GAULITANA.

[18] Πλησίον Πετρῶν ἐν Ἀραβίᾳ.] Ammianus Marcellinus in Arabia Felici collocatur & *Geapolis* dicitur, ut enim ille lib. XXIII: *Ab hinc abundat ubertate rerum atque mercibus, exuperansque reliquis quæ vallibus hujus tractus includuntur, hæc tamen civitates habet celsitas, Gaspithon & Sephoma* &c. Arabia felix à nostro passim continetur cum Tertia Palæstina, uti aliquoties admonuimus.

[19] Τὸ Γέσιος.] Cod. Vossianus Γέσιος.

[20] Ὁ δὲ περιφανὴς τῶν Ἰατρῶν σοφιστὴς.] Hæc in Stephanographis & vulgatis pessime contaminata emendantur. Huic loco medicinam facere conati sunt doctissimi reipublicæ literariæ lumina: Salmasius omnium ausus Stephani legendum esse, Ὁ δὲ καὶ ὁ Ἡρόφιλος ἐκ τῶν Βυζαντίων σοφιστής. Verum alio loco eadem pagina scribendum judicat: Ὁ δὲ καὶ ὁ Βυζάντιος σοφιστὴς. Henricus Valesius ad Ammianum Marcellinum ex Suida emendavit: Ὁ δὲ καὶ ὁ Ἡρόφιλος ἐκ τῶν Βυζαντίων.

ἴσως ἐπλάσθην κεκλημένον· καὶ ἀνάλογον δ' ἐδεῖ Γεάτης, ὡς Τεγεάτης. ἔοικε δὲ Γήσιον ποιοῦπερχθῆν, ὡς τὸ Ἰθακήσιον· [31] καὶ κατὰ συγκοπὴν Γέσιον. A fortaſſis ita inde denominatus. Secundum analogiam oportebat eſſe Geates, uti Tegeates. Videtur autem Geeſius primum fuiſſe, ſicuti Ithaceſius, & per ſyncopen eſſe Geſius.

ΓΕΒΑΛΑ, τρίτη μοῖρα Παλαιστίνης· Ἰώσηπος. τὸ ἐθνικὸν, Γεβαληνός. [32] ὡς Βαρηνός, Ἀδαρηνός. [33] Γεβαλήνη τε καὶ Αἰμανῖτις, ἣ τῶν Ἰδουμαίων χώρα μεταπεποίηται. B GEBALA, tertia pars Palæſtinæ, auctore Joſepho. Gentile, Gebalenus, uti Barenus, Adarenus. Gebalene & Hæmanitis Idumæorum regio denominata eſt.

ΓΕΒΕΩΝΙΤΑΙ[34], ἔθνος πλησίον Ἱεροσολύμων, ὡς Ἰώσηπος. GEBEONITÆ, gens Hieroſolymis vicina, cujus Joſephus meminit.

ΓΕΔΡΩΣΙΑ, χώρα· καὶ Γεδρώσιοι, ἔθνος Ἰνδικόν. Διονύσιος Περιηγητής, C GEDROSIA, regio: & Gedroſii gens Indica, de qua Dionyſius Periegeta:

Τῶν δ' ἐπὶ πρὸς ἀνατολίην Γεδρωσῶν ἔλασε πεδία.

Horum autem ad orientem Gedroſorum trahitur tellus.

[35] οὐκ οἶδα ὁπόθεν κλίνας. ἐν δὲ τοῖς Ξ Πολυΐστορος, [36] ἀπὸ Ξ καὶ διὰ ρεῦμα ἡ πρώτη συλλαβή, D ἀλλ' ὦ ἀνδρόθωτον τὸ βιβλίον. Haud ſcio unde ſic vocem declinaverit. Apud Polyhiſtorem per κ in prima ſyllaba ſcriptum reperitur; ſed codex erat non ſatis emendatus.

ΓΕΛΑ, πόλις Σικελίας· ἡ ὄψικὴ, Γέλως. [37] τὸ δὲ Γέλης, Ἰωνικόν. [40] καλεῖται δὲ ἀπὸ ποταμοῦ Γέλα. ὁ δὲ ποταμὸς, ὅτι πολλὴν πάχνην ἠνεγκε· πάντα γὰρ τὴν Ὀπικῶν φωνὴν, E καὶ Σικελῶν, γέλαν λέγουσι. Πρόξενος δ' ἐν πρώ- GELA, urbs Siciliæ, cujus genitivus eſt, Γέλως; ſed Γέλης Ionicum eſt. Sic autem appellatur a flumine Gela. Flumen vero ab eo, quod multam gignat glaciem; hanc enim Opicorum Siculorumque lingua *gelan* appellari perhibent. Verum Proxenus libro primo de cavernis

[31] Καὶ κατὰ συγκοπὴν Γέσιον.] Cod. Voſſianus & editi ante Xylandrianam: καὶ κατὰ συγκοπὴν Γίσιον. Salmaſius ſublimi reponendum eſſe Γεσ-, quaſi oriatur ex ν Γεσ-. Quam ſententiam etiam amplectitur.

[32] Ὡς Βαρηνὸς, Ἀδαρηνός.] Abeſt à libris editis ultimum gentile, quod ex chartaceo Voſſiano huc tranſcriberam.

[33] Γεβαλήνη τε καὶ Αἰμανῖτις ἡ τῶν Ἰδουμαίων χώρα μεταπεποίηται.] Citat noſter Joſephum libro non expreſſo, quæ paullo non exiguam difficultatem & obſcuritatem parere ſolet, in corrigendis veterum libris. Puto Stephanum intelligere Γαβαλήνην, quæ Idumææ pars fuit, teſte Joſepho lib. xi cap. i.

[34] Γεβεωνῖται, ἔθνος.] Et etiam hic adducitur Joſephi teſtimonium ſine libri indice & numero, quod revera Epitomatori imputandum. Verum apud Joſephum aliquoties occurrunt Γαβεωνῖται, quam vocem Stephanus cum ſecunda vocali ita ante exaratam invenit, uti literam ſenex manifeſte indicat. Joſephus lib. v cap. i Gibeonitas Hieroſolymis vicinos ſtatuit, ita enim ille: Γαβαωνῖται δὲ πρὸς ἑσπέραν ὑπῆρχον Ἱεροσολύμων &c. Et mox quidem capite: Καὶ κρύβδην ἐκ τοῦ μέρους τῶν Γαβεωνιτῶν Γαβαωνῖται πόλεως. Alterutrum locum immiſſe Stephanum, extra omnem dubitationis aleam pono. Verum obiter admonendum, eodem cap. apud Joſephum Γαβαωνῖται reperiri, quod magis ad Stephani lectionem accedit.

[35] Οὐκ οἶδα ὁπόθεν κλίνας.] Videtur noſter Dionyſium imitandum, quod in verſu ſe Γεδρωσῶν uſurpaverit, ſine ullo rectus vel numeri ſingularis vel pluralis, ipſi tot exemplis, nam gentem ante Γεδρώσιοι appellatam. Sed ſciendum eſt, veteribus τὸ Gedroſum etiam in uſu fuiſſe. Plin. Mela lib. III cap. VIII: *Interiora Gedroſi, de quo Perſa habitant.* Plinius lib. VI cap. XXIII: *Eroas plerique ab occidente non ſolo amne determinant, ſed ipſorum quattuor ſatrapias, GEDROSOS, Arachotas, Aſtas, Paropamiſadas.* Strabonem tamen ſequitur Ἐρώσιος, quod etiam Epitomatori placet. Sic enim ille lib. XV: Τῆς Παροπαμισαδηνῆς δὲ ὑπερκειμένης ἐστὶν ἡ Ἀριανὴ, καὶ ἡ Ἀραχωσία, καὶ ἡ Γεδρωσία. Fortaſſe tamen Geographus ſuus Indica Γεδρώσιον vocavit. Ἐν ἰδίοις δὲ καὶ τὰ Γεδρώσιον. Hanc appellationem etiam Euſtathius ad Dionyſium ſua auctoritate comprobavit pag. 133.

[36] Ἀπὸ Ξ καὶ διὰ ῥεῦμα &c.] Non tantum apud Polyhiſtorem, ſed etiam apud Agatharcidem de mari rubro, & Diodorum Siculum, prima hujus vocis litera per Κ exaratur. Quin etiam Stephanus alio loco Κεδρώσιος geminato ſigma mari rubro vicinos collocat. Quare miror, noſtrum hic loqui de libro tranſcriptorum incuria depravato: ſcimus enim omnes quam facile Γ & Κ pronunciando confundantur.

[37] Τὸ δὲ Γέλης, Ἰωνικόν.] Sic conſtanter legunt vulgati omnes: chartaceus Voſſianus: τὸ δὲ Γέλως Ἰωνικῶς.

[40] Καλεῖται δὲ ἀπὸ ποταμοῦ Γέλα.] Hæc Duridis eſt ſententia, plurima Siciliæ oppida à fluminibus appellationem invenire, uti videre eſt in voce Ἀγκυρώνιος. Φησὶ γὰρ Δοῦρις, ὅτι αἱ πλεῖσται τῶν Σικελῶν πόλεων, ἀπὸ τῶν ποταμῶν ἐπωνυμίαν ἔσχον. Συρακούσιος, Γέλως &c. Idem de hoc ex gr. plurimi optime notæ ſcriptores teſtantur. Thucyd. lib. VI: Τῇ μὲν πλεῖ ἀπὸ τοῦ Γέλα ποταμοῦ πόλιν ὑβρίσαν. Virgil. lib. III Æneid.

Inmanemque Gela fluvii cognomine dictam.

Vide præterea Silium, Claudianum, Vibium in catalogo fluminum, Sanctam, Etymologici Magni Auctorem & alios, ſed præterea Bochartum de Phœnicum Coloniis lib. I cap. XXIX. Vehementer ab iis erratum eſt, ſicuti obſervat Cluverius, qui paſſim in Græcorum ſcriptorum exemplariibus illud urbis nomen gemino Λ ſcriptere. Numiſmata enim, quæ a Goltzio adferuntur, concha exhibent ΓΕΛΑΣ, unico λ. Quo animo urbs ſit condita, legimus apud Thucyd. loco citato, qui ibidem refert quod antea Λίνδιος vocabatur.

[41] Προξε- δ' ἐν πρώτῳ τῶν περὶ πόλεων Σικελῶν.] Cluverius in Siciliæ deſcriptione emendavit: Προξε- ὁ ἀρχαῖος τῶν περὶ πόλεων. Sed neque auctoritatem neque rationem adfert. Lectionem editam ſequitur Voſſius in Hiſt. Græcis, eamque defendit Bochartus contra Cluverium, ſed nullo revera argumenti pondere. Codex Voſſianus & MSS Palatini exhibent: Προξε- ὁ ἐν πρώτῳ τῶν περὶ πόλεων Σικελῶν. Hanc lectionem Salmaſius in margine ſui Stephani ineri comtur, rejecta Xylandriana, & verum eſſe contendit, adducens locum Strabonis, quem ego nunc intenta oculorum acie legere nequeo. Fateor omnia eſſe admodum ſpecioſa, quæ a viris doctiſſimis adferuntur, nemini ſiget aſſentior: etenim cenſeo,

ἐν πρώτῃ τῶν περὶ πόρων Σικελικῶν, καὶ Ἑλλάνικος, [43] ἀπὸ Γέλωνος τοῦ Αἴτνης, καὶ Ὑμέρας. [41] Ἀριστόνικος δὲ ἐν πρώτῃ τῆς περὶ Φασηλίδα, ὅτι Λάκιος καὶ Ἀντίφημος ἀδελφοί, ἐλθόντες εἰς Δελφοὺς μαντεῖον. [44] τὸν δὲ Πυθίαν φάναι δὲ αὐτὸν περὶ ἐκείνων λέγειν, προστάσσειν τὸν Λάκιον πρὸς ἀνατολὰς ἥλιον πλεῖν. τὸν δὲ Ἀντίφημον γελάσαντα, τὴν Πυθίαν εἶτεν πάλιν. [45] ἀφ' ἡλίου δυσμῶν, [46] καὶ ἐὰν αὖν πάλιν οἰκήσῃ. [47] τὸ ἐθνικὸν, Γελαῖος, ἀπὸ Γέλωος, ὡς Ἄβδηρος, καὶ ἡ σωτήρια. [48] καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ γέλως, τὸ Γελῶον.

ΓΕΛΩΝΟΙ [49], πόλις Σαρματίας τῆς Εὐρώπης, ἀπὸ Γελώνου τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ [50] Ἀγαθύρσου ἀδελφοῦ. ὁ οἰκήτωρ, ὁμοφώνως· ὀξυτόνως δέ. ἔστι δὲ ἡ πόλις ξυλίνη, καὶ μένει ἐν Βουδίνοις, ἔθνει μεγάλῳ, ὡς Ἡρόδοτος. ἔστι δὲ τὸ πᾶν ζῷον θαυμάσιον, ὃ ὀνομάζεται πέρωδος, καὶ μεταβάλλει τὰς χροιὰς τοῦ τριχώματος, καθ' ὃν ἂν τόπον ᾖ. ἔστι δὲ δυσθήρατον, διὰ τὸ μεταβολεῖν· ὅποις γὰρ ἂν ᾖ τόποις, τοιοῦτον γίνεται τὸ τρίχωμα. [51] καὶ

A vernis sive fistulis Siculis atque Hellanicus a Gelone Atnæ & Hymari filio dictam volunt. At Aristænetus libro primo de Phaselide narrat, Lacium & Antiphemum fratres, quum Delphos ad consulendum oraculum venissent, Pythiam, nihil de illis loquentem, jussisse Lacium ad ortum solis navigare. Antiphemo autem [γελάσαντα] in risum effuso, Pythiam regessisse: Etiam ad occasum solis tu *Gelam* urbem condes. Gentile, Gelæus, non Gelôus, ut auctor est Abro & ipsa consuetudo: ac fortassis a voce γέλως Gelôus deductum est.

GELONI, urbs Sarmatiæ Europeæ, quæ a Gelono Herculis filio, Agathyrsi fratre nomen habet. Incolæ nomen urbi respondet. Accentu in ultima notatur. Urbs hæc lignea est, sita in Budinis, gente numerosa, uti Herodotus auctor est. Apud illos est animal admiratione dignum, quod Tarandus appellatur, mutat enim pilorum colorem, quocunque in loco fuerit. Imo hanc propter mutationem venatu difficile est: quocunque enim colore loca fuerint, talem pili induunt; quod tamen mi-

ram

Proxenum illo tractatu non Itinerarium, non urbium descriptionem, multo minus Pyrrhorum res gestas concepisse, sed historiam mere naturalem, in qua agebat de *cavernis fistulisque subterraneis*, quæ in Sicilia erant frequentes. Justinus lib. IV: *Est autem ipsa terra tenuis ac fragilis; & cavernis quibusdam fistulisque ita penetrabilis, ut venatorum totæ ferme flatibus pateat, nec non & ignibus generandis nutriendisque soli ipsius naturalis materia, quippe intrinsecus stratum sulphure & bitumine traditur: quæ res facit, ut spiritus cum igne inter interioraludatur, nunc vaporem nunc fumum eructet.*

[41] Ἀπὸ Γέλωνος τοῦ Αἴτνης.] Non videtur necessarium cum Clverio emendare τοῦ Αἴτνης. MS Vossianus: ἀπὸ Γέλωνος τοῦ Αἴτνα. Ego nihil mutandum censeo, cum per ellipsin vocalis ἀπὸ hæc lectio stare possit. Salmasius eodem modo in Palatinis MSS invenit, unde referibendum conjicit, ἀπὸ Γέλωνος τοῦ Αἴτνα, τοῦ Ὑμέρα. Addens hanc lectionem mirum in modum sibi placere, quamvis editam non rejiciat.

[41] Ἀριστόνικος δὲ ἐν πρώτῃ τῆς περὶ Φασηλίδα.] Sequentia etiam à Philostephano in Asiaticarum urbium descriptione perhibentur, cujus verba conservavit Athenæus lib. VIII Deipnosophist. Φιλοστέφανος δὲ ἐν πρώτῃ περὶ τῆς τῶν Λιπάρων νήσου ἔτως γράφει. Λάκιος τε Ἀγρίου τοῦ Μίδου ἀφικόμενος, ὃν τινες Λάκιον εἶναι λέγουσι τὸν ἀδελφὸν δὲ Ἀλιάφημον τοῦ Γέλωνος ἀκούσαντος, εἰς τὴν Φασηλίδα ἦλθε μετὰ ἀνδρῶν πειρατῶν· καθά τινα λόγον Μασσαλιῶται τὴν Μασσαλίαν ἔκτισαν.

[44] Τὸν δὲ Πυθίαν φάναι δὲ αὐτὸν &c. Ad marginem sui Stephani corrigit Salmasius hunc in modum: Τὸν δὲ Πυθίαν φάναι τὸν Λάκιον κέλευσαι.

[45] Ἀφ' ἡλίου δυσμῶν.] Salmasius ad marginem sui libri, fortassis corrigendum esse monet: Ἐφ' ἡλίου δυσμάς. Quæ emendatio mihi non displicet, nam confirmari posset verbis Etymologici-graphi, ubi de conditoribus urbis hæc scribit: Λάλιβρηξ ὁ Δαναΐδης ὁ Ῥόδου, καὶ χρησθεὶς εἰς Δελφοὺς ἀπηγγέλθη, ἕωσπερ ἂν δύνωσι πρὸς ἑσπέραν ἥλιος, τόπον οἰκίσαι. ἐπὶ δὲ τῷ ἀκατανοήτῳ αὐτοῦ, ἐγέλασε· καὶ ἀπὸ τοῦ συμβάντος, ἀνέθηκεν τὸν τρίποδα.

[46] Καὶ ἐὰν αὖν πάλιν οἰκήσῃ.] Hæc esse corrupta vidit Salmasius ad oram sui libri: referibendum judicat: Καὶ τὸν Γέλωνα πάλιν φάναι. Sic etiam Buchartus illud ἐὰν αὖν in Γέλωνα optime mutavit, sed τὸν ἀνδρὸς retinuit.

[47] Τὸ ἐθνικὸν, Γελαῖος, ἀπὸ Γέλωος.] Hæc verba esse transposita, optime monet Cluverius, illa sic reddenda: Τὸ ἐθνικὸν, Γελῶος, ἀπὸ Γέλωος. Fazellus citat numismata cum oppidanorum inscriptione ΓΕΛΩΩΝ. Eodem modo dicuntur Herodoto, Thucyd. Diod. Sicul. Diog. Laert. Paus. & reliquis Græcis scriptoribus. Legitur & Antipatri de Antigone quodam epigramma lib. Anthol. ubi idem gentile occurrit:

Ἀλλ' ἐμὲ Γελῶος ἐπὶ πατρὶ τῷ ἐμῷ
Εἶσεν ὑπ' ἐκ δόμων νεκρὸν ἐς ἀλλότριον.

Est quoque in usu apud Virgil. lib. III Æneid.

Apparet Camarina procul, campique Gelæi.

Plinio lib. III cap. VIII dicuntur GELANI: At Ceroni in Verrem lib. IV, GELENSES. Plura vide de hoc gentili apud Cluverium supra allegatum.

[49] Καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ γέλως &c.] Vulgata Xylandri lectio ἀπὸ τοῦ Γέλωνος γελῶος semper suspecta fuit Salmasio, donec tandem in MSS invenit: Καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ γέλως Γελῶον, quod jam divulgamus, non duntaxat Salmasii verum etiam priorum editionum auctoritate permoti.

[49] Γελωνοί, πόλις Σαρματίας.] Sic edi curavimus manentibus MSS Palatinis & Vossiano codice. Male habemus fuit in editis: Γέλωνες, πόλις Σαρματίας. Pejus in editione Veneta & Florentina: Γέλωνες, πόλις Ἀγρίππας, quanquam verum sit, τὸ Σ nominibus propriis nunc addi, nunc vero demi. Olim etiam Eustathius in Stephanicodicibus eum lectionem invenit, quam divulgavimus, in enim ille in comment. ad Dionysium: Ὅτι δὲ καὶ Ἔθνος γράφεται ἔστιν ὅπου φασὶ· Γέλωνοι, πόλις Σαρματίας, ἀπὸ Γέλωνος, ὃς Ἀγαθύρσου μὲν καὶ αὐτὸς ἀδελφὸς, Ἡρακλέους δὲ υἱός. Apud Herodotum tamen lib. IV, quem locum noster innuit, nobis nomen hodie legitur Γελωνός, ita enim ille: Βουδῖνοι δὲν μέγα ἔθνος καὶ πολλὸν, γλαυκόν τε πάντες καὶ πυρρὸν ἔχοντες τὸ σῶμα· πόλις δὲ ἐν αὐτοῖσι πεπόληται ξυλίνη· οἴκημα δὲ ἕκαστον τοῦ Γελωνοῦ. Magistamen arridet τὸ Γελωνοί; nam, ut palam observare est, multa urbium & populorum nomina, eadem terminatione gaudent, vide in Ἄλπεις, Γέρρα, Δελφοί, & aliis locis plurimis. De Gelonorum moribus legendi Herodotus, Mela, Plinius, Solinus, Ammian. Marcellinus & alii.

[50] Ἀγαθύρσου ἀδελφοῦ.] Gelonum & Agathyrsum fratres fuisse, testatur Herodotus lib. IV. Hos, postquam e Scythia, Hercules gymnit in regione Hylæa ex virgine ancipitis naturæ, quæ superne femorum tenus, humana, inferius autem viperam repræsentabat

[47] καὶ θαῦμα· ὁ γὰρ χαμαιλέων, καὶ πολύποδες τὴν χρόαν μεταβάλλει. [48] τὸ μέγεθος ὅμοιος, [49] τὸ πρόσωπον τοῦ ὑπόπου ἐλάφου, ὡς [50] Ἀριστοτέλης πέμπτῳ περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων.

ΓΕΝΕΑ [51], κώμη Κορίνθου. ὁ οἰκήτωρ, Γενεάτης. ἀφ' οὗ παροιμία,

[52] Εὐδαίμων ὁ Κορίνθιος, ἐγὼ δ' εἶμι Γενεάτης.

τινὲς μὲν ἀπὸ τούτης καλοῦσι Γενεάδας, οἱ Παρθένιος· τινὲς δὲ, [53] Τενεὰ χρῶνται.

ΓΕΝΕ'ΣΗ, πόλις Λακωνικῆς. τὸ ἐθνικὸν, Γενεσεῖος, [54] ὡς Τέμεσσα Τεμεσσεῖος. ἄμεινον δὲ διὰ τοῦ χώραν, [55] Γενεσάτης.

ΓΕΝΗ'ΤΗΣ, [56] λιμὴν, καὶ ποταμός. [57] Ἀπολλώνιος ἄκραν Γενητικὴν φησί. [58] Σοφο-

rum non eſt; nam etiam chamæleon & polypus colorem mutant. Magnitudinem habet bovis, & faciei forma cervo ſimilis eſt, uti refert Ariſtoteles libro v de Admirandis auditionibus.

GENEA, pagus Corinthi, cujus incola dicitur Geneates. Hinc proverbium:

Fortunatus Corinthius, at ipſe ſiem Geneates.

Quidam, inter quos Parthenius, fœminas inde oriundas Geneadas appellant. Nonnulli vero Tenea ſcribunt.

GENESE, oppidum Laconicum. Gentile, Geneſæus, ut Temeſæus. Præſtat vero, propter ſolitam regioni formam, Geneſates.

GENETES, portus & fluvius. Apollonius promontorium Genetæum appellat: Sopho-

[47] Καὶ θαῦμα.] Salmaſius in ora ſui Stephani ſcribendum exiſtimat: καὶ ὁ θαῦμα: ſcilicet reſpectu chamæleontis & polypodis, quibus eadem coloris mutatio diungit. Deinde, hac conjectura rejecta, legendum judicat: ὅλως γὰρ οὐ γένους, πάντως χρῶ τὸν πρῶτον τρόπον ὁ χαμαιλέων &c. Ultimam lectionem valde probo; ſic enim Euſtathius ſua ætate hunc Stephani locum legebat, ut ſuperius mox ex commentariis ad Dionyſium in medium produximus.

[48] Τὸ μέγεθος βοός.] Quanquam ſtare poſſint hæc verba, Euſtathii tamen, inferta quadam vocula, legiſſe apud ſuum videtur: Τὸ μέγεθος τοῦ βοός.

[49] Τὸ πρόσωπον τοῦ ὑπόπου ἐλάφου.] Aliquid excidiſſe huic loco, unde regatur ille dandi caſus, tam certum eſt, quam ſolem in meridie lucere. Locus ita videtur ſupplendus: Ἔχουσι πρόσωπον τοῦ ὑπόπου ἐλάφου. Sic olim Archiepiſcopus Theſſalonicenſis in comment. ad Dionyſ. Perieg. hunc locum reperiſſe teſtatur, apud τὸν περὶ Εὐρώπης γεγραφότα, hæc ſunt ejus verba: Παρὰ τούτοις ζῶον μέγιστον γίνεται, τὸ μέγεθος ἴσον βοΐ, ἰσχὺς δὲ τοῦ σώματος πολλὴ, χαλκόχρων Τάρανδος· ἀνάγκη δὲ, ὅταν μεταβάλλῃ· μεταβάλλει γὰρ πάσι χρῶτα τὸν πρῶτον, κατὰ τὸν καιρὸν ὃν, ἐξ ἀλκυόνος, οἷον ἐξ ἁλιάετου, οἷον ἐξ ἀετοῦ, ἐξ ὀπώπου. Hoc tamen libere facient cervo ſimilem, præter alios teſtatur Theophraſtus in Fragmento de iis qui colorem mutant. Φησὶ γοῦν καὶ τὸ μέγεθος ἴσον εἶναι βοΐ, τὸ πρόσωπον δὲ τοῦ ἐλάφου παντάπασιν ὁμοίως, κέρατα δὲ οὐκ ἔχειν μεγάλα, ἀλλὰ μικρὰ καὶ ὑπόκωφα. Solinus cap. xxx: *Mittit & Tarandus, bovis magnitudine, biſulco veſtigio, ramoſis cornibus, varie colorum &c.* His adde locum Euſtathii Antiochenſis Hexaem. Εἶτα δὲ καὶ παρὰ Σκύθαις· πῶς γὰρ ἐκλείπειν λέγει, ζῶον καλούμενον ταράνδου, μέγεθος ἴσον βοΐ, τὸ δὲ εἶδος τοῦ ἐλάφου παραπλήσιον. Adi quoque locum ille Allatam, de Tarando, Chamæleonte & Polypode non contemnenda adducentem.

[50] Ἀριστοτέλης πέμπτῳ.] Libri numerus in Xylandrianis errat, quem ex prioribus editionibus ne vacavimus: iſte quoque a MSS conficiebat: dictæ animadverto.

[51] Γενέα, κώμη Κορίνθου.] Ambigua admodum eſt hujus nominis ſcriptura; hic enim in principio cum Γ, & ſæpe quoque loco inter oppida refertur a Tiſcipientis, quo de re etiam noſter hac lectione mentionem facit. In plerisque tamen vocibus, teſte Cl. Voſſio ad Melam, literæ permutantur: ſic μαλάχη & μολόχη, ὄγκος & ὄνκος, Τεγέα Τεγέη, Τελμισσὸς Τελμησσὸς: & apud Stephanum habetur Τάλαος & Γάλαος, atque jam Τενέα & Γενεά. Veram præter hanc ſcriptionis differentiam & alia eſt, non expallens olivia & antiquis ſcripturis commenticia, ſine pro Τενέα, aliquando Τεγέα exaratum reperiri, quod non improbat Vir idem incomparabilis, cui Τεγέα & Τενέατιν ſunt, addens haec non obſcure liquere ex Heſychio, τὸ Τεγέα & Τενέα τὸν τόπον denotare proſtitente. Verum aliud addam argumenti pondus ex Euſtathio, qui manifeſtiſſime hanc ſcribendi rationem ad Iliad. B confundit, ita enim ille: Λεχαὶ δὲ ἐν ᾗ ἡ Τεγέα, μεθ' ἣν πρωτεύει· εὐδαίμων δὲ ὁ Τεγεάτης τόπος· διὸ καὶ παροιμία ἐπ' αὐτῷ· Εὐδαίμων ὁ Κορίνθιος· ἐγὼ δ' εἶμι Τεγεάτης· πρὸ μιᾶς τοῦ χωρικοῦ εἰρῆσθαι. Τενεάτης ἐντεῦθεν χαρίεντως· διὰ Τενεᾶς κώμης φασὶ Κορίνθιοι, ὃν ἡ Τενέα Ἀπόλλωνος ἱερόν· Λεχαὶ δὲ ἡ ἀπὸ τῆς ἐν Τεγέαις ἥρωος, Κοπρεώνης. Hic igitur promiſcue ſcribitur Τενεὰ & Τεγέα, Τεγεάτης & Τενεάτης. Verum perhibet Strabo, ita hanc vocem a quibuſdam per inficitiam mutari, quem vide lib. VIII. De ſitu & conditoribus dicendum ad vocem Τενεά.

[52] Εὐδαίμων ὁ Κορίνθιος.] Male exhibet Xylandrianus: Εὐδαίμων ὁ Κορίνθιος. Sed duo ultima in voce latent errores; prima ſyllaba ſecundum omnium poëtarum & aliorum auctoritatem eſt corripienda: deinde Κορίνθιος, non vero Κόρινθος ſcribendum eſt: licet Strabonis codices, ubi de hoc adagio mentio fit, eandem ſcripturam repræſentent. Nos inducti auctoritate Suidæ, Euſtathii, cujus verba jam allegavimus, omnium calamo exaratorum codicum, nec non Venetæ Florentinæque editionis τὸν Κορίνθιον in contextum recepimus. Hæc lectio etiam magno Salmaſio tantopere placebat, ut in margine ſui Stephani promiſerit, ſe eam in ſuo *Proverbiorum commentario* pluribus adſtructurum. Miror itaque Eraſmum, depravatam lectionem ſequutum eſſe, & hunc in modum Latine vertiſſe: *Fortuna Corinthius, at ipſe ſiem Temenites.* Quæ verſio mihi omnis venuſtatis & elegantiæ videtur expers. Apud Suidam ultima proverbii vox mendoſa eſt, nam pro Τενεάτης, ibi ſcribitur Τενεάτης, & pagi nomen identidem librarii male Τένεα fecere, cum ſine dubio Τενεᾶ ſit ſcribendum.

[53] Τενεᾶ.] Peſſime in Xylandri editione legitur Τενεᾶ. Tangit hic obiter ſcribendi modum, de quo noſter in ſequentibus ſuo loco.

[54] Ὡς Τεμεσσεῖος.] Hoc gentile abeſt ab omnibus libris editis. Solus Voſſianus hic erat auctior, quem ſequi libuit.

[55] Γενεσάτης.] Xylandriana aliis editionibus hic præfert. Male in Aldina Florentinaque legitur, Γενεσίνης. Verum ibi typographicum, & in Voſſiano codice librariorum ἁμάρτημα eſſe videtur.

[56] Λιμὴν καὶ ποταμός.] Vel librariorum, vel Epitomatoris incuria regionis nomen periit. Juxta Stralonem libro XII Cappadociæ promontorium eſt inter Jaſonium & Corycium. Geographus, qui Scylacis nomine prodiit, *Genetæ* portum claſſium apud Chalybes poſt Tibarenos agnoſcit: Μετὰ δὲ Τιβαρηνοὺς Χάλυβες εἰσὶν ἔθνος, εἶτα Γενῆται λιμὴν πλοίων. Ἀμισηνὴ πόλις Ἕλλησι &c. In eadem de ſitu ſententia verſatur Apollonius Rhod. lib. II.

[57] Ἀπολλώνιος.] Noſter locum Apollonii lib. II reſpicit.

[65] Σοφοκλῆς, [66] ποταμὸν Γενήτην φησίν. ἔστι A
δὲ ἀπὸ τοῦ Γενήτου γενικῆς, Γενητεύς, καὶ Γε-
νητικὸν ἄκρον· καὶ τὸ Γενήτης, ὡς τὸ Οἰδιπόδης Οἰδιποδίδης, καὶ τριπο-
δὸς τριπόδης. Ἡρωδιανὸς δέ, ὡς τὸ Σελη-
ναῖον, Αἱμαξαῖον φησί. B

ΓΕΝΟΑ [67], πόλις τῆς Λιγυρῶν, [68] Σταλ-
λία καλουμένη νῦν, ὡς Ἀρτεμίδωρος. [69] τὸ
ἐθνικὸν, Γενοάτης.

ΓΕΝΟΑΓΟΙ, ἔθνος Μολοσσίας, ἀπὸ
Γενέως ἀρχόντος αὐτῶν· Ῥιανὸς πεμπτῃ C
Θεσσαλικῶν.

ΓΕΝΤΑ, πόλις Ἰνδική, τῆς ἐκτὸς Γάγ-
γου. τὸ ἐθνικὸν, Γεντεύς.

ΓΕΝΤΙΝΟΣ, πόλις Τρωάδος, κτίσμα τινὸς τῶν Αἰνείου παίδων. οἱ οἰκοῦντες, D
Γεντῖνοι.

ΓΕΡΑΙΣΤΟΣ [69], κώμη Εὐβοίας, ἐν
ᾗ ἱερὸν Ποσειδῶνος, [70] ἀπὸ Γεραιστοῦ τοῦ υἱοῦ
Διός. καὶ οἱ ἄνθρωποι Γεραίστιοι· καὶ Γε-
ραιστία τὸ θηλυκὸν, καὶ Γεραιστὶς· καὶ Γεραίστιον E
ἐθνικόν.

ΓΕΡΑΝΕΙΑ, πόλις Φρυγίας. [71] ἔστι
καὶ ὄρος μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορίνθου, [72] ἀφ'

Sophocles fluvium Genera nominat. Formatur igitur a genitivo Γενήτου. Genetæus, & Genetæum promontorium. Et illud Genetes ſit a voce Γενήτης. uti ab Oedipodis Oedipodes, & tripodis tripodes. Herodianus vero dicit, ut Selenæum, Haimaxæum (promontorium.)

GENOA, urbs Ligurum, nunc Stellia nuncupata, uti Artemidorus auctor eſt. Gentile, Genoates.

GENOÆI, gens Moloſſiæ, quæ a Genoo illorum duce nomen ſortita eſt, teſte Rhiano libro IV Theſſalicorum.

GENTA, urbs Indica extra Gangem. Gentile, Gentæus.

GENTINUS, urbs Troadis, a quodam filiorum Æneæ condita. Incolæ, Gentinii.

GERÆSTUS, vicus Eubœæ, in quo templum Neptuni, quod a Geræſto Jovis filio nomen habet. Incolæ appellantur Geræſtii. Et Gereſtia & Geræſtis fœminini, at Geræſtium neutrius generis eſt.

GERANEA, urbs Phrygiæ, & item mons inter Megara & Corinthum, de quo ita Athe-

---

Ἄγχι δὲ Γενητῆος πολυκλύστοιο Τεθῆρος
Ἑλλὰς Ἐλευσῖνος Τριτογενὲς ἄστυ ἔχουσα.

[65] Σοφοκλῆς] Cave hoc Tragœdiarum ſcriptorum intelligas. Notiſſimum eſt, hoc in Apollonium Rhodium Græca extare ſcholia, quæ ex Lucullo Tarrhæo, *Sopholle* & Theone colligta atque concinnata exiſtimantur. Unum igitur ex illis nunquam intelligi, cujus noſter etiam in Κάλαμος atque aliis locis meminit. Hæc ſunt Scholiaſtæ ad locum jam allegatum verba: Γενητεὺς ποταμὸς· Γενητικὰ ἄκρα καὶ ἀκρωτήρια ἀπὸ λιμένος ἀπὸ Γενήτου τινός, ἢ ἀπὸ Διὸς ἐξ Εὐρώπης ἐκεῖ.

[66] Ποταμὸν Γενήτην φησίν.] Ita hunc locum contra auctoritatem codicis unius MSS & editorum emendare placuit; ita illa enim pulcherrime leguntur: Σοφοκλῆς, ποταμὸν Γενήτην φησίν. Video quoque Salmaſium ea de re aliquid diſſimile ad oram ſui Stephani; ſed adeo deinum ſunt characteres, ut commode legi nequeant.

[67] Ἡ τὴν Οἰνοτρίδα Οἰνωτρίδες.] Hujuſmodi mutationes & tranſpoſitiones apud Grammaticos paſſim occurrunt. Euſtath. ad Odyſſ. A pag. 1684: Τὸν δὲ Οἰνοτρίδαν γραπτέον διὰ τοῦ ι, ἀπὸ τοῦ Οἰνωτρίδος, γίνεται γὰρ Οἰνοτρίδης, παραδείγματος ἕνεκα τοῦ Οἰνοτρίδης, Μελανιππίδης ἢ Μελανιπίδης, καὶ τὸ Θρασυκλῆς Θρασύκλεις, καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλά· τοῦ δὲ Τριπτόλεμος Τριπτόλεμις, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀκτὴ Ἀκτίς, ἡ ἀκτὶς τοῦ ἡλίου. His non diſſimilia occurrunt apud Etymologici Mag. Auctorem in voce Ἄκτη.

[68] Σταλλία.] Absolvi hæc oppidi nomen cum diphthongo in medio charactere Ε-ψιλον. Videamur Strabo, Ptolemæus, Suidas, ad Dionyſ. & alii plerique. Hinc Latinorum GENUA.

[69] Γερανεία πολίχνιον κτλ.] Hanc civitatem ætate Artemidori aut Stephani *Stellam* nuncupatam fuiſſe, nemo unquam ſanus dixerit. Bene arbitratur Cluverius, præterquam quod hæc peſſime cohærent, huic vel ingens literarum mendum vel Epitomatoris ingenium lusiſſe, ut ſæpe alias, eoque in hanc mentem fuiſſe ſcriptum a Stephano: Γενοα πόλις Λιγύων ἡ Γενόα, ἣν Ἀρτεμίδωρος καλεῖσθαι. Hanc correctionem ſimplicitatem ſuadet, quæ ſane aliis certam aliquam, quod præcipuum eſt ſpectandum, nihil vero reducat ipſe Stephanus. Illam emendationem quoque libri MSS exhibeant, quam in vulgatis occurrimus. Quare hæc urbs ſequioris ævi ſcriptoribus *Ianua* appelletur, lege apud eundem Cluverium Ital. Antiq. lib. I.

[70] Τὸ ἐθνικὸν, Γεραίστιος] Apud Nicetam Choniatem gentile nomen ΓΕΝΟΥΙΤΗΣ reperitur, ubi narrat Genuenſes ex inſidiis atque negotiandi prætextu Cretam occupaſſe, verba ejus ſunt in Imperio Iſaacii: Βρεττανοὺς Γενοΐτας ἀδελφοὺς κλέπτει & ἀρπάζει &c. Vocantur etiam GENUATES in antiqua tabula aenea quæ in ipſa cuſtoditur urbe, teſte Ortelio.

[71] Γεραίστος, κώμη Εὐβοίας] Ita hunc locum ſupplevimus ex chartaceo Veſſiano, ultima enim vox ut ejus non conſpicitur. Geographi Eubœæ longitudinem dimetientes eam a *Cenæo* promontorio ad *Geræſtum* usque extendunt, quod eſt inſulæ totius extremum, Ægeum mare & Cycladas verſus prominens. Habebit portum multarum navium capacem, quemadmodum ex Homero intelligimus, ita enim ille Odyſſ. I. de Nelſoris:

---- ἐς Νέλος Γερήνιον
Ἐνθ' ἔνα κάπετον. ----

Hujus portus etiam meminit Etymologici Mag. Auctor: Γερήνη Γερηνὸς Δημοτικὸν γερήνιος καὶ γερήνιον, καὶ ἐπὶ τοῦ γέρω, ὁ κάμνω· Γερήνιος ὁ κακοπαθῶν, οἷον ὁ ἐπίπονος. Incredenter liquet hujus promontorii hoc vetus nomen in medio etiam ſine diphthongo ſcribi aliquando. Euripides Oreſt:

Πέλοπ' ἐκεῖν' ἐπέβαν ἐπὶ Γήραιον,
Μυρτίλου φόνιον πόντον ἐφαλόμενοι πτερύγεσσι,
Λιβυστικοῖσιν ἀπὸ Γηραίοιο
Ἥκουσιν πόλεσιν
Ἥλιον ἀμφιδόμοις.

Mendum leve occupant hæc verba; legendum enim Γεραιστοῦ, vel Γεραιστὸς, ut lectio ſit integra. Porro teſtibus Strabone circa lib. X initium, Cerauniis perpetuum eſſe naufragium navibus ex Aſia in Atticam, quæ Nelei propinqua eſt.

[72] Ἀπὸ Γεραίου.] Hujus vici ſive promontorii origo alii non dubitare ſolent a *Gerano* Jovis Hoſpitalis ſacerdote, quod *venerando*. Etymologicus Auctor: Γεραιὸς ὁ σεμνὸς καὶ πρεσβύτης, ἀπὸ τοῦ γέρω γεράσω, γεραιὸς ὁ γεραιὸς καὶ Ἡσιόδου·

ὁ ἀφ' ἑνὸς ἄνδρος Γενὼ φεύγων τὸ Ἀθήναιος. A Achamanta fugiens ſe præcipitem dedit. Primitivum eſt Gerame, unde fit Geranea. Gentile, Gerantenſis, ſive Geraniates juxta regionis formam.

ΓΕΡΑΝΘΡΑΙ, πόλις Λακωνικῆς· Παυσανίας τρίτῳ. ὁ πολίτης Γερανθρώτης, B ὡς φησὶ Παυσανίας.

GERANTHRÆ, oppidum Laconicum, auctore Pauſania libro III. Oppidanus, Geranthrotes, ut idem perhibet Pauſanias.

ΓΕΡΑΣΑ, πόλις τῆς κοίλης Συρίας, τῆς δεκαπόλεως. ἐξ αὐτῆς Ἀριστείδης ὁ ῥήτωρ ἀφίκετο, ὡς Φίλων, καὶ Κήρυκος σοφιστής, καὶ Πλάτων νομικὸς ῥήτωρ, πᾶσαν παιδείαν C ὡς μίαν ἀποφαινόμενος, καὶ ἐν συνηγορίαις

GERASA, urbs cavæ Syriæ regionis Decapolitanæ. Ex hac originem habuere Ariſtides rhetor urbanus, teſte Philone, & Cerycus ſophiſta, & Plato cauſidicus, omnem diſciplinam ut unam eandemque memoriæ exponens, & in cauſa-

Stephanus, cui addam locum ex Scylace, juxta emendationem Cl. Palmerii: Μετὰ δὲ Βοιωτοὺς, Μεγαρεῖς εἰσὶ, ἔθνος Ἑλληνικὸν, καὶ πόλεις ἔχουσιν Ἀθήνας, Ἐλευσῖνα, Ἔφεσον ἄκρον, ἔθνος ἄκρον. Illum nomen huic montis indidit Megareus, qui, ſequutus præcurrolantium vocem, illuc natando ſalvus evaſit, ab Deucalionis diluvio immiſſo. Locus in hanc rem egregie eſt apud Etymologici Mag. Auctorem: Γεράνεια, τὸ Μεγαρικὸν ἐπίθετον, καὶ ὄρος Γεράνειον· ἔστι γὰρ ὁ Μεγαρεὺς ὁ Διὸς καὶ νύμφης Τριγενείας· ὃν ἐπιβάντα ἀφανισθῆναι ὑπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ· ὕστερον δὲ ἐπιφανῆναι τοῖς ἄνω μέρεσι τοῦ ὄρους, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ τόπου. Vox Διὸς in mendo eſt: ſubſcripſerit eſt, qui quid reponendum ſit ambigit. Et apud Pauſaniam, eandem hanc de Megareo hiſtoriam narrantem, huic reſcribendum eſſe Διὸς, ita enim ille Attice: Τῶν δὲ Διὸς παῖδας λόγους Μεγαρεῖ τε ἔστιν ἴσα γράφειν, καὶ ὅσοι βραχέα περὶ αὐτῶν ἐμνήσθησαν. Μεγαρεῖ τε ποιοῦσιν ὡς Διὸς ὁ κατακλυσμὸς ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας, ἐκφυγόντα δὲ τὸν Δευκαλίωνα ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Γεράνειον, ἀποβῆναι δὲ ἐκ τοῦ πλοίου μέχρι ἐπὶ τὴν Μεγαρίδα· ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους τὸ ὄνομα τὸ Γεράνειον ἐκ τοῦ γερανοῦ γενέσθαι.

ἈΔεκύλλη Γεν.] Alii perhibent Inonem ſe ex Scironis ſaxis cum Palæmone præcipitem dediſſe. Salinus ex eo: *Quæ nunc Attice. Aide prius dicta. Ibi arborum, ceteræ ſatæ ſerendæ propagines ſunt, perennis ſex milibus paſſuum, ab honorem ulmeris Ibeſes & mensuram ulmis pro ſe nominata. Ex iſtis rupibus Ino ſe cum Palæmone filio in profunda præcipitem jaculata unxit marie unda.* Alii malunt Inonem ſe a Moluride petra præcipitaſſe. Tzetzes ad Lycophronem: Φύλακος δὲ καὶ Διὸς τῆς Ἰνοῦς ἦν Μελικέρτης, ὃν τῆς Μελικέρτου δὲ μητρὸς ἐρασθεὶς ὁ πατὴρ Μόλουρος, ὁ καὶ Βαλίμιος δὲ, ἐκ τῆς Μολουρίδος πέτρας ἔρριψε. Plurimi inter laboriosos de loco, unde ſe Ino dederit, verba non facium; ex his igitur locis verisimillime illustrari poſſunt.

B Γερανίαν.] Cantilus hanc eſt vulgatorum lectionem loco. Cod. Voſſianus: ὁ Γερανεύς. Quid ſit ſtatuendum, alii videant.

Γερανία, scil. Ἀκτή.] In legendum ſuadet charta Voſſiana in nonnullis editis male Γερανίων excudium ſcripturæ locum quoque Sylburgius conjecit in Stephanum ſpectandum, emendandum hunc Pauſaniæ, in quibus hæc verba Ferè ſic circumferuntur. Sed eumdem apud Pauſaniam locum eſt indagare, ubi urbis montem a portu Alcyonio deſcribit. Ἐπὶ δὲ τῇ ἀκτῇ τῇ Ἀργείᾳ τὸ μὲν ἐπὶ θαλάσσῃ τῶν ἐρειπίων ἐστὶν Ἄργος, τὸ δὲ ἐπὶ τῷ ὄρει τῷ Ἀπόλλωνι ἐπώνυμον, καὶ Φόβαι, καὶ Γερανία ἐστὶν ἐν Ἄργει. Τοῦτο ἐμφαίνει δὲ Γερανίαν τὸν ἐφεξῆς τοῦ λιμένος τόπον καὶ ἐπὶ Πλουτάρχου σύγγραμμα, ἐπιγραφὴν ἔχον Περὶ Ἀκτίου. Hinc igitur manifeſtiſſime liquet genuinum urbis apud noſtrum antiquum eſſe, ſcribendumque Γερανίαν, non vero Γερανείαν, quod libri præferebant.

Γερανὸς.] Hinc orta nomen invenit ea, quod ſe Gruibus Alexandrum ſuperandis meruiſſe, nec bellum ſuſcepiſſe putaret, ibi domicilium fixerit. Docet hæc Eustathius commentario in Nicomachi Arithmeticam, ubi ita habet Cl. Marc. Meibomius: Γερανίδων, ἀπὸ τῶν γερανῶν, γένους Γερανοῦ· ὃν ἐν Θεσσαλίᾳ ἀπὸ Ἀχιλλέως Γέροντα λέγεται, διὰ τὸ τοὺς γερανοὺς ἀπὸ Ἀλεξάνδρου μάχεσθαι, ἢ ὅτι δυσπόλεμος ἀνήρ, οἷος καὶ οἱ γέροντες πολλοί. Sic Alexander militaribus curandis favendoque, ſo rariſſimum dumtaxat ſenio deteriorem, ſed etiam magnis interdum laboreſque fractos, atque vulneribus ægros, nobile imperatoris nomen acquiſivit, magnamque in adminiſtrandis rebus ad militiam ſpectantibus, laudem invenit; ſedulo enim cavebat, ne ætate provectiores, pedibus, brachiis aliiſve membris truncati ottium ſtipem peterent, ficuti hodie innumera confluentium exempla civium miſericordiam movent atque merentur. Urbe igitur ædificata, omnes belli minus idoneos, eumque ultra Gangem & Indum æqui non valentes, in ea cohabitare fecit, ut reliquos ſuæ ætatis annos honeſto ibi otio fruerent. Sunt vero grammatici atque hiſtorici, qui, ſalva hujus nominis origine, aliam hanc urbem condendi occaſionem commenticuntur: fœlicem Alexandrum, oppido quodam expugnato, atque in eo adoleſcentibus interfectis, ſenes liberos inſuſſe, qui ad condendam urbem deinceps convenerunt. Locus in hanc rem reperitur apud Etymologici Mag. Auctorem, quem hauſitum ſcripturæ vetuſtæ, cujus nomen retinet: Γερανεῖς, δοκοῦσι· Ἀλεξάνδρῳ γὰρ τῶν παλαιῶν τις ἐπιλεγόμενος Κόλος, κτίζοντι τὴν μεγάλην Ἀλεξάνδρειαν, ἔφη· ἐγὼ κόλον ἐμαυτὸν γερανοῖς ἐπιδώσω, ἵνα μὴ κόλος ὦ.

Τὴν ἀπὸ δεκαπόλεως.] Mirum profecto videri poteſt, quare Stephanus hanc Syriæ partem ſic appellaverit, cum non quatuordecim, ſed decem dumtaxat hac in tractu urbes a geographis recenſeantur, unde *Decapolitana* regio nomen ſumſit. Plinius lib. v. cap. XVIII: *Syngraſtæ et Iatere Syriæ Decapolitanæ regio, a numero oppidorum, in quo non omnes eadem obſervant. Hanc ſunt Damascenum Emporium regionis ex amœnitate Chryſorroan fortilem, Philadelphenum, Raphanenum, amœna in abundantia recedentem, Scythopolitanum, antea Nyſam, a nutrice Liberi patris ſepulta ibidem, Nabatæis deductis, conditam Hieromycæ ſpatium & quæ dictum Hippon, Dion, Pellam, aquis abundantem, Gerſam, Canathen.* Ita hunc locum Plinii reſtituit Salmaſius, quæ in Stephano ſortaſſis reſcribendum monent: Γέρασα, πόλις τῆς κοίλης Συρίας, τῆς δεκαπόλεως. Verum hæc Decapolitanæ regionis oppidum, non eſt confundendum cum altero quidem homine, quod in Arabia deſerta circa Boſtram collocant; de quo loquitur Iamblichus loco jam citato: ſed in eo palam fallitur, cenſens hanc Nicomachum originem habuiſſe: etenim Philoſophus, omnibus unanimiter aſſentientibus, Gerafa Cavæ Syriæ, non vero Arabiæ Petræ, patriam habet. Præterea manifeſtum illis verbis ineſt mendum: quam enim ſententiam hæc conficiant, *ἐν ἀπὸ τῆς ἑσπερίου τῆς Ἀραβίης*? Cum & Boſtra & Gerafa Arabiæ dicantur urbes. Legendum videtur: Γέρασα πόλις ἐστὶ τῆς Πετραίων Ἀραβίης. Ptolemæus lib. v in Arab. Petr. ita loquitur: Μεσόγεια δὲ τῆς αὐτῆς μητροπόλεως ἐστὶ τάδε, Ἐλεάλη, Μαδάβα, Καλλιρρόη, Ἄσσα, Γέδδα, Ἐλεάρα, Γέρασα &c.

Ἐξ οὗ.] Sane dubito ἐξ οὗ ἀφικέσθαι intelligi, quin potius ἀπὸ οὗ ἀφικέσθαι & veteres Sophiſtæ erant inducti. Cicero lib. III de Orat. *Latere ille regio ad liberatum omnes, omnium rerum, quæ ad naturam hominum, quæ ad cultum,*

γρεύς,[77] ἡ παροξυτόνως,[78] ἡ Θρήνυς ἡ ἐρ- A causarum patrociniis, in assessionibus, & tribu-
ήτης ἡ νόμων ὑποθέσεων. τὸ ἐθνικὸν Γερω- nalibus excellentiæ legum studens. Gentile,
νικός, ὡς Μήδαβα Μηδαβηνός. Gerasenus, ut Medaba Medabenus.

ΓΕΡΓΙΣ, πόλις Τροίας· καὶ κλίνεται GERGIS, oppidum Troiæ. In casu obl.
Γέργηθος. λέγει καὶ ἡ Γέργηθος διὰ τοῦ ᾱ ὑπὸ quo habet Γέργηθ. Deducitur etiam Gergitha
Ἡρωδιανοῦ, ὡς Τροιζήνιος. ὁ πολίτης, Γεργίθιος. B casus rectus ab illo genitivo, quemadmodum
τὸ θηλυκὸν, Γεργιθία.[79] ἀφ' ἧς Γεργιθία ἡ Troezenus. Oppidanus, Gergithius, genere
ἐνθουσιαστικὸς Σίβυλλα, ἣν πρός ἐστιν ἐν fœminino Gergithia. Hinc Gergithia Sibyl-
τῷ νομίσματι τῶν Γεργιθίων, ὡς τὴν καὶ ἡ la, fœmina fatidica, quæ una cum sphinge
Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάδων πρώ- in Gergithiorum numismate excusa est, ut Phle-
τῃ. ἐν δὲ τῷ ἱερῷ τοῦ Γεργιθίου Ἀπόλλωνος, C gon in prima Olympiade perhibet. Ferunt
Σιβύλλης φασὶν εἶναι τάφον. ἔστι καὶ ἄλλο in Gergithii Apollinis templo Sibyllæ sepul-
Γεργίτης, ἡ θηλυκῶς Γεργίτις. ἔστι δὲ Γερ- chrum esse. Est quoque aliud nomen Gergi-
γηθεύς. tes, & genere fœminino Gergitis. Reperitur
etiam Gergithensis.

ΓΕΡΗΝ, πόλις ἡ κώμη Λέσβου, ἀπὸ GEREN, urbs sive vicus Lesbi, a Gerene Ne-
Γέρηνος τοῦ Ποσειδῶνος. καὶ θηλυκῶς, Γερηνίς. D ptuni Filio nomen habens. Et fœmininum, Gerenis,

ΓΕΡΗΝΙΑ, πόλις τῆς Μεσσηνίας, ἔνθε GERENIA, urbs Messeniæ, ubi educ-
Νέστωρ ὁ Πυλίου ἐτράφη, ἢ φυγὰς ἦλθη. tus est Nestor Pylius, aut fugam capessivit. He-
Ἡσίοδος ἐν πρώτῳ καταλόγων, siodus in Catalogo primo:

[81] Κλεῖνε δὲ Νηλῆος πολυαίφρονος υἷας ἑβδόμους
Ἔνδεκα· δωδέκατος δὲ Γερηνίου ἱππότα Νέστωρ, E
Ξάνθον ἐὼν, ἐτύχησε παρ' ἱπποδάμοισι Γερηνεῖς.

Interfecit vero Nelei in adversis patriis filios generosos
Undecim. Duodecimus vero Gerenius equi Nestor
Hospes evasit apud Gerenos equorum domitores.

Δότε A cæ-

ηνε ad virtutem, quæ ad Rempublicam pertinent, cognitionem & frequentiam cum dicendi ratione jungebant.

77 Καὶ παροξύτονως.] Fortasse emendandum παροξύνων. Quod si ita sit, sensus erit multo dilucidior.

78 Καὶ Θρήνυς.] Opinatur Creſollius lib. IV de Sophistis, hic per Θρῆνυ intelligi *civilium orationum suggestum*, sive πολιτικὸν βῆμα, cui Athenis Sophistæ præsidere dicuntur. Sciendum est, in illa urbe, ut idem bene distinguit, duos fuisse Θρήνους: ad docendam eloquentiam institutos, πολιτικὸν & ῥητορικὸν, & cuique certam propriamque fuisse mercedem. Philostratus loquens de Apollonio Sophista, Athenis, inquit, docuit τὸ πολιτικὸν Θρῆνυ πρεσβεῖα ἐπὶ πολλοῖς. Olympiodorus apud Photium perhibet, tam cura atque studio Leontium ad Sophisticam sedem evectum fuisse, quamquam ille repugnaret: εἰς τὸν ῥητορικὸν Θρῆνυ ἀναχθῆναι, μὴ βουλόμενον. Etiam aliis in urbibus fuere hujusmodi *throni*: de Romano mentionem fecit Philostratus in Exodiano: Τοῦ δὲ τῆς Ῥώμης ἄλλα ἐς τὸν Ῥωμαϊκὸν ἐξ ἑτοίμου Θρῆνον. Eosdem Greg. Nazianzenus Orat. XX Carmine institutos meminit.

79 Ἀφ' ἧς Γεργίθη ἡ χρησμῳδὸς Σίβυλλα.] Vitium in vulgatis & MSS inepit. Corrigendum, ἀφ' ἧς Γεργήθη. Hæc urbs, unde Sibylla Gergithia nomen accepit, ita fuit in agro Lampsaceno, teste Strabone lib. XIII: Ἐστὶ δὲ καὶ Λαμψακηνῆς τόπος ὀνόματι Γεργήθιον. ἔνθεν δὲ ἡ πόλις Γέργηθις, ἐν ᾗ ἐστὶ καὶ ἡ Γεργήθιος· διὸ καὶ τὴν κώμην πόλιν παραδύεσθαι ἔνιοι τῆς Γεργήθεως. Verum cum non dimanxit Gergis in ditione Lampsacena, sed & Mermessus ibi fuerit, non incommode ex eo poterit conjici, Erythræam Sibyllam & Gergithiam eandem esse, quibus Stephanus & alii divertam patriam adscribunt. Etiam Mermessum in agro Lampsaceno, vel fuisse non longe inde remotam a geographis conditum, liquet ex Palæmone apud Stephanum, illud oppidum cum Myrmidone confundente, ita enim ille: Μυρμιδόνες, πόλις πρὸς Ἀδραστείᾳ, ὡς Παλαίμων. Si ergo Gergithia & Erythræa eadem sint habendæ, tum etiam Hellespontica his erit annumeranda; etenim illa quoque *Marmessi* nata existimatur. Lactant. de Fal. Rel. lib. I: *Orta autem Hellespontica in agro Trojano natam, vico Marpesso, circa oppidum Gergithium, quam describit Heraclides Ponticus Solonis & Cyri fuisse temporibus.* Malim hic *Mermessi* legere, quamquam Lactantii codd. aliter suadent. Sed ut fatear quod res est: ingens inter veteres certamen fuit, quænam ei patria attribuenda, liquet hoc ex Suida, cujus verba, huc tranferibam; ita enim ille in Σίβυλλα. Ἐρυθραία, πατρὶ μὲν Ἡφαίστου ἐν χρησμῷ τοῦ Ἐρυθραῖ, ἀπεκρύφθη Βαβίλα. Νικὼ δὲ αὐτὴν τὸ χρῆσαι πολλοῖς ἔτεσι πρεσβυτέραν ἐρυθραῖ· τοῖς δὲ αὐτὴν Σαμίαν, ἄλλοις Σαμοθρᾴκην εἶναι, ἄλλοι δὲ Λιβυσσαν, ἄλλοι Λαβυρινθὼ, ἄλλοι Σαμίαν ἴδιον. Hinc igitur evidenter apparet, veteres de hujus Sibyllæ natali solo, haud aliter ac olim de Homeri patria inter se disputasse: verum fortasse *Gergithia* vocata, non propterea quod ibi nata, sed quod in æde Apollinis *Gergithii* tumulo condita commemorentur, uti hic etiamne videre est.

80 Ἡσίοδος ἐν πρώτῳ καταλόγων.] Codices MSS illud ἐν πρώτῳ inferunt, quod in omnibus editis non conspicitur. Quod si Meursius ita hunc locum emendatum conspexisset, medicas ei manus in Lectionibus Atticis non attulisset legendo, ὡς Ἡσίοδος ἐν καταλόγῳ γ'. Optime tamen observat, ab Hesiodo illud opus, quod καταλόγους scripsit, in tres ἐκλογὰς distributum fuisse, atque primum citari a Scholiasta in Apol. ad lib. I: Ἀπολλώνιος ὁ Παυδάλους ἐν Δελφοῖς, Ἡσίοδος ἐν πρώτῳ καταλόγων φησί. Verum hoc longissime a veritate remotum judico, apud Stephanum in Ἄσκρη (ubi in prioribus hujus editionibus locus mutilatus, circumfertur, ὡς Ἡσίοδος ἐν Ἀσκρῃ * δέδωκεν) secundum allegari, ibique reponendum supplendumque esse, ὡς Ἡσίοδος ἐν γενεαῖς φησιν. Tu lectur inspice locum, & quid ad eum observatum sit. Certus sum, te aliter judicaturum. Testis Catalogi liber reperitur apud eundem Scholiast. ad lib. III. Fortasse hinc ætate hoc Stephani ex Hesiodo loco usus est, tecto licet nomine, ita enim ille ad Hesiod. p. 251: Λυκόφρων δὲ ἐν πόλεσι τοῖς ἀπὸ Τροίας· ὡς Ἡσίοδος· Νῆσοι δὲ ἐν ἀκτῇ Γεράνου· καὶ πολλαχοῦ ἐστι τοῦτο. Κλεῖνε δὲ Νηλῆος πολυαίφρονος ἥδε τέκνα· Ἐνδεκα, &c.

81 Κλεῖνε δὲ Νηλῆος.] Ita hunc versiculum plane cum

τικὸς ἀπὸ Γέρηνος. Καὶ αὖθις,

Νέστωρ οἶος ἄλυξεν ἐν ἀνθεμόεντι Γερηνῷ.

ἐκ τοῦ Δημώδους δὲ ἡ Γέρηνος, τὸ Γερηνὸς, ὡς ἀπὸ Ἄλου Ἄλιος· καὶ ἐξ αὐτῆς Γερηνεύς καὶ Γερήνιος.

ΓΕΡΜΑΝΊΚΕΙΑ[83], πόλις Εὐφρατησίας. Κασθρήσιος δὲ τρίτῃ Παρθικῶν, χωρίον αὐτοῦ φησιν. ὁ πολίτης, Γερμανικεύς.

ΓΕΡΜΑΡΑ, Κελτικῆς ἔθνος, ὃ παρὰ τοῦτον ἐν βλέπει, ὡς[84] Ἀριστοτέλης περὶ θαυμασίων· τοὺς δὲ λωτοφάγους καθεύδειν ἐξαμήνου.

ΓΕΡΜΗ, πόλις Ἑλλησποντίας, [85] πλησίον Κυζίκου, ἣν Ἡρωδιανὸς Ἀσίας φησίν. πολίτης, Γερμηνός, καὶ Γερμηνή.

ΓΕΡΟΥΝΙΟΝ, πόλις Ἰταλίας· Κασθρήσιος[86] Γερουνίαν αὐτὴν καλεῖ. τὸ ἐθνικὸν, Γερουνῖνος.

ΓΕΡΡΑ, πόλις Χαλδαίων. ὁ πολίτης, Γερραῖος· καὶ θηλυκὸν Γερραία, καὶ Γερραΐς, ὡς Θηβαΐς.

ΓΕΡΡΟΣ[87], τόπος, καὶ ποταμὸς παρακείμενος τῷ Βορυσθένει. ὁ πολίτης, Γέρριος.

ΓΕΤΙΑ, ἡ χώρα τῶν Γετῶν. Γέτης γὰρ τὸ ἔθνος, καὶ τὸ κύριον. ἔστι δὲ Θρᾳκικὸν ἔθνος. [88]ἡ δὲ θηλυκῶς Γέτης· οὕτω γὰρ ἐκάλεσε τὴν γυναῖκα τοῦ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου. καὶ κτητικῶς λέγεται Γέτικος, ἀφ' οὗ Κρίτων Γετικά. καὶ θηλυκῶς, Γετική. [89] νόμοι δὲ Γετῶν τὸ ἐπισφάζειν τὴν γυναῖκα [90] τῷ ἀνδρὶ, καὶ ὅταν ὀπίκη-

A A casu recto Gerenus. Et rursum:

Nestor solus effugit in florido Gereno.

Ex quo casu recto Gerenus, rursum formatur Gerenensis, uti ab Alus Alensis. Et hinc Gerenia & Gerenius.

B

GERMANICEA, oppidum Euphratesiæ. Quadratus libro tertio Parthicorum castellum nominat. Oppidanus, Germanicensis.

C GERMARA, Celticæ gens, quæ diem non videt, ut Aristoteles libro quinto de Admirandis auscultationibus perhibet. Lotophagos vero dormire per sex menses.

GERME, oppidum Hellespontiæ prope D Cyzicum, quod Herodianus Asiæ attribuit. Oppidanus Germenus & Gemmene.

GERUNIUM, urbs Italiæ. Quadratus illam vocat Geruniam. Gentile, Geruninus.

E GERRHA, oppidum Chaldæorum, cujus oppidanus, Gerrhæus. Fœmininum est Gerrhæa, & Gerrhaïs, ut Thebaïs.

GERRHUS, locus & fluvius Borysthenis adjacens. Cives dicitur Gerrhius.

F GETIA, regio Getarum. Geta enim gentile, non vero proprium est. Est autem gens Thracica. Et genere fœminino dicitur Getis; ita enim Philippi Amyntæ uxor appellabatur. Et possessive dicitur Geticus, unde Critonis Getica. Et fœminino genere Getica. Getarum leges sunt, mulierem in honorem mariti defuncti sacrificare, & citharæ

G

emendare, auctoribus libris calamo exaratis, nec non Eudoxo, quem proxime citavimus. Pessime & sine sensu in vulgus circumfertur: Κλίνας Νάξῳ πολεμίῳ πολεμίους.

[83] ἀπὸ Ἄλου, Ἀλιεύς.] Et hic locus emendatione indiget. Corrige: ὡς Ἄλης, Ἀλαῖος. Vide nostrum illa in voce, & de correctione non dubitabis.

[84] Γερμανίκεια.] Urbs est sub Patriarchatu Antiochenæ, apud Amanum montem, cujus meminere Ptolemæus, Antonini Itinerar. & Constant. Porphyrog. de vita Basilii Macedonis, qui Callipolin & Padaliam ei urbem dotavit, ita enim ille: Βασίλειος δὲ τοῦτο Καισάρειαν τὴν Καππαδοκίας τὴν ἐπὶ τοῦ Ταύρου, νῦν δὲ Ἀραβισσὸν ὀνομαζομένην ἐκόσμει, τὸ ἔδαφος αὐτῆς, τὸ ἐδώδιμον καὶ τὸ ἀγαθὸν, καὶ ἐξ ἀπαντήσεως τοῦ ἔθνους τῶν Σαρακηνῶν. Τοιαύτην δὲ τὴν Γερμανίκειαν ἐποίησε καὶ ἄλλας &c.

[85] Ἀριστοτέλης δὲν ἐν θαυμασίοις.] Ex quo auctore noster relationem hanc hauserit, nondum compertum habeo. Video hic adiatur Aristotelis nomen, pro vero tamen nullo, illo tantum quod περὶ θαυμασίων circumfertur, cujus nec de gente nullam fieri mentionem. Quin imo hæc, a Stephano ex Aristotele allegata, mutilus est, nam ne de ipsa gente ne verbum quidem: loquitur enim de Lotophagis, qui ad rem non pertinent. His non difficulter hoc examinato geographico reperiuntur, ubi ab Aristotele illud abest, quod potissimum ad rei probationem requiritur.

[86] Κασθρήσιος.] Ex Epitomate, qui Concilio Ephesino & Synodo Chalcedonensi inter fuere Hollenius fictum & verum hujus oppidi nomen colligit, quem vide in Annotat. ad Geographiam Sacram Carol. à S. Paulo. Non puto tamen hanc eandem fuisse urbem, quam ejusdem nominis alii collocant in finibus Bithyniæ & Phrygiæ inter Pessinuntem & Ancyram, de qua vide Ptolemæum & Antonini Itinerarium.

[87] Γερροῦντα τοῦτο καλεῖ.] Pessime sic exhibent libri editi, & vix melius calamo exarati, Γερρούσιον τοῦτον καλεῖ. Bene corrigit Salmasius in margine sui codicis Γερρούντιον τοῦτον καλεῖ. De hujus urbis situ & aliis appellationibus consulendus Cluverius.

[88] Τίτος δὲ ὁ ποταμὸς &c.] De loco & fluvio hujus nominis mentionem facit Herodotus lib. IV: inso vehementer fallor, si Stephanus hæc verba non respexerit. Ἔστι δὲ Γέρρος ποταμὸς ἀπέχων μάλιστα ἡμερέων ὁδὸν ἀπὸ θαλάσσης τῆς κατύπερθε τῆς χώρης ἐς ἣν γαυλοῦται ὁ Βορυσθένης· ἀπέχει δὲ οὗτος ὁ ποταμὸς ἀπὸ τοῦ Ὑπάνιος ἡμερέων πέντε μάλιστα, ὁδὸν ἐπὶ θάλασσαν. Γέρρος δὲ οὗτος, Γέρρος.

[89] Ἐν οἷς θηλυκῶς Γέτης.] Corrigit Salmasius: ἐν οἷς θηλυκῶς Γέτις, vel quod verum putat Γέτη, uti ad marginem sui libri exaravit.

[90] Νόμοι δὲ Γετῶν.] Pluralivum illud νόμοι non dissuadet, totum hunc de Getarum moribus locum in duas leges dividi atque distingui, quarum altera loquitur de uxore sacrificante pro manibus mariti mortui; altera vero de psaltatione citharæ, cum legatos mittunt de fœdere vel inducias acturos. Et ita quoque mihi interpretanda videntur verba Eustathii ad Dionys. de situ Orb. quanquam ibi hunc in modum legatur: Νόμος δὲ Γέτικὸς, ἐπιτυφίζειν τὸν γυναῖκα τῷ ἀνδρὶ θηλείᾳ, καὶ κιθαρίζειν ἄνευ ἐπιτυμπανίου.

[90] Τῷ ἀνδρὶ.] Constanter sic exhibent libri editi & manu-

ὀπικηρυκεύον). κιθαρίζειν. Ἀρριανὸς δὲ Γε- A thara pulsare, legatos cum ad hostem mit-
τωνὰς αὐτοὺς φησι. tunt. Arrianus illos Getenos vocat.

ΓΕΦΥΡΑ, πόλις Βοιωτίας. [91] τὰς αὐ- GEPHYRA, urbs Bœotiæ. Eosdem
τοὺς δέ φασι καὶ Τανα γραίους, ὡς Στράβων καὶ appellant etiam Tanagræos, teste Strabone
Ἑκαταῖος. ἀφ' ἧς καὶ [92] Γεφυραία ἡδύν. & Hecatæo. Hinc Gephyræa Ceres.

ΓΕΦΥΡΩΤΗ, πόλις Λιβύης. τὸ ἐθνι- B GEPHYROTE, urbs Libyæ. Gen-
κὸν, Γεφυρωτῶν, ἡ Γεφυρωτίτης, ἀφὰ τὸν tile, Gephyrotæus, vel Gephyrotites, propte
τόπον. folitam regioni formam.

ΓΗ [93], ἀπὸ τῆς γέα κεφθέν· [94] ἀφ' ἧς τὸ γήϊνον κτητικὸν, πλεονασμῷ τοῦ γ. [95] ἢ ὅτι ἐξ ἀρχῆς τὸ γῆ, γήϊνον· ἀφ' ἧς καὶ [96] γηίτης, ὁ C αὐτόχθων, καὶ γῆν οἰκῶν· [97] καὶ γήϊνον μείζο- σαφικὸν. λέγεται δὲ γήπεδον τὸ ἐκτὸς τοῖς οἴκοις ἐν πόλει κῆπον, ὅπερ οἱ τραγικοὶ ἀφὰ τοῦ α φασὶ, δωρίζοντες. [98] Διαφέρει γήπεδον οἰκο- πέδου. οἰκόπεδον μὲν, οἰκίας ἐστὶ καταρριμμέ- D νης ἐδαφος, γήπεδον δὲ, τὸ ἐν τῇ πόλει πε- σκάμενον τῇ οἰκίᾳ κῆπον. [99] ἀπὸ δὲ γῆ, γαῖα. ὁ οἰκήτωρ, γαιάτης· καὶ γαιήϊον κῆπικὸν· καὶ γλυκὺν, γαιήϊας. καὶ δὲ γαῖα, ἡ δὲ γραῖα,

'Βεραχὺ

GEPHYRA, urbs Bœotiæ. Eosdem appellant etiam Tanagræos, teste Strabone & Hecatæo. Hinc Gephyræa Ceres.

GEPHYROTE, urbs Libyæ. Gentile, Gophyrotæus, vel Gephyrotites, propte folitam regioni formam.

γῆ *terra*, contractum est ex γέα: unde possessivum γήϊνον *prisce*, per pleonasmum literæ γ, Vel a voce γῆ fit γήϊος *terrestris*, unde & γήϊος indigena & terram colens, & γήϊον *tenue*, quod materiale nomen est. Dicitur & γήπεδον, hortulus, ædibus urbanis additus. Hanc vocem Tragici per A efferunt, Dorum linguam imitantes. Γήπεδον differt ab οἰκοπέδῳ. Nam οἰκόπεδον ædium destructarum area est, γήπεδον vero hortulus ædibus urbanis adjacens. A voce γῆ fit γαῖα. Incola gæates, & gæcius possessivum, & femininum gæcias. Et in gæa, sicut & in gæa breve

noanu exarati: verum locum esse mutilum & ita esse supplendum, πρὸ κώμης Γαιήϊα, non est quod de eo ambigamus, si hunc locum conferamus cum verbis Eustathii, jam pridem allegatis.

[91] Τὰς αὐτὰς δὲ φασι καὶ Τανα γραίους] Hæc in cod. Vossiano paullo aliter leguntur: πρὸς δὲ τὰς αὐτὰς πόλιν καὶ Τανα γραίους. Hinc conjecturam facio, rescribi debere: πρὸς δὲ τὰς αὐτὰς φασὶ πόλιν καὶ Τανα γραίους. Locus Strabonis, quem noster innuit reperitur lib. IX: Κεκλῆσθαι δὲ Γεφυραίους καὶ Τανα γραίους. Vide præterea Herod. lib. V idem de Gephyræis affeverantem.

[92] Γεφυραία ἡδύν.] Constanter ita circumfertur in libris MSS & editis, sed pessimo errore. Parum abfuit, quin Cl. Meursii emendationem, qua nihil omnino verius aut ad rem præsentem accommodatius, in contextum recipiendam; is enim in Lect. Attic. emendat Γεφυραία Δεώ. Hac appellatione Ceres apud Gephyræos erat nota. Etymologici Mag. auctor: Δεώ, ἡ Δημήτηρ· ἀπὸ τοῦ δέω (τοῦ ζητῶ) τὴν θυγατέρα. Vide præterea Hesychium, Eustath. ad Iliad. I & Od. A. Apud Gephyræos quidam Iustæ Ceremn liquet ex Etymologicographo: Γεφυραῖοι, ἔθνος Ἀττικῆς· ἀπὸ τῆς Γεφυραίας Δημήτερος. Verum celere nequeo conjecturam Salmasianam, marginibus fui libri illitam, existimat enim legendum Γεφυραῖοι Ἀχαιοί. Sed utinam hæc divinationis documenta significasset! Apud Hesychium invenio, Minervam Aedonis nomine Pamphylis fuisse cultam: Ἀηδών, ἡ Ἀθηνᾶ παρὰ Παμφύλοις. Sed an apud Gephyræos eundem honorem obtinuerit, ex aliorum scriptis non apparet. Tenere tamen hæc conjectura mihi non videtur improbanda, Goltzius enim lustravit numinum Domitiani cum hac inscriptione, ΓΕΦΥΡΑΙΑΝΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ, quæ an ad hanc rem sit applicanda, aliis investigandum relinquo. Denique Hadrianus Junius & hunc locum illustravit, ex conjectura emendandum existimans Γεφυραία ἑκάτη, vel simile quid, quasi ad Gephyræas spectet Stephanus scripserit. Verum ut dixi, Meursii conjectura præ aliis amplectenda videtur.

[93] Ἀπὸ τῆς γέα κεφθέν.] Eadem in opinione versabatur Eustathius, in comm. ad Iliad. Σ: Καὶ ἐπὶ τοῦ γῆ τὸ ἐπιφερόμενον κύριος ἡ γέα. Huic adde Etymologici Mag. testimonium, quod est in voce γαῖα. Τὸ δὲ γέα κεφθὲν ἐστὶ τὸ ἀπλοῦν, γῆ, γῆς.

[94] Ἀφ' ἧς τὸ γήϊνον.] Eandem vocis derivationem habemus apud Etymologicographum: Παρὰ τὸ γῆ γήϊος καὶ ἐπεκτάσει γήϊνος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, γήϊνος. Magistri Græci hanc vocem interpretantur ἐδαφικὸν. Hecatæo γήϊνα λέγει, & γήϊνα κάλλη dicit pulchri flores & fermo: & Suidæ γήϊνον βίον, sunt ni fallor.

[95] Ἢ ὅτι ἀπὸ τοῦ γῆ, γήϊνον.] Vossianus & Palatinus male exhibent: ἢ ὅτι ἀπὸ τοῦ γῆ, γήϊνον. Salmasius optime legendum censet: ἢ ὅτι ἀπὸ τοῦ γέα, γήϊνον, ἀφ' ἧς ὁ γήϊος.

[96] Γηίτης.] Non accipit hanc vocem pro Autochthone Hesychius, sed pro rustico: Γηίτης, ὁ τὴν γῆν ἐργαζόμενος, γεωργός.

[97] Καὶ γήϊνον μείζοσαφικὸν.] Nomen possessivum a Græcis Technicis trifariam dividitur, in ἐκφορικὸν, κτητικοφυλετικὸν & μειζοσαφικὸν. Singula hæc ab Etymologici Magni auctore in voce Ἀθηναῖος egregie illustrantur, quæ quia ad rem præsentem pertinent, hic transferre lubet. Εἴδη δὲ ἐθνικῶν, τρία· ἐκφορικὸν ὅταν τὸ ἐθνικὸν ἔχῃ πτῶσιν γενικὴν εἰς ου, ἐκφορικὸν, οἷον Κεκροπίδης, Ῥοδιακός. Συναποφυλετικὸν δὲ, τὸ μετὰ τὸν πρῶτον τόνον· οἷον, χαμαιζηλικὸς· συναπτὸν γάρ ἐστι χαμαιζηλικὸς· καὶ ἐφαρμοστικὸς ἀνδρὸς ἢ φύσεως ἢ φυλῆς· μειζοσαφικὸν δὲ ἐστι, τὸ ἀπὸ τόπου τινὸς ὄνομα, οἷον, Ἀθηναῖος, Ἀργεῖος, Κορίνθιος, Θηβαῖος, καὶ τὰ τοιαῦτα. Stephanus nunc grammaticorum, non vero geographorum partes sectans, ab Etymologico egregie dissentit, qui τὸ γήϊνον pro possessivo ἐκφορικῷ accepit, scilicet pro aliquo vel in, vel sub terra degenti: Stephanus autem pro eo quod de humo factum est, atque terrenis particulis constat, qualis recens fuit Adamus, humani generis principium, quem hanc ob causam proprio nomine Γήϊνον appellavit Sanchoniaton. Genuinum hæc significationem τῷ γήϊνον attribuat, sine dubio omnem dissentientium Grammaticorum litem componat.

[98] Διαφέρει γήπεδον οἰκοπέδου.] Hanc significantiæ differentiam etiam agnoscit Eustathius ad Iliad. Δ pag. 636. Γήπεδον μέν φησι, τὸ ἐν πόλει ἀποκεκριμένον, ἐκεῖσε καὶ κτίσιν ἐπιτήδειον δέ, ἐκείνης ἐφεξῆς ἐρριμένης. Ἐκεῖθεν δὲ, ὅσῳ γυμνικὸν ἐδάφιον τὸ τοιοῦτον φασι. In eundem cubant hæc Archiepiscopi verba, & mala interpunctione latebant, iterum emendanda sunt & continuenda, ut sensum congruum efficiant: Γήπεδον μὲν φησι, τὸ ἐν πόλει ἀποκεκριμένον οἰκίᾳ κατάλληλον. Stephanus adhibet κατάλληλον, quod eodem redit, etenim a substantivis quemadmodum derivationes diminutivæ, res non est infrequens, & alibi exemplis demonstravimus, quemadmodum a κύων fit κυνίδιον & κυνάριον, ita ab οἰκία fit οἰκίδιον & οἰκάριον, quibus insuper tertium κατάλληλον adjungi potest. Sic quisque a βιβλίον βιβλίδιον & βιβλάριον.

[99] Αἴτιος δὲ γῆ, γαῖα.] Aliter censet Sergius grammaticus apud Etymologicophrephanum, qui eam vocem ex

[1]βραχὺ τὸ α, ὅτι δισύλλαβα, ὡς Μαία, [2]Φαία. A breve eſt A, quia diſyllaba ſunt, uti Mæa, Phæa.

ΓΗΘΟΥΣΣΑ, πόλις Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν, Γηθουσσαῖος, ὡς Σκοτουσσαῖος· ἢ Γηθούσιος, ὡς [3]Πιτυούσιος· ἢ Γηθουσίτης, διὰ τὸ ὀνομάριον. GETHUSSA, urbs Libyæ. Gentile [4]Gethuſſæus, uti Scotuſſæus. Vel Gethuſſius: uti Pityuſſius: vel Gethuſſites propter formam vernaculam. B

ΓΗΛΥΣ[5], ἔθνος, ἃ μέμνηται Ἀσσίνιος Κυάδρατος ἐν πρώτῳ Παρθικῶν· ἐξώκυτον δέ. GELYS, gens, cujus meminit Aſſinius Quadratus libro primo Parthicorum. Accentu notatur in ultima.

ΓΗΡΕΙΑ[6], πόλις Ἰνδική, πλησίον ὑπὸ Δηριάδην τὸν βασιλέα τῶν Ἰνδῶν, τοὺς Διόνυσον πολεμοῦντι. τὸ ἐθνικὸν, [7]Γηρεάτης. GEREA, urbs Indica, quæ coluitur ſub Deriade Indorum rege, qui contra Bacchum bellum geſſit. Gentile, Gereates. C

ΓΙΓΓΛΥΜΩΤΗ, Φοινίκης πόλις, ὡς Ἑκαταῖος. GINGLYMOTE, Phœniciæ urbs, auctore Hecataeo.

ΓΙΓΩΝΟΣ, πόλις Θρᾴκης, [8]πρόσχωρος τῇ Παλλήνῃ. ὁ πολίτης, Γιγώνιος. ἀπὸ Γίγωνος τοῦ Αἰθιόπων βασιλέως, [9]ὃς Διονύσου ἐκράτησεν. Ἀρτεμίδωρος δὲ ὁ Ἐφέσιος Γιγωνίδα τοὺς τόπους φησί. GIGONUS, oppidum Thraciæ, Pallenæ finitimum. Oppidanus, Gigonius. Nomen habet a Gigone Æthiopum rege, qui a Baccho ſuperatus eſt. Hanc urbem Artemidorus Epheſius Gigonida appellat. D

ΓΙΛΔΑ, πόλις Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν, Γιλδίτης, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν. GILDA, urbs Libyæ. Gentile, Gildites, auctore Alexandro libro tertio rerum Libycarum. E

ΓΙΛΙΓΑΜΒΑΙ[10], ἔθνος Λιβύης. Ἡρόδοτος δ'. GILIGAMBÆ, gens Libyæ, teſte Herodoto libro IV.

ΓΙΝΔΑΝΕΣ, ἔθνος Λιβυκὸν [11]λωτοφάγον, οἱ τὸν καρπὸν μόνον τοῦ λωτοῦ ἐσθίουσι. GINDANES, gens Libyæ lotophagon. Hi e ſolo loti fructu victitant. F

ΓΙΝ-

[1] βραχὺ τὸ α.] Eandem canonem legimus apud Etymologici Mag. Auct. Eum, quem vitio laborare, emendabo, & hæc manifeſtum: Εἰς μακρὸν τὸ μαῖα τὸ ζωὴ Μαῖα· καὶ παρὰ τὸ μάω τὸ ζητῶ, μάϊα· καὶ ζάϊα, πρωτοκρυφὶ τὸ γ. τὸ δὲ ἐθνικὸν ἀφαιρουμένου μακρολογίας ζήσεως ζάϊος τὸ παρ' ἡμῖν Μάϊος· ἀπὸ τοῦ ἀφθόγγου χαράξεως· ἐκ τοῦ μὲν Μάϊος· ἀπὸ τοῦ α βραχὺ· ζάϊος τὸ, καὶ βραχὺ τὸ α λέγει, ὡς ἐπιφορὰ αἰτίαν ἔχουσα, ὅτι μόνα τὰ ὀξύτονα ἐθνικὰ ὄντα τὸ α βραχὺ ἔχουσι, ὡς παρ' ἡμῖν. Hic legi debere manifeſtum, res ipſa clamat, & probatione nulla indiget.

[2] Φαία.] Hæc vox in Græcorum ſcriptis non occurrit, ſed accentu in ultima notata Φαία ἰδικὸν κύριον, tanti emendanda, fuſa, ut ea antiquis obſerent Lexicographi. Si nos ſi forte res foret, reponerem Φοινίκη, quæ Φοινίκιος ſit, uidque Plutarchus in Theſeo.

[3] Πιτυούσιος.] Sic placuit in hac editione, in qua ſola 3188 & Iſaris vulgatis peſſime legitur Σπυαν-, quæ vocem nihili.

[4] Γηθουσσαῖος.] Exiſtimo has eſſe Gelyes, quos Dionyſius Getas appellat & in Hyrcania collocat; ita enim ille:

Τοὺς δ' ἀπὸ Καυκάσιο, Γελῶνά τε γαῖαν ἔχοντα
Γέτας Μαιώτας τε, καὶ ἀκτὴν Ἀστακανδοῦ.

Ad quæ verba ita ſcripſit Archiepiſcopus Theſſalonicenſis: Οἱ ἀφ' ἑσπέρας τῆς Μαιώτιδος λίμνης, ἢ ὁ Μαίωτις, ἤτοι Γέται, ἤγουν ἡ πρώτη ἀκτή. Et Codicum Vaticanum appellationibus diſtincte male Ἀχαιοὶ.

[5] Γήλυς.] Hujus civitatis meminit Dionyſius libro primo Bataviorum, teſte Stephano in Γαῖρος· Γήλυς τε, Γηλύων ἔθνος ἐν Ὑρκανίᾳ Γαῖρος.

[6] Γήρεια.] Codices calamo exarati conſtanter exhibent, Γήρεα.

[7] Γηρεάτης.] Macedoniam inter, quæ Thraciæ fines attingit, & Pallenem, pronunciorum Gigonida, quod Artemidorus urbem nuncupat, agnoſcit Etymologici Mag. Auctor; quod non a Gigone Æthiopum rege (ſed a Baccho, qui ibidem Gigan appellabatur) nomen ſortitum eſſe perhibet. Γίγωνος, πόλις Μακεδονίας ἐν Παλλήνῃ· ἀπὸ Γίγωνος τοῦ Αἰθίοπος βασιλέως, ὃς Διονύσου ἐκράτησεν. Νῦν Γιγωνίτης· ἡ χώρα Γιγωνίς. Et aliquid in his verbis quod mihi non placet; ultima enim illius ſectionis verba, ſuo loco excidiſſe ſimiliter mihi perſuadeo. Mallem enim illa hoc modo prævidenti ſectioni adjungere: Γιγωνία, ἡ Ἀσσία· ἡ Γιγωνίτης ἡ ἀκούστης, ἀπὸ τοῦ ἔθνους Γιγωνίτης. Ita certe ſcribendi non inconcinnus, & ejuſdem orationis contextus atque continuatio. Quidam etiam Γιγωνίτην Herculem Gigona appellarunt, teſte Heſychio: Γιγωνίτης· ὁ δὲ χαρὼν, παρὰ τοῖς παροιμιαζομένοις ἐστὶ δὲ Ἀχαϊκὸν Ἡράκλειον. Ultro cum Scaligero conſentiri cogor, mihi non intelligere, quid ſibi velit Heſychius hisce verbis; id quid tamen barbolandum eſt, judico τὸ παροιμιαζόμενον & ἐστὶ δὲ Ἀχαϊκὸν ex ὁ ἥρως ἐστὶ corruptum eſſe: nam fuit Gigone Demon qui ſibi ἀνθρωπικὰ παραγγέλματα τοῦ Ἄρεως καὶ τῶν Ἀμαζόνων, μαχίμου. Vide Euſtathium pag. 1390 & 1880 ad Homerum. Sed e diverticulo in viam redeamus. Videtur fuiſſe caſtellum, non vero urbs hujus nominis, quod apparet ex Scholiaſta Thucyd. ad lib. I: Ἐπὶ Γίγωνος, τοῦ ἥρωος ὑπὸ μαχίμου Μακεδόνων, ἢ Θρᾳκῶν, ἐν τῷ ἀκρωτηρίῳ Ἁλκυόνης. Vide porro de iis Herodotum lib. VII.

[8] Πρόσχωρος τῇ Παλλήνῃ.] Sic legimus illud edim nimirum verum exhibent MSS Palatini & chartaceus Vaticanus. Ἐν τῇ Παλλήνῃ ἀκρωτηρίῳ.

[9] Ὃς Διονύσου ἐκράτησεν.] Hæc vox, quia elementorum ſeriem ſequitur, a Stephano petita videtur ex Herodoto, quam vulgatus editor nunc non agnoſcimus. In Melpomene legitur: Τοῦτον δὲ τὸν τὸν Γίγωνα, ἐμφανέα ἐόντα τῶν γενέων, μετὰ Ἀμφιτρυωνίδεω ἐόντα. Mox ſequitur: Γίγωνα δὲ ἐκτήσατο ἐν τῇ ἐπὶ Θρηϊκίην Ἀτλαντικῇ.

[10] Λιβύης.] Ignat noſter locum Herodoti in Mel-

Mar-

ΓΊΝΔΑΡΑ, κώμη [17] πρὸς τῇ Ἀντιοχείᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Γινδαρεύς. Κυαδρᾶτος δὲ, Γινδάρας ἔφη. A

GINDARA, vicus juxta Antiochiam. Gentile, Gindarenſis. Verum Quadratus eos appellat Gindaros.

ΓΊΤΤΑ, [18] πόλις Παλαιστίνης· Πολύβιος ἑκκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Γίττιος. B

GITTA, urbs Palæſtinæ, auctore Polybio libro ſexto decimo. Gentile, Gittæus.

ΓΛΆΝΙΣ, [19] ποταμὸς Κύμης, ὡς Λυκόφρων,

Γλάνις δ' ῥεῖθρος δέξεται πίγεων χθόνα.

ἀφ' οὗ καὶ ἰχθὺς Γλάνις, [20] ὁ δὲ καλούμενος Γλάνις. [21] ἔστι δὲ Ἰβηρίας ποταμός. ἔστι δὲ Ἰταλίας τρίτος ποταμὸς, [22] περὶ τὸν Τίβεριν ποταμόν.

GLANIS, fluvius Cumarum, de quo Lycophron:

Glanis autem alveis terram humectatam excipiet.

Hinc piſcis Glanis, qui etiam Glanis dicitur. Eſt item Iberiæ fluvius: Eſt Italiæ tertius fluvius circa Tiberim amnem. C

ΓΛΑΥΚΊΑ, [23] πολίχνιον Ἰωνίας. τὸ ἐθνικὸν, Γλαυκιεὺς, καὶ Γλαυκιώτης. βέλτιον δὲ Γλαύκιος, ὡς ἀπὸ Πλακίας Πλάκιος.

GLAUCIA, oppidulum Joniæ. Gentile, Glaucienſis, & Glauciotes. Melius autem eſt Glaucius, uti a Placia Placius. D

ΓΛΑΎΚΟΥ Δῆμος, ἐν Λυκίᾳ, ὡς Ἀλέξανδρός φησιν, ἀπὸ Γλαύκου τοῦ ἥρωος. [24] ὁ δημότης, Γλαυκοδήμιος.

GLAUCI Demus, in Lycia eſt, teſte Alexandro, & a Glauco heroë nomen habet. Populatis, Glaucodemus.

ΓΛΑΦΥΡΑΊ [25], πόλις Θεσσαλίας. Ὅμηρος,

Βοίβην, καὶ Γλαφύρας. ---- E

GLAPHYRÆ, urbs Theſſaliæ, de qua Homerus:

Beben & Glaphyras.

δοτὸ

Nomen

pomene: Ἀκούω δὲ καὶ ἐγχώριον εἶναι τῷ τόπῳ, τὸν τοῦ Γλαύκου τοῦ τὴν λοιμώδη νόσον ἐκ τῆς κρήτης μόνον ἐλθεῖν εἰς τὴν Ἰωνίαν.

[17] Πρὸς τῇ Ἀντιοχείᾳ.] Proprie hæc urbs ſita erat in Cyrrheſtica regione, quæ ſe extendit uſque ad agrum Antiochenſem. Locum vicinorem habebat Pagras teſte Strabone libro XVI: Τῇ δὲ Γινδάρᾳ συνάπτουσι αἱ Πάγραι τῆς Ἀντιοχικῆς, χωρίον ἱερὸν καὶ ἄλσος ἔχον ἐν Ἀμανῷ. Idem eodem libro: Ἐντεῦθεν δ' ἐστὶ πόλις Γίνδαρος, ἀπωκισμένη ὑπὸ Κυρηστῶν, καὶ λιμένιον ἔχουσα. Igitur urbs quæ Stephano Γίνδαρα, Straboni Γίνδαρος appellatur. Incolæ Aſinius Quadratus *Gindares* vocavit, ſi locus mendo caret: rectius enim Plinius lib. v cap. XXIII *Gindarenus*, quæ terminatio in oriente erat uſitatiſſima. Ægerrime igitur patior illud Γινδάρας: Fortaſſis corrigendum Γινδαρεῖς, vel Γινδαρῆνοι: ſi non longius a vulgata lectione recedat.

[18] Πόλις Παλαιστίνης.] Ita etiam hæc urbs dicta fuit Joſepho lib. VI Antiq. Jud. cap. III: Κεῖται δὲ Γίττα ἐπὶ ἑσπέρας. Eadem hæc eſt, quam Samuel lib. I cap. VII appellat גת *Gath*: Septuag. Γέθ, & Plinius lib. v cap. IX *Getta*.

[19] Ποτ. Κύμης.] Intelligit fluvium inter Cumas & Liternum in mare deflluentem. Verum quia Literno oppido eſt propinquior, imo illud præterfluat, vulgo etiam *Liternus* vocatur, aliquando etiam *Glanis* teſte Cluverio in Ital. Antiq. Deſcript.

[20] Ὁ δὲ καλούμενος Γλάνις.] Cluverius in Italiæ Antiq. deſcriptione, hunc locum non probe conſtitutum eſſe in vulgatis, ſuſpicatus eſt, corrigebat enim: Καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἰχθὺς, ὁ ἐγχελυφόρος γλάνις. Imo ut verum fatear, ita conſtanter exhibent plurimi MSS, omiſſa illa voce γλάνις, quam tamen codex recenſionis Palatinæ Bibliothecæ retinebat, teſte Salmaſio. Ego vero conjectationem ſine veterum librorum auctoritate interferendam judicavi, legebatur enim in aliis editionibus: Καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἰχθὺς γλάνις, ὁ ἐγχελυφόρος γλάνις. Ratio, quare ut ſuſpicetur, in promptu eſt: nam hic piſcis non tantum γλάνις verum & γλάνις vocatur, auctore Heſychio apud quem ita legitur: Γλάνις, ἰχθὺς ὁ καὶ ἐγχελυφόρος· καὶ ὁ γλάνις. Ἐνίοτε καὶ σῦς ἐχθύων. *Silurus*, γλάνις. Alia gloſſa ſuccedebat, quam inſpexit Salmaſius: Γλάνις, *Silurus*. Piſcem hunc deſcribunt Ariſtoteles, Plinius, & Scholiaſtes in Lycophronem, cujus verba mox producam.

[21] Ἔστι δὲ Ἰβηρίας ποταμός.] Scribit etiam Scholiaſtes auctor in Lycophronem, fluvium Hiſpaniæ ita appellatum inveniri: Γλάνις ποταμὸς Ἰταλίας ἢ Κύμης, ὃν καὶ ἐγχελυφόρον φησὶ καὶ ἰχθῦς, οὓς φασι γίνεσθαι ἐκ τῶν ἐγχέλεων, ἀπὸ μίξεως τοῦ εἰς ἀλλήλους τοῦ σπέρματος· ἔστι δὲ καὶ ποταμὸς Ἰταλίας Γλάνις, ἢ νῦν Γαρίγλιανος. Credo Stephanum tres in Italia hac appellatione amnes hactenus mare deſcripſiſſe, & illud Γαρίγλιανος tranſcriptores ex eo vocabulo depravaſſe: nam tres hoc nomine fluvios in Italia reperiuntur: primum deſcripſit in præcedentibus, & circa Cumam collocavit: ſecundus eſt apud Minturnas, ubi Latium a Campania ſeparatur, antiquis temporibus *Clanis* appellatus. Strabo lib. v: Φερομένου δ' ἀπὸ κατωτέρω τὸν Σινουέσσης ποταμὸν Μιντούρνης· ὀνομάζεται δ' Ἀνίγρις ποταμὸς· Κλάνις δὲ ἐκαλεῖτο παλαιόθεν. Vide porro Cluverii Italiam Antiq. pag. 1076.

[22] Περὶ τὸν Τίβεριν ποταμόν.] Jam deſcribit tertium Italiæ fluvium *Clanis* ſive *Glanis* dictum. Hic ab urbe Pallii circa oppidum Herbanum in Hetruria excipitur, & ita in Tiberim defluit. Vide eundem Cluv. Ii Ant. pag. 1098.

[23] Πολίχνιον Ἰωνίας.] Videtur fuiſſe Mycalenſi portus, quod colligo ex verbis Thucyd. lib. VIII: Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ναυσὶ ἐκ Σάμου καὶ ἄλλαις ἐκ τῆς ἐπιδημίας, ἃς ἔτυχον ἐν Τρωγιλίῳ ἢ Μυκάλης ὁρμοῦσαι. Nihil obſtat, quod hæc *Glaucia* appellatur: nam Atticam dialectum affectantes hujuſmodi craſi ſæpenumero utuntur, pro Πλακίας dicunt Πλάκις pro *Mnaſinis* Μνασίνης, de qua alibi diximus.

[24] Ὁ δημότης, Γλαυκοδήμιος.] Exiſtimo cum Salmaſio, populare nomen vitii non eſſe immune, legendumque: ὁ δημότης, Γλαυκοδήμιος.

[25] Γλαφῦραι, πόλις Θεσσαλίας.] Nulla unquam fuit urbs in tota Græcia quod optime obſervat Incomparabilis Voſſius ad Scylacem, multo minus in Theſſalia, cui nomen *Glaphyræ*. Aliter ſi foret, Strabo ejus meminiſſet: quippe qui diligentiſſime omnia loca, quorum ullus memoratu dignus eſt, ordine perlegantur: ſi enim lib. IX a *Scole* ſtatim tranſit ad Iolcon. Legimus tamen de ea apud Euſtathium ad Iliad. B. pag. 327, quod nominem in admirationem rapere debeat: nam, fatetur ipſe Archiepiſcopus ex Ethnographo hauſiſſe eam mentionem, quare eam peſſime erat cum ſequendo legendoque.

Βοίβην καὶ Γλαφύρας. ----

Inter

Γλαφύρα ἡ Μάγνητος, κτίσμα Γλαφύρου. A Nomen accepit a Glaphyra Magnetis filio, qui eas condidit. Gentile, Glaphyrenſis. Eſt quoque vicus Ciliciæ, a Tarſo triginta ſtadia occidentem verſus diſtans.

ΓΛΗΤΕΣ, ἔθνος Ἱβηρικὸν μετὰ τοὺς Κυνήτας. Ἡρόδωρος δεκάτῳ. B GLETES, gens Hiſpanica poſt Cynetas, de qua Herodotus libro decimo.

ΓΛΙΣΣΑΣ, πόλις Βοιωτίας· ἡ ἀπὸ Γλίσωνος, ἢ ἀπὸ Γλίσαντος. τὸ ἐθνικὸν, Γλισσάντιος. GLISSAS, urbs Bœotiæ, quæ vel a Gliſone, vel a Gliſante nomen accepit. Gentile, Gliſſantius.

ΓΝΗΣΙΟΙ, ἔθνος οἰκοῦσαν τὴν Ῥόδον. ἔνιοι δὲ Γνήσιοι, οἱ ἰθαγενεῖς. λέγεται καὶ μετὰ τοῦ ι, Ἰγνήσιοι. C GNESII, gens Rhodum habitans. Hinc & Gnetes indigenæ. Vocatur etiam cum I Ignetes.

ΓΟΑΡΗΝΗ, χώρα Ἀραβίας, πλησίον Δαμασκοῦ. λέγεται καὶ Γοάρεα. GOARENE, regio Arabiæ, prope Damaſcum. Dicitur etiam Goarea.

ΓΟΛΓΟΙ, πόλις Κύπρου, ἀπὸ Γόλγου ἐγκτισθέντος ὑπὸ Σικυωνίων ἀποίκων. λέγεται δὲ καὶ Γόλγος τὸ D GOLGI, urbs Cypri, quæ a Golgo Sicyoniorum coloniæ præfecto nomen habet. Dicitur quoque Golgum genere neutro. Unde & Venus Golgia. Gentile, Golgius, & Golgia & Golgenſis.

ΓΟΜΟΛΙΤΑΙ, ἔθνος τῆς Ἰδουμαίας· ἀπὸ Ἀμαλήκου, Ἀμαληκίται ἐκλήθησαν. GOMOLITÆ, gens Idumææ, quæ ab E Amaleco Amaleciteſ appellata eſt.

ΓΟΜΦΟΙ, πόλις Θεσσαλίας. τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως. Κλητ. ὦ Γομφέ. GOMPHI, urbs Theſſaliæ. Gentile idem eſt. Sed invenitur quoque Gomphenſis.

ΓΟΝ-

[illegible] ſimiliter parum ſibi conſtat, non revocando in memoriam, quæ in præcedentibus exaraverit, cum integriore ejus lectione & in quo optime erat:

Βοιῶν τὴ γλαφύρην &c. - - - -

Vide Stephanum in Βοιῶν. Quod ſi in Theſſalia fuiſſet Hebræ, unc dubio Etymologici Mag. Auctor, vocabula Homerica γλαφυρὸν & γλαφυρὸς explicans, de ſe dicet, ut patiam ſalet, aliquam mentionem fecit.

Ἐκ τῆς ἐπὶ Καλυδῶνος.] Eadem hæc, ſed multo auctiora habet Eustathius hoc jam citato: Τὰς δὲ Γνήσιον, ἀντὶ τοῦ ἀληθινὸν. ἢ ὅτι, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἀπὸ Ἰγνησίου τινὸς Γνησίου, ἀφ' οὗ καὶ Γνήσιος ὁ Ἴδης Γνήσιον, ἀφ' οὗ καὶ Γνησία ἡ Ἀφροδίτη. τὸ ἐθνικὸν, Γνήσιος, καὶ Γνησία, καὶ Γνήσιος. [illegible] Ἐπὶ δὲ Ἰγνησίου ῥηθῆναι τὸν Καινέα.] Diſtinguit Stephanus inter Ἰγνήσιον & Γνήσιον, ſed eum deceperit de quorundam Theſſalorum nomine, ut bene cenſet Cl. Voſſius ad Melam. Glotes fuit inter Cynetas & Tartellios aquilonares, quod liquet ex ipſis Herodoti verbis, quæ nobis Conſtantinus Porphyrogenneta ex libro decimo ſe ſtatim integra conſervavit. Τὸ δὲ Γλῆτες ἔθνος [illegible] Ἐκ τῆς ἐπὶ Καλυδῶνος.] Aliquot hæc ſcripta ſunt ad Iliadis appellationem, pro quo nullum a Calydone talem ſive habuisse cognomentum: nam innumera ſunt exempla, in quibus adjicitur & demitur, ut dicit Ravennas I. Ἐκ τῆς ἐπὶ Καλυδῶνος.] Non fuit urbs, ſed vicus in meſa Lycaonia, qui in regione Thebasana eſt. Temenothe a Cadmo condita, teſte Strabone lib. xii. Quamvis Epiphanius ad illud Ἰγνησίου τινὸς ἀνδρὸς ἐν Γνησίῳ γενομένου, quæ de Ethnicis epigrapho noſtro mentio [illegible] Ἐκ τῆς ἐπὶ Καλυδῶνος.] Multum ellipſeos [illegible] obliquum faciunt Γλεσσᾶς, nonnulli Γλισσᾶς; alii vero Γλισσὰ. Ἐκ Θεμισῆς Θεμισὰ præferunt, quorum lites meum non eſt componere. Videatur ea de re locus Eustathii jam allegatus, & Etymologici Mag. Auct. in ea voce.

Τὸ ἐθνικὸν, Γλισσάδιος.] Nihil eſt, quod me hoc de Gentili dubitare facias, licet Goltzius numinum videri C. Cæſaris Augusti cum inſcriptione ΓΛΙΣΣΑΝΩΝ.

Οἰκοῦσαν τὴν Ῥόδον.] Gnetes ſive Ignetes poſt Telchinas Rhodum inhabitarunt, ut teſtis eſt Hellenicus: Γρηνὸς, ὃν ἐπικαλοῦσί τινες Ἰγνήσιον Ἀπόλλωνα τὸν Ῥόδιον. Plura non addam, quia de Rhodi initiis incaſſe cogitaſſe ſatis Cl. Mauritium Triptolemi ſcriptis.

Γόλγος πόλις Κοίλης.] Eadem Pauſaniæ urbs nomen numero multitudinis in Arcadiæ deſcriptione effert, alias contra numero ſingulari. Theocritus Idyll. xv:

Διόκλειος ὁ Γόλγον τε καὶ Ἰόλκιον ἔλαχεν.

Ad quem locum Scholiaſtes Theocritum imitatur, ſed nomine erroneo deducit a Golgo Adonidi & Veneris F. Latini quoque urbem *Golgos* appellant. Catullus Epig. xxxvii:

Quæ ſacrilumi Idalium Urioſque ſperatis
Cotys, quamque Amathus, quæ que Golgos

Ἀφροδίτη ἐν Γόλγοις.] Constanter in legum libri editi omnes, ſed Palatini MSS exhibuere Salmasius: Ἀφροδίτη Γόλγοις ἐστιν.

Γόλγοι ἐν Ἀραβίᾳ.] Veneris Golgiæ ſimum deſcribit Pauſanias in Arcadicis: Ἐν Ἄμαθοντι τῆς [illegible] Ἀφροδίτης ἐστὶν ἄγαλμα ἀρχαῖον. Ἐν δὲ Ἀμαθοῦντι καθιδρύσατο τὸ πάλαι Ἥρα τὸ ἀρχαῖον. Τίνος δὲ ἕνεκα ἄπαις Κινύρα παρὰ τῷ ἐν Γόλγοις ἐγένετο χαλκεῖ.

Γόλγους.] Codex Voſſianus: Γαργάλιον, ἢ ὡς ἔνιοι Ἰόλκιον. Sed vulgatorum ſcriptura non eſt rejicienda, hæc enim ſcitis ex verbis Jokepta filii Antiochi Inſcriptionis eſt. A quo Commilitarium regis Gobaliſis appellatur. Ἰόλκιον ἔνιοι δὲ, quod non eſt intelligens [illegible] Ἐκ τῆς ἐπὶ Καλυδῶνος.] Alio loco inter urbem hanc *Phelgiæ* appellat, & Thebasiticæ adſcribit. Cetæ lib. xii de rel. Civ. [illegible]

ΓΟΝΔΡΑΙ, Θρᾴκιον ἔθνος. λέγεται Α ἡ πρὸς [10] Προδίτῳ Κιθόρῳ, καὶ Γόνδαι.

ΓΟΝΕΙΣ, πόλις Θρᾴκης. οἱ καθεστηκότες ἐκείνῃ. [11] εἰ καὶ Ἀδριανοπολίτας τέτταρας ἐκάλεσεν.

ΓΟΝΝΟΙ [12], πόλις Περραιβίας, ἀπὸ Β Γωνέως κληθεῖσα ἀπογόνου Κύφου, [13] ὡς φησιν Ὅμηρος. ὁ πολίτης, Γόννιος· καὶ Γόννια, ἡ γυνή· καὶ ἡ χώρα. [14] χαράττεται δὲ διὰ τοῦ υ. τοὺς δὲ Περραιβοὺς καλοῦντας ἑαυτούς. Καὶ Γόννον [15] διὰ δύο ν, τὴν πόλιν. Γόνατα δὲ C οἱ Αἰολεῖς τὰ Γόνατα. τὸ ἐθνικὸν, καὶ Γονατεύς, ὁ καὶ φιλόλογον διὰ τ πάνυ, καὶ Γόννιος.

ΓΟΝΟΥΣΣΑ [17], πόλις Περραιβίας. τὸ ἐθνικὸν, Γονουσσαῖος.

ΓΟΡΑΜΑ, χώρα τῶν Σκηνιτῶν Ἀράβων. D οἱ οἰκήτορες, Γοραμηνοί.

ΓΟΡΓΙΠΠΙΑ [18], πόλις Ἰνδικῆς. τὸ ἐθνικὸν, Γοργιππίδης.

ΓΟΡΓΥΙΑ [19], τόπος ἐν Σάμῳ, ὡς ἱστορεῖ Δοῦρις· ἐν ᾧ [20] Διόνυσος Γοργυώδης Ε πομπεύει.

ΓΟΡΔΙΕΙΟΝ, πόλις τῆς [21] μεσογαίας Φρυγίας, πρὸς τῇ Καππαδοκίᾳ, [22] ἀπὸ

GONDRÆ, gens Thracica, quæ ab Herodoto vocatur Cinsira & Rondæi.

GONEIS, urbs Thraciæ. Incolæ eodem nomine insigniuntur. Nonnulli eos appellant Adrianopolitas.

GONNI, oppidum Perrhæbiæ, sic dictum a Gonneo Cyphi nepote, quemadmodum Homerus perhibet. Oppidanus, Gonnius, & Gonnia fœmina & regio. Scribitur etiam per Y, se ipsos Perrhæbos appellantes, & urbem per duplex N. Nam γόνυ Æoles genua vocant. Gentile, Gonatas; quod præter rationem est propter accentum, & Gonnius.

GONUSSA, urbs Perrhæbiæ. Gentile, Gonussæus.

GORAMA, regio Scenitarum Arabum. Incolæ, Goramæi.

GORGIPPIA, urbs Indiæ. Gentile, Gorgippiensis.

GORGUIA, locus in Samo, ut Deris perhibet: in quo Bacchus Gorguicus colitur.

GORDIEUM, urbs magnæ Phrygiæ, juxta Cappadociam, quæ a Gordio Midæ

---

pervenit; quod est oppidum primum Thessaliæ venientibus ab Epiro. Apud eundem eodem libro gentile est GOMPHENSIS, quod respondet τῷ Γομφεύς apud nostrum. Male igitur legitur in Concilio Bonifacii II, *Eusthenium Gomphorensis Episcopum*, pro *Gomphensis*.

[10] Προδίτῳ Κίθορι καὶ Γόνδαι.] Hæc bene esse constituta, nunquam crediderim. Nam libri Palatini exhibent Προσδίτῳ. Deinde, erit mihi magnus Apollo, qui dixerit, quid sibi Κίθορι & Γόνδαι velint. Fortasse legendum Κίθορι ἢ Γονδαίῳ. Ultima vox apud nostrum pro Thracia gente hoc loco occurrit.

[11] Εἰ καὶ Ἀδριανοπολίτας.] Fortasse hujus meminit Cedrenus de Ælio Adriano scribens: Πανταχοῦ μνημεῖα ἔστιν αὐτοῦ πόλις ἐν Θρᾴκῃ, ἣν ἐπεκτίσατο αὐτὸν Ἀδριανούπολιν. His adjungam verba Eustathii, urbis nomen per duplex ν scribentis, sic enim ille ad Iliad. B pag. 289: Οἱ δὲ Γόννοι, ἢ ἐξ αὐτοῦ Ὁμήρου, ἢ ἀπὸ πόλεως Θρᾴκης οὕτω τῆς πολλῆς· οἱ ἐξ Ἀδριανουπολίτου. Quis non videt Arcliepiscopum hæc hautisse ex nostro, licet nomen retinuerit?

[12] Γόννοι, καὶ Βαβ.] Arbitror transcriptorum hunc irrepsisse mendum, nemo enim hanc urbis nomen numero multitudinis protulit. Strabo lib. IX: Καὶ Ὀλοσσὼν δὲ πόλις ἐστὶ μεταξὺ Γόννων τῶν Περραιβικῶν, καὶ ἡ Πύλη Θετταλικὴ πόλις, καὶ Γόνοι. Huc adde Lycophronem:

---- καὶ Περραιβικοὺς
Γόννους, ἀναλκεῖς τ' οὐδ' Ὀλοσσόνος γόνους.

Pro Gonnis existimo, urbis nomen per simplex N exaratum fuisse, quia in sequentibus addit, ἢ Γόνοι διὰ δύο ν. Scripsit itaque Stephanus: Γόνδος, πόλις Περραιβίας.

[13] Ὡς φησιν Ὅμηρος.] Homeri locus est in navium Catalogo:

Γουνεύς θ' ἡγήσατο Κύφου ἔκγονος ἠϋγένειος.

Opinor ad hunc locum alludit Eustathius, Guneum, de quo nostro, non debere confundi cum Guneo Arabe, juxta pluriumque cultore, cui Lycophron Proteum æquiparavit.

[14] Γράφεται δὲ διὰ τοῦ υ.] Codices MSS omnes contrarium plane lectionem exhibent: γράφεται δὲ οὐ διὰ τοῦ υ. Vide n. 5.

[15] Διὰ δύο ν.] Urbis nomen in Lycophronis editis per simplex ν exaratur, uti loco jam allegato liquet; fefellerat Eustath. ad Hom. pag. 291 apud eundem passim per duplex scriptum fuisse.

[16] Γόνατα δὲ οἱ Αἰολεῖς πρὸς τὸ.] Chartaceus Vossianus: γόνατα δὲ οἱ Αἰολεῖς, quod non probo. Quanquam de nominis Etymologia nolter jam mentionem fecerit, eamque a *Gaure* quodam deduxerit; posset tamen pariter non incommode, si scribendi rationem per ν non improbemus, vel ab excelsitate vel a fertilitate hoc nomen significari; nam recte Etymologiographus γόνυ λέγεται ὁ ἐπάνω τόπος· διὸ καὶ Ἄρκες, ὁ ὑψηλότατος τόπος· ἐφόσον δὲ καὶ γόνιμα ἐκαλοῦν οἱ παλαιοὶ τὰ ὄρη καὶ τὰ πεδία· πᾶσα γὰρ ἐκ τοῦ ὕψους ἡ πρὸς τὸ φῶς κεῖται. Deinde locum laudat apud eundem dictum. Γόνυ ὁ γλουνὸς τόπος, ὁμοίως καὶ ὁ ὀπίσθιος.

[17] Γόνουσσα, πολ. Βαβ.] In Vossiano MS nec hæc lectio non reperitur. Lycophronis Scholiastes hanc urbem a præcedente non distinguit, ita enim ille pag. 147: Γόνος δὲ ὑπερκεῖται Γονουσσα, πόλις Περραιβική.

[18] Γοργίππια, πόλις Ἰνδικῆς.] Eadem hæc est civitas, quam noster alio loco Gorgippam & Syndicum appellat: Σινδικὸν, πόλις εὐτυχὴς, ἐν τῇ Σκυθίᾳ, ἣν καὶ Γοργίππιαν φασὶν. Hujus etiam meminit Strabo lib. XI: Αἱ δὲ λοιπαὶ πόλεις ἐν ἴσῳ πρὸς Ὑπανίν, εἰσὶ μὲν Σινδικὴ καὶ Γοργίππια. Ex hoc loco Casaubonus in Sophiam emendat Σινδικὴν pro Γοργίππιαν. Fatear veterem nomen hanc regionem Sindicam, & incolas Sindos appellasse, sedentiores, nomine signum, eos Indos & Indicam appellarunt, quod multis probat Cl. Vossius ad Scylacem Caryandensem.

[19] Γόργυια, τόπος ἐν Σάμῳ.] Hæc idem locus ab Etymologici Magni Auctore *Gorgyra* & Bacchus Gorgyreus appellatur: Γόργυρα· ὁ Διόνυσος· ἀπὸ Γοργύρας τόπου τῆς Σάμου.

[20] Διόνυσος Γοργυώδης πομπεύει.] Codices Palatini repræsentant male: ἐν ᾧ Διόνυσος Γοργυλὸς πομπεύει.

[21] Μεσογαίας Φρυγίας ἀπὸς τῇ Καππαδοκίᾳ.] Justiniani lib. XII cap. VII urbem hanc locat inter Phrygiam majorem & minorem: *Post hæc Gordiorum urbem petit, quæ posita est inter Phrygiam majorem & minorem.* Sed potius sub

[45] ἀπὸ Γορδίου τοῦ πατρὸς Μίδου. [46] τὸ ἐθνικὸν, Γορδιεύς, ὡς Κυθαίων Κυθαεύς, Δορυλαίων [47] Δορυλαεύς. ἐχρῆν δ' ἰσοσύλλαβα· ἀλλὰ τοῦτο τοῖς Φρυξὶ σημειωτέον.

A Midæ patre nomen habet. Gentile, Gordiensis, uti a Cytiæum Cytiæensis, Dorylæum Dorylæensis. Hæc & primitiva paribus syllabis esse oportebat. Verum hæc apud Phrygas notatu digna sunt.

ΓΟΡΔΙΟΥ ΤΕΙΧΟΣ [45], πόλις Μιδείου, κτισθεῖσα ἀπὸ τοῦ παιδὸς Γορδίου. [46] ὁ πολίτης, Γορδιοτειχίτης.

B GORDIUTICHOS, urbs Midæ, condita a filio Gordio. Cives dicitur Gordiotichita.

ΓΟΡΔΥΑΙΑ, χώρα Περσική, [47] ἀπὸ Γορδύου Τριπτολέμου παιδὸς, τοῦ κληρωσαμένου ἐξ Ἄργους ἐλθόντος εἰς Συρίαν. ἔστι δὲ C ἡ πόλις [48] ἐπὶ τοῖς ἐκβολαῖς τοῦ Τίγριδος. τὸ ἐθνικὸν, Γορδυαῖος· καὶ Γορδυαία ἡ χώρα καὶ ἡ γυνή· καὶ δεύτερος [49] Γορδυαῖα τὰ ὄρη. [50] ἔστι δὲ καὶ Γορδύαι. [51] καὶ Γορδίχους τινὲς φασι, [52] καὶ Γόρδους.

GORDYÆA, regio Persica, quæ a Gordye Triptolemi filio ad inquirendam Io in Syriam ex Argo veniente, nomen sortita est. Est autem urbs juxta fœturignem Tigridis sita. Gentile, Gordyæus; & Gordyæa regio & fœmina appellatur. Et genere neutro Gordyæa [49] *montes*. Invenitur etiam Gordyas: atque eos Gordochos & Gordos D nominant.

ΓΟΡΔΥΝΙΑ, πόλις Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν, Γορδυνιάτης.

GORDYNIA, urbs Macedoniæ. Gentile, Gordyniates.

ΓΟΡ-

GOR-

Stephanum ponenda est inter Phrygiam majorem & Cappadociam. Ubi tamen vero aberrant, qui censent hanc urbem ad Sangarium amnem in minore Phrygia collocandam, cum Strabone eandem faciendam. Sed hæc de re Cl. Vossium ad Justinum. Arrianus tamen de Exped. Alex. Magn. hæc non Gordii oppidum hoc ad Sangarium amnem ponit: sed ab eorum sententia videri Livius lib. XXXVIII: *Qui originem Sangarii etiam usque ab ipso fonte altiore repetentes, ita prosequuntur*, &c. Pellæum tendit, & de Gordio sic scribit: *Pellæo ad Gordium pervenit. Id haud magnum quidem oppidum erat, sed situ quam mediterraneum, celebre & frequens mercatoribus: trans maria pari ferme distantia utrinque habebant.*

[45] Ἀπὸ Γορδίου τοῦ πατρὸς Μίδου.] Curtius lib. III: *Gordium, urbem ab ipsius ditionem redactam, Jovis templo ornat: vehiculum, quo Gordium Midæ patrem usum esse constabat, adfixum.* Vide præterea Arrianum de Exped. Alex. Magn. lib. II. & Justinum lib. XI. cap. VII.

[46] Γορδιεύς, Γορδιώτης.] Aliam formam exhibent nummi veteres. Cl. Spanheimius illustravit nummum Romæ Augustæ, atque etiam Patinus, in quo erat hæc inscriptio, ΓΟΡΔΙΗΝΩΝ.

[47] Συρίαν.] Manifestum typothetarum σφάλμα est in editione Veneta atque Florentina, legitur enim illic Ἀσσυρίαν.

[48] Ἐπὶ τοῖς Μίδου.] Mirum est profecto, Ortelium hanc urbem, cum revera Phrygiæ majoris sit, Mediæ adscribere. Totus locus videtur confusus, & fortasse sic corrigendus: Γορδίου πόλις, κειμένη ἐπὶ τοῖς Μίδου τοῦ πατρὸς τοῦ Γορδίου. Græco nomine hanc urbem appellavit Livius lib. XXXVIII. *Inde ad Gordiumthos (quod vocant) pervenit, ex eo loco ad Tadas tertiis castris perventurus.* Strabo lib. XII & Plinius lib. V cap. XXXIII *Gordiucomum* appellant: *Inde fert numenius, Attalea nomine, nunc sinus Issicus, quem Gordiucum, quæ Jotapolis vocatur. Pulcherrimo dicitur Υελαιζηνῶν.*

[49] Ὄρη τινὰ, Γορδυαῖα.] Pessime exhibent Aldina, Basileæque editiones: ἔπειτα, Γορδυαῖα.

[50] Ἔστι Γορδύαι.] Ex versibus Nonni consonus vetustissimorum mss. codicum, pessime enim Xylander dipyllum: Ἔστι Γορδύη. Strabo lib. XVI: Ἀφ' ἑσπέρας τῆς Γορδυαίας ἐστὶν ἡ Γορδυηνὴ καλουμένη. Quibus verbis insinuat alienum locum præfatum esse, ubi fusius Geographus eandem fabulam narrat, cujus nullus jam meminit. Ita enim ille in fragmentis: Φασὶ δὲ μύθοι τινὲς ἐπιχώριοι ἐκεῖ τῶν τοῦ Ὑστάσπου, ὃν Τυφῶ καταβαλεῖν ἀδύνατον, καὶ τὸν Κελαινὸν τῶν ἀδύτων ἐκβαλεῖν τὸν Τριπτόλεμον Γορδύαν, ἐφ' ᾧ τε ἀφεῖναι τὴν Ἰὼ πρὸς τὸν Ἥλιον, καὶ τὸν Γορδυαῖον λόφον.

[51] Καὶ Γορδίχους.] Ne existimemus hic Stephanum loqui de ostio Tigridis, ubi se effundit circa Teredonem in sinum Persicum; hoc enim tractu neque urbs, neque montes hoc nomine reperiuntur. Imo censeo τὸν ἐπέκλυσιν hoc loco denotare ἀναβλυσμὸν sive fœturiginem, ubi in ipsâ fluvii origine fontes sua sponte aquam emittunt & egerunt, quæ significatio auctoritate gravissimorum scriptorum firmari posset. Oritur Tigris in Armenia majore parte australi Niphatis montis, & decurrit juxta Gordyæos montes, ut Strabo auctor est; qui etiam perhibet, ibi a Parthis castella quædam esse condita, quæ antiqui *Gordueæ* appellant, & Stephanus *Gordiuchos*. Eum vide lib. jam citato.

[52] Γορδύαι ὄρη.] De situ montium Gordyæorum disputantem lege Cl. Bochartum in Geograph. Sac. lib. I cap. III.

[50] Ἔστι δὲ Γορδύαι.] Constanter sic legunt libri editi omnes & MSS. Vereor tamen ne vitium irrepserit & legendum sit: Ἔστιν καὶ Γορδυῖς. Nam Καρδοῦς pro Γορδυῖς occurrit apud Epiphanium adversus Hæres. lib. I: Μισῶ δὲ τὸ παράλογον μῖσος τοῦ λέγοντος· Νῶε εἰ πᾶσι ἦσαν πᾶς Ἀρμενία ἀκριτοῦς Ἀρμενίαν ἐν Καρδίαις ἐν τῷ Λυκάῳ ὄρει τεκτονῆσαι. Et in Hæres. XVIII quæ est Nazaræorum: Ἐπὶ δὲ εὑρὼν τὸ λεγόμενον· Νῶε λέγουσι· δύσκολον ἐν Καρδίαις χρῆσθαι. Antiquam tamen lectionem retineo, quanquam hæc speciosa videantur, ne temere aliquid immutem.

[51] Καὶ Γορδίχους πόλιν φασι.] Vocantur a Diod. Siculo *Carduchi*, ita enim ille lib. XIV: Μίσει δὲ τοὺς Καρδούχους ἀμαχητὶ ἔσεσθαι διανοηθέντες. Et mox sequitur: Οἱ δὲ Μακεδόνες ἐπὶ τὰ ὄρη τὰ ὑπὲρ τῶν Καρδούχων ἦσαν. Plinius lib. VI cap. XVII: *Adjacentia remedientur Carduchi quondam dicti, nunc Gordyæi, prætluente Tigri.* De his etiam Stephanus suo loco mentionem facit, sed eos Mediæ adscribit. Formatur a Καρδοῦχοι gentile Καρδούχιος, quo Gordyæi montes nonnunquam insignuntur. Xenophon lib. IV Anabas. Ἦσαν δὲ τὰ ἀκρωτήρια, ἐν οἷς ἐπέκειντο τῶν Καρδούχων ὄρη, ἐν οἷς Ἀρμενίας καὶ τοῦ Καρδούχου πεδίου. Apathias lib. IV: Ἀπὸ τοῦ Καρδούχου ὄρους εἰς κορυφὰς ἀναβαίνουσι. De illo gentile neque hic neque in Καρδοῦχοι Stephanus mentionem facit.

[52] Καὶ Γόρδους.] Geographus Nubiensis Clim. IV post. vocat hunc montem גרדי *Gordi*, sive cum articulo הגרדי appellat, unde hoc Græcum nomen elimasse videtur. *A Mosul ad urbem Balad sunt XXX millia ſpec. Est a Balad ad urbem filii Omar XIX millia. Ex adjacent montibus Thermantus, & Mosurus & Kelsekar. Ex*

ΓΟΡΤΥΝ [11], πόλις Κρήτης. ἔστω ὁ Δίξ Α
Γόρτυς, ἀπὸ ἥρωος Γόρτυος. ἐκαλεῖτο δὲ κατὰ
[14] Λάρισσα. [15] πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Ἑλλωτίς· ἔστω δὲ καὶ Κρητῖνι, Εὐρώπη· εἶτα
Κρήτεια, καὶ ὕστερον Γόρτυς. Φασὶ δὲ τὴν αἰτιολογίαν οἱ μὲν διὰ Λάδαος Γόρτυν, οἱ δὲ Β
τριῶν Λάδεως,

[16] ---- Γόρτυνά τε πτολίεθρον.

[17] οἱ δὲ Γόρτυναν, ὡς Ἄμυναν.

ΓΟΤΘΟΙ [18], ἔθνος πάλαι εἰκήσαν ἐντὸς τοῦ Μαιώτιδος, ὕστερον δὲ [19] εἰς τὴν ἐντὸς C
Θράκης μετῳκίσθησαν, ὡς ἔφημεν καὶ [20] ἐν τοῖς Βυζαντιακοῖς. μέμνηται τούτων ὁ Φωκαεὺς
Παρθένιος.

ΓΟΥΝΑΣ, καταοικία Συρίας, βαθυγάνδιος, καὶ ὄλκαρπος. ἀπὸ τῆς γόνιμα, ἀφὸ τὸ D
γενικόν. τὸ ἐθνικὸν, Γουναίτης.

ΓΡΑΙΑ [21], πόλις Εὐβοίας. ὁ πολίτης,

GORTYN, urbs Cretæ. Sic autem per N effertur, & ab heroë Gortye appellata eſt. Vocabatur etiam Larifſa: antea vero Helloti, ſic enim a Cretenſibus nominabatur Europa. Deinde Cremnia, ac denique Gortys. Nonnulli accuſandi caſum efferunt duabus ſyllabis *Gortyn*, alii vero tribus:

---- *Gortynæ muro cinctum.*

Alii vero Gortynam, uti Amynam.

GOTTHI, gens quæ olim intra Maeotida habitavit, poſtea vero in Thraciam commigravit, quemadmodum a me in Byzantina hiſtoria dictum eſt. Eorum meminit Parthenius Phocenſis.

GUNAS, vicinia Syriæ, profundi ſoli & fœcundi. A fertilitate igitur nomen accepit. Gentile, Gunaites.

GRÆA, oppidum Eretriæ, cujus oppidanus,

quæ montium ſerie eſt mons Godi (verum Bochartus legendum cenſet GORDI) *Amidæ imminens e regione propugnaculorum, in quo requieſcit navis illa, qua Noe evaſit.* Ita quoque hunc montem vocat Elmacinus hiſt. Saracenica lib. 1 cap. 1: *Poſtquam Noë ex arca egreſſus eſt, & adjecerat ad montem Gordi* (ubi idem Bochartus legendum putat GORDI) *& vidit locum arcæ, qui extabat ſupra omnem illam regionem, eſt enim valde excelſus.*

[11] Γόρτυν, πόλις Κρήτης] Situm hujus urbis bene deſcribit Pharanes Chron. lib. 1 cap. xxxvi. *Sita eſt Gortyna in planitie, mare Lybicum ſpectans, a quo abeſt ſtadiis Sexaginta. Hæc antiquitus muris cincta fuit: quos injuria temporum, annique labes fecerant. Magiſtratus reparare cœpit: ſed ita ad ædificia prodiit, opus interruptum eſt.* Vide porro quæ adfert Meurſius de ſitu & conditoribus hujus urbis in Creta ſuæ lib. cap. ix.

[14] Λάρισσα] Noſter enumerans omnes per terrarum orbem Lariſſas, nonam in Creta collocat, quod iſthac in vetere videre eſt.

[15] Πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Ἕλλωτις, ἔστω δὲ καὶ Κρητῖνι, Εὐρώπη.] Ne veſtigium quidem horum verborum exhibent editiones vulgatæ. Primus omnium hæc verba in locum publicum emiſit Salmaſius ad Solinum ex MSS bibliothecæ Palatinæ, quæ eadem mala in codice Voſſiano exarata inveni. Non tantum Ἕλλωτις, verum & Ἕλλωτα appellitatur Europa, teſte Etymologici Mag. Auctore: Ἕλλωτα, ὁ Εὐρώπη τὸ πρῶτον ἐκαλεῖτο· ἐπὶ δὲ Φοίνικος υἱοῦ πατρὸς Ἀγήνορος καλεῖται· ἡ μητὴ τὸ ὄνομα ἐπὶ τῶν Τυρίων ἰδίως καὶ ἐν μόνῃ. Hodie chio dicitur, emendante Salmaſio, Ἕλλωτις, Ἐλλώτιδος, πρὸς Δ, πλησίον Ἑλλησπόντου. Hinc Ἑλλωτὶς, ἡ ἐν Εὐβοίᾳ ἐν Κύμῃ. Celebratur Corinthi Minerva Ἑλλωτὶς dicta, in cujus honorem etiam feſtum Ἑλλωτία erat inſtitutum. Ἑλλωτὶς appellatur, ἐπ Βοιωτοῖς ἡ Βοιωτὸς ἵππος ἐλθὼν καὶ ὑπομείνας ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐμισήθη· καὶ δὲ ἐν Ἰλιάδι ἵππος Ἑλλωτὶς ἐπὶ τοῦ ἐμισήθη· καὶ ἡ Ἑλλωτὶς, ἡ ἐν Εὐβοίᾳ. De qua re vide Etymologici Mag. Auctorem. Sed ad Gortyna redeamus, quæ Helloti dicta eſt, quia Europa tauri dorſo vecta eo pervenit. Solinus cap. xiv: *Gortynam annus Lethæus pertranſiit, qua Europam taurus Jovis Gortynii* (lege Gortynii legendum) *ferens tranſnatavit. Hinc Gortynam & alternam eadem Europæ a fratre.* Euſtathius ad Dionyſium de ſitu orbis: Κυπρίοις δὲ καὶ ἡ Κρήτη Τυρία φασίν, ἐπὶ τοῦ Φοινικικοῦ Εὐρωπαίου ἀφικομένου. Ἐκ δὲ Κρήτης ἐκ Ἑλλωτίδος.

[17] Γόρτυναν τε πτολίεθρον] Homeri ſchiſma de Europæum eſt ex Cydonia navigium.

[18] Οἱ δὲ Γότθοι] Hinc liquet nonnullos caſum rectum & nomen urbis ſcribiſſe Γόρτυνα vel Γόρτυνς, ut præter alios teſtatur Euſtathius ad Dionyſ. pag. 18. Phoenicium Hiſt. lib. v: Μετῆλθε δὲ Γορτυὼν ἡ Κρήτης Εὐρώπην ἐφ᾽ ᾗ Διΐ. Verum quia tota hac ſectione Epitomator neque de Gentilibus, neque de poſſeſſivis mentionem fecit; addam illa, quæ ſeria antiquorum lectionaria ſunt obſervata. Multis in numiſmatibus apud Goltzium, Spanhemium, Patinum & alios conſpicitur ΓΟΡΤΥΝΙΩΝ, quod paſſim veteres uſurparunt Græci & Latini. Item in uſu fuit ΓΟΡΤΥΝΑΙΟΣ, quod reperitur apud Theophraſtum lib. 1 Hiſt. plant. cap. xv: Ἐν Ἐρετρίᾳ δὲ γίνεται μικρὰν πρὸς ἑσπέραν ἀπὸ τῆς Γορτυναίας ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ. Verum adjacens urbi arger non tantum a Γορτυναία vocatur, ſed etiam Γορτυνίς. Oppianus lib. 11 Cynege.

Ἐν γλυκερῇ χαρίεσσα Γορτυνίς ----

Poſſeſſivum Γορτυνίης habemus apud Platonem lib. 12 de legibus: Καὶ πῇ γε πρόκλοιν εἰδικωτέρῳ πεποιῆσθαι τὰ Γορτυνίων. Quia de iis omnibus ne verbum quidem fecit Hermolaus, hic poſſimæ epitomes ſpecimen reſpiciam Stephani ſcopus fuit, non tantum recenſere nomina urbium, ſed etiam τὰ ἐθνικὰ inde deducta, ut abunde ex his probamus.

[19] Εἰς τὴν ἐντὸς Θρᾴκης] Gothos antiquis temporibus circa Iſtrum eoſdem habitaſſe, multis veterum ſcriptorum teſtimoniis adſtrui poſſet; adducam ſolummodo verba Pauſaniæ, quæ illud manifeſtiſſime evincunt: Λυσιμάχου δὲ τοῦ Μακεδόνος ἐς τὴν ἐπὶ Σκύθας ἐκστρατείαν ἐλθόντος, καὶ ἐς τὴν ἐπὶ τοὺς Τριβαλλοὺς ἐπὶ Σύρμον τὸν Τριβαλλῶν ἡγεμόνα, οὐ διαπολεμήσαντος, ἀφίησιν αὐτοὺς ἐς τὴν Θρᾴκην, ἐς Βαστάρνας, ἐς τὴν ἄνω Γοτθικὴν ἐπιόντες ἐδῄουν· Οἱ δὲ ἐς Σκύθας ἐκ τῆς ἄνω χώρας ἐπεκράτουν. Quo autem pacto non tantum in Thraciam, ſed & Daciam, Myſiam, Pannoniam irruperint, ealque regiones occupaverint, legimus apud Dionem Peritium in Getica, & Jornandem de rebus & migrationibus Gothorum.

[20] Ἐν τοῖς Βυζαντιακοῖς] Diſputant docti, cujusnam hæc ſint verba, utrum Stephani, an vero Hermolai, qui Stephani opus de Gentilibus in compendium redegit. Voſſius de Hiſtoricis Græcis illa Hermolao, ut Nylandus Stephano adſcribit. Ego tale non ſum, qui hanc litem dirimam, niſi aliunde hæc eruantur.

[21] Γραῖα, πόλις Εὐβοίας] Fuit Pecaſiæ oppidum in Eretriæ ufuam ditione, quod etiam alias nominabimus poſtea. Vide noſtrum in Τανάγρα.

ος, Γραικός. ἀφαίρεσις γέγονε τοῦ δεχθῆς, A
ει ἐπιζητεῖ) ἐν τῷ Ταναγρικῷ.

ΓΡΑΙΚΟΣ [61], ὁ Ἕλλην, ὀξυτόνως, ἀπὸ Θεσσαλίας ὁρμώμενος. ἀφ' οὗ [62] Γραικοί, οἱ Ἕλληνες. Κεφάλων δέ, [63] καὶ τὸν Γραικικὸν παρ' αὐτοῖς ἐπώνυμον κληθῆναι. τὸ δὲ Γραικὸν τὸ B κύριον, βαρυτόνως. τὸ δὲ ἐθνικὸν, ὀξυτόνως. [64] λέγεται δὲ Γραικίτης, καὶ Γραικὶς τὸ θηλυκόν. Γραῖκες δὲ παρὰ Ἀλαμανοῖς, αἱ τῶν Ἑλλήνων μητέρες· καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ποιμέσιν. ἔστι δὲ ἢ μεταπλασμὸς, ἢ τῆς C ὀρθῆς εὐθείας κλίσις ἐστίν. ἐστὶ δὲ [65] καὶ Γραῖκες Αἰολέων, οἱ τὸ Πάριον οἰκοῦντες.

ΓΡΑΜΜΙΟΝ, πόλις ἐν Κρήτῃ. ὁ πολίτης, Γραμμίτης, καὶ Γραμμίτιος. ἐστὶ δὲ D ἔθνος καὶ τῆς Κελτικῆς ἐθνος.

ΓΡΑΣΤΙΛΛΟΣ, δοτικῶς, [66] πόλις Μακεδονίας· ὁ καὶ Ἄλλος δι' π γράφεται καλῶν τὸν πρῶτον συλλαβὴν Πραστίλλου, ὡς Εὔπολις. E

ΓΡΗ-

GRÆCUS, Hellen accentu in ultima, sed *accentu in prima ante ultimum notato*. Theſſali F. eſt, a quo Græci Hellenes dicuntur. Cephalo perhibet inde & Granicum fluvium nomen ſortiti. Græcus igitur, quando nomen eſt proprium accentum in prima, quando autem gentile eſt, in ultima notatur. Dicitur quoque Græcites, & Græcis genere fœminino. Græces vero apud Alemanem Græcorum matres appellantur, ut & apud Sophoclem in Paſtoribus. Eſt vero vel metaplaſmus, vel in caſu recto habet Græx. Sunt quoque Græces Æolenſium, qui Parium incolunt.

GRAMMIUM, oppidum Cretæ, cujus oppidanus Grammitæ, & Grammitii. Sunt quoque Grammitæ gens juxta Celticam.

GRASTILLUS, genere maſculino, urbs Macedoniæ. Hæc vox in prima ſyllaba etiam per P ſcribitur Praſtillus, quemadmodum Eupolis perhibet.

GRE-

[61] Γραικὸς ὁ Ἕλλην ὀξυτόνως, ὁ Θεσσαλὸς ἤτοι.] Conſtanter legendum ubi ſcripſi & vani: at multo dilucidior ſententia, ſi hunc in modum conſtituceretur: Γραικὸς ὁ Ἕλλην ὀξυτόνως, βαρυτόνως, ἐπὶ ὁ Θεσσαλὸς ἤτοι. Hanc lectionem verſimilem habere, inde apparet ubi Epitomator addit. Τὸ δὲ Γραικὸν τὸ κύριον βαρυτόνως· τὸ δὲ ἐθνικὸν ὀξυτόνως. Similis tautologiæ & repetitionis plurimi in hiſce Epitomes quam decet. Interim nihil decernam his codicum auctoritate deſtitutus. Numero plurali Hellene utitur hac voce Callimachus apud Strabonem lib. I:

Οἱ δ' ἐπ' Ἀκαρνανίῃ πάρα χείματος ἐξελάσαι
Λαὸν ἀπαγξιβίης Ἀγραίους ἠδὲ
Ἄπυρα δηιόωντι, τί μ' ὀτρύνοιτε πεζὸν ἐόντα
Γραικὸς, ὅππως ἵππων γλίσχεται ἱμάσιν Πάλμυς.

[62] Θεσσαλὸς ἤτοι.] Admodum incerta eſt hujus geographi quidam Eleuſinium Græci illium, alii Thracium Stephanus Græcum Thetalicum nimium nanuntiat. Poſtremum eſt Georgius Syncellus in ſuo chronico: ἐκ τοῦ Γραικοῦ τοῦ Διὸς ἔθνους ὁ Θεσσαλὸς ὁ Ἕλλην. Vide poterit Euſebium lib. I Chron. capite de Argivorum regibus.

[63] Ἕλλην, ἀπ' Ἕλληνος.] Rariſſime antiquis ſcriptoribus nominis antiquantur. Unus Feſtus vocem tribuens Ennio lib. XIV, ex hoc loco arcet Dodonem & Deucalionem hujus: Ἕλλην γὰρ ὁ Δευκαλίωνος καὶ Πύρρας υἱὸς ἦν ὁ Ἕλλην. Euripidem Macedona Archelaum: Ἕλληνος ἀπογόνου, τοῦ Μακεδόνος ἀρχαίου. Lycophron Protheſilaum Græcum nuncupat; ad quem locum ita Tzetzes ſcholiaſtes: Γραικὸν γὰ τὸν Πρωτεσίλαον, ὅτι ὁ Ἕλλην ἐβασίλευσε Φθίας, ἀπὸ Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος. Ceterum antiquis temporibus Γραικοὶ fuiſſe appellatos Græcos ait Conſtant. Porphyrogenneta lib. II de Themat. Ἕλλας δὲ καὶ Γραικοὺς ἐκάλουν τοὺς Ἕλληνας. Ἕλλας δὲ καὶ Γραικοὺς ἐκάλουν τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος, ὅτι ἐκεῖνος ἐβασίλευσε τῆς Θεσσαλίας, ἥτις καὶ Ἑλλὰς ἐκαλεῖτο· καὶ τὸ μὲν πρῶτον Γραικοὺς καὶ Ἕλληνας ἐκάλουν τοὺς Ἕλληνας· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐκαλοῦντο Γραικοὶ καὶ Ἕλληνες· ὕστερον δὲ τῶν Ἑλλήνων διαφόρους ἔθνη, ἀπὸ τοῦ Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος ἐκλήθησαν Ἕλληνες. Quem Alexandrum Magnum ſcribit dixerim, cum plurimi hoc nomine celebrentur: ut quidam Alexander Ætolus Γραικογράφος, quem tamen cum ſuperiori eundem ſuſpicatur, qui hanc vocem uſurpavit, cujuſque verſus Stephanus libro adducit Macrobius lib. V Saturnal. capite

Ἀλλ' ἴσχε πεδόθεν πόλιν Γραικῶν μυριάνδρων
Τρηχὺν ὑπὸ κρημνὸν, ὕδασιν ἐν μεγάλοις.

Latini ſcriptores paſſim *Græcum* uſurpant, & facta ſyncope, *æ* rejiciunt, inde *Grains* fingunt. Cornel. Nep. in Præfat. *Non admirabuntur, nos in Graiorum virtutibus exponendis mores eorum ſequutos.* Idem in Alcibiade: *Glorioſius exiſtimans barbarorum præda locupletari quam Graiorum.* Seneca de Conſolat. ad Helviam: Ut antiquiora, quæ vetuſtas obduxit, tranſeam; *Phœride relicta, Graij qui nunc Maſſiliam colunt, prius in hunc ruſticis conſederunt.*

[64] Καὶ τὸ Γραικικὸν παρ' αὐτοῖς ἐπώνυμον κληθῆναι.] Hæc deſumpta videntur ex Cephalonis Troicis, quæ jam non extant, & illa ſi haberemus, prompſius de his verbis meam ferrem ſententiam. Diverſis hujus vocis etymologias adducit Etymologici Mag. Auctor, quas hic tranſcribam: Γραικὸς ἀπὸ τοῦ γράω τὸ γράφω· παρὰ τὸ γράω γραικὸς καὶ γραῖκος· ἢ ἀπὸ τοῦ γραικὸς· ἢ διὰ τὸ γρὶ καὶ τὸ νικῶ, γρικὸς καὶ γραικὸς, ὁ τὰς γρῖς νικῶν· ἢ διὰ τὸ γρὶ καὶ τὸ γαῖα, γραικὸς καὶ γραῖκος· καὶ κατὰ μεταθεσιν τοῦ ι εἰς διφθογγον εἰς αι γίνεται Γραικοὶ ἀντὶ τοῦ Γρικοὶ καὶ Γραῖκοι. Præter alias origines, ultima loco perhibet. vocem compoſitam eſſe ex τὸ Γραικὸς & νικῶ, & annem hoc nomen invenille ex eo, quod Græci ibi barbaros devicerint. Sed quos hic Græcos intelliges? An illos, quos Conſtantinus Porphyrogenneta ſua ætate circa Granicum fluvium collocat, & antiquis temporibus Phrygas appellabat, ita enim ille lib. I de Them. ſectione XV: Τὰ δὲ νῦν ὀνόματα τῶν Ἑλλήνων παρέλαβον Φρύγες τὸ ἀρχαῖον Γραικοὶ, ὅτε καὶ παρὰ Γραικὸν τὸν ποταμὸν ἐκτίσαντο. Idem eodem libro Themate XVII: Μέρος Κιλικίων ἐστὶ καὶ τὸ παρὰ τὸν Γραικὸν ποταμὸν Γραικοὶ ἐπονομαζόμενοι]. Certe non de quibus Conſtantinus: nam ex Alexandri Mag. ætate fortaſſis annis Granicus, ab victoria Alexandri contra Darium ad hunc fluvium nomen ſortitus eſt.

[65] Λέγεται δὲ Γραικίτης.] Lycophronis antiquiorum obſcuritatumque vocabulorum affectator maximus eo uſus eſt.

- - - - - ὃν δὲ Γραικὸν ἀμφὶ πόλιν
Κέλτων ἐκέκλητο Θαλάσσιος ἀξιώσας.

[66] Καὶ Γραῖος Ἄλλος.] Sic exhibent libri editi; ſed libri Palatini Salmaſio ſuppeditarunt hanc lectionem: καὶ Γραῖος Ἄλλος, ὃ ἐστι Παραλίου ἐπώνυμον.

[67] Πόλις Μακεδονίας.] Heſychius Thraciæ aſcribit; ſed harum regionum termini nonnunquam confunduntur, ſic apud illum legitur: Πραστίλλου, πόλις Θρᾴκης. Puto apud noſtrum librariorum ſocordia exaratum eſſe

Πραστ-

ΓΡΗΣΙΝΟΣ, πόλις Χερρονήσου. τὸ ἐθνικὸν, Γρησίνιος, ὡς Ἀνδροτίων ἐκ τῆς Ἀτθίδος.

GRESINUS, urbs Cherſoneſi. Gentile, Greſinius, auctore Androtione libro vi de Atthide.

ΓΡΗΣΤΩΝΙΑ [29], χώρα Θρᾴκης πρὸς τῇ Μακεδονίᾳ· Θουκυδίδης δευτέρᾳ. [29] ἀπὸ Γράστου τινός. τὸ ἐθνικὸν, Γραστῶνες.

GRESTONIA, regio Thraciæ juxta Macedoniam, cujus meminit Thucydides Libro II, a Graſto quodam nomen habens. Gentile, Graſtones.

ΓΡΥΝΟΙ [71], πλίσχιον Κυμαικῶν, ἔχον ἱερὸν Ἀπόλλωνος, καὶ μαντεῖον ἀρχαῖον, καὶ ναὸς πολυτελὴς λευκοῦ λίθου, ἐν ᾧ πυρᾶται. Ἑκαταῖος δὲ καὶ πόλιν [72] Γρυνίαν καλεῖ. τὸ ἐθνικὸν, Γρυναῖος· καὶ Γρυνεὺς τὸ θηλυκόν. λέγεται δὲ Γρυνεὺς Ἀπόλλων, ὡς Παρθένιος Δήλιος· καὶ Γρυνήϊος, καὶ Γρυναῖος καὶ Γρυνικὸς καὶ ἀδιαφόρως, τὸ Γρυνέϊον.

GRYNIUM, oppidulum Myrinæorum, ubi & fanum Apollinis, vetuſque oraculum, & templum ſumtuoſum ex lapide albo, in quo colitur. Hecataeus vero urbem Grunigam appellat. Gentile, Gryneus & Grynæis fœminino. Dicitur quoque Gryneus Apollo, apud Parthenium in Delo: & Grynæius, & Grynæus poſſeſſivum, & genere neutro, hæc Gryneia.

ΓΡΩΝΕΙΑ, πόλις Φωκίδος. τὸ ἐθνικὸν, Γρωνεύς, ὡς τῆς Γρωναίας τὸ Γρωνεύς. ἡ γὰρ [73] διὰ τοῦ υ ἡ Γρωνὰ ὀρθογραφεῖται.

GRONEA, urbs Phocidis. Gentile, Gronenſis, quemadmodum a Gryna Grynenſis. Troadis oppidum eſt, ſi vox per Υ ſcribatur.

ΓΥΑΡΟΣ, νῆσος μία τῶν Σποράδων, θηλυκῶς λέγεται, Ἀντίγονος δὲ ὁ [74] Καρύστιος φησιν, ὅτι ἐν ταύτῃ οἱ μῦες διατρώγουσι τὸ σίδηρον, ἐὰν ὅτι ἡ [75] ἀκτερὶς δένδρον ἐνθηκαμένου ἐστὶ, καὶ κἂν εἰς ἄλλο δένδρον πήξῃ, [76] ἀποσαίνεται. πίπτει δὲ τοῦτο ἐξ [77] ἧς θαλαττίας [78] πόαν ἐσθίουσι τὸ κέντρον, καὶ τοὺς ὀδόντας καθαπτόμενον ἀποσήπει. τὸ ἐθνικὸν, Γυάριος.

GYARUS, inſula una Sporadum, genere fœminino. Antigonus Caryſtius perhibet, mures in illa inſula ferrum comedere, & ibidem acherdum lethalem eſſe: & ſi aliis arboribus infigatur, exareſcunt. Idem quoque facit paſtinacæ marinæ aculeus; ſi dentibus applicetur, putredinem concipiat. Gentile, Gyarenſis.

ΓΥ-

GY-

Παξίλαος, πόλις Μακεδονίας· τὸ ἐθνικὸν, Παξίλιος. Sed de hac ſcribendi ratione ſuo loco.

[29] Γρηστονία, χώρα Θρᾴκης.] Eandem hanc eſſe regionem cum aliis cenſemus, quam in præcedentibus noſter Γρηστωνίαν appellat. Apud Thucyd. tamen lib. II, quem auctorem citat, Γρηστονία reperitur: Ἐπῆρχον δὲ καὶ πάλαι ἔθνεσι Μακεδόνων τοῖσι, ἃ δὴ καὶ νῦν ἔχουσι, τοῖσι τε Ἀνθεμουσίοις, καὶ Γρηστωνίοις, καὶ Βισαλτίαις. Et paucis verbis interjectis: Ἀλλὰ τόν τε Μαρσύαν, καὶ Γρηστώνιον, καὶ Ἀνθεμοῦντα ἔσχον.

[29] Ἀπὸ Γράστου τινός.] Palatini MSS exhibuere Salmaſio: ἀπὸ Γάστρου τινός. τὸ ἐθνικὸν, Γαστρῶνες. Hanc lectionem etiam repræſentant Veneta Florentinaque editio. Optime hæc reſpondent τῇ Γαστρώνᾳ, quod ex Theopompi Philippicis noſter hauſit.

[71] Γρυνίων, πλίσχιον Μαρσυαίων.] Xylandriana editio peſſime habebat: Γρυνίων, πλίσχιον Καρδιανῶν. Aldina vero ut & Florentina: Γρυνίων, πλίσχιον Μαρδιανῶν, quod paullo melius eſt: ex illo mendo correctionem hauſimus quam nunc divulgamus. Cl. Voſſius ad Scyllacem eandem vocem Stephano reſtituit, & totum locum ſic legendum exiſtimat: Γρυνίων, πλίσχιον Μαρσυαίων, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀπόλλωνος. Quæ eadem reperiuntur verba apud Strabonem, ita enim ille lib. XIII: Ἔστι πλίσχιον Μαρσυαίων, Γρυνίων, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, καὶ μαντεῖον ἀρχαῖον, καὶ νεὼς πολυτελὴς λίθου λευκοῦ, σκῆπτρον ἐν ταῖς χερσὶ τὸν θεὸν ἔχων ἑστηκώς.

[72] Γρυνίαν καλεῖ.] Præter Hecatæi, hodie habemus Herodoti teſtimonium. Hanc civitatem etiam Γρυνίαν appellatam; eum vide lib. I, ubi Æoïcas civitates enumerat. Hinc Plinio *Grynia* dicitur lib. V cap. XXX.

[73] Διὰ τοῦ υ ἡ Γρωνά.] Hujus meminit Strabo lib. XIII. Teſtatur Caſaubonus in MSS Strabonis pro Γρωνεῖς aliquando Γρυνεῖς reperiri, quam ſcripturam nativo regioni dandam exiſtimat.

[74] Καρύστιος.] Typothetarum leve mendum occupat Xylandrianam, ubi legitur Καρδιανός. Apud Antigonum Caryſtium cap. XXI hodie ſic legitur: Τῆς Νάξου ἐστὶ Ἀνάφη χώρα ἐν πελάγει κειμένη, ἐ κρήνη ἐστὶν ἐν αὐτῇ ἐν ᾗ μῦες διατρώγουσι τὸν σίδηρον. Salmaſius ad eum ſui libri exhibet locum Ariſtotelis ex Mirabilibus, qui Antigoni ſententiam confirmat: Ἐν Κύπρῳ τῇ νήσῳ λέγεται μῦς τοὺς σίδηρον ἐσθίειν. Sed emendat vir maximus: Ἐν Κύπρῳ τῇ νήσῳ λέγεται τοὺς μῦς &c. Ita quoque hunc locum correxit Bochartus in Hieroz. part. I, pag. 1051. illum de hac re conſuluiſſe non pœnitebit quemquam.

[75] Ἀκτερὶς οἰκεῖ θηκαμένου ἐστί.] Quamquam ita poſſit hæc lectio, potius tamen lego, ἀκτερὶς δ' οἰκεῖ θηκαμένου ἐστί. Ita enim Antigonus Caryſtius olim ſcripſerat: Ἐν δὲ τῇ νήσῳ (ſcilicet Γυάρῳ) θηκαμένῳ ἔοικεν ἡ ἀκτερὶς τὸν ἐν ἄλλοις δένδροις ἐνοικοῦσαν. Ultima vox mihi videtur, legendum cenſeo, ἐνοικοῦσι. Deducitur illa ab ἐμπίπτω ἐνθήκη ἐνθῆκαι. Sic enim Antigoni locum reſpondebit Stephanus, in cujus MSS peſſime legitur ἐνθῆκε. Sed in noſtro referendum πέπηξε, ut ſenſus ſit integer.

[76] Ἀποσαίνεται.] Quamquam ita ſit exculſum in omnibus editis, non eſt tamen genuina lectio. Ex Antigono Caryſtio, ubi hæc verba leguntur, reſcribi poteſt ἀποσήπεται, quod proxime accedit ad ſcripturam cod. Vaticani, qui habet ἀφανοῦται. Librarii tantum σ in ν mutarunt, quod in veteribus libris non eſt inſolens. Ἀφανοῦται ἀφανίζονται ſæpiſſime occurrunt eodem ſenſu apud Theophraſtum de Caut. Plant.

[77] Ἧς θαλαττίας.] Peſſime in omnibus libris calamo exaratis legitur: ταῦτα δ' ἐστὶν ἃ &c. Etiam hæc deſumpſerat Antigono Caryſtio, ubi hodie de Paſtinaca marina ſic legitur: Ἐκεῖ δὲ φασὶ τῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ καλουμένων πόαν ἐσθίειν τοὺς ὄνους τοὺς ἀγρίους κ.τ.λ. Ubi ſcribendum ἧς ἐσθίει τοὺς ὄνους κ.τ.λ. Hujus piſcis vulnerantis perit, teſte Didymo ad Odyſſ. Δ. Hanc vim ejus aculeo adſcribit Heſychius: Τρῶξαι, ὀδόντας θηλαστικῶν, ἐξ οὗ καὶ τρώγειν ἐκλήθησαν. Plura ad hanc rem pertinentia habes apud Meurſium in commentario de Lycophronem.

ΓΥ΄ΖΑΝΤΕΣ [79], ἔθνος Λιβυκὸν, ὡς Ἑκαταῖός τε καὶ Ἡρόδοτος καὶ Ἡρωδιανός.

ΓΥ΄ΘΕΙΟΝ [80], πόλις Λακωνική. Λυκόφρων,

Διοτρὰς [81] αὐλάμβους, [82] κἀπὶ Γυθείου πλάκας.

πόλις φασὶν, ὅτι [83] Πύθιον ἐκάλεῖτο, κακῶς. [84] πολίτης, Γυθεάτης. καὶ ἐκ τούτου, Γυθεάτης ἐθνικόν.

ΓΥΛΑ΄ΚΕΙΑ [85], οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ τῆς Ἰλλυρίδος Ἀπολλωνία, ἀπὸ Γύλακος Κορινθίου. τὸ ἐθνικὸν, Γυλακεύς.

ΓΥΜΝΗΣΙΑΙ, δύο νῆσοι πρὸς τῷ Τυρρηνίδι· οὐχ [86] ὥς τινες, μία. Λυκόφρων,

Οἱ δ' ἀμφικλύστους [87] κοιλάδας Γυμνησίας

Σιμῳνεδύτῃ καρκίνοι πεπλωκότες,

Ἄχλαινον ἀμπεδύσασι [88] πήλινον βίον.

καὶ κρητικῶς [89] ἐ ϑηλυκῶς. ἐθνικὸν, Γυμνήτης, [90] Γυμνησία· καὶ Γυμνησὶς, [91] ἀπὸ τῆς Γυμνήτου ἡλικίας, κρατηϑὲν τὸ τ

GYZANTES, gens Libyca, cujus & Herodotus lib. IV & Herodianus meminere.

GYTHEUM, oppidum Laconicum, de quo Lycophron:

Ad oſtia gemina & Gythei æquora.

Quidam perhibent Pythium appellari: ſed male. Oppidanus, Gytheates. Et adverbium de loco Γυθειάτης pro gentili uſurpatur.

GYLACIA, ita vocabatur Illyriæ Apollonia, ab Gylace Corinthio. Gentile, Gylacenſis.

GYMNESIÆ, duæ inſulæ circa Tyrrheniam. Non eſt una, ut quidam volunt. Lycophron:

Alii vero ad undique demerſas petras Gymneſias

Operimento pilis carente induti cancri navigantes,

Sive veſtibus degent diſcalceatam vitam.

Vox effertur genere maſculino & fœminino. Gentile, Gymneſius, Gymneſia & Gymneſis, quod factum eſt ex genitivo Gymnetis, muta-

to T

[79] Γύζαντες.] Male Florentina Γυξαντες. Quo loco Gyzantes in Libya ſiti ſint, in præcedentibus diximus ad vocem Βιζαντες, ubi etiam de varia hujus vocis ſcriptura agimus. Mirum eſt profecto, noſtrum hanc Herodoti ſcribendi rationem jam non improbare, uti fecit ad vocem Βιζαντες, cum hæc lectio id poſtulare videtur.

[80] Γύθειον, πόλις Λακωνική.] Oppidum eſt maritimum, et quod Cretam inſulam certiſſimus erat curſus, teſte Plinio lib. IV cap. V. Lacedæmoniis pro navali inſerviebat. Livius lib. XXXII: *Certior deinde factus, Gytheum oppidum unum rerum maritimarum Lacedæmonis receptaculum eſſe.* Tantum a Lacedæmone aberat XXX ſtadiis, auctore Polybio lib. V: Ἐπιπλεύσας τοῖς περίοικοις τοῦ Ἀκταίου μέρους, ἐφ' ἑαυτὸν μὲν Γύθιον, ὃ δὴ διέφερε τῶν ἄλλων πόλεων ἐπὶ τὴν θάλατταν. Suſpectus eſt ſtadiorum numerus, quem facillime imperiti librarii corrumpunt: verior eſt Strabonis ſententia, qui a Gythio ad Spartam intervallum CCXX ſtadiorum annotat, eumdem ille lib. VIII: Ἐστι δ' Ἀγίνη, ἀφ' ἧς Γύθιον τὸ τῆς Σπάρτης ἐπίνειον, ἐν διακοσίοις καὶ πεντήκοντα σταδίοις ἱδρυμένον, ἀφ' ἧς, φασὶ, τὸ καταπλεόμενον ἑξήκοντα. Nolo igitur duplicare, quinam apud Polybium ducenta, & forte plura ſtadia præterit.

[81] Διοτρὰς.] Florentina editio: Διωτρεφεῖς, peſſime. Apud Heſychium σκελάμβη & σκαλάβη idem denotant: Σκαλάβη, βήσσα εἰς θάλασσαν. Mox apud eundem ſequitur σκαλάμβαι, καὶ βήσσαι βαθεῖς. De propria harum vocum ſignificatione legendus Salmaſius in notis ad Lamprid.

[82] Κἀπὶ Γυθείου.] Peſſime has voces in unam conflarunt. Xylandrina editio exhibet, ut & Aldina, κἀπιγυθείου. Florentina omnium depravatiſſime, κἀπιγυθείου. Recte in Lycophronis vulgatis, unde huic loco medicinam fecimus, legitur: κἀπὶ Γυθίου πλάκας. Nos in hac editione Γυθείου protulimus, quia Stephanus oppidi nomen Γύθειον fecit, cum diphthongo in medio.

[83] Πύθιον ἐκαλεῖτο.] A librariis Γ & Π aliquando confunditur, notiſſima eſt veteres libros vertantibus; nam in præcedentibus apud noſtrum liquet, τὸ Γερηνὸν & Πύλον eandem Macedoniæ civitatem eſſe: & quia Πύλον multo notius erat vocabulum, quam Γύθιον, hinc eſt quod priorem vocem, ſed male ſanam, amplexati ſint. Reperitur tamen ſæpiſſime cum vocali in medio. Polyb. lib. II de Cleomene: Ἐπιπλεύσας δὲ τῇ τοῦ Γυθίου. Vide & alium locum Polybii & Strabonis ſupra allegatum.

[84] Ὁ πολίτης, Γυθεάτης.] Eodem modo nummi veteres hoc oppidani nomen exhibent. Goltzius in Thetauro rei antiquariæ numiſma agnoſcit cum hac inſcriptione: ΓΥΘΕΑΤΩΝ. Occurrit etiam apud Plinium lib. IV cap. V: *Sunt GYTHEATES ab oppido: ex quo ad Cretam inſulam certiſſimus curſus.*

[85] Γυλάκεια.] Voſſianus calamo exaratus tranſpoſitis literis exhibet Γλαύκεια, quæ vox eſt nihili. Vide Stephanum in voce Ἀπολλωνία.

[86] Ὡς τινες μία.] Duas eſſe inſulas hoc nomine, quarum altera nunc *Majorica*, altera vero *Minorica* appellatur, res eſt geographiæ peritis notior multo, quam ut hic pluribus demonſtrari debeat. Nonnulli tamen antiquis temporibus extitere, teſte Euſtathio ad Dion. ſunt Periegeten, qui ſibi ſeptem imaginati ſunt, ita enim ille: Ἐν δὲ τοῖς πλείοσιν ἐπῶν τούτων τῶν Γυμνησίων νήσων, ὁ γεωγράφος δύο φησὶν εἶναι. Sed originem hujus erroris detexit Cl. Bochartus de Phœnicum coloniis lib. I cap. XXXV, ubi fuſius de incolis harum inſularum, de eorum moribus, lingua, etymologia nominis & de ſitu agitur.

[87] Χοιλάδας.] Bene ſe habet vulgata a Xylandro editio: peſſime legitur in Aldina χερσάδας, & in Florentina χερσίδας. Optime Strabo de his inſulis lib. III: Χοιράδες εἰσὶ καὶ ἐφ' ἑκάτερα τὰ στόμια: *Portuum additis habent ſcopulis ſub aqua latentibus obſitos.*

[88] Πήλινον βίον.] Conſtanter ita exhibent editiones omnes, & etiam Lycophronis libri vulgati: in MSS tamen legitur, πήλινον πόδα.

[89] Καὶ ϑηλυκῶς.] Ex libris Palatinis & Voſſiano hanc vocem addidi, quæ ab omnibus vulgatis abeſt.

[90] Γυμνησία.] Editiones Xylandrianam antecedentes exhibent, Γυμνασία.

[91] Ἀπὸ τῆς Γυμνήτου ἡλικίας.] Codices Palatini & Voſſianus: ἀπὸ τῶν γάμων ἡλικίας. Sed vulgata lectio non eſt immutanda. Strabo numero multitudinis hanc vocem uſurpavit, ita enim ille lib. XIV: Φασὶ δὲ τὰς Γυμνήτας τῶν Φοινίκων βαλανηφόρους λιγυρᾷ.

τῷ τ εἰς σ. Σκελήθρη ἡ πόλις. [92] ὅτι τῷ Λ το T in S. Gens autem ſic appellata eſt, eo quod
ἥρᾳ Γυμνὰ μένουσιν. [93] Σκελήθρωσιν ἡ Ε Βα- æſtate γυμνοὶ, id eſt, nudi vitam degant. Etiam
λιαρίδες, ἀφ' ἧς Βαλιαρεῖς τὸ ἐθνικὸν, ὃ ἐστι Baliarides dicti ſunt, unde gentile Baleares, hoc
σφενδονῆται. eſt Funditores.

ΓΥΝΑΙΚΟΠΟΛΙΣ [94], πόλις Φοινί- GYNÆCOPOLIS, oppidum Phœ-
κων. ὁ πολίτης, Γυναικοπολίτης. ἔστι καὶ B nicum, cujus oppidanus, Gynæcopolites.
[95] ἄλλη Αἰγύπτου. Ἀριστήγορας ἡ, ἐ πολλῷ Eſt & alia Ægypti. Ariſtagoras, Platone
νεώτερος Πλάτωνος, φησὶν, ὅτι διττὰς αἰτίας non multo junior, perhibet, hanc tres ob
ἔσχηκε τὴν προσηγορίαν· ἢ ὅτι γυναῖκες ἐπιόντων cauſas ita nominatam eſſe. Vel quod mu-
τῶν πολεμίων ἐπὶ τὰ ἔργα τῆς γεωργίας ἐξῆλθον, lieres, irruentibus hoſtibus, viris ad opus
καὶ τῶν ἀνδρῶν ἐν χερσὶ μαχομένων ἀπόντων, τὰς ruſticum profectis, prælio ſuperiores ex-
γυναῖκας κρατῆσαι τῶν πολεμίων· C ſtiterint. Vel quod quædam Nomarchi con-
ἢ ὅτι γυνή τις [96] Νομάρχου, πεισθεῖσα ὑπὸ τῶν jux, liberis ſuis a rege deceptis, ſimul cum
παίδων αὐτῆς ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ἅμα τοῖς liberis armis ſuſceptis, regem fuerit per-
παισὶν ὁπλισαμένη, [97] κατεδίωξε τὸν βασι- ſequuta & vicerit. Vel quod Nauclerus ad-
λέα, καὶ νικήσασα· ἢ ὅτι τοὺς Ναυκληρικῶν ἀνα- verſo flumine navigantibus, & cæteris Æ-
πλεύσεσι κατὰ τὸ ποτάμιον, καὶ κωλυομένων D gyptiis e navi deſcendere prohibentibus, hi
ὑπὸ τῶν λοιπῶν Αἰγυπτίων ἀποβαίνειν, ἔστι perculſi, præ ignavia reſiſtere aufi non
κατεπλαγέντες, ὑπὸ ἀναυδείας δὲ [98] διε- ſunt. Eadem etiam Artemidorus perhibet.
κώλυσαν· τοῦτο δὲ Ἀρτεμίδωρός φησιν. Ἔστι Eſt quoque Mulierum portus circa Phila-
δὲ γυναικῶν λιμὴν περὶ τὸ λεγόμενον [99] Φι- leam inter Anaplum & Soſthenium: ubi
λάλφαν, τὸν μεταξὺ Ἀνάπλου καὶ Σ' Ἀεσθε- E perhibent, Phidaleam Byzantis conjugem ſi-
νείου. ἐνταῦθά φασι τὴν γυναῖκα Βυζαντίῳ Φι- mul cum aliis mulieribus perſequutam fuiſſe
δάλφαν διώξασαν ἅμα ταῖς γυναιξὶ, [1] τοὺς μὲν illos, qui cum Strombo Byzantis fratre,
Σίφριδος δὲ ἀδελφοῦ [2] Βύζαντος τῇ πόλει ἐπι- civibus peregre profectis, urbi inſidiabantur,
γενομένους, τῶν πολιτῶν μὴ παρόντων, νικῆσαι, eoſque viciſſe, ad portum uſque per-
[3] διώξω- ſequutam fuiſſe, & inde locum ita ap-
pel-

[92] Ὅτι τῇ Ἥρᾳ γυμνοὶ ἔθυον.] In hac opinione etiam verſatur Diod. Siculus lib. v: Ἀλλὰ καὶ Σαμίοις τοῖς ἐκπλεύσασι τὴν Ἑλλάδα, ὕστερον δὲ τὴν Ἑκαταίου ἀποικήσασι Γυμνητῶν, διὰ τὸ τὰς ἐπιχωρίους γυναῖκας τὴν ἐσθῆτα βίαν κρίνειν τὴν τῶν ἀνδρῶν. Et Livius in Epitome lib. lx: *Praterea res a Q. Metello conſule adverſus Baleares geſtæ continet, quas Græci Gymneſias appellant, quia aſſuetem nudi exigant.* Verum hæc Græcorum fabulis ſunt annumeranda. Potior eſt Heſychii ſententia, has inſulas ſive incolas hoc nomine inſignitas, quia γυμνῆται ſunt σφενδονῆται, id eſt, funditores. Γυμνῆται, εἰ μὴ ἔχοντες ὅπλα, οἱ δὲ τοὺς σφενδονήτας, οἱ δὲ τοὺς γυμνοὺς μισθοφόρους. Et ſic certe Græci Phœnicum illud *Baleares* ita voce expreſſerunt.

[93] Ἐκλεῖσαν δὲ καὶ Βαλιαρεῖται &c.] Editiones ante Xylandrianam publicatæ exhibent peſſimo errore Βλακεῖται & Βλαρεῖς; in quam ſcripturam etiam conſentiunt codices Palatini & Voſſianus. Omnes tum Græci, tum Latini hanc vocem per λ ſimplex efferunt, ut Polybius, Strabo, Agathemerus, Livius, Florus, Euſtathius & alii, excepto Diodoro Siculo & poſt eum Iſidorus, qui ſcribunt Βαλεαρεῖς, quaſi vox δὶς τοῦ Β ſit deducenda. Diodor. Sicul. lib. v ſic inquit: Ὑπὸ δὲ τὴν ἤπειρον ἐν τῷ Γαλατικῷ ἐκπεπτωκότες Βαλεαρεῖς, δὶς τοῦ Β γραφόμενοι τοὺς σφενδόνας λίθους μεγάλους. Et Iſidor. lib. xiv Orig. cap. vi: *Inſulæ primum inſulis inventa eſt fundæ, qua lapides emittuntur, unde & Baleares dictæ: Βάλλω enim Græce emittere dicitur: unde & Ballista, quaſi miſſa & fundibulum.*

[94] Γυναικόπολις.] Editiones ante Xylandrianam divulgatæ male exhibent Γυναικόκαστρον, uti liquet ex oppidani nomine, quod in iiſdem erat Γυναικοπολίτης.

[95] Ἄλλη Αἰγύπτου.] Hoc urbis & præfectura Gynæcopolitana tatis nota eſt ex Strabone lib. xvii, & Plinio lib. v cap. xi.

[96] Νομάρχου.] Nomarchus eſt qui præfecturæ Ægyptiacæ imperitat.

[97] Κατεδίωξε.] Legendum vel κατεδιώξατο, vel illud κατέδραμε quod ſequitur, mutandum eſt in ἐδίωξεν.

[98] Διεκώλυσαν.] Poſt hanc vocem Epitomatorem quædam tuppreſſiſſe, quæ ad hiſtoriæ ſupplementum faciunt, firmiter mihi perſuadeo. Nam noſter tres allegat cauſas, unde originem urbis Gynæcopoleos veteres deduxere. In duabus prioribus rationes illæ comparent, ſed nequaquam tertio loco, ubi de mulieribus earumque contra viros victoria, nulla omnino reperitur mentio. Niſi quis potius ſtatuat, civitatem hanc ad exprobrationem ignavia & ἀναυδείας virorum, qui ſe nequaquam viros, ſed mulieres præſtiterant, Gynæcopolin dictam fuiſſe.

[99] Φιλάλφαν.] Hic Phidalea eſt nomen loci, in ſequentibus vero Byzantis conjux ita appellatur. Aldina & Florentina legunt Φιδάλφαν. In Chronico Alexandrino appellatur Φιδαλίη, ſine diphthongo in penultima: Τὰ δὲ λοιπὰ Φιδαλίῃ μὲν ἐπέκλεψε δὲ πικρὸς αὐτὸς ἐφύτευε Βοῦβις ὁ Θρόνιος βασιλεὺς &c.

[1] Ἀεσθενείου.] Optime quondam emendavit Meurſius Σωσθενίου. Soſthenium enim Thraciæ locus eſt, trajectui Conſtantinopolitano è regione oppoſitus.

[2] Γυναῖκα Βυζαντίῳ Φιδάλφαν διώξασαν &c.] Pudicitiſſimum hoc fœminæ virtutis exemplum, ab Phidala Byzantis uxore editum, etiam refert Heſychius Milleſius in deſcriptione Conſtantinopoleos, ſed longe alio cum Conſtantio: Περὶ δὲ τὸ Βυζαντίου γυνὴ ἐπιφανὴς Φιδάλφα μᾶλλον τὸ κρεῖττον τοῦ πολίτου τὸ ἀνδρεῖον, ἀλλὰ τῇ γυναικείᾳ χρησαμένη χρείᾳ διαφυλάξαι τὸ βάσιμον τῇ τοῦ ἐχθροῦ ἐπιστρατείᾳ· ἐκ γὰρ τοῦ ἐφ' ὑμᾶς εἰς ἐν τῷ χωρίῳ τοῦτο ἐπικαθίζειν ἔφασαν· ἐπιφανὲς δὲ καὶ βιβλίον ἐγκρατὲς τῆς τοῦ ἀνδρὸς ἀνανδρίας· λυμαινομένης, ἑτέρᾳ τῇ πόλει ἐπιγενομένου τοῦ κακοῦ. Multis variisque circumſtantiis etiam hanc hiſtoriam narrat Johannes Tzetzes Chiliad. xi. Hiſt. cx.

[3] Τοὺς μὲν Σίφριδος.] Sic legunt conſtanter libri MSS & editi omnes, ſed locum eſſe vitiatum ſuſpicatur Meurſius, qui emendandum cenſet, τοὺς μὲν Σίφριδος. Habuit enim Byzas fratrem *Strombum*, teſte Heſych. Milleſio in Conſtantinop. deſcriptione: Οὗ μὲν πολὺν ἐν χρείαις Σίφριδος ἀδελφὸν, ὃς ἀπὸ τῆς Κορίνθου τὸν βασιλέα, καὶ ἀπὸ τῆς Βοιωτίας τὸν Βοιωτὸν, καὶ ἀπὸ Ἰωνίας τὸν Ἴωνα, πατρὸς ἐπωνύμου Βυζαντίου.

[4] Βύζαντος.] Cauſa recitus eſt Βύζας, quod in aliquo etiam habet Βύζα. Ita enim legitur in Annymi alterius Chronographicis ab Allatio editis: Ἐν τοῖς χρόνοις Βύζα

ἀπὸ Ἕλληνος υἱέος Δ λιμένος, καὶ ἔτως ἐνομάσθη. ἐθνικὸν Δ λιμένιος, Γυναικολιμένιτης.

ΓΥΡΤΩΝ, πόλις Θεσσαλίας, [c] καὶ Περραιβίας, ἣν Ὅμηρος Γυρτώνην καλεῖ, ἀπὸ Ἰτώνου, καὶ Ἰτώνης, ἀπὸ Γύρτωνος Φλεγύου ἀδελφοῦ, ὃς τὴν αὐτὴν ἔκτισεν. ὁ πολίτης, Γυρτώνιος.

ΓΥΨΗΙΣ, νῆσος Αἰθιοπίας, ὡς Μαρκιανὸς ἐν πρώτῳ περίπλῳ. τὸ ἐθνικὸν, Γυψήϊτης.

ΓΩΓΑΡΗΝΗ [7], χωρίον μεταξὺ Κόλχων, καὶ Ἰβήρων τῶν ἀνατολικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Γωγαρηνός.

A pellasse. A portu deducitur gentile, Gynæcolimenites.

GYRTŌN, urbs Theſſaliæ & Perrhæbiæ, quam Homerus Gyrtonam appellat, uti Itonam & Itona. Nomen accepit a Gyrtone Phlegyæ fratre, qui eam condidit. Civis, Gyrtonius.

GYPSEIS, inſula Æthiopiæ, cujus meminit Marcianus libro primo peripli. Gentile, Gypſeïtes.

GOGARENE, oppidulum inter Colchos & Iberos orientales. Gentile, Gogarenus.

Φλεγύου, καὶ ἴσως τὸ σύμπαν παῖς Φιλοσοφεῖται ἐν πόρῳ ἀσφαλῶς ἔχειν.

[1] Δαΐων.] Eadem vox atque idem caſus reperitur in præcedentibus, quam tamen hic librariorum incuria depravatam cenſeo. Lege Δάων, ut nihil orationis contextui obſit.

[c] Καὶ Περραιβίας.] Fortaſſis & hic reſcribendum levi correctiuncula ἡ Περραιβίας; nam una eademque urbs non eſt ſita in diverſis regionibus, niſi eam amnis aliquis interluat, quod de hoc oppido, circa mare ad oſtium Peneï ſito, non eſt affirmandum. Euſtathii ætate leviſſimi mendi Stephani codices occupaverat, ita enim ille ad Iliad. B pag. 333. Ὁ δὲ Ἐθνικὸν παραγωγὰς

φησι, Γυρτών, πόλις Θεσσαλίας ἢ Περραιβίας, ἀπὸ Δ κλεινοῦ ἀνδρὸς Γύρτωνος, ὃς ἦν ἀδελφὸς Φλεγύου. Strabo lib. IX perhibet, urbem eſſe Perrhæbicam, & Perrhæbos partem Theſſaliæ, quæ ad mare eſt & Peneum uſque ad oſtium, tenuiſſe. Etiam Apollonii Scholiaſtes ad lib. I, cum noſtro dubitat, utrum Theſſaliæ, an vero Perrhæbiæ ſit adſcribenda, & nominis etymon non deducit a Gyrtone Phlegyæ fratre, ſed a Gyrtona Phlegyæ ſorore.

[7] Γωγαρηνή.] Eſt pars Iberiæ trans Cyrum amnem, quam Iberi Armeniis ademerunt, de qua ſic ſcribit Geographus lib. XI: Ἔστιν δὲ τοῦ τε παραμείου τῆς Παραλίας, καὶ τοῦ Χοαζηνοῦ καὶ Γωγαρηνοῦ, πέραν ἴσως ἢ Κύρου.

Δ.

D.

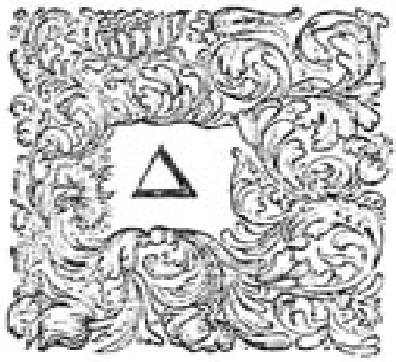

ΔΑΪ [1], Σκυθικὸν ἔθνος· εἰσὶ δὲ νομάδες. λέγονται δὲ Δάσαι, μὴ τὸ σ.

A

AÆ, gens Scythica, quæ vitam paſtoralem agit. Appellantur etiam Daſæ cum ſigma.

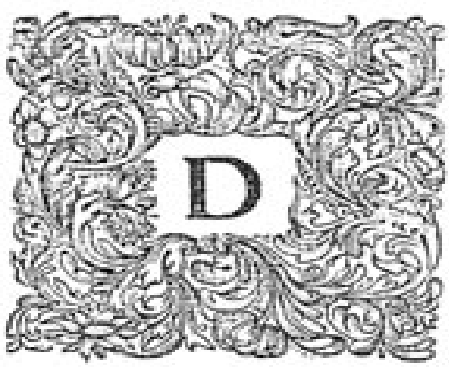

ΔΑΔΙΚΑΙ, ἔθνος Περσικόν· Ἡρόδοτος ἑβδόμῳ.

B

DADICÆ, gens Perſica, de qua Herodotus libro ſeptimo.

ΔΑΔΟΚΕΡΤΑ, φρούριον μέγα τῆς Ἀρμενίας, μεταξὺ Μηδίας. τὸ ἐθνικὸν, Δαδοκερτηνός, τῷ Ὑπερχωρίῳ τύπῳ.

C

DADOCERTA, magnum caſtellum inter Armeniam & Mediam. Gentile, Dadocertenus, juxta formam vernaculam.

ΔΑΪΔΑΛΑ, [1] πόλις καὶ Ῥόδου, ἢ χωρίον, Σταφύλων ἀπ. ἔστι καὶ [4] ὄρος τῆς Λυκίας

DÆDALA, urbs ſive caſtellum Rhodi, auctore Strabone libro XIV. Eſt item mons Lyciæ

[1] Δαΐων.] Peſſime divulgavit Xylander Δαΐων. Florentinus edidit Δάϊνα, quod priori ſcriptura haud meliorem. Nos ex libris MSS & Aldina editione veterem ſcripturam revocavimus, ita enim Virgil. lib. VIII Æneid. hanc gentem appellat:

Extremique hominum Morini, Rhenumque bicornis
Indomitique Dahæ. - - - -

Aliquem locum ſic inquit Servius: *Scythiæ populi a parte Septentrionali juxta Perſidi. unde Dahæ dicti.* Apud Herodotum gens Perſica reperitur lib. I. cui Δάης nomen eſt, quæ inter gentes pecuarias cenſetur: Οἵδε δὲ πάντες νομάδες εἰσὶ, καὶ δὴ καὶ οὗτοι νομάδες, Δάαι, Μάρδοι, Δερβικοί, Ἀράβιοι. De his vide Salmaſ. ad Sol. pag. 796.

[4] Ὄρος τῆς Λυκίας.] Non duntaxat ſeptimo, ſed etiam tertio libro Herodotus hujus gentis meminit.

[1] Πόλις καὶ Ῥόδου.] Sic conſtanter legunt libri editi, quos ſequimur: ſed ſcripti Palatini & Voſſianus: Δαίδαλα, πόλις καὶ Ῥόδου. Quæ lectio etiam non eſt improbanda; nam aliquando geographi hanc inſulam Rhodum appellant. Strabo lib. XI: Παλαιὸν δὲ λόγος καὶ Ῥόδον, ἐπὶ τῶν Λύκων πόλιν· - - - καὶ τὸ Παμφύλιον &c. Sic Melos Cretici maris inſula a Varrone lib. III de Re Ruſt. *Melia* appellatur; & Chios *Chia*, teſtibus Metrodoro & Cleobulo. Quanquam in Stephano nihil mutaverim, exiſtimo tamen MSS codices veriſimam lectionem repræſentare, quod liquet ex loco Straboni quem noſter ex libro XIV allegat: Ἀρξαμένῳ δὲ τοῦ Δαιδάλου καὶ Ῥοδίων χωρίου, πέραν δὲ τὸ ἡλιούμενον ὄρος Φοινίξ, καὶ τὸ τοῦ Ῥοδίου.

[4] Ὄρος τῆς Λυκίας.] De hoc monte noſter mentionem facit in voce Τλῶς, quam urbem poſt Dædala terminum Ly-

κίας πὸ Δαίδαλα. ἡ ἢ πόλις, ἀπὸ Δαιδάλε A
τ Ἰκάρε, ἡ ἐν Λυκίᾳ. Ἀλέξ πνος γὸ ἴλκας ἐμ-
βάλειν Ἀλέ τ Νίνε πλωμέ. [a] καὶ ὑπὸ χερσύ-
δρε ἀναχθέντα, πλοιτῆσαι, καὶ ὑπὸ πρώρας,
καὶ κλιθῆναι πόλιν, φησὶν Ἀλέξανδρ@ ἐν
Λυκιακοῖς. ἔστι ὲ [b] Ἰνδικῆς, καὶ Κρήτης ἄλλη. B
ἡ πολίτης [c] Δαιδαλεύς, ὡς Σαμόσατα Σα-
μοσατεύς· καὶ Δαιδάλιος, τὸ θηλυκόν.

ΔΑΙΔΑΛΕΙΑ, πόλις Ἰταλίας, Δαι-
δάλε κίσμα, ἥτις Ἰουλία νῦν καλεῖται, Ῥω-
μαίων ἄρχοντ@ κληρουχήσαντ@. τὸ ἐθνι- C
κὸν, Δαιδαλεύς.

ΔΑΙΔΑΛΙΔΑΙ, δῆμ@ τ Κεκροπί-
δ@ φυλῆς. ὁ δημότης, Δαιδαλίδης. τὸ
πτωκὸ, ὁκ Δαιδαλιδῶν.

ΔΑΚΙΑ, χώρα πλησίον Βορυσθένους. D
[d] οἱ Δάκοι, ὓς καλοῦμεν Δάους. Γέτας γὸ τὸς
πρὸς τ Πόντον κεκλιμένους, καὶ τ ἕω· Δάους ὸ,
τὸς πρὸς τὰ ναστία πρὸς Γερμανίαν, καὶ πρὸς
τ Ἴστρε πηγάς. καὶ παρ' Ἀττικοῖς ὸ, [e] πὸ τ
οἰκετῶν ὀνόματα. Δάοι ὲ Γέται. E

ΔΑΛΜΙΟΝ, πόλις Δαλματίας, με-
ταξὺ Ἰλλυρίας καὶ Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν
ὅμοιον

ciæ hæc Dædala. Urbs autem a Dædalo Icari patre in Lycia condita est. Perhibet autem Alexander in Lyciacis, ipsum, cum à Nino fluvio per paludem quandam proficisceretur, a chelydro morsum, obiisse, ibidemque tumulo conditum, & urbem ædificatam fuisse. Est quoque alia Indiæ & Cretæ. Oppidanus, Dædalensis, uti Samosata Samosatensis. Et Dædalis fœmininum est.

DÆDALEA, urbs Italiæ, Dædali opus, quæ nunc Julia appellatur, cum deo Romano forte obtigisset. Gentile, Dædalensis.

DÆDALIDÆ, populus Cecropidis tribus, cujus popularis, Dædalides. Locale, ex Dædalidis.

DACIA, regio prope Borysthenem. Daci sunt, quos appellamus Davos. Getas enim vocamus, qui versus Pontum & orientem inclinant: Dacos vero qui in diversum ad Germaniam & Istri fontes vergunt. Apud Atticos etiam servorum nomina sunt Dari & Getæ.

DALMIUM, urbs Dalmatiæ inter Illyriam & Italiam sita. Gentile eodem modo se habet,

num Lyciam inter & Cariam fixisse. Hujus montis meminit & Strabo lib. XIV: Μεῖξ ὲ ὸ πὸ Δηρέκλε πὸ τ Λυκίαν ἔρ@, ὃ πλησίον ἐσὶ Τελμισσὸς πολίχνη Λυκίας, καὶ Τελμισσὶς λίμνη.

[a] Δαιδάλου δ' Ἴκαρον.] Ne credamus Icarum fuisse patrem Dædali. Similes locutiones apud antiquos scriptores occurrunt. Herodotus lib. I: Ἀδρήστου τ Γορδίου τ Μίδεω. Id est: *Adrestus* nepos *Gordii* patris *Midæ*. Sic quoque apud Ælian. lib. XIII Var. Hist. cap. XXX: Ὀλυμπιὰς ἡ Ἀλεξάνδρε est *Olympias* mater *Alexandri*. Servius ad lib. I Æneid. *Est Græca figura, ut si dicamus Æneas Anchisæ, & subaudiamus filius. Hæc autem figura utimur circa patres & maritos tantum, ut Virgilius, Deiphobe Glauci, id est, filia. Hectoris Andromache, id est, uxor.* Sed pluribus aliis occasionibus hanc figuram adhiberi, alii jam demonstrarunt.

[b] Καὶ Κρήτης.] Hujus animalculi meminit Virgil. lib. III Georg.

Dixêre & adversum flabulis accendere cedrum
Galbaneoque agitare graves nidore chelydros.

Servius ad hunc locum: *Chelydri dicti sunt, quasi cherydri: quia in aquis & in terris morantur: nam χέρσος dicimus terram, ὕδωρ autem aquam.*

[c] Γορτὺς ἡ Κρήτης.] Indicam urbem hoc nomine agnoscit Ptolemæus lib. VII: Σοφιλλάνεμα, Καπάτερα, Πανορμία, Δαιδάλα &c. Cretæ urbs non ita nota est: forte etiam a Dædalo nomen accepit, qui per aliquot tempus in illa insula vitam transegit, & ex muliere Cretensi Japygem filium genuit, ut Strabo lib. VI auctor est.

[d] Δηρέλλιος.] Vidit Goltzius nummum Vespasiani cum hac inscriptione: ΔΑΙΔΑΛΕΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΝΟΜΟΥ. Verum ad quam urbem referenda sit, aliis inquirendum relinquo.

[e] Οἱ Δάκοι, ὓς καλοῦμεν Δάους.] Amplectitur noster, tecto quidem nomine, Strabonis sententiam, tradentis Dacos antiquis temporibus Dauos appellatos fuisse. Imo amplectitur quoque antiquam illam regionis distributionem, qua Getas versus Pontum & orientem, Dacos vero ad Germanium & Istri fontes inclinantes perhibet. In hanc rem ipsissimis Geographi verbis usus est, quæ ex lib. VII hoc transtuliam: Γέται δὲ ἔ ἀλλ@ τ χῶρον μέχρι μὲν τ, συμβάλλουσι τὸν παλαιὸν· τὰς μὲν ὗν Δάκας ἀποσημαίνουσι, τὰς δὲ Γέτας· Γέται μὲν τὰς πρὸς τ Πόντ@ κεκλιμέ-

νας, καὶ πρὸς τὸν ἕω· Δάκαι δὲ τὰς εἰς πάντα τὰ ἑσπέρια τῆς Γερμανίας, καὶ πρὸς τ Ἴστρε πηγάς, ἃς ἅπας πρὸς Δάκας ἐρεῖς πὸ πολλοῦ· ἀφ' ὧ ἔ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐσὶ τὰ τῶν οἰκετῶν ὀνόματα. Noster itaque ex mente Strabonis Dacos a Getis distinguit, propriam cuique genti locum assignans. Quos Græci vocabant Getas, hos Dacos Romani appellasse constat testimonio Plinii, lib. IV cap. XII ita scribentis: *Abeo in plano quidem omnes Scythorum sunt gentes, variis tamen litoris appositæ tenuere, aliæ Getæ, Dari Romanis dicti, alias Sarmatæ, Græcis Sauromatæ &c.* Horum origo tamen est petenda a Getis, quod apud Justinum lib. XXXII testimonio Trogi Pompeji evincitur: *Daci quoque soboles Getarum sunt: qui cum Burebista rege adversus Bastarnas male pugnassent, ad ultimum segnitia, capturi fœminum capita loco pedum jussu regis regebantur.* Hinc est quod sequioris ævi scriptores statuant, Daciam antiquis temporibus Getiam dictam fuisse, quod liquet ex Zonara in Galieno: Ἀφικνοῦν δὲ ἐς χεῖρας τ Ἕλλησι τ ἔθνος Δακῶν ἐπιλεξάμενοι.

[f] Τὰ τ ἐκείνοις ὁμόρια.] Qui locum hunc conferit cum proxime allegatis, is fatebitur, desumptum esse ex Strabone. Eustathius ad Dionys. his Stephani verbis utitur: Ὁ δὲ πᾶς Εὔξεινος χαλκὸς, καὶ πρώτιος ὁ πρὸς τ Ἴστρε ἐκπίπτων φησὶ τὸν Δακῶν ὁμοῦ. λέγει δὲ ἐν ἄλλοις τοῖς Ἀττικοῖς ὀνόμασι δῆλον, Δάκ@ γὰρ Γέτας. Solebant veteres mancipia bello capta, aut ære comparata, non proprio, sed regionis nomine, ubi nati erant, insignire. Theocriti Scholiast. ad Idyll. V: Εἰώθασι δὲ οἱ παλαιοὶ τοῖς δούλοις ὀνομάζειν πάτριον λόγ@ τ ἰδίων, Σύρ@, Κᾶρα, ἤτοι ἐ τ Λιβύων· Δυσχερὲς γὸ δοῦ. Hinc passim apud comicos servis gentilia, ut Geta, Syrus, Davus &c. attribuuntur. Verum sua virtute & fortitudine eandem Getæ efficerent, ut ipsi imperatores Romani & viri consulatu functi, hoc nomine appellari voluerint. Verum longe alia reperiantur nomina in comœdiis Aristophanis & cum præcedentium comicorum, in quibus Λυδὸς, Φρὺξ, Τίτ@, Καρίον atque alia hujusmodi in usu sunt.

[g] Γέται δὲ τ Δακικ@.] Hæc quoque ex Strabone, tecto licet nomine, verbotenus sunt transcripta, apud quem lib. VII totus locus hunc in modum concipitur: Δεύκωνα δὲ μεγάλη πόλις, ἡ ἐπίνειον πρὸς τὸν Ἴστρον ἐσὶ ἐπίνειον Νικώπολις, καὶ τὸ πεδίον μεγαλοῦται πρὸς τὸν

ιανὸν, ἡ Δαλμιδίς. [12] Ἔθνον ἢ τ Δαλμα- A
τῶν τὸ Δελ ἐκλεπτερίδ@- τ χώρας ἀνα-
ἐσεμὸν πενταέτ. Ἀππιανὸς ἢ τ πόλιν Δελ-
μίνιον καλεῖ. [13] Κυαδρατ@- δε, Δάλμιον.
φασὶ ἢ αὐτὸς ἐ Δαλματίας.

ΔΑΜΑΙΟΙ, ἔθν@- πρὸς πῖς Ἰχθυο- B
φάγοις, ὡς Ἀπολλόδωρ@-.

ΔΑΜΑΣΚΟ`Σ, πόλις Συρίας, μεσό-
γ@-, ὑπῆρξεν Φοινίκης, [14] ἀφ' τ Βαρδίνου
ποτ. ὠνομάσθη ἢ, ὅτι [15] εἷς τ γιγάντων
Ἄσκος ὄνομα, ἅμα Λυκόῤῥγῳ δήσας τ Διό- C
νυσον ἐῤῥίψεν εἰς τ ποτ. ὃν λύσας Ἑρμῆς,
τὸν Ἄσκον δ' δέρματος ἐζώμωσεν· ὅθεν καὶ
ἐστ ἐπιτήδειον τὸ δέρμα. οἱ ἢ, ὅτι Δαμασκὸς
Ἑρμοῦ πῖς, ἢ νύμφης Ἀλιμήδης, ἐξ Ἀρ-
καδίας εἰς Συρίαν ἦλθε, ἢ πόλιν ὁμώνυμον D
ἔκτισεν. ἄλλοι ἢ, ὅτι Δαμασκὸς ἐφυτ@ρ-
κήσ. [17] Διονύσου ἢ τ Συρίαν ἀμπελόφυτον
παρασκ@-, πτελέας πῶσας ἔκοψε. Διόνυσος ἢ
ὀργισθὶς, ἐδίωξε, [18] ἢ ἐξέδειρε.

* ἐπεὰ ἦν Δαμασκὸς * E
νῦν δ' τω Δαμασκὸς κ τ@- Θεσσαλονίκην. ὁ πο-
λίτης, Δαμασκηνός. καὶ ἡ χώρα, ἢ ἡ πόλις,
Δαμασκηνή.

habet, sive Dalmiensis. Proprium hoc habent Dalmatæ, ut octavo quoque anno agri divisionem instituant. Appianus urbem Delminium vocat: Quadratus vero Delminum. Eos etiam Dalmatas nuncupant.

DAMÆI, populus juxta Ichthyophagos, teste Apollodoro.

DAMASCUS, urbs Syriæ mediterranea supra Phœnicen, circa Bardinen fluvium. Ita autem appellata est ex eo, quod unus è gigantibus nomine Ascus, simul cum Lycurgo, Bacchum vinculis ligatum in fluvium projecerit. Hunc cum solvisset Mercurius, Ascum pelle exuit. Inde est quod pellis apta sit vino cohibendo. Alii vero originem nominis hinc deducunt, quod Damascus Mercurii & Alimedæ nymphæ filius ex Arcadia in Syriam profectus, ibi urbem ejusdem nominis condiderit. Alii vero fingunt hominem quendam Damascum vocatum, qui, Baccho Syriam vitibus conserente, illas securi exstirpavit. Bacchus vero ira accensus eum persecutus est & excoriavit.

* Factum est inde Darmascus *
Atque ita Damascus corrupte appellatur. Cives, Damascenus, & regio & urbs Damascene dicitur.

ΔΑΝ-

[12] Ἔθνον δὲ τ Δαλματῶν.] Ita hos versus edidi: sed nemdum aliquem irrepsisse res est evidens. Salmasius in Palatino cod. invenit: Κυάδρατ@- δὲ μὲν ἐ πλίνιον, & in alio Δέλμινον. Hoc liquet ex Eustathio ad Dionysium, urbis nomen trifariam veteres scriptores protulisse: Δικῶς δὲ τὸ ἔθν@- λέγ@ Δαλματία @ Δαλματὶς· ἡ δὲ πόλις αὐτὸ Δάλμιον, ἢ Δελμίνιον, ἢ Δέλμινον.

[13] Ἀπὸ τ Βαρδίνου ποτ@ρ.] Plurima urbem hanc illustrantia omisi & præterfluere, etiam lotores & tonsores ex variis peregrinationibus facillime additure poterit. Præter Stephanum nullus est, qui fluviorum nomina recenset, de *Bardine* mentionem facit. Et quanquam non vellem libros manu exaratos & editos circa nominis scripturam variare, suspectus tamen mihi manet hujus fluvii appellatio. Si non longius a vulgata scriptura recederet, rescribendum putarem, ἀφ' τ Ἰορδάνου ποτ@ρ, qui profecto non longissime a Damasco abest. Strabo lib. XVI, ubi refert Aradios per Lycum & Jordanem onerariis navibus adverso alveo ad regionem Damascenorum subvehi, nostram conjecturam egregiam confirmat, ita enim ille: Τῶν δὲ πεδινῶν ὁ Λαοδικεὺς ἀξιόλογ@- λίαν τ Δαμασκηνῶν πόλιν ἔχει, ἐς ἣν ἐκ τ θαλάττης ἀναπλέουσιν οἱ χρείαν· πλωτὸν γὰρ ἐστὶν ἡ ἐπὶ θάλατταν ὑποῤῥοή· τὸν δὲ Λύκον ἔ τ Ἰορδάνου ἀναπλοῦν ἔφαμεν, Ἀραδίοις δὲ μάλιστα. Hinc liquet non longe Jordanem a Damasco abesse.

[14] Εἰς τ γιγάντων Ἄσκος ὄνομα.] Omnibus notum est, quam incerta & fabulosa sint nomina urbium & regionum, quamque fictivitate Deos, heroas, reges & alia communicarint scriptores, ad quorum nomina locorum appellationes inflectere fabeant; quod profecto nusquam melius, quam in describenda hujus urbis etymologia apparet. Etymologici Magni Auctor: Δαμασκὸς, πόλις Συρίας, ἀπὸ τ Ἀλιμήδης, ἧρως, ὃν Δαμᾶς φασὶν ἐκ Διονύσου, οὗτον καλεῖσθαι πεῖσαι@-, ἀφροσύνῃ τοῦ Συρίου· ἢ ἀπὸ Δαμᾶ τινὸς, Δαμασκηνὸς ἢ ἀπὸ Ἄσκου τ γίγαντος, ὃς μετὰ Λυκόῤῥγου τ Διονύσου ἔδησε τ εἰς πολεμίαν· ἐφυτεύθη δὲ ὑπὸ τ Ἑρμοῦ, ἢ Δρυοπίδος, ἢ

[15] Εἷς τ γιγάντων Ἄσκος ὄνομα.] Omnibus notum est, quam incerta & fabulosa sint nomina urbium & regionum, quamque fictivitate Deos, heroas, reges & alia communicarint scriptores, ad quorum nomina locorum appellationes inflectere fabeant; quod profecto nusquam melius, quam in describenda hujus urbis etymologia apparet. Etymologici Magni Auctor: Δαμασκὸς, πόλις Συρίας, ἀπὸ τ Ἀλιμήδης, ἧρως, ὃν Δαμᾶς φασὶν ἐκ Διονύσου, οὗτον καλεῖσθαι πεῖσαι@-, ἀφροσύνῃ τοῦ Συρίου· ἢ ἀπὸ Δαμᾶ τινὸς, Δαμασκηνὸς ἢ ἀπὸ Ἄσκου τ γίγαντος, ὃς μετὰ Λυκόῤῥγου τ Διονύσου ἔδησε τ εἰς πολεμίαν· ἐφυτεύθη δὲ ὑπὸ τ Ἑρμοῦ, ἢ Δρυοπίδος, ἢ

DAN-

ἐκ τ ἀῤῥήτων· Ἔθνον δὲ τ Δαλματῶν, τὸ Δελ ἐκλεπτερίδ@- χρῶν ἀναδασμῷ πενταέτ. Etiam his verbis usus est Eustathius ad Dionysium in Dalmatiæ descriptione.

[16] Κυάδρατ@- δὲ Δάλμιον.] Constanter sic legent libri edili: sed nemdum aliquem irrepsisse res est evidens. Salmasius in Palatino cod. invenit: Κυάδρατ@- δὲ μὲν ἐ πλίνιον, & in alio Δέλμινον. Hoc liquet ex Eustathio ad Dionysium, urbis nomen trifariam veteres scriptores protulisse: Δικῶς δὲ τὸ ἔθν@- λέγ@ Δαλματία @ Δαλματὶς· ἡ δὲ πόλις αὐτὸ Δάλμιον, ἢ Δελμίνιον, ἢ Δέλμινον.

[17] Διονύσου ἢ τ Συρίαν ἀμπελόφυτον παρασκ@-.] Plurima urbem hanc illustrantia omisi & præterfluere, etiam lotores & tonsores ex variis peregrinationibus facillime additure poterit. Præter Stephanum nullus est, qui fluviorum nomina recenset, de *Bardine* mentionem facit. Et quanquam non vellem libros manu exaratos & editos circa nominis scripturam variare, suspectus tamen mihi manet hujus fluvii appellatio. Si non longius a vulgata scriptura recederet, rescribendum putarem, ἀφ' τ Ἰορδάνου ποτ@ρ, qui profecto non longissime a Damasco abest. Strabo lib. XVI, ubi refert Aradios per Lycum & Jordanem onerariis navibus adverso alveo ad regionem Damascenorum subvehi, nostram conjecturam egregiam confirmat, ita enim ille: Τῶν δὲ πεδινῶν ὁ Λαοδικεὺς ἀξιόλογ@- λίαν τ Δαμασκηνῶν πόλιν ἔχει, ἐς ἣν ἐκ τ θαλάττης ἀναπλέουσιν οἱ χρείαν· πλωτὸν γὰρ ἐστὶν ἡ ἐπὶ θάλατταν ὑποῤῥοή· τὸν δὲ Λύκον ἔ τ Ἰορδάνου ἀναπλοῦν ἔφαμεν, Ἀραδίοις δὲ μάλιστα. Hinc liquet non longe Jordanem a Damasco abesse.

[18] Ἢ ἐξέδειρε.] Quæ sequuntur post hanc vocem maxime sunt mutilata in omnibus editis & libris MSS. Salmasius tamen lacunam ita supplere tentavit ad marginem sui libri: Κλίνας ἐ ἐξέλκει, κ ἐν τ διερμηνεῖ· ἀναπλήσας διερμηνεῖς· ἐκεῖ ἐ πλέον ἔκλυσε, κ ἀντὶ Δαμασκὸς κακῶς ἀπαγγέλλει. Ego meliores exspectabo codices, antequam emendationem & repletionem harum lacunarum aggrediar, ut hoc tutius & certius fiat.

[19] Δανδάριδα.] Sic etiam appellatur a Strabone lib. XI, sed a Tacito lib. XII Annal. *Dandaride*, ita enim ille: *Regnum Dandaridarum excurrebat, superimque ejus patebat.* Eadem libro iisdem regio Dandarica vocatur. *Sic pulsi hostis, vicumque Sozæ oppidum Dandarica.*

ΔΑΝΔΑ΄ΡΙΟΙ [17], ἔθνος πρὸς τῷ Καύκασον, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΔΑΝΘΑΛΗ΄ΤΑΙ [18], ἔθνος Θρᾳκικόν. Θεόπομπος μή.

ΔΑΝΟΥ΄ΒΙΟΝ [19], πόλις πρὸς τῷ Ῥώμῃ. τὸ ἐθνικὸν, Δανούβιος, ἡ Δανουβιάς.

ΔΑ΄ΝΟΥΒΙΣ, ἢ Δάνυσις, Ἴστρος ὁ παλαιὸς, πάλαι Ματόας καλούμενος. συμφορᾶς γὰρ τῆς Σκύθαις ἐπισκόπους, ἔτως ἐκλήθη. Ματόας γὰρ λέγεται εἰς τὴν Ἑλλάδα γλῶτταν ὀσύνης, ὅτι πολλάκις περαιούμενοι, οὐδὲν ἐπεπόνθεισαν. ὁ γὰρ Δάνυσις ἑρμηνευόμενος, ὥσπερ τὸ αἰτιᾶσθαι ἔχων τὴν αἰτίαν.

ΔΑ΄ΟΝΕΣ, ἔθνος τῆς Ἰνδικῆς, ἀπὸ Δάονος.

ΔΑ΄ΡΑΨΑ, πόλις Βακτρίας, [21] ὡς Στράβων. τὸ ἐθνικὸν, Δαραψῖνος, καὶ Δαραψηνός.

ΔΑ΄ΡΔΑΙ [22], Ἰνδικὸν ἔθνος, ὑπὸ Δηριάδῃ πολεμήσαν Διονύσῳ, ὡς Διονύσιος ἐν γ΄ Βασσαρικῶν.

ΔΑ΄ΡΔΑΝΟΣ, [23] πόλις Τρῳάδος, ἡ πρότερον Τεῦκρις. Μνασέας δέ φησιν, [24] ὅτι Δάρδανος ἐξιὼν ἐκ τοῦ νεὼ τῆς Ἀθηνᾶς τὸ παλάδιον ἀραμένος, ἀφίκετο εἰς Σαμοθρᾴκην μετ΄ Ἁρμονίας [25] τῆς Ἰάσονος, τοῦ ἀδελφοῦ. κἀκεῖ διάγοντα, Κάδμος ὁ Ἀγήνορος ἐφιλο-

DANDARII, gens circa Caucasum, auctore Hecatæo in Europa.

DANTHALETÆ, gens Thracica, teste Theopompo libro VIII & quadragesimo.

DANUBIUM, urbs circa Romam. Gentile, Danubius, sive Danubiensis.

DANUBIS, sive Danusis, Ister fluvius, qui olim Matoas vocabatur. Cum autem Scythis quædam accidisset calamitas, sic appellatus est. Matoas enim si Græcam in linguam convertatur ea vox, Ἄσεις significat; quia sæpius fluvium trajicientes nihil mali passi sunt. Danusis enim, si vocem interpreteris, ea significat, qui causam præbuit, cur quis erraverit.

DAONES, gens Indica, quæ a Daone nomen habet.

DARAPSA, urbs Bactriæ, auctore Strabone. Gentile, Darapsenus, & Darapsianus.

DARDÆ, gens Indica, quæ sub Deriade contra Bacchum bellum gessit, teste Dionysio lib. III Bassaricorum.

DARDANUS, urbs Troadis, antea Teucris dicta. Perhibet autem Mnaseas, Dardanum è templo Minervæ egredientem Palladium abstulisse, & in Samothraciam cum Harmonia & Jasione fratre perveniss. Cum eo ibi degente Cadmus Agenoris filius

[17] Δανδαλῖται.] Straboni libro VII Δανδαλῆται, & Ptolemæo dicuntur Δανδηλῆται, & regio eorum Δανδηλιώτις: Latinis vero *Deufeleta*. Solinus: *Strymonem accolunt dextrolatere Deufeletæ*. Marcianus Capella: *Et qui a dextra parte Strymonis degunt Bessi & Deufeletæ usque ad Nestum amnem, qui Pangæum ambit*. Vide Salmasium ad Sol. pag. 158.

[19] Δανούβιον.] In Italia non est *Danubium*, ut ante nos viri docti bene observarunt. Verissimum est, Stephanum similitudine literarum Α & Δ in antiquis ejus ævi codicibus fuisse deceptum. Non semel quoque alii simile mendum commiserunt. Apud Hesychium legimus: Δίωλ, τὸν Τάναϊν Χαλκίδεῖς, pessimo errore: nam optime ad illum locum suspicatur Sopingius referendum esse Λίωλ, τὸν Τάναϊν Χαλκίδεῖς.

[20] Ἄσεις.] In libris MSS & editis hæc vox profligatissime vitiata circumfertur, in omnibus enim reperitur ἐστὶν, quod tanquam spurium ejecimus. Tanaquillus Faber parte prima epistol. scribens ad Cl. Chotardum, hunc locum pristinæ sanitati restituit felicissime. Interim tamen celare nequeo, magnum Salmasium ad oram sui Stephani idem præstitisse. Verissimam igitur hanc conjecturam non dubitavi in contextum recipere, reclamantibus codd. MSS & omnibus editionibus. Miror profecto Cluverium locum hunc in Noticæ & Vindelicæ descriptione ita citasse, quasi vitii prorsus esset immunis.

[21] Ὡς Στράβων.] Innuit noster librum undecimum, ubi hæc legimus: Πόλεις δ΄εἰσὶν αἱ μὲν Βακτρίων, ὧν αἵ τε πρὸς τοῖς Παραπαμισάδαις ἐγγύτατα ἱδρυμέναι πόλεις, ἡμέρᾳ μιᾷ τῆς Ὄξου ἀπέχουσιν, ἃς ἄλλας τινὰς. Putant alii esse *Drapsam* metropolin Sogdianorum, de qua Ptolemæus & Ammian. Marcellinus. Cum Ortelio censeo esse *Drapsacum*, de qua Arrianus.

[22] Δαρδῶν Ἰνδικὸν ἔθνος.] Hos *Dardas* appellat Megasthenes apud Strabonem lib. XVI, ubi refert, formicas, vulpibus non minores, aurifodinas effodere, sic enim ille: Μεγασθένης δὲ καὶ τὰ μυρμήκων φησὶ φύσιν, ἐν οἷς ὄρεσι τῆς μεγάλης τὰ χρυσεῖα ὀρύττουσι οἱ ἐργάται Ἰνδῶν &c. Non audeo hos confundere cum *Dandariis*, quos Hecatæus ad Caucasum collocat, quod ab Holstenio factum video.

[23] Πόλις Τρῳάδος.] Hæc urbs tantum LXX stadiis ab Abydo erat remota, teste Strabone lib. XIII, & ex eo Eustathius ad Iliad. B. pag. 352. Quæ porro scribit de hac urbe Geographus huc transcribam, ut a nobis vel suppleantur vel illustrentur: Ἡ δὲ Δάρδανος, κώμη μέντοι ἐστὶν ἡ διαφθαρεῖσα, ἣν ποτε πόλιν οἱ βασιλεῖς, οἱ μετὰ Τεύκρου οἰκήσαντες εἰς Ἄβυδον, ἐκ δὲ ταύτης πάλιν εἰς τὸ ἀρχαῖον κλῖμα. Sed quos reges Strabo intelligit? Docet hoc Eustathius, qui eisdem verbis usus est in commentario ad Homerum, loco jam citato: Οὕτω δ΄ἐκ διαφθορᾶς ὁ ἐπιτόπιος Δάρδανος ἐλέγετο, ὅτι ἐκ Τευκρικῆς βασιλείας εἰς μικρὸν κώμιον εἰς Ἄβυδον· εἶτα δέ, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀνῆκεν. Ergo illud Τευκρικῆς vel loco suo excidit, vel Straboni lucem adfert.

[24] Ὅτι Δάρδανος ἐξιὼν ἐκ τοῦ νεώ.] Hic locum in omnibus editionibus mutilatus circumfertur, quem hunc in modum replere placuit. Legebatur enim: Ὅτι Δάρδανος ἐκ τοῦ νεώ * ἐκ τοῦ νεώ τῆς Ἀθηνᾶς. Qua occasione Dardanus ex Peloponneso in Samothraciam pervenerit, eoque Minervæ munera, effigiem ipsius Deæ, simulque sacra magnorum Deûm adduxerit (quæ pro dote acceperat a Chryse Pallantis F.) & inde denique majore cum populi parte in Asiam transportaverit, multis narrat ex Callistrato de rebus Samothracicis, ex Satyro fabularum collectore, & Aratino poeta antiquissimo Dionys. Halicarnassæus lib. I.

[25] Καὶ Ἰάσονος τοῦ ἀδελφοῦ.] Hunc locum esse hoc notæ, nunquam mihi persuadere potui. Optime emendat Salmasius in margine sui Stephani, Ταυρωπῖνος, sed alia non tangit. Pro illud τοῦ ἀδελφοῦ referendum existimo

ἐξλεπαίσαφο· καὶ ἀποθνήσκει [16] Τηλεφάσσης, A
γαμεῖ τ' Ἁρμονίαν ὁ Κάδμος, καὶ ἀποστέλλει τ'
Δαρδανον εἰς τὴν Ἀσίαν μετ' ἐπίκουρον, οὐκ
ἐπιγνοὺς τ' Τρῶα. ὁ δὲ Τρὼς ἀναγνωρίσας τ'
Δαρδανον, δίδωσιν αὐτῷ τ' γυναῖκα [17] Βάτειαν,
[18] καὶ ἀποθνήσκων, τὴν βασιλείαν. καὶ B
πλησίον Δάρδανος, [19] καὶ Δαρδανίαν τὴν
χώραν ὠνόμασεν, ἣ πρότερον ἐκαλεῖτο. αὐτὴ ἡ Δαρδανία, καὶ Δαρδανικὴ, καὶ
Δαρδάνιος, καὶ Δαρδανίδαι.

ΔΑΡΙΔΝΑ, [20] πόλις Παφλαγονίας, C
ἡ Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ αὐτῆς. τὸ ἐθνικὸν
Δαριδνεύς, ὡς Πύδνα Πυδναῖος.

ΔΑΡΑ [21], ὃ δὲ Δαρεὰς φασὶ, φρούριον
Ἀναστασιοπόλεως λεγόμενον ἐχυρώτατον.
πολίτης, Δαρηνὸς, ὡς [22] Σύρα Συρηνός. D
[23] ἔστι δὲ καὶ Δάρρα πόλις. εἰσὶ δὲ Δάρραι δύο
ἔθνη, ἐν ᾗ καὶ τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.

ΔΑΡΙΣΤΑΝΗ [24], πόλις Περσική.
ἔστι δὲ καὶ ἔθνος Δαριτῶν.

ΔΑΡΕΙΟΝ, πόλις τῆς Φρυγίας. τὸ E
ἐθνικὸν, τῷ λόγῳ τῶν Φρυγίων ἁπλᾶ μίαν συλλα-

filius amicitiam exercuit: mortua Telephassa, Cadmus Harmoniam in uxorem duxit, & Dardanum cum suis sociis contra Teucrum Trojanum in Asiam mittit. Verum Tros Dardanum agnoscens, dedit ipsi uxorem filiam suam Bateam, & moriens regnum. Urbem vero condidit Dardanus, regionemque Dardaniam appellavit, quæ prius Teucris vocabatur. Eadem & Dardania & Dardanice dicitur, & Dardanii & Dardanidæ.

DARIDNA, urbs Paphlagoniæ, teste Alexandro in ejus descriptione. Gentile, Daridnæus, uti Pydna Pydnæus.

DARA, quod etiam Daras nominant, castellum est Anastasiopoleos munitissimum. Cives, Darenus, ut Sura Surenus. Etiam potest esse Darrhæus. Sunt item Darrhæ per duplex R gens juxta mare rubrum.

DARISTANE, urbs Persica. Est quoque gens Daritæ.

DAREIUM, urbs Phrygiæ. Gentile, formandi ratione Phrygibus usitata, primitivo suo una

ψιτο τὸ ἀδελφῷ, aut potius, inserta vocula εἰς, totus locus constitui potest: Μετὰ Τηλέφασσαν, εἰς τ' ἀδελφὸν. Κ.τ.λ. ex mythologiæ doctoribus apparet, Dardanum Bateæ fratrem habuisse. Apollodorus lib. III: Ἠλέκτρα δὲ τῷ Διὶ συνοικήσασα Δαρδάνου μὲν καὶ Ἰασίωνος ἐγένετο. Scholiasta ad lib. III Virg. *Dardanum & Jasium fratres fuisse: sed Dardanum de Jove, Jasium de Corythe prognatum esse, a cujus nomine & matre appellatum nomen urbis: quem Jasium Dardanus dicitur occidisse.* Sed paret Jasionem, teste Eustathio ad Odyss. E pag. 1528, etiam habuisse fratrem Actionem, verum non videtur ille ad hanc fabulam pertinere. Hic Dardani frater passim a Dionysio Halicarnass. non Γ'ασίων, sed Γ'ασιος appellatur, sic enim lib. I: Ἐξ ἑνὸς (scil. Pleiadum) δὲ Ἠλέκτρας τοῦ μετὰ, καὶ ἕνδεκα πρὸς ἐκ αὐτῆς, Γ'ασιος ὁ Δαρδάνου. Item ἐκ τοῦ Διὸς ῥηθ. Δαρδάνου δὲ ἀγαγὼν γυναῖκα Χρυσηΐδα τὴν Πακτωλοῦ θυγατέρα.

[16] Τηλεφάσσης.] Ex hac voce vitio non caret. Legendum ex Apollodoro Τηλεφάσσης. Fuit enim Telephassa Agenoris uxor, ita enim ille in principio lib. III: Ἀγήνωρ δὲ παραγενόμενος εἰς τὴν Κυρήνειαν, γαμεῖ Τηλέφασσαν. Dein addit: Καδμῷ δὲ καὶ Τηλεφάσσῃ οἱ Θρᾷκες ἐβασίλευσαν.

[17] Βάτειαν.] Hæc etiam ab aliis Ἀβάτεια appellatur. Lycophron:

---- εἴτ' ἐκ Διὸς πατρὸς
Κύπρις γενέσθαι ἐξέφυσε Δάρδανον,
Τύμβους Ἀβατείας Κρήσσαν ἐξίκνει πέδον.

Hæc verba ita commentantur scholiastes: Ἀβατείαν δὲ τὴν Κρήτην λέγει, ἐπειδὴ Τεῦκρος γήμας Δάρδανον. Diversitatem veterum sententias, scilicet Cephalonis & Hellanici, integram nacti reservavit in Ἀβάτεια, ita enim ibi: Κεφαλὼν δέ φησιν, ὡς Δάρδανον καὶ Σκαμάνδριον ἐλθεῖν εἰς τὴν Τρωάδα, ὅθι Τεῦκρος ἐβασίλευε Κρητῶν. Ἑλλάνικος δὲ διάφορα αὐτοῖς φησι. Vide locum de hac re insignem apud Diodor. Siculum lib. IV, qui hanc Batiam appellat, et & Dionys. Halicarnassæum lib. I.

[18] Καὶ ἀποθνήσκων.] Ablata verba Apollodori e libro III, ubi eadem narrantur historia, sic enim ille: Τεύκρου δὲ βασιλεύοντος Σκαμανδρίου τε καὶ νύμφης Ἰδαίας, οἵ τε ἐκ τούτων γενόμενοι καλοῦνται Τεῦκροι, καὶ ἡ χώρα ἐβασιλεύθη, καὶ ἐκλήθη πρότερον Τεύκρα, Δαρδανία δὲ ὕστερον ἐκλήθη. Τελευτῶντος δὲ τοῦ Τεύκρου, τὴν χώραν κατέσχον Δαρδάνου παραγενόμενοι

[19] Καὶ Δαρδανίδαι.] Salmasius in Palatinis libris invenit: καὶ Δαρδανίδαις, καὶ relicto aliquo spatio. Unde conjicit legendum: Καὶ Δαρδανίδαι ἐ Δάρδανοι, vel aliquid simile. Illud Δαρδανίδαι mihi potius patronymicum quam gentile videtur. Patronymicis tamen appellationibus nonnunquam incolæ alicujus regionis & urbis insigniuntur, ut apud nostrum liquet in Ἀθηναῖος. Verum *Dardanos* aliquando *Dardanidas* appellari constat evidentissime ex Messala Corvino de Progenie Augusti: *Dardanum, Jove & Electra Atlantis filia progenitum, deorum monitu ab Italia, & ut aliis placet, e Creta insula, patriis deserentem lares, multitudine gentium, ad hunc Phrygium devenisse ferunt, urbem condidisse, eamque ex se Dardaniam nuncupasse: unde gens Dardana; & incolentes terras, DARDANIDÆ dicti.*

[20] Πόλις Παφλαγονίας.] Codex Vossianus: Δαρδάνη, πόλις Παφλαγονίας.

[21] Δαρὰ δὲ ὁ Δαρεὰς φασι.] Ita hunc locum supplevit Salmasius in Plinianis Exercitationibus. In omnibus vulgatis hic locus mutilus circumfertur ad hunc modum: Δαρὰ δὲ * καὶ φασι, φρούριον Ἀναστασιοπόλεως &c. In margine sui Stephani Salmasius forte hoc modo referibi debere censet: Δαρὰ, ἔστι καὶ Δαρεῖα φασι. Meminit multis in locis hujus castelli Procopius, & urbis sibi ab Anastasio conditæ, ita enim ille in Persicis lib. I: Ἀναστάσιος δὲ βασιλεὺς πόλιν ἐδείματο ἐν χωρίῳ Δάρᾳ, ἔχυρόν τε καὶ ἀσφαλῶς λογισάμενος εἶναι, καὶ ἐς βασιλικὴν ὑπόνοιαν. Simillima Historiæ Mauricianæ lib. III: Οἱ δὲ Περσικὰ βασιλεῖς ἐπὶ τοῦδε ἐς τὰ μάλιστα ἐχυρὸν ἐποιήσαντο. Plinius urbem, non vero castellum esse perhibet lib. XI, I: *Urbem quoque nomine Daran in monte Zagarteuon condit, cujus loci ea conditio est, ut neque munitius quicquam esse, neque amœnius possit.* Vide plura apud Salmasium jam citatum.

[22] Σύρα Συρηνός.] Libri manu exarati cum vulgatis consentiunt, in quibus legitur pessime: Σύριος Συριανός. Sed veram lectionem, quam nunc divulgamus, Salmasio debemus, qui ad marginem sui libri & in Plinian. Exercit. locum optime correxit.

[23] Δώρα] δ' ἐ Δαρεῖα φασι.] Optime addit alterum gentile Stephanus: Golzius enim haustravit numinum cum inscriptione ΔΑΡΡΑΙΩΝ.

[24] Δαριστάνη.] Salmasius in Plin. Exercitat. legebat Δαρισσάνη, πόλις Περσική, apud quem vide, quid de hac regione & gente scripserit.

συλλαβῶ, [38] Δαρσίς, ὡς Κοδιάειον Κοπαΐς· τῷ λόγῳ τὸ Γοίτιον, καὶ Σίγιον, Δαρσεύς.

ΔΑΡΣΑΝΙΑ [39], πόλις Ἰνδική, ἐν ᾗ καθ' ἡμέραν ἱμάτιον ὑφαίνουσι γυναῖκες, ὡς Διονύσιος Βασσαρικῶν τρίτῃ.

[37] Ἢ οἱ Δαρσανίδα ναίων πόλιν ἀμφιρύτην,
Ἔνθεν πέπλα γυναῖκες Ἀθηναίης ἱέρηλα
Αὐτήμαρ κερκώσιν. [38] ἀφ' ἱππόδων πεσύσσω,
Αὐτήμαρ δ' [39] ἔπαυσαν (π Ε ἐξ ἰσῶν) ἐρύσσωρ.

τὸ ἐθνικὸν, Δαρσάνιοι, ὡς Καρμάνιοι, Γρκάνιοι, [40] Κορ(μάνιοι.)

ΔΑΡΣΙΟΙ, ἔθνος Θρᾴκιον· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΔΑΣΕΑΙ [41], πόλις Ἀρκαδική· Παυσανίας ὀγδόῳ. τὸ ἐθνικὸν, [42] Δασυώτης, ὡς Καφυώτης.

ΔΑΣΚΥΛΙΟΝ [43], πόλις Καρίας, ἐπὶ τοῖς ὅροις τῆς Ἐφεσίας, ἀπὸ Δασκύλου τοῦ υἱοῦ Περμανδρίου. [44] ἔστι δὲ ἑτέρα πόλις μετὰ Τρωϊκὰ κτισθεῖσα. τρίτη, πόλις Ἰωνίας, τὸ μέγα λεγόμενον, ὡς μείζων τῶν ἄλλων. πεπέρ-

A una syllaba minus est, Darieus, uti Cotiatum Cotiaëus; sed juxta formam vocum Rhœtum & Sigeum, fit Dariæus.

DARSANIA, urbs Indica, ubi uno die mulieres vestem contexunt, teste Dionysio libro B tertio Bassaricorum:

Aut qui Darsaniam habitant urbem pulchras latas habentem,
Ubi vestes mulieres Palladio imperio
Uno die in subtemine absolvunt. In alio
jugali extendentes,
Eodem die desecuerunt, & a jugo detraxerunt.

Gentile, Darsanii, uti Carmanii, Hyrcanii, D Coromanii.

DARSII, gens Thracica, auctore Hecataeo in Europa.

DASEÆ, urbs Arcadica, cujus meminit Pausanias libro VIII. Gentile, Dasyotes, ut E Caphyotes.

DASCYLIUM, urbs Cariæ in finibus agri Ephesii, quæ a Dascylo Periandri filio nomen habet. Est & alia post bellum Trojanum condita. Tertia Joniæ civitas est, magna vocata, quia magnitudine alias superat. F

Quarta

[38] Δαρσίς, ὡς Κοδιάειον Κοδαΐς.] Non potui mihi persuadere, hunc locum omnis vitii esse immunem: nam gentile & primitivum paribus gaudent syllabis, contra canonem a Stephano datum. Necessario hinc medius diphthongus *ι* exstirpandus est, & legendum Δαρσεύς. Hæc etiam causa est, quare censeam, urbis nomen in mendo cubare, & pro eo restitui debere: Δαρσάνιον, πόλις τῆς Φρυγίας. Noster in sequentibus loquitur de alia & ἰθυπῆ forma, τῷ λόγῳ τῆς Γοίτου καὶ Σίγου, Δαρσεύς, quæ profecto tam genuinaque manifestet, si urbis nomen non refingi & mutari debuisset. Ultima igitur hujus sectionis, ut ita emendes, necesse est: τῷ λόγῳ τῆς Γοίτου καὶ Σίγου, Δαρσεύς.

[39] Δαρσανίδα, πόλις Ἰνδική.] Hanc urbem Nonnus lib. XXVI appellat Ἀργυρίδα. Quia autem de eadem mulierum diligentia in tela contexenda, ibidem facta est mentio, non præter rationem existimo, versiculos illos transcribere:

Οἵ τ' ἔχον Ἀργυρίδα δίδυμον, ἔχε γυναῖκες
Εἷς μόνος ἐξεβόησεν ἐγείρων Παλλάδ' ἐπ' ἔργα
Οἷσιν ἐπιλήθοντο ὅλοι πόλιος γενέθλης.

[37] Ἢ οἱ Δαρσανίδα ναίων.] Hæc codicum Palatinorum & Vossiani lectio est: in omnibus vulgatis minus recte excusum erat: Οἱ οἱ Δαρσανίδα ναίων.

[38] Ἐφ' ἱππόδων.] Xylandrianus, & quæ eam præcesserunt, constanter exhibent ἀφ' ἱππόδων. Quod edi curavimus, Salmasiana emendatio est.

[39] Ἔπαυσαν (π Ε ἐξ ἰσῶν) ἐρύσσωρ.] Quæ uncis istis inclusa cernis, neque sunt in MSS neque editis. Sic tamen locum hunc fupplendum putavit Salmasius ad Jul. Capitolinum. Ad marginem tui Stephani hæc verba sic concipit: ἔπαυσαν ἐξ ἰσῶν ἐρύσσωρ. Non pudet hic retexere doctissimum Falkenburgium in suis ad Nonnum notis, hunc locum sollicitasse, non invenuste neque in docte conjecturam. Ita nunc hunc in modum potest repleri:

Αὐτήμαρ δ' ὑφάναν ἐ ἀνδρόμεαι ἱμάσσωρ.

Cum itaque MSS codices nihil juvent, & ego adeo divinus non sim, ut certo sciam, cujusnam Clarissimorum hominum virorum emendatio proxime ad antiquam lectionem accedat, totum negotium acerrimo lectorum judicio committo.

[40] Κορμάνιοι.] In omnibus editis tantum ultima vocabuli pars conspicitur, nempe Μάνιοι. Salmasius ex conjectura locum ita replevit in margine sui Stephani, quare hanc vocem notis quibusdam a contextu separavi.

[41] Δασεῖαι, πόλις Ἀρκαδική.] Pausanias in Arcadicis aliquoties de hac urbe mentionem facit. Sed ejus nomen effert numero pluratívo ac genere neutro, ita enim ille: Αὐτῶν δὲ εἰς ἱρώτατα ἄλση τὰ Δασεῶτικα ἐξ εἰσὶ στάδια, τετταράκοντα δὲ ἀπὸ Δασείων ἐπὶ τὴν Ἀγκιστρον ἀπαντᾷ ξύλφον λίθου. Itaque passim apud Pausaniam reperitur Δασεῶτα, non vero Δασεῖαι.

[42] Δασυώτης, ὡς Καφυώτης.] Hæc constans est librorum MSS & editorum lectio, sed perfalsa contaminata. Legendum sine dubio, ut etiam monet Salmasius: Τὸ ἐθνικὸν, Δασσάτης, ὡς Καφυάτης. Ita enim debere legi liquet in voce Καφῦαι, ubi noster sic inquit: ἐ πόλεις, Καφυοῦς, καὶ Καφυάτης, ὡς Καρυάτης. Præterea non habet Arcades gentilia sua in ωτης terminare, sed in ατης, quod noster non obscure innuit in voce Δελφοί, ubi circa finem sectionis hæc habet: Ἐξ ᾧ Διδυμεὺς πόλις Ἀργείων, ἐς Ἀλφεσίβοιαν ἐν β' Ἀτθίδος. Ἐθνικὸν, Διδυμάτης, τῆ ου τῆ χώρᾳ.

[43] Δασκύλιον.] Diversissime hæc vox antiquis scriptoribus exaratur. Ptolemæo Δασκύλιον, Melæ, Strabonì & aliis genere masculino Δάσκυλος, nostro vero Δασκύλιον dicitur. Innumeræ urbes utrumque terminationem habent, asserente id Cl. Vossio ad Melam, qui Δασκύλιον præferre videtur, ita exigente analogiæ ratione: nam a Δάσκυς, quod idem est ac κύων, fit Δάσκυλος, quemadmodum cum aliis, tum etiam Gygis pater vocabatur. Inde Δασκύλιον.

[44] Ἔστι δὲ ἑτέρα πόλις &c.] Cum ipse noster de hujus verbum quidem addat, difficile quis conjecturando eam indicaverit. Fuit prope Cardiam Δασκύλου κώμη, de qua præter Pausaniam etiam meminit Athenæus. Hunc si non innuat noster, alium urbem alii quærant.

πόλεως, [47] περὶ Βιθυνίαν. πέμπτη, τῆς Αἰολί- A
δος & Φρυγίας. [48] τὸ ἐθνικὸν Δασκυλίτης, ὡς
Ἐλαιτ& Κυπρίτης. ἔστι δὲ [47] Δασκυλί-
της λίμνη, ἡ Δασκυλία· ὥστε & Δασκύλι&
ἐπώνυμος. [49] Εὐδαίμων δὲ & Ἀρκάδι& διὰ
τοῦ ᾳ διφθόγγου γράφουσι πλὴν λι συλλαβῆς. B
λέγε) & Δασκυλὶς ἠλυκήν.

ΔΑΣΚΩΝ [49], Σικελίας χωρίον· φέ-
λις& ἐκ τῆς Σικελικῶν, οὗ τὸν [50] Πλημμύ-
ριον & Δάσκωνα. τὸ ἐθνικὸν Δασκώνι&, ἡ
Δασκωνίτης. C

ΔΑΣΣΑΡΗΤΑΙ [51], ἔθνος Ἰλλυρίας·
Πολύβι& ὀγδόῳ. καὶ τὸ ἠλυκὸν Δασσα-
ρίτης. λέγει) & Δασσαρῆται, ᾗ Δασσαρί-
τιος, ᾗ [52] Δασσαρήσιος.

ΔᾶΤΟΝ [53], πόλις Θρᾴκης· [54] Ἡρό- D
δι& ἑβδότῳ. Ἠδωνῶν δὲ τῶν φασιν.
οἱ οἰ-

Quarta, circa Bithyniam. Quinta, Æolidis & Phrygiæ. Gentile, Dascylites, ut Cyprus Cyprites. Est quoque Dascylitis lacus, sive Dascylia. Adeo ut Dascylius habeatur pro civis nomine. Eudæmon vero & Arcadius syllabam αι per ο diphthongum scribunt. Dicitur quoque genere fœminino Dascylis.

DASCON, Siciliæ castellum, auctore Philisto libro IV rerum Sicularum: Ad Plemmyrium & Dascona. Gentile, Dasconius sive Dasconites.

DASSARITÆ, gens Illyriæ, de qua Polybius libro VIII. Genere fœminino Dassaritis. Appellantur quoque Dassarem, & Dassaritii & Dassaritinus.

DATUM, urbs Thraciæ, de qua Herodotus libro IX. Perhibent eam Edonorum in ditione

[47] περὶ Βιθυνίαν.] Codex Vossian. Τυνίαν Βιθυνίας, quod minime non est improbandum. Hæc omnium urbium, quatecenset hac sectione Stephanus, in geographorum scriptis est notissima. Imo vix crediderim, tot urbes hac appellatione ibo tractu, a Caria per Ioniam & Æolidem, Bithyniam usque procedendo, inventi, præterquam geographis de iis silentibus. Bithyniacæ urbis meminere apud Melam lib. I cap. XIX: *Ionii Rhyndacum Dascylon, & quam Colophonii collerant ora, Myrlea.* Vid. quoque Plinium lib. V cap. XXXII. Strabonem, Cæs. Perthrog. & alios. Verum noster regiunculam illam, in qua ista fuit Δασκύλιον, quod etiam Δασκύλειον erat, urbem appellatam fuisse perhibet, ita enim ille inter Byzantium. Τὸ ἠλυκὸν Ἐρυθεῖα, ἡ χώρα, οὗ ἡ Δασκυλῖτις πολυχρήμων.

[48] Δασκυλίτης.] Gothius lustravit numisma Gelæ cum inscriptione, ΔΑΣΚΥΛΙΤΩΝ.

[49] Δασκύλιος λίμνη.] Ita quoque Eustathius ad Homeri locum hunc lacum appellavit: Ἀφνειὸς δὲ λαὸς ἐκτήσατο πόλεις, ἀφνειὸς τὰς περὶ τὴν Ἀφνειὸν λίμνην κειμένας πόλεις· καὶ ἡ μὲν φησι κεῖσθαι ἡ Δασκυλίτις. Verum apud nostrum & apud Archiepiscopum Thessalonicensem referendum judico, Δασκυλίτης, ut aliqui interpretis & nomen Lacus obtexerat posset difficultas. Imo regio Dascylo circumjacens, Dascylitis appellata Dionysio Halicarnassæo lib. I: Εἰς τὴν Δασκυλίτιδα καλουμένην χώραν, ἣν ἔνιοι ἐκ Λυδίας λέγουσι.

[50] Πλημμύριον.] Notissimum illud Grammatici veteris nomen imperiti librarii in Εὐήνιο& mutarant, quod nonnisi pessimæ emant editiones vulgatæ.

[49] Δάσκων, Σικελίας χωρίον.] Fuit non tantum castellum, sed etiam sinus hoc nomine, de quo Diod. Siculus lib. XIII: Οἱ δ' Ἐμπόροι ἐπιβάντες πλοίων εἰς τὴν ναυτικὴν, ὡς ἐπλήρωσαν, ἐπανήγοντο πρὸς τὴν Σικελίαν, καὶ κατὰ τὸν Δάσκωνα κόλπον προσορμισθέντες ἐπεδείκνυον τὰ φορτία. Vide porro Cluverium lib. I Sicil. Antiq. cap. XIII.

[51] Δασσαρῆται.] Suo loco & ordine scribitur hæc vox non simplicius.

[52] Δασσαρήσιος, ᾗ Δασσάριος.] Si Polybii auctoritas, quam ipsem noster allegat, sequenda est, hoc loco legendum fuit Δασσαρήσιος: nam aliquoties horum regionem Δασσαρίς appellatus lib. V, in quem scripturam quoque Eustathius confert. Hos post Partheniis collocat Strabo lib. VII cap. XXIII: *A Lisso Macedoniæ proxima Dassaretæ, & a tergo eorum Dassaretii.* Cum Pelagonia quoque conjungitur a Pola. Mela lib. II cap. III: *Partheni & Dassaretæ primis quæ tenent: sequentur Lasiotæ, Eordicia, Pleuratis.*

[53] Δᾶτον.] In legunt vulgatæ omnes; sed nescio quam vocalem scripturæ codicis Vossiani, in eo enim scribitur Δαστος.

[54] Ἡρόδοτος ἑβδόμῳ.] De urbis conditore & situ hæc habet Scylax: Νεάπολις ἐμπόριον· Δᾶτον πόλις Ἑλλὰς, ἣν ἔκτισαν Καλλιστρατίδης & Ἀγοραῖος &c. Refert tamen Eustathius ad Dionysium, Thasios eo coloniam duxisse: Καὶ Θάσιος, ἔνθα & χρυσεῖα εἶχον μέταλλα, πόλιν ἔκτισε τὴν Δᾶτον ὁ Σίφνιος στρατηλάτης· ἀφ' ἧς παροιμία ἐπὶ τοῦ φεύγοντος ἐκ τοῦ κακοῦ φασι, Δᾶτον ἀγαθὸν, ἐς τὸ ἀγαθὸν ἀφικόμεθα. Appiano Alexandrino Datus eadem urbs est quæ Philippi, ita enim ille lib. IV Civil. Οἱ Φιλίππου πόλεως, ἣ Δᾶτος ἐκαλεῖτο πάλαι. Verum apud Strabonem in Eclogis libri VII, ut diverse, describuntur, sed utraque aurifera. Etiam hujus urbis meminit Hesychius, ultimam non cum Scylace & Stephano in ον, sed in ος terminans: Δᾶτος, ὄρυγμα, ἢ πόλεως ὄνομα τῶν Λακεδαιμονίων. Verum quid ni aucto? Quis inquorum Datum sub Lacedæmoniorum potestate fuisse statuit? Aut Hesychius toto cœlo erravit, aut eo loco referendum, τῶν Μακεδόνων. Nam Philippus Macedoniæ rex, expugnata Potidæa, ad Crenidas (etiam hoc nomine Datum insigniebatur) profectus est, & de nomine suo Philippos appellavit. Auritodinas in illa perquam tenues & obscuras eo provexit, ut plus quam cl talentum reditum adferrent. Vide Diod. Siculum lib. XVI, Strabonem in Excerptis lib. VII, Stephanum in voce *Βισαλτία*. Imo Thracas sub Macedonum, non vero sub Lacedemoniorum potestate fuisse, manifeste addiscimus ex Justino lib. XI: *Reparatæ nunc provectam ætatem: nunc Europæ vendum pudentem: nunc Illyrios, & Thracas, & Dardanos, exterasque barbaras gentes fidei dubiæ & inconstantissimæ, quæ omnes populi se parentes desiderant, resistere nullo modo posse.* Imo cum Cersobleptes Thracum rex ad Hellespontum agros & urbes vastabat, Philippus magnum in eum exercitum duxit, & multo proelio victum, barbarorum bella domuit, & ad decimas Macedonibus persolvendas adegit, referente Diod. Siculo lib. XVI ex Theopompo Chio, qui de rebus gestis Philippi libros conscripsit. Sed cum supra mentionem fecimus de auri fodinis, operæ pretium existimo de illis aliquid subjicere. Diodorus eas in ipsa urbe collocat, sed Plinius etiam earum inventorem nominat, illas ad Pangæum conspicit, montem, teste Dione, juxta Philippos sive Datum. Plinius lib. VII cap. XVI: *Auri metalla (reperit) ejusdem flaminem Cadmus Phœnix ad Pangæum montem.* Quare ubiter notandus est Justinus, contra eruditorum talem pervicacem, Philippum argenti, non vero auri fodinas incoluisse, ita enim ille lib. VIII: *Inde profectus Philippus, quæ appellatur patria, attigerat, auraria Pangæi, quæ nunc Philippi Horatius corripuit.*

[54] Ἡρόδοτος εἴκοστῳ.] In omnibus libris pessime ac rem lacera legitur: Ἡρόδοτος τριστῷ. * δὲ τῶν Θα-σίων &c. Infinitationem hujus loci debemus Cl. Vossio criticorum facile principi. Tertullus hunc locum Hero-

οἱ οἰκοῦντες, Δατηνοί. τὸ ἐθνικὸν, Δατηνός.

ΔΑΤΥΛΕΠΤΟΙ, ἔθνος Θρᾴκης· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΔΑΥΗ, βαρυτόνως, πόλις Ἀραβίας. τὸ ἐθνικὸν, Δαυαῖος, ἡ Δαυλίτης, ᾧ τύπῳ Φιλητᾶς Ἀραβες. δυνατὸν καὶ Δαυίτης.

ΔΑΥΛΙΣ, πόλις Φωκίδος, ἐν ᾗ τὸ κῆ Πρόκνης & Φιλομήλας. Ὅμηρος,

---- Δαυλίδα, καὶ Πανοπῆα.

Δαῦλον δὲ, τὸ δασὺ· δασύτης γὰρ ἡ πόλις. οἱ δὲ ὕστερον, Δαύλειαν φασι. Παυσανίας δὲ δεκάτῳ, ἀπὸ νύμφης Δαυλιάδος. διὸ λέγεται καὶ Δαυλίς. ὁ πολίτης, Δαυλιεύς. τὸ Δαυ-

A tione sitam esse. Qui eam habitant Datenῖ vocantur. Gentile, Datenus.

DATYLEPTI, gens Thraciæ, teste Hecatæo in Europa.

DAUE, cum accentu in penultimo, urbs Arabiæ. Gentile, Dauæus, sive Dauenus, qua forma Arabes gaudere solent. Potest etiam esse Dauites.

DAULIS, urbs Phocidis, in qua fabulam de Procne & Philomela fingunt. Homerus:

---- *Daulidem & Panopea.*

Vox Daulum densitatem denotat; urbs enim stirpibus est consita. Posterioris ævi scriptores eam Dauleam appellant. Pausanias libro x existimat, a nympha Daulide sic vocatam; quapropter etiam Daulis nominatur. Civis, Daulienſis.

doti immiſit Stephanus: Γ' τὸ Ἠδωνὸν ἐκ Δάτου, ἀφ' ἧ μυτιλήνη ἡ χρυσῆν μηχανήσασα.

17 Δαυλὶς, πόλις Φωκίδος.] Libri Palatini & Voſſianus: Δαυλία, πόλις Φωκίδος. Sed peſſimo errore, quem tamen editiones Aldina Florentinaque eodem modo repræſentant. Urbs ſita erat in excelſo tumulo, qui fortaſſis etiam Parnaſſi pars fuit. Hinc eſt quod Etymologici Mag. Auctor aſſeveret, Daulida in Parnaſſo ipſo ſitam fuiſſe: Δαυλὶς, πόλις ἐν τῷ Παρνασσῷ ὄρει. Imo ex Daulide ad Parnaſſi jugum adſcenditur, quod affirmat Pauſanias in Phocicis: Ἔστι δὲ ἐκ Δαυλίδος ἐς τὸν Δαυλιᾶ τὸν ἐς τὴν κάτω τοῦ Παρνασσοῦ. Urbem excelſo loco fuiſſe etiam teſtis eſt Livius, nam in expeditione T. Quintii lib. XXXII de illa ſic ſcribit: *Antiqua haud multum in opportunitate præbuit munera. Ambryſus inde, Hyampoliſque receptæ. Daulia quæ in tumulo excelſo ſita eſt, nec ſcalis, nec operibus capi poterat.* Sic quoque Strabonis teſtimonio evincitur, Daulidem ad Parnaſſum eſſe locandam, ſic enim ille lib. IX: Αὐτὴ δ' ἡ Κρῖσα τῆς Φωκίδος ἐστὶν ἐπ' αὐτῆς ἱδρυμένη τῆς Δελφικῆς, καὶ Κίρρα ἡ Ἀντικύρα, καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτῆς ὄρος ἐν τῷ μυθευομένῳ σπουδῇ κάτοχον χωρίον ἀπὸ τῆς Πρόκνης, Δαυλιεῖ τε Κίρρας, καὶ Δαυλίᾳ. Sed deinde ſitum accuratius deſcribit, urbem nonendo verſus ortum ſolis a Delphis: Ἐν δὲ τῷ μυθευομένῳ μὲν Δαύλιος, ὃς φασὶ τὸν ὑπ' Δαυλίᾳ πολίζοντα, ἀπὸ Τερέως τοῦ Θρᾴκης φασὶ δυναστεύσαντος, καὶ τὸν ὕστερον Φιλομήλᾳ ἐκεῖ μοιχεύσαντα. Hæc verba oppidi ſitum ſatis accurate deſcribentia, etiam Archiepiſcopus Theſſalonicenſis in ſuos ad Homeri Bœotiam commentarios tranſtulit.

18 Ἐν ᾗ τῇ Πρόκνῃ &c.] De hac fabula, cum illa ex myrilicæ theologiæ doctoribus lippis & tonſoribus ſit notiſſima, operæ non agam; ſufficerit obiter notaſſe Tzetzen ad Heſiodum, graviſſime lapſum, ſtatuendo in Aulide Bœotiæ hanc contigiſſe; ſic enim ille: Ἀκριδέστ ἐν τῷ Φιλομήλᾳ ἱστορεῖ αὐτὴν τὴν Πρόκνην ἐν Φωκίδι. ἐν Αὐλίδι δὲ τῆς Βοιωτίας, διὰ τοῦτο ἐν Αὐλίδι τοῦτο.

19 Οἱ δ' ὕστερον, Δαυλίαν φασι.] Codex Voſſianus & Palatini exhibent, Οἱ δ' ὕστερον, Δαυλίδα φασι. Ex qua ſcriptura Salmaſius ad eam fuit libri hanc lectionem confecit: Οἱ δ' ὕστερον Δαυλίδα φασι. Peſſime & voce mutilata in vulgatis hodie conſpicitur, ἡ δ' ὕστερον Δαυλὶς φασι. Ego vero edendum putavi Δαυλίαν, quæ prifca fuit ſcriptura, quamque Euſtathius fua ætate in Stephani codicibus invenit, ita enim ille ad Iliad. B pag. 274. Οἱ δὲ ὕστερον, Δαυλίαν δὲ αὐτὴν φασὶ σημαινούσης ἐκ ταύτης τὸ δασύ, ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ χαρακτῆρος. Hoc cum Archiepiſcopus evidentibus verbis confirmet aſſeveret, non dubito, quin olim quoque apud Strabonem & alios hæc per diphthongum ſcribendi ratio obtinuerit quamquam poſtea Δαυλὶς invenias, ita enim Strabo lib. IX. Τὴν δὲ Δαυλίδα τὴν ὑπὲρ τῆς Κίρρας· Δαυλὶς γὰρ πολίχνιον ἐστὶν ὑπὲρ Κίρρας. Ὅμηρος δὲ καὶ Δαυλίδα φησὶ, καὶ οἱ ὕστερον Δαυλίαν. Sophocles in Œdipi Tyranno urbem etiam ſic appellat:

Φανεὶς γὰρ ἐκ Δελφῶν τε κἀκ τρισσῆς ὁδοῦ
Ἐς γῆν τὸν ἡμὴν Δαυλίαν τ' ἐλθὼν ἀφίκετο.

Verum cum hic de varia urbis appellatione mentionem facimus, non poſſum quin addiderim, aliquot criticos graviſſimos, qui eam Δαυλίαν nuncupent. Polybius lib. IV: Φωκέων δὲ, διότι φασὶ δίκαιοι ἐκ Δαύλιον ἐκ Δαυλίου. Eodem prorſus modo Conſt. Porphyrogeneta lib. II Them. V. hanc urbem appellavit. Etiam Strabo, libro jam aliquoties citato, ea voce uſus eſt; verum ea Daulienſium ditione poſuit: Τὸ δὲ Δαύλιον πεφυκὸς ἐξαίρετον χωρίον μεταξὺ τῆς Υἀμπολίτης, ἐφ' ᾗ κεῖται ὁ Ὄρχομενός.

19 Ἀπὸ νύμφης Δαυλιάδος.] Addam verba Pauſaniæ ex Phocicis: Τὸ δὲ ὄνομα τῇ πόλει πεποίηκε λέγεται Δαυλιὰς νύμφης· γυναῖκα δὲ εἶναι τοῦ Κηφισσοῦ τὸν Δαυλιᾶ· πεῖθω δὲ ἐκ τοῦ εἰρημένου, ὡς τὸ χωρίον, ἔστιν ἡ πόλις ἐπίκλην πεφύκασι δασεῖς δρυμοί, καλοῦσι δὲ οἱ Δωριεῖς τὸ δασὺ τοῦτο τῶν ὑλῶν Δαῦλον. Ἐπὶ τούτῳ δὲ ἡ Αἰσχύλου τοῦ Γλαύκου τοῦ Ἀνθηδόνος μάλιστα ἐπιδείξει ἀναμφίλογον ἔσεσθαι. Non poſſum, ut hoc in tranſitu dicam, horum verborum ultimam partem tranſlire, quorum verſionem Amaſæus hunc in modum concinnat: *Et ex eo Æſchylum Glauci Anthedonii ſanctum Daulum dixiſſe.* Ubi terrarum fuerit mons ille Glauci Anthedonii, nemo ex geographis addiſcet. Ille Æſchylī locus integer exſtat, apud Etymologici Mag. Auctorem in Δαυλὶς, unde non exigua Pauſaniæ verbis lux affulget: Εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ πολὺ δάσος ἔχειν. δαῦλον γὰρ τὸ ἐκεῖ λέγουσι.

Δαῦλον ὑπόκα ἐ χλοεῖον πεδίοιο.

Hujus verſiculi partem etiam Euſtathius allegavit: Sed hi auctores τὸ δαῦλον ὑπόκα interpretantur *herbam lignidam & hirſutam*, quam Glaucus, ut arbores non ampletatæ, promitrebat. Sed ad rem revertamur. Fluctuatur Pauſanias, utrum deducendum ſit illud urbis nomen a nympha Daulide, an vero a denſitate arborum, quibus loca veteres Daulia appellabant. Strabo hanc nympham ignorans, illud derivat a denſitate arborum, ita enim ille lib. IX: Τέτμηται δὲ ἡ πᾶσα χώρα ὄρεσι καὶ ὄρεσι ὑπόκα ἐ πεδίοις καὶ δύσι. Pari modo Euſtathius ad Homeri pag. 274: Δαυλία δὲ ἡ πόλις ἐ παρ' ἡμῖν. Ὅτι ἐ τὸ δασὺ ἔλεγε· δαῦλον γὰρ τὸ δασὺ ἔλεγον παλαιοὶ, ὡς δηλοῖ Παυσανίας, πόλιν δαύλειαν τὸ δασὺ· ἐ ἀπὸ τῆς Φωκικῆς νύμφης· Αἰσχύλος· Δαῦλον δὲ ὑπόκα. Adeo Euſtathius quondam opinari, urbem id nomen invenille a tyranno quodam Daulico: Καὶ δὴ ἱστόρει, ὡς Δαυλικόν τινα τύραννον ἔσχεν. Sed præter jam commemoratas etymologias nobis ſuppeditat Etymologici Mag. auctor, quod urbi hanc ob cauſam effet impoſitum, quia Tereus gemina ſorores ibidem *παυσολίδας*, ſive finem ſtatuentes exſpectabant: hæc ſunt ejus verba: Δαυλία πόλις &c. ἡ Δαυλίς, ἐν τοῖς δύο κλήθρας ἐκεῖ παυσολίδας ἐ Τερέως· ὅτε ἐν τοῖς Δαυλιάδας ἡγοῦντο· τοῦ ἐ πόλις δὲ τοῦ Δαυλίᾳ κλήθρας. Diximus præcedente commentario urbem veteribus appellari Δαυλὶς, Δαυλίς, Δαυλία & Δαυλίαν: verum hi numeri ex allegato loco augeri poteſt, nam etiam dicta fuit Δαυλὶς (unde Δαυλὶς facta ſyncope grammatici dicunt) & Δαυλιάς.

[65] Δαυλιδεὺς ὁ ἱερὸν Ἀθηνᾶς, καὶ ἄγαλμα ἀρχαῖον. τὸ θηλυκὸν, Δαυλιάς. λέγεται καὶ Δαυλίτης. ἀπὸ δὲ τοῦ Δαυλὸς, [66] τὸ ἐθνικὸν Δαυλίδιος. [67] ὀξύνεται τὸ Δαυλὶς. τὸ δὲ Αὐλὶς Αἰολικῶς βαρύνεται.

A

ΔΑΥΝΙΟΝ [68], πόλις Ἰταλίας. Λυκόφρων·

B

[69] Ὑπὲρ Λατίνου, Δαυνίου τ' ὠσκιμένου. τὸ ἐθνικὸν, Δαύνιοι· καὶ Δαυνία τὸ θηλυκὸν, καθ' Δαυνιὰς καλὰ συγκοπὴν, ἀπὸ τοῦ Δαυνιάτης. καὶ Δαυνιακὸς. ἔστι δὲ [70] Δαύνιον τεῖχος, πόλις Θρᾴκης. ὁ πολίτης, Δαυνιοτιχίτης.

C

ΔΑΥΣΑΡΑ, πόλις περὶ Ἔδεσσαν· ὁ πολίτης, Δαυσαρηνὸς, ὡς [71] Αὐαρηνὸς, Ἀδαρηνός.

D

ΔΑΦΝΗ [72], προάστιον διαπρύσιον τῆς Ἀντιοχείας μητροπόλεως. τὸ ἐθνικὸν, Δαφνίτης· καὶ [73] Δαφνηλαῖον, κλητικόν. ἔστι καὶ ἄλλη Δάφνη, [74] Λυκίας κωμύριον. ἔστι καὶ ἄλλη [75] πλησίον Πηλουσίου, ὅπου καὶ τῶν

E

lienſis. Daulienſes habent fanum Minervæ & ſimulachrum antiquum. Genere fœminino, Daulias. Dicitur quoque Daulius. Verum a voce Daulis formatur gentile Daulidius. Vox Daulis accentu notatur in ultima: verum Aulis more Æolico accentum habet in penultima.

DAUNIUM, urbs Italiæ. Lycophron:

Super Latium Daunioque ædificatum.

Gentile, Daunii, & Daunia genere fœminino. Dauniæ per ſyncopen deducitur, a voce Dauniatæ. Dauniticus etiam in uſu eſt. Reperitur quoque Daunius murus, Thraciæ oppidum, cujus oppidanus Dauniotichites.

DAUSARA, oppidum circa Edeſſam, cujus oppidanus Dauſarenus, uti ab Auara ſit Auarenus, Adarenus.

DAPHNE, ſuburbium celeberrimum metropoleos Antiochiæ in oriente. Gentile, Daphnites, & Daphniticum poſſeſſivum. Eſt quoque alia Daphne, Lyciæ caſtellum. Invenitur etiam alia prope Peluſium, quæ ex Δαφνῶν lauro-

[65] *Δαυλιδεὺς ὁ ἱερὸν Ἀθηνᾶς &c.*] Hæc ipſiſſima ſunt Pauſaniæ ex Phocidis deſcriptione deſumpta.

[66] *Τὸ θηλυκὸν, Δαυλιάς.*] Libri calamo exarati, ut & editi quotquot eliſo ſeculo in lucem prodierunt, primo more exhibent, τὸ ἐθνικὸν, Δαυλιάς. Tria Stephano gentilia, ſive oppidani nomina format, Δαυλιάς, ſcilicet, & Δαύλιος, denique etiam Δαυλίδιος: quod tamen in contextum non meo, ſed Euſtathii auctoritate motus, recepi, qui noſtris hæc gentilia ſarta tecta ex Hieroclis conſervavit, ita enim ille ad Iliad. B. pag. 274: Δαύλιος δυσὶ, Δαυλιὰς ἡ Δαύλιος ἡ Δαυλίδιος. Primum gentile uſurpavit Æſchylus in Χοηφόροις, ubi Oreſtes introducitur:

Ἐγὼ γὰρ ἦλθον Δαυλίαν ἐς Φωκέων.

Horum refert locum, hanc lectionem a Stephano ex Pauſaniæ dictum, & ſimilia apud Strabonem quoque & alios comperi. Τὸ Δαύλιος reperitur apud Herodotum lib. VIII: Καὶ μιν ἔφασαν Πανοπέα τὸν πόλιν ἐκπρῆσαι, καὶ Δαυλίην.

[67] *Ὀξύνεται τὸ Δαυλὶς.*] Etiam hæc hauſit Euſtathius ex Hieroclis libro, in cujus illi ad Iliad. B: Τὸ δὲ Δαυλὶς, ὅπερ ἐστὶ καὶ Αὐλὶς, τὸ παρὸν· καὶ γὰρ αὐλὶς, ὡς προεῖπον, ἐκτείνεται.

[68] *Δαύνιον, πόλις Ἰταλίας.*] Quamvis non improbabile videri, Daunium Diomedis ſacerum in Italiam appulſum, urbem de ſuo nomine condidiſſe; non poſſum tamen mihi perſuadere rem ita ſe habere: nam de illa ætate nemo eorum, qui Daunium tam recente deſcribunt, mentionem fecit. Itaque exiſtimo τὸ Δαύνιον, ſi Stephanus hoc in priſci ævi ſcriptore invenerit, non debuiſſe ex ipſo orbe, quam ſedulo investigando nuſquam reperiet, ſed pro Dauniorum editione, quemadmodum hujuſmodi mendata ſæpiſſime uſurpantur. Supra commentatus eſt vocem Δαυλὶς, locum huic non diſſimilem ex Strabone proferens, ubi τὸ Δαύλιον pari ratione de Dauliensium urbe interpretandum eſt.

[69] *Ὑπὲρ Λατίνου Δαυνίου τ' ὠσκιμένου.*] Conſtanter ſic exhibent libri MSS & editiones ante Xylandrinam adornatæ. Minime probo lectionem Xylandro divulgatam: Ὑπὲρ Λατίνου, Δαυνίου τ' ἠμαθόεντος. Scholiaſtes tamen ita ex hoc loco videtur legiſſe; verum aliunde hanc ſpinam traxerit, quis ſit Lycophron Aborigines & Latinum progenitum habere. Noſtrum, quam divulgatæ lectionem etiam Canterus ad hunc verſiculum ſuſpicatus. Interim mihi in ſpectum manſit τὸ Δαύνιον, quod noſtrum vellem in Λαυνίου ſi verſiculi modulus non obſtaret. Sed potius ἠμένου, donec aliunde lux affulgeat.

[70] *Δαυνιὰς καλῆ συγκοπῇ, ἀπὸ δὲ Δαυνιάτης.*] Hic locus in MSS & editis profligatiſſime corruptus circumfertur, quod animadvertens Salmaſius, eum ad marginem ſui libri ita emendare conatur: Καὶ Δαυνίτης καλῶς συγκοπῇ, ἀπὸ δὲ Δαυνιάτης. Hanc emendationem ſi quis approbaverit, toto cœlo non errabit. Eos enim ſic appellavit Strabo libro VII: Δύο δ' εἰσὶ, μία τῶν ἐμπύρων λεγομένων Ἠλυσίων, ἣν Παυσανίας κτίσαι φησὶ, καὶ Δαυνίτας, ἣν Σαυνίτας, μικρὸν Βενεβέντου.

[71] *Δαύνιον πεῖχος, πόλις Θρᾴκης.*] Inſerui voculam πόλις, ex codice Voſſiano revocatam. In vulgatis enim legebatur: Ἔστι δὲ Δαύνιον πεῖχος Θρᾴκης. Non longe a Scompſi abeſſe videtur. Vide Steph. eam voce.

[72] *Αὐαρηνός.*] Peſſime in omnibus editionibus exſtare reperi, Ἀναρηνός; facili ſcribarum & typothetarum lapſu. Vide noſtrum in voce Ἄναρα.

[73] *Δαφνὶς, προάστιον.*] Locus eſt toto terrarum orbe celeberrimus: præſtat de eo ſilere quam pauca dicere. Elegantiſſimam ejus deſcriptionem exhibet Magnus Caſaubonus ad Julium Capitolinum, quem ſi quis legerit, oleum & operam omnino non perdet.

[74] *Δαφνηλαῖον, κλεινὸν.*] Salmaſius ad Vulcatium legit Δαφνοῦντος, quod meo judicio præferendum. Videtur id poſſeſſivum uſurpaſſe idem Vulcatius in Avidio Caſſio: *Exſtat de hoc epiſtola divi Marci ad præfectum ſuum talis. Avidio Caſſio legatus Syriacus dedi, diſſipatutes Daxaria, & Daphnicis moribus agentes.* Pro *Daphnicis moribus*, forte relegendum cenſet vir ſummus *Daphnatis moribus*; ſed quam ob cauſam ipſi non placuerit *Daphnatis moribus*, rationem nullam video. Mores Daphnitici erant luxurioſiſſimi, & omni delinarum genere diffluentes: fuit enim illud amœniſſimum ſuburbium voluptatibus adeo intime, ut modeſtioribus ac frugi inacceſſum ſcriſant Chryſoſtomus & Sozomenus, obſervante Caſaubono ad locum jam citatum.

[75] *Λυκίας κωμύριον.*] Videtur noſter innuere oppidum nomine Daphniſa, quod ita ætate jam interiiſſe ſcribit Plinius lib. V cap. XXIII: *Interiere iuxta Daphnus & Hyemuſa, & Sipylum, quod antea Tantali vocabatur, caput Mermi.*

[76] *Πηλουσίου Πηλουσίῳ.*] Diſtat a Peluſio, teſte Antonino in Itinerario, XVI M. P. Herodotus libro II hujus meminit, ſed numero multitudinis effert: Ἐπὶ δὲ τούτῳ τῷ στόματι τῷ κατὰ Σηθωνικὸν τεῖχος καὶ κατὰ Δάφνας

τῶν ἐκεῖ πολλῶν φυομένων δαφνῶν. οἱ οἰκήτορες, Δαφνεῖοι. [71] ἔστι δὲ λιμὴν Δάφνη, φαινόμενος ὅπου τῷ στόματι ἐστὶ Πόντου, ἐν δεξιᾷ εἰσπλέοντι. ἔστι δὲ καὶ προάστιον Δάφνη ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ Πόντου, ἐν ἀριστερᾷ, ὅπου τὸ ἀνάπλουν ἀνιέσιν, ὃ λέγεται Σέργιον.

ΔΑΦΝΟΥΣ [72], Φωκικὴ πόλις, θηλυκῶς λεγομένη. ὁ πολίτης, Δαφνουσιεύς, ἡ Δαφνούσιος. καὶ θηλυκῶς Δαφνούσις. Δαφνοῦσαν δὲ αὐτὴν φησιν Εὐφορίων. τὸ ἐθνικόν, Δαφνουσαῖος, ἡ Δαφνούσιος. ἔστι δὲ καὶ Δαφνοῦσις λίμνη, πλησίον δὲ Ὀλύμπου τοῦ Βιθυνοῦ. ἔστι δὲ δῆμος πλησίον τῆς Κῶ, ὁ Δαφνεὺς λεγόμενος· καὶ δημότης, Δαφνέσιος. ἔστι δὲ [73] Δαφνέσιον πρὸς τῷ Ῥηγίῳ, πλησίον τῆς Θρᾳκικῶν τειχῶν. ἔστι δὲ Αἰγύπτου κώμη.

ΔΑΧΑΡΗΝΟΙ, ἔθνος Ἀραβίας, ἀπὸ Ναβάτης μεταχωρήσαν Ναβαταίων. [74] σημαίνει δὲ τὸ Δαχαρηνοὶ ἀρσενικούς.

ΔΕΔΜΑΣΑ, ὡς Πήγασα, πόλις Καρίας. ὁ πολίτης, Δεδμασεύς, ὡς Πηγασεύς.

ΔΕΣΙΛΟΙ [75], ἔθνος Θρᾳκικὸν Ἑκαταίῳ Εὐρώπῃ.

ΔΕΙΠΝΙΑΣ, κώμη Θεσσαλίας περὶ Λάρισαν, ὅπου φασὶ τὸν Ἀπόλλωνα θεραπηθῆναι πρῶτον, ὅτε ἐκ τῶν Πύθωνος καθαρθεὶς, ἐπέστρεψε, καὶ τῷ παιδὶ τῷ Διομήδους τῷ δάφνης ἔθος εἰς τοῦτο περιχωμένῳ, δειπνεῖν. Καλλίμαχος πάρτῃ,

[76] Δεῖπνιας ἐνθὲν μιν δεδέγμεθα.

τὸ ἔθνι-

A laurorum ibi crescentium copia nomen invenit. Incolæ, Daphnæi. Est quoque portus Daphnæ, apparens in ore Ponti ad dextrum latus, si quis navigando illud intraverit. Est quoque suburbium Daphne in ore Ponti ad sinistrum latus, adverso flumine adscendentibus, quod B dicitur Sergium.

DAPHNûS, urbs Phocica, genere masculino sic dicta; cujus civis Daphnusius, sive Daphnusius, & genere fœminino Daphnusis. Hanc Euphorio Daphnusam appellat. Gentile, Daphnusæus, sive Daphnusius. Est C præterea lacus Daphnusis prope Olympum Bithyniacum. Est quoque populus circa Co, Daphnûs dictus, cujus popularis Daphnusius. Est etiam Daphnusium juxta Rhegium, Thraciæ finitimum. Est denique pagus Ægypti. D

DACHARENI, gens Arabiæ, a Nabate denominata Nabatæa. Significat autem vox Dachareni *Masculos*.

DEDMASA, uti Pegasa, Cariæ oppidum, cujus oppidanus Dedmasensis, uti Pegasensis. E

DESILI, gens Thraciæ, auctore Hecatæo in Europa.

DEIPNIAS, vicus Thessaliæ circa Larissam, ubi narrant Apollinem primum cenasse, quando aquis Tempe purgatus, rediit: quin imo puer ille ferens laurum ibi cœnare in more habebat, cum eo accessisset. Callimachus libro quarto: F

---- *Deipnias ubi ipsum excepit.*

Gen-

Stephani, καὶ ὁ Δαφνεὺς τῆς Πελοποννήσου. Eustathius ad Dionys. pag. 118: Ὅτι καὶ περὶ Πελοποννήσου ἡ Νεῖλος φησὶ χρόνον τὸ παλαιὸν Δαφνὴν λιμὴν πρὸς τῇ Ἡρακλείᾳ.

[71] Ἔστι καὶ λιμὴν Δάφνη.] Hic locus usque ad finem sectionis longe alio modo repræsentat Vossianus calamo exaratus: Ἔστι καὶ λιμὴν Δάφνη, φαινόμενος ἐπὶ στόματι τοῦ Πόντου ἐν δεξιᾷ, ἐπεὶ τὸ ἀνάπλουν ἀνιέσιν ὁ λίμνης Σέργιος. Non audentes librarii hic duo diversa loca statuere, illa verba, ἐν δεξιᾷ ἀναπλέοντι. ἔστι δὲ προάστιον Δάφνη ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ Πόντου, tanquam otiosa atque inania prætermiserc. Verum lectio hactenus vulgata non videtur vituperanda, quam olim quoque Thessalonicensis Archiepiscopus in Stephani codicibus reperit, ita enim ille ad Dionysium pag. 118: Ὁ δὲ περὶ Ἐθνικῶν γράψας προσέθηκε ὑπομνηματίζων τὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Δαφνέως τούτου εἶναι λέγει τὸν λιμένα Δάφνην, γράφων Λουκιανὸς· καὶ λιμὴν Δάφνη ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ Πόντου, ἐν δεξιᾷ ἀναπλεόντων· καὶ προάστιον δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν ἀριστερᾷ ἐπὶ τὸ ἀνάπλουν ἀνιέσιν. Manifestissime etiam distinguit inter portum & suburbium, non procul a se invicem distantes.

[72] Δαφνοῦς, Φωκικὴ πόλις.] Non semper pertinuit hæc urbs ad Phocensium dionem, polloremibus enim temporibus, Locris adscripta fuit. Strabo lib. IX: Ὁ γὰρ Δαφνοῦς καὶ Φανοτεὺς, πρόκειται ἐκατέρωθεν τοῦ Λοκρικοῦ, καὶ μάλιστα τοῦ τε Ὀπουντίου καὶ τοῦ Ἐπικνημιδίου· καὶ ὁ Λοκρὸς ἐστὶν ὁ χῶρος· τὸ δὲ πλεῖστον μέρος ἐστὶν. Alia præterea habet Strabo de situ hujus urbis, quæ apud ipsum videri possunt. Hoc addam ex Scholiasta ad Euripidis Orestem, Hyampolitas & Opuntios de hoc oppido inter se rixas movisse: Μεμφ δὲ τινες χρόνους Ὀρεστῆ ὁ Σκυθικὸς ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἀσίας αὐτοῦ, καὶ πολιορκῶν ἐκεῖνον Υἀμπολίτας παρὰ Ὀπουντίοις Λοκροῖς περὶ Δαφνοῦσσαν πολεμοῦντας ἐκείνους ἐξέβαλεν ἀπὸ.

[73] Δαφνέσιον πρὸς τῷ Ῥηγίῳ.] Editiones Aldina Florentinaque constanter exhibent, Δαφνίδιον, de quo nihil statuo, quia aliam opem hic locus deliderare videtur.

[74] Σημαίνει δὲ τὸ Δαχαρηνοὶ ἀρσενικούς.] Instaurationem hujus loci debemus Nicol. Fullero lib. IV cap. XI Misc. Sac. confirmans suam sententiam verbis Eustathii ad Dionysium: Ὅ δὲ ἐν Ἐθνικῶν ἀνωνύμως λεγόμενος, ἐκ τῶν Διοσκόρου τοῦ παιδὸς Τύρου συλλέξας, ἐστὶ μέντοι. Nomen hoc Dachareni accepere ab Arabico ⟵ ס *Dachar*, mares vel masculum denotante, quia non ut cæteri Arabes ἀθήλειοι, mollitia scilicet infames, animos gerentes imbelles ac muliebres, sed mares sive viriles ad bella fortia suscipienda & conficienda. Etiam alii ex hac emendatione laureolam quæsiverunt, sed revera tanti non est, ut hoc clara nomina ei præferibi malient. Vide Selldenum de Diis Syris syntag. II cap. IV, & Bochartum de Animal. Sac. Script. pag. 535 part. prim. Non possum tamen reticere & Salmasio hanc correctionem in mentem venisse, referibenti pro ἀρσενικούς, quod omnes edit. & MSS repræsentant, ex Eustathio ἀρσενικῶς, ut in margine sui Stephani videre est.

[75] Δεσιλοί.] Chartaceus Vossianus, Δαλοῖοι. Sed ordinem elementorum non servat.

[76] Δεῖπνιας ἐνθὲν μιν δεδέγμεθα &c.] Ad hunc locum in annotavit Salmasius in ora sui libri: lege, Δεῖπνιας ἐνθὲν μιν δεδέγμεσθα, vel ut in MSS habetur, δεδείγμεσθα. In Vossiano etiam inveni δεδείγμεσθα. Addam locum ex Etymolo-

gi-

τὸ ἐθνικὸν, Δειπνιεὺς, ὡς [77] Ἀφροδισιεὺς, καὶ Ὀρθωσιεύς.

ΔΕΙΡΑΔΕΣ, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς, ἀπό τινος Δειράδου. ὁ δημότης, [78] Δειραδιώτης.

ΔΕΙΡΗ, ἄκρα καὶ πόλις ὁμώνυμος τῆς Αἰθιοπίας. [79] Στεφάνων ιϛ'. ἔστι καὶ πόλις Ἀθηναίων συμμαχική. τὸ ἐθνικὸν, Δειραῖος.

ΔΕΚΕΛΕΙΑ, [80] δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. [81] ἀπὸ Δεκέλου τοῦ ἡγησαμένου τῶν Διοσκούρων εἰς Ἀφίδνας, ὡς Ἡρόδοτος ἱστορεῖ. ὁ δημότης, [82] Δεκελιδεύς. τὸ πατρικὸν, [83] Δεκελιδόθεν. [84] τὰ γὰρ ἀπὸ ὀξυτόνων εἰς α, εἰς η μεγόμενα, ἔχει τὸ ηθεν, ἢ αθεν, περισπώμενα. παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ, Δεκελήθεν, Δεκελήζε, Δεκελήσι.

ΔΕΚΕΝΤΙΟΙ [85], ἔθνος Παννονίας, ἀπὸ Δεκεντίου τοῦ Μάγνου παιδὸς, [86] Μαγεντίου δὲ ἀδελφοῦ. τὸ θηλυκὸν, Δεκεντιὰς, ὡς Παρίσιος ὁ Φωκαεύς.

ΔΕΚΙΗΤΟΝ, πόλις Γαλλίας. τὸ ἐθνικὸν [87] Δικίτης, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν α γεωγραφουμένων.

ΔΕΑ-

A Gentile, Deipnienſis, uti Aphrodiſienſis & Orthoſienſis.

DEIRADES, populus Leontidis tribus, a Deirade quodam nomen habens. Popularis, Deiradiotes.

DIRE, promontorium & urbs ejuſdem nominis juxta Æthiopiam, auctore Strabone libro ſexto decimo. Eſt & urbs Athenienſium ſocia. Gentile, Diræus.

DECELIA, populus Hippothoôntidis tribus, ſic dictus a Decelo qui Dioſcuros Aphidnas perduxit, auctore Herodoto l. IX. Popularis Decelienſis. Locale Δεκελικὸν, quod ex Decelia ſignificat. Quæ enim formantur a nominibus in antepenultimis accentu notatis, vel in α, vel in η deſinentibus, eorum penultima, ſi exierit in ηθεν ſive αθεν, circumflectitur. Apud Callimachum vero invenitur Δεκελήθεν, Δεκελήζε, Δεκελήσι.

DECENTII, gens Pannoniæ, quæ a Decentio Magni filio, Magnentii vero fratre nomen accepit. Genere fœminino dicitur Decentias, quod eſt apud Parthenium Phocaenſem.

DECIETUM, urbs Italiæ, cujus gentile Deciĕtæ, teſte Artemidoro libro primo Geographicorum.

DEL-

B

C

D

E

gro Mag. alii hæc vox illuſtratur: Δεδίζομαι· ἐκ τοῦ δίω, φοβοῦμαι, δέδιγμαι, δεδίξω, δεδίσσω· καὶ Γυναικὸς, δεδίσσομαι· καὶ πλεονασμοῦ τοῦ σ, δεδίζομαι.

[77] Ἀφροδισιεὺς.] Peſſime exhibet Florentina editio, Ἀφρόδιος.

[78] Δειραδιώτης.] Hinc Apollo cognomento *Deiradiotes*, de quo Pauſanias in Corinthiacis. Deſcriptionem emendatiorem lege apud Meurſium.

[79] Στεφάνων ιϛ'.] Mutavimus libri numerum; in omnibus enim libris, cum MSS. tum editis, peſſimo errore inveniebatur Στεφάνων α'. Innuit noſter locum Geographi ſic ſe habentem hiſce verbis: Πρὸ δὲ ἄκρας τινὸς ἐστὶν ὕδωρ τὸ Αἰθιοπικὸν, ἀπέχον σταδίους ἑξακοσίους, ἐν πολλοῖς ὁμώνυμον αὐτῇ. Ad hoc promontorium ſive urbem, fauces Arabici ſinus tantundem ex ſtadiorum, quod eodem libro docet Strabo paulo inferius verbis: Τὰ δὲ πρὸς Δειρὴν στενὰ σταδίους ἑξακοσίους. Eundem ſtadiorum numerum ſtatuit Agathemerus lib. I cap. III: Τὰ δὲ πρὸς Δειρὴν στενὰ σταδίους ἑξακοσίους. Male ibidem legitur Δείρην. Scio rem eſſe non magni momenti accentum emendare, puto tamen humanæ mentis errorem nonnunquam ingentes difficultates. Illud enim eſt Δειρὴ, aliud vero δείρη. Vide Euſtathium ad hæc circa finem in commentariis ad Odyſſ. α.

[80] Δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος.] Agis contra Athenienſes bellum gerens, hic caſtellum munificavit teſte Pauſania Attic. III: Ἐπιβαλὼν δὲ ἐς τὴν Ἀττικὴν στρατιᾷ ὁ Ἄγις φυλακὴν ἐπέστησε φρούριον Ἀθηναίοις τὸν Δεκέλειαν. Decelienſibus a Lacedæmoniis munitam cum Alcibiades ad Perſas diſſidet, teſtatur etiam Nepos in ejus vita: *Deinde Lacedæmonii in Attica munierunt, præſidioque perpetuo ibi manendo Athenas tenuerunt.* Hinc Δεκελικὸς πόλεμος apud Polyænum in Stratagematis. Δῆμος δὲ ἐστὶ πολλοῖς· τὸν μὲν ἐκ Κεραμεικοῦ· Δεκελήθεν· Δεκελῆσι· καὶ Δεκέλεια Ἀθηναίοις ἐπιτείχισμα. Ἀρχεδάμου δὲ τοῦ Ἀγεσιλάου πάντα ἐπόρθει. De bello Decelico vide Diod. Sicul. lib. XIII.

[81] Ἀπὸ Δεκέλου τοῦ ἡγησαμένου τῶν Διοσκούρων.] Ab omnibus libris abeſt vox Δεκέλου, quam ut ſummopere neceſſariam ex libris Palatinis revocavimus. Quod etiam ſuſpicatus fuerat Meurſius lib. de Demis Atticis. Totam hujus hiſtoriam narrat pluribus Herodotus lib. IX: Διόσκουροι δὲ ἦσαν ἱππεύοντες ἔμπροσθε τῶν σφετέρων ἐπιόντες, καὶ ἐν τῇσι χερσὶ ἔφερον ἑκάτερος ἐκ τοῦ ἵππου λαμπρὸν ἐσθῆτος ἀμφιβολαίην· ἐπὶ δὲ τοῖσι ἐγένοντο ἐκ τοῦ ἵππου ἀμφότεροι νεηνίαι, ἐκ τοῦ ἐπὶ τῇσι Ἀφίδνῃσι τροπαίου ἀπὸ τῶν Ἀρκάδων ἀρξάμενοι, ἐπὶ τὸν Εὐρώτην ἐλαύνοντες· ἐπὶ δὲ τοῦ Εὐρώτεω ἐόντες, ἐποίησαν τοῦτο τὸ ἔργον· ἐπὶ τοῦ Εὐρώτεω ἐόντες, ἐπὶ λόγῳ ἐγένοντο τῶν Διοσκούρων· εἰ δὲ ἄρα Δίοσκοροι ἀνεχώρησαν τῆς Θεσπρωτίδος γῆς, ἢ δημοσίᾳ σφίσι ἐπῆν τῇ Ἀθηναίων χώρῃ, ἐξεπιστάμενοι σφέας τὰ πάντα ἀγαθοὺς, κατηγεμόνευσαν ἐπὶ τοὺς Ἀφίδνας. Vide plura apud ipſum Herodotum, Polyænum, Frontinum & alios.

[82] Δεκελιδεύς.] Popularе nomen apud Herodotum eſt, loco jam citato, Δεκελεύς.

[83] Δεκελιδόθεν.] Et hoc locale nomen non reſpondet ei, quod apud Herodotum reperitur, qui inde deduxit, Δεκελήθεν.

[84] Τὰ γὰρ ἀπὸ ὀξυτόνων.] Quia τὸ Δεκελῆθεν nuſquam in fine cum accentu notatur, hinc eſt quod cenſeam, hunc locum in mendo cubare, & referendum: τὰ γὰρ ἀπὸ ὀξυτόνων εἰς α, ἢ εἰς η μεγόμενα. Vide quæ ſupra ex Etymologici Mag. Auctore citavimus. Præter popularе nomen & locale, etiam invenitur duplex poſſeſſivum Δεκελήθεν & Δεκελήσιος, quæ eodem modo formantur, uti a βῆς βοὸς, βοεὺς & βοήσιος, ut docet idem auctor.

[85] Δεκέντιοι.] Non legimus Decentium aliunde coloniam in Pannoniam duxiſſe, itaque ſuſpicari licet, gentem aliquam in honorem Decentii antiquum nomen aboleviſſe, & novum adoptaſſe.

[86] Μαγεντίου δ' ἀδελφοῦ.] Optime Decentium & Magentium fratres ſtatuit, licet Zoſimus eos alio conſanguinitatis gradu deſcribat. Aurel. Victor lib. de Cæſaribus: *Sed jam ante eum externi motus ſuſpectaverunt; Magnentius frater Decentio Galliæ; Conſtantius Galle, cujus nomen ſua mutaverat, Orientem, Cæſaribus commiſerant.* Vide præterea Eutropium lib. X & Henr. Glareani in eundem annotationes.

[87] Δικίτης.] Propriè ſunt Ligyres. Plinius lib. III cap. V: *Ligures celeberrimi inter Alpes, Salluvii, Decuates, Oxybii.* Veteres, & Græci præſertim totum Ligyrum tractum Galliam appellarunt, quin & ipſi Ligyres, Galli Inſubres dicti ſunt. Verum tamen eſt, ut hic apud Stephanum liquet, veteres etiam illam Ciſalpinam Romanorum Galliam, ſæpenumero Italiam nominaſſe. Oxybios

ΔΕΛΜΑΤΙΑ [87], ἡ πλείους χώρα. οἱ ἐπίκτητοι, Δαλματεῖς ἢ Δαλμάται. A

ΔΕΛΤΑ, πόλις πρὸς τῇ Συρίᾳ, καὶ [88] νῆσος Αἰγύπτου· ὡς Ἔφορος, καὶ Αἰγυπτίους καλεμένη Πτολεμαῖος. [89] ὅθεν τὸ ἔθνικὸν ὁμοιότατον. ἐθνικὸν μὲν οὖν, Δελτίτης· τῆς B δὲ πόλεως, Δελτηνός, τῷ ἐγχωρίῳ τύπῳ. ἐξ οὗ ἐπεσκέμμεθα.

ΔΕΛΦΟΙ [90], πόλις ἐπὶ τῷ Παρνασσῷ, πρὸς τῇ Φωκίδι, ἔνθα τὸ ἄδυτον ἐκ [91] Πεντελησίων καὶ ἐσοικοδόμητο λίθων. [92] ἔργον Ἀγαμήδους καὶ Τροφωνίου. ἔστι δὲ Δελφὶς καὶ πηγὴ C ἐκεῖ. [93] τὸ ἐθνικὸν, ὁμωνύμως τῇ πόλει. τὸ θηλυκὸν, Δελφίς. καὶ κλητικὸν, Δελφικός. ἐκλήθησαν δὲ Δελφοὶ, [94] ὅτι Ἀπόλλων πλεύσας ἐπὶ Δελφῖνι εἰκασθεὶς· καὶ ἱδρυσάμενος D Ἀπόλ-

DELMATIA, Italiæ regio, cujus incolæ Delmatenſes & Delmatæ.

DELTA, urbs juxta Syriam, & Ægypti inſula, quæ ab Ægypeiis, teſte Epheſio Ptolemæo Deltes appellatur. Nunc nomen habet a figuræ ſimilitudine. Ab inſula deducitur gentile, Deltites, ab urbe vero Deltenus ſecundum regionis formam. Non enim in alia incidimus.

DELPHI, urbs ad Parnaſſum juxta Phocidem, ubi adytum illud ex Pentelicis lapidibus ædificatum, opus Agamedis & Trophonii. Eſt quoque Delphuſa ejuſdem loci fons. Gentile & urbis nomen idem eſt. Genere fœminino dicitur Delphis, & poſſeſſivum Delphicus. Dicti autem ſunt Delphi, quod Apollo aſſumpta Delphini forma, navigaverit, & Apol-

& Decretas ſæpe conjungit Polybius in Excerpt. Legat. CXXXIV: Παλαιόφρων ὁ τῆς Ὀξυόης ἢ Δικαίτης. Strabo lib. IV de Polybio: Πολύβιος δὲ ἀφορίζει τὴν ἄνω φύσιν τῆς Λιγύης τὰς λεχθείσας ὑπὸ τῶν Ὀξυόης ἢ τῶν Δικαιτῶν. Idem facit Florus lib. II cap. IV: *Itaque cum diu multumque dubitaret Salyas, Deciates, Oxybios, Ligyasque, Ingaunos, tandem Fulvius latebras eorum ignibus fodit.*

87 Δελματία, ἡ πλείων χώρα.] Nugæ ſunt & ineptiæ, quas ad hunc locum commiſcuit Onelius, teſte Holſtenio in annotationibus ad illius viri Geographiam, nihil tamen de ſua opinione ſubjungente. Romani cum finitimas Italiæ regiones imperio ſuo adjeciſſent bellogue perdomuiſſent, non vetuerunt, ut populi ſinguli antiquas appellationes retinerent, ſed univerſos congerunt, ut in commune Italorum nomen concederent. Locus in hunc ſenſum elegantiſſimus eſt apud Julianum in Orat. de reb. geſt. Conſtantini: Ῥωμαῖοι γὰρ ἐπεδὴ τὰ χρῶτα ἀπάσης ἐκράτουν, (ἐπὶ δὲ ἐκ ἀνάγκης τοῦτο Ἕλληνες ἴσασιν) τὰ μὲ ἄλλα ἔθνη ἐᾶσαι Γαλατῶν ἢ Φιλῆς χρῆσθαι, τὸ κοινὸν δὲ τῶν Ἰταλῶν ἐνόμασαν ἐπιτάξαι ἢ ἐκπάλαισαι, τὸ κοινὸν ἐκ τῶν Ἰταλῶν ἐνόμασαν ἐπιτάξαι ἢ ἐκπάλαισαι, τὸ κοινὸν ἐκ τῶν Ἰταλῶν ἐνόμασαν. Hac vel ſimili interpretatione Stephanus videtur leniendus, nam quis neſcit, Romanos eum principes Italiæ fines uſque ad Polam Hiſtriæ oppidum produxiſſe? Vide ea de re teſtimonium Strabonis lib. VII.

88 Νῆσος Αἰγύπτου.] Conſtat pro parte Ægypti inferioris, inter Nili oſtia extrema, Peluſiacum ſcilicet & Canopicum. Vide Strabonem lib. XVII & Diod. Sicul. libro primo. Illa pars Ægypti in qua Delta ſita eſt hodie adhuc appellatur *Enef*, de quo nomine ejuſque ſignificatu non contemnenda congeſſit Bochartus in ſuo Phaleg lib. IV cap. XXIII.

89 Ἀπὸ τῆς νήσου ἐκείνου.] Strabo lib. XVII: Καὶ καλεῖται Δέλτα ἀπὸ τοῦ ὁμοίου τῷ Δ γράμματι. Sic ſolent aliquando geographi regionum figuram ſimilitudine aliqua exprimere: ſic Euxinus arcui aſſimilatur, Alexandria chlamydi militari, Italia hederæ, Iberia pelli bovinæ, Naxus tritici vineæ, Peloponneſus platani folio, Sardinia veſtigio humani, & Libya trapezio. Plura vide apud Euſtathium ad Dionyſium.

90 Δελφοὶ, πόλις ἐπὶ τῷ Παρνασσῷ, πρὸς τῇ Φωκίδι.] Urbs ſane antiquiſſima & Homeri ætate jam celebris, quæ etiam appellat Πυθὼ in Catal. Navium:

Οἳ Κυφανίην εἶχον, Πυθὼ τε πετήεσσαν.

Ad quem locum ſic ſcribit Euſtathius pag. 274. Ἔνιοι δέ φασι Παρνασσὸν πρὸς τῇ Δελφῇ· ἡ δὲ Πυθὼ, πόλις ὑπὸ τὸν Παρνασσὸν ἐπιφανὴς, ἀπὸ Παρνασσοῦ ἡρωὸς πατρόθεν· εἶτα Πυθὼ ἐκλήθη, ἀπὸ τοῦ πυθέσθαι τὸν Ἀπόλλω κεῖσε ἐπιβάντα ἐρωτᾶσθαι· ἢ ἐπὶ τῷ πυθέσθαι τὸν φόνον τοῦ δράκοντος ὑπὸ τῶν Δελφῶν ἢ Πυθὼ ἐκλήθη, ὅτι ἡ Δελφὼ τὸ ἀρχαῖον ἐκαλεῖτο. Perſuaſit etiam Apollonii Scholiaſtes Lycorium dictum fuiſſe, & Delphicos Lycoreutes, ſic enim ille ad lib. III: Λύκωρος ἡ Παρνασσὸς Κορυκίου· κλεινὸς δὲ λόγος κορυφὴν Κυπαρίσσου, ἣν ὁ Ἀπόλλων πρὸς Λυκωρείᾳ, ἀφ' ἧς ἐκλήθη τὸ Δελφικόν. Sed clarius hoc ſit expoſitis verbis ad lib. IV: Λυκωρίαν· ἀπὸ τοῦ Δελφοῦ· οἱ γὰρ Δελφοὶ, οἱ ἀρχαῖοι Λυκωρεῖς ἐκαλοῦντο, ἀπό τινος κόρης Λυκωρίας. Sed de rei veritate poſtea ad illam vocem inquiremus. Verum enim vero, quamvis Delphi ab omnibus ſcriptoribus Phocidi adſcribantur, ipſi tamen recuſarunt Phocenſes appellari, ut teſtatur Pauſanias lib. IV: Ἄλλα τε ἐς Σόλωνα πολλὰ Δελφοὶ ἐποιήσαντο, καὶ ὅτι ἐκ Δελφῶν ἐπολέμησαν ἐπὶ Φωκέας. Sita fuit hæc urbs in Parnaſſi latere, quod ſinum Corinthiacum, & Cirrham & Criſſam ſpectat, ut liquet ex Strabone lib. IX, & ex Pauſaniæ Phocicis.

91 Ἐκ Πεντελησίων πεποιημένον λίθων.] Hunc locum librarii peſſime corruperant, in vulgatis enim & MSS hunc in modum concipiebatur: Ἔνθα τὸ ἄδυτον ἐκ τῶν πεποιημένων λίθων. Ego mulierum auctoritate inductus, non dubitavi in contextum recipere, quod nunc legitur; imo qui rem probe examinaverit, illud ægre non feret. Ex Ariſtophanis Scholiaſta ad Nebulas manifeſtiſſimis verbis evincitur, templum hoc Pentelicis lapidibus ædificatum fuiſſe. Deſcribitur enim a Pauſania in Atticis montis Pentelicus, & Pentelica lapicidina, unde Πεντελικὸς λίθος, quod marmor eo tempore erat fatis celebre, & ejus paſſim apud Pauſaniam & alios memoria occurrit.

92 Ἔργον Ἀγαμήδους καὶ Τροφωνίου.] Horum meminit Strabo lib. IX: Τὸν δὲ ἐπίσημον Τροφώνιον ἢ Ἀγαμήδη ἔργα φασι, Verum quod Geographo ſecunda vice, illud Pauſaniæ quarta poſitum eſt, ita enim ille in Phocicis: Τροφωνίου δὲ ναὸς Τροφωνίῳ μὲ ἐποίησαν ἢ Ἀγαμήδει, λίθοι τε αὐτοῖς πεποίηνται μαρμαρίσκοι· πεποιηκότα δὲ Ἐπίδαυρόν φασιν Ἀγαμήδη ἀδελφὸν, καὶ τοῦτον δὲ τὸν ἐργάσασθαι λέγουσι Τροφώνιον, διὸ Κηφισσὸν εἶναι καὶ Δηοῦς. His celebratis artificibus, quid Apollo pro templi ædificatione perſolverit, legimus apud Ciceronem lib. I Tuſc. Quæſt. *Simili prorſus Trophonium & Agamedes ipſi dicuntur: qui cum Apollini Delphis templum exædificaſſent, ut ferunt Deum, petiverunt mercedem non parvam ſuæ operis, & laboris ſui, nihil eorum, ſed quod eſſet optimum hominibus, quibus Apollo ſe id daturum eſſe dixiſſet, poſt tertium diem tertium, qui ne viderent, mortalibus ſolet rarum.* Antiquiſſima Dei ædes e lauro erecta traditur: altera mutilis apum e cera & pinnulis compacta ſunt: tertium deliberatum ex ære ædificatum perhibetur. Vide Pauſan. lib. X.

93 Τὸ ἔθνικὸν ὁμωνύμως τῇ πόλει.] Vide Stephanum in voce Δελφίδιον. Paſſim quoque numiſmata penes eum hac inſcriptione, ΔΕΛΦΩΝ. Etymologus Magnus Auctor: Δελφοὶ, οἱ Δελφικοὶ, οἱ Φωκεῖς.

94 Ὅτι Ἀπόλλων ἐπλεύσας ἐπὶ Δελφῖνι ἐικασθείς.] Sane doctus Stephanus in genuino opere integram illam de Apolline fabulam habuit, cujus Epitomator exiguam ſolummodo particulam attingit. Habet eam ex Servio annotare, ſic enim ille ad lib. III Æneid. *Inde cum Italiam peteret naufragio ejectus, Delphini tergo exceptus delatus,* ut pote

Ἀπόλλωνι ἱερόν. ἔστι καὶ Δελφουσία πόλις Ἀρκαδίας, ὡς Ἀνδροτίων ἐν β' Ἀτθίδος. τὸ ἐθνικὸν, Δελφουσιάτης, τῷ τύπῳ τῆς χώρας. A

ΔΕΛΦΙΝΙΟΝ, φρούριον Χίων, ὡς Θουκυδίδης ἐν ὀγδόῃ. τὸ ἐθνικὸν, Δελφίνιος· παρὰ τὸ ἁπλοῦν γὰρ ὁ τύπος τοῦ ἐθνικοῦ, Δελφινιεύς. B

ΔΕΛΘΑΝΙΟΙ, πόλις μία τῶν ἀμφισβητουμένων Μεσσηνίων, καὶ Λακεδαιμονίων. τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως. C

ΔΕΞΑΜΕΝΑΙ,[98] μέρος τῆς Ἀμβρακίας,[99] ἀπὸ Δεξαμένου τοῦ Μεσόλου παιδὸς, καὶ Ἀμβρακίας τῆς γυναικὸς Φόρβαντος, τοῦ Ἡλίου. ἐθνικὸν, Δεξαμεναῖος, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶν ἐν τῇ Ἀμβρακιωτῶν πολιτείᾳ. D

ΔΕΞΑΡΟΙ, ἔθνος Χαόνων, πρὸς Ἐγχελείαις πεφυκός· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ὑπὸ Ἄμηρον ὄρος οἰκοῦσι.

ΔΕΡΡΑ,[1] τόπος Λακωνικῆς. τὸ ἐθνικὸν, Δειρράδιος, ἢ Δερρεάτης. ἀφ' οὗ [2] Δειρεάδου Ἀρτέμιδος ἱερόν. καὶ τὸ δῆμον ἡ Δειραδιῶτις φασὶ, καὶ τοὺς δημότας [3] Δειραδιώτας, ἀπό τινος ἥρωος. E

ΔΕΡΒΗ,[4] φρούριον Γαυδείας, καὶ λιμήν. ὁ κα-

a Parnassum montem delatus, patri Apollini templum condidisse, & a Delphico loco Delphos appellasse. Androtio Apollini tanquam patri consecrasse, quas fenestras Patrias dixit. Hinc ergo Delphinium ajunt insignitum Apollinis receptum. Hanc fabulam longe alio [illegible] enarrantibus refert Etymologici Mag. Auctor, dicit Apollinem, Castalio viro Cretensi coloniam mittente, Delphini formam induisse, & navem in Criticum [illegible] perduxisse; sed ejus verba apponam: Δελφὶς, ὁ Ἀπόλλων· ἐν Κυρήτῃ γὰρ Κρητὶ ἀποικίαν πεμπόμενος, ὁ Ἀπόλλων ἐμορφώσατο Δελφῖνι, ἀπεκόμισεν αὐτὸν εἰς ἴδιον ἦθος ἐν Κρήτῃ· καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθη Δελφὶς, ἀπὸ τοῦ Δελφῖνος ἰδόντες γὰρ αὐτὸν οἱ ἐπιχώριοι τὸν θεὸν ἐν τῷ Δελφῖνι ἐθαύμασαν· τινὲς δὲ φασὶ, ὅτι ὁ Δίκτυννα ἐκπεσὼν τῆς θαλάσσης, τὸν μὲν ἑαυτὸν ἐποίησεν εἰς Δελφῖνα. Verum Plutarchus lib. de Sol Anim. [illegible] illud de mutata Apollinis forma refutans: Οὐ γὰρ εἰκὸς ἐκεῖνο πάσχειν ἐμφανίζειν (ὁ Δελφὶς Ἀπόλλων) τοιοῦτος, Κρητῶν ἀνθρώπων ἀποίκους ἐγκρίνων, ἢ χαίρων ἐπιφαίνεσθαι τοῖς πλοῖς, μαλιστα δὲ ἐν μεσοπελάγει λέγεται, ἀλλὰ Δελφὶς [illegible] ἐκ τῶν ἐκτόπων εἰς Κίρραν.

[illegible] Δασκύλιον ἐχόμενον.] Noster hunc Thucydidis locum [illegible] Ὅτι ἐν τῷ λόγῳ Ἀθηναῖοι εἰσὶ διαβεβηκότες τὴν Εὐρυμέδοντα, καὶ κρατοῦσι τῆς χώρας τῆς Δασκυλιτικῆς.

[illegible] Τελθούσιον, ἄμφιον.] Aliud gentile occurrit apud Tacitum lib. IV Annal. scilicet DELTHENIATES, qui Parnassum Peloponneti incolis fatis est usitata. Adeo [illegible] inquiunt, ut patent Messenios & Lacedæmonios [illegible] inter se jurgia tollit. *Audita deinde Lacedæmoniorum & Messeniorum legationum, de jure templi Delphici Amphictyones, quod suis a majoribus, suaque in terra natum; Lacedæmonii firmabant annalium monumentis vetustate corruptis. Sed Macedonum Philippi, cum quo bellatum, armis inventum; ac post C. Cæsaris & M. Antonii victoria additum. Contra Messenii, veterem inter Europæ populos, ut Pelopeneso profectos, finesque in* DELTHENIATEM *agrum, in quo id delubrum.* Ita Meursius hunc locum restituit, quod nobis nequaquam displicet, quem porro vide in Laconicis lib. I cap. II.

[98] Μέρος τῆς Ἀμβρακίας.] Difficulter quis dixerit, quid hoc loco Ambraciæ nomine intelligat Stephanus, utrum urbem, an vero regionem, nisi aliunde lux affulgeat. Notissima est Ambraciæ urbs, sed partem aliquam sic vocatam habuisse, non liquido constat. Noster eodem modo loquitur de Achradina: Ἀχραδὶς δὲ Ἀχραδίνης μέρος Συρακουσῶν, ubi tamen illa pars necessario urbi est accentenda. Sumi enim de regione, liquet ex Etymologici Mag. Auct. Ἀμβρακία πόλις Ἠπείρου, ἀφ' ἧς ἐπλεύσθη Ἀμβρακία ἡ χώρα.

[99] Ἀπὸ Δεξαμένου.] Hujus genealogia admodum incerta est ac dubia. Vide Apollod. lib. II Dionys. Halicarnassæum lib. I & Pausaniam lib. V.

[1] Τόπος Λακωνικῆς.] Non longe a Taygeto abfuit, ut docet Pausanias in Laconicis, quem noster passim sequitur: τάδε τι καὶ ἐς Λακεδαιμονίους ἐστὶ τῶν ἐς τὴν Ταϋγέτην, ἡ ἐς πέρᾳ Δειρῶν· ἔνθα Ἀρτέμιδός ἐστιν ἱερὸν ἐπίκλησιν Δειράδιον. Hinc liquet varie hunc locum fuisse appellatum, Δειρὰς a Pausania, & Δίρρα a Stephano. Verum ex gentili conjecto, olim a nostro fuisse scriptum Δαίρα, unde commodisse formari posset Δαιρράδιος & Δαιρράδης.

[2] Δειρεάδου Ἀρτέμιδος.] Meursius emendat Δειραδιάδος, quasi verum loci nomen fuisset Δείρειον, & non aliam habuisset terminationem.

[3] Δειραδιῶται.] In aliis editionibus exstitum erat Δειραδιάται, quod mutavimus auctoritate Pausaniæ, hac voce utentis, & ipsius Stephani, qui in præcedentibus hæc habet: ὁ δημότης, Δειραδιάτης. Vide locum & notas.

[4] Ἀπὸ τινος ἥρωος.] Heroïs nomen, quod hic non exstat, reperitur in voce Δειραδιῶται. Imo videtur locus notatu: nisi quis statuat Epitomatorem μνημονικῶς e præcipua commisisse; nam in præcedentibus & suo loco de Deiradiotis mentionem fecit.

[5] Φρούριον Γαυδείας.] Hujus etiam Stephanus meminit in voce Ἄδης. Strabo illud ponit in Haunæ latere, sed maxime Cappadociæ adhærens, ita enim ille lib. XII.

Ad fi-

ὁ καῖσικός, * Δερβήτης, ὡς Σιδήτης, Πυ- A Incola Derbetes, uti Sidetes, Pyletes. Fortaſſe
λήτης. λέγεται δ' ἴσως καὶ [1] Δέρβεια, καὶ τὸ etiam appellatur Derbeis, & gentile Derbeius.
ἐθνικὸν, Δερβείτης. * Καπίτων δὲ Δέρμιον Capito Dermen vocat, quidam vero Delbeian,
φησί. τινὲς δὲ Δέλβειαν, ὃ ἐστι τῇ τῶν Λυκαόνων quod Lycaonum lingua juniperum ſignificet.
φωνῇ ἀρκεύθους· καὶ Ἀρκεύθη ἡ πόλις. Et Arceuthe ipſa urbs dicitur.

ΔΕΡΒΙΚΚΑΙ [2], ἔθνος [3] πλησίον τῶν B DERBICCÆ, gens Hyrcaniæ vicina.
Ὑρκανῶν. Ἀπολλώνιος δὲ διὰ τοῦ κκ [4] καλῶς Optime Apollonius hanc vocem per duplex
γράφει. Κτησίας δὲ Δερβίους αὐτοὺς φησιν, ſcribit. Cteſias vero illos Derbios appellat
[5] ἢ Δερβίσσους. & Derbiſſos.

ΔΕΡΕΑ, πόλις Ἀρκαδίας. τὸ ἐθνικὸν, DEREA, urbs Arcadiæ. Gentile, De-
Δερεεὺς, ὡς Ἡραιεύς· [6] Ἀρκαδίους γὰρ ἀμ- C reenſis, uti Heræenſis. Utraque forma in Ar-
φότερα. cadia uſitata eſt.

ΔΕΡΑΙΟΙ [7], Θρᾴκιον ἔθνος. Ἡρόδο- DERÆI, gens Thraciæ. Herodotus eos
τος Δερσαίους αὐτοὺς φησι. Derſæos nominat.

ΔΕΡΤΩΝ [8], πόλις Λιγυρῶν· Ἀρτε- DERTON, urbs Ligurum, de qua Ar-
μίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ιά. τοῦ καλουμένου D temidorus in Epitome librorum undecim. Urbem
[9] Δέρτωνα πόλιν. [10] τὸ ἐθνικὸν, Δερτώνιος, Dertona appellatam. Gentile, Dertonius, ut
ὡς Ἀντρώνιος. Antronius.

ΔΗΛΙΑ, πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν, DELIA, urbs Cariæ. Gentile, Deliaſ,
Δηλιάς, τῷ λόγῳ τῶν Καρικῶν. charactere Caribus uſitata.

ΔΗΛΙΟΝ, [11] πολίχνιον Βοιωτίας ἐν Τα- E DELIUM, oppidulum Boeotiæ in Ta-
νάγρᾳ. nagra.

Τὸ δὲ Ὑπογραῖος ἐστι καὶ πόλις ἡ Δέρβη, μέλλουσα τῇ Καππαδοκίᾳ. Lucas in Actis Apoſt. cap. xiv Lycaoniæ urbem vocat: Ἐπὶ Δέρβην τὴν πόλιν τῆς Λυκαονίας, Λύστραν δὲ καὶ Ἰκόνιον. In Cappadocia, Iſauriæ & Lycaoniæ finibus fuiſſe fictum illud inuminentium, evidentiſſimum eſt; quin imo Lycaones hoc ſibi arrogaſſe, inde non obſcure patet, quod nomine, e Lycaonum lingua petito, fuerit inſignitum; nam ut ipſe Stephanus: Τοῖς δὲ Διλίζοις, εἶναι τῇ τῶν Λυκαόνων φωνῇ ἀρκεύθους.

[1] Δερβεία.] Diſputat noſter de hac gentili in voce Ἀλόη. Μαρτύρεται δὲ τοῦτο τὸ ὄνομα τοῦ τοιούτου τῶν Κίλικος, Δέρβη τε λέγοντος· Δέρβη δὲ ἄκρα ἐστὶν Ἰσαυρίας, τὸ δὲ ἔθνικὸν Δερβέτης ἢ Δερβίτης. Ultimum nuſquam occurrit, ſed quod præcedit Græcis pariter & Latinis eſt uſitatiſſimum. Strabo, libro jam citato, memoriæ Ἀδηνιάτης & Δερβήτης. Cicero ad Q. Philippum Proconſulem: *Cum Antipatro Derbete mihi non ſolum hoſpitium, verum etiam familiaris intercedit.*

[2] Δέρβικκα.] Peſſime exivit divulgavit Xylander Δέρβικα. Veterem veramque lectionem ex Aldina Florentinaque editione revocavimus.

* Καπίτων δὲ Δερμὸν φησί.] Si Capitonis Iſaurica temporibus inſpiria non intercerat, non ſuſpicaremur de genuina hujus loci lectione. Editiones omnes conſtanter exhibent: Καπίτων δὲ Δερβεῖον φησί, quod omnino ſtare non poteſt, quia de illa terminatione ſatis ſuperque egit. Puto itaque hic Δερμὸν eſſe legi, *quod Voſſianus* Latino characteri repræſentat, & nos in contextum recepimus.

[3] Δερβίσσιον.] Male in editis legitur Δελβίσσιον, quod Ioannem eſſe non ſervat, ut bene monuit Salmaſius ad Solinum, quem de hac gente conſule.

[4] Κκ τοῦ Γ Ὑρκανῶν.] Sic Diod. Sicul. Derbicas Hyrcaniæ ſtatuit, lib. XVII: Τελεύτων ἐν δὲ Ὑρκανίαν, ἐξ Δερβίκων, τῶν ἐν τούτοις ἐθνῶν.

[5] Καλῶς γράφει.] Libri editi vocem καλῶς non agnoſcunt, quam ex libris Palatinis & Voſſiano revocare & hic inſerere placuit.

[6] Τῶν Δερεέων.] Et hanc quoque MSS codicum lectionem editionum omnium conſtanter exhibentes: Κλεονᾶς δὲ Δερεῖς, καὶ τὸ ἐθνικὸν Τεγεάτης.

[7] Ἀρκαδίους γὰρ ἀμφότερα.] Placitus Salmaſius ad hunc locum, exiſtimavit, hic ſubintelligendum νόμον, & ita legendum ait ex Δέρας & Μέρας, lectionem non incommodam ſane. Deinde jactavit dicendum eſſe inutilem, & ita reſtituendum: Τὸ δὲ Ὑπογραῖος ἐστι καὶ πόλις ἡ Δέρβη, μέλλουσα τῇ Καππαδοκίᾳ. Lucas in Actis Apoſt. cap. XIV Lycaoniæ urbem vocat: Ἐπὶ Δέρβην τὴν πόλιν τῆς Λυκαονίας, Λύστραν δὲ καὶ Ἰκόνιον. In Cappadocia, Iſauriæ & Lycaoniæ finibus fuiſſe fictum illud inuminentium, evidentiſſimum eſt; quin imo Lycaones hoc ſibi arrogaſſe, inde non obſcure patet, quod nomine, e Lycaonum lingua petito, fuerit inſignitum; nam ut ipſe Stephanus: Τοῖς δὲ Διλίζοις, εἶναι τῇ τῶν Λυκαόνων φωνῇ ἀρκεύθους. Ultimum nuſquam occurrit, ſed quod præcedit Græcis pariter & Latinis eſt uſitatiſſimum. Strabo, libro jam citato, memoriæ Ἀδηνιάτης & Δερβήτης. Cicero ad Q. Philippum Proconſulem: *Cum Antipatro Derbete mihi non ſolum hoſpitium, verum etiam familiaris intercedit.*

[8] Δέρτων, πόλις Λιγυρῶν.] Latina terminatione appellatur *Dertona*, qua uſus quoque eſt Publius Victor ſcribens *Dertonam* in cata recto. Sed apud Strabonem eſt Δέρτων uti Ἄγκων, Ὄρκων, Κερκυρᾶν. De ejus ſitu ſic habet Strabo lib. V: Ἐν δὲ τοῖς Δερτῶνα πόλις ἐξήκοντα ἀπέχουσα τοῦ ἄστεως τοῦ Δέρτωνος ἐς βορρᾶν, ἐκπίπτει ὑπὸ τὰς Ἄλπεις. Romanorum fuiſſe coloniam teſtatur Plinius lib. III cap. V. *Ab altero*, inquit, *Apenninus latere, ad Padum amnem omnia nobilibus oppidis ornat. Libarna, Dertona, Iria, Eporedia.* Plura de hoc oppido vide apud Cluverium, ex quo hæc hauſimus.

[9] Δέρτωνα.] Non mutavi hanc ſcripturam, quæ conſtanter reperitur in omnibus MSS & vulgatis. Cluverius edidit: τοῦ καλουμένου Δερτώνα πόλιν, quod tam impune nam facillime librarii o in ω mutant.

[10] Τὸ ἐθνικὸν, Δερτώνιος.] Romanam formationem oppidani inde dicuntur DERTONENSES, ut probat Cluverius ex Caſſiodoro Variar. lib. X epiſt. XXVII, & lib. XII epiſt. XXVIII.

[11] Πολίχνιον Βοιωτίας ἐν Τανάγρᾳ.] Hujus oppidi ſitum, & templum, de quo etiam Stephanus, deſcribuntur a Livio lib. XXXV cap. XXXVI. Martem eum in locutum a Claudio ad [illegible] quam Δήλιον ab hoſtium fuiſſe vidit, [illegible] dem ſtarent, Delium concurrit, ut [illegible] transmiſſerent. Templum eſt Apollinis Delenus notat: quinque millia paſſuum [illegible] minus quatuor millium ſpatio [illegible] ut tradidit. Ubi & in ſacro [illegible]

ναρία, καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος. τὸ ἐθνικὸν Δήλιος, ὡς Σιντίος.

nagra, & fanum Apollinis. Gentile, Delienſis, ut Sintienſis.

ΔΗΛΟΣ, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων.

DELUS, inſula una ex Cycladibus.

[a] Δῆλον ἐκύκλωσαν, καὶ ὄνομα Κυκλάδες εἰσίν.

Delum circumdederunt, & nomine Cycladeſ ſunt.

[b] ἔχει δὲ τὸ γένος, ἢ μαντείας. ἱερὸν γὰρ Δῆλος Ἀπόλλωνος, τῷ θεῷ πρῶτον ἐν αὐτῇ φανείσῃ. ἢ [c] διὰ τὰς μαντείας, δηλοῖ γὰρ τὰ δυσεύρετα. [d] ἐκαλεῖτο δὲ Κύνθος, ἀπὸ Κύνθου τοῦ Ὠκεανοῦ· καὶ Ἀπόλλων Κύνθιος. καὶ Ἀστερία, καὶ Πελασγία, καὶ Χλαμυδία. [e] τινὲς δέ, ἐπὶ Ζακύνθου ἐκαλεῖτο, κακῶς εἰδότες. κικλήσκεται δὲ αὐτὴ [f] καὶ Σκυθαλία, Νικα-

B Nomen habet vel a genitura vel a vaticiniis. Delus enim Apollini, Deo ibi primum in lucem edito, ſacra eſt. Vel nomen accepit a vaticiniis, manifeſtat enim quæ inventu difficiliora ſint. Appellabatur autem Cynthus a Cyntho Oceani F. Unde Apollo Cynthius. C Et Aſteria, & Pelaſgia, & Chlamydia. Quidam vero, rem non probe ſcientes, conſentiunt Zacynthum appellari; eandem etiam Cynthiala dici, Nica-

rum Inſule quæ ſunt templa, quæ aſyla Græci appellant.

[a] Δῆλον ἐκύκλωσαν.] Verſiculus ex Dionyſio Periegeta ſumptus eſt. Delum in medio Cycladum eſſe inſulam, vel de pluribus. Strabo lib. x: Ἐπέκεινα δὲ Σύρου καὶ Ἱκαρίας ἐστὶν ἡ πολυάνθρωπος Κυκλάς. Iſidorus lib. xiv Originum: *Cyclades inſulæ antiquitus Græcia ſunt, quarum Cycladum ſeptentrionalis dicitur, quod ſint ſitæ in gyro circa Delum projectæ, in orbem tamen circa Delum ſitæ ſunt.* Mox apud eundem ſequitur: *Delus inſula media Cycladum ſita.* Vide præterea Plinium, Anonymum Geographum & alios.

[b] ἔχει δὲ τὸ γένος.] Ut paſſim ſolet Epitomator, prorſus dimittit fabulæ tangit: etenim hæc genitura non ſolum Apollinem, ſed etiam ad Dianam pertinet. Jupiter quidem cum Latona rem habuiſſet, juravit Juno nunquam illum pariturum: illa tamen ſuper aquas elata eſt, eique hanc inſulam in mari litentem, ἐκλὰν ἐποίησε, manifeſtum fecit, ubi utriſque peperit. Locus in hac re egregius eſt apud Etymologici Mag. Auctorem, quem emendatum tranſcribam: Δῆλος ἡ ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀφ' ἧς ἐπεκράτησεν ἀνεῖναι τὸν τῆς φλυαρίας, ἃ ἐπὶ τῆς Λητοῦς ἐποίησεν, ὅτε οὐδὲν Λητὼ, Ζεὺς γὰρ ἐμίγη Λητοῖ καὶ ἐγκύμων ἦν, ὑπὸ Ἥρας, ὁ Φοῖβος, ἐπιβουλευόμενος ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἔφυγε δι' ἀέρος, παρὰ τὴν βαλόμενος τὴν Ἀστερίαν τὴν νῆσον, νῦν δὲ Δῆλον· ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐγένετο ἐν ὀδύναις ἡ Λητώ, ἐπὶ μιᾶς ἐπὶ τῆς ἑτέρας ἐπὶ τῆς τρίτης ἡμέρας ἐπὶ τῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς δεκάτης ἐπὶ τῆς ἑνδεκάτης ἐπὶ τῆς δωδεκάτης ἐπὶ τῆς τρισκαιδεκάτης ἐπὶ τῆς τεσσαρεσκαιδεκάτης ἐπὶ τῆς πεντεκαιδεκάτης ἐπὶ τῆς ἑκκαιδεκάτης ἐπὶ τῆς ἑπτακαιδεκάτης ἐπὶ τῆς ὀκτωκαιδεκάτης ἐπὶ τῆς ἐνατεσκαιδεκάτης ἐπὶ τῆς εἰκοστῆς ἐπὶ τῆς εἰκοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς εἰκοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς εἰκοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς εἰκοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς εἰκοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς εἰκοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς εἰκοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς εἰκοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς εἰκοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς τριακοστῆς ἐπὶ τῆς τριακοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς τριακοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς τριακοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς τριακοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς τριακοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς τριακοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς τριακοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς τριακοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς τριακοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς τεσσαρακοστῆς ἐπὶ τῆς τεσσαρακοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς τεσσαρακοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς τεσσαρακοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς τεσσαρακοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς τεσσαρακοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς τεσσαρακοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς τεσσαρακοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς τεσσαρακοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς τεσσαρακοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς πεντηκοστῆς ἐπὶ τῆς πεντηκοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς πεντηκοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς πεντηκοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς πεντηκοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς πεντηκοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς πεντηκοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς πεντηκοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς πεντηκοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς πεντηκοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς ἑξηκοστῆς ἐπὶ τῆς ἑξηκοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς ἑξηκοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς ἑξηκοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς ἑξηκοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς ἑξηκοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς ἑξηκοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς ἑξηκοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς ἑξηκοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς ἑξηκοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς ἑβδομηκοστῆς ἐπὶ τῆς ἑβδομηκοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς ἑβδομηκοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς ἑβδομηκοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς ἑβδομηκοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς ἑβδομηκοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς ἑβδομηκοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς ἑβδομηκοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς ἑβδομηκοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς ἑβδομηκοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς ὀγδοηκοστῆς ἐπὶ τῆς ὀγδοηκοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς ὀγδοηκοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς ὀγδοηκοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς ὀγδοηκοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς ὀγδοηκοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς ὀγδοηκοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς ὀγδοηκοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς ὀγδοηκοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς ὀγδοηκοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς ἐνενηκοστῆς ἐπὶ τῆς ἐνενηκοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς ἐνενηκοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς ἐνενηκοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς ἐνενηκοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς ἐνενηκοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς ἐνενηκοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς ἐνενηκοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς ἐνενηκοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς ἐνενηκοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς ἑκατοστῆς ἐπὶ τῆς ἑκατοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς ἑκατοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς ἑκατοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς ἑκατοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς ἑκατοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς ἑκατοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς ἑκατοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς ἑκατοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς ἑκατοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς διακοσιοστῆς ἐπὶ τῆς διακοσιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς διακοσιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς διακοσιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς διακοσιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς διακοσιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς διακοσιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς διακοσιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς διακοσιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς διακοσιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς τριακοσιοστῆς ἐπὶ τῆς τριακοσιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς τριακοσιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς τριακοσιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς τριακοσιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς τριακοσιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς τριακοσιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς τριακοσιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς τριακοσιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς τριακοσιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς τετρακοσιοστῆς ἐπὶ τῆς τετρακοσιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς τετρακοσιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς τετρακοσιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς τετρακοσιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς τετρακοσιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς τετρακοσιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς τετρακοσιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς τετρακοσιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς τετρακοσιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς πεντακοσιοστῆς ἐπὶ τῆς πεντακοσιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς πεντακοσιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς πεντακοσιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς πεντακοσιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς πεντακοσιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς πεντακοσιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς πεντακοσιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς πεντακοσιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς πεντακοσιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς ἑξακοσιοστῆς ἐπὶ τῆς ἑξακοσιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς ἑξακοσιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς ἑξακοσιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς ἑξακοσιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς ἑξακοσιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς ἑξακοσιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς ἑξακοσιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς ἑξακοσιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς ἑξακοσιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς ἑπτακοσιοστῆς ἐπὶ τῆς ἑπτακοσιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς ἑπτακοσιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς ἑπτακοσιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς ἑπτακοσιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς ἑπτακοσιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς ἑπτακοσιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς ἑπτακοσιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς ἑπτακοσιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς ἑπτακοσιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς ὀκτακοσιοστῆς ἐπὶ τῆς ὀκτακοσιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς ὀκτακοσιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς ὀκτακοσιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς ὀκτακοσιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς ὀκτακοσιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς ὀκτακοσιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς ὀκτακοσιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς ὀκτακοσιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς ὀκτακοσιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς ἐνακοσιοστῆς ἐπὶ τῆς ἐνακοσιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς ἐνακοσιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς ἐνακοσιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς ἐνακοσιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς ἐνακοσιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς ἐνακοσιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς ἐνακοσιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς ἐνακοσιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς ἐνακοσιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς χιλιοστῆς ἐπὶ τῆς χιλιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς χιλιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς χιλιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς χιλιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς χιλιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς χιλιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς χιλιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς χιλιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς χιλιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς δισχιλιοστῆς ἐπὶ τῆς δισχιλιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς δισχιλιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς δισχιλιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς δισχιλιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς δισχιλιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς δισχιλιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς δισχιλιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς δισχιλιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς δισχιλιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς τρισχιλιοστῆς ἐπὶ τῆς τρισχιλιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς τρισχιλιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς τρισχιλιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς τρισχιλιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς τρισχιλιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς τρισχιλιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς τρισχιλιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς τρισχιλιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς τρισχιλιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς τετρακισχιλιοστῆς ἐπὶ τῆς τετρακισχιλιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς τετρακισχιλιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς τετρακισχιλιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς τετρακισχιλιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς τετρακισχιλιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς τετρακισχιλιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς τετρακισχιλιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς τετρακισχιλιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς τετρακισχιλιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς πεντακισχιλιοστῆς ἐπὶ τῆς πεντακισχιλιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς πεντακισχιλιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς πεντακισχιλιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς πεντακισχιλιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς πεντακισχιλιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς πεντακισχιλιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς πεντακισχιλιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς πεντακισχιλιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς πεντακισχιλιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς ἑξακισχιλιοστῆς ἐπὶ τῆς ἑξακισχιλιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς ἑξακισχιλιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς ἑξακισχιλιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς ἑξακισχιλιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς ἑξακισχιλιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς ἑξακισχιλιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς ἑξακισχιλιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς ἑξακισχιλιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς ἑξακισχιλιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς ἑπτακισχιλιοστῆς ἐπὶ τῆς ἑπτακισχιλιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς ἑπτακισχιλιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς ἑπτακισχιλιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς ἑπτακισχιλιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς ἑπτακισχιλιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς ἑπτακισχιλιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς ἑπτακισχιλιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς ἑπτακισχιλιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς ἑπτακισχιλιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς ὀκτακισχιλιοστῆς ἐπὶ τῆς ὀκτακισχιλιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς ὀκτακισχιλιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς ὀκτακισχιλιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς ὀκτακισχιλιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς ὀκτακισχιλιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς ὀκτακισχιλιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς ὀκτακισχιλιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς ὀκτακισχιλιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς ὀκτακισχιλιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς ἐνακισχιλιοστῆς ἐπὶ τῆς ἐνακισχιλιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς ἐνακισχιλιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς ἐνακισχιλιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς ἐνακισχιλιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς ἐνακισχιλιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς ἐνακισχιλιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς ἐνακισχιλιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς ἐνακισχιλιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς ἐνακισχιλιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς δεκακισχιλιοστῆς ἐπὶ τῆς δεκακισχιλιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς δεκακισχιλιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς δεκακισχιλιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς δεκακισχιλιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς δεκακισχιλιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς δεκακισχιλιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς δεκακισχιλιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς δεκακισχιλιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς δεκακισχιλιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς ἑκατοντακισχιλιοστῆς ἐπὶ τῆς ἑκατοντακισχιλιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς ἑκατοντακισχιλιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς ἑκατοντακισχιλιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς ἑκατοντακισχιλιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς ἑκατοντακισχιλιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς ἑκατοντακισχιλιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς ἑκατοντακισχιλιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς ἑκατοντακισχιλιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς ἑκατοντακισχιλιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς διακοσιοστῆς ἐπὶ τῆς διακοσιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς διακοσιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς διακοσιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς διακοσιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς διακοσιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς διακοσιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς διακοσιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς διακοσιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς διακοσιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς τριακοσιοστῆς ἐπὶ τῆς τριακοσιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς τριακοσιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς τριακοσιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς τριακοσιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς τριακοσιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς τριακοσιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς τριακοσιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς τριακοσιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς τριακοσιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς τετρακοσιοστῆς ἐπὶ τῆς τετρακοσιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς τετρακοσιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς τετρακοσιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς τετρακοσιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς τετρακοσιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς τετρακοσιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς τετρακοσιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς τετρακοσιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς τετρακοσιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς πεντακοσιοστῆς ἐπὶ τῆς πεντακοσιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς πεντακοσιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς πεντακοσιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς πεντακοσιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς πεντακοσιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς πεντακοσιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς πεντακοσιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς πεντακοσιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς πεντακοσιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς ἑξακοσιοστῆς ἐπὶ τῆς ἑξακοσιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς ἑξακοσιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς ἑξακοσιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς ἑξακοσιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς ἑξακοσιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς ἑξακοσιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς ἑξακοσιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς ἑξακοσιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς ἑξακοσιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς ἑπτακοσιοστῆς ἐπὶ τῆς ἑπτακοσιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς ἑπτακοσιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς ἑπτακοσιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς ἑπτακοσιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς ἑπτακοσιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς ἑπτακοσιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς ἑπτακοσιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς ἑπτακοσιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς ἑπτακοσιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς ὀκτακοσιοστῆς ἐπὶ τῆς ὀκτακοσιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς ὀκτακοσιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς ὀκτακοσιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς ὀκτακοσιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς ὀκτακοσιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς ὀκτακοσιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς ὀκτακοσιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς ὀκτακοσιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς ὀκτακοσιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς ἐνακοσιοστῆς ἐπὶ τῆς ἐνακοσιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς ἐνακοσιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς ἐνακοσιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς ἐνακοσιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς ἐνακοσιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς ἐνακοσιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς ἐνακοσιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς ἐνακοσιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς ἐνακοσιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς χιλιοστῆς ἐπὶ τῆς χιλιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς χιλιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς χιλιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς χιλιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς χιλιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς χιλιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς χιλιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς χιλιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς χιλιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς δισχιλιοστῆς ἐπὶ τῆς δισχιλιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς δισχιλιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς δισχιλιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς δισχιλιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς δισχιλιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς δισχιλιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς δισχιλιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς δισχιλιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς δισχιλιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς τρισχιλιοστῆς ἐπὶ τῆς τρισχιλιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς τρισχιλιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς τρισχιλιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς τρισχιλιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς τρισχιλιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς τρισχιλιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς τρισχιλιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς τρισχιλιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς τρισχιλιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς τετρακισχιλιοστῆς ἐπὶ τῆς τετρακισχιλιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς τετρακισχιλιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς τετρακισχιλιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς τετρακισχιλιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς τετρακισχιλιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς τετρακισχιλιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς τετρακισχιλιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς τετρακισχιλιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς τετρακισχιλιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς πεντακισχιλιοστῆς ἐπὶ τῆς πεντακισχιλιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς πεντακισχιλιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς πεντακισχιλιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς πεντακισχιλιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς πεντακισχιλιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς πεντακισχιλιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς πεντακισχιλιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς πεντακισχιλιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς πεντακισχιλιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς ἑξακισχιλιοστῆς ἐπὶ τῆς ἑξακισχιλιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς ἑξακισχιλιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς ἑξακισχιλιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς ἑξακισχιλιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς ἑξακισχιλιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς ἑξακισχιλιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς ἑξακισχιλιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς ἑξακισχιλιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς ἑξακισχιλιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς ἑπτακισχιλιοστῆς ἐπὶ τῆς ἑπτακισχιλιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς ἑπτακισχιλιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς ἑπτακισχιλιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς ἑπτακισχιλιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς ἑπτακισχιλιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς ἑπτακισχιλιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς ἑπτακισχιλιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς ἑπτακισχιλιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς ἑπτακισχιλιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς ὀκτακισχιλιοστῆς ἐπὶ τῆς ὀκτακισχιλιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς ὀκτακισχιλιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς ὀκτακισχιλιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς ὀκτακισχιλιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς ὀκτακισχιλιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς ὀκτακισχιλιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς ὀκτακισχιλιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς ὀκτακισχιλιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς ὀκτακισχιλιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς ἐνακισχιλιοστῆς ἐπὶ τῆς ἐνακισχιλιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς ἐνακισχιλιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς ἐνακισχιλιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς ἐνακισχιλιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς ἐνακισχιλιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς ἐνακισχιλιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς ἐνακισχιλιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς ἐνακισχιλιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς ἐνακισχιλιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς δεκακισχιλιοστῆς ἐπὶ τῆς δεκακισχιλιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς δεκακισχιλιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς δεκακισχιλιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς δεκακισχιλιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς δεκακισχιλιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς δεκακισχιλιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς δεκακισχιλιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς δεκακισχιλιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς δεκακισχιλιοστῆς ἐνάτης ἐπὶ τῆς ἑκατοντακισχιλιοστῆς ἐπὶ τῆς ἑκατοντακισχιλιοστῆς πρώτης ἐπὶ τῆς ἑκατοντακισχιλιοστῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς ἑκατοντακισχιλιοστῆς τρίτης ἐπὶ τῆς ἑκατοντακισχιλιοστῆς τετάρτης ἐπὶ τῆς ἑκατοντακισχιλιοστῆς πέμπτης ἐπὶ τῆς ἑκατοντακισχιλιοστῆς ἕκτης ἐπὶ τῆς ἑκατοντακισχιλιοστῆς ἑβδόμης ἐπὶ τῆς ἑκατοντακισχιλιοστῆς ὀγδόης ἐπὶ τῆς ἑκατοντακισχιλ

Νικάνωρ φησίν. ἐξ οὗ[24] Δήλιος, ᾗ Δηλία, ᾗ Δηλιάς, ᾗ[25] Δήλιτις, ὁ εἰς Δῆλον ἐρχόμενος χορός· Καλλίμαχος τρίτῳ. καὶ[26] Δηλιακός, τὸ πληθυντικόν. A Nicanor perhibet. Hinc deducitur Delius & Delia & Delias, & Delites, in Delum veniens chorus. Callimachus lib. III utitur poſſeſſivo Deliacus.

ΔΗΜΗΤΡΙΑΣ, πόλις Θετταλίας, ἀπὸ Δημητρίου βασιλέως.[27] ἧς ἡ πᾶς τὸ Πήλιον κειμένας πόλεις κατέσκαψε. κεῖται δὲ[28] πρὸς τῷ Παγασητικῷ κόλπῳ, ἐν μέσῳ Εὐβοίας καὶ Φωκίδος. β'[29] Μακεδονίας. γ', Περσίδος,[30] πρὸς Ἀρβήλῳ. τὸ ἐθνικὸν Δημητριεύς, ὡς τὸ Ἀφροδισιεύς, Ὀρθωσιεύς. B Demetrio rege ſic dicta, qui urbes ſub Pelio jacentes ſolo æquavit. Sita eſt ad Pagaſeticum ſinum, media inter Eubœam & Phocidem. Secunda, Macedoniæ. Tertia, Perſidis, juxta Arbela. Gentile, Demetrienſis, uti Aphrodiſienſis, Orthoſienſis. C

ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ, τόπος πρὸς Θετταλίαν, πρὸς τῷ Κροκωτῷ πεδίῳ, κείμενος πρὸς τῷ Ἀμφρυσῷ. ἔστι δὲ πόλις Αἰολίδος. ἐκ πόλεως Δημητριεύς,[31] ὡς Δουλιχιεύς.

ΔΗΜΟΝΗΣΟΣ[32], πρὸς Χαλκηδόνα νῆσος, ἀπὸ Δημονήσου τινός. ἔχει δὲ ὁ τόπος κυανοῦ μέτριον, καὶ χρυσοκόλλης. καὶ χρυσίον εὑρίσκεται τίμιον, ὀφθαλμῶν τε φάρμακόν ἐστιν. ὁ νησιώτης, Δημονήσιος. D DEMONESUS, inſula circa Chalcedonem, quæ a Demoneſo quodam nomen accepit. Habet autem locus cyani fodinas & chryſocollæ. Pretioſum ibi quoque aurum invenitur, oculorum medelæ conducens. Inſulanus, Demoneſius.

ΔΙΓΜΟΣ,

DEMUS

[24] Δήλιος & Δηλία & Δηλιάς.] Gentilia hæc ſatis nota ſunt & paſſim occurrunt. Luſtravit Goltzius nummum cum inſcriptione ΔΗΛΙΩΝ. Uſurpavit etiam Callimachus Hymno in Delum τὸ Δηλιάς, numero ſingulari & multitudinis:

---- ἃ Δηλιὰς οὔρεσι νύμφη
Παῖζεν καυλείοιο ἐπ' Ἀστέρος ἀγλαΐῃσιν.

Et eodem Hymno:

Ἦ νύ σε Δηλιάδες μοῦναι, ὅτ' ἔδρεψο γένεσθαι
Ἦ ἅπασαι μαρμάρεαι; ----

Verum hoc nomine quoque inſignichantur Delum habitantes mulieres, quæ Iſidi o Demonem colebant, ei offerentes naviculas omnigenis mercibus onuſtas, quia perlibenter eam pro reditu atque ſalute ſuarum navium precari. Eust. ad Od. M hujusmodi teſtis eſt: Δηλιάδες, ἤγουν αἱ ἐκ τῆς νήσου Δήλου γυναῖκες, ἧτινες δὲ ἔθος εἶχον ἐκ τῶν ἰδίων μέρους, σκαφίδιόν τι ἀνὰ ἕκαστον ἐνιαύσιον πλήρες ἀπὸ παντοίων ἐμπορίων, ἀφιέναι εἰς τὴν Ἶσιν ἕνεκα τοῦ ὑπὲρ τῶν πλοίων εὐπλοΐας. Damonis hujus etiam meminit Etymol. Mag. Auctor, ſed genere maſculino: Βοηδρόμος, ὁ παρὰ Δηλίοις παρά τισι θεός, ὁ ἐπικουρίδιος· Βοηδρόμος, ὁ τῷ Δημονίῳ ἐπιτιθέμενος μαντικῇ ὑποφήτης.

[25] Δήλιτις.] Quamvis hæc analogia, qua Δήλιτις à Δήλος deducatur, non incommode fiare queat; nam a μάντις etiam fit μάντιτις, a Δήλιος Δηλίτης, a Δῆμος Δημίτης, & a Σαΐς Σαΐτης; non tamen mihi perſuaſerim, hanc genuinam eſſe hujus loci lectionem. Fortaſis reſcribendum: Καὶ Δηλιάς, ἡ τῆς Δήλου ἱερεύουσα χορός. In hunc ferme ſenſum legimus apud Heſychium: Δηλιακοί, οἱ τῆς Δήλου πρωτεύοντες ἄνδρες.

[26] Δηλιακός.] Hoc poſſeſſivum apud Thucyd. & alios in uſu eſt. Cicero pro Cornelio: *Neque vero ornamenta ista templi, quibus L. Paullum & L. Mummium, qui rebus his urbem Italamque omnem refersérunt, ab aliquo audeo per facile Verrem aut Syra patuiſſe ſuperari.* Hoc nomine inſignichant ut mercatores, Delum inſulam ſequentes, ut ante nos alii docuerunt.

[27] Ἀπὸ Δημητρίου.] Teſtatur Strabo Demetrium Poliorcetam urbi condonem fuiſſe, ne aliorum Demetriorum nomina nobis confuſionem pariant. ſic enim ille lib. IX: Κτίσμα δὲ Δημητρίου ὁ Πολιορκητὴς ἐπίκλην ἐστὶν ἡ νῦν Δημητριάς, πλησίον Νηλέως & Παγασῶν ἐπὶ θαλάττῃ.

[28] Ἐπὶ τῷ Παγασητικῷ κόλπῳ.] Articulus excideratur, quem Salmaſius revocavit ad marginem ſui Stephani.

[29] Μακεδονίας.] Urbem Demetriadis ſuiſſe ſitam ad Pagaſeticum ſinum, in dubium vocari non poteſt: nam antiquitemporibus hæc Pagaſa nominabatur teſte Plinio lib. IV cap. VIII: *Oppida Phera, quarum a tergo Pieria, ad Macedoniam pertenditur. Larissa, Gomphi, Thebe Theſſaliæ, nemus Prelion, finus Pagaſicus. Oppidum Pagaſa, idem poſtea Demetrias dictum.* Verum noſter ſimul addens Demetriada ſitam eſſe mediam inter Eubœam & Phocidem, fidem nequaquam meretur, ut tabulis inſpicientibus evidentiſſime apparebit. Strabo tamen ſibi ut Pagaſas & Demetriadem non eaſdem facit, uti ſuperius loco jam allegato.

[30] Μακεδονίας.] Exiſtimo de hac mentionem feciſſe Joh. Cameniatam, eamque collocaſſe non procula Theſſalonica: Δημητριὰς δὲ ἐστὶν καλουμένη ἡ Ἐμαθία· ἔστι τοίνυν ἡ μητρόπολις ἐμοῦ πατρίς.

[31] Πρὸς Ἀρβήλοις.] Hanc vocem Strabo numero multitudinis ſemper uſurpavit, quare fortaſis & hic reſcribendum πρὸς Ἀρβήλους. Urbem hanc noſter, auctoritate Strabonis inductus, ad hunc montem poſuit, eamque ille lib. XV: Περὶ Ἀρβήλοις δέ ἐστι & Δημητριὰς πόλις.

[32] Περὶ τὴν Καρκηδόνα πόλιν.] Strabo libro IX. Καρκηδόνα πόλιν appellat, ubi etiam Demetrii meminit: Καὶ Λεπτὶς δὲ ἡ Λεπτιτανὴ & ἡ Δημητριὰς, ἡ μὲν ἐπὶ τῷ στόματι τῷ ἐπὶ τὸν Ὀφιοδῆ. Τὸ δὲ Δημήτριον, Δημητρεὺς ὁ ῥήτωρ, ἦν ὁπλίτης Πομπηΐου. Hujus etiam meminit Pomp. Mela lib. II cap. III: *At ejus latera ſequuntur, a primo ortu Sepade per Demetrium & Halen & Prelen & Eleonem ad Pagaſæum ſinum curſus eſt.*

[33] Ὡς Δουλιχιεύς.] Aberat hoc gentile a Xylandrina editione, quod ex verſionibus & MSS recognovimus.

[34] Δημόνησος, πρὸς Χαλκηδόνα κειμ.] Tota hæc deſumpta eſt ex libro Ariſtotelis de Mirabilibus auscultationibus: Δημόνησός ἐστι Χαλκηδονίων νῆσος, ἀπὸ Δημονήσου τοῦ ἐπιτηδεύσαντος τὸ μαντικὸν & χρυσοκόλλᾳ· ἐστὶ δὲ ἡ γῆ ἐκείνη τὸ μὲν πλεῖστον ἀμμώδης· ἐν δὲ τοῖς ὀρύγμασιν εὑρίσκεται ἀξέστοις πρόσω· ἐν ᾗ δὲ φάσκουσιν εὑρίσκεσθαι καὶ ἀστέρα χαλκοῦ καλλιστεύοντος, ὃν δοκεῖ ἐγγύτατα ἐ χαλκοῦ. Fateor Stephani Epitomatorem non habere eadem verba: ſunt tamen Ariſtotelis planæ ſimillima. Optime teſtatur Heſychius duas eſſe inſulas, quæ communi nomine Demoneſi appellantur, altera Chalcitis, altera vero Pygmalionis: hæc ſunt ejus verba: Δημονήσιοι· χαλκῖτις· δύο νῆσοι πρὸς Βυζαντίῳ εἰσὶ· καὶ ἡ μὲν Δημόνησος καλεῖται, ἡ δὲ ἑτέρα Χαλκῖτις, ἡ δὲ Πυγμαλίων. Vide porro Stephanum in voce Χαλκῖτις. Ex verbis Heſychianis ſatis liquet, licet non accurate ſecundum legitimas plicatas inſulas deſcripſerit, pedibus in eorum ſententiam eſſe eundum. Ariſtotelem & alios ex Stephano recipientium, & Demonneſium non circa Carthaginem legendum, ſed circa Χαλκηδόνα collocantium. Etiam Plinius

INDE

ΔΗ̃ΜΟΣ, παρ' Ἀθηναίοις, ἡ κώμη, καὶ ἡ τοῦ πλήθους συλλογή. καὶ ἐπὶ ἑνὸς δημότου,

---- [37] ὃς μὲν ἔοικε
Δήμου ἐόντος. ----

καὶ ἐπὶ τόπου,

---- [38] Δήμῳ ἐνὶ Τρώων.

καὶ τὸ καθ' ἑκάστην πόλιν πλῆθος ἐν ταῖς ἐκλέξεσι,

[39] Εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος, δημοιότε Φήμιν.

καὶ τὸ Ἑλλήνων πλῆθος ἔξω τῆς ἰδίας χώρας,

---- [40] Θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ.

καὶ τὸ ὅλον ἔθνος. [41] καὶ τόπον ἐν Ἰθάκῃ, ἐνὶ Κροκύλῳ. [42] καὶ τὸ πᾶν πλῆθος, ὡς ἐν Σφηξί·

Τὸν δῆμον ἡμῶν βούλεσθ' διεστάναι.

ἐοικητής, δημότης· ἀφ' οὗ δημόσιος· καὶ δημοσιεύομαι, ἀντὶ τοῦ οἰκῶ. [43] καὶ δήμιος, [44] ὁ δημοτερος συγκριτικὸν, οὐκ ἀποκοπῇ, [45] ἀλλ' ἐκ τοῦ ὑποτακτικοῦ τοῦ,

Δῆμον ἐόντ' ἐσθλὸν [46] παρὲξ ἀγορεύεμεν. ----

καὶ δημῖται, καὶ δημοδοκώπορος. καὶ δημαγωγὸς, ὁ πρὸς ἡδονὴν δήμου. καὶ [47] δημοπάσιος, ὁ εἰσπεποιημένος.

DEMUS apud Athenienſes eſt pagus, & multitudinis collectio. Denotat etiam unicum tribulem:

---- *Non decet quidem*
Tribulem exiſtentem. ----

Et locum:

In agro Trojanorum. ----

Et multitudinem in urbe ex optimatibus:

Lectum venerans mariti, populique famam.

Et Græcorum multitudinem extra propriam regionem:

---- *Deus autem ut honorabatur a vulgo.*

Et integram gentem: & locum in Ithaca, qui Croculeum dicitur: & omnem multitudinem apud [Ariſtophanem] in Veſpis:

Populum noſtrum vult dividere.

Incola, Δημότης. Inde δημόσιος *publicus*, & δημοσιεύομαι *habito*, & δήμιος *carnifex*, & δημότερος comparativum, quod non ſit per apocopen, ſed a poſitivo δῆμος.

Tribulum exiſtentem aliter loqui.

Et δημώδης *plebejus* & *plebeïus*. Et δημάρχος *populo præfectus*. Et δημοτικὸς *alterius beneficia in ci-*

Demonneſum inter Propontidis inſulas recenſet, uti libro v videre eſt.

[37] Οὐ μὲν ἔοικε δῆμον ἐόντα.] Parum abfuit quin excudi curarem, Ἐπεὶ οὐ μὲν οὐδ' ἔοικεν ἐόντα. Nam pars ejuſmodi verticuli Homerici non bene tranſcripti, ſed quia contorte ſic exhibebant libri MSS & editi, eam lectionem immutare nefas duximus. Integrum tamen locum appingam, ut lector ſenſum verum percipiat, ex Homeri Iliad M, ubi Polydamas Hectorem alloquitur:

---- Ἐπεὶ οὐδὲ μὲν ἔοικε,
Δῆμον ἐόντα πάρεξ ἀγορεύεμεν, ὅστ' ἐνὶ θαλῇ.
Οὔτε πόλῃ ἐν πολίῃσιν, ὅτε δὲ κρείσσων ἀνὴρ ἀέξῃ.

In hanc vocis ſignificationem etiam contenſit Etymologus Magn. Auctor, eundem Homeri locum innuens: Καὶ ὁ ποιητὴς καθ' ὁμοίωσιν, ὡς ἐν τῷ μὲ Ὅμηρος· δῆμον ἐόντ' ἐσθλὸν παρὲξ ἀγορεύεμεν.

[38] Δήμῳ ἐνὶ Τρώων.] Locus eſt tranſcriptus ex Homeri Odyſſ. N. & integer ita ſe habet:

Οἶκόν μοι κεῖται ὑπερθύρῳ ἐγχεσίμῳ ἠρηρεδμένον
Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ ἔπειμι.

[39] Εὐνήν τ' αἰδομένη.] Et hic verticulus Homero adſcribitur, ſed petitur enim Odyſſ. Π. Peſſimo errore in vulgatis legitur Εὐνήν τ' αἰδομένου, quod correximus & ex Codice repoſuimus φήμιν, divino vate ſic jubente. Curioſum de hoc vocis ſignificatu agit Euſtathius ad Odyſſ. Ο pag. 1787, eamque interpretatur πρὸς δημώδικὸν ἀκοὴν ἐπὶ ἀκοαῖς γράμμα.

[40] Θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ.] Ejuſdem Poëtæ hemiſtichium eſt, quod occurrit Iliad. N.

[41] Καὶ τόπον ἐν Ἰθάκῃ.] Male editi, καὶ τόπος ἐν Ἰθάκῃ. Videtur videtur repetere vel locum Homeri Iliad Γ:

Οἵη δ' ἐν λειμῶνι βοτάνης ἐρόεσσης,
Εἵατ' ἐπὶ Κρωμύῳ καὶ Ἀγρηΐδι καὶ Ὀλιζῶνι.

Vel illum Odyſſ. Α. aut quem ſi quis conſuluerit Euſtathium, locum ſe reperiam non perdet:

Ἐν δ' Ἰθάκῃ ἐνὶ δῆμος ἐπ' ἀντιθύροις Ὀδυσῆος.

Vel huic non diſſimilem Odyſſ. N:

Ἀγρὸν δὲ τοι ἐγὼ πρώιον ἀλλοῖον γεγάασι
Ἐν δήμῳ Ἰθάκης. ---- ----

Non pudet quin hic ſubjungam verba Pſeudo-Didymi ad Iliad. Γ. Ἐν δήμῳ Ἰθάκης· ἀντιφράσεως ἐν τῇ Ἰθάκῃ· ἐν δὲ τῇ Κεφαλληνίᾳ, ἢ τόπος δέ ἐστιν ἐν Ἰθάκῃ κυρίως δῆμος λεγόμενος· ὅπερ δὲ ἡ λέξις δηλοῖ τὸ πολὺ σύστημα ἐκ πολλῶν τῶν ἐν Φαιακίᾳ ἢ τῶν αὐτῶν. Hæc & ſimilia non uno in loco inculcat Euſtathius. Ithaca juxta noſtrum olim diviſa fuit in quatuor partes, quarum tertia Κροκύλειον dicebatur. Vide ithac in voce.

[42] Καὶ τὸ πᾶν πλῆθος, ὡς ἐν Σφηξί.] In omnibus editis & MSS hic locus mutilus & peſſime depravatus ad hunc modum circumferebatur: Καὶ τὸ πᾶν * ὡς ἐν Γ ππῶν. Lacunam replevit Salmaſius in margine ſui libri: & pro Γππῶν repoſuimus Σφηξί, optime enim Hartungus admonet, ſequutura verba apud Ariſtophanem in Equitibus non reperiri.

[43] Καὶ δήμιος.] Male exhibet Xylandriana δήμιος: Non tantum hæc vox ſignificat publicum ſive popularem: ſed etiam ſubſtantive ſumitur pro miniſtro publico, ut ſunt lictores, carnifices & alii. Locus in hanc rem egregius eſt apud Dionem: Οὐ καλῶς ἐκάλεσε μόνον ὁ τῆς φιλοσοφωτάτης ἡγεμονίας, ἐπὶ τῶν δημίων ἔργα ἐπιτελούμενα ἐπιτηδείως. Hetychius: Δήμιος, ὁ τὰς καθηκούσας ἀνατροπὰς ποιῶν, ἢ ὁ ἀναιρέτης τῶν βασιλέων. Ita quoque obſervat Euſtathius, τὸ δήμιος poſt Homeri ætatem ſignificaſſe δημόσιον κηλωνὸν, ἢ τὸν δεσμοφύλακα, παρὰ τὸ ἀγχεῖν, a fucibus conſtringendis. Etymologici Magn. Auctor: Δημόσιον, δημόσιος· βασανιστής, ὁ δήμιος.

[44] Καὶ δημότερος.] Poëtis hoc comparativum in uſu eſt: apud Apollonium in Argon. δημότεραι γυναῖκες, ſunt mulieres plebeïæ: & apud Aratum δημοτέρους ἥμονας leges populares & civiles.

[45] Ἀλλ' ἐκ τοῦ ὑποτακτικοῦ τοῦ.] Magnus Salmaſius ad oram ſui codicis hunc locum vitiatum cenſet, eumque hunc in modum reſtituit: Ἀλλ' ἐκ τοῦ ἴθι ἴθι, vel ἀλλ' ἐκ τοῦ ἴθι ἴθι. Alteruter lectionem recipiendam exiſtimo, quia in præcedentibus de comparativo mentionem fecit.

[46] Παρὲξ ἀγορεύεμεν.] In omnibus libris hæc duæ voces in unam eram conflatæ tranſcriptorum incuria. Eſt hemiſtichium Homericum, quod ſuperius integrum ex Iliad. M in medium produximus.

[47] Δημοπάσιος.] Apud Pollucem hæc vox ſignificat, peregrinum ſuffragio populi civitate donatum, ita enim ille lib. III: Οἱ δὲ δημοποίητοι ἐπῆσαν ἐν διγρά-

ποιημένος δημότης ἐξ ἑτέρας τινὸς εὐεργεσίας. καὶ συνήθως, δημηλατης· Αἰσχύλος Ἱκέτισιν,

Ἄτιμον εἶναι ξυὼ φυγῇ [46]δημηλάτῳ,
ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ δήμου ἐλαθεὶς. καὶ δημόσιον, Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν,

Ἐπίπαστα λείξας δημόσι' ἀφαιβ' ὁ βάσκανος.

ΔΗΡΑ[47], χώρα Ἰβηρίας· ἧς ὁ Σικανὸς ποταμός· οἱ οἰκήτορες, Δηραῖοι.

ΔΗΡΟΥΣΙΑΙΟΙ[48], ἔθνος Περσικόν. Ἡρόδοτος α΄· Πέρσαι δὲ, οἱ μὲν Πανθιάδαι, οἱ δὲ Δηρούσιοι, οἱ δὲ Καρμάνιοι.

ΔΙΑ, πόλις Θεσσαλίας, Αἰακοῦ κτίσμα. β΄, [49]Θρᾴκης, καθὰ πρὸς Ἄθῳ. γ΄, [50]Εὐβοίας. δ΄, νῆσος ἡ πόλις Πελοποννήσου, πρὸς τῷ Σκύλλαιον. ε΄, Λυσιτανίας, πρὸς τῷ Ὠκεανόν. ς΄, Ἰταλίας, πρὸς τοῖς Ἄλπεσιν. ζ΄, Σκυθίας, πρὸς τῷ Φάσιδι. η΄, [51]Καρίας. θ΄, Βιθυνίας, πρὸς τῷ Πόντῳ. [52]εἰσὶ δὲ δ' νῆσοι Δίαι λεγόμεναι. α΄, ἡ Νάξος. β΄, ἡ πρὸς Μιλήτῳ. γ΄, ἡ πρὸς Σαρμοσσῷ. δ΄, [53]καθὰ Κνωσσὸν Κρήτης. τὸ ἐθνικὸν, Διεύς. καὶ τὸ θηλυκὸν, Διάς, [54]ὅθεν καὶ Διάδες Ἀθῆναι.

ΔΙΑΒΗΤΑΙ, [55]νῆσοι πρὸς Σύμῃ. τὸ ἐθνικὸν, Διαβατεύς.

ΔΙΑ-

in civitatem receptus. Et compoſita, δημηλατης Æſchylus in Supplicibus:

Infamem eſſe, & populi ſententia in exilium ejectum. Expulſus a populo. Et δημόσιον *publicatum* apud Ariſtophanem in Equitibus:

Condimenta ligurivit publicata invidus.

DERA, terræ Iberiæ oppidum, ubi Sicanus fluvius. Incolæ, Deræi.

DERUSIÆI, gens Perſica, auctore Herodoto lib. 1. Perſæ quidem ſunt Panthiadæ, Derufiæi, Carmanii.

DIA, urbs Theſſaliæ, ab Æaco condita. Secunda, Thraciæ juxta Atho. Tertia, Eubœæ. Quarta, inſula & urbs Peloponneſi circa Scyllæum. Quinta, Luſitaniæ circa Oceanum. Sexta, Italiæ in Alpibus. Septima, Scythiæ. Nona, Bithyniæ juxta Pontum. Sunt item quatuor inſulæ Diæ vocatæ. Prima, Naxus. Secunda, Mileto; tertia, Amorgo; quarta Cretæ Gnoſſo adjacet. Gentile, Dienſis: fœmininum Dias: unde Athenienſes Diades dicti ſunt.

DIABETÆ, inſulæ circa Symen. Gentile, Diabatæus.

DIA-

τοῦ κτισθῆ πολίσματος τύχαν. Moſchopulus πρὸς χρείαν: Δεμοστένης, ὁ ξένος μὲν τῇ φύσει, νῦν δὲ δῆμα πολίτης γεγονώς.

[46] Δημηλάτῳ.] In omnibus editis legitur male δημηλάτην, quod vidit doctiſſimus Stanlejus ad Æſchylum. Nos itaque correximus, quamvis in nonnullis editionibus δημηλάτῳ inveniatur.

[47] Δηρᾶ, χώρα Ἰβηρίας.] Hanc Stephanus ſuo loco Ἰβηρίαν appellat ex Theopompo, & Feſtus Avienus *Iberam*, cujus verſiculos emendavit Cl. Voſſius ad Melam.

Econtra Iberi inſuſque Pyrenæ jugum
Fuis protulere, propter interius mare
Late locati. Prima eorum civitas
Idera ſurgit.

[48] Δηρουσίαιοι.] Tertia vocalis in medio vocis non reperitur in vulgatis Stephani libris: auctoritate librorum Herodoti eam adjeci, apud quem totus ille locus a noſtro allegatus longe aliter legitur: Ἄλλοι δὲ Πέρσαι εἰσὶ ὧδε, Παντιάλαιοι, Δηρουσιαῖοι, Γερμάνιοι· ἔθνεα δὲ πάντα ἀρότρια εἶσι. Vel in Herodoto vel in Stephano fœdiſſimum latere ulcus, etiam pueri animadverterent, quod illis ſanandum relinquimus, quibus MSS librorum copia ſuppetit.

[49] Θρᾴκης καθὰ τὸ Ἄθω.] Verum ac genuinum hujus oppidi nomen eſt Δῖον, de quo ipſe Stephanus ex Thucydide in illa voce: τρίτη Θρᾴκης πρὸς τῷ Ἄθῳ, ὡς Θουκυδίδης. Sed vicina vocum pronuntiatione & ſcriptura deceptus, nunc Δίαν appellavit. Hujus etiam meminit Scylax cap. Macedonia: Τρίτη πόλις Ἑλλὰς ἡ λιμένα· Δῖον Ἑλλὰς, Θύσσος Ἑλλὰς, Κλεωνὰς Ἑλλὰς, Ἄθως ὄρος. Eundem urbis ſitum habemus apud Herodotum in Polymnia.

[50] Εὐβοίας.] Etiam in Eubœa fuit urbs Δῖον ad Cenæum promontorium, ut ipſe perhibet Stephanus ex Strabone lib. x. Geographi verba apponam: Ἔστι δὲ τοῦ Ὠμοῦ τούτου, τοῦ τὸ Κηναῖον ὑπερκεῖσθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὸ Δῖον.

[51] Καρίας.] Hanc eandem exiſtimo, quæ Mileto adjacet: nam Miletus Cariæ non ignobile oppidum eſt: ſed lectionem vulgatam eſſe falſiſſimam, & in noſtro referibendum ἡ πρὸς τῇ Μάλῳ mox probaturus ſum. Hujus urbis Mileto vicinæ meminit Parthenius in Eroticis cap. XI cujus verba a Cl. Voſſio emendata huc tranſcribam:

Βᾶ δ' ἐπ' ἴρων Δίας φόβιμον ἐφικάδια Κύπτου,
Καὶ Κρόμνας ὑλαγβοὺς ἐ Καρίας ἰερὸ λοιτρά,
Ἐνθ' ἵππει πόλιβρον ἐδείμαντο ἔθνεα Γύπου.

[52] Εἰσὶ δ' νῆσοι Δίαι λεγόμεναι· α΄, ἡ Νάξος· β΄, ἡ πρὸς Μιλήτῳ· γ΄, πρὸς Σαρμοσσῷ &c.] Conſtanter ſic legitur in libris calamo exaratis & editis, ſed non ſine fœdiſſimis erroribus; nam pro ἡ πρὸς Μιλήτῳ reſtituendum ἡ πρὸς τῇ Μάλῳ, & pro Σαρμοσσῷ Ἀμόργῳ, ut bene obſervavit Caſaubonus in lectionibus Theocriticis. Harum emendationum fundamentum extat apud Scholiaſtam in Theocritum, cujus verba apponam: Θεοκλῆς μὲν ἀπὸ τῆς Ἀριάδνης τῆς Μίνωος, ἣν ἀπάτησε τὸν Δίαν, τὴν νῦν καλουμένην Νάξον, καθὰ Διονύσιος βέλτιστα λέγων καὶ χρησάμενος, ἀπέλιπεν αὐτὴν κυρεύσασαν. Πολλοὶ δὲ ἐ ἴστασι εἶναι νῆσον Δίαν ἐγλεγομένην· ὅτι πρὸς τῇ Κρήτῃ, οὐ γὰρ οἶδε νῆσος μόνη τοιαύτην τὴν πρὸς τῇ Ἀριάδνῃ, ἡ μεσόγειος Νάξος· ἔστι δὲ τῇ Ἀμοργῷ, ἣν ἐ τῇ Κῷ Χείρωνός φησι, ἣ ἐ Πελοποννήσῳ. Naxum Diam fuiſſe vocatam, præter Stephanum & hunc Scholiaſtam, etiam teſtatur Callimachus apud Etymologicum Mag. Auctorem: Δία, ἡ Νάξος, ὅτι πρότερον ἐκαλεῖτο· Ὅμηρος· Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ· διὰ τὴν Διὸς γέννησιν· διὰ τὸ αὐτὴν ἐσχάφθαι Διὸς· Καλλίμαχος· ἐν Δίῃ, τὴν ἣν ἔσκε πολύκτιτον ἄστυ Νάξου. Hac de re etiam vide Theocritum lib. I. & Euſtathium ad Homerum.

[53] Καθὰ Κνωσσὸν Κρήτης.] Codex Voſſianus. καθὰ Γνωσσὸν Κρήτης. Sed res eodem redit. Huc referri debent verba Strabonis lib. x: Ἔστι δὲ μεγάλη ἡ Θήρα διέχουσα τῶν ἄλλων ἐκτὸς τοῦ ἐπιλεγομένου ὑπερκεῖσθαι· κεῖται δὲ καθ' Δίαν τὴν ἄνω Ἡρακλείᾳ τῇ Κνωσσίᾳ· ἀπέχει δὲ τῆς Κρήτης οὐ διακοσίους σταδίους.

[54] Ὅθεν καὶ Διάδες Ἀθῆναι.] Adducam teſtimonium Ephori, quod Stephanus hauſit ex libro XXI in voce Ἀθῆναι· Ἀθῆναι δὲ χρόνοις πολλοῖς, Ἄλκμαν, ἡ Δῖαι, ἡ Ἀρίθμιαι· ὅτε ὁ μὲν Δίας κλῆσις πόλει, ὅτιπερ λέγει ὁ περὶ Εὐριπίδου. Vide comment. ad illum locum, & noſtrum in voce Δῖον, & Strabonem lib. x.

[55] Νῆσοι πρὸς Σύμῃ.] Numerum non addit noſter, quem tamen invenies apud Plinium lib. v cap. XXXI: *Et eodem tractu mediis inter Rhodum Gnidumque Symen.*

Cingu-

ΔΙΑΒΗ΄ΤΗ [16], νῆσος δυσμικωτέρα Σαρδοῦς καὶ Κύρνου. ἐθνικὸν, τὸ αὐτό.

ΔΙΑΔΟ΄ΧΟΥ πόλις Περσικὴ, ἀπέχουσα Κτησιφῶντος. [17] τὸ ἐθνικὸν τῆς χώρας, Διαδοχηνός.

ΔΙΑ΄ΚΡΕΙΑ, φυλὴ τῆς Ἀττικῆς, ἣν ὤκει Πάλλας ὁ Πανδίονος υἱός. οἱ δημόται, [18] Διακρεῖς.

ΔΙΑΝΕΣ, ἔθνος Γαλατικόν. Ἐρατοσθένης ἐν δ΄ Γαλατικῶν.

ΔΙΑ΄Σ, πόλις Λυκίας, ἣν Διάδης ἔκτισε. πολίτης, Διαδεύς.

ΔΙΓΗΡΟΙ, ἔθνος Θρᾴκιον· Πολύβιος ιγ΄.

ΔΙΔΥΜΑ, ἐδετέρως, [19] τόπος καὶ μαντεῖον Μιλήτου, ἀφιερωμένον Διὶ καὶ Ἀπόλλωνι. [20] κεῖται δὲ καὶ ἐν Θετταλίᾳ. εἰσὶ δὲ καὶ [21] δύο νησίδια πρὸς τῇ Σύρῳ. τὸ ἐθνικὸν, Διδυμεύς, καὶ Διδυμαῖος χτιστικόν. εἰσὶ δὲ ὄρη Λαοδικείας ἐγγύς.

ΔΙΔΥ΄ΜΗ, μία τῶν Αἰόλου νήσων, [22] ἀπὸ τοῦ σχήματος ὀνομασθεῖσα. ἔστι καὶ πόλις Λίβυσσα, ἐπιλέγεται Διδυμαῖος. ἔστι καὶ [23] κώμη Κιλικίας

DIABETE, insula ad occidentem Sardiniæ & Corsicæ sita. Gentile, idem est.

DIADOCHI, urbs Persica non procul a Ctesiphonte. Gentile juxta formam regionis, Diadachenus.

DIACRIA, tribus Attica, quam habitabat Pallas Pandionis filius. Tribules, Diacrienses.

DIANES, gens Galatica, de qua Eratosthenes libro IV Galaticorum.

DIAS urbs Lyciæ, quam Diades condidit. Gentile, Diadensis.

DIGERI, gens Thracica, auctore Polybio libro XIII.

DIDYMA, genere neutro locus & oraculum Mileti, Jovi & Apollini consecratum. Sunt quoque Thessaliæ fontes. Sunt item duæ parvæ insulæ prope Syrum. Gentile, Didymensis & Didymæus possessivum. Sunt item montes Laodiceæ vicini.

DIDYME, una ex Æoliis insulis, quæ a figura nomen accepit. Est & oppidum Libycum, cujus oppidanus Didymæus. Est quoque Ciliciæ

pagus

Cingitur XXXVIII mil CCCCC. *Portus benigne præbet octo Præterea circa Rhodum, Cyclopis, Teganon, Cordylusa, Diabeta quatuor.* Fortasse nomen accepere ἀπὸ τῆς Διαχωρίσεως, quod proficiscentes ad aliquem his insulis vicinum locum hac trantirent. Sic olim ille locus, ubi Demetrius primum de curru descenderat, posita ara, consecratus est, quam Demetrii Καταβάσεως nomine insigniebant, teste Plutarcho in ejus vita.

[16] Διαβήτη.] Hujus etiam meminit Ptolemæus lib. III & circa Sardiniam ponit: Νῆσοι δὲ αἱ κατὰ τὴν Σαρδὼ· Φοινικοῦσα νῆσος· Γλάρια νῆσος· Νυλφαία νῆσος· Ἡφαιστίας νῆσος· Διαβατὴ νῆσος· Γεράκιον νῆσος.

[17] Τὸ ἐθνικὸν τῆς χώρας.] Scilicet Διαδοχηνός, vel Διαδοχηνός, ut censet Salmasius in margine sui libri.

[18] Διακρεῖς.] Plutarch. dicuntur Διάκριοι, & Hesychio Διακρεῖς, & in Etymologico Magno Διακριεῖς. Hesychii verba apponam: Διακρεῖς (ubi sine ratione vir doctus præfert Διάκριοι) οἱ μέσον Εὐβοίαν πάσης, ἀπωκισμένοι Ἀθηναίων, καὶ πόλις τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἡ χώρα Διάκρια, ἐπὶ δὲ Πεισιστράτου εἰς βραχύτατον. Etiam testatur Etymologici Mag. Auctor Euboeenses Διακριεῖς appellari, sed originem vocis deducit ἀπὸ τῆς Ἀχερουσίας, quam in quodam Euboeæ monte, inter se Vulcanus, Mercurius & Minerva, instituebant, integra verba transcribam, quia ad rem facium: Διακρία, καὶ Διακριεῖς οἱ Εὐβοεῖς, ἀπὸ ὄρους τῆς Εὐβοίας ὀνόματος. ἐν ᾧ τοῦ ὄρους τῆς Εὐβοίας διακοσμήσασθαι αὐτοὺς κλῆρον τοῦ κατοικεῖν τὴν χαλκίτιν, Ἥφαιστον τὴν Ἐρμῆν καὶ Ἀθηνᾶ. Καὶ Ἥφαιστον μὲν ὅπου ἀνῆψαν ἰσχυρόπεδον ἐκεῖ ἔργον· Ἑρμῆν δὲ ἀκίνητα χρηματίσαντα· Ἀθηνᾶ δὲ βοῦν· ἀπὸ τῆς Ἀχερουσίας αὐτοὺς, τὴν χοιράδα, καὶ οἱ Εὐβοεῖς ἀπὸ μέρους ἀπορρήξασθαι. Sed redeamus ad tribum illam Atticam, cujus tribules etiam ab Aristophane in Vespis Διάκριοι appellantur:

Ἀλλ᾽ ἢ δικῆς ὡς ἐδικῆς Διακρίοιν ἐδιδάχθης.

Ad hunc locum perhibet Scholiastes, Atticam regionem secundum leges Solonis in tres ordines fuisse divisam: primam occupabant, Paralii, quibus Megacles; secundam Pediici, quibus Lycurgus, tertium Diacrii, quibus Pisistratus præfuit. Verum refertur Pandiona regionem Diacriam distribuisse filiis suis, & Lyco principatum dedisse, Ægeo regionem circa arcem, Pallanti Paraliam, & Nisi Megaricam. Sed non necessarium est, τοὺς Διακρίους vel Διακριεῖς vel Διακρεῖς deducere παρὰ τὴν Ἀχερουσίαν, & fabulosam illam originem amplecti: nam ὁ Ἀχερουσίος is est, qui summitates & montium cacumina incolit, ὁ ἐν ταῖς ἀκρωρείαις οἰκῶν: unde facillime fit Ἀχερούσιος, & contracte Ἀχερεῖς. Olim enim tempore Solonis, seditione in Attica orta, Athenienses in tres partes dividebantur, in montanos, campestres & maris accolas, ut refert Plutarchus in ejus vita: Καὶ σχεδόν τι τὴν Πεδίαν Λυκοῦργος, τὸν δὲ Παράλιον Μεγακλῆς ὁ Ἀλκμαίωνος, Πεισίστρατος δὲ τὴν Διακρίαν. Atque hinc manifeste liquet merum esse figmentum Auctoris Etymologici, tradentis Diacriam a Deorum disceptatione nomen accepisse. Vide etiam Herodotum lib. I, ubi Diacrii appellantur Hyperacrii.

[19] Τόπος καὶ μαντεῖον Μιλήτου.] De hujus situ legendus Curtius lib. VII & Strabo lib. XIV. Locum hunc non tantum Apollini, sed & Jovi consecratum perhibet Callimachus apud Etymologici Mag. Auctorem: Διδυμαῖος, Ἀπόλλων· καὶ Διδυμεύς· ἀπὸ τοῦ ἐν Μιλήτῳ Διδύμου· Καλλίμαχος, Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ Διδύμων ἄνακτες. Ultima vox mendo non videtur carere; si mei arbitrii res foret, referiberem καὶ ἄνακτες *Principes terræ Didymorum*. Ita apud Strabonem lib. XIV legimus de Λυκιάρχαις de Lyciæ principibus, sic enim ille: Ἐν δὲ τῇ ἐπωνυμίᾳ ταύτῃ μία Λυκιάρχου αἰρεσίς τις.

[20] Εἰσὶ δὲ κρῆναι· εἰσὶ δὲ καὶ Θετταλικαί.] Procul dubio hic locus est depravatus, qui sine ope meliorum codicum non tute sanari poterit. Fortasse legendum: Εἰσὶ δὲ κρῆναι καὶ Θετταλικαί, nisi quis dicat post Θετταλικαί, κάμπος vel simile quid excidisse. Omnia tamen dubia & incerta manebunt.

[21] Δύο νησίδια.] Cod. Vossian. δύο νησία. De situ omnes silent, ergo & nobis eadem incumbit necessitas.

[22] Ἀπὸ τοῦ σχήματος ὀνομασθεῖσα.] Admodum incensans est scriptura codicum calamo exaratorum. Vossianus: ἀπὸ τοῦ σχήματος ὁ νῶτος, quod etiam Salmasius in Palatinis invenit; sed in alio recentiori, ἀπὸ τοῦ σχήματος ὁ λίγνος, & supra aliena manu erat additum ὀνομασθεῖσα. Ego adeo divinum me non profiteor, ut conjecturando ipsissima Stephani verba excogitem: possit tamen non incommode hujus loci instauratio peti ex Etymologici Mag. Auctore, de hac insula ejusque schemate ita scribente: Διδύμη πόλις τῆς Αἰολίδων· κεῖται δὲ τὸ σχῆμα τοῦ, ὀνομάσθη πας φαινομένη.

[23] Κώμη Κιλικίας Διδυμαῖος, ἐξωτικόν.] Vidit Salmasius hunc

κίας Διδυμαῖον, ὀξυτόνως. Ἀρτεμίδωρος δὲ [64] δύο νησία Δίδυμα φησί.

ΔΙΔΥΜΟΝΤΕΙΧΟΣ, πῖχος, [65] πόλις Καρίας. οἱ πολῖται, Διδυμοτειχῖται.

ΔΙΖΗΡΟΣ [66], ποταμὸς Ἰλλυρικοῦ. Λυκόφρων,

Οἱ παρὸς βαθεῖ νάσσαντο Διζηρὸν [67] πόρῳ.

ἴσως ἀπὸ τοῦ δίζεσθαι τὴν Μήδειαν ὀνομάσθαι. τὸ ἐθνικὸν, Διζήριος, καὶ Διζηρίτης, ὡς Ἄλωρος Ἀλωρίτης.

ΔΙΚΑΙΑ, [68] πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ Δικαίας τῆς Ποσειδῶνος ἡ καὶ ἔστι δ' [69] ἐπέκεινα τῆς Τυρρηνικῆς κόλπου, Ἰώνων ἄποικος. τὸ ἐθνικὸν, Δικαιοπολίτης. [70] ἐν δὲ τῷ τύπῳ, Δικαῖος, καὶ Δικαιεύς. ἡ αὐτὴ δὲ καὶ ἐκλήθη Δικαιάρχεια, καὶ Ποτίολοι.

ΔΙΚΑΙΑΡΧΕΙΑ, πόλις Ἰταλίας. πρώτην δέ φασι κεκλῆσθαι Πολιόλους, ἐν ᾗ τὸ συμπόσιον ὁ Ἡρωδιανὸς ἔγραψε. πόπαν δὲ, τὸ φρέαρ καλοῦσι Ῥωμαῖοι, ὀλέρε δὲ τὸ ὄζειν· δυσώδη γὰρ τὰ φρέατα εἶχε. τὸ ἐθνικὸν, Δικαιαρχεὺς ἔδει. ἔστι δὲ Δικαιαρχίτης, ὡς Ζελείτης.

ΔΙΚΤΗ, ὄρος Κρήτης· [71] Καλλίμαχος, Ἑκάλῃ. τὸ ἐθνικὸν, Δικταῖος καὶ Δικταῖα.

ΔΙΝΔΡΥΜΗ, πόλις Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν, [72] Δινδρυμαῖος.

ΔΙΝΔΥΜΑ [73], ὄρη τῆς Τρωάδος, ἀφ' ὧν Δινδυμήνη ἡ Ῥέα. ὁ τοπίτης Δινδυμηναῖος· καὶ τὴν θεὸν Δινδυμήνην· ὅτι καὶ Δινδυ-

A pagus Didyme, cum accentu in ultima. Artemidorus vero binas parvas insulas Didyma recenset.

DIDYMONTICHOS, oppidum Cariæ, cujus oppidani Didymotichitæ.

DIZERUS, fluvius Illyrici. Lycophron:

B *Qui juxta profundum Dizeri flumen habitarunt.*

Fortassis a διζεσθαι, id est, quærendo Medeam nomen habet. Gentile, Dizerius, & Dizeritæ, uti Alorus Alorites.

DICÆA, urbs Thraciæ, a Dicæo Neptuni F. sic dicta. Est & alia in Tyrrhenico sinu, Jonum colonia. Gentile, Dicæopolita. Si vero formam desideres, Dicæus, & Dicæensis. Eadem hæc dicta est Dicæarchia & Puteoli

C

DICÆARCHIA, urbs Italiæ. Eandem quoque perhibent dictam esse Puteolos, ubi Herodianus symposium conscripsit. Puteos vero Romani φρέατα appellant, & olere τὸ ὄζειν. Habet enim puteos male olentes. Gentile oportebat esse Dicæarcheus; verum reperitur quoque Dicæarcheites uti Zeleites.

D

E

DICTE, mons Cretæ, de quo Callimachus in Hecale. Gentile, Dictæus & Dictia.

DINDRYME, urbs Macedoniæ. Gentile, Dindrymæus.

F

DINDYMA, montes Troadis, unde Rhea Dindymena dicitur. Loci incola, Dindymenæus. Et Deam Dindymenam. Reperitur enim & Dindy-

sius hunc locum esse depravatum, dubitans tamen quid reponeret: modo rescribendum censet ὡς αὐτὸς ἀναγράφουσι: modo totum locum ita constituit: Ἔστι δὲ κώμη Καλκίδος Διδυμοῖς, ὀξυτόνως. De qua lectione non est ambigendum. In hunc pagum Pompejus Magnus pyratas Isauricos deduxit, tunc temporis incolis egentem, ut testatur Strabo lib. XIV: Τῶν δὲ συγχωρησάντων ἀνῆκαν εἰς τὰς κώμας, τὰς μὲν καθαιροῦσι εἰς Σόλους, διὸ οἰκεῖν Πομπήιόπολιν ἀνόμασαν· τὰς δὲ εἰς Διδυμοῦν κατεσκεύασαν, ὃν νυνὶ Ῥωμαίων κάτοικία κέκμηκεν. Casaubonus pro Διδυμοῦν restituit Δύμην urbem Achaïcam, cum hic sine dubio legendum sit Διδυμοῖ, quod proxime accedit ad scriptam lectionem Δυμαίοις, quam Casaub. in MSS invenit.

64 Δύο νησία Δίδυμα.] Fortassis eadem sunt insulæ, de quibus præcedenti lectione sic inquit: εἰσὶ δὲ δύο νησίδια ἀπὸ τῆς Σκιάθου. Ovidius lib. VII Metamorph.

At non Oliaros Didymenque & Tenos & Andros

65 Πόλις Καρίας.] Etiam Suidas, forte ex nostro, Cariæ adscribit. Circa Mysiam ponit Polybius lib. V. Ejusdem nominis est oppidum in promontorio Thraciæ circa Hebrum, de quo Cantacuzenus pag. 35 & alii.

66 Διζηρὸς, ποταμός.] In libris MSS & editis legitur πόλις, quod aperte mendosum est, ipso Lycophronis testimonio, quod citat; ad cujus locum sic scribit Scholiastes: Διζήριος, ποταμὸς παρὰ τοῖς Παλαιοῖς πόλεως ἀπὸ τοῦ Κάλχου κλεισθείσης.

67 Πόρῳ.] Editiones Xylandrianam antecedentes exhibent πορῶν, ut & lib. MSS.

68 Πόλις Θρᾴκης.] Hujus situm satis accurate describit Scylax: Ἔστι πόλις, ἥτις ἐξετραπόμην. Νεάπολις καὶ αὐτὴ, Δάτου πόλις Ἑλληνὶς, διὸ ἔχειτον Καλλίστρατος Ἀγοραῖος, καὶ παράλιος Νίσις. Ἀβδηρὰ πόλις, Κύκλωψ παράκειται. Αἱ δὲ πόλεις Δίκαια καὶ Μεσημβρία. Vide præterea Herodot. lib. & Antonini Itinerarium pag. 486. Et Plinium lib. IV cap. XI.

69 Ἐπέκεινα τῆς Τυρρηνικοῦ κόλπου.] Existimat Ortelius forte rescribendum ἐν τῷ Τυρρηνικῷ, & sinum hunc cum Thermeo eundem statuit. Imo hoc non videtur a Plinii sententia alienum, sic enim ille lib. IV cap. X: *In Thermaico sinu oppida, Dicæa, Pydna, Derrhis, Scione, promontorium Canestræum.* Sed quid facias verbis sequentibus, ubinam ster inquit, Ἡ αὐτὴ δὲ καὶ ἐκλήθη Δικαιάρχεια ἢ Ποτίολοι! Hæc profecto talia sunt, ut referri nequeant ad oppidum in Thermeo vel Thermaico sino situm. Quare vereor, ne hic locus a sua serie sit divulsus, & gravius laboret, quam ut aliquis eum viribus ingenii pristinæ sanitati restituat.

70 Ἐν δὲ τῷ τύπῳ ἥλως, Δικαῖος.] Libri calamo exarati auctiores sunt, quam hactenus editi, a quibus abest vox ἥλως, quam etiam Salmasius hic interserendam judicabat. Sed in Vossiano male legebatur: ἐν δὲ τῷ τύπῳ ἥλως δίλως, Δικαῖος.

71 Καλλίμαχος Ἑκάλῃ.] Ita hunc locum supplevimus: in editis enim duntaxat prima posterioris vocabuli littera reperiebatur.

72 Δινδρυμαῖος.] Apud Goltzium conspicitur numisma cum inscriptione ΔΙΝΔΡΥΜΑΙΩΝ.

73 Δίνδυμα, ὄρη τῆς Τρωάδος.] Aliis scriptoribus ut plerumque numero singulari effertur. Strabo lib. XII: Ἐπὶ δὲ ὄρει ὑπερκείμενον τῆς πόλεως, τῷ Δινδύμῳ, ἀφ' οὗ ἡ Δινδυμήνη. Nomen inde accepit, ut testatur Philolephanus apud Scholiast. Apoll. quod is fissus in duo cacumina furgat, ita enim ille ad lib. I: Δίνδυμον ὄρος Κυζίκου, ἐφ' οὗ ἡ Ῥέα, ἀφ' οὗ τὸ ὀνόμασε μακρὸς ἀνήκειν εἰς κορυφάς, ὡς φησὶ Φιλοστέφανος, ὅπερ σημαίνει δίχα. Hinc matrem Deorum Δινδυμήνην appellabant, auctore Hesychio, cujus verba sic legenda: Δινδυμήνη, μητέρα θεῶν, ἀπὸ Δινδύμου ὄρους τῆς Φρυγίας. Lepidissima sane hujus nominis origo, pu-

Διδυμεὺς, καὶ Διδυμεὺς, καὶ Διδύμη, καὶ Διδύμεια. ἀπὸ τοῦ Διδύμια. ἐκ τούτου Διδυμόθεν. A

Dindymenus & Dindymena, & Dindymius & Dindymia. Hinc adverbium de loco Διδυμόθεν.

ΔΙΟΒΟΥΛΙΟΝ, πολίχνιον παράπλιον Πόντῳ· τὸ ἐθνικὸν, Διοβουλιεὺς, ὡς τὰ τῶν Φρυγῶν πόλεων ἐθνικά.

DIOBULIUM, oppidulum prope Pontum. Gentile, Diobulienſis, quemadmodum Phrygum gentilia formari ſolent.

ΔΙΟΜΕΙΑ, οὐδετέρως, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος Φυλῆς. ὁ δημότης, Διομειεύς. Ἡρακλῆς γὰρ ξενισθεὶς παρὰ Κολυτίωνι, ἠράσθη τῆς παιδὸς αὐτοῦ, καὶ ἔσχεν *

B

DIOMEIA, genere neutro, populus Ægeidis tribus. Popularis, Diomeienſis. Hercules enim hoſpitio exceptus a Colytto, filium ejus Diomum adamavit. *

ΔΙΟΜΗΔΕΙΑ, πόλις Δαυνίων, κτίσμα Διομήδους. καὶ νῆσος ἡ Διομήδεια, ἐν ᾗ οἱ ἱερώδιοι χύσεις ποιοῦνται, καὶ εἰς τὰς κόλπους ἔνιπτα. φασὶν ὅτι τοὺς ἑταίρους Διομήδους εἰς ὄρνιθας μεταμορφωθῆναι. ἔστι δὲ πόλις Διομήδεια, πλησίον Ἀργυρίππης. τὸ ἐθνικὸν, Διομήδειος. ἄμεινον ἡ Διομήδιος. D

C

DIOMEDEA, urbs Dauniorum a Diomede condita. Et inſula Diomedea, in qua manſueti erodii advolantes & ſinum ſubeuntes. Perhibent enim ibi Diomedis ſocios in avium naturam fuiſſe transformatos. Eſt item locus Diomedea prope Argyrippam. Gentile, Diomedenſis, ſed Diomedius melius eſt.

ΔΙΩΝ, πόλις Εὐβοίας, πρὸς τὸ Κήναιον. Ὅμηρος,

Κήρινθόν τ' ἐφάλην, Δίόν τ' αἰπὺ πτολίεθρον.

DION, urbs Euboeæ circa Cenæum promontorium de qua Homerus,

Cerinthum maritimum, & Dion excelſum oppidulum.

καὶ Μακεδονίας, ἔνθα τὸ Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα ἐπέλεγον. τὸ ἐθνικὸν, Διεύς. Παυσανίας δὲ Διασεῖς φησι Μακεδόνων γὰρ ὁ τύπος· Ὀρεστικὸν, Λυγκιστικὸν γ', Θρᾴκης, πρὸς τῷ Ἄθῳ, ὡς Θουκυδίδης δ'. Θεσσαλίας ε', Πισαιδίας. ς', Ἰταλίας. ζ'. κτίσμα Συρίας, κτίσμα Ἀλεξάνδρου, ἢ ὑπὸ Πέλλα ἧς τὸ ὕδωρ νοσηρὸν καὶ τὸ ἐθνικὸν, Διλιώτης. ὡς δηλοῖ τὸ ἐπίγραμμα·

Ῥεῦμα τὸ Διλιῶνον, γλυκερὸν πότον, ὃς τὸν δίψῃ πίνῃς,

Παύσῃ μὲν δίψης, οὐκέτι δ' ἐς βίοτον.

καλεῖται δὲ, Διακός. καὶ τὸ θηλυκὸν, Διὰς, ὡς

E

F

G

Eſt quoque Macedoniæ, ubi Olympiacum certamen celebrant. Gentile, Dienſis. Pauſanias vero Diaſtas inquit. Eſt enim Macedonum forma, Oreſtæ. Lynciſtæ. Tertia Thraciæ circa Athon, teſte Thucydide. Quarta, Theſſaliæ. Quinta, Piſidiæ. Sexta, Italiæ. Septima, caſtra Syriæ ab Alexandro condita, quæ & Pellæ adjacet, cujus aqua morbos parit. Gentile, Dienus, uti manifeſtum eſt ex epigrammate:

Rivus Dienus gratum præbet potum, ſi quis biberit
Sitire deſinet, ſed illico etiam vivere.

Poſſeſſivum, Diacus, & genere fœminino Dias, quem-

ſitus Oro Grammatico inſigni, invenitur apud Etymologicum Mag. Auct. eum deducentem παρὰ τὸν δίνεσθαι τὸν ἥλιον, a motu illo quo agitantur numine afflati, ὅθεν καὶ οἰκεῖόν ἐστιν ἐρέσσειν θεοὺς κρίνειν εἶναι οἱ ἀθηναῖοι. Deinde concinnat Philoſephanem ſententiæ, & λοιπὸν δύο ἐτυμολογίαν deducit. Deinde aliam fabulam addit, nempe Atlantem, quam vitiaverat Bacchus, hunc montem adtinxiſſe, & ibi δίδυμος gemellos peperiſſe, διὸ καὶ ὀνομάσαι τὸ ὄρος Δίδυμος.

74 Καὶ Διδύμεια.] Eſt hæc vox apud Apoll. Rhod. lib. I.

Μητέρα Διδυμάονος πολυπότνιαν ἠγκαλέοντες.

75 Οἷς φασι.] Exigua mutatione hunc locum ita conſecerem: Καὶ οἷς τοὺς κόλπους δύνειν, ὡς φασι.

76 Ἔστι δὲ πόλις Διομήδεια, σῶζουσα Ἀργυρίππης.] Ex libris MSS vocem πόλις revocavimus, & ultimam vocem, cujus dimidia pars ſolummodo conſpiciebatur in omnibus editis, integram addidi. De ſitu hujus loci lege Cluverium.

77 Δίων, πόλις Εὐβοίας.] Vide quæ de hac civitate ſupe-riusad vocem Δίον ſcripſerim.

78 Ὅμηρος.] Eum vide Iliad. B.

79 Μακεδονίας.] Sita erat hæc urbs ſub Olympo Macedoniæ monte, Theſſaliam verſus, teſte Thucyd. lib. IV. Οἱ δὲ Πισαῖοι, ἀπὸ τῶν ὁμόρων ὄντες Θεσσαλῶν, κατέφυγον αὐτοὶ εἰς Δίον τὸν Περδίκκου ἀρχήν, ὃ ὑπὸ τῷ Ὀλύμπῳ Μακεδόνων ἔστιν Θεσσαλοῖς πόλισμα κείμενον.

80 Διασεῖς.] Apud Pauſaniam in Bœoticis occurrit hæc vox: ſed in editis illius auctoris hodie Διάστας repræſentatur, quod non eſt præferendum.

81 Πρὸς τῷ Ἄθῳ.] Hanc Stephanus ſupra *Diam* appellavit. Apud Thucydidem Δῖον reperitur lib. IV. uti hic bene citavit.

82 Ἡ ὑπὸ Πέλλα.] Contra omnium ſcriptorum fidem Stephanus Dium & Pellam eandem civitatem exiſtimat. Contrarium liquet ex Plin. l. v cap. XVIII cujus verba ad vocem Γίγωνος produximus. Etiam Ptolemæus Δῖον & Πέλλαν ſeparatim recenſet lib. V, ut & Joſephus lib. XIV Antiq. Jud. Καὶ Γάβινιος μὲν μικροῦ ἐμπεσὼν κινδυνεύσας ἀνεκλήθη, Δημοσθένης χαλεπήνας τῇ Γαβαρεῖ ἀπολοιδόρησε λοιπὸν· τοὺς δὲ λοιποὺς Ἴωνας, καὶ Σκυθόπολιν, καὶ Πέλλαν ὑπὸ Δίον &c. πᾶσι δικαίοις ἀπέδωκε. Hinc eſt quod vulgatam Stephani ſcripturam amplecti nequeam, & præferendum judicem, quod Salmaſius in Palatino invenit: κτίσμα Ἀλεξάνδρου ὑπὸ Πέλλαν, quaſi Dium binos conditores habuiſſet.

83 Ἐθνικὸν Διλιώτης.] Goltzius luſtravit nummum cum inſcriptione ΔΕΙΗΝΩΝ, quæ fortaſſis ad hanc urbem eſt referenda. Peſſimo errore Euſtathius illud gentile deduxit ab Euboïca civitate, cujus verba, quia ex noſtro tranſcripta fatetur, hic ſubjungam, ita enim ille ad Iliad. B. pag. 280: Κεῖται δὲ φασὶ τὸ Δῖον πρὸς τῷ Κλώσσῃ τῆς Εὐβοϊκῆς ἀκρωτήριον· πολίτης αὐτοῦ Διλιώτης· διὸ δὲ ὁ Μακεδονικὸς φασὶ Δῖον, ἔνθα ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν ἐπελέγετο. Καὶ ἄλλως δὲ πόλις τοῦ Δίου κλῆσιν εἶχεν, ὡς ὁ τοῦ Ἐθνικοῦ γράψας δηλοῖ· οὗ πρὸς ὃ ὑπὸ Πέλλαν Συρίας Ἀλεξάνδρου κτίσμα, ἧς τὸ ὕδωρ νοσηρόν. Deinde etiam addit idem Epigramma, & quæ ſequuntur hac ſectione apud noſtrum.

84 Ἢν δίψῃ πίῃς.] Libri editi & MSS exhibent εἰ δίψῃ πίῃς, quod auctoritate Euſtathii mutavimus, qui idem Epigram-

ὡς ὁηλοῖ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ πρὸς τοῦτο φέρειν [87] Διάδες, Ἀθῆναι καλούμεναι. οἱ πολῖται, Ἀθηναῖοι.

ΔΙΟΝΥΣΙΑ, πόλις Ἰταλίας. ἔστι καὶ Διονυσιάς. τὸ ἐθνικὸν, Διονυσιεύς, ὡς Δημητριὰς Δημητριεύς.

ΔΙΟΝΥΣΟΥ πόλις, ἐν τῷ Πόντῳ, [88] ἡ πρότερον Κρηνοί, [89] ἀπὸ τῶν ὑδάτων καλουμένη. Διονυσιακὸν δὲ παραπεπόηται ὕστερον ὅτι τῇ θαλάττῃ τοῦ τόπου ἀγκάλμασιν, ὕτως ἐκλήθη. [90] αὐτὴ δὲ Κρηνοὶ χωρίον τοῦ βασιλέως [91] τῆς ἐχούσης τὴν βασιλείαν πόλεως. β', [92] Φρυγίας, κτίσμα Ἀτάλου καὶ Εὐμένους, ζήσαντων ἐν τοῖς τόποις. γ', τῆς [93] Ἰνδικῆς. δ', [94] Λιβύης. ε', Θρᾴκης. τὸ ἐθνικὸν, Διονυσοπολίτης.

ΔΙΟΠΗ, πόλις Ἀρκαδίας, ὡς Φερεκύδης. τὸ ἐθνικὸν, Διοπεύς, ἢ Διοπίτης, ὡς Σινωπίτης.

ΔΙΟΣΙΕΡΟΝ, πολίχνιον Ἰωνίας, μεταξὺ Λεβέδου καὶ Κολοφῶνος. τὸ ἐθνικὸν, [95] Διοσιερείτης, ὡς Φλέγων [96] ἐν πρώτῃ Ὀλυμπιάδι.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΑΣ, μία τῶν ἐν Λιβύῃ λευκῶν νήσων. ὁ νησιώτης, Διοσκουρείτης. ἔστι δὲ [97] ἑτέρα περὶ τὸν Πόντον, ἥ τις Σεβαστόπολις καλεῖται. καὶ πρότερον ἦν Αἶα ὀνομαζομένη, ὡς Νικάνωρ. ὁ πολίτης, Διοσκουρεύς. ἔστι δὲ ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάττῃ νῆσος Διοσκορίδου.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΩΝ, κώμη Λιβύης, ἐν ᾗ τὰ Πάριδι συνεξαπτάντες, ἥρπασαν τὴν Ἑλένην [98] οἱ Διόσκουροι ᾤκησαν. ὁ κωμήτης, Διοσκουροκωμήτης.

A quemadmodum liquet ex illis, quæ Diades Athenæ appellabantur. Oppidani, Athenienſes.

DIONYSIA, urbs Italiæ: reperitur etiam Dionyſias. Gentile, Dionyſienſis, ut Demetrias Demetrienſis.

B DIONYSOPOLIS, in Ponto ſita, prius Cruni appellabatur ab aquis ſalientibus. Verum deinde Bacchi ſtatua ibidem e mari appulſa, eo nomine inſignita eſt. Sunt vero & Cruni regiuncula, in cujus urbe rex degere ſolet. Secunda, Phrygiæ ab Attalo & Eumene condita, circa illa loca Bacchi ſimulacrum invenientes. Tertia, Indiæ. Quarta, Libyæ. Quinta, Thraciæ. Gentile, Dionyſopolita.

D DIOPE, urbs Arcadiæ, de quo Pherecydes. Gentile, Diopenſis, ſive Diopites, ut Sinopites.

DIOSHIERON, oppidulum Joniæ. Lebedum inter & Colophonem. Gentile, Dioſhierites, auctore Phlegonte in I Olympiade.

E DIOSCURIAS, una ex Leucis inſulis Libyæ, cujus inſulanus, Dioſcurita. Eſt item alia urbs circa Pontum, quæ nunc nominatur Sebaſtopolis. Prioribus vero temporibus Æa dicta fuit, uti Nicanor perhibet. Civis dicitur, Dioſcurienſis. Eſt quoque in mari rubro inſula Dioſcoridis.

F DIOSCURÔN, pagus Libyæ, in quo habitarunt Dioſcuri, qui Paridem perſequentes Helenam rapuerunt. Paganus, Dioſcurocô-

Epigramma apud noſtrum hunc in modum legebat, ut edi curavimus.

87 Διάδες Ἀθῆναι.] Vide noſtrum in voce Ἀθῆναι & Δία, nec non commentariis ad illa loca.

88 Ἡ πρότερον Κρηνοί.] Quæcunque hic de Dionyſopoli perhibentur, verbotenus ferme leguntur in Periplo Ponti Euxini a Cl. Voſſio edito, verba addam, ut inde etiam ſitus cognoſcetur: Ἀπὸ δὲ Βυζαντίου εἰς Διονυσόπολιν σταδίους π', μᾶλλον ἢ ξ'. Λύτη ἡ Διονυσιακὴ πόλις πρότερον ὠνομάζετο Κρηνοί, ἀπὸ τῶν ἐξ ἴσης ὑδάτων ἐκρύσεως. Ἔπειτα δὲ μετωνομάσθη Μαλεόπολις· ὕστερον δὲ Διονυσιακὴ ἀγκάλμασι θαλασσαίοις ἐκ τῆς θαλάσσης τοῖς τόποις, Διονυσόπολις κληθεῖσα. Vide virum eruditiſſimum ad illa verba, probantem Stephani verba, ut & illa Periplo ex Scymno Chio eſſe deſumpta: nam revera duo ſunt fontium, quæ apud noſtrum ſequuntur:

Διονυσιακὴ δὲ παραπεπόηται ὕστερον
Ἐκ τῆς θαλάττης τοῖς τόποις ἀγκάλμασι.

Mela lib. II cap. II Crunos diſtinguit a Dionyſopoli: portus enim Dionyſopolitarum proprie Κρηνοὶ vocabatur, ut etiam vult Cl. Voſſius, aberatque aliquantum ab urbe: *Fuit hic Bizone, motu terræ interiit. Eſt portus Crunes: urbes Dionyſipolis, Odeſſos, Meſembria &c.* Plinius tamen lib. IV cap. XI non diſtinguit: *Nunc habet Dionyſopolin, Crunos antea diſtam.*

89 Ἀπὸ τῶν ὑδάτων κληθεῖσα.] Supra in Fragm. Periplo Ponti Eux. Διὰ τοὺς τῶν ὑδάτων ἐκρυσεῖς. Eſt enim Κρουνὸς caput & origo fontis, & rivorum ſcaturigo. Heſychius: Κρουνοί, ῥεῖθρα, ἐκρύσεις ὑδάτων εὐθολεῖ.

90 Εἰσὶ δὲ καὶ Κρηνοί.] Chartaceus Voſſianus: εἰσὶ δὲ Κρηνοί.

91 Τῆς ἐχούσης τὴν βασιλείαν.] MSS Palatini: Ἐχούσης τὰς βασιλίας πόλεως.

92 Φρυγίας.] Civium hujus urbis videtur meminiſſe Plinius lib. V cap. XXIX: *Ex hoc conventu decet nominare Metropolitas, Dionyſopolitas, Euphorbenos.* Vide porro Ciceronem ad Q. Fratrem.

93 Ἰνδικῆς.] Hæc Ptolemæo Nagara dicitur, & ultra Gangem ponitur; exiſtimantque alii eſſe Nyſſam, de qua Plinius, Diod. Sicul. & Arrianus.

94 Λιβύης.] Hanc, quaſi loco motam, nemo unus bis invenire poteſt, uti perhibet Euſtathius ad Odyſſ. K pag. 1644. Εἶτα εἶπεν ὅτι Λιβύῃ ἔστιν ἑτέρα πόλις Διονυσόπολις, ἣν ἔστι τοῦτο ἐκβάλλει) ὅτι τῶν αὐτῶν ἐξέρχεται, ὡς μυθεύεται.

95 Τὸ ἐθνικὸν, Διοσιερείτης.] Exiſtimat Cl. Spanhemius hinc minus recte formari Διοσιερείτης & apud Plinium lib. V cap. XXIX Dioſhieritæ: adducit enim ex regia Gallorum Gaza nummum Getæ cum hac inſcriptione ΔΙΟCΕΡΙΤΩΝ.

96 Ἐν πρώτῃ Ὀλυμπιάδι.] Variis modis allegatur hic Phlegontis liber, aliquando ἐν πρώτῃ ἱλυμπιάδων, nonnunquam vero ἐν πρώτῃ ὀλυμπιάδι. Sed alias de libri materia diximus.

97 Ἑτέρα περὶ τὸν Πόντον.] Ad intimum Ponti receſſum ſita eſt. De conditoribus ſic ſcribit Solinus: *Calchorum urbem Dioſcoriadem, Amphiteus & Cercius antiqua Caſtoris & Pollucis conſiderunt, a quibus Heniochorum gens exorta eſt.* Hanc a Caſtore & Polluce conditam tradit Mela: *In Heniochorum finibus, Dioſcurias, a Caſtore & Pollice, Pontum cum Jaſone ingreſſi.* Strabo lib. XI accingas eorum nominat *Rhecam* & *Amphiſtratum*. Juſtinus lib. XLII *Frudinum* & *Amphiſtratum*. Plinius lib. VI cap. V *Amphitum* & *Telchinum*. Adeo ut mirabilis apud antiquos in hiſce nominibus luſus & variatio inveniatur. Hoc tamen obiter admonendum, Plinium Dioſcoridem diſtinguere a Sebaſtopoli, uti loco citato videre eſt.

98 Οἱ Διόσκουροι.] Ita ſupplevimus hunc locum ex codicum

μεγαλήτης, ὡς Μεγαλοκωμήτης. [97] ἐκ δύο ἐπιθετογωγόν.

rocometa, uti Megalocometa. Derivativum eſt ex duabus vocibus conſtatum.

ΔΙΟΣ [98] πόλις, ἡ μεγάλη πόλις τῆς Αἰγυπτίας Θηβαΐδος, ἡ λεγομένη [99] Ἑκατόμπυλος, κτίσμα Ὀσίριδος καὶ Ἴσιδος. πρὶν ὑπὸ Περσῶν ἀφανισθῆναι φησι Κάτων, [1] ὅτι μυριάδας τριςχιλίας κώμας εἶχε καὶ τριάκοντα, ἀνθρώπων δὲ μυριάδας ἑπτακοσίας, ἀρούρων δὲ πᾶν μεμετρημένον τριςχιλίων καὶ ἑπτακοσίων, ἑκατὸν δὲ [4] πύλας ἀξιολογωτάτας, πεντήκοντα σταδίων τὸ μῆκος. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι [5] μικραὶ ἐν Αἰγύπτῳ πόλεις τέτταρες, ὧν ἐν τῇ μιᾷ πληθύουσι τοὺς κροκοδείλους, ἐν ἀντροις καὶ φρέασι σέβοντες, [6] μηδὲ τῷ ποταμῷ ἡδόμενοι, μηδ' εἰ σφόδρα λέγουσι. ε', Αυδίας. ζ', [7] Παλαιστίνης. ὁ πολίτης,

DIOSPOLIS, magna urbs Ægyptiæ Thebaïdis, dicta Hecatompylos, & ab Oſiride & Iſide condita. Verum priuſquam a Perſis deleretur, Cato habuiſſe perhibet tredecies mille & triginta pagos, incolarum ſeptuageſies centena millia, agri dimenſi jugera tria millia & ſeptuaginta, centum portas egregie inſtructas, & quadraginto ſtadia longitudinis. Sunt item aliæ parvæ in Ægypto quatuor, in quarum una crocodili cicurantur, eos in antris & puteis colentes, qui tamen e fluvio non ſunt, licet hoc maxime affirmaverint. Sexta, Lydiæ. Septima, Palæſtinæ. Civis,

ceſicum Palatinorum & Voſſ. In editis locus integer circumtortur ſine ſuſpicione alicujus lacunæ.

97 Ἐκ δύο ἐπιθετογωγόν.] Male Xylandriana ἐπιθετογωγός. Vide in Λιβύη πάγος & aliis locis.

98 Διὸς πόλις.] Hæc urbs, in ſuperiori Ægypto ad Nilum ſita, alio nomine Θῆβαι appellatur. Scholiaſtes vetus ad Homerum: Θῆβαι, πόλις Αἰγύπτου, ἡ νῦν καλουμένη Διόσπολις. Verum hæc cum ſint notiſſima, verbum non amplius addam.

99 Ἑκατόμπυλος.] Male in libris excuſis legitur Ἑκατόμβοια, quod aliorum auctoritate hac de re mentionem facientium, immutavimus. Nonnus lib. IV Dionyſ.

---- Ἠμὲν Ἀχαίνης
Νειλῴδες σκιόεντας ἐκατόμπυλον ἔκτισεν Οἶδον.

Vide etiam Dionyſium de ſitu Orbis: hoc enim nomen invenit a centum portis, quæ Græcis πύλαι dicuntur. Nicolaus lib. I cap. IX: *Thebæ, utique (ut Homero dictum eſt) centum portas (ſive ut alii ajunt) centum aulas habent, eadem olim principum domos.*

1 Κάδμον Ὀσίριδος.] Scholiaſtes in Homerum Iſidem inter conditores non ſtatuit, ut mox ex verbis allegatis patebit. Sed multum ab his diſſentit Iſidorus, Cadmum hujus urbis conditorem faciens, ita enim ille lib. XV Orig. *Thebas Ægyptias condidit Cadmus, quæ inter Ægyptias urbes numero portarum nobiliores habentur, ad quas commercia Arabes undique ſubvehunt. Thebæ autem & Bacchi hæc & Ægyptiæ, sino tamen auctore ſunt condita.* Cadmum quidem Thebis Ægyptiis oriundum ſcribit Diodorus Sicul. lib. I: ſed tamen conditorem ei Oſiridem attribuit, addens deinde omnia eſſe incerta, & non deeſſe auctores, ſed etiam ſacerdotes Ægyptios hac de re inter ſe diſputare, hæc ſunt ejus verba: Κάδμον δὲ φασὶ τὸν Ὀσίριδος πόλιν εἰς τὴν Θηβαΐδα τὴν κατ' Αἴγυπτον ἐκπολιορκῆσαι· διὸ οἰκείως μὲ ἱστορῆσθαι πεποίηται τὸ μῆτρος, τὰς δὲ μαχόμενον αὐτὸν ὀνομάζειν Διὸς πόλιν, εἶναι δὲ Θήβας· ἀμφισβητοῦσι δ' οἱ κάτοικοι τὴν πόλιν ταύτην, ἃ μέν τινα παρ' αὐτοῖς γεγράφθαι, πολλὰ δὲ παρ' αὐτοῖς τοῖς κατ' Αἴγυπτον ὑπάρχειν. His verbis rurſum Diodorus ſubjungit, alios tradere, non ab Oſiride, ſed multis annis poſt conditam eſſe a rege quodam, cujus res particulatim ſuo loco ſit deſcriptus.

2 Ὑπὸ Περσῶν ἀφανισθῆναι.] Scribit Strabo lib. XVII. Plurima hanc urbem habuiſſe templa, quæ magna ex parte a Cambyſe ſunt mutilata, quod ſine urbis deſtructione fieri haud potuit. Sed Euſtathius in comment. ad Dionyſium de ſitu orbis refert, Cambyſem totam urbem ſolo æquaſſe: Νῦν δὲ ὁ διόγκιος μῆκος κεῖται, ἀλλὰ τὸ κρατοσάφιον ὑπὸ Περσῶν βασιλέως εἰς ἔδαφος κατηρείφθη. Sed omnium accuratiſſime de hujus urbis vaſtationibus, quas & quando fecit paſſa, ſcribit Ammian. Marcell. lib. XVII: *Hanc inter exordia patentis ſe late Carthaginis, improviſo oceurſu diues oppreſſere Pœnorum: poſteaque reparatam Perſarum rex, ille Cambyſes, quoſcunque vixerit alienis cupidus & immanis, Ægypto perrupta aggreſſus eſt, ut opes exinde raperet: invidendas &c. Longe autem poſtea Cornelius Gallus, Octaviano res tenente Romanas, Ægypti procurator, exhauſit civitatem plurimis interceptis.*

3 Ὅτι μυριάδας τριςχιλίας κώμας εἶχε.] De ſtupenda urbis amplitudine & portentoſo incolarum numero, videſis Cl. Voſſium ad Melam, & Bochartum in ſuo Phaleg. Unicum addam hic locum ex Græco ad Homerum Scholiaſta: Ἐν ταύτῃ δὲ ὡς φασὶ πόλει τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, εἰς ἃ νεμῶσι ἔφεσαν φέρας Λίβυες, Λιγύπιοι, Αἰθίοπες. Νῦν δὲ Διόσπολις ἐκαλεῖτο. Εἶχε δὲ κώμας μὲν τριακοσίας τριςχιλίας τριάκοντα. Τὸ δὲ ἄστυ εἶχεν ἀμφορεῖς, γ' ψ', καὶ πύλας ἑκατόν, ἀνδρῶν δὲ μυριάδας ψ'. Τούτων ἐπίσημοι ἦσαν οἱ βασιλεῖς Ὄσιρις. Ἐξ ἐκείνης δὲ πόλεις ἐφράσθησαν ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μὲν μείζους, ἑκατὸν δὲ χίλιοι, ἀμφιπτολίται δὲ ἑξακόσιοι.

4 Πύλας ἀξιολογωτάτας.] Editi omnes peſſimo errore exhibent ἐκατὸν δὲ πύλας ἀξιολογωτάτας, quod ordo nequaquam admittebat.

5 Μικραὶ ἐν Αἰγύπτῳ πόλεις.] Parvæ Dioſpoleos, inter Abydum & Tentyram ſitæ, meminit Strabo lib. XVII: Μετὰ δὲ τὴν Ἄβυδον Διόσπολις ἡ μικρά, εἶτα Τέντυρα πόλις. Reliquæ apud geographos non ſunt obviæ. Videtur tamen Strabo & alterius parvæ meminiſſe, quæ prope Mendetem erat ſita. Strabo eodem libro: Πλησίον δὲ Μένδητος αἱ Διὸς πόλεις, ἡ μὲν καθ' αὑτὴν λίμνην, ἡ Λεοντόπολις.

6 Μηδὲ τῷ ποταμῷ ἡδόμενοι.] Hæc Xylandrianæ editionis lectio eſt; ſed libri calamo exarati ut & Aldina & Florentina editio: μηδὲ τῷ ποταμῷ ἡδυσμένοι. Difficultatem aliquam latere in his verbis, jam viri docti animadvertere. Incomparabilis Salmaſius integrum locum ſic conſtituit: Μηδὲ τῷ ποταμῷ ἡδυσμένοι, μηδ' εἰ σφόδρα ἡλίσκοντο, nequaquam ex guſtare e fluvio, tametſi maxime velint. Clariſſimus Spanhemius hunc locum ita emendandum cenſet: μηδὲ τῷ ποταμῷ ἡδυσμένοι, μηδ' εἰ σφόδρα λέγουσι. Quaſi diceret Stephanus Dioſpolitanos crocodilos, qui in illa urbe cicurantur, non eſſe e fluvio, quanquam hoc vehementer affirmaverint. Ego tamen in Stephano malim referibere, μηδὲ ὁπ τῷ ποταμῷ ἡδυσμένοι. In quibus verbis τῷ ποταμῷ pro *Nilo* per excellentiam ſumitur.

7 Παλαιστίνης.] Hujus oppidi ſitum manifeſte deſcribit Eugeſippus de diſtantiis locorum terræ ſanctæ: *Vigeſimo miliario a Sichem, quartoque a Jeruſalem, via quæ ducit Dioſpolin, mons Silo, & civitas quæ & Rama.* De hac civitate etiam mentionem facit Epiphanius Hagiopolita: Καὶ πάλιν ἀπὸ Γαμάλων εἰς χωρίον ἡ Διόσπολις. Ἔστι δὲ ἄχρις Γαμάλων, ἵνα ἡμιπάντων τὸ λείψανον ἀπὸ μεγαλομάρτυρος ἄχρι Γαμάλων. Verum totus hic locus ita eſt emendandus: Καὶ πάλιν ἀπὸ τῶν Γαμάλων εἰς χωρίον ἡ Διόσπολις, ἵνα ἡμιπάντων τὸ λείψανον ἀπὸ μεγαλομάρτυρος ἄχρι Γαμάλων. Hæc verba ita eſſe conſtituenda, evidenter apparet ex loco Eugeſippi, ubi de hac re loquitur: *Octavo miliario a Modin, via quæ ducit Ioppen, Lidda, quæ & Dioſpolis: in qua corpus B. Georgii ſepultum fuiſſe manifeſtatur.* Hanc urbem Lyddam fuiſſe dictam liquet ex Joſepho, Apoſtol. Actis & aliis.

πολίτης, [2] Διοσπολίτης.

ΔΙΟΧΙΤΗΣ, κώμη Αἰγύπτου, [3] ἐν ᾗ τάφησαι Ὄσιρις. ἐθνικὸν τὸ αὐτό, Διοχίτης.

ΔΙΠΑΙΑ, [4] πόλις Ἀρκαδίας. τὸ ἐθνικὸν, Διπαιεύς. ἀλλὰ καὶ ἡ πόλις οὕτω.

ΔΙΡΦΥΣ [5], ὄρος Εὐβοίας, ὡς Εὐφορίων. τὸ ἐθνικὸν, Δίρφυος· καὶ Διρφύα ἡ Ἥρα παρ' αὐτῷ.

ΔΙΣΟΡΑΙ, ἔθνος Θρᾳκικὸν Ἑκαταίῳ Εὐρώπῃ.

ΔΙΦΡΟΙ, πόλις Φοινίκων. τὸ ἐθνικὸν, ὁμωνύμως.

ΔΙΩΝΙΑ, πόλις, ᾗ καὶ ἐλέγετο πρὸς Κυπρίους πόλεσι Θεοπομπος πεντεκαιδεκάτῃ Φιλιππικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Διωνιάτης, ὡς Κυδωνιάτης.

ΔΟΒΗΡΟΣ [6], πόλις Παιονίας. [7] οἱ πολῖται, Δόβηρες.

ΔΟΙΑΝΤΟΣ [8] πεδίον Φρυγίας. Ἄκμονα γὰρ καὶ Δοίαντα φασὶν ἀδελφοὺς· ἀφ' ὧν τὸ Δοιάντειον, [9] καὶ Ἀκμόνιον ἄλσος.

ΔΟΚΙΜΕΙΟΝ [10], πόλις Φρυγίας, ὡς Εὐδαίμων. [11] τὸ ἐθνικὸν, Δοκιμεύς, καλὰ τέχνην· καλὰ δὲ καὶ συνήθειαν, Δοκιμηνός· ἀφ' οὗ τὰ μάρμαρα οὕτω φασί.

ΔΟΛ-

A Civis, Dioſpolita.

DIOCHITES, pagus Ægypti, in quo Oſiris ſepulta eſt. Gentile, Diochites, eodem modo ſe habet.

DIPÆA, urbs Arcadiæ. Gentile, Dipæenſis. Verum & urbs ſic quoque dicitur.

DIRPHYS, mons Eubœæ, de quo Euphorio. Gentile, Dirphyus. Et Dirphya Juno ibi colitur.

DISORÆ, gens Thracica, auctore Hecatæo in Europa.

DIPHRI, urbs Phœnicum. Gentile, ejuſdem nominis eſt.

DIONIA, urbs quam Theopompus libro quinto decimo Philippicorum inter Cyprias urbes recenſet. Gentile, Dioniatæ, ut Cydoniatæ.

DOBERUS, oppidum Pæoniæ, cujus oppidani Doberes.

DOEANTIS campus in Phrygia eſt. Perhibent enim Acmona & Dœanta fratres fuiſſe, a quibus Dœantium & Acmonium nemus nomen habet.

DOCIMIUM, urbs Phrygiæ, teſte Eudæmone. Gentile, Docimenſis juxta legem artis, at juxta conſuetudinem, Docimenus: Hinc marmora hoc nomine inſignita.

DOL-

& aliis. Locum unicum addam ex Epiſtola Joh. Damaſceni ad Theophilum Imperat. de ſanctis & venerandis Imaginibus, quo hoc manifeſtiſſime evincitur: Οἱ θεοπλήκτως ὑπὸ Θεοῦ διώκτου, Πάνες δὲ καὶ Γιγάντες, οἱ λυσσήσαντες κατὰ Δημοκρίτου, καθ' ὑμῶν δὲ τῶν ἐκ Ἱεροσολύμων τοὺς ἀληθεῖς σπουδάζοντας &c.

[2] Διοσπολίτης.] Apud Goltzium numnus eſt cum inſcriptione ΔΙΟΠΟΛΙΤΩΝ. Hinc quis conjicere poſſit, urbem etiam Διόσπολιν fuiſſe dictam.

[3] Ἐν ᾗ τάφησαι Ὄσιρις.] Oſiris Ægypto imperans a Typhone fratre, homine crudelitſimo, trucidatus, & in xxvi fruſta diſtractus eſt, quæ inter facinoris ſocios ſunt diſtributa. Hæc uxor inde ab Iſide collecta tumulo ſunt illata, quem omnibus Ægyptiis celavit; adeo ut ſcriptores de ſepulchri loco inter ſe minime conveniat. Ipſe Stephanus ſibi non conſtat, & tres quidem locos commenticitur, ubi hunc in Oſiridem honorem contulilſent. In voce Βαπτῆς hæc habet: Ἐκεῖ λέγεται ταφῆναι τὸν Ὄσιριν Γῆς, ἐμπαλλέσαι τὰς ζωλικὰς βάσ. Et alibi hæc ſcribit: Ταφίσεις, πόλις Αἰγύπτου, ἐν ᾗ λέγεται Ὄσιριν τεθάφθαι. Hæc de re etiam videndus Plutarchus in libro de Iſide. Facillime mihi perſuaſerim veriſimum eſſe, quod alibi tradit Diodorus Siculus, Oſirim quidem ab Iſide terræ mandatum eſſe, ſed tamen aſtutia & pia quaſi fraude effeciſſe, ut quælibet ſacerdotum tribus apud ſe funeratum Oſirim oppnata fuerit. Hinc igitur tam variæ de Oſiridis ſepulcho ſententiæ promanarunt.

[4] Πόλις Ἀρκαδίας.] Apud Pauſaniam in Arcadicis reperitur Δίπαια, quæ non eſt vera ejus ſcriptura, ut liquet ex eodem Paus. in Lacon. ubi ſine diphthongo in principio ſcribitur: Οἱ δὲ Διπαιεῖς οὐ πρὸ Μαντινείας πόλεσιν Ἀρκάδων εἰσίν.

[5] Δίρφυς, ὄρος Εὐβοίας.] Hunc montem Lycophron appellat Δίρφωσσιν in Caſſandra:

Καὶ πρὸς τὰ Δίρφωσσα Διακτορίου.

Ad illum locum Scholiaſtes verba Euphorionis, reſervavit, quæ fortaſſis Stephanus etiam genuino operi inſeruerat, interim tamen ita emendanda: Τρεχεῖς, φησὶ Νίκαν, καὶ Διρφωσσὸν, ὄρος Εὐβοίας εἰσὶ· τὸν δὲ Διρφωσσὸν ὁ Εὐφορίων Δίρφυν καλεῖ.

Δίρφυν αἰπὺ τρηχιόωντα Εὐβοίης κεκλῆσθαι.

[6] Πόλις Παιονίας.] Puto noſtrum hoc dixiſſe auctoritate Thucydidis, de hac urbe lib. II ſic loquentis: Δόβηρος δὲ αὐτοῦ, ἀφίσχυρος εἰς Δόβηρα τοῦ Παιονικοῦ. Hujus etiam meminit Adrianus lib. I Alexandriados:

Οἱ δ' ἔχον Ἀγρώνιόν τε Δόβηρά τε. ....

Male ibi Δόβηρον legitur. Locum vide apud noſtrum in Ἀγρώνιον. Paſſim Doberus, & Plinio Deberus, & Ptolemæo Δόβηρος dicitur, & in Pæonia, quæ Macedoniæ, verſus Illyridem, ultima regio eſt, collocatur in Concilio Chalcedon. Δοβήρου appellatur, ſed Latini Doberitanum Epiſcopum vocant, ut annotavit Holſtenius. Peſſime a Conſtant. Porphyrogenneta lib. II Them. Macedoniæ Διοβήρου appellatur.

[7] Οἱ πολῖται Δόβηρες.] Herodotus libro VII & alii Doberes agnoſcit, ſed quia non longe a Strymone colocantur, hujus loci non ſunt.

[8] Δοίαντος.] Sic edi curavimus inducti auctoritate librorum MSS. male enim in excuſis legitur Δοιάντιον ἐν Φρυγίᾳ. Ita quoque Nonnus lib. XIII Dionyſiac. appellat:

Οἳ Δορκεῖον ἔναιον, ἢ Ὀρχομενὸν ἐν ἐρίποις
Μαιανδρίτην σπείλαιον ἐκὼν ἀπὸ Δοίαντος ἀλωῆς.
Καὶ Δοίανδεν Δοίαντος ἐπώνυμον

[9] Καὶ Ἀκμόνιον ἄλσος.] Vide noſtrum in voce Ἀκμονία. Male in editis legitur Ἀκρώνιον. Acte penultima enim eſt corripienda, ut liquet ex Apoll. Rhodio, cujus verſiculi citantur pag. 77.

[10] Δοκίμιον.] Hujus noſter etiam meminit in Ἔμπορος, & auctoritate Strabonis, cujus verba tecto nomine citat, pagum facit, atque Δοκιμήσιον appellat, cum Ptolemæus Geographum Δοκιμεῖα invenitatur. Epiphanius de duodecim lapidibus Δοκίμιον nominat: Λέγει δὲ περὶ τοῦ ἁγίου καὶ λογικοῦ καὶ λίθου τοῦ Δοκιμίου φιλοδόξως τοῦ μεγάλου ἐν λόγοις Δίωνος τοῦ χρυσοστόμου καὶ λιμνησιάρχου.

[11] Τὸ ἐθνικὸν, Δοκιμεύς.] Cl. Spanhemius adducit nummum Neronis ex gaza Medicea cum Deæ Phrygiæ inſcript. ΔΟΚΙΜΕΩΝ. Præter vv Δοκιμεύς gentile improbare non poſſum. Strabo duo alia ex-

ΔΟΛΒΑ[18], πόλις τῆς Ἀδιαβηνῆς. Ἀρριανὸς ἐν ιγ΄ Παρθικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Δολβαῖος, καὶ Δολβηνός. A

DOLBA, urbs Adiabenæ, de qua Arrianus libro XIII Parthicorum. Gentile, Dolbæus & Dolbenus.

ΔΟΛΙΟΝΕΣ, [19] οἱ τὴν Κύζικον οἰκοῦντες, ὃς Δολίεας εἶπεν Ἑκαταῖος. λέγονται δὲ Δολιόνιοι· καὶ θηλυκῶς, [20] Δολιονία. B

DOLIONES, Cyzici incolæ, quos Hecatæus Dolicas appellavit. Vocantur etiam Dolionii, & genere fœminino Dolionia.

ΔΟΛΙΧΗ[21], νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ, ὡς Καλλίμαχος. Ἀλέξανδρος δὲ ἐν τῷ Λυκίας περίπλῳ, Δολιχίστην αὐτὴν φησιν. ἔστι δὲ καὶ [22] Δολιχηνὴ πόλις τῆς Κομμαγηνῆς. ἐθνικὸν, [23] Δολιχαῖος Ζεύς. οἱ δὲ ἐπιχώριοι, Δολιχηνοὶ λέγονται. τῆς δὲ Λυκιακῆς Δολιχῆς, Δολιχεύς. ὁ δὲ τόπος σαφήνεις τοῖς Λυκίοις. τῆς δὲ Δολιχίστης, Δολιχιστεύς. C

DOLICHE, insula Lyciæ adjacens, teste Callimacho. Hanc Alexander in Lyciæ periplo Dolichistam appellat. Est quoque Doliche, urbs Commagenæ. Gentile, Dolichæus Jupiter: indigenæ vero nominantur Dolicheni. A Dolicha Lyciaca deducitur Dolichensis; hæc enim Lyciis solita est forma: sed a Dolichista fit Dolichisteus.

ΔΟΛΟΓΚΟΙ, ἔθνος Θρᾴκης, [24] ἀπὸ Δολόγκου, τοῦ ἀδελφοῦ Βιθυνοῦ. τὸ ἐθνικὸν, Δολόγκιος, καὶ Δολογκιακὸς, καὶ Δολογκιάδης. D

DOLONCI, gens Thraciæ, a Dolonco Bithyni fratre nomen habens. Gentile, Doloncius, & Doloncias, & Dolonciades.

ΔΟΛΟΠΕΣ, ἔθνος Θεσσαλῶν ἔγγιστα, ἀπὸ Δόλοπος. ἡ χώρα, Δολοπία, καὶ [25] Δολοπηΐς.

DOLOPES, gens Thessalis proxima, a Dolope nomen habens. Regio Dolopia, & Delopeïs.

ΔΟΜΕΤΙΟΥΠΟΛΙΣ, Ἰσαυρίας πόλις. ὁ πολίτης, Δομετιοπολίτης. E

DOMETIUPOLIS, Isauriæ oppidum, cujus oppidanus Dometiopolita.

ΔΟΝΟΥΣΙΑ, [26] νῆσος μικρὰ Ῥόδου, εἰς ἣν

DONUSIA, parva Rhodi insula, in quam Bac-

καὶ & Δοκιμήτης agnoscit, ita enim ille lib. XII: Οἱ δ' ἐπιχώριοι Δοκιμήτου & Δοκιμαῖον. Salmasio displicet ultimum gentile, nulla ratione freto; solet enim noster aliquando a Phrygum oppidis gentilia in αιος formare. Δίωνα, πόλις Φρυγίας. τὸ ἐθνικὸν Δίωναῖος καὶ Δίωνεύς.

[18] Δολβα, πολις τῆς Ἀδιαβηνῆς.] Si Phœniciæ fines extendi pollent, ut etiam Adiabenam comprehenderent, futurum eandem esse civitatem, quam infra Stephanus Πλάτανον nuncupat. A platanis Dolba dicta videtur; דולבא *dolba* enim platanum denotat.

[19] Οἱ τὴν Κύζικον οἰκοῦντες.] Si mei arbitrii res foret, resciberem: οἱ περὶ τὴν Κύζικον οἰκοῦντες. Quin ipse noster alio loco situm hujus gentis & regionis sic delineavit: Σκήψις, πόλις ὑπὸ τῇ Δολιονίδι, Κυζίκου πλησίον. Dolliones Thessalica colonia sunt, quique circa Cyzicum condiderunt, extendentes suos fines ab Æsepo ad Rhyndacum usque & Dascylitidem paludem. Eustathius ad Iliad. I. pag. 766. Δολίονας δὲ λεγὰ μάλιστα τοὺς περὶ Κύζικον, λαὸν Αἰολικὸν ἐκ Θεσσαλίας ἀποικισθέντα λίμνης. Vide præterea Scholiast. ad Arg. Apol Rhodii. Non tamen nego Cyzici incolas Dolliones fuisse dictos. Etymologici Mag. Auctor: Καὶ ὁ Δολίωνα ἐγκωμιάζων ἴσως πλησίον ἦν ἐπὶ μικρὸν τοῦ Κυζικηνοῦ.

[20] Δολιονία.] Pessime in omnibus editis legitur Δολιόνη. Scholiastes ad lib. I Argon Apol. Rhod. Ἡ δὲ Δολιονία ἡ Φρυγία ἐκλήθη ἀπὸ λαοῦ Αἰολικοῦ, λεγὰ δὲ ἐπὶ Ῥυνδακόν. Etiam hæc regio appellabatur Δολιονίς, ut liquet commentario præcedenti, & ex Strabone lib. XII.

[21] Δολιχὴ, νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ.] Apud Strabonem lib. XIV hæc inveniuntur verba: Μεταξὺ δὲ τοῦ λεχθέντος παραπλοῦ νῆσοί τε πολλαὶ & λιμένες, ὧν & Μυρίνα νῆσος & πόλις ὁμώνυμος. Κιθαρίς. Monet Salmasius pro ultima voce substituendum Μυρίνα, sive Δολιχίστη: idem quippe Δολιχὸν & μακρὸν, nam δολιχὸς longum significat. Verum ignoscant mihi tanti viri manes, si demonstravero Μυρίνα Lyciæ non adjacuisse, sed Μυρίνῳ; & præterea Δολιχίστην & Μυρίνην, vel Μυρίνα ut ipse appellat, duas diversas esse insulas. Alexander Polyhistor, cujus auctoritate noster utitur, in Lyciæ periplo Δολιχίστην & Μυρίνην seperatim nominavit. Addam verba Plinii quæ hoc manifestissime docent lib. V cap. XXXI: *Deinde contra Taurí promontorium passifera navigantibus Chelidonia insulæ duæ, cum oppido Leucola, Psitta, Lasia, Nym-*

phæum, Macris, Megista, cujus civitas interiit. Multæ deinde ignobiles. Sed contra Chimeram Dolichiste. Ptolemæus eodem modo Lyciæ thesin absolvit: Νῆσοι δὲ παρακείμεναι τῇ Λυκίᾳ Μυρίνη, Δολιχίστη, Χελιδονίαι σκόπελοι.

[22] Δολιχηνὴ πόλις τῆς Κομμαγηνῆς.] Non videtur mihi improbanda Hieronymi Syritæ conjectura, qua censet hoc loco referibendum Δολιχὴ πόλις τῆς Κομ. nam uti deinde sequitur, indigenæ hoc nomine insigniuntur. Antoninus in Itinerario, unde & situs cognosci potest, *Dolichen* hanc urbem appellat:

Syeobasilissæ.	M. P. XX.
Dolichen.	M. P. X.
Zeugma.	M. P. XII.

[23] Δολιχαῖος Ζεύς.] Quanquam hoc gentile non repugnet analogiæ, lubet tamen admiran nostrum non dixisse Δολιχηνὸς Ζεύς, quo nomine hoc cultus fuit, ut testantur aliquot inscriptiones apud Gruterum, cum Græcæ tum Latinæ, unde sequentes transcripti,

IOVI O. M.
DOLICHENO
C. FRONTINIUS
L. ARAM POSUIT.

Addam quoque Græcam ex eodem Grutero:

ΚΑΤΑ ΚΕΛΕΥ
CIN. ΘΕΟΥ ΔΟΛΙ
ΧΗΝΟΥ. ΑΝΕΘΗΚΑ
ΚΑΤΑ ΘΗΝΕΟΥ ΤΟΥΙ
ΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟC ΟΥΛ
ΠΙC ΚΑΙ ΟΥΙΟC ΜΑΡ
ΚΟC ΟΥΛΠΙC ΑΡΤΕ
ΜΩΝ.

[24] Ἀπὸ Δολόγκου.] Scholiastes ad Lycophronem: Δόλογκοι δὲ ἔθνος Θρᾳκικὸν, ἀπὸ Δολόγκου & Κρήθης & Θρᾴκης παιδός. Conflant. Porphyrogenneta hunc ex Saturno & Nympha Titanide natum perhibet.

[25] Δολοπηΐς.] Hyginus cap. XIV: *Alii ajunt Ctimeni filium, quia juxta lacum Xynium Dolopeidem urbem inhabitabat.* Hæc lectio itaque non est sollicitanda, quanquam verum sit etiam Dolopiada hanc urbem appellari. Vide Stephanum in Κτιμένη.

[26] Νῆσος μικρὰ Ῥόδου.] Donusæ meminit Eustathius ad Dionys. cujus verba sic emendavit Cl. Vossius. Σποράδες δὲ εἰσὶ καὶ τῆς Ῥόδου Δονοῦσαι, ἅς παραβλήδην φασὶ κατεῖναι

εἰς ἣν Διόνυσος [17] ἐκ Νάξου τὴν Ἀριάδνην μετεκόμισε, [18] τοῦ πατρὸς Μίνω διώκοντος αὐτήν. ἔοικεν οὖν [19] Διονυσία εἶναι, καὶ κατ' ἀφαίρεσιν Δονυσία. τὸ ἐθνικὸν, Δονυσιεύς.

A Bacchus Ariadnen ex Naxo, cum eam pater Minos persequeretur, transtulit. Videtur igitur esse Doinysia, & corrupte Donusia. Gentile, Donysius.

ΔΟΡΙΕΙΟΝ [20], Φρυγίας πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Δορειεύς, ὡς Γορδιεύς.

DORÏEUM, urbs Phrygiæ. Gentile, B Dorieënsis, uti Gordiensis.

ΔΟΡΙΣΚΟΣ, [21] πόλις Θρᾴκης, καὶ πεδίον. τὸ ἐθνικὸν, Δορίσκιος, ὡς [22] Βορμίσκιος.

DORISCUS, urbs Thraciæ & campus. Gentile, Doriscius, uti Bormiscius.

ΔΟΡΟΚΟΤΤΟΡΟΣ [23], πόλις Γαλατῶν τῶν πρὸς βορρᾶν. ὁ οἰκῶν, Δοροκοττόριος.

DOROCOTTORUS, urbs Gallorum ad aquilonem vergentium. Incola, C Dorocottorius.

ΔΟΡΥΛΑΙΟΝ [24], πόλις Φρυγίας, ὃ δὲ Δορύλαιον Δημοσθένης φησί. τὸ ἐθνικὸν, Δορυλαεύς.

DORYLAEIUM, urbs Phrygiæ, quæ & Dorylæum apud Demosthenem dicitur, Gentile, Dorylaensis.

ΔΟΥΛΙΧΙΟΝ [25], μία τῶν Ἐχινάδων νήσων, ἡ δὲ Δόλιχα καλουμένη, καὶ Ὀξεῖα, ἣν D [26]θοὰς ὁ ποιητὴς εἶπεν, ἀπὸ Δουλιχίου τοῦ Τριπτολέμου. ὁ πολίτης, Δουλιχεύς, καὶ Δουλιχιώτης ἀπὸ τοῦ Δουλιχίη καθὰ προσῳδία, καὶ Δουλιχιήτης, [27] καὶ Δουλιχίας. ἐλέγοντο δὲ [28] οἱ ἐν τῷ Δουλιχίῳ Ἐπειοί, ὡς Ἐπαφρόδιτος, συμμαρτυροῦντος τοῦ Ἀρίσταρχον ἐκδεχόμενον ἄτω.

DULICHIUM, una ex Echinadibus insulis, quæ & Dolicha vocatur & Oxea, quamque Poëta Θοὰς appellavit, a Dulichio Triptolemi Fnomen habens. Oppidanus Dulichiensis, & Dulichiota, quod fit a Dolichie mutata litera, & Dulichietes, & Dulichis, Dulichium habitantes Epeï nominantur, teste E Epaphrodito, allegante Aristarchum ita interpretantem.

ΔΟΥΛΩΝ πόλις, [29] πόλις Λιβύης· Ἑκαταῖος ἐν Περιηγήσει. καὶ ἐὰν δοῦλος εἰς τὴν πό-

DULÔNPOLIS, sive *Servorum urbs* in Libya est, auctore Hecatæo in Periegesi. Et si

---

λεως ἢ Διονυσία ἡ ἐστὶν· ἐπὶ Διονύσου τοῦ Ἀριάδνην εἰς αὐτὸν ἐκ τῆς Νάξου κομίσαντος, Μίνωος δὲ παῖδας διώκοντος αὐτόν. De situ porro consulendus Mela lib. II cap. VII.

27 Ἐκ Νάξου.] Libri MSS & priores editiones ἐκ νάσου, quod optime mutavit Xylander.

28 Τοῦ παιδὸς Μίνω.] Emendat Salmasius ad marginem sui Stephani τοῦ παιδὸς Μίνω, sed nullam sic corrigendi necessitatem video, est enim τὸ Μίνω casus obliquus ut docet Eustathius ad Homerum, a recto Μίνως, ita enim ille ad Odyss. P. pag 1830 Ἔστιν δὲ ὡς Ὅμηρος καὶ κλίσεις τινὰς ἡρωϊκὰς ἡρωϊκὰς ἔχει, ὅπου μὲν Μίνως Μίνω ἔκλινεν· οἱ δὲ ὕστερον, καὶ ἰσοσυλλάβους ὡς Μενέλεως Μενέλαον, ὅπου μὲν Μίνως Μίνω &c.

29 Διονυσία.] Inepte, ut ostendit incomparabilis Vossius, Dionysiam a Dionyso dictam vult Stephanus. Verum enim nomen est Donusa, Græce Δονῦσα. Sic quoque Tacitus lib. IV Annalium. Sic quoque apud Virgil. invenies *viridemque Donusam*. lib. III.

30 Δορεῖον, Φρυγίας πόλις.] Videtur mihi hæc eadem urbs, quam supra exigua mutatione nominavit Δωρεῖον, ubi nos existimavimus rescribendum Δωριεῖον; quam conjecturam non esse vanam, hinc evidenter liquet.

31 Πόλις Θρᾴκης καὶ πεδίον.] Addam verba Herodoti lib. VII, unde hæc a Stephano transcripta videntur: Ὁ δὲ Δορίσκος ἐστὶ τῆς Θρηϊκίης αἰγιαλὸς καὶ πεδίον μέγα. Διὰ δὲ αὐτοῦ ῥέει ποταμὸς μέγας Ἕβρος, καὶ τῇ πόλῃ τὸ ἐπίδομα βασιλήιον. τῶν τὸ δὲ Δορίσκου κεκλῆται.

32 Βορμίσκιος.] Mutando unicam literulam, hanc vocem sanavimus; Δορμίσκιος enim pessimo errore in omnibus libris excusum erat.

33 Δοροκόττορος.] Diversimode scribitur hæc vox, Ptolemæo Δουροκόρτορον, Straboni Δουροκότορον, Cæsari *Durocortum*, ubi quoque in nonnullis libris legitur *Durocatorum* & *Durocortorum*. Oppidum & caput Rhemorum est, ut scribit Strabo lib. IV.

34 Δορυλάειον, πόλις Φρυγίας.] Phrygiæ Epicteti urbs est, ut tradit Strabo lib XII, in cujus libris hodie legitur Δορυλαεῖον. Sed varium scribendi modum docet Eustathius ad Dionys. de Situ Orbis, ubi de Phrygiæ divisione loquitur: Καὶ τρίτη ἡ λεγομένη Ἐπίκτητος, ἐν ᾗ τὸ Κοτυάειον (sic legendum, non Κοτυάϊον) καὶ τὸ Δορύλαιον, ὡς ὁ γεωγράφος ἱστορεῖ, τὸ δὲ Δορυλάειον· κεῖται δὲ τοῦ ὀρθογραφικοῦ πάνυ λόγου Δυλιον πόλιν· ἔστι δὲ ἐν Κρήτῃ καὶ Δυλιχίῳ. Noster etiam de Eupolis Marica mentionem facit alibi in loco

φικοῦ πάνυ λόγου Ε Τὸ Δορύλαιον, Δωρὶς διαφθόγγου. Ultimam scribendi rationem sequutus est Ptolemæus in magnæ Phrygiæ descriptione: Φρυγίας μεγάλης πόλεις, Κοτυάειον, Δορύλαιον, Μοδάϊον.

35 Δουλίχιον, μία τῶν Ἐχινάδων.] Totum hunc locum noster habet ex Strab. lib. X, sed quam oscitanter veterascriptus, vel quam male acceptus sit, conferenti evidenter apparebit, hæc sunt ejus verba: Καὶ πλησίον δὲ ἡ Κεφαλληνίας ἐστὶν ἐν, πρὸς Ἐχινάδας ἐκβολαῖς κείμεναι συμβαίνουσιν, ὧν τρία, τὰ Δουλίχιόν ἐστι (καλοῦσι δέ τινες Δολίχιον) καὶ αἱ Ὄξειαι καλούμεναι, ἃς ὁ ποιητὴς Θοὰς εἶπεν. Hinc igitur constat, Stephanum, verbis Stabonis usum, aliud quid voluisse; quibus deinde Hermolaus Stephanum in Epitomen religendo, pessimum sane & plane incongruum sensum effinxit, quem tamen aptiorem sua ætate invenit Eustathius, cujus auctoritate inductus, τὸ Ὀξεῖαι, quod omnes libros occupabat, in Ὀξεῖα commutavi, sic enim ille scribit & judicat de Stephani loco ad Iliad. B pag. 305. Ὁ δὲ καὶ ἐθνικῶς εἰπὼν, λέγει ὡς ἔστι καὶ αὐτὸς, ὅτι τὸ Δουλίχιον, καὶ Δολίχιον καλεῖται· προσθετέον δὲ ὅτι ἡ Ὀξεῖα λέγεται, ὡς παλαιοῖς, θοὰς φησὶν ὁ ποιητὴς εἶπε· καὶ ἴσως, κατὰ τὴν ἐκ παχέος τοῦ τ πρὸς θ ἔκθεσιν, οὕτως καὶ Ὀμηρικοὶ θοὰς νῆσοι, ἢ παλαιὰ νῆσοι, ἀλλὰ μία καθ' ἑαυτὴν ἡ ἐπίκλησις Δολίχιος· καλεῖται δὲ Δουλίχιον, ἀπὸ Δουλιχίου φασὶν ὡῦ Τριπτολέμου.

36 Θοὰς ὁ ποιητὴς εἶπεν.] Respicit noster locum Homeri Odyss. O.

Ἔνθεν δ' αὖ πέσσουσι ἐπὶ πρῆνες ἠοῖοι
Ὀρμεύμενον ἐς κοῖον ὑπαὶ θοὰς ἠελίοιο.

37 Καὶ Δουλιχίας.] Hanc vocem ex MSS substituimus pro Δουλιχεύς, quam omnes editiones repræsentant. Præterea totum locum a mala interpunctione, qua laborabat, liberavimus.

38 Οἱ ἐν τῷ Δουλιχίῳ Ἐπειοί.] Etiam hoc ex Strabone, lib. jam citato, desumptum est, ubi tradatur quondam Epeos Dulichium obtinuisse: Οὔτε γὰρ Δουλίχιόν τινα Κεφαλλῆνα ἴσμεν πρὸ Ὁμήρου, ὅτι τῶν Κεφαλλήνων τὸ Δουλίχιον, ὡς ὁ Λέσβιος φησὶν ἡμῖν ὁ Ἐπικτήτου μόνον γὰρ Ἐπειοὶ κατῴκησαν.

39 Πόλις Λιβύης.] Hujus etiam, ut & Cretensis, meminit Hesychius, cujus verba ita sunt diligenda & continuatim legenda: Δῶλιον πόλις, Εὐπόλιδος ἐν Μαρικᾷ· κώμιόν τι γὰρ λέγει Δῶλιον πόλιν· ἔστι δὲ ἐν Κρήτῃ καὶ Λιβύῃ. Noster etiam de Eupolis Marica mentionem facit alibi in loco

εἰς πόλιν τοιάδε λίθον ἐπενέγκῃ, ἐλεύθερος γίγνεται, καὶ ξένος ἦ. ἔστι καὶ ἑτέρα Ἱεροδούλων, ἐν ᾗ εἷς μόνος ἐλεύθερός ἐστι. Φασὶ δὲ [40] καὶ τὴν Κρήτην Δουλόπολιν εἶναι χιλιόφορον. Σημειωτέον δ' ὅτι Κρατῖνος ἐν Σεριφίοις πόλιν δούλων φησὶν, Ἀπολλωνίου δὲ ἐκπολίζοντος, μὴ δεῖν τοιούτους τοὺς συνθήκας ἐπιπλάττειν δίχα ποιητικῆς ἀνάγκης, ὡς φησι Κρατῖνος.

Εἶτα Σάκας ἀφίκνῃ, καὶ Σιδονίους, καὶ Ἐρεμβούς,

[41] Εἰς τε πόλιν δούλων ἀνδρῶν [42] νεοπλουτοπονήρων.

ἔστι δὲ χωρίον ἐν Αἰγύπτῳ Δουλόπολις, ὡς φησιν [43] Ὀλυμπιοδώρος. τὸ ἐθνικὸν, Δουλοπολίτης.

ΔΟΥΜΑΘΑ, πόλις Ἀραβίας. ὁ πολίτης, [44] Δουμαθηνὸς, ὡς Γλαῦκος ἐν β' Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας.

ΔΟΥΡΑ, πόλις Μεσοποταμίας, ὡς [45] Πολύβιος πέμπτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Δουρηνός.

ΔΟΥΡΙΟΠΟΣ [46], πόλις Μακεδονίας· Στράβων ἑβδόμῃ. ὕτω καὶ ἡ χώρα.

ΔΟΥΣΑΡΗ, σκόπελος, καὶ κορυφὴ ὑψηλοτάτη Ἀραβίας. εἴρηται δὲ ἀπὸ Δουσάρεως. [47] θεὸς δ' ἐστὶ, παρὰ Ἄραψι δὲ Δαχαρηνοῖς τιμώμενος. οἱ οἰκοῦντες, [48] Δουσαρηνοὶ, ὡς Δαχαρηνοί.

ΔΡΑΒΗΣΚΟΣ, Θράκης χωρίον· [49] Θουκυδίδης ά. τὸ δ' ἐθνικὸν, Δραβήσκιος.

ΔΡΑΓΓΑΙ, ἔθνος Περσικῆς [50] Στράβων

A Et si servus in hanc urbem lapidem intulerit, exit servitio, licet fuerit peregrinus. Est & alia Hierodulorum, in qua unicus liber est. Ajunt & juxta Cretam esse Dulopolin mille virorum. Animadvertendum est vero, Cratinum in Seriphiis πόλιν δούλων *urbem servorum* dixisse, Apollonio tamen tradente, non oportere hujusmodi compositiones immutare citra poëticam necessitatem, quemadmodum inquit Cratinus:

B

Deinde ad Sacas te confers & Sidonios & Erembos,

C

Et in urbem servorum, virorum repentinis divitiis pessimorum.

Est quoque Dulopolis castellum in Ægypto, cujus Olympianus meminit. Gentile, Dulopolita.

D

DUMATHA, oppidum Arabiæ, cujus oppidanus Dumathenus, uti Glaucus libro II de Antiquitatibus Arabicis auctor est.

DURA, urbs Mesopotamiæ, auctore Polybio libro V. Gentile, Durenus.

E

DURIOPUS, urbs Macedoniæ, teste Strabone libro VII. Ita quoque regio appellatur.

DUSARE, scopulus & locus editus in Arabia, ita a Dusare appellatus. Ille enim ab Arabibus & Dacharenis pro Deo colitur. Incolæ, Dusareni, uti Dachareni.

F

DRABESCUS, oppidulum Thraciæ, cujus meminit Thucydides libro I. Gentile, Drabescius.

G

DRANGÆ, gens Persica, de qua Strabo libro

loco Pellene Ortelius tamen hoc fabulæ nomen pro regione accepit.

[40] Καὶ τὴν Κρήτην.] Hujus meminit Sosicrates libro prima Creticorum apud Suidam: Εἰσὶ δὲ ἐν Κρήτῃ Δυλόπολις, ἣν Σωκράτης ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Κρητικῶν. Nunquam mihi persuasissim in Creta fuisse Δυλόπολιν: Stephanus enim ponit κατὰ Κρήτην, quod hic non est interpretandum in Creta. Fuit enim sita in Bybessia Chersonneso, & alio nomine Acanthus & etiam Bybessus appellabatur. Vide Cl. Vossium ad Melam pag. 82.

[41] Εἰς τε πόλιν δούλων.] In omnibus editionibus vox πόλιν desiderabatur. Ut versiculus suis numeris esset integer, eam ex MSS revocavimus, & in hac editione expressimus.

[42] Νεοπλουτοπονήρων.] Corrigit Salmasius in margine libri Stephani, νεοπλουτοπενήτων, sed rationem non video.

[43] Ὀλυμπιοδώρος.] A Plutarcho in vita Antonii Ὀλυμπιόδωρος vocatur, & scripsit historiam Antonii & Cleopatræ, cujus medicus erat. Sed uter illorum sit emendandus, non facile dixerim, nisi aliunde lux affulgeat.

[44] Δουμαθηνὸς.] Lustravit Cl. Spanhemius in opere Liberii nondum edito Arabum numismata cum inscriptione ΔΟΥΜΑΘΗΝΩΝ. Ergo non bene hæc vox apud Ptolemæum lib. V in Arabiæ descriptione per diphthongum Δουμαιθηνὸς exarata conspicitur.

[45] Πολύβιος πέμπτῃ.] Bis illo libro Polybius Durorum meminit. Hanc urbem a Macedonibus conditam tradit Iidorus Characenus: Ἔστιν Δῦρος Νικάνορος πόλις, κτίσμα Μακεδόνων, ὑπὸ δὲ Ἐδωνῶν Εὐρωπος ἐκλήθη.

[46] Δουρίοπος.] Hodie in Strabone circumfertur Δοῦριος. Est urbs & regio ad Erigonum sita, cujus urbes omnes a Geographo lib. VII circa finem recensentur.

[47] Θεὸς δ' ἐστὶ.] Ad hunc locum transcribam verba Cl. Bocharti, qui de Dusare in suo Phaleg ita scribit. Ut, ab Alilæ Deæ cultu Alilæi, ita Dosareni dicti a cultu Dei, Dosaris vel Dusaris. Quippe enim Deus Dusares in Arabica cultus est. Tertullian. Apol. cap XXIV: *Unicuique, etiam provinciæ & civitati suus Deus est, ut Syriæ Astarte, ut Arabiæ Dusares, ut Noricis Belenus, ut Africæ Cœlestis.* Vide hac de re plura apud Vossium de Theol. Gent. & Seldenum de Diis Syris.

[48] Δουσαρηνοὶ.] Proximi sunt Cassanitis versus orientem, & a Ptolemæo Δουσαρηνοὶ appellantur. Transcriptorum incuria ν & υ sæpe confunduntur.

[49] Θουκυδίδης ά.] Ita scriptum reperi in Vossiano codice: a vulgatis libris numerus aberat. Thucydidis verba hæc sunt: Προσλήψεται δὲ ἡ Θρᾴκη ἐς μεσόγαιαν, διαφθείρων τὸν Δραβήσκον τῇ Ἠδωνικῇ ὑπὸ τῶν Θρᾳκῶν ξυμπεσόντα, ὃς πολέμιος ἦν τῷ χωρίῳ καὶ οὐκέτι ἐδύνατο κλίζεσθαι.

[50] Στράβων πεμπτεσκαιδεκάτῃ.] Addam ex illo libro Geographi verba, ut inde situm probe cognoscamus: Τοῖς Παροπαμισάδαις δὲ παράκειται πρὸς τῷ ἑσπερίῳ Ἄρεϊ, τοῖς δὲ Ἀραχωτοῖς Δραγγίαι, καὶ τοῖς Γεδρωσίοις· οἱ δὲ Ἄρειοι τοῖς Δραγγίαις ἄνωθεν ἐπὶ ἕω κεῖνται παράκεινται. Hos Ptolemæus ab occasu & septentrione Aria & Bagoa monte terminari

ῶν πενθεκαιδεκάτη. τὸ ϑηλυκὸν, [51] Δραγγὶς, ἡ χώρα. [52] Δραγγιανὴ, ὡς ἔθ⟨νος⟩. Σωφηνοὶ γάρ, καὶ Ἀραξηνοί.

ΔΡΑΓΜΟΣ, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ἐν τοῖς Κρητικοῖς. τὸ ἐθνικὸν, [53] Δραγμί⟨ος⟩, ἡ Δραγμίτης, ὅπερ ἄμεινον.

ΔΡΑΚΑΝΟΝ [54], ὄρ⟨ος⟩ νήσου τῆς Ἰκαρίας λεγομένης, καὶ πόλις· Σιμωνίδου ἐν. τὸ ἐθνικὸν, Δρακόνι⟨ος⟩, ὡς Μυκώνι⟨ος⟩, καὶ Δρακοντεύς.

ΔΡΑΚΟΝΤΟΣ, νῆσ⟨ος⟩ Λιβύης, ὡς Πολυΐστωρ ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν. ὁ νησιώτης, Δρακοντονήσι⟨ος⟩, ἡ Δρακοντονησίτης.

ΔΡΕΠΑΝΗ [55], ἡ Φαιακία. τὸ ἐθνικὸν, Δρεπανεύς, ὡς [56] Σχεριεύς. ἔστι δὲ πόλις Λυκίας Δρέπανα. ὁ πολίτης, ὁμοίως. [57] καὶ Δρέπανα ϑ΄ δευτέρως, πόλις Σικελίας. [58] ἔστι δὲ Δρέπανον πόλις Λιβύης. εἰσὶ δὲ νησία δύο πρὸς λέβινθον. ἔστι δὲ Δρεπάνη Βιθυνίας, πρὸς τῷ Ἀστακηνῷ κόλπῳ. ἔστι καὶ [59] ὄρ⟨ος⟩ Αἰθιοπίας. τῆς δὲ Βιθυνίας φασὶν ὠνομάσθαι, ὅτι

---- Δρεπάνῃ κλείουσιν ἀπὸ Κρονίδαο σιδήρου.

[60] τὸ ἐθνικὸν, Δρεπανεύς· καὶ ϑηλυκὸν, Δρεπανηΐς.

ΔΡΕΣΙΑ, πόλις Φρυγίας· Διονύσι⟨ος⟩ ἐν Βασσαρικῶν γ΄,

[61] Βυθίαν,

libro xv. Generis fœminini eſt Drangeïs, quod de regione ſumitur: ſed Drangeni de gente, dicimus enim Sopheni & Araxeni.

DRAGMUS, urbs Cretæ, de qua Xenion in Creticis. Gentile, Dragmius, ſive Dragmites, quod melius eſt.

DRACANON, mons inſulæ Icariæ appellatæ, & urbs, cujus meminit Strabo libro xiv. Gentile, Draconius, uti Myconius, ſive Draconenſis.

DRACONTUS, Libyæ inſula, de qua Polyhiſtor libro iii Libycorum. Inſulanus Dracontoneſius, ſive Dracontoneſita.

DREPANE, Phæacia. Gentile, Drepanenſis, uti Scherienſis. Eſt quoque Lyciæ oppidum Drepana, cujus oppidanus eodem modo effertur. Et Drepana genere neutro, Siciliæ urbs eſt. Reperitur quoque Libyæ Drepana, item duæ parvæ inſulæ circa Lebinthum, & Drepane Bithyniæ ad Aſtacenum ſinum. Eſt quoque mons Æthiopiæ. Bithyniæ oppidum ita appellatum perhibent ex eo, quod

---- *Drepanen vocitant Saturni falcem*

Gentile, Drepanenſis, & genere fœminino Drepaneïs.

DRESIA, urbs Phrygiæ, de qua Dionyſius libro iii Baſſaricorum:

Bubiam,

minari perhibet, & verſus orientem Arachoſia. Curtius lib. vi teſtatur, bellicoſam nationem fuiſſe.

[51] Δραγγὶς.] Ut plurimum tamen Græci utuntur voce Δραγγιανὴ pro regione. Marcianus Heracleota in Periplo: Γεδρωσία ἀπὸ δὲ ἀρκίων τῆ Δραγγιανῆ. Male apud Diodorum Sicul. lib. xvii Δραγγιὴ excuſum eſt: Διοικεῖ δὲ ζώνας αὐδηας ἐξήκοντα ἐις τὴν Παραλίαν ἡ Δραγγίαν. Sine dubio ibi reſcribendum Δραγγιανὴν. Ita quoque Drangarum regio aliquoties a Ptolemæo lib. vi & ab aliis inſignitur.

[52] Δραγγιανὴ, ὡς ἔθνος.] Sic exhibent libri editi, ſed Voſſianus MS, Δραγγιανοὶ, ὡς ἔθνος. Quare ſuſpicor totum locum hoc modo debere diſtingui & legi. Τὸ ϑηλυκὸν, Δραγγὶς, ἡ χώρα. Δραγγιανοὶ, τὸ ἔθνος. Σωφηνοὶ γὰρ καὶ Ἀραξηνοί.

[53] Δραγμί⟨ος⟩.] Male in aliis editionibus legitur Δραγμ⟨ίτης⟩, quod hic immutavimus.

[54] Δρακάνιον &c.] Libri omnes Δρακάνιον exhibent, pro quo nos reſcripſimus Δρακανον, inducti auctoritate Strabonis, quem citat, nec non aliorum. Hæc ſunt Geographi verba, in quibus quidem de civitate & promontorio, non vero de monte fit mentio: Ἔστι δὲ ἐν Ἀρτεμιδ⟨ίῳ⟩ ἱερὸν καλλιρρόου τοῦ ποταμοῦ καὶ πολισμάριον Οἰνόη, καὶ ἄλλο Δρακάνιον, ὁμώνυμον τῇ ἄκρᾳ ἣν ἡ ἴδρυται. Ab Heſychio mons ille Δρακάνιον appellatur. Strabo Dorica pronuntiatione nomen hujus urbis protulit, quod lingua communi Δρέπανον dicitur. Idem ille de eodem promontorio verſibus nonnullis interjectis: Καλεῖται μὲν ἡ ἐν ἄκρᾳ τῆς Ἀρτεμ⟨ισίου⟩, βλέπουσι πρὸς αὐτὸ τὸ ἑῷον Γαμφάδες Δρέπανον. Sic idem Strabo eodem libro mentionem fecit de Coæ promontorio, quod ipſe Dorica dialecto Δρέκανον, ſed alii lingua communi Δρέπανον nuncupant. Agathemerus lib. i: Ἐπὶ Τῆλον σταδίων φξ΄. ἐπὶ Λακτηρὸν τὴν Κῴας σταδίων τκ΄. ἐπὶ Δρέπανον Κῴας σταδίων ρ΄. Non ſatis prudenter hujus Geographiæ editor emendat Δρέκανον, quia ſic apud Strabonem ſcriptum reperit. Verum optime ſic ſcripſit Agathem. & non male Strabo; ſolent enim π mutare in κ, ut ὁπόσος ὁκόσος, ποτὶ κοτὶ &c. atque ita hic loci Δρέπανον Δρέκανον. In exaranda igitur hac voce Agathemerus communem, Doricam vero dialectum Strabo ſequutus eſt.

[55] Δρεπάνη, ἡ Φαιακία.] Hæc fuit antiquiſſima hujus inſulæ appellatio, ut liquet ex Euſtathio ad Odyſſ. E. Σχερία δὲ παλαιὰ πρότερον ἡ τῶν Φαιάκων νῆσ⟨ος⟩. τὸ δὲ ἀρχαιότατον, Δρεπάνη φασὶ τοπικῶς· ὕστερον δὲ ἐκλήθη Κέρκυρα. Teſtatur etiam Callimachus apud Plinium *Drepanen* dictam fuiſſe lib. iv cap. xii. *Homero dicta Scheria & Phæacia, Callimacho etiam Drepane.*

[56] Χερσιεύς.] Omnino ſubeſt hic aliquid vitii, quod omnes editiones & MSS occupat. Fortaſſis reſcribendum eſt Σχερειεύς.

[57] Καὶ Δρέπανα ϑ΄ δευτέρως.] Non tantum genere neutro & numero multitudinis τὰ Δρέπανα, verum etiam ὁ Δρέπανον dixerunt veteres. Polybius lib. i: Διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἄκρων Σικελίας ὑπακούειν Ῥωμαίοις, καλοῦσι Δρεπάνην. Idem eodem libro, paucis verſibus interjectis: Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι ἐξεπλάγησαν μαθόντες τὸν πλοῦν εἰς τὸ Δρέπανον παρεῖναι.

[58] Ἔστι δὲ Δρεπάνη Βιθυνίας.] Vicina erat urbi Proconneſo. Stephanus: Προκόνν⟨ησος⟩ πόλις Βιθυνίας, πλησίον τῆ Δρεπάνῃ, ὡς ἱστοροῦσι Φοίνικες. Tradit Etymologici Mag. Auctor eſſe regionem Drepanum in Bithynia: Δρέπανον δὲ τὸ χώρα Βιθυνίας ἀπὸς τοῦ Βασσάρου κεφαλῆς.

[59] Ὄρ⟨ος⟩ Αἰθιοπίας.] Hunc locum interpretatur Salmaſius de promontorio ad ſinum Arabicum in parte Troglodytarum. Eum videſis ad Solinum pag. 1116. Plinius lib. vi cap. xxix: *A promonterio Indorum quod vocatur Lepte Acra, ab aliis Drepanum* &c.

[60] Τὸ ἐθνικὸν, Δρεπανεύς.] Latino ore DREPANITANUS dicendum, ut vult Priſcianus lib. iii: *Ab Epha-*

[61] Βρεδίαν, Δρεσίδων, ᾗ οἱ μηλοβόται Δρυαῖοι.

Ἐθνικὸν, Δρεσιδίς.

ΔΡΥΑΔΙ, συνοικία τῆς Ποντικῆς Τραπεζοῦντος· ὑπόρρω, ὡς [61] Ξενοφῶν ἐν ἀναβάσει πεμπτῳ.

ΔΡΙΑΩΝΙΟΣ, πόλις μεγάλη, ἐσχάτη τῶν Κελτικῶν· τὸ ἐθνικὸν, Δριλωνιεύς, ὡς Θεόπομπος μγ'.

ΔΡΟΓΓΙΛΟΝ, χωρίον Θετταλίας. Θεόπομπος Φιλιππικῶν θ'. τὸ ἐθνικὸν, Δρογγίλιος.

ΔΡΥΑΙΝΑ, πόλις Κιλικίας, κλίσμα Δρυαίνης, ἡ μεταονομασθεῖσα [62] Χρυσόπολις. τὸ ἐθνικὸν, Δρυαινίτης.

ΔΡΥΪΔΑΙ, ἔθνος Γαλατικὸν, φιλόσοφον [63] ὡς Διογένης Λαέρτιος ἐν φιλοσόφῳ ἱστορίᾳ.

ΔΡΥΜΗ, πόλις Λιβύης· [64] Σιρτέων ἑξ. ἡ πολίτης Δρυμαῖος, ὡς Βαρκαῖος, Κυρηναῖος.

ΔΡΥΜΙΑ [65], πόλις Φωκίδος· Παυσανίας ι'. Δήμητρος δὲ ἱερὸν ἐν Δρυμίοις ἱερὸν ἐστιν ἀρχαῖον. τὸ ἐθνικὸν, [66] Δρυμιεύς, ὃν δὲ Δρυμιάδος, ὃν δὲ Δρυμίας καὶ Δρυμίδος.

ΔΡΥΜΟΥΣΣΑ, νῆσος Ἰωνίας· [67] Θου-

Bredium, Dreſiumque & qui paſtoralem terram.

Gentile, Dreſienſis.

DRYLÆ, vicinia non procul a Ponticæ Trapezunte, de qua Xenophon libro v Anabaſ.

DRILONIUS, urbs magna & ultima Celtarum. Gentile, Driſonius, teſte Theopompo libro XLIII.

DRONGILUM, oppidulum Theſſaliæ, de quo Theopompus libro IX Philippicorum. Gentile, Drongilius.

DRYÆNA, urbs Ciliciæ a Dryæno condita, & poſtea Chryſopolis tranſnominata. Gentile, Dryænites.

DRUIDÆ, gens Galatica Philoſophiæ dedita, de qua Diogenes Laertius in hiſtoria Philoſophica.

DRYME, oppidum Libyæ, auctore Strabone libro XVII. Opidanus, Drymæus, uti Barcæus, Cyrenæus.

DRYMIA, urbs Phocidis, auctore Pauſania libro X. Drymiis autem eſt Cereris legiferæ templum vetuſtum. Gentile, Drymienſis, quod ex fœminino & neutro formatum eſt.

DRYMUSSA, inſula Joniæ, de qua Thu-

tubus, Caralitanus; a Taurominio Tauromenitanus; a Cephaledio Cephaleditanus; a Drepano, Drepanitanus. Eodem gentili etiam utitur Cicero lib. IV in Verrem.

[61] Βρεδίαν, Δρεσίδων π.] Si ſequamur vulgatam lectionem, haud conſtabit verſiculi modulus. Apud Nonnum lib XLIII occurrit Βρέδεσσαν. Hinc conjicio olim ruiſſe ſcriptum Βρέδιον, Δρεσίδων π. Etiam idem Nonnus lib. citato Dryin nominat.

Οἱ Δρεσίδων σύμμικτον. - - - -

[62] Χρυσόπολις.] Ut virtutem hujus gentis & propriam ſolem cognoſcamus, operæ pretium exiſtimo Xenophontis verba tranſcribere, a quo aliquoties Δρίλαι appellantur, ita enim ille libro a Stephano allegato: Εἰς τὰς Δρίλας δὲ ἀφικόμενοι ἦλθον, ὅθεν ἂν ἐκεῖνος ἐπαύετο, εἰς χωρίον πίστιν ἐν δύσβατον, ἔνθα τοὺς ἐπιτηδείους πολεμιωτάτους ἔφασαν τοῖς Δρίλαις οἰκήσειν ἑξακισχιλίους οὔσους &c.

[63] Χρυσόπολις.] Hujus urbis noſter iſthac in voce mentionem facit.

[64] Ὡς Διογένης Λαέρτιος.] Voculam ὡς induximus ex MSS, quæ jam planiſſimam ſententiam conficit. Druidarum Laertius meminit in proœmio operis ſui. In libris Palatinis & Voſſiano ordine in verſo legebatur, ὡς Λαέρτιος Διογένης. In voce Χαλκίδων a noſtro appellatur Διογένης Λαέρτιος. Hæc diverſæ formæ gentilia ſunt, formata voce Λαέρτης, ubi tamen noſter de ultimo mentionem non facit, cujus rei plura in hoc opere occurrunt exempla. Non puto tamen patris nomen fuiſſe, cum & gentilia ſæpiſſime cum articulo proferantur, ut Δημοσθενὶς ὁ Σκήφιος, Δημόκριτος ὁ Καταβαθμεὺς & alii innumeri.

[64] Σιρτέων ἑξ.] Libri editi male habent Σιρτέων ιϛ'. Veram quod alias ſæpenumero ſtatuimus, etiam hic ſtatuendum, ſcilicet, noſtrum in vitiodum Geographi codicem incidiſſe, in quo peſſimo errore Δρίμος exaratum erat. Strabo oppidum hoc Ἀδρύμητα appellavit, ejuſque libro XVII mentio reperitur; eſque idem quod noſter nomine Ἀδρυμῆς in præcedentibus deſcripſit. Hæc ſunt Strabonis de hac urbe verba: Ἔστι δὲ καὶ Μαλίνη κώμη ἐν πεδιάσιμοις τοῖς ἄνω τοῦ Κασσίρου· εἶτα Ἀδρύμητα πόλις, ὧν ἡ ἐπωνυμία ἦν.

[65] Δρυμία, πόλις Φωκίδος.] Hodie in Pauſaniæ editis circumfertur Δρυμαία, eraque urba non longe ab Amphiclea & Tithronio diſtita, cujus originem referunt ad Phocum Æaci filium. Hæc ſunt Pauſaniæ de oppidi ſitu verba: Ἀπὸ δὲ Ἀμφικλείας ἐς Δρυμαίαν ἑκατὸν στάδιοι, λοιπὸν ἐπὶ δεξιᾶ τοῦ ὁδοιπόρου ἐστὶν ἡ Ἡρακλέους λίθος. Νικόλαος δὲ ὁ Δαμασκηνὸς, τὸν Φώκου τοῦ Αἰακοῦ ἐς Φωκέας ἐλθόντα ἔφασαν Φώκῳ τῷ Ἀκτορίωνος ἐπὶ τῇ ἀρχῇ τῆς χώρας ἐπιτρέψαι. Ab Herodoto lib. VIII Δρυμὸς appellatur, ſic enim ille: Καὶ κατὰ τοῦτο Ἴωνες Δρυμὸν πόλιν, καὶ δὴ καὶ Χαιρώνειαν, καὶ Ἔργομεν &c. Livius cum Doridi non vero Phocidi adſcribit, & alveo *Drymus* appellatur, ita enim ille de Philippo libro XXVIII: *Tritonum & Drymas Doridis parva atque ignobilia oppida cepit.*

[66] Δρυμιεύς ἐστιν ἱερὸν.] Hæc Pauſaniæ verba ſunt; in cujus libro X nunc legitur hunc in modum: Δήμητρος δὲ θεσμοφόρου Δρυμαίοις ἱερὸν ἐστιν ἀρχαῖον, καὶ ἄγαλμα ἐξέστηκεν ἤδη σπουδῇ τοῦ χρόνου. Apud noſtrum eſt Δρυμιεύς, quod pro gentili non eſt ſumendum: ſed uſus eſt noſter urbis nomine, numero multitudinis & genere neutro. Hinc ſuſpicor Pauſaniæ libros aliquid monſtri alere: nam ſi urbis nomen fuit Δρυμαία, quod paſſim ἐπικὸν ἐστὶ καὶ ἰωνικὸν, inde ἀκόλουθος gentile Δρυμαῖος non deducetur.

[67] Δρυμιάδος, ὃν δὲ Δρυμίας καὶ Δρυμίδος.] Exiſtimo hanc noſtri Stephani eſſe mentem, quanquam primitivum Δρυμία genere fœminino & numero ſingulari, ſive genere neutro & numero multitudinis acceperis, inde commodiſſime formari poſſe τὸ ἐθνικὸν Δρυμιάς, adeo ut hinc appareat, veteres dixiſſe ἡ Δρυμία & τὰ Δρυμία.

[69] Θουκυδίδης ὀγδόῳ. τὸ ἐθνικὸν, Δρυμαῖος-σαῖος. A Thucydides libro VIII. Gentile, Drymæus.

ΔΡΥΟΠΗ, πόλις [70] περὶ τὴν Ἑρμιόνα. γράφεται δὲ Δρυόπη. ὁ πολίτης Δρυοπαῖος, ὡς Ἡρόδωρος, ὃν μέμφεται Στέφανος. οἱ δὲ περὶ τὴν Οἴτην Δρύοπες, ἀπὸ Δρυόπης B τῆς Εὐρυπύλου θυγατρός. ἔστι καὶ Δρυοπία ἡ Δρυόπων, [71] περὶ Τραχῖνα. λέγεται δὲ Δρυοπὶς, καὶ Δρυοπηὶς, καὶ Δρυοπία.

ΔΡΥΣ, [72] πόλις Θράκης· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [73] ἔστι δὲ πόλις τῶν Οἰνωτρῶν. ὁ πολίτης, Δρυεὺς, καὶ Δρυσὶς. ἔστι δὲ κώμη Λυκίας, [74] ἐπὶ τῷ Ἀρῷ ποταμῷ. C

ΔΥΜΑΝ. Φῦλον Δωριέων. [75] ἦσαν δὲ τρεῖς, Ὑλλεῖς, καὶ Πάμφυλοι, καὶ Δυμᾶνες, ἐξ Ἡρακλείας. καὶ προσετέθη ἡ Τρινηθία, ὡς Ἔφορος α'. [76] Αἰγίμιος γὰρ ἦν τῶν περὶ τὴν Οἴτην Δωριέων βασιλεύς. ἔσχε δὲ δύο παῖδας, Πάμφυλον δὲ [77] Διμᾶνα, καὶ τὸν Ἡρακλείας [78] Ὕλλον ἐποιήσατο τρίτον, χάριν ἀποδιδοὺς, ἀνθ' ὧν Ἡρακλῆς ἐκπεπτωκότα κατήγαγε. οἱ οἰκοῦντες, Δυμᾶνες· καὶ Δυμαιεὺς τὸ θηλυκὸν, καὶ Δύμαινα. D E

ΔΥΜΗ,

DRYOPE, oppidum circa Hermionam. Scribitur quoque Dryopa. Oppidanus, Dryopæus, auctore Herodoro, quem allegat Ephroditus. Circa OEtam habitantes Dryopes nomen sortiti sunt a Dryopa Eurypyli filia. Est quoque Dryopia Dryopum regio circa Trachinem. Dicitur quoque Dryopis, & Dryopeis & Dryopia.

DRYS, oppidum Thraciæ, teste Hecatæo in Europa. Est quoque oppidum Oenotrorum, cujus oppidanus, Dryensis & Drysis. Est etiam Lyciæ pagus ad Pinarum fluvium.

DYMAN, tribus Dorienſium. Fuerunt autem tres, Hyllenſes, Pamphyli, & Dymanes ab Hercule, quibus addita eſt Hymnithia, teſte Ephoro libro I. Ægimius enim circa OEtam Dorienſium erat rex: geminos autem habuit filios Pamphylum & Dymana, & Hyllum Herculis filium tertium adoptavit, hanc gratiam referens ideo, quod cum Herculeſ regno dejectum reſtituerat. Incolæ, Dymanes, & genere fœminino Dymanis & Dymæna.

DYME,

[69] Θουκυδίδης ὀγδόῳ.] Inſulas inter Clazomenis objacentes numeratur a Thucydide, cujus hæc ſunt verba: Αἱ δὲ ἄλλαι νῆσοι κατῆραν ἐς τὰς ἐπικειμένας τῇ Κλαζομενῶν γῇ, Μαργάνησον, καὶ Πέλλαν, καὶ Δρύμουσσαν. Hujus inſulæ etiam Plinius lib. V cap. XXXI mentionem facit, & Polybius in Legat. Κλαζομενίους δὲ ἐκ βραχέος ἀφεστῶτας τῆς Δρυμαίας καλουμένης νήσου. Quod a Livio ita vertitur: *Clazomenios ſuper continentem, & Drymuſſam dono dederunt.* Ubi Urſinus obſervat in Polybiano codice fuiſſe Δρομοῦσσα & in veteribus Livianis *Dremiſſa*, propiore ad *Dromiſſam* Polybianam ſcriptura.

[70] Περὶ τὴν Ἑρμιόνα.] Si quæſiveris illa in voce ubinam terrarum Hermione fuerit ſita, inanem te remittet Epitomator, & nihil inde certi expiſcaberis. Ego tamen hic intelligo Dryopas, antiquis temporibus Parnaſſi accolas, & in Peloponneſum ab Hercule deductos, ubi Aſinem prope Hermionem diu tenuerunt, quod manifeſte teſtatur Pauſanias in Meſſeniacis: Ἀσιναῖοι δὲ τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς Λακεδαιμόνιοι ὕστερον, ἀφεῖλε δ' αὐτοὺς Περικλῆς ἄγων. ἐνοικοῦσι δὲ ἔτι αὐτοῖς, ὁ δὲ ἐς Πελοπόννησον διαπεράσαντες λόγῳ μὲν εἰκότι Δρύοπες. Γενεᾷ δὲ ὑστέρᾳ τρίτῃ βασιλεύοντος Φύλαντος, κρίσις τε οἱ Δρύοπες ὑπὸ Ἡρακλείδαις ἐκρίθησαν, καὶ τὴν Ἀπόλλωνι ἀπαρχὴν ἔπεμπεν ἐς Δελφοὺς Ἀναξίππου δὲ ἐς Πελοπόννησον ζῶντος Ἡρακλεῖ μὲν ἔτι, ἀφεστᾶσι δὲ τῶν ἀφ' Ἑρμιόνης Ἀσίνιοι ἦσαν. Originem, naturam & transmigrationem hujus gentis etiam luculenter deſcribit doctiſſimus Scholiaſtes ad Apol. Rhod. lib. I: Δρύοπες, ἔθνος περὶ τὸν Παρνασσὸν ᾤκησαν, ὁ καὶ ἐπελείμησεν Ἡρακλῆς, καὶ μετέστησεν εἰς Πελοπόννησον· ἀνεμιμήσκετο δὲ λάτ Δρυόπος τοῦ Λυκάονος ἐξ Δίκης τῆς Λυκαονείας. Herculem Dryopas traduxiſſe in Peloponneſum etiam teſtificatur Etymologici Mag. Auctor, qui Dryopem non Lycaonis, ſed Apollinis filium ſtatuit, ita enim ille: Τοὺς Δρύοπας ὑπὸ τὸν Παρνασσὸν οἰκοῦντας, μετέστησε Ἡρακλῆς εἰς Πελοπόννησον· καλοῦνται δὲ λάτ Δρυόπος, υἱοῦ Ἀπόλλωνος ἐξ Δίκης τῆς Λυκάονος. Verum magis placet, quod de Dryopis genealogia Etymologus adduxit, quam Apollonii Scholiaſtes, ubi illud Λυκαονείας a mala manu eſt, & ſi quis reſcripſerit Λυκάονος cum Etymologici auctore, illud alterum præcedens Λυκάονος in Ἀπόλλωνος mutare neceſſe habebit. Imo Scholiaſtam Apollonii ita debere emendari, evidentiſſimo argumento demonſtravero, ſi huc tranſcripſerim Tzetzæ verba ex commentariis ad Lycophronem, ſic enim ille: Ὁ δὲ Δρύοψ, υἱὸς Ἀπόλλωνος ἐξ Δίκης τῆς Δυκάονος· τοιοῦτος γὰρ σαφέστερον Ἀπολλώνιος, ἔγκυον ἐπίσης τὴν μνᾶσθαι τὸ βρέφος, ἔκφυσιν θρόνις πλέκει, ὅθεν ἐξ Δρύοπος πλέξιν, καὶ ἐξ αὐτοῦ Δρύοπες, οἱ περὶ Παρνασσὸν, ὡς φησι Ἡλιόδ.

[71] Περὶ Τραχῖνα.] Apollodorus lib. II de Hercule ſic inquit: Ὡς δὲ ἦκεν εἰς Τραχῖνα παρὰ Κήυκα, τὰ παλαιὰ πάντα, Δρύοπας καθελὼν ἐπόρθησεν.

[72] Πόλις Θράκης.] Hujus urbis meminit Scylax, cujus verba ſic conſtituit Incomparabilis J. Voſſius. Αἱ δὲ πόλεις Δίκαια καὶ Μαρωνεία· καὶ ποταμὸς ὁ τῆς αὐτῆς ἡμέρας Δρῦς, Ζάνη. Ad quem locum vir magnus obſervat Nicandri Scholiaſtam hanc urbem Ὀρφέως Δρῦν appellaſſe: Τῆς Αἴνου ὠθησίου ἔστιν ὁ ποταμὸς Ἑβρος· ὑπερκεῖται δὲ ὁ ποταμὸς ἡ Ζάνη πόλις, μεθ' ἣν αἱ Ὀρφέως Δρῦες εἰσιν, ἐφ' ἃς τὸ Ζαρηδόνιον αἴνιγμα.

[73] Ἔστι καὶ πόλις τῶν Οἰνωτρῶν.] Fœdiſſimum mendum in vulgatos libros irrepſerat, in illis enim legebatur: Ἔστι δὲ πόλις τῶν Οἰνώτρων.

[74] Ἐπὶ τῷ Ἀρῷ ποταμῷ.] Arum fluvium geographi omnes in Cilicia collocant, quare hic legendum monet Salmaſius, ἐπὶ τῷ Πιναρῷ ποταμῷ. Quæ lectio tanto confidentius admittenda eſt, quia in MSS ante τῷ Ἀρῷ lacuna conſpicitur.

[75] Ἦσαν δὲ τρεῖς.] De hiſce tribus legendus Scholiaſtes Ariſtophanis ad Plutum. Locus etiam in hanc rem optimus eſt apud Pindari Scholiaſt. ad od. I Pyth. Πάμφυλοι δὲ Δύμανες (ita legendum, non Δύμοι) καὶ Δυμᾶνες Αἰγιμίου· ἀφ' ὧν Παμφυλίς, καὶ Δυμανίς, φυλαὶ τῶν Δακεδαιμονίων.

[76] Αἰγίμιος.] In omnibus editis excuſum reperitur male Αἴγιμος, quod auctoritate veterum Scriptorum, & fide codicum calamo exaratorum emendarimus.

[77] Διμᾶνα.] Corrigendum videtur Δυμᾶνα, ejus terminationis hunc Ægimii filium appellavit Pauſanias in Achaicis: Σαφῶς δὲ οἶδα, ὅτι λάτ Δύμανος, ὅτι λάτ Δυμανίου τοῦ Αἰγιμίου.

[78] Ὕλλον ἐποιήσατο τρίτον.] Hæc verba cum referenda ſint ad Ægimium Dorienſium regem, peſſime depravata habentur in vulgatis ad hunc modum: Ὕλλεων ἐποιήσατο τρίτον, χάριν λαπιδίης. Hæc quam nos divulgamus, codicis Voſſiani lectio eſt, quam nemo ſanus repudiabit.

ΔΥ'ΜΗ [1] πόλις [2] Ἀχαΐας, ἐσχάτη πρὸς δύσιν, ὅθεν ὁ Καλλίμαχος ἐν ἐπιγράμμασιν.

Εἰς Δύμην ἀποίχεται τὴν Ἀχαϊκήν.

Καὶ Δύμη ἡ χώρα πάλαι ὠνομάζετο, ἡ δὲ [1] πόλις Στρατός. ὕστερον δὲ [4] καὶ ἡ πόλις ὁ χώρα Δύμη ἐκλήθησαν. λέγεται δὲ [5] πληθυντικῶς, ὡς Ἀπολλόδωρος. [6] Τούτων ἀπέχουσι σταδίους ΡΚ, ἐσχάτη κεῖται πρὸς δύσιν Δύμη. [7] ὁ πολίτης, Δυμαῖος. Ἔφορος ΚΔ. Παραγγομένης δὲ τῆς στρατιᾶς εἰς τὴν Δύμην, πρῶτον μὲν οἱ Δυμαῖοι καταπλαγέντες. Καὶ Παυσανίας ἐν Βοιωτικοῖς. [8] Ἀνδρὶ Δυμαίῳ σταδίου μὲν ἀνελομένῳ νίκην. Καὶ πάλιν. [9] Δυμαίοις μέν ἐστιν Ἀθηνᾶς ναὸς καὶ ἄγαλμα. [10] Καὶ ἐν τῷ α'. Τάδε πρὸς Ἀχαΐαν

Dyma, urbs Achaïæ, ultima ad occidentem, quare & Callimachus in Epigrammatibus canit:

Dymam proſectum Achaïcam.

Ipſa quoque regio antiquitus Dyma appellabatur, urbs vero Stratus. Tandem vero etiam cum urbs, tum regio Dyma vocatæ ſunt. Dicitur quoque numero multitudinis Dymæ, uti apud Apollodorum hiſce verbis: Abeſt ab hiſce centum viginti ſtadia urbs Dymæ, quæ ultima ad occidentem ſita eſt. Civis, Dymæus. Ephorus libro XXIV: Immiſſo autem in Dymam regionem exercitu, primo omnium Dymæi terrore perculſi ſunt. Et Pauſanias in Bœoticis: Viro Dymæo curſu in ſtadio reportanti victoriam. Et rurſum: Dymæis quidem eſt Minervæ templum & imago. Et in libro primo: Ab illa vero parte ad Achaïam

[1] Δύμη.] Ut cuivis legentium primo quaſi intuitu evidentiſſime apparet, quam miſeris modis genuinum Stephani Byzantini de Urbibus, ſive ut ego exiſtimo, de Gentilibus opus ab Hermolao Grammatico Conſtantinopolitano ſit truncatum, neque omnino inconſultum, neque à re alienum videbitur, ſi ipſiſſima Epitomatoris verba ex quacunque ſectione, juxta Xylandrianam editionem, hic ſubjiciam. Hæc enim ille de Dyma congeſſit: Δύμη, πόλις Ἀχαΐας, ἐσχάτη πρὸς δύσιν. ὁ πολίτης, Δυμαῖος καὶ Δυμαεύς. λέγεται καὶ Δύμιος. Ἀνδροσθένης δὲ Καισαρέα τοῦτο φησὶ δεῖν Καϊκαν καθιοῦν. Quanto cum bonarum literarum diſpendio hoc breviarium ſit confarcinatum, cum ipſo Stephani opere collatione inſitum, hinc manifeſte conſtabit. Tam multis paraſangis hoc fragmentum ſuperat epitomen, ut Alcinoi hortos, aut Midæ roſetum ingredi putem, quando ſeria lectione illud percurro.

[2] Ἀχαΐας.] Sic appellatur reſpectu aliarum Dymarum: Antoninus enim in Thracia oppidum hujus nominis, & locum in Sparta Heſychius collocat. In membranis Segurianis deerant tres literæ poſteriores, legebaturque Ἀχαι ΧΧΧ. Quod mihi ſuſpicionem injicit hunc locum plura continuiſſe. Sic ſolent ſocordes atque imperiti librarii epigrammatum duntaxat exordia tranſcribere, & reliquos verſus, licet aliquando decem ſequantur, lectorum diligentiæ committere, exarando ὀφε. vel ὲ πλεῖς, quod hic ab ipſis factum videtur. Nitebatur enim Stephanus integro Callimachi epigrammate proferre, Achaïcam Δύμην δεῖν τὴν δύσιμος vel δύσιμος nomen habere. Veriſimilem eſſe noſtram conjecturam, inde evincitur, quod toto hoc capite nullam de etymologia vocis mentionem fecerit ὁ Ἐθνικολόγος, quam plerumque circa initium tmematis exhibet. Urbem inde appellationem ſortitam eſſe, etiam teſtatur Strabo lib. VIII. Ἐφεξῆς ἐστὶν ἡ Δύμη πόλις ἀλίβρωτος, σπανίως δυσιωκέσπαστος, ἀφ' ἧς ἐστὶν ὁρμᾶσθαι. Vide præterea Euſtathium ad Iliad. B. pag. 292. Pauſanias lib. VII perhibet, quondam *Palæam* appellatam fuiſſe; nomen vero quod nunc obtinet, à Dyme fœmina indigena, vel à Dymante Ægimii filio deducens, ita enim ille: Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ πρὸ ἀρχαιότερα Πάλαια. ἐγένετο δὲ ὕστερον, ἐπειδὴ οἱ μετῴκησαν ἐς ἐκεῖνα. ἐπῴκουν δὲ τότε ἄνδρα, οὐκ ἐπιχωρίαν γυναικὸς ἐπιχωρίας Δύμας, οὐκ ἀπὸ τοῦ Δύμηνος τοῦ Αἰγιαλέως. Etymologici Magni Auctor nomen habere exiſtimat ἀπὸ τοῦ δύσιμος, ἢ ἀπὸ Δύμας ἡρωΐδος. Integrum locum mox producam.

[3] Πόλις Στρατός.] Sic olim nuncupatam fuiſſe, liquet ex Strabone lib. VIII. Sed non eſt confundenda cum clariſſima ejuſdem nominis urbe in Acarnania ſive Ætolia, cujus Livius, Mela, Plinius & alii quam plurimi meminere.

[4] Καὶ ἡ πόλις ὁ ἡ χώρα Δύμη ἐκλήθησαν.] Hoc etiam quodammodo ex Scholiaſta in Lycophronem apparet, tralene in Achaïa Dymam civitatem vel regionem exiſtiſſe, ita enim inquit: Περὶ δὲ τούτους τοὺς πόλεις, ἅτινα τῶν Θεμίστων, ἔστι καὶ πόλις Λακωνικὴ, ἧς τὸ Ὄλυνθον πόλις Ἀχαΐας, ἧς τὸν Δύμην πόλιν ἡ χώρων Ἀχαΐας. In verbis Theopompi, mox ſecuturis τὸ Δύμη etiam commodiſſime pro regione accipi poteſt.

[5] Πληθυντικῶς.] In hanc rem citat noſter Apollodori teſtimonium, cui adjiciam locum ex Etymologici Mag. Auctore: Δύμη ἡ πόλις τῆς Ἀχαΐας. Λυκόφρων. Δύμην τε Βορέοιο ἐγκρύπτουσ' ὄχλαι. λέγεται δὲ Δύμη ὁ Δυμαῖος (ubi malim emendare, λέγεται δὲ Δύμη ὁ Δύμας.) ἔστι καὶ ὁ δυσμικὸς τῆς Ἀχαΐας κεῖται, δύσμη τὸ ἴσον ὁ δύμη. ἢ ἀπὸ Δύμας ἡρωΐδος. Etiam Livius hoc numero urbis nomen protulit, ita enim ille lib. XXXII cap. XXI in oratione Triſtheni: *Egregie enim Dymæi priore bello ſumus tutati.* Et lib. XXXVIII cap. XXXIX. *Una ad coercendos inventa, haud magna memoratu res eſt: centum funditores ab Ægio & Patris & Dymis acciti.*

[6] Τούτων ἀπέχουσι σταδίους ΡΚ.] An juſta & accurrata hæc ſit ſtadiorum dimenſio, facillime hinc cognoſcere potuiſſem, ſi præcedentia Apollodori verba non interiiſſent. Fortaſſis ſcribendum eſt: Ἡλείων ἀπέχουσι σταδίους ρκ'.

[7] Ὁ πολίτης Δυμαῖος.] Stephanus uſu hujus vocis illuſtrium ſcriptorum auctoritate, Ephori, Pauſaniæ, Apollodori, Philiſti, Theopompi & Euphorionis, confirmato, ex Antimachi Thebaide ſubjungit, etiam τὸ Δύμιος uſurpari. Duobus hiſce gentilibus ex Polybio tertium, ſcilicet τὸ Δυμικιεύς addi poſſet, ita enim ille lib. IV cap. LX. Διὸ καὶ Τριταιεῦσι καὶ Φαραιεῦσι καὶ Δυμαιεῦσιν, ὑπὸ μὲν ἰδίᾳ συνεργούντων μισθοφόρων, κυβερνώντων δὲ τῶν Ἀχαιῶν ἐκμελῶς, εἶτα ἐγκλητέον. Verum metuo ne illo in loco menda lateat, ex repetitione diphthongi præcedentium vocabulorum orta, quam neque interpres neque alii commentatores ſubolfecere, ut plurimum de gentilibus parum ſolliciti. Non me fugit τὸ Ἐθνικογράφου alibi canonem exhibere, ſecundum quem τὸ Δυμαιεύς quodammodo defendi poſſet, ita enim ſcribit in Ἄλλοι Ἀμφιλοχίδες. Τρίφυλοι οἱ ἐκ παραλλήλου Ἀλαιεῖς τριτόβαρβοι, καὶ Ἀλαιεῖς πλησιόχωροι. καὶ δεῖ Ἀλαιεῖς Ἀλαιεύς, Λαπαιεῖς Λαπαιεύς, Κρητικῶς Κρητιεύς. Eodem modo à Δυμαῖος formam poſſet Δυμαιεύς. Sed ſcias velim Polybium paſſim lib. II, IV & V. τὸ Δυμαῖος uſurpaſſe, & Stephanum noſtrum in Polybiana lectione tantopere verſatum fuiſſe, ut illud, ſi illam τῶν ἰθνικῶν formam codices repræſentaſſent, aut citaſſet aut refutaſſet: adeo ut non dubitem, quin in Polybio Δυμαιέα reſcribendum ſit, quo innumeris locis etiam Livius utitur.

[8] Ἀνδρὶ Δυμαίῳ.] Integer Pauſaniæ locus ſic ſe habet: Οὐδέτερος ἦν ἀνδρὶ Δυμαίῳ, σταδίου μὲν ἀνελομένῳ νίκην ἐλαυνομένῳ ἐκτῆς.

[9] Δυμαίοις μὲν &c.] Hæc verba etiam in Pauſaniæ Achaicis reperiuntur, iuntque à præcedentibus non longe remota.

[10] Καὶ ἐν τῷ α'.] Hic locus non eſt apud Pauſaniam libro I, neque etiam VII, ubi Achaïa & in ea Dyme deſcribitur. Alios hujus auctoris libros evolvere, jam non vacat.

Ἀχαΐαν Δυμαίων εἰσὶν ὅμοροι. [11] Καὶ Ἀπολλόδωρος, ἢ ὁ τὰ τοῦτα συναγαγόμενος. Τὴν δὲ χώραν ἔχουσι Δυμαῖοι. Καὶ Φίλιστος Σικελικῶν α΄. [12] Ἐπὶ δὲ ὀλυμπιάδος, καθ' ἣν ὁ Βοιώτιος ὠκύλος ἐνίκα στάδιον. Καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν α΄. Πόλεμος ἐνέκειτο τοῖς περὶ Δυμαίους. Οὗτος δὲ Θεόπομπος μ΄. Προέστηκε δὲ τῆς πόλεως ἦσαν τὸ μὲν Συρακοσίων [13] Ἄθηνις ὁ Ἡρακλείδης, τῶν δὲ μισθοφόρων Ἀγχέλαος ὁ Δυμαῖος. Τὸ θῆλυ δὲ Δυμαία. Εὐφορίων.

[14] Ἣ τε ἔχεις κλῃδὰς, ὑπαζεφύρους Δυμαίης.

[15] Διὰ τὸ πρὸς δύσιν ὑπαζέφυρον. [16] Ἀντίμαχος δὲ Καυκωνίδα φησὶν αὐτὴν, ἀπὸ Καύκωνος ποταμοῦ, [17] ὡς Διρκαίους. [18] Εἰσὶ δὲ καὶ Ἀσωπίδα. Διορίζει δὲ ὁ Ἦλις [19] καθὰ τὸ Βουπρασίου. [20] Ἀφ' οὗ τοῦ ποταμοῦ.

Λέγεται

Achaiam Dymæis sunt contermini. Et Apollodorus, vel qui ejus scripta compendiifecit: Regionem tenent Dymæi. Et Philistus rerum Sicularum libro primo: Olympiade qua stadium currendo vicit Ochotas [Dymæus.] Et Apollodorus libro primo Chronicorum: Bellum impendebat Dymæis. Quare & Theopompus libro quadragesimo scribit: Præsides erant civitatis ex Syracusanis quidem Athanis & Heraclides, ex mercenariis vero Archelaus Dymæus. Hinc fœmininum Dymæa. Euphorio:

Tu quæ possides claustra regionis Dymæ favonio exposita.

Quia ab occasu zephyrus spirat. Antimachus vero ipsam appellat Cauconidem à Caucone fluvio, ut à Dirce fonte Thebæ Dircææ dicuntur: sunt qui Asopidas vocent. Dividit autem ab Elide juxta Buprasium flumine Larisso.

Dicitur

[11] Καὶ Ἀπολλόδωρος, ἢ ὁ τὰ τοῦτα &c.] In MS erat ϛ pro numeri nota positum. Hinc suspicor olim scriptum fuisse: Καὶ Ἀπολλόδωρος ϛ΄. ἢ ὁ τὰ τοῦτα ἐπιτετμηκὼς. Alterum ϛ tanquam supervacaneum librarii rejecere. Tota hac sectione auctorum allegatorum libri numerus additur: & mox sequetur: καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικῶν α΄.

[12] Ἐπὶ δὲ ὀλυμπιάδος, καθ' ἣν ὁ Βοιώτιος ὠκύλος ἔνικα στάδιον.] Non ita hæc concipiuntur in MS, sed hoc modo: ἐπὶ δὲ ὀλυμπιάδος ϛ Οὐόστιος ὠκύλος στάδιον. *Olympiade sexta Ochotas vicit stadium.* Verum hæc varietas parum ad rem facit. Aliud quid huic Philisti loco excidit, scilicet gentile Δυμαῖος, cujus usum Stephanus ex illo verum Siculorum scriptore probare intendit. Fortasis hæc verba ita sunt constituenda. Ἐπὶ δὲ ὀλυμπιάδος ϛ΄, καθ' ἣν ὁ Οὐόστιος Δυμαῖος ὠκύλος στάδιον. Ochotam Dymæum fuisse satis evidenter liquet ex Pausaniæ Achaicis, cujus verba jam supra in medium produximus.

[13] Ἄθηνις.] In MS totus locus ita legebatur: Προέστηκε δὲ τῆς πόλεως ἦσαν τὸ μὲν Συρακοσίων Ἀθήνης ὁ Ἡρακλείδης. Fortasis fuit celebris ille historicus, qui res Siculas confignavit, cujus Athenæus lib. III meminit. Ἀθήνης τὰ περὶ τὴν Σικελίαν: & Diodorus Siculus libro XVI: Τῶν δὲ συγγραφέων Ἀθήνης ὁ Συρακούσιος. Verum est, eum hic Προέστηκε munere fungi: sed hoc non obstat, illum quoque res Siculas memoriæ prodidisse.

[14] Ἣ τε ἔχεις κλῃδὰς &c.] In Membranis erat: ἥτις ἔχεις κλῃδὰς ὑπαζεφύρους Δυμαίης. Hujus versiculi sensus mihi videtur intricatissimus: eum fortasis illustrabo, si statuam Euphorionem loqui de pago sive urbe quadam (ubi quasi agri Dymæi erant claustra) Scolli montis saxoso vicina, per quem ex Arcadia, Magnesia & aliis Peloponneti regionibus in agrum Dymæum iter fiebat. Hæc enim Scollis ob rupes & saxa ubique superari non poterat; Dymæis, Triscensibus & Eleis erat communis, & monti Arcadiæ, cui Lampeja nomen, continua. Τὰ κλῃδία sic fumi posse pro claustris, liquet ex Philippi Demetrii filii sermone, qui teslante Pausania in Achaicis, Corinthum, Chalcidem & Magnesiam Græciæ claves vocitabat. Sic Euripides in Medea, fauces Hellespontii Πόντου κλῃδὰς nuncupat: & ut unico verbo absolvam, κλῃδὲς dicuntur ἠιόνες τῶν τόπων φυλακώδεις. Porro τὸ Δυμαίης non tantum de fœmina, sed etiam agro urbi adjacente sumi posse, evidenter liquet ex Polybio lib. II sic scribente. Οὗτοι δὲ Λεοντίδιον ὄντες, τὸ δὲ σχῆμα ἐλαφρὸν ἐπιτήδειον ἐν τῇ Δυμαίᾳ εἶδε τὸ κλιμάκιον Ἐπιφάνειαν. Et Strabone lib. VIII ubi ita inquit: αὐτὸς δὲ ὁ πολέμαρχος ἐν τῇ Δυμαίᾳ μᾶλλον Δύμης ἢ Τριτιαίου, ἐκ κλιτύος ἢ Καύκωνος ἑλικώδης. Ad vocem ὑπαζέφυρος quod attinet, illa rarissima & non passim est obvia, videturque denotare, *quod ventis ab occasu flantibus expositum est*; quo significatu de Locris Epicephyriis Straboni libro VI usurpatur: Μεῖζον δὲ τὸ Ἡρακλεῖον ἀπέχει τῆς Λοκρίδος, ἡ κορυφὴ ζεφύρου, ἔχουσα πρὸς ἑσπέραν ἀνάφορις λιμένα, ἐξ οὗ ὑπόκειται ἡ Ἐπιζεφυρία &c. Qui in re obscurissima aliam huic loco lucem attulerit, erit mihi magna Apollo.

[15] Διὰ τὸ πρὸς δύσιν ὑπαζέφυρον.] Locus mihi videtur mendosus & hunc in modum restituendus: Διὰ τὸ πρὸς δύσιν ζέφυρον. Librarios ex similitudine & repetitione præcedentium vocabulorum gravissimos commentatores, res est notissima. Hæc verba continent glossam præcedentium ex Euphorione citatorum: nam ideo ὁ Ἐπιζεφύριος agro Dymæo attribuit, quia occidentem Peloponneti plagam obtinet, unde Zephyrus spirabat.

[16] Ἀντίμαχος δὲ Καυκωνίδα φησὶν αὐτὴν.] Hæc de re Strabonem ex Antimacho mentionem fecisse sequenti commentario apparebit. Verum ipsa Antimachi verba nobis Lycophronis Scholiastes, leviter quidem corrupta, reservavit, illa sic sunt corrigenda. Καὶ Ἀντίμαχος ὁ Θεοκρίτου.

Ὡς ἐκπεπλήκτου, ἵνατις Καυκωνίδα Δίρκην
Ἐπιζεφύριον πάλεσσιν Ἐχίνου ἀλεγεινοῖο.

Male in vulgatis hodie Καυκωνίδα Δίρκην legitur.

[17] Ὡς Διρκαίους.] Cave hanc vocem accipias pro Græci scriptoris nomine, in quem errorem is facillime alibi potest, qui veteris historiæ non est paullo callentior. Confidenter affirmo hunc locum esse mutilum, & nonnulla post istam vocem excidisse: verum illa lacuna optime Antimachi verbis implebitur, apud Stabonem libro VIII circa finem exstantibus. Τῶν δ' Ἀντιμάχου Καυκωνίδα τὴν Δημητριακὸν, ἃς μὲ ἐπέζευγε δεῖ τὴν Καυκώνιον ὑπεζῆσθαι πάντα αὐτὴν, μᾶλλον δ' ὅσην κατεφύσησεν, κατέβαινε ἐπάνω αὐτοῦ. Οἱ δὲ δεῖ Καύκωνα ποταμὸν τινὰ, ὡς καὶ Θεόκριτος Διρκαῖον, Ἀσωπίδας, Ἄργος δὲ Ἀμφίλοχον, Τροίλον δὲ Σιμοῦντα. Hinctis evidenter conitat, Stephanum hanc de Dyma opinionem, quod priscis temporibus Cauconis appellata fuerit, vel hausisse ex ipsis Antimachi scriptis, vel, uti admodum verisimile est, ex loco Strabonis jam allegato, nobiscum indicante, hoc ulcus ita sanari debere. Ἀντίμαχος δὲ Καυκωνίδα φησὶν αὐτὴν, ἀπὸ Καύκωνος ποταμοῦ, ὡς Δίρκαιοι τὴν Θήβης, ἔνιοι δὲ Ἀσωπίδας. Hanc lectionem esse emendatam, nemo, ut spero, in dubium vocabit. Thebæ Dircæ vocabantur à fonte urbi vicino, & Asopides ab Asopo amne, qui Thebani & Plateensis agri fines interfecat.

[18] Εἰσὶ δὲ ὁ Ἀσωπίδα.] Legendum esse Ἀσωπίδας commentario præcedente ex verbis Geographi manifestissime demonstravimus.

[19] Καθὰ τὸ Βουπρασίου.] Hæc scriptura non est Stephani manu profecta: sine dubio reponendum est: ἀφ' οὗ τὸ Βουπράσιον. Græcis enim & Latinis Europæis alicujus urbis nomen genere neutro effertur.

[20] Ἀφ' οὗ τοῦ ποταμοῦ.] Et hæc fluminis appellatio ex eius-

Δίρσιος δὲ Δύμιος, ὡς [21] Βοιωτάμιος. Ἀ- A
πίμαχος δὲ ἐν ε. Θηβαΐδος.

[21] Ἐν δέ σι πῶσι μάλα φρένας ὄπλι-
κον ἄμοιρον

[21] Ὠμίλησε, ὡς [24] διεπέρασε Δύμιον
ἄστυ. B

ΔΥΝΔΑΣΟΝ [25] πόλις Καρίας. Ἀλέ-
ξανδρος ἐν τῷ περὶ Καρίας β'. Αὖθις δ' ἐπὶ
Δυνδασὸν δὲ Καλυνδα ὁρμᾶσθαι. Τὸ ἐθνι-
κὸν, Δυνδασεὺς, ὡς Πηγασεύς.

ΔΥΡΒΑΙΟΙ [26] ἔθνος καθῆκον εἰς Βά- C
κτρους δὲ καὶ Ἰνδικήν. [27] Κτησίας ἐν Περσικῶν ι'.
[28] χώρα δ' ἐστὶν αὐτῶν πρόσκεινται. Δυρβαῖοι
μὲν εὐδαίμονες ἄνδρες, καὶ πλούσιοι, καὶ κά-
πηλοι δίκαιοί εἰσι, μέχρι τῆς Βακτρίας καὶ Ἰνδι-
κῆς [29] καθικνούμενοι. Οὔτε γὰρ ἀδικοῦσιν, D
[30] οὔτε

DYNDASUM, urbs Cariæ. Alexander lib. II, de Caria: Iterum ad Dyndasum & Calynda properare. Gentile, Dyndasensis, ut Pegasensis.

DYRBÆI, gens exporrecta ad Bactros & Indiam usque. Ctesias rerum Persicarum libro decimo: Regio versus septentrionem jacet. Dyrbæi hi homines fortunatissimi, & divites, & admodum justi, ad Bactriam & Indiam usque pertingunt. Hi neque injuria afficiunt, neque occi-

Dicitur etiam Dymius, uti Bœbius, Cynius. Sic Antimachus libro v Thebaïdos:

Inter hos vero prudentissimum militum ducem

Te gessisti, cum diripuisti Dymium oppidum.

et viri immanis, emendandum Λαφίσιος sive Λαφίστιος ex margine: aliquando enim simplici, aliquando vero duplici σ exaratur. Strabo lib VIII: ἀπωκῆσθαι δὲ αὐτὴν λέγει τὸ Ἱππίου φεύγοντα τὸν Βιστρόνιον ὁ Λάφιστος πελάσαντα, φίλον ὄντα. Stephanum haec ex Strabone desumpsisse, facile mihi persuadeo.

[21] Βοιωτάμιος.] Hoc gentile neque à Boëa urbe Cretæ, neque à Macedonica deducitur. Latet hic error tranſcriptorum, ſi quiſquam alius, plane graviſſimus, quem nemo niſi perdiri cerebri ferre poſſet. Ex autographo Sigerianno diverſimode hanc vocem viri docti tranſcripſere, alii Βοιωτάμιος, alii Βοιώτιος. Nos autem, quibus inſpiciendi iſtas membranas facultas non fuit, in hac adeo incipiti vocis ſcriptura, nuperrime vulgatam lectionem repræſentamus, exiſtimantes totum locum ex conjectura fortaſſis hunc in modum corrigi debere: Λεχεῖ δὲ Δύμιος, ὡς Βοιὸς, Κύνιος. Scio Stephanum vel ejus Epitomatorem in voce Βοιὸς nullam de hoc gentili mentionem facere, puto tamen exſtare in Ἀλύζεια, quem locum ſic emendavimus: Ἄλυμα, πόλις μεγάλης Φρυγίας, ἀφ' ἡρῴου Ἀλύμου. Ἐθνικὸν, ὡς ἀπὸ Βοιοῦ Βοιὸς, Κυνὸς Ἄκλις, οὕτω δὲ Ἀλύμιος. Alterum gentile, quod reposuimus, ſuo loco in voce Κυνὸς reperitur. Sic imperiti librarii ex duobus gentilibus, eadem terminatione & forma gaudentibus, unicam conflarunt vocem, nihil omnino ad rem pertinentem.

[21] Ἐν δέ σι πῶσι μάλα φρένας &c.] Hi verſus profecto ſunt obſcuriſſimi: & cum non nihil paucillimæ Antimachi reliquiæ, nihil ad rem facientes, hic & alibi circumferuntur, & antecedentia ac ſubſequentia prorſus ſint incognita, difficillime quis verum ſenſum ex iis expiſcabitur: præſertim cum poëta communi dicendi genere non utatur, ſed vocibus à vulgari ſignificatu longe remotis, quod olim etiam Quintilianus lib. x cap. 1 hiſce verbis teſtificabatur: *Contra in Antimacho vis & gravitas, & minime vulgare loquendi genus habet laudem.* Ad τὸ ὑπίκοος quod attinet, vulgo quidem *adjutorem* denotat, ſed talem hic deſiderat ſenſus, qui cum imperio aliis præeſt. Hunc ſignificatum colligere licet ex Heſychio: Ὑπίκοος, ἡγεμών, στρατηγός, ὑπάρχων: quæ ultima vox imperium quoddam & ſupereminentiam ſignificat. Τὸν ὑπίκοον igitur, ut cum Livio loquar, eſt *dux auxiliaris*, ſive auxiliaris cohortis præfectus. Noſtra hanc ſententia verbis Etymologici Magni Auctoris optime confirmabitur, ita enim ille: Ὑπίκοος δὲ λέγεται, ὁ λόχος ἔχων χιλίους στρατιώτας, καὶ βασιλεύς. Σαφοκλῆς, ὑπίκοος ἦν τῶν Τρώων ἀνὴρ, ὁ στρατηγὸς βασιλεύς. Sic Sarpedo de ſe ipſo apud Homerum Iliad. E loquitur:

Ἡμεῖς δ' αὖ μαχεούμεθ', ἔπειτε τ' ἀπίκοοι ἔσεσθε.
Καὶ γὰρ ἐμὸν ὑπίκοος ἔσσ', ἅτε, μάλα πολλὸς ἑπέσθαι.
Τῶνδε γὰρ Λυκίοισι ἐπὶ ὀφρύσι πίσυνος.

Ad hunc locum ita ſcribit Euſtathius: Ἡμεῖς, δὲ μαχεούμεθα ὁ ὑπίκοος. λέγει δὲ λαὸς αὐτὸν τοὺς ὑγκωμίους. Ἕπονται δὲ τοῖς ἐξ αἵματος βασιλεῖς. ὁ δὲ αὐτὸς ὁ Σαρπηδών. Qualis inter auxiliares ad Trojam fuerit Sarpedo, notius eſt, quam quod hic doceri debeat. Callimachi Scholiaſta ad Hymnum in Dianam τὰς ἀμαξοβίας reddit ἀγαλλίδας, παρὰ τὸ ἅμα παρεῖναι. Etym. Mag. Auctor: Ἀμαξοβίας παρωνύμως ἀπὸ τοῦ ἀναλίσκω, ὁ ἅμα καὶ ὀχεῖσθαι. Hinc ſuſpicor ἀμαξοβίας denotare *milites, qui ex peregrina regione ducem in alienorum auxilium miſſum ſequebantur.* Antimachus igitur bellum Thebanum cantans, ducem quendam in Thebanorum auxilium miſſum, laudibus effert, ejus virtutem & prudentiam in occupanda Dyma ita deprædicans: *Inter hos vero prudentiſſimum militum auxiliarium ducem te geſſiſti, nam victoria potiti, nec fruſtra ad bellum profecti, urbem Dymiam diripuiſtis.* In qua conjectura ſi non erro, non adeo difficile erit Antimachi mentem percipere.

[24] Ὠμίλησε.] Et hæc lectio habet profecto, quod Græci dicunt, κῦρος ἰσχύς. In λεξικῷφ inveni, ὠμιλητής, unde ſuſpicor legendum, ὠμίλησε.

[24] Διεπέρασε.] Alii ex MS exhibent: διαπέρασε.

[25] Δυνδάσιον, πόλις Καρίας.] De hac civitate Carica ita ſcribit Epitomator: Δυνδάσιον, πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν, Δυνδασεύς. Quemadmodum præcedenti lectione omnem ſcriptorum auctoritatem flocci facit, ita nunc quoque Alexandri teſtimonium ex libro ſecundo de Caria, prorſus negligit. Præterea hoc obſervandum eſt, hanc vocem in λεξικῷφ quæ videre licuit, ordinem alphabeticum non ſervare: nam in iis Dyndaſi deſcriptio poſt τὸ Διγδύμιον incipit. Fortaſſis pro Δυνδάσιον reſcribendum eſt Δυνδάσιον, uti probabiliter liquet ex gentili Πεγασεύς, quod deducitur à Πήγασον, ita enim in Epitome legimus: Πήδασον, πόλις Καρίας, ἧς Πηδασεὺς τὸ ἐθνικόν. Δεῖ δὲ ἐκ δύο τὸ σ' γράφειν Πήδασον, ἀπὸ δύο τοῦ γ Πέργαμον. ὁ πολίτης Περγαμηνός. Inter Caricas urbes pluriмæ reperiuntur, ultimam ſyllabam in ον & σσ terminantes: Ἀλάσσαρνα, Καρύανδα, Καλύνδα, Κάδυανα, Ἄγγασσα, Ὑδισσὸς &c.

[29] Δυρβαῖοι.] Hanc de Dyrbæis ſectionem Hermolaus hoc modo in compendium redegit: Δυρβαῖοι, ἔθνος καθῆκον εἰς Βάκτρους, καὶ Ἰνδικήν. Κτησίας ἐν Περσικῶν δεκάτῳ. χώρα δὲ αὐτῶν πρόσκειται. Δυρβαῖοι εὐδαίμονες ἄνδρες, καὶ πλούσιοι, καὶ δίκαιοι, καὶ ἀδικοῦσι, καὶ δικαιοκρατοῦσι δίχα. Ἐοὶ δὲ ἕως ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ἐκείνης, ἐφ' ἧς Δαρεῖος ἐβασίλευε. Hæc qui cum genuino Stephani de Dyrbæis loco contulerit, facillime animadvertet, quid diſtent ara lupinis.

[27] Κτησίας ἐν Περσικῶν δεκάτῳ.] Hoc Cteſiæ fragmentum poſt Herodotum ab Henrico Stephano editum eſt, ſed mancum & mutilum. Hinc multo auctius atque emendatius tranſcribi poſſet.

[28] Χώρα δ' ἐστὶν αὐτῶν πρόσκεινται.] Non puto hæc ſana eſſe: fortaſſis emendandum eſt: χώρα δὲ ἐστὶν ἀνεμοτρόπιος. Nam Dyrbæorum regio verſus auſtrum ſita eſt, & omnibus Bactrianæ populis auſtralior.

[29] Καθικνούμενοι.] Alii ex MS tranſcripſere: κατικνούμενοι.

[30] ὅτε ἀποκτείνυσιν ἀνθρώπων οὐδένα. Ἐὰν δέ τι εὕρωσιν ἐν τῇ ὁδῷ χρυσίον, ἢ ἱμάτιον, ἢ ἀργύριον, ἢ ἄλλο τι, οὐδὲν [31] ἀποκινήσαντα αὐτὸ, ὅτε ἀφιστάμενοι, ὅτ' ἐσθίουσιν, [32] ὅτε νομίζουσιν, ἐὰν μὴ ἱερῶν ἕνεκεν. [33] ἄλφιτα δὲ πτισάνην λεπτοτάτην, καθάπερ οἱ Ἕλληνες, [34] καὶ ἐσθίουσι καρπούς.

ΔΥΡΡΑΧΙΟΝ, [35] πόλις Ἰλλυρική, [36] Ἐπίδαμνος καλουμένη ἀπὸ Ἐπιδάμνου, [37] τοῦτο

A occidunt quenquam mortalium. Cum in via sive aurum, sive vestem, sive argentum, sive aliud quidpiam offendunt, nihil inde auferunt. Neque picturam exercent, neque panibus vescuntur, neque legibus, nisi sacrorum causa, obstricti vivunt. Polentam autem tenuissimam parant quemadmodum Græci, & fructus comedunt.

B

DYRRHACHIUM, urbs Illyrica, Epidamnus dicta ab Epidamno, cui filiu

[30] Οὔτε ἀποκτείνουσι.] Retinui lectionem vulgatam, sed olim non ita exaravit Stephanus: hoc ex ipsa epitome sutis evincitur: præterea ἀποκτέρουσι unum & alterum mihi exhibuere, ὅτε ἀποκτείνουσι. Hæc vox cum sit sana & nitida, mutari minime debet. Antoninus Liberalis, quem nuperrime emendavimus, eadem utitur Fab. XXII. Ὁ δὲ Κύκνος ὕστερον ἄλλου ἐπιπεσὼν ἀποκτείνει. ἐβόησε γὰρ ὁ τὴν χεῖρα πονῶν χάλκεος ἐκ μέσου ξεστῶν, ὃ πάντας ἀποκτείνων ἀνῄρηκεν.

[31] Ἀποκινήσαντα αὐτό.] Membranæ Seguierianæ: ἀποκινήσαντας ἅπαντας.

[32] Οὔτε νομίζουσι.] Hæc vox suspecta est, nihil enim in sacrificiis denotat: nisi longius à vulgata lectione recederet, reponerem: ἄπτουσι. Verum malo antiquam lectionem retinere, quam absque MSS codicum fide aliquid immutare. Dyrrhæi sic vitam ex justi rectique norma instituebant, ut nullis legibus, nisi in sacris & religiosis ceremoniis, coercerentur.

[33] Ἄλφιτα δὲ πτισάνην λεπτοτάτην.] Non male vertitur *Polentam* ex auctoritate Casauboni ad lib. XIV Athenæi, ubi refert Græcos, cum ἄλφιτα ducunt, *Polentam* intelligere. Hujus *Polentæ* meminit ipse Athenæus lib. III cap. XXIX ex Archestrato helluone poëta. Cujus conficiendæ modum optime docet Plinius lib. XVIII cap. VII. *Polentam quoque Græci non aliunde præferunt, pluribus sic hoc modis: Græci perfusum aqua hordeum siccant nocte una, ac postero die frigunt: deinde molis frangunt: sunt qui vehementius tostum rursus exigua aqua aspergant, siccentque prius quam molant. &c.* Ex quo Plinii loco, additis Ovidii ex V Metam. versibus.

---- (*Lymphamque reganti*
Dulce dedit, tosta quod texerat ante polenta.
Dum bibit illa datum. ----

Et mox:

---- *Nec adhuc epota parte loquentem*
Cum liquido nostra perfudit dextra polenta.)

Suspicari licet τὴν λεπτοτάτην, quo utitur noster ex Ctesia, non incommode posse verti *cum maxime forbilem*, qualem & Galli hodieque amant.

[34] Καὶ ἐσθίουσι καρπούς.] Herbis & fructibus vescentes Græcis unico vocabulo βοτανοφάγοι appellantur, & tales inter antiquos non dumtaxat Dyrrhæi, de quibus nunc Stephanus ex Ctesia, sed etiam Pythagoricæ sectæ initiati fuere. Lippis & tonsoribus notum est; illud hominum genus rebus inanimatis, herbis & oluscula vitam sustinuisse, qua de causa ἀπανθρώπους, & etiam βοτανοφάγους nuncupabantur. Ultima vox prostigatissime corrupta occurrit apud Hieronymum in præfatione commentariorum in Epist. ad Galatas. *Quod nequaquam intelligens* BATANÆOTES *& sceleratus ille Porphyrius in primo operis sui adversum nos libro: Petrum à Paulo objecit esse reprehensum, quod non recto pede incederet ad evangelizandum, veluti & illi maculam erroris inurere &c.* Certum est, Lucam Holstenium virum eruditissimum in hujus quæstionis solutionem, quid scil. illa voce intelligi debeat, caput integrum impendisse, sub cujus finem ita scribit: *Et fave magno me beneficio sibi habebit devinctum, qui in re obscura veritatis aliquam lucem extulerit.* Tanaquillus Faber vir rarissimæ eruditionis & confidentiæ, sperans se hac in re Holstenio gratificaturum, rescripsit BOTANIOTES, sive BOTANIATES. Verum ut mihi videtur, rem acu non tetigit, imo dum vocem emendare nititur, eam deteriorem atque obscuriorem reddidit: nam harum vocum significationem nec à veteribus nec à recentioribus addiscere potui. Sine dubio legendum est apud Hieronymum: *Quod nequaquam intelligens* BOTANOBIOTES *& sceleratus ille Porphyrius &c.* Nos statuimus illam vocem denotare hominem, qui oluscula & herbis vivit, ita que latrantem stomachum lenire solet: nam cum Porphyrius sectæ Pythagoreorum esset addictissimus, inter quos hic mos obtinebat, accommodationi vocabulo hæc secta & acerrimus ejus sectator exagitari ab Hieronymo non potuit.

[35] Δυρράχιον, πόλις Ἰλλυρική.] Hanc de Dyrrachiis Ἐθνικῶν collectanea epitomen contarcinavit. Δυρράχιον, πόλις Ἰλλυρική, Ἐπίδαμνος καλουμένη, ἀπὸ Ἐπιδάμνου. τετραχῶς Μίλλιος, ὡς καὶ ὁ Πομπώνιος, Δυρράχιον, τὸ δ' ἐπὶ τοῖς Μιλλιανοῖς, ὅτε Πομπήιος αὐτῷ ἐπολέμει. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Ἐφέσιος, Δυσερχίαν αὐτοὺς καλεῖ, μυθικῶς ἔχ.

Δυσερχίαν δ' Ἐπίδαμνον ἐπ' ἀγχιάλοι χθονὶ κτίσε.
Ἔστι δὲ κόλπος Λακωνικὸς μέλι τ' ἄφθονον. ἐγὼ δ' ἐρῶμι Δυσερχίαν, ὡς τὸ πάλαι ὀνομάζω. καὶ ὁ Δυβράχιος λέγεται, ὡς Ἐβρίων Φίλων ὁ τοὺς Γαλάτας, Φιλιππίδαι ὁ Δυβραχίους, ἔνιοι δὲ Δαλματίδα, ἀφ' οὗ τὴν μάχην ἐδίδοσαν οἱ Ῥωμαῖοι βάλλοντες μύ. Obiter in hac epitome animadvertendum, Palatinos codices, ut & chartaceum Vossianum hactenus supra notatam non agnoscere. Præterea in Vossiano legitur. Καὶ ἡ χώρα τῶν Ἰλλυριῶν, Δυβραχία non Δυσερχία ut in vulgatis hujus epitomes conspicitur: sed vulgata lectio hoc loco est præferenda. Facili negotio possem nunc Dyrrhachii descriptionem exhibere, sed quia incomparabilis J. Vossius in Observationibus suis ad Pomp. Melam, satis perspicue ejus situm indicavit, & eruditissimus Jacobus Palmerius in Illyrici descriptione, brevi lacem publicam visura, præter situm, etiam urbis conditores & memorabilia fusius commemoravit, huic labori parcere animum meum induxi.

[36] Ἐπίδαμνος καλουμένη ἀπὸ Ἐπιδάμνου.] Appianus Alexand. lib. II Civil. perhibet, regem quendam barbarorum Epidamnum dictum, urbi nomen fecisse: Constantinus Porphyrogenneta lib. II Themate IX, totum Stephani locum ferme transcribens, illud nominis etiam à prisco heroe Epidamno deducit. Δυβράχιον πόλις Ἐθνικὴ, ἧς Ἐπίδαμνος καλουμένη ἀπὸ Ἐπιδάμνου τοῦ ἄρχοντος αὐτῶν, τοῦτο ἰστορεῖ Μίλλιος, ὡς καὶ ὁ Πομπώνιος, Δυβράχιον. ἀφ' ἧς πάντας οἱ Ἐπιδάμνιοι Μιλλιανοὺς, ὅτε Πομπήιος αὐτῇ ἐπολέμει. Verum Romani eo colonium ducentes, Dyrrhachium dicere maluerunt, propter ominosum & inauspicatum nomen Epidamni. Pomp. Mela lib. II *Urbium prima est Oricum, secunda Dyrrachium. Epidamnus ante erat. Romani nomen mutavere, quia vox in damnum iturus, omen ab exitio est.* Vide quoque Plinium lib. III cap. XXIII. Sed non possim, quin jocosissima Plauti super hac re verba in medium producam. ita enim ille in Menæchmis Act. II. Scen. I.

Navalia est hæc insula, ut ais Epidamnia.
Voluptarii atque perjuratores maxumi:
Tum sycophantæ & pulpatores plurimi
In urbe hac habitant: eum meretrices maxume
Nusquam perhibentur blandiores gentium.
Propterea huic urbi nomen Epidamno indidere.
Quia nemo ferme hinc sine damno discedit.
ME. *Ego istuc cavebo: vendo dum mihi hoc mancipium.*
MES. *Quid eo vis? ME. Jam abs te moror hic verbum unum.*
MES. *Quid metuis? ME. Ne mihi damnum Epidamno duis.*

[39]τέτε γενέτης Μέλισσα, ἧς ἐ Ποσειδῶν A
γένεται. ἀφ' ἧς ἐστιν ἐν Ἐπιδάμνῳ τόπος
Μελισσώνιος, ἔνθα Ποσειδῶν αὐτῇ συνῆλθεν.
[40]Μετὰ δὲ τὸ Ῥιζονικὸν Λίσσος, ἐπὶ πόλις, ἧς
ἀκρόλισσος, καὶ Ἐπίδαμνος [41] Κερκυραίων
ἔκτισμα, ἡ νῦν Δυρράχιον ὁμωνύμως τῇ χερ- B
νήσῳ [42] πρότερον λεγομένη, ἀφ' ἧς ἱδρύσατο,
[43]ὡς Φίλων. [44] Δέξιππος δὲ ἐν Χρονικῶν ι
φησὶν ἔτως. Καὶ Μακεδόνων τὴν μὲν Ἐπί-
δαμνον, ἥτις ὕστερον ἡ Δυρράχιον μετωνομα-
σθῆναι, [45] πάλιν δὲ Μακεδονίας μεγάλην C
εὐδαίμονα καὶ κραταιὰν αἱρεθῆναι. Ἀλέξαν-
δρος δὲ ἐν Εὐρώπῃ [46] μὴ δὲ σε δυσερχὲς αὐ-
τὸν καλεῖ.

Δυσερχές τ' Ἐπίδαμνον ἐπ' αἰγιαλὸς
χθονὸς ἀκτῆς. D

ἔστι δὲ καὶ πόλις Λακωνικὴ μία τῶν ρ'. λέγεται
δὲ καὶ χώρα τῆς Ἰλλυρίδος Δυρράχια. Εὐ-
φορίων,

Ἄστεα Δυρράχιός τε καὶ ἔθνεα Ταυλαντίνων.

[47]Καὶ δῆλον ὅτι Δυρράχιος τὸ τοῦτο δηλοῖ- E
νον, [48] ὡς δὲ Ἀνάκτορον τὸ Ἀνακτόριον, Βυ-
ζάντιον Βυζάντιος, Θούριον Θούριος, [47] Κού-
ριον Κούριος. Ἐρατοσθένης γ' Γεωγραφου-
μένων. [49] Ἐχόμενοι δὲ κατὰ Ταυλάντιοι.

lia fuit Meliſſa, ex qua & Neptuno natus eſt Dyrrhachius: ab hac locus quidam in Epidamno Meliſſonius denominatus eſt, ubi Neptunus cum illa rem habuit. Poſt Rizonicum autem ſinum urbs Liſſus eſt, & Acroliſſus, & Epidamnus Cercyræorum opus, quæ nunc Dyrrhachium ſimiliter ac olim cherſoneſus, in qua ſita eſt, vocatur, ut ſcribit Philo. Dexippus autem Chronicorum x ita loquitur. Et Macedonum Epidamnum, poſtea mutata appellatione, Dyrrhachium nominatam, urbem Macedoniæ magnam & fortunatam vi capiunt. Alexander autem in ſua Europæ deſcriptione per S Dyrrachium ipſam appellat:

Dyrrachiique Epidamnum in maritima terræ ora ſita eſt.

Eſt & alia quædam urbs Laconica, una ex centum. Ipſa quoque regio Illyriæ Dyrrhachia appellatur. Euphorio:

Urbes Dyrrhachiæ & gentes Taulantinæ.

Manifeſtum autem eſt τὸ Dyrrhachius eſſe maſculinum, ut ab Anactorium Anactorius. Byzantium Byzantius, Thurium Thurius, Curium Curius. Eratoſthenes libro III operis geographici. Taulantii, eam regionem tenentes, incolunt.

Urbs

[39] Τέτε γενέτης Μέλισσα.] De hujus patre inter mythologos non convenit. Vide Apollod. lib. II & Pauſan. in Corinthiacis.

[40] Μετὰ δὲ τὸ Ῥιζονικὸν Λίσσος ἐπὶ.] Mutilus eſt hic locus, & ſic emendandus: Μετὰ δὲ τὸ Ῥιζονικὸν κόλπον Λίσσος. Eadem lacunam in verbis Conſtantini Porphyrogenetæ obſervavi loco jam ſupra allegato. Hanc emendationem non poſſe in dubium vocari, manifeſte evincam urbis Geographi, lib. VII: Μετὰ δὲ τὸ Ῥιζονικὸν κόλπον Δισσιέσσαι καὶ Ἀκρόλισσος, καὶ Ἐπίδαμνος Κερκυραίων οἴκησις, ἡ νῦν Δυρράχιον, ὁμωνύμως τῇ χερρονήσῳ λεγομένη, ἀφ' ἧς ἱδρύσατο. Hæc verbotenus Philo ex Strabone hauſit.

[41] Κερκυραίων κτίσμα.] Vide Scymnum Chium, Strabonem, App. Alexand. & alios.

[42] Πρότερον.] In apographo, quod ex Segujerianis membranis erat tranſcriptum, τὸ πρότερον non inveni. Senſus ſatis clarus & peripicuus eſt, etiamſi hæc vox deleter: imo hinc exſtirpandam eſſe, proxime allegata Stephani verba, & Conſtantini Porphyrogenetæ locus, ubi etiam non agnoſcitur, ſatis probant.

[43] Ὡς Φίλων.] Fuit hic Philo Byblius, qui ſub Imperat. Traiano vixit. Libros XXX de Urbibus & de viris in iis eruditione illuſtribus conſignavit, uti Suidas auctor eſt. Hujus hiſtorici opera, uti Etymologici Magni Auctor vocat Panigis perhibet, à quodam Ælio Sereno in compendium redacta fuere: Οὗτος δὲ Σιρὼν ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Φίλωνος περὶ πόλεων.

[44] Δέξιππος δὲ ἐν Χρονικῶν ι.] Eundem Dexippi locum ex Chronicorum decimo producit Conſtant. Porphyrogenneta, loco jam aliquoties citato: ſed corruptiſſime ibidem χρήσιμος Δηξίππου legitur, pro Χρονικῶν Δεξίππου.

[45] Πάλιν δὲ Μακεδονίας.] Tam late aliquando Geographi Macedoniæ fines extendebant, ut Dyrrhachium pro urbe Macedonica acciperent. Ptolemæus lib. III cap. XIII. Ἡ Μακεδονία περικλείεται, λέγω δὲ ἀρχαίαν τὴν ὁποτεθειμένην πάλαι. Διαλαμβάνεται δὲ Μυσίᾳ μὲν ἀπὸ, καὶ Θρᾴκης. Ἀπὸ δὲ δύσεως τῆς Ἠπείρου πάλαι, τῆς λεγομένης Δυρραχίας, ἕως Ἐπιδάμνου, παρὰ Κελτίου πεδίου τῆς ἐπὶ Δυρραχίου παραλίου. Ita hic locus eſt emendandus, qui in vulgatis peſſime depravatus circumfertur.

[46] Μὴ δὲ σε Δυσερχὲς αὐτὸν καλεῖ.] In Antigrapho & in Hermolai epitome inverſo ordine hæc legebantur: Ἀλέξανδρος δὲ ἐν Εὐρώπῃ Δυσερχὲς αὐτὸν καλεῖ μὴ δὲ σε. Euſtathius in commentariis ad Dionyſium de Situ Orbis nominis etymologiam inde deducit, ita enim ille pag. 56. Παρὰ δὲ (Scil. Κερκύρᾳ τῇ) κεῖται ἐ τὸ νῦν Ἠπείρῳ μεσόγειον, ἐ παρ' ἐκλεπτὸν Ἐπίδαμνος, ὅπερ τὸ Δυρράχιον. δηλοῖ δὲ τὸ παιώνιος κλέπτειν τὸν ἥλιον τοῦτο τραχύνεσθαι. δυσερχὲς γάρ ἐστι, ὃ ἐν δυσκόλοις. σχόλιον δέ τινα εἰς ε. ἐνφωνίσαντα κωλύειν Δυρράχιον. καθὸ ἐ τὸ Τορωναῖος, Τιρυνθίος &c. Vide hac de re etiam locum nobiliſſimum apud Dionem Niczeum lib. XL. 1.

[47] Καὶ δῆλον, ὅτι Δυρράχιος τὸ τοῦτο δηλοῖνον.] Non poſſum hanc ſcripturam proreſus rejicere, cum etiam Epitomator eam agnoverit: mallem tamen locum, ſi mei arbitrii res foret, ſic conſtituere: Καὶ δῆλόν, ὅτι Δυρράχιος τὸ τοῦτο ἰδιωτικόν. Nam de gentili toto hoc capite nullam reperies mentionem. Niſi malis ante hæc verba, λέγει ἐ ὁ χώρος &c. lacunam notare, & totum locum ſic conſtituere: Ἔστι ἐ κἄλλη τις Λακωνικὴ μία τῶν ρ'. τὸ Ἰλλυρίδος, Δυρράχιος, καὶ Δυρράχια. λέγει δὲ ἐ ὁ χώρος &c. Goltzius nummum exhibet cum inſcriptione: ΔΥΡΡΑΧΙΩΝ.

[48] Ὡς δὲ Ἀνάκτορον τὸ Ἀνακτόριον.] Repono confidenter: ὡς δὲ Ἀνακτόριον Ἀνακτόριος. Vide obſervationes noſtras ad illam vocem, & de emendatione eris certiſſimus.

[47] Κούριον Κούριος.] Miror iſthoc loco τὸ ἰθνικὸν Κούριος non recenſeri ab Epitomatore, ita enim ille: Κούριον, πόλις Κύπρου &c. Τὸ ἰθνικὸν, Κουρεύς. παρὰ Ἀριστοκλεῖ Κουρεύς, ἐκ. τὸ ἐπιθετικὸν Κούριος. παρὰ ἐ χώρῳ. Sed miram deſino, cum ſæpiſſime contingat, Stephanum gentilia in medium producere, de quibus ſuo loco ne ego quidem exſtat. Huic non diſſimile exemplum legere licet commentario hujus Fragmenti 21.

[49] Ἐχόμενοι δὲ κατὰ Ταυλάντιοι.] Senſus magis erit perſpicuus, ſi legas: πάντες (Scil. χώρου) ἐχόμενοι δὲ κατὰ Ταυλαντίους. Sic enim Geographi loqui amant: Scylax Caryandenſis capite Ἐγγελεῖς. Γλαυκίαι ἔθνος εἰσὶ καὶ Ἐγχελεῖς, ἐχόμενοι δὲ Γλαυκίων.

Πόλις ἡ Ἐπίδαμνος ἐπὶ χερρονήσου τοῦ καλουμένου Δυρραχίου. [49] Παράκειται δὲ Δρίλων ὁ Λάος, [50] περὶ οὗς οἰκοῦσι Κάδμος καὶ Ἁρμονίας τάφοι δείκνυνται. ὅμως δὲ [51] νῦν Δυρραχηνοὶ λέγονται. οὕτω γὰρ ὁ [52] Βάλακρος ἐν Μακεδονικοῖς φησί. Καὶ τούτων αἱ πόλεις Δυρραχηνοί τε καὶ Ἀπολλωνιάται ἀποδημήσαντες. Καὶ [53] Ἑρέννιος Φίλων ἐν τοῖς Γαστρικοῖς Δυρραχηνὸν ἀναγράφει Φιλωνίδην ὄντος. Ἀσκληπιάδης ἀκροατὰς ἔσχε Τίτον Αὐφίδιον Σικελὸν, καὶ Φιλωνίδην Δυρραχηνὸν, καὶ Νίκωνα Ἀκραγαντῖνον. Καὶ πάλιν. Φιλωνίδης δὲ ὁ Δυρραχηνὸς ἤκουσε μὲν Ἀσκληπιάδου, ἰατρεύσας δὲ ἐν τῇ πατρίδι ἐνδόξως, συνεπέξαφ βιβλία μέ· [55] λέγει δὲ Παυσανίας ἢ περὶ τὴν ἀρχαίαν καὶ τὴν νῦν πόλεως ὄντος. [56] Ἐπιδάμνιοι μὲν χώραν ἔχουσι περὶ ἐξαρχῆς, πάλιν δὲ τὴν ἀρχαίαν ὑπὸ ἡμῶν ἔχουσιν, [57] ἐκείνης δὲ ἀφεστηκυίας ὀλίγον, [58] ὄνομα δὲ τῇ πάλαι Δυρράχιον ἀπὸ βασιλέως.

ΔΥΣΠΟΝΤΙΟΝ [59], πόλις Πισατίδος, [60] ἀπὸ Δυσπόντου τοῦ Πέλοπος, [61] οὗ

A Urbs vero Græca eſt Epidamnus in cherſoneſo Dyrrhachio. Fluvii præterlabuntur Dillo & Aous, circa quos Cadmi & Harmoniæ monumenta viſuntur. Attamen nunc Dyrrhacheni dicuntur: Sic enim & Bolager in Macedoniacis loquitur. Et horum urbes B Dyrrhachenis, & Apolloniatis diviſæ ſunt. Et Herennius Philo in libro de re Medica Philonidam Dyrrhachenum deſcribit hoc modo: Aſclepiades auditores habuit Titum Auffidium Siculum, & Philonidam Dyrrhache- C num & Niconem Acragantinum. Et rurſus: Philonides vero Dyrrhachenus audivit Aſclepiadem, medicinam feeit in patria ſua magna cum laude, & libros compoſuit XLV. Pauſanias vero libro ſexto, & de vetere, & de ea quæ nunc exſtat urbe ſic ſcribit: Epi- D damnii regionem quidem eandem quam olim, non autem urbem antiquam, hac noſtra ætate tenent; aſt aliam ab illa paullum diſſitam: nomen vero eſt urbi Dyrrhachium a conditore.

DYSPONTIUM, urbs Piſatidis, E quæ à Dyſponto Pelopis filio nomen habet, & pos-

[49] Παράκειται δὲ Δρίλων ὁ Λάος.] Monſtrum lectionis in hiſce verbis latere, qui non videt, illum ἀλλοκοτίαν ἴχνη maxima: nam Laus fluvius à Geographicarum rerum peritis non in Illyrico, ſed in Lucania ponitur. Strabo circa initium lib. VI: Μετὰ δὲ Πυξοῦντα, Λάος καὶ ποταμὸς Λάος, καὶ πόλις ἐφ' ᾧ Λάος ὁμώνυμος. Stephani Epitomator: Λάος, πόλις Λευκανίας. Ἀποκλίνει δὲ τὸ θῆλυ εἰς τὸ ἄρρεν. δεῖ Λάον παρεμφ. Ex duobus illis locis ſatis liquet, illud fluminis nomen non eſſe ſanum: locum ita conſtituo: Παράκειται δὲ Δρίλων ὁ Λάος. Non teram tempus in aſſerenda hac lectione, tantum Straboni verba apponam, quæ id evincunt manifeſtiſſime, hæc enim ſequuntur proxime poſt illa commentario 31 allegata. Εἶτ' ἀπὸ τούτου ποταμοὶ, ὅ τε Λάος, ἐφ' ᾧ Λαϊνὸν πόλις. In præcedentibus Strabo de Drilone fluvio, ſinu Rhizonico, Lillo, Acrolillo & de Dyrrachio ſive Epidamno mentionem fecerat. Hujus Λάου nomen in plus quam decem ſcriptoribus profligatiſſime corruptum inveni, ſed quia doctiſſimus Palmerius in Græciæ antiquæ deſcriptione, omnes ferme emendavit, huic labori ſuperſedere non incunſultum videbitur.

[50] Περὶ δὲ τὸν Κάδμον καὶ Ἁρμονίας τάφοι δείκνυνται.] In ipſo membranarum contextu hæc verba non leguntur, ſed in inferiore MS pagina; & in margine hæc conſpiciuntur: Περὶ δὲ τοῦτον τὸν τόπον, quod loco compendiarie ſcripturæ repoſitum erat. Locus ubi Cadmi & Harmoniæ monumentum fuit, proprio nomine appellabatur *Cylices*, ita enim Athenæus lib. XI: Πυθέας δέ φησιν ἐν Ἰλλυριοῖς τόπον Δρίλωνα εἶναι ὑπὸ κολωνῶν Κύλικες, παρ' ᾧ ἱερὰ τὰ Κάδμου καὶ Ἁρμονίας μνημεῖα. De horum tumulo etiam legimus apud Apoll. Rhod. lib. IV: Dionyſium de ſitu orbis, & alios quam plurimos.

[51] Νῦν Δυρραχηνοὶ λέγονται.] Latino ore non *Dyrrhachini*, ſed *Dyrrhacheni* appellantur. Cæſar de Bell. Civ. lib. III. *Ex frumentaria præparata, confirmatiſque militibus, & ſatis longo ſpatio temporis à DYRRHACHINIS prælio intermiſſo &c.*

[52] Βάλακρος ἐν Μακεδονικοῖς.] Idem ſcriptor Stephano citatur in vocabulis Ἄμφιλλος & Ὄλιλος. Vide præterea Voſſium de Hiſtoricis Græcis.

[53] Ἑρέννιος Φίλων ὁ ἐν τῇ Γαστρικῇ.] Non intelligo hic Philonem Byblium, qui Trajani tempore vixit, cujuſque in præcedentibus meminit Stephanus noſter, ſed Philonem Tarſenſem Medicum vetuſtiſſimum, qui à Galeno ſimplicitur Philo appellatur. Herennii Philonis etiam in voce Κύρβη memoria reperitur, ita enim Stephanus: Κύρβη, πόλις Λιβύης ἐν τῇ μεσογείᾳ, ὡς φασὶν Διονύσιος ὁ γεωγράφος ἐν β' καὶ Πολέμων ὁ περιηγητὴς· οὗτος δὲ καὶ ὁ περὶ ἀνωμαλίας γράψας, ὃν μέμνηται Ἑρέννιος Φίλων ἐν τῇ ἰατρικῇ.

[54] Ἔσχε.] Legendum ἔσχε.

[55] Λέγει δὲ Παυσανίας ς'.] Verba Pauſaniæ non ſunt libro V: II, ſed libro VI ſive Eliacis poſterioribus. Scribendum igitur apud noſtrum: λέγει δὲ Παυσανίας ς'.

[56] Ἐπιδάμνιοι μὲν χώραν ἔχουσι περὶ ἐξαρχῆς.] Hæc paruper differunt à vulgatis Pauſaniæ, in quibus exulant ἐν Ἐπιδάμνιοι δὲ χώραν μὲν ἔχουσι περὶ ἐξαρχῆς &c.

[57] Ἐκείνης δὲ ἀφεστηκυίας ὀλίγον.] Ita reſcripſimus ex Pauſaniæ editis: male enim in membranis Seguierianis legebatur ἀφεστηκότων. Mirum profecto non eſt, urbem hanc antiquæ ſedis terminos mutaſſe, cum Diodorus Siculus lib. XII tradat, Barbaros eam atrociſſimis bellisque obſidione vexaſſe. Veſtigia paullulum nostri ævi etiam exſtabant ætate Alexii Comneni: nam Robertus Dyrrachium obſidione cingens, intra ruinas maximæ urbis vetuſtæ tentoria figebat, uti commemorat Anna Comnena lib. III Alexiadum hiſce verbis: Καὶ δὴ ὁ ἱππικὸς ἐπέβη τοῦ τείχους τῆς πάλαι κορυφῆς, πάλαι ἐπιπέδου γεγενημένου ὑπογείου.

[58] Ὄνομα δὲ τῇ πάλαι Δυρράχιον.] Lego ex Pauſania: Ὄνομα δὲ τῇ πάλαι οἰκουμένῃ Δυρράχιον.

[59] Δυσπόντιον, πόλις Πισατίδος.] Epitomator de Dyſpontio hæc nobis reliquit: Δυσπόντιον, πόλις Πισατίδος ἀπὸ Δυσπόντου τοῦ Πέλοπος. τὸ ἐθνικὸν, Δυσποντίδης. Ἴδιον δὲ Δυσποντίς.

[60] Ἀπὸ Δυσπόντου.] Non cenſeo hujus herois nomen vitii eſſe immune: videtur enim penultima redundare litera, lego, ἀπὸ Δυσποντος. In fine hujus nominis ex Tryphonis Denominativis hæc allegantur: ὀνόματα τὰ Δυσποντίς παρὰ τὴν Πέλοπος τοῦ Δύσποντος. Noſtram conjecturam eſſe certiſſimam, mox alunde petitis in hanc rem teſtimoniis oſtendemus. Verum à Pauſania lib. VI urbis conditor Δυσποντίδης appellatur, ipſeque non Pelopis, ſed Oenomai filius, ſtatuitur, hæc ſunt ejus verba: Σωσιπάτρου δὲ ἐφεξῆς δεῖ Ἠλείων Μακίστιον ἐπὶ Σαυρίου ἐπὶ ῥηθὲν ὑπὸ τῶν Τεγεατῶν. τοῦ δὲ Μακίστου πέμπτος Δυσπόντης ἐβασίλευσεν ἐς τοὺς Πισατίδας ἀπόγονος ὢν Οἰνομάου πάππος ἀμφοτέρωθεν. Oenomaum pro-

« διὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐξ Ἠλιδος εἰς Ὀλυμπίαν. A & propter viam, quæ ex Elide ad Olympiam ducit, sita est. Ex illa erat Antimachus Olympionices, qui in Olympiis stadium vicit, uti Phlegon Olympiade quarta perhibet. Antimachus Eleus ex Dyspontio cursu in stadio vicit. Et in septima vigesima: Dahippus Crotoniates pugil Eleorum ex Dyspontio quadrigis vicit. Præterea Tryphon in Denominativis hujus urbis meminit, ejus gentile ita scribens. Dyspontenses non ab urbe Dyspontio, sed à Dysponto Pelopis filio Dyspontenses B dicti sunt.

ΔΥΣΤΟΣ, πόλις Εὐβοίας. Θεόπομπος ἐν φιλιππικῶν κδ'. Ἀπιόντας δὲ τοὺς ἐν αὐτῇ περιοικίδα τῶν Ἐρετριέων, ἐστρατεύσατο ἐπὶ πόλιν Δύστον. τὸ ἐθνικὸν, Δύστιος. C

DYSTUS, urbs Euboeæ. Theopompus rerum Philippicarum libro XXIV: Relinquens autem eosqui in vicinia Eretrienſium habitant, exercitum duxit contra Dystum. Gentile, Dystius. D

ΔΩΔΩΝΗ, πόλις τῆς Μολοσσίδος ἐν Ἠπείρῳ, « καθ' ἣν Διὸς Δωδωναῖος ζόλος, « Δωδώνης μαθέων, φησὶ Διονύσιος.

Δωδώνης Ἤπειρος ἀπείριτος ἐκτεθέαται.

DODONA, urbs Molossidis in Epiro, àqua Jupiter Dodonæus, qui Dodonæ præsidet. Dionysius:

Dodone regio immensa extenta est.

« Φιλόξενος δὲ ὁ ἐν τῷ Ὀδυσσείαν ὑπομνηματιζόμενον, δύο φησὶ Θεσσαλικὴν μὲν μίαν, Θεσπρωτικὴν δὲ ἑτέραν· « ἔστιν Δωδώνη νῦν φησὶ Θεσπρωτικὴ, E Philoxenus autem qui in Odysseam commentatus est duas memorat, Thessalicam unam, alteram Thesproticam: ita nunc Thesproticam

---

pacatissimam Piscerum principem fuisse, in cujus regnum succedebat Pelops, etiam Strabo lib. VIII perhibet, nullam omnino de affinitate hos inter mentionem fiens.

« Περὶ τὴν ὁδὸν τὴν ἐξ Ἠλιδος εἰς Ὀλυμπίαν.] Dyspontii locus eodem prorsus modo à Strabone libro jam citato exhibetur, ubi commemorat ocho olim in Pisatide exstitisse, inter quas etiam Dyspontium: Αὐτοῦ δὲ τοῦ Κυκλικοῦ τοῦ ἀνὰ μέσον ἐστὶ τὸ Δυσπόντιον ἐφ' ὁδοῦ τῆς ἐξ Ἠλιδος εἰς Ὀλυμπίαν, ἐν πεδίῳ κειμένου.

« Νικήσας ἐν ὁλυμπιάδι.] Lectio non videtur sana: forte corrigendum: νικήσας ἐν ὁλυμπίασι.

« Ἐκ Δυσποντίου.] Gentile nomen cum non sit in usu, ut hinc exempla apparent, ejus loco præpositio cum casu adhibetur. Hujus rei canonem habemus in voce Ἄβυδος, ubi hic scribit Epitomator Stephani: Τὸ ἐθνικὸν ἐπιφερόμενος, Βαττίδης, οὐ φησὶ δεῖ τὸ παρὰ τὸ ἐθνικὸν ζητεῖν, ἀλλ' ἐπὶ ἐπιφερομένῃ ζητεῖσθαι, ὡς ἐπὶ τοῦ Δίκαιον. ὁ τῆς γῆνης μοῖρα ἐστίν, ἢ τοῦ Δικαίου, ἢ τοῦ πανοῦργος ἢ ἀνδρός. Huic materiæ eximius inhærere jam non lubet, quia alibi fusius eam pertractavimus.

« Δέ. Κρητικὸς.] In membranis bibliothecæ Seguerianæ legebatur: Δέ. Κρητικὸς, quemadmodum antigraphum mihi fidem fecit.

« Ἐλέγετο γὰρ Δυσποντὶς παρὰ τοῖς Πέλοπος υἱοῖς Δύσπους.] Statuat igitur hoc Tryphonis canone Stephanus, τὸ Δυσποντίδες, sive plurale Δυσποντῖς, non formari ἀπὸ τοῦ Δυσπόντιος, quod est urbis nomen, sed ἀπὸ τοῦ Δυσπόντης, quia appellatione Pelopis filius insignitur. Noster huic non dissimilem ex Abronis Denominativis canonem citavit in vocabulo Αἶλαι, ubi sic ait: Περὶ μέντοι τῶν πατρωνυμικῶν διέρχεται καὶ Τρύφων, καὶ φησὶ τὰ Ἀλιεσσῆς, καὶ Ἀλιεσσεύς· ἀλλ' ὅτι καὶ πάντα χρῆται τοῖς εἰς ευς λήγουσι, εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ εως εἰσι, φησὶ τὰ Ἀνθεύς, Ἀνθεσσῆς, καὶ τὰ Σελινεύς, τὸ Σελινέσσης Ἄκρων οὕτω παρωνύμιον. In voce Ἀλεξάνδρεια eumdem quoque junxit canonem hisce verbis: Τὸ ἐθνικὸν, Ἀλεξανδρεύς, οὐ τὸ Ἀλεξανδρῖνος γένεσις. Eadem prorsus ratione τὸ ἐθνικὸν hoc in loco non derivat noster ex Tryphonis canone ἀπὸ τοῦ Δυσποντίου, sed ἀπὸ τοῦ γένους τοῦ Δυσπόντου. Vide commentarios nostros ad voces Αἶλαι & Ἀλεξάνδρεια, & omnia intellectu erunt facillima. Hinc porro luce meridiana clarius apparet, filium Pelopis, à quo urbi nomen est inditum, non Dyspontium, sed Dyspontum nuncupatum fuisse, quemadmodum supra comment. Go ex conjectura emendavimus. Verum & hoc obiter observandum venit, alios gentile nomen fecisse ΔΙΣΠΟΝΤΙΟΣ, quod satis evidenter liquet ex loco Pausaniæ jam supra in medium adducto.

« Δύσπους, πόλις, Εὐβοίας.] Epitomator in descriptione hujus oppidi duntaxat Theopompi verba prætermisit: Δύσπους, πόλις Εὐβοίας. Θεόπομπος δὲ ὁ Φιλιππικὸν γράψας συγγρ. τὸ ἐθνικὸν, Δύστιος. Hujus civitatis nomen, ne dicam de situ, apud alios scriptores non occurrit.

« Δωδώνη, πόλις ἐν Μολοσσίδι ἐν Ἠπείρῳ.] Hanc Dodonæ descriptionem condidit Hermolaus tam sterilem, & tam paucis antiquorum testimoniis fultam, ut decimam ejus partem vix exhibuerit. ita enim ille: Δωδώνη, πόλις ἐν Μολοσσίδι ἐν Ἠπείρῳ, καθ' ἣν Διὸς Δωδωναῖος ζόλος. ἢ

Δωδώνης μαθέων δυσχείμου.

Φιλόξενος δὲ δύο φησι, Θεσπρωτικὴν & Θετταλικὴν γράφει. τὸν δὲ Δωδωναῖον, ἴλαον Καινεύς. (In genuino Fragmento legitur, ἢ παῖον: sed scribendum esse ἢ Βαττιάδην, deinde probabimus.) Ζηνόδοτος δὲ χειρὶ γοιαῖον. (Corrige, Φερωναῖον.) ἴσως ἐν Δωδώνῃ σχῆσιν Φηγὸς ὑπερθύρου. Ἄλλοι δὲ χειρὶ Βαττιάδην. πόλιν δὲ πόλιν Βαττιάδην (lego, Βαττιάδα) ἴσως πρόσθεν κεῖσθαι Δωδώνης μαθέων τὸν Πτολεμαῖον τοπογράφον. ἢ κἀκεῖ Δωδώνα τὴν Διὸς & Εὐρώπης. ἢ κἀκεῖ Δώδωνα (Reponendum Δωδώνην) πεζεύειν. λέγει δὲ & Δωδώνη, ἐξ οὗ ἐθνικὸν ἦλθε Δωδωνεύς. χρηστέον δὲ Δωδώνῃ· τὸ δὲ ὄγλωσσον, Δωδωνίς. ἴσα δὲ & παρῳδία, Δωδωνάδες χαλκεῖαι, ἴσως τὴν παλαιὰν λεγόμενον. ἢ ὅτι τὸ χαλκεῖον πολυτελῶς καὶ πάνυ μεγάλως, ὃ ἐστὶ τῆς βίβλου τὸ ἀνάμνημα ἔχει, ἢ ἐν τῷ παραφράσει.

« Καθ' ἣν.] Epitome exhibet: μαθ' ἣν.

« Δωδώνης μαθέων.] In Epitome legitur, ἢ Δωδώνης μαθέων διατρίβων. Est pars versus Homerici ex Iliade Π desumpti. Ita hic quoque legendum esse, non est improbabile.

« Φιλόξενος.] Puto hic celeberrimum illum grammaticum debere intelligi, cujus testimonio Etymologici Magni Auctor, plus quam centem in locis utitur, licet nusquam commentariorum in Homeri Odysseam meminerit.

« Ὅτι νῦν.] Pro ὅτι νῦν in Epitome ἐκεῖνα exaratum est, quod longe præfero: nam jure meritoque Philoxeni sententia à Stephano tanquam falsa damnatur atque rejicitur, quia nemo e veteribus geminam Dodonem, alte-

πκλῶ, [71] ἐν ᾗ τὸ μαντεῖον ὃν Φ δρυός. Ἐπ- A
εκ ᾗ ἡ Θεσσαλική, ἀφ' ἧς ὁ Ἀχιλλεὺς καλεῖ
Τ Δία. ἔοικε δ' ὅτως ὀνομακεκλῆσθαι [72] τὸ ἀμφὶ
Σελλοῖς, οἱ ναίουσιν ὑποφῆται ἀνιπόδητοι
[73] χαμαικοίτει. Πῶς γὰρ τούτων μέμνηται ἀπὸ
Φ Θεσσαλικῆς καλῶν αὐτόν; Οὕτω δὲ καὶ B
Ἐπαφρόδιτος ἐν τῇ π' Φ Ἰλιάδος. τιμᾶ τοὺς
ἐν Δωδώνῃ ἔχοντας ὀνομαστὸν μαντεῖον,

[74] Τὸν δ' ἐς Δωδώνην Φάτο βήμεναι.

Ἐπικέκληκε δ' Ἀχιλλεὺς Τ ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ
χειμιώνιον θεὸν, ὡς ἐ ὁ Πίνδαρος ἔχειν τὸν C
Λυκηγενῆ, καὶ ὁ Χρύσης τὸν Σμινθέα. [75] Τὸν δὲ
Δωδωναῖον ἔλεγον ἐ ναῖον. [76] Ζηνόδοτος δ'
γράφει Φηγωναῖε, ἐπεὶ ἐν Δωδώνῃ πρῶτον
Φηγὸς ἐμαντεύσατο. Καὶ [77] Σωίδας δέ φησι,
Φηγωναῖον Διὸς ἱερὸν εἶναι ἐν Θεσσαλίᾳ, [78] καὶ D
τοῦτο ὀνομασθῆναι. [79] Ἕτεροι δὲ γράφουσι Βω-
δωναῖε. [80] Πόλιν γὰρ εἶναι Βωδώνην, ὅπερ πι-
θανόν. [81] Κίνεας δέ φησι, πόλιν ἐν Θεσσαλίᾳ
εἶναι καὶ Φηγόν, ἐ τὸ τοῦ Διὸς μαντεῖον εἰς Ἤπει-
ρον μετενεχθῆναι. Ὠνόμασται δὲ καλὰ Θερ- E
σύβουλον, ὡς [81] Ἐπαφρόδιτος ὑπομνηματί-
ζων τὸ β' ἄπιον, ἀπὸ Δωδώνης μίας τῶν
Ὠκεα-

ticam appellant, ubi ex quercu oraculum redditur: illa vero Theſſalica, unde Achilles Jovem nominat. Videtur vero ita appellatum templum, circa quod Selli habitant oraculorum interpretes, illotis pedibus humi cubantes. Quo modo enim illos meminiſſet, ſi à Theſſalica Jovem nuncuparet? Ita etiam Epaphroditus in commentariis ad Iliada Π. Eos honorat, qui Dodonæ inſigne habent oraculum:

Hunc vero dicit ad Dodonam contendiſſe.

Achilles vero Deum in Theſſalia vicinum invocavit, quemadmodum Pindarus Apollinem precatur in Lycia genitum, & Chryſes Sminthæum, *Dodonæum* Jovem etiam *Bodonæum* appellarunt, ubi Zenodotus ſcribit *Phegonæum*, quia Dodonæ primum fagus oracula edidit. Et Suidas perhibet in Theſſalia fanum eſſe Jovis Phegonæi, & ab illo ita denominari. Alii ita ſcribunt *Bodonæum*; traduntque illic eſſe urbem Bodonen, ubi hoc nomine colitur. Verum Cineas refert, urbem in Theſſalia Phegum reperiri, & oraculum Jovis in Epirum eſſe tranſlatum. Secundum vero Thraſybulum, teſte Epaphrodito in commentariis ad Ilium ſecundum Quæſtionum, à Dodone una ex Ocea-

ram Theſſalicam, alteram Theſſproticam ſtatuerit. Si Dodona alibi Theſſalica, alibi vero Theſſprotica appelletur, hoc ita accipiendum eſt, quod nunc hi, nunc illi eam ſui juris ſive ditionis fecerint. Omne dubium ſolvit locus Strabonis, qui lib. VII legitur: Ἡ Δωδώνη πόλις τὸ μὲν παλαιὸν ὑπὸ Θεσπρωτῶν ἦν, καὶ τὸ ἔθνος ἦν ὁ Τρῶϊος, ἀμφοτέρους δέ φησι, ὑφ' ὧν κτίσαι τὸ ἱερόν. καὶ ἐν πεζικοῖς τι, καὶ Πίνδαρος Θεσπρωτίδα αἰρίσκει πολὺ Δωδώνην. ὕστερον δὲ ὑπὸ Μολοττῶν ἐλήφθη. Hinc liquet clariſſime, antiquitus indifferenter Dononam Theſſprotis & Molottis adſcriptam fuiſſe. Locus etiam egregius, noſtram hanc opinionem confirmans, legitur apud Æſchylum in Prometheo Vincto hiſce verbis:

Ἔστι δ' ἄλλης ἀφῖξις Μολοσσικὰ δίπτυχα,
Τέλειά τ' αἰπύνωτον ἄμφι Δωδώνην, ἵνα
Μαντεῖα ζώσης τ' ἐκ θεσπετοῦ Διὸς,
Τίγρις τ' ἄπτων, οὐ ψευσθήσομαι δρυός.

Plura in hanc rem e veterum monumentis teſtimonia peti poſſent, ſed nemo, ut ſpero, manifeſtiſſimam veritatem rejiciet.

[71] Ἐν ᾗ τὸ μαντεῖον ὃν Φ δρυός.] Vox μαντεῖον non erat in membranis Seguierianis, locus ibi hunc in modum conſpicitur: ὃν ᾗ τιμᾷ * ••. Unde conjicio, fortaſſis legendum eſſe: ὃν ᾗ ἐμαντεύετο ὃν Φ δρυός. Sic mox ſequetur: ἐπεὶ ἐν Δωδώνῃ αὐτὸν φησὶ ἐμαντεύειν. Sed parum refert, quocunque modo legitur.

[72] Τὸ ἀμφὶ Σέλλοις.] Eſt locus Homeri ex Iliade Π. De Sellis ſuo loco ad Stephani Epitomen dicturi ſumus.

[73] Χαμαικοίτει.] Lego, χαμαιεύνει ex Homero & Origine contra Celſum, qui libro VII, ſic quoque hunc locum legebat.

[74] Τὸν δ' ἐς Δωδώνην.] Eſt locus Homeri ex Odyſſ. Ξ, qui integer ita ſe habet:

Τὸν δ' ἐς Δωδώνην Φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο
Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ὑποδύῃ.

[75] Τὸν δὲ Δωδωναῖον ἔλεγον ἐ ναῖον.] Cave ultimam vocem ſubſtantive pro templo ſive fano habeas: tali enim accentu notata apud Heſychium ὄκνον ἐ ὄρνιν denotat. Occurrit hoc ſignificatu apud Heſiodum in Magnis Orientalibus, cujus verba hunc in modum ſunt corrigenda:

Τῷ δ' ἐς Ζεὺς ἐφύλασσε, καὶ τὸ χρηστήριον εἶπεν
Τίμιον ἀνθρώποις· τοῖο δ' ἐν πυθμῆσι φυγὼν,
Ἐλθὼν ἐπιχθονίοις μαντεύομαι ἀπὸ δρυός.

Nolo diutius meam diſſimulare conjecturam: cenſeo hunc Stephani locum eſſe mutilum, & pro τῶν ſcribendum Βωδωναῖον, nam de Jove loquitur, qui à ſcriptoribus nonnunquam Dodonæus, Bodonæus & Phegonæus nuncupatur. Hanc indubitatam eſſe lectionem, nemo in dubium vocabit, qui paulo attentius totum locum animaverterit.

[76] Ζηνόδοτος δὲ γράφει Φηγωναῖε.] Et hunc locum leviter eſſe corruptum, firmiter mihi perſuadeo: ſi mei arbitrii res foret, reſcriberem: Ζηνόδοτος δὲ γράφει Φηγωναῖον.

[77] Σωίδας.] Lexicographus ille non eſt intelligendus, qui non tantum Stephani, ſed etiam Hermolai Epitomatoris ætate inferior eſt. Fuit alius Suidas qui res Theſſalicas conſignavit, cujus Strabo lib. VII, & Apoll. Rhodii Scholiaſtes meminit.

[79] Καὶ τοῦτο ὀνομασθῆναι.] Huic loco aliquid excidiſſe, quod ad ſententiæ perfectionem facit, non eſt quod dubitem: Fortaſſis legendum: Καὶ ὅτως κἀκ τούτου ὀνομασθῆναι.

[80] Ἕτεροι δὲ γράφουσι Βωδωναῖε.] Et hunc locum in mala manu eſſe, certiſſimum eſt: Videtur hoc modo emendandus: Ἕτεροι δὲ γράφουσι Βωδωναίαν. Scilicet apud Suidam in Theſſalicis ambigua hæc ſcriptura olim conſpiciebatur: quidam codices Φηγωναῖε, alii vero Βωδωναῖε præferebant.

[81] Πόλιν γὰρ εἶναι Βωδώνην.] Hujus meminit etiam Stephanus noſter ſuo loco ex Apollodoro, ita de illa ſcribens: Βωδώνη, πόλις Περραιβικὴ, ὡς Ἀπολλόδωρος. ἐν δὲ τῇ πρὸς Θεσσαλίαν, ἀπὸ Βωδώνης ἡρῴου. ὁ πολίτης, Βωδωνεύς. Verum eadem eſt, ſive eam Bodonam ſive Dodonam vocites, & in Perrhæbia collocas: Nam Perrhæbi olim etiam Theſſaliam incoluerunt, unde à Lapithis pulſi ſunt.

[82] Κίνεας.] Ab Epitomatore in voce Ἔφυρα, Cineas Rhetor appellatur. Strabo libro VII etiam hujus meminit, & Pindari Scholiaſtes ad Pyth. Od. X circa finem, ſed exiſtimo ibi male hodie legi, Κινέας.

[81] Ἐπαφρόδιτος ὑπομνηματίζων τὸ β' ἄπιον.] Hiſce verbis apertum in eſſe mendum, nemo non videbit, quiſquis probe examinaverit. Mirum eſt profecto unicum locum totum locum ita poſſe turbare, ut inde vix ſenſum eliciat. Reponendum eſt, Ἐπαφρόδιτος ὑπομνηματίζων τὸ Β' Ἀπίου. Firmiter enim apud me ſtatuo, Epaphroditum in Cellio

Ὠκεανίδων νυμφῶν. [84] Ἀκεσσόδωρος δὲ ἀπὸ Δωδώνης τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης. εἰκὸς τὴν ἀπὸ Δωδώνου τοῦ ποταμοῦ, ὃν ἱστορεῖ [85] ὁ Τεχνικὸς ἐν τῷ α΄ τῆς καθόλου, λέγων οὕτως. Δώδωνος ποταμὸς Ἠπείρου. Διττὰς δὲ εἶναι Δωδώνας, [87] αὐτὴν δὲ ἡ ἐν Ἰταλίᾳ, καθάπερ ἄλλαι δὲ [88] Μνασέας. [89] Λέγεται καὶ Δωδών, ἧς τὴν γενικὴν Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ Ἀχαι-

Oceani Nympha. Acesſodorus autem derivat à Dodone Jovis & Europæ filio. Sed verisimile est, defendere istam appellationem à Dodone fluvio, quem allegat Technicus libro primo historiæ universalis, ita dicens: Dodon Epiri fluvius est. Geminæ autem sunt Dodonæ, hæc, & altera in Italia, ut inter alios & Mnaseas perhibet. Ipsa quoque urbs Dodon appellatur, cujus genitivo Sophocles utitur in Ulysse

Callimachi Quæstionum libros commentariis edidisse, quibus à Stephano citantur. Sic quoque Theon illud argumentum tractavit apud Etymologici Mag. Auctorem in voce Βασίλεια, ubi hæc legenda sunt: ἔστι γοῦν ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τοῖς εἰς Αἴτια Καλλιμάχου. Scio à Stephani verbis nomen Callimachi abesse; sed res est notissima, antiquos sæpe auctoris nomine, Quæstionum sive Αἰτίων libros citasse, qui non nisi Callimacho attribui possint.

[84] Ἀκεσσόδωρος.] Hic scriptor & Plutarcho cognitus in Themistocle, & Etym. Mag. Auctori in Δωδώνη, & postea nobis in Μεγάλη πόλις, ubi divulgatum Ἀκεσσόδωρος, sed restituendum existimo Ἀκεσσόδωρος. Fuit Hegesippolites & de Urbibus scripsit.

[85] Ἀπὸ Δωδώνης τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης.] Fortassis scribendum ἀπὸ Δωδώνου τοῦ Διός: nam τὸ Δωδώνη satis rectum nusquam invenies. Igitur secundum Stephanum nostrum finxit Acesſodori, alii vero Thrasybuli de Dodonæ etymologia opinio. Acesſodorus id nominis deducit à Dodone Jove & Europæ filio: Thrasybulus vero à Dodona una ex nymphis Oceanitidibus. Etymologici Magni Auctor horum scriptorum opiniones confundit, ubi in voce Δωδώνη tradit, illos referre, Deucalionem in Epirum post diluvium advenisse, superstites cataclysmi congressi, & locum quem condiderat, à Jove & Dodona una ex Oceani nymphis nuncupasse. Verum quia Etymologiæ verba mutila & male constituta videntur, ea huc transcribam, ut à nobis emendentur atque supplentur. Δῶμα, μεθ' ὃ ἐπ' αὐτῷ χαλκοῦργον κρεμάμενον, πληγὴν ἐποίει τοῖς Ἠπειρώταις, ἐμφανιζούσης τῆς ἔρως, πολλοὶ δὲ χρησμοὶ αὐτοῦ ἔδοσαν. παροιμίζεσθαι τ' ἔστιν, ἐπὶ τῶν ἀπὸ τοιούτου πράγματος ἐπὶ τοὺς ἀκαίρως ἀπορουμένους. ἐκ τούτου τοῦ χαλκοῦ ἀνάθημα ἦν τοῖς Κορκυραίοις. Id est: *Proverbium Dodonæum lebes inde dictum est. Æneum vas erat in fano, quod superpositum habebat viri simulacrum, tenentem flagrum ex ære, Corcyræorum donarium. Id flagrum autem tribus constabat catenis, quæ astragalos pendentes habebant, qui pulsantes æneum vas offidebant, quando à ventis agitabantur, magnos sonos edebant.* En prima nolarum & campanarum mentio: quod inventum nunquam antea visum, nomen imposuit loco ex soni similitudine per ἐπωνυμοποιΐαν.

[87] Αὐτὴν δὲ ἡ ἐν Ἰταλίᾳ.] Non est hoc loco intelligendus Apollonius Dyscolus, sed Herodianus, qui ab Eustathio etiam Τεχνικὸς appellatur, uti liquet ex commentariis ad Iliada B: ὁ δὲ Τεχνικὸς φησι διχῶς τὸ Τεχνικὸν λέγω τὸ Ἡρωδιανόν. Non differo etiam Apollonium hoc nomine insigniri, sed is librum de Universali non consignavit, quod opus passim Herodiano attribuitur. Τεχνικὸς proprie is est, qui Artem, id est, Grammaticam docet vel conscribit. C. Julius Rom. Grammaticus à Sosipatro Charisio Artis scriptor nominatur. Verum non semper τὸ Τεχνικὸς pro Grammatico, sed quandoque etiam pro Mathematico sive rerum Geographicarum perito accipitur; quo significatu apud Agathemerum lib. I cap. VII occurrit. Τῶν Τεχνικῶν Παλαιμήδους διδάσκοντος, ὅτι τῆς γεωγραφίας ἐπιβάσης ἐπὶ δύσιν. Et capite VIII ejusdem libri: Ὡς παρὰ τῷ Τεχνικῷ Παλαιμήδει μανθάνομεν.

[88] Ἄλλαι δὲ ἡ ἐν Ἰταλίᾳ.] Diligenter investigando, Dodonam Italicam nec apud antiquos, nec apud recentiores geographos invenire potui. Fortasse incidit nostro in depravatum Mnaseæ codicem, quod istius ætatis scriptoribus sæpissime contigit, in quo pro *Bobonia* sive *Beronia* (quæ Italiæ colonia & municipium erat) *Dodone* vel *Dodonia*, vel simile mendum obrepserit: nam τὸ B & D librarios confundere aliquando, res est notissima & non infolens.

[89] Μνασέας.] Cum tres hujus nominis Historici exstiterint, Berytius, Colophonius & Patrensis, difficulter discerim, quisnam hic intelligi debeat. Vide Vossium de Hist. Græc. lib. I.

[89] Λέγεται δὲ καὶ Δωδών.] Hoc nomen etiam de regione & urbe sumitur: fluvius vero, retracto accentu, Δώδων appellatur, uti liquet ex verbis Eustathii ad Dionysii periegesin: Ἔστι δ' ὅτε Δωδώνη ἡ χώρα ἡ πόλις ἡ Δωδώνη, ὡς καὶ Δωδών ὁ Διὸς καὶ Εὐρώπης. ὁ δὲ τοῦ τόπου Δωδών. ἔστι γὰρ καὶ Δωδὼν ὄνομα ποταμοῦ.

Α᾽καυθοπόλης. Νῦν δ᾽ [90] ὅπτμε εἰς Δωδῶνον, [91] ὅτι Πυθικὸν γε *** τις ἀπείρων. Καὶ δοτικῶς. [92] Δωδώνιν αἴσων Ζεὺς ὁμέστιος βροτοῖς. Καὶ ἐν Τραχινίαις. Ὡς τὸ παλαιὸν φηγὸν [93] ἀνθῆσαί ποτε Δωδώνι [94] διοσσῶν ἐκ πελειάδων ἔφη. Καὶ Καλλίμαχος. Τὸν ἐν Δωδώνι λεγόμενον ἦν [95] ἠχοχάλκεον ἦχρον. Καὶ τὸ αἰτιατικὸν φησιν [96] Εὐφορίων Δωδῶνα ἐν Ἀνίῳ.

Ἴκομεν εἰς Δωδῶνα Διὸς φηγοῖο θεσπέσιον.

[97] Λέγεται δὲ καὶ εἰς Ω. Σιμμίας ὁ Ῥόδιος.

Ζηνὸς ἕδος Κρονίδαο μάκαιρ᾽ ὑπεδέξατο Δώδω.

Ἠδύνατο δὲ ἡ Δωδῶνος ἡμικὴ μὲν τὰ λοιπὰ κλίνεσθαι [98] καὶ κλίσιν εἶναι τὸ Δωδών, ἔστιν ὧν ἐν χρήσει τὸ πόλεως ἡ δύναμις. Διόπερ ἔοικεν [99] ὁ τεχνικὸς μεταπλασμὸς ἠρεῖσθαι τὸ ἐθνι-

A Ulyſſe ſpinis flagellato: Nunc autem ne quis amplius ad Dodonidis urbem, aut regionem Pythicam abeat. Et dativo: Jupiter Donoei habitans, eundem cum mortalibus habet locum. Et in Trachiniis ait: Sic antiquam fagum cecinisse aliquando in Dodone, duabus columbis vaticinantibus. Et Callimachus: Æs illud reſonans in Dodone ſuſcitatur. Etiam accuſativum Dodona Euphorio in Anio uſurpat:

B

Venimus in Dodona Jovis fagini fatidicam.

C

Et Nominativus etiam in O magnum deſinit, quem Simmia Rhodius adhibet:

Sedem Jovis Saturnii beata ſuſcepit Dodo.

D Poterat autem genitivus Dodonis cum reliquis caſibus etiam declinari à caſu recto Dodo, ſiquidem hic urbis nominativus in uſu eſt. Quare artificialis inde formatio pro gentili videtur haben-

[90] Ὅπτμε.] Non eſt vox ſana: reponendum fortaſſis: ὅπτ μοι.

[91] Ὅτι Πυθικὸν γε *** τις ἀπείρων.] Facili negotio & conjectura hanc lacunam quis replere poſſet, legendo: Νῦν δ᾽ ὅτι μοι εἰς Δωδῶνον, ὅτι Πυθικὸν γέ τις ἀπείρων. Nihil occurrit melius divinandum, præſtius veſtigiis vulgatæ lectionis & τῶν ἀδιχρόφων inſiſtenti, in quibus lacuna non conſpicitur.

[92] Δωδώνιν αἴσων Ζεύς.] In hiſce verbis dandi caſum, de quo Stephanus loquitur, non video. Locus tranſpoſitione unius literulæ laborat. Legendum eſt: Δωδῶνι ναίων Ζεὺς ὁμόστολος βροτοῖς.

[93] Ἀνθῆσαι.] Alii ex autographo tranſcripſerunt, ἀοιδῆσαι.

[94] Διοσσῶν ἐκ πελειάδων.] Sic fabuloſa antiquitas ſuperſtitioſe credebat, columbas oracula, quæ maximæ auctoritatis & famæ erant, è quercu reſpondiſſe: imo præſertim in honore erant apud Ætolos, & eorum finitimos Acarnanas atque Epiroras. Pauſanias in Achaicis: Καλοῦσιν ἐν ἐπιχωρίοις τὸν Δωδώνην· πρὸς δὲ τοῦτο Ἡσίοδος τε ποιήσας ἐποίησεν, καὶ ἐς τὰ Αἰτωλῶν ἐξ ἐπῶν τὰ ἀρχαιότατα αὐτῶν Ἀκαρνᾶνες καὶ Ἠπειρῶται, οἷς πίτυος ἐκ τοῦ ἱεροῦ μαντεῖόν ἐστιν ἀρχαῖον ἐλαίας δὲ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ μαντεῖα ἐστὶν ἄλλοις. Verum πελειάς & πέλεια voces ſunt valde ambiguæ, quibuſque duplex ſignificatio veteribus attribuitur, nam vulgari lingua *Columbam*, Theſſalica ſive Epirotica *vetulam* & *vaticinatricem* denotant. Servius ad Eclog. IX Virgilii: *Nam in Epiro dicitur nemus fuiſſe, in quo reſponſa dabant columbæ: quod ideo fingitur, quia lingua Theſſala Peliades & columbæ & vaticinatrices vocantur.* Optime quoque in hanc rem ſcripſit Heſychius: Πέλειαι, περιστεραί. καὶ αἱ ἐν Δωδώνῃ μαντεύονται μάντεις. Et mox ſequitur: Πελειάς, Κόρη ἐν Ἠπείρῳ τὰς γέροντας ἐπὶ τοῦ ἀστοβολεῖσθαι. Hic locus ſatis eſt integer & nulla ſuppletione, ut vir doctus putavit, indiget. Egregie quoque hanc de re ſcribit Euſtathius ad Odyſſ. Β. pag. 1760. Ὁ δὲ αὐτὸς, ἐξ οὗ καὶ παρὰ τοῖς ὑπὲρ λογοποιίας μεμηλόσι πελειὰς, φησὶ, διὰ τὸ πελείας εἰς ὁμωνυμίαν τοῦτο συνάγεσθαι, καθὰ ἐκ παραπομπῆς ἔσται παρ. ἐν δὲ, τὸ παλαιὸν μὲν ἀνδρας ἀποδεδόσθαι φασίν. ὕστερον δὲ, ὅτε λοιδορίαν χαλᾶσαι ἀποφασίσας, ἐς πελείας κολοιὰς γλαῦκας Μολοσσίδι, ἢ τὰς χέρνιβας πελείας. Etiam Herodotus perhibet, ſe ab antiſtitibus Dodonæis accepiſſe, geminas Thebis Ægyptiis columbas avolaſſe, utramque nigram, unam quidem in Libyam, alteram ad Dodonæos, quæ ſago inſidens humana voce loquuta ſit. Verum hæc ſacerdotum Dodonæorum relatio ipſi Herodoto fuit ſuſpecta admodum, & fabuloſa habita: nam quod mulieres à Dodonæis columbæ vocatæ ſint, hanc ob cauſam ipſi videbatur factum, quia barbare eſſent, & avibus quiddam ſimile fonarent. Locus quia egregius eſt, eum ex Euterpe huc tranſcribam: Πελειάδες δέ μοι δοκέουσι γυναῖκες ἐκ Θηβαίων ἐπ᾽ αὐτῶν ἀπενειχθῆναι, ἐπεὶ βάρβαροι ἦσαν. ἰδίοισι δὲ σφι ἐμφέρειαν ἔχουσι φθέγγεσθαι. μετὰ δὲ χρόνον τὸν πρῶτον διαπτῆναι φωνὴ ἀνθρωπηίη φωνὴ ἀσκέουσαν λέγουσι, ἐπεὶ τε μηχανῇ τινὶ ἔσθη ἡ γυνή. ὡς δὲ ἐτεὸν ἐφθέγξατο, ἐδόκεε σφι ἔτι τότε ὄρνις φθέγγεσθαι. ἐπεὶ πῶς ἂν πέλειαι ἀνθρωπηίῃ φωνῇ φθέγξαιντο; Etiam Servius mentionem facit ad lib. III Æneid. de vetula quadam, cui Pelias nomen erat. *Circa hoc templum quercus immanis fuiſſe dicitur, ex cujus radicibus fons manabat, qui ſuo murmure reſidentes deorum diverſa oracula reddebat: quæ murmura amnis Pelias nomine interpretata hominibus differebat.* Plura hanc materiam ſpectantia colligi poſſent, verum hæc ſufficere mihi videntur.

[95] Ἠχοχάλκεον.] In antigrapho inveni, ἐκκάλκεον, quæ vox eſt nihili. Vulgata lectio optime ſe habet, & nondum ſollicitanda. Simile compoſitum occurrit apud Scholiaſtam ad lib. I Apoll. Rhodii, ubi Herculis clavam totam æneam fuiſſe perhibet. Χαλκοβαρεῖ δέ, πεποιημένῃ ἐκ πολλῆς χαλκῆς βεβαρημένῃ. Πείσανδρος δὲ φησιν ἐλεφαντίνην εἶναι τὴν ῥόπαλον Ἡρακλέους. Lectionem eſſe probam, perſpicue liquet ex verbis, quæ ex Menedemone noſter infra citat, ubi tripodibus Dodonæis τῶν ἐπιχωρίων & τῶν ἔνδοθι adſcribit: Ἀπὸ δὲ τῆς ναοῦ τοῦ Δωδωναίου Διὸς πίτυος μαντικῆς, ἐκ τριπόδους πυθούσης ἀλλήλαις τρεῖς ἐπῶν, ἅπτ᾽ ἂν ἐνὸς ἀκούσῃς τοῦ ἐπιχωρίου, ἀκούσῃ δεκάκις τοσοῦτον ἀκριβῶς ἀοιδῆς τοῦ ἑτέρου. ἐκ τοῦ ἐνὸς ἐφάψηται.

[96] Εὐφορίων Δωδῶνα ἐν Ἀνίῳ.] An hanc inſcriptionem fabulam divulgaverit Euphorio, nondum pro certo mihi conſtat. In voce Ἀλλιέως citatur Euphorio ἐν ἀρχῇ in Ἀστεροπῇ Euphorio in Artemidoro: & in Scholiis ad Apol. Rhodii Argonautica Euphorio in Apollodoro: verum illa ad hunc locum non pertinent. Anium fuiſſe Apollinis F. Deli regem & ſacerdotem, theologiæ myſtici ex doctores paſſim inculcant.

[97] Λέγεται δὲ καὶ εἰς Ω.] Hæc phraſis non eſt fani coloris, imo Græcis auribus plane inſolita. Reſcribendum ex una mutata litera: λέγεται δὲ καὶ εἰς Ω. Non teram tempora hac lectione aſſerenda, tantum indicabo eundem Simmiæ locum exſtare apud Strabonem lib. VIII, quod fumos noſtram conjecturam corroborat: recenſet enim ibi Geographus ex poëtis Græcis plurima vocabula ſine amputatione, ut Μίσ pro Μισσοῦς, δῶ pro δῶμα, βῶ pro βουνός, βᾶ pro βάθρον, λί pro λίαν, Σαρδώ pro Σαρδόνιος. Denique ex Simmia Rhodio ſubjungit idem exemplum, quod jam producit Stephanus: Δοκεῖ δὲ τοῦ Δωδώνου, Σιμμίας.

[98] Καὶ κλίσις εἶναι τὸ Δωδών.] Videtur non incommode ſubſtitui poſſe: καὶ κλίσεις εἶναι λοιπὸ τοῦ Δωδώ. Imo exiſtimo hanc lectionem eſſe veriſſimam.

[99] Ὁ τεχνικὸς μεταπλασμός.] Ut hæc verba præcise intelligi

ἔθνικὸν, [1] πάντες ἀξίωσον ὡς πεπνυμένας· εἰ δέ τι ζημιωθείσεν, ἔσομ Δωδώνιος, [2] ὡς Πλευρώνιος Πλευρώνι, Καλυδώνιος Καλυδώνι, [3] τῆς μέν τοι Δωδώνης Δωδωναῖος. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Μελοσσῶν τοὺς πρὸς μεσημβρίης ἐνείσας Δωδωναίους. Καὶ Ὅμηρος.

[4] Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε. ----

Καὶ [5] Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις. Δωδωναίῳ κυνὶ βωλοκόπῳ τίτθῃ ζαρκάνῃ προσπαικώς. Καὶ τὸ θῆλυ Δωδωνὶς ἀπὸ Δωδώνη, ὡς [6] Πελλήνη Πελληνίς. Ἀπολλώνιος.

Σῖγαν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε Φηγοῦ.

Καὶ [7] Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ Ἀκανθοπλήγι. [8] Τὰς θεσπιῳδοὺς ἱερέας Δωδωνίδας. Ἀπολλόδωρος δ' ἐν ἀ περὶ θεῶν, τὸν Δωδωναῖον Διὸς ἱστορολογεῖ. Καθάπερ οἱ τὸν Δία [10] Δωδωναῖον μὲν καλοῦντες, ὅτι δίδωσιν ἡμῖν τὰ ἀγαθά. [11] Πελασγικὸν δέ, ὅτι γῆς πέλας ἐστίν.

habenda, cum hujusmodi urbis appellatio in usu sit: hac formandi ratione si quis uti velit, fiet Dodonius, ut à Pleuronis Pleuronius, Calydonis Calydonius: sed à Dodones genitivo fit Dodonæus, quo Hecataeus in Europa utitur: Ad meridionalem Melossorum regionem adhabitant Dodonæi. Et Homerus:

Jupiter rex Dodonæe. ----

Et Cratinus in Archilochis: Dodonæo cani occanti mamma grui persimilis. Et femininum Dodonis fit à Dodone, uti à Pellene Pellenis, cujus Apollonius meminit:

Carinam Minerva ex Dodonide adaptavit quercu.

Et Sophocles in Ulysse spinis cæso: Fatiloquas sacerdotes Dodonidas. Sed Apollodorus libro primo de Diis, sic Dodonæi etymon describit. Quemadmodum Jovem Dodonæum quidam sic vocant à δίδωμι, quia dat nobis omnia bona: Pelasgicum autem à πέλας & γῆ, quia terræ vicinus est.

---

ligas, scire oportet, Stephanum distinguere inter gentilia secundum typum loci (quæ vocat κατὰ τύπον, modo κατὰ τὸ ἐπιχώριον, aut τὸ σημαῖνον τόπον, & κατὰ σημαῖνον) & inter illa quæ ex Analogia, aut ex lege artis, id est, κατὰ τέχνην formata sunt. De ultima hac formandi ratione κατὰ τέχνην legimus in vocabulo Ἀθηναῖος, cujus gentile non erat in usu, ita enim ibi loquitur: Τὸ ἐθνικὸν, ὅτου ἦσαν οἱ χρεῖαι. ἐστὶ δὲ ἐπιχωρίως ἐξ ὁμοίου. ὡς γὰρ Ἄργος Ἀργεῖος, οὕτω Γαργηττὸς Γαργήττιος, καὶ Σφήττιος Σφηττίου &c. ἔστιν Ἀθηναῖος. Et in Ἄδωρα πόλις. ὁ πολίτης, Ἀδωρομολίτης, ὡς Ἠλειομολίτης, Ἠφαιστομολίτης, τῇ τεχνικῇ λόγῳ. Et alibi: Κατὰ Δυσμῶνας, τόπος οὐ τῇ Γαδείᾳ πλησίον. τὸ ἐθνικὸν κατὰ τέχνην, ἐξ Ἀγαθοῦ Δυσμώνιος, ἀφ' οὗ τὸ ὄνομα. Et sic passim alibi in locis, ubi fusius hanc materiam declaramus. Itaque hoc loco per *artificialem formationem* nihil aliud intelligi, quam gentile κατὰ τέχνην, ex lege artis formatum.

[1] Ταυτῆς αἰτήσῃ ὡς πεπνυμένας.] Fateor ingenue me hæc minime clare atque distincte non percipere. Occultum hic latet velatus, firmiter mihi persuadeo, quod quomodo cunque, difficulter dixerim. Si locum ita constituas sensu est clarior: Διὸ ταῦτα ἴσως ὁ τεχνικὸς μεταποιήσας ἐπὶ τὸ ἐπιχώριον, λέγει τοιούτους αἰτήσῃ ὡς πεπνυμένους. Hanc lectionem in versione, quantum potuerim, expressi. Τὸ αἰτήσῃ apud nostrum Stephanum *imitatum* denotare, liquet perspicue in voce Ἐμπεσοῦσι, quam dicit esse γραφικῶς τῆς ὑπὸ αἰτήσῃ, *genitivum à casu recto imitato.*

[2] Ὡς Πλευρώνιος Πλευρώνι.] Rescribendum videtur: ὡς τὸν Πλευρώνιος Πλευρώνι.

[3] Τῆς μέν τοι Δωδώνης Δωδωναῖος.] Noster τῆς Δωδώνης Δωδωναῖος permittit, sic κατὰ τέχνην & κατὰ τεχνικὴν μεταποίησιν illud à voce Δωδώνη formemus, cujus κλίσιν pluribus probavit. Et alium sensum non habent verba Hermolai in Epitome, ubi de hoc gentili scribit: λέγε δὲ ὁ Δωδώνη, ὡς τὸ ὄνομα ἐκ δύο πτώσεων. γενικῆς δὲ Δωδώνης. Id est: à voce Dodon non reperiuntur gentile κατὰ τὴν ἐπιχώριον τύπον, sed κατὰ τέχνην formatum. E Græcis neminem, è Latinis Claudianum novi, qui illud gentile usurpaverit, ita enim ille de Rapto Proserp.

Unde dat populo leges, & glande relicta
Cessurit inventis Dodonia quercus arista.

Voce Δωδωναῖος passim Græci & Latini utuntur: Græcorum testimonia producere supervacaneum existimo, cum quæ apud auctorem nostrum hoc tmemate frequentiora occurrunt. Habet hoc gentile Justinus lib. XXIII cap. III: *Sed Pyrrhus cum in templum DODONÆI Jovis venisset.* Et Livius lib. VIII: cap XXIV: *Alexandrum regem Epiri regem, ab exule Lucano interfectum, sortes DODONÆI Jovis ei eventu affirmasse.*

[4] Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε.] Locus est desumptus ex Iliade Π.

[5] Κρατῖνος.] Auctor prisæ Comœdiæ, cujus Horatius meminit:

Eupolis atque Cratinus, Aristophanesque poetæ
Atque alii, quorum comœdia prisca virorum est.

[6] Πελλήνη Πελληνίς.] Lego confidenter: ὡς Πελλήνη Πελλήνις. Stephani Epitomator infra sic scribit: Πελλήνη, πόλις Ἀχαΐας. λέγεται ἡ Πελλήνη, ὡς Μυτιλήνη. ὁ πολίτης, Πελληνεύς, τὸ θηλυκὸν, Πελληνίς.

[7] Ἀπολλώνιος.] Locum transcripsit noster vel ex libro I, vel ex lib. IV. Apol. Rhodii, nam utroque libro hic versiculus legitur. Idem quoque Apollodorus libro I, Biblioth. affirmat de navi Argo Καθὰ δὲ καὶ τῶν ἀργείων εἷς ἦν Ἀθηνᾶς φωνῆς ἔχουσα ξύλον. Et Valerius Flaccus principio sui operis huc respexisse videtur:

---- *Canimus fera pervia nautis*
Fatidicamque ratem.

Id est ἀπροφῆτιν. Cujus prædictionis illustre exemplum adfert Apollon. Rhod. Scholiast. ad lib. I. Ἡ πρῷρα ἦν Ἀργοῦς, φασὶ, φωνὴν ἔχουσα ξύλον, κατέθηκεν αὐτὴν ὁ Διὸς χῆλον φέρουσα, ὡς αὐτὸς Κίρκαιον ἀφικέσθαι καὶ Ἀψύρτου ἕνεκεν κρατηθῆναι δίκης.

[8] Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλήγι.] Vide doctissimum Casaubonum ad Athenæum lib. VII cap. IV.

[9] Τὰς θεσπιῳδοὺς ἱερείας Δωδωνίδας.] Jupiter in templo Dodonæo, relictis viris, ad prophetiam fœminas adscivit, quemadmodum legimus apud Originem contra Celsum lib. VIII. Καὶ ὁ Δωδώνης δὲ μαθὼν ἀνεχώρησεν, παρ' ᾧ εἶπεν ὁ αὐτόφωτος ἀνὴρ τοὺς χρησμοὺς ἐκ δρυὸς μαντεύεσθαι τὸν τοῦ ἀνδρῶν εἰς αὐτόφωτον γένος, τὰς Δωδωνίδας γραίας. Initio quidem viri fuerunt, Tomari sive Tamuri nuncupati, qui prædicerent, ficuti ex Homero, interpretes Dei nominante, non obscure liquet: verum interjecto longi temporis spatio, tres anus ad hoc ministerium sunt designatæ, auctore Strabone lib. VII, de iis sic scribente: Καθιέρωσάν τε αὐτῷ γυναῖκας ἐκ τῶν ἐπιφανῶν τὸ γένος, αἳ καὶ μάντεις ἐγένοντο. ὕστερον δὲ ἀνθ' ἑκάστης τρεῖς γραῦς, ἐκλήθη δ' οὕτως ἡ μαντεία τῆς Διὸς αὐτοφαντορίας ἕνεκα. Harum vetularum natu maxima Promenea, proxima Timarete, & natu minima Nicandra appellabatur, quemadmodum in Euterpe docet Herodotus, & ex illo Sophoclis Scholiastes, nec non Eustathius ad Odysseam Ξ. pag. 1760. Verum hisce vetulis, quia una earum mala fide oraculum ediderat, non erat licitum Bœotiis oraculum scisciantibus respondere: gaudebant enim illi hoc privilegio, ut à viris, non autem à vetulis oraculum acciperent, qua de re sic scribit Strabo libro IX: Εἰς δὲ τὸ μαντεῖον βουλομένοις χρήσεως ἀνδρες ἀπεστάλησαν εἰς Δωδώνην.

[10] Δωδωναῖον μὲν καλοῦντες, ὅτι δίδωσιν ἡμῖν τὰ ἀγαθά.] Hujus etymi ratio non plane absurda visa fuit Eustathio, ita enim ille ad Iliad. Π. ubi non tam differt ab Apollodoro, quam ejus sententiam accuratius describit. Ἔστιγε δὲ Δωδώνη ἀπαρχῶντος, οὐκοῦν τὸν γῆν Θεὰ, παρὰ τὸ δίδω δίδωμι, ὡς δίνημαι δ' ἀνεπιδόσεως ἕνεκεν.

[11] Πελασγικὸν δέ, ὅτι γῆς πέλας ἐστίν.] Et hujus etymologiæ recti-

ἐστίν. Ἔστι δὲ καὶ Δωδωναῖον χαλκεῖον παροιμία ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλούντων, ὡς Μενεδήμων φησίν. Διὸ καὶ τὸν ναὸν τοῦ Δωδωναίου Διὸς τοίχους μὴ ἔχοντα, [12] ἀλλὰ τρίποδας πολλοὺς ἀλλήλων πλησίον, ὥστε τὸν ἑνὸς ἀπτόμενον ὅλους κινεῖσθαι διὰ τὸ ψαύειν τὸν ἐπ' ἐσχατιν ἑκάστου, [13] διαμένειν τὸν ἦχον ἄχρις οὗ τὸν ἑνὸς ἐφάψηται. ἡ παροιμία δὲ οὐ φησὶν εἰ μὴ χαλκοῦν, [14] ἐν ἄλλῳ λέβητας ἢ τρίποδας πολλούς. Προσθετέον οὖν [15] τῷ ἐξηγητῇ Πολέμωνι, ἀκριβῶς τὸν Δωδωνίδα πεπερασμένῳ, [16] καὶ Ἀριστείδῃ τὰ τούτου μεθηρμηνεύοντι, [17] λέγοντα καλὰ τὰ Β'. ἐν τῇ Δωδώνῃ στῦλοι Β' ἀλλήλοις ἐφεστῶτες ἀλλήλων, ὧν ὁ μὲν ἕτερος χαλκοῦς ἐστιν οὐ μέγας, παῖς δὲ νεὼς παρεστηκὼς λέβητα. ὁ δὲ ἕτερος [18] παιδάριον ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ μάστιγον ἔχον, οὗ κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος ὁ τὸ λέβητιον ἔχων κίων ἔστηκεν. ὅτ' ἂν οὖν ἄνεμος συμβῇ πνεῦσαι τὰς τοῦ μάστιγος [19] ἱμάντας χαλκᾶς, ὁμοίως τοῖς ἀληθινοῖς ἱμᾶσιν, [20] αἰωρουμένους καὶ δὲ πολλαχοῦ, πανέβαινε ψαύειν δὲ χαλκοῦ, καὶ τοῦτο ἀδιαλείπτως ποιεῖν, ἕως ἂν ὁ ἄνεμος διαμένῃ, καὶ κατὰ μέν τινας τὰς ἡμέρας φησὶν ὁ [21] Ταῦρις.

A nus est. Est autem ÆS DODONÆUM proverbium in loquaces, uti Menedemon auctor est: quia Dodonæi Jovis templum muros non habet, sed tripodas plurimos arctissime sibi invicem junctos, adeo ut si unum percutias, strepitum simul ob contactum ad unumquemque eorum transmittas, qui perdurat usque dum sonus ad unum illum redierit. Proverbium autem non ait nisi ÆS: apud alium lebetes & tripodas multos. Assentiendum itaque Polemoni Periegetæ, qui accurate ipsam Dodonam pernoravit, & Aristidæ, qui ejus opera descripsit, libro secundo ita affirmanti: In Dodona duæ sunt columnæ paralellæ & vicinæ: In altera quidem ahenum est non magnum, hodiernis lebetibus simile: in altera puerulus dextra flagellum tenens, cui ad dextram apposita est columna cum lebete. Ventus itaque cum difflaverit hujus flagelli funiculos, æneos quidem, sed ad similitudinem naturalium funium flexiles, contingit, eosdem à vento sublatos sine intermissione vas illud æneum percutere, usque dum siluerit ventus, quod secundum nostros etiam Tarrhius

gius ratio Eustathio arrisisse videtur, ita enim scribit loco jam proxime allegato. Οὕτω δὲ συμβιβάζων ὁ τὰ, Πελασγικὸν, πελαστικόν. Πελασγικὸν μὲν, ἀφ' οὗ πόλις ἡμῶν οὖσα τῆς Θεσσαλίας, ὁ δὲ ὁ Δωδωναῖος ἰδίως. Themistio longe alia fuit mens atque opinio, Jovem enim existimat Pelasgicum, Apollinem Amycleum, & Mercurium Cyllenium appellari à locis, quæ præcipue amant atque conservant, ita enim ille Oratione x, ubi refert Scipionem Africani cognomen obtinuisse: Οὕτω γὰρ ἐκ τῆς ἴσης ἰσχύος ἐκλήθη, τὸν μὲν Δία Πελασγικὸν, Ἀπόλλωνα δὲ τὸν Ἀκτιακὸν, Κυλλήνιον δὲ τὸν Ἑρμῆν, ἐξ ὧν μεγίστην ἀρετὴν ἐπῄνουν, καὶ ἃ ἀθροίζουσι.

[12] Ἀλλὰ τρίποδας πολλοὺς ἀλλήλων πλησίον.] Hic tripodum numerus quotannis à Bœotis augebatur, qui data occasione unum aliquem dedicatorum apud se tripodum noctu auferentes, & vestibus occultantes, clam Dodonam deportabant, ut Strabo lib. IX auctor est: Τοὺς μὲν τοι τρίποδας ἐξεργασθῆναι τούτους εἰσιτῶ, ὑπ' ἀρχαίων ἐξ ἧς τῆς Βοιωτῶν, τοὺς παρ' αὐτῶν τρίποδας συνθεῖναι, εἰς Δωδώνην πέμψαντας αὖθ' ὕστερον. ἐκ δὲ τῶν αὐτῶν. ἀεὶ γάρ τινα τῶν ἀναθημάτων τρίποδα, κλέπτοντες κρύπτουσι, καὶ κρύπτοντες ἐξαίφνης ἀφιᾶσι, ὡς ἂν λάθοιεν ἀποδημήσαντα εἰς Δωδώνην.

[13] Διαμένειν τὸν ἦχον.] In apographis, quæ videre licuit, legebatur: Διαμένων τὸν ἦχον: sed lectionem editam præfero. Nos locum alio modo, quam repræsentabat vulgata editio interpunximus, ut tanto melius responderet Eustathio, eandem sententiam ad Odyss. Ξ Pausaniæ adscribenti: Δῆλον δὲ ὡς ὁ τοῦ πεπερασμένου, Δωδωναίου χαλκοῦ, οὗτος ὁ Παυσανίας φησὶ, ὅτι ἐν Δωδώνῃ πολλῶν ὄντων ἀναθημάτων κειμένων λέβητων, εἷς τις ἐκ τῶν ἄκρων φέροιτο, φασὶν οἱ ἐξηγηταὶ πάντας ἐκεῖ.

[14] Ἐν ἄλλῳ.] In antigraphis: ἐν ἄλλοις. Quod merito repudiatur.

[15] Τῷ ἐξηγητῇ Πολέμωνι.] Sic Polemo Periegetes cognominabatur ab accuratissima rerum omnium descriptione, quas posteris relinquebat: & quemadmodum quatuor libros composuit, teste Strabone libro IX, de Donariis in Athenensium arce dedicatis, sic ille mea sententia non erraret, qui statuat Polemonem accuratam templi Dodonæi descriptionem exhibuisse.

[16] Καὶ Ἀριστείδῃ τὰ τούτου μεθηρμηνεύοντι.] Hanc artem, qua insimulatur Aristides Stephano nostro, discipulos doctoribus suis facilitate, non opus est ut pluribus demonstretur. Suidas mentionem facit de Aristide Rhetore, qui tempore Trajani floruit, & Polemonem Laodicensem, Smyrnæocentem, præceptorem habuit. Πολέμων Λαοδικεὺς, ἦν ἐκ Λαοδικείας τῆς πρὸς τῷ Λύκῳ πεδίῳ, ῥήτωρ ἐπιφανὴς σοφιστὴς ὁ Σμυρναῖος διδάσκαλος Ἀριστείδου τοῦ ῥήτορος. Ἐπὶ δὲ ἐτῶν τῆς Τραϊανοῦ, καὶ μετ' αὐτόν. Verum licet hæc admodum speciosa videantur, non tamen hoc loco Polemo, nec Aristides intelligi possunt, cum is, cui Periegetæ cognomen erat, tempore Ptolemæi Euergetæ vixerit, & discipulum, Trajani tempore florentem, non habuerit. Mirum profecto, quod Eustathius ad Odyss. Ξ. hanc Dodonæ descriptionem non Aristidæ, sed Aristotelis adscribat, ita enim ille: Ἀριστοτέλης δέ, ἐν τῷ περὶ ἀέρος λόγῳ, φησὶν ἐν Δωδώνῃ, λέβητας ἑστῶτας. ἐπεὶ δὲ Δωδώνη πόλις, κορυφὴν ἔχουσα, ἐν τοῖς ἐμπύροις χαλκοῖς ὄντας ἐν ὀφθαλμῷ ὑπ' αὐτὴν, τὸ λοιπὸν περιφερὲς, τὸν δὲ περίβολον ἔχειν. Fortassis in Eustathii exemplaribus Ἀριστ. exaratum fuit, ex cujus compendio editionis præfecti postea fecere, quod nunc legimus.

[17] Λέγοντα καλὰ τὰ Β'.] Numeri nota non fuit in contextu MS. sed in margine, ut mihi antigraphum fidem facit.

[18] Παιδάριον ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ μάστιγα ἔχον.] Accuratissimam hujus flagelli descriptionem habemus apud Strabonem in Excerptis libri VII: Cujus integrum locum vide commentario 57. pag. 321.

[19] Ἱμάντας χαλκᾶς.] Lectio depravata & minime ferenda: referibendum est: ἱμάσιας χαλκᾶς. De hac emendatione nemo dubitabit, qui locum Eustathii proxime allegatum inspexerit.

[20] Αἰωρουμένους καὶ δὲ πολλαχοῦ.] Huic non dissimilis est narratio, quam legimus apud Plinium lib. XXXVI cap. XIII, in descriptione labyrinthi, quem sibi Porsenna rex Hetruriæ sepulchri causa fecerat sub urbe Clusio. *Super id quadratum pyramides stant quinque, quatuor in angulis, in medio una, in imo latæ pedum septingenûm quinquagenûm: ita scribitur, ut in summo orbis æneus pensilis unus omnibus sit impositus, ex quo pendeant excepta catenis tintinnabula, quæ ventus agitata, longe fonitus referant, ut Dodonæ olim factum.*

[21] Ταῦρις.] Hujus scriptoris etiam fit mentio in voce Θεσσαλονίκη, ubi sic scribit Epitomator: Λυκόφρων δὲ ὁ Ταῦρις περὶ Θεσσαλονίκης βιβλίῳ ἱστορεῖ. Non pos

ἰαῖ. Εἰ μὲν λάβοι ὁ μάστιγος, ἴσοι σε ἱμάν- A
* * * πεπόνασιν. Παρὰ μέντοι τῶν
ἐπιχωρίων ἠκούσαμεν, ὡς ἐπεὶ περ ἐπὶ τῷ
μὲν ὑπὸ μάστιγος, ἠχεῖ δ' ὅπη πολὺν χρόνον,
[11] ὡς χαμαιρέβι ὁ Δωδώνης ὑπαρχόμενος,
ὧδέ πως εἰς παροιμίαν περιῆλθε. Μέμνηται B
αὐτῆς Μένανδρος ἐν Ἀρρηφόρῳ. Ἐὰν γὰρ κι-
νήσῃ μόνον τιν' [12] Μυρτάλην ταύτην τις, ἣν
τιτθὴν καλεῖ, [13] πέρας ποιεῖ λαλιᾶς τὸ Δω-
δωνῖνον ἂν τι χαλκίον, ὃ λέγουσιν ἠχεῖν, ἂν
πατήσᾳ τις περιὼν, τὴν ἡμέραν ὅλην, κα- C
πεπόνηκ' ἀκοῦσαι, ἢ ταύτην λαλεῖσαν, νύκτα
δ' ἐπιλαμβάνει.

ΔΩΝΕΤΤΙΝΟΙ, [14] ἔθνος Μολοσσι-
κόν. Γίνονται δὲ Θεσσαλικῶν.

Ἀπὸ Δωνεττίνου ἢ δ' ὀγδοηκοστῷ [15] Κεραΐνες. D
Ἐν τῇ ζ.

Ἔστι δὲ Δωνεττῖνοι, ἀπὸ ὀκτὼ καὶ δέκα
Κᾶρες.

ΔΩΡΑ, [17] νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ,
[18] καθὰ Σηρέθων ιϛ'. [19] Τὸν Δεμαζηνὸν
ὑπέχειν νῆσόν τινος τῶν ἐν τῷ Περσικῷ κόλ- E
πῳ, καλεῖσθαι δὲ τὴν νῆσον Δῶρα. ὁ νησιώτης
Δωρίτης, ὡς τὸ Στάγειρα Σταγειρίτης,
Ἄβδηρα Ἀβδηρίτης. [20] Ἔτω δὲ Ὧρος. [21] Εἰ
δὲ τῷ τὴν χώρας πάσῃ χαρακτηριζούσῃ δεῖ,

rhæus fatetur: Si acceperit flagellum, illi funes ceciderunt. * * * Nos autem ab incolis ipsis audivimus, æs illud à flagello percussum longum tempus resonare, hiemali cœlo, sub quo sita est Dodone, illud adjuvante. Unde merito in proverbium abiit, cujus Menander meminit in Comœdia Arrhephoro: Hanc si quis semel moverit Myrtilam, quam ille suam nutricem vocat, finem loquelæ tandem facit ÆS DODONÆUM, quod si quis prætereuntium illud tetigerit, totam ajunt resonare diem, sed tamen citius silere, quam hanc nostram loquacem, quippe quæ & noctem diei adjungat.

DONETTINI, gens Molossica, cujus Rhianus libro IV rerum Thessalicarum meminit:

Cæterum Donettini & sedulí Cerainei.

Et libro septimo:

Septem Donettini, rerum octodecim Cares.

DORA, insula in sinu Persico, auctore Strabone libro XVI. Amazenam vero insulæ cuidam in sinu Persico præfuisse, cui Dora nomen erat. Insulanus Dorita dicitur, ut à Stagira Stagirita, Abdera Abderita: quod etiam Orus affirmat. At si quis consueta regioni forma uti velit, genitile erit Dore-

ssibus hoc opus innuere, sed quod de Proverbiis consignavit.

[11] Ὡς χαμαιρέβι ὁ Δωδώνης ὑπαρχόμενος.] Dubito de fide hujus loci: mallem rescribere: ὡς ἀναχαλᾷν ὁ Δωδώνης ὑπαρχόμενος. Quod epitheton Homerus Iliad. II Dodonæ tribuit.

[12] Μυρτάλην ταύτην.] Est sine dubio nomen fœminæ loquacis, garrulæ & rixosæ, quæ à Menandro in scenam producitur & Dodonæis lebetibus comparatur, quia nimia verbositate & vociferatione illorum aures offendebat, quemdam movillent.

[13] Πέρας ποιεῖ λαλιᾶς τὸ Δωδωνῖνον ἂν τι χαλκίον.] In antigrapho, quod ex membranis Seguierianis erat transcriptum, legebam χαλκεῖον, quod non præfero, licet etiam apud alios inveniatur: verum τὸ Δωδωνῖνον, quod etiam Antigraphum exhibebat, nequaquam probare possim. Sine cubio rescribendum est: πέρας ποιεῖ λαλιᾶς τὸ Δωδωνῖνον &c.

[14] Δωνεττῖνοι, ἔθνος Μολοσσικόν.] Ita de Donettinis scribit, qui Stephani de Gentilibus opus compendiifecit. Δωνεττῖνοι, ἔθνος Μολοσσικόν. Γίνονται παρὰ τοῖς Θεσσαλικοῖς. Ἀπὸ Δωνεττίνου, ἐν ἑβδόμῃ Ὀγδοήκοντα Κεραΐνες. De alio Rhiani loco nullam mentionem fecit.

[15] Κεραΐνες.] Gentem hoc nomine non novi, cum nemo geographorum eam noverit. Suspicor hic aliquid monstri latere, quod fortasse curaveris sic legendum:

Ἀπὸ Δωνεττίνου, ἐν ἑβδόμῃ τῶν Μιλησιῶν.

Ἀπὸ Δωνεττίνου, ἐν ἑβδόμῃ τῶν Μιλησιῶν.

Δωνεττία urbs est Μιλησίων, unde deducitur civis nomen Μιλήσιος: ejus quoque Rhianus meminit, uti suo loco dixerat. Posset quis hunc movere scrupulum, Melesios ex Arcadia & Donettinos in Epiro sitos esse, ac proinde hos non debere conjungi populos, vitio locorum sparsim disjunctos: verum scias ex Rhiano verso sequenti Donettinos & Cares recenseri, qui toto orbe divisi sunt, nam hi Europam, hi vero Asiam incolunt.

[17] Δῶρα, νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ.] De hac insula sic Epitome Abbreviator: Δῶρα, νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ. Σ. ἐπικαλουμένη. ὁ νησιώτης, Δωρίτης. Εἰ δὲ τῷ τὴν χώρας πάσῃ, Δωρικῆς, ὡς Ἀργεῖος. Sita erat non longe ab Arado, uti apparet ex Ptolemæo, qui eam non Δῶρα, sed Θωρὼ appellavit, ait enim ille: Ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ Ἀραδίοις νῆσοι, ἡ τε ἐπίκλ. μεγ. Ἴχνιαι, Θωρὼ, Τύλος, Ἀράδιος.

[18] Καθὰ Σηρέθων ιϛ'.] Fortassis scribendum, καθάπερ Σηρέθων. Est enim nostro non infueta phrasis; supra in Δωδώνη inquit: Δίττοι δ' εἰσὶ Δωδῶνες, αὐτὸν δ' ἐν τῷ Γ' πολλαχοῦ καθάπερ ἄδει ὁ Μουσαῖος. Præterea in MS Seguieriano legebatur Σηρέθων ιδ', & sic quoque Epitome repræsentat: verum Geographi verba libro textu decimo exstare, jam olim magnus monuit Casaubonus in commentariis ad illum auctorem.

[19] Τὸν Δεμαζηνὸν ὑπέχειν.] Verba Strabonis ab hisce paullulum differunt, & in ejus vulgatis hodie hunc in modum concipiuntur: Φησὶ δ' ὁ Νέαρχος τὴν Μεγαστάνην ὑποκεῖσθαι αὐτῇ μικρὸν ἀπ' Ἀραξίου, τὴν δὲ Ἀραξίου ὑπέχειν νῆσον πρὸς τῇ ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ. καλεῖσθαι δὲ τὴν νῆσον Δωρίδα. εἶτα παράπλου δὲ τὴν &c. Ex hoc Strabonis loco Stephanus est emendandus, & vice versâ Geographus ex Stephano. Rescribo pro τὸν Δεμαζηνὸν ὑπέχειν confidenter, τὴν δὲ Ἀραξίου ὑπέχειν: hanc indubitata est lectio; nam conjunctionem adversativam librarii proprio nomini alleverunt, quod non decuit. Verum gravius laborat Strabo, in quo pro Δῶρα lecemus Δωρίδα, quæ vox est nihili. Si mei arbitrii res foret, ejus verba sic emendarem: Καλεῖσθαι δὲ τὴν νῆσον Δῶρα, ἣ εἰς παράπλου δὲ τὴν Μεγαστάνην προσφυῆ ἐστὶ, ξύλου τυχὸν ἐμπὶ τοῦ Ἐξηκίου χθονιαίου ἀφεῖσα. Correctionem hanc amplectatur lector, donec certius aliquid ab aliis sit allatum.

[20] Ὧρος ὁ Ὠρεύς.] Existimo nostrum Orum ἐν τῷ Ἐθνικῷ opus innuere, quod etiam in Epitome vocibus Νικαία κώμη & Τοῦσα, nec non hoc fragmento allegatur.

[21] Εἰ δὲ τῷ τὴν χώρας πάσῃ &c.] Unica literula mirifice horum verborum sensum turbat: verum qui in Stephano paullo est versatior, facillime animadvertet reponi debere, εἰ δὲ τῷ τὴν χώρας πάσῃ χαρακτηριζούσῃ δεῖ, eamque lectionem esse verissimam, quam etiam nunc Epitome agnoscit.

Δωριεὺς, ὡς Σωφηνὸς, [31] Ἀραξενὸς, Νισαῖος. A Dorenus, ut Sophenus, Araxenus, Nisæus.

ΔΩΡΙΟΝ, [32] πόλις μία τ τριῶν, [34] ὧν Ὅμηρ@ μνημονεύει. DORIUM, urbs una ex tribus, quarum Homerus meminit:

Καὶ Πτελεὸν, καὶ Ἕλο@ τε Δώριον.

Et Pteleon, & Helos, & Dorium.

[33] Δικαίαρχος δὲ τέτταρας αὐτὰς εἶναι φησὶ, καὶ οὐ Πτελεὸν, ἀλλὰ Πτελέαν αὐτὴν καλεῖ. Καλεῖ δὲ πρῶτον ἐν βίῳ τ Ἑλλάδος βιβλίον. Τῶν δὲ ἐν τῇ Πελασγιώτιδι χώρᾳ Δωριέων καλουμένων [36] μέρος τι μετὰ τ ἐν πίνδῳ * * *

ἐκλήθη. Καὶ οἱ Κρῆτες Δωριεῖς ἐκαλοῦντο. A est. Ipsi quoque Cretenses Dorienses appellantur.

[47] Δωριέες τε Τευχαῖκες. ἐῦκτι τε Πελασγοί.

Dorienſesque Trichaïces, nobileſque Pelaſgi.

[41] Περὶ ὧν ἱστορεῖ Ἄνδρων. Κρητὸς ἐν τῇ νήσῳ βασιλεύοντος. [44] Τέκταφον τὸν Δώριον τοῦ B Ἕλληνος, ἐρημώσαντα ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ τότε μὲν Δωρίδος, νυνὶ δὲ Ἰστιαιώτιδος καλουμένης, ἀφικέσθαι εἰς Κρήτην μετὰ Δωριέων τε καὶ Ἀχαιῶν καὶ Πελασγῶν, τῶν δὲ [45] καταῤῥάντων εἰς Τυῤῥηνίαν. Μέμνηται τῆς Δωρίδος τῆς C Θεσσαλικῆς Χάραξ ἐν ζ΄ τῆδε γράφων [46] περὶ Θεσσαλοῦ τοῦ Αἰάτου, νικήσαντος τοὺς ἐν Ἄρνῃ Βοιωτούς. Ὁ δὲ Θεσσαλὸς οὐδὲ [47] τὴν πεμπτὸν μοῖραν τῆς ἐπωνυμίας μετέβαλεν, ἀλλ' Ἰστιαιῶται αὐτὴν, ὡς πρίν, καλεῖσθαι ἔασε. D Κεῖται

De quibus hæc narrat Andro: ſcilicet Crete in inſula regnante, Cercaphum Dori filium, Hellenis nepotem, profectum ex illa Theſſaliæ parte, quæ tunc quidem Doris, nunc vero Iſtiæotis appellatur, deveniſſe Cretam cum Dorienſibus, Achæis & Pelaſgis, qui ad Tyrrheniam non erant delati. Doridis Theſſalicæ meminit Charax libro ſeptimo, ubi ſcribit de Theſſalo Æatæ filio, qui Bœotos in Arna devicit: Theſſalus vero quartæ partis cognomen non mutavit, ſed Iſtiæotidem, ut olim, ipſam vocari permiſit. Jacet ad occidentem

[47] Δωριέες τε Τευχαῖκες, ἐῦκτι τε Πελασγοί.] Sunt verba Homeri ex Odyſſ. T tranſcripta: Sed mirum eſt, hunc veſiculam adduci à Stephano, ut probet Cretenſes etiam Dorienſes dici; cum tamen id inde, niſi aut præcedens, aut conſequentis ei connectatur, nemini, licet in geographia verſatiſſimo dilucide conſtet: ex quo ſuſpicio mihi orta, ignaviam aut ἀκριβοδιδασκάλων deſcriptorum nobis hic quoquam præripuiſſe. Integer Homeri locus ſic ſe habet:

Κρήτη τις γαῖ', ἐν μέσῳ οἴνοπι πόντῳ,
Καλὴ καὶ πίειρα, περιῤῥύτη· ἐν δ' ἄνθρωποι
Πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, καὶ ἐνήσιοι· ἐννέα δὲ πόλεις.
Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη· ἐν μὲν Ἀχαιοὶ,
Ἐν δ' Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες,
Δωριέες τε Τευχαῖκες, ἐῦκτι τε Πελασγοί.

Hos verſus Sebaſtianus Caſtalio fœdiſſime depravavit, dum non intellexit: nam Ἐτεόκρητες & Τευχαῖκες tanquam ἀκριβεῖς populis, ſeu tribubus Cretenſibus expoſuit: Cum priores indigenæ, ſive αὐτόχθονες intelligendi eſſent, illi Κρῆτες ἴσως. Poſteriores autem Τευχαῖκες, quos etiam non intelligit, ad Dorienſes applicandi, utpote qui tripliciter diſtinguuntur, quemadmodum Poëta alio in loco de Æthiopibus dixit (οἱ δίχθα δεδάασται) bifariam divifis. Nam eorum interpretatio eſt perſpicua eſt, qui exiſtimant Τευχαῖκες ideo dici, quod tres gentes Græcanicæ Cretam incoluerint. Scenim Etymologici Magn. Auctor hac de re ſcribit. Ἡ τοῦ δὲ λαὸς τὸ τρίχα αὐτὸς ἐκάλουν. ἐστι, Πάντες οἱ Τευχαῖκες ἐκάστην, ἤγουν τριττὰ γένη ἦσαν πάντες ἰδιάζοντα. Τρία γὰρ ἔθνη ἦσαν τῇ Κρήτῃ ἐποίκησαν, Πελασγοὶ, Ἀχαιοὶ, Δωριεῖς. Et ita rem à Stephano ex Androne infra confirmatam videbis. Didymi (ſeu quiſquis eſt alius Græcus ille Homeri interpres) opinio, de generali Græcorum diviſione agens, etiam non videtur amplectenda, ita enim ſic ad locum citatum: Τευχῆ διαιροῦντες, οἱ μὲν Εὐπάτορα φασὶν, οἱ δὲ Πελασγίωνα, οἱ δὲ Κρῆτα. Ἀναπολόγητον δὲ τὸ πολλοὺς λέγειν λόγους καὶ διαιτᾶσθαι, καὶ ἐπιπολάζειν τοῖς κρίνουσι τὰ τῆς ἀληθείας, ἧττον τοῦ κρατοῦντος. (Lege κρατοῦντας) οὐδὲ τοὺς τοιούτους. (Repone τριττὰς) οἱ δὲ τοὺς ἀρχηγοὺς (Emenda ἀρχηγέτας) ἀποδιδόασιν. Scio Ciceronem in Græcorum lingua & inſtitutis peritiſſimum, Orat. pro L. Flacco, tantarum Græcorum genera ſtatuiſſe, Athenienſium & Iovum gentes, Æoles alteros, Dores tertios, ſed qui hæc Homeri verſibus applicant, cum Didymo graviter hallucinantur.

[41] Περὶ ὧν ἱστορεῖ Ἄνδρων.] Hic Andronis locus non quidem iiſdem verbis, ſed eodem plane ſenſu profertur apud Strabonem lib. X: Τὰς μὲν ἐν Ἐτεοκρήτης ἐκ τῶν Κυδώνων αὐτόχθονας ὑπολήψει εἶναι. τὰς δὲ λοιπὰς ἐπήλυδας, ἐκ τῆς Θεσσαλίας ἐλθεῖν φησὶν Ἄνδρων, τὰς Δωριάδα καὶ τρίφυλον· καὶ δὴ τὰς Ἐτεοκρητίδας λεγομένας, ἐξ ἧς ἀφικέσθαι.

[44] Τέκταφον τὸν Δῶριον τοῦ Ἕλληνος.] Hic aliquid latere quod eſt à mala tranſcriptorum manu, tam certum eſt, quam ſolem ipſo meridie lucere. Tecſaphum in tota antiquitate non reperies. Tectaphi meminit Dionyſius lib. XVII Baſſaricorum apud Epitomatorem Stephani in Βαλίσγα.

Καὶ τότε δὴ Βαλίσγῃ μετ' αἰθέρα Τέκταφος ἦεν.

Et Nonnus in Dionyſiacis lib. XXVI:

Τέκταφος εἰς μεσσῆρες ἔληξε, δυσσέλδιος, ἧς ποτε κώμης.
Χείλεσι παναλίοισιν ἀλεξητῆρα πέτηλα.

Verum cum animadverterem hujus genealogiam eſſe incertam, & ſic meam non procedere conjecturam, tentabam reponere τὴν ἐνοῦσαν, quod à vulgata ſcriptura non longius recedens, primo intuitu ſpecioſum videbatur, nam pedeſtri itinere Dorus è Theſſalia in Cretam minime pervenire poterat. Denique auctoritate Euſtathii permotus, Κέρκαφον corrigendum cenſui, qui ad Odyſſ. T, voce Τευχαῖκες interpretata, perhibet, Pelaſgos cum Cercapho ex Phthiotide in Cretam veniſſe, ita enim ille: Πελασγοὺς δέ φασι τινὲς λέγεσθαι τοὺς μετὰ Κερκάφου εἰς Κρήτην ἀποικισθέντας ἐκ τῆς Φθιώτιδος.

[47] Καταῤῥάντων.] Corrige: καταῤῥύντων à πρυτανίων appello, deferor. Nauticum verbum. Polybius lib. II: Οἱ δὲ Κίλικες καταῤῥυέντες εἰς τὴν Τυῤῥηνίαν. Tangit noſter ex Androne antiquam de Diomede hiſtoriam: nam is poſt captam Trojam ex Calydone, ubi Agrium cum liberis interfecerat, Argos navigans, tempeſtate cum ſociis quibuſdam, inter quos plurimi numerabantur Dorienſes, in Jonium in mare ejicitur. Venit ad Daunium Dauniorum regem, qui tunc temporis cum Meſſapiis bellum gerebat: rogat Daunius, promiſſa in matrimonium filia & ditionis parte, ut contra Meſſapios auxilium ipſi ſuppeditet. Accipit conditionem Diomedes, cumque prælio fuſis Meſſapiis agrum eſſet conſecutus, Dorienſibus eum, quos ſecum habebat, dividit. Sed liquet ex Androne non omnes in Italiam pervenſſe. Vide Antoninum Liberalem Fab. XXXVII: & Juſtinum lib. XX cap. 1.

[46] Περὶ Θεσσαλοῦ τοῦ Αἰάτου.] Video ultimam vocem male ſanam eſſe, quid autem ſubſtituam non video: nam Theſſalus Æatem patrem non habuit, ſed Æmonem, uti ex Rhiano in voce Αἵμων evidenter apparet. Niſi à vulgata lectione longius recederet, reponerem: περὶ Θεσσαλοῦ τοῦ Αἵμονος. Malo tamen editam lectionem retinere, quam temere & ſine fide codicum veſtutiorum aliquid immutare.

[47] Τὴν πεμπτὸν μοῖραν.] Theſſaliam olim quadripartitam fuiſſe norunt omnes, qui veteris geographiæ paullo ſunt callentiores. Vide ea de re Strabonem lib. IX, & Stephani Epitomen in Φθία. Ex Etymologici Magni Auctore locum producam, ut obiter à nobis emendetur, ſita enim ſcribit in Τέμπη. Τετμῆσθαι μέρη ἦσαν τὴν Θεσσαλίαν· ἐκάστου μέρους τὴν ἀρχὴν ἐκάλουν· ἤγουν δὲ φασιν εἶναι τοὺς πρώτους, Θεσσαλιώτας, Φθίους, Πελασγιώτας, Ἀχαιούς. Ultima vox corruptiſſima eſt, repono confidenter vel Ἀπιαιῶτας, ut habet Herodotus lib. I, & noſter hoc in loco, vel Ἐτεαιῶτας, ut Strabo lib. IX exhibet: utroque enim modo antiquis vox profertur.

Κάτωθεν δὲ [48] ἀπὸ Δύσμωνος τοῦ Πίνδου. Δῶρος δὲ ὁ A
αὐτὸν ὁ Ἕλληνος ἔλαχε πρῶτος, ἀφ' οὗ Δωρὶς ἀπ' ἐκείνου ἐκαλέσθη πρότερον, ὕστερον δὲ Ἰστιαιῶτις μετωνομάσθη.

Δῶρος [49] πόλις Φοινίκης. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. [50] Μετὰ δὲ ἡ πάλαι Δῶρος, νῦν δὲ B
Δώρα καλεῖται. Καὶ ἔστιν Ἰώσηπος αὐτὴν καλεῖ [51] ἐν ε τῆς Ἰουδαϊκῆς ἱστορίας. Ἀπὸ μὲν Ἰορδάνου μέχρι Δώρων πόλεως. Καὶ πάλιν. Ἀζώτῳ καὶ Δώροις ὁμορούμενοι. [52] Καὶ ἐν δ'. εἶναί τι γυναικάριον ἐν πόλει Δώρῳ. Καὶ πάλιν. ὅτε C
δὲ ἐπέκεινα εἰς τὸν Δῶρον. Καὶ [53] Κλαύδιος Ἰούλιος ἐν γ' Φοινικικῶν. Μετὰ Καισάρειαν Δώρα κεῖται βραχεῖα πλίνθου, Φοινίκων αὐτὴν οἰκησάντων, οἱ διὰ τὸ ὑποπετρον [54] τῶν παραλίων, καὶ τὸ [55] πορφύρας γόνιμον συνελθόντες, καλιὰς αὐτοῖς ᾠκοδομήσαντο, καὶ θεμελιώσαντες χάρακας, ὡς ὑπῆρχεν αὐτοῖς τὰ D
τῆς ἐργασίας, [56] τειχόμενοι τὰ πέτρας, διὰ τῶν ἐξωρυγμένων λίθων τὰ πίσσα καταβάλοντο. καὶ τὴν [57] ἔνορμον χαλκῷ ὅπως τὰ ἀσφαλῶς E
ἔχοντο, [58] ἐπωνυμον αὐτὴν τῇ πατρίῳ γλώσσῃ Δῶρα καλοῦσι. Οἱ δ' Ἕλληνες, ἀφῃρημένου τοῦ [59] Φωνῆς διὰ φθορᾶς, καλεῖν ἀρχαῖα Δώραν τὴν πόλιν. Καί τινες ἱστοροῦσι Δῶρον τὸν Ποσειδῶνος οἰκιστὴν αὐτῆς γεγενῆσθαι. Καὶ Ἀρτεμίδωρος Δῶραν τὴν πόλιν οἶδεν ἐν ἐπιτομῇ τῶν ια'. F

[60] Σωτε-

tem ipsius Pindi: Dorus autem Hellenis filius, cui ea primum sortito obtigit, ipsam à se Doridem appellavit; postea tamen Istiæotis transnominata est.

DORUS, urbs Phœniciæ, auctore Hecatæo in Asia. Deinde antiqua Dorus, nunc Dora appellatur. Et hoc modo Josephus eam appellat libro quinto Historiæ Judaïcæ: A Jordane usque ad civitatem Dora. Et rursum: Azoto & Doris terminati. Et in libro quarto: Esse in urbe Doro aliquam mulierculam. Et iterum: Quando tulit in Dorum. Et Claudius Julius libro tertio Phœnicicorum sic scribit: Post Cæsaream sita sunt Dora exiguum oppidulum, quod à Phœnicibus habitatur, qui propter saxosum & purpuris fœcundum littus ibi convenerunt, sibique gregustia ædificarunt, & fossas circumduxerunt: ubi vero successus respondebat operæ, secuerunt petram, & ex effossis lapidibus muros fundarunt. Cumque jam navibus commodum tutumque posuissent portum, Dora illum cognominem urbi vernacula lingua vocarunt. Græci vero, quatenus vox pronunciatu facilis est, appellant Doram urbem opulentam. Quidam narrant, Dorum Neptuni filium ipsam condidisse. Et Artemidorus in Epitome undecim librorum, urbem Doram agnoscit.

Conti-

[48] Πρὸς Δύσμωνι τῷ Πίνδῳ.] Lege, ἀπὸ Δύσμωνος τοῦ Πίνδου.

[49] Δῶρος, πόλις Φοινίκης.] Hanc de Doro sectionem Hermolaus hoc modo compendiifecit. Δῶρος, πόλις Φοινίκης, ὡς Ἑκαταῖος, καὶ ἄλλοι. τὸ ἐθνικὸν Δωρίτης. Παυσανίας δὲ Δωρεῖς αὐτοὺς φησίν. ἴσως δὲ Καισάρειαν πλησίον. Praeterquam quod situm non accurate describit, etiam tot scriptores illustres silentio negligit.

[50] Μετὰ δὲ ἡ πάλαι Δῶρος.] Dubito vehementer an non compolite efferendum sit: Μετὰ δὲ ἡ Παλαιδώρος, νῦν δὲ Δώρα καλεῖται. Sic enim geographi sæpissime loqui amant. Stephanus: Τύρος, πόλις ἐν Φοινίκῃ, ἀπὸ Τύρου τοῦ Φοίνικος &c. καλεῖται δὲ ἡ Παλαίτυρος, καὶ τὸ ἐθνικὸν Παλαιτύριος.

[51] Ἐν ε τῆς Ἰουδαϊκῆς ἱστορίας.] Historiam Judaïcam vocat noster τὴν Ἀρχαιολογίαν opus, cujus libro v cap. primo allata exempla continentur. Sed mirum est hoc opus ita appellari, cum aliis in locis libris Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας à Stephano citentur. Vide in Γαβαών & Γαῖσα. Sic etiam τῶν Ἑλληνικῶν libri aliter ab auctore nostro insigniuntur in voce Φασηλίς. ὡς Ἰώσηπος ἐν ε τῶν πρὸς Ἕλληνας πολέμων.

[52] Καὶ ἐν δ'.] Evolvi librum quartum Ἀρχαιολ. sed verba allegata non inveni: hic itaque latere mendum certissimum est.

[53] Κλαύδιος Ἰούλιος.] Variis modis hujus scriptoris cognomen in Stephano & alibi exaratum conspici, fusius diximus in commentariis ad vocem Ἀσσ. Supervacaneum duco illa hic repetere, cum ad finem totius operis properemus.

[54] Τῶν δὲ παραλίων.] In littore urbem fuisse exstructam etiam manifeste apparet ex nummo Trajani, cujus inscriptionem Clarissimus Sphanhemius nobis ex gaza regis Galliarum suppeditavit. ΔΩΡ. ΙΕΡ. ΑΣΥΛ. ΑΥΤΟΝ. ΝΑΥΑΡ. h. e. *Dora sacra, inviolabilis, suis legibus, Navarchidis.* Hanc *Navarchidis* appellationem non nisi urbes maritimæ sibi vindicant.

[55] Πορφύρας γόνιμον.] Littus Phœnicicum ubique purpuris fœcundum fuisse, auctores antiqui satis perhibent. Præcipue tamen circa Tyrum earum piscatio instituebatur, quæ eadem tractu sita erat.

[56] Τειχόμενοι τὰ πέτρας.] Sic etiam descripta exemplaria exhibebant: sed corrigendum est: τειχίζοντα τὰς πέτρας.

[57] Ἔνορμον χαλκῷ.] Hæc pessime sunt contaminata à librariis. Fortassis vetus lectio hoc modo est restituenda: Καὶ τὰ ἄνορμον χαλκῷ ὅπως τὰ ἀσφαλῶς ἔχοντο. Nam τὸ χαλκῷ pro cujuscunque rei margine sumitur: dicimus enim χαλκῷ ῥοδόεσσαι, χαλκῷ τ' ἀσπίδων &c. Posset hic locus etiam non incommode hoc modo legi: καὶ τὸ ἄνορμον χαλκοῦν ὅπως τὰ ἀσφαλῶς ἔχοντο. Nam idem denotant τὸ χαλκῷ & χάλκεος.

[58] Ἐπώνυμον αὐτὴν.] Suspicor τῇ πόλει excidisse: ut integer locus sic sit legendus: ἐπώνυμον τῇ πόλει αὐτὴν τῇ πατρίῳ γλώσσῃ Δῶρα καλοῦσι.

[59] Τῆς φωνῆς διὰ φθορᾶς.] Scribendum est διὰ φθορᾶς. Sic ita versio textui Græco respondebit. Sed ut verum fatear, videtur totus locus gravius laborare, vel meliorum codicum opem, vel acutiores doctorum conjecturas desiderare. Non censeo tamen Stephanum hic loqui de facili vocis pronunciatione, sed soli terræque fertilitate. Objicit Lechæum, oppidum in saxoso littore condirum fuisse, quod nullam omnino terræ fertilitatem promittit. Fateor plerasque maritimas urbes per orbem tegurum in rupibus & saxis ædificatas esse, quæ tractum tamen vertus mediterranea fertilissimum possident. Tyrum, Berytum, Byblum, Cæsaream, Joppen, aliasque Doro vicinas urbes in saxoso littore sitas fuisse, multorum testimonio evinci potest, cum tamen tractus mediterraneus frumentum, oleum, vinum aliosque fructus copiosissime proferebat. Anonymus in Ἐξηγήσει τῶν τόπων, postquam de urbibus jam supra nominatis loquutus fuerat, ita scribit: Πλησίον δὲ καὶ ἄλλαι τινὲς πόλεις εἰσὶ λίαν, καὶ παράλιοι ὡς ἔπος, οἷον τὸ Ἰόππη &c. Fortassis levi mutatione totus locus ita est constituendus: Οἱ δὲ Ἕλληνες, ἀφῃρημένου τοῦ φωνῆς διὰ φθορᾶς, καλοῦσι ἀρχαῖον Δώραν τὴν πόλιν. Quasi Græci urbem hanc opulentam nostri-

[65] Σωσιγχῶς δ' ἐστὶ Στρατῶνος πύργος. A
[66] ἔπειτα ἐνι Δώρα ὅπερ χερσονησοειδὲς τόπον κείμενον παλισμάτων, ἀρχόμενα δ' ἔρους [67] ὄρους Καρμήλου. Καὶ ἐν δ' γεωγραφουμένων τάδε. Ἀπολλόδωρος δὲ Δῶρον καλεῖ ἐν χρονικῶν δ'. Εἰς Δῶρον ἔσον παραθαλάττιον B πόλιν. καὶ Ἀλέξανδρος ἐν Ἀσίᾳ.

Δῶρός τ', ἀγχιάλης τε [68] Ἰόππη, προσ-
χέουσα θαλάσσῃ.

Καὶ Χάραξ ια'. Τρύφων, ἐν Δώρῳ τῇ παραλίου Συρίας πόλει πολιορκούμενος ὑπ' Ἀντιόχου, C [69] φυγὼν εἰς Πτολεμαΐδα, τὴν Ἄκκω λεγομένην. Τὸ ἐθνικὸν, Δωρίτης. ὁ δὲ πῶς δύο καταλήξεσιν ἀναλογεῖ, τῇ μὲν Δώρᾳ Δωρίτης, ὡς Στάγειρα Σταγειρίτης, [70] ὡς εἴρηται. τῆς δὲ Δῶρις ὁμοίως Δωρίτης. [71] Σκῖρος Σκιρίτης, D χῶρος χωρίτης, [72] μέσος μεσίτης, Κόπτος Κοπίτης, [73] διόλκος διολκίτης. [74] Παυσανίας δ' ἐν τῇ τῆς περιηγήσεως αὐτοῦ κλίσει, Δωριεῖς αὐτοὺς καλεῖ, τῇδε γράφων. Τύριοι, Ἀσκαλωνῖται, Δωριεῖς, Ῥαφανεῶται. ὥστε καὶ τὸ E Δῶριον τὸ Δωρικὸν εἶναι, εἰ ἀν εἴη ὁ Δωριεὺς, ὡς εἰ Χῖος τὸ Χιακὸς. Ἔστι δὲ καὶ πόλις Δῶρος, ὑπὸ συγκαλυπτέᾳ τῶν πολεσιν τῶν Καρικῶν Κράτητος ἐν τῷ περὶ ψηφισμάτων γ'. [75] Καρικὸς φόρος Δῶρος, Φασηλῖται. F

Δ Ω'-

Continua eſt, inquit, Stratonis Turris: deinde ſequitur Dora oppidulum, in loco peninſulæ formam habente ſitum, ad radicem montis Carmeli. Et libro nono Geographiæ idem ſcribit. Apollodorus vero Dorum nominat libro quarto Chronicorum: Ad Dorum urbem maritimam. Et Alexander in Aſia:

Et Dorus, littoraliſque Joppe, procurrens in mare.

Et Charax libro undecimo: Trypho, in Doro Cœleſyriæ urbe obſeſſus ab Antiocho, Ptolemaïdem profugit, quæ & Ace dicitur. Gentile, Dorites, quod duabus terminationibus convenit; nam à vocabulo Dora formatur Dorites, ut à Stagira Stagirites, quemadmodum dictum eſt, & à Doros ſimiliter dedecitur Dorites, ut à Sciros Scirites, choros Chorites, meſos meſites, Coptos Copites, diolcos diolcites. Pauſanias vero in deſcriptione coloniarum ſuæ patriæ, ipſos Dorienſes appellat, ubi ſic ſcribit: Tyrii, Aſcalonitæ, Dorienſes, Rhaphaneotæ: ut à Dorus ſit Dorius, à quo Dorienſis, uti à Cheſium Cheſienſis. Dorus etiam Cariæ urbs eſt, quam Caricis annumerat Craterus libro tertio Decreterum. Caricum vectigal Dorus, Phaſelitæ.

D O-

---

nominiſſent, quia circumjacens regio valde fertilis, & ad omnem fructum proferendum accommoda fuiſſet. Verum hæc nem conjectura eſt, quam nemini obtrudo: hanc quisque pro lubitu aut repudiet aut amplectatur.

[65] Σωσιγχῶς δ' ἐστὶ Στρατῶνος πύργος.] Sic quoque ejus ſitum deſcribit Joſephus lib. XIV cap. VIII de Ant. Jud. Ἔχων πρὸς τῇ παραλίᾳ, καὶ Γαζώρου, καὶ Δῶρος, καὶ Στρατῶνος τὸν πύργον.

[66] Εἶτα ἐνι Δῶρος.] In margine Antigraphorum cornutum erat, ὅπου Ἔνδωρ: & additum, hoc ex Joſepho ſumtum, nam in tribu Manaſſitide prope Stratonis turrim hoſtis oppidulum eſſe, quod etiam nunc *Endor* dicitur. Sed emendationem hanc, cujuſcunque demum ſit, non probo: nam *Endor* oppidum prope Hermonem montem ſitum eſt. Adde quod ἔνι pro ἔνεστι ſatis uſitatum ſit. Ariſtophanes Plato: Ἔνι γάρ τις ἐν κόσμοις, οὐ τοῦ πράγματος.

[67] Τὸ Καρμήλιον.] Juxta hunc montem etiam Joſephus libro II contra Appionem, oppidum collocat, ita enim ille: Ἡ δὲ ὑπὸ Ῥωμαίοις ἐπιστροφὴ χώρας ἐπὶ ὅμορον, καθὼς ἔφην πρόσθεν, ἀπὸ Δώρας πάσης ἐπὶ τὰ μεθόρια τείνει. τὸ μὲν τοι Φοινίκης παρὰ τὸ Καρμήλιον ὄρος Δῶρα πόλις ἀνακέκλιται.

[68] Ἰόππη προσχέουσα θαλάσσῃ.] Hic Alexandri verbus nullis diſtinctionibus interpungebantur, nec in vulgata editione, nec in Antigraphis, quas nos appoſuimus. Vertimus *procurrens in mare*: ſed proprie loquendo Joppe profundo maris adeo vicina non erat, ut urbis mœnia allueret: ante urbem ſitæ erant ἀκταὶ πρόχωμα εἰς τὸ πέλαγος, ut loquitur Joſephus lib. III de Bel. Jud. cap. XVI eodem ferme verbo, quo Alexander: Ἀλλήλων δὲ ὄντες φασὶ τῆς Ἰάπυγος, πέτραν γὰρ ὑπόλοχος προκεῖσθαι, πρὸς ἣν τὸ βάθος αὖθις ἐξίσησι, ἄγριος δὲ κυματωγὴ κρὸς τοῖς πετρώδεσι ὑφορμοῦσι. οἷ δὲ εἰσὶ πρόχωμα βαθεῖς, καὶ πρόσχουσι κατάκλυσις εἰς τὸ πέλαγος. Rupes ſive cataclyſes ſunt ſaxoſæ eminentiæ circa mare, perpetuis undarum percuſſione concavæ. Hinc Plinius lib. V cap. XIII perhibet Joppem colli inſidere, ita enim ille: *Aurea littus Joppe Phœnicum, antiquior terrarum inundatione, ut ferunt, inſidet colli, prætenta ſaxo* &c.

[69] Ἐφυγὼν εἰς Πτολεμαΐδα τὴν Ἄκκω λεγομένην.] Plinius lib. V cap. XIX. *Juncta colonia Claudii Cæſaris Ptolemais, quæ quondam Ace.* Verum hac de re prolixius ad Stephani Epitomatorem. Quod autem Charax tradat, Tryphonem ab Antiocho Dori obſeſſum in Ptolemaïdem profugiſſe, dubito an verum ſit, cum Joſephus lib. XIII cap. XII: Ἀζήμιος, referat, in Apameam aufugiſſe. Ὁ μὲν γὰρ Τρύφων ἐκ τῆς Δώρας φυγὼν εἰς Ἀπάμειαν, καὶ λοιπὸν ἐν αὐτῇ τῇ πολιορκίᾳ διατρίβων, βασιλέως ἦν τρόπον.

[70] Ὡς εἴρηται.] Hæc de re noſter mentionem facit in voce χώρα, ubi perhibet à χῶρος & χώρα deduci τὸ χωρίτης. Vide etiam quæ diximus ad vocabulum Ἄσσηρος: ubi etiam nunc illius canonis veſtigia quædam ſuperſunt.

[71] Σκῖρος Σκιρίτης.] Inſerenda particula ὡς & legendum: Σκῖρος Σκιρῖται &c.

[72] Μέσος Μεσίτης.] Ut Stephanus analogiam gentilium probet, ſcilicet ut ἀποφαινόμενα propriis, & alia rurſum appellativis comparat atque commiſcet. Ubi commentaria noſtra ad Stephani Epitomen lucem viderint publicam, illuſtriſſima hujus rei exempla ad vocem Ἀμφίστια ſuppeditabunt.

[73] Διόλκος διολκίτης.] Vide in Ἄσσηρος, ubi eadem vox occurrit.

[74] Παυσανίας.] Doctiſſimus Bochartus, tantum Stephani epitomen habens, exiſtimabat in hiſce verbis de Græcis Dorienſibus aut ſupplendum eſſe aliquid, aut pro Παυσανίας legendum Περιηγητὴς: hujus enim in Joſepho extare epiſtolam, in qua Doræ urbis incolæ pro Doritis dicuntur Dorienſes: Πανταλέων Περιηγητὴς πρεσβεύσας Τιβερίῳ Κλαυδίῳ Καίσαρι Σεβαστῷ Γερμανικῷ Δαρείου παῖς πρέσβεις ἀπέστειλε. Verum cum & Epitome & genuinum Fragmentum conſtanter Παυσανίας exhibeant, hunc locum minime ſollicitandum duco; præſertim hac ratione perſuaſus, quod certus non ſim, Petronium de coloniis ſuæ patriæ conſcripſiſſe.

[75] Καρικὸς φόρος Δῶρος.] Si vel præcedentia vel ſubſequentia hujus loci allegati proferrentur, ejus explicationem, & ſi quid in eo corruptum conſpiceretur, emendationem quoque tentaremus. Fortaſſis legendum eſt: Καρικὰς πόλις Δῶρος, Φασηλῖται. Si quis certius quid afferat, nec mihi nec aliis in hoc ſtudiorum genere verſantibus ingratum fecerit.

Δῶτιον, [78] πόλις Θεσσαλίας, ὅπου μετῴκησαν οἱ Κνίδιοι, ὧν ἡ χώρα Κνιδία. [79] Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις.

Οὔπω τὴν Κνιδίαν, ἔπι Δώτιον ἱρὸν ἔναιον.

Ἐκλήθη ἡ ἀπὸ Δωτίας τῆς [80] Ἐλάτης. Φερεκύδης ἡ ἀπὸ Δώτιδος τῆς Ἀστερίου καὶ Ἀμφικτυόνης τῆς Φθίης. [81] ὡς ἡ Ἀρχέωος ἀπὸ Δώτου τοῦ Νεώνου τοῦ Ἕλληνος. Μνασέας ἡ ἀπὸ Δώτου τοῦ Πελασγοῦ. Ἔστι ἡ τὸ πεδίον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἰδίοις ὄρεσι περιεχόμενον. ὁ πολίτης, Δωτιεύς. Σοφοκλῆς Λαρισταίοις. Καί μοι *** εἶλον ῥίπτοντα Δωτιεὺς ἀνὴρ ἀγχοῦ παρστὰς ἔνεγκε [82] ἐλαφρὸς ἐν δυσκήμαλα. [83] ἡ ἐν Λημνίαις παρῴδαις. [84] Φερηκύδας δέ, [85] Ἄδμητος δέ φησιν ὁ Δωτιεύς, Λαπίθης Κορωνός. Τὸ θηλυκὸν Δωτιάς. Ῥιανὸς ἐν δ' Μεσσηνιακῶν,

Αὐδὴν εἰσάμενος Δωτιάδα, ἷκτο [86] πολίην.

Καὶ Δωτιάς, ὡς Ἰλιὰς καὶ Ἰλιεύς. Σοφοκλῆς [87] ἐν Πηλεῖ. Βασιλεὺς χώρας τῆς Δωτιάδος. Καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος [88] ἐν Ῥόδου κτίσει.

---- Ὅσσαπ γαίης.

Ἐργασ-

DOTIUM, urbs Theſſaliæ, quo commigrarunt Cnidii, quorum regio Cnidia. Callimachus in Hymnis:

Nondum quidem Cnidiam, ſed adhuc ſacrum Dotium habitabant.

Denominatum eſt à Dotia Elati filia: At Pherecydes à Dotide Aſterii & Amphictyones, quæ ex Phthio nata eſt, filia derivat: Sed Archemus à Doto Neoni filio, Hellenis nepote: Mnaſeas vero à Doto Pelaſgi filio. Ipſa planities per ſe propriis montibus circumdata eſt. Civis, Dotienſis. Sophocles in Lariſſæis. Et me projiciente vir Dotienſis pauper telum attigit, gurguſtium quoddam intrans. Et ſimiliter quoque in Lemniadibus prioribus. Pherecidas inquit: Admetus erat Dotienſis, Lapithes Coronæus. Fœmininum Doteis. Rhianus libro quarto Meſſeniacorum:

Linguam cupiens addiſcere Dotienſem, iisdem venit.

Dicitur quoque Dotias, uti ab Ilieus Ilias. Sophocles in Peleo: Rex regionis Dotiadis. Et Apollonius Rhodius in deſcriptione coloniæ in Rhodum deductæ:

---- *Quantaque in terra.*

Dotia-

[78] Δῶτιον, πόλις Θεσσαλίας.] Hermolaus Stephani Epitomator hanc ſectionem hoc modo in compendium redegit. Δῶτιον, πόλις Θεσσαλίας, ὅπου μετῴκησαν οἱ Κνίδιοι, ὧν ἡ χώρα Κνιδία, ἀπὸ Δωτίας τῆς Ἐλάτης κλῆσιν, ἡ ἀπὸ Δώτου, ἡ ἀπὸ Δώτης. ὁ πολίτης, Δωτιεύς. τὸ θηλυκὸν, Δωτίς, καὶ Δωτιάς.

[79] Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις.] Locus reperitur Hymno in Cererem: ſed locum in Stephano correximus, male enim legebatur: Οὔπω δ' ἀν Κνίδιον &c.

[80] Ἐλάτης.] Fortaſis hic idem eſt, à quo Elatea, vel Phocidis vel Theſſaliæ urbs, nomen fortita eſt. Vide Epitomatorem ibi hac voce.

[81] Ὡς ἡ Ἀρχέωος.] Non dubito quin hic idem ſit, quem Scholiaſtes ad Pindari Pyth. Od. III. Ἀρχέωνα vocans, de rebus Theſſalicis ſcripſiſſe perhibet. Quid ſit præferendum, alii judicabunt.

[82] Ἐλαφρὸς ἐν δυσκήμαλα.] Hic valde putre latet ulcus, quod ſine ope melioris codicis ne acutiſſimus quidem ſanare poterit: nam præterquam quod hæc Sophoclis ex Lariſſæis verba plane ſunt δέπτοντα δ' ἄφρονα, etiam in prima editione ſine diſtinctionum notulis circumferuntur, quas pro arbitrio appoſui: imo ante τὸ δ' ἐν Λαρισσαίοις παρῴδοις, tam neceſſario πλεονασμὸς requirebatur, ut nemo ægre ferret, me eam ibi poſuiſſe. Inſuper in Antigrapho non inveni ἐλαφρὸς, ſed τὸ ἀλαχὺ, ſpiritu & accentu carens, unde conjicio ſcribendum eſſe ἀλαχύς. Verum quid ſibi velit τὸ δυσκήμαλα, fateor ingenue me ignorare. Senſus erit clarior, ſi integrum locum ſine defectus nota hunc in modum conſtituamus: Καί μοι βίπτοντα Δωτιεὺς ἀνὴρ ἀγχοῦ παρστὰς ἔνεγκε ἀλαχύς, εἰ δὲς σκαμμάτ' ἦν. Si quis præſtantiora huic loco præbere noverit, ea communicet.

[83] Καὶ ἐν Λημνίαις παρῴδαις.] Etiam hæc referenda ſunt ad Sophoclem, qui ſine dubio Tragœdiam hac appellatione divulgavit. Pindari Scholiaſta ad Pyth. Od. IV: Σοφοκλῆς ἐν τοῖς Λημνίαις τῇ δράματι. Vide etiam Stephani Epitomatorem in Χρύσα: Heſychium plurimis locis, & alios. Argumentum hujus dramatis fabula erat, quam Hyginus cap. XV deſcribit, & alibi ſæpe meminit: *In inſula Lemno ſacrificantes Veneri ſacra aliquot annos non fecerant, cujus ira viri earum Thraſſas uxores duxerunt, & priores ſprevernnt. At Lemniades ejuſdem Veneris impulſæ conjuratæ, genus virorum omne, quod ibi erat, interfecerunt, præter Hypſipylen, quæ patrem ſuum Thoantem clam in navem impoſuit, quem tempeſtas in inſulam Tauricam detulit*, &c. Vide quoque hac de re Apoll. Rhodium lib. I: Valer. Flaccum lib. II: Statium lib. V Theb. & Ovidium Heroid. Epiſt. VI. Hæc profecto materia Sophocleo cothurno non indigna fuit. Nec turbet quemquam, quod Λημνίαις παρῴδαις dicit: tali enim ſigno manifeſte liquet, hoc δράμα populo tam gratum atque acceptum fuiſſe, ut Sophocles id deinde impenſiore cura interpolaverit, & in ſcenam introduxerit. Sic ſcribit Ariſtophanis Scholiaſtes ad Ranas: Οὗτοι δὲ ὑπομιμοῦνται τὸ δρᾶμα Βάκχαις, ἢ ὡς τινὲς Λημνίαις παρῳδίαις, εἴτε Δηιοπύλῃ. Galenus de ſalubri Dieta talem fabulam nominat τὸ δρᾶμα ὃν ἐπ' αὐτοῖς διασκευάζει. Fabulæ itaque correctæ, & quaſi pro novis rurſum in ſcenam delatæ, δράματα veteribus, & illæ ex quibus erant confectæ παρῳδίαι dicebantur. Aulus Gellius Noct. Att. lib. XV cap. XX Ariſtophanem citat ἐν τοῖς παρῳδίαις Θεσμοφοριαζούσαις, ubi fabulam non interpolatam intelligit, ut & Stephanus, τοῖς παρῳδίαις Λημνίαις adducens. Verum huic materiæ nolo diutius inhærere, cum viri doctiſſimi eam ante nos ſatis pertractaverint. Hoc obiter admonendum, ex *prioribus Lemniadibus* non apparere Sophoclis verbo, quæcunque perierint, an vero ſolummodo locum, non expreſſis verbis, Stephanus indicaverit, aliis dijudicandum relinquo.

[84] Φερηκύδας.] Quid ſi reponamus Φερεκύδης, uti etiam ſupra eadem hac ſectione legimus?

[85] Ἄδμητος ἦν ὁ Δωτιεύς, Λαπίθης Κορωνεύς.] Hæc contaminata à tranſcriptoribus videntur. Fortaſis emendandum: Ἄδμητος ἦν ὁ Δωτιεύς, Λαπίθης Κορωνεύς. Non accipio τὸ Λαπίθης pro nomine gentili, ſed proprio.

[86] Πολίην.] Et hoc neſcio quid occultet vulneris. Referibendum videtur πόλιος.

[87] Ἐν Πηλεῖ.] Vide Stephani Epitomatorem in Κνίδος.

[88] Ἐν Ῥόδου κτίσει.] Hoc opere deſcribuntur colonorum Rhodum deductæ, non vero prima inſulæ origo, quæ referri poſſet ad celeberrimum illum terræ motum, quo Delus, Rhodus aliæque famoſiſſimæ inſulæ exortæ ſunt, de quibus ſcribit Ammianus Marcellinus lib. XVII, & alii auctores.

Ἔχρη Δωλιάδ᾽ ποτὶ καμὸν [82] Ἀ-
Ἀσμονῆες.
Καὶ [83] Ἀντίμαχ᾽ ἐν β΄ Λύδης,
Φεύγοντες χαίης ἔκπαγλα Δωλιάδ᾽.
Καὶ οὐδέτερον Δώτιον. Διονύσι᾽ ἐν α΄ Γι-
γαντιάδ᾽.
[84] Καὶ κελάδων Σπερχειὸς, ἔχουσί σε Δώ-
τια Τέμπεα.
Καὶ τὸ ἐνικὸν τῷ β΄.
[85] Καὶ κενεὸν κρέκησε λέβης ἀνὰ Δώτιον
Ἄργος.
Ἐκλήθη δ᾽ Δώτιον ἀπὸ Δώτου τοῦ Πελασγοῦ
παιδὸς, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν ή. Δῶτος ὁ Πε-
λασγὸς, ἀφ᾽ οὗ τὸ Δώτιον πεδίον. Ἐκ περισσοῦ
πάντως Ὧρος ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς τῆδε γράφει.
Καὶ τὰ περὶ Θάμυριν ἐν Δωρίῳ πεπλασμένα-
πος [86] ὁ ποιητής. Πάλιν Ἡσίοδος Δωτίῳ
ἐν πεδίῳ φάσκει αὐτὸν τετυφλῶσθαι. [87] συν-
τόσης δὲ τῆς περὶ τῶν διχογραφουμένων πρω-
τότυπος ἐθνικῶν. Ἐπέχει γ᾽ ὄν. Οὐ γὰρ ὡς ἡ
Χαλκηδὼν ἡ Καρχηδὼν ἡ τὰ τοιαῦτα λέγε-
ται. Ἡ μὲν γὰρ Λάβδα ἔχει τὴν Πόντου, ἡ δὲ
Λάβδα ῥῶ τὴν Λιβύης. ἡμεῖς γε προτιθέμεν
διάφορα λόγων μαρτυριῶν, ἕτερον Λάβδα
ῥῶ Δώριον, [88] καὶ ἕτερον τὸ Λάβδα τῦ Δώ-
τιον.

Dotiade opera ſtruxerunt veteres Æmonenſes.

Et Antimachus libro ſecundo de Lydia:

Fugientes ex terra Dotiade.

Et neutro genere Dotium reperitur apud Dionyſium libro primo Gigantiadis:

Et ſirepans Sperchie, habent te Dotia Tempe.

Ejus ſingulare libro ſecundo reperitur:

Et vacuum pulſavit lebetem per Dotium Argos.

Dictum autem eſt Dotium à Doto Pelaſgi filio, uti Herodianus libro VIII auctor eſt. Dotus Pelaſgi filius, à quo Dotius campus nomen habet. Ex abundanti autem Orus in opere de Gentilibus ita ſcribit: Et illa de Thamyride quod attinet, ea in Dorio facta narrat Poëta: è contrario Heſiodus in Dotio ipſum excæcatum dicit. Collocat enim iſtam vocem inter primitiva gentilium, quæ duobus modis ſcribuntur. Adducit præterea teſtimonium: Non enim ſicuti Chalcedo & Carchedo, ita & hæc dicuntur. Nam urbs per lambda ſcripta circa Pontum, at vero per R in Libya ſita eſt. Nos vero quæ proponimus, multis teſtimoniis probamus, aliud eſſe Dorium per R, & aliud Dotium per T.

[82] Ἀσμονῆες.] Certum eſt hanc vocem aliquo laborare vitio, nam gentem hoc nomine non norunt geographi. Non dubito quin olim ſcripſerit Stephanus vel Ἀ῎ιμονῆες, vel Ἀ῎ιμωνῆες. Hiſtoria cum ſpiſſis tenebris ſit involuta, nihil certi poſſum ſtatuere, an Theſſalos an vero Phrygas intellexerit Apollonius Rhodius. Malim tamen Theſſalos intelligere, in hac Theſſalica civitate opus aliquod ſuſcipientes; nam tota Theſſalia olim Æmonia dicta fuit, teſtibus Plinio, Heſychio, Stephano & aliis.

[83] Ἀντίμαχ᾽ ἐν β΄ Λύδης.] Primo intuitu cenſebam legendum eſſe, Ἀντίμαχ᾽ ἐν β΄ τῆδε Λυδίας: ſed obſervavi poſtea hoc indice Antimachi opus veteribus notum fuiſſe. Scholiaſtes ad Apol. Rhod. lib. 1. Ἀντίμαχ᾽ δὲ ἐν τῇ Λυδῇ φησὶν, ἀναβιβασθῆναι τὴν Ἡφαιστίαν Λάβδα τὸ πρῶτον ἐκ τῆς Λήμνου εἰς τὴν Ἴμβρον.

[84] Καὶ κελάδων Σπερχειός.] Ut hic Dionyſii verſus ſuo conſtet metro, legendum videtur:

Καὶ κελάδων Σπερχειὸς ἔχουσί σε Δώτια Τέμπη.

Sperchius fluvius eſt Theſſaliæ, cujus deſcriptionem apud Stabonem lib. IX legimus. Hujus etiam meminit Lycophron cujus verba huc tranſcribam, ut ensendentur:

Λήμνια, καὶ Σπέρχεια, καὶ Βοάγριε,
Καὶ Κιὸς, καὶ Σκήρφια, καὶ Φαλαισιάς,
Καὶ Ναρίκιον αἶσα, καὶ Θρονίδης
Λοκρὸν ἄγχοῦ, καὶ Πυρραῖον νάσσας,
Καὶ πᾶς Οἰλιάδ᾽ Τλλιος δημὸς, &c.

Primo quidem in nendo cubat τὸ Φαλαισιάς, nam cum hic de Locris agat, procul dubio legendum eſt Φαλαίριος, & ſubaudiendum ἄκρον. Phaloria enim quæ eſt in Illixonide, nimis longe à Sperchio ſita eſt. Poſtea pro Πυρραῖον emendandum eſt Πυράσιον: nam Pyraſus eſt urbs Melienſium in eodem tractu, de quo agit. Et denique pro Τλλιος, mallem legere Οἰλιος. Fuit enim Oileus filius Odoedoci ſecundum Lycophronem hoc loco, quem preſſo pede ſequitur Euſtathius ad Iliad. B. pag. 277, ubi ſic legendum eſt: Ὁ Οἰλεὺς, οὐκ Κιὸς Λοκρῶν ἀνὴρ, Ὀδοέδοκος γάρ φησι Κιὸς, ὁ Οἰλιάδ᾽, ὁ Οἰλεύς. Ergo non bene conſtituta mihi videntur verba Hygini in recenſione Argonautarum lib. XIV: *Oileus Leodoci & Agrianomes Perſeonis filia filius, ex urbe Naricea.* Hunc locum ita emendaveram: *Oileus Odoedoci & Agrianomes Perſeonis filia filius, ex urbe Naryſia.* Præterea τὸ *Agrianomes* ſuſpectum eſt, perhibet enim Euſtathius loco jam allegato, *Laonomen* habuiſſe conjugem, qua appellatione multæ olim fœminæ inſigniebantur. Sed ad Stephanum revertamur.

[85] Καὶ κενεὸν κρέκησε &c.] In hoc verſiculo duo ſunt corrigenda vitia, ut metri lex probe conſtet. Lego:

Καὶ κενεὸν ἐκρέκησε λέβης ἀνὰ Δώτιον Ἄργος.

[86] Τῦ ποιητῦ.] Vide Homerum Iliad. B.

[87] Συντόσης δὲ τῆς περὶ τῶν διχογραφουμένων.] Hinc conſtat manifeſtiſſime, inter antiquos acerrime fuiſſe diſputatum, an Thamyris in Theſſaliæ Dotienſi campo, an vero in Dorio Peloponneſi excæcatus fuerit. Contrarias Homeri & Heſiodi ſententias ex Ori de Gentilibus Opere in medium adducit Stephanus. Sed Orus, ut omnem diſputationem atque dubitationem tollat, loci nomen collocavit inter illa, quæ duobus modis exarantur, & Dotium & Dorium pro uno eodemque loco accipit. Verum longe alia mens fuit Stephano, Dotium à Dorio diſtinguenti, nam hæc mox ſubjicit: Ἡμεῖς γε προτιθέμεν διάφορα λόγων μαρτυριῶν, ἕτερον Λάβδα ῥῶ Δώριον, καὶ ἕτερον τὸ Λάβδα τῦ Δώτιον. Nos vero diſputationem hanc in medio relinquimus, cum pro utraque opinione nec pauca, nec contemnenda allegari poſſent.

[88] Καὶ ἕτερον Λάβδα τῦ Δώτιον.] Hic finis eſt literæ Delta, cui connectitur titulus, quem minime genuinum exiſtimo, ut alibi multis probamus. Στεφάνου Γραμματικοῦ Κωνσταντινοπολίτου περὶ πόλεων, ἤτοι τῶν ἐθνῶν, ἤγουν τῶν τόπων, καὶ ἀμαυρώσεως αὐτῶν ἐν μετονομασίαις, καὶ τῶν ἐντεῦθεν παραγομένων ἐθνικῶν ἢ τοπικῶν ἢ κτητικῶν ἢ ἀναγωγίων. *Fragmentum Stephani Grammatici Conſtantinopolitani de urbibus, inſulis, gentibus, populis, locis, deque eorum homonymia & tranſnominatione, atque derivatis inde gentilibus & localibus, deque nominibus poſſeſſivis.* Sequitur Libri undecimi index: Βασιλίσσα τὰ ἀγλωσσόγυρα παρὰ πόλεσι.

Ἔφεσος.	ἔθνος.	Ἐγκέλεις.	κώμη.
Ἔφορος.	πόλις.	Ἐγκελεῖος.	ἔθνος.
Ἐχέδημος.	ἔθνος.	Ἔγγυον.	πόλις.
Ἐχῶν.	πόλις.	Ἔγκωμα.	πόλις.

Ἔαρις. πόλις. Ἐλαία. πόλις.
Ἐβρά. πόλις. Ἐλαιάς. ἔθνος.
Ἐγγάλλις. πόλις. Ἐλαιὰς πόλις. πόλις.
Ἐγγίνια. πόλις. Ἐλαιεῖς. πόλις.
Ἐγγίσσαρος. πόλις. Ἐλαιοῦσσα. νῆσος.
Ἐγγόνη. πόλις. Ἐλαίτης. πόλις.
Ἐγγυοῖοι. ἔθνος. Ἐλαιοῦς. φρούριον.
Ἐγγύη. ἔθνος. Ἐλαφόεσσα. νῆσος.
Ἐγγύιον. πόλις. Ἐλάφηβολ. μὴν.
Ἐγκέλαδος. φρούριον. Ἐλάφιος. πόλις.
Ἐγκλίσιον. πόλις. Ἐλάφη. πόλις.
Ἐγκράτης. πόλις. Ἐλάχη. πόλις.
Ἐδηδόν. ἔθνος. Ἐλαία. χωρίον.
Ἐθιοπία. πόλις. Ἐλαιὼν. πόλις.
Ἐκαδήμεια. πόλις. Ἐλαιὼν πόλις. πόλις.
Ἐκβόλιον. ἔθνος. Ἐλαιοῦς. πόλις.
Ἐκβολή. πόλις. Ἐλαιοῦσσα. πόλις.
Ἐκβρόντιον. πόλις. Ἐλαφόεσσα. νῆσος.
Ἐκγονικὸν. πόλις. Ἐλαφίτης. ἔθνος.
Ἐκκαιδεκάπολις. πόλις. Ἐλαφόεσσα. νῆσος.
Ἐκκλησία. πόλις. Ἐλαφόεσσα. νῆσος.
Ἐκκλησιαστικὸν

δαίας. τὸ ἐθνικὸν, Ε῾βρώνιος.

Ε῾ΓΓΑ῾ΔΑ [8], κώμη μεγάλη, πλησίον Σοδόμων [9] Α῾ραβίας. τὸ ἐθνικὸν, Ε῾γγαδηνός, ὡς Ζωαρηνός· καὶ θηλυκῶς, ᾗ ἐδεσπόρως.

Ε῾ΓΓΕΛΑ῾ΝΕΣ [10], ἔθνος Ἰλλυρίας, [11] οἱ αὐτοὶ τοῖς Ε῾γχελέαις, ὡς Μνασέας ἐν γ' τῶν περιηγήσεων.

Ε῾ΓΓΥ῾ΙΟΝ [12], πόλις Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν, Ε῾γγυῖνος, ὡς Ρ῾ηγῖνος.

Ε῾ΓΕ῾ΣΤΑ [13], πόλις Σικελίας, ἔνθα θερμὰ ὕδατα, ὡς Φίλων· ἀπὸ Ε῾γέστου τοῦ Τρωός. τὸ ἐθνικὸν, Ε῾γεσαῖος· καὶ θηλυκῶς.

Ε῾ΓΡΑ [14], πόλις Α῾ραβίας, πρὸς τῷ Α῾ϊλανίτῃ κόλπῳ· τὸ ἐθνικὸν, Ε῾γρηνὸς, ὡς Βοστρηνός.

Ε῾ΓΧΕΛΕΙ῾Σ [15], ἔθνος Ἰλλυρίων· ἢ ἀπὸ μὲν Ε῾γχελῆς, ἢ ἀπὸ δὲ Ε῾γχελύς. λέγεται δὲ Ε῾γχελέαι, ἀπὸ δὲ Ε῾γχελῆς, ἢ Ε῾γχελέαις. λέγεται δὲ Ε῾γχελὶς, θηλυκῶς. οἱ οἰκοῦντες, Ε῾γχελεῖς.

Ε῾ΔΔΑΝΑ [16], [17] πόλις πρὸς τῷ Εὐφράτῃ, κατοικία Φοινίκων, ἀπὸ Ε῾δδανοῦ ἡγεμόνος. [18] τὸ ἐθνικὸν, Ε῾δδανεύς.

Ε῾ΔΕΒΗΣΣΟ῾Σ [19], πόλις Λυκίας, ὡς Καπίτων ἐν Γ' σωτερικῶν α'. τὸ ἐθνικὸν, Ε῾δεβησσεύς, καὶ Ε῾δεβήσιος.

Ε῾ΔΕΣ-

dæ. Gentile, Ebronius.

ENGADA, vicus magnus, Arabiæ Sodomis vicinus. Gentile, Engadenus, uti Zoarenus. Usurpatur genere fœminino & neutro.

ENGELANES, gens Illyriæ, qui etiam Encheleæ dicuntur, uti Mnaseas libro tertio Periegeseôn auctor est.

ENGUĪUM, urbs Siciliæ. Gentile, Enguīnus, uti Rheginus.

EGESTA, urbs Siciliæ, ubi calida lavacra reperiuntur, teste Philone: ab Egesto Trojano nomen habens. Gentile, Egestæus, cujus fœmininum etiam in usu est.

EGRA, urbs Arabiæ, ad sinum Ælaniticum sita. Gentile, Egrenus, uti Bostrenus.

ENCHELEIS, gens Illyrica, cujus casus rectus est Encheles vel Encheleus. Dicitur quoque Encheleæ, quod fit ab Enchelees vel Encheleas. Pro genere fœminino usurpatur Enchelis. Incolæ, Enchelenses.

EDDANA, urbs ad Euphratem sita, Phœnicum colonia, quæ ab Eddano duce nomen accepit. Gentile, Eddanensis.

EDEBESSUS, urbs Lyciæ, auctore Capitone libro primo Isauricorum. Gentile, Edebessensis & Edebessius.

EDES-

nam referendum est sine dubio, ἐν τῇ Χιλιάρχῳ. Stephanum scilicet, vel ejus Epitomator aspiratam abstulit, quod nubi exemplis excutiari potest.

[7] Τὸ ἐθνικὸν, Ε῾βρώνιος.] Codices Palatini: τὸ ἐθνικὸν, Ἐβρώνιος: unde secundum formam regioni solitam deducendum videtur, Ε῾βρωνῖτις.

[8] Ε῾γγάδα.] Josephus de Bello Jud. lib. v cap. xiv habebat Ε῾γγαδδί, quod propius accedit ad nomen primigenium חצצון תמר Hen-gueddi, id est, Fons capræ.

[9] Α῾ραβίας.] Loquitur noster de Arabia Petræa, quæ ora mare mortuum Judææ confinibus adjungitur.

[10] Ε῾γχελάνες, ἔθνος Ἰλλυρίων.] Censeo easdem esse gentem, quam mox nomine Ε῾γχελῆς describit. Quia hoc nomen notius est; ibi plura de eo congessimus.

[11] Οἱ αὐτοὶ τοῖς Ε῾γχελέαις.] Vulnus aliquod illi lectioni infixum, quilibet facile videt. Huic fortassis medebere, si legas: ἐν αὐτοῖς Ε῾γχελέαις vel Ε῾γχελεῦσι, uti inferius approbat.

[12] Ε῾γγύιον.] Vide Cluverium Sicil. Antiq. lib. II: cap. XI

[13] Ε῾γέστα, πόλις Σικελίας.] Codices MSS urbis nomen Ε῾γέστα faciunt: sed primam syllabam nominis herois & gentilis per diphthongum exhibent. Ε῾γέστα, πόλις Σικελίας, ἔνθα θερμὰ ὕδατα. ἀπὸ Αἰγέστου τοῦ Τρωός. τὸ ἐθνικὸν, Αἰγεσταῖος. Hujus civitatis descriptionem exhibet Cluverius lib. II Sicil. Antiq. cap. II. Vide quoque nostros comment. ad vocem Α῾ίγεστα.

[14] Ε῾γρα, πόλις Α῾ραβίας.] Hujus oppidi situm Epitomator clarissime in vocabulo Γαβάμμων ob oculos ponit, ita enim scribit: Γαβάμμων, πόλις Α῾ραβίας, πλησίον τῆς Ε῾γρας. Plinius etiam Egræ meminit in oppidorum censu quæ Ælius Gallus in Arabia diruit, ita enim ille lib. VI cap. XXVIII: *Gallus oppida diruit non nominata ab auctoribus, qui ante scripserunt: Egram, Asamum, Esiam, Magrapsam &c.* Optime centet Bochartus *Egram* esse Arabum *Algiar*, sive Medinæ portum, ab ea itinere trium dierum distantem. Geographus Nubiensis: *Inter Medinam & mare sinus est spatium trium dierum, & Algiar est portus ipsius.* Quæ civitas nostro est *Egra*, & Arabibus *Algiar*, Ptolemæo libro VI cap. VII est Ἄγρα, urbs maritima Arabiæ Felicis è regione Jathrippæ quæ nunc Medina dicitur.

[15] Ε῾γχελῆς, ἔθνος Ἰλλυρίων.] Hujus gentis nomen diversimode ab auctoribus exantur: supra noster habet Ε῾γχελάνες & Ε῾γχελέαι: Straboni lib. VII Ε῾γχέλεις: Scylaci Ε῾γχελεῖς, Apollonii Rhodii Scholiastæ Ε῾γχέλειοι dicuntur, ita enim ille ad librum IV: Οἱ δὲ ἐν Ἰλλυρίῳ, ὅπου οἱ Ε῾γχέλειοι, οὕτως οἱ Κερκύραιοι ἱστ. Mela lib. II cap. III. *Parthini & Dassaretæ prima ejus tenent: sequuntur Taulantii, Encheliæ, Phœaces.*

[16] Ε῾δδανα.] Hic locus, si quisquam alius, in omnibus editionibus admodum mutilus circumfertur, ut mirum non sit editionis præfectos defectus signum apposuisse, cum legatur. Ε῾δδανα, πόλις πρὸς τῷ Εὐφράτῃ, κατοικία Φοινίκων, ἀπὸ Ε῾δδανοῦ ἡγεμόνος. τὸ ἐθνικὸν, Ε῾δδανεύς, καὶ Ε῾δδήσιος. Ab Ε῾δδανα hic non formatur gentile, sed τὸ Ε῾δδανεύς gentile est, cujus primitivum in vulgatis non conspicitur. Nos veterem lectionem ex MSS Palatinis & codice Vossiano reduximus, hiatumque supplevimus. Sed maxime miror Ortelii ἀστοχίαν, in Thesauro Geographico ita scribentis: *Eddana urbs ante Euphratem, à Phœnicibus condita, cujus gentile EDEBESSII.*

[17] Πόλις πρὸς τῷ Εὐφράτῃ.] Alibi hanc urbem Stephanus Α῾δδανα appellavit, ita enim ille circa finem illius tmematis: Ἔστι δὲ πρὸς πόλις πρὸς τῷ Εὐφράτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Περσικῶς ἴσως, Α῾δδανίδης. Hanc eandem esse civitatem, quilibet facillime viderit.

[18] Τὸ ἐθνικὸν, Ε῾δδανεύς.] Hoc gentile non habet ἡ ἱστορία νῦν, sive formam regioni solitam, quæ esset Ε῾δδανηνός, uti supra Α῾δδανίδης. Procul dubio Stephanus in suo opere hoc gentile non prætermisit, quod nunc supina Epitomatoris incuria hinc exulat.

[19] Ε῾δεβησσεύς, πόλις Λυκίας, ὡς Καπίτων ἐν Γ' σωτερικῶν α'.] Horum verborum ne vestigium quidem in vulgatis libris reperitur. Plinius in descriptione Lyciæ lib. V cap. XXVII: huius

Ε Δ Ε Σ Σ Α [10], πόλις Συρίας, ἀπὸ τῶν ὑδάτων ῥύμῃ οὕτω κληθεῖσα, ἀπὸ τῆς [11] ἐν Μακεδονίᾳ. [12] καλοῦσι μὲν τοὺς ἐγχωρίους Ε Δ ε σ σ η ν ο ύ ς· οἱ δὲ πλείους τῶν ἀρχαίων, [13] Ε Δ ε σ σ α ί ο υ ς.

Ε Δ Ο Υ Μ Α Ι͂ Ο Ι, ἔθνος Ἀραβίου, ὡς Σύνιος ἐν Ἀραβικῶν τετάρτῳ. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ Ι γράφουσιν, ὡς εἰρήκασί μοι ἐν τῷ Ι.

Ε Δ Ρ Α, ἡ καθέδρα. [14] οὕτω λέγοντες ἕδρας βουλῆς. [15] ἀφ' ἧς ἑδρίτης, ὁ ἱκέτης.

Ε Θ Ν Ε Σ Τ Α Ι [16], ἔθνος Θεσσαλίας, ἀπὸ Ἐθνέστου τοῦ Νεοπτολέμου παίδων ἑνός, ὡς Ῥιανὸς δ' καὶ ε'.

Ε Ι Δ Ο Μ Ε Ν Η [17], πόλις Μακεδονίας· Θουκυδίδης β'. τὸ ἐθνικὸν, Εἰδομένιος, ὡς Κλαζομένιος.

EDESSA, urbs Syriæ, quæ ob aquarum impetum ita dicta est ab urbe Macedonica. Gentile secundum indigenas, Edessenus: sed juxta plures antiquorum Edessæus.

EDUMÆI, gens Arabica, cujus Sunius meminit libro quarto Arabicorum. Quidam vocem per I scribunt, ut in litera I à me dictum.

HEDRA, subsellium. Ita appellantur subsellia senatus. Inde Hedrites, quæ vox supplicem denotat.

ETHNESTÆ, gens Thessaliæ, quæ ab Ethnesta, uno ex Neoptolemi filiis nomen habet, auctore Rhiano libro IV & V.

EIDOMENE, urbs Macedoniæ, cujus meminit Thucydides libro secundo. Gentile, Eidomenius, uti Clazomenius.

EIZE-

huius urbis meminit, testaturque quondam ei nomen fuisse *Antiphellos*, ita enim ille: *Oppida, Apyre, & Antiphellos, quæ quondam Habessus, atque in recessu Phellus.* Verum Hermolaus Barbarus in commentariis ad hunc Plinii locum ita scribit: *Forte fuit non Habessus, sed Edebessus scribendum fuit, sita Lyciæ urbem vocante Capitone.* Certissimum est Hermolaum hæc hausisse ex MS Stephani codice, in quo hic de Edebesso locus eodem prorsus modo legebatur, nam Capitonis Isaurica hodie non circumferuntur.

[10] Ἔδεσσα, πόλις Συρίας.] Situm hujus oppidi addiscimus ex Strabone lib. XVI, & Plinio lib. V cap. XXIII, quibus aliis nominibus Bambyce & Hierapolis dicitur.

[11] Ἐν Μακεδονίᾳ.] Macedonica Edessa ad Erigonum fluvium à geographis collocatur. Livius lib. XLV cap. XXIX ejus meminit: *Tertia regio nobiles urbes Edessam & Beream & Pellam habet, & Vettiorum bellicosam gentem.* Verum deinde Caranus oraculo monitus, ut ducibus caprис imperium quæreret, regni sedem ibi stabilivit (postquam non sentientibus oppidanis, propter imbrium & nebulæ magnitudinem, gregem caprarum, imbrem fugientium, secutus, urbem occupaverat) & ob memoriam muneris urbem *Edessam Ægeas* appellavit, uti fusius perhibet Justinus lib. VII. cap. I.

[12] Καλοῦσι μὲν τοὺς ἐγχωρίους, Ἐδεσσηνούς.] Non placet lectio quæ in MSS & vulgatis reperitur: sine dubio revocanda est vox *Ἐδεσσηνούς*, quæ hic excidit. Lego itaque: τοὺς Ἐδεσσηνούς, καλοῦσι μὲν τοὺς ἐγχωρίους, Ἐδεσσηνούς. De hoc gentili non est dubitandum, cum passim antiquarii nummos cum inscriptione ΕΔΕCCΗΝΩΝ producant.

[13] Ἐδεσσαίους.] Certissimum est & hoc gentile plerosque veterum usurpasse. Hesychius: Ἐδεσσαίους, οἱ Ἔγεσσαῖς οἱ Ἐδεσσηνοί. Clariss. Sphanhemius testatur se in nummis Augusti, Commodi, & Severi ΕΔΕΣΣΑΙΩΝ reperisse, & non male hoc gentile antiquioribus tribui à Stephano, cum id vetustiores illius urbis nummi præferant. Verum præter duo hæc gentilia, tertium in usu est, quod prætermisit *Ἐδεσσηλίζειν*: nam idem Spanhemius in Antonini Caracallæ nummo Mediceo, ac in Philippo musei Seguiniani τῶ ΕΔΕΣΣΕΩΝ observavit, quod in casu recto habet Ἐδεσσεύς.

[14] Οὕτω λέγοντες ἕδρας βουλῆς.] Sic communia magistratuum subsellia appellabantur: nam præsidis sella proprio nomine Πρεδρεῖον dicebatur: liquet hoc ex inscriptione nondum edita, quam mihi nuper ornatissimus Gerardus van Hinlopen civis Hornanus humanissime communicavit, qui cum Monachis in insula Lesbo, ubi per aliquot dies, Constantinopolin iter faciens, commorabatur, acceptam refert: ei ostendentibus sedem ex candido alabastrite factam, quam terra abditam effoderant, in cujus antica inferiore parte, quam sedentes suris tangunt, hæc legebatur inscriptio.

ΠΤΑΜΩΝΟΣ.
ΤΩΑΕΣΒΩΝΑΚΤΟΣ.
ΠΡΟΕΔΡΙΑ.

Quis autem fuerit hic præsul, paucis enarrare operæ pretium duxi. Strabo & Suidas cum *Potamonem*, non autem *Praimonem* appellant. Geographus lib. XIII & refert: Ὑστερον δὲ ἐξέπεσον ὑπὸ Διοφάνους ὁ Ῥόμης, καθ' ὃν χρόνον ὁ Πεδίανος, ὁ Λεσβοκλῆς &c. Verum totum de eo scribit Suidas, illum Lesbonactis filium fuisse, & tempore Tiberii Romæ vixisse, cui tam charus erat, ut ei patriam repetenti præstantissimi exempli commercium dederit. Πεδίανον Μυτιληναῖον, υἱὸν Λεσβώνακτος, ὃν ἐπιφανέστατον ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Καίσαρος Τιβερίου καὶ σὺν αὐτῷ τὸν πολεμίδα ἐπαινοῦσι, ὁ βασιλεὺς ἰφοβόζηλος πολὺ δὴ χρήματα Πεδίανον Λεσβόναξ εἰ τις ἀδικοῖτο πλησίον, συμφάσθαι, ἐὰν μὴ δικαίως πολιτεύοιτο. *Potamonem Lesbonactis F. si quis injuria afficere fuerit ausus, videat an mihi bellum facere possit.* Verum est, inscriptionem in primis ἡ βασιλεὺς non agnoscere, quod tamen plurimis exemplis excusari potest: Persius Sat. I. habet *Trosulus* pro Torosulus. Trosuli dicti sunt Torosuli. Varro Sesquiulyssi apud Nonium: *Nunc emunt Trosuli, nuncupati nitidi calyces, Attico talento equum.* Hieronymus lib. II ad Jovianum: *Formosuli nostri & torosuli, & vix summis pedibus adumbrantes vestigia, querum verba in pugnis sunt, & sessigismi in calcibus.* Sic *chors* pro *cohors*, & *chortes* pro *cohortes* Ovidius lib. IV Fastor. de Vulpe:

Abstulerat multas illa cohortis aves.

Sed pro eo apud Martialem lib. VII Epigrammate XXXI *chors* reperitur:

Rauca chortis aves, & ova matrimi.

Sic *clura* quoque dicitur pro κλωνος, id est, simia cauda carens. Similiter etiam in hac inscriptione *Ptamonem* pro *Potamonem* essertur. Quod autem ad ΤΩΑΕΣΣΒΩΝΑΚΤΟΣ attinet, in eo aut transcriptoris, aut sculptoris manifestum apparet παράφρασις, cum sine dubio legendum sit ΤΟΥΛΕΣΒΩΝΑΚΤΟΣ. Nisi quis statuat Dorice ΤΩ, pro ΤΟΥ positum esse.

[15] Ἀφ' ἧς ἑδρίτης, ὁ ἱκέτης.] Hæc lectio non est sani coloris, quemadmodum censet magnus Salmasius, corrigebat enim ad marginem sui libri: ἀφ' ἧς ἑδρίτης, ὁ ἱκέτης. Suidas: ἑδρίτης, ὁ ἱκέτης, ἱκέτην. Sed ἑδρίτης ἱκέτης vide *ibidem*.

[16] Ἔθνεστα, τῶν Θεσσαλίας.] Non novi antiquum, neque sequioris ævi scriptorem, qui de hoc gente Thessalica mentionem fecerit. Adfert tamen Goltzius nummum cum inscriptione ΕΘΝΕΣΤΑΙΩΝ quod in recto habet Ἐθνεστῶν, rectèque pro gentili, à primitivo Ἔθνεστος deductum, censeri potest.

[17] Εἰδομένη, πόλις Μακεδονίας.] Eadem hæc est urbs, de qua alio loco sic scribit Stephani Epitomator: Εἰδομένη πόλις Μακεδονίας ὁ πολίτης Εἰδομένιος, ὡς Κλαζομένιος.

Ε'ΙΖΗΛΟ'Σ, φρούριον Σικελίας. τὸ Α
ἐθνικὸν, Εἰζηλῖνος.

Ε'ΙΛΕ'ΣΙΟΝ· Ὅμηρος,

--- [48] Καὶ Εἰλέσιον, καὶ Ἐρύθρας.

πολίσματος, Εἰλεσιεύς.

Ε'ΙΛΕΙΘΥΙ'ΑΣ, πόλις Αἰγυπτιακή. Β
πολίσματος, Εἰλειθυιοπολίτης.

Ε'ΙΝΑΤΟΣ, πόλις Κρήτης, ὡς Ξε-
νίων φησί. τὸ ἐθνικὸν, Εἰνάτιος. τινὲς δὲ
εἶναι, καὶ ποταμὸν, [49] ἐν ᾧ παιδοῦσθαι τὴν Εἰ-
λείθυιαν Εἰναλίνλιν. C

Ε'ΙΡΕΣΙ'ΔΑΙ, δῆμος τῆς Ἀκαμαν-
τίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Εἰρεσίδης. τὰ
παρὰ, ἐξ Εἰρεσιδῶν. καὶ τὰ λοιπὰ ἕτερα.

Ε'ΚΑΔΗ'ΜΕΙΑ, [50] ἡ Ἀκαδήμεια,
ὑπὸ Ἀκαδήμου. καὶ Ἀθήνησι τόπος ὁ Κεραμι- D
κὸς, ὁ ἥρως δὲ, Ἀπὸ τοῦ Ἐχεμένους. οἱ δὲ ἔπι
Ἐχεμος ὁ Ἀρκὰς συστρατεύσας τοῖς Διοσ-
κούροις, ὑποχείριον ἔσχε τὴν Ἀττικήν. [51] ἐξ
οὗ Ἐχεμήδειον φασιν. ὁ δημότης, Ἀκαδη-
μαϊκὸς. [52] τροπῇ τοῦ ε εἰς η. E

Ε'ΚΑ'ΛΗ, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυ-
λῆς. ὁ δημότης, Ἑκάλιος. [53] τὰ τοπικὰ
Ἑκάληθεν, Ἑκαλιάδε, Ἑκαλῆσι. καὶ Ἑκα-
λίσιος Ζεύς.

Ε'ΚΑΤΗ'ΣΙΑ [54], ἔστω ἡ Ἰδρίας πόλις F
ἐπαλλάττουσα Καρίᾳ. ναὸν γὰρ τεύξαντες οἱ Κᾶ-
νες, [55] τὴν θεὸν Λαγινίτην ἐπάλεσαν, ἀπὸ τοῦ
φυγεῖν ἐκεῖ ζῶον ἐκεῖ, [56] καὶ τὰ Ἑκάτησια τε-
λέσαι, ὠνόμασαν. ὁ πολίτης, Ἑκατήσιος.

Ε'ΚΑΤΟ'ΝΝΗΣΟΙ, [57] ἔστω περὶ G
τὴν

EIZELUS, Siciliæ munimentum. Gentile, Eizelinus.

EILESIUM. Homerus:

---- *Et Eileſium & Erythras.*

Gentile, Eileſienſis.

EILITHYIAS, oppidum Ægyptiacum. Gentile, Eilithyiopolita.

EINATUS, urbs Cretæ, ut Xenio perhibet. Gentile, Einatius. Quidam tradunt montem & fluvium eſſe, ibidemque coli Lucinam Einatiam.

EIRESIDÆ, populus Acamantidis tribus, cujus popularis Eireſides. Localia, ex Eireſidis; & ſic quoque reliqua formantur.

ECADEMIA, ſive Academia, ab Academo nomen habet. Et Athenis locus eſt qui Ceramicus dicitur. Heroïs nomen per E ſcribitur. Alii referunt, Echemum Arcadem, qui cum Dioſcuris militavit, regionem Atticam ſibi ſubjeciſſe, à quo Echemedium deducunt. Popularis, Academaïcus, E pſilon finali in η mutato.

HECALE, populus Leontidis tribus. Popularis, Hecalius. Localia ſunt ex Hecale, ad Hecalem, in Hecale. Et inde Hecalius Jupiter.

HECATESIA, hoc nomine urbs Idrias in Caria appellabatur. Cares enim ædificato templo, Deam Laginitem vocarunt, & ab animali quod inde aufugiebat, Ecateſia celebrantes, illud denominarunt. Civis, Hecateſius.

HECATONNESI, hoc nomine viginti

[48] Καὶ Εἰλέσιον.] Eſt locus Homeri ex Catalogo navium. Adquem videſis Euſtathium, ſi rem tanti feceris.

[49] Ἐν ᾧ παιδοῦσθαι τὴν Εἰλείθυιαν Εἰναλίνλιν.] Præter τὸ φασὶ, veſimile quid, quod hic excidit, etiam in Ἐναλίνλιν ultimum N ob rejiciendum, & legendum Εἰλείθυιαν Εἰναλίδα. Optime in hanc rem ſcribit Etymologici Magni Auctor; Λυκία, ἐπίθετον τῆς Εἰλειθυίας, Καλλίμαχος, Εἰναλίδα ἀμφὶ λιμέσσι· οὐδέποτε ἴδεται. κέκληται δὲν Κρήτης, ἔνθα ἐπικρατεῖ Εἰλείθυια.

[50] Ἐκαδήμεια.] Antiquis temporibus hanc vocem ſuſtinere per E ſcriptiſſe, notius eſt quam quod multis demonſtrandum ſit. Diogenes Laert. lib. III. de Platone: Περὶ τῶν ἐν Ἑκαδήμειᾳ ἐσκολάζον. Et apud Horatium Epiſtol. lib. II. Epiſt. II in plurimis codicibus legitur:

Atque inter ſylvas Academi quærere verum.

Vide quoque Porphyrium ad Horat. Sat. II. & Etymologici Magni Auctorem in Ἀκαδήμεια.

[51] Ἐξ οὗ Ἐχεμήδειον.] Secundum Plutarchum in Theſeo hic reſcribendum foret Ἐχεδήμειον. Meurſius cenſet reſcribendum eſſe, Ἐκαδήμειον.

[52] Τροπῇ τοῦ ε εἰς η.] Hunc locum exſcriptorum ignorantia eſſe depravatum, tam certum eſt, quam idem ipſo meridie lucere. Codex Voſſianus mihi exhibuit τροπῇ τοῦ ε πλεονάσαντος εἰς η: Et ita quoque Salmaſius in Optato Palatino invenit, & ad marginem ſui Stephani ſcripſit, fortaſſis pro εἰς η, εἰς δη legendum eſſe. Sed non eadem viro incomparabili animo acciderat opinio: nam addit præterea totum locum ſic poſſe conſtitui, Τροπῇ τοῦ χ εἰς κ, καὶ πλεονάσμ. εἰς κ. Ego puto hæc verba eſſe loco mota, & non pertinere ad τὸ Ἀκαδημεῖαδε, ſed ad τὸ Ἐχεδήμειον, quod fit ab Ἔχεμος, mutato χ in κ, & ultimum ι in η.

[53] Τὰ τοπικὰ, Ἑκάλησι.] Ita reſcripſimus ex chartaceo Voſſiano, & primis editionibus. Male habet Xylandriana: τὰ τοπικὸν, Ἑκάλιδι.

[54] Οἱ μὲν ἡ Ἰδρίας πόλις Καρίας.] Alio etiam nomine appellabatur Χρυσαορίς. Stephanus: Χρυσαορὶς, πόλις Καρίας, ἡ ὕστερον Ἰδρίας ὀνομασθεῖσα. Peſſime eo in loco legitur Ἀδρίας, uti poſtea oſtendemus. Vide præterea in voce Ἰδρίας.

[55] Τὴν θεὸν Λαγινίτην ἐπάλεσαν.] Sic dicta videtur hæc Dea ab oppidulo, quod noſtro ætate Λαγινία dicitur, ita enim ſcribit: Λαγινία, πολίχνιον Καρίας. Ἀπὸ πολίου τῆς Καρικῆς λαγωὸς ἐκαλεῖτο πάλαι. τὸ ἐθνικὸν, Λαγινεύς, καὶ Λαγινίτης, καὶ Λαγινῖτις. Templum in Laginis illuſtriſſimum Hecatæ ſacrum deſcribit Strabo libro XIV hiſce verbis. Ἔστι δὲ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ Στρατονικέων ἡ ἱερὰ, ἐν ᾗ τὸ Λαγάνιον, τὸ δ' Ἑκάτης ἱερὸν περικείμενον, πανηγύρεις μεγάλας συνάγον καθ' ἑκάστου ἔτους.

[56] Καὶ τὰ Ἑκάτησια τελέσαι.] Conſtanter ſic legunt libri MSS & editi, facillime tamen hoc loco & ſine magna mutatione reſcribi poſſet, καὶ τὰ Ἑκατήσια πολίτης. Hæc enim appellatione veteribus Hecates ſacrificia inſigniuntur. Vide Pollucem lib. IV. Præterea Strabo verbis proxime citatis de Hecate templo mentionem facit, cui non incommode Ἑκατήσια attribuuntur. Verum quia addit, ibi quotannis magnos conventus agitari, non temere in noſtro τὰ Ἑκάτησια mutaverim, cum etiam in aliis ſcriptoribus hæc plurimis reperiatur. Nazianzenus: τὰ Ἑκάτεια πανηγυρίζουσι συνόδοις celebrant.

[57] Οἱ μὲν περὶ τὴν Λεσβίων νῆσον κ', ὡς Σέραπίων.] Habuiſſe Stephanum in genuino ſuo opere integrum Strabonis locum, ex hoc compendio manifeſtiſſime liquet, ita enim Geographus de viginti hiſce inſulis lib. XIII: Καὶ

πλὼ Λέσβου νησία κ', ὡς Ἑκαταίου. [38] ἀφ' ἧς Ἑκατόν Ἀπόλλωνα. παιᾶνες γὰρ διαφόρως ἐν πάσῃ πόλει, Σμινθεύς, Κιλλαῖος, Γρυνεύς. οἱ οἰκοῦντες, Ἑκατοννήσιοι. A ginti circa Lesbum insulę nuncupantur, quę, Strabone teste, ab Hecato, i. e. Apolline nomen habent. Diversimode enim ibi colitur, nempe Sminthęus, Cillæus, Gryneus. Incolæ, Hecatonnesii.

ΕΚΑΤΟΜΠΥΛΟΣ, πόλις Παρθίας, ἀνατολικωτέρα Περσίδος. τὸ ἐθνικὸν, Ἑκατομπύλιος. B HECATOMPYLOS, urbs Parthiæ, versus orientem Persidis sita. Gentile, Hecatompylius.

ΕΚΒΑΤΑΝΑ, [39] ἡ μεγάλη μερὶς τῆς Μηδίας. ἔστι δὲ Συρίας πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Ἐκβατανιώτης, [40] ὡς Ταβιλιώτης. ECBATANA, magna pars Mediæ. Est item Syriæ civitas. Gentile, Ecbatanensis, uti Tabenus.

ΕΛΑΙΑ, [41] πόλις τῆς Ἀσίας Αἰολικῆς, Περγαμηνῶν δ' ἦν τὸ πάλαι, ἡ Κιδαινὶς ὠνομάζετο, Μενεσθέως κτίσμα. [42] ἔστι δὲ ἑτέρα Ἰταλίας, ἀφ' ἧς φιλεῖ Ἐλέα, [43] ἐξ ἧς Ἐλεάτης. τῆς δὲ παρατήρησις, Ἐλαΐτης. ἔστι δὲ πόλις [44] Φοινίκης Ἐλαία, μεταξὺ Τύρου καὶ Σιδῶνος, ὡς Φίλων. καὶ Ἐλαία Βιθυνίας πλησίον Μυσίας. ἔστι δὲ λιμὴν Αἰθιοπίας, καὶ νῆσοι τρεῖς. C ELÆA, urbs Asiæ in Æolia, Pergamenorum navale, olim Cidænis appellabatur, à Menestheo condita. Est quoque alia Italia Elea, quæ per E scribitur; unde Eleatæ deducitur: à priore vero Elæitæ. Est præterea Phœniciæ Elæa, inter Tyrum & Sidonem, uti Philo auctor est. Item Elæa Bithyniæ navale exstat, prope Mysiam. Est denique Æthiopiæ portus, & aliæ tres hoc nomine insulæ.

ΕΛΑΙΕΥΣ, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς, ὡς Διονύσιος. Διόδωρος δὲ Ἐλαιοῦς· ἀφ' οὗ ὁ δημότης Ἐλαιεύσιος. τὰ D πτωτικὰ, Ἐλαιευσόθεν, καὶ Ἐλαιευσάδε, καὶ Ἐλαιεῦσι. λέγεται δὲ ἐξ Ἐλαιέως. ELÆUS, populus Hippothoontidis tribus, teste Dionysio. Sed Diodorus Elæûs nomen facit. Hinc popularis, Elæusius. Localia sunt ex Elæunte, ad Elæuntem, in Elæunte. Dicitur quoque ex Elæeo.

ΕΛΑΙΟΤ τεῖχος, πόλις Λυκίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλαιοτιχίτης. ELÆI MURUS, urbs Lyciæ. Gentile, Elæotichita.

ΕΛΑΙΟΥΣ, [45] πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ· τὸ ἐθνικὸν, Ἐλαιούσιος· καὶ τὸ θηλυκὸν, Ἐλαιοῦσσα. ἔστι δὲ Ἄργους Ἐλαιεῖς. E ELÆUS, urbs in Hellesponto. Gentile, Elæusius, & genere fœminino Elæussa. Est quoque Elæûs in Argia.

ΕΛΑΙΟΥΣΣΑ, [46] νῆσος Κιλικίας μετὰ ELÆUSSA, insula Ciliciæ post continen-

---

πόλιν Ἥρωνος ἢ μεταξὺ Ἀσίας καὶ Λιτόβης, νησία ἐστὶ τέσσαρα ὄντα. ὡς δὲ Τιμοσθένης φησὶ, πεντηκοντόρους. τριάκοντα δὲ Ἐκδίκιον αὐτῶν ἔστιν, ὡς Πολυκράτης, ἐφ' ἃ πλεῖ ὁ N γυμνασίαρχος πλησιάζοντα εἰς τοὺς παῖδας, ὡς Μόσχος, καὶ Προκόπιος λέγεται, καὶ Ἀλέξανδρος, ὡς τὸ Ἐκδίκιον εἶπεν, εἶναι Ἀπολλώνιον. Ἐκεῖ δὲ ἦν ὁ Ἀσκληπιὸς. πρὸς πόλιν δὲ τὴν παραλίαν τὴν οὖσαν ὁ Ἀπόλλων ἐπίθημα μέχρι Τυνδάρεως, Σμινθεύς, ὁ Κιλλαῖος καλούμενος, ὁ Γρυνεύς, ἢ πᾶν ἄλλο ὑπονοήσαι τις ἔχοι. Ad quem locum vide doctissimum Casaubonum, ex Diodoro & Herodoto locum adducentem, qui existimant hasce insulas nomen habere à voce ἑκατὸν, sed illorum sententiæ adversatur Eustathius ad Iliad. A. pag. 49. Postquam dixerat τὸ ἑκατὸν sæpissime ab antiquis indefinite sumi, hæc subjicit: Οὕτω παῖδα δὲ καὶ Ἑκάτην. ἐκείνην γὰρ ὡς Ἑκάτην, νῦν Ἀπόλλωνος νῆσοι, ἔστιν εἰπεῖν.

[38] Περὶ τὸ Ἑκάτην.] Salmasius in margine sui libri emendat: περὶ τὸ Ἑκάτιον.

[39] Ἑκβάτανα, ἡ μεγάλη μερὶς &c.] Olim Ἀγβατάνη dicta fuit ab Acestide quodam, teste Scholiasta Æschyli in Persis. Vide quæ de nominis etymologia diximus ad vocem Ἀγβάτανα.

[40] Ὡς Ταβιλιώτης.] Vitiatum est hoc gentile à transcriptoribus: redundat enim jota. Lege Ταβηνὸς; sive progente Carmaniæ habeas, sive ab urbe Perææ deduxeris, reeodem redibit. Vide nostrum in Ταβηνὸν & Ταβηνοί.

[41] Ἔλαια, πόλις τῆς Ἀσίας.] Situm & conditores hujus urbis optime describit Strabo lib. XIII. hisce verbis: Ἐξῆς ἐστὶ παράλια εἰς Ἔλαιαν, λιμένα ἔχουσαν καὶ ναύσταθμον τῆς Ἀτταλικῆς βασιλικὸν, Μυσίαν πλησίον, καὶ τὸ ποιὸν αὐτῆς Ἀρκαδικὸν τὸ συγχωσθὲν ὑπὸ τῶν. Vide quoque Melum lib. I, cap. XVIII.

[42] Ἔστι δὲ ἑτέρα Ἰταλίας.] De ea sic scribit noster in sequentibus. Ἔλεα, πόλις Ἰταλίας, ὡς Φίλιστος. ὁμοίως δὲ Βύβλος. ὀνομάζεται δὲ Ἔλεια λαὸς δὲ παραθαλάσσιος, πόλεμος, ἡ πρὸς Βιλαν. De hoc oppido & ejus appellationibus, suo loco plura trademus.

[43] Ἐξῆς Ἐλεάτης.] Mirum est Epitomatorem de gentili suo loco, scilicet in vocabulo Ἔλαια, nihil dixisse. ELEATES apud Goltzium reperitur in Rom. Triumphis. Cicero quoque eo utitur lib. II Tusc. Quæst. *Observentur species honestæ animæ: Zeno proponatur Eleates, qui perpessus est omnia potius, quam conscios delendæ tyrannidis indicaret.* Vide quoque Diogenem Laertium lib. III in Platone.

[44] Φοινίκης Ἐλαία.] Existimo hanc eandem esse civitatem, quam Dionysius de situ orbis Elaïdem appellarit, eam quoque Tyro & Sidoni vicinam statuens:

Οἵτ' Γέτῃσι, καὶ Γαίζαις, Ἐλαΐδα τ' οἰκέουσι,
Καὶ Τύρου ἀγορῇσι, βαθυρρείταο τ' ἄστεα ἴσασι,
Βυβλόν τ' ἀγχίαλον, καὶ Σιδόνα πολύκτιτον.

Priscianus & Avienus Dionysii interpretes etiam Elaïdem hanc urbem nuncupant.

[45] Πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ.] De hac urbe ita scribit Etymologici Magni Auctor: Ἐλαιοῦς, πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ, ἀπὸ Τρωικοῦ βασιλέως Τρωπιέως Τρωπιέα. Hujus quoque meminit Marcianus Heracleota.

Εἶτ' Αἰολίων Ἀλεσιηχήσασα πόλις,
Ἐξῆς Ἐλαιοῦς Ἀτταλικὸν λιμενίσκον
Ἔχουσα.

Ita hæc verba esse legenda in præcedentibus alibi indicinimus. Mela lib. II cap. II: *Est Cymæa tumulus Herculis, sive ex figura casus, in quam conversa traditur, sive expressa in quam decidebat, humili nomine accepta. Est Mallos, est Elæus, quæ sunt Hellespontium.* Ad quem locum vide Cl. Vossium, existimantem Ἐλαῖς verum hujus appellationem esse, non autem Ἐλαιοῦς ut noster & Marcianus Heracleota exhibent.

[46] Ἐλαιοῦσσα, νῆσος Κιλικίας.] Strabo lib. XIV in initio

Ἢ πρὸν, ἡ νῦν Σεβαστὴ, [47] πρὸς τῷ Κωρύκῳ. εἰσὶ δὲ [48] ἄλλαι νῆσοι ἑπτά. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλαιούσιος.

A nentem, quæ nunc Augusta appellatur, juxta Corycum. Sunt & aliæ septem hoc nomine insulæ. Gentile, Elæussius.

Ἐλάτεια, πόλις [49] μεγίστη Φωκίδος, [50] ἀπὸ Ἔλατος. ἔστι δὲ Θετταλίας. [51] τὸ ἐθνικὸν, Ἐλατεύς. ἔστι καὶ Θεσπρωτίας, ἣν καὶ [51] Ἐλατρείαν φασι, διὰ τοῦ ρ. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἐλατρεύς.

B ELATEA, urbs Phocidis maxima, ab Elato nomen habens. Est & Theſſaliæ oppidum. Gentile, Elatenſis. Et quoque Theſprotiæ, quam Elatriam vocant per R. Gentile, Elatrienſis.

Ἐλατία, φρούριον Σικελίας· Φίλιστος β'. τὸ ἐθνικὸν, [52] Ἐλατιάτης, ὡς Ἰαμνιάτης ἢ Ἰαμνίτης.

C ELATIA, munimentum Siciliæ, cujus meminit Philiſtus libro II. Gentile, Elatiates, ut Jamniates & Jamnites.

Ἐλαφόνησος [53], μία τῶν Σποράδων νήσων, ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλαφονήσιος.

ELAPHONESUS, una ex Sporadum inſulis, urbem habens ejuſdem nominis. Gentile, Elaphoneſius.

Ἐλβέστιοι [54], ἔθνος Λιβύης· Φίλιστος ἡ. οἱ δὲ τὰς Λίβυας [55] ἐκεῖ * Εὐρώπης Ἐλβέστιοι, καὶ Μασιλιανοί.

D ELBESTII, gens Libyæ, de qua Philiſtus libro VIII. Circa autem Libyas extra Europam Elbeſtii, & Maſſiani.

Ἐλβονθίς, πόλις μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Κυρήνης. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλβονθίτης, ὡς Φλέγων.

ELBONTHIS, urbs inter Ægyptum & Cyrenen. Gentile, Elbonthites, auctore Phlegonte.

Ἔλβω [57], νῆσος· Ἡρόδοτος δωδεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν,

E ELBO, inſula, de qua Herodotus libro II. Gen-

penultima vocalem, non vero diphthongum agnoſcit, ſan, ſunt ejus verba, ex quibus etiam ſitus non obſcure innotuit: Εἶτ' ἐξ Ἐλαιοῦντος μετὰ Κύπρον, ἀφορμήσαντι ἡμέρῃ, διὰ πελάγους Αἰγυπτίου, ἐς ἐμπορικὸν Φοινίκης.

[47] Πρὸς τῷ Κωρύκῳ.] Ita legendum eſſe liquet ex Strabone proxime allegato. Libri MSS conſtanter exhibent, ἀπὸ τοῦ Κωρύκου. Xylandriana, ἀφ' οὗ τοῦ Κωρύκου.

[48] Ἄλλαι νῆσοι ἑπτά.] Hodie in geographorum libris hunc numerum non invenies. Apud Strabonem lib XIV Elæuſa occurrit, ſtadiis CXX a Rhodo diſtans: Περίπλους δὲ Ἐλαίουσα νῆσος διέχουσα τῆς Ῥόδου σταδίους ἑκατὸν εἴκοσι. Verum in noſtro antepenultima cum diphthongo ſcribitur.

[49] Μεγίστη Φωκίδος.] Etiam Strabo hanc maximam Phocidis urbem cenſet lib. IX: Ἐλάτεια δὲ, ἣν πολλῶν μείζονα τῶν ἐντὸς τοῦ στόματος πολλαχοῦ, καὶ ἐπικαιροτάτην διὰ τοῦτο πᾶσι, καὶ τῇ ἰσχυρᾷ τοιαύτῃ, ἔχουσα τὰς εἰσβολὰς, πρὸς εἰς τὴν Φωκίδα καὶ τὴν Βοιωτίαν. Idem de hac urbe teſtatur libro eodem: Καὶ Ἐλάτεια, ἡ μεγίστη πόλις τῶν Φωκικῶν, διὰ ὀρῶν ἐστὶν ἐπικειμένων ἐπὶ πολὺ] καὶ πρὸς ἑσπέραν μὲν ἐστὶ τὰ ἐλάττω ἐπιπέδων ἐπιπολαίων ἢ πρὸς] καὶ πρὸς ἕω τὰ Θηβαϊκὰ πεδία εἰσβολάς. Verum Pauſanias hanc poſt Delphos maximam Phocidis urbem fuiſſe exiſtimat, ita enim ille in Phocicis: Ἐλάτεια δὲ τῶν Φωκέων μεγίστη πόλεων ἐστὶ καὶ ἄλλων μετρίως τὰς Δελφούς. Quod ad ſitum attinet, ex collatis Geographi locis apparebit, eam ſitam fuiſſe in montium anguſtiis & quaſi in trivio; ideo ſi quis ea potiatur, habere aditum, non duntaxat in Phocidem & Boeotiam, ſed quoque in Theſſaliam. Plura de ejus ſitu exſtant apud Strabonem & Pauſaniam, locis jam citatis.

[50] Ἀπὸ Ἔλατος.] Sic etiam de Elato teſtatur Pauſanias in Arcadicis, unde hæc tranſcribere lubet: Ἔλατος δὲ ἦν τῶν Καινείδων, ἐπὶ τούτου καινὸν ὄνομα· πρότερον δὲ ἐκάλουν μιν οἱ Ἐλατεῖς ἐς τὸν ἀπὸ τοῦ ἥρωος ἐκπεσόντες Φωκέων, οἱ δὲ Φωκεῦσιν ὕστερα Φλεγύαι πολέμῳ παρεξάμενοι, ἢ Ἐλατεῖς πόλιν ἐξέλιπον εἶναι.

[51] Τὸ ἐθνικὸν, Ἐλατεύς.] Ita legitur in omnibus MSS & editis, quam lectionem non temere mutandam cenſeo, licet Caſaubonus ad Strabonem monuerit, reſcribi debere, τὸ ἐθνικὸν, Ἐλατρεύς. Occurrit enim utrumque apud Pauſaniam in Phocicis: Τοῖς δὲ ἐξ ἴδιας τῆς Ἐλατρέως τὸν Μακεδόνων στρατηγοῦντα ἐς Δαρεῖον. Et aliquot interpoſitis verbibus apud eundem ſequitur: Ἐν Δελφοῖς δὲ Ἐλατρεῖς εἰσιν. Etymologici Mag. Auctor: Ἐλάτεια, πόλις Φωκίδος· ὁ καὶ Ἐλατρεύς. Multa ſunt genitalia, quæ ſoemanter non ab urbis, ſed a conditoris nomine; eximium hujus rei exemplum inveniturin Δωδώνη, ubi noſter ſic inquit: Οἱ δὲ Δωδωναῖοι ἀπὸ τοῦ πόλου Δωδώνην καλοῦσι· ἱδρύσατο δὲ Δωδωναίους πρῶτος ὁ Πύλεως ὁ Δευκαλίωνος. Ita quoque commodiſſime πρῶτος ὁ Ἐλλοπίων, deduci poteſt Ἐλατρεύς, & numero multitudinis Ἐλατρεῖς; atque Latino ore *Elatenſis*, pro quo apud Livium lib. XXXII *Elatienſis* reperitur: *Conſul in Phocide ad Elatiam caſtra poſuit, primo colloquiis rem per principes Elatienſium tentavit.*

[52] Ἐλατιάτης, ὡς Ἰαμνιάτης.] Chartaceus Voſſianus: διὰ δὲ Ἐρμησιάνακτα φασι, διὰ τοῦ ρ. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἐρμησιάδης. Hinc eſt quod cenſeam in noſtro reſcribendum: διὰ δὲ Ἐλατρείαν φασι, διὰ τοῦ ρ. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἐλατρείδης. Huic lectioni calculum ſuum adjecit Caſaubonus ad Strabonem; in Geographo enim Theſprotici hujus oppidi mentio eſt lib. VII, ubi etiam Ἐλάτρεια ſcribitur. Puto hanc in Stephano antiquam fuiſſe ſcripturam, quis in Aldino legitur, τὸ ἐθνικὸν Ἐλατρεύς, quod non ſit niſi ab Ἐλάτρεια.

[53] Ἐλαφόνησος.] Poſt hanc vocem τὸ Ἐλαφόνησος excidit. Itaque hic locus hunc in modum eſt conſtituendus. Τὸ ἐθνικὸν Ἐλαφονήσιος ὁ Ἐλαφόνησος, ὡς Γερηνιάδης ὁ Γερήνιος.

[54] Ἐλαφόνησος.] Hæc eadem inſula ab aliis Περιπλοῦς appellata, ante Cyzicum ſita eſt. Etymologici Mag. Auctor in Περιπλοῦς: ἀπὸ τοῦ ἐν ζάνῃ ἀμφίου ἱλαφοῦ, ὁ λεγόμενος πλοῦς· Διονύσιος δὲ ὁ Ἀλεξανδρεὺς οὐ τοῦτο κεῖσθαι φησὶ τὸν λεγόμενον ἱλαφοῦ σύνδεσμον· ἔστι δὲ ἡ Περιπλοῦς· οὐ φησὶ δὲ περίπλουν ἱλαφοῦ &c. τοῦτο μὲν δὴ ὁ Περιηγητὴς Διονύσιος κάκιστος. Corrige indubitanter Ἐλαφονήσους. Plinius lib. V cap. XXXII: *Inſula in Propontide ante Cyzicum Elaphonneſus, unde Cyzicenum marmor: eadem Neuris & Proconneſus dicta.* Illud *Neuris*, cujus noſter etiam meminit in Ἄλσος, deductum videtur a voce Νεῦρα, quod eſt ζῶσαι ἄρρενι ἱλαφοῦ, ut liquet ex jam citatis Etymologi verbis. Heſychius: Νεῦρα, ἱλαφοῦ δορά. Νεῦροι, ἱλαφοῦ χρόαι &c.

[55] Ἐκεῖ * Εὐρώπης.] In omnibus editis & MSS conſpicitur lacuna, quam ſortaſſis replebis legendo: Περὶ δὲ τὰς Λίβυας ἐκτὸς Εὐρώπης Ἔλβ. καὶ Μασιλιανοί.

[57] Ἔλβω, νῆσος.] In quonam mari, vel cuinam regioni adjacetat hæc inſula, a noſtro reticetur. Et parum juvat Herodotus,

τὸ ἐθνικὸν, Ἐλεῶ-ος, ὡς Σαρδῶ-ος.

Ἔ Λ Γ Ο Σ [58], πόλισμα Λυκίας, ὡς Ξάνθ-ος ἐν Λυκιακοῖς. [59] τὸ ἐθνικὸν, Ἔλγι-ος, καὶ Ἐλγαῖ-ος, ὡς Σιγαῖ-ος.

Ἔ Λ Ε Ἀ [60], πόλις Ἰταλίας, ὡς ἱστορεῖ Ἀπολλόδωρος [61] ἐκαλεῖτο δὲ Βύλη. ὠνομάσθη δὲ Ἐλέα, ἀπὸ τῆς παραῤῥεούσης πλησίον, [62] ἡ νῦν Βελέα.

Ἔ Λ Ε Ἴ Α [63], χωρίον πέραν Εὐφράτου. [64] Ἀρριανὸς ἐν Παρθικῶν ἡ. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλεγεύς, ὡς Σελευκεύς.

Ἔ Λ Ε Ν Ε Ι Ο Σ, τόπ-ος [65] πρὸς τῷ Κανώβῳ· Ἑκαταῖ-ος ἐν δευτέρᾳ Λιβυκῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλενεύς.

Ἔ Λ Ε Ν Η [66], νῆσ-ος τῆς Ἀττικῆς· Ἑκαταῖ-ος Εὐρώπῃ. [67] ἐνταῦθα γὰρ λέγουσί φασι τὴν Ἑλένην, ὡς τὴν ἄλλοσιν Γλίσ. ἐκαλεῖτο δὲ Μακρὰς, [68] διὰ τὸ μῆκ-ος. ἔστι καὶ κρήνη Ἑλένη ἐν Χίῳ, ἐφ' ἧ Ἑλένη ἐλούσατο. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλεναῖ-ος, ὡς Κασμεναῖ-ος, ἢ [69] Ἐλεναῖτης, ἢ Ἐλενεύ-ς.

Ἔ Λ Ε Υ Θ Ε Ρ Α Κιλικία, μέρη αὐτῆς ἐν διαφόροις τόποις. οἱ οἰκήτορες, [70] Ἐλευθεροκίλικες· νῦν δὲ Ἐλευθερεῖται.

Ἔ Λ Ε Υ-

A Gentile, Eibous uti Sardous.

E L G O S, oppidulum Lyciæ, de quo Xanthus in Lyciacis. Gentile, Elgius, & Elgæus, uti Sigæus.

E L E A, urbs Italiæ, uti dictum eſt. Appellabatur vero Vyle. Elea vocata eſt a præfluente B labatur fluvio, quæ nunc Velea.

E L E G I A, oppidulum trans Euphratem, de quo Arrianus lib. VIII Parthicorum. Gentile, Elegenſis, uti Seleucenſis.

E L E N I U S, locus circa Canobum, de C quo Hecatæus in Libyæ Periegeſi. Gentile, Elenienſis.

H E L E N E, Atticæ inſula, de qua Hecatæus in Europa. Perhibent ibi Helenam appuliſſe poſt captam Trojam. Vocabatur vero D Macris propter longitudinem. Eſt quoque fons Helena in Chio, ubi Helena ſe lavabat. Gentile, Helenæus, uti Caſmenæus, ſive Helenies, ſive Helenæus.

E L E U T H E R A Cilicia, partes ejus diverſis in locis ſic appellantur. Incolæ, Eleutherocilices, nunc vero Eleutheritæ.

ELEU-

rodotus, quem adduxit, hæc ſunt ejus verba: *Ταύτην τὴν νῆσον ἐλθεῖν πρότερον ἐδόκεον Ἀργείους ἐξελθεῖν· κατὰ ἔπος δὲ ἕκαστον ἐπὶ τοῦτο ἡ ἱστορίη ἐστὶ οὐκ οἶδα εἰ ἄλλοισι ἀνθρώποισι ἐς αὐτὴν πρότερον ἐλήλυθε βασιλέος Ἀμυρταίου· ἔτεα γὰρ δὴ πολλὰ τῇ νήσῳ Ἕλλησι μιχθεῖσα ἐκ τούτου δὴ μᾶλλον ἐτιμήθη.* Hinc igitur magnitudinem, non vero ſitum intuli addiſcimus, quanquam conjici poteſt, vel Ægypto, vel Æthiopiæ adjacuiſſe.

[58] Ἔλγ-ος, πόλισμα Λυκίας.] Editiones Xylandrianam præcedentes, & codex Voſſianus pro Λυκίας habent Λυδίας, quod non ſine cauſa mutavit Xylander, quem ſequimur, quia hac ſectione Xanthi Lyciaca adducuntur.

[59] Τὸ ἐθνικὸν Ἔλγι-ος & Ἐλγαῖ-ος.] Aliud gentile ab hoc oppido deductum occurrit apud Polybium in Excerp. Legat. cap. CVI: quod in caſu recto habet Ἐλγεῖς. *Σωσίστρατος δὲ ὁ Περγαῖος, ὁ μόνος σώσας ἐκ τῆς μάχης τοὺς Ἀχαιοὺς πολλοὺς, τοὺς μὲν ἐν Εὐρίᾳ, τοὺς δὲ ἐν Ἀττάλου, πολλοὺς δὲ καὶ τῶν Γαλατῶν παραλόγως ἐν τῷ Ἔλγει.* In MS exemplari Uſſinus reperiebat Σελγεῖ, quod merito non probat, nam juxta noſtrum Σέλγη Piſidiæ oppidum eſt. Et quanquam ab Ἔλγ-ος noſter non deduxerit gentile Ἐλγεῖς, certum eſt tamen a Lyciæ urbibus gentilia in εὺς ſæpiſſime derivari.

[60] Ἔλεα πόλις Ἰταλίας.] Variis nominibus hæc urbs, teſte Cluverio, fuit inſignita; appellabatur enim *Velia, Helia, Hela, Hyela*, & *Ibycella*. Plinius lib. III cap. V: *Stratus Paſſanus; oppidum Helia, quæ nunc Velia.* Situm petat lector ex Cluverio jam nominato. Unde nomen acceperit oſtendit Servius ad lib. VII Æneid. *Velia*, inquit, *dicta eſt a paludibus, quibus cingitur; quas Græci Ἕλη dicunt. Fuit ergo Helia. Sed accepit digamma, & ſcribitur Velia: ut Henetus, Venetus.*

[61] Ἐκάλειτο δὲ Βύλη.] Vitiatam hanc vocem cenſet Cluverius, & maculam illam contraxiſſe ex Strabonis & Herodoti Γ'λη, a quibus urbis ſic fuit inſignita. Herodotus lib. I: *Ἐστάσιασε πολλὸν χρόνον ἡ Οἰνοπίη πρὸς Γ'λην.* Et Strabo lib. VI: *Ἡ δὲ νῦν καλουμένη Φωκαιὰς Γ'λη, ἣν δὲ Ἔλαν καὶ κρήνης τινὸς, ἣν δὲ νῦν Ἔλαν ὀνομάζουσι.*

[62] Ἡ νῦν Βελέα.] In hac voce remanſerunt veſtigia nominis Velinæ: nam β hoc loco tanquam v pronuntiandum eſt.

[63] Ἐλεῖα, χωρίον πέραν Εὐφ.] Plinius lib. V. cap. XXIV: *Apud Elegiam occurrit ei* (loquitur de Euphrate) *Taurus mons, nec reſiſtit, quanquam XII M. Paſſ. latitudine prævalens.* Vide quoque Solinum cap. XXXVIII, & ad illam locum Salmaſium.

[64] Ἀρριανὸς ἐν Παρθικῶν ἑ.] In libris editis & manu exaratis legebatur ἐν Παρθικῶν ἑ', quod manifeſtiſſimum erat vitium, nam tot libros de rebus Parthicis non conſignaverat Arrianus: quare bene reſcripſit Salmaſius ἐν Παρθ. ἑ. Ultimus erat ſeptimus decimus, quem ætate noſter in Ἄτῳ, obſervante Voſſio de Hiſt. Græcis.

[65] Πρὸς τῷ Κανώβῳ.] Voſſianus cod. Πρὸς τῷ Κανώβῳ. Euſtathius in notis ad Dionyſium de ſitu orbis inſulam eſſe cenſet, eamque appellari Ἐλένιον· ἔνθα καὶ ἡ τιμὴ τοῦ Ἐλένου τοῦ Ἕλλην στρατάρχου. Ibi enim Menelaus, Helenam in Ægyptum ducens, deflevit Canobum navis rectorem, qui hæmorrhoidibus perierat. Etymologici Magn. Auctor: Ἔλενος, *Βοιωτὸς ἢ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γενόμενος· ἐξαιτοῦντος δὲ αὐτὸν τοῦ Δαρείου τὴν Ἑλένην ἀπιέναι, ἐπὶ ἐπὶ Κανώβῳ τῷ κυβερνήτῃ Μενέλεω ἐδάκρυσεν, ὅθεν καὶ μνημεῖόν οἱ ἐπιτεθῆναι.*

[66] Ἔλενη, νῆσος τῆς Ἀττικῆς.] Inſula hæc paullulum ſupra Sunium promontorium erat ſita, aſpera, deſerta, & in longum protecta ſpatio circiter LX ſtadiorum, ut ſcribit Strabo lib. IX.

[67] Ἐνταῦθα γὰρ λέγουσι.] Hæc deſumpſit Stephanus ex Pauſaniæ Atticis, ubi inſulas Atticæ adjacentes deſcribit: *Ἄπωθεν δὲ τούτων Σαλαμὶς, τὴν Ἀθηναῖοι κομίσαντες πολέμῳ ἔσχον· ἐς ταύτην λέγουσιν Ἕλληνες μὲν τὴν Αἴακου μητέρα Ἐνδηΐδα, ἐς δὲ τὴν Ἕλενην τὴν νῆσον.*

[68] Διὰ τὸ μῆκ-ος.] Sic etiam Eubœen, quia in longum eſt extenſa, Macris appellatur: Helenæ longitudinem latitudinem Geographus LX ſtadiorum, loco jam citato, & ex illo Euſtathius ad Hom. Iliad. Γ. Hinc eſt, quod etiam nunc hodie *Macroniſo*, id eſt, *longa inſula* vocitetur, teſtibus Dominico Nigro & Sophiano.

[69] Ἐλεναῖτης.] Probat hoc gentile nummus apud Goltzium cum inſcriptione ΕΛΕΝΙΤΗΣ.

[70] Ἐλευθεροκίλικες.] Horum mentio eſt apud Ciceronem in Epiſt. ad Atticum: *Eleutherocilices pepulerunt Appium, ne regibus quidem magnam partem parcentes.*

Ε'ΛΕΥΘΕΡΑΙ, [77] πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ Ἐλευθήρ Ἀπόλλωνος. ἔστι δὲ Κρήτης, καὶ Ἐλευθήρ ἐνθένδε τῶν Κουρήτων. [77] ἡ πρὸς τῷ Σαόρῳ ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Σαόρης νύμφης. ἔστι καὶ ἄλλη ἐπὶ τῷ Ἴστρῳ πόλις ἐν Πόντῳ. [71] ἀφ' ἧς τὸ φυγόντος Αἰήτεω τὸν πατέρα Ἰάσονα, ἐκεῖ δὲ Βοιῶν ἐλευθερωθῆναι. ἔστι καὶ πόλις Λυκίας, ἀπό τινος νύμφης. ὁ πολίτης Ἐλευθερεύς, καὶ Ἐλευθεραῖος. [74] ὡς Ἡρακλεώτης.

Ε'ΛΕΥΘΕ'ΡΙΟΝ, πολίχνιον Μυσίας. ὁ ἰκήτης Ἐλευθερεύς, ὡς Περγάσιον Περγαμηνός.

Ε'ΛΕΥΘΕΡΙ'Σ, [77] πόλις Βοιωτίας Ὀρωπιακὴ παλαιόν, κεῖται δὲ Ἐγκλείᾳ. Θεόπομπος μέν. καὶ ἐθνικὸν, Ἐλευθερίτης.

Ε'ΛΕΥΘΕΡΙ'ΣΚΟΣ, πόλις Μακεδονίας· Θεαγένης Μακεδονικοῖς. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλευθερίσκιος, ὡς Τριποδίσκιος.

Ε'ΛΕΥΘΕ'ΡΝΑ, [78] πόλις Κρήτης, ἀφ' ἧς τῶν Κουρήτων. οἱ πολῖται [77] Ἐλευθερναῖοι, καὶ Ἐλευθέρνιοι.

Ε'ΛΕΥΣΙΣ, δῆμος καὶ ἑκατοντάδος Συρίας. ὁ δημότης, Ἐλευσίνιος. τὰ τοπικὰ, Ἐλευσίνιος, Ἐλευσινάδε, καὶ Ἐλευσινίοι. Λίμνη δὲ Ἐλευσινικὴ, καὶ Ἐλευσινίς. ἔστι καὶ Δήμητρος καὶ Κόρης Ἐλευσινίας ἱερόν.

Ε'ΛΕΥΤΙΟΙ, ἔθνος τῆς Ἰαπυγίας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

Ε'ΛΦΑΝΤΙ'ΝΗ [77], πόλις Αἰγύπτου. Παρ-

ELEUTHERÆ, urbs Bœotiæ ab Eleutherere Apollinis filio. Est quoque Cretæ, quæ ab Eleothere uno ex Curetibus nomen habet. Hæc quoque Saorus vocabatur a Saoræ nympha. Est item alia ad Istrum fluvium in Ponto, sic dicta ex eo, quod Jason Æetæ fugiens ibidem timore liberatus sit. Est quoque oppidum Lyciæ, sic dictum a nympha quadam. Oppidanus, Eleutherensis, sive Eleutherieus, uti Heræus.

ELEUTHERIUM, oppidulum Mysiæ. Jasiæ, Eleutherienses, uti a Prusium Prusienses.

ELEUTHERIS, urbs Bœotiæ Oropi vicina, Cothi & Ædi opus, auctore Theopompo libro XLIII. Gentile, Eleutherites.

ELEUTHERISCUS, urbs Macedoniæ, ut ait Theagene in Macedonicis. Gentile, Eleutheriscius, uti Tripodiscius.

ELEUTHERNA, oppidum Cretæ, sic vocatum ab uno ex Curetibus. Oppidani Eleutherneæi, & Eleuthernensis.

ELEUSIS, populus Hippothoôntidis tribus. Popularis, Eleusinius. Localia, ex Eleusi, ad Eleusin, in Eleusi. Dicitur quoque Eleusiniacus, & Eleutinias. Est quoque Cereris & Coræ Eleusinia templum.

ELEUTII, gens Japygiæ, auctore Hecatæo in Europa.

ELEPHANTINE, urbs Ægypti. Hanc

[77] Βοιωτίας.] Tempore Pausaniæ hujus urbis vestigia videbantur non multum supra campos Cithæronios, quique terminos inter Atticam & Bœotiam, Plateis in Atheniensium potestatem venit, & in ruinas cecidit. Vide Pausaniam in Atticis. Sic quoque Strabo putabat, illum veteres dubitasse, utrum Plataensibus an vero Bœotiæ adscriberent, sic enim ille lib. IX: Ἐν δὲ Ἐλευθεραῖς πολίχνιον, ἃς οἱ μὲν τῆς Παλαιᾶς, οἱ δὲ τῆς Βοιωτίας φασίν.

[77] Ἡ πρὸς τῷ Σαόρῳ ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Σαόρης νύμφης.] Ex mutilo Stephani totus locus hunc in modum est constituendus: ἔστι δὲ Ἄορος ἐνθένδε, ἀπὸ Ἄορης νύμφης. Hæc tandem urbs, quæ antiquis temporibus Aorus ab Aora nympha dicta fuit, teste Stephano in hac voce. Si quis tamen obstinata mente vulgatam lectionem tueri conabitur, is licet non moveboi certissimum enim est πρὸς nominibus propriis abundanter præfigi, cujus rei plurima apud alios reperiendi occurrunt exempla. Urbs hæc Osso in Asia, ut conjicere licet ex nostro in hac voce.

[71] Ἀπὸ τῆς φυγούσης.] Sequimur editiones Xylandri, quæ pessime edentes, in illa enim male excusam reperi ἀφ' ἧς φυγόντος. Hinc tamen conjici posset Xylandrum conjecisse φυγούσης, quæ unica sequitur, ἀπὸ δὲ φυγῆς ἐκλήθησαν.

[74] Ὡς Ἡρακλεώτης.] Conjicit Xylander *Heracleum* olim fuisse e scriptoribus vetustis, sed merito hæc vox Salmasio suspecta fuit: nam quemadmodum nobis palmis gentilia in ωτης terminata accommodat, sic etiam hic dedit; verum quid commune habet Ἐλευθεραῖος cum Ἡρακλεώτης. Itaque totum locum ad imaginem illi libri ita conflixit: Ὁ πολίτης, Ἐλευθερεύς, ὁ Ἐλευθεραῖος, ὡς Ἡρακλεώτης.

[77] Πόλις Βοιωτίας Ὠρωπιακή.] Quemadmodum Xylander hanc lectionem edidit, eodem modo & nos eam edidimus; non quod vulgatam lectionem probemus; sed quia quo potissimum modo legi debeat & emendari, affirmare non audemus. Impressa tota hæc scriptio mihi videtur deticata, mendosa & luxata; quare ejus emendationem ingenio & laboruse Si ei corpi pollicitis commendandum censeo. Ne quis tamen me nostros difficillimas ficco pede transiisse sententiam meam appingam, & totam sectionem ac constructionem: Ἐλευθεραί, πόλις Βοιωτίας, Ὠρωπιακὴ πάλαι, Κεῖται δὲ ἐν Ἐγκλείᾳ κ.τ.λ. Eruditorum hanc emendationem non procedisse regressum. Junxerat esse conjecturam, manifestat, quæ sequuntur: non inutilitatem: interim hæc pro certo affirmamus, ita Strabone pro Κεῖται δὲ Ἐγκλείᾳ recipiendum: Κεῖται (quod ceteris Vossian. cod exhibet) δὲ Αἰόλου, quæ vocabula pessime exciderunt Ortelius pro urbium nominibus accepit. Heroës ibi in historia fabulari satis sunt cogniti, de iis loquitur Strabo lib. x: Οἱ δὲ Αἰόλου καὶ Κεῖται πλησίον Ἀμφίων καὶ Ζῆθος καὶ Ἀντιόπη καὶ Ἕρμος. Idem eodem libro scribit, ibi post bellum Trojanum vixisse Ἀμφίονα καὶ Ζῆθον καὶ Κλυτίον καὶ Ἀντιόπην τὴν Νυκτέως θυγατέρα, ἣν ἔσχε Ἐπωπεύς, ἐξ οὗ Σικυώνιοι καὶ ἄλλοι Χαλκιδεῖς.

[78] Ἐλευθέρνα.] Pallidum nomen Ἐλευθέρνη. Vide multorum in hac voce. Putant libri xv ep. xvi. Lis nomen pluralivo numero effert, & inclusæ mediæ vocali collocat; sic quoque Stylax: Μετὰ δὲ Ὀλοῦντα, Ἐλεύθερναι πόλις Κρητική.

[77] Ἐλεφαντίνη.] Apud Goltzium & Spanhemium lapidum numismatum inscriptum est ΕΛΕΥΤΕΡΕΑΙΩΝ. Idem quoque gentile lapidi apud Pheræum ΕΛΕΥΤΗΡΕΥΣ. Ἄλλοι δὲ ἀφ' ἑνὸς τῶν Κουρήτων Ἐλεύθερνον τὸν Ἀπόλλωνος φασὶν ἐκ Κρήτης ἐλθόντα.

[78] Ἐλεφαντίνη, νῆσος Αἰγύπτου.] Instaurationem hujus loci, in libris vulgatis pessime confusi & mutili, res literaria Incomparabile Hisco Vossio debet. Elephantinæ op-

Παρθένιος δὲ [79] Ἐλεφαντίδα αὐτὴν φησιν. τὸ ἐθνικὸν, τῆς μὲν πρώτης Ἐλεφάντιος, τῆς δὲ Ἐλεφαντίδος Ἐλεφαντίτης. A Hanc Parthenius Elephantida appellat. Gentile, prioris Elephantinus, sed ab Elephantide fit Elephantites.

ΕΛΙΒΥΡΓΗ, πόλις Ταρτησσοῦ· Ἑκαταίῳ Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλιβύργιος.

ELIBURGA, urbs Tartessi, auctore Hecataeo in Europa. Gentile, Eliburgius.

ΕΛΙΚΗ, [80] πόλις Πελοποννήσου. [81] Οὗ- μηρος,

Οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγάς. B

[81] ἀπὸ Ἑλίκης τῆς Λυκάονος· ἢ Ἑλίκης, τῆς Ἴωνος μὲν γυναικὸς, Σελινοῦντος δὲ καὶ Ποσειδῶνος θυγατρός. [82] ὁ πολίτης, Ἑλικώνιος, C ἀπὸ κλίσεως Ἑλικῶνος· καὶ Ἑλικωνία, τὸ θηλυκόν. ἴσως δὲ τοῦτο ἀπὸ ὄρους μέγονεν. ἐγὼ μὲν Ἑλικεύς, ἢ Ἑλικωνίτης· ἴσως ἀπὸ τοῦ Ἑλικώνιος· ἢ Ἑλικήσιος.

HELICE, urbs Peloponnesi, de qua Homerus.

Qui vero Helicen & Ægas. - - - -

Nomen habet ab Helice Lycaonis filio, vel ab Helice Ionis uxore, Selinuntis Neptuni filii filia. Oppidanus, Heliconius a conditore Helicone; & Heliconia genere fœminino. Sed fortassis illud a montis nomine formatum est. Sit igitur Helicensis, sive Heliconites, quod fortassis ab Heliconius deducitur, sive Helicensis.

ΕΛΙΜΕΙΑ, πόλις Μακεδονίας· [84] Σιμήθων ἐθνικῶς· ἀπὸ Ἐλύμου τοῦ Ἥρωος, ἢ ἀπὸ Ἑλένου, ἢ ἀπὸ [85] Ἐλύμου τοῦ Τυρρηνῶν βασιλέως. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλιμειώτης. Ἀλέξανδρος δὲ ἐν Εὐρώπῃ Ἐλίμειον φησι, [86] διὰ μακροῦ τοῦ ῑ καὶ συναλοιφῆς. πλὴν δὲ ἐλίαι, διὰ βραχέος τοῦ ι. D

ELIMEA, urbs Macedoniæ apud Strabonem libro VII. Nomen habet ab Elymo Heroë, sive ab Heleno, sive ab Elyma Tyrrhenorum rege. Gentile, Elimeiotes. Alexander vero in Europa dixit Elimeum, penultima syllaba ob diphthongum producta, antepenultima vero per I breve.

ΕΛΙΝΟΙ, ἔθνος Θεσπρωτικόν· Ῥιανὸς δὲ Θεσσαλικῶν· [87] καὶ Ἐλινία ἡ χώρα. ἔστι καὶ Σικελίας πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλινῖνος.

ELINI, gens Thesprotica, de qua Rhianus libro IV Thessalicorum. Et Elinia regio appellatur. Est quoque Siciliæ civitas. Gentile, Elininus.

ΕΛΙ-

ELI-

posita erat Syene, interfluente Nilo, ubi trajectus semistadio conficiebatur. Aristides. Οὗτοι δὲ χθονὸς μὲν πόλιν ἐν τῇ Συήνῃ, διὰ δὲ τοῦ Ἐλεφαντίνης ὁ Νεῖλος διαπερᾷ. Et paucis interjectis verbis, sequitur: Μεταξὺ τε Συήνης καὶ Ἐλεφαντίνης ἀδιάλειπτον, ἀλλ' ἐπὶ βάθρου διὰ πολλοῦ, ἡ διάπλους πλοῖ ἔλαττον ἡμέρας τέτταρας. His addam verba Strabonis lib. XVII: Ἡ δὲ Συήνη, καὶ Ἐλεφαντίνη, ἐπὶ μὲν τοῦ ἄρκτου τοῦ Διὸς Ἀλεξάνδρεια ἐστὶ καὶ Λιβυκὴ πόλις, ἐπὶ δὲ τῆς Νείλου ἀπορρώξιν τοῦ Συήνης νῆσος ἐστὶ τετράπλευρος.

[79] Ἐλεφαντίδα.] Ita quoque eam appellavit Vitruvius lib. VIII: *ab hisque paludibus se circumagens per Bucinna Asfaboam & Asfaboram, & alia plura, pervenit per montes ad Cataractam, ab eoque præcipitans per septentrionalem inter Elephantida & Syenen, Thebaicosque in Ægyptum campos, & ibi Nilus appellatur.* Vide præterea Pomp. Melam lib. I cap. IX.

[80] Πόλις Πελοποννήσου.] Sita erat in Achaja propria ad sinum Corinthiacum, Buræ proxima: sed biennio ante Leuctricam pugnam aquis absorpta, teste Strabone lib. VIII: & Polybio lib. II: Ovid. lib. XV Metamorph.

Si quæras Helicen & Burim Achaidas urbes,
Invenies sub aquis. - - - -

[81] Οὗ μηρος.] Versiculus ex Iliad. Θ transcriptus est.

[81] Ἀπὸ Ἑλίκης.] Sic exhibent libri Palatini; quam lectionem, auctoritate Archiepiscopi Thessalonicensis adductus, in contextum recepi, ita enim ille ad Iliad. B. Ἑλίκη δέ, ἀπὸ Ἑλίκης φασὶ συλλήπτης τῆς Λυκάονος· ἢ ἀπὸ Ἑλίκης τῆς Ἴωνος μὲν γυναικὸς, Σελινοῦντος δὲ θυγατρὸς, τῆς Ποσειδῶνος· ἱστορεῖ δὲ ταῦτα καὶ τὰ κατ' αὐτὴν Παυσανίας. De Helice Ionis uxore etiam legendus Pausanias in Achaicis circa initium.

[82] Ὁ πολίτης, Ἑλικώνιος.] Qua ratione πρὸς τοῦ Ἑλικῶνος deduci possit Ἑλικώνιος, non videtur Epitomator bene percepisse; hinc est, quod mox subjungat: Ἴσως δὲ τοῦτο ἀπὸ τοῦ ὄρους μέγονεν, adeo ut juxta analogiam melius ab Helicone monte, quam ab urbe Helica τὸ Ἑλικώνιος deducatur. Sed omne dubium tollit Eustathius ad Homeri Iliad. I pag. 1214 his verbis: Παραγωγὰ δὲ τὰ πλείονα Ἑλικώνιος ἔστιν· ὡς ἀπὸ Αἰολέως ὁ αἰολεύτατα φασὶ σοφιστὴς χθονὸς πολὺν τόπον εἰληφώς· οὕτω, ἔστιν ἔθνος, ἐπιχώριος, πόλεως, ἀπόκοπος· ἔστιν ὄρος, ἀπορώνυμος· ἢ δὲ Ἑλικωνία, ἀπορώνυμος· ἔστι φασὶ καὶ Ἑλίκη Ἑλικώνιος θηλυκὸν τόπον, Ἑλικώνιος· ἵνα ᾖ φασὶν Ἑλικώνιος, ὁ ἐκ Ἑλίκης, ἢ Ἀχαϊκὸς πρωτίστως. Igitur secundum Eustathium τὸ Ἑλικώνιος habet formam possessivi, quod Æolum more a genitivo plurali deductum est. Verum deinde adfert, magisque approbare videtur, τὸ Ἑλικεύς, quod etiam apud scriptores antiquos satis est in usu. Strabo lib. VIII: Τὰς δὲ ἀπὸ τῆς Ἑλίκης διαπεσούσας Ἴωνας, αἰτίαν παρασχεῖν φασὶ τῷ Ἑλικεῖ, μᾶλλον δὲ τῷ βορείῳ τῷ Ποσειδῶνος. Theocritus ultus est adverbio Ἑλίκεσσι Idyll. XXV:

Εἰ δέ γε καὶ τὸν ἄμμορον ἀκρόνυκτον ἔσσαι
Οὐκ Ἑλίκεσσι λέοντες.

Quod positum est pro ἐν τῇ Ἑλίκῃ, quanquam rarum sit hujusmodi adverbiis de loco addere præpositionem ἐν, quæ profecto magis redundat, quam ut hic aliquem usum habere possit.

[84] Σιμήθων ἐθνικῶς.] Apud Geographum, ut bene observat Casaubonus, hodie male invenitur Λιμνεὶς & Λιμναῖος pro Ἐλιμεῖος, cujus quoque Thucydides meminit. Livius hanc urbem lib. XLII *Elimeam* & Ptolemæus *Elymeam* appellavit.

[85] Ἐλύμου τοῦ Τυρρηνῶν βασιλέως.] Mallem substituere ἀπὸ Ἐλύμου, nam sic alii hunc Tyrrhenorum regem appellant, & ipse Stephanus in præcedentibus. Λίμνη, πόλις Μακεδονίας, ἀπὸ Λίμνου παιδὸς Ἐλύμου τοῦ βασιλέως Τυρρηνῶν, μεταβολικῶς εἰς Μακεδονίαν. De illo porro vide Dionys. Halicarnass. Strabonem aliosque.

[86] Διὰ μακροῦ τοῦ μεσαιτάτου.] Codex Vossianus, & editiones, quæ Xylandrianam præcesserunt, pessime exhibent: Διὰ μακροῦ τοῦ μέσου τοῦ καλοῦ.

[87] Καὶ Ἐλινία ἡ χώρα.] Sic referibere placuit, fundentibus MSS Palatinis & Vossiano. In vulgatis erat, ἡ Ἐλινία χώρα, quod non respondebat τῷ Ἔλινος, quod est gentis nomen: pari ratione in sequentibus Ἐλινῖνος, gentile ab urbe Sicula, pro Ἐλινεῖνος reposuimus.

Ε'ΛΙΣΟΙΑ, νῆσος Υ'περβορέων, οὐκ A
ἐλάττων Σικελίας, ὑπὸ ποταμῷ Καραμβύ-
κῃ. [11] εἰ νησιῶται, Καραμβύκαι, δοτὲ δ' π-
ρωτ. ὡς Ε'καταῖος ὁ Α'βδηρίτης.

Ε'ΛΙΣΥΚΟΙ, ἔθνος Λιγύων· Ε'κα-
ταῖος Εὐρώπῃ. B

Ε'ΛΛΑ[12], χωρίον Α'σίας, Α'ττάλου βασι-
λικὸν ἐμπόριον· Πολύβιος ιε'. τὸ ἐθνικὸν,
Ε'λλαῖος.

Ε'ΛΛΑ'Σ, [13] πόλις Θεσσαλίας.

Πολλαὶ Α'χαΐδες εἰσὶν αἱ Ε'λλάδαι, C
ἡ Φθιῶτις.

ἐκτίσθη ὑπὸ Ε'λλῆνος, τοῦ δ' Δευκαλίωνος,
ἀλλὰ δ' Φθίου, καὶ Χρυσίππης τῆς Ι'ριδ. ὁ δὲ
Φθῖος, ἦν Α'χαιός. [14] ἔστι καὶ ἄλλη πόλις
Ε'λλὰς κοίλης Συρίας. [15] τὸ ἐθνικὸν, Ε'λλὴν D
ἰσόκωλον τῷ πεντοπόντιος· καὶ Ε'λλὴνις, τὸ θη-
λυκόν· καὶ Ε'λλανικὸς, καὶ Ε'λλαδικὸς, ἀπὸ τῆς
Ε'λλάδος.

Ε'ΛΛΗΝΟ'ΠΟΛΙΣ, [16] πόλις Βιθυ-
νίας μετὰ τὸν ἀνοικισμὸν [17] Βιθάλβης. τὸ ἐθνι- E
κὸν Ε'λληνοπολίτης.

Ε'ΛΛΗΝΙΚΟ'Ν, καὶ Καρικὸν, τόποι ἐν
Μέμφιδι· ἀφ' ὧν Ε'λληνομεμφίτης, καὶ [18] Κα-
ρομεμφίτης, ὡς Α'ριστοκόρας.

Ε'ΛΛΗ'ΣΠΟΝΤΟΣ[19], ἡ χώρα, ἡ F
ἐφαπτομένη τῷ κόλπῳ, ἀπὸ Ε'λλης. οἱ οἰ-
κήτορες

ELIXOEA, insula Hyberboreorum, non minor Sicilia sub fluvio Carambyce. Insulani, Carambycæ appellantur a flumine, ut Hecatæus Abderita auctor est.

ELISYCI, gens Ligurum, auctore Hecatæo in Europa.

HELLA, locus Asiæ, Attali regis emporium, teste Polybio libro sexto decimo. Gentile, Hellæus.

HELLAS, urbs Thessaliæ.

Multæ sunt Achivæ per Helladæ Phthiamque.

Condita est ab Hellene, non Deucalionis filio, sed Phthii & Chrysippes Iri filiæ. Phthius vero erat Achæi filius. Est & alia urbs Hellas cavæ Syriæ. Gentile, Hellen, quod primitivo suo respondet, & Hellenis genere femininо: quin & Hellanicus & Helladicus à voce Helladis formantur.

HELLENOPOLIS, urbs Bithyniæ, post migrationem Bithalbæ condita. Gentile, Hellenopolites.

HELLENICUM, & Caricum, loci in Memphide, unde Hellenomemphitæ & Caromemphitæ, ut Aristagoras perhibet.

HELLESPONTUS, regio freto adjacens, ab Helle sic dicta. Incolæ, Hellespon-

[11] Εἰ νησιῶται Καραμβύκαι, δοτὲ ποταμῷ.] Primam in Καραμβύκαι hoc loco per α exarata invenitur, quod sequutum, quanquam hic loci in omnibus editis Καρμβύκαι reperiebam. Sed in libris vulgatis ratio nulla valet, quare insulani, sive Elixoæ incolæ, Cerambucæ ejiciuntur. Docuit nos codex Vossianus, eos hoc nomine a flumine Cerambuca invenisse, nam his verbis ἀπὸ ποταμοῦ author erat, quæ nostræ editioni inserere placuit.

[12] Ε'λλα, χωρίον Ασίας.] Hoc loci nomen duplici littera excudi curavimus, quia gentile nomen in MSS tantum reperiebam. Præterea in Vossiano erat, Πολιόβιος, non vero ιε', ut omnes editi exhibent.

[13] Πόλις Θεσσαλίας.] Situm hujus urbis satis accurate edidit Strabo lib. IX, eam collocans decem circiter stadiis Melitæensibus trans Enipeum, hæc sunt ejus verba: Μελιτοῖς δ' ἐστὶν ἑξῆς ἡ Φθία τετείχισται τοῦ στόμα τοῦ Ε'νιπέως. ἔστι δὲ καὶτὸν πόλις Πύρρα ἐπώνυμος τοῦ Πύρρα τοῦ Ε'λλῆνος· οὐ πολὺ δὲ χωρὶς κεῖται, στάδιοι δέκα μάλιστα· ἐν ταύτῃ μεθίστησι τὴν Ε'λλάνα μυθεύουσι δ' οἱ αὐτοὶ τὴν ὀνομασίαν τῆς θυγατρὸς ταύτης τοῦ Ε'λλῆνος, τοῦ Δευκαλίωνος τοῦ Ι'ριδος. Ideo quoque hæc verba in medium adduximus, quia in iis de Hellenis illarum, qui hujus urbis conditor libetur, fit mentio: nam contrarium asseverat noster, Hellenem, scilicet, non fuisse Deucalionis filium. Verum id quoque in diversum a Strabone & Stephano cum hac ratione, nam illum Jove progenitum statuit Dicæarchus: Ε'λλὰς δ' ἐστὶν, ὡς καὶ μικρὸν ἄνω πρὸς ἑσπέραν εἰρήκαμεν, ὑπὸ Διὸς Ε'λλὴν ἔκλυτος. Ibidem quoque luculentissimum Lampidis cithimonium producitur, quod, quia nimis longum, prætermittimus. Sed aliam sententiam in præcedentibus amplexari videtur Dicæarchus, sic inquiens: Ε'ξῆς δ' Ε'λλὰς ἡ πολλοῖς ὕστερον πόλις, ἀφ' Ε'λλῆνος τοῦ Δευκαλίωνος ἢ Θυγατρὸς. Non excidit hoc loco vox μυθεύουσι, ut nuper statuit vir doctus, similes enim loquutiones passim occurrunt apud nostrum & alios. Vide pag. 284 hujus edit. N. 5.

[14] Ε'στι καὶ ἄλλη πόλις Ε'λλάς.] Voculam πόλις, quæ in libris vulgatis non conspicitur, ex chartaceo Vossiano revocavimus.

[15] Τὸ ἐθνικὸν, Ε'λλὴν.] Multa inveniuntur passim gentilia, herois & conditoris nomini respondentia. Τὸ Ε'λλὴν non duntaxat attribuitur incolis urbis, sed quoque regionis, ut passim apud commentatores in Homerum aliosque liquet. Breviorum Scholiorum auctor: Ε'λλὴς δ' κυρίως σημαίνει τὸν Ε'λλῆνος ἐκγονον, ἀπὸ Ε'λλῆνος τοῦ Διός· Πρώτως δὲ ἔθνος ἐλέγετο ἐκ τῆς Θεσσαλίας ἀνῆρτο, ἀφ' οὗπερ, εἶτα μᾶλλον ἐκ τῆς Ε'λλάδος τῆς πόλεως.

[16] Πόλις Βιθυνίας.] Testatur Apollodorus apud Etymologici Mag. auctorem, Attalum, Græcanicarum urbium incolis congregatis, hanc urbem condidisse, & inde Hellenopolin appellasse, Ε'λληνόπολις· Α'πολλόδωρος, Α'ττάλου ἐκ τῶν Ε'λληνικῶν πόλεων ἀποικίαν συναγαγόντος, ἐκάλεσε πόλιν, ἣν ἐπώνυμον τοῦ Ε'λληνίου.

[17] Βιθάλβης.] Transpositis elementis in MSS legitur Βιθήλβης. Fortassis post hanc vocem excidit ἐκτίσθη, vel simile quid, nisi quis probet ellipticam loquutionem.

[18] Καρομεμφίτης.] Legendum videtur Καρομεμφίτης, ut habet noster in voce Καρικὸν. Nam si præterendum esset π' Καρομεμφίτης, tum etiam hac sectione Ε'λληνομεμφίτης rescribi deberet. Nulla in codicibus calamo exaratis varietas conspicitur, & profecto dubium est, quænam sit amplectenda lectio, cum veteres nullam hac de re mentionem faciunt.

[19] Ε'λλήσποντος, ἡ χώρα, ἡ περιεχομένη τοῦ κόλπου.] Noster Hellespontum duntaxat de regione interpretatus est, atque sine dubio cum aliis geographis intelligit illam Asiæ partem, quæ Mysia dicitur, freto, quod est inter Abydum & Sestum, exposita, in qua recensentur urbes Cyzicus, Parium, Lampsicus, Abydus & Dardanum. Præterea etiam Troadem comprehendit, quod liquet ex Lactantio, qui mentionem fecit de Sibylla Hellespontica in agro Trojano, vico Marmillo circa oppidum Gergithium

κήτεσιν Ἑλλησποντίοις, καὶ Ἑλλησποντίᾳ, καὶ Ἑλλησποντίοις. ἔστι δὲ ὄνομα δύο συγκειμένων, ἐκ τοῦ πρὸ ὠκεανὸν παρωκεανίτης, καὶ τοῦ πόταμος ποταμίτης.

ἙΛΛΟΠΙΑ [87], χωρίον Εὐβοίας. καὶ αὐτὴ ἡ νῆσος ἀπὸ Ἐλλοπος τοῦ Ἴωνος, [88] τὸ ἐθνικὸν, Ἐλλοπιεύς. ἐλέγετο [89] δὲ καὶ Δωδώνιος χώρα Ἐλλοπία, ἧς οἱ οἰκήτορες [1] Ἕλλοι, καὶ Σελλοί. Ὅμηρος,

---- ἀμφὶ δὲ Σελλοί.

ἔστι καὶ πόλις περὶ Δολοπίαν, καὶ χώρα περὶ Θεσπιάς.

ἙΛΛΟΠΙΟΝ, πόλις Αἰτωλίας· Πολύβιος ια'. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλλοπιεύς.

ἙΛΜΑΝΤΙΚΗ, πόλις Ἰβηρίας, τῆς ἐντὸς Ἴβηρος ποταμοῦ. [2] Πολύβιος γ'. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλμανλικός.

ἜΛΟΣ, πόλις Λακωνική.

Καὶ Πιτυλεῶνα, καὶ Ἕλος, καὶ Δώριον. ---- [3] ἀφ' ᾧ τὸ ἐν Ἕλει εἶναι. [4] οἱ πολῖται Εἵλωτες, τῇ ἐκτάσει, καὶ τοῦ ῥήματος, καὶ τῇ ἀποβολῇ τοῦ ι μετὰ φορᾶς. λέγουσι δὲ Εἵλωτα, καὶ Ἕλωτα, καὶ Ἑλεάτην. [5] καὶ ἡ χώρα, Εἱλωτεία. καὶ θηλυκὸν, Εἱλωτίς. καὶ κτητικὸν, Εἱλωτικός. ἔστι δὲ Ἕλος Αἰγύπτου.

ἙΛΟΤ-

spontii, & Helleſpontia, & Helleſpontis. Derivativum eſt ex duobus vocibus conflatum, quemadmodum a voce Oceanus, fit Paroceanites, & voce ποταμὸς, Perpotamius, maris & fluviicredo.

ELLOPIA, locus Eubœæ, & frequque ipſa inſula vocatur ab Ellope Jonis filia. Gentile, Ellopienſis. Sic quoque circa Dodonem regio Ellopia vocatur, cujus incolæ Helli & Selli. Homerus

---- *Circum vero Selli.*

Eſt quoque urbs circa Dolopiam, & regio circa Theſpiam.

ELLOPIUM, urbs Æoliæ, apud Polybium libro undecimo. Gentile, Ellopienſis.

ELMANTICE, urbs Iberiæ, quæ eſt intra Iberum amnem, auctore Polybio libro tertio. Gentile, Elmanticus.

HELUS, urbs Laconica.

Et Pitylenum, & Helus & Dorium.

Nomen habet inde quod ἕλος, id eſt, loco paludoſo ſita ſit. Cives, Heilotes, quod productione, & genere, & adjectione literæ I excelſit. Appellantur etiam Heilotæ, & Heiei, & Helotæ: & regio Heilotica, & genere fœminino Heilotis, & poſſeſſivum Heiloticus. Eſt quoque Helus Ægypti.

HELU-

thiam nata. Illa addit verba Herodoti libro III: Ἀπὸ δὲ Ἑκαταίου τοῦ λογοποιοῦ λόγος ἐλθὼν ἐς Φάρον &c. ἐξηγεῖται δὲ τοιόνδε δή τινα. Plinius lib. V cap. XXX: *In Myſia Abretini, & Helle portus appellati, & alii ignobiles.* In Notitia Dignitatum imp. Rom. ſine ſignatura, ſectione prima, ubi de quibus indecim conſulatibus ſit ſermo: *Per Achamenidas, Pamphylia, Helleſponti, Lydia.* Verum enim vero, τὸ Ἑλλήσποντος etiam ſumi pro angultiis maris Thracium inter & Aſiam Minorem, eaſque extendi a Propontide uſque ad mare Ægeum, atque nomen habere ab Helles Athamantis Thebarum regis filiæ caſa, etiam illi norunt, qui geographiæ lumina non ſalutarunt. Eo ſenſu legimus apud Hyrologici Magni auct. Ἑλλήσποντος, ὁ ἀπὸ τοῦ Τενέδου ἐπὶ τὸν ἑξῆς ἀγκῶνα, λέγεται τὸ Ἑλλήσποντον πελάγιον, εἰσπλέοντι τὸ ἀριστερόν.

[87] Ἔλλοπία, χωρίον Εὐβοίας, καὶ αὐτὴ ἡ νῆσος.] Si quid conjecturæ valeat, ſenſum noſtrum recipere hæc Strabonis circa initium libri X, ubi de rebus Eubœæ agitur: Καὶ Ἔλλοπα δέ τινα ἀπὸ Ἕλλοπος τοῦ Ἴωνος ἐκ τῆς Ἀσίας ἐποικίσαι φασὶ τὴν νῆσον, ἐξ οὗ καὶ Ἑλλοπίαν κληθῆναι ποτὲ αὐτήν &c.

[88] Τὸ ἐθνικὸν, Ἐλλοπιεύς.] Primitivus caſus rectus hujus gentilitii apud Strabonem reperitur, ſcilicet ὁ Ἔλλοψ & Ἔλλοπος. Ita enim ille lib. X: Μετοίκους δὲ τοὺς Τενίους οἱ Ἔλλοπες &c. Paucis apud eundem interjectis verbibus ſequitur: Καὶ Δῆλός τε τὸν Ἔλλοπα ἱρέα ἔσπε τῆς Ἀθηναίας. An ergo illud vitium manſcriptorum incuria irrepſerit, cognoſcetur ex numiſmatibus dijudicari poſſet, ſi ubi Ἐλλοπιεύς eorum cimeliis aſſerventur.

[89] Καὶ ἡ περὶ Δωδώνην χώρα Ἐλλοπία.] Addam verba Strabonis, unde forſitan hæc hauſit noſter, qui lib. VII ſic inquit ex Philochori ſententia: Φιλόχορος δὲ φησὶ καὶ τὴν περὶ Δωδώνην τότε, ἐπειδὴ τὴν Ἐπίρον, Ἐλλοπίαν καλεῖσθαι. Adjecit deinde quoque Geographus Heſiodi teſtimonium, quod ibidem legi poteſt.

[1] Ἕλλοι, καὶ Σελλοί.] Dubitarunt veteres, an pro iiſdem ſint habendi, ut liquet ex Strabone lib. VII: Πότερον δὲ τοὺς Λιμναίους Ἕλλους, ἢ Πανδώρους, ἢ Σελλοὺς, ἢ τοὺς ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ Ἀθαμανικοῦ, ἢ τοὺς ἀμφοτέρους ἕνα, ἢ διαφόρους ἔστιν εἰπεῖν, Plinius quidem ita non ſtatuit, ſed diverſos ibi ait, in enim ille lib. IV cap. I: *Dolopes, Perrhabi, quorum nunc Pindus, Cinyphii, Tymphæi, Athamanes, Amphilochi, Molossi, Athintanes, Orestæ, Tymphæa, Parauæa, Macedonum pars.* Ego vix ediſſero, quin iidem ſint, cum multis nominibus Græcorum, ut Ἐλληνικὸς Ζεὺς apud Ἀθηναίους & Σελλοί, & infinita alia, quæ ſi nova protulero, vile quoque noſtrum in vece Zilani.

[2] Πολύβιος γ'.] Forte ſic melior hæc ſcriba noſter: Συνεξέπεμψαν δὲ, καὶ τῶν ἐκ τῆς Ἐλμαντικῆς ἀφηγουμένων.

[3] Παρὰ τὸν Εὐρώταν.] Addam verba Conſtantini Porphyrogeniti, quæ huc facere videntur: Ἐν τῇ Λακωνικῇ ἐπαρχίᾳ ἐν τῇ Βασιλικῇ Μακεδόνων ἐπαρχίᾳ Μυρτέα πόλις ἐστὶ παρὰ τὸν Εὐρώταν ποταμὸν, Ἕλος πολίχνιον, Ἕλος ἐπικαλούμενον, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἕλους τοῦ Ἀρκάδος ἐκεῖσε ἐλθόντος, ὡς φησὶ Στράβων ὁ γεωγράφος, ἐκ τῆς Ἀρκαδικῆς Ἕλους τὸ ὄνομα ἔσχεν ἡ Ἕλος &c. Vide quoque Strab. lib. VIII.

[4] Οἱ πολῖται Ἕλωτες.] Non dimittam hic inſignitum oppidani hujus oppidi, ſed etiam brevi publicum Nepos in Pauſania: *Eſt genus ſervitutis durissimum, quod HELOTES vocantur, quos necessitate subjectos agros colere coëgerunt.* Vide Plin. lib. IV cap. XII.

[5] Ἑλωτεία.] Invenitur hæc quoque apud Strab. lib. VIII: Τὰς δὲ Ἑλωτείας τὰς πρὸς τοὺς Ἕλωτας &c.

[6] Καὶ ἡ χώρα, Ἐλωτεία.] Conjecturam hoc noſtro, ſic quoque circumſcriptam regionem appellatam ſignificat tamen ille vox apud geographum auctorem *ſervitutis*, in quo illi erant conſtituti, qui Εἵλωτες appellabantur. Locus in hanc rem egregius eſt apud Strabonem libro VIII: Χρῶνται δὲ καὶ τοῖς ἐλευθέροις ὑπηρεσίαις καὶ τοῖς Ἕλωσι, καὶ τοῖς Κρησὶ τοῖς Ἀχαιοῖς. His adde verba Heſychii in quibus idem ſignificatus occurrit: Μεσόπολις, ἡ τρίτη μοῖρα τῶν Ἑλωτευόντων.

Ε'ΛΟΤΡΟΙ [7], Σκυθικὸν ἔθνος· ὧθεν ὁ Δέξιππος ἐν Χρονικῶν ιβ'. A

Ε'ΛΟΥΣΑ [8], πόλις ἡ νῦν μὲν Παλαιστίνης τρίτης, πάλαι δὲ Ἀραβίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλουσαῖος.

Ε'ΛΠΙΑ, πόλις ἐν Δαυνίοις, [9] κτίσμα Ῥοδίων. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλπιανοί. B

Ε'ΛΥΜΑΙ [10], χώρα Ἀσσυρίων πρὸς τῇ Περσίδι, τῆς Σουσιδος ἐγγύς. οἱ οἰκοῦντες, Ἐλυμαῖοι.

Ε'ΛΥΜΝΙΟΝ [11], νῆσος Εὐβοίας, πόλιν ἔχουσα. λέγεται καὶ Ἐλυμνία. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλύμνιος, ἢ Ἐλυμνιεύς. τῆς δὲ Ἐλυμνίας, Ἐλυμνάτης. C

Ε'ΛΥΡΟΣ [12], πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ὁ Κρής. ὁ πολίτης, Ἐλύριος. D

Ε'ΛΩΡΟΣ, πόλις Σικελίας, ἀπὸ Ε'λώρου ποταμοῦ, τοῦ κατὰ Πάχυνον, ὃς λέγεται ἔγχελυς ἰχθῦς ἔχειν, ἀπὸ χειρὸς ἐσθιούσας, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν πρώτῳ Χρονικῶν. ἔστι καὶ Μακεδονίας ἄλλη. ὁ πολίτης, Ἐλωρίτης. E Θουκυδίδης δὲ ἐν ἑβδόμῃ, κατὰ Ἐλωριτικὴν ὁδὸν φησί.

HELURI, gens Scythica, de quibus Dexippus libro undecimo Chronicorum.

ELUSA, urbs, nunc quidem tertiæ Palæstinæ, olim vero Arabiæ. Gentile, Elusenus.

ELPIA, urbs in Dauniis a Rhodiis condita. Gentile, Elpiani.

ELYMÆ, regio Assyriorum juxta Persidem, Susidi vicina. Incolæ, Elymæi.

ELYMNIUM, insula Eubœæ, urbem habens. Vocatur quoque Elymnia. Gentile, Elymnius, sive Elymniensis. Sed ab Elymnia, Elymniates.

ELYRUS, oppidum Cretæ, de qua Xenio in Creta. Oppidanus, Elyrius.

HELORUS, urbs Siciliæ, ab Heloro fluvio, qui est ad Pachynum, nomen habens. Is cicures dicitur habere pisces, è manu edentes, auctore Apollodoro libro primo Chronicorum. Est quoque alia Macedoniæ, cujus civis Elorites. Thucydides libro VII de Helorina via mentionem fecit.

Ε'ΜΒΑ-

[7] Ἐλλοτροι, Σκυθικὸν ἔθνος.] Eodem modo appellantur in Excerptis Menandri Protectoris, ubi non obscura hujus gentis mentio invenitur: Καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς, Γωσίνης ὁ φυγὰς παρῆν· οἱ, ὡς βαλὼν ἐπιστεύσαμεν εἰς τὴν Ἐλλοτρων χώραν ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας, ἵνα ἀμύνωμεν αὐτῷ οἱ Ἕλληνες (δῆλον γὰρ ἐκ τῶν πραγμάτων) Παιονίαν. τῷ γὰρ ἀμύνεσθαι αὐτὸν ἰσχύειν ἐν τῷ πρόσθεν ὁ βασιλεὺς· ὡς ἐκεῖνοι Σκυθικὸν ἔθνος ἦσαν ἰσχυρὸν. Hinc satis liquet Scythicam gentem fuisse. Sed nonnunquam, transpositis liquidis, vocantur Ἔρουλοι, ut sint *Heruli*, de quibus Trebellius Pollio in Claudio: *Denique Scytharum diversi populi, Peucini, Tetraxi, Austrogothi, Virtingi, Sigapedes, Celtæ etiam Heruli prædæ cupiditate in Romanum solum & Remp. ruerunt.* Ad quem locum vide Salmasium & Casaubonum. Nomen habent παρὰ τὸ ἕλος, ut etiam ex Dexippi loco restatur Etymologici Mag. Auctor: Ε'λλοτροι, ἔθνος Σκυθικὸν ἀπὸ Ε'λλοτρου κατὰ μετάθεσιν· Δέξιππος ἐν ἑνδεκάτῳ Χρονικῶν. Autumat Casaubonus Etymologi Auctorem incidisse in depravatum Dexippi codicem, & apud illum debere legi Ε'ρουλοι. Quod si verum est, idem judicandum de Stephano, apud quem eadem subsidiaria ratio obtinet. Sed sciendum est, hujusmodi literarum transpositiones non esse inusitatas, & in antiquorum libris frequentiores occurrere.

[8] Ἔλουσα.] Ptolemæo Idumææ adscribitur. Chaldaïce תלא *Helusa*, & in paraphrasi Hierosolymitano respondet Ebræo שור *Sur*. Hujus urbis meminit Hieronymus in vita Hilarionis: *Vadens in desertum Cades &c. pervenit Elusam, eo forte die, quo anniversaria solemnitas omnem oppidi populum in templum Veneris congregaverat. Erat autem illum ab Luciferum, cujus cultui Saracenorum natio dedita est.* Vide porro Bocharti Geog. Sac. lib. IV cap. XXXVII.

[9] Κτίσμα Ῥοδίων.] Bene monet Ortelius Stephanum ex ipsissimis verbis Strabonis lib. XIV ubi sic inquit: Ἀφ' ἧς [Ῥόδου] ὑπάρξαντα, κτίσματα τὰ τοῦ Ἡλίου ἱκέσθαι. Διὸ καὶ Μακεδονικὰ κτίσματα· ὁ δὲ τῆς Ὀπουντίας τὸν Πατροκλέα· ὁ δὲ Δαυνίους μὲν Κάνου Ἐλπίας. Hic fortasse restituendum Ἐλπίαν, nisi quis statuat, Strabonem numero plurali oppidi nomen protulisse.

[10] Ἔλυμαι, χώρα Ἀσσυρίων.] Elymæos accuratissime descripsit Bochartus in suo Phaleg, quæ huc transcribere non est animus, ne nimium agere videar.

[11] Ἐλύμνιον, νῆσος Εὐβοίας.] Mentionem de hac insula facit Hesychius: Ἐλύμνιον, Ποσειδῶν ὁ Λίσσιος, ἢ νῆσος τῆς Εὐβοίας. Sed legendum νῆσος τῆς Εὐβοίας. Elymnii etiam meminit Aristophanes in Pace:

Οὐκ ἂν δύναιτο τοὺς θεοὺς ἐκ Ἐλύμνιον.

Ad quem locum transcripturus sum Scholiastæ verba. Ἐλύμνιον· Καλλίμαχος φησὶ νῆσον Εὐβοίας τὸ Ἐλύμνιον· Ἀπολλόδωρος δέ, νῦν φησὶν οὖσαν πόλιν Εὐβοίας· τοιοῦτόν δέ τινες καὶ τὸν φησιν· ἔστι δὲ Ζεὺς τῇ Ἥρᾳ ὀπτὰ κυνηγέτην· Μέμνηται δὲ Σοφοκλῆς, κατὰ πάτραν Ἐλυμνίαν· τὴν δὲ Ναυσικλέα· τοιοῦτόν δὲ Ἐλύμνιον. De hac urbe etiam mentio est apud Heraclidem de Politiis, tradentem ejus incolas tantopere a moribus fuisse vexatos, ut Cleonas, relicta sede, in Atho monte condiderint. Quare arbitror Virum Clarissimum ad Melam non bene judicasse, illud Heraclidis *Elymnium* in *Echymnium* debere mutari: imo cum bona ejus venia in Mela quoque lib. II cap. III legerem: *Inter Strymona & Athon, turris Calarnea, & Κάνωβος λιμὴν, urbs Acanthos & Elymnium*, non vero *Echymnia*.

[12] Ἔλυρος, πόλις Κρήτης.] Sita fuit hæc urbs in montibus, teste Pausania, in Phocicis: Ἔστι δὲ ὁδὸς ἐκ τῆς Κρήσσης ἔρημος ἐπὶ τοῦ ἴσου ἐπὶ Ἔλυρος πόλιν· ἔστιν ἐν αὐτῇ χαλκοῦν ἀνάθημα εἰς Δελφούς. Sequitur apud eundem nomen gentile, quod hinc formavit Stephanus: Παῖδες δὲ αὐτῆς οἱ Ἐλύριοί φασιν Ἀπολλωνίῳ τε εἶναι καὶ Ἀστερωπείᾳ νύμφῃ. Et licet hæc urbs in montibus fuerit sita, habuit tamen suum navale, quod Σάλα appellabatur, de quo vide nostrum.

[13] Τέττιγες ἀκρῖδες ἔχουσι.] Hic esse cicures pisces, etiam ex Nymphodoro annotavit Athenæus lib. VIII: Νυμφόδωρος δὲ ὁ Συρακούσιος ἐν τοῖς ἐθισμοῖς, ἐν τῷ Ἐλώρῳ τοποτηρεῖ λεβητίσκους οὕτω φησὶ ἔγχελυς μεγάλους, ἔτι πάσσοντας, ὡς ἐν τῷ τρίτῳ ἱστόρησε τῶν ἀποφθεγμάτων αὐτοῦ. Huic adde locum Plinii lib. XXXII, cap. II ubi speciatim de quorundam piscium mansuetudine agit: *Et manu vescuntur pisces in pluribus quidem Cæsaris villis, sed quos veteres prodidere in stagnis, non piscinis, admirati, in Eloro Siciliæ castello, non procul Syracusis.*

[14] Μακεδονίας ἄλλη.] Hæc sine dubio est, quam alio loco appellat Ἄλωρος, de cujus situ noster consulendus suo loco.

[15] Θουκυδίδης δὲ ἐν ἑβδόμῃ.] Libri omnes exhibent ἐν ἕκτῃ, quod nostra auctoritate mutavimus; nam Thucydides

Ε'ΜΒΑΤΟΝ, πόπος τῆς Ε'ρυθραίας. Θεόπομπος Ε'λληνικῶν ὀγδόῃ.

Ε'ΜΙΣΣΑ [16], πόλις Φοινίκης Λιβανησίας, ὡς Λαοδικεύς καὶ Ε'μισηνός, τὸ ἐθνικόν, ὡς Λαοδικεῖς. Διονύσιος ὁ ποιητὴς συνέσταλε τὸ ι· φησὶ γάρ,

[17] Τῆς δ' αὖτε σὺν πλήθει Ε'μίσσαν πῶλον.

καὶ [18] ἔοικε κλίνειν τὸ Ε'μισα· ἡ χρῆσις δὲ γλυκεῖα. ἐν πεζῷ δὲ Ε'μεσα λέγεται, [19] ἀφ' ἧς Ε'μεσηνός.

Ε'ΜΠΟ'ΡΙΟΝ, [20] πόλις Κελτικὴ, κλίσμα Μασσαλιωτῶν. δεύτερον, Μακεδονίας. τρίτον, Σικελίας. δὲ Καμπανίας. [21] ὁ πολίτης, Ε'μπορίτης.

Ε'ΝΕΤΟΙ· Ο'μηρος,

[22] Ε'ξ Ε'νετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτερόων.

ᾠκηκαν δὲ [23] περὶ Παφλαγονίαν. λέγονται καὶ [24] Ε'νετίδες ἵπποι. [25] ἰδοὺ δὲ καὶ κλητικὸν

EMBATUM, locus Erythrææ, de quo Theopompus libro octavo Hellenicorum.

EMISSA, urbs Phœniciæ Libanensis, ut Larissa. Gentile, Emissæus, ut Larissæus. Dionysius poëta per I corripitur, ineunte enim

Hujus autem ad ortum Emissam tribum.

Videtur casum rectum fecisse numero multitudinis Ε'μισσα: sed passim genere fœminino usurpatur. In quibusdam Emesa invenitur, unde Emesenus.

EMPORIUM, oppidum Celticum: Massilienſibus conditum. Secundum, Macedoniæ. Tertium, Siciliæ. Quartum, Campaniæ. Oppidanus, Emporites.

HENETI. Homerus:

Ex Henetis, unde equarum genus agreſtium.

Habitabant autem circa Paphlagoniam. Sunt quoque Henetides equæ. Eſt quoque poſſeſſivum

dides libro VII de Helorina via, quæ a civitate Heloro Syracusas usque producta erat, sic loquitur: Λέγω δὲ τὴν ἀπὸ Δικαίου ἄρουσι κατὰ τὸν Γάλλικον, τὴν διὰ Λεοντίνων ἐς τὸν ἐπὶ τῶν Ε'λωρίδος καλουμένου, ἐπιφέρουσι, ἔστιν, ἐπὶ δεξιὰ ἔχοντι τὴν παραλίαν Κακυπάρι, παρὰ τὴν παραλίαν ἔοικε κεῖσθαι Δίκη μεσογείου.

[16] Ε'μισσα, πόλις Φοινίκης Λιβανησίων.] Integram hanc sectionem Magnus Salmasius luculentissimo commentario illustravit in notis ad Flav. Vopiscum, quem huc transferre maxime necessarium duco. Hodie quidem, apud Stephanum scriptum est Ε'μισσα & Ε'μισσῆ, sed, cum scripsisse Ε'μισσα & Ε'μισσαῖος, exemplum Λαοδικεύς ostendit, & illud non minus, quod observat cum, unico σ reperiri apud Dionysium poëtam, breviato nimirum jota. Poëta autem ille Dionysius est Περιηγητής: nam sic eum semper nominat. Frustra vero hodie quæras versum illum de Emissa apud Dionysium. Versavi ejus auctoris aliquot exemplaria manu scripta, & satis antiqua, quæ tamen illo versu carebant. Priscianus quoque interpres Emesæ mentionem non habet. Festus tamen Avienus alter interpres videtur in suis exemplaribus reperisse, sic enim habet:

Urbs mediis Apamea dehinc consurgit in arvis
Et quæ Phœbeam procul incunabula lucem
Prima fovent, Emesa fastigia celsa renident.
Nam diffusa solo latus explicat, ac subit auras,
Turribus in cœlum minitantibus. Incola claris
Cor studiis acuit.
Denique flammicomo devoti pectora Soli
Votum agitant. Libanus fœcundo cacumina turget,
Et tamen his cervix celsi fastigia templi
Heis se indit juncta tellurem glomere Oromes.

Quæ omnia delenda in vulgatis Dionysii codicibus, & horum loco tantum habetur:

Λίβανός τε μέσσοισιν Α'παμείης πελάζων.
Τῆς δὲ καὶ; ἀνδιχθὰ κραδαίνουσι νηχύες Ο'ρόντες.

Cum in exemplaribus Festi & Stephani fuerit:

Λίβανός τε μέσσοισιν Α'παμείης πελάζων.
Τῆς δὲ καὶ; ἀνδιχθὰ Ε'μίσσαν πῶλον.

Ex reliqua, quæ versione sua exsecutus est Avienus, usque ad Orontis mentionem. Non hodie igitur atque heri illa labes optimum poëtam corripuit: nam Eustathius non integriores editis codices vidit. Ex Avieno autem didicimus, quare Φοινίκης Λιβανησίας urbem, Emissam vocet Stephanus. Vera igitur ejus urbis scriptura est *Emissa*, ut *Larissa*, *Edessa*, quæ urbes sunt in illo tractu. Emissam vocat Ammian. Marcellinus libro XIV.

[17] Τῆς δὲ καὶ; ἀνδιχθὰ.] Male libri omnes exhibent καὶ; ἀνδιχθᾶ. Passim enim Dionysius loquitur, ut edocuimus.

[18] Ε'οικε κλίνειν τὸ Ε'μισα.] In usu fuisse videtur hæc flectendi ratio. Invenitur enim nummus apud Cl. Spanhemium signatus cum hac inscriptione: ΕΜΙΣΩΝ ΚΟΛΩΝΙΑΣ.

[19] Ἀφ' ἧς Ε'μεσηνός.] Vide in voce Βάϊρα, ubi idem gentile occurrit. In nummis apud Goltzium & alios conspicitur: ΕΜΙϹΗΝΩΝ.

[20] Πόλις Κελτική.] Scylax Iberiæ tribuit, cujus verba ita constituit Cl. Vossius: Εἶτα ἐμπόριον πόλις Ε'λλὰς, ἡ ἀπέχει Ε'μπόριον· Εἶτα δὲ ἔστι Μασσαλιωτῶν ἔποικος. Inque nolim pessime fallitur, hanc urbem Celticæ adscribendo, non tantum Scylacis, verum etiam contra Polybii, Strabonis & aliorum auctoritatem, a quibus Ε'μπόριον appellatur. Polybius lib. III: satis accurate ejus situm describit: Ἀπὸ δὲ ταύτης (scil. Novæ Carthaginis) εἰσὶν ἐπὶ μὲν τὴν Ἴβηρα σταδίων, ἐξακόσιοι πρὸς ἄρκτους· ἐπὶ δὲ ταύτην πόλιν εἰς Ε'μπόριον χίλιοι καὶ ἑξήκοντα. Videsis præterea Strabonem lib. III, ubi etiam Hispaniæ attribuitur, & à Massilienſibus conditum perhibetur.

[21] Ὁ πολίτης, Ε'μπορίτης.] Quia Strabo oppidanum Ε'μπορίτην fecit, non potuit, quin inde deduceret Ε'μπορίτης, quod libro citato occurrit: Ε'ντεῦθεν δὲ ἐπὶ Ἔμπορίτην, πολίχνιον Ε'μπορικόν. Deinde apud eundem legitur Ε'μπορίτης· Ὕστατοι δὲ Ε'μπορίται κατέχουσι τοὺς ὑπὲρ τῆς θαλάττης, ἐπὶ πολὺ κολπίζοντες παλαιὰ πόλις.

[22] Ἐξ Ε'νετῶν.] Vide Homerum Iliad. B.

[23] Περὶ Παφλαγονίαν.] De vera hujus gentis sede & situ legendus Strabo lib. XII. & Eustathius ad Dionysium de situ orbis pag. 54 & 55.

[24] Ε'νετίδες ἵπποι.] Magno olim in pretio fuere, quod multis probat Cl. Bochartus in Hierozoico. Euripides Hippolyto:

Οὐκ ἔστι συζυγίαις
Πώλοις Ε'νετὸς ἐπιβάσιμος.

Ad quem locum sic inquit Scholiast. Ε'νετὸς, Παφλαγονικὸς· Ε'νετοὶ γὰρ ἔθνος Παφλαγονίας.

[25] Ἰδοὺ δὲ καὶ κλητικὸν Ε'νετίδες.] Vocem in contextu non inclusam, quæ neque in MSS. neque in editis comparet, nostra auctoritate addidimus; eam expungent illi, quibus ea non placet. Censeo enim locum esse mendosum & hanc in modum replendum. Invenitur hoc patronymicum apud Strab. lib. V: Ἔστι δὲ καὶ ἄκρα ἐν τῷ Τυρρηνικῷ πελάγει Ε'νετικὴ, καὶ πόλις Ε'νετία, καὶ

νὶν [Ε'νετικός.] ἔστι καὶ [26] πόλις Ε'νετὴς, ἀφ' ἧς λέγ [27] Μύρμηξ ὁ Διαλεκτικὸς φιλόσοφος, ὡς Διογένης ἐν δευτέρῳ φιλοσόφων ἱστορίας.

Ε'ΝΙΣΠΗ, πόλις Α'ρκαδίας.

---- [28] Καὶ λιταμόεσσαν Ε'νίσπην.

Νῦν δ' οὐκ ἔστι. Φασὶ δὲ καὶ [29] Κλησωνίας εἶναι, ἢ Φωκίδος. τὸ ἐθνικὸν, Ε'νισπαῖος, ἢ Ε'νισπίτης, ἢ Ε'νισπεύς.

Ε'ΝΝΑ [30], πόλις Σικελίας, κτίσμα Συρακοσίων, [31] μετὰ ὀγδοήκοντα Συρακουσῶν. ὁ πολίτης, [32] Ε'νναῖος, καὶ Ε'ννεάς.

Ε'ΝΟ'ΠΗ, πόλις τῆς Μεσσηνίας· [33] Ὅμηρος,

Καρδαμύλην Ε'νόπην. ----

Τὸ ἐθνικὸν, Ε'νοπεύς, ὡς Ῥοπεύς. μέμνηται καὶ Παυσανίας τρίτῳ.

Ε'ΝΤΕΛΛΑ [34], πόλις Σικελίας· Ε'φορος ιϛ'. ἦσαν δὲ οἱ οἰκήτορες Καμπανοὶ τὸ γένος, σύμμαχοι Καρχηδονίων. τὸ ἐθνικὸν, Ε'ντελλῖνος.

Ε'ΝΤΡΙΒΑΙ, ἔθνος Θρᾳκικόν. Ε'καταῖος Εὐρώπῃ.

Ε'ΞΥΓΙΟΣ [35], πόλις Σικελίας, γεωφιλὴς

vum Henetticus. Est quoque urbs Henetus, unde originem traxit Murmex dialecticus philosophus, teste Diogene libro secundo historiæ Philosophicæ.

ENISPE, urbs Arcadiæ.

---- *Et ventosam Enispen.*

Nunc autem non est. Ajunt vero vel Clitoriæ, vel Psophidis urbem esse. Gentile, Enispæus, sive Enispites, sive Enispensis.

ENNA, oppidum Siciliæ, a Syracusanis conditum, septuaginta annis post ipsas Syracusas. Oppidanus Ennæus, & Ennæa.

ENOPE, urbs Messeniæ, de qua Homerus:

Cardamylen Enopen. ----

Gentile, Enopensis, uti Rhopensis. Ejus meminit quoque Pausanias libro III.

ENTELLA, urbs Siciliæ, de qua Ephorus libro XVI. Erant autem ejus incolæ genere Campani, Carthaginensium socii. Gentile, Entellinus.

ENTRIBÆ, gens Thracica, auctore Hecatæo in Europa.

HEXGYÏUS, urbs Siciliæ, Attico more

[26] Πόλις Ε'νετὴς.] Inter Henetos, gentem Paphlagonicam, inveniri oppidum hoc nomine, haud facile aliorum geographorum auctoritate confirmabitur. Zenodotus tamen apud Strabonem ex loco Homeri, ubi pro ἐξ Ε'νετῶν legit ἐξ Ε'νέτης, existimat apud Poëtam urbem notari, quæ nunc Amisus dicitur. Verum apponam verba Strabonis, ex quibus antiquorum super hac re sententia fiet manifesta, ita enim ille lib. XII: Οἱ μὲν δὴ παλαιοὶ φασι τοὺς Ενετοὺς εἰς τὴν Παφλαγονίαν· οἱ δὲ κατόπιν εἰς τὴν ὑπερκειμένην φασὶ θαλάττης ἱδρῦσθαι· Ζηνόδοτος δὲ ἐξ Ενετῶν γράφει, καὶ φησὶ διαλέξασθαι τοῦτον τὸν Α'μισηνόν. Solinus non urbem, non vicum, sed locum Henetum agnoscit, ita enim ille cap. XLVI: *Ex Paphlagonia Carambi promontorio stellas Tauricam, consurgit Cynosura monte parvis in spatium passuum trium & sexaginta millium, insignis loco Heneto: a quo (ut Cornel. Nepos perhibet) Paphlagones in Italiam transvecti, mox Veneti sunt nominati.* Ad quem locum si quis contuluerit Salmasium, oleum & operam non perdet.

[27] Μύρμηξ.] De illo Philosopho nullam putat Salmasius ad Solinum mentionem fieri apud Diogenem Laërtium, cujus tamen verba ex Stilpone lib. II, ubi inter Dialecticos numeratur, huc transcribam: Α'πὸ δὲ τῆς Διαλεκτικῆς, Παυσίφιλος τε ὁ καὶ Α'γασίδης· Διφίλου δὲ τοῦ Βυζαντίου Εὐβουλίδης, καὶ Μύρμηκος τοῦ Ε'ξωνίτου. Sed ruspatus est Isaacus Casaubonus primus omnium, Stephanum inciderim in ridiculum Diogenis Laërtii codicem, in quo erat scriptum καὶ Μύρμηκος τοῦ ἐξ Ε'νετῆς. Sic noster pessima falsissimaque lectione inductus, ex homine fecit urbem, quam huic onomastico geographico inseruit.

[28] Καὶ λιταμόεσσαν Ε'νίσπην.] Locus est ex Iliad. B. de hac civitate videndus Pausanias, Plinius & alii.

[29] Κλησωνίας εἶναι, ἢ Φωκίδος.] Hæc pessime sunt contaminata a librariis: nam pro Κλησωνίας substituendum Κλειτωρίας, & pro Φωκίδος sine dubio Ψωφίδος: nam Phocis in Peloponneso non est quærenda. Clitorii & Psophidii erant olim in Arcadia vicini, teste Pausania lib. VIII: Ο'σοι δὲ Κλειτωρίων τε χῶρον ἔσχον καὶ Ψωφιδίων εἰσὶν οἱ Σελλοί.

[30] Ε'ννα, πόλις Σικελίας.] Urbis nomen non duntaxat in antiquis MSS, verum etiam in inscriptionibus & numis cum aspiratione effertur, cujus exemplum adfert Cl. Spanhemius, MUN. HENNÆ. Idem quoque monuit vir magnus Nicolaus Heinsius in notis ad Claudianum. Existimabant hanc urbem in medio insulæ sitam esse, quare eam vocabant *Siciliæ Umbilicum* esse Diodoro lib. V: Δοκεῖ δ' ὁ μέσην κεῖσθαι τῆς νήσου· διὸ καὶ Σικελίας ὀμφαλὸν αὐτὸ πολλοὶ ὀνομάζουσι. Cicero Verrinar. act. IV: *Quis locus, quod in media est insula situs, Umbilicus Siciliæ nominatur.* Plura vide apud Cluverium.

[31] Μετὰ ὀγδοήκοντα Συρακουσῶν.] Conditæ fuere Syracusæ anno secundo Olympiadis XI, id est, ante natum Jesum anno DCCXXV. Enna igitur fuit condita Olympiadis XXVIII anno IV, ante natum mundi sospitatorem DCCXV, uti bene computavit Cluverius.

[32] Ε'ννεάς.] Apud Latinos quoque ENNÆUS in usu est, nec non ENNENSIS. Ovid. lib. V Metam.

Haud procul Ennæis locus est a mœnibus altus,
Nomine Pergusa. ----

Solinus cap. XI: *Hoc campus Ennensis, in floribus semper & omni vernus die.* Addit Stephanus deinde terminationem fœmininam, qua veteres Proserpinam insignibant. Silius lib. XIII:

---- *Alter aperto*
Ante omnes taurus regi, tum proxima divæ
Cæditur Ennæa cæsa cervice juvenca.

[33] Ὅμηρος.] Locus est Iliad. Jota.

[34] Ε'ντελλα, πόλις Σικελίας.] De origine, nominibus, situ, conditore atque aliis rebus ad hanc civitatem spectantibus, videndus Cluverius Siciliæ antiq. lib. II.

[35] Ε'ξυγῖος.] Pessime Xylandriana exhibet Ε'ξαγῶς, hanc enim scribendi rationem non sequuntur Attici. Lectionem, quam divulgamus, confirmant libri calamo exarati, & priores editiones, quibus adjungam testimonium Auctoris Etymologici Mag: Ε'ξάκλινον, ἐξάγιον· Α'ττικῶς δὲ ἐξάγιον ὁ ἐξάκλινος λέγεται, ἀπὸ τοῦ ἄγω, τὸ συνάγω καὶ Σοφοκλῆς ἐξήγαγε, τοῦτ' ἔστιν Πλάτων τὸ κατάκλινε ἐξήγαγε. Attici igitur τὸ ξ asurpant, licet sequatur consonans, quod a communi Græcorum regula deflectit. Noltra hæc emendatio etiam confirmari potest ex Eustathio ad Iliad. Δ. Ο'ρᾳ δὲ ὅτι καὶ ἐξακίδιον ἐξάγιον εἶπεν, ἐμφαίνων τὸ ἔξκλινον· καθὸ τὸ Ε'ξύγιον, ἡ πόλις ἡ Σικελίας, ἐξ οὗ καὶ ἔσχεν, κατὰ τὸ τοῦ Ε'τυμολογικοῦ. Aliam in Stephani libris urbis terminationem reperit Eustathius, si apud alios occurreret

φωι [36] Α᾽πικλοῖ ἔχουσι, ὡς τὸ [37] Ε᾽ξκλινής. λέγε δὲ ἔτω, ἀφὸ τοῦ ἐξ ἀγυίας ἔχειν.

Ε᾽ΟΡΔΑΓΑΙ [38], δύο χῶραι Μυγδονίας. εἰσὶ δὲ ἄλλαι δύο, ἡ μὲν Ἰβηρίας, ἡ δὲ Θρᾴκης, ἀπὸ Ε᾽όρδου τινός. ὁ οἰκήτωρ, Ε᾽ορδαῖος. [39] ὀξυνέται δὲ τὸ Ε᾽όρδος, ὡς Ἡρωδιανὸς ἔκτῃ. ἐκλήθησαν δὲ Ε᾽ορδίσται, ἀπὸ τοῦ ἐορδίζω, ὡς Λυδὸς λυδίζω.

Ε᾽ΠΑ᾽ΚΡΙΑ, μία τῶν ἀπὸ Κέκροπος συνοικισθεισῶν [40] δυοκαίδεκα πόλεων, ἀφὸ τοῦ λῃζεσθαι ὑπὸ Καρῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ε᾽πακρεύς.

Ε᾽ΠΑΡΙ᾽ΤΑΙ, ἔθνος Α᾽ρκαδίας. ἡ δὲ πόλις αὐτῶν Ε᾽παρις ἐδή. ἐκ δὲ Ὑρητοῦ δέ. ὧδε δὲ τὸ ἔθνος [41] Ξενοφῶν, καὶ Ε᾽φορος, καὶ Α᾽νδροτίων φασίν.

Ε᾽ΠΕΙΟΙ [42], οἱ Η᾽λεῖοι, ἀπὸ Ε᾽πειοῦ βασιλέως. τὸ θηλυκὸν, Ε᾽πειὰς, καὶ Ε᾽πείς. λέγονται δὲ πατρωνυμικῶς [43] Ε᾽νδυμιωνιάδαι.

Ε᾽ΠΙ᾽ΔΑΜΝΟΣ [44], πόλις Ἰλλυρίδος, ἀπὸ χερρονήσου τῆς καλουμένης Δυῤῥαχίου. [45] ἔστι δὲ ἑτέρα ἐν τῷ Ἰωνίῳ κόλπῳ. [46] τὸ ἐθνικὸν, Ε᾽πιδάμνιος. Δῶρος δὲ ἀφὸ Παρθενίου διφθόγγῳ. τὸ θηλυκὸν, Ε᾽πιδαμνιάς.

Ε᾽ΠΙ᾽-

A more scripta, quemadmodum Hexclines. Is autem dicitur, quia ſex vias habet.

EORDÆÆ, duæ regiones Mygdoniæ. Sunt item aliæ duæ, altera Iberiæ, altera Thraciæ, quæ ſic vocantur ab Eordo quodam. Incola, Eordæus. Eordus accentum habet in ultima, teſte Herodiano libro VI. Etiam appellati ſunt Eordiſtæ, quod ſit ab ἐορδίζω, uti a Lydus ſit λυδίζω. Lydorum mores ſequor.

EPACRIA, una ex duodecim oppidis a Cecrope conditis, quia Carum depopulationibus Attica erat obnoxia. Gentile, Epacrienſis.

EPARITÆ, populus Arcadiæ, cujus urbs appellanda Eparis, ſed nomen ejus non invenitur. De populo mentionem faciunt Xenophon, & Ephorus, & Androtio.

EPEI, ſic Eelei appellantur ab Epeorege. Generis fœminini eſt Epeas & Epeïs. Patronymice vocantur Endymioniadæ.

EPIDAMNUS, urbs Illyrici, ſita in peninſula, quæ Dyrrhachium dicitur. Eſt quoque alia in Jonio ſinu. Gentile, Epidamnius, quod etiam apud Parthenium cum diphthongo ſcribitur. Fœmininum, Epidamnias.

EPI-

curreret illud nomen urbis, ſententia ferri poſſet, apud quem præſtantior exſtet ſcriptura.

[36] Α᾽πικλοῖ.] Cod. Voſſianus, Α᾽πικλᾶς.

[37] Ε᾽ξκλινής.] Xylandriana male ἐξκλινὴς, quod auctoritate MSS aliarumque editionum mutavimus. Sed apud Etymologum eſt alia vocis terminatio, ſcilicet ἐξκλινεῖ.

[38] Ε᾽ορδαῖοι, δύο χῶραι Μυγδονίας.] Si quis probare poſſet, in Mygdonia binas hac appellatione regiones fuiſſe, apud me hic locus in ſuſpicionem non veniret: cenſeo enim eſſe mutilum, & fortaſſis ſic replendum. Ε᾽ορδαῖοι, δύο χῶραι· αὐτῶν Ἰλλυρίδος, δευτέρα Μυγδονίας. Eodem modo in ſequentibus etiam duas recenſet, alteram Iberiæ, alteram Thraciæ tribuens.

[39] Ὀξυνέται δὲ τὸ Ε᾽ορδὸς.] Sic apud Strabonem lib. VII cum accentu in ultima hanc vocem exaratam conſpicies: ſed non bene apud Thucyd. II: Καὶ πέμπει Α᾽ξιὸν, μίαν Στρυμόνος, τῶν Μυγδονίων κρατησάντων, ἱππέας· οἰκοῦσι δὲ περὶ τὸ νῦν Ε᾽ορδίαν καλουμένην Ε᾽ορδούς. Notabis obiter, hic regionem *Eordiam* appellari, & gentis nomen, contra Stephani mentem, accentum gerere.

[40] Δυοκαίδεκα πόλεων.] Harum civitatum nomina enumerantur a Strabone lib. V, traditurque ibidem, eas ideo a Cecrope conditas, quia Cares a mari, & a terra Boeoti Atticam popularentur. Non poſſum quin huc tranſferibam locum ex Etymologo, non duntaxat quia ad rem pertinet, ſed etiam ut ab inſigni mendo liberetur: Ε᾽πακρεῖς χώρας] Α᾽ττικῆς πόλεις κατοικηθεῖσαι ὑπὸ Κέκροπος ἐπειδὴ ἐκακοῦντο ὑπὸ Καρῶν ἐκ τῆς θαλάττης ἐπιπλέοντες καὶ ἐκ τῆς γῆς. Καλοῦνται δὲ Ε᾽πακρεῖς ἀπὸ τοῦ Ε᾽πακροῦ. ἦσαν δὲ πόλεις ἐννέα· ἐν δὲ τῷ πεντεκαιδεκάτῳ τῶν Ἱστοριῶν μέμνηται τῶν Ε᾽πακρέων Ἡρόδοτος. Ἦσαν δὲ Λιμναὶ (lege πέντε καὶ) ἐπακρεῖδαι δέκα καὶ ἑπτά· καὶ ἡ αὐθαιτὸς χώρα πᾶσαι τῆς τριττύος (& hic legendum πέντε καὶ) ἑκατὸν μόναι Ε᾽πακρεῖαι ἐκαλοῦντο. Nam ſi unaquæque pars in quatuor civitates fuerit diſtributa, ſequitur neceſſario, & ultimam partem etiam quatuor civitates conſtituiſſe.

[41] Ξενοφῶν.] Aliquoties Xenophon libro VII Hellenicorum de Eparitis mentionem facit: Καὶ τοὺς Ε᾽παρίτας ἔπεμψαν, οἳ ἀφεῖλον τοὺς περξοκοπιτῶν. Verum ex mente Stephani apud Xenophontem reſcribendum foret Ε᾽παρεῖτας. Deinde apud eundem ſequitur: Σκοπεῖν τοῖς βουλομένοις εἰ τοῖς ὁμοιογουμένοις τὸ Ε᾽παρεῖτον &c. Certiores tamen de correctione in Xenophonte eſſemus, ſi loci Androtionis & Ephori ad hanc uſque ætatem ſuperſtites manſiſſent.

[42] Ε᾽πειοί, οἱ Η᾽λεῖοι, ἀπὸ Ε᾽πειοῦ βασιλέως.] Adducam duntaxat locum Pauſaniæ ex Eliacis prioribus, Stephani ſententiam maxime confirmantem: Τῶν δὲ Ε᾽πειῶν ἦρχε μέχρι Η᾽λείου Ἐφυρεύς τε ὁ Ε᾽νδυμίωνος, καὶ (ἔστι που) παῖδες αὐτῷ Παιονίδης· οὗτος τὸ ἔθνος τοῦτο ἐκ τῆς Α᾽σίας μεταβιβάσας ἐνταῦθα ἐκάλεσεν Ε᾽πειούς ἀπὸ Ε᾽πειοῦ τοῦ Η᾽λείου μεταπεμψαμένου. His adde verba Scholiaſtæ ad Lycophronem pag. 30. Ε᾽πειοὶ δὲ οἱ Η᾽λεῖοι, ἀπὸ τοῦ Ε᾽πειοῦ πελασγιστί.

[43] Ε᾽νδυμιωνιάδαι.] Non dicam quid de hoc loco ſenſerit ad marginem ſui libri Salmaſius, & quemadmodum ejus emendationem tentaverit, ne videar ſtudio illa loca in lucem protrahere, in quibus vir maximus aliquid humani paſſus eſt. Endymioniadæ igitur appellantur ab Endymione Epei patre, qui, cum eum imperii cepiſſet taedium, in Olympia curſus certamen de regno filiis ſuis propoſuit, ex quo victor Epeus diſceſſit, ut refert Pauſanias libro jam citato: Ε᾽ζῆσε δὲ καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δρόμου πατὴρ παισὶν ἀζῶν Ε᾽νδυμίων ἀγῶνας τοὺς ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ Ε᾽πεῖς. Igitur ab illo Endymione Epei Endymioniadæ appellati ſunt, cujus rei plura quidem exempla in Stephano occurrunt. Vide in Α᾽ζῆνες, Α᾽λεξανδρεῖς &c.

[44] Ε᾽πίδαμνος, πόλις Ἰλλυρίας.] De nominibus & ſitu abunde ſatis egimus ad vocem Δυῤῥάχιον, quæ in genuino Stephani fragmento reperitur.

[45] Ε᾽στι δὲ ἑτέρα ἐν τῷ Ἰωνίῳ κόλπῳ.] Falſiſſimum hoc eſt, alium Epidamnum ad ſinum Jonium fuiſſe ſitum. Docet hoc etiam doctiſſimus Palmerius in opere de Græcia antiqua, ubi hæc habet: Vel vox ἑτέρα eſt a mala manu & omnino tollenda, vel quod magis puto, tota ultima clauſula, ἐν δὲ Ἰονίῳ &c. tranſferenda eſt ad vocem ſequentem Ε᾽πίδαυρος. Nam Stephanus de Epidauro in Jonio ſinu nullam alibi facit mentionem.

[46] Τὸ ἐθνικὸν Ε᾽πιδάμνιος.] In MSS Palatinis Salmaſius invenit Ε᾽πιδάμνιος & fœmininum Ε᾽πιδαμνία. Addam tamen ineditum Chreſtodoci epigramma in Jubennem *Epidamnium* compoſitum.

A 2 Ἰ-

Ε Π Ι Δ Α Υ Ρ Ο Σ, πόλις [47] ἀπὸ τοῦ Ἄ ρ γ ε ι ο ς λεγομένη. τὸ γὰρ

---- [48] Ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον,

μετὰ θηλυκοῦ ὀνόματος, θηλυκὸν ἐστιν, ὡς τὸ

---- Φολόεντ' ὀχιόεντα,

καὶ Νικάνδρῳ. τινὲς δὲ [49] Λιμήρᾳ αὐτὴν φασι, τὴν λιμῶνας ἔχουσαν. [50] καλεῖτο δὲ Μελισσία, [51] καὶ Αἵμηρα, διὰ τὸ συνεχῶς αἱμάσσεσθαι τὸν βωμὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὑπὸ τῶν θυομένων. [52] εἶτα Ἐπίταυρον, καὶ Ἐπίδαυρον. τινὲς δὲ [53] Λιμηρὸν Λακωνικὴν λέγουσι, μίαν τῶν ἑκατὸν, διὰ τὸ πολλοὺς ἔχειν λιμένας. ὁ πολίτης, [54] Ἐπιδαύριος· τὸ θηλυκὸν, Ἐπιδαυρία,

Ἀστὶς Γαιήεις ΕΠΙΔΑΜΝΙΟΣ εὐῤῥεῖτι κεκμὼς,
Τοῦ Φοίβου ὑπάτου κύρμ' ἀφροέσσιον.
Ὃ γλυκὺ μὲν μυσταῖον πιτύοσης φύλον, ἧς πάλαι ἄθικτον
Εἰρεσίης ξυλίκ' ἐκείρομεν ἐρεσσάδι·
Παμφιλέων πικάμοιλον κεκλημένον, ὃν τινα μάκελλα
Οὐκ ἰδὲ δαΐτης μίστυρον ὀρεξάμενον·
Αἰσυπόεντα δ' ὑέσσης . . . . . πλοκάμοιο
Φοιβηΐοις κρήτηρας ἔχρα δικαιοσύνης.
Ὦ κύμα, σὺν ἴζοντι πελιὸν ῥέεθρον, ἀλλ' ἐκαυτὸν
Μᾶνυε δικαιοσύνης τοῦ ἀμέτρητον δόσιν·
Ὣς χερὶ μυστοπάλοιο παθὼν πώεσσιν ἑλάσσας
Οἰκὶ ἐπὶ δὴ πατέρων φίλτρα γενοῦμαι.

47 Ἀπὸ τῆς Ἄργ.] Sic a multis appellatur ad diſtinctionem aliarum hoc nomine urbium: ſic quoque Xenophon lib. VII Hellenic. Ἐμπαλιν δὲ ἦλθον εἰς Ἐπίδαυρον τὴν Ἀργείων &c. Sita enim erat in Argia Peloponneſi regione, ex oppoſito Æginæ. His adde verba Pauſaniæ lib. I: Καὶ ἐξ Ἐπιδαύρου Δίανα ἐς τὴν Ἀργολίδα.

48 Ἀμπελόεντ'.] Vide Homerum Iliad. B. Eſt in hoc Homeri & Nicandri hemiſtichio enallage generis, apud poëtas aliquando uſitata.

49 Λιμήρᾳ αὐτὴν φασι, τὴν λιμῶνας ἔχουσαν.] Dubitat Herodianus, magni nominis olim Grammaticus, utrum etymon hujus urbis deducendum eſſet a *pratis*, an vero a commodis portubus. Ejus verba reperiuntur corrupta apud Etymologici Mag. auctor. Λιμήρα, Πόλις Ἐπιδαύρου (lege loco periculo Ἐπιδαύρου·) τὴν δυσὶ λι· ἀντὶ τοῦ παρὰ τὸ λιβάς, λιβήρα· ἢ παρὰ τὸ λιμῶν, λιμνήρα, λιμήρα· ὅπως Ἡρωδιανός. Sed ſciendum in Peloponneſo duas fuiſſe hoc nomine civitates; Laconica paſſim commodis portubus. Argia vero egregiis pratis celebris eſt.

50 Ἐκαλεῖτο δὲ Μέλισσα.] Unde hoc nomen urbs acceperit, non additur: puto tamen hoc ei in honorem deæ Meliſſæ fuiſſe inditum, quæ, auctore Mnaſea Patareo apud Pindari Scholiaſt. ad Pyth. IV, prima favos apum invenit, eos edit & aquam admiſcens bibit: quæque Peloponneſios perſuaſit, ut abſtinerent a carne, mutuaque hominum voratione, & potius uterentur cibo ex arboribus quæſito. Locum, quia egregius eſt, tranſcribam: Ἔνιοι δὲ καὶ πολλοὶ τοῦ ἱεροῦ λόγου τούτου μνείαν ἐποιήσαντο· ὧν ἐστι Μνασέας ὁ Πατρεὺς ἀφηγούμενος τάδε λέγων, ὡς αὐτοὶ κρατίστοις ἐπιφοιτῶσι τοῖς ἀθρόποις, πόσιν τε ἅμα καὶ βρῶσιν ἀμείβεσθαι. Καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ Μέλισσα πρώτη πάντων κηρὸν μελίσσειον εὗρεν, καὶ ὕδωρ μίξασα ἔπιεν, καὶ πάντες ἄλλοι δὲ ἐδίδαξε, καὶ τοῦ ζῆν μελίσσας ἐξαίσιος ἐπῆλθε, καὶ φυλακὴν αὐτοῖς ἐπιτάσσειν· τοῦτον δὲ φασὶ τὸν Παλαιστινὸν γρύπα. Sic etiam Græculi ab iis, qui utile quid & bonum in genus humanum attulere, regionum & urbium nomina detumere ſolent.

51 Καὶ Αἵμηρα.] Oculis ſuis non bene uſus eſt Ortelius, frigidiſſimam Scotti conjecturam approbando, cujus pro A ſubſtituit A, ut inde fiat Αἵμηρα. Nam hoc nomen invenit a ſanguine, qua Æſculapii ara perpetuo madebat. Præterea Euſtathius ad Iliad. B totam hanc Stephani ſectionem tranſcripſit, antiquam ejus vocis ſcripturam confirmans: Ἐπίδαυρος δὲ θηλυκῶς μὲν λέγεται, κρᾶσιν ἔχουσα τοῦ Ε ἑνὸς πρὸς τὸ ἀμπελόεντα Ἐπίδαυρον· εἰπὼν ὅτι τὸ ἀμπελόεντα Ἐπίδαυρον, ἐπήγαγεν ὅτι καὶ ἡ Ἐπίδαυρος ἐστὶ πόλις Ἀργολική, ἣν καὶ Αἵμηρα καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ αἵματος τῶν θυομένων ἐκεῖ ζώων. Ἔστι δὲ καὶ Λιμήρα πόλις Λακωνική, ἣν καὶ Λιμῶνας καλοῦσιν, ἀπὸ τῶν λιμένων, ὧν ἔχει πολλούς. Ἐπιδαύριος δὲ ὁ πολίτης, καὶ ἡ Ἐπιδαυρία. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἀττικῆς Ἐπιδαυρεύς. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἀργολίδος. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Λακωνικῆς Λιμηρός. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἰλλυρίδος. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Κρήτης. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Μακεδονίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Θρᾴκης. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἰωνίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἀσίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Λιβύης. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἰταλίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Σικελίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Σαρδοῦς. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Κορσικῆς. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Βαλεαρίδος. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἰβηρίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Γαλατίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Βρεττανίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Γερμανίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Σκυθίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἰνδίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Αἰθιοπίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἀραβίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Περσίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Μηδίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἀρμενίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Καππαδοκίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Γαλατίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Βιθυνίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Μυσίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Λυδίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Καρίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Λυκίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Παμφυλίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Κιλικίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Συρίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Φοινίκης. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Παλαιστίνης. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἀραβίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Αἰγύπτου. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Λιβύης. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Αἰθιοπίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἰνδίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Σκυθίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Γερμανίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Βρεττανίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Γαλατίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἰβηρίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Βαλεαρίδος. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Σαρδοῦς. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Κορσικῆς. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Σικελίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἰταλίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Λιβύης. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Αἰθιοπίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἰνδίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Σκυθίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Γερμανίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Βρεττανίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Γαλατίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἰβηρίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Βαλεαρίδος. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Σαρδοῦς. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Κορσικῆς. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Σικελίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἰταλίας.

EPIDAURUS, genere fœminino urbs juxta Argos. Illud enim apud Poëtam:

---- *Vitiferum Epidaurum*,

fœmininum eſt cum adjectivo maſculino, quemadmodum & illud:

---- *Viperæ in cineres redactæ.*

Apud Nicandrum. Quidam vero eam Limeram vocant, quaſi prata habentem. Appellabatur autem Meliſſia & Hæmera, quod Æſculapii ara frequenti victimarum immolatione & perpetuo ſanguine madeſceret: deinde Epitaurus, & Epidaurus. Quidam vero Limerum urbem Laconicam nominant, unam ex centum quia plurimos habet portus. Oppidanus, Epidaurius, genere fœminino Epidauria,

Aſtis Gaiſius EPIDAMNIUS *ſubinde horrens,*
Tonſi Phœbi [*ſacrificuli*] *ſanguinis ſpumei.*
O dulce quidem myſtagogum pinetum Phœbi, cujus olim intacta
Remigio ligna ſecabamus remigio,
Pamphileum picamolum nuncupatum, quem nunquam macellum
Non vidit epulæ portionem appetentem.
Ægyptiorum autem . . . . . comæ
Phœbeis craterem dabant juſtitiæ.
O unda, cum ſubeunte livens fluxus, ſed tu ipſa
Indica juſtitiæ immodicum donum:
Ita manu myſtopali paſtor pecudes agens
Non ſum in patrum affectus progreſſurus.

47 Ἀπὸ τῆς Ἄργ.] Sic a multis appellatur ad diſtinctionem aliarum hoc nomine urbium: ſic quoque Xenophon lib. VII Hellenic. Ἐμπαλιν δὲ ἦλθον εἰς Ἐπίδαυρον τὴν Ἀργείων &c. Sita enim erat in Argia Peloponneſi regione, ex oppoſito Æginæ. His adde verba Pauſaniæ lib. I: Καὶ ἐξ Ἐπιδαύρου Δίανα ἐς τὴν Ἀργολίδα.

48 Ἀμπελόεντ'.] Vide Homerum Iliad. B. Eſt in hoc Homeri & Nicandri hemiſtichio enallage generis, apud poëtas aliquando uſitata.

49 Λιμήρᾳ αὐτὴν φασι, τὴν λιμῶνας ἔχουσαν.] Dubitat Herodianus, magni nominis olim Grammaticus, utrum etymon hujus urbis deducendum eſſet a *pratis*, an vero a commodis portubus. Ejus verba reperiuntur corrupta apud Etymologici Mag. auctor. Λιμήρα, Πόλις Ἐπιδαύρου (lege loco periculo Ἐπιδαύρου·) τὴν δυσὶ λι· ἀντὶ τοῦ παρὰ τὸ λιβάς, λιβήρα· ἢ παρὰ τὸ λιμῶν, λιμνήρα, λιμήρα· ὅπως Ἡρωδιανός. Sed ſciendum in Peloponneſo duas fuiſſe hoc nomine civitates; Laconica paſſim commodis portubus. Argia vero egregiis pratis celebris eſt.

50 Ἐκαλεῖτο δὲ Μέλισσα.] Unde hoc nomen urbs acceperit, non additur: puto tamen hoc ei in honorem deæ Meliſſæ fuiſſe inditum, quæ, auctore Mnaſea Patareo apud Pindari Scholiaſt. ad Pyth. IV, prima favos apum invenit, eos edit & aquam admiſcens bibit: quæque Peloponneſios perſuaſit, ut abſtinerent a carne, mutuaque hominum voratione, & potius uterentur cibo ex arboribus quæſito. Locum, quia egregius eſt, tranſcribam: Ἔνιοι δὲ καὶ πολλοὶ τοῦ ἱεροῦ λόγου τούτου μνείαν ἐποιήσαντο· ὧν ἐστι Μνασέας ὁ Πατρεὺς ἀφηγούμενος τάδε λέγων, ὡς αὐτοὶ κρατίστοις ἐπιφοιτῶσι τοῖς ἀθρόποις, πόσιν τε ἅμα καὶ βρῶσιν ἀμείβεσθαι. Καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ Μέλισσα πρώτη πάντων κηρὸν μελίσσειον εὗρεν, καὶ ὕδωρ μίξασα ἔπιεν, καὶ πάντες ἄλλοι δὲ ἐδίδαξε, καὶ τοῦ ζῆν μελίσσας ἐξαίσιος ἐπῆλθε, καὶ φυλακὴν αὐτοῖς ἐπιτάσσειν· τοῦτον δὲ φασὶ τὸν Παλαιστινὸν γρύπα. Sic etiam Græculi ab iis, qui utile quid & bonum in genus humanum attulere, regionum & urbium nomina detumere ſolent.

51 Καὶ Αἵμηρα.] Oculis ſuis non bene uſus eſt Ortelius, frigidiſſimam Scotti conjecturam approbando, cujus pro A ſubſtituit A, ut inde fiat Αἵμηρα. Nam hoc nomen invenit a ſanguine, qua Æſculapii ara perpetuo madebat. Præterea Euſtathius ad Iliad. B totam hanc Stephani ſectionem tranſcripſit, antiquam ejus vocis ſcripturam confirmans: Ἐπίδαυρος δὲ θηλυκῶς μὲν λέγεται, κρᾶσιν ἔχουσα τοῦ Ε ἑνὸς πρὸς τὸ ἀμπελόεντα Ἐπίδαυρον· εἰπὼν ὅτι τὸ ἀμπελόεντα Ἐπίδαυρον, ἐπήγαγεν ὅτι καὶ ἡ Ἐπίδαυρος ἐστὶ πόλις Ἀργολική, ἣν καὶ Αἵμηρα καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ αἵματος τῶν θυομένων ἐκεῖ ζώων. Ἔστι δὲ καὶ Λιμήρα πόλις Λακωνική, ἣν καὶ Λιμῶνας καλοῦσιν, ἀπὸ τῶν λιμένων, ὧν ἔχει πολλούς. Ἐπιδαύριος δὲ ὁ πολίτης, καὶ ἡ Ἐπιδαυρία. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἀττικῆς Ἐπιδαυρεύς. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἀργολίδος. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Λακωνικῆς Λιμηρός. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἰλλυρίδος. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Κρήτης. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Μακεδονίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Θρᾴκης. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἰωνίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἀσίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Λιβύης. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἰταλίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Σικελίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Σαρδοῦς. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Κορσικῆς. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Βαλεαρίδος. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἰβηρίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Γαλατίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Βρεττανίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Γερμανίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Σκυθίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἰνδίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Αἰθιοπίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἀραβίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Περσίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Μηδίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἀρμενίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Καππαδοκίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Γαλατίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Βιθυνίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Μυσίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Λυδίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Καρίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Λυκίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Παμφυλίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Κιλικίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Συρίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Φοινίκης. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Παλαιστίνης. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἀραβίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Αἰγύπτου. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Λιβύης. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Αἰθιοπίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἰνδίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Σκυθίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Γερμανίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Βρεττανίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Γαλατίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἰβηρίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Βαλεαρίδος. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Σαρδοῦς. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Κορσικῆς. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Σικελίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἰταλίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Λιβύης. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Αἰθιοπίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἰνδίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Σκυθίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Γερμανίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Βρεττανίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Γαλατίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἰβηρίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Βαλεαρίδος. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Σαρδοῦς. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Κορσικῆς. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Σικελίας. Ἐπιδαύριος δὲ καὶ ὁ τῆς Ἰταλίας.

52 Εἶτα Ἐπίταυρον καὶ Ἐπίδαυρον.] Nulla eſt ratio quare cenſeam hanc genuinam veteremque eſſe ſcripturam, licet eandem quoque agnoverit Euſtathius, qui plures quidem errores ex noſtro tranſcripſit. Verum ſi hæc Stephani ſcriptura eſt, eam haud ſcio an depravatis Strabonis codicibus, ubi lib. VIII ſic legitur: Η Ἐπίδαυρος ἀπέκλιτον Ἐπίταυρος· φασὶ γὰρ Ἀργείους, κελεῦσαι αὐτὴν Κάδμον. Probat ex ipſo Euſtathio Caſaubonus in ſuis ad hunc locum comment. referibendum ἀπέκλιτον Ἐπίδαυρος, quia Cares eam obtinuerunt. Vide locum Euſtathii proxime allegatum, & mecum judicabis in Ethnicographo reſtituendum, εἶτα Ἐπίδαυρος & Ἐπίταυρος.

53 Λιμηρὸν Λακωνικὴν λέγουσι.] Laconica hanc a commeditate portus nomen illud invenit. Idem aſſeverat ex Artemidoro Geographus lib. VIII: Καὶ ὁ λιμὴν Ἐπιδαύρου, ὃν Ἀρτεμίδωρος φησὶν Ἀπολλοδώρου δὲ Κυθήριον πλησίον ἱστορεῖ πώλου· Ἀλλιφῶν δὲ ὅπως, Βοιωτίας, καὶ ὑπολιμενίους λιμένας εἰρηκὼς, ὡς ἂν λιμένας ῥωμαϊκῶς λέγοντας δὲ τάδε. His adjungam locum inſignem Heſychii: Λιμηρὸν, ἡ Ἐπίδαυρος, διὰ τὸ λιμένας ἔχειν πολλούς. Hæc loca mihi perſuadent, olim in Stephano fuiſſe ſcriptum: Τοὺς δὲ Λιμηρὸν Λακωνικὴν λέγειν. Imo ſic legendum eſſe, etiam paſſim in Laconicis ſuo teſtimonio comprobat Pauſanias: Τῆς δὲ Βοιωτῶν ὁμορεῖ Ἐπίδαυρος ἐστὶν ἡ λιμηρά. Deinde ſequitur apud eundem: Καθῆκε δὲ τοῦ ἄλλου τοῦ ἐν Βοιωτοῖς ἐς Ἐπίδαυρον τὸν λιμηρὸν ἔγγιστα &c. Vide præterea Thucyd. lib. IV, VI & VII.

54 Ἐπιδαύριος.] Apud Goltzium & alios inveniuntur nummi cum inſcriptione ΕΠΙΔΑΥΡΙΩΝ. Fœminum

δανεία, καὶ [55] Ἐπιδαυεῖς, καὶ Ἐπιδαυριώτης Φασίν. A dauria, & Epidauris, & etiam Epidauriotes inquiunt.

ΕΠΙΕΙΚΙΔΑΙ, δῆμος τῆς Κεκροπίδος Φυλῆς. ὁ δημότης, Ἐπιεικίδης. τὰ τοπικά, [56] Ἐπιεικιδῶν, ἐν Ἐπιεικιδῆσιν. EPIEICIDÆ, populus Cecropidis tribus. Popularis, Epieicides. Localia sunt, ex Epicicidis & in Epicicidis.

ΕΠΙΚΗΦΗΣΙΑ, δῆμος τῆς Οἰνηίδος Φυλῆς. ὁ δημότης, Ἐπικηφήσιος. τὰ τοπικά, Ἐπικηφησιάδην. EPICEPHESIA, populus Oenēidis tribus. Popularis Epicephesius. Locale, ex Epicephesia.

ΕΠΙΛΕΥΚΑΔΙΟΙ [57], πόλις μεταξὺ Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἐπιλευκάδιος ὁμοίως. EPILEUCADII, urbs poſt Acarnaniam, auctore Hecatæo in Europa. Gentile, Epileucadius, ſimili modo ſe habet.

ΕΠΙΠΟΛΑΙ, χωρίον ἀπόκρημνον, ὑποκείμενον Συρακούσαις. [58] Θουκυδίδης ἕκτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἐπιπόλαιος, τῷ κοινῷ τύπῳ. EPIPOLÆ, caſtellum loco præruptо poſitum, Syracuſis vicinum, auctore Thucydide libro VI. Gentile, Epipolæus, communi forma.

ΕΠΙΤΑΛΙΟΝ, πόλις τῆς Τριφυλίας. Πολύβιος τετάρτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἐπιταλιεύς. EPITALIUM, urbs Triphyliæ, de qua Polybius libro IV. Gentile, Epitalienſis.

ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ, πόλις Συρίας, κατὰ Γαφανίας, ἐν μεσογείοις Ἀράδου, ἀφ' ἧς Εὐφράτης ὁ Στωϊκὸς φιλόσοφος. δευτέρα, Κιλικίας. τρίτη, Βιθυνίας. δ', καλεῖται Τίγριν. ἐκλήθη δὲ [59] Ἀρκεσίκερτα, ὅ ἐστιν Ἀρκεσίου κίτισμα. ὁ πολίτης, Ἐπιφανεύς. EPIPHANEA, urbs Syriæ juxta Raphaneas in Aradi finibus, quam Euphrates philoſophus Stoïcus patriam habuit. Secunda, Ciliciæ. Tertia, Bithyniæ. Quarta, juxta Tigrin. Hæc etiam Arceſicerta vocatur, eſt enim Arceſii opus. Cives Epiphanenſis.

ΕΠΟΤΙΑ, πόλις, ἡ νῦν Ἀμβρακία, ἡ πρότερον Παραλία. καὶ οἱ οἰκοῦντες, Παραλίοι. EPUÏA, urbs quæ nunc Ambracia, prius vero Paralia dicebatur. Incolæ, Paralii.

ΕΠΤΑΚΩΜΗΤΑΙ, βάρβαροι, [60] τὸ Σκυθικὸν οἰκοῦντες ὄρος. [61] οἱ δὲ τούτων ἐκαλοῦντο Βύζηρες. HEPTACOMETÆ, barbari, Scydiſſem montem incolentes. Quidam vero eorum appellabantur Byzeres.

ΕΠΩΠΗ, ἔστω ἡ Ἀκροκόρινθος ἐκαλεῖτο, [62] διὰ τὸ Σίσυφον ἐκεῖ ἰδεῖν τὴν Αἰγίνης ἁρπαγὴν ὑπὸ Διός. τὸ ἐθνικὸν, [63] Ἐπωπεύς, καὶ Ἐπωπίτης. EPOPE, hoc modo Acrocorinthus nominabatur, quia ibidem Siſiphus Æginam à Jove raptam viderat. Gentile, Epopenſis & Epopita.

ΕΡΒΗΣΣΟΣ [64], Σικελίας πόλις. [65] τὸ ἐθνικὸν, Ἐρβησσεύς· Φίλιστος Σικελικῶν β'. ERBESSUS, urbs Siciliæ. Gentile, Erbeſſinus, auctore Philiſto libro II rerum Sicularum.

ΕΡΒΙ- HERBI-

---

minininum proſtat apud Strab. lib. VII: Μέχρι περὶ Λάρισαν καὶ τὴν Ἐπιδαυρίαν. Apud Scylacem ſecunda a fine per diphthongum exaratur: Μετὰ δὲ τὴν Ἐπιδαυρίαν χώρα, Ἀλία καὶ λιμήν.

55 Ἐπιδαυεῖς καὶ Ἐπιδαυριώτης.] Inveniuntur hæc gentilia apud Etymologici Mag. Auctorem: Ὁ πολίτης Ἐπιδαυρεύς· λέγει καὶ Ἐπιδαυεῖς καὶ Ἐπιδαυρία· καὶ Ἐπιδαυριώτης, ὁ πολίτης, ὡς λέγει ὁ Σικελίας Σικελιώτης.

56 Ἐξ Ἐπικηφισίου.] Præpoſito ἐξ, quæ plerumque hujuſmodi localium formæ additur, in omnibus libris exciderat.

57 Ἐπιλευκάδιοι.] Hujus urbis meminit Scylax Caryandenſis, cujus verba vir ſummus Salmaſius ita in integrum reſtituit: Καὶ πόλις Λευκὰς καὶ λιμήν· αὐτὴ δὲ νῆσός ἐστι τῆς Λευκάδος, ἣ ἐστὶ ἀκρωτήριον· πορθμὸς δὲ ὁ διαπλοῦς αὐτὴ ἡ πόλις ἐστὶ τὸ αὐτὸ, καὶ Ἐπιλευκάδιοι ὀνομάζονται. Vide porro quæ ad hunc locum commentatur in Plin. Exercit. pag. 715.

58 Θουκυδίδης ἕκτῃ.] Addam verba Thucydidis, quæ innuere noſter mihi perſuadeo: Ἐὰν μὲν τὴν Ἐπιπολὰς κρατήσωσιν οἱ Ἀθηναῖοι, χαλεπὰ λέγουσιν τὴν τε ἄλλην τὴν πόλιν οὕτω κινδυνεύειν. Infignem Epipolarum deſcriptionem pete ex Cluverio.

59 Ἀρκεσικερτα.] Libri MSS & priores editiones exhibent Ἀρκακικερτα, Xylandriana vero Ἀρκεσικερτα. Veram lectionem nos divulgavimus, nam Ἀρκεσίκερτα dicitur, ut Τιγρανόκερτα, & vertitur *Arceſii opus*. Eſt hæc antiqua *Hemath*, de qua Bochartus Phaleg. lib. IV cap. XXXIII.

60 Τὸ Σκυθικὸν οἰκοῦντες ὄρος.] Peſſime hunc locum acceperunt librarii, non enim fuit apud Heptacomitas mons Scythicus. Verior eſt ſcriptura codicis Voſſiani: Ἐπταβαλλόμενοι, βάρβαροι, τὸ Σκυθικὸν οἰκοῦντες ὄρος. Sed genuinum lectionem nobis ſuppeditabit Geographus lib. XII: Διεῖσι δὲ διὰ τούτου ὁ, τε Σκυθίσκος καὶ ὁ ἀπαντικρὺ τοῦ Μαιάνδρου ὄρους, οὓς ὕστερος ὁ Καλλισθένης, ἃ καὶ ἄλλα ἐγκέχρικε οἱ Ἐπτάκωμοι.

61 Τοῦτο δὲ τοῦτον οἰκοῦντες &c.] Etiam hæc verba legantur apud Strabonem, paullulum infra illa, quæ jam ex lib. XII produximus. Adeo ut ſuſpicari liceat, Stephanum totam illam ſectionem de Heptacomitis ex verbis Strabonis confeciſſe.

62 Διὰ τὸ Σίσυφον.] Vide eandem apud noſtrum fabulam in voce Κίγκλος.

63 Ἐπωπεύς καὶ Ἐπωπίτης.] Conjunctionem καὶ, ut neceſſariam, revocavi: Palatini exhibebant, Ἐπωπεὺς Ἐπωπίτης, unde hanc lectionem confeci.

64 Ἔρβησσος, πόλις Σικελίας.] Cum hoc nomine Cluverius duo in Sicilia obſervaverit oppida, alterum ſupra Agrigentum, alterum vero circa Syracuſinum agrum, cum viro docto ambigo, utrum intellexerit Stephanum Erbeſſi circa Syracuſinum agrum egregie deſcripſit Livius lib. XXIV, & alibi circa Agrigentum Polybius lib. I, & Diod. Sicul. lib. XX.

65 Τὸ ἐθνικὸν, Ἐρβησσεύς.] Apud Diodorum lib. XIV oppidani

Ε'ΡΒΙΤΑ [66], πόλις Σικελίας. Ε'φο- A
ρος ιθ'. τὸ ἐθνικὸν, Ε'ρβιτῶος.

Ε'ΡΓΕ'ΤΙΟΝ [67], πόλις Σικελίας· φέ-
ρει δὲ Σικελικῶν ὀδωτόν. τὸ ἐθνικὸν, Ε'ργε-
τῖνος.

Ε'ΡΕΒΙ'ΔΑΙ, μέρος Λωτοφάγων φέ- B
ρει δὲ ἰγδόην.

Ε'ΡΕΜΒΟΙ' [68], ἔθνος Α'ραβίων· Ὅμηρος,
---- [69] Καὶ Σιδονίους Ε'ρεμβούς.
[70] τούτους δέ φησι τοὺς Τρωγλοδύτας, ἀπὸ τοῦ
εἰς τὴν γῆν βαίνειν. λέγονται δὲ Ε'ρεμβαῖοι, καὶ C
θηλυκῶς Ε'ρεμβίς.

Ε'ΡΕΣΟΣ [71], πόλις ἐν Λέσβῳ, ἀπὸ Ε'-
ρέσου [72] Μάκαρος. ἐξ ἧς Θεόφραστος Α'ρι-
στοτέλους μαθητὴς καὶ Διόδοτος, ὁ Πτολε-
μαϊκὸς, ὃς Τύρραμος ἐλέγετο, [73] καὶ ἀπὸ τοῦ D
θεοῦ τὸ θεοφραστον ἐπιθετον, Θεόφραστος ἐκλήθη.
τὸ ἐθνικὸν, Ε'ρέσιος, ὡς Ε'φέσιος· καὶ Ε'ρε-
σία, καὶ Ε'ρεσιάς.

Ε'ΡΕΤΡΙ'Α, πόλις Εὐβοίας· Ὅμηρος,
[74] Χαλκίδ' Ε'ρετρίαν τε. ---- E
[75] ἐκαλεῖτο δὲ Μελανηΐς, ἀπὸ Μελανέως τοῦ
Εὐρύτου πατρός. οὕτω δ' ἐκλήθη ἀπὸ Ε'ρε-
τρέως, τοῦ Φαέθοντος υἱοῦ. τοῦτον δ' εἶναι
τῶν Τιτάνων. [76] ἔστι καὶ Θεσσαλίας.
ἡ πόλις, Ε'ρετριεύς, καὶ κλίνεται Ε'ρε- F
τριέως,

HERBITA, urbs Siciliæ, de quo Ephorus libro XXVIII. Gentile, Herbitæus.

ERGETIUM, urbs Siciliæ, cujus meminit Philiſtus libro II rerum Sicularum. Gentile, Ergetinus.

EREBIDÆ, pars Lotophagorum, apud Philiſtum libro VIII.

EREMBI, gens Arabica. Homerus:

---- *Et Sidonios & Erembos.*

Illos vero nominant Troglodytas, eo quod terram ſubeant. Vocantur etiam Erembæi, & genere fœminino Erembis.

ERESUS, urbs in Lesbo, ſic dicta ab Ereſo Macaris filio. Hanc patriam habuit Theophraſtus Ariſtotelis diſcipulus & ſucceſſor, illuſtriſſimus ille, qui Tyrtamus vocabatur, & propter dictionis divinitatem Theophraſtus appellatus eſt. Gentile, Ereſius, uti Epheſius: & Ereſia & Ereſienſis.

ERETRIA, urbs Eubœæ, de qua Homerus:

Chalcidem Eretriamque. ----

Appellabatur vero Melaneïs a Menalco Eurytī patre. Sic autem dicta eſt urbs ab Eretrieo Phaëthontis filio. Perhibent hunc unum e Tetanibus fuiſſe. Eſt quoque Theſſaliæ oppidum, cujus oppidanus Ε'ρετριεύς, quod in caſu obliquo habet

oppidi appellantur Ε'ξεσοδῶται, pro quo Cluverius reponit Ε'ρεσσίους. Erbeſſi circa Agrigentum incolæ dicuntur Ε'ρβησσῆς, & Plinio lib. III cap. VIII HERBESSENSES.

[66] Ε'ρβῖτα, πόλις Σικελ.] Fuit hoc oppidum, teſte Cluverio, inter Symæthum & Heræum amnem, qui non adſtipulatur ſententiæ, Herbitam *Niceſium* interpretantium, conterminam Ennæ, Aſſoro, Agyrio & Capyio. Idem gentile nomen occurrit apud Diod. Sicul. lib. XII: Περὶ Διονυσίου τοῦ τυράννου ὁ λόγος ἐστὶ τοῦ Ε'ρβίτου καὶ τῶν Ε'ρβιτίνων πολίτου. Apud Plinium lib. III cap. VIII HERBITENSES inveniuntur.

[67] Ε'ργέτιον, πόλις Σικελ.] Diodoro & Ptolemæo Σεργέτιον appellatur, Silio Italico lib. XIV *Hergetium*:

Hæreumque Hergetumque ſimul, tellaque ſuperba
Laugeæ Melitæ. ----

Gentile nomen apud Plinium lib. III cap. VIII, ut & apud noſtrum, eſt ERGETINUS. Plura de oppidi ſitu vide apud Cluverium.

[68] Ε'ρεμβοί, ἔθνος Α'ράβων.] Cenſet Strabo veteres Græcos ſic appellaſſe Arabas, quod apud illum lege lib. I Geographi. Certiſſimum hujus rei argumentum eſt, quod Erembi etiam Troglodytæ vocentur, qui ſunt Rubri maris accolæ verſus Ægyptum. Erembos Cl. Bochartus deducit ab Hebræo עֵרֶב *Ereb*, cum vide in ſuo Phaleg. lib. IV cap. XXIX.

[69] Καὶ Σιδονίους.] Hemiſtichium deſumptum eſt ex Odyſſ. Δ.

[70] Τούτους δέ φησι τοὺς Τρωγλοδύτας.] Erembos, Troglodytas & Ichthyophagos Lycophronis Scholiaſtes eoſdem facit, in eum enim ille de iiſdem: Ε'ρεμβοὺς φησι, τοὺς Ε'ρυθραίους ἀφ' ὧν Νεῖλος βραχὺς ἐκπίπτει· γῆθεν δὲ Α'ράβιοι εἰσὶν οἱ Ε'ρεμβοί, οἱ καὶ Τρωγλοδύται. Ε'ν δὲ Ι'χθυοφάγοις κωλάζονται, ὅτι τὸ βίον πλουτοῦσι ἐκ διόδου. Ε'ρεμβοὶ δὲ λέγονται, ὅτι οἰκοῦσι τὴν ἔρημον, ἤτοι τὴν γῆν βαίνουσι· τοῦτο γὰρ σημαίνει ἡ πάροδος ἐκάστη. Vide præterea Etymologici Mag. auctorem, apud quem eadem Heſianaſci, nec non Cratetis de Erembis ſententia legitur.

[71] Ε'ρεσος.] Promiſcue ſcribitur hæc vox, nunc cum ſimplici, nunc cum duplici ſigma. Ipſe Stephanus aliquando vocem duplici exaravit. Vide in Μιτυλήνη.

[72] Μάκαρος.] Dubitare videtur Cl. Menagius ad Diog. Laertium, an non ſit legendum Μακαρίου. Sed genuinum ſatis eſt & ſanum τοῦ Μάκαρος a caſu recto Μάκαρ. Aliquoties enim caſus obliquus inde deductus occurrit apud noſtrum. Vide in vocibus Α'ντίανδρος & Μεθύμνα.

[73] Καὶ ἀπὸ τοῦ θεοῦ τὸ θεοφραστον ἐπιθετον, Θεόφραστος ἐκλήθη.] Strabo lib. XIII in deſcriptione Lesbi: Τύρραμος δ' ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Θεόφραστος, μαθητὴς δὲ αὐτοῦ ὁ Α'ριστοτέλης Θεόφραστον· ὥρμησε δὲ φάσκων ὁ τοῦ πατρὸς ὄνομα κακοφωνίαν, ἅτε δὴ τῆς φράσεως αὐτοῦ ξηλωτοῦ ὑπαρχούσης. Seneca lib. VI Natural. Quæſt. lib. VI cap. XIII: *In hac ſententia licet ponas Ariſtotelem, & diſcipulum ejus Theophraſtum, non, ut Græcis viſum eſt, divini, tamen & dulces eloquii virum, & nitidi ſine labore.* Plinius in Præfatione: *Adverſus Theophraſtum, hominem in eloquentia tantum, ut nomen divinum inde invenerit.* Vide præterea Diog. Laertium, Suidam & alios.

[74] Χαλκίδ' Ε'ρετρίαν τε.] Principium hujus verſiculi deſumptum eſt ex Homeri Bœotia, ſed non ubique eodem modo ſcribitur. In cod. Voſſiano: Χαλκίδα τ' Ε'ρέτριάν τε: In Euſtathiana Homeri editione: Χαλκίδα τ' Ε'ρέτριάν τε πολυσφήλατόν θ' Ι'ππωνα. Hæc lectio aliis eſt anteponenda, quod ipſe ad hunc locum docet Euſtathius: Ὅμηρος δὲ λέγει μοιχεύσας, Εὐρύτιος καλεῖ, ἐπιθήτως δ' Ι'ππωνα.

[75] Ε'καλεῖτο δὲ Μελανηΐς.] Appellata fuit etiam Α'ργεῖα, teſte Strabone lib. X: Μελανηΐς δ' ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ Ε'ρέτρια, καὶ Α'ργεῖα. Vide præterea Euſtachium, cujus verba mox tum producturus.

[76] Ε'στι καὶ Θεσσαλίας.] Mentionem de Eretria Theſſalica, Eubœicæ cognomine circa Pharſalum fecit Strabo lib. IX, & ex eo Euſtathius ad Homeri Catalogum: Πόλεις δὲ πολλαὶ Χαλκίδος, ὧν ἡ Ε'ρέτρια· ἔστι δὲ καὶ Θεσσαλίας καὶ Φωκέως καλουμένη. ἔστι δὲ φασι καὶ πολίτης εἰ Ε'ρετριεύς, καὶ πόλις δέ τις παρὰ Φάρσαλον ἡ Ε'ρέτρια, ὡς ἡ Χαλκὶς παρ' ἡμῖν.

τριέως, καὶ Ἐρετριῶς, ὡς [77] Σπερχιῶς. καὶ Ἐ- A habet Ἐρετρίων & Ἐρετριῶς, uti Σπερχιῶς. Et ge-
ρετρὶς ϑηλυκῶς, [78] καὶ Ἐρέτριος, [79] καὶ Ἐρε- nere fœminino Eretris, & Eretrius, & Eretrias,
τριὰς, καὶ [80] Ἐρετριακὸς. & Eretriacus.

ΕΡΕΤΑΤΙΣ, πόλις Λυκίας, [81] ἀπὸ EREUATIS, urbs Lyciæ a Rheu-
Γ. διάσης καὶ Ἐλευθερᾶς. [82] τὸ ἐθνικὸν, Ἐ- ſte & Eleuthera condita. Gentile, Ereua-
B ρεβάτης. tes.

ΕΡΗΜΟΣ, καὶ νῆσος ἔστιν ἐρήμη. ἐρήμη EREMUS, & inſula etiam deſerta eſt. Illa
δὲ ἔστι γῆ μεμονωμένη· ἀφ' ἧς ἐρημαῖος, vero terra ἐρήμη deſerta appellatur, quæ incolis va-
καὶ ἐρημαία. cua eſt. Hinc eremæus, & eremæa.

ΕΡΘΑ, πόλις Παρθίας ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἐρθηνός, [83] ὡς Γλαῦκος ἐν C ERTHA, urbs Parthiæ ad Euphratem,
Ἀραβικῶν δευτέρῳ. Gentile, Erthenus, ut Glaucus teſtis eſt li-
bro II Arabicorum.

ΕΡΙΚΕΙΑ, δῆμος Ἀθήνησιν Αἰγηίδος ERICEA, populus Athenienſis Ægeïdis
φυλῆς. ὁ δημότης, Ἐρικεύς. τὰ τοπικὰ, tribus. Popularis, Ericeenſis. Localia ex Eri-
Ἐρικέαθεν, Ἐρικεάνδε, Ἐρικᾶσιν. cea, ad Ericeam, in Ericea.

ΕΡΙΚΟΥΣΣΑ [84], μία τῶν Αἰόλων νή- D ERICUSSA, una inſularum Æoli, a
σων, ἀπὸ φυτοῦ καλουμένη, ὡς τὸ Φοινικοῦσ- planta quadam ſic dicta, uti Phœnicuſſa.
σαι. τὸ ἐθνικὸν, Λιπαραῖοι ἐξ Ἐρικούσης. καὶ Gentile, Liparæi ex Ericuſſa: & rurſum Li-
πάλιν, Λιπαραῖοι ἐκ Φοινικούσης. πάντες parei ex Phœnicuſſa: omnes enim Æoli in-
γὰρ οἱ οἰκοῦντες Αἰόλου νήσους, ἐκαλοῦντο κοι- ſularum incolæ communi nomine Liparæi;
νῶς μὲν Λιπαραῖοι, [85] ἰδικῶς δὲ ἐξ ἑκάστης E ſed proprie ex unaquaque a loco cognominati
τοπικῶς, ὡς ἐν ἑτέροις δείξομεν τοῦτο φυ- ſunt, quemadmodum hoc etiam in aliis ob-
λαττόμενον. ſervandum demonſtrabimus.

ΕΡΙΜΟΝ, πόλις Οἰνωτρῶν ἐν μεσο- ERIMUN, urbs OEnotrorum in medi-
γείῳ, ὡς Ἑκαταῖος. terraneis, auctore Hecatæo.

ΕΡΙΝΕΟΣ [86], πόλις Δωριέων ὑπὸ τὴν F ERINEUS, oppidum Dorienſium ſub

Παρ- Par-

77 Σπερχιῶς.] Libri vulgati & MSS conſtanter vitioſe exhibebant Τρικῶς. Verum auctoritate Stephani & Archiepiſcopi Theſſalonicenſis inductus Σπερχιῶς in contextum recepi. Stephanus: Σπέρχεια, δῆμος Αἰγηΐδος &c. ὁ δημότης Σπερχιεύς, Σπερχίων, καὶ κατὰ συναίρεσιν Σπερχιῶς. Prolixior eſt hac in re Euſtathius ad Hom. Catalog. cujus verba huc tranſcribam, quia ex noſtro deſumpta videntur: Ἐρέτρια ἐκαλεῖτο μὲ ὁ Μελανώπις, ὑπὸ Μιτυλήνιος, σατραπεύσας Εὐβοίας· ἔχουσι δὲ τὸν κλῆσιν ὑπὸ Ἐρετριέως ἐκ Φαίακος τοῦ Ναυβόλου, ἀνὴρ ἦν οὗτος Τυρίων· ταύτης ὁ πολίτης, Ἐρετριεύς, ὃ χρηστὸν Ἐρετριέως, καὶ συναιρέσει Ἐρετριῶς, ὡς Σπερχιεὺς Σπερχιῶς· χρῶνται χρῶς, πάντα μάντις &c.

78 Καὶ Ἐρέτριος.] Si hoc gentile ſit genuinum tria hinc deducuntur, Ἐρετριεύς, quod potiſſimum eſt in uſu, & Ἐρέτριος, & Ἐρετριώτης, quod eſt apud Etymologici Magn. Auct. Ἐρέτρια, πόλις Εὐβοίας· ὁ πολίτης, Ἐρετριεύς, καὶ Ἐρετριώτης· τὸ ϑηλυκὸν, Ἐρετριάς & Ἐρετρίς. Fœmininum τῷ Ἐρέτριος apud Latinos in uſu eſt, vide Plinium lib. xxxv cap. xvi ubi de *Terra Eretria*, quid in medicina valeat, verba facit.

79 Καὶ Ἐρετριάς.] Hoc fœmininum non agnoſcunt libri vulgati: quod, quia codices calamo exarati repræſentant, huic loco inſerendum putavi, eſt enim uſitatum veteribus: Dioſcorides hanc vocem uſurpat, ubi de terra Melia loquitur: Ἡ δὲ Μηλία τῶν μὲ ϛερέων ἐν αὐτῇ ἐστιν ἐμφερὴς Ἐρετριακῇ τῇ καλουμένῃ &c.

80 Ἐρετριακός.] Hoc nomine inſignichatur apud Eretrienſes Philoſophorum ſecta teſte Strabone lib. IX: Μετέβησαν δὲ τῶν Ἐρετριέων οἱ Ἐρετριακοί. Verum non duntaxat *Eretriaci*, ſed etiam Ἐρέτριοι, ſi vox mendo careat, appellabantur, teſte eodem Strab. lib. X: Μακροβίῳ δ' ἦσαν τῶν Ἐρετριακῶν φιλοσόφων σχολὴν τῶν ἀπὸ Μενέδημον καὶ τῆς Ἐρετρίας ὀνομάζων. Diogenes Laërtius hanc ſectam quoque Ἐρετριακὴν vocat ex Hippoboto de Philoſophorum ſectis. Vide hac de re quoque Suidam. Ἐρετριακὴ etiam ſumitur pro agro Eretriæ circumjacente. Strab. lib. X: Ἔστι δὲ καὶ ἡ Ὠρεωπία κώμη τῆς Ἐρετριακῆς. In hoc pago Eretriacæ regionis conſpiciebantur olim ruinæ & reliquiæ oppidi Eretriæ ab Hercule diruti, ut ibidem teſtatur idem Strabo.

81 Ἀπὸ Γ. διάσης.] Conſtanter ſic exhibent libri MSS & vulgati: ſed fortaſſis referibendum eſt: ὑπὸ Ἐρεβάτου & Ἐλευθερᾶς. Noſtra enim conjectura magis urbis appellationi reſpondet. In Voſſiano legitur: Ἐρεβάτη, πόλις Λυκίας, ὑπὸ Εὐάτης &c.

82 Τὸ ἐθνικὸν Ἐρεβάτης.] Suſpectum eſt hoc gentile Salmaſio, & non ſine ratione: nam ſi verum oppidi nomen eſt Ἐρεβάτη, inde formandum Ἐρεβατίνος.

83 Ὡς Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῶν β'.] Inſigne hic exhibemus noſtræ editionis incrementum, nam nec vola nec veſtigium horum verborum in libris vulgatis conſpicitur.

84 Ἐρικοῦσσα, μία τῶν Αἰόλου νήσων.] In nonnullis libris MSS cum ſimplici ſigma hæc vox exaratur, ſed melius duplici; quia contracta eſt ab Ἐρικούσσα. A Ptolemæo appellatur Ἐρικοῦδες, ut & a Diod. Sicul. lib. V, & Apoll. Scholiaſt. ad lib. III. Hodie vulgari nomine vocatur *Alicuri*. Nomen accepit ὑπὸ τῆς ἐρίκης, quod Heſychio eſt ϑύμον φύτον. Imo etiam nunc hodie peregrinantes teſtantur, in hac inſula ſylvas ericarum arborum conſtas reperiri confertaſque. Hæc inſula in ortum verſus Liparam ſita eſt.

85 Γ'ενικῶς & ἐξ ἑκάστης τοπικῶς.] Non poſſum improbare periphraſticam τῷ ἰδικῷ deſcriptionem, qua incolæ hujus inſulæ nominantur Λιπαραῖοι ἐξ Ἐρικούσσης: ſed mirum eſt, noſtrum hic non exprimi illud ἰδικῶς & κυρίως, quod deberet eſſe Ἐρικουσσαῖος, quemadmodum a Φοινικοῦσσα deducitur Φοινικουσσαῖος, de quo videndus noſter ſuo loco.

86 Ἐρινεός, πόλις Δωριέων.] Una hæc eſt ex quatuor Dorienſium oppidis, unde veteres Doridem tetrapolim appellarunt. Strabo lib. IX: Καὶ μέσοι Δωριεῖς· ἔστι μὲν οὖν οἱ τὴν πεντάπολιν οἰκοῦντες, ὧν φασὶν οἱ μὲν τὴν μητρόπολιν Δωρίειν· πόλεις δ' ἔχουν Ἐρινεὸν, Βοιὸν, Πίνδον, Κυτίνιον. In hac urbe creſcebat ficus ſpecies, quæ ἐρινεὸς dicebatur, quæque ex ea nomen invenit, docet hoc Lip-

Παρνασσόν. λέγε[ται] καὶ Ε᾽ρινδος. ἔστι καὶ Ἰταλίας A Parnaſſo. Appellatur etiam Ε᾽ρινεός. Eſt item
ἄλλη, [87] καὶ Ἀχαΐας· ὁ πολίτης, Ε᾽ρινεάτης, alia Italiæ & Achaïæ. Oppidanus Erineates,
καὶ Ε᾽ρινεύς. & Erineenſis.

Ε᾽ΡΙΝΙΑ᾽ΤΗΣ [88], κώμη Μεγαρέδος· [89] Παυσανίας δέ· ὁ οἰκήτωρ Ε᾽ρινιάτης, ἀφ᾽ ERINIATES, vicus Megaridis, auctore Pauſania libro I. Incola Eriniates, quia in
B ἧς πρωτοπλήθης. primitivo ſuo reperitur.

Ε᾽ΡΚΥ᾽ΝΙΟΝ, [90] ὄρος Ἰταλίας. ἀφ᾽ οὗ [91] Ε᾽ρκυνίς ἡ χώρα, καὶ Ε᾽ρκυνίου τὸ κτητικόν· HERCYNIUM, mons Italiæ, unde nomen regionis Hercynis, & Hercynius poſſeſſivum, auctore Alexandro in Europa.

Ε᾽ΡΜΙΩ᾽Ν [92], καὶ Ε᾽ρμιόνη, ἀπὸ τοῦ Ε᾽ρμίονος ἥμιπλῆς, ὡς ἀπὸ τοῦ κάλυκος ἡ καλύ- HERMIÔN, & Hermione ſit a genitivo Hermionis, uti a κάλυκος ἡ κάλυξ calyculus roſæ, & a χιτῶνος ἡ χιτώνη tunica, & ab ἴσμηνος ἴσμηνη regina. Vocabatur autem etiam Laceria, Hermium vero, ab ἑρμιθίου, mutato θ in σ,
C κη, καὶ τοῦ χιτῶνος ἡ χιτώνη, καὶ ἡγεμόνος ἡγεμόνη. [93] ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Λακέρεια. Ε᾽ρμιον quia Jupiter & Juno ex Creta proficiſcentes, ibi appulerint. Hinc eſt, quod in illa urbe
δέ, ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας ἐκπλεύσαντος ἀπὸ templum Junonis virginis inveniatur. Gen-
Κρήτης ἀφικομένους ἑρμιοθεσίας. [94] καὶ τοπικῶς εἰς ε, ὅθεν καὶ ἱερὸν Ἥρας παρθένου ἐν D tile, Hermionenſis, & Hermionis fœmininum.
αὐτῇ. [95] τὸ ἐθνικὸν, Ε᾽ρμιονεύς· καὶ [96] Ε᾽ρμιὰς τὸ θηλυκόν.

Ε᾽ΡΜΟΣ, ὡς Ε᾽ργος, ἀδέσποτος, δῆμος HERMUS, uti Hercus, genere neutro, populus Acamantidis tribus. Popularis,
E Ἀκαμαντίδος Φυλῆς· ὁ δημότης, Ε᾽ρμεύς. τὰ εἰς τικὸν, [97] εἰς Ε᾽ρμιος, ἢ Ε᾽ρμάϊος. Hermeus. Hinc formantur localia, quæ ad locum & in loco denotant.
ἀπὸ τόπου, ἐν Ε᾽ρμεῖ.

Ε᾽ΡΜΟΤΤΜΒΙΕῖΣ [98], μοῖρα τῶν HERMOTYMBIEI, gens bellicoſa in

---

hac Lycophronis Scholiaſtes, cujus verba, quia corrupta ſunt, emendata hunc tranſcribam: Ε᾽ρινεὸς, καὶ ὁ συγγραφεὺς ἰδίως ἱστορεῖ. δοκεῖ δὲ αἱ πλεῖσται φωναὶ εἶναι τοῦ ἀγγείου συκλῶ· τὸ δὲ τέλος. ἀπὸ τοῦ Ἰφιγενείας αὐλοῦ καὶ συκῆς, ἀπὸ Ε᾽ρινεοῦ πόλεως Θεσσαλίας· πλησιόχωρος γάρ ἐστιν ἡ Δωρίς, ἐξ ἧς μία πόλις ἦν Ἴνδη, ἐν ᾗ ἐστι συκαῖ λιγυφθόγγοι ἱρυσαί, ὡς Διονυσόδωρος, εὐδόκιμος, καὶ Κυδίππη μῆλα. In hunc ſenſum etiam lexicographi Etymologici Mag. Auctorem: Ε᾽ρινὸν σῦκον, ἐν Ἐρινῷ τῆς Θεσσαλίας, ὅπερ καθ᾽ ἡμᾶς ἄφρυξ. Nimis generale hunc urbem Theſſaliæ adſcribit, ſed exactam geographiamque a Grammaticis requirit, nec ille toto cœlo errat.

87 Καὶ Ἀχαΐας.] Non fuit oppidum, ſed portus Achaïæ hoc nomine, ut teſtis eſt Pauſanias in Achaïcis: Ε᾽ξῆς δὲ λιμήν ἐστιν ἡ Ἄρτεμις καλουμένη, παρέχεται δὲ οὐκ ἐπιτηδείως ἰδίους δὲ ἐς Αἴγιον δοκεῖ τὸ Ε᾽ρινεῶν.

88 Ε᾽ρινιάτης.] Editiones Xylandrianam præcedentes, cæteræ omnes & MSS conſtanter legunt Ε᾽ρινιάνης. Sed utroque male. Incidit noſter in depravatum a librariis Pauſaniæ locum: nam in hodiernis editis legitur: Καὶ πόλις ἄλλη ἐστὶν ἐν Ε᾽ρινέᾳ τῇ Μεγαρίδων κώμῃ. Certum eſt nobrum incidiſſe in vitioſum locum, quia incolæ nomen cum pagoidem ſtatuit.

89 Παυσανίας δ᾽.] Ita hunc locum correximus, cum in Aldina & Florentina male legeretur, Παυσανίας δ᾽. Vetus a Xylandriana editione libri numerus aberat.

90 Ὄρος Ἰταλίας.] Locus Salmaſio, & unicuique rem exactius conſideranti, de mendo ſuſpectus: in margine ſui libri legendum monet, ὄρος Γαλλίας, vel Γαλατίας. Eundem errorem erravit Etymologici Mag. Auctor: Ε᾽ρκύνιον ὄρος, ὁ δὲ Ἰταλίας εἰδικώτερον, ὡς φασι Λύκιος καὶ Ἀλέξανδρος. Sed nemo neſcit quam longe Hercynia ſylva & mons ab Italia abſuerint.

91 Ε᾽ρκυνὶς ἡ χώρα.] Ita hæc vox ſumitur a Parthenio: Καὶ τὸ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ ἐς Ε᾽ρκυνίδα ὕλην χωλεύει.

92 Ε᾽ρμιὼν ὁ Ε᾽ρμιόνη.] In libris MSS & vulgatis peſſimo errore legitur Ε᾽ρμιών, quod in hac editione mutatum cenſui, inductus auctoritate Scylacis, ſed potiſſimum Euſtathii, qui in ſuis ad Homeri Iliad. B, commentariis ex hoc Stephani loco Ε᾽ρμιόνη tranſcripſit: quin autem Archiepiſcopi verba non mediocriter hanc ſectionem illuſtrent & integriorem reddant, ea huc apponam: Ἡ δὲ Ε᾽ρμιόνη πρώτιστα ὄνομα, ἐπῆλθε Ζεὺς καὶ Ἥρα ἐκπεσόντες Κρήτης ἀφικόμενοι· ἀπὸ τοῦ τὸ ἑρμίζω, τροπῇ τοῦ ε εἰς ι, Ε᾽ρμίονη· τὸ δὲ ἀφηρέσιμον ἀνῆκε, Ε᾽ρμίων, ἡ θηλυκὴ Ε᾽ρμιόνη· ὅπερ δὲ φασι πρώτιστα πόλιν, ἀντὶ τοῦ χιτῶνος χιτώνη, ἡγεμόνος ἡγεμόνη, ὅτως Ε᾽ρμιόνης Ε᾽ρμιόνη· ὕστερον δὲ ἀφηρέσιμον μὴν φασι πρὸς Ε᾽ρμιόνην· Ε᾽ρμιόνα δὲ εἶπεν ὁμοίως, ὡς ὁ Σοφοκλῆς Δωδώνα πρὸς Δωδώνιον φησὶ· ἔστι γὰρ τοιοῦτος, οἱ Ε᾽ρμιονῆς· ἱερὸν δὲ ἐν αὐτῇ παρθένου Ἥρας. Quamvis autem Epitomator (hoc nequaquam Stephano adſcribendum exiſtimo) urbis ſitum plane neglexerit, non temere tamen hanc conjecturam facere poſſumus, noſtrum in genuino opere loquutum fuiſſe de Hermione ad Argolicum ſinum ſita: quod manifeſtiſſime inde liquet, quod Euſtathius Stephani verbis illum locum Homeri fuerit interpretatus, ubi alia urbs in cenſum venire non poteſt.

93 Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Λακέρεια.] Lacerias binas noſter ſuo loco ſtatuit, alteram in Magneſia, alteram vero in Italia: adeo ut nullam de Laceria Argiva, niſi hic, mentionem fecerit. Suſpecta tamen eſt Italica, quia Cluverius & alii ejus non meminere.

94 Καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ι.] Peſſime in omnibus libris, tam editis, quam calamo exaratis legitur: καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς ε. Quod auctoritate Euſtathii, cujus verba jam ſupra citavimus, & recta ratione inducti emendavimus: deducunt enim nomen urbis παρὰ τὸ ἑρμιθίου. Aliam etymologiam agnoſcit Etymologus, ſed minus urbi reſpondentem: παρὰ τὸ ἔρω τὸ ἐρμίζω· ἀφ᾽ οὗ Ε᾽ρμῆς, Ε᾽ρμίων, καὶ παράγωγον Ε᾽ρμεῖνος.

95 Τὸ ἐθνικὸν, Ε᾽ρμιονεύς.] Emendat Cl. Spanhemius Ε᾽ρμιονεύς, & pro Ε᾽ρμιόνη, quod eſt in principio hujus ſectionis Ε᾽ρμιόνης, quia ab antiquariis obſervantur nummi cum inſcriptione ΕΡΜΙΩΝΕΩΝ. Non ſemel tamen, ſed plus quam vigeſies, apud Pauſaniam in Corinthiacis & aliis occurrit τὸ Ε᾽ρμιονεύς.

96 Ε᾽ρμιὰς.] Pauſanias lib. II: Τοῦ δὲ στόλου ἐκπλεύσαντος ἐκ λιμένος Ε᾽ρμιονικοῦ ἐμπρὸς Δήμητρος ἱερὸν ἐπὶ ἑκάτερα Θερμησσίας. Poſſeſſivum noſter non habet, ſed tamen τὸ Ε᾽ρμιονικὸς in uſu eſt apud Plutarchum, ubi de purpura, quam circa hanc urbem piſcabantur incolæ, ſic loquitur: Περιφέρουσι Ε᾽ρμιονικὰς ἀνθρώπους πέλανος πορφυρίδας &c.

97 Εἰς Ε᾽ρμιος.] Nihil mutandum hoc loco, nam Demi nomen aliquando numero multitudinis efferri. Heſychius: Ε᾽ρμῶν, ἢ Ε᾽ρμοι, δῆμος Ἀττικῆς, καὶ παράγεται Λυδίως.

98 Ε᾽ρμοτυμβιεῖς.] Apud Herodotum lib. IX, ubi nationes

μαχίμων ἐν Αἰγύπτῳ, ὡς Ἀρισταγόρας ἐν Αἰγυπτιακῶν πρώτῃ. οἱ αὐτοὶ καὶ Λαβαρεῖς. A

ΕΡΜΟΥ ΠΕΔΙΟΝ[v], πεδίον Κύμης. Ἔφορος ἐκκαιδεκάτῃ. ὁ τόπος, Ἑρμοπεδιάς, καὶ Ἑρμοπεδιανὸς, καὶ ὅσα πόλεως ἐθνικά.

B

ΕΡΜΟΥΠΟΛΙΣ, Αἰγύπτου πόλις. Ἡρωδιανὸς δύο εἶναι λέγει, καὶ μεγάλην καὶ μικράν. καὶ γ', καθ' Αἴγυπτον. καὶ δ', καθ' Ῥυμαΐτην. καὶ ε', [1] ὅτι τῇ πλησίον. καὶ ς', ἐν Κῷ τῇ νήσῳ. καὶ ζ', ἐν Ἀρκαδίᾳ. [2] ὁ πολίτης, Ἑρμοπολίτης. C

ΕΡΜΩΝΑΣΣΑ, νῆσος μικρὰ, πόλιν ἔχουσα ἐν τῷ Κιμμερίῳ Βοσπόρῳ, Ἰώνων ἄποικον, [3] ὡς ὁ Περιηγητής. πρώτην ὁ [4] Σκύμνος καὶ Ἑρμώνδαν καλεῖ· [5] Σεβάσων ἑβδόμην Ἑρμώνδαν. D

Ἑρμώνδαν

tiones, a Mardonio in aciem instructæ, enumerantur, etiam de his fit mentio: Ἐν δὲ Διδύμοις τῶν Αἰγυπτίων, οὓς τοὺς Ἑρμοτύβιος, καὶ οἱ Καλασίριες, πολεμικώτατοι μαχιμοφόροι, οὕτως οἱδε Αἰγυπτίων μάχονται μαχίμοι. Utrum Herodoti, an vero Stephani vulgata lectio sit præferenda, dicere nequeo, cum apud alios hujus gentis memoria non inveniatur. Hoc tamen addam, hanc vocem non incommode deduci posse ab Hebræo חרמי־צבא *Chermetsaka*, id est, *copiæ vastatrices*, sive *exercitus*. In fine hujus sectionis iidem appellantur Λαβαρεῖς, sed vox illa mirum in modum est vitiata, pro ea referendum: Καλασίριες ex Herodoto, vel ex Stephano, si locus mendo careat, Καλασίριοι, sive Καλασιρίοι. Hæc vox deducenda videtur ab Heb. חלץ *Chalas*. quod *spoliare* denotat; unde *milites* & *accincti* dici solent חלוצים *Chalusim*. Adeo ut illa pars Ægypti, quam Stephanus Καλασίριον suo loco appellat, juxta verum nominis etymon, & Herodoti & Aristagoræ mentem, incolas, alat, qui re & nomine μαχίμους & μαχιμοφόρους sunt nominandi.

[v] Ἑρμοῦ πεδίον, νῆσος ἀπέναντι Κύμης.] Strabo lib. XIII: Εἶτ' εὐθὺς τὸ Ἑρμοῦ πεδίον, καὶ Σάρδεις· τὸ δὲ μεταξὺ λέγω τό τε Περγάμιον τὸ πόλιν ἔχον Μυσῶν ἔχει· τὸ εὐ δεξιᾷ τῶν Λυδίων λεγόμενον. Hermus fluvius in Æolide est, qui hunc campum facit, teste Plinio lib. v cap. XXIX: *A Smyrna Hermus amnis campos facit, & nomine suo adoptat.* Fluvius hic oritur ex monte Dindymenæ sacro; & per Catakekaumenen in Sardianam fertur per continuos ad mare usque campos: qui a fluvio illo nomen suum invenêre. Vide Strab. libro eodem, non procul a loco jam allegato. Sed hoc obiter animadvertendum, apud quosdam, Dionysium de situ orbis & alios, scribi Ἑρμοῦ πεδίον, & alios Ἑρμῆ πεδίον: quæ variatio inde oritur, quod alii fluvium *Hermum*, alii *Mercurium* intelligant, unde hic *Campus* appellationem fuerit sortitus. Sed melius puto omnia referri ad notissimum illum Lydiæ fluvium: Virgil. lib. VII Æneid.

Vel cum sole novo densæ torrentur aristæ
Aut Hermi Campo, aut Lycia flaventibus arvis.

[1] Καὶ ὅτι πρὸς ἑθνικά.] Formationem gentilium a voce Πεδίον, optime notter docet in Λῆμνος πάγος.

[2] Καὶ μεγάλην & μικράν.] Magnam & Parvam Hermupolin agnoscit præter Herodianum Ptolemæus lib. IV. Ἀπὸ δὲ δύσεως τῆς μεγάλης πεδιάδος λοιπὰ γαλάσσης αἰγυπτίων, Ἀλεξανδρείων χώρης τοπικὴ ἡ μεγάλη πόλις, Ἑρμούπολις μικρά, Ἀνδρωπολίτης νομὸς καὶ μεγάλη πόλις. Magnam Ptol. ponit non procul ab Abbasitis: Καὶ μεσόγειος πόλις Ἀλεξανδρεῖς, εἶτα Ἑρμοπολίτης τοπικὴ, καὶ μεγάλη πόλις λοιπὸν ἡ νομοῦ ἡ αὐτοῦ μεσόγειος Ἑρμούπολις μεγάλη. Has urbes etiam agnoscit Antoninum Augustum in Itinerario suo, optime probat Hieronymus Syrita Hispanorum doctissimus, in notis tradens, Esaiam Episcopum *Hermupolis minoris* in Chalcedonensi Concilio subscripsisse.

[3] Ἐπὶ τῇ πόλει.] Nemo facile ex veterum monumentis omnes hoc nomine civitates eruet, de illa tamen ad fluvium sita mentionem facit Strabo lib. XVII, quem locum nostrum respexisse censeo: Ἀπὸ δὲ Σχοίνου διάπλους ἐπὶ Μίμαντα, ἐν δεξιᾷ μὲν ἔχοντι πλησίον κόλπος μέγας ἀπὸ Μυρίνης λίμνης, ἣν ἐπὶ τῷ Χαϊκῷ κόλπῳ λιμένα· Ἐπὶ δὲ τῷ πόλει Ἑρμαίους ἐστὶν· εἶτα Γεραιτικὸς πόλις. Præter hanc ad fluvium, alias habet Strabo. Hermopolin quandam circa Butum in insula ponit: Περὶ δὲ τὴν Βύτον καὶ Ἑρμόπολις ἐν νήσῳ κεῖται. Ἐν δὲ τῇ Βύτῳ Λητοῦς ἱερὸν μαντεῖον, ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ τῇ ὑπὲρ τῆς Σαϊτικῆς καὶ Φαλακρῆς φέρεται ἔξεις ἑπτὰ, ἐν νήσῳ, ἐν πόλει ἐν τῇ Σεβεννυτικῇ τρισί. Ἐν δὲ ἐν Ἑρμῇ πόλει, καὶ λίμνη πόλει, καὶ Μένδης, ἐπὶ τῇ Πηλουσιακῷ πρώτῃ. An diverse hic recenseantur a Strabone alii viderint. Agnoscit præterea Geographus eodem libro Hermopolitanum castellum, ubi exigitur vectigal earum rerum quæ a Thebaïde deferuntur: Ἔξεις δ' ἐν τῷ Ἑρμοπολίτῃ φυλακὴ, τελωνίου πρὸς ὃν τὸν ἀπὸ Θηβαΐδος κομιζομένων. Vides igitur a Strabone tres vel quatuor enumerari, sed qua ratione Stephano sint applicandæ, non facile explicaverim:

[4] Ὁ πολίτης, Ἑρμοπολίτης.] Codex Vossianus auctior est, in illo enim legitur: ὁ πολίτης Ἑρμοπολείτης, καὶ Ἑρμοπολίνης. Apud Strabonem lib. XVII aliquoties occurrit Ἑρμοπολείτης & Ἑρμοπολιτικὴ.

[5] Ὡς ὁ Περιηγητής.] Dionysium de situ orbis intelligit, hunc locum innuens:

Ἡ δ' ἐπὶ Φοινικίην τε καὶ Δαφνοῦσαν Ἑρμώνασσα,
Ἔνθεν τε καστορίην Γαυλοῦσαν ἴκεται ἄκρην.

Ad quem locum Eustathius tradit, Phœnagoram & Hermonassam Pœonum esse colonias, quarum duces Phœnagoras & Hermon, qui oppidis nomen dedere. Deinde ex Arriano addit aliam historiam, nempe, Hermonassam, quæ uxor fuit cujusdam Semandri Mitylenæi, urbi suum nomen imposuisse, postquam maritus Æolen quosdam in colonias transduxisset & vita excessisset. Situm non duntaxat hic bene demonstrat Stephanus, sed etiam in Ταμυρικῇ. Τῇ δὲ Ταμυρικῇ δύο παραλίαι εἰσὶ, Φοινικοῦς Ἑρμώνασσα. Vide præterea Strab. lib. XI & XII.

[6] Σκύμνος & Ἑρμώνασσα καλεῖ.] Intelligit Scymnum Chium, poëtam qui senariis versibus Periplum conceperat. Vir summus Isaacus Vossius, in notis ad Fragment. Peripli Ponti Euxini & Maeotidis Paludis, illius Anonymi verba, qui suam ἐπιτομὴν ex Scymno transtulerat, in hos senarios reduxit:

Εἶτ' ἐστὶ Φαναγόρα πόλις, Κέρκη πόλις·
Εἶτ' ἐστὶν Ἑρμώνασσα, Φαναγόρεια π.
Ἡ δ' Ταῦρις λίμνην αἰόλην ποιεῖ.

Liquet igitur dilucide ex Stephano nostro, Scymnum Chium insulam hanc, sive urbem in ea, non *Hermonassam*, sed *Hermoneam* appellasse, quam scripturam, si Cl. Vossius fuisset sequutus, etiam in versiculo meum ex constituisset.

[7] Σεβάσων &c.] In hanc sententiam reperiuntur Strabonis verba libro citato: Ἐπὶ δὲ τῷ εἰσπλῷ ἐστὶ Τυρὸς πόλις ἔχουσα Νεοπτόλεμος καλλίμβαξ, καὶ κώμη Ἑρμώνασσα· λιμὴν

Ἑρμωνακτῖ κώμην φασί. Μένιππος δὲ Τραπεζοῦντι ἐν Περίπλῳ τῶν δύο πόντων. Ἑκαταῖος δὲ, καὶ Θεόπομπος πόλιν αὐτὴν φασιν, ἀπὸ Ἑρμωνάσσης. τὸ ἐθνικὸν, Ἑρμωναστεύς, ἢ Ἑρμωνάσσιος, ὡς Συρακούσιος.

Hermonactis pagum appellat. Menippus vero caſtellum Trapezuntis in Periplo duorum marium. Hecatæus autem & Theopompus urbem vocant, quæ ab Hermonaſſa nomen habet. Gentile, Hermonaſſæus, ſive Hermonaſſius, uti Syracuſius.

ΕΡΜΩΝΘΙΣ, πόλις Αἰγύπτου, ὡς Μέμφις, Μένουθις, Τερένουθις. ἀφ' ἧς Ζεὺς Ἑρμωνθίτης, καὶ Ἀπόλλων· καὶ Σεσόγχεως ἐπαλαιδεκάτῳ. ἀφ' ἧς ἡ νομὸς Ἑρμωνθίτης. ἔστι δὲ ἐκεῖ καὶ Ἴσιδος ἱερόν.

HERMONTHIS, urbs Ægypti, uti Monemphis, Menuthis, Terenuthis. Inde Jupiter & Apollo Hermonthites dictus, auctore Strabone libro XVI. Hinc etiam præfectura Hermonthites. Ibi quoque Iſidis templum eſt.

ΕΡΝΙΚΕΣ, ἔθνος Λατίνων, Διονύσιος ἐγδόῳ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

HERNICES, gens Latina, de qua Dionyſius libro VIII Antiquitatum Romanarum.

ΕΡΟΙΑΔΑΙ, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. ὁ δημότης Ἐροιάδης. τὰ τοπικὰ, ἐξ Ἐροιάδων, εἰς Ἐροιάδων, ἐν Ἐροιάδων.

EROEADÆ, populus Hippothoôntidis tribus. Popularis, Erœades. Hinc formantur localia, quæ ex, ad, & in Erœadis denotant.

ΕΡΥΘΕΙΑ, νῆσος Γηρυόνου ἐν τῷ Ὠκεανῷ, ἀπὸ Ἐρυθείας τῆς Γηρυόνου, ἧς καὶ Ἑρμοῦ Νώραξ ὑός Παυσανίας. λέγει δὲ καὶ Ἐρύθη καὶ παλαιφίλη, ὡς τὸ Ἀζάμυλα, Ἀζάμη, καὶ Ζέλεια, Ζέλη, Μαντίνεια, Μαντίνη. ὁ ἐπώνυμος, Ἐρυθεύς, ὡς Μαντινεύς. ἢ Ἐρυθίνης, ἢ καλὰ φέρουσιν, ὁ καλοικῶν τὴν Ἐρυθίαν, ὡς Ὅμηρος,

ERYTHEA, inſula Geryonis in oceano, ſic dicta ab Erythea Geryonis filia, ex qua & Mercurio Norax natus eſt. Verum quoque Erythe vocatur per ſynalœpham, quemadmodum ab Agamea fit Agame, Zelea Zele, Mantinea Mantine. Inſulanus, Erythenſis, uti Mantinenſis, vel Erythites, vel per circumlocutionem, Erytheam incolens, quemadmodum Homerus

Æthio-

1 Ἰσθμὸν Τραπεζοῦντος.] Fortaſſis in ditione Trapezuntiorum Hermonaſſa erat vicina, teſte Strabone lib. XII: Εἶτα πάλιν ἐπὶ τὰ Κερασοῦντα τὴν Ἑρμώνασσαν, τραχυλίαν μέτριον· εἶτα Ἑρμωνάσσης πολίχνιον καὶ Τραπεζοῦς.

2 Σεσόγχεως ἐπαλαιδεκάτῳ.] Libri omnes exhibebant ἐναιδεκάτῳ, quod non erat ferendum: nam libro XVII locus ille invenitur, quem reſpicit Stephanus: ſed urbis nomen & gentile ibidem per ω in medio ferebantur. Μεῖς δὲ Θήβας Ἑρμωνθίς πόλις, ἐν ᾗ ὁ τῶν Ἀπόλλωνος πυθῶνος, καὶ ὁ Σέσογχις. Etiam circa Thebaidem ſtatuit Ariſtides: oratione de amis Nili creſcentis: Οἷον ἐπὶ τὰ διάπυρα εἰς Ἀζάνιδα ἀπίσω ἢ εἰς τὴν φιλὴν ἐκείνην, εἰσίοντες ἐμοὶ δοκεῖ ἢ Θηβαΐδα τὴν ἐν τοῖσδε ἐκείνοις Ἑρμωνθίδα, οἰκήσωσι. Ubi fonte Ἑρμωνθίδος legendum.

3 Ἕρμας ἴδιος Λατίνων.] Aliquoties Dionyſ. Halicarnaſſeus libro citato horum meminit, apud quem etiam reperuntur caſus obliqui, τοῖς Ἕρμαις, ἐκ τοὺς Ἕρμας: quanquam evidens eſt, a Strabone appellari Ἕρμους, neque aliter Livio, Macrobio, Servio & aliis. Licet autem Herniciis oriente ſolis æſtivi contermini fuere veterrimo illi Latio, non tamen antiquis temporibus Latinis annumerabantur, ut ex Dionyſio Halicarnaſſeo docet Cluverius. Pollicetamen Novo Latio, cujus extimus finis erat Liris amnis, Hernici adſcripti fuere, quod etiam vir doctus ex eodem Dionyſio bene aſſeverat.

4 Ἐρυθία, νῆσος Γηρυόνου ἐν τῷ ὠκεανῷ.] Situm hujus inſulæ accuratius deſcribit noſter in voce Ἀφροδισιάς. Διόσπολις, Γηρυόνου ἀστὴς τῆς Κιλβίας· τρίτον, νῆσον ἢ ἀντικεῖσθαι Ἐρυθίᾳ, μεταξὺ Γηδείρων ἐ Γαδείρων. Quibus adjungam verba Plinii lib. IV cap. XXII a Salmaſio emendata: *Abest autem, quo Hiſpaniam ſpectat, paſſibus fere centum, altera inſula eſt longa* III *M paſſ. M. Iuſa, in qua prius oppidum Gadium fuit. Vocatur ab Ephoro & Philiſtide Erythia, a Timæo & Sileno Aphrodiſias, ab indigenis Junonis. Erythia dicta eſt, quoniam Tyrii aborigines eorum orti ab Erythræo mari ferebantur.* Erythia jam nuſquam apparens aquis abſorpta eſt. Tamen ſita fuit olim media inter Gades & continentem, oppido, quod ad occaſum inſulæ erat conditum, ita propinqua, ut fretum, quod interfluebat, tantum fuerit unius ſtadii, auctore Strabone lib. II, reſpectuum centum, ut ſcribit Plinius.

5 Ἀπὸ Ἐρυθίας τῆς Γηρυόνου, ἧς καὶ Ἑρμοῦ Νώραξ.] Hic locus in aliis editionibus mutilus circumfertur, ubi hunc in modum legitur: ἀπὸ Ἐρυθίας τῆς Γηρυόνου καὶ Ἑρμοῦ. At quomodo eadem Erythia potuit eſſe filia Geryonis & Mercurii? Itaque Palatinorum codicum lectionem, veram & indubitatam, in hujus locum repoſui, quæ etiam auctoritate Pauſaniæ, quem teſtem citat, confirmari poteſt, ita enim ille in Phocicis: Μετὰ δὲ Ἀγριόπην, Γηρυόνου μὲν τοῦ Χαρικλοῦς ἀπόγονον τοῦτο ἐγνώρισα ἔτι ἐκ τῆς Νώρακος, καὶ φράζουσι Νώρακα πόλιν τινὰ ἀπέχειν ἀπὸ τῆς Ἀγριόπης ἑβδομήκοντα σταδίους· παῖδα δὲ Ἐρυθείας τε καὶ Γηρυόνου καὶ Ἑρμοῦ λέγουσιν εἶναι τὸν Νῶρακα. Nemo, hunc Pauſaniæ locum conſiderans, emendationem hanc in dubium vocabit.

6 Καλὸν παλαιφίλη.] De hac figura vide in voce Ἀζάμυλα, & aliis locis hujus onomathici geographici.

7 Ἀζάμυλα Ἀζάμη.] Male in omnibus editis hæ voces duplici μ exaratæ conſpiciebantur.

8 Ὁ ἐπώνυμος, Ἐρυθεύς.] Eadem habes gentilia apud Etymologum: Ἐρυθία, νῆσος ἐν τῷ ὠκεανῷ· ἀπὸ τοῦ ἐπωνύμου Ἐρυθεύς, Ἐρυθεῖς ὡς Μαντινεῖς· ἢ Ἐρυθίνης, ὡς Ζελείνης.

9 Ὅμηρος.] Bene monet Hartungus, omnes editiones peſſime exhibere, Ἀπολλώνιος: nam verba quæ ſequuntur, non in Argonauticis, ſed circa finem Homeri Eccotiæ invenies:

Ἀμφὶ τε Παιήονι πολυμήχανα κλυτὰ δίζησθ' ἔμμεν,
Καὶ ἔμπαλιν τ' Αἰγιαλὸν τε ἐ ἰοφόλους Ἐρυθίνας.

Fateor libro II Argonauticorum de Erythiis fieri mentionem, ſed alio cum epitheto.

Σίπυλόν τε, καὶ ἀστυφέλου πέτρας Ἐρυθίνας.

Unde liquet, hunc locum non innuiſſe Stephanum; & quod argumentum eſt irrefutabile, ipſe Apollonii Scholiaſtes verba Homeri, a Stephano producta, commentariis ſuis inſeruit, ita enim ille: Ἐρυθίνας δὲ, ὅτου λιγέως λέγει τοὺς Παφλαγόνας· ὅτου δὲ λέγει; Δῆλον τοῦτ' ἐρυθρίσκοντας ἐ χαλκάζοντας· οἱονεὶ ἀφ' πυρὸς· καθὰ Ὅμηρος καὶπου μέμνηται. Καὶ ἰοφόλους Ἐρυθίνας. Non male igitur Homerum in noſtra editione, loco Apollonii, repoſuimus. Interim Euſtathius ad Homeri Catalog. idem urbis etymon, e Stephano petitum, ſuo calculo comprobat: Ἐρυθίνας δὲ, πόλις Παφλαγονίας ἐ ἀλυπὸς, παρὰ τὸ ἐρυθρὸν, ὡς λέγει ὁ χαλκέψας τὰ Ἐθνικά· ὁ δὲ χαλκεύς φησιν, ὅτι δύο εἰσὶ κώμαι, ἐ πλείους Ἐρυθῖναι· λέγει δὲ ὕστερος, λαὸν ἐ χθόνα. De locietymo præterea lege Strabonem lib. XII.

[27] Αἰθίοπες, τὸι ἀνχῦ δεδαίᾳ ἔχα- A
τοι ἀνδρῶν.

ΕΡΥΘΙΝΟΙ, πόλις Παφλαγονίας. λέγε ἢ ἀπὸ τοῦ ἐρυθροῦ. Ἀπολλώνιος,

---- Καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.

τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως.

ΕΡΥΘΡΑ, ἡ θάλασσα, [28] ἀπὸ Ἐρύθρου ἥρωος. Οὐρανίος δὲ [29] ἐν Ἀραβικῶν δευτέρᾳ, ἀπὸ τῶν πλησιοχώρων ὀρῶν, ἃ ἐρυθρὰ φαίνεται εἶναι, καὶ πορφυρᾶ καὶ ἐπὶ πολὺ βάλλει εἰς ἀντιπέρας ὁ ἥλιος τὴν αὐγὴν, καταπέμπει εἰς τὴν θάλασσαν C σκιὰν ἐρυθρὰν. καὶ ὄμβρῳ δὲ καταφερομένων τῶν ὀρέων, κάτω [30] συρρέουσι εἰς θάλασσαν, ὥστε μίγνυσθαι ἡ θάλασσα τῷ χρόᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἐρυθραῖος, καὶ Ἐρυθραία, καὶ Ἐρυθρεῖον· καὶ ἔστιν ἄκρα Ἐρυθρὰ Λιβύης, ὡς D Ἀρτεμίδωρος ἐν δεκάτῃ Γεωγραφουμένων.

ΕΡΥΘΡΑ Β Ω Λ Ο Σ, πόλις Αἰγύπτου, [31] Μεμφίτης νομοῦ. τὸ ἐθνικὸν, Ἐρυθροβωλίτης.

ΕΡΥΘΡΑΙ, πόλις Ἰώνων, Ἑκαταῖος E Ἀσίᾳ· ἐκαλεῖτο δὲ [32] Κνωπόπολις, ἀπὸ Κνώπου. ἔστι καὶ [33] Λιβύης ἄλλη, καὶ ἄλλη Λοκρίδος. ἔστι καὶ [34] Βοιωτίας, [35] καὶ Κύ-

Æthiopes bifariam divisi, illiusve rivum.

ERYTHINI, urbs Paphlagoniæ, quæ à rubore sic appellatur. Homerus:

---- *Et excelsos Erythinos.*

B Gentile, & urbis nomen idem sunt.

ERYTHRA THALASSA, sive Mare Rubrum, sic dicta est ab Erythra heroe. Sed Uranius libro 11 Arabicorum illud nomen deducit à vicinis montibus, qui insigniter rubri sunt & purpurei: nam ubi sol illustraverit illos radiis suis, umbram rubram in mare jaculantur. Porro montes pluvia proluti deorsum in mare defluente, consimili colore illud tingunt. Gentile, Erythræus, & Erythræa, & Erythræum. Est quoque promontorium Erythra Libyæ, teste Artemidoro libro septimo Geographicorum.

ERYTHRABOLOS, urbs Ægypti, de qua Herodotus libro 11. Gentile, Erythrabolites.

ERYTHRA, urbs Ionum, auctore Hecatæo in Asia. Appellabatur vero Cnopupolis à Cnopo quodam. Est quoque alia Libyæ, & alia Locridis, etiam Bœotiæ, & alia

[27] *Αἰθίοπες τοὶ ἀνχῦ &c.*] Nemo ignorat hunc esse Homeri versiculum ex Odyss. A. qui æque ad hunc locum pertinet quam Bubrubata Nævii & illud Breccecex Aristophanis. Certissimum enim est, hæc esse mutilata, concisa & male cohærentia, atque illum, qui hoc non animadverterit, oculis suis non bene uti. Fortassis Stephanus in genuino opere, deleribendo hanc insulam, veterum opinionem retulit, existimantium geminos esse Æthiopas, alios orientales, alios vero occidentales, de quibus Strabo, Dionysius, Eustathius & alii: illos habitare circa Ægyptum & mare rubrum, hos vero in insula Erythia vicinisque locis, quam divisionem & Æthiopum differentiam dum Stephanus Homeri versiculo, tanquam minime dubio testimonio, confirmare studet, Epitomator rem non satis accurate pensitans, nobis non illam divisionem, sed hunc versiculum præter mentem auctoris superesse voluit. Verum non duntaxat hic, sed & cæteris aliis in locis summa Hermolai Grammatici supinitas & negligentia est reprehendenda.

[28] *Ἀπὸ Ἐρύθρου ἥρωος.*] Eruditis hujus sæculi jam satis perspectum est, mare Rubrum vel Erythræum a colore aquarum & aliis causis futilibus nominis originem non trahere, sed ab Erythra rege, qui Hebræis dicitur *Edom*, Græcis Πυῤῥὸς, sive Ἐρυθρὸς, Latinis *Ruber*, ut optime omnium docet Fullerus Miscell. Sac. lib. IV cap. XX.

[29] *Ἐν Ἀραβικῶν δευτέρᾳ.*] Male legitur in vulgatis libris, ἐν Ἀραβικῇ δευτέρᾳ, quod, collatis aliis locis, in quibus Uranii mentio reperitur, rejecimus. Et quanquam nemo non videat, hunc locum sic debere corrigi, dicam tamen idem a Tanaq. Fabro in Epistol. Criticis præstitum.

[30] *Συῤῥέουσι.*] Turpissimo errore in omnibus editis excusum est συῤῥέουσιν. Cod. Vossianus: συῤῥέουσιν, quod etiam a mala manu. Tanaquillus Faber in Epist. Crit. συῤῥέουσιν, quod etiam probare nequeo; quare in depravatæ lectionis locum συῤῥέουσι repositum, permotus auctoritate Archiepiscopi Thessalonicensis, qui integrum Uranii locum in comment. ad Dionysium transtulit: Φασὶ τὸν ἐπώνυμον τοῦ χρώματος τοῦ Ἐρυθροῦ, Οὐρανίου ἐν δευτέρᾳ ἱστορικῶν, ὅτι τὰ παραπλήσια ὄρη ἐστὶν ἐρυθρὰ ἰόντος τοῦ ἡλίου, ἐμβαπτόμενα εἰς τὴν θάλασσαν ἐρυθρὰν ποιεῖ τὴν σκιὰν ἐρυθρὰν· καὶ ὑόντος δὲ καταφερομένων τῶν ὀρέων εἰς θάλασσαν συῤῥέουσι, πυκνὸν, φησὶ, χοῦν ἐβάπτουσι τοῦ χρώματος. Qui legere avet figmenta veterum de specie ruboris apparente, is consulat Agatharcidem de Mari Rubro, Strabonem lib. XVI, Plinium lib. VI cap. XXIII, & Agathemerum lib. II Geograph. cap. XI.

[31] *Μεμφίτης νομοῦ.*] Fidem Stephani liberat Herod. lib. II ubi de Pheronе loquitur: Ἀναβαλόμενος δὲ στρατὸν πεζὸν ἐπῆλθε τῇ Συρίῃ, πολλῷ δὲ τι τοῦ ἔργου τούτου ἀπικόμενος, ἐς μέσον πόλιν τὴν νυῦν κρατέει) Ἐρυθρὴ βῶλος.

[32] *Ἐρυθραὶ, πόλις Ἰώνων.*] Strabo, Ptolemæus & alii hoc nomen urbis numero multitudinis efferunt. De conditoribus non unanimes sunt veterum scriptorum sententiæ. Vellejus Paterculus lib. I: *Iones, duce Ione, profecti Athenis, nobilissimam partem regionis maritimæ occupavere, quæ hodie appellatur Ionia: urbesque constituere Ephesum, Miletum, Colophona, Priënen, Lebedum, Myûntem, Erythras &c.* Pausanias in Achaïcis conditorem refert Erythrum Rhadamanti F. qui urbi de se nomen imposuit, sed postea Κλέων ὁ Κάδμου (ubi a doctis emendatur Κλέων ὁ Κάδμου) συνοίκους ἐξ Ἀσσυρίων τῶν ἐπὶ Νίνου καὶ Βήλου τοῦ ἐπὶ θαλάσσῃ ἐφίσταντο, ἐπανορθοῦται Ἐρυθραίους ἀποφαίνων. Harpocration urbem a Nelco conditam ex Hellanico perhibet: Ἐρυθραὶ μία τῶν Νηλέως τοῦ Κόδρου κλειδούχων, ἐς φησι Ἑλλάνικος.

[33] *Κνωπόπολις ἀπὸ Κνώπου.*] Cnopus, occupata urbe, eam in sui memoriam & honorem sic appellari voluit: Polyænus lib. VIII: Χρυσίππου τοῦτο ἰδίωτα, τὸν Κνῶπον ἐπιλαβόντα μέρος πόλεως ἐπιβουλῇ τοῦ τραπέζου, καὶ τοῖς πολίταις ἐπιτρέψαι, ἀμυνοῦσθαι μὴ δυναμένους· ὕστερον δὲ Κνώπου κτίσαι πόλιν, ἐκφήνασι τὸ Ἐρυθραίων πόλεως. Ergo tunc Cnopum Erythra exstabant: nam, teste Pausania, Erythrus Rhadamanti F. coloniæ vel condendæ, vel ducendæ auctor fuit: sed Cnopus, ingenti Ionum manu collecta, urbem postea instauravit atque habitatoribus frequentiorem reddidit. Et hoc modo interpretandus est Strabo lib. XIV: Ἐρυθρὰς δὲ Κνώπου (κτίζει) καὶ ἄνωθεν ἀπὸ Κάδμου τοῦ Θηβαίου.

[34] *Λιβύης ἄλλη.*] Hæc eadem videtur, de qua sectione de Mari Rubro mentionem fecit: Καὶ ἔστιν ἄκρον Ἐρυθρὸν Λιβύης, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐπέδειξεν γεωγραφούμενον.

[35] *Βοιωτίας.*] Hujus meminit Strabo lib. IX, refertque Erythræos ex Ionia in Bœotiam misisse colonium, quæ ibidem urbem conderet. Nomen accepit ab Erythro

Lucoc-

[26] ἡ Κύπρε ἄλλη, ἡ νυῦ Πάφος. ὁ πολίτης, Ἐρυθραῖος. καὶ τοπικῶς, Ἐρυθραικῆθεν. ἐξεμαίπιζε δ' [27] ἡ Ναυκράτης Ἐρυθραῖος, ὁ Ὅμηρον ἐπανορθούμενος.

alia Cypri, nunc Paphus dicta. Civis, Erythræus. Hinc locale, quod ex Erythra denotat. Naucrates, qui in Homerum commentatus est, etiam Erythræus dicebatur.

ΕΡΥΚΗ [28], Σικελικὴ πόλις. Φίλιστος Σικελικοῖς δευτέρῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἐρυκαῖος.

ERYCE, urbs Sicula, de qua Philistus libro secundo. Gentile, Erycæus.

ΕΡΥΜΑΝΘΟΣ, ὄρος καὶ ποταμός.

Ἢ καὶ ἀπὸ Τηΰγετον ὠκεμήκειον, ἢ Ἐρύμανθον.

ERYMANTHUS, mons & fluvius:

Vel juxta Tœgetum oblongum, sive Erymanthum.

ἐν τούτοις τοῖς ὄρεσι λέων οὐ γίνεται. ὅθεν Ὅμηρος ὡείκασε τὴν Ἀρτέμιδος φησι,

In illis montibus leo non nascitur. Hinc Homerus de Diana inquit:

[29] Τερπομένην κάπροισι, καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισι,

Oblectans se apris & velocibus cervis:

καὶ οὐ λέουσι. τὸ ἐθνικὸν, Ἐρυμάνθιος· καὶ θηλυκὸν, Ἐρυμανθὶς, ὡς Βοιωτὸς Βοιωτίς. ἔστι καὶ οὐδέτερον, Ἐρυμάνθιον.

Non leonibus. Gentile, Erymanthius, & fœmininum Erymanthis, quemadmodum à Bœotus Bœotis. Reperitur quoque Erymanthium genere neutro.

ΕΡΥΜΝΑΙ, πόλις Λυκίας· Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῃ Λυκιακῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ἐρυμναῖος.

ERYMNÆ, urbs Lyciæ, de qua Alexander libro primo Lyciacorum. Gentile, Erymnæus.

ΕΡΥΞ [31], πόλις Σικελίας ἐσπερικωτάτω, ἀπὸ Ἔρυκος τοῦ Ἀφροδίτης καὶ Βύτου. τὸ ἐθνικὸν, Ἐρυκῖνος. καὶ Ἐρυκίνη Ἀφροδίτη ἐν Ῥώμῃ καὶ Σικελίᾳ.

ERYX, urbs Siciliæ, genere masculino, ab Eryce Veneris & Buti filio nomen habens. Gentile, Erycinus. Et Erycina Venus Romæ & in Sicilia.

ΕΡΥΣΘΕΙΑ, πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ Ἀπόλλων προσηγορεύεται Ὑλάτης. Διονύσιος Βασσαρικῶν τρίτῳ,

ERYSTHEA, urbs Cypri, in qua Apollo Hylates colitur. Dionysius libro III Bassaricorum:

Οἵτ' ἔχουσι [32] Ὑλάτεω θεοῦ ἕδος Ἀπόλλωνος,
Τέμβρυον, Ἐρύσθειάν τε, καὶ ἀντιπέρην Ἀμαθοῦντα.

Quique habitant Hylatæ Dei sedem Apollinis,
Tembrum, Erysthеamque, & maritimam Amathuntem.

ΕΡΥΣΙΧΗ [33], πόλις Ἀκαρνανίας, ἣν

ERYSICHE, urbs Acarnaniæ, deinceps

Leuconis F. Athamantis nepote, auctore Pausania in Eliacis Posterioribus: Οἱ δὲ ἐπιχωριάζουσι τοῖς κατὰ λογογράφους Ἐρυθραῖοι Λεύκωνος τοῦ Ἀθαμάντος· λέγουσι γάρ τινες Ἐρυθραὶ πόλισμα ὑπαλπίζον Βοιωτῶν. Eustathius ad Iliad. B perhibet Erythrum fuisse Neptuni F. matrem vero habuisse Amphimedusam Danii filiam, cujus verba mox adducam. Erythræ rudera tempore Pausaniæ conspiciebantur in agro Platæico sub Cithærone, si quis paullulum a recta digrederetur ad lævam, ut telkatur in Bœoticis.

[26] Καὶ Κύπρε ἄλλη.] De hac mentionem fecit Nonnus lib. XIII Dionysiac.

Καὶ Τέμβρυον, καὶ Τέμβρυον, Ἐρυθραίου τε πολίχνου.

Καὶ Ναυκράτης Ἐρυθραῖος.] Suspicor olim in Stephano fuisse scriptum, Ναυκράτης Ἐρυθραῖθεν, & nostrum Naucratis nomen huc adduxisse, ut probaret veteres hoc locale, sive adverbium de loco, usurpasse. Movet me præterea Eustathius, quod sic censeam, qui totum Stephani locum, suppresso nomine, in commentarios suos transtulit, & huic Naucrati hanc ἴδιωτὸν formam attribuit, ita enim ille ad Iliad. B. Ἐρυθραὶ δέ, ἐστι δὲ καὶ Γαυλὸς, καὶ Αἰσηπὸς καὶ Ἀνακλῆς· καὶ Κύπρε δὲ ὅτι καὶ φασὶ, ἐκ τοῦ Πάφου· ὧν δὲ ὁ Βοιωτὸς, ἱστορεῖται δὲ καὶ Ναυκράτης Ἐρυθραῖος, Ὅμηρον ἐπανορθούμενος. Ἀπίων δὲ ὁ Ἡρόδωρος ἐξωνυκτικῶς λέγει, λέγοντος Ἐρυθρὰς, ὡς καλὰς· Ἐπιτηρεῖ δὲ φησιν, ἵνα Ἐρυθραὶ μὲ βαρυτόνως, καὶ ὁ Βοιωτὸς λέγει Ἐρυθρὰ ἐν Ποσειδῶνι· ὁ Ἀμφιμηδόσας ὑγιαίνοντας Δωσιάδι· κεῖνται δὲ καὶ Κεφαλλῆνι· Ἐρυθραὶ δὲ ἐξωτικῶς, καὶ ὁ Γαυλός. Igitur ex hoc loco liquet, nostram conjecturam minime esse vanam.

[28] Ἔρυκα, Σικελικὴ πόλις.] Hæc urbs Palicorum lacui a meridie imminebat, cujus ruinas & vestigia Cluverius vidit in Catalfano monte. Ad hunc montem oritur flumen divi Paulli, quod etiam opinatur esse veterum *Erycem amnem*, unde urbs hæc nomen invenit. Gentile hujus oppidi est Ἐρυκαῖος & Ἐρυκώδης, quod ultimum est apud nostrum in Παλίκοις.

[29] Τερπομένην κάπροισι.] In omnibus editionibus contra metri legem excusum est:

Τερπομένην κάπροις ἠδ' ὠκείῃς ἐλάφοισι·

Hic versiculus ut & præcedens inveniuntur apud Homerum Odyss. Z.

[30] Καὶ θηλυκὸν, Ἐρυμανθὶς.] Codex Vossianus: καὶ θηλυκὸν, Ἐρυμανθίνη. Quid autem ad hunc locum faciat non video.

[31] Ἔρυξ, πόλις Σικελίας.] Actum revera ageret, qui de situ hujus civitatis, de conditore, de templo Veneris Erycinæ, & de nomine gentili aliquid conaretur addere, post insignem diligentiam Clariss. Virorum Cluverii & Bochurti.

[32] Ὑλάτεω θεοῦ.] Sic dicitur pro Ὑλάτου, a casu recto Ὑλάτης. Miror profecto Xylandrum τὸ Ὑλάτεω, quæ pessima lectio est, in contextum recepisse. Veterem lectionem, quam exhibent MSS & priores editiones, reponendam judicavi. Non tantum hic colebatur Apollo hoc nomine, sed etiam in ipso oppido, unde nomen acceperat. Vide Stephanum in Ὑλάτης, & Ἀμαθοῦντος, ubi etiam colebatur.

[33] Ἐρυσίχη, πόλις Ἀκαρνανίας.] Invitis libris MSS & aliis editionibus pro Ἐρυσίχη reponendum existimavi Ἐρυσίχην, quod manifeste volunt nomen Heroinæ, & gentile ab oppido deductum. Sita erat ad Achelöum, ut liquet

πης ὑφηρου Οἰνιαδῶν ὠνομάσθη. καὶ πινὲς ὑ † A
χώραν † Οἰνιαδῶν πᾶσαν Ἐρυσίχειον ὠνόμα-
σαν, ἀπὸ Ἐρυσίχης † Ἀχελώου θυγατρός. τὸ
ἐθνικὸν, Ἐρυσιχαῖος, περὶ ὃ πολὺς λόγος
παῖς ἀρχαίοις. ὁ Τεχνικὸς γὰρ [14] Ἡρωδια-
νός φησιν, ὅτι σεσημείωται [15] τὸ Ἐρυσιχαῖος B
παροξυνόμενον ἐν παῖς ἐθνικοῖς. μήποτε
ἂν τὸ χαῖος ἐγκλίνῃ, ὅ ἐστιν [16] ἡ βακχελικὴ
ῥάβδος, ἢ † ἐρύσω μέλλοντα. δίχως ἂν ἔσοιτο.
ὡς ἔστι δῆλον παρὰ Ἀλκμᾶνι ἐν ἀρχῇ τῆ ἁδυ-
πόρου † Παρθενείων ἀσμάτων, φησὶ γάρ,

Οὐκ εἶ σ' ἀνὴρ ἄγριος, οὐδὲ σκαιὸς
Οὐδὲ παρὰ σοφοῖσι, [17] Θεσσαλὸς γένος,
Οὐδ' Ἐρυσιχαῖος, [18] Καλυδωνιος οὐδὲ C
ποιμήν,
Ἀλλὰ Σαρδίων ἀπ' ἄκρας. ----

[19] εἰ γὰρ τῷ Θεσσαλὸς ἥβας συναπτέον, ἐθνικὸν
ἔσται, καὶ παροξυντέον· [20] Ἡρωδιανὸς ἐν
παῖς καθόλου προσῳδίαις, ᾗ Πτολεμαῖος
φησι. [21] εἰ δὲ τὸ οὐδὲ ποιμήν [22] συναφθείη τις λέ- D
γων,

ut liquet ex noſtro in voce Οἰνιάδων, ubi ſec. ſyllaba per diphth. ſcribitur. Strabo lib. x Erythichoeos ab Oeniadis diverſos facit, & auctoritate Apollodori etiam in Acarnanie mediterraneis collocat, ita enim ille: Τὰς δὲ μεσογαίους κατῴκησαν Ἐρυσιχαίους παῖς φησιν Ἀπολλόδωρος λέγων, ἐν Ἀλκμᾶνος μέντοι

Οὐδ' Ἐρυσιχαῖος, Καλυδωνιος οὐδὲ ποιμήν,
Ἀλλὰ Σαρδίων ἀπ' ἄκρας.

Ad quem locum ſi quis vidérit Caſaubonum, oleum & operam omnino non perdet.

[14] Ἡρωδιανὸς.] Non dubito quin ita ſit reſtituendum pro Ἡρόδικος, quod libri omnes tum MSS tum editi conſtantiſſime exhibent. In his nominibus librarii frequentiſſime hallucinantur, & quidem notius pro ignoto ſubſtituentes. Solebant antiqui hæc nomina per compendium ſcribere: hæc abbreviatio Ἡρω *Herodianum*. & hæc Ἡρῳ *Herodotum* denotat. Per Τεχνικὸς hic Apollonius Dyſcolus intelligendus, qui æque ac Herodianus hoc nomine inſignitur a veteribus. Vide pag. 321: 86. Sed Apollonio Technico per copulativam conjunctionem alius grammaticus Herodianus adjungitur, cujus deinde verba in medium producuntur: nam diſputatio illa de vocabulo Ἐρυσιχαῖος in Herodoti Muſis locum habere nequit. Non poſſum tamen reticere, Mag. Salmaſium etiam de hac emendatione ad marginem ſui Stephani monuiſſe.

[15] Τὸ Ἐρυσιχαῖος παροξυνόμενον.] Libri omnes proſligatiſſime hic ſunt corrupti, in quibus legitur παροξυτονούμενον, pro quo reponendum exiſtimavi παροξυνόμενον. Nam ipſa ſententiæ ἀκολουθία docet, τὸ Ἐρυσιχαῖος gentile, in penultima circumflectendum. Verum ubi adjective ſumitur, in antepenult. ſignatur, quod ex Herodiano probare noſter conatur. Optime Scholiaſt. Apollonii ad lib. IV: Καὶ τὸ παρ' Ἀλκμᾶνι δὲ λεγόμενον Ἐρυσίχειον πόντον ἐπ' ὀξυτόνου ἐστὶ τὸ χωρίον ἐρυσίβης, οἷον πυρίνεος.

[16] Ἡ βακχελικὴ ῥάβδος.] Hoc ſignificatu uſus eſt voce χαῖος Apollonius Rhod. lib. IV:

Ἀργείων χαῖον παλάμῃ ἔτι πηγυλίσσας.

Idem locus citatur ab Etymologici Mag. Auctore: Χαῖον ἀγχίμολον] Ἀπολλώνιος, - χαῖον, παλάμῃ ἔτι πηγυλίσσας· χαῖον, ἡ μὲ κακοπάλῳ βακτηρίαν· ἢ δὲ, ῥάβδον· ἢ δὲ, λαμπάδιον. Sed hic πηγυλίσσας reſcribendum, ut eſt in verſu Apollonii. Eundem hunc errorem tranſcripſit aliunde Phavorinus in Lexico ſuo. Sequitur apud noſtrum: ὅ ἐστιν ἡ βακχελικὴ ῥάβδος, ᾗ † ἐρύσω μέλλοντα. Verum hæc quoque, ut alia plurima hac lectione, medica manu indigent. Ultima verba, niſi velis Epitomatorem in regulas artis impingere, ita ſunt conſtituenda: ἐρύσω τὸ ἑλκύσω, μέλλων.

[17] Οὐδὲ Θεσσαλὸς ἥβας.] Ultima vox in Holmanniana editione non erat: hanc ut maxime neceſſariam ex veruſtioribus editionibus & MSS revocavimus.

[18] Καλυδώνιος οὐδὲ ποιμήν &c.] Fateor hæc & ſequentia Alcmanis verba, hodie non inveniri in libris MSS & prioribus editionibus. Interim tamen nemo erit tam βάκχος, quin mecum ſtatuat, eadem olim Stephanum in genuino opere habuiſſe, atque Hermolaum noſtri Epitomatorem ea non potuiſſe prætermittere, niſi cum ſummo ſui compendii diſpendio. Nam cui bono bilia ſequentibus illorum mentionem feciſſet, & de genuino ſenſu examen inſtituiſſet, niſi in Alcmanis verſiculo ceſtiſſent? Placuit ergo ex Strabone munilum hunc Alcmanis locum integriorem edere, atque id quidem Ethnicographo reddere, quod vel temporis injuria, vel tranſcriptorum, Epitomatoriſve ſumma incuria ei ademerat.

[19] Εἰ γὰρ τῷ Θεσσαλὸς &c.] Libri omnes male exhibent τὸ Θεσσαλὸς, ἥβας παροξύνεσθαι. Orationis ordo hoc: dandi caſum requirit, quem in hac editione reponimus.

[20] Ἡρωδιανὸς ἐν παῖς καθόλου προσῳδίαις.] Intelligo opus Herodiani, non hiſtoricum, ſed grammaticum, quod de Proſodia agit. Pari modo illud citatur Euſtathio ad Dionyſ. ubi etiam de accentu diſputatio inſtituitur: Γέγραπται δὲ παρὰ Ἡρωδιανῷ ἐν τῇ καθόλου προσῳδίᾳ Χαλδαϊκὰ ἀναγνώσματα ἐξενίσας, ἐκ Πυθαγόρου. Apud noſtrum in Ἀσσύρια liber quartus hujus operis citatur: Ἡρωδιανὸς ἐν πολίσμασι προσῳδίας. Ubi ſine dubio ſubintelligendum ἀναγνώσεων. Et liber I in Δωδώνη, Τεχνικὸς ἐν τῇ α τῆς καθόλου. Ubi non innuitur Hiſtoria univerſalis, ſed Proſodia univerſalis. Quanquam non ignorem τὰ καθόλου χρόνῳ, *conſcriptionem hiſtoriæ univerſalis* denotare; eſt enim phraſis Polybia lib. V uſitatiſſima.

[21] Εἰ δὲ τὸ οὐδὲ ποιμήν συναφθείη τις λέγων &c.] Hic locus, ſi quis alius ingentem mihi creavit moleſtiam: ne autem videar intricatiſſima ſicco pede tranſilire, dicam tamen quod ſentiam, forte rem acu non tacturus. Quid ſi locum ita concipiamus: Εἰ δὲ τὸ οὐδὲ ποιμήν συναφθείη τις λέγων, ὁ ἑρμόλαος, παροξύνει ἐς παροξυνόμενον, τῇ ἐκλειτῇ † βακχείῳ, ἢ † αἰόλῳ, παρὰ τὸ ποιμὴν ἐκ ἀγροῦ διαιρεῖσθαι ἐπιχωρίους. Horum verborum ſenſum in verſione exprimere ſum conatus. Rationem non video, quare illud οὐδὲ ποιμήν in contextu repetatur. Sufficit ſemel dixiſſe, τὸ ἑρμόλαος *bubulcum* vel *caprarium* denotare ſi in antepenultima accentum gerat, ad quod τὸ ποιμήν, quod eſt in Alcmanis verſu, non ratis commode adhibetur.

[22] Συναφθείη.] Peſſima in Xylandriana legitur συναγθῆ. Veterem veramque lectionem ex MSS & veruſtioribus edition-

γων, ἡ Ἐρυσιχαῖος· τὸ δὲ ἐθνικὸν βουβολικὸν, A dicens ἡ ἐρυσίχη, *sive Erysichaus*, manifeste liquet eam vocem accentu in antepenultima debere insigniri, & significare bubulcum, sive caprarium, cui vox βουβὼ *pastor* non commode adjungetur. Oppidanus, Erysichæus: Fœmininum, Erysichis, quod etiam de regione usurpatur.

ΕΡΕΧΘΙΑ, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς, ἀπὸ Ἐρεχθέως τοῦ ξενίσαντος Δήμητραν. παραυλίδως δὲ τοὺς Ἐρεχθέας φασίν. ὁ δημότης, Ἐρεχθιεύς. καὶ Ἰσοκράτης Ἐρεχθιεὺς ἦν. τὰ τοπικὰ, Ἐρεχθίαθεν, Ἐρεχθίαζε, καὶ Ἐρεχθιάσιν. B

ERECHTHIA, pagus Atticæ Ægeïdis tribus, qui ab Erechtheo, Cererem hospitio excipiente, nomen accepit. Quatuor syllabis Erechtheas nominant Paganus, Erechthiensis. Isocrates enim Erechthiensis erat. Hinc adverbia loci, quæ ex, ad & in Erechthia denotant.

ΕΙΔΗΤΕΣ, ἔθνος Ἰβηρικόν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

EIDETES, gens Iberica, auctore Hecatæo in Europa.

ΕΣΠΕΡΙΑ [41], ἡ δύσις, καὶ τὸ δυτικὸν μέρος. τὸ ἐθνικὸν, [44] Ἑσπέριος, καὶ [41] Ἑσπερώτης· καὶ Ἑσπερίτης ὁ δυτικὸς, ἀπὸ τοῦ ἑσπέρα, τὴν δύσιν. C

HESPERIA, occidens & pars occidentalis. Gentile, Hesperius & Hesperiotes. Et a voce ἑσπέρα *occidens* fit Hesperites occidentalis.

ΕΣΠΕΡΙΣ, πόλις Λιβύης, ἡ νῦν Βερενίκη. ὁ πολίτης, Ἑσπερίτης. [40] Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἑπιγράμμασιν. D

HESPERIS, oppidum Libyæ, quod nunc Beronice. Oppidanus, Hesperites, ut est apud Callimachum in Epigrammatibus.

ΕΣΤΙΑΙΑ, πόλις Εὐβοίας· Ὅμηρος,

[47]---- Πολυστάφυλόν θ' Ἑστίαιαν.

ἀπὸ τῆς κεῖσε τῶν Ὀλυμπίων Ἑστιάδος. τὸ ἐθνικὸν, Ἑστιαεύς. λέγεται καὶ τροπικῶς. ἔστι καὶ ἄλλη Ἀκαρνανίας. [48] ὁ πολίτης, Ἑστιώτης, ἡ Θετταλικὴ μοῖρα, καὶ Ἑστιαεύς. E

HESTIÆA, urbs Eubœæ, de qua Homerus:

---- *Et uvis abundantem Hestiæam.*

Nomen habet ab Hestiæa circa Olympum sita. Gentile, Hestiæensis, quod etiam tribus syllabis effertur. Est & alia Acarnaniæ, cujus civis Hestiæotes, & genere fœminino Hestiæotis, pars Thessalica, & Hestiæensis. F

ΕΤΑΕΙΣ [49], μετὰ διφθόγγου, ὡς Δικαιεύς. ἔστι δὲ πόλις Λακωνική. τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως.

ETAEIS, cum diphthongo, uti Dicæus. Est autem urbs Laconica, cujus nomen etiam pro gentili habetur.

ΕΤΕΟ-

ETEO-

tionibus edi curavimus.

[41] Ἑσπερία, ἡ δύσις, καὶ τὸ δυτικὸν μέρος.] Græcos appellasse disille ἑσπερίαν, & τὴν δύσιν interpretatos fuisse, nil addidero. Apud Homerum Hymno in Lunam occurrit ἑσπερίη, quæ vox adjective ibi sumitur: nam ἑσπερίη μήνη est vespertina luna, dimidio globo splendens. Apud auctores τὰ ἑσπέρια sunt illæ mundi partes ubicunque sol occidit. Tzetzes in Histor. Chiliad. de insulis Hesperidum loquens:

Ἐν τούτοις τρισὶ νήσοις εἰσὶ τὰ Ἑσπερίδων,
Ἤγουν μέρη τῆς ἑσπερίας κεῖσ' ἀ Βρετανίας.

Eadem quoque modo vocem interpretatur Hesychius: Ἑσπέρια, δυτικὰ μέρη. Novimus tamen quid per ἑσπερίαν δύσιν intelligant Astrologiæ periti, & per ἑσπερίαν ἑωθινὴν. Quum vespere occidit stella, post occasum solis, ἑσπερία δύσις dicitur, & contra ἑσπερία ἀνατολὴ cum vespertino tempore oritur stella post occasum solis. Schol. Apollonii: Ἑσπερία δὲ δύσις λέγεται ὅτου ἀπὸ δυσμῶν ἡλίου ἀνατείλαντος ἀστὴρ ἐμφανὴς γίνεται τῇ ἑσπέρᾳ ἢ ἡλίου χρόνῳ. Hinc itaque evidenter liquet, ἑσπερίαν apud veteres passim adjective, non vero substantive sumi. Sic quoque Latini. Virg. Æneid. 11:

Ad terram Hesperiam venies. &c.

[44] Ἑσπέριος.] Notissima est divisio Æthiopum orientalium & occidentalium: sed ultimi communi nomine Ἑσπέριοι vocantur teste Agathemero lib. 11: Παρὰ δὲ τοῖς Αἰθίοψι τοῖς πρὸς ἑσπέραν ἱστορεῖται Γλαυκώπις Αἰθίοπες, οἱ καὶ Ἑσπέριοι.

[41] Ἑσπεριώτης.] Male in MSS Ἑσπεριάτης.

[40] Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐπιγράμ.] Epigramma Callimachi, in quo cives urbis Hesperidis Ἑσπερίτας appellat, extat in membranis, teste Salmasio: Verum hunc in ordinem est redigendum & emendandum, sunt enim hemiambi:

Ὁ Λύκιος Μενέσθης
Τὰν Τέῤῥα ναῖων ἀκτάν
Ἔθηκα τᾷ Κυρηναῖ
Δίδυμα καὶ φυτείαν
Σάραπι· τοὺς ἰδόντας
Ἔχειν Ἑσπερίτας.

In hoc Epigrammate pro ἰδόντας alii legunt ἴους, quod respectu significationis eodem rediret, si versiculi numerus hoc pateretur.

[47] Πολυστάφυλόν θ' Ἑστίαιαν.] Ultima pars versiculi ex Homeri Bœotia est, sed quam libri editi male repræsentant, in iis enim legitur, πολυστάφυλόν τε Ἑστίαιαν, quod correximus. In plurimis Homeri editionibus scribitur Ἱστίαιαν, quæ scriptura magis est Ionica, uti volunt Stephanus, Eustathius & alii. Verum hac de re, cum ad vocem Ἱστίαια pervenerim.

[48] Ὁ πολίτης, Ἑστιώτης, ἡ Θετταλικὴ μοῖρα.] In omnibus libris tam editis quam vulgatis hic locus mutilus circumfertur: nemo non videt hic desiderari nomen illud fœmininum, quo Thessalica illa pars sit insignienda. Legendum itaque: ὁ πολίτης, Ἑστιώτης, καὶ θηλυκῶς Ἑστιώτης, ἡ Θετταλικὴ μοῖρα· καὶ Ἑστιαεύς.

[49] Ἔταεις, μετὰ διφθόγγου, ὡς Δικαιεύς.] Hoc loco librarii partes suas non bene gesserunt, forte rescribendum Ἑταιεύς: nam in medio diphthongus collocanda est, si alibi. Præterea illud Δικαιεύς satis sanum non est, nam eandem correctiunculam in medio desiderat. Fortasis reponendum Δικαιεύς, de quo videsis suo loco.

Ε'ΤΕΩΝΟ'Σ [50], πόλις Εὐβοίας. Ο'- μηρ@.

---- πολύκνημόν τ' Ε'πεωνόν.

[51] Ἀπὸ Ε'πεωνέως. καλεῖται ἡ νῦν Σκάρφη. κεῖται δ' ἐπὶ λόφου. τὸ ἐθνικὸν Ε'πεώνιος, ὡς Σικυώνιος· ἐκ τόπου, Ε'πεωνόθεν.

ΕΥ' Α, [52] πόλις Α'ρκαδίας· Θεόπομπος ἕκτῳ. τὸ ἐθνικὸν, [53] Εὐαῖ@.

ΕΥ' ΑΙ'ΜΩΝ, πόλις Ο'ρχομενίων· Θεόπομπ@ ἕκτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Εὐαιμόνι@.

ΕΥ' ΑΛΗΝΟΙ', ἔθν@, ὡδὶ δ' ἔφη Γλαῦκος ἐν δευτέρῳ περὶ Α'ραβίας.

ΕΥ' ΒΙΟΙ [54], ἔθνος Λιγυστικόν. εἴρηϰ [55] ἐν τῷ περὶ τ' Α'ρβαξανῶν.

ΕΥ' ΒΟΙΑ, νῆσ@ [56] μία τῶν ἑπτὰ, [57] ἣ μεσόγαια, ἡ καὶ Μακρὶς, ἀπὸ Εὐβοίας· [58] Η'ρό-

ETEONUS, urbs Eubœæ, de qua Homerus:

---- *Multos colles habentem* Eteonum.

Nomen accepit ab Eteoneo. Nunc vero appellatur Scarphe, & in colle sita est. Gentile, Eteonius, uti Sicyonius. Hinc adverbium loci Ε'πεωθεν.

EUA, urbs Arcadiæ, cujus meminit Theopompus libro VI. Gentile, Euæus.

EUÆMÔN, urbs Orchomeniorum, de qua Theopompus libro VI. Gentile, Euæmonius.

EUALENI, gens, de qua Glaucus in Arabiæ descriptione libro II.

EUBII, gens Ligustica, de qua dictum est in voce Α'ρβαξανοί.

EUBOEA, insula una ex septem, oblonga, quæ etiam Macris dicta est, ab Eubœa nomen habens.

[50] Ε'πεωνὸς, πόλις Εὐβοίας.] Non puto Stephanum geographiæ tam imperitum extitisse, ut hanc urbem, quæ Bœotiæ erat, Eubœæ adscripserit, contra Homeri, Strabonis aliorumque geographorum auctoritatem. Præstaret itaque, invitis omnibus libris & editionibus, τὸ Εὐβοίας obelo confodere, & τὸ Βοιωτίας, injuria temporum & librariorum deturpatum, huic inserere. Strabo lib. IX in Bœotiæ descriptione: Ο' Ε'πεωνὸς δὲ Σκάρφῃ μᾶλλον ἐγγύς· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Παυσανίας. Apud Hesychium legimus: Ε'πεὼν, πόλις Βοιωτίας. Urbis nomen hoc loco alia terminatione gaudet, quam non temere rejecerim; imo vereor, ne ita olim scripserit Stephanus: nam infra habet: Τὸ ἐθνικὸν, Ε'πεών@, ὡς Σικυών@. Ultimum gentile non fit à Σικυὼν, sed à primitivo Σικυὼν, ergo etiam ab Ε'πεὼν non incommode Ε'πεών@ deducitur. Præterea notum est, Hesychium passim Homerum interpretari, atque ejus vocabula lexico suo inseruisse: imo ipsâ metri lex non turbaretur, si apud Poetam legeris

---- πολύκνημόν τ' Ε'πεῶνα.

[51] Ἀπὸ Ε'πεωνέως.] Eustathius ad Iliad. Β λέγει Ε'πεωνὸν Verum quia hujus genealogia accurate ab Archiepiscopo recensetur, ejus verba transcribam: Ε'πεωνὶς δέ, σαλεύσα μὲν ὑπαγε Σκάρφῃ, καλεῖται λέγει πρὸς Ε'πεωνὸ· ὃς Βοιωτῶν μὲν ἐλέγετο πόλις, πατρὶς δὲ Ε'λεῶνος· κεῖται δὲ φασιν ἐπὶ λόφου αὐτὴ καὶ Α'νταιδὼν μέμνηται ἐπὶ τῷ αὐτῷ Θεόκλυτος πάλιν.

[52] Πόλις Α'ρκαδίας.] Pausanias Argivorum pagum hoc nomine agnoscit; Polybius vero collem non procul a Sellasia Laconicæ, cum vide lib. II.

[53] Εὐαῖ@.] Apud Goltzium in veteri numismate hæc legitur inscriptio: ΕΥΑΙΩΝ.

[54] Εὐβίοι.] Sic reposuimus, suadentibus MSS, & ipsa ratione.

[55] Ε'ν τῷ περὶ Α'ρβαξανῶν.] Pessime omnes editi: ἐν τῷ περὶ Α'ρβαξανῶν. Quod jam edimus longe præferendum, imo vera vetusque lectio, quanquam loco à Stephano citato hodie Eubiorum memoria non invenitur. Vide nostrum in Γ'φίκλεια, ubi allegat Theopompi verba ex lib. XLIII, quæ hunc in modum emendavimus: ἐπὶ εἰσὶ μεγίστῃ αὐτῶν πόλις Γ'φίκλεια, ἡ Α'ρβαξανοὶ, ἡ Εὐβοῖοι, λέγουσι τὸ ἔθνικόν.

[56] Μία τ' ἑπτά.] Septem maximæ interioris maris insulæ a geographis recensentur, quas inter Eubœa quintum locum obtinet, testatur hoc Alexius Comicus apud Const. Porphyrog. lib. II de Them.

Τῶν ἑπτὰ νήσων, ἃς Νίνους ἡ φύσις
Θαλαττίας μυρίσας, Σικελία μὲν, ἧς λέγω,
Ε'ὺ μεγάλη, ἡ δεύτερα Σαρδὼ· τρίτη
Κύπρ@· τετάρτη δὲ, ἡ Διὸς Κρήτη τροφὶς·
Εὔβοια πέμπτη τρισσὰς· ἕκτη Κύπρ@·
Λέσβ@ δὲ τοῖς ἑβδόμοις λαχοῦσ' ἕδη.

Has insulas alio ordine enumerat Diod. Siculus lib. V, de Balearibus loquens: Τέτταρα δὲ ἐστὶ μείζονα μεγέθη πασῶν τῶν κατὰ τὸν ἐντὸς πόντον νήσων, Σικελία, Σαρδὼ, Κύπρος, Κρήτη, Εὔβοια, Κέρκυρα, Λέσβος. Alium quoque ordinem tenet Scylax, Sardiniam septem insularum maximam statuens, cum vicetis in interni maris Periplo. Non male tamen Diodorus Cyprum Eubœa majorem statuit, hac in re illis consentiens: Herodot. lib. V: Ε'στὶ δὲ ἐμοὶ μείζων Εὔβοιά τε καὶ Σικελίη τῶν ἐν ἀνθρώποισι. In Siciliorum Κύπρῳ. Idem quoque Strabo affirmat ex Timæo libro XIV. & specialim dicit, Cypri circuitum esse stadiorum trium millium, quæ insuper ab Agathemero quadringentis & viginti augentur. Verum insulæ majores, ubicunque in orbe terrarum sint sitæ, a geographis in tres classes distribuuntur. Prima continet maximas, inter quas Taprobane, sive Salice, Albion & Hibernia: secunda proxime dictis minores, inter quas Sicilia, Sardinia, Cyprus, Creta, Eubœa. Inter reliquas, quæ sunt quasi tertiæ magnitudinis, referunt Corcyram, Lesbum, & denique Rhodum. Adeo ut Agathemerus non septem, sed octo maris interni majores insulas statuat, nam Rhodus apud alios geographos in censum non venit. Locum vide lib. II Geog. cap. VIII.

[57] Μεσόγαια, ἡ καὶ Μακρὶς.] Testatur Agathem. Eubœæ longitudinem esse CLD lxcc stadiorum: locum ipsum, quia mendarum non est immunis, emendatum huc transcribam: Η' δὲ Εὔβοια μεσόγαια καὶ αὐτὴ Βοιωτίᾳ ξυμπαρήκουσα, Φωκίδι, Λοκροῖς, ἀπὸ δυσμῶν ἐπὶ ἀνατολὰς ἐστὶ τὸ Α'ττικόν· Ε'στι δὲ μακρὴ, διὸ Μακρὶς ὀνομάζεται, μῆκος σταδίων μ ψ'. Studiorum numerum nam mutavi, vehementer mihi suspectum: nam Strabo lib. X perhibet Eubœam in longitudinem CLD xc stadiorum extensam esse, ita enim ille: Παραμήκης δὲ πᾶσιν ἐστὶ τοῖς ἐπὶ χιλίοις σταδίοις καὶ πεντακοσίοις καὶ ἑπτακισχιλίοις· Plinius Straboni consentit lib. IV cap. XII: *Nusquam latitudinem ultra* XL. M. *pass. excrescit, nusquam intra* XX. M. *contrahit: sed in longitudinem universa Euripi ab Attica Thessaliam usque prætenta in* CL. M *pass.* Optimus inter hos consentius me movet, ut in Agathemero scribendum existimem ρ β'. Nam CL. M. pass. Plinii stadia CLD cc conficiunt. Propter hanc igitur situs longitudinem insula hæc Μακρὶς dicebatur: Strabo lib. jam citato: Διὰ δὲ τὸν παράπλουν ἐπὶ τὸν λιμένα μάλιστα τὸν τῶν Αὐλιδέων Μακρὶς ὀνομάσθη. Nominis etymon etiam explicat Socratis discipulus apud Aristoph. in Nebulis:

---- Η' δὲ γ' Εὔβοια, ὡς ἐφάπτεται
Η'δὲ, παρατέτακται μακρὰ πλοῦν πολύν.

Strep. Οἶδ'· ἐκεῖ γὰρ ἐμοὶ παρεπλεῖτε, κοὐ Πηγασίδαι.

Locum hunc adduco, ut ex ultimis verbis corrigantur commentaria Eustathii ad Dionys. de situ orbis, hunc locum producentis: Ὅτι Εὔβοια νῆσος μία τῶν ἑπτὰ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πόντῳ, ἡ & Μακρὶς ὀνομάζεται· Μακρὰς, ἐπὶ τὸ μῆκος ἐκτεινομένης· ἤτις μάλιστα τοῖς παραπλέουσι φαίνεται· διὸ & Ὁμήρου εἰπόντος περὶ τῆς Κυκλωπικῆς λιμένος· οὐδέ πῃ ἔστιν ἀποβλῆτα πρυμνήσια· καὶ Πηγασίδαι. Perlime hic ἐμοὶ pro ἰδίου legitur, quod clarissime liquet ex ratione, quam mox adjungit Eustathius: Ὡς τῶν Α'χαιῶν ἐπιπλεόντων τοῖς ἰδίοις αὐτῆς.

[59] Ἡρόδοτος. ἔστι δὲ [60] πόπος ἐν Ἄργει. ἔστι δὲ πόλις ἐν Μακεδονίᾳ, εἰς ἣν οἱ ἀπὸ τῆς νήσου εἰς Ἰλλυριοὺς ἀπιόντες, [61] Ἄβαντες ἐκαλήθησαν. τὸ ἐθνικὸν τῆς νήσου, Εὐβοϊδεύς· καὶ [62] Εὐβοεὺς τὸ θηλυκόν· καὶ Εὐβοΐδος, χωρὶς τοῦ ι. καί τι ἀπὸ τῶν εἰς ις ληγόντων εἰς ος [63] φυλάττει τὸν παραλήγοντα· διὸ δὲ τὸ Ἀλεξάνδρεια ὁ ποιητὴς ἔχει Ἀλεξανδρίς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Ἀλέξανδρος, ὡς Ταρσὸς Ταρσός. [64] ἔστι δὲ Εὐβοϊκὸς πληθικόν.

[59] Herodotus.] Quid hæc faciat hujus scriptoris nomen, equidem non video, cum neque præcedentia, neque sequentia ex illo desumpta sint. Fortassis in genuino opere noster Herodoti testimonio usus est, quod Epitomator expunxit, duntaxat scriptoris nomen retinens. Si vero aliquem Herodoti locum respiciat, illum fuisse arbitror, quem comment. 55 ex lib. v produximus.

[60] Πόπος ἐν Ἄργει.] Fortassis legendum, λέγος ἐν Ἄργει, quam lectionem confirmant vulgati Strabonis codices lib. I, ubi etiam de Euboea Macedonica fit mentio, verba adhuc, quia Stephanum illustrant: Τῶν δὲ ἐν Τροίᾳ ἐπιφανῶν Εὐβοέων πολλοὶ εἰς Ἰλλυριοὺς ἀποικίσαντες Ἄβαντες, ἐκβληθέντες ὑπὸ Μακεδόνων ἀπὸ Εὐβοίας ἕρμης, συμπαλαιόντων πως ἀπολέμῳ χρόνῳ, ἔλαβον πόλιν Εὐβοίαν. Deinde sequitur: Καὶ ἐν Λέσβῳ τόπος ἐστὶ Εὐβοία, ἐν ᾧ τῇ Ἄργει λέγεται. Hic Phido Argivus nummos primus percussit, teste Etymologici Mag. Auctore: Εὐβοϊκὸν νόμισμα· ἐπεὶ Φείδων ὁ Ἀργείων βασιλεὺς, ἐν Εὐβοίᾳ χρόνον ἔζη ὁ Ἄργος, ὅθεν καὶ ἴσχυε χρυσοῦν νόμισμα· ἀνέθηκε δὲ τὸ χρυσίον καὶ Εὐβοϊκὰς πρῶτα ἡ Ἥρα.

[61] Ἄβαντες.] Libri omnes Ἀβάντες, quæ est barbarica nugatio, teste Stephano in Ἄβαντις, cujus locum si consulueris, operam non perdes.

[62] Εὐβοεύς.] Apud Euripidem in Electra occurrit fœmininum Εὐβοεύς, quod non incommode deducitur ab Εὔβοια.

Νεφέλη δ' Εὐβοΐδων ἀκτὰς λιποῦσα.

Inter Grammaticos acris satis & vehemens viget disputatio, utrum gentile nomen sit Εὐβοεύς & fœmininum Εὐβοέα, an vero Εὐβοΐς & Εὐβοΐδος. Vide hac de re Etymologici Mag. Auctorem in Εὔβοια & Εὐβοεύς, ubi canones ex Oro veteri emigrapho, & aliis allegantur. Noster utriusque usum videtur admittere, scil. Εὐβοεύς & Εὐβοΐδος, & apud antiquos Græcos utrumque usurpari, evolventibus manifeste liquebit; quanquam numismata constanter exhibent ΕΥΒΟΙΕΩΝ, non vero ΕΥΒΟΕΩΝ.

[63] Φυλάττει τὸν παραλήγοντα.] Particula negativa hoc excidit, legendum enim, ὁ φυλάττει τὸν παραλήγοντα. Sic enim sentus optime constabit.

[63] Ἔστι δὲ Ἀλεξανδρεύς.] In vulgatis hæc verba non conspiciuntur, quæ tamen Vossiani codicis beneficio addidimus. Videlis quæ diximus ad vocabula Αἴλιος, Ἀλιεύς & Δικαιάρχεια.

[64] Ἔστι δὲ Εὐβοϊκὸς πληθικόν.] Non est improbanda hæc pollendi forma, nam plurimorum possessivorum penultima in I definit, exceptis vocibus Κεφαλληνίς, Εὐβοϊκός, Δαυλίς & Δαυλιάς, ut perspicue docet Etymologus in voce Αἰθίοψ. Apud Herodotum in Thalia aliquoties occurrit: Τὸ Εὐβοϊκὸν πέλαγος, Εὐβοϊκὴ πόλις, & Εὐβοϊκὰ πολίσματα. Tamen rationem non video, quare Εὐβοϊκὸς rejici possit, eo enim utitur Strabo lib. III: Τῶν δὲ ἀρχαίων τὸ ἰδιωτικὸν οὐ πρέπει ἐμοὶ Εὐβοϊκὸν πέλαγος ἐξαγορεύειν. Illud quoque agnoscit alio loco Etymologus, cujus verba ad hanc sectionem comment. 59 citavimus.

A habens. Herodotus. Est quoque locus in Argo, & urbs in Macedonia, ad quam insulani ad Illyrios abeuntes Abantes vocati sunt. Insulæ gentile est, Euboœensis, & genere fœmininο Euboeis. Dicitur quoque Εὐβοΐς Euboëensis sine jota, siquidem derivatixa in ος, si fiant a nominibus in ις desinentibus, penultimam non retineant. Hac de causa Ἀλεξάνδρεια non facit Ἀλεξανδρίς, etenim debebat habere Ἀλεξανδρεύς, sed fit à voce Ἀλεξάνδρος, quemadmodum à Tarsus, fit Tarsensis. Possessivum, Euboicus.

B

EUGEA, oppidulum Arcadiæ, de quo Theopompus lib. quinquagesimo sexto. Gentile, Eugæus, uti Zelætes, & Eugeotes, uti Mareotes.

C

EUDIPNE, insulæ Libyæ Phœnicum, teste Hecatæo in Libyæ Periegesi. Gentile, Eudipnæus, uti Lernæus.

D

EUELGIA, oppidum, de quo Hecatæus in Periegesi. Oppidanus, Euelgensis.

EUERGETÆ, gens Scythica, teste Strabone, qui etiam Arimaspi vocabatur, ibi

[65] Εὐβοεύς.] Dubitat Cl. Bochartus, an *Eudipne* non sit eadem insula, quæ a Libybus *Oudemoë* vocabatur, de qua Stephanus in voce Γῆ, νῆσος Λιβύης, Οὐδημοὶ λεγομένη ὑπὸ Λιβύων. Verum alii de hac insula tacentes, etiam nobis nihil dicendum suppetit.

[66] Εὐελγεῖς.] In omnibus editis male legitur Εὐελγεδεῖς.

[67] Σίραιον.] Libri numerus in omnibus codicibus reticetur: Euergetarum tamen fit mentio apud Geographum in itinere Alex. Mag. lib. XV, quem locum noster respicit: Ἐν δὲ Δραγγίῃ, ἐπὶ τῶν τῆς Εὐεργέτης ὄρεων, ἐν ᾧ Κῦρος ἔτους ἀνῄρηται.

[68] Οἱ δὲ Ἀριμασπούς ἐλέγετο.] Ita omnibus in libris erat excusum, cum ex mente auctoris fortassis legendum fuit, ἃ δὲ Ἀριμάσπους ἐλέγετο. Interim, cave credas, sic legendo veritatem huic loco restitui: nam *Arimaspi* olim non sunt appellati *Energetæ*, sed *Ariaspæ* vel *Agriaspæ*, qui propter collata in Cyrum beneficia hoc nomine insigniebantur. Arrianus lib. III: Ἀφικνεῖται ἐς τὴν πόλιν ἣν Ἀρτακάνας κελεύουσι, ἔστιν δὲ Εὐεργέτης ὑπερκαθῆσθαι, ὅτι Κύρῳ τῷ Καμβύσου ξυνεπολέμουν τε καὶ ἐς Σκύθας ἐλάσαντι. Curtius lib. VII: *Iter pronuntiari jubet in Agriaspas, quos jam nunc mutato nomine Energetas appellant, ex quo frigore vitaque penuria Cyri exercitum affectum tectis & commeatibus juverant.* Quibus in locis Salmasius & alii ex vetustis codicibus & editionibus *Arinaspas* præferunt, eosque sic vocatos opinantur ab urbe *Arinaspa*, quam Ptolemæus in Drangiana collocat. Unus Diodori locus turbas facit, ubi hodie hunc in modum legitur: Ἀπὸ δὲ τούτων ἀναζεύξας, ἐπὶ τοὺς καλουμένους ὑπὸ Δραγγῶν Δαρδανίους, ἀνέζευξε μὲν ἐπὶ τοὺς ἀπὸ τῶν Ἀριμασπῶν, νῦν δὲ Εὐεργέτας ὀνομαζομένους. Vel Diodorus, literarum affinitate deceptus, toto cœlo erravit, vel librarii huic voci fraudem fecere, cum apud eum sine dubio rescribendum sit Ἀγριάσπους vel Ἀγριάσπας: nam Arimaspi, teste Stephano, gens est Hyperboreorum, & in Scythia Europæa a geographis ponuntur; qui quam immenso spatio ab Ariaspis Arriani & Curtii distent, omnes norunt, qui geographiam de limine salutarunt. De iis potissimum legantur Herodotus lib. III & IV, Dionysius de situ orbis, & in eum Eustathius aliique. Apud Herod. in Melpomene legimus: Περὶ δὲ Σκυθέων ἐμοὶ οὐκ ἱστορημένων πλεῖστα λόγος ἐστὶ, τὰ μὲν γὰρ ἀπὸ

[69] ἐκεῖ γὰρ τὴν φησὶ τὴν Ἀργὼ, χειμῶνι σφοδρῷ πνεύσαντι, διασωθῆναι τὸ σκάφος, καὶ ὕστερον κληθῆναι.

ΕΥ̓ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ [70], πόλις Λιβύης, καὶ ἐπιχωρίως λεγομένη. λέγεται δὲ χωρὶς τοῦ δ μορίου Εὐσπερίς. τὸ ἐθνικὸν, [71] Εὐεσπερίτης.

ΕΥ̓ΘΗΝΑΙ, πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν καθ' ἡμᾶς, Εὐθηναῖος. καθ' ὁμοίωσιν γὰρ, Εὐθωδὶς. Πολέμων δὲ καὶ [72] Εὐθωΐτας φησίν.

ΕΥ̓ΙΠΠΗ, δῆμος Καρίας. ὁ οἰκήτωρ, Εὐιππεύς.

ΕΥ̓ΚΑΡΠΙΑ, δῆμος τῆς μικρᾶς Φρυγίας. ἱστορεῖ Μητροφάνης, τὸν βότρυν ἐκεῖ τοσοῦτον γίνεσθαι τὸ μέγεθος, [73] ὅσον ἅμαξαν ἀπ' αὐτοῦ φορτίζεσθαι καὶ μέσον. καὶ ὕστερον ἐκλῆξαι ὑπὸ τοῦ εὔφορον. ἐνθένδε γὰρ οἱ βάρβαροι ἔλεγον, ὅτι Δήμητρι καὶ Διονύσῳ Ζεὺς τὴν χώραν τῶν εὐκάρπων δοίη. ἔστι δὲ [74] Εὐκαρπία Φρυγίου Σικελίας, [75] ἐν τοῖς λεγομένοις Τιμαίοις· καὶ φησὶν Λαΐδα ἐν τούτῳ, τὴν ἐπικαλουμένην Διαβεβλημένην ἐκπῶμα· ἣν οἱ πολλοὶ [76] Κορινθίαν φασί. τινὲς δὲ Λαΐδα τινὲς λέγουσιν, [77] ἀλλὰ Ναΐδα, καὶ [78] Υ̓κκα-

A Ibi enim perhibent, exorta tempestate Argonautarum navem servatam, & gentem inde sic dictam esse.

EUHESPERIDES, urbs Libyæ, quæ & genere fœminino effertur. Appellatur quoque Esperis sine particula ε. Gentile, Euhesperites.

EUTHENÆ, urbs Cariæ. Gentile juxta nostram formandi rationem, Euthenæus, juxta illorum, Euthenensis. Polemo autem eos quoque Euthenitas nominat.

EUIPPE, populus Cariæ, cujus incola, Euippensis.

EUCARPIA, pagus minoris Phrygiæ. Perhibet Metrophanes, racemum illic generari tantæ magnitudinis, ut currus ab eo in medio fuerit disruptus, ita ut hæc regio a fertilitate nomen acceperit: narrabant enim de hoc pago barbari, Jovem Cereri & Baccho feracissimam hanc regionem concessisse. Est quoque Eucarpia Siciliæ castellum, auctore Timæo in Historia, ubi nata fuit Laïs, celeberrima illa ob corporis formam meretrix, quam tamen plurimi Corinthiam vocant. Hanc alii non Laïda, sed Naïda appellant, & Hycca-

μοίζοθε αὐτὸς Σκυθικὰ Ἀρειμασπικά· ἔφημε γὰρ ἐν κολάπτοι Σκύθαι, ἀπὸ δὲ τὸ ἑφθαλμῷ. Eustathius hunc Herodoti locum citat, verum paullo aliter: Ἀρεὶ μὲ γὰρ τὸ τὸ ἓν, Σκυθικὰ, μακρὸς δὲ, ὁ ἑφθαλμός. Uter eorum sit corrigendus, amplius deliberandum censeo: hoc saltem videmus & monstramus, alibi latere vitium.

[69] Ἐκεῖ γὰρ τὴν ἐπὶ τὴν Ἀργὼ, χειμῶνι σφοδρῷ πνεύσαντι, διασωθῆναι τὸ σκάφος.] Librorum MSS. opera hic locus jam multo elegantior atque nitidior in lucem venit: nam in editis male hoc modo concipitur: ἐκεῖ γὰρ τὴν Ἀργὼ χειμῶνι σφοδρῷ πνεύσαντι διασωθῆναι δ' ὕστερον κληθῆναι. Sed quid audio? Putas ne lector, Argonautas tempestate vel ad Ariaspas, vel ad Arimaspos delatos, atque ob beneficium in recipienda Argo, ab illis Euergetas dictos fuisse? Hæc profecto ab historiæ veritate, quam ex Arriano & Curtio in medium adduximus, longissime sunt remota. Quotquot Argonautarum navigationem describere, neque de hac tempestate, neque de Euergetis mentionem faciunt; quare Stephanum hic insigniter lapsum existimo.

[70] Εὐεσπερίδες.] Theophrastus lib. VI cap. III de Caspico: Τὰ πολλὰ δὲ χρηστὰ ἐστὶ τῶν Σηρῶν καὶ τῶν Εὐεσπερίδων. Sic etiam Herodotus numero multitudinis hanc vocem usurpavit, ita enim ille lib. IV: Ὅσοι ἐκτὸς Βάρκης οἰκέουσι, κατήκοοι ἦσαν βασιλέος καὶ Εὐεσπερίδαι.

[71] Εὐεσπερίτης.] Reperitur hoc gentile apud Pausan. in Messen. ubi refert Lacedæmonios e Naupacto ejecisse Messenios, quorum maxima pars se in Libyam contulit: Τὸ πολλὸν δὲ αὐτῶν ἐς τὴν Λιβύην ἀφίκετο, καὶ Λιβύης ἐς Εὐεσπερίτας· οἱ γὰρ Εὐεσπερίται πολίται κακωθέντες ὑπὸ Βαρκαίων &c.

[72] Εὐθωΐτας.] Videtur hoc gentile præ cæteris eligendum, cum etiam Goltzius nummum adducat cum inscriptione ΕΥΘΗΝΙΤΩΝ. Oppidum in Caria situm est non procul ab Halicarnasso: Pomp. Mel. *Euthane* dicitur, ita enim ille lib. I cap. XVI: *Gnidus in earum peninsula: interque eam & Ceramicum sinum in recessu posita Euthane.*

[73] Ὅσον ἅμαξαν ἀπ' αὐτοῦ φορτίζεσθαι καὶ μέσον.] Bene judicat de hoc Metrophanis loco Cl. Vossius de Theol. Gent. Vel de papyro currum illum extitem fecisse puerilem; vel non magnitudine uvæ, sed mendacii crepuisse medium. Exitere tamen uvæ & palmites inusitatæ magnitudinis. Plinius lib. XIV cap. I: *Uvas magnitudinem infantium puerorum in interiore Africæ parte exsuperare.* Locus quoque in hanc rem egregius est in Pentateucho Num. XIII: ubi narratur, exploratores e terra promissa attulisse palmitem abscissum cum uva sua, quem portabant in veste viri duo. Digna sunt profecto, ut legantur, quæ super illo loco habet Philo Judæus tractatu de Vita Mosis.

[74] Εὐκαρπία Φρυγίου Σικελίας.] Apud Cluverium & alios geographiæ peritos munimentum hoc nomine invenire hactenus non potui. Cl. Meursii suspicionem probare non audeo, censentis olim a Stephano ΕΥΚΚΑΡΑ exaratum fuisse, & sciolos librarios, veterem hunc adspiratæ scribendæ morem ignorantes, in Εὐκαρπία mutasse. Conjectura hæc minime est admittenda, nisi quis dicat primam hujus fictionis vocem etiam sic debere emendari. Cum itaque constet, illius minoris Phrygiæ pagi verum nomen esse *Eucarpia*, & Stephanum solere, si plura ejusdem nominis loca apud veteres inveniantur, eadem fictione omnia complecti atque enumerare, non possum quin statuam, nostrum, ut sæpe alias, in vitiatum Timæi codicem incidisse, in quo erat Εὐκαρπία pro Υ̓κκαρα.

[75] Ἐν τοῖς λεγομένοις Τιμαίοις.] Id est, ἐν τοῖς λεγομένοις Τιμαίου ἱστορικοῖς βιβλίοις. Scripsit enim Timæus historiarum libros, cujus tertius decimus ab Athenæo citatur lib. VII, ubi de origine Hyccaronum Siciliæ disserit, illa duntaxat appingam, quæ ad Laïdem meretricem spectant, quæ non lib. VII, sed XIII inveniuntur: Λαΐδ- τε ἐξ Ὑκκάρων, πόλις δ' αὕτη Σικελική, ἀφ' ἧς καὶ χοιρικὸν ὄνομα εἰς Κόρινθον. Deinde ex Nymphiodoro addit: Νυμφίοδωρος δ' ὁ Συρακόσιος ἐν τῷ περὶ τῶν Σικελίας ὀνομάτων, ἐξ Ὑκκάρων φησὶ Σικελικῶν φυγεῖν εἰς τὴν Λαΐδα. Male emendat Meursius ἐξ Υ̓κκάρου: nam numero singulari Υ̓κκαρον & multitudinis Υ̓κκαρα dicitur, quemadmodum promiscue Athenæus & alii hanc vocem usurparunt.

[76] Κορινθίαν.] Sic appellatur a loco, quo fuit abducta, & ubi vitam finiit. Quia autem Corinthus Ephyra olim vocabatur, illa a poëtis *Ephyrea* dicta est. Claudianus lib. I in Eutrop.

Ephyreïa Laïs e gemina diva mari.

[77] Ἀλλὰ Ναΐδα.] Disputarunt olim veteres, utrum *Laïs*, an vero *Naïs* sit dicendum, quod liquet manifestissime ex

[80] Τ' Ὑκαρικὸν ἀνδράποδον, ὡς [79] Συνέσιος ἐν Ἐπιστολῇ. τὸ ἐθνικὸν, Εὐκαρπεύς. διωνομάσθη ἢ ἀπὸ Σικελίας [81] Εὐκαρπιανὸς, καὶ Εὐκαρπάτης, καὶ Εὐκαρπίτης.

A Hyccaricum mancipium existimantes, teste Synesio in Epistola. Gentile, Eucarpensis. Ab oppido Siculo etiam formari posset Eucarpianus, & Eucarpiates, & Eucarpites.

ΕΥ̓ΚΡΑΤΙΔΊΑ [82], πόλις Βάκτρων, ἀφ' ἣν Εὐκρατίδαν· Στράβων ἐνδεκάτῳ.

B EUCRATIDIA, oppidum Bactrorum, cui nomen dedit Eucratides, teste Strabone lib. XI.

ΕΥ̓ΜΈΝΕΙΑ [83], πόλις Φρυγίας, Ἀτταλικὴ καλέσαντος [84] ἀπὸ Εὐμένους τοῦ φιλαδέλφου· ἢ [85] Υ̓λλος καλῶς μείνας, οὐ νόμασεν αὐτήν. δευτέρα, [86] Καρίας. τρίτη, ἐπὶ Υ̓καννίᾳ. [87] ὁ πολίτης, Εὐμενεύς. τὸ ἐθνικὸν, [88] ἀπὸ Εὐμενείας.

C EUMENIA, urbs Phrygiæ, quam Attalus Philadelphus ab Eumene sic appellavit. Vel Hyllus, cum ibi ex sententia divertisset, eam ita vocavit. Secunda, Cariæ. Tertia, juxta Hyrcaniam. Civis, Eumenensis. Gentile, ab Eumenia.

ΕΥ̓ΝΑΊ, πόλις Καρίας, ἐν ᾗ [89] ποταμὸς Εὐναῖος. τὸ ἐθνικὸν, Εὐναῖος. ἔστι δὲ πόλις Ἀργεῖς Εὐναίας, διὰ φόνον [90] Κυνουρεῖσι. τὸ δ ἐθνικὸν ὅμοιον, ἢ δὲ Εὐναΐτης.

EUNÆ, urbs Cariæ, in qua etiam est fluvius Eunæus. Gentile, Eunæus. Est quoque urbs Argiæ Eunæa, quam incolebant Cynurii. Gentile idem est, vel etiam Eunæates dicitur.

ΕΥ̓ΠΑΛΊΑ [91], πόλις Λοκρίδος, διὰ Εὐπά-

EUPALIA, urbs Locridis, quam Artemido-

sime ex Harpocratione, τὸ Ἀκὴ ex aliis auctoribus improbante: Νικίας, ἐπιόρκου τοῦ· Ἀλκιβιάδου δὲ τοῦ περὶ Φιλαΐδης, ἀμφοῖν τοῖν Ἀξιοκράτους ἐν Γοργόνῃ· Μίκκου δὲ τοῦ ἐν τῷ Πλούτου Φιλαΐδου ἐν πομπικῇ· ἐφ' ᾧ δὲ Ἀκὴ ὁ Δῆμος ἐν Φιλαΐδαις. γράφει δὲ Δῆμος καὶ Νικίας, καὶ ὁ Ἀλκιβιάδου ἐπαναλύσας. Hinc itaque liquet, quomodo in Aristophane & Athenæo legendum, quanquam nunc passim Ἀκὴς obtineat.

men habuit Amorium & Synnada, ut patet ex Strabone lib. XII. Regio urbi circumjacens Eumenetica dicitur Plinio lib. V cap. XXIX. *Aprosiensium primum pervagatur* (scil. Meander) *regionem, mox Eumenicum.*

[79] Γενέσθαι.] Ita rescribendum placuit pro Καταστῆναι, quod mendum omnes editos occupabat, quanquam aliquoties a viris doctis tanquam spurium ejectum. Testantur scriptores unanimiter, Laidem non fuisse genere Comaticum, sed Hyccaricam, ex oppido Siciliæ quod Hyccara, sive Hyccarum dicitur, sed quæ tempore Alcibiadis & Niciæ, excisis Hyccaris, inter captivos sub hasta venüs in Peloponnesum deportabatur. Plutarchus in Nicia: Πρῶτος ἀδίκως, ὁ περιβόητος Υ̓κκαρος, βαρβαρικὸν χρῆμα· ἔτος λάβῃ) δὲ Λαΐδα τὴν ἑταίραν, ἐκ κόρου, ἐξ οὗ αἰχμάλωτος ἀφῃρέθη, εἰς Πελοπόννησον κομισθεῖσαν. Idem in Alcibiade: Ταύτης (Κάλλιστ Timandræ) λέγεται θρυλεῖσθαι Λαΐδα, τὴν Καρύστιον δὲ καὶ σκυτοτρόφῳ, ἐκ τῆς Υ̓κκαρου Σικελικῆς πολίσματος, αἰχμάλωτον γενομένην. Vide cæteros Pausaniam in Corinth. & Stephanum in voce Υ̓κκαρα. Neanthes tamen libro de viris illustribus censet, eam in urbe Crasso natam esse, cujus opinio apud nostrum in voce Κρασσὶς invenitur.

[80] Ὑκαρικὸν.] Hæc desumpta sunt ex Epitoh CIII ad Eutropium fratrem, ubi hæc leguntur: Ἡ γὰρ Λαΐς ἦν τις ἐκ Ὑκκάρων, ἀνδραποδισθεῖσα διὰ Υ̓κκαρικὴν, ἐκ Σικελίας ἐκπεσόν.

[81] Εὐκαρπιανὸς.] Male in omnibus vulgatis legitur Εὐκαρπαιεύς, quod profecto non gentilis, sed patronymici formam habet. Quot modis Siculi sua formarint gentilia abunde diximus pag. 31: 15.

[82] Εὐκρατίδια.] Nobis non placebat scriptura priorum editionum, in quibus Εὐκρατίδεια excusum est. Illud mutavimus in Εὐκρατίδια, auctoritate Strabonis inducti, quem testem citat: Τούτου δὲ διὰ τὸ Εὐκρατίδεια τὰ πλείονα πόλισμα. Ita quoque hanc urbem nominat Prol. lib. VI in Bactrianæ descriptione. Illud vero, quod apud nostrum sequitur, παρὰ τὴν Εὐκρατίδαν, in libris editis mendo non carebat, cum τὴν Εὐκρατίδαν legebatur. Patentissimus erat hic Eucratides, narrant enim ipsum eleo urbes sub se habuisse. Strabo lib. XV: Εὐκρατίδαν γὰρ πόλεις χιλίας ὑφ' ἑαυτῷ ἔχειν. Idem ille est de quo Justinus lib. XLI: *Eodem fermè tempore, sicuti in Parthis Mithridates, ita in Bactris Eucratides, magni interque viri, regna habuere.* Hic cum magna virtute plurima bella gessisset, tandem a filio, quem regni socium fecerat, interficitur.

[83] Εὐμένεια, πόλις Φρυγίας.] Non longe abfuit hæc civitas ab Apamea, quæ Κίβωτὸς cognominatur; vicinioresÆtoles,

Εὐπάλιον Ἀρτεμίδωρός φησι. τὸ ἐθνικὸν, Εὐπαλιεύς. A midorus Eupalium appellat. Gentile, Eupalienſis.

ΕΥ̓ΠἈΤΡΙΑ, πόλις Λυδῶν. [91] οἱ πολῖται, Εὐπατρεῖδαι. μᾶλλον δὲ Εὐπατρεῆς· [91] Ξάνθ⟨ος⟩ ἐν γ' Λυδιακῶν.

EUPATRIA, oppidum Lydorum, cujus oppidani Eupatridæ; ſed præſtat Eupatrenſes dicere, ut auctor eſt Xanthus lib. III. Lydiacorum.

ΕΥ̓ΠΟΡΙΑ, πόλις Μακεδονίας, ἣν Ἀλέξανδρ⟨ος⟩ παχέως νικήσας [93] ἔκτισε, καὶ ὠνόμασε ἀπὸ τοῦ εὐπόρου. τὸ ἐθνικὸν, Εὐπορεμός. B

EUPORIA, urbs Macedoniæ, quam Alexander brevi temporis ſpatio ſuperans, poſſedit, atque ita nominavit, quia eam ſibi facile parabat. Gentile, Euporienſis.

ΕΥ̓ΠΥΡΙΔΑΙ [94], δῆμος Λεοντίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Εὐπυρίδης. Τρικώμους C δὲ τούτους ἐκάλουν, Εὐπυρίδας, Κεκροπίδας, [95] Πήλεκας. τὰ τοπικὰ, ἐξ Εὐπυριδῶν, εἰς Εὐπυριδῶν, καὶ ἐν Εὐπυριδῶν.

EUPYRIDÆ, populus Leontidis tribus, cujus popularis Eupyrides. Illos autem appellant Tricomos (id eſt, tribus vicis conſtantem) Eupyridas, Cecropidas & Pelecas. Localia ex, ad & in Eupyridis denotant.

ΕΥ̓ΡΥΑΜΠΟΣ [96], πόλις Μαγνησίας. ὁ πολίτης, Εὐρυάμπ⟨ιος⟩. Λυκόφρων, D

EURYAMPOS, oppidum Magneſiæ, cujus oppidanus Euryampius. Lycophron:

Ἀμφρυσίων σκηπτοῦχον [97] Εὐρυαμπίων.

Amphryſiorum geſtantem ſceptrum Euryampiorum.

ΕΥ̓ΡΥΗΛΟΣ, [98] ἔστως ἡ ἀκρόπολις τῶν Ἐπιπολῶν. πολίχνιον ὑπὲρ τῶν Συρακουσῶν ἀποκρημνον. τὸ ἐθνικὸν, Εὐρυήλι⟨ος⟩.

EURYELUS, hoc nomine Epipolarum arx inſignitur. Oppidulum vero eſt Syracuſarum præruptum. Gentile, Euryelius.

ΕΥ̓ΡΥΜΕΔΩΝ, ποταμὸς Παμφυλίας, καὶ τόπος πρὸς Ταρσόν. τὸ ἐθνικὸν, Εὐρυμεδόνλι⟨ος⟩· ἀπὸ δὲ Εὐρυμήδης, Εὐρυμηδόνλι⟨ος⟩. E

EURYMEDON, fluvius Pamphyliæ & locus juxta Tarſum. A voce Eurymede & Eurymedontius.

ΕΥ̓ΡΥΜΕΝΑΙ [99], πόλις Θεσσαλίας· Ἑκαταῖ⟨ος⟩ Εὐρώπῃ. ὁ πολίτης, Εὐρυμένι⟨ος⟩, ὡς Κλαζομένι⟨ος⟩. F

EURYMENÆ, oppidum Theſſaliæ cujus meminit Hecatæus in Europa. Oppidanus Eurymenius, uti Clazomenius.

ΕΥ̓ΡΥΤΑΝΕΣ [1], ἔθν⟨ος⟩ Αἰτωλικόν. Λυκόφρων,

Πάντλην δὲ νεκρὸν Εὐρυτὰν στέψει λεώς.

ὡς τὸ Αἰνιάν.

EURYTANES, gens Ætolica, de qua Lycophron:

Patrem vero mortuum coronabit populus.

Quemadmodum Ænian.

ΕΥ̓Ρ Ω-

EURO-

Ætolos, non vero ad Locros pertinuiſſet. Vergebat etiam ad ſeptentrionem: nam Naupactus mare ad meridiem habens, non potuit ibi Eupaliam habere.

[91] Οἱ πολῖται Εὐπατρίδαι· μᾶλλον δὲ Εὐπατρεῖς.] Sic ſcribunt libri editi omnes: ſed cod. Voſſianus primum oppidani nomen non habet, legitur enim: οἱ πολῖται, Εὐπατρεῖς. Quin imo hæc lectio adeo inepta non eſt, quin aliquomodo defendi poſſit, nam ab Εὐπάτρια melius Εὐπατρίαιος vel Εὐπατριώνης formari poſſet, nam Εὐπατρίδης regularis forma non eſt. Εὐπατρίδαι proprie ſunt nobiles ſive patricii Athenienſes, qui e regio ſanguine originem ducunt. Etymol. Mag. Auctor: Εὐπατρίδαι ἐκαλοῦντο οἱ ἀπὸ τοῦ ἄστεως εἰκότως, ἢ μετέχοντες βασιλικῆς ῥίζης, τοῦ πρώτου ἱδρυθέντος παρ' ἡμῖν· χωρεῖ δὲ, εἰ τὸ ἄλφα χώραν εἰκότως· ὑπερώρυχα δὲ, τὰ τηχικὰ ἔθη⟨ος⟩. Hæc erat Theſei diſtributio. Primos voluit in civitate præſtare dignitate: ſecundos uſu, tertios numero. Hac de re etiam vide Diod. Siculum lib. I & Plut. in Theſeo. Sed appellative hæc vox etiam ſumitur pro nobilibus cujuſcunque regionis. Polyænus lib. IV Stratag. cap. de Antiocho Antiochi filio: ἔχων καὶ αὐτὸς Θρᾳκῶν εὐπατρίδας πολλούς. Intelligit nobiles in Thracia natos & autochthonas. Arrianus lib. IV cap. XI in Epict. Πάντων τῶν εὐπατρίδων καὶ πλουσίων ὑπερφρονήσαντα δέχομαι. Locus in hanc rem præſtantiſſimus eſt apud Philonem lib. de Libert. ubi eos vocat Ἀμφιθαλεῖς καὶ εὐπατρίδας, ὧν ἡ γονὴ μόνον ἐκ καὶ ἐκ πλουσίου, ἀλλ' ἀπὸ χρόνου μήκους τῶν ἀρχαιοτάτων καὶ αὐτῶν ἀνδρῶν καὶ αὐτῶν γυναικῶν ὑπερφυῶς ἐκβλύουσα.

[92] Ξάνθ⟨ος⟩ ἐν γ' Λυδιακῶν.] Sic exhibent priores editiones & MSS, quos ſequimur, & eodem prorſus modo ſæpius citatur Xanthus in hac epitome. Xylandriana habet Λυδικῶν, quod omnino improbandum non eſt, nam ſæpiſſime auctores dicunt Λυδικὸς pro Λυδιακὸς, Βιθυνὸς pro Βιθυνιακὸς, & Μακεδονικὸς pro Μακεδονιακὸς.

[93] Ἔκτισε.] Editiones priores & libri ſaltem exemti ſcabri. Verum quod ſequimur in Xylandriana conſpicitur, & omnino præferendum.

[94] Εὐπυρίδαι.] Nomen inde habere exiſtimatur, quod ibi primum ignis fuerit inventus, teſte Etymologici Mag. Auct. Εὐπυρίδαι, δῆμος Ἀχαϊκὸν· ἴσα ἐν Ἀχαΐᾳ ἀφ' οὗ τὸ πῦρ ἐφάνη πρῶτον ἐν δήμῳ τούτῳ, ἐκλάμψαν κατὰ χρησμόν. Hujus pagi etiam mentio eſt apud Heſychium. Populare nomen Εὐπυρίδης occurrit in epigrammate, quod in veteri ſaxo conſpicitur:

Σώσατο Ἀχαιέω⟨ν⟩ φῶλον μεγακύδεϊ κράτει
Πατρὶς τὸν ἐμὸν ἔτικτε, δίκαιος Εὐπυρίδης.

[95] Πήλεκας.] Codex Voſſianus: Πέλεκας.

[96] Εὐρύαμπ⟨ος⟩.] Male Scholiaſtes in Lycophronem caſum rectum hujus nominis fecit Εὐρυαμπή, ita enim ille: τῶν Μαγνήτων, ἀπὸ πόλεως Εὐρυαμπῆς λεγομένης.

[97] Εὐρυαμπίων.] Voſſianus MS. Εὐρυάμπιον.

[98] Ὅπερ ἡ ἀκρόπολις.] Peſſime hactenus omnes editiones repræſentarunt, ὅπως ἡ Μακρόπολις, ut bene judicavit Cluverius, in cujus emendationem libri MSS conſentiunt. Hunc de ſitu & nomine lector conſulat.

[99] Εὐρυμῆναι, πολ. Θεσσαλ.] Proprie Magnetum urbs eſt, auctore Scylace, ita enim ille capite de Magnetibus: Ἔξω δὲ τῶν πόλεων Μαγνησίας Μαλιάων, Γυρτὼν, Εὐρυμῆναι Μύρμιδόνες.

[1] Εὐρυτᾶνες, ἔθν⟨ος⟩ Αἰτωλικόν.] Satis diu hoc locus mendum omnes editiones obſederat, cum legeretur ἔθν⟨ος⟩ Γαλατικὸν, quod nos, ſic admonente Caſaubono, correximus, & ipſa ratione poſtulante: nam maximam Ætoliæ partem hæc gens efficit, teſte Thucydide lib. III: ἐπ-

πρώτου

ΕΥ΄ΡΩΜΟΣ [1], πόλις Καρίας, ἀπὸ Εὐ- A ρώμου [2] τοῦ Ἰδριέως Καρός. [3] τὸ ἐθνικὸν, Εὐρωμεύς· Ἀπολλώνιος ἐπτακαιδεκάτῳ Καρικῶν.

EUROMUS, urbs Cariæ, quæ nomen habet ab Euromo Idrici Caris filio. Gentile, Euromensis. Apollonius lib. XVII Caricorum.

ΕΥ΄ΡΩΠΗ, ἡ χώρα [1], ἣν φασὶ Φοινίκης, θυγατρὸς τοῦ Ἀγήνορος. [2] λέγεται δὲ Εὐρώπη. καὶ Διὸς τοῦ Εὐρωπίαν, ὡς ὁ Σοφοκλῆς ἐν αἰχμαλώτοις.

Καὶ νησιώτας, καὶ μακρὰς Εὐρωπίας.

καὶ Εὐριπίδης ἐν Θησεῖ,

Σχεδὸν πρὸ αὐτῆς περιπετέσιν Εὐρωπίας. C

[3] ὁ οἰκῶν, Εὐρωπαῖος· καὶ θηλυκὸν, καὶ οὐδέτερον· καὶ Εὐρωπὶς.

EUROPA, regio quæ ab Europa Agenoris filia nominata est. Dicitur quoque Europe, & per I Europia apud Sophoclem in Captivis:

B

Et insulanos, & longinquas Europias.

Et Euripides in Theseo:

Ferme in ultimis finibus Europiæ.

Incola, Europæus, quod gen. fœm. & neut. invenitur, & Europis.

ΕΥ΄ΡΩΠΟΣ, πόλις Μακεδονίας, [1] ἀπὸ Εὐρώπου τοῦ Μακεδόνος, καὶ Ὠρειθυίας τῆς Κέκροπος. ἔστι καὶ [2] Συρίας ἄλλη. τὸ ἐθνικὸν, Εὐρω- D

EUROPUS, urbs Macedoniæ, ab Europo Macedonis filio, & Orithyiæ Cecropis filia nomen habens. Est & alia Syriæ. Gentile, Euro-

μοῦν, ἐπὶ μείωσιν μόρου· ἐκ τῆς Αἰτωλῶν. Nomen habet ab Eurylo quodam, teſtibus Ariſtotele & Nicandro apud Tzetzen in ſcholiis ad Lycophronem: Ἀριστοτέλης φησὶν ὁ Θασίων πολιτευτὴς, Εὐρύλοχος ἦν ὁ τῶν Αἰτωλῶν, ἀφ' οὗ καὶ Εὐρύλοχοι· παρ' οἷς εἶναι γυμνοῖσιν Ὀβριμόσιος· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ Νίκανδρός φησιν ἐν Αἰτωλικοῖς. De hac gente etiam legendus Strabo lib. X.

[1] Εὐρωπὸς, πόλις Καρίας.] Sic omnes unanimiter hanc habent appellant, quare *Euromo* apud Plinium in Cariæ deſcriptione mihi ſuſpectum eſt. De ſitu conjecturam ex verbis Strabonis lib. XIV: Ἐν δὲ τῇ μεσογείᾳ ἐστὶ φύλης πόλις ἐξέλλουσα, Μύλασα, Στρατόνικεια, Ἀλινδάριδος δὲ ἐστὶ ἡ ἄνω περιπεπλεκυῖα τόπον, ἣ τὸ παραλίαν, ἐν ᾗ πόλις Κρύασις, Ἡράκλεια, Εὐρωμὸς, Χαλκήτης. Sed de ultimis, quia ſane nihil memorabile, porro tacendum exiſtimabat Geographus. Hæc tamen urbs tantæ olim fuit potentiæ, ut alias circumjacentes urbes ſub ſe habuerit, quod paſſim liquet ex Polybio, ubi perhibet Mylaſſenſes Euromenſium oppida occupaſſe, ſic enim ille Leg. XCIII: Κατειλήφεσαν δὲ οἱ Μυλασσεῖς πόλεις ἐν τοῖς Εὐρώμοις πόλεις. Et paucis interjectis verbis: Ἐπὶ δὲ ταῖς ἐν Εὐρώμοις πόλεις φοβούμενοι, ἐπέκειτο τοῖς Μολαγγεῖς. Sic etiam Livius lib. XLV teſtatur, *Mylaſſenſes & Alabandenſes Euromenſium provinciam ferro ademptam.* Præterea eodem libro legitur: *Caunii defuere ab his, & Mylaſſenſes Euromenſium oppida occupavere.*

[1] Τῆ Ἰδριέως Καρός.] Stephanus in Ἰδριέας, ἐστὶ πόλις Ἰρανησός, ἀπὸ Ἰδριέως παιδὸς Καρός.

[2] Τὸ ἐθνικὸν Εὐρωμεύς.] Aliquoties apud Polybium occurrit hoc gentile, quod Livius Latino ore dixit EUROMENSIS.

[1] Ἐν τῇ Φοινίκης, θυγατρὸς τοῦ Ἀγήνορος.] Fœdiſſimum, meo quidem judicio, mendum hunc locum occupavit, quod codices calamo exarati non corrigunt, interim tamen auctorum omnium de Europæ etymologia ſententias vehementer turbans: nam quid intuli hinc cogitari poſſit, quam Europam à Phœnica, Agenoris filia, nomen accepiſſe. Verum uti Stephano in mythologicis verſatiſſimo hunc errorem imputare nequeo, ſic Epitomatorem oſcitantiæ & ſupinæ negligentiæ immunem non exiſtimo. Fortaſſis olim legebatur, Εὐρώπη, ἡ χώρα, ἣν τῆ Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ Ἀγήνορος. Hæc multorum eſt ſententia. Feſtus: *Europam tertiam orbis partem ab Europa Agenoris filia eorum eſt appellari.* Servius ad lib. I Æneid. *Sane Europa Agenoris filia, a qua pars orbis nominata eſt.* Euſtathius ad Dionyſium: Ὅτι Εὐρώπη ἡ χώρα ἐξ Εὐρώπης λέγεται, ἣν καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος φησι. Et mox ſequitur: Ἀγήνορος δὲ λόγος θυγατρὸς, διὸ καὶ τῆς Κάδμου βασιλείας Ταῦτα ἐπλήθυνεν, παραλαβὼν τὴν Τύρον πᾶσαν. Idem ex Herodoto & aliis addituri poſſet. Verum cum in editis Stephani inveniatur ἐκ τῆς Φοινίκης, illud me movet ſuſpicari, olim hunc in modum fuiſſe ſcriptum. Εὐρώπη, ἡ χώρα, ἐν τῇ Εὐρώπης τῆς Φοινίκης θυγατρὸς, ἣ τοῦ Ἀγήνορος. Dubitant enim mythologiæ doctores, utrum Europa Phœnicem, an Agenorem patrem habuerit. Apollod. lib. III: Ἀγήνορι παραγενόμενος εἰς τὴν Εὐρώπην γαμεῖ Τηλέφασσαν, ἐξ ἧς γεννᾷ θυγατέρα τὴν Εὐρώπην, παῖδας δὲ Κάδμον, Φοίνικα, Κίλικα· περὶ δὲ Εὐρώπης οἱ μὲν Ἀγήνορος, οἱ δὲ Φοίνικος λέγουσι. Sic aperte Palæphatus perhibet eam Phœnicis filiam eſſe: Φασὶ Εὐρώπην τὴν Φοίνικος ἐκ τῶν ὁμοίων ἁρπασθῆναι. Διὸ ὁ Ἡσίοδος ἐν Τύρῳ εἰς Κρήτην αὐτὴν φησίν. Utraque lectio igitur commode locis permisti poſſet. Sed quis interim tam felici conjecturandi genio pollet, ut ipsis verbis auctoris lacunam repleat, aut jam deperdita revocet?

[2] Λόγος ἐστὶ Εὐρώπης.] Hac voce ſæpius utebantur poëtæ, ut verſui conſulerent. Sæpius occurrit apud Dionyſium de Situ Orb. χαίρει ὑπὸ Εὐρωπείης. Et πέμπει κραίνειν Εὐρωπείης. Sic etiam Nicander poëma ſuum, quod Europæ περίοδον complectebatur, inſcripſit Περὶ Εὐρώπης, cujus quintum citat Stephanus in Ἄζος. Imo certum eſt τὸ Εὐρώπη factum ἐκ τοῦ Εὐρώπης, ut Τ΄ψανίλε Τ΄ψανίλεϊ, Ἀπάρνη Ἀπάρνῃ, Πάνυλλον Πάνυλλαν, Ἀκύλλιν Ἀκυλλεῖαν, Ἐρέννη Ἐρέννῃ, κύλλον κυλλεῖα &c.

[3] Ὁ οἰκῶν, Εὐρωπαῖος.] Satis frequenter occurrit hoc gentile in antiquorum ſcriptis. Etymologici Mag. Auctor: Καὶ Εὐρωπαῖος· καὶ ἐθνικῶς τὸ Εὐρωπαῖον· καὶ θηλυκὸν, Εὐρωπὶς. Uſus eſt tamen Chronici Alexandrini auctor Εὐρωπῖος, niſi ſtatuamus à mala manu eſſe: Ἀπεμνήσθη δὲ τοῦ Εὐρώπου εἰς τοῦ ἰδίου παρθένου ὁ Ταῦρος, ὃν πολλοὶ γεγράφασι θάλασσαν, ἄλλοι πεδίον ὑπάρχειν, καὶ ἀπὸ μέρους ἐκεῖνον εἰς ὅλην αὐτὴν Εὐρώπην. Malim ego τὸ μέρος Εὐρωπῆα. Nihil quis ſtatuat ſubſtantivum eſſe pro Εὐρώπη.

[1] Ἀπὸ Εὐρώπου.] Europi meminit Juſtinus lib. VII. *Ex alio latere in Europa regnum Europus nomine tenuit.* An ab illo appellationem urbs acceperit, jam non deſumo. Urbis memoria reperitur apud Strabonem lib. VII, Prol. in Macedoniæ deſcriptione, Etymol. Mag. Auctorem in Εὐρώπη, & Conſt. Porphyrogennetam Them. Secund. Macedoniæ. Ager urbi circumpoſitus *Europia* vocatur a Dionyſio Halicarnaſſeo lib. Ἐκβολὰς ποιησάμενος τὸ καινὸν ὄνομα, ἀφ' οὗπερ ἔτι καὶ νῦν τὴν Ἐμάθειαν, ἐπὶ τὰ ἔσχατα κεκλιμένην τῆς πόλεως πεδίου, ἐκάλουν μὲν τὰ Εὐρώπια, κατέλιπον δὲ Παιονίαν. Peſſimo errore ibi Εὐρώπης legitur.

[2] Συρίας ἄλλη.] Videtur non longe abfuiſſe a Seleucia ad Tigrim, ut conjicimus ex Polybio lib. V, ubi Mola Seleucia jam repetita, milites ad hortatus eſt, ut ſe porro accingerent ad conſilia ſua exſequenda, & addit Polyb. καὶ τοὺς μὲν παραπορευομένους μέχρι πόλεως Εὐρώπου κατέλυσε, τοὺς δὲ Μανδρακηνοὺς ἐπὶ Δόρων. Scio tamen Ptolemæum Europum ad Euphratem ſtatuere, ſed in parte Syriæ, quæ non longe a Zeugmate abeſt; & etiam alios inveniri, qui exiſtiment Europum & Duram eaſdem eſſe civitates: nam

Εὐρωπαῖος. ἔστι καὶ [10] ἄλλη Καρίας, ἣν A Europæus. Eſt quoque alia Cariæ, quam ab
Ἰδρεάδα, ἀπὸ Ἰδρέως τοῦ Χρυσάορος. τὸ Idri Chryſaoris filio Idriada appellant. Gentile,
ἐθνικὸν, Εὐρώπιος, ὡς [11] Ὠρώπιος. Europius, uti Oropius.

ΕΥΤΑΙΑ [12], πόλις Ἀρκαδίας· Ξενοφῶν Ἑλληνικῶν ς'. τὸ ἐθνικὸν, Εὐταῖος, ὡς EUTÆA, urbs Arcadiæ, de qua Xenophon libro VI Hellenicorum. Gentile, Eutæenſis, uti
Ἡραῖος, [13] Φωκαῖος. B Heræenſis, Phocæenſis.

ΕΥΤΡΗΣΙΣ, κώμη. Ὅμηρος, EUTRESIS, pagus de quo Homerus:

Κώπας, Εὐτρησίνη τε. - - - -

κάππη δ' ἐφεζόμενος ὁδὸν ἐκ Θεσπιέων εἰς Πλατιὰς ἀπάγουσαν, ἣν ἐπέιρυσε Ζῆθος καὶ [14] Ἀμφίων. κωλιὴν δὲ Εὔτρησις, διὰ τὸ πολλαῖς C αὐτὴν πεφυρῆσθαι [15] ἀρήσασθαι ῥύμαις, ὡς Ἐπαφρόδιτος. ὁ κωμήτης, Εὐτρησίτης· ἀφ' οὗ Ἀπόλλων Εὐτρησίτης· καὶ ἱερὸν αὐτοῦ, καὶ μαντεῖον ἐνδοξότατον. [16] τὸ δὲ Εὐτρήσιον, πόλις Ἀρκαδίας, καὶ οὐκ ἐθνικόν. ἔστι δὲ εἰς τόπον D Πελοποννησιακῶς Εὐτρησίνδε, ὡς Μενέλαος.

ΕΥΦΡΑΝΤΑ, πόλις Λιβυκή· Ἀλέξανδρος ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν. τὸ ἐθνικὸν, Εὐφραντῖνος.

Situs eſt juxta viam a Theſpiis in Platæas ducentem, quem muro cinxit Zethus & Amphion. Appellata eſt Eutreſis, quod olim multis viis quaſi perforata fuerit, ut Ephroditus perhibet. Vici incola, Eutreſius. Unde & Apollo Eutreſita, & ejus templum & oraculum celeberrimum. Eutreſium enim oppidum Arcadiæ eſt, non vero gentile. Hinc deducitur adverbium locale apud Menelaum, quod ad locum denotat.

EUPHRANTA, urbs Libyca, de qua Alexander libro III Libycorum. Gentile, Euphrantæus.

ΕΥ-

EU-

ſic Iſidorus ait, Græcos ſolere Europum vocare, quæ dicebatur Dura.

[10] Ἄλλη Καρίας.] Hæc eadem eſt, quæ ſupra *Eromene*, & a Plinio *Eurome* appellabatur. & falſus eſt Stephanus, ſi exiſtimat, diverſi eſſe oppida, ſæpenumero enim τ' μ vertitur in π, ut ἐμμανὴς ἐπιπλῆξ, μοῦσ' πόθ' &c. Præterea idem ſatis liquet ex variis nominibus, quibus urbs inſignita fuit, nam etiam Ἴδρεια & Χρυσαόρεια olim dicebatur, ut videre licet apud noſtrum illis in vocibus. Etymologici Mag. Auctor hanc quoque *Europum* vocavit. Εὔρωπος, πόλις Μακεδονίας· τὸ ἐθνικὸν, Εὐρωπαῖος· ἔστι καὶ ἄλλη Καρίας· τὸ ἐθνικὸν πούτως Εὐρώπιος, ὡς Ὠρώπιος.

[11] Ὠρώπιος.] In omnibus editis erat Ὠρώπιος, quod auctoritate veterum librorum mutandum cenſui.

[12] Εὐταία, πόλ. Ἀρκ.] Incidi in Xenophontis editionem, in qua excuſum erat Εὐρωία. Verba adſcribam: Καὶ περιπλεύσαντες πόλιν ἔρημον ἐπὶ θαλάττῃ Εὐρωίαν. Et deinde ſequitur: Ἐπεὶ δὲ ἀπῆλθε ἐφ' ἑαυτοῦ Ἀγησίλαος, ἦλθε πάλιν πρῶτον εἰς πόλιν Εὐρωίαν. Peſſime apud Pauſaniam nominatur Εὐνίσπη, ut bene obſervat Sylburgius. Exiſtimo idem eſſe oppidum, quod Stephanus, Theopompi auctoritate inductus, Εὔρωπον ſupra appellavit. Hoc enim noſtro familiariſſimum eſt, ex diverſa ſcribendi ratione, etiam diverſas regiones & urbes fingere, cujus rei jam jam exemplum obſervavimus ad vocem Εὔρωπος.

[13] Φωκαῖος.] Male in editis Φωκαεύς, quod mutavimus, ut reſponderet antecedentibus.

[14] Ἀμφίων.] Libri Scripti exhibent Ἀμφίονος.

[15] Χρήσασθαι.] Librarii hanc vocem depravaſſe videntur, quid enim ad etymologiam vocis Εὔτρησις faciat, nemo paullo humanior videbit. Legendum mihi heic perſuadeo, διὰ τὸ πολλαῖς αὐτὴν περιπλέκειν ῥύμαις. Facem huic lectioni præbet Euſtathius ad Hom. Iliad. B, cujus verba adſcribam, quia noſtrum pariter egregie illuſtrant: Ἡ δὲ Εὔτρησις ὑπῆρχε Εὐτρησίου Ἀπόλλωνος, ὃ καὶ μαντεῖον ἐκεῖ ἐκέκτητο· ἐκλήθη δὲ ἴσως, διὰ τὸ πολλαῖς αὐτὴν φορυφώδεσιν, ἀνωθεν ἀναπεπταμέναις περιειλῆφθαι τὰς ἀμφίδυμας συχνάς. Euſtathius igitur habet συνειληφθαι, quod formatur à συνείλεω, pro quo noſter ſimplici πέλειν uſus eſt. Ab hoc vocis etymo non recedit Etymol. Mag. Auctor: Εὔτρησις· παρὰ τὸ πεπλῆχθαι ὑπ' Αὐτόλυκου, ὁ Εὐπαλὴς συλήσας. Εὔτρησις, πόλις Ἀρκαδίας. Verum cave fidem adhibeas verbis hujus grammatici, nam Εὔτρησις non eſt Arcadiæ, ſed Bœotiæ oppidum, cum contra Εὐτρήσιος Arcadico ſolo adſcribatur: ſi. Homerus ipſe in Catalogo, & ad eum Euſtathius, & ſic quoque Strabo Eutreſin in Bœotia ſtatuunt. Suſpectus eſt Scylacis locus inter Bœoticas civitates portum Εὔτρησον recenſentem, ita enim ille ex emendatione Voſſii: Μετὰ δὲ Φωκεῖς Βοιωτοὶ ἔθνος ἔχουσι πόλεις αὗται· Κορσεία, Σίφαι & λιμὴν Εὔτρησος, ἡγεῖται δὲ Βοιωτῶν. Hunc Holſtenius eundem ſtatuit in obſervationibus ad Ortelium, quem Homerus, Strabo & Stephanus *Eutreſin* nominant: ſed pedibus ire non poſſum in Cl. viri ſententiam: nam præterquam quod τὸ Εὔτρησις, quam ſcripturam auctores citati conſtanter tuentur, & Εὔτρησος terminatione multum diſcrepant, etiam inter longe eſt diverſus. Nam *Eutreſis* ab omnibus collocatur in mediterraneis, in via Theſpiis Platæas ducente, cum *Eutretum* a Scylace inter maritima oppida ad Corinthiacum ſinum recenſetur. Illud Scylacis Εὔτρησον, vix crediderim cenſeri debere pro nomine proprio alicujus portus; videtur mihi appellativum, quo nihil aliud denotatur, quam Siphas habuiſſe portum, non unica duntaxat, ſed pluribus foſſis ornatum, quemadmodum enim urbes ampliores, non unica via, ſed pluribus compitis, iiſque *pertuſis*, ut cum Perſio loquar, ſive perviis & ad alios ricos patentibus inſtruuntur. Hoc profecto Siphæenſes decebat, præ aliis habere portum ornatiſſimum, qui præ cunctis Bœotiis rei maritimæ peritiam ſibi a multis ſeculis vindicabant, prædicantes Tiphyn, cui Argûs gubernacula credita ſunt, ſuum indigenam fuiſſe, teſte Pauſania in Bœoticis. Sed præterea aliquid latet in his Scylacis verbis, quæ lectorem morari queunt. Mirum mihi videtur, quod poſt Phocenſes urbem *Corſias* colloceat & inde Bœotiæ deſcriptionem incipiat; cum *Corſiæ* non ad mare Corinthiacum, ſed prope fontes Platanii in parte Bœotiæ ſeptentrionali, quam deinde deſcribit, ſitæ ſint. Vel Scylax toto cœlo erravit, vel peſſime eum tractarunt librarii. nam manifeſte legendum eſt: Μετὰ δὲ Φωκεῖς Βοιωτοὶ ἔθνος ἔχουσι, καὶ πόλεις αὗται· Κορσεία, Σίφαι & λιμὴν Εὔτρησος. Hanc lectionem confirmat Pauſanias: Πλησίον δὲ ἐν Κορσείαις ἐστὶν ὄρος, ὀνομὰ δὲ αὐτῷ Βοιωτίᾳ, πόλεις ἔχον ἐν ὄρει Θίσβην. Sic quoque Ptolemæus Bœotiam aufert: Βοιωτίας· Σίφαι, Κορσεία. Quod autem in Scylace τὸ Κορσεία repoſuerim, feci auctoritate Strabonis, ſic urbem vocantis lib. IX, & quia vulgatæ lectioni magis reſpondet.

[16] Τὸ δὲ Εὐτρήσιον, πόλ. Ἀρκαδ.] Libri manu exarati, τὸ δὲ Εὐτρήσιον. Forte legendum τὸ δὲ Εὐτρήσιος: nam apud Xenophontem lib. VII aliquoties hæc terminatio occurrit: Ἐν ταῖς συμβολαῖς τῶν τῆς Ἐπιδαυρίας, καὶ τῶν Σικυωνίας ὁδῶν. Et eodem ferme loco & pagina: ὡς δὲ ἐξῆλθον ἐκ τῆς ἐπ' Ἐπιδαυρίας ἐκβολῆς. Quibus in verbis τὸ ἐκβολῆς ubique videtur delendum: puto enim Stephanum illum

deſignaſſe

ΕΥ᾽ΦΡΑΤΙ᾽Σ [17], ἡ Συρία, ἀπὸ τοῦ προσ- A
κειμένου ποταμοῦ. [18] ἐλέγοντο αὐτὸν δὲ Ἄραξής
ἀδελφοὶ, ῥέοντες ἐξ ὄρους Ἀρμενίας. τὸ ἐθνι-
κὸν, [19] Εὐφρατίτης, ὡς Προσωπίτης.

ΕΥ᾽ΩΝΥΜΙ᾽Α, πόλις Καρίας. τὸ
ἐθνικὸν, Εὐωνυμεύς. Ἔστι δὲ δῆμος Ἀτ- B
τικὸν, ἀπὸ Εὐωνύμου τοῦ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ, ἢ
Κηφισσοῦ. ὁ δημότης, Εὐωνυμεύς. τὰ πομ-
πεῖα, ἐξ Εὐωνυμείων. λέγεται δὲ ὁ δῆμος Εὐώ-
νυμος.

ΕΥ᾽ΩΝΥΜΙ᾽ΤΑΙ [20], ἔθνος Αἰγύπτιον C
πρὸς τῇ Αἰθιοπίᾳ, Ἀλέξανδρος Αἰγυπτιακῶν
πρώτῳ.

Ε᾽ΦΕΣΟΣ, πόλις Ἰωνίας [21] ἐπιφανεστάτη, καὶ λιμένα ἐν κόλπῳ. [22] Ἡρόδοτος δὲ Λυδίας αὐτὴν φησιν. [23] ἐκαλεῖτο δὲ Σμύρνα, D
ἀπὸ Σμύρνης τῆς Ἀμαζόνος. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ [24] Σάμορνα, καὶ [25] Τραχεῖα, καὶ [26] Ὀρτυγία, καὶ [27] Πτελέα. ὁ πολίτης, Πτελεᾶτος· ἐν δὲ τῇ Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἐκεῖ. καὶ Πτελεάτης, ὁ πολίτης. τὸ ἐθνι-

EUPHRATIS, ſic Syria dicitur ab adjacente fluvio. Perhibent ipſum & Araxem, tanquam fratres ex Armeniæ monte profluere. Gentile, Euphratites, uti Proſopites

EUONYMIA, urbs Cariæ. Gentile, Euonymenſis. Eſt quoque pagus Athenienſium, qui ab Euonymo Terræ & Cœli, ſive Cephiſſi filio nomen habet. Locale ex Euonymenſibus. Dicitur quoque pagus Euonymus.

EUONYMITÆ, gens Ægyptia juxta Æthiopiam, de qua Alexander libro, Ægyptiacorum.

EPHESUS, urbs Joniæ illuſtriſſima, & portus in ſinu. Herodotus vero Lydiæ eam attribuit. Vocabatur vero Smyrna a Smyrna Amazonis filia. Appellabatur etiam Samorna, & Trachea, & Ortygia, & Ptelea, cujus civis Pteleæus. Erat & illic Dianæ templum. Civis etiam dicitur Pteleates.

Gentile

deſignare urbem, quam Eutreſii habitabant, & eodem nomine gaudebat. Urbis nomen & gentile ſæpe idem fuit, quod nemo in dubium vocabit, in Ethnicographo ſubinde variatus.

[17] Εὐφρατής, ἡ Συρία.] Lectionem, quam divulgamus, exhibet Palatini codices: hanc quoque confirmat fluvii nomen Εὐφρήτης, unde denominatio hæc originem hauſit.

[18] Ἐλέγοντο δὲ αὐτὸν δὲ Ἄραξες.] Aliam hujus loci diſtinctionem nobis libri MSS ſuppeditarunt, & quidem commodiorem & meliorem. In proximis editionibus legebatur: Εὐφρατής, ἡ Συρία, ποταμὸς τῷ προσκειμένῳ τοπωνύμῳ ἰδίῳ· οὗτος δὲ Ἄραξες ἀδελφοί, ῥέοντες ἐξ ὄρους Ἀρμενίας. Hi fluvii, ex iiſdem fontibus dimanantes, uti fratres eodem utero, fratres appellantur. Strabo libro XI: Τὸ δὲ Μασὶς ὑπερέχοντι πολὺ αὐτῆς τῶν κατὰ τὴν Γαυγάμηλα ὄντων Νιφάτης, εἶτ᾽ ὁ Ἄλος, εἶθ᾽ ὃν ὁ Εὐφράτης ῥεῖ καὶ ὁ Ἄραξης. Sic quoque Euſtathius ex Geographo ad Dionyſ. Periegt. Μεῖζον δὲ τοῦ μητροπόλεως Νιφάτου Ἄλος ὄρος, ἐξ οὗ ὁ Εὐφράτης τε ῥεῖ, καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἄραξης. Verum male hic Ἄλος pro Ἄλος ſcribitur, nam idem ille mons Plinio Alus dicitur lib. v cap. XXIV. Sic fontes Aſopis & Pegaſis, quia ſimilem ſuæ ſcaturiginis cauſam habere perhibentur, ἀδελφὰ in epigrammate appellantur, quod quia ineditum puto, huc tranſcribam.

Ἀσωπὶς πηγὴ καὶ Πήγασος ἱππότα, ἀδελφὰ
Ἴσσην καὶ σταθμὸν δίνεμε πολυῤῥείτην.
Τὸ μὲν ἐκφυλ᾽ Ἑλικῶνος, ὁ δὲ φλοῖσβος Ἀκροκορίνθου
Ἔσπαξε· δὲ πλήρεις εἰς ἴσον ἀέναοι.

[19] Εὐφρατίτης.] In omnibus editis erat Εὐφρατήσιος.

[20] Ἐθνος Αἰγύπτιον.] Euonymitæ adeo vicini erant Arabiæ, ut etiam pro Arabica gente ab aliis fuerit habita. Plinius lib. VI cap. XXIX: *A Syene Hieran Syaminen LIV M. paſſ. Inde Tamas LXXV M. paſſ. regionem Euonymiten Æthiopum primam.* Ponuntur ab Agathemero poſt magnum Nili Cataracten ad occidentale fluvii latus, ita enim ille lib. II cap. V: Καὶ μετὰ τὸ μέγας καταῤῥάκτην λοιπὸν τὸ Νεῖλον τῶν Εὐωνυμιτῶν, Σιγρηνῶν &c.

[21] Ἐπιφανεστάτη.] Jure meritoque inſignitur à ſcriptoribus hoc epitheto, nam erat omnium urbium, quæ ſunt in Jonia, Metropolis: hinc ſæpiſſime in numiſmatibus antiquis hanc inſcriptionem legimus. ΕΦΕΣΙΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΑΣΙΑΣ, quæ paſſim apud Triſtanum & alios reperiuntur. Solinus cap. XL: *Epheſos in ea urbs Clariſſima.* Et a Plinio *divinum lumen Aſiæ* vocatur lib. v cap. XXIX. Smyrna Epheſo erat æmula ratione ſitus, mercaturæ, ſed præcipue ratione conventuum, qui in illa frequentabantur. Hinc eſt, quod Anonymus in Periegeſi totius mundi, Aſiam minorem deſcribens, tantum Epheſum & Smyrnam nominet: Μεγίστας δὲ ἡ Ἀσία ἐν παρὰ θαλάσσιον πολλὰς καὶ ἴσχει· ἐξ ὧν ὀνομαζέσι δύο ἀκρωτήριον ἴσον. Ἔφεσον τε, ἡ λιμένα ἐξαίρετον ἴσχει λέγεται· ἑρμίνιος δὲ Σμύρνα, καὶ αὐτὴ πόλις ἐπιφανής.

[22] Ἡρόδοτος δὲ Λυδίας αὐτὴν φησι.] Cenſeo noſtrum hunc Herodoti locum lib. I reſpicere: Λύτης δὲ ὧν τῆς Κανείης πρωτοκλίνοντος, πρῶτα μὲν Σμυρναίην ἔφη· αὐτὴ δὲ ἐν τῇ Λυδίῃ, Ἔφεσος, Κολοφὼν, Λέβεδος, Τέως &c. Manifeſte tamen Mela, Vel. Paterculus aliique Epheſum in Ionia collocant.

[23] Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Σμύρνα.] Antiquis temporibus Epheſii & Smyrnæi una habitarunt, & hæc cauſa eſt, quare Epheſus etiam Smyrnæi nomen geſſerit, quod Strabo lib. XIV auctoritate Callini confirmat: Ἦσαν γὰρ αὐτῆς συνοικισταὶ πεπαλαιοὶ, ὥστε καὶ Σμύρνα ἐκαλεῖτο ἡ Ἔφεσος· Καὶ Καλλῖνος τε ὅτι ἦσαν ἀπόμοιροι αὐτοῦ· Σμυρναίους τοὺς Ἐφεσίους καλῶν ἐν τῇ πρὸς Δία λόγῳ. Sed idem Geographus docet ex Hipponacte, partem quandam ſive locum Epheſi Smyrnam vocatam fuiſſe: Καὶ πάντα δὲ τὰ τῆς Ἐφέσου Σμύρνα ἐκαλεῖτο, ὡς δηλοῖ Ἱππώναξ· ἔστι δ᾽ ὑπὸ Κολοφῶνι ἡ πόλις ἐν Σμύρνῃ, ἐνθένδε Τραχείας τε καὶ Λέπτης ἀπέχει.

[24] Σάμορνα.] Heſychius: Σάμορνα, οἱ δὲ Σαμορνία, ἡ Ἔφεσος.

[25] Τραχεῖα.] Male in editis legitur Τραχία. Salmaſianam emendationem in contextum recepi, nam apud Strabonem legimus partem aliquam oppidi ſic appellatam fuiſſe: Τραχεῖα δ᾽ ἐκαλεῖτο ἡ νῦν τῆς Κνιδικοῦ παράλιος. Hæc pars poſtea ab Androclo oppido incluſa eſt. Athenæus lib. VIII ex Creophylo: Καὶ Δημόδοκος οἱ Ἐφέσιοι ἐν τῷ πέμπτῳ ἔτει κρατήσαντες τῆς πόλεως δέλτα μεγάλου κλίζουσι Τραχεῖαν ἐπὶ ἴσα Κολοφωνίοις.

[26] Ὀρτυγία.] Fuit hoc nomine ante Epheſum ſylva, in qua fanum, in cujus adyto Latona enixa putabatur.

[27] Πτελέα.] In omnibus libris hic locus vitio laborat, ſcribitur enim Πτελαί, quod ego, jubente ſic Euſtathio, in Πτελέα mutavi, ita enim ille pag. 109 ad Dionyſ. ubi omnia Epheſi nomina recenſet: Τέτων δὲ βορειοτέρω ἡ Ἔφεσος, ἡ Τραχεῖα πρὸς κλιτύϊ, ἡ Ὀρτυγία, ἡ Πτελέα. Ipſe Stephanus: Πτελέα, πόλις· ἔστι καὶ ἡ Ἔφεσος ἐκαλεῖτο. Diverſæ illæ omnes, quæ recenſentur, urbis Epheſinæ appellationes, loca urbis fuere diverſa ſic appellata, ut bene animadvertit Salmaſius. Ptelea Epheſus appellatur ex eo, quod Amazones templum illud Dianæ celeberrimum, in trunco ἐκ πτελέας, id eſt, ulmi, ſtruxerint, referente Dionyſio de ſitu orbis:

τὸ ἐθνικὸν ἔ Σάμορνα, Σαμορναῖος. [28]Ἐκλήθη δ' ἀπὸ μιᾶς τ Ἀμαζόνων, ἣν ἔ βασίλισσαν, καὶ [29] περσπόλον Ἀρτέμιδος εἶναί φασιν. ἐσχηκέναι δ' ἔ καὶ θυγατέρα Ἄμαζόνα, ἀφ' ἧς αἱ Ἀμαζόνες. ἡ δὲ πόλις ἐν κοίλῳ τόπῳ κατοικισθεῖσα, χειμῶνι καὶ κατεκλύσθη, καὶ μυρίων ἀποθανόντων, Λυσίμαχος ἐ πόλιν μετέθηκεν, ἔνθα νῦν. ἐκάλεσε δ' Ἀρσινόην αὐτὴν, [30] ἀπὸ τ γυναικὸς Ἀρσινόης· ἐ παλαιότερον τεθνηκυῖαν, ἡ ἀρχαία κλῆσις ἀνελήφθη. Φέρεται δ' Δρυΐδος ἐπίγραμμα, τὸ Ἐλαΐτε, εἰς τ κατακλυσμὸν, ἔτους·

Ἠέριαι νεφέλαι πόθεν ὕδατα πικρὰ πιεῖσαι,
Νυκτὶ πρὸ ἀστεμφεῖ πάντα καλυψάσθε;
Οὐ Λιβύης, Ἐφέσου δὲ τὰ μυρία κεῖνα [31] παλαίνης
Αὔλια, καὶ [32] μακάρων ἐξ ἐτίων κτίσανε·
Πῆ δὲ [33] σωτῆρες τότε δαίμονες ἔτρεσαν ὄμμα;
Αἶ αἶ, πρὸ Ἰάδων [34] πολὺν ἀείδετέτλων.

Κεῖνα

Τῶν ἀμφιστόμων γε βαρυστόμου ἐπιδίου
Παῤῥασίδαι Ἔφεσον, μυρίαλλον πόλιν Ἰαόνων,
Εἶπα δὴ ποτὲ τὸν Ἀμαζονίδος πυνέσσιν,
Πείσμασι δὲ πλῆξας.

Ferme omnia nomina, quibus Ephesus Stephano nostro insignitur, etiam recenset Plinius lib. v cap. xxix. cujus verba sic emendavit Salmasius. *Ephesus Amazonum opus, multis antea expetita nominibus, Alopes cum pugnatum apud Trojam est, mox Ortygie & Samornas vocata, & Smyrne cognomine Trachie, & Samonide, & Prelea.*

[28] Ἐκλήθη δ' ἀπὸ μιᾶς τ Ἀμαζόνων.] Nomen Amazonis, contra quam decuit, noster non exprimit: novimus tamen ex Etymologici Mag. Auctore, hanc *Ephesum* appellatam fuisse, atque Lyden Amazonem matrem habuisse. Alii vero perhibent, *Ephesum* Causeri filiminis filium urbi nomen dedisse, quod liquet ex Pausaniæ Achaicis: Κρῆσσα δὲ ἀπογόνων τινὸς ἔ Ἐφέσου, Καύκωνα δὲ ἔ τοῦτον τοῦ τ Ἐφέσου παῖδα εἶναι νομίζουσι, ὅτου τε ἱερὰ εἰσὶ αὐτοῖς ἐπιφανέστατα, καὶ ἀπὸ ἔ Ἐφέσου τὸ ὄνομα ἔχει τῇ πόλει. Sed præter has appellationis origines, alias variasque commemorat Etymol. Mag. Auctor, cujus verba huc transcribam: Ἔφεσος, ἡ πόλις· ἀπὸ Ἐφέσου ἀνεῖλεν ἡγεμονεύσαντος ἔ φιλεξενωτάτου τῶν παρόντων ἔ πάσης λύπης· ἀφ' οὗ Ἔφεσον εἶπαν ἔ ἀπὸ Ἐφέσου Λυδῆς Ἀμαζόνος, ἡ σχοῦσα Ἄρεως ὑποκατω ἔ ἀνέκρασεν Ἐφεσίαν· ἀπὸ δὲ τ Ἀρτεμιδος τῆς οἰκιζούσης ἔ τὴν πόλιν κληθῆναι· ἢ ὅτι Θησεὺς ἀνῃρετίσατο Ἡρακλεῖ ἐπὶ τ Ἱππολύτης ζωσάμενος, ἀλλὰ τὰς Ἀμαζόνας ἀφῆκε Λυδίης· ἡκεν κομιδῇ λογίους ἐπὶ τοὺς βουνοὺς Ἀρτεμιδος, ἔνθα σκοπιὰς τυχεῖν· τὴν δὲ ἱρὴν αὐτὴν [referibendum αὐτῆς] τὴν σκοπιὰν· ἵδρυε Ἔφεσον κλεῖσθαι τὸ χωρίον, καὶ τὴν Ἀρτεμιν Ἐφεσίαν. Pervulgatior est opinio, quam ultimo loco noster tangit, scilicet ἀπὸ ἔ ἱρῆνης nomen invenisse, quoniam Diana Amazonibus salutem, quam ibi precabantur, concesserit & quasi immiserit, unde ipsa *Ephesia* nuncupata est. Recedit paramper ab hac opinione Eustathius, nam præter illa de muliere *Ephesi*, etiam tradit quosdam inveniri, qui existimant, Amazonas ab Hercule insequutas (quum mandato Eurythei ad Hippolytæ balteum quærendum ellet profectus) ad Dianæ aram confugisse, atque ibidem Ἄφεσιν veniam impetrasse, indeque locum illum Ἔφεσον appellasse per alliterationem pro Ἄφεσιν.

[29] Περσπόλον.] Sic quoque Eustathius in commentam citatis. Libri MSS ἀστυπόλον, quod tamen eodem redit.

[30] Ἀπὸ τ γυναικὸς.] Eustathius olim hoc loco legebat ἀπὸ τ θυγατρὸς, quod manifestissime liquet in Comment. ad Dionysium: Φασὶ δὲ τὸν τ Ἔφεσον πολὺ ἀνηλίκου τότε ἀδελφὸν τὸν ἀγχοῦ, καὶ χρῆσθαι κρείττονι τοῦ ἔτους, ἐπεὶ Λυσιμάχου μᾶλλον ἦν τὸν τοῦ ἔτους, καὶ Ἀρσινόης τὴν θυγατέρα ἀπὸ Ἀρσινόης τ οἰκείαν θυγατρὸς. Stephani scientia mihi potior videtur: nam Lysimachus ætate jam provectior Arsinoen Lysandræ sororem sibi matrimonio junxit, teste Pausania in Atticis, apud quem mox post hanc relationem sequitur: Λίγουσι δὲ ἔ καὶ Λυσίμαχον ἄλλον ὕστερον τοῦ πολεμήσαντα τοῦτ' ἔ γυναικός. Vide porro Justinum & alios. Fuit quoque Lysimachus qui filiam Arsinoën habuit, ut idem Pausanias eodem libro notat est: Οἱ δὲ οἱ παῖδες ἐξέδοντο ἐξ Ἀρσινόης, ἃ τ πάντων, Λυσιμάχῳ δὲ θυγατρός. Verum ita videntur mariti naturæ constituti, ut amplioribus in uxorem honoribus, quam in illam conferre soleant. Intelligo autem hoc loco Lysimachum Macedonem, Alexandri satellitem, quem rex ira incensus in eandem cum leone caveam conjecit. Hic cum beltiam ipse exanimasset, inter Macedonum optimos ab Alexandro habitus est. Post Alexandri excessum Thraciæ Macedoniæ finitimæ imperavit, & cum Odrysis & Getis bellum gessit. Classe deinde in Asiam trajecit, & ibi Antigoni regno occupato, eam, quam Ephesii prasimam mari incolunt, urbem condidit, in quam Lebedum Colophoniosque, urbibus eorum deletis, deduxit.

[31] Παλαίνης.] Exhibent libri calamo exarati πάλαινης, quod etiam stare posset, si quis ad πρίλαν referre voluerit. Video quoque illam lectionem in Aldina & Florentina repræsentatam.

[32] Μακάρων.] In editis & scriptis nulla conspicua variatio: quin & Henr. Stephanus in Anthol. Graccor. hoc epigramma non aliter legebat: Salmasius tamen in Plin. Exercit. μακρῶν repoluit, quam lectionem amplectendam censeo.

[33] Σωτῆρες.] Ita reponere placuit ex MSS. Libri editi pessime σωτῆρες exhibebant: sed video quoque hoc Stephanum veram lectionem agnovisse.

[34] Πολὺν ἀείδετέτλων.] Male in vulgatis: πολὺν ἀείδετέτλων.

Illa

Κεῖνα δ' κύμασι πάντα κυλινδομένοισιν ἀ-
ὁμοῖα,
Εἰς ἅλα σὺν ποταμοῖς ἔδραμε πεπταμένοις.

Illa autem fluctibus omnia volventibus similia,
In mare cum fluviis profluere alatis.

Ἔστι δ' Ἔφεσος νῆσος ἐν τῷ Νείλῳ, καὶ Χῖος, καὶ Λέσβος, καὶ Κύπρος, καὶ Σάμος, καὶ ἄλλαι, ὡς Ἑκαταῖος. τὸ ἐθνικὸν, Ἐφέσιος. Εὕρηται, καὶ Ἐφείσια διὰ διφθόγγου. ἔστω δὲ [10] ἐν Ἀλεξάνδρᾳ Σοφοκλῆς. λέγεται δὲ Ἐφεσίτης, [11] ὡς Ἀβρων φησί· καὶ Ἐφέσδε, ὡς Ταρσὸς Ταρσεύς, Ἁλικαρνασσὸς Ἁλικαρνασσεύς.

Eſt quoque Epheſus in Nilo, & Chius, & Lesbus, & Cyprus, & Samus, & aliæ inſulæ, teſte Hecataeo. Gentile, Epheſius. Invenitur quoque Ἐφείσια per diphthongum, cujus uſum invenies apud Sophoclem in Alexandra. Dicitur quoque Epheſita, ut Abro perhibet, & Epheſenſis, uti Tarſus Tarſenſis, Halicarnaſſus Halicarnaſſenſis.

Ἔφυρα, [12] πόλις Ἠπείρου [13] ἀπὸ Ἔφυρος τοῦ Ἀμβρακὸς, τοῦ Θεσπρωτοῦ, τοῦ Πελασγοῦ, τοῦ Λυκάονος, τοῦ γηγενοῦς, τοῦ Ἀρκάδος. [14] ὁ ἐθ-

EPHYRA, urbs Epiri, quæ ab Ephyro, filio Ambracis, filii Theſproti, filii Pelaſgi, filii Lycaonis, & ex Terra geniti Arcadis nomen habet.

vidit, quod verſiculi modulus non patitur. Salmaſius correxit: πάντα ἀναδίνεται. Verum ἀναδίνεσθαι requirit ſenſus, quod nos exhibemus ex vulgatis. Porro obſervandum, σὺν hoc accuſativo jungi, quemadmodum ſæpiſſime ſit in Epitaphio Adonidis:

Πῆμα πάντα λείψαν' ἐν ἀφύσσῳ, Αἴ τ' Ἀδωνις.

[9] Ἔστι δὲ Ἔφεσος νῆσος ἐν τῷ Νείλῳ.] Evidenter ſitis geographi teſtantur in Nilo plurimas, & quaſdam vaſtæ magnitudinis, inſulas reperiri. Strabo lib. XVII: Νήσους δὲ ἐν Νείλῳ πολλαπλασίονας ἴσχει παμμεγέθεις, πρὸς δὲ καλαμώδεις ἴσας τὸ πλῆθος ἀναδίδοται, πρὸς δ' ὀλίγον μέρος. Plinius Epiſt. IX: *Inſulas ita innumeras ſpargit, quaſdamque tam vaſtæ magnitudinis, ut quamquam rapidus celeritate, tamen diversum quinque curſus non breviore transvolet.* Sed cum utrique nullam ex tanta inſularum copia nominatim Stephano noſtro, quarundam appellationes ex Hecataeo ſuperſtites volenti, gratias agimus. Præter illas tamen Hecataeo allegatas, alii alias agnoſcunt. Sic Euſtathius in comment. ad Iliad. B de Ægyptia Rhodo mentionem facit: Ἡ δὲ Λίνδιος Γεώδης καὶ Ἡ ἐρεβώδης καὶ Χῖος· Φασὶ γοῦν σοφοὶ τῶν παλαιῶν λίχνῳ λιχνότερον καὶ μάλιστα· καὶ πόλις χθονὸς πάσα παλαιοτέρας πόλεως ἀναφάνδην· ὡς ὁ Γέρων ὁ Χῖος, Τέως Φώκαια, Κλαζομεναὶ δὲ Γεώδης, Κνίδος, καὶ ἄλλαι τινες. Puto tamen male hanc inſulam ab eruditiſſimo, Archiepiſcopo *Rhodum* appellari, cujus nomen erat *Lindus*, non ratione ſitus, ut Rhion & Antirrhium, Iſa & Anciſſa, ſed quia Aſiaticæ Rhodo erat æmula. Hujus rei Strabonem teſtem habemus, ita enim ille lib. XVII: τινες δὲ ὑπολήψονται ἐκ, τῶν κρυπτῶν λιμένων ἐκλείψεις, ὧν ὁ Σαμωνίου, ὁ ἐς Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἀφορμίζοντι ἐκ τῆς Ἀσσυρίας καὶ Ἀραβίας· ὁ δὲ ἐν τῷ Λιμένι ἐκκαίδεκα. Sed Euſtathii verba dum oculis apertis intueor, atque cum Herodoto compono, non poſſum non mirari, cum hic aliquid ſomniare, quod apud Herodotum inveniatur, atque ejus menti plane eſt contrarium. Locus extat in Euterpe circa finem, ubi perhibetur, Ægyptum ſub rege Amaſi ita floruiſſe, ut vicies mille oppida habuerit; ſed inter illas non numerat Herodotus Chium, Teum, Phocæa, Clazomenas &c. quas in Ægypto fuiſſe, ex non bene intellectis Herodoti verbis, colligit Euſtathius. Narrat enim Herodotus, quænam Jonum, Dorum & Æolum civitates aliquid contulerint, ut communibus impenſis templum ædificaretur, quod deinde Pantheum nuncuparunt. Hoc Amaſis, quia Græcorum erat ſtudioſiſſimus & mercaturæ inſignis promotor, eis concedebat, ut patrio ritu deos ſuos colerent, cultui aſſimilatum non dediti. Verum ad Hecataeum revertamur, qui ſolus quod ſciam harum in Ægypto inſularum meminit. Hæ ſine dubio a Græcis nomina ſua ſunt ſortitæ, eo ſcilicet tempore, cum Nilus terram eſſet ſupergreſſus, navigiisque per Ægyptum, quæ tunc, ſolis urbibus ſine circumjacente agro apparentibus, Ægæo mari ſimilis videbatur, ut ipſe teſtatur Herodot. lib. citato his verbis: Ἐπεὰν δ' ἐπίλθῃ ὁ Νεῖλος τοὺς χώρους, αἱ πόλιες μοῦναι φαίνονται) ναυτιλίῃσι, μάλιστά κη ἐμφέρειαι τῇσι ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγεϊ τέτρασι· πλέουσι γὰρ κατὰ τὰ Αἰγύπτου, πλοίοισι· αἱ δὲ πόλιες μοῦναι ὑπερέχουσι. Itaque vix crediderim, hæc vera in Ægypto fuiſſe inſularum nomina, ſed hujuſcemodi, quæ nautæ & mercatores, per inundatam Ægyptum navigantes, tanquam per mare Ægeum, apparentibus iſtis inſulis ex non illepida ſimilitudine indidere.

[10] Ἐν Ἀλεξάνδρᾳ.] Ita hunc locum ſupplevit Rutgerſius in variis lect. Ad quod ſupplementum cod. Voſſianus nos quaſi manu duxit, in quo ſcriptum erat ἐν Ἀλεξάνδρᾳ. Sed occurrit apud veteres Sophocles fabula cui nomen Ἀλεξάνδρα & Ἀλέξανδρος. Vide noſtrum in Ἄβρων.

[11] Ὡς Ἄβρων.] Et hanc lacunam replevit Rutgerſius, erat enim in vulgatis, ὡς Ἀβρω... Hanc emendationem contextui inſerendam exiſtimavi. Citatur ſæpiſſime hic grammaticus Stephano, in Ἀγκῶν, Ἄβδηρα, Αἰολὶς & aliis in locis.

[12] Πόλις Ἠπείρου.] Cum variæ olim gentes Epirum incolebant, non dubito quin Stephanus propriam ditionem in genuino opere expreſſerit, ſub qua hæc urbs ſortiebatur: hinc non incommode ſuſpicari licet, in eo exaratum fuiſſe, Ἔφυρα, πόλις Ἠπείρου τοῦ Θεσπρωτικοῦ. Quæ conjectura hinc ſatis fulcitur, quod in fine hujus ſectionis addat Epitomator, τὸ κλῆσιν ἐκ Θεσπρωτίας Ἐφύρας. Hinc itaque liquet evidenter, a Stephano de Ephyra Theſprotica mentionem factam, etiamſi nunc in omnibus libris illa vox deſideretur. Olim hæc urbs, non longe ab Acheruſio lacu ſita. *Ephyra*, & deinde *Cichyrus* appellabatur, teſte Strabone lib. VII: Ὑπέρκειται δὲ πάντα μικρὸν ὁ κόλπος Κιχύρου, ἐ ἀφ' οὗπερ Ἔφυρα, πόλις Θεσπρωτῶν. Hanc appellationem accepit a Cichyro Mermi F. auctore Pindari Scholiaſta: Ἔφύρων δὲ εἶσι τινὲς, τὸν ἐκ Ἠπείρου, ὃν Κίχυρον φασὶ μνηστευσάμενον Δίου Κιχύρου καὶ Μίμης. Non longe ſitum fuiſſe ab Acheruſio lacu manifeſte declarat Pauſ. in Atticis: Περὶ δὲ τῷ Κιχύρῳ, λίμνη τε ἐστὶ Ἀχερουσία καλουμένη, καὶ ποταμὸς Ἀχέρων. Ex eod. Pauſ. liquet, in illo oppido fuiſſe Theſprotiæ regum regiam; nam Theſei & Perithoi exercitu a Theſproto rege ſuperato, ipſi capiebantur, ibidemque vinculis detinebantur. Sed præterea de ſitu alium lubet addere locum ex Thucydide lib. I: Ἔστι δὲ λιμὴν, καὶ πόλις ὑπὲρ αὐτοῦ κεῖται λόφῳ ἀποκλίνοντες, ἐν τῇ Ἐλαιάτιδι τῆς Θεσπρωτίδος Ἔφύρᾳ· ἔξεστι δὲ παρ' αὐτὴν Ἀχερουσίᾳ λίμνῃ ἐς τὸν θάλασσαν. Sed pro Ἐλαιάτιδι in Thucyd. referibendum cenſeo Ἐλαιάτιδι, ita enim illa regio appellabatur ab Elaeunte oppido quod in confiniis Theſproticæ ſitum erat.

[13] Ἀπὸ Ἔφύρας τοῦ Ἀμβρακοῦ.] Peſſime libri omnes exhibent Ἀμφιτρύωνος: nam Ambrax fuit Theſproti F. teſte Stephano in Ἀμβρακία. Video quoque Palmerium in hanc emendationem conſentire, & totam genealogiam, quodammodo turbatam, ita conſtituere: Ἀπὸ Ἔφύρας τοῦ Ἀμβρακοῦ, τοῦ Θεσπρωτοῦ, τοῦ Λυκάονος, τοῦ Πελασγοῦ, τοῦ γηγενοῦς, τοῦ Ἀρκάδος. Lycaon ponitur ante Pelaſgum.

[40] ὁπ πώπης Ἀ'ντάχη, ἡ μήτηρ Τληπολέμου, ὡς Φησιν Ὅ'μηρος. [41] ἰδίᾳ δ' αὐτὴ μεταξὺ Πύλου Ἠλίδος, ὡς Παρμενίσκος Φησίν. ἠγνόησε γὰρ ὅτι μυχὸς ἡ Κόρινθος ἐστι, [42] Γλαύκῳ πρὸς ἀνατολὰς οἰκοῦντι, ὡς ἂν τῆς Εὐρώπης δυσικωτάτης. κεῖται δ' ἡ νῆσος Κορίνθου. Ὅ'μηρος δὲ καὶ τὴν Ἔφυρη [43] φησὶ τὴν Κορίνθιαν εἶναι. ἔστι δὲ ἄλλη Ἔφυρη [44] Κρανὼν λεγομένη, ὡς Φησι Κινέας ὁ ῥήτωρ, καὶ Ἐπαφρόδιτος. [45] δευτέρα, πρὸς Θεσσαλίαν. τρίτη, [46] Οἰνόη· καὶ [47] νῆσος ἐν μεσογείᾳ ἀπέχουσα Μήλου. ὁ πολίτης, [48] Ἐφυραῖος. ἔστι δὲ Ἀρκαδίας ἄλλη. ἔστι καὶ Θεσσαλίας, καὶ Ἰταλίας κατὰ Καμπανίαν. ἔστι δὲ [49] κώμη Αἰτωλίας Ἔφυρα. τὸ ἐθνικὸν, Ἔφυρος. τὸ κλητικὸν δὲ Θεσπρωτίας, Ἐφύραιος. καὶ Ἐφύρηθεν, ἀπὸ πάντα ἐπιρρήματα.

Ε' Χ Ε-

nam Lycaon non fuit terræ filius, sed Pelasgi. ut unanimiter testantur Mythologi.

[40] Ἐκ πώπης Ἀ'ντάχης.] Vulgatorum codd. lectio non est ferenda, constanter exhibentium, ἐκ τοῦ Ἀ'ντάχου. Illud πώπης referendum ad τὴ Ἔφυρα est, ex qua urbe Astyoche originem duxit. Apollod. lib. III: Σίσυφος δὲ Ἡφαιστίᾳ μιγεὶς Κελανοῦντα τὸν Θεσπρωτὸν, καὶ πολλὰ ἄλλα Ἔφυραν, ἣν ἐπώνυμόν Φυλῆς, Ἀντάχην τὴν τέκνα Ἰφικλεῖ συνοικήσαν, μητέρα Τληπολέμου γίνεται. Homeri locus, quem nother respicit, reperitur Iliad. B.

Τὸν δὲ Τληπολέμῳ ἀγακλειτὸς ἐγείνατο δῖος,
Ὃν τέκεν Ἀ'ντιόχη εἰδὼς Ἡρακληείη.

[41] Ἰδίᾳ δὲ αὐτὴ μεταξὺ Πύλου Ἠλίδος &c.] Hic locus usque ad vocem διδυκωτάτη sensum congruum non conficit: nam Thesprotica Epiri Ephyra, non erat sita inter Pylum & Elidem Peloponnesi civitates, atque adeo heic alia intelligenda est Ephyra. Præterea quid sibi velint illa verba ὡς ἀνατολὰς οἰκοῦσι, & ὅτι διδυκωτάτη, quæ plane sunt σόλοικα, ego omnino non video. Ergo vel scribendum: ἰδίᾳ δὲ αὐτὴ μεταξὺ Πύλου Ἠλίδος &c. vel statuendum, ante hæc verba aliquid excidisse, ad quod τὸ αὐτὸ referri necessum est. Sine dubio heic noster egit, absoluta Ephyræ Thesprotiæ descriptione, de Ephyris Peloponnesiacis, quarum primam collocavit inter Pylum & Elidem, secundam in Achaia, quæ dicitur Corinthus, & tertiam in Arcadia. Primæ meminit Pindarus ejusque Scholiasta ad Nem. Od. VII: Τίσιφονος δὲ ἀναιχθέντος τοῦ Ἐφύρου· ἀφ' οὗτος μέν, τοῦ ἐκ τῆς Κορίνθου ἐνοικισθέντος· ἑτέρου δὲ τοῦ ἀπὸ Θεσπρωτίας. Τρίτου δὲ ἀπὸ Μήλου, ὃς Γλαύκου μνημονεύει· πατρίδα τοῦ εἶναι Θεσπρωτίδα. Sed pro Μήλου ibi legendum esse Ἠλου, opportune monuit Palmerius. Hujus situm non procul a Cyllena ad Penæum amnem satis accurate describit Strabo lib. VIII: Μεταξὺ δὲ τῆς Χαλκίδος καὶ τῆς Κυλλήνης ἐστὶ, τὰ Πλάτανος ὀνομαζόμενα πεδία, καὶ ὁ Σαμπείης ποταμὸς ὁ παρὰ τὴν λεγομένην· ἐπὶ δὲ τῷ Ἐφύρᾳ πόλις. Hinc Archiepiscopus Thessalonicensis ad Odyss. A hunc in Cyllenæ confiniis collocat: Ὅτι Ἔφυραν πρὸς ἑσπέραν Πέλοπος, ὡς ἐν τῇ Γλαύκῳ δηλοῖ· μέλι δὲ Παλαιστινὸν ἐκεῖ τὸ τῆς Κυλλήνης ὄρους.

[42] Γλαύκῳ πρὸς ἀνατολὰς οἰκοῦντι.] Plutarchus libello de malignitate Herodoti Corinthum nominat *Glauci urbem*, quasi a Glauco illo, cujus heic fit mentio, fuisset habitata, vel condita.

[43] Περὶ τῆς Κορίνθου.] Promiscue hanc urbem appellavit Homerus, & Corinthum & Ephyram. Iliad. B.

Ἀ'φνειὸν τε Κόρινθον ἰδὲ Κλεωνὰς τε Κλεωνάς.

Et Iliad. Z. locus occurrit præstantissimus, ubi Ephyram Corinthum nominat:

Ἔ'νθα πόλις Ἔ'φυρη μυχῷ Ἀ'χαϊδος ἐσσομένοιο·
Ἔ'νθα δὲ Σίσυφος ἔσκε, ὃ κερδαλεώτατος ἀνδρῶν,
Σίσυφος Αἰολίδης, ὅστις ποτ' ἔην Γλαύκοιο πατήρ.

Dico ipsum oculis carere, qui ex omnibus circumstantiis non percipit, Poëtam heic de Corintho loqui.

[44] Κρανὼν λεγομένη.] Male libri editi exhibent Κρήνης. Lectionem, quam nos divulgamus, esse genuinam, satis liquet ex nostro in illa voce. Sed majoris momenti argumentum erit, si ipsa Cineæ Rhetoris verba in medium adduxerim. Exstant illa apud Pind. Schol. ad Pyth. X: Κρανὼν δὲ πόλις Θεσσαλίας· Θεσσαλὸς γὰ ὁ Μαιράνδου· ἧσαν δὲ ἀφ' ἧρωος οἱ Κρανώνιοι, Ἐ'φυρα πρότερον. Μάγνητι δὲ τοῦτο Κινέας· φησὶ γὰρ αὐτὸν ἐκ τῆς Κρανῶνος· ἔχει δὲ καὶ ἡ Παιονικὴ χώρα τὸ Κρανῶνες· καὶ ἐν Ἰταλίᾳ ἐστὶ ἡ Παιονικὴ χώρα τὸ Ἐ'φυρα καλεῖται πρότερον ἡ βίον, οἱ Θεσσαλοὶ τὸν Ἔφυρον καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ Ἔφυρος τοῦ Μαιράνδου πατρὸς, ἐξ οὗτος ἀπὸ τὸ ἔθνος Ἐφύραιος ἐκλήθη.

[45] Δευτέρα πρὸς Θεσσαλίαν. Τρίτη, Οἰνόη.] Errores manifestissimi latent in his verbis. In principio hujus sectionis agit de Ephyra Thesprotica, deinde de Peloponnesiaca Pylum inter & Elidem, tertio loco de Corintho, & quarto de Ephyra, quæ posita Cranon dicebatur. Quocirca heic τὸ δευτέρα, & τρίτη locum habere nequeunt. Sed quis tandem Æsculapius omnibus in hac epitome male finis locis prabis naverit?

[46] Οἰνόη.] Pessime hoc loco in geographiam impingitur: nam hæc Œnoë, alio nomine Ephyra dicta, distinguenda non erat ab illa, quam supra inter Pylum & Elidem collocavit. Manifestissime hoc docet Strabo lib. VIII, cujus verba, hunc locum mirum in modum illustrantia, appingere non pigebit, ita enim ille: Ἐφ' ἑ Ἔφυρα πόλις, ἐπίσης δ' Θεσπρωτικὴ ἡ Θεσπιλωτίς, ἧς ἐ λέγουσι, πατέρα τῆς ἑαυτῆς κατάρξαι τῆς ἐπὶ θάλατταν ὁδοῦ ἐπὶ ἐ κόπτοντα τὸν Βουναῖον (τοῦτο γὰ Οἰνῶνα ἐπώνυμόν φασιν) ἡ πολιτεία ὀνόμασε, διάγουσα δ' Ἠλείων πόλιν ἐκατὸν σταδίους· ἧς ἐς ἡ ἐπ Τληπολέμῳ ἡ Ἡρακλεῖδαι λιμένος μνήμη. Ergo Strabonis auctoritas confirmat Epiram Peloponnesiacam, inter Pylum & Elidem positam, eandem esse, quæ hic ab Epitomatore Œnoë appellatur. Verum noster ex Epirotica Ephyra Thepolemi matrem originem traxisse perhibet, cum Strabo hujus heroinæ natales Peloponnesiacæ attribuat. Œnoëa etiam meminit Hesychius: Ἔ'φύρα, ἡ καὶ Κόρινθος, ἢ Κόρινθος ἀκούεται ἐν τῇ Ἠπείρῳ, ἢ ἡ Οἰνόη.

[47] Νῆσος.] Puto Plinium hujus insulæ meminisse, quæ in sinu Argolico, e regione Meli, collocasse, ita enim ille lib. IV cap. XII: *In Argolico Pityussa, Irene, Ephyre: contra Hermionium agrum Tiparenus, Epiraphia, Calaureaque Sphæra.*

[48] Ἐ'φυραῖος.] Græci pariter & Latini usurpant. Paus. in Corinth. Ἐ'στασία δ' Ἀλαιεῦσι καὶ τοῦ Ἐφυραίου τοῦ ἀρχαίου. Silius lib. XIV:

Et multum ante alias Ephyræis fulget alumnis.

[49] Κώμη Αἰτωλίας.] Pagus hic in Agræa erat situs, teste Strab. lib. VIII: Καὶ ὑπὲ τῇ Ἀ'γραίᾳ δ' Αἰτωλῶν, Ἔ'φυρα κώμη, οἱ δ' ὑπ' αὐτῶν Ἔ'φυρος.

Ε'ΧΕΛΙ'ΔΑΙ [15], δῆμος τῆς Α'ττικῆς, ἀπὸ Ε'χέλου Η'ρωος. [16] Οἱ δὲ ἀπὸ Ε'λους πόπυ, μεταξὺ ὄντος τοῦ Πειραιέως, καὶ τῶν τεττάρων Η'ρακλείων, ἐν ᾧ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας ἐτίθεσαν τοῖς Παναθηναίοις. ὁ δημότης, Ε'χελίδης. τὸ πτωκὸν ἐκ τῆς ἰδικῆς τῶν πολλῶν πτώσεων.

Ε'ΧΕΤΙ'Α [17], πόλις Ι'ταλίας. ὁ πολίτης, Ε'χετιανός, ὡς Καρδιανός.

Ε'ΧΕ'ΤΛΑ [18], πόλις Σικελίας. ὁ πολίτης, [19] Ε'χετλιάτης.

Ε'ΧΕ'ΤΡΑ, πόλις Ι'ταλίας, [20] Διαφέρει Οὐολσκοῖς. τὸ ἐθνικὸν, [21] Ε'χετρανός· Διονύσιος δεκάτῳ τῆς Ρ'ωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

Ε'ΧΙ'ΝΑΙ [22], νῆσοι πρὸς τῷ Αἰτωλίαν, ἃς Α'χελῷος ποταμὸς προσθάλλει ἰλύι. λέγονται καὶ Ε'χινάδες, διὰ τὸ τραχὺ καὶ ὀξύ, ἀφ' οὗ τὸν Ε'χῖνον· ἢ διὰ τὸ πολὺ ἔχειν ἐχίνων. Α'πολλόδωρος δὲ [23] ἀπὸ Ε'χίνου μάντεως. τὸ ἐθνικὸν τῶν Ε'χίνων, Ε'χι-

ECHELIDÆ, populus Atticæ, nomen habens ab Echelo Heroe: hic vero a loco qui Helos nominatur, sito inter Pireæum & quatuor Herculei templi vicos, ubi gymnica certamina Panathenæorum festo instituerunt. Popularis, Echelides. Localia a genitivo plurali formantur.

ECHETIA, oppidum Italiæ. Oppidanus, Echetianus, sicuti Cardianus.

ECHETLA, urbs Siciliæ, cujus civis Echetliates.

ECHETRA, urbs Italiæ, quæ apud Volscos prævalebat. Gentile, Echetranus, teste Dionysio Antiquitatum Rom. lib. x.

ECHINÆ, insulæ circa Ætoliam, quibus Achelous fluvius limum adjicit. Hæ etiam Echinades appellantur propter asperum & acutum, a voce Ἔχινος: vel quod echinorum copia ibi inveniatur. Apollodorus nominis originem deducit ab Echino vate. Gentile ab Echinæ est

Echi-

[15] Ἐχελίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς. Pessime cum hoc loco actum est ab omnibus editoribus, qui divulgarunt: Ἐχελίδη, δῆμος τῆς Ἀττ. ἀπὸ Ἐχέμου ἥρωος. Et deinde ὁ δημότης Ἐχεμίδης. Primus omnium Meursius tractatu de pop. Attici & in Critico Arnobiano, fœdissimo huic loco pristinum nitorem restituit. Non mediocriter gavisi sumus, cum videremus. Meursii emendationem, proba codicum MSS lectione, stabiliri. Non parum quoque juvat ad ejus confirmationem Etymol. Mag. Auctor: Ἔχελος, ἥρως παρ' Ἀθηναίοις περίφημος· καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς Ἐχελίδης, ἀπὸ δὲ κεφαλῆς ἕλκος τῷ πάππῳ οὐ φέροντι· ἀπὸ τοῦ Ἕλκους ἔχελος· παρὰ τὸ ἕλος ἔχελος· ἢ Ἐχελιδῶν δῆμος, ἀπὸ Ἐχέλου.

[16] Οἱ δὲ ἀπό.] Cod. Vossianus: ἔστι δὲ ἀπό.

[17] Ἐχετία, πόλ. Ἰταλ.] Si quis pedibus iverit in sententiam Cluverii, Echetiam scilicet non esse diversam ab Echetra, quam deinde subjicit, ille toto cœlo non erravit.

[18] Ἐχέτλα, πόλ. Σικελ.] Hujus urbis meminit Diod. lib. XX: Τῶν δὲ Ἐχέτλαν χωρίον ἀγορᾷ εὐκαταλήπτους, καὶ τὴν πολίτιν τῶν δημοσιευόντων λόγῳ τιμήσαντες. Et Polyb. lib. I: Καὶ πρὸς Συρακούσας ἐπολιόρκουν οἱ Ῥωμαῖοι κρίσει πάσῃ· ἀφ' ἧς ἀπέχει (ὁ Φιλίνος) φησὶ, τὴν τῶν Ἐχέτλων, ἐν μέσῃ κειμένῃ τῇ τε Συρακουσίων καὶ Καρχηδονίων ἐπαρχίᾳ. Ex hac Polybii designatione & Diodori præscripta historia, *Echetla* medio fuit inter Leontinos Camarinamque urbes situ, ab Syracusis in occidentem conversa, ut observat Cluverius. Quo situ hodie oppidum invenitur, vulgari vocabulo Οκόνλα, vestigium quoddam antiquæ illius Echetlæ nominis referens.

[19] Ἐχετλιάτης.] Mendosam hanc esse vocem ex genuina Ἐχετλίνης, bene censet Cluverius; siquidem in ινος gentilia nulla esse possunt, nisi quorum primitiva desinant in ις.

[20] Διαφέρει Οὐολσκοῖς.] Male cod. Voss. & editiones Xylandrianam antecedentes Διαφέρει Γαλατικοῖς. Cum hæc urbs esset Volscorum illustrissima, & loco maxime idoneo sita, præ aliis oppidis prævalebat: nam τὸ διαφέρειν, hic nihil aliud denotat quam *prævalere* sive *præpollere*: quo significatu etiam apud Xenoph. sumitur in Œcon. Γράμμα γὰρ οὐδὲν ὧν παρὰ τοῖς ἄλλοις διαφέρει τῷ οἰκεῖν ἐπίστασθαι· καὶ ἄλλοθι γε οὐδὲν διαφέρει τῇ ὄψει ἡ ἄρτι ἀνοιγομένη. Urbem vero hanc præ aliis fuisse potentem liquet satis ex verbis Dionys. Hal. quæ noster innuit: Ἐπὶ τοῦ Ἐχετραίων πόλιν ἦγε τοῦ δημάρχου· ἣ τότε δὴ τῶν Οὐολσκῶν ἴσως ἐπρωτευούσης τι, ἐκ οἰκήσεως τότε μάλιστα ἐδόξε. Nostrum hæc Dionysii verba respicere, nescio quis non videat.

[21] Ἐχετρανός.] Aliquoties Dionys. Hal. hoc gentili utitur. Livius absque adspiratione passim habet ECETRANUS, cui etiam oppidum ECETRA dicitur.

[22] Ἔχινα.] Harum insularum nomen est Ἔχινα. Verum illud non adeo usitatum est, quanquam alibi etiam occurrat. Hesychius: Ἐχινάδες, νῆσοι· αἱ κρεμασθεῖσαι Ἐχινάδες. Casus rectus est Ἔχῖνα teste Eustathio ad Hom. Iliad. B. Γράφει δὲ ὅτι τῶν Ἐχινάδων διττὴ ἡ Ἔχῖνα· τῆς δὲ μιᾶς Ὄμηρος, διττὴν Ἐχινάδες· καὶ ἔστι αὐτὸς αἱ νῆσοι Ἐχινάδες· ἔστι δὲ ἡ εἰπεῖν ἁπλῶς, ὅτι παράγωγον τὸ Ἔχῖνος, ἡ Ἔχῖνα, εἰ καὶ μὴ πανταχοῦ. Nec credamus tamen, aliquam Echinadum insularum *Echinam* vel *Echinada* appellatam fuisse, cum hoc nomen numero plurativo sit generale & omnibus commune. Errorem itaque commisit Suidas, apud quem legimus: Ἐχινάδες, Ἐχινάδων, ὀνομαστέον. Varia admodum est vocis etymologia, pro ut Græcis commentorum copia suppetit. Locum adducam ex Etymologici Mag. Auctore, omnia simul repræsentante: Ἐχινάδες διὰ τοῦ Ἔχῖνος· Ἐχινάδες εἰσὶ νῆσοι· ἃ πικρὸν τὸ ἔχειν πολλὰ ἐχίνων· ἢ διὰ τοῦ Ἔχῖνα τὸ μάντεως, ἢ μὴ Ἀμφιτρύωνος φαλάκρωνος· ἢ πικρὸν τὸ εὐτραχὲς πλησίον αἰθάλων· ἢ ἐπειδὴ ἰλὺν ἐν τῷ Ἀχελῴῳ ποταμῷ ἐμπεριχωροῦσι, ἐκείνην εὐτραχῆ ἢ δασυτέραν. De Echinadum insularum numero & nominibus inter scriptores non est constans opinio, cum jam Herodoti tempore, limum Acheloo copiosissime advehente, dimidia pars cum continente erat juncta. De superstitibus sua ætate Strabo, qui ultra Augusti tempore vitam extendit, asseverat, limum eas brevi continenti adjecturum. Sed Pausanias, qui Adriani tempore floruit rationem reddit perspicuam, quare hoc non contigit, neque continget, ita enim ille in Arcadicis: Τὰς δὲ Ἐχινάδας νήσους ὑπὸ τῷ Ἀχελῴῳ μὴ σφᾶς ὑπερῃ κλύζειν ἠρώων ἀποτρόπαιόν τι, χώματα αὐτῶν τὰ Αἰτωλῶν ἴδιόν τι χώμασιν ὁ Ἀχελῷος ἐπιφέρει τῇ ἠόνι, καὶ ἡ γῆ σφίσι πάσαν ἐρήμωσεν. Τοῦτο Ἐχινάδων ἦν, ἅτε ἀπωτέρω μᾶλλον τῆς Αἰτωλίας, ἐς ὀφθαλμοὺς ὁ Ἀχελῷος ἐπιόντι τοῦ ἰλύος. Verissimum hoc est, limum commodius & copiosius tempore pluvioso in fluminis fossam delabi, terra ubi aratro & ligone quotannis movetur, quam ubi prorsus inculta jacet: fit enim perpetuo aeris motu, vento & imbribus durior, solidior atque compactior. Si igitur Ætoli antiquas sedes tenuissent, & terram circa Acheloum, ut quidem antea, excoluissent, majorem sine dubio limi copiam tutulis istis fluvius ille adjecisset. Sitæ sunt hæ insulæ inter ostia Acheloi, Acarnaniæ fluminis, & Araxum Peloponnesi promontorium, ante os sinus Corinthiaci.

[23] Ἀπὸ Ἐχίνου μάντεως. Sic quoque Etymol. Mag. Auctor, nota præcedenti: sed Eustathius ad Dionys. Ἀπὸ

Ἐχινάδης, Ἐχιναδεύς, Ἐχιναδικός, Ἀρκαδικὸς Ἀρκαδεύς· ἢ Ἐχινάδιος.

ΕΧΙΝΟΣ [59], πόλις Ἀκαρνανίας, Ἐχῖνος κύμα. Γίνεται, [60] Ἐχῖνος ἀφ' οὗ πώτου ἔπιεν. ὁ πολίτης, Ἐχινεύς, ὡς Χέρσος Χερσαῖος, Ἄπιρος Ἀπιραῖος, Κύφος Κυφαῖος· ἡ δοτὴ τοῦ [61] Ἐχινεῖ Ἐχιναῖος, ὡς [62] Κρητεῖ Κρητικός. τινὲς δὲ [63] Ἐχινάτην φασὶ τὸν πώτην.

A Echinæus sed ab Echinades, sit Echinadensis, uti a genitivo Arcadis Arcadensis. Vel Echinadius.

ECHINUS, oppidum Acarnaniæ, Echini opus, quod Rhinnus Echienis ailu appellat. Oppidanus, Echinæus, uti Chersus Chersæus, & Apirus Apiræus, Cyphus Cyphæus. Et e voce Echinæus fit Echinæensis, uti a Cretæus Cretæensis. Nonnulli urbem hanc Echinunten vocant.

B

Ἐχῖνος, ita enim ille: Νῆσοι δὲ Ἐχινάδες, ἃς δή τινες Ἐχίνους, ἀπὸ τοῦ πώτου ἴσως ἔχουσι. Multa sunt nomina, quæ duplici terminatione gaudent.

[59] Ἔχῖνος, πόλ. Ἀκαρν.] Oppidi situm non procul ab Actio statuit Plinius lib. IV cap. 1: *Oppida Heraclia, Echinus, & in ore ipso calentis Argyri Actium.* Alia urbs ejusdem nominis est in Patalotide ad sinum Maliacum, in alvea Sperchii ripa, ex adverso ditionis Thronienſium, de qua Polyb. IX. & noster in Ἄλιμος.

[60] Ἐχῖνος ἀφ'.] Ita excudi curavimus, cum pessime libri editi repræsentarent, Ἐχῖνος ἀφ'. Sed hanc poëtica circumlocutio, quæ sæpissime usurpatur.

[61] Καὶ Ἄπιρος Ἀπιραῖος.] Solebant veteres Ἤπειρον *Epirum* nominare Ἄπειρον, unde commodissime deducitur Ἀπιρεῖος, cujus fœmininum in usu est apud Hesychium: Ἀπιραία, Ἠπειρῶτις. Sine dubio doctissimus ille Lexicographorum respicit locum Homeri Odyss. H:

Γρηῢς Ἀπειρήτις πολυπαίπαλος, ἐμπεφυυῖα.
Τὴν ποτ' Ἀπείροθεν γε κομίσσατο ἀμφιάλοιο.

Ad quem locum sic commentatur Pseudo-Didymus: Ἀπειρῆτις, ἀπὸ τοῦ περαίου, Ἠπειρῶτις· Ἀπείροθεν, πείρωθεν ἤγουν τῆς Ἠπείρου. Pindarus Nem. Od. IV:

Θέσιν ἐς κυρτὰν Φοίβᾳ.
Ναιετάοντες δ' Ἀπείρου πείρατι πλησίοι.

Olim *Epirum*, appellatum fuisse *Apirum*, liquet ex Archiepiscopo Theſſalonicensi ad hæc in hanc sententiam eleganter: Καὶ ἴσως, ἂν ἐκ βιβλίων τινῶν Ἠπειρῶτις ἐπιφέρηται τις, ἀπαιτήσω δ' ἀκριβῆ λόγον Ἀπειρῶτις, ἐκβαίνοντος τοῦ Α εἰς Η Ἠπείρου χάριν Ἀπείρου, ἐκβαίνοντος τοῦ Α εἰς Ε, Θέσεως.

[62] Ἐχῖνεῖ Ἐχιναῖος.] Bene se habet hoc gentile, sed male excusum repertitur in ultima Polybii editione, ita enim lib. IX: Οἱ δὲ Ἐχιναῖοι κεῖνται δὲ ἐπὶ τῆς Μαλιακῆς κόλπου. Ubi interpres optime: *Echinenses.* Loquitur Polyb. de Thessalica, noster vero de Acarnanica Echino, cum utrumque ab utroque oppido idem gentile deduci possit.

[63] Κρητεῖ Κρητικός.] Male in omnibus libris exhibetur Κρανεῖ Κρανικός.

[64] Ἐχινάτην φασί.] Non solum Acarnaniæ, sed etiam Thessaliæ urbs sic appellabatur apud Aristophanem Lysistrate:

Περίνθου ἢ Ἐχινοῦ σ' ἢ Μυλοῦ
Κύλικα ἢ ἀσπίδιον, ἢ τιὰ Μαγνησίαν ἐπίκλην.

Male Bisetus opinatur, Comicum de Acarnaniæ Echinunte hæc loqui.

Z.

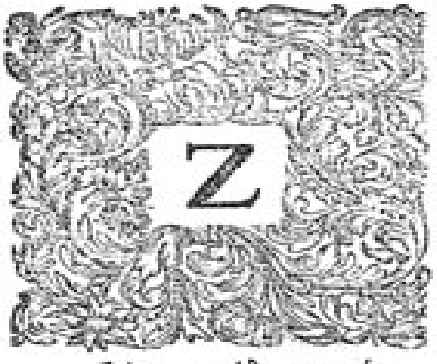

ΖΑΒΙΔΑ, [1] κώμη ἐν τῷ μεσογείῳ τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας· Οὐρανίου Ἀραβικῶν τρίτῳ.

ZABIDA, vicus in mediterraneis Felicis Arabiæ, de quo Uranius libro III Arabicorum.

ΖΑΒΙΟΙ, [2] ἔθνος Ἰνδικὸν, πολεμῆσαν μετὰ Διονύσου.

ZABII, gens Indiæ, quæ una cum Deriade contra Bacchum bellum gessit.

ΖΑΓΚΛΗ, πόλις Σικελίας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. οἱ μὲν [3] ἀπὸ Ζάγκλης δρεπάνης, ἢ ἀπὸ

ZANCLE, urbs Siciliæ, teste Hecatæo in Europa. Nominis originem quidam dedecunt

[1] Κώμη ἐν τῷ μεσογείῳ.] Viderint peritiores, an hujus pagi mentionem fecerit Benjam. Thudelensis: *Unde in Colam septem diebus per mare, & illic non erat Israëlita, & hinc duodecim diebus Zebid.* Verum Nubiensis Geographus oppidum *Zabid* nominat, quod magis ad Stephani scripturam accedit, si modo situs sit opportunus, ita enim ille parte sexta climatis primi: *Ab hoc ad castellum Ghalâfeca quatuor habentur stationes itineris recursivi; ejusque situm prope portum Zabid, distantque a Zabid quinquaginta passuum milibus. Porro civitas Zabid est magna, & ejus incolæ divites ac opulenti, & ad eam confluunt mercatores plurimi de terra Hagiaz, Habasciæ & Metsr, adfrequentes per mare Giodda. Æthiopes quoque deferunt ad eam merces suas; & ex eadem adducuntur variæ aromatum species, & vasa Sinica, ejusque similia.* Uranii ætate erat vicus, qui deinde celeberrimum erat emporium. Cum autem Nubiensis hujus de portu Zabid mentionem faciat, non tamen considerandum, urbem fuisse maritimam: multæ enim urbes portus habent ad mare, quorum emporia in mediterraneis sita sunt.

[2] Ἔθνος Ἰνδικόν.] Hujus gentis meminit Nonnus lib. XXVI Dionys.

Καὶ σταθμὸν ἀνηρείψαντο Ζαβίων ἔγχος ἀταρβὲς
Παλλάδος ἀντιθέοιο δαΐφρονος ἔντεα δῦνον.

[3] Ἀπὸ Ζάγκλης.] Regem habuisse hanc urbem antiquis temporibus nomine Zanclum, a quo urbs Zancle

ἢ ἀπὸ κρίνης Ζάγκλης. οἱ δέ, ἀφὸ τὸ ὁπλῆ κρίνειν τὸ δρέπανον ἀποκρύψαι, ᾧ πατρὸς ἀπέκοψεν αἰδοῖα. Νίκανδρος δ' ἐν τῷ δεκάτῳ Σικελίας·

Καί πε Ζάγκλης ἐδάη δρεπανηΐδος ἄστυ.

τὸ γὰρ δρέπανον οἱ Σικελοὶ ζάγκλον καλέουσι. τὸ ἐθνικὸν, [6] Ζαγκλαῖος, καὶ Ζαγκλαϊκὸς τὸ κτητικόν.

ΖΑΓΥΣΤΙΣ, χωρίον Λιβύης· Ἀλέξανδρος ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ζαγυστῖνος.

ΖΑΔΡΑΜΗ, βασίλειον τῶν Κιναιδοκολπιτῶν, περὶ ὧν ἐρῦμεν ἐν τῷ κ. εἰσὶ δὲ ἔθνος καὶ δῆμοι Ἀραβίας. Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς· Ζαδραμιτῶν δὲ Κιναιδοκολπιτῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ζαδραμαῖος.

ΖΑΊΑ, πόλις Βοιωτίας ἀρχαιοτάτη. Ἡρωδιανὸς δὲ διὰ τοῦ ε, [8] καὶ διὰ τοῦ αι διφθόγγου. τὸ ἐθνικὸν, Ζαιάτης, ὡς Βοιάτης.

ΖΑΚΑΝΘΑ [9], πόλις Ἰβηρίας, ἣν ἔκτισε Ἀννίβας, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικῶν τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ζακανθαῖος.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ [10], πόλις, ἀπὸ Ζακυνθίου τοῦ Δαρ-

decunt vel a Zanclo terrigena, vel a fonte Zancle. Nonnulli dictam censent, quod Saturnus ibi falcem absconderit, qua patris pudenda abscidit. Nicander libro x Siciliæ:

Quamvis & Zanclen falcatam condiderit urbem.

Nam falcem Siculi zanclum appellant. Gentile Zanclæus, & possessivum Zanclaïcus.

ZAGYSTIS, regio Libyæ, de qua Alexander libro III Libyconum. Gentile, Zagystitæ.

ZADRAME, regio Cinædocolpitarum, de qua loquemur in litera K. Est vero gens Arabiæ Felicis, cujus meminit Marcianus in Periplo: Zadramitarum & Cinædocolpitarum. Gentile, Zadramæus.

ZÆA, urbs Bœotiæ vetustissima. Herodianus vocem per E, & diphthongum æ scribit. Gentile, Zæates, uti Bœates.

ZACANTHA, urbs Iberiæ, quam cepit Annibal, teste Apollodoro lib. III Chronicorum. Gentile, Zacanthæus.

ZACYNTHUS, urbs sic dicta a Zacyntho Dar-

dicta est, testatur Diodorus Sicul. lib. IV: Καὶ δὴ τὴν τῶν Σικελῶν περιοικίδα γῆν Ζάγκλη, παῖς τοῦ βασιλεύσαντος τότε τῆς νήσου Ζάγκλης, ὑπὸ δὲ Μακεδόνων ἀνομασμένης, ἔθνη τε ἄγρια κατοικοῦσι, τὸν ἀνομασμένον Ἀνθρωποφάγων. Verum hæc inter fabulosa sunt censenda. Non displicet Cluverii opinio, urbem nomen habere a littore curvo & portum includente, qui hodie vulgo appellatur *Brukium S. Rainerii*, quum ζαγκλὸν Siculis fuerit *curvum*, & ζάγκλον *falx*. Videtur illud ζάγκλον compositum existimiva particula ζα & ἀγκύλον, unde ζαγκύλον, & per syncopen ζάγκλον, quod denotat λίαν ἀγκύλον, *valde curvum & obliquum*, ut est unci, hamuli, vel falcis adunctitas, ut Pliniana voce utar. Sic Thucyd. lib. VI existimat urbem habere nomen, quod speciem falcis repræsentet: Οἰκισμὸς δὲ τὸ μὲν ἀρχαῖον Ζάγκλη ἦν ὑπὸ Λοκρῶν τῶν Σικελῶν κληθέντων, ὅτι δρεπανοειδὴς τὸ σχῆμα τοῦ ἰδίου ἐστί, τὰ δὲ δρέπανα οἱ Σικελοὶ ζάγκλα καλοῦσι. De falce nihil habet Strabo, tantum τὸ ζαγκλαῖον curvum esse asserens, ita enim ille lib. VI: Ζάγκλη μετὰ ταῦτα κληθεῖσα ἀφ' ἑαυτῆς τὸ σκολιότητα ἔχουσα· ζαγκλαῖον γὰρ καλεῖται τὸ σκολιόν. Verum an hæc sit germana Strabonis scriptura, non parum equidem dubito: ponerem, ζαγκύλον γὰρ καλεῖται τὸ σκολιόν. Ita enim Etymologici Mag. auctor: Παρὰ τὸ ζῶ ἐπιβολῆς ἢ τὸ ἀγκύλον, ζαγκύλον· καὶ κατὰ συγκοπὴν ζάγκλον, τὸ λίαν ἀγκύλον. Non recedit ab hac sententia Cl. Bochartus, oppidi nomen a Punico zalga derivans, quod *uncinum* & *recurvatum* denotat. Eum videsis de Col. Phœnicum lib. I cap. XXVIII.

[4] Παῖς ἀπέκοψεν αἰδοῖα.] Notissima est fabula apud Mythologos. Vide Apollod. lib. I, & Schol. ad Lycophronem, cujus apponam verba: Δρέπανον δὲ ἡ Σικελία, ἐπειδὴ διὰ τὸ δρέπανον, ᾧπερ ἔκοψε τὰ Οὐρανοῦ αἰδοῖα ὁ Κρόνος ἐξέπεσεν ἐκ τῆς Λυκόφρονος φωλεᾶς· καὶ τὸ Κρονίσμορ δρέπανον λέγουσι· τὰ δὲ δρέπανα παρὰ Σικελοῖς ζάγκλον καλεῖται· μόνους δὲ Καλλίμαχος τὸ δελτίον ἔπεσιν. Fragmentum illud Callimachi extat apud Etymol. Mag. auct. ubi ita est legendum: Ζάγκλον, τὸ δρέπανον, ὡς Καλλίμαχος·

Κίκυννίου γυνὴ ζάγκλον ὑποζώσατο.

[5] Ἐν τῇ δευτέρᾳ.] Sic legunt constanter libri editi Cod. Vossianus ἐν τῇ ε. Qua de re possemus esse certiores, si Nicandri Siciliæ descriptio prostaret. Hoc tamen semper credideram, Nicandrum versiculum illum non ita divulgasse, uti nunc in vulgatis repræsentatur, ἠδὲ τε νῆσος Ζάγκλης ἰδίῃ δρεπανηΐδος ἄστυ. Quid reposuerim auctoritate MSS in contextu apparet.

[6] Ζαγκλαῖος.] Gentile passim est obvium apud Herodotum, Pausaniam & alios.

[7] Τῶν Κιναιδοκολπιτῶν.] Plures in orbe terrarum inveniuntur gentes, nomen ab insigni scelere, & a turpi & laudanda consuetudine sortientes, inter quos merito Anthropophagi, Rhinocolustæ, Baliarenses &c. numerantur. Cinædocolpitarum appellatio aliunde originem habere nequit, quam a scelerata & obscenissima illa turpitudine (date veniam honestæ aures) qua viri aversum & posticum orbem abutendum propinant. Verum cum Stephanus in litera K ingentem temporis & vetustatis jacturam passus est, ut hodie ibi mutilus circumferatur, nihil nobis hic præter inane nomen reliquum est: quin imo testimonium, quod ex Marciano Heracleota huc vocat, in ejus epitome non conspicitur. Horum tamen meminit Ptolemæus in Arabiæ felicis descriptione, & non procul a mari rubro collocat: Κιναιδοκολπιτῶν χῶρος, Κίνας κώμη, Ἄγρα κώμη, Ζαφηρὰ βασίλειον, Κύλλα κώμη. Sed sine dubio in Ptolemæo reponendum Ζαδραμῶν βασίλειον.

[8] Καὶ διὰ τοῦ αι διφθόγγου.] Ultimam vocem huic editioni ex Voss. cod. adjeci, in quo etiam gentile urbis ponebatur post testimonium, quod de scribendi ratione ex Herodiano allegatur. Itaque hac in parte a vulgatis recedere placuit.

[9] Ζάκανθα, πόλ. Ἰβηρίας.] Hæc eadem est urbs, quam infra noster *Zacynthum* & *Saguntum* nominat. Sæpissime enim solet, ex varia apud auctores scribendi ratione, varias comminisci urbes. Verum diversa scriptura, diversas civitates non condit. Non unus Apollodorus, sed etiam alii scriptores gravissimi *Saguntum* Ζάκυνθον appellavere. Polyb. lib. IV: Ἀννίβας μὲν οὖν ἐπιχειρήσας πρώτοις τόποις Ζάκυνθον πολιορκεῖ. Vide præterea Appiani Hannib. ubi etiam gentile Ζακυνθαῖος occurrit.

[10] Ζάκυνθος, πόλις.] Non addit, qua in orbis parte urbs sita sit. Intelligit sine dubio urbem, in insula ejusdem nominis in mari Jonio, versus oram occidentalem Peloponnesi, hodie *Zante* dicta. Situm Zacynthi graphice exhibet Agath. lib. I Geog. in Peloponnesi descriptione:

Ἐ Δαρδάνε. ἐρωτικῶς Ὅμηρος, καὶ ἀπλῶς Λυκιακῶς,

---- Καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος.
---- Καὶ, ὑλήεντα Ζάκυνθον.

δευτέρα, Ἰβηρίας. τρίτη, Λιβύης, ἣν καὶ Ζακυνθίαν τινὲς ἐπέγραψαν. ὁ πολίτης Ζακυνθίτης, ΙΙ Ζακυνθίου, καὶ Ζακυνθία· τῆς δὲ Ζακυνθίας, Ζακυνθιανὸς, ὡς Ἀδριανός· ἢ Ζακυνθίδος, ὡς ΙΙ Ἀκανθίδος, Οἰχαλιδίς.

Secunda, Iberiæ. Tertia, Libyæ, cujus nomen aliqui Zacynthiam ſcripſere. Zacynthi civis dicitur Zacynthius & Zacynthia; ſed Zacynthiæ, Zacynthianus, uti Adrianus, ſive Zacynthienſis, ſicuti Acanthienſis, OEchalienſis.

ΖΑ΄ΡΗΞ [12], πόλις Λακωνικὴ παρὰ τὴν θαλάσσην, ἧς Ἥρως Ἀθηναῖος, ὡς Παυσανίας ἐν πρώτῳ. ἔστι καὶ ΙΙ Ἱπποθοόντιδος ἡρῷον, ἀφ' οὗ καὶ φυλὴ ὀνομάζεται. τὸ ἐθνικὸν, Ζαρήκιος, ἀπὸ τῆς γενικῆς, ὡς Θρᾴκιος.

ZAREX, urbs Laconica juxta mare, & heros Athenienſis, teſte Pauſania libro primo. Eſt quoque Hippothoontis heroum, unde tribus nomen deducunt. Gentile, Zarecius, quod fit a genitivo, uti Thracius.

ΖΑ΄ΡΗΤΑ [13], κρήνη ὑπὲρ τῆς ΙΙ Χαλκηδονίας θαλάσσης, μικροὺς τρέφουσα κροκοδείλους, οἱ καλοῦνται Ζαρῆται.

ZARETA, fons ſupra mare Chalcedonium, exiguos alens crocodilos, qui Zaretii appellantur.

ΖΑΡΙΑΣΠΑ, ἡ Ζαριάσπη, πόλις Βακτριανῆς· Στράβων ἑνδεκάτῃ· [14] ἣ καὶ Βάκτρα. Χάραξ δὲ διαφόρως τὰ Ζαριάσπα. οἱ οἰκήτορες, Ζαριασπηνοὶ ἐγχωρίως. ἀπὸ δὲ τοῦ Ζαριάσπη, Ζαριασπεύς.

ZARIASPA, ſive Zariaſpe, urbs Bactriana, de qua Strabo libro XI. Hæc etiam Bactra vocatur. Charax vero genere neut. Zariaſpa dixit. Incolæ more vernaculo dicuntur Zariaſpeni: ſed a Zariaſpe, fit Zariaſpenſis.

ΖΑΥ΄ΗΚΕΣ, ἔθνος Λιβύης· ΙΙ Ἡρόδοτος δ'.

ZAUECES, gens Libyæ, de qua Herodotus

Εἶτα ἀφαιρήσεως κατὰ Γ χρῆσις (ſcribendum potius Γ χρῆς ut Ptol. & Xenoph.) καθ' ἣν κλῆσις Ζάκυνθος, ᾗ ἐπίρρ. ὁ Χλιανός· πολίσματα δὲ ἔστιν Ἀρκαδικὰ ἀλλαχοῦ τὰ Λεγεατικά. Plura de ſitu apud Melam, Strabonem, Plinium & alios. Arx, quam habent Zacynthii, appellatur Pſophis, perhibente Stephano ex Pauſaniæ Arcadicis. Pſophidius enim & Zacynthus Dardani F. claſſe prius in inſulam tranſmiſere, & alter arci, alter vero inſulæ nomen dedit.

[11] Ζακυνθίου.] Probant hoc civis nomen numiſmata vetera. Num. Alexandrinum apud Goltzium ZAKYNΘΙΩΝ. Β. ΝΕΩΚΟΡΩΝ exhibet. Paſſim quoque occurrit apud Herodotum & Pauſaniam.

[12] Ἀκανθίδος.] Hoc gentile ſuo loco non invenitur, non dubito tamen, quin genuinum ſit. Sed τὸ Οἰχαλιδὶς vix ad hunc locum pertinere videtur: nam inter τὸ Ζακυνθίου & Οἰχαλίδα nulla terminationis ſimilitudo conſpicitur.

[13] Ζάρηξ, πόλις Λακωνικὴ.] Pauſaniæ, ut & Polybio, dicitur Ζάρηξ, & centum ſtadia Epidauro abeſſe perhibet, ita enim ille in Laconicis: Ἐπιπλέουσι δὲ ἐντεῦθεν ἐφεξῆς κώμῃ Ζάρηξ, ἄπωθεν δὲ ὀλίγῳ χωρίον, πρὸς δὲ Ἐλαιοῦντι ἑκατὸν σταδίοις ἀπέχουσι. Numeratur igitur inter civitates Eleutherolaconum: ſed hæc præ cæteris ingentem calamitatem paſſa eſt, cum Cleonymus Cleomenis F Agelipolidis nepos eam funditus deleret. Fuit tamen hæc urbs ſub Argivorum potentia, a qua eam deinde liberavit Glympes, teſte Polyb. lib. IV. Hinc tamen non liquet, eam a Polybio non in Argivorum finibus collocatam fuiſſe, quod vult Meurſius in Laconicis. Eſt quoque Zarax mons Eubœæ, cujus meminit Lycophron:

Ὀφίλλᾳ θ' μοχθεῖν χειροῖδον Ζάρηξ.

Unde nomen acceperit refert Etymol. Mag. Auctor: Ζάρηξ ὁ Ὀφίλλας ὄρος Εὐβοίας, ἀπὸ δὲ χάρακος τοῦ τυφέντος ὑπ' Ἐλλήνων· Ζάρηξ δὲ ὠνόμασται ὑπὸ Ζάρακος τοῦ Πυγμάλου υἱοῦ Κυρίνου. Hinc ad Lycophronem Caryſtum Zaracis patrem ſtatuit: Ζάρηξ δὲ ὑπὸ Ζάρακος τοῦ υἱοῦ Κυρίνου.

[14] Γ πανταχοῦ ἐγχωρίως, ἀφ' οὗ καὶ φυλὴ ὀνομάζεται.] Sunt hæc verbotenus ex Pauſaniæ Atticis deſumpta. Sed male in omnibus Stephani editis legitur Γ πανταχοῦ, quod nos Pauſaniæ auctoritate & aliorum correximus.

[15] Χάραξ.] Strabo lib. XII Ἀζιλισηνὸν nominat, & exiguos alere crocodilos, id eſt, lacertos, ibidem teſtatur: Ἔστι δὲ ἡ χώρα μὲν μικρὰ ὑπὸ τῷ θαλάττῃ κρημνῷ Ἀζιλισηνόν, τρέφουσα κροκοδείλους μικρούς. Eudoxus apud Antigonum in Mirabilibus idem perhibet cap. CLXII: Εὔδοξος δ' ἱστορεῖ τὸν μὲ ἐν Χαλκηδόνι (κρημνὸν ἔχοντα) κροκοδείλους εἰς πολὺ μικρούς, ὁμοίους τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ. Hos parvos crocodilos, id eſt, aquaticas lacertas, Ægyptiis ſimiles, Statius lib. IV Syl. in ritu Saturnalitio *Byzantiacos lacertos* appellat, ut bene obſervat Bochartus:

Tu rutum tineis, ſituque patrem,
Quales aut Libycis mandunt olivis,
Aut thous Niliacum piperve ſervant,
Aut Byzantiacos colunt lacertos.

[16] Χαλκηδονίας.] Tranſpoſitis literis in omnibus editionibus male Καλχηδονίας legebatur.

[17] Ἡ ἐν Βάκτροις Βάκτρα.] Fidem Stephani liberat Strabo loco citato: Πόλις δ' εἶναι καὶ τὰ Βάκτρα, διὸ καὶ ὁ Ζαριάσπαν καλεῖν· διὸ διαφέρει ὀνόματος πόλεμος. Hujus urbis etiam meminere Plinius, Solinus, Polybius, Antinus, Ptolemæus, aliique. Cteſias in Perſicis hanc Ζάρηξ appellat. Μεγαβάζης, φησὶν, ἀπὸ Τιγράχμου, τὸν μὲν πατέρα, ὑπὸ ἔτους τετάρτου τῆς πολιορκίας τῆς πρὸς ΖΑΡΙΝ καλουμένων, ἐβούλευσεν ἀποστῆναι τῆς πρὸς Τιγράχμην.

[18] Ἡρόδοτος δ'.] In omnibus libris MSS & editis commiſſus eſt error, in iis enim ſeptimus Herodoti liber citatur, cum tamen quarto hujus gentis meminit: Μαξύων δὲ Λιβύων Ζαυήκας ἔχοντας, πόλιν οὐ γινομένην ἐν ἀγχιμολίῃ τῇ πόλεμῳ. Parum emendate in Æthici cosmographia appellantur *Zenges*, ita enim ille in Africæ deſcriptione: *Zenges prius non unius loci cognomentum, ſed totius provinciæ fuit, veluti in hodiernum ita a prudentibus accipitur, Byzantium eſt ubi ejus metropolis dicitur Hadrumetus ſita eſt: Zengis eſt ubi Carthago civitas conſtituta eſt.* Vix dubitandum, quin reponendum *Zanges*. Non opus eſt emendare *Zauеces*, nam ε & ζ ſæpiſſime permutantur.

λί(ο)ν δ'. Ζαύηκες ἔθν(ος). Ἑκαταῖ(ος) ἐν Περιηγήσ[19] Ἀσίας.

ΖΕΒΕ'ΚΗ[20], πόλις Γαλιλαίας. Ἰώσηπ(ος) Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας πέμπτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ζεβεκαῖος, ὡς αὐτός. σημαίνει δὲ τὸ ὄνομα κυρίως.

ΖΕΙΡΙΝΙ'Α, πόλις Θρᾴκης. Θεόπομπ(ος) Φιλιππικῶν γ'. τὸ ἐθνικὸν[21] Ζηρινιάτης, ὡς Κυδωνιάτης.

ΖΕ'ΛΕΙΑ[22], πόλις Τρωάδ(ος).

Οἱ δ' Ζέλειαν ἔναιον. ----

Ὅμηρ(ος), [23] ἀπὸ Ζελείας ἥρω(ος). οἱ δέ, [24] Ζέλειαν αὐτὴν φασι. τὸ ἐθνικὸν, Ζελείτης. Φιλήσιππον δ'[25] ἐν τῇ Δ' Ζηλείτας καὶ Ζελείτας. Ἡρωδιανὸς Ζελιατῶν φησιν. ἔστι δὲ Ζελιάτης, καὶ Ζελείτης. Ἔστι δὲ Ζέλεια[26] Φρυγίου Κυζίκου, ὡς Διονύσιος[27] ἐν τρίτῃ περὶ Κυζίκου. τὸ ἐθνικὸν, ἔμοιγε. [28] Ποσείδιππ(ος) δέ, Πάνδαρ(ος) δὲ καὶ τῷ Σιμοῦντι πλησίον κεῖσθαί, φησιν.

---- Οὐδὲ Λυκάονι

[29] Δέξα-

dotus lib. IV: Zauæces gens. Hecatæus in Asiæ Periegesi.

ZEBECE, urbs Galilææ, teste Josepho Antiquit. Judaïcarum libro quinto. Gentile, Zebecenus, quod idem usurpat. Nomen illud Dominum denotat.

ZERINIA, urbs Thraciæ, auctore Theopompo lib. III. Gentile, Zeriniates, uti Cydoniates.

ZELIA, urbs Troadis:

Qui vero Zeliam habitabant. ----

Homerus. Nomen habet a Zeleo heroë. Alii hanc Zelam vocant. Gentile, Zelites. Apud Posidippum vero per jota invenitur Herodianus Zeliatarum meminit. Reperitur enim Zeliates & Zelites. Est quoque Zelia Cyzici castellum, de quo Diogenes libro III de Cyzico. Gentile, idem est. Posidippus vero inquit: Pandarus juxta Simûnta sepultus est.

---- *Neque Lycaon*

Capit

[19] Ἀσίας.] Quo pacto Hecatæus in Asiæ descriptione de hac gente mentionem fecerit, ego vix capio. Fortasse pro Ἀσίας rescribendum Λιβύης. Hecatæus enim res Libyæ descripsit, teste Stephano in Ἐλάτ(ων).

[20] Ζεβέκη.] Verum hujus oppidi nomen non est ΖΕΒΕΚΗ, sed transpositis literis ΒΕΖΕΚΗ, quod luce meridianâ clarius adstrui potest ex Josepho, quem testem citat Stephanus, in cujus verba, ut alias quoque sæpissime, librariorum summa incuria deturpata, jam incidit. Hodie in Josepho libro citato hunc in modum legitur: Χωσαλοὺς ἀκροβίνιτας αὐτοὺς καὶ ὑπήκοους τῶν τριῶν μεγάλων ἐποίησε, φασὶ μυρίαν πρὸς Ζοβόλην αὐτὸν ποιήσασθαι, τὸν φύλαρχον τῶν Ἀδιαβηνῶν Ἀδιαβηνὸν τῶν ἐπιμηνίων ἐπιτρέψαντα· τὸ δὲ ὄνομα τῶν σημαίνει Βεζεκαῖον κύριος. Ἀδιαβηνὸς γὰρ τῇ Ἑβραίων γλώττῃ, κύριος λέγεται. Hinc itaque liquet, nec etiam in Josepho exaratum esse Ζοβόλην & Ζοβόνην, quod manifestissime docent primitiva dictionis compositæ Ἀδιαβηνὸς, quam interpretatur regem Βεζεκῆνον. Etiam LXX Seniores hoc oppidum Βεζὲκ appellant Jud. I: Καὶ ἔκραξεν αὐτὸς ἐν Βεζὲκ εἰς δέκα χιλιάδας ἀνδρῶν· καὶ ἐν τοῖς ἐπιλοίποις τὸν Ἀδωνιβεζὲκ ἐν τῇ Βεζὲκ, καὶ ἐπολέμησαν αὐτὸς αὐτόν. Verum quid judicandum de illis verbis, quæ eodem capitulo apud Epitomatorem sequuntur: Σημαίνει δὲ τὸ ὄνομα κυρίως? Facile quidem ex Josepho emendari posset κύριος. Manebit tamen locus mutilus, nisi hoc addamus vocem ex peregrina lingua Ἀδωνὶ, sive κύριος denotantem. Quin imo, Hebraica voce huc revocata, totum capitulum priscæ sanitati minime restituitur. Plurima sunt infarcienda, ut sincerum & congruum huic sectioni sensum retribuas. Sic tamen puto Stephanum illam in genuino opere concepisse, cujus manibus injuriam facere videbor, quod illa quæ sequuntur contextui non inseruerim. ΖΕΒΕΚΗ, πόλις Γαλιλαίας· Ἰώσηπ(ος) Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας ε. φασὶ μυρίαν πρὸς Ζοβόλην αὐτὸν ποιήσασθαι· τὸ ἐθνικὸν, Ζοβεκαῖος, ὡς αὐτός· τὸν φύλαρχον τῶν Ἀδιαβηνῶν Ἀδιαβηνὸν τῶν ἐπιμηνίων ἐπιτρέψαντα· τὸ δὲ ὄνομα τῶν σημαίνει Βεζεκαῖον κύριος(ος)· Ἀδιαβηνὸς γὰρ τῇ Ἑβραίων γλώττῃ, κύριος λέγεται. Hæc qui cum verbis Josephi supra citatis contulerit, palam fatebitur, Stephano jam illa esse reddita, quæ vel Epitomator, vel temporis injuria ei ademerant.

[21] Ζηριν.] Libri omnes, MSS & editi perperam exhibebant Ζηρώνης, quod in hac editione obelo confodimus.

[22] Ζέλεια, πόλις Τρωάδ(ος).] Si Homerico hemistichio illa addamus, quæ apud Poetam sequuntur, urbis situs satis erit manifestus:

Οἱ δ' Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ νειὸν πολυπίδακα Ἴδης,
Ἀφνειοί, πίνοντες ὕδωρ μελάνυδρον Αἰσήπου
Τεῦκροι.

Itaque sita erat ad imum Idæ montis pedem, non procul ab Æsepo amne. Aberat a Cyzico ex c stadiis, teste Eustathio ad locum Homeri citatum. Meminit etiam hujus urbis Arrianus lib. I de Exp. Alex. Οὗτοι δὲ ἀφεῖς Ζελείᾳ πόλει ἐφεστρατοπεδεύσαντες ἦσαν. Fuisse ibi oraculum testatur Strabo, sed quod jam suâ ætate defecerat. Eum videsis lib. XIII.

[23] Ἀπὸ Ζελείας ἥρω(ος).] Eustathius ex Stephano transcripsit Ζελίας, ita enim ille ad Iliad. B. Ἐκλήθη δὲ ἡ πόλις Τρωάδ(ος) αὕτη Ζέλεια καὶ ἡ Ἐθνικὸς λέγει, ἀπὸ Ζελείας ἥρω(ος). Etymologus a Zelye quodam oppidum hoc nomen suum sortiri perhibet: Ζέλεια, ὀνόμασται ἀπὸ Ζέλους πόλ(εως)· ἡ δὲ Ζ τὸ τ ἦλιον ἐν αὐτῇ λέγει Δωριεῖς. Sed audio hic quoque aliam urbis Etymologiam, quasi vox composita esset ex particula Ζῆ intensiva & ἦλιος: nam ζωοποιὸς(ος), est πάνυ φωτεινός(ος). Apollinem, id est solem, ibidem summopere fuisse cultum, scribit Pseudo-Didymus ad Iliad. A: Νομίσας· ὑπερβάλλει, ὑπερηλθεν εἰς τὸν ὑπερβολικὸν Ζέλειαν· ἡ γὰρ πάντ' τῇ Ἴδῃ Λυκίᾳ ἐπικλήσει· Ζεὺς τὸ τ Ἀπόλλωνα ἐν αὐτῇ λέγει Δωριεῖς.

[24] Ζέλειαν αὐτὴν φασι.] Agit hic de varia vocis terminatione, paullo enim inferius inquit: ὕστερ(ον) πρὸ Ζεὺς τὸ ι. Hanc diversitatem etiam agnoscit Eustathius ad Iliad. B. Ἐθνικὸν δὲ φασιν αὐτῆς, Ζελείτης ὁ Ζελείτης· ὕστερ(ον) δὲ Ζεὺς ὁ Ζελίτ(ης). Τινὲς δὲ Ζέλειαν αὐτὴν φασι καλεῖσθαι.

[25] Ἐν τῇ Δ' ι.] Fortasse legendum ἐν τῇ Δ' ε. Ζελίτ(ης). Videtur mihi illa vox excidisse, quam suâ ætate in Stephani codicibus Eustathius invenit, uti manifestissime liquet ex loco, commentario præcedenti citato.

[26] Φρυγίου Κυζίκου.] Versantur in eadem opinione Noster & Archiepiscopus Thessalonicensis, munimentum hoc diversum esse ab urbe Zelea. Verum non mihi persuadent: loci enim vicinitas me movet, ut credam, idem esse cum præcedente.

[27] Ἐν τρίτῃ περὶ Κυζίκου.] Præpositionem περὶ, quæ ab editis hactenus abfuit, inserendam exsiliimavi. Ita enim in voce Βίεννος, præter Diogenem Cyzicenum, citatur Agathocles ἐν τρίτῃ περὶ Κυζίκου.

[28] Ποσείδιππ(ος) δέ, Πάνδαρ(ος) &c.] Hæc non bene distinguuntur in libris hactenus editis. Nos in hac editione distinctionum notulas adposuimus perneccessarias, & ultimum φασὶ in φησὶ mutandum censuimus, ut orationi sinus constet sensus.

[29] Δέξασά σε Ζελία, ἀλλὰ θυρὴ Σι- A
μόεντος.
---- Διὸ τεύτῃ σοι Ἕκτορ
Σῆμα καὶ ἀγχέμαχοι θῆκαν Λυκαονίδαι.

ZEUGMA [30], urbs Syriæ ad Euphratem, ubi Alexander, poſtquam cum catenis junxiſſet, traduxit exercitum. Hinc indigenæ deducunt gentile, Zeugmatenſis, ſed debet eſſe Zeugmatites, uti Aſcalonites. Sic quoque Proteas grammaticus Zeugmatites vocatur.

ZEPHYRIUM, hoc nomine inſignitur Halicarnaſſus Cariæ, & urbs Ciliciæ. Gentile, Zephyriotes. Eſt quoque Scythiæ munimentum, nec non Italiæ Zephyrium, a quo Locri Epizephyrii. Eſt & Ægypti promontorium a quo Venus & Arſinoë Zephyritis, auctore Callimacho. Zephyrites igitur fit a voce Zephyriotes, per ſyncopen literæ o mega, uti Thronites. Arcadius vero per diphthongum ſcribit.

ZEBYTTIS, oppidum Libyæ, teſte Hecatæo in Aſia. Oppidanus, Zebyttites.

ZELA, locus Armeniæ, ubi in honorem Anaitidis Sacæa celebrantur. Urbs etiam genere neutro

[29] Δέξασά σε Ζελία.] Libri omnes male exhibent Ζιλείαν. Supra enim perhibet, Poſidippum illam ſcribendi rationem, quam nos ſequimur, ſuo calculo adprobaſſe: περὶ Πασιφάης δ' ἴσως] Διὸ δὴ ι. Præterea accuſandi caſum in rectum mutavi. Denique eodem illo verſiculo admittere non potui illud σῆμα Σιμόεντος, quod libros vulgatos contra metri legem occupat, iſtud enim α, adhærens τῇ σημάᾳ, ex voce ſequenti repetitum eſt.

[30] Ζεῦγμα, πόλις Συρίας.] Urbs ſatis nota, ut & ejus ſitus ex Polybio, Strabone, Dione, Plinio, Tacito, Statio, Ammiano, Ptol. & aliis. Meminit noſter cujuſdam pontis, quo exercitum traduxit Alexander, de cujus catena etiam mentionem facit Plinius lib. XXXIV cap. XIV: *Ferunt quidam & religione quadam id fieri. Et extare ferream catenam apud Euphratem amnem, in urbe quæ Zeugma appellatur, quæ Alexander Magnus ibi vinxerat pontem, cujus annulos, qui refelli ſint rubigine infeſtari, carentibus ea prioribus.*

[31] Ζευγματεύς.] Apud Triſtanum, Goltzium & alios occurrit nummus cum inſcriptione ΖΕΥΓΜΑΤΕΩΝ.

[32] Πρωτεὺς &c.] Hujus grammatici, ex hac urbe oriundi, mentionem facit Auctor Etymol. Mag. in voce Κιμμερίους. Πρωτεὺς δὲ ὁ Ζευγματεύς, Χειμωνέρι χρήσῃ.

[33] Ζεφύριον, ἡ Ἀλικαρνασσός.] Vide notas ad illam vocem. Sed obſervandum obiter, hanc urbem etiam *Zephyram* & *Zephyriam* dictam fuiſſe.

[34] Πόλις Κιλικίας.] Eſt urbs Ciliciæ Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Seleucienſi, inter Calycadni oſtia & Corycum urbem. Strabo lib. XIV: Πλησίον ἐστὶ τοῦ Καλυκάδνου καὶ τὸ Ζεφύριον, ὄρος ἄκρον. Vide præterea Ptolemæum, Scylacem, & Livium lib. XXXIII.

[35] Ἴταλίας Ζεφύριον.] Non diu hiſce inhærebo, ſolummodo dicam, Noſtrum hoc reſpicere verba Strabonis lib. VI: Μετὰ δὲ τὸ Ἡράκλειον, ἡ ὑμηλοτέρα Ζεφύριον, ἔχουσα τῆς ἐσπερίας ἀκτῆς λιβύθι, ἔξω δὲ κόλπου· εἶθ' ἡ πόλις αἱ Λοκροὶ οἱ Ἐπιζεφύριοι, ἀπὸ Λοκρῶν ὄντων τῶν ἐν τῇ Κρισαίᾳ κόλπῳ.

[36] Ἄκρα τε Λιβύσσης.] Strabo lib. XVII promontorium hoc non procul a Deri collocat & portu Leucapſide. Εἶθ' ὁ Δείρις ἐμβάλλει ὕστερος, ἀφ' οὗ τὸν πλοῦν πέντε μάλιστα ἡμέραι ἐκπίπτουσιν· ἱστοροῦσι δὲ καὶ Ζεφύριον τὸ πλησίον τόπον. Ab illo loco Venus & Arſinoë *Zephyritis* dicebantur, quod ex Callimacho probare nititur, cujus Epigramma exſtat apud Athenæum lib. VII:

Κλῦθι θεὰ Ζεφυρῖτι πολυσπόρε, ἀλλὰ σὺ τοῦτο
Κύπρις Σιλλυβίδος ἀντὶ νεὸς ἀφίετο νῆσος
Naucrates. ---- ----

Catullus de Coma Berenices:

Abruptæ paullo ante comæ, mea fata ſorores
Lugebant, cum ſe Memnonis Æthiopis
Unigena impellens nutantibus aëra pennis
Obtulit Arſinoës Chloridis ales equus.
Iſque per æthereas me tollens advolat umbras,
Et Veneris caſtæ collocat in gremio.
Ipſa ſuum Zephyritis eo famulumque locarat,
Gnaſia Canopeis incola littoribus.

Ad quem locum videſis Scaligerum & alios.

[37] Ζῆλα, τόπος Ἀρμενίας, ἐν ᾧ Ἀναΐτιδι Σάκαια.] Libri editi multum ab hac lectione diſcrepant, in quibus legitur Ζιλα, τόπος Ἀρμένιος, ἢ * Ἀρτέμιδι Σάκαια. Nos pro Ἀρτέμιδι, quæ hic locum habere non poteſt Ἀναΐτιδι repoſuimus. Librarii enim ex Anaïtide Artemida fecerunt, numen aptius pro ignoto ſubſtituentes. Et quanquam multorum ingenia a veritate ſint averſa, non putamus tamen aliquem poſſe inveniri, qui de hac emendatione vel dubitet, ſi locum cum ea contulerit, ita enim ille: Ἔν τε δὴ τοῖς πάνυ τοῖς ἐπὶ θαλάττῃ πλησιάσασιν εἰς βασιλέως ἀπήγαγεν τοῦτον τὸν τε Ἀνείτιδος, τῆς τοῦ ἐν Βαμβύκῃ ἱερὸν ἵδρυται θεᾶς· ἔστι δὲ Ἀνείτιδος Περσικὸν ὄνομα ἐπιθετικὸν ἀποφαίνον τὴν ἁγνείαν· ἐν τοῖς ἱεροῖς τοῦ Σάκαιαν, διὸ μεταφέρουσιν οἱ ἑρμηνεῖς ἐπὶ τὴν Ἄρτεμιν. Hunc locum reſpexiſſe Stephanum, nemo in dubium vocare poteſt. Hanc enim Anaïtidem, apud Armenios in honore fuiſſe, teſtatur idem Geographus lib. XII: Ἡ δὲ Ζελεῖτις ἔχει πόλιν Ζῆλαν ἱερὰ χαλκοῦ Σαμοθρᾳκικοῦ πεποιημένα, ἔχουσαν τὸ ἱερὸν τῆς Ἀνειτικῆς, ἣν ἔνιοι τῆς Ἀρτέμιδος αὐτὴν). Verum an hæc *Anaïtis* & *Artemis* Græcorum, nomina ſint eorundem numinum, ex antiquis non liquet, quanquam hoc Seldenus, nulla veteris teſtimonii auctoritate permotus, Syntag. II de Diis Syris ſtatuit, luculenter ibidem docens, quo ritu olim celebrabantur τὰ Σάκαια, ſive τὰ Σακαῖα ἑορτή, quam Stephanus Σάκαια appellat. Ne autem omnia illa huc repetamus, & lectori moleſtiæ creemus legendo, cum remittimus ad Seldenum

41 Σεμβέων ἐνδεκάτη. ἔστι δὲ Ποντικὴ Ζῆλα ἐδίπτωτος. 42 ἔστι δὲ Ζήλα τρισυλλάβως, πόλις Καππαδοκίας, ἣν ἔκτισεν ὁ Νικομήδους υἱὸς Ζήλας. ὁ πολίτης, 43 Ζηλήτης.

ZELA, neutro effertur, auctore Strabone libro XII. Est etiam Pontica Zela gen. neut. & Zelis tribus syllabis, urbs Cappadociæ, quam Zelas Nicomedis filius condidit. Civis, Zelites.

ΖΗΛΟΣ, πόλις τῶν ἐσχατιῶν Αἰθιόπων 41 Σεμβέων ἑπτακαιδεκάτη. ὁ πολίτης, Ζηλίτης.

ZELUS, oppidum Æthiopum occidentalium, de quo Strabo libro XVI. Oppidanus, Zelites.

ΖΗΝΟΔΟ'ΤΙΟΝ, πόλις Ὀσροηνῆς, 45 πλησίον Νικηφορίου· Ἀρριανὸς Παρθικῶν δευτέρῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ζηνοδότιος, καὶ Ζηνοδοκίς, καὶ Ζηνοδοτῖνος ὀνομαζόμενος.

ZENODOTIUM, urbs Osroënæ Nicephorio vicina, cujus meminit Arrianus lib. II Parthicorum. Gentile, Zenodotius & Zenodotiensis, & Zenodotinus more vernaculo.

ΖΗΡΑ'ΝΙΟΙ, ἔθνος Θρᾴκης· Θεόπομπος εἰκοστῷ πέμπτῳ. καὶ Ζηρανία, ἡ χώρα. Ἔφορος εἰκοστῷ ἑβδόμῳ.

ZERANII, gens Thraciæ, teste Theopompo libro XXV. Et Zerania de regione dicitur apud Ephorum libro XXVII.

ΖΗ'ΡΥΝΘΟΣ, πόλις καὶ ἄντρον Ἑκάτης, 47 ἐν Θρᾴκῃ. Λυκόφρων,

Ζήρωνθος ἄντρον θ' 48 κυνοσφαγὲς θεᾶς
Λιπαρόν.

ZERYNTHUS, urbs & antrum Hecatæ in Thracia, de quo Lycophron:

Zerynthium antrum canivoræ Deæ
Lucidum.

ὁ πο-

Oppi-

Seldenum jam citatum, & Casauboni animadversiones in Athenæum lib. XIV cap. X.

41 Σεμβέων κ.τ.λ. Ἐν δὲ Βασιλικῇ Ζῆλα ἐδίπτωτος.] Supplementum hoc non agnoscunt libri Palatini, solus Vossianus non tam insigni incremento beavit. Basilius Mag. Epist. 72: Καὶ οὐδὲν πόνος ὁ Ζῆλος. Et epist. 73: Ἐπέρχῃ πρὸς ὁπλομαχίαν τῷ Ἀρμενίᾳ ὁ Ζῆλος. Ponticum hanc civitatem Hirtius *Zielam* appellat, atque ejus nobilitatem Mithridatis victoria, & Triarii infelicitate adauget. *Zela est oppidum in Ponto positu ipso, ut in plano loco, satis munitum.* Etiam duo hoc nomine oppida agnoscit Plinius lib. VI cap. III in Cappadociæ descriptione: *Reliqua fui parte* (habet) *Melitam a Sebastia conditam, haud procul Euphrate: Diocæsaream, Tyanam, Cassabalam, Magnopolim, Zelam.* Ultimam Plinius eodem cap. Zielam appellat: *Iris flumen deferens lucum. Civitas Ziela inus, nobilis clade Triarii & villoria Cati Cæsaris.* Dionysium Cæsarem apud Armeniæ urbem Ζήλειαν (quam alii *Zelam* vocant) hanc victoriam obtinuisse asseverat.

42 Ἔστι δὲ Ζῆλα . . . διὸ ἔσπασε ὁ Νικομ. ἐξ οὗ Ζῆλας.] Pessime, transposito elementorum ordine, in editis nomen urbis Ζῆλα & conditoris Ζῆλας dicitur. Liquet hoc manifeste ex literarum serie quam sequitur noster, & ex Memnone, ubi egregius in hanc rem reperitur locus: Οὐ πολὺ δὲ ὕστερον φησὶν ἱστορεῖν, ὁ τὴν Βιθυνῶν βασιλείδα Νικομήδη, ὑπὸ δὲ τῶν ἀφίξεων αὐτοῦ χώραν ἐκβιασάμενος πρὸς Ζήλαις φρούριά τε αὐτὸς τὴν τῆς Ἀρμενίας βασιλέα &c. Ex hoc loco etiam colligere licet, qua occasione Zelas in Armenia locum supra dictum ædificaverit. Sed non patium hic Nicomedis filius Ζῆλας appellatur, verum ut plurimum Ζῆλας. Athenæus lib. II: Φιλοκράτης ὁ Ἀθηναῖος ὁ Νεωτερικὸς ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν ἐν Ζήλᾳ τοῦ Βιθυνῶν βασιλέως. Strabo lib. XII: Ἐλάττω δὲ Περγάμου τὰ Ζῆλα, σπουδαιότερα δ' ἐστὶν, καὶ Μιθριδάτου κτίσμα πόλις. Sed an recte hoc nomen Strabo & Athenæus exaraverint, aliis dijudicandum relinquo.

43 Ζηλήτης.] Fit hoc oppidani nomen, si genuinum sit, a Ζῆλα. Sed a Ζῆλα Armeniæ loco deducere oportet Ζηλήτης. Femininum Ζηλῆτις aliquoties apud Straboneum lib. XII invenitur: Ζηλῆτις, ἡ ἐκ πόλεως Ζήλων ἐστὶ χώρα.

41 Σεμβέων ἑπτακαιδεκάτη.] Ita debere emendari pro *decadeca* jam olim monuit Ortelius: nam libro XVII describit Geographus Æthiopas Hesperios supra Mauritaniam ad mare exterius. Præterea urbis nomen apud Strabonem non est Ζῆλος, sed Ζῆλις, ita enim ille: Ἐκ δὲ τῶν ἐπὶ θάλατταν τετραπόλεων λοιπὸν ἐστὶ Ζῆλις, ἡ Τίρις.

45 Πλησίον Νικηφορίου.] Zenodotium & Nicephorium vicinas esse urbes manifeste liquet ex Dione Cassio lib. XL. ubi de Crasso loquitur: Τοιγαροῦν ὁ Κράσσος πρῶτα μὲν τὰς πόλεις τὰς Ἑλληνίδας μᾶλλον, τάς τε ἄλλας καὶ τὴν Νικηφόριον ἀνεκαινίσατο. Deinde sequitur: Πολλὰ τε αὐτὸν Ζηνοδότιον διαπρεσβευσάμενον ἐφίετο πρᾶξαι, ἃς ἐ μεταπρεσβεύσω. Vide quoque Plutarchum in Crasso.

47 Ἐν Θρᾴκῃ.] Utrum in Thracia, an vero in Samothracia, insula Hebro Thraciæ flumini oppolita, Zerynthus extiterit, ex antiquorum scriptis non manifeste liquet. Cum nostro consentit Lycophronis Scholiasta: Ἐν Θρᾴκῃ λέγει ἐκεῖ, ἐν ᾧ ἡ Ζηρυνθία Ἀφροδίτη τιμᾶται. Idem alio loco: Ζήρωνθος ἄντρον· Ὀρφικὸν καὶ ἄλλως· ὥστε τὸ αὐτὸ ἄντρον, παρὰ τὸ ἀκαπνοῦσθαι, ἤγουν πυρπολεῖσθαι εἶναι· τὸ Θρᾳκικὸν καὶ ἄλλων ἐστὶ Ῥώμη, ἡ ἐν Σάμῳ, ἡ Δήλῳ &c. Vide quoque Et. mologici Mag. Auctorem in illa voce. Scholiastes ad Nicandri Theriaca in Samothracia collocat: Τὸ Ζηρύνθιον ἄντρον ἐν Σαμοθράκῃ φασὶν εἶναι· Λυκόφρων δὲ φησι· Ζήρωνθος ἄντρον θ' κυνοσφαγὲς θεᾶς· ἢ ἐν Θρᾴκῃ πόλεως τῆς Ἑκάτης. Sic Ovidius lib. I Trist. Eleg. IX ab Hectoris urbe ad portus Imbriæ terræ pervenit, & inde ad Zerynthia littora, ubi denique Thraecia Samos: adeo ut Zerynthia littera in Samothracia collocet, ita enim ille:

---- *Et ab Hectoris urbe*
Venimus ad portus Imbria terra tuos.
Inde levi vento Zerynthia littora cæsa
Threïcium tetigit fessa carina Samon.

Non puto tamen Zerynthium antrum & urbem in Samothracia fuisse, auctoritate Livii potissimum motus, qui templum Apollinis hoc nomine fanum in Æniorum finibus, Thraciam inter Hebrum & Melan amnem habitantium, ita enim ille lib. XXXVIII: *Eo die ad Hebrum flumen perventum est. Inde Æniorum fines præter Apollinis, Zerynthium quem vocant incolæ, templum superant. Alia ingressis circa Tempyra excipiunt (hoc loco vocant) nec minus confragosa, quam priores.* Et quanquam Scholiast. Nicandri in Samothracia supra collocaverit, alio tamen loco melius ratiocinatur, & situm accuratius describit hisce verbis: Τῆς Αἴνου παραλίου ἐστὶ πόλις Ἔσσος· ἡ μεσόγειος δὲ ἡ πεδιὰς ἡ Ζήνου πόλις, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ Ὀρφέως Δρεὺς ἐκλήθη, ἐφ' οὗ τὸ Ζηρύνθιον λέγουσι. Hinc itaque clare liquet in Thracia debere poni.

44 Κυνοσφαγὲς θεᾶς.] Libri editi Xylandrianam præcedentes, quin & calamo exarati totum versiculum non exhibent: Ζήρωνθος ἄντρον θ' κυνὸς φωνὴ. Male tamen Xylander hunc locum interpolavit edendo κυνὸς φωνῆς. Quid nos divulgamus, ab unoquoque, ut spero, approbabitur. Sed hoc obiter explicandum, Lycophronem hæc intelligere Hecaten cui canes immolabantur; unde apud Theocritum legimus:

Τᾷ χθονίᾳ δ' ἔτι νῦν τὰ κυνήσια τρεφόμεθα.

Hinc

ὁ πολίτης Ζηρωνθίτης, καὶ [47] Ζηρωνθίας.

ΖΙΠΟΙΤΙΟΝ, πόλις Βιθυνίας, [46] ἀπὸ Ζιποίτου βασιλέως. τὸ ἐθνικὸν, Ζιποίτιος.

ΖΟΑΡΑ, πόλις Περσική. οἱ οἰκοῦντες, Ζοαρηνοί. Διονύσιος καὶ Ζοάρους αὐτοὺς φησιν, ἐν τρίτῳ Βασσαρικῶν. [47] ἔστι καὶ κώμη μεγάλη, ἢ Φρύριον ἐν Παλαιστίνῃ, ἐπὶ τῇ Ἀσφάλτιδι καλουμένῃ θαλάσσῃ Ζόαρα, ὑδατηρός. δηλοῖ δὲ τῇ Ἑβραίων φωνῇ τὸ μικρὸν, ὅτι ὁ Λὼτ ἔφυγε, καὶ ἐσώθη ἀπὸ τῆς Σοδομητικῆς ὀργῆς. οἱ πολῖται δὲ Ζοαρηνοὶ, διὰ τὸ ἐγχώριον τύπον, ἢ Ζοαρᾶται· οἱ γὰρ δύο τύποι Ἀραβικοί.

ΖΟΙΤΕΙΟΝ, πόλις Ἀρκαδίας. [48] Παυσανίας ὀγδόῳ. [49] λέγεται καὶ Ζοίτιον. ἀπὸ Ζοίτου. τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως τὸ Ζοίτιον, Ζοιτικὸς· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ Ζοίτιον, Ζοιτικὸς.

ΖΟΜΒΙΣ, πόλις τῆς Μηδίας.

ΖΟΥΧΙΣ, πόλις Λιβύης πρὸς τῇ Σύρτι· [50] Στράβων ἐπτακαιδεκάτῃ. ὁ πολίτης, Ζυχίτης.

ΖΥΓΕΝΑ [51], νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ζυγηνίτης· καὶ κτητικὸν, Ζυγηνικός.

ΖΥ-

A Oppidanus, Zerynthius & Zerynthias.

ZIPOETIUM, urbs Bithyniæ a Zipœto rege condita. Gentile, Zipœtius.

ZOARA, urbs Perſica, cujus incolæ Zoaratæ. Dionyſius libro III Baſſaricorum illos Zoaros appellat. Eſt quoque vicus magnus, ſive caſtellum in Palæſtina ad mare quod *Aſphaltis* dicitur, Zoara genere neutro. Quæ vox Hebræorum lingua parvum ſignificat. Huc Loth fugit, atque a Sodomitica ira ſalvum ſe præſtitit. Cives hujus loci, Zoareni, propter vernaculam formam, & Zoaratæ. Geminæ enim hæ formæ ſunt Arabicæ.

ZOETIUM, urbs Arcadiæ, de qua Pauſanias lib. VIII. Dicitur etiam Zitcon a Zitèo. Gentile a Zœteum, Zœtæenſis, ſed a Zœtea Zœtenſis.

ZOMBIS, urbs Mediæ.

ZUCHIS, urbs Libyæ circa Syrtim, de qua Strabo lib. XVI. Civis Zuchites.

ZYGENA, inſula in mari rubro. Gentile, Zygenites, & poſſeſſivum Zygenicus.

ZY-

Hinc etiam canes Ἐκάτης ἀκάλμους Heſychio dicti ſunt: Ἐκάτης ἀκάλμους, τοὺς κυνᾶς ἅτινα φασὶ, διὰ τὸ εὐφρόνας Ἐκάτην κυνᾶς. Sic quoque apud Spartanos Juno Αἰγοφάγος, *capri-vora* nuncupatur, quod ipſi capræ immolabantur.

47 Ζηρωνθίας.] Vel ſcribendum Ζηρωνθιάς, vel Ζηρωνθίων, quod apud Etymologici Mag. Auctorem occurrit: Ζηρωνθίων, Ἀφροδίτη ἐν Θρᾴκῃ. Vide quoque Lycophronis Schol. loco jam ſupra citato.

48 Ἀπὸ Ζιποίτου βασιλέως.] Zipœten ad Lyperum montem urbem ſuo nomine inſignem condidiſſe teſtatur Memno: Ὑπὸ δὲ τὰς αὐτὰς χρόνους ἐκδέχεται τὴν Ἡρακλείας ὁ αὐτὸς Ζιποίτιον τὴν Βιθυνίαν πόλιν, ἐς ἣ Θυνιακὸς ἐπῆλθε Θρᾷκες . . . καὶ ἔνθα δὴ καιρὸν ὁ Ζιποίτης . . . Λαμψάκου δὲ πολέμιος χρόνους . . . κτίζει πόλιν ἐπὶ τῇ Λυπίῳ ὄρει, τῇ ἀπὸ κλυστῆς ἐπώνυμον. Non puto apud alios hac de re mentionem fieri.

49 Κώμη μεγάλη, ἢ Φρύριον ἐν Παλ. &c.] Conjunctio disjunctiva, verum huic loco ſenſum reddens, à vulgatis aberat, quam ex MSS revocavi. Satis accurate hoc oppidum ad lacum Aſphaltiten ponit, quo Loth fugiebat, ut ſe ſalvaret a Sodomitis. Noſter ſine dubio reſpicit locum Joſephi lib. I cap. XII: Διαφθείρᾳ δ' αὐτὰς μᾶλλον τὸ βιτούμενον, ὃς βραχεῖ τινι χωρίῳ προσέχον, ἀπεπήδησεν ὑπὸ τῶν πυρός· Ζόαρα δ' ἐστὶ τοῦτο λέγεται· κρηνῶν γὰρ ὕσπερ Ἑβραῖοι τὸ ὀλίγον. Ergo optime Stephanus perhibet, *Zoara* Hebraica lingua denotare *parvum*. Inde nomen habebat, erat enim *urbs parva*, auctore Moſe cap. XIX: 22. Geneſ. qui etiam affirmat, quod ei antea *Belah* nomen fuerit cap. XIV: 2. Septuaginta Interp. vertunt Σηγώρ, quod eodem redibit. Hujus oppidi Joſephus etiam meminit lib. IV de Bel. Jud. cap. XXVII ubi de longitudine lacus Aſphaltidis loquitur: Τούτης δ' λίμνης μῆκος μὲν ὑπερβάλλουσι κατὰ πολλοὺς σταδίους, πλάτος δὲ μέχρι Ζοάρων τῶν Ἀρχελαΐδος ὁρίων· εἴκοσι δὲ πανταχοῦ ἐστὶ καὶ ἑκατόν· χωρεῖται δὲ ἡ Σοδομῖτις αὕτη. Hinc clariſſime liquet, eadem eſſe *Zoara*, quæ Stephanus in Paleſtina, & Joſephus in Arabia collocat. Noſter Paleſtinam tertiam, Joſeph. vero Petræam Arabiam intelligit, & illas regiones non eſſe diverſas, etiam pueri noverunt. Imo Joſephum non alia innuere *Zoara* evidentiſſime apparet ex Antiq. Jud. lib. I cap. XII, ubi hæc leguntur ante verba, jam ſupra ex eo allegata: Καὶ ὁ Λὼτ ἐκπεσὼν βάλλει εἰς τὴν πόλιν, ἣ σὺν τοῖς εἰκότερον καλουμένοις, καὶ τὴν γῆν ὑφεῖλε πυρόεσσα ἀφανίζει, ἀνομίᾳ τοσούτῳ λιθώδης ἡ Γεδαλίτις ἀπεκρήμνισε πέλαγος. Deinde paucis interjectis vocabulis ſequuntur verba, jam ſuperius producta. Sic quoque Ptolemæus idem oppidum Arabiæ deſertæ mediterraneis annumerat lib. V cap. XVIII: Αὔθαρα, Ζοαρᾶται, Ἀ[illegible], Ζάρεθα, Θαύθα &c.

48 Παυσανίας ὀγδόῳ.] Lectionis monſtrum eſt, quod repræſentant Veneta & Florentina editio: Παυσανίας Διονυσιακῷ ὀγδόῳ. Sed merito Holtmannus mediam vocem obelo confodit.

49 Λέγεται καὶ Ζοίτιον.] In omnibus vulgatis & MSS invenitur: λέγεται καὶ Ζοίτιον, ἀπὸ Ζοίτου, ſed manifeſtiſſimo errore, quia deinde a Ζοίτιον gentile deducitur. Præterea apud Pauſaniam lib. VIII diverſa hæc ſcribendi ratio occurrit: Ἐκ δὲ Εὐταίων, Τεγεᾶται, καὶ Ζοίτιοι, καὶ Χαιρίτιοι. Deinde ſequitur: Ζοιτίων δὲ ἀπωτέρω ἐστὶ Τεγεατῶν πρὸς τῷ Δίκτυ τείχει, κεφαλῆς δὲ ὁ μεταξὺ ὄρους, ἀπ' οὐ Τεγεάται τὰς ἀφορμὰς, Ζοιτίου ἀπέχουσι δὲ Τεγεάται λίγνυι. Hiſ ex verbis manifeſte apparet, nos non temere, laborantiin Epitomatore loco, medicinam attuliſſe.

50 Στράβων ἐπτακαιδεκάτῃ.] Male hactenus editi: ἐκκαιδεκάτῃ: nam libro XVII Strabo hujus urbis, ob purpuræ tincturas & ſalſamenta decantatiſſimæ, mentionem facit, ita enim ille: Μεθ' ἣν τὴν Σύρτιν Σύρτις ἐστὶ λίμνη σταδίων περιφερείαν, ὅσον ἕξήκοντα σταδίων, καὶ πλησίον αὐτῆς πόλις ἐμπόριον, πορφυρεῖα ἔχουσα, καὶ παρασκευὰς ταριχείας. Eadem hæc civitas a Stephano ex Artemidori epitome Ζύχις vocatur. Sunt enim Z & Σ literæ homogeneæ, & facillime permutabiles. Sic quoque iidem populi Troadis Ἀζῆνες & Ἀξῆνες Heſychio, & eadem gens circa Colchidem Κοσσεῖοι & Κοσσαῖοι Tzetzi. & Τσαμίζιον inſula Indica noſtro etiam Τσαμῆζιον dicitur.

51 Ζύγαινα, νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.] Capitulum hoc non ſervat literarum ordinem, unde ſuſpicor, olim a Stephano Ζύγαινα exaratum fuiſſe, quæ Arabici ſinus inſula eſt, teſte Ptol. lib. VII: Νῆσοι δὲ παράπλοι τῆς χώρας ταύτης αἵδε τῆς Ἀραβίας κόλπου, Αἶθα, Τιμηχθίνης, Ζύγαινα &c. De ſitu ne ſit dubium, nam ſinus Arabicus & mare Erythræum ſæpiſſime a geographis pro eodem ſumuntur.

ΖΥΓΑΝΤἸΣ, πόλις Λιβύης· Ἑκαταῖος A Ἀσίας περιηγήσει·[17] οἱ πολῖ), Ζυγάντης. οἱ τὸν ἐκ τῶν ἀνθῶν συλλέγοντες, μέλι ποιοῦσιν, ὡς τε μὴ λείπεσθαι τοῦ ὑπὸ τῶν μελισσῶν γεγονότος, ὡς Εὔδοξος ὁ Κνίδιος[18] ἐν ἕκτῳ γῆς περιόδου.

ΖΥΓΟἸ, πρὸς τῷ τοῦ Ἀσίας Βοσπόρῳ. B [19] Στεφάνων ἐνδεκάτῃ. Τούτων ἔοικε καὶ ἡ Ζυγόπολις εἶναι ἡ πρὸ Τραπεζοῦντος· Στεφάνων δωδεκάτῃ. [20] Ὁ Ζυγὸς τὸ ἐθνικὸν, Ζυγιανός.

ΖΩΒἸΔΑΙ, ἔθνος πλησίον Καρμανίας· Κυάδρατος ἐν Παρθικῶν δευτέρῳ. C

ΖὨΝΗ[21], πόλις Κικόνων. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ζωναῖος.

ΖΩΣΤἨΡ, τῆς Ἀττικῆς ἰσθμὸς, ὅπου φασὶ τὴν Λητὼ λοῦσαι τὴν ζώνην, καθεῖσαν ἐν D τῇ λίμνῃ λύσασαν. ἐνταῦθα θύουσιν ἁλιεῖς Λητοῖ, καὶ Ἀρτέμιδι, καὶ Ἀπόλλωνι Ζωστηρίῳ. ὁ πολίτης, Ζωστήριος. πρώτην δὲ Ζωστηρίαν Ἀθηνᾶν ἐν Λοκροῖς τοῖς Ἐπικνημιδίοις.

ZYGANTIS, oppidum Libyæ, auctore Hecataeo in Asiæ Periegesi. Oppidani, Zygantes, qui collectis floribus mel conficiunt, quod ab apibus facto nequaquam cedit, uti perhibet Eudoxus Cnidius lib. VI de terræ circuitu.

ZYGI, ad Asiæ Bosphorum siti sunt, teste Strabone lib. XI. Horum videtur esse Zygopolis juxta Trapezuntem, qua de re Strabo lib. XII. A voce Zygi deducitur gentile, Zygianus.

ZOBIDÆ, gens Carmaniæ vicina, cujus Quadratus libro II Parthicorum meminit.

ZONE, urbs Ciconum, auctore Hecataeo in Europa. Gentile, Zonæus.

ZOSTER, Atticæ regionis Isthmus, ubi Latonam solvisse zonam perhibent, ac in lacu projectam lavasse. Hic piscatores Latonæ, & Dianæ, atque Apollini Zosterio sacrificant. Loci incola, Zosterius. Colitur quoque apud Locros Epicnemidios Minerva Zosteria.

[17] Οἱ περὶ τὸν Ζύγαντα.] Hi sunt *Byzantes*, quos alio hoc describit Stephanus, ibidem condemnans scribendi morem in Herodoto usitatam: Βύζαντες, Λίβυες οἱ Σαρμάται &c. Παρ' Ἡροδότῳ δὲ κακῶς γράφεται Ζύγαντες, ubi eundem mellis conficiendi morem apud illos in usu esse affirmat, de quo noster ex Eudoxo Cnidio: Τούτων δὲ, Ζύγαντες, οὐ πάνυ μέλι ἐκ πολλῶν μελίσσων κατεργάζονται· καίτοι γε πολὺν μέλιτος ἐκεῖθεν ἐμπορίαν ποιούμενοι. Promiscue appellantur Βύζαντες, Γύζαντες, Γύξαντες, & Ζύγαντες. Sine dubio noster incidit in Hecatæi & Eudoxi Cnidii codices, ubi Z & ξ, & Γ permiscebantur: nam verum nomen esse *Byzantes*, etiam ex inscriptionibus, fidissimis telibus, probari possit.

[18] Ἐν ἕκτῳ γῆς περιόδου.] Hanc historiam Apollonius in Mirabilibus hausit ex libro VII Eudoxi Cnidii, ita enim ille: Εὔδοξος ὁ Κνίδιος ἐν τῇ ζ τῆς περιόδου, ἐφ' ἑκατὸν πάντων τὸν Λιβύης τὸν ἔθνος εἶναι, ὁ τὰς ἄνω Σύρτεις διὰ τῆς Εὐρυδίκης πεδίου φασὶ κατοικεῖν, οἱ καλοῦνται Γύζαντες, οἵτινες νέφος πανδόκευσιν, τὰ ἄνθη συλλέγοντες, τὰ ὑπὸ τῶν τόπων μέλιτι πολὺ πανταχοῦ τῶν ἐκεῖσε, ὥστε γίνεσθαι εἶναι τὸ τῶν ἀνθρώπων γενόμενον. Hic etiam Γύζαντες invenit Apollonius, & Stephan. Ζύγαντες. Verum hoc non tantum imputandum transcriptoribus, sed quoque literarum in pronunciando affinitati, ut in præcedentibus diximus.

[19] Στεφάνων ἑνδεκάτῃ.] Et libro XI & XII de Zygis & Zygopoli Geographus mentionem fecit: Μνεία δὲ τῶν Ζυγῶν ἐν τῷ Γεωγραφικῶν ἐστὶ τῇ ἑνδεκάτῃ καὶ τῇ Ζυγοῖ καὶ Ἡνίοχοι παρεμβολὴ τὸ πλῆθος ἀλλάβδην. Et lib XII: Εἶτα ἡ Ἐρμονάσσα πόλισμα ἡ Τραπεζοῦς· εἶθ' ἡ Κολχίς· ἐντεῦθεν δ' ἐστὶ καὶ ἡ Ζυγόπολις καὶ Λιγυρία. Appellantur quoque a Strabone *Zygii*, quemadmodum Bucoli Bocoli, Syri Syrii &c. Dionys. de Situ Orbis:

Τοῖς δ' ὑπεραντίοισιν ἀμείβεται αὖτις ἰόντες
Ἡνίοχοι, Ζύγιοί τε Πελασγίδες ἔκγονα κεῖνης.

Neque aliter hos vocavit Priscianus in versione sua:

Post hos Eniochi, genuit quos Graecia tellus:
Et Zygii juxta vivunt regione subnixa.

Et a Plinio lib. VI cap. VII *Zigæ*. Hos olim ab Arriano *Zinchos* vocatos fuisse, opinatur Holstenius ad Ortelium.

[20] Τὸ Ζυγοῖ τὸ ἐθνικὸν, Ζυγιανός.] Putat Salmasius hanc ἐθνικῶν formationem non posse procedere & esse falsam, nisi legatur: Τὸ Ζύγιοι τὸ ἐθνικὸν, Ζυγιανός. Sed quo pacto hujusmodi gentilia formentur, quæ duabus syllabis primitivum superant, luculenter noster demonstrat in Ἀγχιάλη. Et in voce Ταῦρος perhibet per pleonasmum literæ A formari: Ταῦρος· τὸ ἐθνικὸν Ταυρανιεύς, πλεοναστικοῦ τοῦ α, ὡς Ζυγιανός.

[21] Ζώνη, πόλις Κικόνων.] Ciconnes, gens Thraciæ ad Hebrum, a Cicone Apollinis F nomen invenere. Ab horum conjugibus Orpheus, quia post obitum Eurydices muliebrem sexum fastidit, translato in pueros amore, discerptus est, qua de re Virgil. lib. IV Georg.

---- *Spretæ Ciconum quo munere matres*
Inter sacra Deum nocturnaque orgia Bacchi,
Discerptum Lasos juvenem sparsere per agros.

Zonæ meminit Scylax in Thraciis: Καὶ πόλεις ἐστὶν ἐν τῇ ἠπείρῳ ἐμπόριον, Δρῦς, Ζώνη. Fabulantur poëtæ *Zonam* Orphei carminibus esse celeberrimam, ibique frondere agros agrestes, quas eo à Pieria ire docuerat. Apollon. Rhod. I Argonaut.

Φηγοὶ δ' ἀμφιέλισσι, κόμης ἔτι σείοντο μέλαιναι,
Αἵ ῥ' ὄφρα Θρηικίης Ζώνης ἐπὶ πεδίοιο
Ἑλίξιος πρήνεσσι ὑπήγαγεν.

Ad quem locum Scholiastes: Ζώνη ἐστὶ πρώτη πόλις τῆς παλαιᾶς Θρᾴκης· νῦν πόλις ἐρήμη. Situm oppidi graphice depingit Nicandri Schol: Τῆς Λίνου πάππου ἦν ὁ πατὴρ Ἐλιξος· ὁ μητρὸς δὲ ἦν πατὴρ ὁ Ζώνη πόλις, μεθ' ἣν οἴκησε Θρᾴκια Δρῦς πόλις. Vide præterea Herodotum lib. VII. & Plinium lib. IV cap. XI.

H. E.

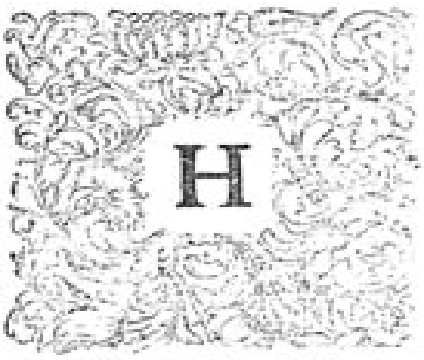

'ΔΟΙ, ἔθνος Σκυθικὸν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. A

Η'ΔΥ'ΜΗ[1], πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν, Η'δυμεύς. B

Η'ΔΩΝΟΙ[2], ἔθνος Θρᾴκης, ἀπὸ Η'δωνοῦ, τοῦ Μύγδονος ἀδελφοῦ. καὶ τὸ θηλυκὸν Η'δωνὴ, καὶ Η'δωναί. λέγεται καὶ Η'δωνὸς, καὶ Η'δωνιάτης. C

Η'ΕΤΙΩ'ΝΕΙΑ, ὅτου ἡ ἐπέρα τοῦ Πειραιέως ἄκρα, ἀπὸ Η'ετίωνος. τὸ ἐθνικὸν, Η'ετιών. D

Η'ΙΩ'Ν, [3] πόλις ἐν Χερρονήσῳ, ὡς Θουκυδί-

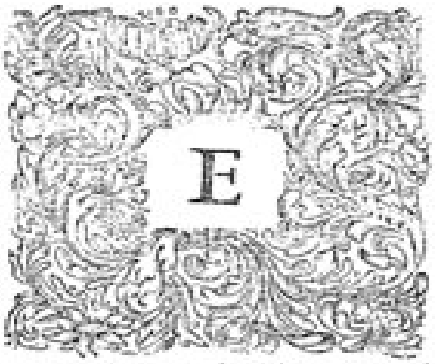

DI, gens Scythica, de qua Hecataeus in Europa.

EDYME, urbs Cariæ, Gentile, Edymæus.

EDONI, gens Thraciæ, nomen habens ab Edono Mygdonis fratre. Fœminino genere Edone & Edonæ. Dicitur quoque Edonensis & Edoniates.

EETIONIA, ita alterum Piræei promontorium vocatur ab Eetione. Gentile, Eetion.

EÏON, urbs in Chersoneso, de qua Thucydi-

[1] Η'δύμη, πόλις Καρ.] Vereor ne heic Stephanus in Caria urbem collocet, librariorum in geographicis imperitia in veteri auctore eruam, qui pro Η' Σ Ύ Μ Η levissima mutatione exararunt Η' Δ Ύ Μ Η. Nemo enim Edymæ meminit, cum Σύμη, & adjecto articulo ἡ Σύμη, insula Cariæ, olim Metapontis & Ægle dicta, ex Strab. lib. XIV, etiam apud nostrum cognitissima sit.

[2] Η'δωνοὶ ἔθνος Θρᾴκης.] Hujus gentis appellationem nostri ab Edone quodam, Mygdonis fratre, alii vero ab Edono monte deducunt. Habitavit quondam non procul à Strymone amne, ut abunde liquet ex Apollod. lib. III: Λυκοῦργος Η'δωνῶν Δρίσκου Η'δωνῶν βασιλέων, Στρυμόνα παραχρῆμα καὶ πομπεῖα, παρὰ Διονύσου, ἐξέπιλεν ἀόντα. Apud Novem vias Edonorum Xerxes Strymonem pontibus junctum invenit, teste Herodoto lib. VII. Ἐν Ἐννέα ὁδοῖσι τῆσι Η'δωνῶν ὑπερβάντες τὴν τοῦ Στρυμόνος διάβασιν ἐξεύροσαν. Ex hisce locis manifestissime liquet, Theocritum magis egregii poëtæ, quam accuratissimi geographi partes egisse, qui Idonos ad Hebrum fluvium collocat, ita enim ille Idyl. VIII:

Εἰς ἅλα Η'δωνῶν τὸ τὸ ἔρμιν χειμῶνι ῥιπτεῖ,
Ἐ ἔχρι παρ' πολεμίῳ Πρωτεσιλάῳ. - - - -

Longe melius Lycophron in Cassandra:

Τὸν δ' ἐν Η'δωνῶν Στρύμῃ Βισάλτης
Ἀφνειὸν ἀγκὼν ἐξέβρασσε βίου,
Κυναγέτην πώεσιν ἡδὺν Η'δωνῶν πόλεως
Κρέμβιλ.

Ad quem locum nugas agit Scholiastes, perhibens in Thracia esse *Edones* & *Edoues*, hos in maritimis, illos vero in mediterraneis habitare. Η'δονεῖς & Η'δωνεῖς Θρᾳκῶν ἔθνος. Ἀλλ' οἱ μὲν Η'δωνεῖς ἐπὶ θαλάττης οἰκοῦσιν, Η'δονεῖς δὲ τῆς μεσογείου. Ipsa regio dicitur Η'δωνίς, testibus Suida, Plinio, Prol. aliisque. Videntur hujus regionis incolæ fuisse strenuissimi atque animo promptissimi: nam cum Athenienses, Leagro & Sophane Decelensi ducibus, omnem ferme Thraciam occupassent, Edoni præter exspectationem & de improviso in eos irruunt, & hic Atheniensibus toto exercitu delecto, victoriam eripiunt. Quod cum deinde Athenienses exsecrare vellent apud vulgum, exercitum fulmine ictum periisse affirmabant, teste Paus. in Atticis. In hac regione Cotyttia & Bendidia celebrabantur in honorem dex Cotyos, uti ex Æschylo abunde testatur Strabo lib. VIII. Hujus gentis fœminæ Bacchantium in numero habentur apud Horat. lib. II Carm. Od. XII.

---- *Non ego Sanius*
Bacchabor Edonis.

Ubi optime Acron *ut Edonis* explicat, *Bacchis Thracibus.* Pallia olim apud Thracas in usu fuere, quæ ab Edonorum gente nomen fortiebantur. Suidas: Η'δωνὶς, ἱμάτιον Θρᾳκικόν. Sed quanam fuerint figura; neque Suidas, neque alii indicavere. Occurrit tamen eadem vox apud Pollucem lib. X cap. XI. Καὶ ἐπὶ τῶν διαφερόντων εἰδῶν πίλος τριμίτης, Λυκόφρων αἰνίττεται· οὐ Βάκχης. Sed pallii Thracici significatione vox illa destituta apparet, & ut verum fatear, est corruptissima. Locus ita est legendus: Καὶ ἐπὶ τῶν διαφερόντων εἰδῶν (vel εἰδῶν, vel εἰδοῦς) πίλος τριμίτης, Λυκόφρων αἰνίττεται· οὐ Βάκχης. Λ'κόντισμα ἐπὶ πλοίου. Quod vero heic vocem tam diversimode scriptam reposuerim, Latini in causa sunt, apud quos *hadones, adones, adones* & *edones* scribitur.

[3] Καὶ Η'δωνή] Legendum mihi videtur: Καὶ τὸ ἠθνικὸν, Η'δωνὸς, καὶ Η'δωνίς. Supervacaneum enim est, numerum pluralem a singulari formare, quod pueri noverunt.

[4] Πόλις ἐν Χερρονήσῳ, ὡς Θουκυδίδης.] Omnibus illis locis, in quibus de Eione verba fecit Thucyd. nulla de Chersonesso Thraciæ fit mentio, quod profecto non exiguam difficultatem parit in assignando veram Eionis situm. Hanc in Thraciæ Chersonesso non fuisse tam manifestum est, quam solem medio die lucere, quod ut probem, non vocabo hanc Herodoti, Pausaniæ aliorumque testimonia Eionem ad Strymonis ostia collocantium, sed loca duntaxat Thucydidis quem noster falsissimæ suæ opinionis telum allegit, ut cum propriis quæ telis confodiamus, & contraria Thucydidis auctoritate convincamus, ita enim ille lib. primo: Cimon Miltiadis F. στρατηγὸς δὲ Η'λίου πολιορκίᾳ πολεμίᾳ ἁλούσης. Ad quem locum si Scholiastem audiamus, genuinæ quidem in Thracia Eionas collocabit, sed nullam in Chersonesso Η'ιόνας.] ὅτι δύο Η'ιόνες εἰσὶ, τὸ τῆς Θρᾴκης· ἀλλ' ἡ μὲ, λεγομένη ἀφ' Ἀμφιπολίτας ἐπ', ἀφ' ἧς καὶ πλησίον ἡ ἐπ' ἀκτῇ, πρὸς Λυκόφρονι. ἀφ' ἧς ὁ Η'ων Στρυμόνιος βιαιότατος. Verum nugas agit Scholiastes, existimans heic Thucydidem de portu Amphipoleos loqui, & alium adhuc præter portum illum alibi in Thracia urbem exhine ejusdem nominis: nam Eion ad ostium Strymonis sita, & xxx dumtaxat stadiis ab Amphipoli remota, commodissime pro Amphipoleos portu haberi potest, licet emporium facile satis celebre: nam Η'ιὼν Lycophronis, & Η'ιὼν Thucydidis diversa

Ευπόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Ἠιονεύς. Ἔστι δὲ ἄλλη A cylides. Gentile, Eionenſis. Eſt quoque alia
πόλις τῆς Πιερίας. Τὸ ἐθνικὸν τοῦτο, Ἠιονίτης. juxta Pieriam. Hujus gentile eſt Eionites.

ΗΛΑΚΑΤΑΙΟΝ, ὄρος Θεσσαλίας, ἔνθα δὲ Διὸς Ἠλακατείου ἱερόν. Τὸ ἐθνικὸν, Ἠλακατεύς· καὶ Ζεὺς Ἠλακατεύς.

ELACATÆON, mons Theſſaliæ, ubi Jovis Elacatæi templum. Gentile, Elacatæenſis, & Jupiter Elacatenſis.

ΗΛΕΚΤΡΙΔΕΣ, νῆσοι, ἐν αἷς εἰσι B ELECTRIDES inſulæ, in quibus inveniuntur duæ ſtatuæ Dædali & Icari. Narrant has inſulas ab Eridano fluvio, limo aggeſto, fuiſſe productas. Eſt quoque ſtagnum prope fluvium, aquas calidas habens; unde tam gravis

διάφοροι πόλεις οὐκ εἰσίν. Ἀλλὰ περὶ τούτων ἐν τοῖς ἰδίοις τόποις ἐπεσκεψάμεθα, ἵνα καὶ ἐκ τῶν ἔργων τὸ ἀκριβὲς μᾶλλον ἐπιδειχθῇ. Ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων τόπων καὶ ἐκ τοῦ πόλεως, διὰ τὸ Ἀμφιπολίτας καὶ Ἠιονέας Ἕλληνας ὄντας μὴ ἂν ἀλλήλοις πολεμεῖν. Ex his locis, & multis aliis apud Thucydidem lib. IV, evidentiſſime conſtat, illum & Eionæ Cherſonecta ne quidem cogitaviſſe, quod omnes circumſtantiæ aperte docent. Sed eodem lib. jam citato perhibet; Eionem Mendæorum coloniam fuiſſe, quam Simonides Athenienſium dux per proditionem cepit, qui illico expellebatur, Chalcidenſibus & Bottiæis appetitus ferentibus, ita enim ille: Καὶ δὴ ἀπὸ τούτου χρόνου Σιμωνίδης Ἀθηναίων στρατηγὸς, Ἠιόνα τὴν ἐπὶ Θρᾴκης, Μενδαίων ἄποικον, πολιορκίᾳ δὲ ἑλὼν, ἐξ ἧς ἔφυγον Ἀθηναῖοι πάλιν ὑπὸ τῶν Χαλκιδέων καὶ Βοττιαίων, ἐπιχειρήσαντες ἀπολαβεῖν, ἡττήθησαν τῇ μάχῃ, καὶ ἀπέβαλον τοὺς ἀνθρώπους. Procul dubio hic locus Thucyd. Scholiaſtæ errorem dedit, cum ſupra diſtinguit inter portum Amphipoleos Eionem dictum, & aliam in Thracia item: ſed potiſſimum hoc obſervandum, ex circumſtantiis colligi poſſe, etiam nunc Thucydidem de Eione Cherſonefia non loqui, nam Chalcidenſes & Bottiæi Edonibus (ſub quorum ditione Amphipolis & Eiôn) vicini cum eſſent, στρατεύειν laboranti oppido ſuppetias tulerant, quod tam facili negotio fieri nequiſſet, ſi ipſis iter aliquot dierum in Cherſoneſum emetiendum fuiſſet. Itaque non puto ullum in Thucyd. locum reperiri, unde evidenter conſtet, illum de Eione in Cherſoneſo Thracia ſita loquutum fuiſſe. Euſtathius tamen in comment. ad Iliad. B. Eionem Cherſoneſum ex Thucydide agnoſcit: ſed is, ut ſæpe aliàs, non conſulto Thucydide, Stephani auctoritatem ſequutus, etiam in gratiſſimum errorem incidit, ubi ſic inquit: Τὰς δὲ Ἠίονας καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἱστορήκασιν· ἰδιαίτερον δὲ Ἠίονα λέγουσι πόλιν Χερρονήσου παρὰ Θουκυδίδην· ἔστι δὲ καὶ Στρυμονικὴ· λέγουσι δὲ καὶ ἐπὶ Ἠίονα Πιερικήν. Sed præter Cherſoneſiam Eionem, quæ apud Thucydidem non eſt, duas aliàs ſtatuit Strymonicam & Pieriam, unde tres hoc nomine urbes naſcuntur, quod etiam ab ipſa veritate longiſſime eſt remotum, quanquam idem hoc eodem commentariorum libro aſſeveret, ubi ita inquit: Οἵ τε δὴ Ἠίονα λεγόμενον, ἥ τέ ἐστι Στρυμόνι, καὶ Ἠίονα ἕτερον Θουκυδίδῃ πόλιν ἐν Χερρονήσῳ παρὰ Θρᾳκίοις, καὶ ἄλλον ἐν τῇ Πιερίᾳ, ἀφ' ἧς καὶ Ἠιονεὺς ὁ Ἠιονίδης καὶ Ἠιονῆες, Ἡσιόδῳ εἰρημένοι. Nullius prorſus eſt hic diſtinctio inter *Eionem*, & *Eionem*: nam ſi alibi *Eion*, ut apud Lycophronem, invenitur. Τὸν δὲ Ἠίονα Στρυμόνι Ῥοδόπης, illud per ſyncdochen, figuram poetis familiariſſimam, pro Ἠίονι factum cenſeri debet. Ergo Strymonica eſt *Eion*, de qua pulim in tua hiſtoria Thucyd. verba facit: & quemadmodum ille, ſic quoque alii, ſive Geographi, ſive Hiſtorici, Eionem in Thraciæ Cherſoneſo non poſuerunt. Illa Pieriæ veteribus etiam ultimis cognita eſt. Variæ ſunt Pieriæ, in quibus omnibus, ſi diligenter inveſtigaveris, nullam tamen hoc nomine oppidum invenies.

[1] τὸ ἐθνικὸν, Ἠλαιονεύς.] In codice Voſſiano hæc ita diſtinguuntur: τὸ ἐθνικὸν Ἠλαιονεύς Ταῦς· καὶ Ἠλαιονεῖς

[2] Ἠλεκτρίδες νῆσοι, ἐν αἷς εἰσι δύο ἀνδριάντες.] Quidam codices: Ἠλεκτρίδες, νῆσοι αἱ καὶ εἰσι δύο ἀνδριάντες. Sed non admodum placet, quanquam editio Veneta & Florentina etiam hanc lectionem repræſentant. Numero ſingulari dicitur Ἠλεκτρίς, apud Apoll. in Argonaut. lib. IV:

Ἔστιν δὲ νῆσος ἐπώνυμος ἠλεκτρίδων Βάλιος·
Νικαίης· ἔχει δὲ λιμὴν Ἠλεκτρίδος ἀμφιέλισσαν.

Et ſic quoque Scholiaſtes ad illa verba: νῆσον ἡ Ἠλεκτρὶς ἔστιν ἐν τῷ Ἠριδανῷ ποταμῷ. Ab illo ſingulari fit Ἠλεκτρίδες, non vero Ἠλεκτρίδων. Eſt quoque Ἠλεκτρὰς inſula, non confundenda cum ſuperioribus, e regione oſtiorum Hebri ſita, quam alio nomine Samothracen appellant, de qua idem Apollon lib. I:

Ἐν τοίγε πλόῳ Ὀρφεὺς ἱερὴν ἐκόμισσεν Ἀθήνην
Νῆσον ἐς Ἠλεκτρίδας· Ἀτλαντίδῳ· - - - -

Ad quem locum Schol. Νῆσον ἐς Ἠλεκτρίδας· τὴν Σαμοθρᾴκην λέγει, οὕτω δὲ φησὶ Ἠλεκτρὶς ἡ Ἀτλαντίδος, ἧς ἀπέβησαν υἱοὶ τὴν ἐγχώριον φυτεύσαντες.

[3] Ταύτας δὲ πόρρω φασὶ τῆς Ἠριδανοῦ πόρρω πεσεῖν.] Ita hunc locum emendavimus; partim ope MSS codicum; & partim auctoritate Ariſtotelis, ex cujus Admirandis auditionibus, ſi is genuinus Philoſophi liber ſit, totam hanc lectionem formavit Stephanus. Ineptiſſime hodie legitur in Xylandrina πόρρωθεν, ut & in editionibus aliis: bene tamen in illis πόρρω, pro κοῖλον. Swertius in Analectis etiam illud πόρρωθεν obelo confodit, eadem qua nos auctoritate permotus, quod ut lector tanto evidentius percipiat, integrum Ariſtotelis locum apponam: Ἐν ταῖς Ἠλεκτρίσιν νήσοις, ἃς κεῖσθαι φασὶ τῆς ποταμοῦ Ἠριδανοῦ, φασὶν εἶναι τὸ ἠλεκτρίδιον ἀπὸ τούτων ἐκφερόμενον &c. Ταύτας δὲ πόρρω φασὶ πεσεῖν τῆς Ἠριδανοῦ πόρρω· ἔστι δὲ λίμνη ἐκεῖ τοιαύτη τὸ μέγεθος, ὥστε ἔχειν ἰχθῦς μεγάλους· ἔστι δ' ἐπ' αὐτῆς βαλανεῖα, ἃ χρῶνται λουτροῖς, καὶ πίνουσι τὸ ὕδωρ· ἔστι δὲ τὸ μὲν πλῆθος τοῦτο Σκυθικὸν, τὸ δὲ ὄνομα· Μενδαῖοι δὲ οἱ ἐγχώριοι διαλεγόμενοι πρὸς τοὺς ἐπιδημοῦντας τῶν Ἑλλήνων· Ἐξ οὗ δὲ αὐτοῦ πυρφόρος ἐγένετο, ἐξ ἐκείνου οὐκέτι βρέχει. Οἱ δὲ λευκοὶ ἅμμοι εἰσὶν ἐκεῖ πλησίον, ὅθεν τὸ ἠλεκτρίδιον ἐστὶ φορητόν. Verum illud de inſulis ante Padi ſive Eridani oſtia, in quibus Electrum naſcitur, Græcæ vanitatis figmentum, & ut cum Plinio loquar, ubi de eiſdem agit lib. XXXVII cap. II, intoleranda mendacionum eſt impuritas. Omnia veterum teſtimonia, falſitatem hujus commenti refellentia, ex Diodoro, Polybio, Herodoto aliiſque enumerare, nimis longum foret: breviter duntaxat addam, ex Luciani Sermone de Electro, quid illa mortalium, quotquot vixere, lepidiſſimus, de hac fabula ſenſerit. Cum poëtas ſæpenumero canentes audiviſſet, ſorores Phaethontis eaſdem ejus impenſe ante Eridani oſtia lugentes, priſtina natura exuta, in populos fuiſſe transformatas, unde quotannis Electrum defluit, in ſpem veniebat, ſe aliquando ad Eridani oſtia delatum iri, unica illarum arborum potiturum, ut expanſo ſinu lacrymas ſuſciperet & electrum cum aliis poſſideret. Non multo poſt, alvearia conficiendi negotii gratia, ad Eridani ripam devenit, ſed omnibus locis diligentiſſime perluſtravit, neque populos vidit, neque electrum conſpexit: Quin imo Phaëthontis nomen ne notum quidem erat incolis. Ille tamen nautas interrogat, quando tandem venirent ad populos, quæ electrum de ſe reddant? Riſerunt nautæ, & jubebant ipſum manifeſtius, ſi quid vellet, proloqui. Fabulam deinde Phaëthontis & ejus ſororum in populos transformatarum, fluentemque lacrymando electrum emittentium ordine percenſe-

ωὐτὴς βαρεῖα ἐ [8] καλεῖσθαι δύναται, καὶ ἔστι ζῷον πᾶν ἐξ αὐτῆς, ὃ τι ἂν ἅψηται τοῦ ἐμπύου), ἀλλὰ πτῆναι, καὶ ἀποθνήσκειν. [9] Ἔστι δὲ ὁ κύκλος σταδίων διακοσίων, τὸ δὲ εὖρος ἑξήκοντα. καὶ μυθολογοῦσι, φαέθοντα κεραυνωθέντα πεσεῖν ἐκεῖ. εἶναι δὲ ἐκεῖ ἐξ αἰγείρους πολλὰς, ἐξ ὧν πίπτει τὸ καλούμενον ἤλεκτρον, [10] ὅμοιον κόμμι, διότι σκληρύνεται ὡς λίθος. οἱ κάτοικοῦντες, [11] Ἡλεκτρίται, ὡσεὶ τὸ πάτριον τῆς εἰς ις· Ἡλεκτρινοὶ δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐπιχωρίου.

Ἡ ΑΛΙΑΊ Α [12], δικαστήριον Ἀθηναίων, ὠνομασμένον ἀπὸ τοῦ ἄλις. δεῦτερον ἀπάγουσιν, Ἀλίαν, καὶ Ἡλιαίαν. ἔστι δὲ τὸ μέγα δικαστήριον, τὸ ἐκ τῶν τετρακοσίων ἡλισμένον δικαστηρίων, [13] ἐκ πεντηκοσίων, καὶ πενταπλασίων, καὶ διακοσίων, καὶ ἑκατόν. [14] Οἱ δὲ ἀποφερόμενοι, ἐλέγοντο Ἡλιασταί· ἐκ γὰρ τοῦ ἄλις, ἁλίαζομένου). καὶ ὡς βίᾳ βιάζω, καὶ αἰτίᾳ αἰτιάζω, οὕτως ἁλίαι ἁλιάζω· καὶ ἁλιαστὴς, ὡς δικαστὴς, καὶ Ἡλιαστής. [15] καὶ κλητικὸν Ἡλιασταὶ, ὠνομασμένον ἀπὸ τοῦ Ἡλιαστής.

Ἡ ΑΛΙ-

A gravis & noxius fœtor exhalat, ut nullum animal ex ea bibat, & nulla avis supervolet, quin decidat & moriatur. Circuitus ejus est stadiorum ducentorum, latitudo vero decem. Fabulantur quoque Phaëthontem fulmine ictum ibidem decidisse, atque illic reperiri ingentem nigrarum populorum copiam, ex B quibus decidit sic appellatum electrum, gummi simile, propterea quod instar lapidis induretur. Incolæ, Electritæ, juxta formam nominum in is: sed Electrini juxta vernaculam.

C HELIÆA, Athenienſium tribunal, fit a voce ἅλις, *ſatis*, *concervatim*. Secundum derivativum eſt Halia, & Heliæa. Magnum eſt tribunal, ex quatuor tribunalibus congregatum, nempe ex quingentis, & ex quinquaginta, & ex ducentis, & ex centum. Sententiam ferentes dicebantur Heliaſtæ. A voce ἅλις fit ἀλία *congregatio*: quemadmodum a βία vis, fit βιάζω *vim infero*, & αἰτία *crimination* αἰτιάζω *expoſtulo*, ſic ab ἁλία fit ἁλιάζω *congrego*. Et Haliaſtes, ut δικαστὴς judex, & Heliaſtes. Et poſſeſſivum Heliaſticus, quod fit ab Heliaſtes.

E

HELI-

bat. Quicunque, reſpondent illi, hæc tibi perſuaſit, vanus homo fuit, & te mendaciis decepit: nam nos neque Phaëthontem curru delapſum novimus, neque eæ, quas quæris, apud nos ſunt populi. Quid putas, ſi hujus materiæ copia apud nos exſtaret, nos dûum obolorum gratia tam laboriose remigaturos, aut navigia adverſus fluminis impetum tracturos, quibus promptum eſſet minori negotio ac ſudore diteſcere, populi lacrymas colligentibus? Hæc quum dixiſſent, non mediocri pudore afficiebatur, & confuſus obticuit, quod puerile quoddam admiſerat, habita fide poëtis, tam monſtrode mentientibus.

[8] Καλεῖσθαι δύναται.] Sic emendat Salmaſius ad oram ſui libri ex Ariſtotele. In aliis editis excuſum erat: καλεῖσθαι δύναται.

[9] Ἔστι δὲ ὁ κύκλος σταδίων διακοσίων, τὸ δὲ εὖρος, ὡς δέκα.] Et hæc Salmaſius veterem lectionem revocavit ſic legendo ex Philoſopho jam nominato. Inepta lectio eſt, quam vulgari codices repræſentant: Ἔστι δὲ ὁ κύκλος σταδίων διακοσίων τὸ εὖρος.

[10] Ὅμοιον κόμμι, διότι σκληρύνεται ὡς λίθος.] Et hunc locum correxit idem Vir magnus ex Ariſtot. Priores editiones exhibent: ὅμοιον κομμιοῦσθαι, διὰ τὸ σκληρύνεσθαι ὡς λίθον. Sine dubio illud διὰ in vulgatis repetitum, τῷ κόμμι adjungitur.

[11] Ἡλεκτρίται ὡσεὶ τὸ πάτριον τῆς εἰς ις.] Nos alio modo ultima verba, de gentilium formis agentia conſtituimus, poſſime enim in vulgatis legitur: Οἱ καθικνοῦνται, Ἡλεκτρίται ὡσεὶ τὸ πάτριον· Ἡλιαστικοὶ διὰ τὸ ἐπιχώριον. Italico enim more multa gentilia in ος formabantur, ſed nomina in ις faciunt ιται, & in plur. ιται, uti Ἡλεκτρίται.

[12] Ἡλιαία, δικαστήριον Ἀθηναίων, ὠνομασμένον ἀπὸ τοῦ ἄλις.] Manu exarati codices: ὠνομασμένον ἀπὸ τοῦ ἁλίας. Quæ lectio mihi videtur commodior, & non dubito, quin olim fuerit ſcriptum ὠνομασμένον ἀπὸ τοῦ ἁλίας, vel minori mutatione ὠνομασμένον ἀπὸ τοῦ ἅλις: ſunt enim ἁλίαι, ἁλιὰ ἐξαιρετικῶς. Callimachus in χωμῳδήσασι: Εἰς τὸ ἀεὶ πάγκοιν ἱερὸν ἁλίαι δίδυν. Quod poſitum eſt, ut vult Choeroboſcus, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὸ ἀεὶ πάγκοινον ἱερὸν ἁλιὰν δίδυν. Nam Ἡλιαία erat Athenienſium tribunal maximum, ubi ingens judicum numerus (de quo tamen non conſtat & auctores variant) conveniebat, atque de negotiis publicis tractabat. Alii vero hanc vocem deducunt ὠνομασμένον ἀπὸ τῆς ἅλως, quia tribunal illud erat in ſubdiali loco, ubi congregati à ſole fericbantur. Suidas: Ἡλιαστὴς, δικαστὴς· διὰ μεγάλου δικαστηρίου ἡ Ἡλιαία· ἔστι δὲ ἁλίαζε, ἀπὸ τοῦ ἐν ὑπαίθρῳ πάντα τόπῳ, καὶ ὑπὸ τῆς ἁλὸς ἀπέκλεισε. Idem quoque perhibet Etymologici Magni Auctor, & Scholiaſt. Ariſtoph. ad nonnullas fibulas. Porro deſcriptionem hujus dicaſterii legeſis apud Meurſium in Areopago.

[13] Ἐκ πεντηκοσίων, καὶ πενταπλασίων &c.] Quemadmodum auctores de numero judicum, hoc dicaſterium conſtituentium, inter ſe non conveniunt, ſic quoque ipſi MSS codices & editi de hoc numero non ſunt concordes. Voſſianus cod: Ἔστι δὲ τὸ μέγα δικαστήριον, τὸ ἐκ τῶν πάντων ἡλισμένων δικαστηρίων, ἐν ᾧ ἐστὶ καὶ σ ἐπὶ ρ. Hic ſ pro τ poſitum videmus, unde tribunal illud conſtaret ducentis ſupra mille judicibus, qui numerus magis constat cum numero ab aliis auctoribus indicato. Pollux lib. VIII cap. X: Ἡ ἡλιαία δὲ πανδημεῖον· καὶ δὴ χιλίων ὄντων δικαστῶν, συνίστασαν δύο δικαστήρια· καὶ δὴ πανδημεῖον ἐκ χιλίων, τριῶν. Harpocration cum Pollace ſatis convenit: Χιλίων ὄντων δικαστῶν, ἐκ χιλίων ἐκ πανδημείου, συνίστασαν· συνίστασαν δὲ οἱ χίλιοι πανδήμιοι, ἐκ τριῶν. Ab his itaque recedit Stephanus, hoc dicaſterium ex quatuor aliis foris conſtitui perhibens, ad quod juxta vulgatos codices 850, & juxta Voſſianum 1200 judices conveniebant. Heliaſtæ pro mercede judiciali, poſtquam ſententiam tuliſſent, nummum accipiebant, teſte Suida: Ἡλιαστὴς, ὁ ἐν Ἡλιαίᾳ δικαστὴς· ἐτέθησαν δὲ τινες ὑπὸ τῶν δημοτῶν ἐκτίσαντες, τριάκοντα λεπτοῦς μισθὸν δικαστικὸν, μισθὸν τὸ κριτήριον. Hinc apud Ariſtoph. in Equitibus:

Ὦ δῆμε, λᾶσιν ἀρχθέντ', ἐκδικούμενε μᾶλλον.
Ἐ'ντεῦθεν, ῥᾴδιον, εὐτυχεῖν, ἢν πρόβλεπε.

Ad quem locum videndus Scholiaſtes; & qui de hac mercede plura deſideret, Meurſium in Areopago conſulat.

[14] Οἱ δὲ ἀποφερόμενοι, ἐλέγοντο Ἡλιασταί.] Subintelligo hic τὸν κρίσιν, vel ſimile quid: nam ἀποφέρειν τὴν κρίσιν, ſententiam ferre & promulgare denotat. Tribunal hoc ſive conventum illum frequentantes etiam ab Etymologici Mag. Auctore in voce Ἡλιαία appellantur Ἡλιασταί, cujus locum, quia operæ pretium videtur, huc tranſcribam: Ποιεῖ τὸν ἁλιαστὴν ἁλιαστὴς ἐπιβρύχιος· ἐξ οὗ γίνεται ἁλιαστὴν ἀνάγκη ἁλιᾶν· καὶ διὰ τοῦτο ἐστιν ἁλιβρύχιος δικαστὴς· ἀφ' οὗ καὶ Ἡλιασταὶ λέγονται. Huic conventui nemo intererat, quin etiam jure ſententiam ferendi fruereiur. Hinc ἐκκλησιαστὴς & δικαστὴς apud Græcos ſic quando conjunguntur. Ariſtotel. lib. I Rhetor. Οἱ δὲ ἐκκλησιαστὴς & δικαστὴς οὐκ ἔχουσι τὸ πολιτεύεσθαι & ἐκφορτίζεσθαι κρίσεως.

[15] Καὶ κλητικὸν, ἡλιασταί.] Strepſiades apud Ariſtophanem

Ἡ ΛΙΟΥ ΠΟΛΙΣ, πόλις Αἰγύπτου, [16] ἣν Α ἔκτισεν Ἀκτὶς ὁ Ἥλιου καὶ Ῥόδου· Ἡ μετὰ-στ. δολυμπία. ἔστι δὲ Θρᾴκης, [17] καὶ ἡ Ἀρωματοφόρος, κεῖται δὲ καὶ Αἰγυπτίας. καὶ δύο ἐν Σάρδεσι. καὶ ἡ Κόρινθος Ἡλιὺ πόλις ἐλέγετο, ἀπὸ Πάγου, καὶ ἔπειτα Ἔφυρα. ἔστι [18] καὶ ἐν Β Φοινίκῃ. ὁ πολίτης, Ἡλιοπολίτης.

Ἦ ΛΙΣ [19], πόλις παρὰ τῇ Αἰγυπτίᾳ Ὀλυμπίᾳ, [20] κεῖται δὲ Ἠλείου τοῦ Ταντάλου παιδός. ἔστι δὲ καὶ Ἀρκαδίας. καὶ τρίτη, Ἰσπανίας. ὁ πολίτης κεῖται τῆς Ἠλιάδος· ἡμιτής, ἀναλόγως C [21] Ἠλιάδης, ὡς Ἀδωνιάδης, καὶ Εὐπαλιάδης· καὶ πλη-

HELIOPOLIS, urbs Ægypti, quam condidit Actis Helii & Rhodes filius, teste Herodoto lib. II. Secunda, Thraciæ, & aromatorifera, ab Ægyptia diversa. Et duæ in Sardibus. Præterea Corinthus Heliopolis dicebatur, deinde Pagus, & sic Ephyra. Est etiam in Phœnicia hoc nomine oppidum. Oppidanus Heliopolita.

ELIS, urbs juxta Olympiam, sic dicta ab Eleo Tantali filio. Est & alia Arcadiæ. Et tertia Hispaniæ. Civis a genitivo Ἠλιάδος præter rationem Ἠλιάτης, uti Ἀδωνιάδης, & Εὐπαλιάδης. Et juxta formam pos-

sessivo-

phanem in Nebulis hac voce utitur, ut indicaret mercedem, quam Heliastæ in tribunali post latam sententiam accipiebant: Ὃ καὶ παρὰ τοῖς Ἡλιασταῖς, Τότε πρώτιστον ἐπὶ Δικαιοσύνης ἐκρέμασε.

[16] Ἡ Ἡλίου Ἀκτὶς ὁ Ἥλιος, καὶ Ῥόδος.] Ita hunc locum supplevit Tanaquillus Faber in Epistol. Crit. Salmasius in Plinianis Exercit. pro Ῥόδος legit Ῥόδης. Scholas quidem, nimio emendandi pruritu agitatus, ad oram codicis Vossiani hunc locum sic replebat: Διὸ Ἰσθμιὸν Ἀκταίων ὁ Λίνος, vel Ἀκταίονος Μεγάρων· Ἡρόδωρος. Sed nos manifeste docet Siculus Diodorus lib. v. Actim fuisse filium Solis ex Rhoda Neptuni filia. Hunc Actim in Ægyptum fuisse profectum, & condidisse Heliopolim, eam de patris nomine sic appellavit, idem Diodorus haudquaquam testatur eodem libro: Ἀκτὶς δὲ εἰς Αἴγυπτον ἐπέμφθη, ἔκτισεν πόλιν Ἡλιούπολιν ἀνομαζομένην, διὰ δὲ παλαιὰς ἡμῶν τῶν ἀναγραφῶν. De hac urbe quidem Herodotus libro secundo, quem noster testem allegat, mentionem facit, sed ne quidem de ejus conditoribus, quos Arabas fuisse censet Plinius lib. VI. cap. XXIX. *Solis quoque oppidum quod non procul Memphi, in Ægypti situ diximus, Arabas conditores habere.* De situ idem Plinius lib. V cap. IX: *Deinde Arsinoë & jam dicta Memphis, intra quam & Arsinoitem nomos in Libyco sunt turres quæ Pyramides vocantur, labyrinthus in Mœridis lacu nullo addito ligno exædificatus: & oppidum Crialon. Unum prætera situs & Arabiæ conterminum, claritatis magnæ, Solis oppidum.* Heliopolis hæc Arabiæ adeo erat vicina, ut aliis Ægypto, ab aliis vero Arabiæ adscripta fuerit. Imo hinc est quod Strabo hujus nomi & urbis descriptionem in Arabiam rejecerit, ut libro ultimo asseverat. Omnis judicii & sanæ rationis expertes mihi videntur Dictionariorum confectores, qui, nescio quo auctore, Thebas Ægyptias, cum Heliopoli confundant, cum Herodotus aliique eas manifestissime distinguant.

[17] Καὶ ἡ ἀρωματοφόρος διὰ τὴν Αἰγυπτίαν.] Hæc verba Salmasius ad Solinum pagina 549 ita interpretatur, quasi Heliopolis, quam noster jam in felici Arabia collocat, colonia Ægyptia fuisset. Sed errat Stephanus, Heliopolim Ægyptiam diversam statuentem ab Heliopoli Arabiæ felicis. Sunt revera unum idemque oppidum, sed in confinio Ægypti & Arabiæ situm. Ptolemæus: Καὶ ἐν μεσογείᾳ Ἀγρίων, καὶ Ἀφροδίτης πόλις, Βακχιὰς, Ἡλιοπολις, Ἡρώων πόλις. Vide hac de re Incomparabilem J. Vossium in Observat. ad P. Melam. Fuit in Arabia, ad finem Arabicum vergente, *Solis Domus*, quæ urbs alio nomine Βαιτσεμὲς vocatur a nostro, sed ad hunc locum pertinere non arbitror.

[18] Καὶ ἐν Φοινίκῃ.] Erat sita prope locum, cui nomen erat Aphaca, & urbem Byblum, teste Zosimo lib. I Hist. Ἀφάκα χωρίον ἐν μέσῃ Ἡλιουπόλει τῇ Βύβλου, καθ' ὃν τόπον Ἀφρογένης Ἀφροδίτης ἱδρυται. Hæc Heliopolis ad Libanum vocabatur ad differentiam aliarum, ἡ ἀπὸ τοῦ Λιβάνου Ἡλιούπολις, teste Sozomeno lib. V. cap. X. Hinc in nummis Caracallæ observavit ΗΛΙΟΠΟΛΙΣ ΠΡΟΣ ΛΙΒΑΝΟΝ, & Musæi Lomeniani ΗΛΙΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΕΝ ΛΙΒΑΝΩ Cl. Spanhemius. Alebat hæc urbs fœminas forma præstantissimas, quæ Libanotides dicebantur, auctore Anonymo in Scriptore Orbis Exegeti: Ἡλιούπολις, ἡ πρωτεύουσα τῆς Λιβάνου γῆς, γυναῖκας ἀνατρέφουσι βίους, τῇ παρὰ πάντας εὐ-

πρεπείᾳ) Ἀδωνιάδης (Scribe Ἀδωνιεύς) ἔστι πόλις Κύπρου ῥηθησομένη ἐν τοῖς.

[19] Ἦλις, πόλις παρὰ τῇ Αἰγυπτίᾳ Ὀλυμπίᾳ.] Censet Salmasius illud Αἰγυπτίᾳ præcedenti lectioni excidisse, & legendum Βοιωτίᾳ reponendum, sed quid illa vox ad illustrationem tam emendationem hujus loci faciat, ego percipere nequeo. Defendere vulgatam lectionem conatur Ortelius in Thesauro Geographico in vocabulo Ἄιγυπτος, ex Pausania regiunculam hoc nomine in Peloponneso statuens, pro quo Amasæus Ægyptiis substituerat. Censet vero Ortelius illam vocem retinendam, cum bis illius regiunculæ meminerit, tum quod Stephanus quinque in dictione Ἦλις Ægyptiam Olympiam nominaverit. Ad me quod attinet, totum negotium judicio & geographiæ peritia magis pollentibus expono: si quis tamen in re tam ardua & controversa sententiam meam exquirat, ei, ne videar difficillima sicco pede transilire, regeram, me etiam opinari illud Αἰγυπτίᾳ ad hanc sectionem non pertinere: nam Eustathius, hunc Stephani locum in commentariis ad Iliad. B transcribens, illam vocem non agnovit, unde liquet evidenter, ejus ætate a Stephani codicibus abfuisse, ita enim ille: Ἡ δὲ Ἦλις, πόλις καὶ παρὰ τῇ Ὀλυμπίᾳ κειμένη καὶ τοῦ Ἐλείου χαλκοῦν φασὶν ἄγαλμα· καλεῖται δὲ Ἠλὶς παρὰ Ταντάλῳ &c. Hinc satis manifeste liquet Archiepiscopum Thessalonicensem τὸ Αἰγυπτίᾳ in Stephano non invenisse, quod etiam obelo confoderem, si mei arbitrii res foret, ut & vir Bentleius, quod Salmasius revocavit. Sita erat urbs in regione Peloponnesi Ἦλις Elea dicta, & comprehendit eam illam maritimam, quæ Achaiam inter & Messeniam est: Eleæ mediterranea Arcadiam ad Pholoën montem, & Azanas & Parrhasios attingunt, teste Strabone lib. VIII. Qui etiam perhibet Elidem urbem Homeri ætate nondum fuisse conditam: tota enim regio per pagos incolebatur. In sequentibus noster addit, aliam Elidem in Arcadia sitam esse, quod non facile mihi persuaserit: Elis enim & Arcadia tam vicinæ erant, ut censeam unum idemque oppidum in diversis regionibus à nostro fuisse collocatum, quorum limites non satis perspecti habebat.

[20] Ἦλις ἀπὸ Ἠλείου τοῦ Ταντάλου παιδός.] Nolo immorari incertis Græcorum etymologiis. Leander apud Etymol. Mag. Auct. opinatur, urbem originem nominis habere διὰ τὸ ἁλισθῆναι, ἤγουν ἐμπεσεῖν, propterea quod è cataclysmo salvati ibidem loci congregarentur, vel quod regionis incolæ vicatim, antiquis temporibus habitantes, in eam urbem convenerint: adeo ut ita Elis multitudine incolarum majorem & beatiorem redduerit.

[21] Ἠλιάδης, ὡς Ἀδωνιάδης.] Eundem canonem inveni apud Etymol. Mag. Auct. Ἠλιάδης ὁ πολίτης ἐπιφερομένου· ἔστιν καὶ τῇ Ἐφέσῳ Εὐπαλιάδης γράφεται· Εὐπαλίδης, & διὰ τοῦ Α Ἀδωνιάδης, ὅτου τὸ διὰ τοῦ Η Ἦλις Ἠλιάδης, Ἠλιάδου. Reliqua ibidem legantur, & etiam apud Eustath. ad Iliad. A. Cives Latino ore dicuntur ELIDENSES Gellio lib. II Cap. XVIII.

κὴν κλῆσιν τόπου καλῶ ὅσιον. Ἐξ ἧς Ἠλείος, ἡ Ἠλείη. [22] ἀφ' ἧς Ἠλεῖος ὁ Ζεύς. Τρύφων δὲ φησιν, ὅτι Ἠλεῖος, καὶ Ἠλιεύς, καὶ Ἠλεῖος. [23] Οἱ μὲν οὖν Ἐπειὸς αὐτὰς φησι, καὶ κλῆσιν λέγει Ἠλιακάς. λέγει δὲ παρωνυμικῶς Ἠλιάδας. λέγει [24] δὲ Ἠλιάδις, οἷς Ψωφιδίς, καὶ Ἀρκαδίς, ἀπὸ γενικῆς. καὶ ἐπιῤῥήματα, Ἠλιαθεν. τὸ δὲ Ἠλεῖος, καὶ γενικῶς φασιν.

ἩΛΩΝΗ, πόλις Περαιβική. Οἶμησε δ' [25] Ὄρθην Ἠλώνην τε. ----

νεῖ δὲ Λεμῶνι, ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ λειμῶνα. τὸ ἐθνικὸν, Ἠλωνεύς.

ἩΜΑΘΙΑ [26], πόλις καὶ χωρίον, ἡ νῦν Μακεδονία. καὶ Ἡμαθίς, ἡ χώρα.

ἩΜΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟΝ [27], Κελτιβήρων πόλις, Φωκαέων ἄποικος. Ἀρτεμίδωρος δευτέρῳ λόγῳ γεωγραφουμένων.

ἩΜΙΚΥΝΕΣ, ἔθνος ἀπὸ πόρρω Μασσαγετῶν καὶ Ὑπερβορέων· [28] Σιμμίας δὲ Ἀπόλλωνι,

[29] Ἡμικυνῶν τε γένος μάλα θαυμάσιον ἀνδρῶν,

[30] Τῶν ὤμων καθύπερθεν εὐθρόων [31] κύνεη κεφαλὴ

Τέρα-

[22] Ἀφ' ἧς Ἠλεῖος ὁ Ζεύς.] Male in omnibus excusis: ἀφ' ὃ Ἀλεῖος ὁ Ζεύς.

[23] Οἱ μὲν οὖν Ἐπειὸς αὐτὰς φησι.] Respicit noster locum Homeri Odyss. E.

Ἠΐ θι Ἠλίδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί.

Plinius lib. IV cap. V. *Indi Eleorum ager, qui antea Epei vocabantur.* Vide praeterea quæ ad vocem Ἔπειοι diximus.

[24] Καὶ Ἠλιάς, ἀπὸ Ψωφίδος, καὶ Ἀρκάδος.] Pessime in vulgatis hodie invenitur: καὶ Ἠλιάδα, ἀπὸ Ψωφίδος καὶ Ἀρκάδος. Vidit hunc errorem Salmasius & correxit: Nam vult Stephanus, ut a genitivo *Elidos* formetur gentile femininum Ἠλιάς, uti ab Arcas Arcados, Arcadis.

[25] Ὄρθην Ἠλώνην τε.] Hemistichium Homericum ex Iliad. B. Elone tempore Strabonis erat diruta, quique etiam celebatur, non procul ab Eurota fluvio sitam & Leimonem nuncupatam fuisse, ita enim ille lib. IX: Ἡ δὲ Ἠλώνη μεσόγαια τέθειται, Λάκαινα μεθορμοῦσα· κεῖται δὲ ἐπὶ τῷ Εὐρώτᾳ &c. Fabula de Hercule, quum illo in loco centauros in expilvitatem duxiflet, huic urbi nominis originem dedit, teste Etymologici Mag. Auct. Ἠλώνη, πόλις· Οἱ μὲν ἀπὸ τῆς ἁλοίσης ὑπὸ Ἡρακλέους ἰκάνουσι τοὺς Κενταύρους &c. ὅτε δὲ ἀνόμασται παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἁλῶναι πόλιν, Ἁλώνη ἡ Ἠλώνη. Si a voce ἁλῶναι urbis etymon fit deducendum, prima potius, ut in Etymologico, cum aspiratione scribatur. Vide praeterea Eustathium ad Iliad. B. qui perhibet urbem ab Hercule conditam: Ἔκτισε δὲ τὴν Ἠλώνην ἴσως ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ τῷ ἰσθμῷ τῶν Κενταύρων.

[26] Ἠμαθία, πόλις καὶ χωρίον, ἡ νῦν Μακεδ.] Urbis hoc nomine noster meminit in voce Οἰσύμη ex IV lib. Thucyd. Οἰσύμη, πόλις Μακεδονίας· Θουκυδίδης πεμπτῳ· ἡ νῦν Ἡμαθία. Macedoniam sic appellatam fuisse liquet ex Plinio lib. IV cap. X: *Macedonia postea centum quinquaginta populorum, duobus inclyta regibus, quondamque terrarum imperio, EMATHIA ante dicta.* Eustathius ad Dionys. Ἡ δὲ ἐξ Ἐμαθίου, ἐχούσης πολλὰ τὰ ἱππήλατα χώρια, ἧς ἡ Ἠμαθὶς ἀφόρμησις ἐκλήθη.

[27] Ἠμεροσκοπεῖον, Κελτιβήρων πόλις.] Ex ipsa veris origine colligitur, vel urbem excelso loco fuisse conditam, vel turrim habuisse unde de die custodes ad urbem appropinquantes naves animadverterent atque speculari possent. Ἡμεροσκόποι sunt speculatores diurni, & Ἡμεροσκοπεῖον locus est in quo de die, non noctu, speculatores excubiis agunt. Graphice hunc locum describit Strabo lib. III: Μεσόγαια δ' ἐν ᾗ Σάκρον ὄρος ἐστὶ καὶ Κερμηδών, τρία πολίχνια Μασσαλιωτῶν κεῖται ἐπὶ κολώναις ἀνὰ τρεῖς· τὰ μὲν οὖν ἐπὶ τοῖς γειτνιῶσι πᾶσι, τὸ Ἡμεροσκοπεῖον, ὅπερ ἐστὶ τῇ ἑῴᾳ τὸ Ἐμπόριον Ἀρτεμίδωρος ἱερὸν ὠνόμασε πρόσφατον, ἐφ' ὑψηλοῦ χωρίου ἱδρυμένον πρὸς θαλάττῃ Σιγυνῶν ἐμπορίου χωρίον ἐστὶν ἐρημαῖον, κρημνῶδες δὲ ὂν πανταχόθεν πλὴν ἀπὸ θαλάττης· Καλλίστη δὲ Δειλαία, νῦν Ἀντίπολις, ἴσχει πόλιν εὐδαίμονα πλησίον. Peto idem esse oppidum, quod nunc Hispani corrupto paruin nomine *Denia* appellant. distat novem leucis ab Alone in ortum, & ab Ebusa insula in occasum, inter sinus Sucronensem & Illicitanum. Latinis *Dianium* dicitur: Cicero lib. V in Verrem: *Quinque accesserunt ad Siciliam paullo pleniores, eos Sinnianos milites esse, atque a Dianio fugere dicebat.*

[28] Σιμμίας δὲ Ἀπόλλωνι.] Constanter libri MSS & editi auctorem sequentium versiculorum non agnoscunt, in quibus hujus sectionis principium hunc in modum concipitur: Ἡμικυνῶν, ἔθνος ἀπὸ πόρρω Μασσαγετῶν καὶ Ὑπερβορέων· ὡς Ἀπολλοδώρῳ. Salmasius versiculos, a Stephano allegatos, quidem emendat in notis ad Florum, sed addit: *Elegantissimi hi versus, nec satis scio ex quo Apollonii opere excerpti sint.* Non sunt profecto ex aliquo Apollonii opere transcripti, sed ex Simmiæ opere, cujus titulus erat Ἀπόλλων, quod me docuit Tzetzes in lib. Chiliad. VII. Hist. CXLIV, ex quo loco ipse Salmasius, quod admiratione dignum, hos in Stephano versus emendavit.

Περὶ τῶν Ἡμικυνῶν δέ, τῶν ἐκ Κυνοκεφάλων,
Σιμμίας ἐν Ἀπόλλωνι φησὶ ἔπεα τάδε χαλκῷ.

Ergo nos non dubitavimus hunc locum supplere, & Stephano restituere, quod ei erat adempcum.

[29] Ἡμικυνῶν τ' ἔθνος.] Corruptus & mutilus erat hic locus in MSS & vulgatis codicibus, quem ex Tzetza jam allegato replevi atque emendatiorem edidi.

[30] Τῶν ὤμων.] Male in omnibus scribitur ὄμμασι. Vox enim quæ sequitur, vel ὑπέρθεν, quæ est apud Tzetzam, gignendi casum postulat.

[31] Κυνέη κεφ.] Pessime in aliis editionibus unico vocabulo κυνοκεφ.

Τέτραφε γενεὰ φιλήρεα θεσπεσίοισιν, A
ἰήρωνες.

Τῶν μὲν ὅσ τε κακῶν ὕλακὴ πέλει, οὐδέ τι πίστις
Ἀλλων ἀγορεύοντα βροτῶν ἀνομάκλυτον αὐδήν.

[31] καὶ Ἡσίοδος.

ΗΝΙΟΧΙΑ [34], χώρα ὑφ' ᾗ τῶ Καυκάσῳ. οἱ οἰκήτορες, Ἡνίοχοι· Στεφάνου ἐνδεκάτῳ.

ΗΠΕΙΡΟΣ [35], ἡ ἠπειρωτικὴ χώρα. οἱ μὲν C εἰς δύο τὴν γῆν, οἱ δὲ εἰς γ', οἱ δὲ εἰς τέτταρα διαιροῦσιν· ἐξ αὐτῆς Ἠπειρώτης, καὶ Ἠπειρωτικός.

ΗΠΙΟΝ, πόλις Τριφυλίας, [36] ἣν Ἠλεῖοι κατεπολέμησαν. [37] τὸ ἐθνικὸν, Ἠπιεύς. D

ΗΡΑΙΑ, ἄκρα ἔστω λεγομένη, καθ' ἣν κεῖται

Nativum est, maxillis firmis roboratum.

Horum latratus instar canum est, neque sane

Ipsis ignota est aliorum hominum celebris loquela.

Et Hesiodus.

HENIOCHIA, regio prope Caucasum, cujus incolæ Heniochi, teste Strabone libro XI.

EPIRUS, regio generalis. Quidam enim terram in duas, alii in tres, nonnulli vero in quatuor partes diviserunt. Ex illa voce fit Epirota & Epiroticus.

EPIUM, urbs Triphyliæ, quam Elei occuparunt. Gentile, Epiensis.

HERÆA, promontorium sic vocatum e regione

[31] Ἠρωνες.] In vulgatis legebatur ἠρωπες, quod etiam è mala manu profectum.

[31] Καὶ Ἡσίοδος.] Constat, hodie in Hesiodi opere nihil de Scniçanibus inveniri: nihil minus evidentissimum est Hesiodum alibi horum meminisse. Testem hujus rei habeo Strabonem, qui libro I de Hesiodo ita scribit: Ἡσίοδος δ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἀπαίδευτος ὢν γεωγραφίας, Ἠθίοπάς τε λέγοντος, καὶ Σκιαποδόκλας, καὶ Πυγμαίους. Et lib. VII: Οἱ μυθοποιοῦντες ἡμῖν περὶ Ὀλύμπου, καὶ ὅσοι ἐπὶ τοῖς ἐπὶ τροίᾳ πεποιήκασι· καὶ παθλαγόνα· Ἡσίοδος δὲ Ἠθίοπάς τε λέγοντος, καὶ Μυρμηκοπόδας· καὶ Πυγμαίους· Ἀλκμᾶνα δὲ Σκιαποδίδας, Αἰσχύλον δὲ Κυνοκεφάλους· καὶ Σκιαποδίλλους· καὶ Μονοφθάλμους. Ergo constat Hesiodum in opere aliquo de periis Scnicanum mentionem fecisse.

[34] Ἡνίοχοι, χώρα πρὸς τῷ Καυκάσῳ.] Huic genti & nomini nomen dedere Rhœcus & Amphitratus Lacones, Dioscurorum auriga, sive Ἡνίοχοι a Græcis dicti, uti Suidæ libro a Stephano citato auctor est. Ad mare habitant Ἡνίοχοι ad radicem Caucasi, quod Geographus eodem loco perhibet: Μεθ' ὃν τὸν Σινδικὸν ὁ τοῦ Γεργηθίου ἰσθμὸς τῆς χαλκίτης ἐστὶν Ἀχαιῶν καὶ Ζυγῶν καὶ Ἡνιόχων παραλιανὸς ὀλίγον ὑπὲρ θαλάττης, τοῦ Καυκάσου μέρος ὄντα. Eadem hæc habet Eustathius in Comment. ad Dionys. de Sit. Orb. Plinius gentis conditores Amphitum & Telchium vocat lib. VI cap. V de Heniochis ita scribens: Sunt qui conditum eam ab Amphito & Telchio. Cassiris & Fasidis auriga patrui, a quibus ortum Heniochorum parem ferunt cognati. Et hunc sequitur Solinus. Telchium ab Ammiano Marcel. lib. XXII Cercius appellatur. Et a Justino Fraulius lib. XLII. Alibi errorem latere certissimum est, cui ego hodie præbia non novi, neque fortasse alii.

[35] Ἤπειρος, ἡ ἠπειρωτικὴ χώρα.] Cave hoc intelligas notissimam illam regionem, ad mare Adriaticum sitam. Ἤπειρος hoc loco denotat partem generalem totius orbis, quæ deinde dividitur in regna, regiones & provincias. Hujusmodi terræ universæ portionem Ἤπειρον nuncuparunt, quia videlicet inexplorata magnitudinis esset, & hinc Stephano Ἤπειρος, ἡ ἠπειρωτικὴ χώρα, id est, universalis ergo dicitur. Optime in hanc rem Agathemer: Ἑλλάνικος δὲ Ἤπειρον φησὶ πᾶσαν τὴν ὑπὸ τὸν ἀρκτικόν. Et Etymologi Magn. Auctor: Ἤπειρος, σημαινόμενον τοῦ χώρα, ἀπορῶ ὅτι ἐμοὶ ἔχοντι τέχνην, ὡς αὐτὸς συγγράφει· Τέκνον· πάντα ἐδιδάξαμεν, καὶ μετεμορφώθην εἰς τὴν ἠπειρον. Orbem universum veteribus dividebatur in duas partes, quas Ἤπειρους appellabant, sive Continentes. Agathemer lib. II cap. II: Διαιροῦσι δὲ οἱ διαιροῦντες εἰς Ἤπειρους τρεῖς, Ἄσιαν τε & Λιβύην & Εὐρώπην. Et in fine capitis addit: Οἱ δίχα διαιροῦντες τὴν τε Λιβύην & τὴν Εὐρώπην, ἄκαιρον μέν ἐστι παντελῶς ἐπὶ τὴν μίαν τῶν δύο Ἠπείρων ἀνάγειν· ἀλλ' ὅμως ἔστιν ἰδεῖν. Hinc Eques, veteres unico Europæ vocabulo Africam & Europam comprehendisse, atque sic duas duntaxat Continentes, sive orbis partes statuisse. Isocrates in Panegyrico: Τῆς γὰρ γῆς ἁπάσης, τῆς τότε μὲν κατοικουμένης ὀλίγα τινὰ μέρη, καὶ τὰ μὲν Ἀσίας, τὰ δὲ Εὐρώπης κατοικούντων, τὸν ἱκανὸν ἐν τῷ στενῷ τούτῳ διεῖρον. Locus insignis est apud Æthicum Cosmographum: *Totum quod ab Oceano cingitur, tres partes esse dixerunt, Asiam, Europam & Africam reputantes. Sed hinc magnum inter deos certamen fuit. Nam plurimi qui res divinas evidentius agnoverunt, duas tantum partes accipiendas suadent, id est, Asiam & Europam tantummodo: Africam vero censent Europæ finibus deputandam.* Sic quoque Lucanus lib. IX Africam Europæ partem statuit:

Tertia pars rerum Libya, si credere famæ
Cuncta velis: at si ventos cælumque sequaris,
Pars Erit Europæ. ---- ---- ----

Certissimum igitur est, veteres de orbis divisione non fuisse concordes, & alios tres, alios vero duas partes statuisse. Sallust. in Jugurtha: *In divisione orbis terræ plerique in parte tertia Africam posuere. Pauci, tantummodo Asiam, & Europam esse, sed Africam in Europa.* Terrarum orbem in tres *continentes* fuisse partitum, jam supra ex Agathemero confirmavimus, cujus testimonio addendum, quod apud Dionys. Afrum legimus:

---- ---- ---- *Mixæ δὲ ἑκατέρῳ ἔασιν*
Ἀνθρωποι τριχθὰ διαιρεθεν Ἠπείροισι δίκαιον.

Nequaquam ergo apud geographiæ veteris callentem fidem merebitur, quod deinde a Stephano subjungitur, quosdam orbem terræ εἰς πέντε Ἤπειρους, *sive quatuor continentes* partitos fuisse. Longissime hæc opinio a veritate remota est. Veteres quidem terræ orbem in quatuor plagis Borealem & Australem, Occidentalem & Orientalem divisere, sed nequaquam in quatuor Ἤπειρους. Optime Agathemerus lib. I cap. VI: Τὴν δὲ οἰκουμένην ἐπὶ τῶν πλατῶν τῆς ἰσημερινῆς μείζω, Βορείου λέγω & Νοτίου, τῆς Ἑσπερίου & Ἑῴου. Sic quoque Melæ cap. II hanc inscriptionem gerit: *Mundi in quatuor partes divisio*, ubi hæc leguntur: *Partibus differt; unde Sol oritur, Oriens nuncupatur, aut Ortus: quo demergitur, Occidens, vel Occasus: quâ decurrit, Meridies: ab adversa parte, Septentrio.* Ergo juxta ventos orbem in quatuor partes partiti sunt veteres, non vero in quatuor Ἤπειρους, sive *Continentes*, quod innuere videtur Stephanus.

[36] Ἤπιον, Ἠλείων κατεπολέμησαν.] Non duntaxat urbem hanc Elei occuparunt, sed armis e sedibus ejecerunt & depopulati sunt, teste Herodoto lib. IV: Nam cum retulit, Minyas in sex partes fuisse distributos, & totidem illic oppida condidisse, Lepreum, Macistum, Thrixas, Pyrgum, Epium, & Nudium, addit, τούτων δὲ πάντων ἐστὶ ἔτι ἐν Ἤπιῳ Ἠλείοις ἐνοίκησις. Sed obiter observandum, fortassis male apud Herodotum urbis nomen per E scribi.

[37] Τὸ ἐθνικὸν, Ἠπιεύς.] Sic nobis exhibet Voss. cod. In omni-

περὶ Χαλκηδόνα. τινὲς δέ φασιν ἐν τῇ σωτηρίᾳ [38] Ἥρειον φασί τινες, κακῶς [39] ἄλλοι δὲ Ἥρειον· μυθευσιωπῆς, ὡς ὀρύξαντες τάφους, κύτρας εὗρον, καὶ ὀστᾶ. πιστὸν δὲ μᾶλλον τῷ Βιθυνῷ Δημοσθένει, [40] ἐν τῷ ὀ βιβλίῳ·

Ἔστι δέ τις προπάροιθε κλυτῆς Χαλκηδόνος ἄκρη

Ἥρεια, [41] τρηχεῖα, πολυσπιλάς. ἔνδοθι δ' αὐτῆς

Λαΐνεον κεῖται τεῖχος, ἰὼν κατὰ λαίνεπα ἔσω

Κόλπος ἁλὸς, φαίησιν ἰδὼν βαθυδινέα πάντη

Ἔμμεναι. ἀμφὶ μὲν [42] ἐ ἀ βάθος ἐστὶ θαλάσσης,

[43] Ἔνθά τε νῆας ἄνῃγον, οἰόμενοι σκέπας εἶναι

Αὐτοφυὲς ὅρμοιο. [44] κακῷ δ' ἐπέκυρσαν ἑτοίμῳ.

καὶ ἄλλοι ὕτως. [45] ἔστι δὲ πόλις Ἀρκαδίας, ἣ ἐλέγετο Σολοργός. κεῖται δὲ κατὰ Μεσσήνην, πρὸς Πελοπόννησον. τὸ ἐθνικὸν, Ἡραιεύς. λέγεται δὲ χωρὶς τοῦ ι' ὡς Νικαιεύς.

ἩΡΑΙΟΝ, πόλις Θρᾴκης· Ἡρόδοτος πέμπτῃ. [46] ἡ δὲ Ἡραῖον τεῖχος. οἱ πολῖται Ἡραῖοι. τὸ δὲ Ἡραίων τείχους, [47] Ἡραιοτειχίτης.

ἩΡΑΚΛΕΙΑ, [48] πόλις Θρᾴκης ἐν τῷ Πόντῳ

A regione Chalcedonis, quod nonnulli perperam ex consuetudine Heëriam vocant, alii vero Herium: fabulantes quod illic, effossis sepulchris, urnas & ossa invenerint, sed potius Demosthenis Bithyno fides est adhibenda, sic enim illic lib. XIV:

B

Est vero quoddam ante celebrem Chalcedona promontorium

Herea, asperum, multis scopulis obsitum. Intra illud,

Lapideum circa murum, procedens tenuis

C

Sinus maris, quem si quis viderit, dicit ubique profundum

Esse. Ast ibi quidem solum est humidum, sed nulla maris profunditas,

D

Quocunque naves ducebant, existimantes ibi tutum esse locum

Pro statione a natura facta. Sed in malum incidebant paratum.

E Et alii hoc modo. Est quoque urbs Arcadiæ, quæ Sologorgus vocatur: jacet vero juxta Messenen in Peloponneso. Gentile, Heræensis. Sed dicitur quoque sine jota *Heraënsis*, uti Nicæensis.

HERÆUM, oppidum Thraciæ, deque F Herodotus lib. IV. Murus vero Heræus. Oppidani, Heræi: sed a voce Heræotichûs fit Heræotichitæ.

HERACLEA, urbs clara Thraciæ in Ponto.

In omnibus editis Ἔπεσε excusum est, quasi Stephanus urbis nomen Ἔπεσος fecisset.

[38] Ἥρειον φασί τινες, κακῶς.] Hæc vulgatorum codicum lectio est: in calamo exaratis legitur: Ἴρηνον φασί τινες κακῶς. Salmasius ad oram sui codicis judicat Ἥρειον legendum, quod forte hausit ex Etymologici Magn. Auctore, qui eodem prorsus modo & Demosthenis versibus promontorium illud describit: Ἥρεια, εἴτουν ἄκρα λεγομένη πρὸ πόλεως Χαλκηδόνος· τινὲς δὲ ἐν τῇ σωτηρίᾳ Ἥρειον φασί, κακῶς· ἄλλοι δὲ Ἥρειον μυθευσιωπῆς &c. Hujus promontorii etiam meminit Arrianus lib. V apud Stephanum nostrum, unde liquet Asbacum ei vicinam fuisse: Μεγαρικὴν πολίχνιον, ἣ συγκαλοῦσί τινες Βιθυνῶν πόλιν Ἀσβακὸν πλησίον· Ἀσβακὸς π, ᾗ Ἥρεια, ᾗ τὸ Μεγαρικὸν ἦθος. Heræi portus etiam meminit Procopius lib. I de Ædif. Just. quem eundem sinum puto, de quo apud Stephanum Demostheneo. Hodie, teste Gyllio, *Molo di S. Jorio Calamolo* dicitur.

[39] Ἄλλοι δὲ Ἥρειον.] Alludit noster ad significationem nominis ἠρία, *sepulchra*, in quibus urnas & ossa invenere: Etymologus: Ἠρία, τὰς πόρρω σημαίνει, παρὰ τὸ ἔρω· τὸ δὲ παλαιὸν οὐ πᾶς ἠθέλησε θάπτειν, ῥᾴστη οὖσα, φασὶ, καὶ χαλεπὴ κηδεῦσαι. Athenis etiam erat porta Ἠρία per quam mortuos efferebant ἐκ τοῦ ἠρίου, ἡ ἐν τοῖς πύλαις.

[40] Ἐν τῷ δ' βιβλίῳ.] Ita correximus hunc locum, jubente Salmasio ad marginem sui Stephani. Hos versus etiam ex libro IV citat Etymologus, sed libri editi ex quarto decimo.

[41] Τρηχεῖα.] Omnes editi: πηχεῖα, quod est a mala manu. Exitimo nos veram lectionem revocasse.

[42] Καὶ ἀ βάθος.] Codices Palatini & Vossianus: καὶ ἀ βάθος ἐστὶ θαλάσσης. Vulgatam lectionem servat Etymologus.

[43] Ἔνθά τε νῆας ἄνῃγον.] Sic optime versiculi modulus constat, sed non tam concinne apud Etymologum, jam aliquoties citatum, legit enim ille: Ἔνθά τε νῆας, κ.τ.λ.

[44] Κακῷ δ' ἐπέκυρσαν ἑτοίμῳ.] Ita emendandum est ex libris MSS & Etymologici Magn. Auctore: nam in vulgatis Stephani pessime legebatur ἐπέκαρσαν, quæ vox est nihili. Præterea in Etymologo pro πρόσω excusum est κρυσῶν, & pro ἑτοίμῳ ἑτοίμων.

[45] Ἔστι δὲ πόλις Ἀρκαδίας.] Hujus meminit Pausanias lib. VIII, quique testificatur, eam ad dexteram Alphei amnis ripam sitam esse. & Heræam Lycaonis F. conditorem habere: Ἡραιεῦσι δὲ ἀκοαὶ μέγισται Ἡραιεῖς ἐς Λυκάονος· κεῖται δὲ ἡ πόλις αὐτοῖς ἐπὶ τῷ Ἀλφειῷ. Hic gentile nomen occurrit, sed alio in loco urbis nomen: Ἐ ᾗ τοῖς αὐτοῖς ὁδὸς ἐς τὴν Ἡραίαν Πισῶν, ἔστι δὲ Ἀγαλίου ἐπίνειον. Nolter hanc urbem etiam Sologorgum dictam fuisse perhibet, quod ex aliis auctoribus addiscere non potui.

[46] Ἡ δὲ Ἡραῖον τεῖχος.] Pessime actum est cum hoc loco a librariis, exhibent enim libri vulgati: τὸ δὲ τεῖχος Ἥρειον. Confirmat nostram emendationem ipse Stephanus in Ἀγχίδη, ubi hæc habet: Εἰ δὲ ἔστι λέγειν ἐ ἐρυσίβη ἄν, ὡς ἐπιφθέγξῃ, ὡς τὸ Ἡραῖον τεῖχος δὲ Ἥρειον &c. Sita erat urbs juxta Perinthum, auctore Herodoto, loco a Steph. allegato: Οὗτοι δ' εἰσὶ οἱκήτορες ἐπὶ τῆς ἠπείρου τῆς πρὸς Προποντίδα, ᾗ δὲ Ἀστακηνοὶ τὸ τῆς Βιθυνίης πέρην. Eam condiderunt Samii perhibente Etymologici Magn. Auct. Ἡραῖον τεῖχος, χωρίον ἐν Θρᾴκῃ, ἔκτισαν Σάμιοι δὲ φασίδη. Vide præterea Harpocrationem & Suidam, ubi etiam utrumque urbis nomen invenitur.

[47] Ἡραιοτειχίτης.] Codex Vossianus: Ἡραιοτειχίται, numero singulari.

[48] Ἡράκλεια, πόλις Θρᾴκης.] Intellige Thracium Bithynorum, non vero Thraciam propriè dictam. Scylax Caryandensis. Μετὰ δὲ Παφλαγονίαν Μαριανδυνοὶ ἔθνος

Πόντῳ Εὐξείνῳ. β', [49] Σικελίας. γ', [50] Λυδίας. δ', Λιβύης. ε', [51] Σαρδόης. ς', [52] Ἰταλίας. ζ', [53] Κελτικῆς. η', [54] Θεσσαλίας. θ', [55] Καρίας. ι', [56] ἐν τῷ Λυδίῳ Ταύρῳ. ια', [57] μεταξὺ Σκυθίας, καὶ Ἰνδικῆς. ιβ', νῆσος ἐν τῷ Καρπαθίῳ πελάγει. ιγ', [58] Συρίας. ιδ', [59] Φοινίκης. ιε', [60] Πιερίας. ις', πόλις, καὶ νῆσος. ιζ', [61] Κρήτης. ιη', [62] Πισατικὴ. ιθ',

Ponto. Secunda, Siciliæ: tertia, Lydiæ: quarta, Libyæ: quinta, Sardiniæ: sexta, Italiæ: septima, Celticæ: octava, Theſſaliæ: nona, Cariæ: decima, in Lydio Tauro: undecima, inter Scythiam & Indiam: duodecima, inſula in mari Carpathio: Tertia decima, Syriæ: quarta decima, Phœniciæ: quinta decima, Pieriæ: ſexta decima, urbs & inſula: ſeptima decima, Cretæ: octava decima, Piſatidis: nona

Ἡράκλεια πόλις ἐστὶ Ἡρακλέα Ἐπώνυμος, καὶ παλαιὰ Λιβύης, ἡ δευτέρα παλαιὰ Γ' πόλις. Μέμνηται δὲ Μακεδονίας, καὶ Θρᾴκης Βιζύης ἔθνους &c. Μέμνηται τῶν πόλεως Χαλκηδόνος ἐν Θρᾴκῃ &c. Παραδίδωσι δὲ Μακεδόνων μέρος τὸ μεταξὺ Ὀλύνθου καὶ Ὀλέσσωνος (τοιαύτη γάρ ἐστιν ἡ Βισαλτῶν ἔφοδος) ἐρημῶσαι τριῶν. Haec, ad Euxinum Pontum, & in regione, cui Pontus nomen, ſita, paſſim a ſcriptoribus Heraclea Ponti, ſive Heraclea Pontica, & in nummis ΗΡΑΚΛΕΙΑΣ ΕΝ ΠΟΝΤΩ, vocatur. Conditores habuit Megarenſes, ſed Tanagraei ex Boeotia condendæ coloniæ etiam ſocii fuere, ut teſtatur Pauſan. in Eliacis prioribus. Κεῖται δὲ Ἡράκλεια παράλιος μὲν ἐπὶ Εὐξείνῳ πόντῳ· ἀκρωτήριον δὲ ἐπ' αὐτῇ Μελαίναι· καὶ Ταναγραῖοι δὲ μετέσχον ἔφοδος τοῦ οἰκισμοῦ. Verum haec non eſt confundenda cum Heraclea, ſita in Thracia proprie dicta ad Propontidem, quæ antiquo nomine Perinthus nuncupatur, cujus neque hac lectione neque aliis in locis noſter meminit, quam tamen Scylax, Ptolemæo, Amm. Marcellino, Procopio, Zoſimo & Euſtathio contrarium aſſeverantibus, a Perintho diverſam facit: Μετὰ τὴν Χερρόνησον ἐν Θρᾴκῃ πόλις ἐστὶ· ἀκρωτήριον, Λυσίου ἀκτή· Τρίκρανος, Ἡράκλεια, Γαῦρος, Ἰσίνη, πόλις· Πέρινθος πόλις ἐλευθέρα. Vide Cluver. Sicil. antiq. lib. I cap. XVIII, ubi de variis hujus oppidi nominibus & ſitu tractat.

[49] *Λυδίας.*] Satis cognita eſt haec urbs ex lapide quodam circa eam reperto, quæ inde *Lapis Heraclius*, & quia eadem civitas Magneſia dicta fuit, teſte Ælio Dionyſio, etiam *Magnes*, ſive *Magneſius* appellatur. Euſtath. ad Hom. Iliad. B: Γίνεται δὲ ἐν αὐτῇ τῇ καταβάσει λίθος Μαγνήτης, ἡ Ἡράκλεια λίθος καὶ· φασὶ γὰρ Λιβυστικὸν εἶναι, Ἡράκλειαν δὲ τὴν Μαγνησίαν· ἔνθεν καὶ Ἡράκλεια ἡ πόλις Λυδίας· ἔχει δὲ ὁ Ἡρακλείτης λίθος, ὁ ἐν ἡμῖν λεγόμενος μάγνης, ὁ ἑπτακάμπτου τὸ σίδηρον. Vim de hac urbe & lapide addere non lubet, quia ante nos alii hanc materiam occuparunt.

[51] *Σαρδόης.*] In Sardinia fuit portus prope Cuniculariam promontorium, cui nomen, juxta Ptolemæum, Ἡρακλείας λιμήν. Hujus etiam meminit Antoninus in Sardiniæ Itinere:

A Tibulis Sulcos.	M. P. CCXX. ſic
Vinealas	M. P. XII.
Erucium	M. P. XXXIV.
Ad Herculem	M. P. XXII.
Ad Turrem	M. P. XVIII.
Noram &c.	M. P. XVII.

Cenſet Cluverius haud dubie idem eſſe oppidum, quod nunc vulgo vocatur *Clia*.

[52] *Ἰταλίας.*] Nihil de hac urbe ex aliis tranſcribam, videatur Cluverius lib. IV Ital. antiq. cap. XIV, & Salmaſius ad Florum lib. I cap. XVIII.

[53] *Κελτικῆς.*] Haec a geographis ad Rhodani oſtium collocatur. Plinius lib. III cap. IV: *Sunt auctores, & Heracleam oppidum in oſtio Rhodani fuiſſe.*

[54] *Θεσσαλίας.*] A quibus haec urbs condita & ubinam ſita ſit, egregie narrat Thucydides lib. III: Οἰκισταὶ δὲ αὐτῆς Λακεδαιμόνιοι ἐγένοντο, Ἄκανθος ὁ Ἀλκίδου, καὶ Δαμώ· τοῦτο δὲ ἐποίησαν τόνδε τὸν τρόπον, ἐπειδὴ τὰ Δήλια ἐν Βοιωτοῖς ἐτέλεσαν, τῷ δὲ Ἰολάῳ &c. Perhibet tamen Strabo hanc urbem a portu XL, non vero XX ſtadiis abeſſe, ita enim ille lib. IX: Ἐπὶ δὲ τῷ λιμένι τῆς Ἡρακλείας τῆς Τραχινίας ἐστὶ, πόλις ποτὲ εὐδοκιμοῦσα. Haec Heraclea antiquis Trachinis ruderibus non eſt ſuperſtructa, ſed ab ea ſex fere ſtadiis diſtat. Ita enim idem Strabo lib. citato: Τραχὶς δὲ ἡ Ἡράκλεια ὄνομα αὐτῇ, ἡ Τραχὶς πεδιὰς ἀπέστησε. Λαπιδαιμονίων κτίσμα· διέχει δὲ ὁ ἀρχαῖος Τραχὼν τῆς ἐπὶ θαλάττῃ ἡ Ἡράκλεια. Marcianus Heracleota etiam perhibet, Lacones hanc civitatem condidiſſe, atque antiquius Trachina appellatam fuiſſe:

Εἶτα παρ' αὐτὴν Ἡράκλειά ἐστι πόλις,
Ἣν οἱ Λάκωνες μοῦνοι ἐκτίσατο
Πέμψαντες εἰς Τραχῖνα στρατηγὸν Ἰόλαον.

[55] *Καρίας.*] Nono decimo loco etiam urbem collocat in Caria ad Latmum montem, verum haec ab illa diverſa eſt, olim enim Βέλλη appellabatur, teſte Stephano: Βέλλη, πόλις Καρίας, ἡ πολίτης Βελλήνης, ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐλλήν. Fuit quoque in Caria urbs *Pleiſtarchia*, quæ alio nomine *Heraclea* dicebatur, verum an ad hunc hic cum hoc nominis ſit referendum, peritioribus dijudicanda relinquo.

[56] *Ἐν τῷ Λυδίῳ Ταύρῳ.*] Ubinam terrarum ſit Lydius Taurus, alii geographiæ callentes nondum indicavere, quare & hanc Heracleam invenire nequimus.

[57] *Μεταξὺ Σκυθίας & Ἰνδικῆς.*] Alexandrum Mag. oppidum hoc conditorem habet, ſed deinde, poſt everſionem ab Antiocho reſtitutum Achaïs nominatum eſt, teſte Plinio lib. VI cap. XVI: *Oppidum Heraclea ab Alexandro conditum: quod deinde ſubverſum ac reſtitutum, Antiochus Achaïda appellavit.* Plinium ſequitur Solinus cap. XLVIII: *Et aliud in Caſpiis Alexander oppidum excitavit, idque Heraclea dictum, dum manebat, ſed hoc quoque ab iiſdem everſum gentibus: deinde ab Antiocho reſtitutum, ut ille maluit, Achaïs poſtmodum nominatum eſt.*

[58] *Συρίας.*] Hujus meminit Ptolemæus, ubi in Cyrrheſtica regione Syriæ lib. V has urbes collocat: Κυβιστανῆς δὲ πόλεις, αἵδε· Ἀπάμεια Γεννὼς Βάτνα Ἡράκλεια &c. Diſtabat etiam Heraclea XX ſtadiis a Minervæ Cyrrheſtidis templo, perhibente Strabone lib. XVI, quæ tamen non eſt confundenda cum Heraclea noſtri auctoris, quam Strabo eodem loco Heraclium appellat, ita enim ille: Διέχει δ' ἡ Ἡράκλεια σταδίους εἴκοσι μὲν ἀπὸ τοῦ Ἀφροδισίου τοῦ Κυβιστικοῦ· εἶτα ἡ Κυβιστικὴ μέχρι τοῦ Ἀλεξικοῦ. Igitur Heraclea, de qua hoc Strabo, extra Cyrrheſticam ſita fuit: nam deinde ſubjungit: Σωμάτων δὲ τάφος ἡ Κυβιστικὴ, μέχρι δεῦρο παρατείνουσα· Ἔστι δ' ἐπὶ πόλις Γεννὼς, κωμόπολις τῆς Κυβιστικῆς, ἡ λαμπρὸν ἔδαφος, ἡ Ἡράκλειον τὸ καλούμενον πάλαι. Vide praterea Triſtanum tom. I, pag. 337.

[59] *Φοινίκης.*] Haec Dioſpolin, Carnem & Paltum aliaſque urbes vicinas habet. Plinius lib. V cap. XX de hac Heraclea mentionem facit.

[60] *Πιερίας.*] In Macedonia geminæ inveniuntur Heracleæ, altera Pelagoniæ, & altera Strymonis: verum cum in Pieria Macedoniæ regione neutra exiſtat, Syriæ Pieriam intelligamus oportet, & fortaſſis Heracleam, de qua ſupra Strabo, extra Cyrrheſticam ſitam, & XX duntaxat ſtadiis a templo Minervæ Cyrrheſtidis remotam.

[61] *Κρήτης.*] Heracleum Ptolemæus collocat in boreali inſulæ parte lib. III cap. XVII. Strabo eadem terminatione Cnoſſi navale agnoſcit lib. X: Ἔχῃ δ' ἐπέκεινα τὸ Ἡράκλειον ἡ Κνωσός. In Synodo II Nicena *Heracleopolis* appellatur.

[62] *Πισατικὴ.*] Haec una eſt de octo Piſatidis urbibus, ſita prope Salmonen: circiter XL ſtadiis ab Olympia diſtans, teſte Strabone lib. VIII: Ἔστιν δὲ τῶν Σαλμωνέως Ἡράκλεια, ἡ αὐτὴ μία τῶν ὀκτὼ, διέχουσα ἀπὸ πεντήκοντα σταδίους τοῦ Ὀλυμ-

ι β', [61] Καρίας, ἡ λεγομένη Ἀλικαρνασσὸς Ἀδραμυττηνὸν κόλπον. κ', πόλις [62] πρὸς τῇ Κυμαίᾳ τῇ Αἰολίδι. κα', Ἀκαρνανίας πόλις. κβ', [63] νῆσος ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ. κγ', [64] Μακεδονίας, Ἀμυντίου τοῦ Φιλίππου κτίσμα. [65] τὸ ἐθνικὸν, Ἡρακλῶς, καὶ Ἡρακλεώτης, καὶ Ἡρακλεώτης, καὶ Ἡρακλεῶτις, καὶ Ἡρακλεωτικόν.

ι β', [61] Caricæ, quæ Alicarnassus Adramyttenum sinum. κ', urbs [62] prope Cumæam Æolidis. κα', Acarnaniæ urbs. κβ', [63] insula in Atlantico mari. κγ', [64] Macedoniæ, Amyntæ Philippi fratris opus. [65] Gentile, Heraclensis, & Heracleotes, & Heraclius, & Heracleoticum.

ΗΡΑΚΛΕΟΒΟΥΚΟΛΟΙ, Αἰγυπτιακὴ παροικία.

HERACLEOBUCOLI, Ægyptia vicinia.

ΗΡΑΚΛΕΟΠΟΛΙΣ [66], πόλις Αἰγυπτίας, ἐξ ἧς Θεοφάνης ὁ Φυσικός. β', πλησίον Πηλουσίου. γ', παρὰ τὸ Κανωβικὸν στόμα. οἱ πολῖται, Ἡρακλεωπολῖται.

HERACLEOPOLIS, urbs Ægyptia, ex qua Theophanes Physicus originem duxit. Secunda, prope Pelusium. Tertia, juxta os Canobicum. Cives, Heracleopolitæ.

ΕΡΕΤΟΣ, [67] πόλις Σαβίνων. τὸ ἐθνικὸν, Ἐρητῖνος.

ERETUS, urbs Sabinorum. Gentile, Eretinus.

ΗΡΩ, πόλις Αἰγυπτίας, ἡ Αἷμος ἐκλήθη, διὰ τὸ τὸν Τυφῶ ἐντεῦθεν κεραυνῷ βληθῆναι, καὶ αἷμα ῥυῆναι. [70] Σεμέλεως γὰρ Ἡρώων πόλιν αὐτὴν καλεῖ. ὁ πολίτης πολίτης, Ἡρωοπολίτης. τῆς δὲ πρώτης, Ἡρῷος, ὡς Κῷος.

HERO, urbs Ægyptia, quæ Hemus appellata est, propterea quod ibi Typho fulmine fuerit ictus, atque ejus αἷμα, id est, sanguis illic fluxerit. Hanc Strabo Heroum urbem nominat. Civis, Hereopolita: Sed a prima voce deducitur Herous, uti Cous.

ΗΣΙΟ-

ESIO-

ὁ Ὀλυμπίας, κλέβδην πως περὶ τὸ Κυβίκειον πεδίον. Paufanias teſtatur eſſe vicum, atque ab Olympia diſtare L ſtadia, ita enim ille in Eliacis Poſteriorib. Ἀπέχει δὲ ὡς πεντήκοντα Ὀλυμπίας σταδίους κώμη τῶν Ἡλείων Ἡράκλεια, καὶ αὐτὴ κατὰ Κύβικον πεδίον.

[61] Καρίας, ἡ λεγομένη Ἀλικαρνασσὸς Ἀδραμυττηνὸν.] Ineptiſſime & ſtupenda librariorum negligentia in hunc uſque diem vulgati codices exhibent: ἡ λεγομένη Ἀλικαρνασσὸς μυσόκλος. Salmaſius in manu exaratis codicibus invenit: ἡ λεγομένη Ἀλικαρνασσὸς μυσόκλος, quod æque ineptum eſt: interim ſubdubitans, quemadmodum vulgatam lectionem ſit emendaturus, nunc enim vult ἡ λεγομένη Ἀλικαρνασσὸς μυσόκλος. quod deinde improbat, ſubſtituendo ἡ λεγομένη Ἀδραμυττηνὸν μυσόκλος. Cenſeo me non vulgaſſe conjecturam, ſed veritatem evidentiſſimam: nam in Caria duas extitiſſe Heracleas, manifeſte ſatis liquet ex noſtro, qui jam primam, quæ alio loco *Bolbe* dicitur, recenſuit. Jam venit ad alteram, quæ ab Alemane, poëta noſtro ſatis familiari, Ἀδραμυττηνὸν appellatur. Imo veteres illud nominis Heracleæ huic tribuiſſe, teſtis eſt Strabo lib. XIV: Ἑξῆς δ' ἐστὶν ὁ Ἀδραμυττηνὸς κόλπος, ἐν ᾧ Ἡράκλεια ἡ ὑπὸ Ἀδραμυττηνῷ λεγομένη, πολίχνιον ὑφορμοῦν ἔχον· ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἀδραμυττηνὸν ὁμωνύμως τῇ ὑπερκειμένῃ χώρᾳ. Apollonii Scholiaſtes: Ἀδραμυττηνὸν κόλπον Καρίας, ἔνθα ἐστὶν Ἄτταρις, ἐν ᾧ διέχουσιν Ἐλαιῦσσα· ἔστι δὲ πόλις.

[62] Πρὸς τῇ Κυμαίᾳ τῇ Αἰολίδος.] Hæc ſine dubio illa eſt Heraclea, quam Strabo non procul a Pitane & Caici fluminis oſtiis collocat, ubi Adramytteni ſinus initium eſt. Ita enim ille lib. XIII: Ἐν δὲ τῇ παραλίᾳ τῇ ἐφεξῆς ἐστὶ καὶ Μυτιλήνιον κτίσμα Κυρνοῦσσα τε καὶ Ἡράκλεια· καὶ μετὰ ταῦτα Αἴγιρα· εἶτ' Ἀταρνεύς, καὶ Πιτάνη, καὶ αἱ τοῦ Καΐκου ἐκβολαί.

[63] Νῆσος ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ.] Inſulam in Atlantico mari hoc nomine non agnoſcunt geographi, ſed montem Calpen, eminus aſpicientibus *inſulæ ſpeciem* objicientem. Non procul ab illo monte erat urbs Heraclea, cujus murorum circuitus tempore Timoſthenis adhuc erat ſuperſtes. Strab. lib. III: Ἐντεῦθεν δὲ ὄρος ἐστὶ τὸ Κάλπη τὸ περιφανὲς διαστάσεως, ἣν ὁ βασιλεὺς ἔταξε, ἡ Κάλπη· τοῦ μὲν ἀπέχοντος ἐπὶ ἑπτὰ μικρὸν, τοῦ δ' ὑπὲρ μικρὸν ὁ ἔσχατος, ὅσον πεντήκοντα σταδίους φαίνεσθαι. Deinde addit Strabo: Καὶ αὐτοῦ κατὰ Καρτηΐαν πόλις ἐξείλεκται ὁ περίβολος, καὶ σταθμὸν πόσον χρημάτων ἔχουσαν· ἔστι δὲ ὁ Ἡρακλῆς πλησίον λιμένα αὐτοῦ, ὃν ἐπὶ τριακοσίους· δύνασθαί τε μέγαν στόλον δέχεσθαι καὶ ναυπηγίας. Sic legit Caſaubonus: ſed Cl. Voſſius ad Melam cum pro ναυπηγίας reponat στολισμὸς, noſtræ conjecturæ non inhorreſcimus. Putant multi ipſam eſſe urbem, ubi nunc eſt Gibraltar; ſed peſſime erat Mariana lib. VI cap. XXII, cenſens Heracleam in monte Calpe fuiſſe ſitam, ita enim ille: *Incepit Calpe mons primum eſt occupatus, Heracleaque urbs illi monti impoſita ex eo Gibraltaris nomen accepit a Tarif & Gebal, quæ vox montem ſignificat, nomine duplicato.* In Calpe non fuit urbs hoc nomine, uti mulcit Jocerad Strabonem Cl. Caſaubonus, ſed Carteia, olim Heraclea appellata, ſita erat a leucis a Calpe in occaſum, & a Tarifa in ortum.

[64] Μακεδονίας, Ἀμυντίου τοῦ Φιλίππου κτίσμα.] Codices Pal. Salmaſio exhibuere: Ἀμφίου τοῦ Φιλίππου κτίσμα. In Macedonia duo hoc nomine gaudebant oppida, alterum erat ſitum in Pelagonia, cujus meminit Ariſtides Rhetor in Excerp. Legat. alterum vero in Sintica prope Bergea & Scotuſam, quod etiam *Heraclea Strymonis* dicitur, quia fluvium Strymonem vicinum habet.

[65] Τὸ ἐθνικὸν, Ἡρακλῆς.] Quemadmodum hæc varia recenſentur gentilia, ſic varia quoque apud antiquos in numiſmatibus oſtenduntur. ΗΡΑΚΛΕΩΝ, ΗΡΑΚΛΕΩΤΑΝ, & ΗΡΑΚΛΗΤΩΝ. Qua ratione apud noſtrum ΗΡΑΚΛΕΩΤΗΣ formetur, legendum in voce Ἀμισηνός.

[66] Πόλις Αἰγυπτίας.] Tres urbes in Ægypto noſter collocat: Sed Ptolemæus lib. IV duas urbes & inſulam Heracleoten: nam ad orientem ilubaſtici fluminis, juxta Sethroiten nomon, ponit Ἡράκλειον μικρὸν πόλιν. Deinde non procul a Memphi invenio πόλιν Ἡράκλειον τὸν μικρὸν, in qua forte etiam urbs fuit, quæ ab Hercule nomen ſortiebatur. Denique etiam mentionem facit de urbe, cui nomen Ἡράκλειος πόλις: quippe Stephanus tertiam urbem ponit juxta Canobicum, quod etiam Heracleoticum oſtium appellatur, quæ ipſa a Strabone non diſſentit, ita enim ille lib. XVII: Τὰ δὲ ἐπιτηδεῖα τῆς κώμης Κάνωβος, ἐν ᾧ τὸ ἱερὸν Ἡρακλέους ἀρχαιοτάτου ἱδρύματος.

[67] Πόλις Σαβίνων.] Cum ad hunc locum nihil dici poſſit, quin a Cluverio dictum ſit, operæ pretium non exiſtimamus ejus verba ex lib. II cap. IX Italiæ Antiq. tranſcribere, & noſtris commentariis addere.

[70] Σεμέλεως δὲ Ἡρώων πόλιν αὐτὴν καλεῖ.] Locus Sophoclis eſt lib. VII: Τῆς δὲ κατ' Ἡρῷον πόλιν αὐτὴν ἐν τῷ μυχῷ τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου. In intimo Arabici ſinus receſſu finuoæ proxima eſt Ἡρῷων πόλις. Sic quoque Artemidorus lib. III de Exp. Al. Mag. Ἀγρυπνίας δὲ καὶ ὕπνου

Η'ΣΙΟΝΙ'Α [71], ἡ Σαρδέων χώρα, ἡ καὶ Ἀσία. τὸ ἐθνικὸν, Η'σιονεύς.

Η'ΣΣΟ'Σ, πόλις Λοκρίδος. τὸ ἐθνικὸν, Η'σσαῖος. Θουκυδίδης τρίτῳ.

Η'ΤΕΙΑ [72], δῆμος Λακωνικῆς, καὶ ἡ Κρήτης πόλις· ὅθεν ἦν Μύσων, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν· χρηματίζων [73] Η'τεύς, ὃν μέμνηται Πλάτων ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ, χλευάζων τὸν ἀπόν. [74] Δίδυμος δὲ συμποσιακῶν δεκάτῳ, Η'τιον αὐτὸν καλεῖ.

Η'ΦΑΙΣΤΙ'Α [75], δῆμος Ἀκαμαντίδος φυλῆς, ἐν ᾧ ἦν Η'φαίστου ἱερόν. ὁ δημότης, Η'φαιστιάδης. τὰ τοπικὰ, ἐξ Η'φαιστιάδων καὶ τὰ λοιπά.

Η'ΦΑΙΣΤΙ'Α, πόλις ἐν Λήμνῳ· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Η'φαιστίς. Χάραξ δὲ ἐν δεκάτῳ Χρονικῶν φησιν, ὅτι Μυρινᾶιοι καὶ [76] Πελασγικῶν ὑπηρέτεων ὀλίγον φροντίσαντες, ἀπέκλεισαν τῷ Μιλτιάδῃ τὰς πύλας, [77] κἀκεῖνος τὴν πολιορκίαν παρεσκευάσατο αὐτοῖς. [78] Τῶν δὲ Η'φαιστέων Τύραννος ὢν, φοβηθεὶς τὴν δύναμιν, ἔφη χαριζόμενος τοῖς Ἀθηναίοις, φίλοις οὖσιν, ἐμπεδῶν τὰ ὁμολογηθέντα ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, [79] τῇ μάχῃ παρέδωκε τὴν πόλιν.

Η'ΦΑΙ'ΣΤΟΥ νῆσοι, τῆς Ἀδιαβηνῆς. Ἀρριανὸς γ' Παρθικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Η'φαιστιήσιος.

ESIONIA, Sardiorum regio, quæ etiam Asia vocatur. Gentile, Esionensis.

ESSUS, urbs Locridis, cujus gentile, Essius, apud Thucydidem libro III.

ETIA, pagus Laconicæ, vel urbs Cretæ, ex qua originem ducebat Myso, unus ex septem sapientibus, qui Etius cognominabatur, cujusque Plato in Protagora meminit, illum Chenea nominans. Sed Didymus libri x Symposiacorum eum Etium vocat.

HEPHÆSTIA, populus Acamantidis tribus, apud quos Vulcani templum. Popularis, Hephæstiades. Localia ex Hephæstia, & sic reliqua.

HEPHÆSTIA, urbs in Lemno, de qua Hecatæus in Europa. Gentile, Hephæstiensis. Refert Charax libro x Chronicorum, Myrinæos, Pelasgica decreta flocci facientes, Miltiadæ portas clausisse, qui eos obsidione cinxit. * * Hephæstiensium Tyrannus ejus potentiam metuens, Athenienſibus, qui amici erant, gratificans, dixit, se Pelasgorum pacta sancire, & sine prælio eis urbem tradidit.

HEPHÆSTUNESI, Vulcani insulæ, in Adiabena sitæ sunt, teste Arriano lib. XIII Parthicorum. Gentile, Hephæstonesiota.

---

71 Hieronymus Syrita ad Antonini Itinerarium testatur in MSS invenisse *Hero*, uti etiam Stephanus hanc urbem in hujus sectionis principio appellat, & in Longolino *Hiero*.

72 Η'σιονία, ἡ Σαρδέων χώρα.] Secundum elementorum ordinem hoc non erat legendum Η'σιονία, quod omnes libri, tam MSS quam editi, constanter, sed errore non tolerando, tuentur; sed Η'σιονία & gentile Η'σιονεύς, quemadmodum in hac editione reposuimus. Quanquam vero manu exaratos codices nostræ conjecturæ suffragatores non habeam, scio tamen, hanc esse tam certam & evidentem, ut amplius a contextu exulari non oporteat: nam Η'σιονία Ionice positum est pro Ἀσιονία, & Η'σιονεύς pro Ἀσιονεύς. Callinus elegiarum scriptor vocem Η'σιονεύς adhibuit, quam Scepsius Ionice positam credit pro Ἀσιονεύς, uti liquet apud Strabonem lib. XIII, cujus integrum locum hue transcribam, Stephanum mirifice illustrantem, & nostram conjecturam corroborantem, ita enim ille: Φησὶ δὲ Καλλισθένης, ἀλώσης τῆς Σάρδεως ὑπὸ Κιμμερίων στάσεως, εἶθ' ὑπὸ Τερήσων τῶν Λυδίων, ὕστερον δὲ Καλλίνου ἐλεγεῖα ποιητοῦ· ὕστερον δὲ τῶν ἐπὶ Κύρου Περσῶν χρόνοις ἁλῶναι· λέγεσθαι δὲ καὶ Καλλίνου τοῦ ἐλεγείου ὑπὸ τῶν Κιμμερίων ἐπὶ τὰς Η'σιονίδας γεγράφθαι, καθ' ὃν καὶ Σάρδεις ἁλῶναι, εἰπόντος τι περὶ τῶν Σκηψίων ὑπὸ λέγεσθαι Η'σιονεῖς, τὰς Ἀσιονεῖς· Τάχα δὲ καὶ Μιμνέρμου φησὶν, Ἀσίαν εἰπόντος. Igitur per *Asiones* intelligere debemus *Asios*, ad cujus rei probationem Strabo subjungit Homeri versiculum

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι Κάυστριος ἀμφὶ ῥέεθρα.

73 Ἑπτὰ, δῆμος Λακ. καὶ ἡ Κρήτης.] Vulgati & MSS Ἑπτὰ, δῆμος Λακωνικῆς, καὶ ἡ Κρήτης πόλις. Quod jam emendavi, Casauboni ad Laërtium emendatio est.

74 Η'τεύς.] Ita quoque ex mente Casauboni hoc gentile correximus: nam bene apud Laërtium in Mysone lib. I legitur: Εὐδίφρων δ' ὁ Η'φαιστιάδης ἢ Πολιχνὸς, Κρῆτες φασὶν εἶναι· Η'τιον γὰρ πόλιν εἶναι Κρήτης.

75 Δίδυμος.] Didymi Symposiaca meminit Diog. Laërtius lib. V in Demetrio, Clem. Alexandrinus lib. IV Stromat. Et Etymologici Mag. Auctor.

76 Η'φαιστία, πόλις ἐν Λήμνῳ.] Sine dubio hæc urbs nomen invenit a Vulcano, cui tota hæc insula erat sacra. Duo dumtaxat in illa insula extabant oppida, Myrina & Hephæstia de quibus mentionem facit Ptolemæus lib. III cap. XIV, Etymol. Mag. auctor in Μεγίστη, & Eustathius ad Dionys. de situ orbis.

77 Πελασγικῶν ὑπηρέτων ὀλίγον φροντίσαντες.] Antiquis temporibus Pelasgi insulam illam tenuerant, sed qui tanquam iniqui & rapaces ab Athenienſibus Attica erant expulsi. Testatur hoc ad Dionysium Eustathius: Λῆ δὲ πόλιν αὖθι αὐτὴν δύο φασὶ, ἥ τε Η'φαιστία λέγεται· λέγεται δὲ ὡς ποτὲ μὲν Πελασγοὶ κατῴκησαν, εἶτα ἐξ Ἀθηνῶν ἐξελαθέντες, ὡς ἄδικοι ἐξ ἀρπαγῆς.

77 Κἀκεῖνος τὴν πολιορκίαν παρεσκεύασατο αὐτοῖς.] Exhibent libri MSS & editi: Κἀκεῖνος πολιορκίᾳ παρεσκεύασε αὐτούς. Verum hæc longissime abeunt a vulgari Græcorum syntaxi, ut bene observat Salmasius in margine sui libri: *novum*, inquit, *mihi & Græcis ipsis haud usitatum loquendi genus, lege parva mutatione & licentia: κἀκεῖνος τὴν πολ.* &c. quod contextui inferre placuit.

78 Τῶν δὲ Η'φαιστέων.] Ante hæc verba, Tyranni nomen excidit atque defideratur, quod procul dubio habuit Charax, & ex eo Stephanus in genuino opere.

79 Καὶ ἐμπεδῶν.] Conjunctio καὶ ab omnibus editis abest, quam ex manu exaratis codicibus revocavi.

Θ. TH.

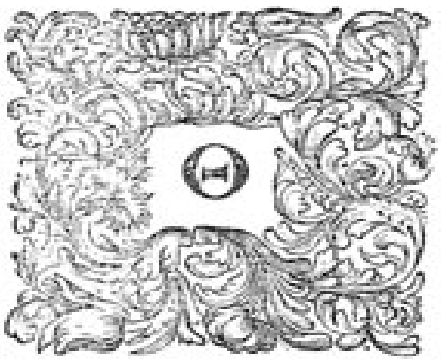

ΑΛΑΜΑΙ, πόλις τῆς Μεσσηνίας, Θεόπομπος τριακοστῷ δευτέρῳ Φιλιππικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Θαλαμάτης.

ΘΑΛΑΣΣΑ, τὸ ἐθνικὸν Θαλασσαῖος, καὶ Θαλασσεὺς, καὶ Θαλάσσιος.

ΘΑΛΠΟΥΣΑ, πόλις τῆς Ἀρκαδίας, ἀπὸ Ὀρχομενοῦ κτίσμα. τὸ ἐθνικὸν, Θαλπούσιος.

ΘΑΜΑΝΑΙΟΙ, ἔθνος Περσῶν ὑπήκοον. Ἡρόδοτος τρίτῃ.

ΘΑΜΙΑ, πόλις Θεσσαλίας. Ῥιανὸς πεντεκαιδεκάτῃ Θεσσαλικῶν. καὶ Θαμίδα. τὸ ἐθνικὸν, Θαμιδεύς.

ΘΑΜΝΑ, πόλις Παλαιστίνης. Ἰώσηπος πέμπτῳ Ἰουδαϊκῆς ἱστορίας. οἱ πολῖται, Θαμνῖται.

ΘΑΜΟΥΔΑ, Ναβαταίων γείτων τῆς Ἀραβίων. Οὐράνιος Ἀραβικῶν τρίτῃ. ὁ οἰκήτωρ, Θαμυδηνός.

ΘΑΣΣΟΣ, νῆσος πρὸς τῇ Θρᾴκῃ, πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα. ἔνθα Τηλέφασσα ἡ τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς μήτηρ, ἀπὸ Θάσσου.

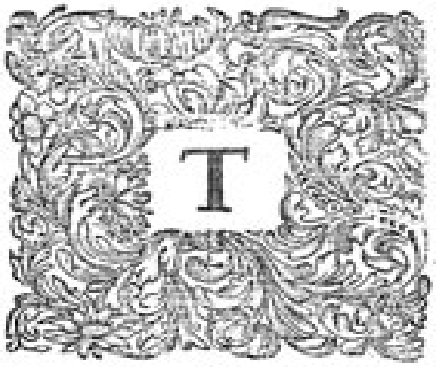

HALAMÆ, urbs Meſſeniæ, de qua Theopompus tertio & trigeſimo Philippicorum. Gentile, Thalamatæ.

THALASSA, gentile Thalaſſæus, & Thalaſſienſis & Thalaſſius.

THALPUSA, urbs Arcadiæ, ab Orchomeno condita. Gentile, Thalpuſius.

THAMANÆI, gens Perſis ſubdita, de qua Herodotus libro III.

THAMIA, urbs Theſſaliæ, de qua Rhianus libro XIV Theſſalicorum. Dicitur quoque Thamicia. Gentile, Thamienſis.

THAMNA, oppidum Palæſtinæ, auctore Joſepho lib. V Hiſtoriæ Judaïcæ. Oppidani, Thamnitæ.

THAMUDA, urbs Nabatæis Arabibus vicina, de qua Uranius libro III Arabicorum. Incola, Thamudenus.

THASSUS inſula juxta Thraciam, urbem ejuſdem nominis habens: Ubi Telephuſſa Europæ mater obiit, a Thaſſo ſic dicta. Decem

[1] Θάλασσα.] Non eſt hoc loco intelligendum nomen illud appellativum, *Mare* denotans, ſed civitas in inſula Creta, juxta locum qui Pulchri Portus appellatur. Lucas in Act. Apoſt. cap. XXVII: S. Μόλις τε παραλεγόμενοι αὐτὴν, ἤλθομέν τινα τόπον καλούμενον Καλοὺς Λιμένας, ᾧ ἐγγὺς ἦν πόλις Λασαία. Sed referibendum ibi Θάλασσα, uti bene obſervatum exiſtimo a Beda, quod tamen a quibuſdam ſine auctoritate rejectum video: nam Cod. MS. Alexandrinus, qui hodie ſervatur in Biblioth. Regis Angliæ, manifeſte Ἀλασσα repræſentat, cui ſi Θ addatur, habemus Θάλασσα. Hanc ſcripturam quoque Vulgatus interpres ſequutus eſt: *Et vix juxta navigantes, venimus in locum quendam, qui vocatur Boni Portus, cui juxta erat civitas* THALASSA.

[2] Τῷ Ὀρχομενῷ κτίσμα.] Ultimam vocem, quæ ab omnibus editis abeſt, non ſine neceſſitate huc revocavimus.

[3] Θαμαναῖοι.] Peſſimo errore paſſim in vulgatis Θαλαμαναῖοι excuſum erat, quod codicis Voſſiani & Herodoti auctoritate expungere libuit: nam hodie apud Herod. lib. III legitur: Ἀπὸ δὲ Σκιαθίνου, καὶ Σαραβυγιάων, καὶ Θαμαναίων, καὶ Οὐτίων, καὶ Μιλυῶν, καὶ τῶν οἱ τὴν παρόδιον οἰκέοντες Τροχοβάρεες ἅπαντες ὑπήκοοι ἦσαν.

[4] Θαμία, πόλις Θεσσ.] Peſſime editiones Aldina & Florentina: Θαλαμία, πόλις Θεσσαλίας. Sequimur Xylandrum & codices MSS, quos videre liquit. Ibidem pro Θεσσαλικῶν repoſuimus Θεσσαλικῶν.

[5] Γάσηπος πέμπτῳ Ἰουδ.] Locus, quem innuit noſter, invenitur libro citato, cap. X ubi nomen urbis cum accentu in ultima notatur: Ἀφικόμενος δὲ μετὰ τῶν χιλιάρχων Θαμνὰ πόλιν τῆς Παλαιστίνης, παραγγείλας ἀγαθῇ τῇ παρόδῳ τῶν ἐπιχωρίων. Sciendum eſt, duo hoc nomine oppida extitiſſe: alterum, de quo noſter, in tribu Dan, quodque in libro Joſuæ cap. XIX *Thimnatha*, & a Sept. Interp. Θαμνὰ appellatur. Idem illud Jud. XIV οἱ Ὀ Θαμνᾶ appellarunt, additâ terminatione Hebraïca. Alterum erat in tribu Ephraim, & Joſuæ XIX *Thimnath Sarach*. & Jud. II. *Thimnath Cheres* dicitur; quod tamen, literis tranſpoſitis, eadem redibit.

[6] Θαμουδᾶ, Ναβαταίων γείτων τῆς Ἀραβίων.] In codicibus Palatinis nomen urbis non circumflectitur, ſed βαρύνεται. Senſus horum verborum non eſt perfectus. τὸ πόλις vel χωρίον, vel aliud quid ſimile deſiderarur. Thamudenorum meminit Agatharcides de Mari Rubro: Μετὰ δὲ τοὺς τόπους τοὺς ἐκκειμένους ἐστὶ λιμὴν λεγόμενος Ἀρσινόης· ὑπὲρ δὲ χώρα Θαμυδηνῶν Ἀράβων. Vide præterea Ptol. lib. VI cap. VII.

[7] Πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα.] Luculentiſſimum hoc additamentum non extat in vulgatis, quod ex Voſſiano & Palatino codice jam repræſentamus.

[8] Τηλέφασσα.] Libri editi, Τηλέφη, quod ſummo jure corrigebat Illuſt. Scaliger in notis ad Euſebium. In vero Δαΐφιλος appellatur Τηλεφή, ſed ibidem nos, auctoritate Apollodori permoti, Τηλέφασσα correximus.

[9] Δίκα δ' ἡγεμὼν Ἡρακλέης ἑ Θάσου πε- A
λειότερος. ἦσαν γὰρ ἀπὸ Ἀγήνορος, πρόσθε λέω. Ἀγήνορος γὰρ ἦν, Βῆλος ἀδελφὸς λέω, Βήλου δ' Αἰγύπτιος. ἀφ' οὗ Λυγκεύς. ἀφ' οὗ Ἄβας. ἀφ' οὗ Δαναή. τῆς, Περσεύς. οὗ, Ἀλκαῖος. οὗ, Ἀμφιτρύων. οὗ, Ἡρακλῆς. ὅτι δὲ [10] ἑ Ἀερία ἡ Θάσος, δῆλον B ἐκ τοῦ χρησμοῦ, [11] ὃν δοθῆναι πέμψαι τὸν Ἀρχιλόχου.

Ἄγγελλον [12] Πάριοις Τελεσικλέα, ὡς σφι κελεύω,
Νήσῳ ἐν Ἠερίῃ κτίζειν εὐδείελον C ἄστυ.

ΘΑΥΜΑΚΙΑ, πόλις Μαγνησίας· Ὅμηρος,

Οἱ δ' ἄρα Μηθώνην, καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο.

D

ἀπὸ Θαυμάκου τοῦ Ποίαντος πατρὸς, [13] ἀφ' οὗ νῆσος. δευτέρα, πόλις [14] κατὰ τὸν Μηλιακὸν κόλπον. [15] οἱ ἔνοικοι, Θαυμακοί· καὶ Θαυμακίας ἱερὸν Ἀρτέμιδος.

ΘΑΤ-

A cem vero generationibus Hercule Thaſſus erat antiquior. Nam ex Agenore erat Preetus: Agenoris vero frater erat Belus, Beli vero filius Ægyptus, cujus Lynceus, cujus Abas, cujus Danaë, cujus Perſeus, cujus Alcæus, cujus Amphitryo, cujus Hercules. B Quod vero Thaſſus etiam Aëria fuerit vocata, liquet ex oraculo patri Archilochi reddito.

Annuncia Pariis Teleſiclee, quemadmodum jubeo,
In inſula Eeria ut condant præclarum urbem.

C THAUMACIA, urbs Magneſiæ, de qua Homerus:

Qui vero Methonem & Thaumaciam habitabant.

D Condita à Thaumaco Pœantis patre, a quo inſulæ nomen. Secunda, urbs juxta ſinum Meliacum. Incolæ, Thaumaci. Et Thaumaciæ Dianæ templum.

THAU-

[9] Δίκα δὲ ἡγεμὼν Ἡρακλέης ἑ Θάσου πρεσβύτερος.] Xylander aliquid in his verbis deſiderari ſuſpicatus, aſteriſcum margini allevit. Scaliger ad Euſebium idem obſciens, lacunam hoc modo replere conatur: ὧν δὲ γενεὰς Ἡρακλέης λέγει Θάσου πρεσβύτερος. Sic ſtatuens Thaſum decem generationibus ante Herculem fuiſſe conatam: nam Theſeus ſe adjunxit comitem Cadmo Phœnicio ad inveſtigandam Europam. Cadmus autem Agenoris filius fuit, a quo ad Herculem Thebanum decem ſunt generationes, quæ ſic enumerantur. Belus Agenoris frater, Ægyptus, Lynceus, Abas, Acriſius, Danaë, Perſeus, Alcæus, Amphitryo, Hercules. Hanc Scaligeri conjecturam deinde Mauſſacus ad Harpocrationem calculo ſuo comprobavit, ſimul hunc Stephani locum Herodoti verbis ex Euterpe illuſtrans: καὶ τοῦτον λέγει ἡγεμόνα εἶναι, ἀπὸ τοῦ Ἀμφιτρύωνος Ἡρακλέα ἐν τῇ Ἑλλάδι γενέσθαι. Verum in vulgatis legitur πέντε, ſed librarios pro δ' poſuiſſe δ' bene conjicit vir doctus. Ad me quod attinet, aperte dico in Stephano non eſſe hariolandum, nam manifeſtiſſime in Palatino exaratum vidit Salmaſius, ὧν δὲ ἡγεμὼν Ἡρακλέης ἑ Θάσου πρεσβύτερος, quod nos jam in contextum recepimus & excudi curavimus, ut ſenſus ſit, Telephaſſam & Thaſum jam decem generationibus ante Herculem extitiſſe.

[10] Καὶ Ἀερία ἡ Θάσος.] Huc faciunt verba Plinii lib. IV cap. XII: *Ab ea Thaſſos libera quinque M. paſſuum, olim Æria vel Æthria dicta.* Etiam vocata fuit *Chryſe*, propter auri metalla, quod ex Arriano probat Euſtathius ad Dionyſ. Ἐχρυσεῖτο γοῦν ἑ Χρυσὴ νῆσος πρὸς τῶν ἐπιχωρίων. Et denique *Odonis* Hieſychio: Ὄδωνες, ἑ Θάσος τὸ πάλαι. Cujus nominis rationem lege apud Bochartum.

[11] Τὸ δεῖπνον πέμψαι ἐς Ἀρχίλοχον.] Peſſime exhibent libri edit. τὸ δεῖπνον τοῦ Ἀρχιλόχου: ſed optime in MSS additur τὸν πάλαι; nam, teſte Suida, Archilochus patrem Teleſicleum habuit, ita enim ille in Ἀρχίλοχος. Καὶ μαθεῖν τὸν ἐκ Τελεσικλείας πατρὸς ψυχάν. Hinc eſt, quod in ipſo oraculo vocandi caſum Τελεσικλέα reponuerim.

[12] Παρίοις.] Ergo docet oraculum, Parios condendæ in inſula Thaſo coloniæ auctores fuiſſe, cui ſententiæ etiam adſtipulatur Strabo lib. X: Τὸν Πάριον οἰκιστὴν Θάσου. Et Thucydides libro IV Pariorum coloniam vocat. Verum non cenſeo, illos primos inſulæ conditores extitiſſe, ſed Phœnices, quod evidentiſſime liquet ex Herodoto lib. II & VI, ac præterea etiam ex Scymno Chio, qui nunc Muſciani Heracleotæ nomine circumfertur:

Ἐξῆς νῆσος κεῖται ἑ τοῦ Θάσου,
Ἣν βάρβαροι τὸ πρὶν κατῴκησαν χρόνον,
Ἐπεῖτα Φοίνικες μετὰ Κάδμου ἑ Θάσιοι
Ἐκ τῆς Ἀσίας ἀμφέβαινε πλεύσαντ' ἐνθένδε
Ἀπὸ Θάσου ἑ πόλεως, ἧς ἐστι νυνὶ ἴσχύς.

Verum cum Thaſii, Dario ſic jubente atque volente, muros ſuos diruiſſent, Abderam in Thracia naves ſuas & reliqua tranſportarunt, & ſic urbs & inſula aliquandiu deſerta fuit incolis, donec Parii ex mandato Oraculi novos eo colonos miſerint, quod reſponſum fuit Archilocho, qui Parius erat, teſte Proclo apud Photium: Γέγραπται δὲ παυσανίου, Ἀρχίλοχον δὲ ὁ Πάριος ἀφικέσθαι, καὶ Σημωνίδης ὁ Ἀμοργίνος.

[13] Ἀφ' οὗ νῆσος.] Duas hoc nomine urbes, alteram in Magneſia, alteram ad ſinum Maliacum in Peloponneſo noſter celebrat, & præterea hîc de inſula ejuſdem nominis mentionem facit. In hac opinione etiam Euſtathium fuiſſe verſatum, ſatis conſtat ex Comment. ad Hom. ubi ex noſtro inquit: Τοῦ δὲ Θαυμακίου, πόλεως Μαγνησίας ὁ τῆς Ἐθνικὰν συνιδὼν φησι· λέγει δὲ ἐπίσης καὶ Θαυμακίου, καὶ τὴν Μηλιᾶ κόλπου· καὶ νῆσον δέ τινα ὁμώνυμον. Sed ut verum fatear, inſula, illa nuſquam apud Geographos celebratur. Omnium cognitiſſima eſt Thaumacia ad Maliacum ſive Lamiacum ſinum ex Strabone lib. IX, Plinio, & aliis. Urbis originem Stephanus a Thaumaco Pœantis patre deducit, ſed Livius a miraculo, ſive Græca voce θαῦμα, ita enim ille lib. XXXVI, ubi quoque urbis ſitum graphice depingit: *Namque Thaumaci a Pylis ſinuque Maliaco per Lamiam euntibus, loco alto ſiti ſunt; ipſis faſciculos immittentes, quam Cœlen vocant: Theſſaliæque transeuntibus confragoſa loca, implicataſque flexibus vallium vias, ubi ventum ad hunc urbem eſt, repente velut maris veſtibus, ſic immenſa panditur planities, ut ſubjectos campos terminare oculis haud facile queas. Ab eo miraculo Thaumaci appellati. Nec altitudine ſolum tuta urbs, ſed quod ſaxo undique abſciſſo ruptibus impoſita eſt.* Non poſſum quoque reticere in epigrammate inedito hujus urbis mentionem fieri.

Εἰσὶ πανὸς Φοίβου Δίρφυος, δεῦρ' ἀπὸ πέτρης,
Καὶ πόλιν ἀρχαίαν, ἣν ξένοι Θαυμακίαν,
Ὡς Δημοσθ. Μαλιεῖσιν αἰεὶ σύνεδρον πρὶν ἔφασκον.
Εἶδός τε Λάμπωνος ἑ δ' ἐνὶ πηγῇ ἀνδρὸς.
Δεξιὰ δ' ἐν πόντῳ μᾶλλον ἴδοις, ἢ δ' ἀντιπέραιαν
Κλείσιος ἐκ Σπερχεῖον ἄνω ἀπορῥέθων.

[14] Καὶ τὸν Μηλιᾶ κόλπον.] Voſſianus & Palatini καὶ τὸν Μηλιακὸν κόλπον.

[15] Οἱ ἔνοικοι, Θαυμακοί.] Sic urbis incolæ, & ipſa

ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ [16], ὄρος Ἀρκαδίας, ἐν ᾧ Κρόνος λίθον κατέπιεν. οἱ ἐνοικοῦντες, Θαυμάσιοι. A

ΘΑΨΑΚΟΣ [17], πόλις Συρίας πρὸς τῷ Εὐφράτῃ· Θεόπομπος ἐν Φιλιππικῶν τρίτῳ. ὁ πολίτης, Θαψακηνός. B

ΘΑΨΙΠΟΛΙΣ [18], πλησίον Χαλκηδόνος. τὸ ἐθνικὸν, Θαψιπολίτης· Κυάδρατος δυωκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῶν.

ΘΑΨΟΣ, πόλις Λιβύης· [19] Σικελίας Χερσόνησος ἐν τῷ στενῷ ἰσθμῷ. τὸ ἐθνικὸν, Θάψιος. C

ΘΕΑ, πόλις Λακωνικῆς· Φιλόχορος τρίτῳ. [21] οἱ πολῖται Θεᾶς, ὡς Θουκυδίδης.

ΘΕΑΓΓΕΛΑ, πόλις Καρίας. ὁ πολίτης, [22] Θεαγγελεύς. D

ΘΕΒΗΘΑ [23], Φρούριον Μεσοποταμίας Ἀρριανὸς ἐνδεκάτῃ. ὁ οἰκήτωρ, Θεβηθηνός, ὡς Ἀμαθὰ Ἀμαθηνός.

ΘΕΙΣΟΑ, πόλις Ἀρκαδίας· Παυσανίας ὀγδόῳ. ὁ πολίτης, Θισοάτης, ὡς Λυκοάτης. E

ΘΕΛΑΜΟΥΖΑ, Φρούριον τῆς παρ' Εὐφράτῃ Ἀραβίας, ὡς Κυάδρατος ἐν Παρθικῶν ἑβδόμῃ. τὸ ἐθνικὸν, Θαλαμουζαῖος. F

ΘΕΜΒΡΙΜΟΣ [24], πόλις Καρίας, ἀπὸ Θεμβρίμου. ὁ πολίτης, Θεμβριμεύς.

THAUMASIUM, mons Arcadiæ, in quo Saturnus lapidem deglutiit. Incolæ, Thaumaſii.

THAPSACUS, oppidum Syriæ ad Euphraten, de quo Theopompus libro III Philippicorum. Oppidanus, Thapſacenus.

THAPSIPOLIS, urbs prope Chalcedonem. Gentile, Thapſipolita. Quadratus libro XII rerum Romanarum.

THAPSUS, urbs Libyæ, de qua Strabo libro XVII. Eſt quoque Siciliæ Cherroneſus in anguſtiis iſthmi poſita. Gentile, Thapſius.

THEA, oppidum Laconicæ, de quo Philochorus libro III. Oppidani Theenſes, teſte Thucydide.

THEANGELA, oppidum Cariæ, cujus oppidanus, Theangelenſis.

THEBETHA, caſtellum Meſopotamiæ, de quo Arrianus libro XI. Incola, Thebethenus, uti Amatha Amathenus.

THISOA, oppidum Arcadiæ, de quo Pauſanias libro VIII. Oppidanus, Thiſoates, uti Lycoates.

THELAMUZA, Caſtellum Arabiæ ad Euphratem, auctore Quadrato libro VII Parthicorum. Gentile, Thalamuzæus.

THEMBRIMUS, oppidum Cariæ, a Thembrimo nomen habens. Oppidanus, Thembrimenſis.

THE-

ΘΕ-

quoque urbs apud Livium & alios vocatur. Quod noſter quoque innuit in Ἀμφίπολις.

[16] Θαυμάσιον.] Montis & fabulæ, quam noſter de Saturno narrat, meminit Pauſanias in Arcadicis.

[17] Θάψακος, πόλις Συρίας.] Hæc urbs ætate Plinii Amphipolis dicebatur, ita enim ille lib. V cap. XXIV: *At in Syria oppida, Europum, Thapſacum quondam, nunc Amphipolis.* Si in Stephano recurramus ad vocem Ἀμφίπολις, is nobis indicabit, a Seleuco conditam, atque a Syris *Tarmedam* fuiſſe appellatam.

[18] Θαψίπολις, πλησίον Χαλκηδόνος.] Mirum eſt profecto, urbem in loco adeo celebri & non longe a Conſtantinopoli ſive Byzantio ſitam, aliis auctoribus non fuiſſe memoratam, quare & urbis nomen & locus vicinus mihi admodum ſunt ſuſpecta. Eadem mihi videtur, de qua ſequenti ſectione agit Stephanus, qui fortaſſis incidit in depravatum Quadrati codicem, in quo legi debuiſſet, Θάψος, πόλις πλησίον Καχηδόνος. Facetiæ tamen negotium Θαψιπολίτης, ſed error errorem ducere ſolet.

[19] Σικελίας Χερσόνησος ἐν τῷ στενῷ ἰσθμῷ.] Libri vulgati male *Ἰακκαδηνῷ*, nam libro XVII Strabo de hac urbe mentionem facit: Ἐπ' αὐτῇ Ταφρεία λιμένες, τειχία πολλαχοῦ πυκνά· εἶτα Θάψος πόλις. Oppidum Africæ maritimum eſt, inter Adrymetum ad occidentem, & Rhuſpas ad orientem. Cives Larino ore *THAPSITANI* dicuntur. Hirtius de bello Africano: *Item Thapſitanis H-S XX millia, conventui eorum H-S XXX millia, Adrumetanis H-S XXX, conventui eorum H-S LI. millia, nullis nominibus imposuit.*

[20] Ἐν ᾗ Σικελίας Χερσόνησος ἐν τῷ στενῷ ἰσθμῷ.] Non poſſum non mirari vel Epitomatoris in geographicis imperitiam, vel librariorum incuriam, qui hunc locum ita concepérant: Ἐν ᾗ Χερσόνησος ἐν τῷ στενῷ Ζ ἰσθμῷ. Hæc ita intelligentes, quaſi in Sicilia eſſet urbs Thapſus, & hoc nomine Cherſoneſus in anguſtiis iſthmi Corinthiaci. Nos veterem lectionem, non manu exaratorum codicum fide, ſed ope Thucydidis revocavimus, certo ſcientes, Stephanum olim in genuino opere ejus verba vel inquiſſe, vel citaſſe, ita enim ille lib. VI: Καὶ τὰς πρὸς Λιβύην ἐκπλεούσας, ταύτῃ τε κρατοῦσι καὶ τῇ Θάψου καλουμένῃ· ἔστι δὲ Χερσόνησος ἐν τῷ στενῷ ἰσθμῷ ἐσχάτου ἡ πόλις· ἔστι δὲ καὶ Σικελικὴ πόλις ἐπ' ἄλλῃ παραλίᾳ ὁμωνύμῳ. Plura de Thapſo ejuſque ſitu non addam, quia non lubet Cluverii & Bocharti theſauros compilare.

[21] Οἱ πολῖται, Θεᾶς.] Sine ſenſu in vulgatis legitur: Θέας, πόλις Λακωνικῆς· Φιλόχορος τρίτῳ· Θεᾶς, ὡς Θουκυδίδης.

[22] Θεαγγελεύς.] Hæc vox, ſi appellativæ accipias, denotat præconem, qui ſpectacula & deorum ſolemnia promulgat. Heſychius: Θεαγγελεῖς, οἱ πρὸ τῶν ἱερῶν ἀγγέλλοντες. Fortaſſis ipſa urbs a promulgata quadam panegyri nomen accepit. Urbis meminit Plinius lib. V cap. XXIX: *Sex oppida contributa ei ſunt a Mag. Alexandro, Theangela, Sibde, Medmaſſa, Euranium, Pedaſum, Telmeſſum.*

[23] Θεβήθα, Φρούριον.] Peſſime hanc ſectionem excepérunt librarii, in omnibus enim editis legitur: Θεβήθα, Φρούριον Μεσοποταμίας· Ἀρριανὸς ια'· ὁ οἰκήτωρ, Θεβηθηνός ὡς Ἐμαθὰ Ἐμαθηνός. Aldina tamen & Florentina editio agnoſcunt nomen munimenti Θεβήθα, quod nobis quoque MSS exhibuerunt.

[24] Θεμβρίμιος, πόλις Καρίας.] Vulgati omnes Θεμβρίμιος, ſed nos, ratione duce, Θεμβρίμιος reſtituimus, nam urbs a *Thembrimo* nomen habet, atque inde recte citur gentile *Thembrimeus*. Oraclius cenſet Ideam aliquam pidum, quod a Strabone Θεμβρίμιον dicitur & pro habetur. ita enim ille lib. XIV: Ἔστι (ſcilicet a Myrina) δὲ σταδίους πεντε μετὰ κώμην Καρικὴν Θεμβρίμιον.

ΘΕΜΙ΄ΣΚΥΡΑ [11], πόλις, ἡ ἐστιν ἀντίον Α θερμωδόντος. κεῖ οἱ οἰκοῦντες πλὴν χώρας, Θεμισκυρεῖς. λέγεται δὲ Θεμισκύρια.

ΘΕΜΙΣΣΟ΄Σ [12], πόλις Καρίας, ἣν ἔκτισε Δαΐδας, ἀπὸ Θεμισσοῦ παιδὸς, ὃν λύκοι διεχρήσαντο. ὁ πολίτης, Θεμισσεύς. B

ΘΕΜΙΣΩ΄ΝΙΟΝ [13], χωρίον Φρυγίας. Ἀρτεμίδωρος ἐν Ἐπιτομῇ. τὸ ἐθνικὸν, Θεμισώνιος.

ΘΕ΄ΝΝΑΙ, [14] πόλις Κρήτης· οἱ δὲ Ἀρκαδίας. εἰσὶ δὲ ὄρος. τὸ ἐθνικὸν, Θεννεάτης, καὶ Θεννία, καὶ Θεννεύς. C

ΘΕΟΔΟΣΙ΄Α [15], Ταυρικὴ πόλις παραλία· Σταδίων ζ. τὸ ἐθνικὸν, Θεοδοσιανὸς καὶ Θεοδοσιεύς.

ΘΕΟΥ΄ΠΟΛΙΣ [16], ἡ μεγίστη τῶν κατὰ τὸν πόλις, ἥτις ἐξ Ἀντιοχείας μὲν τῆς ἐπὶ Δάφνην ὠνομάσθη δὲ ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ. [17] ὁ πολίτης, Θεουπολίτης. D

ΘΕ΄-

THEMISCYRA, urbs e regione Thermodontis. Locum inhabitantes, Themiscyrii. Dicitur quoque Themiscyria.

THEMISSUS, oppidum Cariæ, quod Dadas condidit, & a Themisso filio, quem lupi discerpserunt, sic nominavit. Oppidanus Themissensis.

THEMISSONIUM, oppidulum Phrygiæ, de quo Artemidorus in Epitome. Gentile, Themisonius.

THENNÆ, urbs Cretæ, quam alii Arcadiæ attribuunt. Nonnulli vero monte esse perhibent. Gentile, Thennæus, & Thennæa, & Themensis.

THEODOSIA, urbs Tauricæ maritima, de qua Strabo libro VII. Gentile, Theodosianus, & Theodosiensis.

THEOPOLIS, maxima orientis civitas, ex Antiochia post terræ motum a Justiniano sic dicta. Oppidani nomen, eodem modo formatur.

THE-

[11] Θεμισκύρα, πόλις.] Tres olim circa Thermodontem fuere urbes, quas incoluerunt Amazones, Lycastia, Themiscyra & Chalybia, quarum meminit Apollon. Rhod. lib. II.

Ἔνθα δὲ Δολιονίδαο πεδίον· χαλύβων δὲ πόλιες
Τηλοσε Ἀμαζονίδων. - - - - - - - -

Hæc locum Scholiastes: Πλησίον δὲ, φησὶ, τῶν Δολιονιδῶν ἐστὶ τρεῖς πόλεις, ἔνθα κατῴκησαν αἱ Ἀμαζόνες, Λυκαστία, Θεμισκύρα, καὶ Χαλυβία. Vide præterea Etymologicum. Auctorem in Θεμισκύρειον. Ipsa regio, in qua ista erat, campus sive πεδίον Θεμισκύρειον appellatur, atque se extendit a Chadisia usque ad Thermodonta, ut perhibet Hecatæus apud nostrum: Ἡ δὲ Θεμισκύρα πεδιὰς, ἀπὸ Χαδισίας μέχρι Θερμώδοντος.

[12] Θεμισσός.] Sallustius in Fragmentis: *Deinde campi Themiscyrii, quos habuere Amazones, a Tanai flumine mentum quamobrem digressæ.* Vide quoque Justinum lib. II. *Subjectisque Themiscyreos campos occupavere.* Eodem redibit, utrum penultimam apud Sallust. per I, an apud Just. per E longum pronunciaveris, nam τὸ Θεμισκύρειον in usu esse, liquet satis ex femminino Θεμισκύρεια, quod noster subjungit: Eo quoque utitur Apollonius Rhod. lib. II, de Amazonibus, quæ Themiscyram incolucrant, ita enim ille:

Ἔνθα Θεμισκύρειαι Ἀμαζόνες ἀπολίζονται.

Obiter notandus hoc loco Servius, qui idem Sallustianum frag. cit. pro *Themiscyrii*, pessimo errore, & contra omnium auctoritatem legit *Thraciis*. ita enim ille ad Æneid. lib. XI: *Tanais fluvius est, qui separat Asiam ab Europa &c. Quod & Sallustius testatur, dicens: Deinde campi Thraciis, quos habuere Amazones, ab Tanai flumine incertam quam ob causam digressæ.*

[13] Θεμισσός, πόλις Καρίας.] Idem revera est oppidum, quod a Stephano deinde Τελμισσὸς vocatur, & cujus lucolentum satis descriptionem exhibet.

[14] Ὃν λέγει διεχρέωσεν.] Perperam in libris MSS, & editionibus ante Xylandrinam excusis: διεχρείωσεν.

[15] Θεμισώνιον, χωρίον Φρυγίας.] Memorantur Straboni lib. XII & Pausaniæ lib. X. Verum confer Holstenium ad geographum Sac. Caroli a S. Paulo, hunc locum Θεμισώνιον appellari in Act. Concil. Chalced. act. VI, ubi Zosimus ejus Episcopus legitur, & nomen loci in MS Latino *Themisonium* duplici SS vertitur. Gentile nomen apud nostrum est Θεμισώνιος, quod an rectum sit dubito. Pausanias lib. X habet Θεμισωνίδες, quod deducitur a Θεμισωνὶς: sed mallem apud Pausaniam legere Θεμισσωνίδες.

[16] Πόλις Κρήτης.] Ex nostro manifestum est Themnas non procul a Cnosso abfuisse, ita enim ille: Ὀνομάζεται πόλις Κρήτης, πλησίον Θεννῶν & Κνωσσοῦ. Idem liquet ex Callimacho Hym. in Jovem:

Ἐστὶ Θενὰς ἀκτὴ, ἐπὶ Κνωσσίῃ φέρουσα
Ζηὸς παίπαλ', ἐ τύμβος ἐν (Θεννῇ δ' ἔπορε ἐξοχὰ Κνωσσῷ.)
Τυτθὰ τε πίειρ, ἐλαίῃσι, πὰρ' ἀμφαλίς. - - - -

[17] Θεοδοσία.] Pessime vulgatos codices exhibere Θεοδόσιος, non duntaxat elementorum ordo docet, sed quoque Strabo lib. VII, quem noster tectim citat: Μετὰ δὲ τὸ Σαμβάκιον λιμένα τὸν μέχρι Θεοδοσίας πόλεως ἡ Ταυρικὴ παραλία, χιλίους καὶ ἑκατὸν τὸ μῆκος, σταδίους, καὶ ἐρημία. Idem Strabo auctor est eodem libro, hanc urbem habuisse portum centum navibus recipiendis aptum. Imo Stephanum olim exaratse Θεοδοσίη, & inde formasse gentile Θεοδοσίτης manifestissime liquet in voce Παρθένιος, πόλις Τυρρηνίας· τὸ ἐθνικὸν, Παρθενίτης· ἔνιοι δὲ καὶ Παρθενεύς, ὡς ὁ Θεοδοσίτης Θεοδοσεύς.

[18] Θεούπολις, ἡ μεγίστη τῶν κατὰ τὸν πόλις.] Sic appellata fuit Antiochia, celeberrima totius orientis civitas ad Orontem fluvium sita: verum rationem istius denominationis noster reticet, quæ tamen invenitur in epitome chronologica ex Cyrillo & Georgio Pisside confarcinata: Ἡ Ἀντιόχεια σεισθεῖσα σὺν ἄλλοις, μέχρις ἐδάφους ἠφανίσθη ἀνῃρέθησαν ὑπερεκάθησαν τῆς τοῦ ποταμοῦ τὸ φλοῦς, χρόνος μετ' ἐκεῖνον, ἔτη· καὶ τότε ἐβασίλευε, ἔτη ἑπτὰ· ὃν διῴκησε Θεούπολις. Insignem hujus urbis descriptionem habet Phocas in Itinerario; eam suarum splendoribus, templorum structuris, copia civium, & divitiarum magnificentia superbam ac tumentem perhibet, ita enim ille: Ἡ δὲ νῦν λεγομένη καὶ οὖσα τῶν Ὀρθοσιάδων Ἀντιόχεια, μεγάλη ἐπάρχουσα, πάνυ κομψευομένη, καὶ ταῖς ἀφθονίαις χαίρουσα, πλείστῃ τε πολυανθρωπίᾳ, καὶ πολυτελείᾳ χρημάτων βριθομένη, καὶ λαμπρὰ ὑπεραφθόνῳ τῇ τῶν ἀκατάλλων χρόᾳ πάντων πόλεων. Variis hanc urbem terræ motibus concussa est, tempore M. Ulpii Trajani, qui dum Antiochiæ hyemat, urbe ingenti terræ motu quassata, ferme periisset. Refert etiam Zonaras sub Leone magno Antiochiam tam valido terræ motu quassatam, ut ferme tota collapsa fuerit. Etiam ætate Justini, cum Ephræmius Præfectus orientis ad Antiochiæ Episcopatum vocabatur, tam ingentem terræ motum passa est, ut præclarissima ædificia brevi momento corruerint, & tercentum millia Antiochenorum interierint, teste Procopio lib. II de Bello Persico cap. XIV: quam deinde totam incendio delevit atque excidit Chosroës. Sed post Justinum Justinianus urbem magnifice instauravit, auctore eodem Procopio de Ædificiis Just. lib. II: Μάλιστα δὲ ἅπαντων Ἀντιόχειαν, ἡ κατὰ Θεούπολιν ἐπικλησιν, πόλιν τε ἐκ τοῦ ἐδάφους ἀνῳκοδόμησε καὶ μείζονα ἢ αὐτὴν πρὶν ἐποίησατο.

[19] Ὁ πολίτης, ἐθνικῶς.] Suspectum mihi est vocabulum ulli-

Θ Ε Ρ Α Ι Ν Α Ι [14], πόλις Λακωνική. ἰδίως Α τινες Σπάρτην φασίν. ἔστι δὲ τέμενος, ἔχων ναὸν τῶν Διοσκούρων, διὰ τὸ ἐκεῖσε τίθεσθαι πομπάς. [15] Θεραπεύειν γὰρ, τιμᾶν σημαίνει, καὶ οἶκος τοῦ οἰκέτου, ἔνθα δεῖ θεραπεύεσθαι. τὸ ἐθνικὸν, Θεραπναῖος, καὶ Θεραπναία, καὶ Θε- B ραπναῖον.

Θ Ε Ρ Μ Α [16], χωρίον Σικελίας· Φίλιστος τρίτῳ. [17] τὸ ἐθνικὸν, Θερμαῖος. [18] ἔστι καὶ Βιθυνίας Θέρμα, τὰ μὲν Πύθια, τὰ δὲ ἐν Περσίδι βασιλικὰ λεγόμενα, τὰ δὲ ἐν Καππαδοκίᾳ, τὰ δὲ ἐν Συρίᾳ, τὰ δὲ Δορυλαΐου. οἱ οἰκοῦντες, Θερμηνοί. C

Θ Ε Ρ Μ Η, πόλις Θρᾴκης. [19] Ἀπολλόδωρος δὲ Μακεδονίας φησὶ, καὶ Θουκυδίδης. ὁ πολίτης, Θερμαῖος. ἔστι καὶ Θερμαῖος D κόλπος.

Θ Ε Ρ-

THERAPNÆ, urbs Laconica, quam nonnulli Spartam appellant. Eſt quoque locus, templum habens Dioſcurorum, propterea quod illic colantur. Θεραπεύειν enim *colere* ſignificat, & οἶκος *domum*, ubi Dii colantur. Gentile, Therapnæus, & Therapnæa, & Therapnæum.

THERMA, oppidulum Siciliæ, de quo Philiſtus libro III. Gentile, Thermæus. Eſt quoque Bithyniæ Therma, quæ Pythia appellantur, quæ vero Pruſæ ſunt, Baſilica. Eſt etiam Therma in Cappadocia, & in Syria, & alia Dorylaï. Incolæ, Thermeni.

THERME, oppidum Thraciæ, quod Apollodorus & Thucydides Macedoniæ attribuunt. Oppidanus, Thermæus. Eſt quoque Thermæus ſinus.

THER-

lum ultimum, nam civis nomen non poteſt eſſe Θεσπιεύς: quippe noſter, ubi vocabulo ἐμῶν utitur, innuit nomen urbis & gentile nihil differre. In voce Ἀμφίλοχοι inquit, καὶ ὁ πολίτης ἐμῶν, ὡς Θάσιος, καὶ Θασίτης, καὶ Ἀκαρνὰν καὶ Διλάρ., ἀπὸ Ἀμφιλόχου. Quare putem hoc forte ſubſtituendum, ὁ πολίτης, Θεσπιλόχης, quod ferme in contextum recepiſſent.

[14] Θεράπνη, πόλις Λακωνική.] Libri vulgati peſſimo errore exhibent Θέρμνη, & inde deducunt gentile Θερμναῖος, ſed error facile errorem trahit: nos MSS. cuſtodem fide repoſuimus Θεράπνη, & deinde τὸ ἐθνικὸν Θερμναῖος, καὶ Θερμναία, καὶ Θερμναῖον. Quin imo video Meurſium & alios rectiſſime hunc locum ſic conſtituiſſe, auctoritate aliorum auctorum, qui hujus urbis meminere. De ſitu & origine nominis nihil addam, cum idem Meurſius hoc recte præſtiterit, duntaxat illa correcturus, quæ hac lectione corruptiſſima apparent. Hoc tamen aliqua obſervatione dignum, quod addat noſter, Therapnas Spartam fuiſſe appellatam, cum alii dicant locum hoc nomine in Sparta fuiſſe. Apollonii Scholiaſtes: Θεράπνη, τόπος ἐν Σπάρτῃ· ἀπὸ Θεραπνοῦς, τοῦ ἡρωος Ἀπόλλωνος. Suidas: Θεράπνη, τόπος ἐστὶν ἐν τῇ Λακεδαίμονι.

[15] Θεραπεύειν γὰρ τιμᾶν σημαίνει, καὶ ὁ ναὸς τοῦ οἰκέτου, ἔνθα δεῖ θεραπεύεσθαι.] In tota Stephani epitome non erat locus inquinatior, & intellectu difficilior: legebatur enim in vulgatis, quaſi omnia eſſent ſana & integra, ſine ullo defectus ſigno: Θεραπεύειν γάρ, τιμᾶν σημαίνει, σημαίνει δὲ καὶ οἰκέτου τὸ ἐθνικὸν, Θερμαῖος. Deſperatus & incurabilis manſiſſet, niſi codices calamo exarati huic vulneri, quod vel temporis injuria, vel ſcribarum vecordia cauſata eſt, præbia præſtitiſſent. Verum præterquam quod MSS. veram & antiquam lectionem exhibeant, etiam me Heſychius de hac correctione ſatis evidenter adverterat, in quo legimus: Νεώς, οἶκος ἔνθα ἄγαλμα ἵδρυται. Templa Deorum gentilium εἰκοὶ paſſim appellabantur, quod innumeris locis apud Herodotum liquet. Erat tamen οἶκος proprie cella, ſeu facellum, ubi imago alicujus Dei collocata erat & ſtabat, unde alibi Heſychius οἶκος explicat εἰδώλου οἰκίαν. Notiſſimum eſt, prima noſtræ religionis fundamenta diſcentibus, templum Hieroſolymitanum, ſanctiſſimum illum locum, a ſacris ſcriptoribus per excellentiam οἶκον τοῦ θεοῦ *domum dei* appellari, quia ibi erat Arca, divinæ præſentiæ ſymbolum. Et ſic quoque Græci veteres Templum Cereris Eleuſiniæ, in quo myſteria celebrabantur οἶκον appellarunt, inter quos Ariſtides erat. Eleuſinia. Dioni Chryſoſtomo orat. XII οἶκος μυστικὸς dicitur: Arriano in Epict. lib. III cap. XXI μυστικὸς οἶκος. & Ariſtoph. in Nubibus μυστικὸς οἶκος. Sic quoque templum illud Epheſiæ Dianæ, ab omnibus inter mundi miracula relatum, οἶκος dicitur ab eodem Ariſtoph. in Nub.

Πᾶ δ' ἐ Ἔφεσον μεγάκτισ. πύργ-
χους ἔχοις ἑκὼν· ἐν ᾗ
Κόρᾳ τε Λυδῶν μεγάλως σέβασται.

Verum Stephanus videtur intelligere οἶκον, in quo Dioſcuri celebantur, quos Therapnæos ſummo honore affeciſſe conſtat ex Helenæ laudatione apud Isocratem, in qua ille de Helenæ fratribus: Ἐπὶ γὰρ ἐκ ταύτης ἐν Θεράπναις τῆς Λακωνικῆς, ἵνα τιμὰς αὐτοῖς ἱδρύσατ ἐ πολίται ὑπὲρ τῶν, καὶ ὡς ἥρωσιν, οὐδ' ὡς θεοῖς ἀμφισβητοῦσιν ἔτι. Imo ibi Dioſcurorum fanum extitiſſe, liquet manifeſte ex Pindari Schol. ad Iſthm. Od. I: Γέγονε, ὅτι τῆς Λακωνικῆς ἐν Θεράπναις τὸ ἱερὸν ἵδρυσαν Διοσκόροις. Stephanus ergo urbis originem non deducit a Therapna Lelegis F. de qua Pauſanias lib. III, ſed a vocibus θεραπεύω & ναὸς, quaſi Θεράπνη eſſet locus anguſtus, venerandus & ſacra ſtatio, nam θρησκεία Heſychio dicuntur κόλπος, & σεβάσμ. Et θεραπεύω ſæpiſſime pro *colere* & *venerari* apud Baſilium Seleuciæ Epiſcopum oratione XLII: ἐ τὸ εἶναι πᾶσ' ἐμοὶ θεραπεύσιμον, ἀλλὰ τὸ εἶναι ἐν ἐμοὶ ἀδιαλείπτως, καὶ τὸ ἐμὲ ἐκείνου θεραπεύεσθαι.

[16] Θέρμα, χωρίον Σικελίας.] Subintelligo ὄνομα. Auctoritate Philiſti χωρίον appellat, quia ejus ætate nondum erat πόλις, & intelligit Γ' μπαῖα Θέρμαι, ubi poſtea Romani coloniam Thermas condiderunt. Vide Cluv. in Sic. deſcriptione.

[17] Τὸ ἐθνικὸν, Θερμαῖος.] Oppidani a Cicerone vocantur THERMITANI. Johannis Epiſcopus Eccleſiæ τῆς Θερμιτάνων τῆς ἐν Σικελίᾳ Act. IV ſubſcripſit Suggeſtioni Synodi Romanæ, obſervante Holſtenio ad Ortelium. Ubi etiam τὸ ἴδιον ſubintelligi putem.

[18] Ἔστι δὲ Βιθυνίας Θέρμα, τὰ μὲν Πύθια.] Videntur hæ *Aquæ Calidæ* prope Aſtacum fuiſſe: nam ipſe Stephanus Aſtaceno ſinui, Pythium ſtatuit vicinum. Quin imo illi fontes aquæ calidæ exiliſſe luculenter teſtatur Procopius lib. V cap. III de Ædif. Juſtiniani: Περὶ δὲ θερμῶν ὑδάτων ἃ Βιθυνοὺς ἰδίᾳ νοσοῦντας ἐκ παλαιοῦ ἐς χρῆσιν ἐπιτηδείως παρέχεται, Πύθια. Multi eo proficiſcebantur, ſed præſertim ægri ex urbe Byzantio, ut, hauſtis illis aquis, recrearentur & priſtinæ ſanitati reſtituerentur.

[19] Ἀπολλόδωρος δὲ Μακεδονίας.] Quemadmodum Apollodorus & Thucyd. hanc urbem inter Macedonicas numerarunt, ſic quoque eam in Macedoniæ deſcriptione recenſet Scylax: Ἀπὸ δὲ Πάλλης παράπλους Μακεδονίας ἐστὶν ἴδε· καὶ κόλπος Θερμαῖος &c. Ἀξιὸς παράπλους· Ἐχέδωρος παράπλους, Θέρμη πόλις. Hæc urbs deinde Theſſalonica appellata eſt, teſte Strabone lib. VII: Ὅτε μὲν τὴν Ἄξιον παράπλου ἡ Θεσσαλονίκη ἔλαβε πόλις, ἡ παράπλους Θέρμη ἐκαλεῖτο. Et Scholiaſta ad Thucyd. lib. I: Ὅτε δὲ καὶ Θεσσαλονίκη πόλις, πόλιν Θέρμην ἐκάλουν· ἔστι δὲ Μακεδονικὴ πόλις, ἣν ἐ ἡ Πυδνα πόλις Μακεδονική. Et quemadmodum ab oppido Therma ſinus Thermæus nomen invenerat, & hodie ab Italis *Golfo di Salonichi* vocatur, ab oppido cui nomen nunc *Salonichi*, ſive Theſſalonica.

ΘΕΡΜΟΣ[40], πολίχνιον Αἰτωλίας, ὡς Πολύβιος. τὸ ἐθνικὸν Θέρμιος. καὶ τὸ κτητικὸν, Θερμικός.

ΘΕΡΜΥΔΡΑ[41], λιμὴν ἢ μιᾶς τῶν ἐν Ῥόδῳ πόλεων. τὸ ἐθνικὸν, Θερμυδρεύς.

ΘΕΡΝΗ[42], πόλις Θρᾴκης. τὸ ἐθνικὸν, Θερναῖος.

ΘΕΡΣΙΤΑΙ, ἔθνος Ἰβηρικόν· Πολύβιος τρίτῳ.

ΘΕΣΠΕΙΑ, πόλις Βοιωτίας. Ὅμηρος,

Θέσπειάν, Γρεΐάν τε. ----

Θεσπιάδης κλίσμα, τοῦ Θεσπιεύς, τοῦ Παυσίνιος. χράφεται καὶ διὰ τοῦ ι, καὶ ἐκτείνεται, καὶ συστέλλεται ἀπὸ Κορίννης. καὶ ἐπίγραμμα τῶν ἀναιρεθέντων ὑπὸ τῶν Περσῶν· ἐπὶ τῇ Φιλιάδου Μεγαρέως·

Ἄνδρες θ' οἱ πρὶν ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις Ἑλικῶνος,

[43] Λήμασι τῇ αὐχεῖ Θεσπιὰς Δρύοχος. Πληθυντικῶς δὲ Θεσπιαὶ ὀξυτόνως. [44] καὶ ῥῆμα, ὡς τὸ ἐνικὸν διὰ διφθόγγου χράφεται. δευτέρα, Θεσσαλίας. [45] τρίτη ἐν Σαρδοῖ. ὁ πολίτης, Θεσπιεύς, καὶ Θεσπιακός, καὶ Θεσπίς.

ΘΕΣΠΡΩΤΙΑ, πόλις καὶ χώρα ἔξω τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. τὸ ἐθνικὸν, Θεσπρωτός, καὶ Θεσπρωτικός, καὶ Θεσπρωτικός.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ, ἀπὸ Θεσσαλοῦ· ἡ πρότερον

THERMUS, oppidulum Ætoliæ, de quo Polybius. Gentile, Thermius, & poſſeſſivum, Thermicus.

THERMYDRA, portus cujuſdam urbis in Rhodo. Gentile, Thermydrenſis.

THERNÆ, urbs Thraciæ. Gentile, Thernæus.

THERSITÆ, gens Iberica, de qua Polybius libro III.

THESPIA, urbs Bœotiæ, de qua Homerus:

Theſpiam Greamque. ---- ----

Condita eſt a Theſpiade, qui fuit filius Thectrantis, Pandionis nepos. Scribitur quoque per Iota, & producitur; ſed apud Corinnam corripitur, ut & in epigrammate Philiadæ Megarenſis in laudem eorum, qui ſunt a Perſis trucidati:

Et viri qui aliquando habitarunt verticem Helicons,

Quorum animo gloriatur Theſpias amplæ.

Numero plurali dicitur Theſpiæ, cum accentu in ultimo, & mirum eſt, qua ratione ſingulare per diphthongum ſcribatur. Secunda, Theſſaliæ: Tertia, in Sardinia. Civis, Theſpienſis, & Theſpiacus, & Theſpis.

THESPROTIA, urbs & regio extra ſinum Ambracicum. Gentile, Theſprotus, & Theſprotiacus.

THESSALIA, a Theſſalo nomen habet,

[40] Θέρμος, πολίχνιον Αἰτωλίας.] Videtur noſter ſatis hujus loci aliquantulum extenuare appellatione πολίχνιον: ſed revera oppidum non erat, neque etiam oppidulum: carebat is locus muris & portis, qui tamen (teſte Polybio lib. v, quem ipſum noſter citat) totius Ætoliæ celeberrimus, ubi comitiis magiſtratibus creandis, & inſignes quotannis mercatus agitabantur: præterea natura loci erat tam firma, ut omnino totius Ætoliæ tutus haberetur. Loci nomen Polybius genere maſculino & neutro uſurpavit, & Strabo numero plurativo lib. x: Τὰ δὲ περὶ Θέρμον τὸν Αἰτωλίας, ἔνθα τὰς ἀρχαιρεσίας ποιοῦσι τῶν ἐθνῶν οἱ Αἰτωλοί. Gentile & poſſeſſivum, de quibus Stephanus, apud Polybium in uſu ſunt lib. v: Καὶ τὸ τῶν Θερμικῶν πᾶσιν ἐπιτήδειον. Et in Excerptis Legat. IX: Ἐδήωσε δὲ καὶ τὴν χωρὶς ἀδείας, ἕνεκα ἐπὶ τὰ τῶν Θερμικῶν συνεδρίου. Nullo molimine Palmerius probat, peſſime a Caſaubono poſt: *Exemplo Cornelius ab eo diſcedens Thermopylas ad Græcorum conventum venit.* Bene monet, hoc Polybium non agere de conventu Pylaico, qui Thermopylis agebatur: ſed tamen non bene Græca interpretatur: *Veniens in conventum, qui Thermica vocabatur.* Non enim fuit ſic doctiſſimus in Græco textu aliquid latere, ubi ſine ullo dubio reſcribendum, ἕνεκα ἐπὶ τὰ τῶν Θερμῶν συνέδρια: *Veniens in Thermicorum conventum.* Vel legendum eſſet ἐπὶ τὸν Θερμικὸν συνέδριον: *ad Thermicum conventum.* Qui gentilium & poſſeſſivorum uſum perſpectum habent, de hac emendatione non dubitabunt.

[41] Θερμύδρα.] Ab Apollodoro lib. II numero plurali θερμυδρεῖς appellatur, ita enim ille: διεῖλον δὲ Ἀθῆναι Θερμυδρεῖς Ῥοδίων λιμένι ἀσφαλεῖ. Habuerunt Rhodii duos portus, magnum & parvum, de quibus Diod. Sicul. lib. XIII, & Vitruvius lib. II cap. VIII.

[42] Θέρνη, πόλις Θρᾴκης.] Hoc nomine oppidum apud antiquos auctores non invenitur, ſed Goltzius & Spanhemius mentionem faciunt de nummo, cum inſcriptione ΘΕΡΝΑΙΩΝ. Cenſeo tamen cum Ortelio, eſſe Cedreni Τζερνα, vel Antonini Zerna.

[43] Λήμασι τῇ αὐχεῖ.] Maxima incuria priores voces librarii conjunxerunt, cum eſſent disjungendæ, quod manifeſte ſatis liquet ex Euſtathio ad Hom. Iliad. B: Ἐν δὲ πᾶσι Ἐθνικοῖς φέρεται ἡ Θεσπιὰς Θέσπια ἡ Σαρδόα· ἐν δὲ τῇ κοινῇ Βοιωτίᾳ, ἐπῆρε κρᾶσις Φιλιάδα ἢ Μεγαρίς πιθανὸν ἐπὶ τῶν ἀναιρεθέντων ὑπὸ Περσῶν.

Ἄνδρες θ' οἱ πρὶν ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις Ἑλικῶνος
Λήμασι τῇ αὐχεῖ Θεσπιὰς ἀδρύοχος.

Verum hoc monendum, libros manu exaratos pro αὐχεῖ exhibere αὐχῇ, quam lectionem etiam ſequuntur editiones Veneta & Florentina, & dubito quid præferendum; nam ſino ſatis ſenſu verti poſſet, ſi τῶν pro δὲ accipias, *quorum virtute & audacia nunc imperium habet Theſpias.* Hoc quoque obiter notandum, in editionibus illis, de quibus jam mentionem feci, peſſime contra metri legem exulem eſſe ἀδρύοχος.

[44] Καὶ ῥῆμα, ὡς τὸ ἐνικὸν διὰ διφθόγγου χράφεται.] In ſingulari non duntaxat per diphthongum ſcribitur, ſed etiam in plurali, ita enim noſter in Ἀγκύλιε· ἐκλείψει δὲ ἔτι, διὰ τὸ σπανίως παραδίδοσθαι τὰς Θεσπιὰς· τὸ δὲ Θεσπιὰ χράφεται, ἐμφρόνως κἀγώ. Quare ſcribatur Θεσπιὰ & Θεσπιά, ejus rei rationem reddit Etymologici Mag. Auctor in voce Εἷς, quem ſi quis legerit, cum noſtro diverſam ſcribendi rationem nequaquam mirabitur.

[45] Τρίτη, ἐν Σαρδοῖ.] Cum certum ſit Theſpiadas aliquando Sardiniæ præfuiſſe, dubitari non poteſt, quin oppidum ibi condiderint, Theſpiadarum nomen gerens. Vid. Diod. Sicul. lib. V, & Pauſan. in Phocicis.

περὶ Πελασγίας. [46] ἐν πόλει οὖν ἔξεστι τοὺς πελαργοὺς κτείνειν· τοὺς γὰρ ἐν χώρᾳ ὄφεις ἀναιροῦσιν. ὁ πολίτης Θετταλιώτης, καὶ Θεσσαλιώτης, καὶ Θετταλὸς, καὶ Θεσσαλὸς. ἔστι δὲ Θεσσαλὶς ὑποδημά τι πῶμα, [47] ὡς Λύσιππος ἐν Βακχαῖς. [48] τὸ Θεσσαλὴ δράμα Μενάνδρου, βαρυνόμενον ὑπὸ τῆς Α παντὸς, εἰς ἰδίαν τιθέμενον πρόθεσιν. λέγεται δὲ Θεσσαλίζω, ὡς Δωρίζω· ἀφ' οὗ τὸ [49] ἐνεθεσσαλισάμεθα, ἤτοι τῷ Εὐπόλιδι ἐν Μαρικᾷ· τουτέστι, χλαμύδα Θεσσαλικὴν ἐφορέσαμεν, ἢ Θεσσαλικὴν πέρην.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, πόλις Μακεδονίας,

bet, prius dicta Pelasgia. In illa non licet ciconias interimere: illius enim regionis serpentes de medio tollunt. Civis, Thessaliotes & Thettaliotes, & Thettalus, & Thettalis. Est quoque Thettalis quoddam calceamenti genus, de quo Lysippus in Bacchis. Vox Thettala, quo nomine Menandri fabula circumfertur, apud Atticos accentum habet in penultima, ad quid peculiare posita. Dicitur quoque Thettalizo, uti Dorizo: unde vox ἐνεθεσσαλισάμεθα apud Eupolidem in Marica, hoc est, *chlamydem Thessalicam gessimus*, sive Thessalicam alam.

THESSALONICA, urbs Macedoniæ,

[46] Ἐν πόλει οὖν ἔξεστι τοὺς πελαργοὺς κτείνειν.] Quod in Tibi longe ac latissime inveniatur copia, ranisque et serpentibus Thessalia scatere dicatur, quam diximus in eadem considerare operæ pretium est. Ciconiæ frequentantur, luviales, & capitalibus tempore belli humanæ longinquæ protectione. Has perhibet esse causas, quamobrem Thessalia magno numero serpentes reperiantur: Et Lejus vitia adscribam: Ὅτι δὲ ἔφυσε δύο καὶ τριάκοντα κύνας, καὶ ὅλως ἐπιμελὴς ἦν, ἡ πόλεμος δὲ χρῆσις αὐτῶν ἐφαίνετο· ἢ ὅτι καὶ ὄφεσι πολλοῖς ἐνέκειτο· ἢ καὶ ὅτι καὶ Θεσσαλίαν πολὺν ἔφασαν ἔχειν ὄφιν. Imo perhibet Aristoteles in Mirabilibus, circa Thessaliam tot generari serpentes, ut, nisi ciconiis interimerentur, regio esset deserenda: ἐμοὶ Θετταλίαν μονοφάγιον ἂν ἔφη ζωγρεῖν τις ἔχειν, εἰ μὴ τοὺς τῶν πελαργῶν ἀνῄρουν, ἀναχωρεῖν ἂν ἀνάγκη. Sed cum ciconiæ serpentes non minus, quam anguillas & ranas, deglutiant, & sic ingentem quotannis copiam de medio tollant, a Thessalis sub pœna exilii lege sancitum est, ne quis ciconias perimat, tam necessarias atque incolis utilis animantia. Docet hoc Plutarchus lib. de Iside & Osiride: Θετταλοὶ δὲ πελαργοὺς, ὅτι πολλοὺς ὄφεις ἡ χώρα ἀναδίδωσιν ὑπερφυεῖς ἐξέλυσε κτείνειν· διὰ τὸ νόμῳ ἐξεῖναι φονεύειν, ἵνα δὲ Νειλώτην πελαργόν. Vide præterea Eustathium ad Dionysium Periegetam pag. 61. Sed alii pœnam capitalem statuunt, inter quos Plinius lib. x cap. xxiii: *Homines serpentium exitio tantos, ut in Thessalia capitale fuerit occidisse.* Quin imo ciconiæ apud Thessalos tanta in dignatione fuisse perhibentur, ut eas divino honore afficerint; cujus rei testem habemus Clem. Alexandrinum Admonit. ad Gentes: Θετταλοὶ δὲ ἱεροὺς, τοὺς πελαργοὺς τετιμήκασι, διὰ τὸ πολλοὺς ἀναιρεῖν ὄφεις.

[47] Ἢ τὸ Λύσιππος ἐν Βακχαῖς.] Libri editi & MSS constanter exhibent ἢ τὸ Λύσ. ἐν Βακχαῖς, sed vitium est, quod ex compendiaria scriptura ortum existimo: omnes enim qui Bacchanum meminere, illud drama Lysippo, non vero Lysidi attribuunt. Admodum opportune hue ex Pollace adducam Lysippi locum, in quo horum calceorum mentionem facit, ita enim ille VII cap. XVII: Καὶ Θεσσαλὶς δὲ ὑποδήματος μέρος τὰς ἐξωτίδας· μέμνηται δὲ αὐτῆς Λύσιππος ἐν Βακχαῖς, Βλαύτην κρούσας, Θεσσαλίδι, Et ad confirmationem nostræ emendationis non parum momenti adfert, quod idem Lysippus aliquoties, idemque drama a Pollace allegetur, ut & Hesychio in voce Ἀχερωνόβλιτος, ac Athenæo lib. III & VIII. Fuit tamen aliquis Lysis Pythagoricus, cujus sunt *aurea illa carmina*, quæ vulgo Pythagoræ nomen in fronte gerunt, de quo vide Vossium de Poëtis Græcis, sed ad hunc locum non pertinet, uti jam satis copiose demonstravimus.

[48] Τὸ Θεσσαλὴ δράμα Μενάνδρου βαρυνόμενον.] Indicat hoc loco Stephanus, quid discriminis sit, si τὸ Θεσσαλὴ scribas cum accentu in penultima, & ultima, de quo etiam Scholiastes ad Aristophanis Nubes hisce verbis mentionem facit: Ἐν τοῖς περὶ τῆς διαφορᾶς Θεσσαλὴ ἐστὶ τὸ ὄνομα· ὀξύνεται γὰρ ἡ μέση· ὅταν δὲ τὸ θηλυκὸν ἐπιθετικὸν ᾖ τοῦ Θεσσαλὸς, περισπᾶται· φασὶ δὲ ἐν Μήδοις Σοφοκλέους, κύνα Θεσσαλὴν φερόμενον εἶναι τὸ διάστημα· τὸ δὲ Θεσσαλὸς λέγεις βαρυνόμενος ἀντὶ τοῦ Θετταλὸς, ἐκ τοῦ Θετταλία. Verum, quod omnibus est notissimum, τὸ Θεσσαλὸς dicitur pro nuncupativo Thessalica, & pro regione: quia autem veneficiis erant in fama, pro veneficia, quæ Græcis φαρμακὶς dicitur. Propertius I. II. 24.

Quod mihi non ullo pepulit pulsante timori,
Ejicere aut vapo Thessala fata manu.

Et apud Lucanum lib. v de regione sumitur:

Thessalicæ quidquid rerum tellusque ferarum
Ruribus ingenuit ....

[49] Θεσσαλίζω.] Sumitur ab Æliano in Var. Hist. lib. II cap. XV pro Thessalorum partibus favere, Ἐπεὶ δὲ ἐπολέμησε τοῖς τύραννοι, καὶ οὐ πάνυ ἐθεσσάλιζε, καὶ τοῖς Μήδοις ἐπεφύκει· ὁ δὲ ἐθεσσάλιζε βραδέως. Utitur quoque eadem voce Parthenius in Eroticis cap. XXIV de Hippaso, Thessalorum linguam imitante: Θεσσαλίζων δὲ τῇ φωνῇ, ἐπιτιμήσειν ἔφασκε πλουσίῳ. Sic λακωνίζειν τῇ φωνῇ Laconica lingua uti, apud Plutarchum in Sapientum Convivio: Ὁ δὲ Χίλων λακωνίσας τῇ φωνῇ, Κεῖται, ἔφη, βραδέως ἐκ τηλοῦ τὸ ἐμόν. Verum δωρίζω, quod noster addit, significat Doriam harmoniam modulari. Hesychius Δωρίζει, ἀντὶ τοῦ Δωριστὶ ᾄδει. Et Dorica lingua uti. Etymologici Mag. Auctor in Γέγωνε· Εἴρηται ἀπὸ τοῦ Λατίνου γέγωνα ἀντὶ τοῦ γέγωνε ἐκ τοῦ ἐκφωνέω, ἰδίως γὰρ τὸ γέ, τῆς πυθμὴν φωνῆς δωρίζουσι. Aliud tamen est apud veteres Δωρίζω, quod universaliter sumitur pro γυμνάζω. Puellæ Peloponnesiacæ cum saltarent, veste pellucida tegebantur, ut ferme totum corpus transpareret: ἀφ' οὗ τοὺς Δωρικοὺς χορεύειν. Vide Hesychium & Etymologici Mag. auctorem.

[50] Ἐνεθεσσαλισάμεθα.] Male in omnibus editis & etiamnum exaratis legebatur ἐνεθεσσαλίσαμεν absque augmento, quod perfecto deberi addi: Vocem hanc in eandem ipsa docet ratio, sed præterea Pollucem testem advocabo, ex hic utentem, ita enim ille lib. VII cap. XXIII: Τὰς δὲ Θετταλικὰς χλαμύδας, Θεσσαλικὰ πλοῦτος ἐνεθεσσαλίσαμεν ἔλεγον, τὰ γλαφυρὰ ῥαπίσματα. Hesychius Ἐνεθεσσαλίσατο, ἐκατηλλαξάμεθα· ἐπαίξεις γὰρ Θετταλικὰς ἐμελέτησαν. Ita legendus hic locus, in vulgatis pessime corruptus. Verum Pollucis verba eum in finem adduxi non ut unicum illud in Stephano meadum expungerem, sed aliud quoque, quod in ultima hujus dictionis vocabula latet: nam illud Θεσσαλικὰ πλοῦτος, quod omnes libros occupat, vela mala scribentes manu Θεσσαλικὰ πλοῦτος fecit, vel alio quodam fato Stephano adhæsit, pro quo Θεσσαλικὰ πλοῦτος reposui, Pollucis & aliorum auctoritate motus. Thessalica illa πλοῦτος erant γυναικεῖα, ex utroque latere chlamydibus istis Thessalicis affixa, his plane similes, teste Etymologici Mag. Auctore: Θεσσαλικὰ πλοῦτος· τῶν ἱματίων λέγεται ἀφ' οὗ τὰς Θετταλὰς χλαμύδας πλέκουσι, τὰ ἐν τοῖς πλαγίοις ἐπιρράμματα· ἐπὶ δὲ τῶν ἱματίων τὰ ἐπίπαν πλοῦτος λέγεται. Ab aliis vocantur ῥάβδοι, quæ earumdem in Thessalia pretii loco exercebantur. Docet hoc Eustathius ad Iliad. B: Καὶ Θετταλικὰ πλοῦτος, ἀφ' οὗ πλέκουσι φασὶ τοὺς Θετταλοὺς χλαμύδων ἐπιρράμματα ἐκ διαφόρου χρώματος, Θετταλικὰ πλοῦτος λέγοντες. Hoc vellitus indutus fingitur Protesilaus apud Philostratum in Heroicis: Καὶ ἐπὶ τοῖς ὤμοις ἡ Θετταλικὴ χλαμὺς, ἣν τὸ ἔρυθρὸν ἐκόσμει. Thessalica stola utebantur, eaque hoc quoddam ornamenti vellitus, quia Græcorum omnium maxime in septentrionales, & frigidissima incolebant loca, unde Strabone lib. XI Βοιωτιάρχαι appellantur, sed fugit hunc locum

τίας· ἧς ἄρχε [11] Ἐκαλήσῃ Ἀλία, Κασσάν- A
δου κτίσμα· [11] ἢ ὅτι Φίλιππος ὁ Ἀμύντα
ἐκεῖ Θετταλὸς νικήσας, ἔτως ἐκάλεσε.
[11] Ἀρκιλλᾶς δὲ ὁ Ταρραῖος περὶ Θεσσαλο-
νίκης τοῦ Ἑλλίου ἔγραψεν, ὃς φησιν, ὅτι Φί-
λιππος θεασάμενος κόρην ἐκπρεπῆ καὶ ἐ- B
ξοχὴν, ἀδελφιδῆ, ἔσημε, καὶ
γαμεῖ, [11] τῇ εἰκοστῇ ἡμέρᾳ τοῦ λοχείας πέθνη-
κεν· ἀναλαβὼν δὲ ὁ Φίλιππος τὸ παιδίον,
[11] ἔδωκε Νίκῃ τρέφειν, ἣν ἐκάλεσε Θεσσαλο-
νίκην· ἡ γὰρ μήτηρ τοῦ παιδὸς Νικασίπολις C
ἐκέκλητο. Στέφανος δὲ Θεσσαλονικέων αὐ-
τὸ φησι. [10] τὸ ἐθνικὸν, Θεσσαλονικεύς.

ΘΕΣΤΩΡΟΣ, ὡς Κύτωρος, πόλις
Θρᾴκης· Θεόπομπος εἰκοστῇ δευτέρᾳ. τὸ
ἐθνικὸν, Θεστώριος. D

ΘΕΣΤΙΔΕΙΟΝ [17], πόλις Θεσσαλι-
κή. Ἑλλάνικος δὲ διχᾶ τοῦ σ φησὶν, ἀπὸ Θέ-
τιδος. [18] ἔστι δὲ λίμνη Θρᾴκης, παρ' ἣν Νῦσα
χωρίον. τὸ ἐθνικὸν, Θεστιδεύς.

ΘΕΣΤΙΣ, πόλις Ἀράβων, καὶ ἄλλη Λι- E
βύης. ὁ πολίτης ἑκατέρας Θεστίτης χρημα-
τίζει.

ΘΗΒΗ, πόλις Βοιωτίας Διδύμου, ἀπὸ
θυγατρὸς τῆς Προμηθέως. ὁ πολίτης, Θη-
βαῖος, καὶ Θηβαιεύς, καὶ Θηβαΐς, καὶ ἡ F
χώρα, καὶ ἡ γυνή. ἔστι δὲ ἄλλη Αἰγυπτία,
περὶ ἧς Καλλίμαχός φησιν, ὅτι καλὰ πὰς
Αἰγυ-

niæ, quæ olim Halia vocabatur, a Caſſandro condita. Vel nomen habet inde, quod Philippus Amyntæ F. ibidem Theſſalos vicerit, & ſic vocaverit. Sed Lucillus Tarrhæus, qui de Theſſalonica librum conſignavit, inquit, quod Philippus, poſtquam vidiſſet puellam formoſam & nobilem (erat enim Jaſonis ex fratre neptis) eam duxerit, quæ pariens, vigeſima puerperii die mortem obiit. Philippus igitur infantem ſuſcipiens Nicæ tradidit, ut educaret, & vocavit Theſſalonicam: mater enim pueruli Nicaſipolis appellata fuerat. Strabo urbem Theſſaloniciam nominat. Gentile, Theſſalonicenſis.

THESTORUS, uti Cytorus, urbs Thraciæ, de qua Theopompus libro XXII. Gentile, Theſtorius.

THESTIDIUM, urbs Theſſalica. Hellanicus vocem ſine S ſcribit, & a Thetide deducit. Eſt quoque Thraciæ palus, juxta quam oppidum Nyſa. Gentile, Theſtidenſis.

THESTIS, oppidum Arabum, & aliud Libyæ. Utriuſque oppidanus Theſtita appellatur.

THEBÆ, urbs illuſtris Bœotiæ, a Theba Promethei filia nomen gerens. Civis, Thebæus, & Thebæenſis & Thebaïs, quod de regione & muliere dicitur. Eſt etiam alia Ægyptia, de qua Callimachus perhibet, circa

Ægy-

lm, chlamydem etiam, utrinque πλοκῇ ornatam geſſiſſe videntur, fortaſſis, vel ut frigus & æëris injuriam tuto melius arcerent, vel quod eam in agone præmii loco acceperant, quod non obſcure ex Euſtathii allegatis verbis conjicere licet.

[11] Ἐκάλεσε Ἀλίαν.] Sic quoque Theſſalonicam vocatam cenſet Etymologici Mag. Auctor: Θεσσαλονίκη, πόλις Μακεδονίας, ἧς Ἀλία ἐκαλεῖτο, Κασσάνδρου κτίσμα· ἢ ἐπὶ Θετταλὸς νικήσας, ἔτως ἐκάλεσεν· ἢ ὅτι Φίλιππος θεασάμενος κόρην εὐπρεπῆ καὶ ἐξοχὴν, ἔγημε. Et ſic porro totam hiſtoriam illuſtrat, uti Stephanus, verbis perſequitur, niſi quod omiſerit Lucilli Tarrhæi nomen.

[11] Ἢ ὅτι Φίλιππος ὁ Ἀμύντα.] Debebat in Stephano illud ἢ adhuc ſemel ſubjungi, uti factum videmus in verbis Etymologi proxime citatis. Interim hinc diſcimus Amyntæ filium urbis conditorem eſſe, quem etiam ſtatuit Conſt. Porphyrogenneta lib. II cap. de Them. Φίλιππος ὁ Ἀμύντου Θετταλὸς ἐκεῖ νικήσας, τῇ ἑαυτοῦ, καὶ τῇ τῶν ἐπιφανεστάτων τῶν ἐκεῖσε ἔθνους.

[11] Λάκιλλος.] Variis modis ſcribitur hujus Hiſtorici prænomen: In Palatinis libris ſemper ſcribi Λάκιλλος teſtatur Salmaſius. Λούκιλλος quod apud noſtrum in Τελμισσῷ occurrit, manifeſte mendoſum judico. Cod. Voſſianus Λουκᾶς, quod etiam ab aliis imitatur. Scholiaſt. ad Ariſtoph. Nubes. Τῷ δὲ πάππῳ αἱ αὐταὶ τοῦ Λουκίλλου τοῦ Ταρραίου καὶ Σοφοκλέους καὶ Θέωνος ἱερωδουλίαι πάντα φασίν. Et ſic quoque hunc auctorem vocat anonymus in vita Apollonii Rhodii, adeo ut hactenus dubius hæſerim, utrum Λάκιλλος, quod in multis MSS, an vero Λούκιλλος præferendum, quod etiam in MSS & vulgatis reperitur. Λάκιλλος ſine dubio habendum pro diminutivo a Λούκιλλος.

[11] Τῇ ὀκτωῇ.] Salmaſius in veteri manu exarato codice invenit ϛ, id eſt, octavo die, eamque lectionem veriorem exiſtimat.

[11] Ἔδωκε Νίκῃ τρέφειν.] Sic repoſuimus ex MSS pro τρέφων, quod hodie in vulgatis circumfertur. Etiam Etymologici Mag. Auctor hanc hiſtoriam referens, illud τρέφειν agnoſcit.

[10] Τὸ ἐθνικὸν, Θεσσαλονικεύς.] Apud Triſtanum & alios inveniuntur nummi cum inſcriptione ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΝ. Legitur tamen etiam Θεσσαλονικαέων apud Anonymum de Vita & rebus geſtis Alexandri Mag. adhuc in editum: Ἦν δέ τις ἐκεῖ Παυσανίας ἀνὴρ μάλα ἀγαθὸς καὶ πολίτης τῶν ἐκείθεν Θεσσαλονικαέων.

[17] Θεστίδειον, πόλις Θεσσαλική.] Peſſime hunc locum tractarunt librarii, omnis geographiæ imperiti; nam libri MSS & hactenus editi exhibent, Θεστίδειον, πόλις Θεσσαλονίκης. Quaſi vero Theſſalonica provinciæ vel regionis nomen eſſet, vel civitas Theſſalonica fines ſuos tam longe extendiſſet, ut etiam Theſtidium ditione ſua comprehenderet. Noſ errorem vidimus, & ratione duce pro Θεσσαλονίκης repoſuimus Θεσσαλική, proxime cum vulgata conveniens. Eſt enim Theſtideum, vel Thetidium, ut alii ſcribunt, Theſſaliæ oppidum in Peläſgiotide prope Pharſalum ſitum, teſtibus Strabone lib. IX, & Polyb. lib. XVII, aliiſque. Verum alius quoque eadem ſectione latebat error, in omnibus libris legebatur Ἑλλάνικος δὲ διχᾶ τοῦ δ φησὶν. Cum revera διχᾶ τοῦ σ legendum ſit, uti jam noſtra exhibet editio: plurimi enim Θεστίδειον ſcribunt, inter quos Polybius lib. XVII, Plutarchus in Pelopid. Euripides in Androm. Zenes in Lycoph. & Pindari Scholiaſt. in Nem. od. IV.

[18] Ἔστι δὲ λίμνη Θρᾴκης.] Potior eſt hæc MSS codicum lectio, quam vulgata, ἔστι δὲ λίμνη ἐν Θρᾴκῃ, quanquam & ſtare & defendi poſſit. Quod autem de antro illo circa Thebas Ægyptias refert Callimachus, id in ipſa urbe fieri tradit Hellanicus Lesbius teſte Antigono in Paradoxis: Ἑλλάνικός τε ὁ Λέσβιος ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου ἱστορεῖ

Αἰγυπτίας Θήβας ἐς ἀντίλεξιν, ὃ δὲ μὲν ἄλλαις ἡμέραις πληρᾶται ἀνέμῳ, καθ' ἃς δὲ ἱερομηνίας ἀ πνεῖ πάντῃ. τὸ τρίτον, Θετταλίας τῆς Φθιώτιδος. τέταρτον, ἐν Κιλικίᾳ ὑπὸ Πλακίᾳ, πλησίον τῆς Τροίας· ἧς ὁ πολίτης, Θηβαίτης. πέμπτον, Ἰωνίας καθὰ Μίλητον. ἕκτον, ἐν τῇ Ἀττικῇ. ἑβδόμην, τῆς Καταονίας. ὀγδόην, ἐν Ἰταλίᾳ. ἐνάτην, ἐν Συρίᾳ. τὸ κλητικὸν, Θηβαϊκὸς, καὶ Θηβαϊκή. τὰ τοπικὰ, Θήβηθεν, Θήβαζε, Θήβηφι.

A Ægyptias Thebas repetiri antrum, quod aliis diebus repletur vento, sed quod trigesimo mensis omnino non spirat. Tertia, Thessaliæ in Phthiotide. Quarta, in Cilicia Hypoplacia prope Trojam, cujus civis Thebaïtes. Quinta, Ioniæ juxta Miletum. Sexta, in Attica. Septima, Cataoniæ. Octava, Italiæ. Nona, Syriæ. Possessivum, Thebaïcus. Localia ex, ad & in Thebis.

ΘΗΓΩ'ΝΙΟΝ, πόλις Θεσσαλίας· Ἑλλάνικος πρώτῃ Δευκαλιωνείας. τὸ ἐθνικὸν, Θηγώνιος.

THEGONIUM, urbs Thessaliæ, de qua Hellanicus libro primo Deucalioniæ. Gentile, Thegonius.

ΘΗΜΑΚΟΙ, δῆμος τῆς Ἐρεχθηίδος φυλῆς· ὡς δὲ Φρυνίχος, τῆς Πτολεμαΐδος. ὁ δημότης, Θημακεύς. τὸ τοπικὸν, Θημακή-θεν, Θημακόνδε, Θημακῆ.

THEMACI, populus Erechtheïdis tribus, sed secundum Phrynichum, Ptolemaïdis. Populeris, Themacensis. Localia ex, ad & in Themacis.

ΘΗ'ΡΑ [61], νῆσος τῶν Σποράδων, κίσσα [62] Μεμβλιάρου, ἑνὸς τῶν μετὰ Κάδμου. [63] ἐν ᾗ τὰς ἐτῶν ὀκτὼ ἢ ἑπτακαίδεκα σὺν ἱερήνῃσι, ἀδὲ τὰς ἑπτά. ἔστι καὶ Ῥόδου πόλις τοπική. καὶ Καρείας ἄλλη, καὶ Σογδιανῆς ἄλλη· ὁ οἰκήτωρ, Θη-

THERA, insula Sporadum, condita a Membliaro, uno ex Cadmi sociis. In qua pueros octavo, & quoque septimo decimo anno morientes non lugent. Est etiam Rhodi urbs, humili loco sita: & alia Cariæ, & alia Sogdianæ. Incola, The-

πολίτης καὶ ἀστὴ, καὶ ὁ πάνυ μὲ τοὺς μὲ τριακοσίους πλουσίους, τοὺς οἱ ἄλλους ἡμέρας, ἀόριστον.

[59] Τρίτον, Θετταλίας.] Alio nomine hæc urbs *Philippi* vocabatur, teste Stephano in illa voce: ὀνομάσθησαν Φίλιπποι ἐκ τοῦ Θήβης Θετταλίας. Philippus in hanc urbem Macedonum coloniam ducens, eam de se nominavit, auctore Polybio lib. v: Γενόμενος δὲ κύριος τῆς Θήβης, τὰς μὲν ἀνθρωπίνας ἐπιστροφὰς ἐξωφθαλμισμένως· Μακεδόνας δ' ἐποικίσας Φιλίππους τὴν πόλιν ἀπὸ Θήβης προσηγόρευσεν. Thebæ Phthiæ a Livio appellabatur, eratque Thessalis emporium maritimum, quæstuosum & frugiferum, eum videsis lib. XXXIX.

[60] Ἐν Κιλικίᾳ ὑποπλακίᾳ.] Intelligit Adramyttium Troadi vicinum. Etymologici Mag. Auctor: Θήβη, τὸ νῦν Ἀτραμύττιον ἐμπόριον. Quod etiam habet Phavorinus in Lexico. Et hic quoque Homerus Iliad. Z. hanc urbem appellat.

Ἠτοι μὲν ἐς Τροίην ὑποπλάκιον ἦλθεν ἄνακτος,
Θήβην ὑποπλάκιον, Κιλίκεσσι ἄνδρασι ναίων.

Ad hunc Homeri locum optime docet Eustathius, quare Thebæ & Cilicia Hypoplacia dicitur: quia autem Archiepiscopi verba Stephanum non mediocriter illustrant, ex hoc transcribam: Παραστρέφει δὲ Ἡρακλείδης ποιητὴς φάσκων, ὡς λαβὼν τὴν Θήβην ὁ τῆς Τροίας, ἔδωκε τῷ κατὰ Κιλικίαν ὑποπλακίῳ Ἡετίωνι· ἐκεῖθεν δὲ ἐπανελθὼν ὁ Πάτροκλος ἔφερε τὸν κατὰ Θήβην τὴν ὑπὸ τὸν Πλάκιον. Multa deinde addit de Cilicia & Cilicibus, quos Homerus ad Adramyttenum sinum post Lelegas collocat, quæ ibi commodius legi possunt. Hi Cilices, juxta Strabonem, in duas provincias olim fuere divisi, quarum altera Eetioni, altera Myneti parebat. Idem refert a Cillo quodam, Pelopis auriga, nomen accepisse, ita enim inquit lib. XIII: Ἐφ' ᾗ δὲ ἐκβάσει τοῦ ἱεροῦ ἡ Κιλλὰ Ἀτραμυττηνῷ χώρα μέρος· ἐκλήθη δὲ τοῦτο Πελοπικὸν φασὶ ἡνιοχεῖσαι τὸν τόπον ἀφ' οὗ τοὺς ἡνιόχους Κιλλαίους. Verum hoc addendum, Strabonem censere Adramyttium & Thebas non idem esse oppidum, sed distare Thebas ab Adramyttio LXXX stadiis.

[61] Τῶν μετὰ.] Vide Ortelium, qui præter Lucanum Thebas, de quibus lib. III cap. II. alias ex Varrone commemorat, nempe in agro Sabino, via Salaria, non longe a Rheate. Quas innuerit Stephanus, dictu difficillimum.

[62] Σισσα.] Sine dubio Thebas Syriæ Palestinæ intelligit, quas LXX Seniores Θέζω, & Josephus lib. V Antiq. cap. IX Θέσσες nominat. Celebratur quoque ejus memoria lib. Judicum cap. IX: 50.

[63] Ἐν ᾗ τὰς ἐτῶν ὀκτὼ ἢ ἑπτακαίδεκα σὺν ἱερήνῃσι, ἀδὲ τὰς ἑπτά.] Hæc est confusa editorum librorum lectio, & quoque plurimorum calamo exaratorum. In qua tamen pro ἐτῶν ὀκτὼ ἢ ἑπτακαίδεκα legitur, ἐτῶν ὀγδοήκοντα

[64] Θήρη, νῆσος τῶν Σποράδων.] Sita est insula in mari Ægæo, prope Anaphen & Diam, ad septentrionale Cretæ latus, a quo LXX stadia distabat, teste Strabone lib. X. Antiquissimum insulæ nomen erat *Callistè* Καλλίστη, quasi dicas *Pulcherrima*, quo omnino gaudebat, cum Cadmus Agenoris F. Europam quæritans, in eam effet appulsus, ubi Membliarum consanguineum suum & Phœnices quosdam alios reliquit. Verum deinceps Theras Autesionis F. Tisameni Nep. Thersandri pronepos ex Lacedæmonia cum ingenti tribulium multitudine, non ad Membliarum & socios ejiciendos, sed ad una habitandum & insulam pluribus incolis frequentandam, missus, insulam de se Theram transnominavit. Apollon. Rhod. lib. IV Argonaut.

---- ---- ἐκ δὲ λιμένος
Σποργίου Λέπτινον ἴθι, πολὺς ἔχεται Θῆρις
Καλλίστη ἐπὶ νῆσος· ἀμυδρὸν δ' ὄπασεν Θήρη
Ἐξ ὕδατος. ---- ----

Plurima hac de re veterum testimonia ex Callimacho, Pindari Pythiis ejusque scholiasta, & Pausaniæ Laconicis & Achaïcis peti possent, sed potissimum commendo Herodotum, qui omnium accuratissime in Melpomene scripsit testatur, qua occasione Cadmus Membliarum in Callista reliquerit, & Theras eo coloniam duxerit. Verum hoc non est prætermittendum, Theram & Therasiam, mirum quodam modo, e mari enatas esse, uti refert Strabo lib. I. Emicabant e mari flammæ per quatuor dies, adeo ut totum ferveret atque arderet mare: quæ paulatim elatam veluti instrumentis quibusdam, atque e massis compositam insulam ediderunt. De Therasia mentionem facit Seneca Nat. Quæst. lib. VI cap. XXII: *Aquæ, si ventum detrahas, inertes sunt. Hunc demum impetum sentunt, cum illos agit flatus: qui potest dissipare magna spatia terrarum, & novos montes subrectos extollere; & insulas non ante visas, in medio mari ponere. Thorasiam nostra ætate insulam, spectantibus nostris in Ægæo mari enatam, quis dubitat, quin ex hoc spiritu exierit?* Vide præterea Plinium lib. II cap. LXXXVII, & Justinum lib. XXX.

[65] Μεμβλιάρου.] Sequimur Xylandrinam: Veneta & Florentina pessimo errore Μυμβλιάρου.

[66] Ἐν ᾗ τὰς ἐτῶν ὀκτὼ ἢ ἑπτακαίδεκα σὺν ἱερήνῃσι, ἀδὲ τὰς ἑπτά.] Hæc est confusa editorum librorum lectio, & quoque plurimorum calamo exaratorum. In qua tamen pro ἐτῶν ὀκτὼ ἢ ἑπτακαίδεκα legitur, ἐτῶν ὀγδοήκοντα

Θηρεύς, καὶ Θηραία. καὶ Θηραϊκός. τὸ δὲ Θηρασίνος, ξένον. Θηρασία δὲ νησίον, ὡς εἰδήσεται.

A Theræus, & Theræa, & Theraïcus. Therasius vero ad hunc locum non pertinet; Therasia enim insula est, de qua dicetur.

ΘΗΡΑΣΙΑ, νῆσος [66] ἐν τῷ μεταξὺ πόρῳ Κρήτης καὶ Κυνουρίας. τὸ α μακρὸν ἐν μεταξὺ δὲ Θήρας τε καὶ Θηρασίας. ὁ νησιώτης, Θηρασῖνος.

THERASIA insula in medio freto, quod est inter Cretam & Cynuriam. Habet A longum. Inter Theram & Therasiam. Insulanus, Therasius.

ΘΙΒΑ [67], τόπος πρὸς τῷ Πόντῳ, λεγόμενος ἀπὸ μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων, ὑφ' Ἡρακλέους [68] ἀναιρεθείσης, κλησθῆναι. πασῶν γὰρ φασὶ τὰς μάλιστα διαφερούσας, [69] Τεμίσκυραν τε, καὶ Ἱπποκράτειαν, καὶ Θίβαν, καὶ Πάλλαν, καὶ Κοίαν, καὶ Κυνίαν. [70] ὁ τοπίτης, Θίβιος, ὡς λέγει ὁ Θίβις ἱστορικός. ἔστι δὲ ἔθνος βασκανικὸν, καὶ φθορικὸν, ὡς Δίδυμος ἐν δευτέρῳ συμποσιακῶν. θανατοῖ δὲ τὸ πνεῦμα αὐτῶν, οἷς ἂν προσ-

THIBA, locus ad Pontum, sic dictus ab una Amazonum ab Hercule occisarum. Illic enim cecidisse ferunt excellentissimas, Trailam scilicet, & Hocratiam, & Thibam, & Pallam, & Coeam, & Cecnim. Loci incola, Thibius, tanquam a casu recto Thibes. Est autem gens fascinandi facultate & exitium inferendi prædita, auctore Didymo libro II Symposiacorum. Mortem adfert eorum halitus, quoscunque attigerit, eorumque

B C D

μαλη-

me, unde conjici posset, olim a Stephano fuisse scriptum ἐκ τῆς Διδυμοσίδος, hoc est, ἐκ τῆς μετὰ Διδύμους. Interim tamen incerti manemus & aqua nobis hæret. Hunc fluctuantis animi stimulum non tollit Eustathius, qui neque quinque, neque octo annos numerat, sed quinquaginta: & sic augendo numerum, eum longius a veritatis specie recedere censeo. Hæc sunt ejus verba: Ἐν τούτῳ δὲ καὶ ἐκεῖνα ἐπιλύθη, ἔστι τινὰς ἐν ἔτεσιν, οὐ δέκα. Puto tamen vulgatam hactenus lectionem in Stephano esse verissimam, quod mecum fateri non recusabit æquus rerum æstimator, quam primum mentem explicuero. Videtur hoc a Theræis in memoriam gravissimæ calamitatis institutum, quam passi sunt, Grino Æsonii filio apud ipsos imperium obtinente. Is de re quadam Pythiam Delphis consulturus, responsum accepit, urbem in Libya conderet. Sed oraculum hoc negligens, ignarus ubi terrarum Libya esset sita, recusabat ex tam incerta responsione coloniam mittere. Verum Theræi insignem hujus negligentiæ pœnam dedere, nam ex illo tempore totos septem annos in Thera non pluebat, ideo ut omnes arbores, præter unam, exaruerint. Refert hanc historiam Herod. in Melpomene: Ἐν τοῦτῳ δὲ ἐπὶ τοσοῦτο ἐπέλασε τοῦ Θήρωνος τὸ πῆμα ὥστε τοὺς Θηραίους πάντας ἐκφυγεῖν τὰς ἐν τῇ νήσῳ οἰκίας, πλὴν ἑνός, ἐξωικίσθη. In hujus ergo calamitatis memoriam, censeo Theræos publico decreto statuisse, ne pueros septem & octo annorum (quem numerum Stephanus alibi quoque invenit) fano tumulos, aliquo luctu prosequerentur. Atque hæc unica causa est, mire tam densis tenebris intricata, quod omnem scripturam in Stephano, præter vulgatam, ut & quinquaginta annos apud Eustathium, hactenus flocci fecerim.

[66] Ἐν τῷ μεταξὺ πόρῳ Κρήτης καὶ Κυνουρίας.] Libri manu exarati & typis excusi constanter exhibent ἐν τῷ μεταξὺ πόρῳ Κρήτης καὶ Κυβωνίας, quod vitium per aliquot sæcula Stephani codicibus adhæsit, minimeque ortum videtur a mala librarii manu, sed ipse Ethnicographus ex depravatissimo Strabonis loco hausit, ubi sua ætate, & etiam nunc hodie libro I hunc in modum legitur: Οἱον εἴ τις λέγοι τὸν Θήρωνα καὶ Θηραίους, νῦν ὡς ἐξοικίσαντα ἐκ τοῦ μεταξὺ πόρου Κρήτης καὶ Κυβωνίας. Et ferme simili modo legitur lib. VIII: Πλεύσαντος ἐκ τοῦ μεταξὺ Κυβωνίας καὶ τῆς Κρήτης τόπου

Κωλύουσι τὸ τοιοῦτον τὰ δ' ὑπερθεν ἑξῆς τόπου Θήρωνος.

Sed cum nobilissimus Palmerius in exercitationibus ad Strabonem, evidentissimis & minime dubiis argumentis demonstrat, apud Strabonem pro Κυβωνίας reponendum Κυνουρίας, non potui, quin egregiam doctamque hanc emendationem meo calculo approbarem. Et cum Stephanus hæc de Therasiæ situ verba, certo certius ex Strabonis lib. I hauserit, summopere necessarium, & re geographica judicavi, nostrum ab hoc mendo repurgare, illud Κυβωνίας, tanquam infelix lolium exstirpando, & Κυνουρίας substituendo. Therasia enim erat Maris Ægæi insula prope Theram, Anaphen & Diam, Cretam inter & Cynuriam, Laconiæ regionem ex adverso Cretæ, ob quam Lacones & Argivi sæpissime bellum gessere, quod apud veteres scriptores decantatissimum est. Thucyd. lib. IV: Περὶ τῆς Κυνουρίας γῆς, ἣ αἰεὶ οἱ μὲν ἐφεστῶτες, μετοικίας ἔσης· ἔχει δὲ ἐν αὐτῇ Θυρέαν καὶ Ἀνδρίαν πολίσματα. Vide præterea Herodotum, Plutarchum, Pausaniam & alios.

[67] Θίβα, τόπος πρὸς τῷ Πόντῳ.] Et hæc quoque ex Strabonis libro I esse transcripta, conferenti manifeste apparebit, suntque non longe remota ab illis, quæ præcedenti commentario produximus. Hinc mihi admodum fit verisimile, Stephanum Strabonis locum integrum, ubi miraculosum Theræ & Therasiæ ortum describit, in suum usum transtulisse.

[68] Θίβα, τόπος πρὸς τῷ Πόντῳ.] Contra elementorum ordinem peccaverant librarii. Juxta literarum seriem scribendum foret Θίβεις non Θίβις quod omnes editi & MSS agnoscunt: verum & illud vitio laborat, Salmasius in Plinianis reposuit Θίβης, quod mihi quoque suspectum: nos substituendum putavimus Θίβα, & quidem auctoritate Archiepiscopi Thessalonicensis, ita enim ille in comment. ad Dionys. Καὶ πρὸς τῷ Πόντῳ δὲ Θίβα τόπος, ἀφ' οὗ ἐγένετο τοῦ παραλήγοντος, ἀπὸ μιᾶς τῶν ὑπ' Ἡρακλέους ἀναιρεθεισῶν Ἀμαζόνων κληθῆναι τὸν τόπον. Habitationem & naturam hujus gentis ex Phylarcho describit Plutarchus lib. V Symposiac. cap. VII: Καὶ τοι τὸν ἀπὸ τῆς Θιβίδος λεγομένης πόλεως Θιβίους ἀφοσιωτέρους ἱερεῖ Φύλαρχος, ἢ πολίτας μένοντας, ἀλλὰ καὶ πολίτας ἀπελθόντας εὐθὺς· καὶ γὰρ τὸ βλίτυρον καὶ τὸν ἀπὸ σκόλου καὶ τὸν ἀφλοίου αὐτοῖς παραδιδόμενος, πάντας καὶ νοσεῖ. Opinatur Salmasius hoc debere scribi Θίβεις pro Θίβις. Sed in MS Vulcobii codice Θίβιος cum legebatur, non dubito quin in Plutarcho Θίβιος referibendum sit, præsertim & ipse Stephanus noster loci incolam sic appellans.

[69] Ἀναιρεθείσης.] Quamquam vulgata lectio ἀναιρεθείσης stare posset, vocem numero multitudinis ex MS Vossiano huc revocavi, quam scripturam etiam Eustathius sua ætate in Stephani epitome invenit & approbavit.

[70] Τεμίσκυραν τε.] Libri omnes Τεμίσκυρά τε, quod fide manu exaratorum codicum & auctoritate Eustathii mutatum ivi, is enim Amazonum præstantissimas recensens, omnes sic nominat, in comment. ad Dionys. Αἱ Δημόφοωτι, (scilicet Amazones) ποιηταὶ καὶ ὑπογράφουσι, τῇ Ἀλκιλοχίᾳ τῇ Ἀρμοντίᾳ ἐμφέρουσι, τάδε αὐτὰς τὰ ὀνόματα, Τεμίσκυραν, Ἱπποκράτειαν, Θίβαν, Πάλλαν (sic legendum ex Stephano pro Τάλλαν) τε Κόιαν· τὴν τε Σμύρναν. Hinc quoque liquet in nostro Θίβιον scribendum, non Θίβιος, quod libri vulgati exhibent, quamquam fatendum, etiam MSS codices exhibere, quod nunc vulgavimus.

[71] Ὁ τοπίτης, Θίβιος.] Et hoc loco commissum erat vitium in vulgatis. Mana exaratorum codicum auctori-

πλησιάζει. καὶ [71] τὰ σώματα αὐτῶν ῥιφέντα εἰς βάλασσαν, ἐπιπλεῖ.

ΘΙΒΡΟΣ, πόλις [72] Λυκόφρονος,

Οἱ Θίβρων οἰκήσαντα, Σατνίου τ' ὄρος.

τὸ ἐθνικὸν, Θίβριος.

ΘΙΓΓΗ [73], πόλις Λιβύης. Ἑκαταῖος δὲ Θιγγήτης. τὸ ἐθνικὸν, Θίγγιος.

ΘΙΣ [74], πόλις Αἰγυπτίας, πλησίον Ἀβύδου. ὁ πολίτης, Θινίτης· Ἀλέξανδρος Αἰγυπτιακῶν πρώτῳ.

ΘΙΣΒΗ, πόλις Βοιωτίας. Ὅμηρος,

---- πολυτρήρωνά τε Θίσβην.

ἀπὸ Θίσβης τῆς Ἀσωπίδος. λέγεται δὲ [75] πληθυντικῶς. ὁ πολίτης, Θισβαῖος. καὶ ὁ λιμὴν αὐτῆς τῶν Θισβαίων, ὡς φησιν Ἐπαφρόδιτος· καὶ τὸ Θήνιδον, ἀφ' ἑτέρων πλῆρες. [76] Ἱσμηνίας δὲ ὁ αὐλητὴς, Θισβὰς ἐξεμιάτιζε, [77] καὶ ὁ Ἐρετρίων αὐλητής.

ΘΜΟΥΙΣ [78], πόλις Αἰγύπτου, ὡς Ξοΐς, Σαΐς. ὁ πολίτης, Θμουίτης.

ΘΟ-

A que corpora in mare projecta non submergantur.

THIBER, urbs, de qua Lycophron:

Qui Thibrum habitant Saturniumque montem.

Gentile, Thibrius.

B THINGE, urbs Libyæ, de qua Hecatæus in Periegesi. Gentile, Thingius.

THIS, oppidum Ægyptium, prope Abydum. Oppidanus, Thinites, teste Alexandro rerum Ægyptiacarum primo.

C THISBE, urbs Bœotiæ, de qua Homerus:

---- *Et columbis abundantem Thisben.*

A Thisba Æsopi filia nomen habet. Dicitur quoque numero multitudinis. Civis, Thisbæus. Et portus Thisbæorum de quo Epaphroditus: & navale columbis refertum. Ismenias tibicen Thisbensis appellatur, & etiam Eretrio tibicen.

THMUIS, oppidum Ægypti, uti Xoïs, Saïs. Oppidanus, Thmuites.

THO-

tate integrum locum sic excudendum volui: Ὁ πολίτης Θίτης, ὡς ἀπὸ τῆς Θίτιος διδύμης.

[71] Τὰ σώματα αὐτῶν ῥιφέντα εἰς βάλασσαν, ἐπιπλεῖ.] Idem de Thibiis ex Phylarcho refert Plinius lib. VII cap. II: *Phylarchus & in Ponto Thibiorum genus, multosque alios ejusdem naturæ: quorum notas tradit in altero sexu geminam pupillam, in altero equi effigiem. Eosdem præterea non posse mergi, ne vestem quidem degravatos.* Fortassis ex perantiqua hac fabella ad multos Europæ populos, Euangelii & rectæ rationis face nondum satis illustratos, præsertim ad Germanorum ditiones, pessima hæc consuetudo dimanavit, ut in cognoscendis fascinantibus & sagis, ex injectione in aquas evidentissima signa peterentur, an aliqua facultate magica essent imbuti. Hos enim manibus pedibusque colligatis, vel pollice manus dextræ, magno digito sinistri pedis, & vicissim pollice sinistræ digito magno dextri pedis transverse vinculo adstrictis, in stagnum satis profundum, sive profluentem projiciebant: si fundum non petebant aquis innatantes, experimentum minime dubium habebatur, eos magiæ atque maleficii esse reos. Hujusmodi experimenta, cum a Medicis, Philosophis, & multis in Europa judicibus ad risum usque sint explosa, atque evidentissimis rationibus refutata, quis fidem habere poterit Plinio & nostro Stephano, Thibiorum corpora in mare projecta, ei innatare posse, quippe non offendentes illorum corpora, aliis naturalibus facultatibus, quibus hodie nostra non gaudent, esse præditos?

[72] Λυκόφρονος.] Variis modis istud oppidi nomen apud Lycophronem excusum reperitur, modo Θρέσσης, modo Θίσσης, modo Θίγγης. Alibi sine dubio latet error, vel in Lycophrone, vel in Stephano, non facile tamen Scholiastæ auxilio, neque aliorum scriptorum auctoritate averruncandus.

[73] Θίγγη, πόλις Λιβύης.] Testatur Strabo lib. XVII hoc oppidum barbaris Τίγγα, Artemidoro Λίγγα, & Eratosthenis Αἴγα dici. Hodie appellatur *Tanger*, & antiquissimi nominis vestigia servare videtur. Situm est in ora freti Herculei, portu satis amplo instructum, atque Mauritaniæ Tingitanæ caput habetur.

[74] Θίς, πόλις Αἰγυπτίας.] Vel oppidi nomen vel gentile in mendo cubat: nam si Θὶς genuina sit oppidi appellatio, inde Θίνης oppidani nomen est deducendum. Verum si recte se habet Θινίτης, quod in vulgatis & MSS conspicitur, oppidi nomen erit Θίνις, quod neque literarum ordini adversatur. Certissimi essemus, si Alexandri Ægyptiaca, quorum testimonio nostro utitur, hodie prostarent. Puto tamen pro Θὶς hoc loco Θῖνις referendum, ad quam scripturam & conjecturam me non dubitanter ducit τὸ Θινίτης, sed quoque Ptolemæus in hisce nebulis facem accendit, in Ægypto prope Abydum (idem asserente Stephano nostro ex Ægyptiacis Alexandri) Θινίτου Νομοῦ hoc modo collocans lib. IV:

Ἀφροδιτόπολις νομὸς, ἡ μεγίστη πόλις μεσόγειος
Ἀφροδίτης πόλις.
Εἶτα μεσόγειος πόλις
Κερκεσῦρα.
Θινίτης νόμος, ἡ μεγίστη πόλις
Ἑρμοῦ Πόλις μικρά.
Εἶτα μεσόγειος ἑρμοῦ κώμη δεῖνα
Ἄβυδος.

Quanquam hæc Ptolemæi verba nobis occasionem suppeditant, genuinum oppidi nomen inveniendi, omen mutila sunt, & fortassis hunc in modum supplenda.

Θινίτης νόμος, ἡ μεγίστη πόλις
Θῖνις.

Atque ita habebimus oppidum illud, quod male in Stephani libris Θὶς vocatur, quod ex gentili Θινίτης apud nostrum, & ex Ptolemæo satis probavimus.

[75] Πληθυντικῶς.] Numero multitudinis utitur Xenophon lib. IV Hellenicor. Δεῖ Θισβῶν δὲ ἐμοὶ δοκεῖν, ἢ ἀναχωρεῖν παρεῖναι, ἢ βοηθεῖν εἰς Κρέουσαν. Idem testatur Strabo lib. IX. Θίσβαι, Θίσβων καὶ λέγεται. Erat id oppidum supra mare Thespiensibus & agro Coronæo finitimum, ab australi parte etiam Heliconi subjectum. Navale habuit saxosum & columbis refertum (ἡ ἐπίνειον inquit Steph. πέτρινον πόλεως) ut merito Poeta πολυτρήρωνα appellaverit, teste eodem Strabone variis in locis, & Eustathio ad Homeri Bœotiam.

[76] Ἱσμηνίας.] Ismeniæ tibicinis meminerunt Plutarchus in Pericle; Ælian. var. Hist. lib. XV; Apulejus de Deo Socratis, aliique.

[77] Καὶ ὁ Ἐρετρίων αὐλητής Θισβάς.] Ita supplevi hunc locum fide MSS: a vulgatis enim hactenus illud Θισβᾶς abfuit. Præterea pro Ἐρετρίων, quod vulgati exhibebant, Ἐρετρίου referibere placuit, quod proprium viri nomen est.

[78] Θμοῦις, πόλις Αἰγύπτου.] Hujus meminit Ammian. Marcellinus, & inter maximas Ægypti urbes numerat lib. XXII: *Ægyptus ipsa, quæ jam inde ut Romano imperio juncta est, regitur a præfectis, exceptis nonnullis multis, Athribis & Oxyrynchо, & Thmuei & Memphi, maximis urbibus utitur.* Erat ista in præfectura Memphitica prope Alex-

ΘΟΡΑΙ, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. A
Ὁ ἐδημότης, Θωραῖος. τὰ ἐθνικά, Θωραῖον, Θωρηνός, Θωρικός.

ΘΟΡΙΚΟΣ [81], δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Ἑκαταῖος δὲ καὶ πόλιν αὐτὴν φησιν, ὁ δημότης Θωρίκιος, καὶ Θωρικεύς. B
τὰ ἐθνικά, οἱ Θωρικεῖς, Θωρικαῖος, Θωρικός.

ΘΟΡΝΑΞ [82], ὄρος Λακωνικῆς. Νικόλαος δ'. τὸ ἐθνικὸν Θωρνάκιος, ὡς [83] Νάρυξ Ναρύκιος.

ΘΟΥΛΗ [84], νῆσος μεγάλη ἐν τῷ Ὠκεανῷ ὑπὸ τὰ ὑπερβόρεα μέρη, ἔνθα τὸ θερινὸν ἡμέρας ὡρῶν εἴκοσιν ὁ ἥλιος ἰσημερινῶν ποιεῖ, τὴν δὲ νύκτα [85] τεσσάρων· τὰς δὲ χειμερινὰς τοὐναντίον. τὸ ἐθνικὸν, Θουλαῖος· [86] ἴσως δὲ Θουλίτης. D

ΘΟΥΡΙΟΙ [87], πόλις Ἰταλίας, ἡ πρότερον Σύβαρις, ἀπὸ Θουρίας πηγῆς· ὕστερον δὲ Κωπαί. [88] λέγει δὲ Θουρία, καὶ Θούριον, ὡς ἐν τῷ [89] Ἡροδότου ἐπιγράμματι,

Ἡρό-

THORÆ, populus Antiochidis tribus. Popularis, Thorensis. Localia ex, ad, & in Thoris.

THORICUS, populus Acamantidis tribus. Hecataeus urbem nominat. Popularis, Thoricius & Thoriensis. Localia ex Thorico, ad Thoricum, & in Thorico.

THORNAX, mons Laconiæ, de que Nicolaus libro IV. Gentile, Thornacius, uti Naryx Naryeius.

THULE, insula magna in Oceano in Hyperboreis partibus, ubi sol æstivum diem viginti æqualibus horis facit, noctem vero quatuor: Sed hybernas contra. Gentile, Thuiæus: forte etiam Thulita.

THURII, urbs Italiæ, antea Sybaris dicta, nomen habens a Thurio fonte, postea vero Copiæ. Dicitur quoque Thuria & Thurium, quod in Herodoti Epigrammate liquet:

Hero-

pe Meredesium ostium, atque inter illas censetur, quæ nomen ab animalium vocabulis debent, nam *Thouris* Ægyptiis *Hircus* dicitur, teste Hieronymo lib. 11 aliter a Jovian. *Unde & urbes quoque apud eos ex animalium vocabulis nuncupantur. Leontos, Cynos, Lycos, Busiris, Thouris, quod interpretatur hircum.* Eusebius urbis nomen Θωρὶς fecit, quod liquet manifeste, quia inde deduxit nomen gentile Θωρίτης lib. VIII Hist. Ecclesiast. cap. IX: Φιλιστὶς τῆς Θωρίτιδος ἐκκλησίας ἐπίσκοπος.

[80] Ὁ Ἰαρίτης, Θωρὶς.] Libri scripti, ὁ Δημότης Θωρικός. Nihil tamen mutandum censet Salmasius.

[81] Θωρικὸς.] In Etymol. Mag. Auctore male legitur Θόρνος, & pejus apud Demosthenem in oratione πρὸς Μειδ. Θωρίκιος.

[82] Θόρναξ, ὄρος Λακωνικῆς.] Vossianus Θόρηξ, ὄρος Λακωνικῆς· Nau. Ἀ. τὸ ἐθνικὸν, Θωρήκιος, sed male. Alio nomine hic mons *Cereyx* dicebatur, quod observat Meursius ex Theocriti Schol. in Laconicis.

[83] Νάρυξ, Ναρύκιος.] Auctoritate codicum manu exaratorum sic emendavimus: male hactenus editi Νώρυξ, Νωρίκιος. Est enim Naryx urbs Locridis, de qua hoc loco Stephanus.

[84] Θούλη, νῆσος μεγάλη ἐν τῷ Ὠκεανῷ.] Hæc insula quamvis veteribus fuerit celebris & decantatissima, inter illos tamen non convenit de accurato ejus situ, quod inde liquet evidentissime, quia diversam ei dierum & noctium longitudinem attribuerint. Nam noster diem ibi æstivum (quem de ingressu solis in cancrum intelligo) ex viginti horas, & noctem tunc ex quatuor constare perhibet. Sed alia fuit mens Procopio, affirmanti solem in Thula circa solstitium æstivum per XL. dies non occidere, & circa brumale solstitium Thulitas per dies XL. solis aspectu carere, ita enim ille de bello Gothico lib. II cap. XV: Ἐπειδὴ χρόνος τις ἀπὸ τοῦ ἦρος ἐγένετο· ὁ μὲν ἥλιος, ἀμφὶ ἡμέρας δὴ τρισκαίδεκα μάλιστα, ἐς ἡμέρας ποτὲ μὲν ἑπτὰ ἀδύτου ἔδυ, αὖθις δὲ ὀλιγωτέρας ἐς πενθήμερον τοῦ χρόνου τούτου χωρίς φάνεσθαι· μετὰ δὲ ὀλίγον ἀνέδυνε, ἀμφὶ μέσας ἡμέρας σχεδὸν, πάλιν ἐς ἡμέρας μάλιστα τεσσαράκοντα ἀδύτου φάνεσθαι· τὸν δὲ αὖθις αὐτὸν ἐπιμηκέστερον κομιδῇ γενέσθαι. Hæc ex anuillis Islandiæ quadrant: Verum juxta Stephanum, in qua sententia olim etiam fuere Marinus & Ptolemæus, Thule esset, ubi nunc Schetlandia, (quæ una est ex Orcadum insulis, & vix bidui cursu a Britannia remota) ad gradum LXIII, ubi dies æstivus, sive maximus, viginti horarum est. Sed quid juvat omnium de hac insula opiniones congerere, quibus hoc volupe est, legant Vossium ad Melam & Bochartum lib. I de Phœnicum coloniis.

[85] Τεσσάρων.] Male in hactenus editis πέντε ὡρῶν: nam diem facit sol viginti, noctem vero horarum quatuor.

[86] Ἴσως δὲ ὁ Θουλίτης.] Quanquam de hoc gentilitio ambigere videatur noster, invenitur tamen apud Procopium loco jam allegato: Αὕτη τε Θουλίτης ἡ μεγίστη Τῆς ἀρκτῴου ἱστ.

[87] Θούριοι, πόλις Ἰταλίας.] De situ, & conditoribus consulendus Cluverius lib. IV Italiæ Antiq. Duntaxat illa Strabonis verba hunc adducturus, ex quibus Stephanus totum hoc capitulum consarcinavit, ita enim ille lib. VI: Ὑπερκεῖται δὲ τοῦ μὲν Τυρρηνικοῦ πελάγους (scilicet Sybaritæ) ἐπιπολάζοντες ἐπὶ πολὺ· ἔχουσι δὲ καὶ διατείχισμα ἀπὸ Λαμετίου μέχρι Θουρίων καὶ τοῦ Ἰονίου· ἐν ᾧ καὶ ἡ Σύβαρις ἐστὶν ἐπὶ τῷ ἰσθμῷ τῷ μεταξὺ τοῦ τε Ἰονίου καὶ τοῦ Τυρρηνικοῦ κειμένη· ἀπὸ δὲ τοῦ διατειχίσματος ἐπὶ τὸν Ἰόνιον ἑκατὸν καὶ εἴκοσι σταδίους ἀπέχει, τὸν δὲ Τυρρηνικὸν πλείους ἢ διακοσίους· ἐπὶ δὲ τῷ διατειχίσματι ἐστὶ μὲν ἡ Κρότων, ἐστὶ δὲ ἡ Σκυλλητία, ἐστὶ δὲ ἡ Λοκρῶν ἐπὶ τῷ Ζεφυρίῳ· ἐστὶ δὲ καὶ ἡ Θουρία καὶ τὸ Θούριον· Τὴν μὲν οὖν Σύβαριν ἐξεπολιόρκησαν Ἀχαιοὶ οἱ ἐπὶ τῷ Ἰονίῳ κατοικοῦντες, ὕστερον δὲ καὶ Ἀθηναῖοι μετὰ τὴν ἐν Σικελίᾳ συμφορὰν ἐπῆλθον, καὶ ἐπολιόρκησαν, ἐκβαλόντες τοὺς ἐνοικοῦντας Τυρρηνούς· ἐκλιπὼν δὲ τὴν πόλιν ὁ στρατὸς ἐκεῖνος, ἐπῆλθε τοῖς ἐν τῇ Θουρίᾳ καὶ τῷ Θουρίῳ· ἐκλιπὼν δὲ καὶ τούτους, ἐπῆλθε τοῖς ἐν τῇ Ἀμπρακίᾳ (legendum Κρατίνῃ) καὶ τοῖς ἐν τῷ Θουρίῳ, ὡς ἐκ τοῦ Ἡροδότου ἐπιγράμματος.

[88] Λέγει δὲ Θουρία, καὶ Θούριον.] Fortasse scribendum λέγει δὲ Θουρίαν, nam hoc genere & numero usurpatur a Livio lib. X: *Eodem anno classis Cleonymo ducis Lacedæmonio, ad Italiæ littora appulsa, Thuriam urbem in Salentinis cepit. Adversus hunc hostem Cons. Æmilius missus, prælio non fugatum compulit in naves. Thuriæ reddita veteri cultori.* Sed Θούριον non duntaxat in allegato epigrammate reperitur, verum quoque apud Strabonem lib XIV: Ἀνδρὶς δὲ ἐξέπεσε ἐξ αὐτῆς Ἠργοῦνός τε ὁ συγγραφεὺς, ὃν ὕστερον Θούριον ἐκάλεσαν, ἀφ' οὗ τὸ κοινὸν ἔσχε τὸ εἰς Θουρίους ὄνομα.

[89] Ἡρόδοτος ἐπιγράμματι.] Habet quoque idem epigramma Aristophanis Scholiastes ad Nubes, quia autem illud vitio laborat, & etiam alia illi Scholiastæ insignitur corrupta adhærent, integrum locum transcribam, ut mendis foris repurgetur: Λέγων δὲ σωτῆρος εἶναι τοῦ ἀμφὶ Ἰσμηνὸν καὶ τὰς Θήβας λιμοῦ· πόλιν γὰρ Συβάριν Θούριοι ἐκλιπόντων διὰ πενίαν Θηβῶν, ὕστερον δὲ Ἀθήνας (legendum Κρατῖνος) λιμοῦντος τῆς Θηβῶν, ὡς ἐκ τοῦ Ἡροδότου ἐπιγράμματος.

Ἠρόδο-

Πρόσθεν Λυκάονα κρύπτει κόνις ἥδε θανόντα,

Γαῖδος ἀρχαίης ἱστορικὸν πρόπαγιν,

Δωριέων πάτρης βλαστόν· ἔτι ζωὸν ἄπαυστον

Μοῦνον ὑπεκπροφυγὼν Θούριον ἔσχε πάτρην.

A *Herodotum Lyca filium tegit terra jam mortuum,*

Ionicæ antiquæ historicæ principem,

Dorica ex patria originem trahentem. Hic enim insatiabilem.

B *Monumm fugiens, Thurium habuit patriam.*

τὸ ἐθνικὸν, ὁμωνύμως Θούριοι, καὶ Θουριακοὶ καὶ Θούριος οἶνος, ὡς Σικελῶν. καὶ ἀφῄρηται δὲ τὸ Θούριος Θουριακὸς, ὡς Πάριος Παριακὸς, ἢ ἀπὸ τῆς Θουρίας, ὡς Ὀλβίας Ὀλβιακός. C Παυσανίας δὲ Ἄνθειαν αὐτὴν φησι. καὶ τὸ ἐθνικὸν Θουριάτης, καὶ Θουριὰς τὸ θηλυκὸν, καὶ Θουριάς. εἰσὶ δὲ Θούνιοι, καὶ Θουνιάται.

ΘΡΑΚΗ, ἀπὸ Θρᾳκὸς βασιλέως, ἢ πάλαι ἐν αὐτῇ πολλοὶ ἦσαν· ἢ ἀπὸ Θρᾴκης νύμφης Τιτανίδος, ἀφ' ἧς καὶ Κρόνῳ, Δόλογκος. ἔστι δὲ ἡ Θρᾴκη χώρα, ἣ πρὶν ἐκαλεῖτο, καὶ Ἀρία. τὸ ἐθνικὸν, Θρᾷξ, καὶ Θρᾴσσα. D

Gentile, eodem nomine Thurii, & Thuriaci: & vinum Thurinum, de quo Strabo. Sed deberet a Thurias derivari Thurianus, uti a Parium Parianus, vel a voce Thuria, uti, ab Olbia Olbianus. Pausanias hanc urbem Antheam vocat. Gentile, Thuriatæ, & Thurias genere fœminino, & Thuriensis. Quidam vero Thuniam & inde Thuniates.

THRACE, nomen habet a Thracerege, olim in ea regione fato functi, vel a Thrace nympha Titanidis, ex qua & Saturno natus est Doloncus. Thrace regio est, quæ antea Perce vocabatur, & Aria. Gentile, Thrax, & Thrassa.

Πρόσθεν Λυκάονα κρύπτει κόνις ἥδε θανόντα,
Γαῖδος ἀρχαίης ἱστορικὸν πρόπαγιν·
Δωριέων πάτρης βλαστὸν· ἔτι ζωὸν ἄπαυστον
Μοῦνον ὑπεκπροφυγὼν, Θούριον ἔσχε πάτρην.

Τὸ ἐθνικὸν ὁμωνύμως Θούριοι, καὶ Θουριακοὶ· καὶ Θούριος οἶνος, ὡς Σικελῶν. Παυσανίας δὲ Ἄνθειαν αὐτὴν καλεῖ. Sed in epigrammate legendum ἀρχαίης, & pro ἱστορικὸν fubstitui posset ἱστορίης. Verum nihil muto, nam ἱστορικὸς eodem modo dicitur uti ῥήτορικὸς, nempe ars historiæ conscribendæ. Præterea in quibusdam MSS pro Δωριέων πάτρης legitur Δώρι Θ- ex πάτρης, quod ferri potest, sed Vossianus & alii Δώρου ἐκ πάτρης, & Δώρ Θ- ἐκ πάτρης, quod minime ferendum. Denique pro ἀπάυστον libri Palatini & Vossianus ἀπαύστῳ exhibent, quod omnino nihil juvat. Sine dubio legendum, ut sensus huic versiculo constet: Τὸν δὲ ἀπάυστον Μοῦνον ὑπεκπροφυγὼν &c. quemadmodum in Stephano emendavimus.

Πρὸ τοῦ Θούρ- Θουριακὸς, ἢ Πάρ- Παριακὸς.] Hæc verba & sequentia fide codicis Vossiani in ordinem redegimus: in vulgatis enim totus locus mirum in modum confusus circumferebatur: Καὶ ἄφῃρε δὲ πρὸ τοῦ Θούρ- Θουριακὸς, ὡς Ὀλβιακὸς, ὡς Πάριος Παριακὸς, ἢ πρὸ τοῦ Θουρίου. Qua ratione hujusmodi gentilia sint fœminanda docet noster in Ἄγκυρα, & ad illum locum nos pluribus.

Παυσανίας δὲ Ἄνθειαν αὐτὴν φησ.] Non dubito, quin aute hæc verba vel plurima exciderint transcriptorum incuria, vel ipsius Epitomatoris: nam agitur hac lectione duntaxat de urbe Italica, & adfertur testimonium Pausaniæ, de Thurea Messeniaca loquentis, atque perhibentis eam Anthiam appellatam esse. Fortassis hunc in modum locum suppleveris: Ἐν τῇ Μεσσηνίας Θουρίᾳ. Παυσανίας δὲ Ἄνθειαν αὐτὴν φησι. Imo nemo hanc emendationem in dubium vocabit, qui Pausaniæ locum in Messeniacis evolverit: Ἐντὸς δὲ μεσογείων τῶν Μεσσηνίας πολίων ὀγδοήκοντα ἐγκέκοιπε, ἐν ᾗ Θουριατῶν πόλις· Ἄνθειαν δὲ αὐτὴν οἱ τῆς ἴσης ἀνοικοῦντες τῷ Ὄλυμπῳ λέγουσι· Λακεδαιμόνιοι δὲ ὕστερον τοῖς ἐκ Σπάρτης τὴν Θουρίαν ἐκλιπεῖν ἀνάγκην ἔσχον. Eundem errorem erravit Aristophanis Scholiastes in verbis proxime allegatis, Antheæ appellationem Thuriæ Italicæ attribuens, qui totum locum ex Stephani epitome mihi hausisse visus est. Porro hanc Messeniæ Thuriam appellatam esse Antheam, etiam testatur Strabo lib. VIII, Plinius, Solinus & alii.

Τὸ ἐθνικὸν, Θουριάτης.] Aliquoties occurrit hæc gentilitia apud Pausaniam in Messeniacis, & quoque in Pausaniæ verbis jam proxime allegatis.

Τὰς δὲ Θούνιος, καὶ Θουνιάτης.] Codex Vossianus, τὰς Θούνιος καὶ Θουνιάτης. Sæpissime ρ in ν mutari, & vice versa, notius est, quam quod doceri debeat.

Πρόσθεν Λυκάονα κρύπτει κόνις ἥδε θανόντα,
Γαῖδος ἀρχαίης ἱστορικὸν πρόπαγιν·
Δωριέων πάτρης βλαστὸν· ἔτι ζωὸν ἄπαυστον
Μοῦνον ὑπεκπροφυγὼν, Θούριον ἔσχε πάτρην.

Τὸ ἐθνικὸν ὁμωνύμως Θούριοι, καὶ Θουριακοὶ· καὶ Θούριος οἶνος, ὡς Σικελῶν. Παυσανίας δὲ Ἄνθειαν αὐτὴν καλεῖ. Sed in epigrammate legendum ἀρχαίης, & pro ἱστορικὸν substitui posset ἱστορίης. Verum nihil muto, nam ἱστορικὸς eodem modo dicitur uti ῥήτορικὸς, nempe ars historiæ conscribendæ. Præterea in quibusdam MSS pro Δωριέων πάτρης legitur Δώρι Θ- ex πάτρης, quod ferri potest, sed Vossianus & alii Δώρου ἐκ πάτρης, & Δώρ Θ- ἐκ πάτρης, quod minime ferendum. Denique pro ἀπάυστον libri Palatini & Vossianus ἀπαύστῳ exhibent, quod omnino nihil juvat. Sine dubio legendum, ut sensus huic versiculo constet: Τὸν δὲ ἀπάυστον Μοῦνον ὑπεκπροφυγὼν &c. quemadmodum in Stephano emendavimus.

Πρὸ τοῦ Θούρ- Θουριακὸς, ἢ Πάρ- Παριακὸς.] Hæc verba & sequentia fide codicis Vossiani in ordinem redegimus: in vulgatis enim totus locus mirum in modum confusus circumferebatur: Καὶ ἄφῃρε δὲ πρὸ τοῦ Θούρ- Θουριακὸς, ὡς Ὀλβιακὸς, ὡς Πάριος Παριακὸς, ἢ πρὸ τοῦ Θουρίου. Qua ratione hujusmodi gentilia sint fœminanda docet noster in Ἄγκυρα, & ad illum locum nos pluribus.

Παυσανίας δὲ Ἄνθειαν αὐτὴν φησ.] Non dubito, quin aute hæc verba vel plurima exciderint transcriptorum incuria, vel ipsius Epitomatoris: nam agitur hac lectione duntaxat de urbe Italica, & adfertur testimonium Pausaniæ, de Thurea Messeniaca loquentis, atque perhibentis eam Anthiam appellatam esse. Fortassis hunc in modum locum suppleveris: Ἐν τῇ Μεσσηνίας Θουρίᾳ. Παυσανίας δὲ Ἄνθειαν αὐτὴν φησι. Imo nemo hanc emendationem in dubium vocabit, qui Pausaniæ locum in Messeniacis evolverit: Ἐντὸς δὲ μεσογείων τῶν Μεσσηνίας πολίων ὀγδοήκοντα ἐγκέκοιπε, ἐν ᾗ Θουριατῶν πόλις· Ἄνθειαν δὲ αὐτὴν οἱ τῆς ἴσης ἀνοικοῦντες τῷ Ὄλυμπῳ λέγουσι· Λακεδαιμόνιοι δὲ ὕστερον τοῖς ἐκ Σπάρτης τὴν Θουρίαν ἐκλιπεῖν ἀνάγκην ἔσχον. Eundem errorem erravit Aristophanis Scholiastes in verbis proxime allegatis, Antheæ appellationem Thuriæ Italicæ attribuens, qui totum locum ex Stephani epitome mihi hausisse visus est. Porro hanc Messeniæ Thuriam appellatam esse Antheam, etiam testatur Strabo lib. VIII, Plinius, Solinus & alii.

Τὸ ἐθνικὸν, Θουριάτης.] Aliquoties occurrit hæc gentilitia apud Pausaniam in Messeniacis, & quoque in Pausaniæ verbis jam proxime allegatis.

Τὰς δὲ Θούνιος, καὶ Θουνιάτης.] Codex Vossianus, τὰς Θούνιος καὶ Θουνιάτης. Sæpissime ρ in ν mutari, & vice versa, notius est, quam quod doceri debeat.

Θρᾴκη, ἀπὸ Θρᾳκὸς βασιλέως &c.] In hunc locum supplevi non ex codicibus MSS. quod fateri non erubesco, sed ex Constantino Porphyrogenneta, apud quem talia de Thracia legendo occurrebant, quæ indubitanter ab ipso Stephano mihi profecta videntur, cujus Thraciæ descriptionem, citato integro loco, haud aliter ac in Σικελίᾳ atque Σικελίᾳ, etiam hoc in suum usum Constantinus transtulit. In omnibus editis & MSS legitur: Θρᾴκη, ἀπὸ νύμφης Τιτανίδ-, ἀφ' ἧς & Κρόνῳ Δόλογκ-. Sed quis non animadvertit hæc verba esse λόγου παντὸς ἐρημίαν florum, quæ ex Constantino inseruimus? Præterea ipsa Hermolai Epitome congruo sensu destituitur, cum certum sit, in ea deesse nomen illius Titanidis Nymphæ, quæ ab Arriano apud Eustathium in Comment. ad Dionysium Θρᾴκη appellatur, & a qua Thraciæ nomen impositum est: Ὁ δὲ αὐτὸς Ἀρριανὸς ἐν Θρᾴκῃ τὴν ἱερὰν νύμφην, παρὰ μικρὸν ἱστορῶν ἐν ᾧ φέρεται, οὐκ οἶδ. κόσμῳ τὸ παραλειπόμενον φαίνεται, καὶ δὴ ἐρωτικῶς· ἐκάλει δὲ Μέλπην ἐρῶντα, ᾗ ἡ Ἀρμονία, ᾗ ἡ Ἡρακλέους Κέλτης τὸν λαὸν πείσας ἐθνῶν ἀπὸ ἀνεμιμήτου ἡ χώρα, Πέρκη πολυανθής. Sic igitur videmus quænam fuerit hæc Thrace, unde Thracia nomen acceperit, cujus etiam noster in Βόσπορος meminit, quæ regio etiam nomen habet ἀπὸ Βιθυνοῦ τοῦ Δύος, ᾗ Θρᾷκες ἐκ Τιτανίδ-. Sed dubium est, quisnam fuerit ille Trax, in Thracia vita functus: videtur fuisse Thires sextus Japheti filius, cujus memoria celebratur Gen. x: 2. Hic in illam gentem imperium habuit, qui a Græcis Thraces appellantur, teste Josepho lib. 1. Antiq. cap. VII: Θείρης δὲ Θείρας ἐπώνυμον, ἀπὸ ἑαυτοῦ, Ἕλλησι δὲ Θρᾷκας κέκτηται μετονομάσαντας. Idem hic etiam appellatur Θρᾳξὸς & Θείρας. Eusebius in Chronico: Θρᾳξὸς ἐξ οὗ ὁ Θρᾷξ. Epiphanius adversf. Hæres. Θρᾷκας ἀπὸ Θείρα ὑποκλέψ ἐν τῇ συγγραφῇ χαρακτῆρα καλοῦσι. Eustathius Antiochenus in Hexaem. Θείρας τὸν Θείρα τὸν καὶ Θρᾷκα. Et Hieronym. in Trad. Heb. *Thiras Thraces quorum non satis inmutatum est vocabulum.* Plurima hujus nominis vestigia in Thracia vicinisque insulis & locis inveniri, optime docuit Bochartus lib. III de dispersione gentium cap. II.

Πέρκη ἐκαλεῖτο, καὶ Ἀρία.] Prima appellatio etiam reperitur apud Eustathium in comment. ad Dionys. de situ orbis, proxime allegatis. Alterum nomen Thraciæ ἀπὸ Ἄρεως impositum videtur, erant enim Thraces bellicosi & Martis cultores. Horatius ad Grosphum lib. II Od. XVI Thracium *bella furiosam* vocat. Unde & apud Euripidem in Hecuba legimus, eos esse Ἀνοσιουργοὺς *bello insuperabiles*, & *Marte excellentes* hisce verbis

Αἰαῖ αἰαῖ, ὦ Θρῇσσαι
Ἀνοσιουργοὶ, ἐν ὅπλοις,
Ἐξοχώτατοι Ἄρει κάτοχοι χθονὸς.

Quare

θρᾷσσα, [98] ἡ δὲ Θρᾴττα Ἀττικῶς· καὶ ἡ δοτὴ Θρᾴκης δέλη, καὶ εἰδικῶς ἰχθύος, καὶ ὀρνέου. πτηλινὸν, Θρᾳκία, δοτὴ δ' Θρᾴκιος, καὶ Θρᾴκιον. τὸ δὲ [97] Θρηΐκιος λέγε καὶ διὰ μακροῦ δ' ι.

Ἀνέσχε δ' Τροίη Θρηΐκιον ἄνδρα φορῆσαι.

πατρικὸν φασι [98] δὲ Θρήϊκες· καὶ θηλυκῶς, Θρήϊσσα, δ' [99] Θρᾳκιστὶ τὸ ἐπίῤῥημα, ὡς δοτὸ δ' Θρᾳκίζω.

ΘΡΑΚΩΝ, κώμη πλησίον Ἀντιοχείας. πατρικὸν δ' τέχνης, Θρᾳκοκωμήτης.

ΘΡΑΜΒΟΣ, ἀκρωτήριον Μακεδονίας. τὸ τοπικὸν, Θραμβεύσιος. ὀνόματα δὲ τὰ εἰς ος ληγοντα δύο συλλαβῶν, εἰ μήτις βραχεῖα ἐπαγωγὴ γίνοιτο, δ' περισπάται βαρύνεται. Σημείωσαι τὸ Περκώσιος, δ' Κριθώσιος, ἔστι δ' Περκώσιος ἐ Κριθώσιος.

ΘΡΙΑ, δῆμος τ' Οἰνηίδος Φυλῆς. λέγε θρεῶ. ὁ δημότης, Θριάσιος· [1] δ' Θριάσιον πεδίον. ἔστι δ' ὡς [2] Τίθρας Τιθράσιος. πατρικὰ δὲ διὰ δ' ω. Θριᾶσιν, [3] Θριᾶζε, δ' Θριᾶσιν. δοτὸ δ' δ' [4] Θριαί. Θριαῖος λέγε δ' ἐ Θριασικός. Θριαὶ δ' αἱ μαντικαὶ ψῆφοι, ἃς ἔφερεν Ἀθηνᾶ. ἀχθομένου δ' δ' Ἀπόλλωνος, ἔπεσεν ὁ Ζεὺς ἐπίηνον τῷ διὰ τῶν θριῶν μαντικὴν ἀδοκιμάσαι. διὸ καὶ Ἀπόλλων ἔφη,

Πολλὰ-

A Thrasia, & Thratta Attice, & sic quoque serva ex Thracia, & genus piscis & avis dicitur. Femininum Thracia, fit a Thracius & Thracium. Threïcius vero per I longum effertur:

B *Troja Threïcium virum non feret.*

Dicunt etiam gentile esse Threïces, & genere fœm. Threïssa, & Thracice adverbium, quod tanquam a Thracizo formatum videtur.

THRACO, pagus prope Antiochiam.

C Gentile ex lege artis, Thracocometes.

THRAMBUS, promontorium Macedoniæ. Locale, Trambusius. Nomina in ος exeuntia, duabus syllabis, nisi quoddam derivativum breve fiat, primitivum superant. Notata sunt Percosius & Crithosius, quæ decuD cuntur a Percope & Crithope.

THRIA, populis OEncidis tribus, Dicitur quoque Thrio. Popularis Thriasius. Et campus Thriasius, quod fit uti Tithras Tithrasius. Adverbia pleraque per ω efferuntur E Θριᾶσιν &c. ex, ad & in Thria significantia. Dicitur quoque Thriasicus. Thriæ autem sunt calculi vaticinatorii, quos gestabat Minerva, quod cum ægre ferret Apollo, Jupiter effecit, ne amplius probatis per Thrias (id est calculos F divinatorios) vaticinationibus fides adhiberetur, qua de causa Apollo dicebat:

Multi

Quæ agricultura apud ipsos res ignominiosa, verum ex rapu & bello vivere, eorum moribus decorum censetur. Hæc apud Herodot. lib. v legimus, ubi eorum mores describit: Ἀγορῇσι δὲ οὐκ χρέωνται· γῆς δὲ ἐργασίην, ἀπεχθέως ἐξ ἴσου πάντων ἐ λυπέοντα, κτέ. Ἐστὶ.

[98] Καὶ Θρᾴττα Ἀττικῶς.] Etymologici Mag. Auctor: Θρᾴττα γυνὴ, ἡ Θρᾴκισσα· Ἀθηναῖοι δὲ Θρᾴτταν λέγουσι. Ilincilla, seu serva ex Thracia devecta, ut Scytha Scytissa, Geta &c. Passim hæc vox illo significatu apud Aristoph. in usu est, ita enim in Thesmophoriazusis.

---- ---- Δίῳρος ποῦ 'σ' ὦ βρᾷττ' ἄνευ.
Ὦ βρᾷττ' ἐμοὶ γλυκεῖα, κοπιῶντι δ' ἀηρουκάδων
Ὅσον τὸ χρῆμα. ---- ----

[99] Θρᾳκιστὶ λέγε καὶ διὰ μακροῦ δ' ι.] Ex sequenti versiculo manifeste apparet hunc in modum esse scribendum, quanquam omnes editi Θρέϊκιος præferant. Verum apud alios poëtas illud jota non producitur. Homerus Iliad. ψ.

Οἱ δ' ἄνεμοι πάλιν αὖτις ἔσαν οἰνοπέδι πόντῳ,
Θρῄκιον κελάδοντες. ---- ----.

Et Euripides in Hecuba:

Πολυμήστορ' ἀστὸς δῦμεν Θρῃκίαν ξένην.

[1] Καὶ Θρήϊκες, καὶ θηλυκῶς, Θρήϊσσα.] Non ferenda videbatur vulgatorum codicum lectio: τὸ ἐθνικὸν φασι καὶ Θρήϊκι· καὶ θηλυκῶς, Θρείσσα. Illud Θρείκιος quod reposui, ponitur a poëtis pro Θρήϊκες, a casu recto Θρῄξ, unde casu rectum Θρᾷξ. Callimachus Hymno in Delum:

Ἡμῖν ὑψιλὸς κορυφῇσι Θρῄκῃ Αἶμος.

Vide etiam Etymologici Mag. auctorem in voce Θρᾷξ.

[2] Θρασιᾶς.] In vulgatis erat Θρασιεὺς, quod mihi exigere emendatione indigere videbatur, & codice Vossiano adjecto inveni, quod nunc excusum est.

[3] Θρᾳκίῳ δ', κἀκρωτήριον Μακεδονίας.] Cum Macedoniæ potior pars sit mediterranea, locaque maritima nulla habeat, nisi Ægæum pelagus respicientia, nullus dubito, quin hoc promontorium sit unum ex iis, quibus peninsula Pallene erat instructa. Et quanquam nonnulli Pallenen Thraciæ adscribant, erat tamen revera Macedoniæ Chersonesus inter Thermæum sinum & Toronicum. Sed movet me potissimum Herodotus, quod exiliorem Stephanum hoc promontorium innuisse, quia hoc nomine urbem in Pallene agnoscat, quæ ab ipso *Therambus* appellatur, sic enim ille lib. v, ubi refert ex quibus urbibus Xerxes naves sibi & milites comparaverit: Ἐντεῦθεν ἤδη τὴν ἐ Φαλήρου παραλίην οὐκ ἐπῄεσαν, πρὶν Ἄφυτιν, καὶ Νέην πόλιν, καὶ Λίγδιν, ἐ Θεραμβέων, καὶ Σκιωναίους, ἐ Μενδαίους, καὶ Σάνιον· οὗτοι γὰρ εἶσι οἱ τὴν νῦν Παλλήνην, ἀπ' ἄκρου δὲ Φλέγρης ἐπιλεγόμενοι παραῴκηνται.

[4] Ἀπὸ δ' Περκώσης ἐ Κριθώνος.] Tentabam aliquando emendare Περκώσης ἐ Κριθώνος. Sed noster perhibet, olim primam urbem sic appellatam fuisse: Περκώσης, δ' πάλαι Περκώσα, πόλις Παλλήνης. Sed an Κριθώνα aliquando in ultima e habuerit, non liquet.

[5] Καὶ Θρᾴκιον πεδίον.] Strabo libro IX hujus campi meminit: Ἔστι τὸ Θρᾴκιον πεδίον, δ' ἀμφίκυρτος ὑπερκλύζει ἐ λίμνη. Vide quoque Herodotum variis in locis.

[6] Τίθρας Τιθράσιος.] Est nomen tribus Ægeïdis, & nomen gentile inde deductum, de quibus suo loco Stephanus.

[7] Θριᾶζε.] Utitur illo adverbio Synesius Epist. CXXXVI: Ἀμάλῃ δ' Ἀναμνήσθητι μὲν χρήσιμα, δ' Σφετδὶ γίγνεται, δ' Θριᾶζε.

[8] Θριᾶσιν.] Adverbio illo utitur Athenæus lib. XI: Οἱ περὶ Ἀθήναιον δ' Ναυσικλείδου τοῦ πολιτευσαμένου, δ' κληδόνας ἐξενεγκόντος Φίλιππον Ἀθηναίοις. Eodem redibit, sive Θριᾶσιν, sive Θριᾷσιν dixeris.

[9] Θριαὶ δ' αἱ μαντικαὶ ψῆφοι.] Hoc significatu vocem usurpavit Callimachus Hym. in Apoll.

Φοίβῳ δ' ἐ πάντες ἐπιφθίνουσ' ἐ ἀοιδοί,
Κοῦροι δ' ἡμεῖς, δ' μνώμεθα. ----

Hesychius Θριαί, αἱ στῶνες μικραὶ (legendum ἀστραγάλων τινές) ἐ κυμβία, δ' αἱ μαντικαὶ ψῆφοι. Ita hoc loco legendum, evidenter conflat ex Etymologici Mag. Auctore: Θριαὶ εἰσὶν αἱ μαντικαὶ ψῆφοι· τύπτουσι δὲ παιδικοὶ Θριαί

πληπαλιγ. καὶ [77] τὰ σώματα αὐτῶν ῥιφέντα εἰς βάλασσαν, ἐ καταδύεται. A

ΘΙΣΒΟΣ, πόλις [78] Λυκόφρων,

Οἳ Θίσβην οἰκήσασι, Σατνιόεντ' ὄρος.

τὸ ἐθνικὸν, Θίσβιος.

ΘΙΓΓΗ [79], πόλις Λιβύης. Ἑκαταῖος B πεδιηρήσ. τὸ ἐθνικὸν, Θίγγιος.

ΘΙΣ [80], πόλις Αἰγυπτία, πλησίον Ἀβύδου. ὁ πολίτης, Θινίτης· Ἀλέξανδρος Αἰγυπτιακῶν πρώτῳ.

ΘΙΣΒΗ, πόλις Βοιωτίας. Ὅμηρος, C

---- πολυτρήρωνά τε Θίσβην.

ἀπὸ Θίσβης τῆς Ἀσωπίδος. λέγεται [81] πληθυντικῶς. ὁ πολίτης, Θισβαῖος. καὶ ὁ λιμὴν ἢ τὸ Θισβαίων, ὡς φησιν Ἑκαταῖος· καὶ τὸ ὄπιναρ, πλοίων πολλῶν. [82] Γοργίωνας D ἢ ὁ αὐλητὴς, Θισβίους ἐκάλεσε, [83] καὶ ὁ Ἐρετριῶν αὐλητής.

ΘΜΟΥΙΣ [84], πόλις Αἰγύπτου, ὡς Ξοΐς, Σαΐς. ὁ πολίτης, Θμουίτης.

Θ Ο-

que corpora in mare projecta non submergantur.

THIBER, urbs, de qua Lycophron:

Qui Thibrum habitant Saturniumque montem.

Gentile, Thibrius.

THINGE, urbs Libyæ, de qua Hecatæus in Periegesi. Gentile, Thingius.

THIS, oppidum Ægyptium, prope Abydum. Oppidanus, Thinites, teste Alexandro rerum Ægyptiacarum primo.

THISBE, urbs Bœotiæ, de qua Homerus:

---- *Et columbis abundantem Thisben.*

A Thisba Æsopi filia nomen habet. Dicitur quoque numero multitudinis. Civis, Thisbæus. Et portus Thisbæorum de quo Epaphroditus: & navale columbis refertum. Ismenias tibicen Thisbensis appellatur, & etiam Eretrio tibicen.

THMUIS, oppidum Ægypti, uti Xoïs, Saïs. Oppidanus, Thmuites.

THO-

tate integrum locum sic excudendum volui: Ὁ πολίτης Θινίτης, ὡς λέγει ὁ Θίσβις Ἀλέξανδρος.]

77 Τὰ σώματα αὐτῶν ῥιφέντα εἰς βάλασσαν, ἐ καταδύεται.] Idem de Thibiis ex Phylarcho refert Plinius lib. VII cap. 11: *Phylarchus & in Ponto Thibiorum genus, multisque aliis ejusdem naturæ: quorum nec ossa tradit in altero sæculo geminam pupillam, in altero equi effigiem. Eosdem præterea non posse mergi, ne vestes quidem degravatos.* Fortassis ex perantiqua hac fabella ad multos Europæ populos, Euangelii & rectæ rationis face nondum satis illustratos, præsertim ad Germanorum ditiones, pessima hæc consuetudo dimanavit, ut in cognoscendis falcinantibus & sagis, ex injectione in aquas evidentissima signa peterentur, an aliqua facultate magica essent imbuti. Hos enim manibus pedibusque colligatis, vel pollice manus dextræ, magno digito sinistri pedis, & vicissim pollice sinistræ digito magno dextri pedis transverse vinculo adstrictis, in stagnum satis profundum, sive profluentem projiciebant: si fundum non petebant aquis innatantes, experimentum minime dubium habebatur, eos magiæ atque maleficii esse reos. Hujusmodi experimenta, cum a Medicis, Philosophis, & multis in Europa judicibus ad risum usque sint exploda, atque evidentissimis rationibus refutata, quis fidem habere poterit Plinio & nostro Stephano, Thibiorum corpora in mare projecta, ei innatare posse, quippe non ostendentes illorum corpora, aliis naturalibus facultatibus, quibus hodie nostra non gaudent, esse præditos?

78 Λυκόφρων.] Variis modis istud oppidi nomen apud Lycophronem excusum reperitur, modo Θεσβίην, modo Θίσβην, modo Θίσβιον. Alibi sine dubio latet error, vel in Lycophrone, vel in Stephano, non facile tamen Scholiastæ auxilio, neque aliorum scriptorum auctoritate avertruncandus.

79 Θίγγη, πόλις Λιβύης.] Testatur Strabo lib. XVII hoc oppidum barbaris Τίγγα, Artemidoro Λίγγα, & Eratosthenis Λίγγαι dici. Hodie appellatur *Tanger*, & antiquissimi nominis vestigia servare videtur. Situm est in ora freti Herculei, portu satis amplo instructum, atque Mauritaniæ Tingitanæ caput habetur.

80 Θίς, πόλις Αἰγύπτου.] Vel oppidi nomen vel gentile in mendo cubat: nam si Θὶς genuina sit oppidi appellatio, inde Θίνης oppidani nomen est deducendum. Verum si recte se habet Θινίτης, quod in vulgatis & MSS conspicitur, oppidi nomen erit Θίνις, quod neque literarum ordini adverlatur. Certissimi essemus, si Alexandri Ægyptiaca, quorum testimonio noster utitur, hodie prostarent. Puto tamen pro Θὶς hoc loco Θῖνις referendum, ad quam scripturam & conjecturam me non dubitanter ducit τὸ Θινίτης, sed quoque Ptolemæus in hisce tenebris facem accendit, in Ægypto prope Abydum (idem asserente Stephano nostro ex Ægyptiacis Alexandri) Θῖνίβαι Νομὸς hoc modo collocans lib. IV:

Ἀφροδιτόπολις μητρὸς, ἧς μεσογειόπολις μικρὰ.
Ἀφροδίτης πόλις.
Εἶτα μικρὰ πόλις
Κερκεσῦρα.
Θινίτης νόμος, ἧς μεσογειόπολις
Ἐχμὶς Πανοπολίτης.
Εἶτα μικρὰ ἐμπόριον ἀπὸ λίμνης
Ἀθύρις.

Quanquam hæc Ptolemæi verba nobis occasionem suppeditant, genuinum oppidi nomen inveniendi, tamen mutila sunt, & fortassis hunc in modum supplenda.

Θινίτης νόμος, ἧς μεσογειόπολις
Θῖνις.

Atque ita habebimus oppidum illud, quod male in Stephani libris Θὶς vocatur, quod ex gentili Θινίτης apud nostrum, & ex Ptolemæo satis probavimus.

81 Πληθυντικῶς.] Numero multitudinis utitur Xenophon lib. IV Hellenicor. Δικὲ Θισβᾶσι δὲ ἐφοδεύσαντι, ὅτι ἀποστάντες πολέμιοι, ἀφικνοῦντο εἰς Κορώνειαν. Idem testatur Strabo lib. IX. Θίσβη, Θίσβαι καὶ λέγονται. Erat id oppidum supra mare Thespiensibus & agro Coronæo finitimum, ab australi parte etiam Heliconi subjectum. Navale habuit saxosum & columbis refertum (ἧς ἐπίνειον inquit Steph. πόλεως) ut merito Poëta πολυτρήρωνα appellaverit, teste eodem Strabone variis in locis, & Eustathio ad Homeri Bœotiam.

82 Γοργίωνας.] Ismeniæ tibicinis meminerunt Plutarchus in Pericle: Ælian. var. Hist. lib. IV: Apulejus de Deo Socratis, aliique.

83 Καὶ ὁ Ἐρετριῶν αὐλητὴς Θισβίους.] Ita supplevi hunc locum fide MSS: a vulgatis enim hactenus illud Θισβίους abfuit. Præterea pro Ἐρετριῶν, quod vulgati exhibebant, Ἐρετρίων retcribere placuit, quod proprium viri nomen est.

84 Θμοῦις, πόλις Αἰγύπτου.] Hujus meminit Ammian. Marcellinus, & inter maximas Ægypti urbes numerat lib. XXII: *Ægyptus ipsa, quæ jam inde ut Cum suo imperio juncta est, regitur a præsidibus, exceptis minoribus multis, Athribis & Oxyrynchis, & Thmuei & Memphi, maximis urbibus nitet.* Erat sita in præfectura Mendesia prope Men-

Θόραι, δῆμος Ἀντιοχίδος φυλῆς. A
Ὁ δημότης, Θορεύς. τὰ τοπικά, Θόρηθεν, Θόρηζε, Θόρησι.

Θορικός [81], δῆμος Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Ἑκαταῖος δὲ τὴν πόλιν αὐτὴν φησιν, ὁ δημότης Θορεύς, καὶ Θορικεύς. B τὰ τοπικά, ἐκ Θορικοῦ, Θορικόνδε, Θορικοῖ.

Θόρναξ [82], ὄρος Λακωνικῆς. Νικόλαος δ'. τὸ ἐθνικὸν Θορνάκιος, ὡς [83] Νάρυξ Ναρύκιος.

Θούλη [84], νῆσος μεγάλη ἐν τῷ Ὠκεανῷ ὑπὸ τὰ ὑπερβόρεα μέρη, ἐν ᾗ τὴν θερινὴν ἡμέραν ὡρῶν εἴκοσιν ὁ ἥλιος ἰσημερινῶν ποιεῖ, τὰς δὲ νύκτας [85] τεσσάρων· τὰς δὲ χειμερινὰς τἀναντίον. τὸ ἐθνικὸν, Θουλαῖος· [86] ἴσως δὲ Θουλίτης. D

Θούριοι [87], πόλις Ἰταλίας, ἣ πρότερον Σύβαρις, ἀπὸ Θουρίας πηγῆς· ὕστερον δὲ Κωπία. [88] λέγεται δὲ Θουρία, καὶ Θούριον, ὡς ἐν τῷ [89] Ἡροδότου ἐπιγράμματι,

Ἡρό-

THORÆ, populus Antiochidis tribus. Popularis, Thorensis. Localia ex, ad, & in Thoris.

THORICUS, populus Acamantidis tribus. Hecataeus urbem nominat. Popularis, Thoricius & Thoricensis. Localia ex Thorico, ad Thoricum, & in Thorico.

THORNAX, mons Laconiæ, de que Nicolaus libro IV. Gentile, Thornacius, uti Naryx Narycius.

THULE, insula magna in Oceano in Hyperboreis partibus, ubi sol æstivam diem viginti æqualibus horis facit, noctem vero quatuor: Sed hybernas contra. Gentile, Thulæus: forte etiam Thulita.

THURII, urbs Italiæ, antea Sybaris dicta, nomen habens a Thurio fonte, postea vero Copiæ. Dicitur quoque Thuria & Thurium, quod in Herodoti Epigrammate liquet:

Hero-

pe Mendesium ossium, atque inter illas censetur, quæ nomen originem animalium vocabulis debent, nam *Thouris* Ægyptiis *Hircus* dicitur, teste Hieronymo lib. II. incertus Iovian. *Unde & urbes quoque apud eos ex animalium vocabulis nuncupantur. Leonto, Cyno, Lyco, Busiri, Thmuis, quod interpretatur Hircus.* Eusebius urbis nomen Θωρὶς fecit, quod liquet manifeste, quia inde deduxit nomen gentile Θωρίτης lib. VIII. Hist. Ecclesiast. cap. 12: Θυλάκις τῆς Θωρίτων ἐκκλησίας ἐπίσκοπος.

81 Ὁ δημότης, Θορεύς.] Libri scripti, ὁ δημότης Θερικός. Nihil tamen mutandum censet Salmasius.

82 Θόρναξ.] In Etymol. Mag. Auctore male legitur Θόρνος, & pejus apud Demosthenem in oratione κατὰ Μειδ. Θόρμακος.

83 Θόρναξ, ὄρος Λακωνικῆς.] Vossianus Θόρηξ, ὄρος Λακωνικῆς· Nic. δ'. τὸ ἐθνικὸν, Θορήκιος, sed male. Alio nomine hic mons Coryx dicebatur, quod observat Meursius ex Theocriti Schol. in Laconicis.

83 Νάρυξ, Ναρύκιος.] Auctoritate codicum manu exaratorum sic emendavimus: male hactenus editi Νάρηξ, Ναρήκιος. Est enim Naryx urbs Locridis, de qua suo loco Stephanus.

84 Θούλη, νῆσος μεγάλη ἐν τῷ Ὠκεανῷ.] Hæc insula quamvis veteribus fuerit celebris & decantatissima, inter illos tamen non convenit de accurato ejus situ, quod inde liquet evidentissime, quia diversum ei dierum & noctium longitudinem attribuerint. Nam noctem diem ibi æstivum (quem de ingressu solis in cancrum intelligo) ex viginti horas, & noctem tunc ex quatuor constare prohibet. Sed alia fuit mens Procopio, affirmanti solem in Thule circa solstitium æstivum per XL. dies non occidere, & circa brumale solstitium Thulitas per dies XL. solis aspectu carere, ita enim ille de bello Gothico lib. II. cap. XV: Ἐν ταύτῃ γίνεται κατὰ καῦ ἔτος ἡμερῶν· ὁ μὲν ἥλιος, ἀμφὶ θερινὰς δὴ τροπὰς ἐγκλίνων, ἐς ἡμέρας τεσσαράκοντα οὐδαμῇ δύνει, ἀλλὰ διὰ παντὸς ἐς αὐτὸν τὸν χρόνον ἐπὶ γῆς φαίνεται· μετὰ δὲ ὀλίγον αὖθις ἐξ ὑπτίου, ἀμφὶ τὰς χειμερινὰς τροπὰς, ἐλθὼν δὲ ἐς ἡμέρας τε ἴσας τοσάσδε ἐκ τοῦ κάτω τοῦδε φαίνεται· αὖθις δὲ αὐτὰς ἀπίησιν ἐκκλινόμενον. Hæc ex totidem Islandiæ quadrant: Verum juxta Stephanum, in qua sententia olim etiam fuere Marinus & Ptolemæus, Thule esset, ubi nunc Schetlandia, (quæ una est ex Orcadum insulis, & vix bidui curlu a Britannia remota) ad gradum LXIII. ubi dies æstivus, sive maximus, viginti horarum est. Sed quid juvat omnium de hac insula opiniones congerere, quibus hoc volupe est, legant Vossium ad Melam & Bochartum lib. I de Phœnicum coloniis.

81 Θορικός.] Male in hactenus editis πλησίον: nam diem facit sol viginti, noctem vero horarum quatuor.

86 Ἴσως δὲ ὁ Θουλίτης.] Quanquam de hoc gentili ambigere videatur noster, invenitur tamen apud Procopium loco jam allegato: Λέγει τε Θουλίτας ἐκ μυρίων ἐς ἑπτακισχιλίους ἰέναι.

87 Θούριοι, πόλις Ἰταλίας.] De situ, & conditoribus consolendus Cluverius lib. IV Italiæ Antiq. Duntaxat illa Strabonis verba jam adducturus, ex quibus Stephanus totum hoc capitulum confercinavit, ita enim ille lib. VI: Ὕστερον δ' οἱ ἀποξενωθέντες (scilicet Sybarita) συνελθόντες ἐπέκτισαν ἄλλην· χρόνον δὲ ὕστερον διεφθάρησαν ὑπ' Ἀχαιῶν καὶ Δώρων Ἐπιτελείων· οἱ συνοικήσαντες δὲ ἐκείνοις ἀφίστανται, καὶ ἐκβαλόντες αὐτοὺς, νέοι δὲ διεφθάρησαν, τὸν δὲ πόλεμον εἰς ὕστερα πάντα μετέβησαν πάλιν· καὶ Θουρίους αὐτοπροσαγορεύουσι διὰ κρήνης ὁμωνύμου· Θούριοι δὲν χρόνους πολλοὺς χρήσαντο, ὑπὸ Λακεδαιμονίων διωχθέντες· Ταραντίνων δ' ἀφηγουμένων ἐπέκτισαν, ὑπὲρ Γερμανίας κατέβησαν· οἱ δὲ πλησίον τοὺς ὁμώνυμους ἐλιγανδρῶν, μεθεστηκότων Κωπιέων τὸν τόπον. Ex his verbis liquet, quibus nominibus olim hæc civitas fuerit insignis, & Hieronymum Syrtam, Hispanorum eruditissimum errare, quod in Stephano pro Κωπίας emendare conetur Λάσσης, uti videre est in notis ad Antonini Itinerarium. Nomen illud etiam reperitur corruptissimum apud Scholiast. Aristoph. ad Nubes, cujus verbo mox producturos sum atque emendaturos.

88 Λέγεται δὲ Θουρία, καὶ Θούριον.] Fortasse scribendum λέγει δὲ Θούριον, nam hoc genere & numero usurpatur a Livio lib. X: *Eodem anno classis Graecorum, Cleonymo duce Lacedaemonio, ad Italiae litora appulsa, Thuriasque urbem in Salentinis cepit. Adversus hanc hostem Cons. Aemilius missus, praelio non fugatum compulit in vincula. Thuria reddita veteri cultori.* Sed Θούριον non duntaxat in allegato epigrammate reperitur, verum quoque apud Strabonem lib. XIV: Ἀνὴρ δὲ ἐξέβαινε ἐξ αὐτῆς Ἡρόδικος ὁ συγγραφεύς, ὃν ὕστερον Θούριον ἐκάλεσαν, ἀπὸ τῆς κοινωνίας τῆς εἰς Θουρίους δοθείσης. Herodotus ergo Thurius dicebatur, non quod ibi esset natus, sed quod ibi socium ducendæ in Thurios coloniæ præbuisset.

89 Ἡροδότου ἐπιγράμματι.] Habet quoque idem epigramma Aristophanis Scholiastes ad Nubes, quia autem illud vitio laborat, & etiam alia illi Scholiaste insigniter corrupta adhærent, integrum locum transcribam, ut mendis suis repurgetur: Λέγεται δὲ ποτὲ μὲν πόλις ἐφάνη ἐπὶ τῆς Θουρίας λίμνης· ἄλλοτε δὲ Συβάρεως Θουρίου ἐκλήθη διὰ κρήνης Θουρίας, ὕστερον δὲ Ἀθηνῶν (legendum Κωπίης) λεγόντων τῶν Θουρίων, ὡς ἐν τῷ Ἡροδότου ἐπιγράμματι.

Ἡρό-

Πρόθοον Λυξέω κεύθει κόνις ἥδε θυ- A
νόντα.
Ἰάδος ἀρχαίης ἱστορίης πρύτανιν.
Δωριέων πάτρης βλαστόν· ἄπ. Τὸν γὰρ
ἄπαιδον
Μοῦνον ὑπαντήσας φυγὼν Θούριον ἔσχε B
πάτρῃ.

Herodotum Lyxæ filium tegit terra jam mortuum,
Ionicæ antiquæ historicæ principem,
Dorica ex patria originem trahentem. Hic enim infatigabilem.
Menum fugiens, Thurium habuit patriam.

Τὸ ἐθνικὸν, ὁμωνύμως Θούριοι, καὶ Θουριακὸς καὶ Θούριος οἶνος, ὡς Στράβων. καὶ ὡσαύτως ὁ ἀπὸ τοῦ Θούριος Θουριεύς, ὡς Πάριος Παριανὸς, ἢ ἀπὸ τῆς Θουρίας, ὡς Ὀλβία Ὀλβιανὸς. Παυσανίας δὲ Ἄνθειαν αὐτὴν φησι. καὶ τὸ ἐθνικὸν Θουριάτης, καὶ Θουριὰς τὸ θηλυκὸν, καὶ Θουριδίς. εἰσὶ δὲ Θουνίαν, καὶ Θουνιάτης. C

Gentile, eodem nomine Thurii, & Thurinci: & vinum Thurinum, de quo Strabo. Sed deberet a Thurius derivari Thurianus, uti a Parium Parianus, vel a voce Thuria, uti, ab Olbia Olbianus. Pausanias hanc urbem Antheam vocat. Gentile, Thuriatæ, & Thuriis genere fœminino, & Thuriensis. Quidam vero Thuniam & inde Thuniates.

ΘΡΑΚΗ, ἀπὸ Θρᾴκης βασιλέως, ἢ πάλαι ἐν αὐτῇ πλανωμένου, ἢ ἀπὸ Θρᾴκης νύμφης Τιτανίδος, ἀφ' ἧς ὁ Κρόνου, Δόλογκος. ἔστι δὲ ἡ Θρᾴκη χώρα, ἣ πρὸ τοῦ Πέρκη ἐκαλεῖτο, καὶ Ἀρία. τὸ ἐθνικὸν, Θρᾷξ, καὶ Θρᾴσσα. D

THRACE, nomen habet a Thracerege, olim in ea regione fato functi, vel a Thrace nympha Titanidis, ex qua & Saturno natus est Doloncus. Thrace regio est, quæ antea Perce vocabatur, & Aria. Gentile, Thrax, & Thrassa.

Πρόθοον Λυξέω κεύθει κόνις ἥδε θανόντα.
Ἰάδος ἀρχαίης ἱστορίης πρύτανιν.
Δωριέων πάτρης βλαστόν· ἄπαιδον γὰρ ἔθηκε.
Μοῦνον ὑπαντήσας φυγὼν Θούριον ἔσχε πάτρῃ.

Τὸ ἐθνικὸν ὁμωνύμως Θούριοι, καὶ Θουριακὸς· καὶ Θούριος οἶνος ὡς Στράβων. Παυσανίας δὲ Ἄνθειαν αὐτὴν καλεῖ. Sed in epigrammate legendum ἀρχαίης, & pro ἱστορικῆς fubditus poſſet ἱστρίης. Verum nihil muto, nam ἱστορικὸς eodem modo dicitur uti ῥητορικὸς, nempe ars hiſtoriæ conſcribendæ. Præterea in quibuſdam MSS pro Δωριέων πάτρης legitur Ἀρχαιέων ἐκ πάτρης, quod ferri poteſt, ſed Voſſianus & alii Δώρου ἐκ πάτρης, & Δώρου ἐκ πάτρης, quod minime ferendum. Denique pro ἀπαίδευτον libri Palatini & Voſſianus ἀπαίδευτος exhibent, quod omnino nihil juvat. Sine dubio legendum, ut ſenſus huic verſiculo conſtet: Τὸν γὰρ ἀπαίδευτον Μοῦνον ὑπαντήσας φυγὼν &c. quemadmodum in Stephano emendavimus.

Πρὸς τὸ Θούριος Θουριακὸς, ὡς Πάριος Παριανὸς.] Hæc verba & ſequentia fide codicis Voſſiani in ordinem redegimus: in vulgatis enim totus locus mirum in modum confuſus circumferebatur: Καὶ ἄρχεται δὲ πρὸς τὸ Θούριος Θουριακὸς, ὡς Ὀλβιανὸς, ὡς Πάριος Παριανὸς, ἢ πρὸς τὸν Θούριον. Qua ratione hujuſmodi gentilia ſint formanda docet noſter in Ἄγκυρα, & ad illum locum nos pluribus.

Παυσανίας δὲ Ἄνθειαν αὐτὴν φησι.] Non dubito, quin ante hæc verba vel plurima exciderint tranſcriptorum incuria, vel iptius Epitomatoris: nam agitur hac ſcilicet duntaxat de urbe Italica, & adfertur teſtimonium Pauſaniæ, de Thurea Meſſeniaca loquentis, atque perhibentis eam Anthiam appellatam eſſe. Fortaſſis hunc in modum locum ſuppleveris: Ἐν δὲ Μεσσηνίοις Θουρία. Παυσανίας δὲ Ἄνθειαν αὐτὴν φησι. Imo nemo hanc emendationem in dubium vocabit, qui Pauſaniæ locum in Meſſeniacis evolverit: Ἐπὶδὲ τούτοις ἐστὶ μεσόγαια ἡ Μεσσηνίων γεωργία ἀπωκισμένη ἐς διάστημα, ἐν ᾗ Θουριακὸν πόλις· Ἄνθειαν δὲ αὐτὴν οἱ τῆς ἴσασι μουσικῆς τοὺς Ὀμήρου λόγους· Λακεδαιμονίους δὲ ἴσχει πόλις ὑπὸ Θουρίᾳ τῇδε Ἄγκυρα. Eundem errorem erravit Ariſtophanis Scholiaſtes in verbis proxime allegatis, Antheæ appellari eam Thuriæ Italicæ attribuens, qui totum locum ex Stephani epitome mihi hauſiſſe viſus eſt. Porro hanc Meſſeniæ Thuriam appellatam eſſe Antheam, etiam teſtatur Strabo lib. VIII, Plinius, Solinus & alii.

Τὸ Θούριος, Θουριακὸς.] Aliquoties occurrit hoc gentile apud Pauſaniam in Meſſeniacis, & quoque in Pauſaniæ verbis jam proxime allegatis.

Τοῦτο δὲ Θούριον, καὶ Θουνίτης.] Codex Voſſianus, τοῦτο Θούριον ἢ Θουνίτην. Sæpiſſime ι in ν mutari, & vice verſa, probe ſcio, quam quod doceri debeat.

Herodotum Lyxæ filium tegit terra jam mortuum,
Ionicæ antiquæ hiſtoricæ principem,
Dorica ex patria originem trahentem. Hic enim infatigabilem.
Menum fugiens, Thurium habuit patriam.

Θρᾴκη, ἀπὸ Θρᾴκης βασιλέως &c.] Ita hunc locum ſupplevi non ex codicibus MSS. quod fateri non erubeſco, ſed ex Conſtantino Porphyrogenneta, apud quem talia de Thracia legendo occurrebant, quæ indubitanter ab ipſo Stephano mihi profecta videntur, cujus Thraciæ deſcriptionem, citato integro loco, haud aliter ac in Περσίδι atque Σκυθίᾳ, etiam hoc in ſuum uſum Conſtantinus tranſtulit. In omnibus editis & MSS legitur: Θρᾴκη, ἀπὸ νύμφης Τιτανίδος, ἀφ' ἧς ὁ Κρόνου Δόλογκος. Sed quis non animadvertit hæc verba eſſe ἀπόπλανα grammaticorum illorum, quæ ex Conſtantino inſeruimus? Præterea ipſa Hermolai Epitome congruo ſenſu deſtituitur, cum certum ſit, in ea deeſſe nomen illius Titanidis Nymphæ, quæ ab Arriano apud Euſtathium in Comment. ad Dionyſium Θρᾴκη appellatur, & a qua Thraciæ nomen impoſitum eſt: Οἱ δὲ πάντες Ἀρριανὸς ὁ Θρᾴκιος καὶ ἄλλη νύμφη, παρὰ δὲ ἄμφω ἐπῳδὸς ἡ ὁ φιλόσοφος, εἶναι τὴν Διὸς τοῦ προμηθέως φαρμακέως, καὶ δὴ ἐχρῆζεν· ἐντεῦθεν τὴν ὁ Μήδων ἐπῳδὸς, καὶ ὁ Ἀρριανὸς, καὶ ὁ ἱστοριοποιὸς Κίρος· καὶ λοιποὶ πάντες ἀπὸ Θρᾴκης ἐκεῖσε ἀνοικισθέντες ἐκ χώρας, Πέρσαι προσηγορεύθησαν. Sic igitur videmus quæ nam fuerit hæc Thrace, unde Thracia nomen acceperit, cujus etiam noſter in Boſporo meminit, quæ regio etiam nomen habet ἀπὸ Βοσπόρου τοῦ Διὸς, καὶ Θρᾴκης τῆς Τιτανίδος. Sed dubium eſt, quinam fuerit ille Trax, in Thracia vita functus: videtur fuiſſe Thiras ſextus Japheti filius, cujus memoria celebratur Gen. x: 2. Hic in iſtam gentem imperium habuit, qui a Græcis Thraces appellantur, teſte Joſepho lib. 1. Antiq. cap. VII: Θήρας δὲ Θήρας δὲ ἐπώλεσεν, ὃν ἡμεῖς, Ἕλληνες δὲ Θρᾷκας κέκληκεν ἐπιχωρίως. Idem hic etiam appellatur Θαρᾶς & Θῆρος. Euſebius in Chronico: Θρᾳκὸς ἐξ οὗ Θρᾷκες. Epiphanius adverſ. Hæreſ. Θρᾷκας ἀπὸ Θήρας ἐπώνυμον ἔσχον τὴν προσηγορίαν. Euſtathius Antiochenus in Hexaem. Θήρας τὸν Θήρα τὸν υἱὸν Θρᾴκας. Et Hieronym. in Trad. Heb. Thiras Thraces quorum non ſatis immutatum eſt vocabulum. Plurima hujus nominis veſtigia in Thracia vicinisque inſulis & locis inveniri, optime docuit Bochartus lib. III. de diſperſione gentium cap. 11.

Βίρκη ἐπώλεσε, καὶ Ἄγκυρα.] Prima appellatio etiam reperitur apud Euſtathium in comment. ad Dionyſ. de ſitu orbis, proxime allegatis. Alterum nomen Thraciæ ἀπὸ τοῦ Ἄρεως impoſitum videtur, erant enim Thraces bellicoſi & Martis cultores. Horatius ad Grodphum lib. II Od. XVI Thracian *bello furioſum* vocat. Unde & apud Euripidem in Hecuba legimus, eos eſſe δορυσσεῖς πάντας *bello inſuperabiles*, & *Marte excellentes* hiſce verbis

Αἳ αἵ, τὰν Θρῄσσαις
Λογχοβόαν, ἐνυάλιον,
Εὐίππων Ἄρεϊ κάτοχα χθόν.

Quare

θρῄσσα, [96] ᾗ Θρᾷττα Ἀττικῶς· καὶ ἡ ἀπὸ θρᾴκης θῆλυς, καὶ οὐδ. ἰχθύδ., καὶ ὀρνέαν. πελλυκόν, Θρᾳκία, ἀπὸ δ Θρᾴκιος, καὶ θρᾴκιον. τὸ δ [97] Θρῃΐκιος λέγ) καὶ διὰ μακροῦ ῑ.

A Thraſſa, & Thratta Attice, & ſic quoque ſerva ex Thracia, & genus piſcis & avis dicitur. Fœmininum Thracia, fit a Thracius & Thracium. Threïcius vero per ῑ longum effertur:

Ἀνέρα δ' Τροίη θρῃΐκιον οὐκ ἐπὶ φορῆτ. πέφυκον φασι [98] δ Θρῄκες· καὶ θηλυκῶς, θρῄσσα, δ [99] Θρᾳκικὸν τὸ ἐπίῤῥημα, ὡς ἀπὸ τοῦ Θρᾳκίζω.

B *Troja Threïcium virum non feret.*

Dicunt etiam gentile eſſe Threïces, & genere fœm. Threïſſa, & Thracice adverbium, quod tanquam a Thracizo formatum videtur.

ΘΡΑΚΩΝ, κώμη πλησίον Ἀντιοχείας. πέφυκεν δ' τέχνῃ, Θρᾳκοκωμήτης.

THRACO, pagus prope Antiochiam. C Gentile ex lege artis, Thracocometes.

ΘΡΑΜΒΟΣ, ἀκρωτήριον Μακεδονίας. τὸ πτωκὸν, Θραμβέα. ὁ δὲ ἀφ' οὗ πᾶς πτῶσις δύο συλλαβῶν, εἰ μήτις βραχεῖα ἔξαγωγὴ γίνοιτο, οὐ περισπᾶται εἰθισμένη. Σημαίνουσι τὸ Περκώσιος, καὶ Κριθώσιος, D ἀπὸ δ Περκώσης καὶ Κριθώσης.

THRAMBUS, promontorium Macedoniæ. Locale, Trambuſius. Nomina in σς exeuntia, duabus ſyllabis, niſi quoddam derivativum breve fiat, primitivum ſuperant. Notata ſunt Percoſius & Crithoſius, quæ deducuntur a Percope & Crithope.

ΘΡΙΑ, δῆμος τῆς Οἰνηίδος φυλῆς. λέγ) ἐθελῶ. ὁ δημότης, Θριάσιος. καὶ πεδίον, Θριάσιον. ἔστι δ ὡς [1] Τίθρας Τιθράσιος. πλεῖστα δ ἀφ' οὗ ω. Θριᾶθεν, [2] Θριᾶζε, καὶ [3] Θριᾶσιν. ἀπὸ δ οὗ [4] Θριαί. Θριαῖος λέγ) ὁ καὶ Θριασικὸς. Θριαὶ δ αἱ μαντικαὶ λίθοι, ἃς ἔφερεν Ἀθηνᾶ. ἀχθομένῳ δ οὗ Ἀπόλλωνος, εἶπεν ὁ Ζεὺς ἐπίηρα πρὸ ἀφ' ὧν θεῶν μαντικὴ ἐδοκιμάσθη. διὸ καὶ Ἀπόλλων ἔφη,

E THRIA, populis OEnoïdis tribus, Dicitur quoque Thrio. Popularis Thriaſius. Et campus Thriaſius, quod ſit uti Tithras Tithraſius. Adverbia pleraque per ω efferuntur Θριᾶθεν, &c. ex, ad & in Thria ſignificantia. Dicitur quoque Thriaſicus. Thriæ autem ſunt calculi vaticinatorii, quos geſtabat Minerva, quod cum ægre ferret Apollo, Jupiter effecit, ne amplius probatis per Thrias (id eſt calculos F divinatorios) vaticinationibus fides adhiberetur, qua de cauſa Apollo dicebat:

Πολ- *Multi*

Quæ agricultura apud ipſos res ignominioſa, verum ex re & bello vivere, eorum moribus decorum cenſetur. Hinc apud Herodot. lib. v legimus, ubi eorum mores deſcribit: Ἀγρὸν οὐκ κεκτημένον· ζῶσι δὲ ἀπὸ θηρείης, ἐπιμήκεα ἐσθῆτα ἐπὶ τοῖσι μέλεσι ἔχοντες, καὶ ἵππους.

[96] Καὶ Θρᾷττα Ἀττικῶς.] Etymologici Mag. Auctor: Θρῄσσα γυνὴ, ᾗ Θρᾷττα· Ἀθηναῖοι δὲ Θρᾷτταν λέγουσι. Thracilla, ſeu ſerva ex Thracia devecta, ut Scytha Scythiza, Geta &c.. Paſſim hoc vox iſto ſignificatu apud Ariſtoph. in uſu eſt, ita enim in Theſmophoriazuſis:

---- ---- Διῶγε καὶ ἁ Θρᾷττ' ἔνδ.
Ὦ Θρᾷττα θήλεια, καταβᾶσ' ἀπὸ λεκανίδων
Οἴσει τι χρῆμα. ---- ----

[97] Θρῃΐκιος λέγ) καὶ διὰ μακροῦ ῑ.] Ex ſequenti ſæculo manifeſte apparet hunc in modum eſſe ſcribendam, quanquam omnes editi Θρῄκιος præferant. Verum apud alios poëtas illud jota non producitur. Homerus Iliad. ψ:

Οἱ δ' ἄνεμοι πάλιν ὦσαν ἐέσαν οἰδήσαντε πέτασσ,
Θρῃκίην κατὰ κῦμα. ---- ----

& Euripides in Hecuba:

Πολυμήστορ' ἀπὸ πόντιον Θρῃκίαν ξένον.

[98] Καὶ Θρῆκες, καὶ θηλυκῶς, Θρῆσσα.] Non ferenda videbatur vulgatorum codicum lectio: τὸ ἔπειτα φασι καὶ Θρῆκα· καὶ θηλυκῶς, Θρῆσσαν. Illud Θρῆκες quod reponitur a poëtis pro Θρᾷκες, a caſu recto Θρᾷξ, unde enectum Θρᾶξ. Callimachus Hymno in Delum:

Ἠμβρ. ὀλοὸς κεραοῦσι τότε Θρῆξ. Λύκος.

Vide etiam Etymologici Mag. auctorem in voce Θρᾶξ.

[99] Θρᾳκικὸν.] In vulgatis erat Θρᾳκικοῦ, quod mihi exigua emendatione indigere videbatur, & codice Voſſiano repoſito inveni, quod nunc exulcum eſt.

[1] Θρᾳκίου, ἀκρωτηρίου Μακεδονίας.] Cum Macedoniæ potior pars ſit mediterranea, locaque maritima nulla habeat, niſi Ægæum pelagus reſpicientia, nullus dubito, quin hoc promontorium ſit unum ex iis, quibus peninſula Pallene erat inſtructa. Et quanquam nonnulli Pallenen Thraciæ adſcribant, erat tamen revera Macedoniæ Cherſoneſus inter Thermæum ſinum & Toronicum. Sed movet me poſſimum Herodotus, quod exiſtimem Stephanum hoc promontorium innuiſſe, quia hoc nomine urbem in Pallene agnoſcat, quæ ab ipſo *Theramba* appellatur, ſic enim ille lib. v, ubi refert ex quibus urbibus Xerxes naves ſibi & milites comparaverit: Ἐτρῆρες δὲ καὶ Φλεγύαι παρεγένοντο ἐκ Παλλήνης, καὶ Ἀφναῖοι, καὶ Ποτειδαιῆται, καὶ Ὀλυνθίων, καὶ Σκιωναῖοι, καὶ Μενδαῖοι, καὶ Σερμυλιῆς· οὗτοι μὲν νῦν εἶπε πρὸς τοῦ τοῦ Παλλήνης, οἰκέοντες δὲ Φλεγραίην ἐπιλεγόμενοι πάλαι.

[2] Ἀπὸ δ Περκώσης καὶ Κριθώσης.] Tentabam aliquando emendare Περκώσης καὶ Κριθώσης. Sed noſter perhibet, olim primam urbem ſic appellatam fuiſſe: Περκώσης, ᾗ πόλις Περκώσης, πόλις Τραχείας. Sed an Κριθώσης aliquando in ultima σ habuerit, non liquet.

[3] Καὶ Θριάσιον πεδίον.] Strabo libro IX hujus campi meminit: Εἶτα τὸ Θριάσιον πεδίον, ᾗ ἱερόνησος καὶ λιμὴν καὶ δῆμος. Vide quoque Herodotum variis in locis.

[4] Τίθρας Τιθράσιος.] Eſt nomen tribus Ægeidis, & nomen gentile inde deductum, de quibus ſuo loco Stephanus.

[1] Θριᾶθεν.] Utitur illo adverbio Syneſius Epiſt. cxxxvi: Ἀμείνω γὰρ Λακεδαιμόνιοι τοῦ χειμῶνος, ἢ Σφακτηρίᾳ μάχονται, ἢ Θριᾶθεν.

[2] Θριᾶζε.] Adverbio illo utitur Athenæus lib. VII: Οἱ περὶ Ἀδείμαντον καὶ Λακεδαιμονίους τοὺς ἐμβεβοηθηκότας, καὶ ἐμπλεύσαντας ἐξαίφνης Θριᾶζε, ἀπέφηναν Φίλιππον Ἀφροδίσιον. Eodem redibit, ſive Θριᾶσε, ſive Θριᾶζε dixeris.

[3] Θριᾶσι δὲ αἱ μαντικαὶ ψῆφοι.] Hoc ſignificatu vocem uſurpavit Callimachus Hym. in Apoll.

Φοῖβε γὰρ ἐ πίσεν ἐπιφρὶν ἐ ἄνδρὶ,
Κούρᾳ δὲ ζηνὶ, ᾗ μάκελλος. ---

Heſychius Θριαί, αἱ πέτραι μικραὶ (legendum ἀστρώδεις) ἐ κυμάτων, ᾗ αἱ μαντικαὶ ψῆφοι. Ita hoc loco legendum, evidenter conſtat ex Etymologici Mag. Auctore: Θριαὶ δὲ εἰσὶν αἱ μαντικαὶ ψῆφοι· τὴν δὲ πρώτην Θριαὶ

Πολλοὶ Θριάσιοι, πατρὶς δὲ τῶν μάν- A
τεις ἄνδρες.

ἔστι δὲ καὶ δῆμος Θρίων, ἀπὸ Θρίαντος τοῦ ὀνομάσαντος.

ΘΡΙΓΚΗ, πόλις περὶ τὰς στήλας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Θρινγκαῖος, B ὡς Τρικκαῖος.

ΘΡΙΟΥΣ, πόλις πέλας τῆς Ἀχαΐας, νῦν δὲ τῆς Ἠλείας, ἐμπόριον Πάτρεως, ἀπὸ Θριάντου Ἀθηναίου, ὃν Θησεὺς ἔπεμψε μετὰ στρατιᾶς συμμαχήσοντα Ἡρακλεῖ. τὸ ἐθνικὸν, Θριάντιος, καὶ C Θριούσιος, καὶ Θριάσιος.

ΘΡΟΝΙΟΝ, πόλις Λοκρῶν. Ὅμηρος,

Τάρφην τε, Θρόνιόν τε, Βοαγρίου ἀμφὶ ῥόοιο.

D

τὸ ἐθνικὸν, Θρόνιος, καὶ Θρονίτης, καὶ Θρονιεύς. τὸ δὲ Θρονίτης, ἀπὸ τοῦ Θρονιώτης.

ΘΡΥΑΝΔΑ, πόλις Λυκίας. ὁ πολίτης, Θρυανδεύς.

ΘΡΥΟΝ, πόλις Μεσσηνίας, ὀνομασθεῖσα E ἐν αὐτῇ φυομένων θρύων, ὁμωνύμως τῷ φυτῷ λεγομένη. λέγεται δὲ ἀπὸ τοῦ φυτοῦ Θρυώεις, καὶ Θρυόεσσα. κεῖται δὲ ἡ πόλις πρὸς τῷ Ἀλφειῷ. ὁ πολίτης, Θρυοεντεύς, καὶ Θρυόντιος. ὀνομάζεται δὲ Θρυοέσσης, Θρυοσσαῖος, F ὡς Σκοτουσσαῖος· καὶ Θρυάσιος, ὡς Πιτυάσιος· καὶ Θρυίτης, ὡς Λιχνίτης.

ΘΥΑΜΙΣ, κώμη ὑπὸ Σεμιράμιδος κτισθεῖσα, πλησίον τῆς Ἀραχωσίας. τὸ ἐθνικὸν, Θυαμίτης. G

ΘΥΑΤΕΙΡΑ, πόλις Λυδίας, ἣν πρότερον

Multi quidem Thrias ferentes, fasci vero viri vates.

Est quoque pagus Thrion, qui a Thriante nomen invenit.

THRINCE, urbs circa columnas, de qua Hecatæus in Asia. Gentile, Trincrus, uti Triccæus.

THRIÛS, urbs olim Achaïæ, nunc vero Elidis, Patris vicina. Nomen habens a Thriunte Athenæo, quem Theseus cum exercitu ad Herculem auxiliatum misit. Gentile, Thriuntius & Thriusius.

THRONIUM, urbs Locrorum, de qua Homerus:

Tarphenque, Throniumque, Boagrii circa fluenta.

Gentile, Thronius & Thronienſis. Sed Thronites deducitur a Throniotes.

THRYANDA, oppidum Lyciæ, Oppidanus, Thryandenſis.

THRYON, urbs Meſſeniæ, Sic dicta a juncis, naſcentibns, quare idem cum planta nomen gerit. Ab eadem planta enim dicitur Thryöeis & Thryoëſſa. Urbs juxta Alpheum ſita eſt. Civis, Thryoëntius & Thryuntius. Sed a Thryoëſſa formatur Thryuſſius, uti Scotuſſæus, & Thryuſius, uti Pityuſius, & Thryites uti Lienites.

THYAMIS, pagus a Semiramide conditus, juxta Arachoſiam. Gentile, Thyamites.

THYATIRA, urbs Lydiæ, prius Pelo-

διαμερίζεσθαι, καὶ ἀποδιδόναι, καὶ ἐξιέναι τῶν συνόντων μετὰ τέκνων· ἦσαν δὲ Λύκιοι τῷ γένει. Fabulantur veteres tres Jovis tres calculos vaticinatorios fuiſſe, qui a tribus nymphis (alii dicunt a tribus Jovis nutricibus) inventi, & Palladi traditi fuere. Illa accuſata de alieni muneris vendicatione (vaticinia enim & ſortilegia ad Apollinem periment) calculos in campum Thrialium abjecit, ut fuſius narrat Etymologici Mag. Auctor in voce Θρεῦς.

[a] Πολλοὶ Θριαφέρα.] Male exhibent vulgati & ſcripti codices Θριοφέρα: & quanquam apud Suidam ſano ſatis ſenſu legitur, Πολλοὶ Θριάδιοι, πατρὶς δὲ τῶν μάντεις ἄνδρες, cenſeo tamen, me Stephano genuinam veramque lectionem reddidiſſe, quam unice & evidenter evincit vox ἔφεσαν, quam de Minerva hac fectione legimus. In eundem modum alio adagio dicitur:

Πολλοὶ μὲν ἀναφέρουσι θύρσους, πατρὶς δέ τε Βάκχου.

[b] Μεσσηνιακῶν.] Voſſ. codex κοιλοσυριακῶν.

[c] Θριάσιον.] Editi omnes & libri calamo exarati Θριάσιον, quod ad hunc locum minime pertinet. Quis non videt debere legi, quemadmodum nunc excudi curavimus?

[d] Θρόνιον, πόλις Λοκρῶν.] Deſcriptionem hujus urbis exhibet Palmerius lib. v Græciæ Antiq. ubi contra Scylacem ſatis docte diſputat, hanc urbem in Locrorum, non vero Phocenſium ditione ſitam eſſe.

[e] Θρονίτης, καὶ Θρονιώτης.] Factum eſt hoc gentile per syncopen literæ ω μέσης, ut ipſe noſter perhibet in Ζαφύριον. Τὸ δὲ Ζαφυρώτης καὶ Ζαφυριώτης, συγκοπῇ τοῦ Σ καὶ τοῦ Θρονίτης.

[f] Θρόνιον, πόλις τῆς Μεσσηνίας.] Strabonis aetate Epizephyrii appellabatur, ut & Polybii, quem noſter is ea voce citat. Porro ad Alpheum fuiſſe ſitam, liquet ex Homeri Iliad. B.

Οἳ δ' Πύλον τ' εἰσῆρχον & Ἀρήνην ἐρατεινὴν
Καὶ Θρόνιον Ἀλφειὸν πόρον.

Et Thryoëſſam fuiſſe vocatam, etiam ex Homero liquet Iliad. A.

Ἔνθα δέ τις Θρυόεσσα πόλις αἰπεῖα κολώνη
Τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλου ἠμαθόεντος.

Ad quæ loca ſi Euſtathium conſulas, nihil is habet memorabile, quam quod ex Strabone & Ethnicographo hauſerit.

[g] Περὶ τὸν Ἀλφειόν.] Euſtathius legebat Iliad. B ἐπὶ ſed Iliad. Λ, παρὰ τὸν Ἀλφειόν.

[h] Θρυοσσαῖος.] Sic reſcribere placuit pro Θρυασσαῖος, & quidem auctoritate Euſtathii permotus, cujus verba ſequuturo commentario adducuntur.

[i] Θρυάσιος, ὡς Πιτυάσιος.] Scribarum incuria illud gentile vitio laborabat: omnes enim vulgati & MSS exhibent Θριάσιος, ὡς Πιτυάσιος. Nos vera perſuaſi ratione, & auctoritate Euſtathii hunc locum emendavimus, ita enim ille ad Iliad. Λ: Τὸν δὲ Θρυόεσσαν πόλιν παρὰ Ὅμηρῳ γράφουσι, Θρόνον λέγει &c. καὶ τὸ πολίτης Θρυεύς . . . καὶ Θρυόεις ἐ αὐτὸς πόλις· καὶ ὁ πολίτης Θρυόντιος· ἡ δὲ αὐτὸς καὶ ἡλικιώτης Θρυόσσαι & Θρυόσσης.

[k] Ἡ πρότερον Πιλήνη.] Plinius lib. v cap. xxix: *Thyatira alluitur Lyco, Pelopia aliquando & Euippe dicta.*

πρὸν Πελόπεια, καὶ Σεμίραμις, ἀπὸ Σελεύκου A
τοῦ Νικάτορος καὶ Λυσιμάχῳ πολεμοῦντος, καὶ
ἀκούσαντος ὅτι θυγάτηρ αὐτῷ γέγονε, τὴν πόλιν
ἐκάλεσε Θυγάτειρα. καὶ ἔθος ἦλυκῶς· νυνὶ
δὲ θετέρως φασίν. Ἐκαλεῖτο δὲ [18] Μυσῶν
ἔσχατη. Βαλομένων δὲ καὶ κλίσαι πάλιν τὴν Μυ- B
σῶν, ἀνεῖλεν ὁ θεὸς, ἔνθα ἂν ἐρεμηθεὶς ἔλαφος
πληξθεῖσα καὶ τροχάζεται, κλίσαι, Δρύοπες
δὲ ἀνεμάσαν [19] Διὰ τὸ θεῖν καὶ τροχάζειν
αὐτὸν ἔλαφον. [20] τὸ ἐθνικὸν, Θυατειρηνὸς, ὡς
Γάγγρα Γαγγρηνός. ἀφ' οὗ Νίκανδρος C
γραμματικὸς Θυατειρηνὸς, ἢ Κολοφώ-
νιος.

ΘΥΕΛΛΑ [21], πόλις Οἰνωτρίας, ἐν ᾗ
μέρος Φωκαέων ᾤκησαν, ὡς Ἡρόδοτος ά. τὸ
ἐθνικὸν, Θυελλαῖος. D

ΘΥΕΣΣΟΣ, πόλις Λυδίας, ὀξυτόνως.
ἀπὸ Θυέστου καπήλου. ἔστι καὶ Πισιδίας, ἧς
τὸ ἐθνικὸν, Θυεσσεύς.

ΘΥΜΑΤΑΔΑΙ, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντι-
δος φυλῆς. ὁ δημότης, Θυματάδης. τὰ το- E
πικὰ, ὡς Θυματαδῶν. καὶ τὰ ὅμοια.

ΘΥΜΒΡΑ [22], πόλις Τρῳάδος, Δαρ-
δάνου κτίσμα, ἀπὸ [23] Θύμβρου φίλου αὐτοῦ·
[24] ἢ παρὰ τὸν Θύμβριν. [25] ἀφ' οὗ Ἀπόλλω-
νος Θυμβραίου ἱερόν. λέγεται καὶ Διὰ τοῦ ζ, F
Ζυμβραῖος. λέγεται καὶ Θύμβριος. Ἑλλά-
νικος

Pelopia & Semiramis dicta. Nomen ei impoſuit Seleucus Nicator, adverſus Lyſimachum bellum gerens. Is cum audiviſſet θυγατέρα filiam ſibi natam, ubem ea occaſione Thygatira appellavit. Oportebat genere fœminino, aſt nunc neutro effertur. Vocabatur quoque *Myſorum Ultima*. Nam Myſis urbem condere volentibus, reſpondit Deus, illic urbem condendam, ubi cerva jaculis percuſſa & fugiens fuiſſet viſa. Hanc cum inveniſſent, urbem nominarunt Διὰ τὸ θεῖν &c. quod cerva curreret & fugeret. Gentile, Thyatirenus, uti Gangra Gangrenus. Ab hac urbe Nicander grammaticus Gangrenus dictus eſt, niſi Colophonius fuerit.

THYELLA, urbs OEnotriæ, in qua Phocæenſium nonnulli habitarunt, teſte Herodoto lib. 1. Gentile, Thyellæus.

THYESSUS, urbs Lydiæ, cum accentu in ultima, a Thyeſſo caupone nomen habens. Eſt quoque Piſidiæ oppidum, cujus Gentile Thyeſſenſis.

THYMATADÆ, populus Hippothoontidis tribus. Popularis, Thymatades. Localia, ex Thymatadis, & ſimilia.

THYMBRA, urbs Troadis Dardani opus, quam ſic vocavit ab amico Thymbræo, cujus fluvius Thymbrius, unde Apollinis Thymbræi templum. Dicitur quoque Zymbræus per Z, & præterea Thymbrius. Hellanicus

geminata. Semiramidis appellatio apud Stephanum, & Epippe apud Plinium, non facile apud alios invenias. Hodie a Turcis vocatur *Ak hiſſar*, id eſt, *album caſtrum*. Hujus urbis quondam claritſimæ ſitus (una erat ex VII Eccleſiis Aſiaticis, de quibus Johannes in Apocal.) ante paucos annos ipſis Aſiæ minoris incolis atque hodiernis Græcis prorſus erat incognitus, teſte Thom. Smith, qui nobis ſeptem Aſiæ Eccleſiarum notitiam exhibuit. Græci enim hodie profunda antiquitatum & veteris geographiæ inſcitia laborantes, *Tiriam* oppidulum, ab Epheſo XXX M. paſſ. verſus notapelioten diſtans, pro *Thyatiris* accipiendum acriter contendunt, nominis & ſoni affinitate decepti. Sed cum quibuſdam hæc Thyatirorum deſignatio eſſet ſuſpecta, itinere ſuſcepto ea in loco plano invenerunt, ubi nunc eſt *Ak-hiſſar*, quod a Pergamo XLVIII aut circiter milliaribus abeſt, quod antiquiſſima marmora, & inſcriptiones ibidem repertæ confirmabant, magno cum rei literariæ bono a viris præſtantiſſimis Thom. Smith, & deinde a Jacobo Spon, Medico Lugdunenſi, publicam in lucem emiſſe.

[18] *Μυσῶν ἔσχατη.*] Videtur noſter hæc ex Strabone hauſiſſe, ita enim ille lib. XII: Ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῆς ἀναβάσεως ἐστὶ τὰ Σαγγάριον καὶ Δορύλαιον ὑπὸ Σαλμύσσῳ πόλεως ἐπὶ θαλάττῃ Θυάτειρα, κτίσμα Μακεδόνων, ἃ δὴ Μυσῶν ἔσχατα τοῖς φασί.

[19] *Διὰ τὸ θεῖν.*] Suſpectum eſt mihi illud θεῖν: fortaſſe referibendum θεῖν, quod propius ad originem τῆς Θυατείρης accederet.

[20] *Τὸ ἐθνικὸν, Θυατειρηνός.*] Apud Triſlanum, Patinum, Spanhemium numiſmata inveniuntur, hoc gentile repræſentantia. Inſcriptiones varias videre licet in ſeptem Eccleſiarum Aſiaticarum notitia, & apud Jacobum Spon, quas conſulto prætermittimus.

[21] *Θυέλλα, πόλις Οἰνωτρίας.*] Vide Cluverium Ital. antiq. pag. 1259, & noſtra ad vocem Ἑλλὰς commentaria. Sed hodie in Herodoto, quem noſter teſtem citat, legitur Ὑέλη, ubi refert, Phocæenſes ex Cortica & Regium ſe contuliſſe; indeque profectos Hyelen condidiſſe: Οἱ δὲ αὐτῶν ἐς τὴν Ὑέλην τὴν Ἰταλιώτιδα ἱδρύσαντο, ἀκούσαντες πάλαι χρῆν Οἰνωτρέων τὴν οἰκίσιν, ἐπιστώμενοι Ὑέλην κτίσαι. Vide quoque Stephanum in voce Ἑλλὰς.

[22] *Θύμβρα, πόλις Τρῳάδος.*] Plerique non urbem, ſed campum Ilii fuiſſe exiſtimant. Etymologici Magni auctor Θύμβρα, πόλις τῆς Ἴλιος, καλεῖται καὶ ὁ τόπος. ἀπὸ ἥρω, τοῦ Δαρδάνου· καὶ ἄλλως δὲ ἀπὸ ῥεύματος. Igitur nomen habet vel a quodam Dardano, vel, ut Virgilii verbis utar, *a graviter ſpirantis copia thymbræ*, quæ illo in campo naſcebatur, quod etiam non obſcure indicat Servius ad lib. III Æneid. *Thymbræus Apollo dicitur a loco Trojæ, id eſt agro vicino, pleno thymbra, quæ ſatureia dicitur.* Sic quoque ſentit Pſeudo-Didymus Trojæ campum fuiſſe ad Iliad. K: Θύμβρα πόλις ἐν τῇ Τρῳάδι. ἔνθα καὶ Θυμβραῖος Ἀπόλλων ἱερόν. Verſabatur in eadem opinione Strabo, cujus verba mox adducam.

[23] *Θύμβρου.*] Sic correxi fide & auctoritate codicum, quibus ſua ætate uſus eſt Euſtathius, pro Θυμβραίου, quod omnes vulgatos occupat. Euſtathii verba mox producentur.

[24] *Ἢ παρὰ τὸν Θύμβριν.*] In Thymbræ campo fluvium Thymbrium extitiſſe refert Strabo lib. XIII: Ἔστι γὰρ πόλις ἡ Θύμβρα, καὶ δὴ καὶ ποταμὸς ῥέων παρέχει Θύμβριος, ἐμβάλλων εἰς τὸν Σκάμανδρον κοινῇ τῷ Θυμβρίῳ Ἀπόλλωνι ἱερῷ.

[25] *Ἀφ' οὗ Ἀπόλλωνος Θυμβραίου ἱερόν.*] Firmiter mihi perſuadeo, poſt hæc verba, quamquam ſententia non claudicet, quædam excidiſſe, & eorum locum olim in ipſa hac Epitome hunc in modum fuiſſe exaratum: Ἀφ' οὗ Ἀπόλλωνος Θυμβραίου ἱερόν, ὃν φησὶν Ὅμηρος Ἀχιλλεύς. Hæc verba Euſtathius ſua ætate in hoc de Gentilibus breviario invenit, quod ipſe fatetur ad Iliad. K, ubi totum Stephani locum in ſuos uſus tranſcripſit: Ἔστι Θυμβρία ἡ Ἴλιος. Λέγει δὲ περὶ Ἑλλανίκου ταῦτα Τρωικῶν φησι, καλεῖσθαι τὸν Δαρδάνιον ὑπὸ Θύμβρου τοῦ Φινέως υἱοῦ. Δῆλον δὲ ποιεῖ ὁ Θύμβρος. λέγει δὲ ὁ αὐτὸς,

νικὸς ὁ Δύμβριος φησι, διὰ τοῦ δ, καὶ Δυμβριεύς.

ΘΥΜΒΡΑΡΑ, πόλις Ἀσίας, [28] τῷ Πακτωλῷ πλησιόχωρος, ὡς Ξενοφῶν. τὸ ἐθνικὸν, Θυμβρεσιεὺς ἐδεῖ. Ξενοφῶν δὲ Θυμβραρεὺς φησι.

ΘΥΜΒΡΙΣ [29], ποταμὸς Ῥώμης, ὃς καὶ Τίβερις. τὸ ἐθνικὸν, Θύμβριος, καὶ Θυμβρεύς.

ΘΥΜΙΑΤΗΡΙΑ [30], πόλις Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν, Θυμιατήριος.

ΘΥΝΗ [31], πόλις Λιβύης, ὡς Πολυίστωρ Ἀλέξανδρος. ὁ πολίτης, Θυνεὺς, ὡς Δωδωναῖος.

ΘΥΝΙΑ [32], ἡ χώρα τῶν Θυνῶν. τὸ ἐθνικὸν, Θυνὸς, ὁμοφώνως τῷ οἰκιστῇ τῶν Θυνῶν, ὡς Θετταλὸς, Ἰταλός.

ΘΥΝΙΑΣ [33], νῆσος πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου, καὶ ἄκρα. τὸ ἐθνικὸν [34] Θυνιάδιος, ὡς Ψωφίδιος, καὶ Θυνιαδεύς. [35] λέγεται δὲ Θυνὶς, καὶ Θυνὶς, καὶ Θυνηΐς.

ΘΥ-

nicus vero Dymbrius inquit per D, & Dymbrieus.

THYMBRARA, urbs Aſiæ, Pactolo finitima, cujus meminit Xenophon. Gentile oportebat eſſe Thymbrarenſis: ſed Xenophon voce Thymbraræus utitur.

THYMBRIS, fluvius Romæ, qui etiam Tiberis dicitur. Gentile, Thymbrius & Thymbrias.

THYMIATERIA, urbs Libyæ. Gentile, Thymiaterius.

THYNE, oppidum Libyæ, de quo Alexander Polyiſtor. Oppidanus Thynæus, uti Dodonæus.

THYNIA, regio Thynorum. Gentile, Thynus, ejuſdem nominis cum conditore Thyniæ, uti Thettalus, Italus.

THYNIAS, inſula ad Ponti oſtium, & promontorium. Gentile, Thyniadius, uti Pſophidius & Thyniadenſis. Dicitur quoque Thyne, & Thynis, & Thyneis.

THY-

καὶ παρὰ τοῖς ἀνεῖδε Θύμβρα (Poſtellis Θύμβριν legendum) κἀν τῷ Ἀπόλλωνι Θυμβραῖος ἐκεῖ, ὡς ἐπεξέρχεται Λυκόφρων λέγων. Ἦ φατὸ Σιμόεις θ' ὃς Ζαντῷ ἐπέκλεθ'. ἐν δὲ τῷ Θύμβρᾳ ἢ ἐμὲ Ἑκάεργος Ἀπόλλων Σιμόεις θ' ἅ. Nemo igitur non videt hæc tranſcripta eſſe ex noſtro, & hanc epitomen, verbis ſupra allegatis, poſſe & debere augeri: præſertim cum neque hiſtoria contra mythologiæ fidem ſit, nam in illa templo Achilles a Paride occiſus eſt, referente Servio ad III Æneid. *Thymbræum appellat, quem in Troja adſueverat colere in agro, in quo ejus & nemus eſt, & templum, ubi a Paride Achilles occiſus eſt.* Porro Apollinis Thymbræi aliquoties meminit Euripides in Rheſo:

Θυμβραίου δ' Ἀπόλλωνος
Ναὸν ἱκόμεσθα
Ἀτυζόμενοι. - - - -

[28] Τῷ Πακτωλῷ πλησιόχωρος.] Urbs ad Pactolum ſita, ubi Cyrus caſtrametatus eſt, hodie in Xenophontis editis appellatur Θυμβρέμη, locus eſt lib. VI de inſt. Cyri: Συνέμιξε δὲ τὰ φρούρια κύκλῳ τῷ Πακτωλῷ πλησίον· ἀπῆσαν δὲ μάλιστα πάντες, εἰς Θυμβρέμην. ἔνθα δὴ καὶ ὁ σύμπας τοῦ Κύρου στρατὸς βασιλέως ἦν πρὸς Σαρδέσι. Ex literarum ſerie, ſi quid judicandum, Stephani ſcriptura potior mihi videtur.

[29] Θύμβρις, ποταμὸς Ῥώμης.] Nomen fluvii notiſſimum, & Dionyſio Periegetæ aliquoties uſurpatum: ſed de nominibus ejus alias melior occaſio. Adducam tolummodo egregium Leonidæ epigramma ineditum, in quo Thymbriidis mentio:

Νεῖλος ἰαχήεις πατρὶ Θύμβριδι δῶρα τόδ' ἧκε,
Εὐκάμπου δ' ὑιὸς Καίσαρι συζύγιος·
Οἱ δ' ἰαχῆεν ἔβαλλον ἐπὶ στόμα κύκλα τοῦρα
Ἕπτ' ἐρεχθεὶς βαιοῖς Οἰκουμένου Διός.

Cenſeo hoc epigramma ſcriptum fuiſſe anno ab U. C. DCCVIII, quo Cæſar quater triumphaverat, & quidem poſt triumphum Alexandrinum: gratulatur enim Leonides Cæſari, quod ſalvus & incolumis ex Ægypto rediiſſet, ubi, teſte Suetonio, *bellum difficillimum geſſerat, neque loco neque tempore æquo, ſed hyeme anni, & intra mœnia ſæpiſſimi ac ſævi hoſtis, inops ipſe omnium rerum & imparatus.* Et cum in patriam victor invehebatur, *tunc in ferculis Nilus, Arſinoë, & ad ſimulacrum ignium ardens Pharus*, teſte Floro lib. IV cap. II: Ergo merito Leonides inquit, Nilum Romæ ad Tyberim ἰαχήεντα, quo verbo innuit peculiarem Ægyptiorum conſuetudinem, ſeminarum ſimul & virorum, qui in Nili honorem publice feſta ſaltituere erant ſoliti, quibus ad urbis theatra incedebant, ubi convivabantur, ſaltabant & cantilenas canebant: refert hoc ex Ariſtæneto Nonnus ad ſecundam Nazianzeni in Julianum invectivam, Ἀλήκτους δὲ νεαροὶ Ἀλεξανδρίτην πρὸ ἰαχῆεντα, ἔτνεα ἰαχήεντα, ἐπιπαίζοντι Λιχαίοιο πρὸ Νείλου ἰαχήεντα παρέρχονται πάντες ἐς τὸν ἰαχήεντα τέλεα τοῦ Ἥλιου, παρκείου ἔνθα δὴ ἐκεῖνος ἐς ἴκρ, χορὸς τε συφορεύοντο ἀδῖνα τοῦ Νείλου μέλη, ἐς τὸ Διὸς ἐλθεῖν πατρὶ, καὶ ἐμὲ τὸν χόρτον.

[30] Θυμιατήριον.] Hannoni Θυμιατήριον, & Scylaci Θυμιατηρικὸς dicitur, de cujus origine & etymologia conſulendus Bochartus lib. I de Phœnic. Col. cap. XXXVII.

[31] Θυνὶς, πόλις Λιβύης.] Cenſeo eandem eſſe Africæ oppidum, quod alio loco Τύνις, & deinde Τυνὶς a noſtro appellatur, quanquam ultimum peſſime in Sicilia collocat, quæ de re cum ad illum locum pervenerimus

[32] Θυνία, ἡ χώρα τῶν Θυνῶν.] Non additur, qua in orbis parte ſiti tint: diſcimus hoc ex Plinio lib. V cap. XXXII *Tyrus eram omnem Thyni, interiora Bithyni. Is ſinus Aſiæ eſt, populorumque CCLXXXII, qui ad eum locum a fine Lyciæ nominantur.* Aſiatici Thyni nomen habebant ab Europæis in Thracia, quod docet Strabo lib. XII.

[33] Θυνιὰς, νῆσος πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου.] Libri vulgati exhibebant Θυνιὰς, contra ſeriem literarum, ſcil. hypothetarum eſt error: omnes enim MSS conſtanter legunt Θυνιάς. De ſitu inquit Strabo lib. XII: πρὸς Θυνιάδι κίονι πρὸς αὐτὸ Ἀστακηνῆς καὶ Σαλμυδησσοῦ. Nymphis Heracleotes perhibet inſulæ perimetrum eſſe ſexcentorum ſtadiorum apud Scholiaſt. Apoll. ad lib. II: Περὶ δὲ Θυνιάδα νῆσον ἀφίσταται, ἣν μέντοι τινες Νύμφις δὲ Ἡρακλεώτης· φησὶ δὲ αὐτὴν ἐκτὸς σταδίων ἴσχειν τοὺς πάντας ἑξακοσίους· Καλλίστρατος δὲ ὁ τῆς Περίνθου, τοῦτο δὲ Ἐπίλυκος ἐλάττω ἀποφαίνεται τοῦ τε χόρτου ἢ τοῦ νήσου Θυνιάδα, τοῦτο δὲ τῶν Βαρβάρων Θυνίαν. Mela quoque hanc inſulam *Thyniam* vocat, quem vide lib. II cap. II.

[34] Θυνιάδιος, ὡς Ψωφίδιος.] Peſſime in omnibus libris MSS & editis legebatur Ψωφίδιος, pro quo ſubſtituendum judico: Ψωφίδιος. Similitudo horum gentilium in eo conſiſtit, quod eodem prorſus modo formentur, nempe a ſecundo caſu: nam Θυνιὰς in obliquo habet Θυνιάδος, unde fit Θυνιάδιος, ſic quoque Ψωφὶς Ψωφίδος, Ψωφίδιος. Canonem hoc modo formandi gentilia exhibet noſter in Ψωφὶς, & aliis locis.

[35] Λέγεται δὲ Θυνὶς, καὶ Θυνὶς καὶ Θυνηΐς.] Hæc inſulæ nomina occurrunt in Apollonii Argonauticis lib. II, cujus verba tranſcriberem, ſi operæ pretium eſſet.

ΘΥΡΑΙΟΝ, πόλις Ἀρκάδων, κτίσμα A
[14] Ὑψοῦν(ος) παιδὸς Λυκάονος. τὸ ἐθνικὸν, Θυραῖος, ὡς Νυμφαῖος· καὶ Θυραιόθεν πτωτῶς.

ΘΥΡΕΑ, πρὸς ἣν Ἀργεῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι ἐπολέμησαν. [15] ἔστι δὲ ἡ Κυνουρίας γῆς, ἐν B μεθορίᾳ τῆς Ἀργείας καὶ Λακεδαιμονίας. [16] λέγεται καὶ θηλυκῶς καὶ σωσίπατρον, Θύρη. οἱ οἰκοῦντες Θυρεάται, ὡς Τεγεᾶται· καὶ θηλυκῶς, Θυρεάτης. ἔστι καὶ [17] Ἀκαρνανίας Θυρεῖον, διὰ τοῦ ι. τὸ ἐθνικὸν, Θυρεεύς, ὡς Σαμιεύς. C Ἀνδροτίων δὲ Θύριός φησι.

ΘΥΣΣΑΓΕΤΑΙ, ἔθνος πρὸς τῇ Μαιώτιδι λίμνῃ, [18] ὡς Ἡρόδοτος.

ΘΩΚΝΕΙΑ, πόλις Ἀρκαδίας, [19] ἀπὸ Θώκνου Παυσανίας ἐγχωρίου. ὁ πολίτης, Θωκνεύς. D

ΘΩΝΙΣ [20], πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ Θῶνος Βασιλέως, τοῦ ξενίσαντος Μενέλαον. κεῖται δὲ κατὰ τὸ στόμα τὸ Κανωβικόν. ὁ πολίτης, Θωνίτης. E

ΘΩΡΑΞ, πόλις Αἰτωλίας. ἔστι καὶ Μαγνησίας. τὸ ἐθνικὸν, Θωρακίτης.

THYRÆUM, urbs Arcadiæ, condita ab Hypſunte Lycaonis filio. Gentile, Thyræus, uti Nymphæus, & adverbium loci quod ex Thyræo denotat.

THYREA, urbs de qua Argivi & Lacedæmonii bello certarunt. Sita in Cynuria regione, in collimitio agri Argivi & Lacedæmonii. Dicitur quoque genere fœminino per ſynæreſin Thyre. Incolæ, Thyreatæ, uti Tegeatæ, & genere fœm. Thyreatis. Eſt quoque Acarnaniæ Thyrium, quod per I ſcribitur. Gentile, Thyrienſis, uti Sumienſis. Verum Androtio Thurius inquit.

THYSSAGETÆ, gens circa Mæotidem paludem, de qua Herodotus.

THOCNIA, oppidum Arcadiæ, quod a Thocno nomen habet, teſte Pauſania lib. VIII. Oppidanus, Thocnenſis.

THONIS, oppidum Ægypti, ſic dictum a Thone rege, qui Menelaum hoſpitio excepit. Situm eſt juxta oſtium Canobicum. Oppidanus, Thonita.

THORAX, urbs, Ætoliæ. Eſt quoque Magneſiæ. Gentile, Thoracites.

[14] Ὑψοῦν(ος).] Quem noſter heic *Hypſuntæ*, alio loco Hypſea appellat, eum videlis in voce Κυναίθα.

[15] Ἔστι δὲ ἡ Κυνουρίας γῆς, ἐν μεθορίᾳ.] Ita hunc locum feliciter emendavit Salmaſius in Plinianis Exercit. cum ante in omnibus editionibus excuſum erat. Ἔστι δὲ ἐ ἡ Καινουρίας γῆς, μεθορίᾳ δὲ τῆς Ἀργείας &c. Quam emendationem confirmabat teſtimonio Thucydidis, quod legitur lib. IV: Περὶ τὴν Κυνουρίαν γῆν, ἣ ἐστὶ μέση ξυμπάσης, μεθορίας οὔσης· ἔχει δὲ ἐν αὐτῇ Θυρέαν τὴν Ἀργείων πόλιν. Vidit quoque Meurſius in Laconicis pro Καινουρίας referibendum Κυνουρίας, quem lege lib. IV cap. XIII.

[16] Λέγεται δὲ καὶ θηλυκῶς καὶ σωσίπατρον, Θύρη.] Hæc male ſana eſſe, vel puer judicaverit, nam τὸ Θύρη per ſynæreſin a Θυρέα factum, pluralivi formam non gerit. Fortaſſis legendum λέγεται δὲ καὶ θηλυκῶς καὶ σωσίπατρον, Θύρα.

[17] Ἀκαρνανίας Θύριον.] Hujus meminit Livius lib. XXXVI: *Nam cum in concilio dixiſſet, tuenda mediterranea Acarnaniæ eſſe, & omnibus qui arma ferrent, excundum ad Medionem & Thyrium, ne ab Antiocho aut Ætolis intercaparentur.* Deinde gentile nomen ibidem occurrit: *Non timidiores Thyrienſes fecit.* Quod fit a Græco Θυριεύς, quo utitur Polyb. leg. XXVIII: Ἐχρῆτο πρὸς Θυριέας, οἷς παρῆσαν εἰς Αἰτωλοὺς ἐκ ἀνατολῶν. Sed injungit Stephanus urbis nomen per I ſcribendum, quod a Polybio factum non video, legitur enim Θύριον lib. IV: Ἐπεβάλοντο δὲ καὶ τῆς Ἀκαρνανίας Θύριον πρὸς βαλέσθαι. Et ita quoque in loquentibus, verum quæ ſcriptura ſit præſtat ut peritiores judicent.

[18] Ὡς Ἡρόδοτος.] Innuit locum e libro IV: Μετὰ δὲ τοῦτον τὸν ποταμὸν λέγουσι κατοικίσθαι ἄλλους, πρώτους Θυσσαγέτας. Melæ dicuntur *Thyſſagetæ* lib. primo, cap. ult. Et Flacco in Argonaut. lib. VI.

[19] Ἀπὸ Θώκνου.] A Thocno Lycaonis F. teſt. Pauſania in Arcad. quem teſtem noſter allegat: Καὶ ἔστι Θώκνιον ὄφλιγ, τὸ ἔνοικον δὲ Θόκνεα ἔχοντες.

[20] Θῶνις, πόλις Αἰγύπτου.] Locum ex Strabone lib. XVII noſter tranſcripſit, ibi enim hodie de hac urbe & conditore ſic narratur: Τὰ δὲ νῦν λεγόμενα Θῶνις καὶ πόλις εὐφυῶς φασι, ἐπώνυμος ὁ βασιλεὺς ὁ δεξαμένου Μενέλεων καὶ Ἑλένην ξενίᾳ. Perhibet Euſtathius hunc regem Medicæ artis apud Ægyptios inventorem fuiſſe, atque menſem apud eoſdem Thot ab eo nomen habere, qua de re multis agit ad Odyſſ. Δ.

I. I.

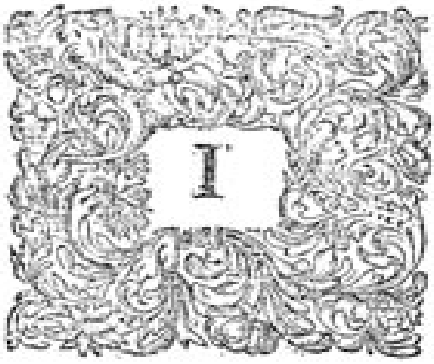

Α'ΒΙΣ, πόλις. Γώπωπες. λέγεται δὲ Γαβιανός. ἐθνικὸν δὲ Γάβιδος, Γαβιδίτης. τὴν δὲ Γαβιανὴν, Γαβιανικός.

ABIS, urbs de qua Josephus. Dicitur etiam Jabissus. Gentile, a genitivo Jabidis, est Jabidita, sed a Jabisso fit Jabissenus.

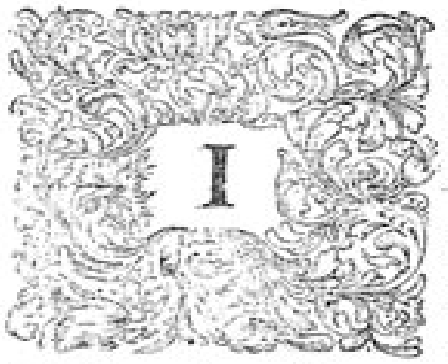

ΓΑΓΞΟΥΑΤΙΣ, πόλις Αἰθιόπων Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. ὁ πολίτης, Γαγξεκατίτης. Αἰγυπτίων δὲ καὶ Αἰθιόπων ὁ χαρακτήρ.

IANXUATIS, oppidum Libyæ, de qua Hecatæus in Asia. Oppidanus, Ianxuatita. Est enim hæc Ægyptiorum forma.

ΓΑΖΑΒΑΤΑΙ, ἔθνος περὶ Μαιῶτιν, ὃς Σαυρομάτας φησὶν Ἔφορος.

IAZABATÆ, gens circa Mæotin, quam Ephorus Sauromatas appellat.

ΓΑΖΥΓΕΣ, ἔθνος Εὐρωπαῖον, οὓς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ.

IAZYGES, gens Europæa, cujus meminit Marcianus in Periplo.

ΓΑΘΡΙΠΠΑ, πόλις Ἀραβίας, πλησίον τῆς Ἔγρας. ὁ οἰκήτωρ, Γαθριππηνός· διπλοῦν δὲ τὸ πῦρος, οἱ Μηδαβηνοί.

IATHRIPPA, urbs Arabiæ prope Egram, cujus incola Iathrippenus. Vernacula enim hæc est regionis forma, uti Medabenus.

ΓΑΙΘΙΑ, πόλις Σικελίας· φίλιος Σικελικῶν δευτέρῳ. τὸ ἐθνικὸν, Γαιθῖνος.

IÆTHIA, urbs Siciliæ, de qua Philistus rerum Sicularum lib. II. Gentile, Iæthinus.

ΓΑΛΥΣΣΟΣ, πόλις ἐν Ῥόδῳ, καὶ ἐν Σκυθίᾳ, καὶ ἐν τῷ Ἀδρίᾳ. ὁ πολίτης, Γαλύσιος, καὶ Γηλύσιος, καὶ Γαλυσιάς.

IALYSSUS, oppidum Rhodi & Scythiæ, & in Adria. Oppidanus, Ialyssius, & Ielyssius, & Ialyssias.

ΓΑΜΑΙ, ἔθνος Σκυθικόν· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.

IAMÆ, gens Scythica, cujus meminit Hecatæus.

ΓΑΜ-

IAM-

Γαῖος, πόλις. Γάϊος.] Certum est Josephum hujus oppidi meminisse, cujus nomen duplici terminatione profert. Lib. v Antiq. cap. 11. Γάϊσσος appellat: Τὰς τῶν Ἰδουμαίων πόλεις πλὴν Ἄδωρα, ἴσως δὲ καὶ ἄλλας παραμυθησάμενος, καὶ Γάϊσσόν τε Γαλαδηνῆς ἅπασι &c. Sed lib. VI cap. ultimo Γάϊσσαν· Ἐπὶ δὲ ἅπασι οἱ ἐν Γαϊσσῷ πόλει τῆς Γαλαδηνῆς. Et paucis verbis interjectis: καὶ κρημνίσαντες τὸ τεῖχος Σαούλου ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις, καμίζουσι εἰς Γαϊσσάν. Verum noster satis in Josepho versatus cum de hac terminatione mentionem nullam habeat, puto in Josephi scribendum, οἱ ἐν Γαϊσσοῖ, & deinde εἰς Γαϊσσοῦν. Hebræis dicitur גבעת Gibbat a regione in qua urbs erat sita, & inde Græcis Γαβαώθ & Γαλαδηνῆ. Vide Sam. I. cap XI & ultimo. Gentile Γαϊσσανὸς apud Joseph. lib. VI cap. citato invenitur: Οἱ δὲ Γαϊσσανοὶ πολλοὶ κλαύσαντες, ubi Sigismundus Gelenius pessime vertit *Inhiantes*. Verum alterum illud Γαϊδίτης apud Jos. non occurrit, neque asseverare audeo hoc gentile ex mente Josephi esse formatum, nam lib. v cap. II legimus: Οἱ δὲ Γεργεσίτης γενεάσθαι αὐτοῖς πλησιοχώρους ἔθνους ἐπεχείνει τῆς Γαϊδίνης. Hinc liquet, Josephum hoc femininum Γαΐνης deduxisse ἀπὸ τῆς Γαΐνης, & non a Γαϊδίνης, quod Stephano nostro in usu est.

Γαξέδινα.] Hos eosdem censeo, quos infra Stephanus Ξεδίνας appellavit.

Γάξυγες, ἔθνος Εὐρωπαῖον.] Marcianus Heracleota in Periplo Sarmatiæ Europæ hujus gentis meminit, & Ἰαζυγίτιδα Μετανάσταν appellat: Ἀπὸ δὲ μεσημβρίας τῆς τῶν Γαζύγων τῆς Μαιώτιδος ἀπὸ τῆς τῶν Σαυροματῶν ἄχρι πόρου &c. Sic quoque eos vocat Agathemerus lib. II: Καὶ ἐν τοῖς περὶ τὴν Μαιῶτιν ἐστὶ τὰ ἔθνη τὰ μεταξὺ τῶν Γαζύγων τῶν Μαιώτιδος καὶ Δανάης. Plures tamen Ptolemæus diversos censet, eum videtis lib. III cap. V & VII.

Γάσπετον.] Arabibus dicitur جبل. Villa est prope Meccam, naralibus Mahumedis infamis, teste Roderico Toletano Hist. Arab. cap. 1, 2, & 3. Unde Analistes ad annum DCXXII refert, ejus hæresin occupasse partes *Ethribi* ab initio. Vid. Baronium ad an DCXXX §. III. Medina ipsa sic olim dicta legitur in Geog. Nubiensi parte v clim. II. *A Mecchæ ad Medinam, cujus nomen est Jathreb, æquat mediam partem Mecchæ.* Pro Γάσπετον alii scribunt Αἴγρωνα. Theophanes in Mahumetico: Ἐκρήσατο ἡ αἵρεσις αὐτῷ τὰ μέρη τῆς Αἰγρώνος. Ex Euthymius Monachus de Heraclio imperatore: Μέχρις οὗπερ διελθὼν τὴν Αἴγρωνα, εἰσῆλθε πρὸς ἐσπέραν πλησίον ἡ πόλις Μεδιναί. Urbs unde nomen acceperit, docet Stochartus illud incomparabile in Geographicis lumen lib. IV cap. II Phal.

Γάϊσσα.] Elementorum ordo postulat, ut sic scribatur, non vero Γαΐσσα, quod omnes libri exhibent. Oppidum est incerte positionis.

Γήλυσσος, πόλις ἐν Ῥόδῳ.] Libri vulgati male Γήλεσος, quod emendavimus. Porro insignem hujus urbis descriptionem pete ex Meursio, viro accuratissimo.

Γάμαι.] Fortassis eadem gens est Scythica, quam mox

Ι Α΄ ΜΝΙΑ, πολίχνιον Φοινίκης. [8] Σ|εφέ- A
βων δὲ κώμην φησὶν, ἀπὸ Ἰάμνου, ἢ ὅτι ἰάμ-
νους συμβαίνει τοὺς καθύγρους καὶ πηλώδεις τό-
πους. [9] τὸ ἐθνικὸν, ἔδει Ἰαμνιάτης. ἔστι δὲ καὶ
Ἰαμνίτης, καθ' ὕφεσιν τοῦ α. τὸ γὰρ καθ'
ὕφεσιν τοῦ α, διὰ διφθόγγου εἰσὶ, πολλῷ τῷ B
Ἰαμνίτης, [10] καὶ τὸ Δαυνίτης.

Ι Α΄ ΜΟΙ, Σκυθίας ἔθνος, ὡς Ἀλέξαν-
δρος ἐν τῷ περὶ Εὐξείνου Πόντου μυθολογεῖ.

Ι Α΄ ΠΙΣ [11], χαράδρα Ἀττικὴ εἰς Μέγα-
ρα ἀπάγουσα, ὡς [12] Καλλίμαχος Ἑκάλῃ. C

Ι Α΄ ΠΟΔΕΣ, ἔθνος Κελτικὸν, παρὰ τὴν
Ἰλλυρίαν· [13] Διονύσιος ἑκκαιδεκάτῳ.

Ι Α΄ ΠΥΓΙΑ, δύο πόλεις, μία ἐν τῇ Ἰτα-
λίᾳ, καὶ ἑτέρα ἐν τῇ Ἰλλυρίδι, ὡς Ἑκαταῖος.
τὸ ἐθνικὸν, Ἰάπυξ, καὶ Ἰάπυγος, καὶ Ἰαπυγία. D

Ι Α΄ ΡΔΑΝΟΣ [14], ποταμὸς Λυδίας.
Ὅμηρος,

---- Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.

οἱ εἰκοῦντες, Ἰαρδάνιοι.

Ι Α΄ Σ [15], Ἰλλυρίας μέρος. οἱ οἰκοῦντες, F
Ἴαπυ. [16] λέγεται Ἑ Ἰωνικῇ.

Ι Α΄ ΣΣΟΣ, πόλις Καρίας, [17] ἐν ἐμπο-
ρίῳ νήσῳ κειμένη, ἡ Ὀξυτόνως λεγομένη.
ὁ πολίτης αὐτῆς [18] Ἰασσεύς, ἀφ' οὗ Χοιρίλλος
ὁ Ἰασσεύς. [19] Ἰάσιος δὲ τὸ Ἄργος, καὶ Ἰάσ- E
σιοι οἱ κατοικοῦντες.

Ι Α΄ ΩΝ,

IAMNIA, oppidulum Phœniciæ. Strabo pagum appellat, & a Iamno nomen habere perhibet: vel inde deducitur, quia locos humidos & virentes *Iamnes* nominent. Gentile oportet esse Iamniata, sed reperitur quoque Iamnita, sublato alpha. Nomina, quibus adimitur A, per diphthongum scribuntur, sed excipiuntur Iamnita & Daunita.

IAMI, gens Scythiæ, perhibente Alexandro, libro de Euxino Ponto.

IAPIS, torrens Atticus Megara ducens, teste Callimacho in Hecale.

IAPODES, gens Celtica juxta Illyriam, de qua Dionysius lib. XVI.

IAPYGIA, duæ hoc nomine urbes, altera in Italia, altera in Illyrico, teste Hecatæo. Gentile, Iapyx, & Iapygius, & Iapygia.

IARDANUS, fluvius Lydiæ, de quo Homerus:

---- *Iardani circa fluenta.*

IAS, Illyriæ pars, cujus incolæ Iatæ. Sic quoque Ionica appellatur.

IASSUS, urbs Cariæ, in insula ejusdem nominis sita, quæque cum accentu in ultima notatur. Civis, Iassensis. Cujas erat Chœrillus Iassensis. Iasus etiam Argos vocatur, unde incolæ Iasii.

IAÔN,

---

mox Ἴαμνα appellaturus est ex Alexandro de Euxino Ponto.

[8] Σ|εφέβων δὲ κώμην φησὶν ἀπὸ Ἰάμνου.] Testatur Strabo vicum esse, sed non addit unde nomen acceperit, ita enim ille lib. XVI: Καὶ δὴ καὶ ἡ Δῖλισσρος ἐστὶ κώμη, ἣν ἐκ τοῦ πλησίον κώμης Ἰαμνείας, καὶ τῆς ἐκβολῆς τῆς λίμνης πέντε μυριάδας ἀπολίζειν. Unde oppidulum nomen habet, videlis apud Bochartum in Geog. Sac. & Hierozoico. Vix credendum Stephano, qui more Græcorum fingit Iamnum quendam, vel loca quædam madida & virentia, quæ Ἴαμνα appellantur: Hesychio sunt Ἴαμνοι, εἰ ὑλώδεις καὶ ὑγροὶ τόποι ἔχοντες, ἀπὸ τοῦ ἀναδίδοσθαι πολὺ ὕδωρ, πλημμύρας.

[9] Τὸ ἐθνικὸν, ἔδει Ἰαμνιάτης· ἔστι δὲ καὶ Ἰαμνίτης.] Pessimo errore vulgatos codices hactenus occupavit hæc lectio: Τὸ ἐθνικὸν, ἔδει Ἰαμνίτης· ἔστι δὲ καὶ Ἰαμνίτης. Nos veterem veramque lectionem reduximus, liquet manifeste ex voce Ἑλαιοῦς, ubi sic noster: Τὸ ἐθνικὸν, Ἑλαιούσιος καὶ Ἑλαιΐτης, ὡς Ἰαμνιάτης καὶ Ἰαμνίτης. Apage igitur τὸ Ἰαμνίτης, & Ἰμνίτης, quod librarii, non Stephanus, commenti sunt. Videtur tamen noster hoc loco præferre τὸ Ἰαμνίτης, in Ἑλλὰς illius canonis jam hoc exhibiti plane immemor, ibi enim sic invenio: τὸ ἐθνικὸν, Σιλλαῖος, ὡς Ἰαμνιάτης.

[10] Καὶ τὸ Δαυνίτης.] Ita omnino legendum, non καὶ τὸ Δαυΐτης, quod libri scripti & vulgati constanter exhibent. De hac emendatione nemo ambiget, si in memoriam revocet, quæ in voce Δαυνίου habet Stephanus: Καὶ Δαυνῖται καὶ συγκοπῇ ἀπὸ τοῦ Δαυνιάτης.

[11] Ἴαπις, χαράδρα Ἀττική.] Si Stephanus fano satis Callimachi codice usus est, hujus torrentis lympha corruptam Scylacis locum unum atque alterum curabimus, ubi hodie hunc in modum legitur: Παράπλους δὲ ἐστὶ Μεγαρικὴς χώρας μικρὸς Ἀπὸ (Lege Ἰαπὸ) μὲν ἧς ἔστιν ἐν Ἀττικῇ Ἀθηναίων χώρᾳ, στάδιοι ρμ. Sine dubio hic torrens Megarenses ab Attica dirimebat & cap. seq. Ἀπὸ Ἀπίδος χώρας ἐστὶ Σκιρὶς στάδια. Ubi quoque Ἰαπὸ restituendum: verum de hac emendatione certissimi essemus, si Callimachi Hecale hodie prostaret. Et ut verum faciat incertior manco, quia Scylax ultimo loco χώραν, & Stephanus χωρίδιον appellat, quæ quemadmodum concisa, lectiores viderint.

[12] Καλλίμαχος Ἑκάλῃ.] Vossianus Ἡκάλῃ.

[13] Διονύσιος ἑκκαιδεκάτῳ.] Hic Dionysii liber cum pericrit, de situ inde nihil addiscere possumus: sed ejus loco Strabonem citamus lib. VII: Αἱ Δαλματικαὶ μάχαι καὶ Ἰαπυδικαὶ, Καλλισθένει τε ἄμφω καὶ Ἐρατοσθένει ἴδιαι.

[14] Ἴαρδανος, ποταμὸς Λυδίας.] Constanter sic legunt libri MSS & vulgati, sed pessimo errore. Testimonium enim quod adfert ex Homero, in quo hemistichium illud bis occurrit, Iliad. VII de *Iardano Elidis*, & alterum Odyss. III de Iardano Cretico loquitur. Bene itaque cum Stephano ageretur, si pro Λυδίας reponeretur Ἠλείας: nam præter Homerum, etiam Pausanias in Eliacis, fluvium hoc nomine agnoscit, ut & Didymus in Scholiis ad hunc locum.

[15] Ἴας, Ἰλλυρίας μέρος.] Scylax: Μετὰ δὲ Ἔφορα Λιβυρνήτιοι ἴδιοι· οὗ δὲ τούτου τῆς ἴδης πόλεις εἰσὶ παρὰ θάλατταν, Αἶσα, Ἴασσος. Vossius in notis pro Αἶσα ex nostro reponit Ἴας, quod omnino improbare nequeo.

[16] Λέγεται Ἑ Ἰωνικῇ.] Nemo in dubium vocabit, etiamsi poëtas de limine salutavit, Ionice regionem *Iadem* fuisse dictam. Vide nostrum in Ἴασος & Ἴασσος. Præterea Duridis Epigramma in Ἔφεσος

Αἳ καὶ τὸν Ἴαδον ποτὲ δουλοσύνῃ.

[17] Ἐν ἐμπορίῳ νήσῳ κειμένη.] Addam verba Straboni, Stephani nostri sententiam confirmantia, ita enim ille lib. XIV: Ἐν Ἰασσῷ, ἐπὶ νήσῳ κείμενῃ, συνεπλήρωσε τῷ ἠπείρῳ.

[18] Ἰασσεύς.] Apud Goltzium nummus extat cum inscriptione ΙΑΣΕΩΝ, unde liquet nomen urbis aliquando cum simplici Σ exaratum fuisse.

[19] Ἰάσιος δὲ τὸ Ἄργος.] Vide quæ ad vocem Ἄργος nobis sunt observata.

Ι Α Ω Ν, καὶ Ἰὼν· καὶ ῥῆμα Ἰαονίζω· ἀφ' οὗ τὸ ιʹ Ἰαονικὶ ἐπίρρημα. ἐκ δὲ τοῦ Ἴαων, τὸ Ἰάν. λέγεται δὲ θηλυκῶς, Ἰὰς, καὶ Ἰάονις. A

Ι Β Α Ι͂ Ο Ι, οἱ δὲ Ἴβηνοί, ἔθνος Κελτικῆς. Ἴβηνοὶ δέ εἰσι καὶ Λυδίας, οἱ δὲ Ἰαονίται λέγονται. B

Ι Β Η Ρ Ί Α Ι [21] δύο. Ἡ μὲν [21] πρὸς τῇ Ἡρακλείᾳ στήλαις, ἀπὸ Ἴβηρος ποταμοῦ, ἧς μέμνηται Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ δευτέρᾳ τῆς Ε. ἐντὸς δὲ Πυρήνης Ἴβηρ τέ ἐστι μέγας ποταμὸς φέρόμενος ἐνδοτέρω. Ταύτην δὲ εἰς πολλὰ φασιν ἔθνη διαιρεῖσθαι, καθάπερ [21] Ἡρόδωρος ἐν τῇ δεκάτῃ τῶν καθ' Ἡρακλέα μέχρι φησὶν ἱστορίᾳ, ἄνωθεν. Τὸ δὲ Ἰβηρικὸν ἔθνος τοῦτο, ὅπερ φημὶ εἰκεῖν τὴν Φοινίκια καὶ Λιβύην, διώρισται ὀνόμασιν [24], ἓν ὂν ἔθνος, καὶ φῦλα. Πρῶτον μὲν οἱ ἐσχάτοις εἰκοῦσι τὴν πρὸς ἄρκτον Κυνῆτες ὀνομάζονται. ἀπ' ἐκείνων δὲ ἤδη πρὸς βορέαν ἰόντι Γλῆτες, εἶτα δὲ Ταρτήσιοι, [21] εἶτα δὲ Ἐλβυσίνιοι, μετὰ δὲ Μαστιηνοὶ, εἶτα δὲ Καλπιανοὶ, ἔσχατοι δὲ ἤδη οἱ Ῥόδανοι. Ἀρτεμίδωρος δὲ ἐν τῇ ϛʹ τῶν γεωγραφουμένων ὧδε διαιρεῖσθαι φησίν. Ἀπὸ μὲν τῶν Πυρηναίων ὀρῶν, ἕως τοῦ κόλπου τοῦ Γαδείρων ἐνδοτέρω, ἐπωνύμως Ἰβηρία τε [26] Σπανία καλεῖται. Διήρηται δὲ ὑπὸ Ῥωμαίων εἰς δύο ἐπαρχίας. Πρώτη μὲν ἐπαρχία Διοκλητιανὴ ἀπὸ τῶν Πυρηναίων ὀρῶν ἄπασα μέχρι τῆς Καινῆς Καρχηδόνος, καὶ τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ, τῆς δὲ δευτέρας ἐπαρχίας τὸ μέχρι C D E F

IAÓN, & Iedn. Et verbum Ionizo, a quo adverbium Ionice. A voce Ion deducitur Ian, & genere feminino dicitur Las & Ionis.

IBÆI, qui & Ibeni dicuntur, gens Celticæ. Inveniuntur etiam Ibeni in Lydia, qui Ioanitæ appellantur.

IBERIÆ, duæ sunt. Altera circa columnas Herculeas, ab Ibero flumine sic dicta, cujus Apollodorus libro secundo descriptionis terræ meminit: Cis Pyrenem Iber est, magnum flumen, ad mediterranea usque devolvens undas. Hanc in multas gentes divisam perhibet Herodorus libro suæ Historiæ decimo quam de Hercule consignavit, hoc modo. Gens hæc Iberica, quam dico maritima trajecti habitare, quamvis una gens sit, diversis tamen nominibus, secundum tribus, distincta est. Primum quidem, qui ultimi versus occasum habitant, Cynetes appellantur. Ab his versus aquilonem tendenti, occurrunt Gletes, tum Tarteſſii, deinde Elbysinii, post hos Mastieni, tum Calpiani, denique etiam Rhodanus. Artemidorus vero libro secundo Geographicorum, ita divisam refert: A Pyrenæis montibus, usque ad mediterranea, quæ sunt apud Gades, communi nomine Iberia & Spania nuncupatur. A Romanis in duas provincias divisa est: prima se extendit universa à Pyrenæis montibus, usque ad novam Carthaginem & fontes fluminis Bætis: secunda autem provincia occupat, quod superest ad

[10] Ἰαονικὸν ἐπίῤῥημα.] Sic emendandum erat invitis libris calamo exaratis & omnibus editis, in quibus hodie legitur ἰωνικῶς. Apud Hesychium occurrit, Ἰανὸν, Ἑλληνικῶς. Quod non deducitur ab ἰωνίζω, sed ab Ἴαν & Ἰάς. Sed apud Stephanum aliud hic lectione mendum sequitur, ex ἡ ἢ Ἴαων, τὸ Ἰάν. Quem Ionicum autem legendum fuit, in ipso contextu ex primi curavimus.

[21] Ἴβηρία, δύο.] Quemadmodum in præcedentibus luculentissimo incremento, atque à Stephani calamo profecto, hoc Geographiæ compendium auximus; ita nunc quoque ferebat animus, idem beneficium præstare piis nostri auctoris manibus, & longe ampliorem ex Constantino Porphyrogenneta de Imperii Administratione, Hispaniarum descriptionem lectori ob oculos ponere. Ne tamen ipsa epitome frustreris, quanquam hodie omnino ea carere possis, adjicium capitulum illud ab Hermolao in epitomen redactum, ut sole meridiano clarius cognoscas, quid differant æra Iupinis. Ἴβηρία, δύο· ἡ μὲν πρὸς τῇ Ἡρακλείᾳ στήλαις, ἀπὸ Ἴβηρος ποταμοῦ· ἡ δὲ ἐπίσης πρὸς τὰ ἀνατολικά, Ἴβηρ· ἡ δὲ αὐτὴ Ἰβηρία, Ἰβηρικὴ, καὶ Ἰβηρική, ἡ δὲ Ἴβηρ· φασὶ δὲ αὐτὴν ἔθνη πολλὰ, ὡς Ἀρτεμίδωρος ὁ Δημητρίου τὸν γεωγράφων ἐξηγητὴν ἀφ' ἑκατέρου μέρους τῆς Πυρήνης ὀρῶν, ἕως θαλάσσης. Hinc liquet, cheu! quam ingentem injuriam optimi auctores passi sint, cum rejectis & amputatis plerisque, a lectoribus mutilentur.

[21] Ἡ μὲν πρὸς τῇ Ἡρακλείᾳ στήλαις.] Hermolai Epitome, quam commentario præcedenti allegavimus, ἡ μὲν πρὸς Ἡρακλείᾳ στήλαις. Ubi legendum vel ἡ μὲν πρὸς τῇ Ἡρακλείᾳ στήλαις, vel Ἡρακλείᾳ στήλαις. Sed solet Stephanus plerumque τὸ πρὸς cum dativo jungere: ut in Μασσαλία, Ἴβηρος ποταμὸς πρὸς τῇ Ἡρακλείᾳ στήλαις.

[21] Ἡρόδωρος ἐν τῇ δεκάτῃ.] Idem liber decimus a Stephano allegatur in Κυνησίῃ, ubi sine dubio noster hanc Herodoti verba innuit. Vide Vossium de Hist. Græc. lib. III.

[21] Ἐλβυσίνιοι.] Meursius & Vossius ediderunt, ὁ ἡλιος ἰόν. Ultimam vocem emendavimus referendo ἴον, ut genus generi respondeat.

[21] Μετὰ δὲ Ἐλβυσίνιοι, μετὰ δὲ Μαστιηνοὶ.] Liquet ex hoc Herodoti loco *Elbysinios* & *Mastienos*, qui etiam *Mastiani* vocantur ab aliis, gentes esse Iberiæ. Philistus Elbysinios apud nostrum *Elbestios* Ἐλβηστίους vocat (si locus alioquin mendo careat, de quo vehementer ambigo) quos non in Hispania, sed simul cum *Mastienis* in Libya collocat. Et alio in loco Stephanus ex Hecatæi Europa, *Mastianis* prope columnas Herculeas sedem assignat, adeo ut de his gentibus contraria statuere videatur. Verum, ut quod res est dicamus: tempore Hannibalis cum Africæ securitati prospiceret, ex Hispania in Africam, & ex Africa in Hispaniam milites trajici solebant, ut sic fidem & amicitiam utrorumque populorum mutuo vinculo sanciret. Inter illos fuere *Iberstæ*, *Olcades*, *Mastiani* (& fortasis *Elbysinii* sive *Elbestii* eorum vicini) quos cum Philistus audiverat in Africa præclarum aliquod facinus edidisse, existimavit indigenas esse, cum revera patriam & incunabula Hispaniæ deberent. Videsis Polybium lib. III, ubi refert, supra nominatos populos Hannibalis consilio in Africam transfretasse.

[26] Σπανία καλεῖται.] Ita multi ex veteribus Hispaniam nominarunt, quod satis constat ex Apostol. Actis, & Pauli epist. ad Rom. cap. XV. Plura loca observat doctissimus Manssacus ad Plutarch. de flum. Paxamus de Adriano: Γαλλικὴ δὲ χθὼν, πρόβλητα δὲ σὰ Σπανίαις. Glossæ Græco-Lat. Σπανία *Iberia*. Σπανία *Hispania*.

μέχρι Γαδείρων ἐ Λυσιτανίας. [27] Λέγε δ' ἐ Ἰβηρείτης. Παρθένιος ἐν Λευκαδίοις. Ἰβηρὶς πλοῖα ἐν αἰγιαλῷ. Ἡ δ' [28] ἑτέρα Ἰβηρία πρὸς Πέρσας ἐστί. τὸ ἔθνος Ἴβηρες, ὡς Πίερες, Βύζηρες. [29] Διονύσιος,

Ἄγχι θεμιστείων μεγαθύμων ἔθνος Ἰβήρων.

Καὶ Ἀριστοφάνης Τριφάλητι. Μαθόντες τοὺς Ἴβηρας τοὺς Ἀριστάρχου πάλαι. Καὶ, τοὺς Ἴβηρας δὸς χορηγεῖς μοι θοροῦσθαι δρόμου. Καὶ Ἀρτεμίδωρος ἐν δευτέρῳ τῆς γεωγραφουμένων. [30] Γραμματικὴ δὲ χρῶνται τῇ Ἰταλῶν οἱ πρὸς θαλάττῃ οἰκοῦντες τῆς Ἰβηρίας. καὶ ἀπὸ τοῦ Ἴβηρ ὑφικὸς, [31] Ἰβηρὶς, ὀξύνουσι· Ἐπιδὶς δὲ Ἰβηρὶς, Μένανδρος Ἀσπίδι. Λέγε δ' Ἰβηρικός. Διονύσιος,

Πόντος μὲν πρώτος Ἰβηρικὸς ἀρχομένοισι.

Διῃρῆτο δὲ ἡ Ἰβηρία εἰς ἐπαρχίας δύο, νυνὶ δὲ εἰς τρία, ὡς Μαρκιανὸς ἐν τῷ περίπλῳ φησίν. [32] Πρότερον μὲν οὖν ἡ Ἰβηρία εἰς δύο ἐπαρχίας διῃρεῖτο ὑπὸ Ῥωμαίων, νυνὶ δὲ εἰς τρεῖς, εἰς Σπανίαν Βαιτικὴν, Σπανίαν Λουσιτανίαν, καὶ [33] Ταρρακωνησίαν. Ἀπὸ τοῦ ὑφικὸς Ἴβηρος ὀξύνει Ἀπολλώνιος, ὡς ἀπὸ φύλαξ, φύλακος. ἐν τοῖς παρωνύμοις φησὶν, ὅτι ἀπὸ ὀνομάτων εὐθειῶν τὰ πλάγια σχηματίζεται. τὸ μὲν Ἴβηρ δύο συλλαβὰς, ὁμοίως τῇ εὐθείᾳ, καὶ τὸν τόνον περιέχοντα, καὶ ἐν ἁπλῷ σχήματι καὶ ἐν συνθέτῳ. ἁπλοῦν μὲν οὖν μάρτυρ μάρτυρος, ἱμάρτυρος. Χάροψ Χάροπος, ὁ Χάροπος.

---- Χαρόπιο τ' ἄνακτος.

Troi-

A est ad Gades & Lusitaniam usque. Dicitur & Iberites. Parthenius in Leucadiis: Navigabile in littore Iberia (id est, Iberico.) Altera vero Iberia apud Persas sita est. Gens ipsa Iberes vocatur, uti Pieres, Byzeres. Dionysius:

Prope columnas magnanimorum gens Iberum.

B Et Aristophanes in Triphalete: Ut cognoverunt Iberas illos, qui Aristarchi antiquitus. Et rursum: Ibiras, quos publico ludo exhibes, curriculo mihi auxilio fuisse. Et Artemidorus libro secundo operis geographici: Grammatica Italorum utuntur, qui ad mare habitant Iberi. A genitivo Ἴβηρ deducitur foemininum *Iberis*: Menander in Aspide ait: Ἐπὶδις, ἡ Ἰβηρὶς Graeca est, non Iberica. Dicitur quoque Ibericus. D Dionysius:

Pontus quidem primus Ibericus incipientibus.

Divisa autem fuit Iberia in duas provincias; nunc autem in tres, uti Marcianus in ejus Periplo perhibet: Primum quidem Iberia in duas provincias divisa erat, at nunc in tres; in Hispaniam Baeticam, Hispaniam Lusitaniam, & Tarraconesiam. A genitivo Ἴβηρ casum rectum deducit Apollonius *Iberus*, uti à phylacis phylacus. In Derominativis inquit: casus recti à genitivis formantur. Iber quidem duas syllabas similes nominativo, quod ad accentum in penultima, & in simplici forma & in composito habet. Simplex quidem est martyr martyris, hic martyrus: Charops Charopis, hic Charopus, veluti.

---- *Charopique regis.*

Troe-

[27] Λέγε δὲ Ἰβηρείτης.] Sine dubio temporum diritate vel transcriptorum negligentia hic locus mutilus ad nos pervenit, excidit enim, ut ἔστιν Ἴβηρ. Quibus subintelligendum optimo sensu, λέγε δ' ἐ Ἰβηρείτης.

[28] Ἑτέρα δὲ πρὸς Πέρσας ἐστί.] Optime Lucianus ὁδοιπορῶν περὶ τῶν ἱερῶν συγγράφει: Δεξιοῦσθαι γὰρ αὐτοὺς εἶναι χθονὸς τῆς Περσικῆς μεταξὺ κειμένης τοῦ Ἴβηρος. Sed proprie loquendo, sita erat altera, de qua nunc loquitur Stephanus, Iberia inter Colchidem & Albaniam, teste Agathemero lib. II Geog. Ὑπόκειται δὲ τῇ Σαυρομάτῃ ἀπὸ μὲν τοῦ Πόντου ἡ Κολχὶς, ἀπὸ δὲ τῆς Κασπίας ἡ Ἀλβανία, ἐν μεσογείᾳ δὲ κεῖται ἡ Ἰβηρία. Inter Pontum Euxinum & mare Caspium illimus est (nonnulli eosdem Europæ & Asiæ terminum esse) juxta quem Iberes habitant, quondam è Pyrene sive Iberis occidentalibus profecti, quod liquido tribuit Dionysi de situ Orbis

Τοὺς ἐπιμαστιδίοισιν ἐοικότας Ἴβηρας,
Οἵτινες Πυρήνηθεν ἐπ' ἀθρόου ἐφέποντο,
Λαοὶ ἐπ' Ἀρτεμίτοιο ἀπειρέσιον δῆμον ἔχοντες.

Vide praeterea Strab. lib. I & XI.

[29] Διονύσιος.] Non est sequens versiculus desumptus ex Dionysio Alexandrino de situ orbis. Imo in illo verba non videntur mentionem fieri de Iberis Orientalibus, sed de occidentalibus, ἄγχι θεμιστῶν, *prope columnas Herculis* habitantibus. Verum versiculus mox sequuturus, ex quo usus est Ἴβηρ confirmat, ex Dionysio Alexand. transcripsit Stephanus noster.

[30] Γραμματικὴ δὲ χρῶνται.] Hispanorum doctissimi habebantur olim Turdetani, qui praeter Grammaticae usum, etiam conscripta servabant antiquitatis monumenta, poëmata, & leges metris inclusas, teste Strabone lib. III:

[31] Ἰβηρὶς.] Utitur illa voce Heliodorus lib. V Aethiopic. Καλὸν δὲ κοινῇ τὸ Ἴβηρικὸν τὸ κατὰ Βρεττανίαν ὑπερβάλλοντα.

[32] Πρότερον δὲ ὢν ἡ Ἰβηρία εἰς δύο ἐπαρχίας διῃρεῖτο, ὑπὸ Ῥωμαίων, νυνὶ δὲ εἰς τρεῖς, εἰς Μυρσιανὴν ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ, Βαιτικὴν, Λουσιτανίαν καὶ Ταρρακωνησίαν. Idem quidem est sensus, sed paucioris vocibus. Certum est, Romanos Hispaniam in citeriorem & ulteriorem divisisse, de quo Plinius & alii: sed postea cum tota regnare esset potiti, in tres partes juxta provincias. Agathemerus lib. II: Ἰβηρία τρεῖς. εἰς Ἰβηρία ἐστὶν ἡ Ἰβηρία. Καὶ ἔστι δὲ Λουσιτανία πρὸς τῷ ὠκεανῷ Βρεττανικῷ καὶ ἐστὶ βαλλομένη, ἐλέγετο δὲ ἡ Ἰβηρία μέχρι ἐπιλυμπάδιος. Ἡ δὲ Ταρρακωνησία ἐστὶ καὶ τῷ Ὠκεανῷ δὲ ἐστὶ βαλλομένη, ἐστὶ δὲ αὕτη βαλλομένη. Solinus cap. XXVI: *Hispania dividitur in provincias tres.* Sed post Constantinum magnum sex provinciis divisa facta est.

[33] Ταρρακωνησίαν.] Videtur mihi τὸ Σπανίαν ante hanc vocem excidisse: quin imo si Marcianum Heracleotam in Periplo consulis, rem ita se habere comperies. ita enim ille, capite Ἰβηρία δὲ ἐστὶ Σπανία εἰς δύο, νυνὶ δὲ εἰς τρεῖς, εἰς Βαιτικὴν καὶ εἰς Σπανίαν Λουσιτανίαν, καὶ Σπανίαν Ταρρακωνησίαν. Hic obiter quoque notandum in Marciano legi Σπανία, pro quo in

Τρεσίζων Τρεσίζωνος, ὁ Τρεσίζηνος. ἡ δὲ Τρεσίζηνις. A Trœzen Trœzenis, hic Trœzenus, ut *Trœzenii filius*; similiter quoque Iber Iberis, hic Iberus: unde apud Quadratum libro quinto Romanæ Chiliadis dativus *Iberis* hisce verbis: Cum Liguribus simul & Iberis belligerantes. Idem Abro in Denominativis tradit. Et apud Cratinum in Malthacis Iberus hircibarbula reperitur. Dicuntur Iberes aquam potare apud Athenæum libro secundo Deipnosophistarum hisce verbis: Præterea Hispanos aquam potare inquit, quamvis omnium hominum ditissimi sint, plurimum enim argenti & auri possident. Refert etiam, eos ob parsimoniam solos cibum capere, & tamen sumptuosissima veste indui.

Ἴβηλα, πόλις Ταρτησίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἰβυλλῖνος· παρ' οἷς μέταλλα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. B IBYLLA, urbs Tartesiæ. Gentile, Ibyllinus. Apud hos auri & argenti metalla inveniuntur.

Ἴγνη, πόλις, πλησίον Πριάπου. τὸ ἐθνικὸν, Ἰγναῖος, καὶ Ἰγναία. Ἴγνητες, οἱ ἐκ χωρὶς δὲ ι λέγοντες, ὡς εὕρηται ἐν τῷ Γ. C IGNE, urbs prope Priapum. Gentile, Ignæus, & Ignæa. Et Ignetes, qui etiam absque I appellantur Gnetes, uti in Γ dictum est.

Ἴδαλίον, πόλις Κύπρου. χρησμὸς γὰρ ἐδόθη, ὅπου ἴδοι τὸν ἥλιον ἀνίσχοντα, πόλιν κτίσαι. ὁ οὖν Χαλκιδώνιος θεασάμενος, τοῖς περὶ αὐτὸν εἶπε, εἶδον βασιλέα τὸν ἥλιον. ἀφ' οὗ ὠνομάσθαι φασὶ πόλιν. τὸ ἐθνικὸν, Ἰδαλιεύς. D IDALIUM, urbs Cypri. Oraculum enim Chalcenori datum fuit, ut illic urbem conderet, ubi solem orientem conspexisset. Chalcenori igitur ebambulanti quidam ex sociis dixit: *Vidi*, &c. Vidi, rex, Solem. Unde urbs sic nominata est. Gentile, Idalensis.

Ἴδη, Τρωϊκὸν ὄρος. Ὅμηρος· E IDA, mons Trojæ, de quo Homerus:

---- Ἴδης μεδέων. ----

Ide imperans. ----

Ἀπὸ Ἴδης τινὸς βασιλίσσης, ὡς Χάραξ. οἱ οἰκοῦντες, Ἴδαῖοι, καὶ Ἰδηίδες, καὶ Ἰδήιδες, ἀπὸ δὲ Ἴδης, Ἰδαία θηλυκῶς. Nomen habet ab Ida quadam regina, ut Charax auctor est. Incolæ, Idæi, & Ideïdæ, quod fit a nominativo fœminino Ideïs. F

Ἰδομεναί, πόλις Μακεδονίας. ὁ πολίτης Ἰδομενεύς, ὡς Κλαζομένιος. IDOMENÆ, oppidum Macedoniæ, cujus oppidanus. Idomenius, uti Clazomenius. G

ΙΔΟΤ-

IDU-

nostro Σπονδὰς excusum est, quamquam promiscue veteres hac voce sunt usi.

14 Δειπνοσοφιστῶν β'.] Locum hunc desumsit Athenæus ex Phylarcho, paullòque aliter eum citat, quam Stephanus: ὁμοίως δὲ καὶ Ἴβηρας πάσης ἀθροποτεῖν, καίπερ πάντων ἀνθρώπων πλουσιωτάτους ὄντας· μηρυομένους τε ἀεὶ τὴν ἀρχὴν διὰ μικρολογίαν, ἐσθῆτας τε φορεῖν πολυτελεστάτας. Phylarchus si non in tenebras abiisset, centiores esse possemus, utrum hæc verba, κἀκεῖνός γε ἀργύρου καὶ χρυσοῦ πλοῦτον, omiserit Athenæus, an vero de suo & propria auctoritate Stephanus addiderit. In Hermolai epitome, præterquam quod ibi etiam illa verba non legantur, & totus locus aliter concipiatur, præterea ibidem pessime excusum est, καὶ πάλαι κεχρῆσθαι πολυτελείαις, pro πολυτελείαις.

15 Ἴβυλλα, πόλις Ταρτησίας.] Memoria hujus oppidi apud alios nusquam invenitur: puto tamen idem esse, quod Marcianus Heracleota ex Ptolemæo Ἴβυλλα nominat, ita enim ille in Lusitaniæ periplo: δεῖ δὲν ἐκβαλόντα τὸν ποταμὸν Ἄνα παρεκβῆναι ἐπὶ Ἴβυλλα πόλιν τιν'. Pomp. Mela *Ilulla* dicitur, absque certis vocalibus in principio, quæ multis nominibus nunc additur, nunc vero demitur: populumque in agro Cunco de quo idem Mela lib. III cap. 1: *Ante Promontorium, quod latere protento procurrens, Sacrum Promontorium efficit, Cuncus ager est, cui fretum, fluvium Tagus: Ulisippo, quæ ulterius ejus. Et Cuncos sunt Mar-*

tylis, Balsa &c. Hujus agri incolæ appellantur Cynetes & Tartessiæ latus incolebant, teste Justino lib. XLIV. *Sed vetus Tartessiorum, in quibus Troianæ belli victoria deos gaudio profudit, superbus Cynetes.* Hodie, teste G. Vossio, illud oppidum *Balsa* dicitur: exiguum quidem celebre tamen, quoniam ex eo egressi sunt primi orbis investigatores. Non possum quoque reticere Ortelium existimare, Stephanum *Ilytha* esse *Ilipam* Serbonem, de qua lib. III tractatur, in circumjacentibus locis multum auri & argenti reperiri. Quod si quis Ortelio sacile credere velit, & meam opinionem rejicere, ei mihi regerendum, quam hoc per me licere.

16 Ἴγνητες.] Hæc vox non est gentilis ab oppido Ignæ prope Priapum deductum, sed Ignetes sunt Hesychio, qui post Telchines, Rhodum habitarunt. Stephanus noster in Νῆσοι, quem locum laudavit, Ἴγνητας vocat Πρίνους, ἐκ Ῥόδου.

17 Ἴδη, Τρωϊκὸν ὄρος.] Ab hoc monte ipsa urbs Troia Ἰδαία dicta fuit olim. Sophoclis Scholiasta Ἴδαια τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ Τρωϊκοῦ ὄρους Ἴδης ἐκάλουν. Ἴδη, ἡ ὄρος.

18 Ἰδομεναί, πόλις Μακ.] Ex Thucydidis lib. II probare conatur alio in loco, ubi de nomen statile ejusdem πόλις Μακεδονίας· ἐν Ἴδομεναῖς, Ἐπιδάμνῳ, ἐν Κλαζομεναῖς. Sed eandem esse urbem ad illum locum diximus. In quibus nominibus ἐν pro ἐπὶ ponitur, quod ex manuscriptis & antiquis auctoribus libris apparet.

Ἴ Δ Ο Υ Μ Α Ι͂ Ο Ι [39], ἔθνος Ἐδωμίων, ἀπὸ τοῦ Ἄδωμα. Ἄδωμα γὰρ οἱ Ἰουδαῖοι τὸ ἐρυθρὸν καλοῦσιν. [40] ὅτι ξανθὸν βρῶμα δοὺς αὐτῷ ὁ ἀδελφὸς, τὰ πρωτεῖα εἰλήφει.

IDUMÆI, gens Hebraïca, ab Adoma nomen habens. Nam Adoma Judæi rubrum appellant: quia flavum cibum dans ipsi frater, primatum præripuerit.

Ἴ Δ Ρ Ι Α Σ [41], πόλις τῆς Καρίας, ἡ πρότερον Χρυσαορίς. ἀπὸ Ἰδρίου παιδὸς Κάρος. εἰσὶν Ἰδριεῖς, καὶ Ἰδριὰς τὸ θηλυκόν.

IDRIAS, urbs Cariæ, quæ prius Chrysaoris appellabatur ab Idrico Caris filio. Incolæ, Idrienſis, & gen. fœminino Idrias.

Ἴ Δ Υ Μ Α, πόλις Καρίας· καὶ Ἴδυμος ποταμός. τὸ ἐθνικὸν, Ἰδυμεὺς, καὶ Ἰδύμιος. λέγεται καὶ Ἰδύμη πόλις.

IDYMA, urbs Cariæ, ubi quoque fluvius Idymus. Gentile, Idymenſis, & Idymius. Urbs etiam Idyme dicitur.

Ἴ Δ Υ Ρ Ο Σ [42], πόλις καὶ ποταμὸς Παμφυλίας· Ἑκαταῖος. καὶ Ἴδυρις Κιλικίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἰδυρίτης, [43] τῷ τόπῳ τῶν εἰς ις.

IDYRUS, urbs & fluvius Pamphyliæ: de quibus Hecataeus. Urbs etiam Idyris vocatur accentu in ult. Gentile, Idyrita, juxta formam nominum in is deſinentium.

Ἱ Ε Ρ Α Κ Ω Μ Η, δῆμος Καρίας· Πολύβιος ἑκκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἱερακωμήτης.

HIERACOME, populus Cariæ, de quo Polybius libro XVI. Gentile, Hieracometa.

Ἱ Ε Ρ Α Μ Αἱ, πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἱεραμεύς.

HIERAMÆ, urbs Cariæ. Gentile, Hieramenſis.

Ἱ Ε Ρ Α Νῆ σ ο ς, ἐν τῷ Κρητικῷ πελάγει, ὡς Χάραξ. [44] ἔστι δὲ Αἰγύπτιος Ἱερανήσου ὁ οἰκήτωρ, Ἱερονησίτης, ἢ Ἱερονήσιος.

HIERANESUS, in Cretico mari ſita eſt, teſte Charace. Eſt quoque Ægypti Hieranesus. Incola, Hieroneſita, ſive Hieroneſius.

Ἱ Ε Ρ Α Π Ο ́ Λ Ι Σ, [45] μεταξὺ Φρυγίας καὶ Λυδίας πόλις, θερμῶν ὑδάτων πολλῶν πλήθουσα, διὸ καὶ ἱερὰ πολλὰ ἔχει. β', [46] Κρήτης, γ', [47] Συρίας, ἡ καὶ Ἱεράπολις, διὰ τοῦ ο. πέμπτη Καρίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἱεροπολίτης. ἀφ' οὗ Νικάνωρ ὁ νέος Ὁμήρος, καὶ Πόπλιος, καὶ Σαραπίων Στοϊκοὶ, καὶ ἄλλοι πλείους, Ἱεροπολίτης.

HIERAPOLIS, urbs Phrygiam inter & Lydiam. Urbs aquis calidis abundans, a multitudine templorum ſic appellata. Secunda, Cretæ. Tertia, Syriæ, quæ etiam Hieropolis vocatur per o. Quarta, Cariæ. Gentilia, Hieropolitæ. Inde Nicanor, novus Homerus, & Poblius, & Sarapio, philoſophi Stoïci, & alii plurimi, Hieropolitæ.

Ἱ Ε-

HIE-

39 Ἰδουμαῖοι, ἔθνος Ἐδωμίων.] Vehementer dubito, a mala ſcriptoris manu eſſe τὸ Ἐδωμίων: Nam ſi Idumæi & Edumæi eadem ſit gens, rationem nullam video, quare Stephanus hos Hebraicum, illos vero ex Sunii Arabis Arabicam vocaverit, ita enim ille: Ἐδωμαῖοι, ἔθνος Ἀραβίας, ὡς Σάνιος· οἱ δὲ Ἀραβικοὶ πανταχοῦ πρὸς δὲ Δ διὰ τοῦ ο, ὡς αἱρουσιν μισοῦσι. Ex quibus verbis ſatis apparet, Edumæos & Idumæos pro iisdem habuiſſe Stephanum. Hinc eſt quod videam quoque Fullerum in Miſcel. lib. IV cap. XX fine ulla hæſitatione pro Ἐδωμίων reponiſſe Ἀραβίων. Sed hujuſcemodi errores plures apud noſtrum occurrunt: nam Amalecitas etiam Hebræam gentem appellat, cum Idumæa fuerit & Judæis inteſtiſſima. Sed hoc quoque conferendum, Judæos & Idumæos veteribus quandoque ſimi promiſcue, quod omnes norunt manifeſtiſſime ex Sibylla lib. III, ubi Jupiter Venerem de Veſpaſiano compellat.

Palmiferumque ſenex bello domitabit Idumen

Ubi *Idume* pro *Judæa* ponitur. Nomen habent Idumæi, ut inquit noſter ἀπὸ Ἀδώμ (ſic ſcripſimus pro Adam, quod omnes editiones exhibent) quod ab Arabia in fontibus deducendum, quibus *Edoma* a dicitur *Adoma*. Melius diſſert noſter ἀπὸ Ἐδώμ, qui Hebraice vocatur Dina, & ſeptuaginta interpretibus Πυῤῥὸς. Sed ſequutus Joſepha codices, ut mox apparebit, quanquam e pluribus locis probari poſſit, noſtrum peregrina vocabula, Hebræa & Punica præſertim, male ex auctoribus tranſcribere.

40 Ὅτι ξανθὸν βρῶμα δοὺς αὐτῷ ὁ ἀδελφὸς.] Vel hinc liquet Stephanum in ſacris literis tuiſſe hoſpitem, vel tranſcriptores imperitos hunc locum peſſime excepiſſe, nam in omnibus libris legitur, ὅτι ξανθὸν βρῶμα δοὺς τῷ ἀδελφῷ τὰ πρωτεῖα εἵλησε. Hæc cum ſint contra hiſtoriæ fidem, repetita auctoritate ſacri codicis & Joſephi, unde hæc verba ſunt deſumpta, quod nunc in contextu excuſum eſt. Joſeph. lib. I cap. II: Ἔκρινε δεῖν τὸν ἐκλεκτὸν ἔθνος Ἑβραίων, τοῦτ' ἔστι γένος ἀνταίρετον Ἄδωνι πολίτευμα, σφίσι παρεῖναι ἐπικλήσεις· Ἄδωνις γὰρ Ἑβραίοις τὸ ἔρυθρὸν καλεῖται· τοῦτο δὲ χρῆσθαι ἔοικε τοῖς ὀνόμασιν· Ἐ πίθωνος γὰρ ἄνωθεν ἐστὶ τοιαῦτα· Ἰδουμαίων ἀνάκτορα. Quis non videt Stephanum reſpexiſſe hiſtoriam Eſaui & Jacobi, de qua Genes. XXV.

41 Ἴδρις, πόλις Καρίας.] A Lycia hanc urbem condidiſſe ſcribit noſter in Χρυσαορίς. Etiam *Hecatæus* appellabatur, teſte Stephano in illa voce.

42 Ἴδυρος, πολ. καὶ ποτ. Παμφυλίας.] Hanc Lyciæ adſcribit Scylax: Ἔστι δὲ ἐντεῦθεν πόλις Ἴδυρος, καὶ Ἴδυρος ποταμὸς λιμένα ἔχων Ἀφρικίαν. Ὁ λόγος &c.

43 Τῷ τόπῳ τῶν εἰς ις.] Peſſime in vulgatis legebatur: τῷ πάτῳ τῶν εἰς ις. Noſtram correctionem eſſe veriſimam ex aliis hujus farinæ locis demonſtrari poſſet.

44 Ἔστι δὲ Αἰγύπτιος.] Hujus inſulæ memoriam invenies apud Diod. Sicul. lib. I.

45 Μεταξὺ Φρυγίας.] De ſitu hujus oppidi & memorabilibus conſulendus Strab. lib. XIII. Ptol. lib. V, & Antonini Itinerarium.

46 Κρήτης.] Hujus meminit Plinius lib. IV cap. XII. Tempore Chriſtianorum hunc oppidum Epiſcopi ſedes facta eſt, ordine nona, uti liquet ex catalogo Epiſcoporum poſt Philippum Cyprium. Τῇ νοτίᾳ Κρήτῃ. Α ἐ Γορτυνίας. Β ἐ Κνωσσοῦ. Γ ὁ Ἀγριδίας. Δ ὁ Χερρονήσου. Ε ὁ Ἀλληκτοῦσσης. Ϛ ὁ Ἐλ Ἀγρᾶ. Ζ ὁ Λεβήνης. Η ὁ Κισσάμου. Θ ὁ Ἱεράπ. Ι ὁ Πιτσῆς. Ια ὁ Συρίνης. ΙΒ ὁ Κισσάμου. Sed obiter obſervandum, hoc ſimpliciter *Hieram* appellari, & πόλιν ſubintelligi, quemadmodum etiam in Leonis Novella, ubi etiam eodem ordine duodecim in Creta Epiſcopales ſedes recenſentur, verum ibi pro Ἀγριδίας legitur Ἀγρᾶς, pro Ἀγρᾶ Ἀγρίου, & pro Κισσάμου Κισσίου.

Ἱεραπύτνα [47], πόλις Κρήτης, ἡ πρότερον Κύρβα, εἶτα Πύτνα, εἶτα Κάμιρος, εἶθ' ὕστερον Ἱεραπύτνα. τὸ ἐθνικὸν, Ἱεραπύτνιος.

HIERAPYTNA, urbs Cretæ, prius Cyrba, tunc Pyrna, deinde Camirus, denique hoc modo Hierapytna. Gentile, Hierapytnius.

Ἱεράφη, οἱς Ἀναφῆ, νῆσος Αἰθύης. Ἑκαταῖος Περιηγήσει.

HIERAPHE, uti Anaphe, insula Libyæ, de qua Hecatæus in Periegesi.

Ἱερίχους [48], πόλις μεταξὺ Ἱεροσολύμων καὶ Ἰερδάνου ποταμοῦ. ἡ γλῶσσα, Ἱερεχέντος. λέγεται καὶ ἀπαναισθήτως καὶ θηλυκῶς. Δῆμος καὶ δοτικὴ Ἱερεχοῦ, ἀπὸ τοῦ Ἱερεχώ. τὸ ἐθνικὸν, Ἱερεχούντιος.

HIERICHÛS, urbs inter Hierosolyma & Jordanem fluvium. In casu obliquo Hierichuntis. Effertur genere masculino & feminino. Reperitur dativus Ἱερεχῶ, quod est a recto Ἱερεχώ. Gentile, Hierichuntius.

Ἱέρνη [49], νῆσος ἐν τῷ πέραν πρὸς δυσμαῖς. τὸ ἐθνικὸν, Ἱερναῖος, ὡς Λερναῖος.

IERNE, insula in ultima ad occasum plaga. Gentile, Jernæus uti Lernæus.

Ἱεροσκόλπη, πλησίον Ἀράδου πόλεως. ὁ οἰκῶν, Ἱεροκολπίτης.

HIEROSCOLPUS, prope urbem Aradum. Incola, Hierocolpita.

Ἱεροσόλυμα, ἡ μητρόπολις τῆς Ἰουδαίας, [50] ἡ Σόλυμα ἐκαλεῖτο, ἀπὸ τῶν Σολύμων ἐρῶν. ὁ πολίτης, Ἱεροσολυμίτης.

HIEROSOLYMA, metropolis Judææ, quæ Solyma vocabatur a Solymis montibus. Civis, Hierosolymita.

Ἱεταῖ,

Ἱεταί,

[47] Κρήτης.] Hanc alii in Commagene, alii vero in Cyrrhestica collocant, Syriæ finitimis, quarum fines ob vicinitatem facile confunduntur. Hæc etiam *Edessa* & *Bambyce* appellatur, teste Strabone lib. XVI, & *Magog* a Syris, ut Plinius lib. V auctor est. Seleucus occasione aliqua urbem Hierapolim nominavit, perhibente Ælian. lib. XII de Animal. Cap. XII: Καλεῖ τὴν πόλιν Βαμβύκην, κυλίεται δὲ καὶ Ἱερὰ πόλις, Σελεύκου ἀνόμασμα τοῦτο ἴσως. Aut olim *Ninus* fuerit appellata, disputat ad Amm. Marcellinum doctissimus Henr. Valesius.

[48] Ἱερίχους.] Nomen gentile ΙΕΡΑΠΥΤΝΙΩΝ, quod passim in veteribus nummis apud antiquarios occurrit. Etiochio indicat, nomen urbis non debere scribi Ἱερίχους, quemadmodum nunc Stephani codices præferunt. In Ida erat collis Pytna, unde deinceps urbs in illo posita appellabatur. Strabo lib. X: Τῆς δὲ Ἴδης λέγεται Πύτνα, ἀφ' ἧς Ἱεραπύτνα ἡ πόλις. Adhæret τῷ Πύτνα vocabulum Ἱερὸν, quia volunt mythicæ Theologiæ doctores, in antro illius montis Jovem capræ ubera suxisse.

[49] Ἱέρνη, πόλις μεταξὺ Ἰόπης. Vox πόλις aberat a vulgatis, quam opportune ex Vossiano codice revocavi. Apud Strab. lib. XVI hodie legitur in casu recto Ἰόπης & Ἰόππαι, sed præferenda est scriptura per χ. Casus tertius Ἰόπῃ dicitur apud Josephum de bello Jud. cap. XXVI: Τὰ μὲν οὖν πολὺ πλείω ἐστὶν ἢ Ἰόπῃ. Et eodem cap. casus accusandi: εἰς Ἰόπην ἀφικνεῖται, quem etiam apud Strabonem invenias lib. citato. Dandi casum habet Josephus lib. allegato cap. XXVIII: Ἐν τῇ Ἰόπῃ, ᾗ Λύδδα ἐγγὺς φκοδόμηται. Casus rectus Ἰόπη in usu est apud Epiphanium Hagiopolitam: Πρὸς δυσμαῖς δὲ τῆς μητροπόλεως, ὡς ἀπὸ μιλίων πεντήκοντα ἐστὶν ἡ Ἰόπη. Quod ibidem videtur esse ἔκλειψις, cum & genuendi casum eadem terminatione fiemet: Πρὸς δὲ τῇ αὐτῇ λίμνῃ τῇ Ἰόπῃ ὡς ἀπὸ μιλίων ὀγδοήκοντα πέντε ἐστὶν ἡ ἀρχαία Γεζήρα. Non puto illos toto cœlo aberrare, qui urbis etymon ab Hebræo fonte יפה *venit*, id est, *edere*, deducunt: erat enim ibi opobalsamum, omnium unguentorum fragrantissimum, cujus descriptionem videas apud Strab. lib. XVI & alios.

[50] Ἱερὰ, κύριος.] Varia noster Hibernix attribuit nomina, fortasse deceptus corruptis historicorum codicibus. Hic *Ierne*, deinde *Inernia*, & etiam *Iuerne*, de quibus postea dicemus. Video tamen Aristotelem tractatu de mundo (si liber genuinus sit) Ἰέρνην memorasse, sic enim ille: Ἐν τούτῳ γὰρ μέσῃ, τῶν μεγάλων τε συμμέτρων ἄντικρυς δύο, Πρασσονησίς Δεξιόφθυρος, Λύδδα ἡ Ἰόπη. Et ex Aristotele sic vertit Apuleius: *In altera parte orbis jacent insularum aggeres maximarum; Britannicæ duæ, Libbia & Ierne, quas supra diximus esse majores.*

[50] Ἡ Σολυμηνὴ λέγεται, ἀπὸ τῶν Σολύμων ἐρῶν.] Plurimi hujus urbis etymologiam errore ludentes, in gravissimos errores lapsi sunt. Fallunturillivehementer, qui existimant, nomen esse compositum ex Græco & Hebræo, inter quos Eupolemus apud Eusebium lib. IX Præp. prohibens, quia ibi ædificatum erat ἱερὸν Σολομῶνος *templum Salomonis*, tandem etiam totam urbem inde denominationem sortitam fuisse, ἐντεῦθεν συμφθαρέντος τοῦ πόλει καὶ ἡ ἱερὰ Ἱεροσόλυμα ἐκλήθη. Verum non sic loquebantur veteres Hebræi peregrinam linguam cum sua commiscere. Alii, quod multo minus probabile, hanc vocem conflatam censent, ex vocabulis mere Græcis, inter quos Lycimachus, teste Josepho contra Appionem, qui vocem deducit ἀπὸ τῆς ἱερᾶς πόλεως, *sive sacrilegia*, id est, *sacrilegio*, adeo ut inde formandum esset nomen urbis Ἱερόπολις, non vero Ἱεροσόλυμα. Refutatione non indiget, quod legimus apud Etymologici Mag. auctorem Ἱεροσόλυμα, Σύλλυρα ἔλεγον αὐτὰ οἱ πάλαι διὰ τὸ ἐν Χαναᾳ εἶναι αὐτὰ, ἐκλήθη Ἱεροσόλυμα. Nam Jerusalem, ante adventum nostri Sospitatoris in hunc mundum, sic appellatam fuisse, innumeris veteris instrumenti locis manifestissime demonstrant. Noster deducere conatur ἀπὸ τῆς ἱερᾶς τῆς Σολύμων, sed inde *Orosolyma*, non vero *Hierosolyma* diceretur. Alios in eo Græcos sequitur, qui frequenter vocem dividentes, urbem male nominant Ἱερὰς Σολύμους, inter quos Tzetzes Chil. VI Hist. XLII:

Ὁ Ἐξοχὴν βασιλεὺς ἐκ τῶν ἱερῶν Σολύμων

Et idem eo loco:

Τοῖς ἱεροῖς Σολύμοις δὲ δυνάμει βαρυτάτῃ
Πέρσαις θλίβεται.

Reperiuntur etiam qui existimarunt, illud nomen esse compositum ex Ἰὰω & Σολύμων, quasi esset Ἰαοσόλυμα, unde mutato β in ρ Ἱερουσαλὴμ. In qua opinione versatur Fastorum Siculorum auctor: Ἀπὸ ἐξελείψεως πόλεως τῆς ἀνατολικῆς πολέως, τῆς Ἰαβὼ πόλεως Ἱερουσαλὴμ ἐπονομασθείσης, μακαρισμοῦ ἐπ' αὐτῇ ἐπιθεωρουμένου. Ἐν ᾧ γὰρ τῆς Ἰουδαίας ἐβασίλευε Δαυὶδ ἐν αὐτῇ τῇ ἀνατολικῇ τοῦ πολέως ἐλευθερώσεως, ἔθνη ἐν Ἱερουσαλὴμ ἐκτίσθη καὶ ἐπωνομάσθη ἀπὸ τοῦ ἐφ' ἑαυτῇ· Ὄρος δὲ τῆς Ἐκκλησίας φησὶ Ἡσαΐας ἐπονομάζεσθαι, Σολύμων δὲ εἰρήκασι. Sed vehementer hic auctor fallitur. Verum quidem est hanc civitatem Dei fuisse dictam a Jebusæis, qui invitis Judæis Hierosolymam & Sionis arcem usque ad Davidis tempora tenuerunt, sed nunquam inde Ἰαβὼ πόλις dicta fuit. Verum falsis hujus civitatis etymologiis omissis, cum aliis habuimus, vocem esse compositam, quam Helaici una voce ponerunt, significante, *providebit pacem* (scil. Deus) & eamque componi ex יראה *vide, providebit* (quod protulit Abrahamcum hujus urbis locum peteret, ut Isaacum sacrificaret) & שלם *Salem*, *pax*: Quanquam hoc quoque verum sit, a pace sola aliquando appellari *Salem*, uti Psal. LXXVI: 2.

ΙΕΤΑΙ [14], φρούριον Σικελίας, ἡλυ- A κὸς φιλίας ἔκλη. τὸ ἐθνικὸν, Ἰετῖνος, καὶ Ἰετάνη.

ΙΘΑΚΗ [15], νῆσος πρὸς τῇ Κεφαλληνίᾳ, ἀπὸ Ἴθακος, ἀφ' ἧς Ὀδυσσεύς. ἔστι καὶ Συρίας, [16] πρὸς τῷ Εὐφράτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἰθακήσιος, καὶ Ἰθακήσιος· [17] καὶ Ἴθακος Ὀδυσσεύς, ὁμωνύμως τῷ οἰκιστῇ. B

ΙΘΩΜΗ, πόλις Θεσσαλίας τῆς Πελασγιώτιδος. Ὅμηρος,

Οἵτ' εἶχον Τρίκκην, καὶ Ἰθώμην [18] κλωμακόεσσαν.

ἔστι δὲ Μεσσηνίας, ἀπὸ Ἰθώμης βασιλέως. καλεῖται δὲ ὁ τόπος ὁ Θεσσαλικὸς, Θύμαιον· [19] ἀποβολῇ τοῦ ι, καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς τὸ ου διφθογγον Θύμαιον. τὸ ἐθνικὸν, Ἰθωμαῖος, καὶ Ἰθωμαία, καὶ Ἰθωμήτης [20] διὰ τοῦ η· καὶ Δωρικῶς ἑτέρως, Ἰθωμάτας. ἀπὸ δὲ τοῦ πλείονος, Ἰθωμάτης, καὶ [21] Ζεὺς Ἰθωμάτας· καὶ ἑορτὴ Ἰθωμαία, καὶ Ἰθωμαΐς. C D E

ΙΚΑΡΙΑ, δῆμος τῆς Αἰγηίδος φυλῆς, ἀπὸ Ἰκαρίου τοῦ πατρὸς Ἠριγόνης. ὁ δημότης, Ἰκαριεύς. τὰ τοπικὰ, Ἰκαριώτης, Ἰκαριάδης, Ἰκαρικός.

ΙΚΑΡΟΣ [22], μία νῆσος τῶν Κυκλάδων. F καλεῖτο δὲ Μάκρις, καὶ Δολιχὴ, καὶ Ἰχ-

IETÆ, caſtellum Siciliæ, genere fœminino, cujus Philiſtus meminit lib. VI. Gentile, Jetæus, & Jetæa.

ITHACA, inſula juxta Cephaleniam: ab Ithaco nomen habes. Cujas erat Ulyſſes. Eſt quoque Syriæ urbs juxta Euphratem. Gentile, Ithaceſius, & Ithaceſia. Et Ithacus dicitur Ulyſſes, idem cum conditore nomen gerens.

ITHOME, urbs Theſſaliæ Pelaſgiotidis, de qua Homerus:

Quique habitabant Tricean & Ithomen aſperam.

Eſt quoque urbs Meſſeniæ, ab Ithomo rege ſic dicta. Vocatur etiam locus regionis Theſſalicæ Thumæum: nam abjecto I, & mutato Ω in * diphthongum, fit Thumæum. Gentile, Ithomæus, & Ithomæa, & Ithometes per η, & mutatione Dorica dicitur Ithomatas. Civis, Ithomatas, & Jupiter Ithomatas. Et feſtum Ithomæa, & Ithomaïs.

ICARIA, populus Ægeïdis tribus, ab Icario Erigonæ patre nomen habens. Populatis, Icarienſis. Localia ex, ad & in Icaria denotant.

ICARUS, una ex Cycladum inſulis. Sed appellabatur etiam Macris, & Doliche, & Ich-

[14] Ἰετή, φρούριον Σικελίας.] Ad Crimiſi amnis dextram ripam hodie oppidum invenitur quod vulgari vocabulo *Iato* appellatur, teſte Cluverio Sic. ant. lib. II cap. XII. Verum lib. XXII. in Legationum excerptis ex Diod gentile nomen legitur Ἰήτινος, quod Plinio Latino ore dicitur *IETENSIS*.

[15] Ἴθακα, νῆσος.] Inſignem hujus inſulæ deſcriptionem nobis reliquit nobiliſſimus Jacobus Palmerius lib. IV cap. XXIII Græc. antiq. Quem ſi lector contuluerit, operam omnino non perdet.

[16] Πρὸς τῷ Εὐφράτῃ.] In libris editis & MSS peſſimo more concipitur, ὁπὸ τῷ Εὐφράτῃ, quod etiam rejecit Salmaſius, ſcribens ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου, vel τῷ Εὐφράτῃ, quod nos nunc admiſimus. Hujus Ithacæ meminit Suidas voce Ῥωμαῖος· ἀπὸ δὲ Κρεὶς ἀν Ἐλευσῖνος· Βλέπε δὲ πόλις Κρήτης· πρὸς δὲ Καρχηδόνι· ἄλλοι δὲ ἐξ Ἰθάκης τῆς Μεσοποταμίας ἱέρωνα. Meſſenæ erat regio, teſte Stephano aliique, inter Euphratem & Tigridem ita.

[17] Καὶ Ἰθακήσιος.] Vult Stephanus dicere, geminum gentile formari ἀπὸ τοῦ Ἴθακος, alterum Ἰθακήσιος, & alterum Ἰθακήσιος, quo nomine etiam inſignitur Ulyſſes & inſulæ conditor. Hunc genuinum eſſe ſenſum liquet clare ex Etymol. Mag. auctore: Ἰθακήσιος, ἐπὶ τοῦ κτίσαντος τὴν Ἰθάκην· λέγεται καὶ Ἰθακὸς ὁ Ὀδυσσεύς, καὶ Ἰθακήσιος.

[18] Κλωμακόεσσαν.] Hæc vera eſt hujus vocis ſcriptura: in vulgatis & ſcriptis Stephani codicibus legitur κλωμακόεσσαν. Et in quibuſdam Homeri editionibus κλωμακόεσσαν.

[19] Καὶ Νικόλαος δὲ ὁ, τε τροπῇ δὲ ω εἰς τὸ ου διφθογγον, Θύμαιον.] In vulgaris hodie hæc verba non conſpiciuntur, quæ ex MSS Palatinis & Voſſiano codice revocavimus. Liquet manifeſte, in Stephani epitome olim hæc verba exſtitiſſe, & librariorum ſocordia excidiſſe, quia Euſtathius ſua ætate eadem invenit & in commentariis ad Homeri Catalogum ex noſtro tranſcripſit, ita enim ille: ἐν δὲ Ἰθώμῃ, Θετταλικῇ δὲ αὕτη, κρατίστου καὶ Θεσσαλικοῦ ἀναγραφέως ἱστοροῦντος ἀπὸ τοῦ Ἰθώμου βασιλέως τὴν ἐπωνυμίαν ἔχειν, ἀποβολῇ φησὶ δὲ ι, καὶ τροπῇ δὲ ω εἰς τὸ ου διφθογγον· ἵνα δὲ καὶ παραδηλώσῃ, καὶ Μεσσηνιακὴ Ἰθώμη· ἐθνικὸν, Ἰθωμαῖος & Ἰθωμεύς. Ultimum gentile apud Euſtathium vitio laborat, nam illud non agnoſcit Stephanus, pro quo Ἰθωμήτης reponendum cenſeo. Sic ergo ex ſupplemento, quod auctori noſtro ex MSS (idem quoque teſtante Euſtathio) adjecimus, clare patet, qua ratione illud Θύμαιον ab Ἴθωμη formetur. Strabo quandam quoque in hac voce variationem agnoſcit, ſed tanta non eſt, neque tam inſolens, perhibet enim lib. IX urbem, dempta prima ſyllaba, Θύμιον debere appellari: Τὸν δὲ Ἰθώμιον ὁμωνύμως τῇ Μεσσηνιακῇ λεγομένῳ, ὃ φασὶ δεῖν ἐκεῖνος ἐπιφέρειν, κἀκεῖ τὸν ἀφαιρέσει ποιοῦσιν ἀφωνῶν. Frequentiſſimum hoc eſt apud veteres, vocalem I nominibus propriis & addere & demere. Etym. Mag. Auctor: Θύμη ἡ πόλις· ἀποκοπῇ τοῦ ι Ἰθώμη.

[20] Διὰ τοῦ η.] Peſſime in editis, διὰ τοῦ κ. Deinde pro Ἰθωμήτης reſtitui Ἰθωμήτης, quod & libri MSS, & ſequentia apud Stephanum ſuadebant.

[21] Ζεὺς Ἰθωμάτας.] Pauſanias in Meſſeniacis: Φύλακα δὲ αὐτοῦ πάντων ἐκείνων ἔθηκε Δία τὸν ἐπίκλησιν Ἰθωμάταν. Ibidem quoque Pauſ. de teſto agit, de quo etiam videndus Meurſius in Græc. feriat. pag. 168.

[22] Ἴκαρος, μία νῆσος τῶν Κυκλάδων.] Plinius tria illa nomina, quibus Icarus olim inſigniebatur, etiam agnovit, ſic enim ille lib. IV cap. XII: *A Naxo decem & ſeptem mil. paſſuum Icaros, quæ nunc unari dicit, tantundem ipſa in longitudinem patens, cum oppidis duobus, tertio amiſſo, ante vocata Doliche, & Macris & Ichthyoeſſa.* Priora nomina accepit a longitudine, ſunt enim ſynonyma Helychius: Δολιχὸς, μακρός· Δολιχὸν, μακρόν. Sed ultimum a piſcium copia, qui circa Icariam capiebantur. Euſtathius ad Iliad. B. Ὅτι δὲ νῆσος ἐστὶ Μακρὶς ἡ δὲ καὶ τοῦ σωτῆρος πεποιημένος ἱερόν, ἐν ᾧ ἵδρυται Δηλίων. Ἴκαρος γοῦν Ἰχθυόεσσα λέγεται, ἐπεὶ ἰχθύων πλῆθος τὰς ἐκεῖ περιναίεται ἐχθύας.

Ἰχθυόεσσα. δευτέρα, πόλις. τρίτη, [61] νῆσος ἀπὸ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. ὁ πολίτης, Ἰκάριος.

Πόντῳ Ἰκαρίῃσι. - - - -

καὶ [62] θηλυκῶς, Ἰκαρίη.

A Ichthyoëssa. Secunda est urbs, tertia insula ad mare rubrum. Civis, Icarius.

Mœrit Icarii. - - - -

Genere fœm. dicitur Icaria.

Ἰ Κ Ο Ν Ι Ο Ν, πόλις Λυκαονίας, ἀπὸς τοῖς ὅροις Τ Ταύρου. Φασὶ δ' [63] ὅτι ἦν τις Ἄννακος, ὃς ἔζησεν ὑπὲρ τὰ τριακόσια ἔτη. τοὺς δὲ περὶξ μαθόντας, ἕως τίνος [64] βιώσεσθαι. Ἐδόκει δὲ χρησμὸς, ὅτι τούτῳ τελευτήσαντι, πάντες διαφθαρήσονται. οἱ δὲ Φρύγες ἀκούσαντες, ἐθρήνουν σφοδρῶς. ἀφ' ἧς παροιμία, τὸ ἐπὶ Ἄννακι κλαίοντι, ἐπὶ τῷ λίαν οἰκτιζομένῳ. ὑστερον δὲ καθακλυσμῷ ὄντι Δευκαλίωνος, πάντες ἐδόκουν διαφθαρῆναι. ἀναξηραινούσης δὲ τῆς γῆς, ὁ Ζεὺς ἐπέτρεψε [65] τῷ Προμηθεῖ καὶ τῇ Ἀθηνᾷ πλάσαι ἐξ ἀργίλου ἐκ τοῦ πυλῶνος καὶ τοὺς ἀνέμους, ἐμφυσῆσαι πᾶσιν ἐπέταξε καὶ ζωῆς δοθῆναι. Διὸ καὶ τὰς εἰκόνας ἐκεῖ Διονυσοφάνας; [66] Ἰκόνιον πλασθῆναι· καὶ ἐσῴζετο Διὸ διφθόγγου. ὁ πολίτης, Ἰκόνιος.

B Terminos. Perhibent quendam ibi extitisse Annacum, qui ultra trecentos annos vixit. Qui autem circum habitabant, oraculum consulentes, responsum tulerunt, quod illo mortuo, omnibus esset moriendum. Hæc cum Phryges audivissent, vehementer lamentabantur, inde C natum proverbium, de Annaco plorare, quod dicitur de iis, qui valde commiserentur. Nam sub Deucalione, cum esset diluvium, omnes interiere: terra autem cum pristinam siccitatem recuperasset, Jupiter Prometheo & Minervæ in mandatis dedit, ut ex luto idola fingerent, & ventis advocatis omnia inspirarit, & viva reddidit. Ergo quod ibi imagines fuerint delineatæ, urbs Iconium vocata est. Sed vox debebat per diphthongum scribi. Civis, Iconiensis.

D

E

Ἰ Κ Ο Σ [67], νῆσος τῶν Κυκλάδων, ἀπόκειται τῇ Εὐβοίᾳ ὁ νησιώτης, Ἰκεύς. ἔγραψε δὲ Φανόδημος Ἰκιακά.

I C U S, Cycladum insula, Euboeæ finitima. Insulanus, Icius. Phanodemus vero scripsit Icaca.

Ἰ Λ Α Ρ Α Υ Γ Α Τ Α Ι [68], οἱ Ἴβηρες. Ἑκα-

I L A R A U G A T Æ, Iberes, de quibus Heca-

[61] Νῆσος ἀπὸς τῆ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.] Hanc sic appellari jussit Alexander Mag. ab Icaro in mari Ægæo sito. Arrianus lib. VII. de exped. Alex. Καὶ πρώτην τὴν νῆσον λέγει Ἀριστόβουλος ἐπὶ Ἴκαρον εἰκάζεσθαι κληθῆναι Ἀλέξανδρον ἐπ' ἐκείνου τοῦ Ἴκαρου, ὃς ἐν τῇ Αἰγαίῳ. Hodie apud Plinium appellatur *Icharia* lib. VI. cap. XXVIII. Sed sine dubio *Icaria* vel *Icaria* reponendum. *Icarum* quoque vocat Dionysius de Situ Orbis & Eustathius ejus commentator: Ὅτι καὶ τὴν Πηγασίαν θάλασσαν βορειοτέρας νήσους ἐ Ἴκαρος, ἐμπεσόντος τῷ αὐτοῦ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος.

[62] Θηλυκῶς, Ἰκαρίη.] Non duntaxat gentile fœm. est, sed etiam insulæ nomen, quo passim Strabo & alii utuntur.

[63] Ὅτι ἦν τις Ἄννακος.] Male in vulgatis, ὅτι ἦν τὸ Ἀννακός. Alii legunt hoc loco *Enannacis*, quod etiam correctione indiget: nam hujus senis nomen Νάννακος facit Suidas, unde proverbium ἐπὶ Νανναίῳ, quo rem vetustissimam significant: Νάννακος, πολλοῦ ὄντος αὐτοῦ Δευκαλίωνος· τῶν ἀεὶ βουλομένων χρῆσθαι αὐτῷ ἐπὶ τῶν Δευκαλίωνος· ἐς ἀστεῖός τε μαθεῖν ἐβούλοντο καὶ ἀκριβῶς, συναγαγόντες παῖδας ἐξ ἐτῶν μὲν ἑκατὸν ἑκάστου ἐκλεκτοὺς καὶ παιδεύειν ἐπὶ Νανναίῳ, ἐπὶ τῶν ἀρχαίων πολλῶν ἐ ἐγχωρίων. Sed alio sensu noster adagium illud interpretatur.

[64] Βιώσεσθαι.] Xylandrinus βιώσεσθαι. Sed melius quod ex MSS & aliis editionibus revocavimus.

[65] Τῷ Προμηθεῖ ἐ τῇ Ἀθηνᾷ.] Minervam artificem præfectam, & ideo Ergasnen vocatam. Prometheus in formandis ex luto specie humana imagunculis, coadiutricem habuit. Lucianus in Prometh: Καὶ τὰ μὲν ἄλλα, ἀμηχανήσαντος αὐτοῦ (scil. Prometheus.), συνεργάζεταί οἱ ἐ Ἀθηνᾶ, ἐμπήσασα τὸ πλάσμα, καὶ ἐμψύχου καὶ ἔμπνουν αὐτὸν ποιήσασα.

[66] Ἰκόνιον πλασθῆναι, καὶ ἐσῴζετο Διὸ διφθόγγου.] Præfert noster Etymologum, cum jam aliam in principio hujus capituli scripturam sit secutus. Διὸ τῶν Διονυσοφάνους ἐστὶ παίζειν. Et sic quoque vidimus urbem a Chronici Alexandrini auctore appellatam, longe aliam ei originem attribuente. Pagus in quo Perseus urbem condidit *Amandra* vocabatur, hanc cum muris cinxerat de suo nomine *Persiren* appellavit. Deinde extra urbem ante portas Gorgonis imaginem sive statuam collocavit, qua occasione Εἰκόνιον appellata fuit. Locum non adscribo, quia mirifice corruptus circumfertur, & non facile emendabitur nisi ab illo, qui optimo MS codice est instructus; verum quia in eandem sententiam scripsit Eustathius, ejus verba ex comment. ad Dionys. huc adducturus sum: Τέτταρα δὲ Λυκαονίων ἐστὶ καὶ τὸ Εἰκόνιον, τῇ εἰκόνι τῆς Γοργοῦς παραφερομένης, διὸ δυνατὸν ἀναγκάσαι λαμβάνειν τὸ Βιγγίδιον. His addam Cedreni verba, apud quem etiam Εἰκόνιον reperitur: Ἔκτισε τῇ πόλει κώμας, Πηγασίαν τῇ ἰδίᾳ μητρὶ· σπάδιον δὲ ἔξω τῆς πόλεως φίσσαν, ἐν τῷ ἀκρωτηρίῳ τῆς Γοργοῦς ἵστησε, Εἰκόνιον τοῦτο ὀνομάσας. Verum sciunt omnes, οι I & EI in veteribus numismatis & inscriptionibus sæpenumero promiscue usurpari, sic dicunt Νικομήδεια & Νεκομήδεια, Τίτος & Τείτος, Ἀδελφίνες & Ἀδελφείνες, *Idetes* & *Eidetes*, quod etiam in recentis ævi scriptis cernere licet. Apud Ciceronem inveniri *Iuninus* Epist. V ad App. Pulchrum: *Deinde iter fuisset ad exercitum, ni circiter Idus Sextil. pater me ad Iuninum fore.* Sed rationem reddit Etymologici Mag. Auctor quare Γοργὼ δὲ διὰ τοῦ Ι· ἐπεὶ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἐστὶ παράδεισος παρὰ Μυκάλῃ. Non possum reticere, Auctorem Etymologici de Gorgonis imagine ejus mentionem facere, sed occasio, unde urbs nomen acceperit, longe diversa est ab ea, quam supra ex Fastis Siculis, Eustathio atque Cedreno commemoravimus. Sed ejus veritis non inhærebo, totus locus commodissime in Ἐκόνιον legi potest.

[67] Ἶος, νῆσος.] De hac insula mentionem faciunt Strabo, Livius & Appianus, sed omnium optime Scylax, per hibens binas urbes habuisse, ita enim ille: Ἔστι δὲ καὶ Μεγάλη πόλις ἐν ταύτῃ αὐτῇ· Καὶ Ἐρέσιαι, Σκῶπος πόλις· Ἴαλτος, ἄλλη πόλις. Sed minime incommodum videtur Ortelium censens nomen urbis a Phanodemo *Icinus* scriptæ quod longissime a veritate remotum & a Stephani mente alienum est. Vulgati libri exhibent: ἔχραψε δὲ Φανόδημος Ἰκάνους. Unde Ortelius non *Icium* sed *Icinum* formare debuisset. Sed nos propiùs libris MSS Ἰκεύς reposuimus, quo libri situlo Græcorum Historicorum ἴντιγμα augeri potest & debet.

[68] Ἰλαραυγάται, οἱ Ἴβηρες.] Puto eosdem esse, qui a Polybio

Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. καὶ Ἀλαραυγάτης πο- A Hecatæus in Europa. Et Harangates, fluvius.
ταμός.

ΙΛΑΡΙΣ, πόλις Λυκίας· [69] Πολύχαρμος ἐν Λυκιακοῖς. [70] τὸ ἐθνικὸν, Ἰλαρεύς.

ILARIS, urbs Lyciæ, de qua Polycharmus in Lyciacis, Gentile, Ilarensis.

ΙΛΑΤΤΙΑ, πόλις Κρήτης· Πολύβιος τρισκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἰλάτιος. B

ILATTIA, urbs Cretæ, de qua Polybius libro XIII. Gentile, Ilatius.

ΙΛΕΡΔΑ [71], πόλις ἐγγὺς τῆς Πυρηνῆς Ἰβηρίας. ὁ πολίτης, Ἰλερδίτης.

ILERDA, oppidum ad Pyrenem Iberiæ. Oppidanus, Ilerdita.

ΙΛΙΟΝ, πόλις Τρῳάδος, ἀπὸ Ἴλου, [72] ἣν ἐν Τροίᾳ Ἄτην ἐκάλεσαν. ἔχ αὐτῆς λόφοι δύο, C ἐν τῇ Προποντίδι πρὸς Ῥυνδάκῳ πλησίον. τρίτη, [73] Μακεδονίας, Ἑλένη κλίσμα. τετάρτη, Θεσσαλίας. πέμπτη, Θρᾴκης, πρὸς Βιζύνῃ. τὸ ἐθνικὸν, [74] Ἰλιάς· Ἰλιὰς ὁ Ἀπόλλων ἐν Τροίᾳ· καὶ Ἠλυκὸν, Ἰλιὰς, καὶ Ἴλιος, καὶ Ἰλίη, D καὶ Ἰλιακός. [75] ἀδετέρως δὲ παρὰ πᾶσι τὸ Ἴλιον· παρ' Ὁμήρῳ δὲ, Ἠλυκῶς. τὸ γὰρ Ἴλιον αἰσὶ, [76] νοθεύει Ἀρίσταρχος.

ILIUM, urbs Troadis, nomen habens ab Ilo. Hanc urbem Trojani Aten appellabant. Duo ejus sunt colles in Propontide ad Rhyndacum omnem. Tertia, Macedoniæ, ab Heleno condita. Quarta, Thessaliæ. Quinta, Thraciæ juxta Bizynam. Gentile Ilienſis. Ilienſis Apollo est Trojæ. Hinc fœmininum, Ilias, & Ilius & Ilia & Iliacus. Neutro genere ab omnibus effertur Ilium, sed apud Homerum genere fœminino. Illud enim Ἴλιον αἰσὶ Aristarchus spurium censet.

ΙΛΙΣΣΟΣ [77], ποτάμιος τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ πρώην αἱ Μοῦσαι Ἰλισσιάδες, ὡς Ἀπολλόδωρος. E

ILISSUS, Atticæ fluvius, ubi colluntur Musæ Ilissides, teste Apollodoro.

ΙΛΛΥΡΙΑ, χώρα πλησίον Παγγαίου, [78] ἀπὸ Ἰλλυρίου τοῦ Κάδμου παιδός. οἱ οἰκήτορες,

ILLYRIA, regio prope Pangæum ab Illyrio Cadmi filio. Incolæ, Illyrii, & Illy-

Polybio lib. III. Ἰλαγόνται & lib. X Ἰλιρῶται appellantur. Et fortassis urbem Ἰλάγγαιον habitarunt, de qua in sequentibus noster ex Polyb. lib. XVI:

[69] Ὡς Πολύχαρμος.] Voculam ὡς ex MSS Palatinis hic inseruimus.

[70] Τὸ ἐθνικὸν, Ἰλάτιος.] Typothetarum error obsederat Xylandrianam editionem: τὸ ἰθνικὸν, Ἰλάτιος. Alter Aldina, Florentina & MSS.

[71] Ἴλερδα, πόλις.] Urbs Cataloniæ munitissima ad Secorim amnem, quæ hodie ab Hispanis parum corrupto nomine dicitur *Lerida*.

[72] Ἣν ἐν Τροίᾳ Ἄτην ἐκάλεσαν.] Libri MSS & editi constanter: ἣν ἐν Τροίᾳ Ἀντῆν ἐκάλεσαν, sed non sine insigni errore: quare sine alea doctissimi Meursii correctionem in contextum recepi, quam etiam egregie confirmat locus Apollodori lib. III: Ἡ δὲ Αἰσυήπου εἰσὶ ἡ λαγόβολος ἡ Φρυγίου Ἄτης λόφου, καλουσιν· ἔνθα πόλιν κτίσαι Ἶλον, τοῦτον δὲ Ἴλιον ἐκάλεσε. Hesychius: Ἄτης λόφος, ἔνθα τὸ Ἴλιον ἐκτίσθη ἐστράτευσε.

[73] Μακεδονίας.] Hujus meminit Livius lib. XXXII: *Præsidio ibi relicto, Ilium (nomen propter aliarum in Asia urbium, quam oppidum notius) ut capitur.* De Ilio Thessaliæ & Thraciæ juxta Bizyam in Asiarum finibus apud alios nulla fit mentio. Montis hoc nomine meminit Pausan. in Lacon. Ἔστιν δὲ καὶ ὄρος Ἴλιον καλούμενον, ἐν Ἀργείᾳ, καὶ Κυναιθεῖς τῶν ὁρίων τούτων τὸ μεταξὺ ἔχουσιν.

[74] Ἰλιὰς ὁ Ἀπόλλων ἐν Τροίᾳ.] In libris calamo exaratis legitur: Ἰλιὰς ὁ Ἀπόλλων ἐν Τροίᾳ, quam lectionem nemo parum versatus probaturus est: nam Ἰλιὰς non est gentile, sed apud poetas ponitur pro Ἴλιος, quemadmodum pro Αἰξωνεὺς Ἐξωνεὺς & Βοιωτίης pro Θηβαῖος. In prioribus editionibus, Aldina scilicet & Florentina, hæc verba unicam cum Ἴλιον, quod proxime præcedit, sectionem constituebant, hinc pessimo errore legebatur Ἰλιὰς ὁ Ἀπόλλων ἐν Τροίᾳ. Videns Xylander hujusmodi absurdum, sejunxit illa, & ex illis dem capitulum confecit. Verum quis non videt hæc loco mota esse, & ad vocem Ἴλιον pertinere, ubi jam suo loco reposita sunt, nisi vehementer fallor? Gentile Ἰλιὰς apud antiquarios Goltzium, Spanhemium, Vaillantium frequens occurrit, ut & Ἴλιος apud Trissanum & Goltzium. ΙΛΙΩΝ ΒΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Sed obiter observandum, Homerum nunquam hoc gentile usurpasse; pro Ἰλιὰς passim habet Τρωὰς, ut multis docet Eustath. ad Iliad. B: Παρεσημειώσω δὲ ὅτι Ἴλιος μὲν ὁ πατὴρ τοῦ Τρωὸς τοῦ Τρωὸς λέγε, ἐθνικὸν δὲ ἐδαμοῦ λέγε τὴν Ἰλιάδα, ἀλλὰ Τρῳὰς ἀπαντᾷ· ὅτου δὲ τοῦ Εὐάνθους υἱὸς, τὸν πολίτην ὁ λόγος Εὐάνθιος, ἀλλὰ Ἀνθεύς.

[75] Οὐδετέρως.] Promiscue etiam utuntur Latini. Virgil. lib. III Æneid.

Postquam res Asiæ, Priamique evertere gentem
Immeritam visum superis, ceciditque superbum
Ilium. ....

Ad quæ verba Servius: *Superbum Ilium. Nobile. Ilium autem Virgilius, neutro tantum genere declinat. Horatius etiam fœminino, ut, non semel Ilios vexata.*

[76] Νοθεύει Ἀρίσταρχος.] Sic legunt libri vulgati & editi. Salmasius ad marginem sui libri censet, vocem νοθεύει nusquam sumi transitive, atque ideo debere legi, vel νοθεῖ ὡς Ἀρίσταρχος, vel ἐκβάλλει παρ' Ἀριστάρχῳ.

[77] Ἰλισσὸς, ποτάμιος τῆς Ἀττικῆς.] Summa librariorum supinitas in omnibus libris pro ποτάμιος substituerat πόλις, cum in Attica hoc nomine oppidum non reperiatur. Pausanias in Atticis: Πεζῇ δὲ Ἀθηναίοις ἐστὶν Ἐλευσὶς πε, καὶ Ἠριδανὸς τοῦ Κηφισοῦ ῥεῖθρα καὶ αὐτὰ ἐνταῦθα ἔχων. Et mox sequitur: Ἔστιν δὲ Ἀθηναίοις καὶ ἄλλων ἔξω τείχους τῶν ἐπιφανῆ τὸ Ἐλισσὸν Μουσῶν, καὶ βωμὸς ἐπ' αὐτῷ ἐστιν Ἐλισσιάδων. Pausanias amnem Ἐλισσὸν, & Musas Ἐλισσιάδας appellat; omnes tamen, quos legi, Strabo, Dionysius Alexandrinus, Apollodorus, Apoll. Rhodius, Eustathius & alii Ἰλισσὸν. Verum EI & I sæpe numero confundi, passim inculcavimus. Viderint tamen, hinc duplex gentile fœmin. deduci posse Ἰλισσὶς apud nostrum, & Ἰλισσιὰς apud Pausaniam.

[78] Ἀπὸ Ἰλλυρίου τοῦ Κάδμου.] Sic corrigendum censui, cum in omnibus libris legeretur τοῦ Κάδμου. Et sic corrigi debere, mecum contebunt omnes in veterum lectione versati. Apollod. lib. III: Οἱ δὲ, πρεσβύτατος παῖς Ἁρμονίας γενόμενος τούτων, τῆς βασιλείας Κάδμου παραλαβὼν, τῆς χώρας Ἰλλυριὸν ἀπ' αὐτοῦ ἐκάλεσε. Optime utique Eustathius ad Dionys. Ἡ Ἰλλυρὶς ἐκ γῆ, ἣν πολλοὶ

ρες, Ἰλλυρεῖοι, [79] καὶ Ἰλλυρὶς, καὶ Ἰλλυριὰς, καὶ Ἰλλυρία, καὶ Ἰλλύριον· καὶ Ἰλλυρίζω, Ἰλλυρεῖ, Ἰλλυρικός. A Illyris, & Illyrias, & Illyria & Illyrium. Et verbum Illyrizo, Illyrice, & Illyricus.

ΙΛΟΥΡΓΕΙΑ, πόλις Ἰβηρίας· Πολύβιος ἐνδεκάτῃ. [80] τὸ ἐθνικὸν, Ἰλουργάτης. ILLURGIA, urbs Iberiæ, de qua Polybius libro XI. Gentile, Illurgites. B

ΙΜΒΡΑΣΟΣ [81], ἡ Σάμος, ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ. τὸ ἐθνικὸν, Ἰμβράσιος, καὶ Ἰμβρασία. IMBRASUS, sic dicitur Samus a fluvio, Gentile, Imbrasius, & Imbrasia.

ΙΜΒΡΟΣ [82], νῆσος ἐστὶ Θρᾳκικὴ, [83] ἱερὰ Καβείρων ἡ Ἑρμοῦ, ὃν Ἰμβράμον λέγουσιν οἱ Κᾶρες. [84] ἔστι καὶ πόλις· οἱ οἰκοῦντες, Ἴμβριοι. IMBRUS, Thraciæ insula est, Cabiris sacra & Mercurio, quem Cares Imbramum appellant. Est quoque urbs, cujus incolæ, Imbrii. C

ΙΜΕΡΑ, πόλις Σικελίας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἔστι καὶ Λιβύης. ὁ πολίτης, Ἱμεραῖος. ἔστι καὶ ποταμὸς Ἱμέρας, ὡς Νικάνωρ. HIMERA, oppidum Siciliæ de quo Hecatæus in Europa. Est quoque Libyæ. Oppidanus, Himeræus. Est etiam fluvius, Himeras, de quo Nicanor. D

ΙΜΥΡΑ [85], πόλις Φοινίκης. ὁ πολίτης, Ἰμυρεύς. IMYRA, oppidum Phœniciæ. Oppidanus, Imyrensis.

ΙΜΦΗΣ, ἔθνος παροικὲς τοῖς Περραιβοῖς. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· οἰκέουσιν [86] Ἴμφεες ἢ Περραιβοί. IMPHES, gens Perrhæbis finitima, de qua Hecatæus in Europa, Habitant Imphees & Perrhæbi. E

ΙΝΑ- INA-

πελαγίᾳ ἀπὸ Ἰλλυρίας ἧς Κάδμος. Idem quoque perhibet ad verbum Dionysii 381.

79 Καὶ Ἰλλυρὶς.] Emendat Salmasius ad oram sui Stephani, καὶ Ἴλλυρες. Dubito profecto quid recipiendum sit. Ἰλλυρὶς enim optime de regione, & Ἴλλυρις de incolis usurpatur. Eustath. ad Dionys. Γέγονε δὲ ὑπὸ τὰ Κερκυραῖα πεζοῦ τινος ἡ Κέρκυρις λέγεσθαι, ὡς ἡ Ἴλλυρις, ἀπὸ Ἰλλυρεῖ, καὶ οἱ Λατίνοις Λάτυρις. Quod formandum esset a casu recto Ἴλλυρ, de quo vide Etymologici Mag. Auctorem in voce Κέρκυρα.

80 Τὸ ἐθνικὸν, Ἰλουργάτης.] Libri editi lacunosum circumferunt hunc locum, & in MSS nullum auxilium. Nos ex conjectura gentile Ἰλουργάτης formavimus. Quibus hoc non arridebit, formet per me licet Ἰλουργάνιος, quod etiam non incommode hinc deduci videtur. Appianus in Ibericis urbem *Ilurgiam* appellat: Οἱ δὲ ἀφικόμενοι πρὸ πολιορκίας πολλῆς ἀπηλλάγησαν, εἶτα, καὶ παρὰ δόξαν αὖθις ἐπὶ Ἰλουργίαν πόλιν.

81 Ἰμβρασος, ἡ Σάμος.] Pessime in duabus prioribus editionibus legebatur: Ἰάμβασος, ἡ Σάμος, δίτι δὲ ποταμοῦ· Τὸ ἐθνικὸν, Ἰαμβάσιος, καὶ Ἰαμβασία. Quem errorem Xylander deinceps vidit & correxit. Imbrasum hanc insulam fuisse appellatam multi testantur. Hyginus Fab. XIV: *Aeacus alter Neptuni filius ab Imbraso insula, quæ Parthenia appellata est, nunc autem Samos dicitur.* Apollonii Rhodii Scholiast. ad vers. 187 lib. pr. Οἱ δὲ Ἰμβρασίαν· τὴν Σάμον φασὶ· Ἴμβρασος δὲ ποταμὸς Σάμου, ὃς μετωνόμασται παρ' Ἕλλησιν. Gentile Imbrasius & Imbrasia utitur Apol. Rhod. lib. II:

---- Οἱ Ἰμβρασίην παρ' ὕδασιν Ἀγκαίοιο
Τίμιον Ποσειδάωνι. ----

Fœmininum Junoni, natæ in illa insula sub vitice, sæpenumero a poetis & Mythologiæ doctoribus attribuitur. Vide Paus. lib. VII. & Callimach. Hym. in Dianam.

82 Ἴμβρος, νῆσος ἐστὶ Θρᾴκης &c.] Totum hoc capitulum in libris hactenus editis temporum diritate, & librariorum negligentia deturpatum extat, in iis enim ad hunc modum excusum legitur: Ἴμβρος, νῆσος ἱερὰ Καβείρων ἡ Ἑρμοῦ, ὃν Ἰμβρον λέγουσι ῥήσεως. Auctoritate MSS ἐν Θρᾴκης inseruimus, ut sciamus quibus in terris Imbros sita sit; & pro Ἴμβρον, MSS iisdem suadentibus, Ἰμβραμον reposuimus, verum Mercurii nomen. Denique pro ῥήσεως, quod constanter exhibent editi & calamo exarati, emendandum censui ἐν Κᾶρες, inductus auctoritate Archiepiscopi Thessalonicensis, qui sua ætate hunc Stephani locum, in suis ad Dionys. Periegetam comment. ita transcripserat: Η' δὲ Ἴμβρος Θρᾳκικὴ μὲν ἐστι νῆσος, ἱερὰ Καβείρων ἡ αὐτῆ· ὀνόματα δὲ διαφόρως ἐν Καβείροις· ἐνιοῦσι δὲ αὐτόθι καὶ Ἑρμῆν, ὃν Ἰμβράμονα λέγουσι οἱ Κᾶρες, ὡς οἱ τῆς Ἑλληνικῆς ἀκριβείας. Hæc cum lampsera, inciderit in Petri Danielis Huetii Demonst. Evangelicam, hodie profecto in Galliis in omni doctrinæ genere primas tenentis, in qua video V. Cl. de hac quoque emendatione mentionem fecisse, simulque indicasse, quis fuerit ille *Imbramus*, cui insula hæc nominis originem debeat. Eum vide Propos. IV cap. VII.

83 Ἱερὰ Καβείρων.] Quatuor fuere Cabiri, Ceres, Proserpina, Pluto & Mercurius, teste Etymologici Mag. Auctore: Καβείροι, ἰσόμοιρόν τινων πραγμάτων, Ἀξίερος, Ἀξιόκερσα, Ἀξίοκερσος· Ἀξιόκερσος· Ἀξίερος μὲν ὁ ἐστὶν ἡ Δημήτηρ· Ἀξιόκερσα, ἡ Περσεφόνη· Ἀξιόκερσος δὲ ὁ Ἅιδης· Καβείροι δὲ δικῶς ἀφωσιωμένοι, διὰ Καβείρων ὁμόν Φρυγίας· ἐπισυνῆψαι μυστικῶς ἡμῖν. Verum video locum hunc esse mutilum, & quartum nomen desiderari. Sine dubio post vocem Ἅιδης hæc addenda sunt: ὁ δὲ ἀφανὴς πατὴρ Καβείροιλος, ὁ Ἑρμῆς ἐστι. Hunc locum sic posse & debere suppleri, liquet ex Mnasea & Dionysodoro apud Apoll. Rhodii Scholiast. ad lib. I. Ubi iisdem plane verbis & nominibus hæc de Cabiris historia refertur. Verum hoc etiam monendum, quosdam duntaxat duos Cabiros statuere, seniorem alterum Jovem, alterum juniorem Bacchum, quod ex iisdem locis apud Scholiast. & Auctorem Etymol. manifeste liquet. Casmilum alii vocant Cadmilum, & lingua Bœotica Mercurium denotare perhibent, uti testis est Scholiast. ad Lycophronem.

84 Ἔστι δὲ καὶ Αἰσώνη.] Urbs Siciliæ, ut & fluvius, de quo hac sectione noster mentionem facit, fluvius celebres sunt, sed non adeo oppidum Libyæ, quod aliis non memoratum. Censeo nostrum librariorum vitio esse depravatum, & pro Λιβύης debere legi Αἰσώνης, nam in illa insula nostra celebratur urbs hoc nomine, ita enim ille in sequentibus: Ἴασος, πόλις ἐν Αἰσώνῃ, κλῆσιν Γαιάνης, ἔθνος Παλαιστίνης καὶ Ἴασος.

85 Ἴμυρα, πόλις Φοινίκης.] Bene conjicit Ortelius, idem esse oppidum, quod in sequentibus a nostro vocatur Σίμυρα, & ex Hecatæo Σίμυρα genere neutro. Nominibus propriis aliquando addi & demi S, notius est quam quod hoc repeti debeat.

86 Ἴμφεις ἢ Περραιβοί.] Copulativam inferre vitium fuit, sic ipsa sententia & sensu postulante. Ex Perrhæbis conjicimus, Impheas gentem Thessalicam fuisse, nisi quis hoc Perrhæbos Epiroticos intelligi velit.

Ἰ Ν Α Χ Ί Α, ἡ Πελοπόννησος, ἀ μόνον τὸ Ἄργος· ἀπὸ Ἰνάχου τοῦ ποταμοῦ. τὸ ἐθνικὸν, Ἰνάχ@· καὶ Ἀφαιρέσει διφθόγγου, ὡς Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ·

Πῶς οὖν ἂν κλύων τὸν οἰστροδινήτου [87] κόρης
[88] Τῆς Ἰναχείης; ἡ Διὸς θάλπῃ [89] κέαρ. B
καὶ ἀδέσποτον·

Οἵ τ' Ἰνάχῳον σπέρμα τοὺς ἐμοὺς λόγους.

καὶ Ἀφαιρέσει τοῦ ι, Ἰνάχιον· καὶ [90] Ἰναχίτης, καὶ Ἰναχικός.

Ἰ Ν Δ Α Ρ Α [91], Σικανῶν πόλις· Θεόπομπος. τὸ ἐθνικὸν, Ἰνδαραῖος, ὡς Ἱμεραῖος. C

Ἰ Ν Δ Ι Κ Η, πόλις Ἰβηρίας, πλησίον Πυρήνης. τινὲς δὲ Βλαβέρραν αὐτὴν φασι. τὸ ἐθνικὸν, [92] Ἰνδικῖται. D

Ἰ Ν Δ Ο Σ, ποταμός· ἀφ' οὗ Ἰνδοί· ἀφ' οὗ Ἰνδικὸς, καὶ Ἰνδικός.

[93] Καὶ Ἰνδικὸν οἴδμα θαλάσσης.

λέγεται δὲ Ἰνδῶος.

Ἰ Ν Υ Σ Σ Ο Σ, πόλις Αἰγύπτου, ὑποπεπτωκυῖα E τῷ Κασίῳ ὄρει· [94] Ἡρόδοτος.

Ἰ Ν Σ Ο Β Α Ρ Ε Σ [95], ἔθνος Κελτικὸν πρὸς τῷ Πάδῳ, οὓς δὲ Ἰνσόβρας φασίν.

Ἰ Ν Σ Ο Β Ρ Ο Ι, ἔθνος Ἰταλικόν· Πολύβιος ις'. F

Ἰ Ν Υ Κ Ο Ν, πόλις Σικελίας. [96] Ἡρόδοτος δὲ Ἴνυχα αὐτὴν φησιν, ἀπὸ τοῦ Ἴνυξ.

ἔοικε

INACHIA, ſic Peloponneſus, non duntaxat Argos dicitur, & nomen habet ab Inacho fluvio. Gentile, Inachius, cujus uſus per diphthongum reperitur apud Æſchylum in Prometheo vincto:

Quomodo non celebrem æſtro agitatam puellam
Inachiam? Quæ Jovis fovet cor.

Et genere neutro:

Quique Inachium ſemen ſermones meos.

Et per I invenitur Inachium, & Inachita, & Inachienſis.

INDARA, Sicanorum urbs, de qua Theopompus. Gentile, Indaræus, uti Himeræus.

INDICA, urbs Iberiæ prope Pyrenen, quam nonnulli Blaberuram appellant. Gentile, Indicitæ.

INDUS, fluvius, unde Indi, & Indicus & Indici.

Et Indicus tumor maris.

Dicitur quoque Indous.

INYSSUS, urbs Ægypti, Caſio monti propinqua, teſte Herodoto.

INSOBARES, gens Celtica ad Padum, quos etiam Inſobras appellant.

INSOBRI, gens Italica, teſte Polybio lib. XVI.

INYCUM, urbs Siciliæ. Herodotus vero hanc *Inycha* appellat a caſu recto *Inyx*. Sed

[87] Κόρης.] Ita erat emendandum ex Æſchylo, ex editionibus Aldina Florentinaque, atque etiam ex manu exaratis codicibus. Male in Xylandriana legitur κόρας.

[88] Τῆς Ἰναχείης.] Sic optime a Xylandro editum, jubente Stephano ſcriptionem per diphthongum. In MSS & prioribus editionibus reperitur male τῆ Ἰναχίᾳ, quod etiam hodie in Æſchyli vulgatis non conſpicitur.

[89] Κέαρ.] Sequimur & hoc loco Xylandri editionem, in prioribus enim excuſum eſt κάρα, quod etiam nonnulli codices MSS repræſentant.

[90] Ἰναχίτης.] Invenitur hoc gentile in voce Μαινάλιος, verum ibi non formatur ab Ἰναχία, ſed ab Ἴναχος. Τὸ ὄνομα, Μαινάλιος, καὶ θηλυκὸν Μαινάλια· καὶ Μαινάλιτης, ὡς Ἴναχος Ἰναχίτης.

[91] Ἰνδάρα, Σικανῶν πόλις.] Ita nunc hanc urbem appellat ex Theopompo, inſerta liquida, pro Ἰδάρα, quemadmodum Feſtus Avienus & alii hoc nomen proferunt. Alio loco Δερρὶ vocatur a noſtro, & quanquam inde liquido conſtet, duas civitates noſtrum formaſſe, eſt tamen una atque eadem, nam ſcripturæ diverſitas, diverſas civitates non condit.

[92] Ἰνδικῖται.] Conſtanter ſic legunt libri MSS & editi, ſed in Strabone, quem noſter confuluiſſe videtur, hodie Ἰνδικῆται exſtat, pro quo ego Ἰνδικῖται Stephani eligendum cenſeo: nam a nominibus in η deſinentibus formare noſter non ſolet gentilia in ήτης, ſed in ῆται, ut multis exemplis demonſtrari poteſt: Αἰβήλη Αἰβηλῆται, Γίππη Γιππῆται, Σινώπη Σινωπῆται &c. Hujus formæ canonem lege in voce Αἰβήλη. Verum ab Αἶγινα fit Αἰγινῆται, quod nuſquam mihi obſervare contigit. Sed ad Indicitas redeamus, de quibus Strabo lib. III: Οἰκοῦσι δὲ Αἰλιβέρριν τε ὀλίγην, καὶ λατομίαν τὴν ἀφθονωτάτην λιθάρων Ἰνδικήτας, μισθοφόρους πάντας. Nos Plinius lib. III. cap. III. *Indigetes* appellat, & Ptolemæus lib. II *Endigetas*, quos ad Sambrocæ oſtia ponit.

[93] Καὶ Ἰνδικὸν οἴδμα θαλάσσης.] Hemiſtichium hoc noſter deſumpſit ex Dionyſ. Periegeta circa principium, ubi de Indo fluvio loquitur:

Αὐτὰρ ὅ γ' ἀμφοτέρους φαεσίμβροτον ἀθρήσειεν,
Ἠῶ τε κελαινὴν καὶ Ἰνδικὸν οἶδμα θαλάσσης.

[94] Ἡρόδοτος.] Locus, quem noſter innuit, exſtat lib. III: ſed ibi paſſim Ἴνυσος urbis nomen ſcribitur: Ἀπὸ τούτου τοῦ ἐμπορίου καὶ ἐπὶ θαλάσσης μάλιστα ἐστὶ ἡ Ἀραβίη. Ἀπὸ δὲ Ἰνύσου, οὔτος Σοῦχόν μάλιστα Σερβωνίδα λίμνην, παρ' ἣν δὴ τὸ Κάσιον ὄρος τείνει ἐς θάλασσαν. Verum uter ſit emendandus, nemo facile dixerit, niſi aliunde lux affulgeat: nam noſter elementorum ordinem ſequitur, & Herodoti codices conſtanter Ἴνυσος repræſentant.

[95] Ἰνσόβρες.] Salmaſius hanc ſectionem ad marginem ſui libri hunc in modum emendat: Ἰνσόβρες, ἔθνος Κελτικὸν πρὸς τῷ Πάδῳ, οὓς Πολύβιος καὶ Ἰνσόβρας φασίν. Verum non addit, ſe hoc ſupplementum in MSS inveniſſe, ut paſſim ſolet. Sequitur proxima ſectione Polybii nomen, quare illud jam recipere non videbatur conſultum: cenſeo enim duas iſtas ſectiones in genuino Stephani opere, unicam duntaxat conſtituiſſe. Eadem enim gens eſt, ſive *Inſubres*, *Inſobres* vel *Inſubres* appelluerii. Ejus luculentum deſcriptionem pete ex Cluverio lib. I Ital. Antiq. lib. I cap. XXIV.

[96] Ἡρόδοτος δὲ Ἴνυχα.] Ita hunc locum emendavi ex mente doctiſſimi Cluverii, cum in vulgatis Stephani legebatur, Ἴνυκος, πόλις Σικελίας. Ἡρόδοτος δὲ Ἴνυκον αὐτὴν φησιν, ἀπὸ τοῦ Ἴνυξ. Apud Herodotum lib. VI utraque formatio legitur, primum ἐς Ἴνυκον: & paullo poſt εἰς τὴν Ἴνυχα. Sed ita variaſſe auctorem vix credit Cluverius: magiſque ſuſpicatur, ſcriptum fuiſſe ab eo ἐς Ἴνυκα, ab recto caſu Ἴνυξ, quem noſter heic citat. Quod in principio ſectionis Ἴνυκον repoſuerim, in eo etiam auctori-

ἔοικε σὶ ἐσφάλθαι· ἀφ' ἧ Ἰνυχῖνος οἶνος. ἴδιος γὰρ ὁ τύπος τῶν Σικελῶν. [97] Ἰνυκῖνος ἂν δεῖ.

ΙΞΙΑΙ [98] πληθυντικῶς, χωρίον τῆς Ῥόδου, ἀπὸ Ἴξου λιμένος. καὶ Ἴξιος Ἀπόλλων, ὡς Ἀρτεμίδωρος δεκάτῳ γεωγραφουμένων.

ΙΞΙΑΣ, πόλις Οἰνωτρῶν, ἐν μεσογείᾳ· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· ἐν ᾗ Ἰξιὰς πόλις, ἐν ᾗ [99] Μενεκίνη πόλις.

ΙΞΙΒΑΤΑΙ, ἔθνος πρὸς τῷ Πόντῳ, πρόσοικοι [1] τῇ Ἰνδικῇ· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.

ΙΟΠΗ [2], πόλις Φοινίκης, πλησίον Ἰαμνίας, ὡς Φίλων· ὡς δὲ [3] Διονύσιος, Παλαιστίνης. Φοινίκη γὰρ καὶ ἡ Παλαιστίνη. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἰόπης τῆς Αἰόλου θυγατρὸς, τῆς γυναικὸς Κηφέως, τοῦ κτίσαντος, καὶ βασιλεύσαντος, τοῦ καταστερισθέντος, ἧς ἔστι γυνὴ Καασσιέπεια. [4] οἱ Ἕλληνες κακῶς φασιν· [5] ἀφ' ἧς Κηφῆνες οἱ Αἰθίοπες. ἔστι καὶ Θεσ-

A Sed videtur esse error. Hinc Inychinum vinum. Hæc enim forma Siculis propria est. Oportebat igitur esse Inycinus.

IXIÆ, num. multitudinis, munimentum in Rhodo, ab Ixo portu sic dictum. Et Ixius B Apollo, teste Artemidoro lib. x Geographicor.

IXIAS, urbs OEnotrorum in mediterraneis, de qua Hecatæus in Europa. Erat autem Ixias urbs, & Menecine urbs.

IXIBATÆ, gens ad Pontum, Indicæ finitima, cujus meminit Hecatæus in Asia. C

IOPE, urbs Phœniciæ prope Iamniam, auctore Philone: sed juxta Dionysium, Palæstinæ. Phœnicia enim Palæstina dicitur. Nomen habet a Iope Æoli filia, Cephei uxore, qui urbem condidit, ibique imperium exercuit, quique deinde in stellarum numerum relatus est, cujus uxor erat Cassiopeia. Male hoc referunt Græci. Ab eo Cephenes Æthiopes nomen sortiuntur. Est quoque alia D Thes-

auctoritate Characis usus sum, qui hoc nomine utitur in Καίρικος, πόλις Σικελίας, οὗ ἡ Καιρικὴ ἄκρα, ἐκ Δαιδάλου. Χάραξ δὲ Ἴνυκον τοῦτόν φησι. Vide præterea Paus. in Achaicis.

97 Ἰνυκῶν ἂν δεῖ.] Sequimur lectionem manu exaratorum codicum: male enim vulgati exhibent Ἰνυκῖνος. Ita quoque Cluverius emendabat, uti jam admonuimus. Vide præterea Hesychium in voce Ἰνυκῶν, cujus locum idem vir doctus a mendis repurgavit.

98 Ἴξιαι, πληθυντικῶς.] Approbat hanc formationem Casaubonus ad Strabonem, in quo numero singulari legitur Ἴξια, quod tamen incertum est, an non etiam pro plurali positum sit. Μεῖζον δὲ λιμὴν Ἴξια χωρίον ἐν Μυασίᾳ. Si quis præter Strabonem & Stephanum hujus loci meminerat, lis facile dirimi posset.

99 Μενεκίνη.] Vide Stephanum in illa voce.

1 Τῇ Ἰνδικῇ.] Ita constanter legunt libri MSS & vulgati. Præfert Vossius ad Scylacem τῇ Σινδικῇ. Sed non magnopere contendet cum illis, qui apud Stephanum & alios recentiores *Indicam* & Indos retinent, cum tamen certum sit, antiquiores omnes unanimi consensu regionem hanc Ponticam *Indicam* & Indos appellasse.

2 Ἰόπη, πόλις Φοινίκης.] Sic solent scribere illud urbis nomen poetæ, inter quos Dionysius Alexand. de situ orbis, & alter Dionysius de Asia, citatus a Stephano in Δώρος, Propertius, Avienus, nec non Priscianus:

Hi muros Iopes, Gazan quoque Elaïda complent.

Sed hi videntur hic metro consuluisse: nam negare non possum, quin etiam poetæ duplici π vocem extulerint, quod tamen ab iis potissimum factum observo, qui oratione soluta usi sunt, ut Strabo, Pausanias, Josephus, Plinius & alii: utrumque interim recte, monente Cl. Vossio ad Melam. Arridet tamen magis scriptum per duplex π, quia in voce Αἰθίοψ liquet, etiam hanc scripturam Stephanum suo calculo adprobasse, & quia inde recentiores *Zaffa* & *Iaffa* formarunt, quo nomine hodie insignitur, quanquam urbs funditus sit deleta, & ibi duntaxat diversorium invenitur, Hierosolyma & alia loca sancta petentibus, destinatum. Noster urbem in Phœnicia collocat, Dionysius in Palæstina, alii in Syria: sed res eodem redibit, si illorum mentem bene interpreteris: quod commodissime fieri potest verbis Herodoti lib. III: Ἔστι δὲ οὗτος ὁ τοῦ περιοδικοῦ τούτου Φοινίκη τε πᾶσα, καὶ Συρίη ἡ Παλαιστίνη καλεομένη. Syriæ nomen aliquando apud auctores tam late sumitur, ut Phœniciam & Palæstinam comprehendat: nam Phœnicia Syriæ regio est maritima, quæ ad meridiem habet Palæstinam, quæ antiquitus Chanaan, & ab exteris Judæa appellabatur. Sed nemo sanus facile concoquere poterit, *Ioppen* Æthiopiæ attribui, quod olim fecit Isacius ad Lycophronem: Κηφεὺς δ' Αἰθιόπων βασιλεὺς ὁ Καασσιπείας γέγονε πρὸς Ἀνδρομέδης· ἐφεζόμης δὲ ἡ Καλλιοπείας [lege Καασσιπείας] φησὶ καθ' ὃν ἡ Ἥρα, ἢ καθ' ἑτέρους, τοῖς Νηρείσι, ἐπισπεῖσαι αὐτῶν παρακλήσῃ ὕπνωμα κατ' ὀργὴν, ὁ τοὺς Αἰθίοπας ἐλυμαίνετο. Χρησμὸς δὲ ὁ Κηφεῖ τοῦ ἐκπέμψαι τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀνδρομέδαν εἰς βορὰν ἰδίοις ἐπιφθόνοις τοῦ κήτους, ἢ ὅλῃ πόλει Αἰθιοπίας Ἰόπῃ, διεφθάρησαν ἀπὸ τοῦ κήτους ἀπὸ παντὸς πλοίου. Sic videmus Ioppen Phœniciæ in Æthiopiam translatam, qui error inde originem & incrementum sumsit, quod Cephea Æthiopiæ regem statuerint. Hyginus in Astronomico: *Hunc Euripides cum ceteris Phœnicis F. Æthiopum regem esse demonstravit, Andromeda patrem, quam ceto propositam notissima historia dixerunt.* Sic quoque Apollodorus lib. II Cephea regem Æthiopum statuit, & fabulam in Æthiopia fingit: Παραγενόμενος δὲ εἰς Αἰθιοπίαν ἣν ἐβασίλευσε Κηφεύς, ἠγάπησε τὴν γυναῖκα Ἀνδρομέδαν, παραπεμφθεῖσαν θορῷ θαλασσίῳ κήτει. Verum ex hisce omnibus non liquet, Ioppen in Æthiopia esse collocandam.

3 Διονύσιος Παλαιστίνης.] Dionysius Alexandrinus in Periegesi Ioppæ quidem meminit, sed is in Phœnicia, non Palæstina collocat:

Οἱ δ' ἄλλοι ἐγγὺς ἴασιν ἐπαυρεῖλαι Φοίνικες.

Et mox recenset eorum urbes:

Οἵ τ' Ἰόπην. καὶ Γάζαν, Ἐλαΐδα τ' εὐναίουσι.

Ergo alius Dionysius est intelligendus, & fortassis is, qui de Asia scripsit, quem noster in Dori descriptione citat, quæ urbs non longe a Ioppe erat remota.

4 Οἱ Ἕλληνες κακῶς φασιν.] Qua ratione hæc verba sint interpretanda, legendum apud Salmasium in Sol. Exercitat. pag. 570.

5 Ἀφ' ἧς Κηφῆνες οἱ Αἰθίοπες.] Si Cepheus in Æthiopia regnavit, quod Græcorum multi tradidere, optime jure *Cephenes* appellantur. Certiores sumus eum in Ἰόπῃ, & non in Αἰθιοπίᾳ regnasse, ubi veterum maxima pars Andromedam Ceto expositam tradit. Docet hoc Conon apud Photium: Ἀδελφὼ μὲν δύο γεγόνασι Κηφεὺς καὶ Φινεύς, ὧν εἶναι τὸν μὲν Κηφέως βασιλέως, τὸν δὲ τῆς μεσημβρινοῦ μέρους Φοινίκης, πλουτεῖσθαι δὲ Ἰόπην λέγουσι καὶ ἐπιφανεστάτην πόλιν τότε τῆς λεγομένης. Verum parum refert ex quocunque noster hoc hauserit, Cephenes a Græcis male Æthiopas nominari: nos scimus alios inter Græcos reperiri, qui Persas olim a Græcis sic nuncupatos statuunt. Herodotus lib. VII: Ἐγκαλέουσι δὲ πολλῷ τινὰ μᾶλλον Ἕλληνες Κηφῆνας, τινὰ μὲν τοῦ σφέτερον αὐτῶν κῆρ ἐξευρόντα, Ἀγγίτιν. Scholiastes ad Lycophronem hæc

Herodoti

Θεσσαλίας ἄλλη. τὸ ἐθνικὸν τῆς προπα- A Theſſaliæ. Prioris gentile eſt Iopites. Dicitur quoque Ioppia per I, quod fortaſſis ab Æthiopia derivatur. Verum a voce Iopeia per diphthongum, fit Iopeites & Iopenſis. Reperitur quoque Iopis genere fœminino apud Characem.

ΙΟΝΙΟΝ, πέλαγος, τὸ περὶ τὴν Ἰταλίαν· B IONIUM, pelagus circa Italiam, cujus meminit Æſchylus in Prometheo vincto. Nomen habet vel ab Ionio Illyrio, vel ab Ione Italo. Verum Ionius ſinus etiam Adrias vocatur. Perhibent quidam, & mare illud, a Gaza uſque ad Ægyptum, etiam Ionium appellari: nam Gaza Ione dicitur ab Iô, bovem juxta ſe in imagine habente.

ΙΟΣ, νῆσος τῶν Κυκλάδων, ἀπὸ Ἰώνων ἐποικησάντων. ἔθεν ἦν Ὁμήρου μήτηρ, ὡς ὁ C D ἐν χρησμοῖς.

IOS, inſula Cycladum, ſic dicta ab Ionibus, qui eam habitavere. Ex hac erat Homeri mater, ut in oraculo legimus:

Οὔλιε,

Felix

Herodoti verba reſpiciens. Οἱ δὲ Καφῆς ὁ τοῦ Ἀνδρομέδης παῖς, ἐπεκλώθη ἀπὸ Αἰθίοπος· ἀφίκτο δὲ, μὲν χρόνῳ Κεφῆνες, ὡς οἱ πολλοὶ· Ἡσιόδῳ δὲ Καφῆνα ἐ Ἀρτιμιεὶς ἐδιὸ πρῶτον ἐνόμισε λέγειν, τὸν Αἰθίοπα λέγοντι Καφῆνα τὰς Αἰθιόπας λέγειν, οἷονεὶ Καφαίους. Sed deinde, cum ad vocem Χαλδαῖοι pervenerim, operæ pretium erit inquirere quibus Cephenum nomen vere competat.

[a] Ἰοπίτης.] Perperam editi omnes & libri MSS legebant, Ἰοπίτης, pro quo Ἰοπίτης repoſui, ipſius Stephani auctoritate inductus, ita enim ille in Αἰγίλη· ὁ δὲ ἓ Αἰγίλη Αἰγιλεύς, ὡς Σικυπέτης, Ἰοπίτης. Periphraſi loco gentilitii utitur Joſephus lib. III cap. XXIX: Καὶ τῶν ἐπιλοίπων τῶν ἀπὸ τῆ Ἰόππης, τὸν τόπον ἴσμεν πανέθνει βίωσιν ἐποιήσῃ. Ubi male per o mega ſcribitur. Præterea Joſephus gentile fecit Ἰοππαίους lib. XIII Antiq. Jud. cap. VIII: Καὶ χθονόμῳ ὁ τόπος, φαβιδιδίσιον τ πλῆθος ἦν, τῶν Ἰοππαίων ἀποκλείσαντες αὐτὴν πᾶς πόλεμος. Invenitur tam ΙΟΠΗΤΗC in nummo Titi apud Goltzium, de quo gentili quanquam non dubitem, non pœnitet tamen in Stephano Ἰοπίτης reſtituiſſe, quippe hoc fuerit mens Ethnicographi, uti ex alio loco evidenter comprobavi.

[b] Λέγει) ἐ Ἰοπαία.] Vide quæ in præcedentibus ad hanc ſcholionem ex Photio ſunt adducta.

[c] Ἴσως ὁπ ἓ Αἰθιοπία.] Hæc verba in omnibus MSS non inveniuntur, teſtatur enim Salmaſius, ſe ea in Palatinis non comperiſſe; quæ tamen obelo confodere non audeo, tanquam ab ipſo Stephano profecta, quibus fortaſſis indicare voluit, qua ratione τὸ Ἰοπία ſit pars vocis Αἰθιοπία, vel ſimile quid. Eadem etiam agnoſcit Etymologus, multis in locis qui Stephanum tranſcripſit: Ἴοπη, πόλις Παλαιστίνης· εἴρηται δὲ οἱονεὶ Αἰθίοπη τὶς ἴσως· ἐθνικὸν γὰρ αὐτόθεν Αἰθίοπες. Senſus tamen verborum, ſine ſupra allegatis, & quemadmodum ea invenit Salvaſius in antiquis libris, ſatis eſt commodus & manifeſtus: Τὸ ἐθνικὸν τ ὀρθογρ. Ἰοπίτης· ὁπ δὲ ἓ Ἴοπα Αἰβ· διφθόγγῳ, Ἰοπαῖος· λέγει ἐ Ἰοπία, Αἰβ· ἓ ι. ὁπ δὲ ἓ Ἴοπα, Ἰοπαῖος ἐ Ἰοπίτης.

[d] Περιμηθεῖ διανοῦνται.] Reſpicit noſter hæc Æſchyli verba:

Χρῆναι δὲ τ μέλανος πόντ@- μυχὸς
Σκηθρὸς ἐκπέσοιμι, Γόν@- πλησθεὶς πατρὸς,
Τῆς σῆς παρούσης μοῦσαν τοῖς πόθεν βροτοῖς.

Eadem hæc Æſchyli verba leguntur apud Lycophronis Scholiaſt. Ed pro μυχὸς iſolim invenit βυθός. De Ionio mari multa apud Cluv. in fine Ital. Antiq. deſ.

[e] Ἦ ἀπὸ Γαύ@-.] Euſtathius ἀπὸ Γάου@- ἀνδρὸς Γαιτᾶ. Quod mihi ſuſpectum eſt. Præferendum videtur Γαῦ@-, quod eſt apud Stephanum.

[f] Ἐγκλίνει δὲ ἐ Ἀδρίας.] Etiam pueri norunt Ionium mare *Adriam* appellari. Sed non poſſum non mirari, aliquem inveniri, qui iſtam appellationem in Agathemero expunxit ſine ulla ratione, ita enim ille lib. I cap. III: Τοξίλαος δὲ τὸ μεταξὺ Σικελίας ἀφορίζει ἀπὸ τ Λιγυστικῆς ἀκρωτ· εἶτα Λιβυκὸν, εἶτα Κρητικὸν ἐ Σικελικὸν, τὸ Γάδειρα, ἐ Ἀδρίαν τ ἀνακεχυμένον ἐν ᾧ Σικελικῇ πελάγει. Omnia hoc loco ſunt ſana & integra, neque opus erat, ab editore ut mutaretur τὸν Ἀδριατικὸν ἀνακεχυμένον.

[g] Λέγουσι δέ τινες ἐ τὸ ἀπὸ Γάζης, &c.] Hic locus ſine ullo offenſionis ſigno ab omnibus editus eſt hunc in modum: Ἐγκλίνει δὲ ἐ Ἀδρίας ὁ Γόν@- κόλπ@- τὸ ἀπὸ Γάζης μέχρις Αἰγύπτ· Γόνα γὰρ ἐ ἡ Γάζα ἐκαλεῖτο. Quis non videt hæc omni ſenſu eſſe deſtituta, & poſt κόλπ@- & Αἰγύπτ nonnulla excidiſſe, cujus rei utrum Epitomator, an vero librarii in cauſa ſint, compertum non habeo. Hoc fateor, me per Euſtathium profeciſſe, qui integrum locum in commentariis ad Dionyſium de ſita orbis poſteris reſervaverat, ita enim ille: Γόνον δὲ ὅτι τὸ μέσον Γόν@- κόλπ@- ἐκάλουν τινες, αὐτὰ ἐ Ἀδριακὸν, τὸ Ἀδριανὸν ἐκάλουν· οἱ δὲ ἀκριβέστεροι τ Γόνον μέρ@- ᾧ Ἀδρίας φασὶ· λέγεται δὲ Γόν@-, ὡς ἐ τοῦ Λευκόφρυος δοκεῖ· καὶ τοῦ Αἰγύπτ, ἀπὸ τ Γῆς· διτταχῶς γὰρ ἐκείνου βῶς ἡμιφθόγγ πάντως· οἱ δὲ φασιν ἀπὸ Γάον@- ἀνδρὸς (legendum forte Ἴον@-) ἀνδρὸς Γαιτᾶ, ἢ ἀπὸ Γονίας ἀνδρὸς Γαυσιανῆ· λέγουσι δὲ τινες ἐ τὸ ἀπὸ Γάζης μέχρις Αἰγύπτ πέλαγ@-, Γόνιον λέγεσθ ὁμοίως, ἀπὸ τ Γῆς. Καὶ τοῦ ἐκεῖ δὲ Γάζαν, Γόνιον καλοῦσί τινες· ἔστι βᾶς ἐκ τ ἀρχαίας τ Γῆς, ἔτι τ σαλπίγγ. Hæc qui contulerit cum iis a nobis jam divulgatis, is teſtabitur, ſi bona fide agat, nos locum priſtino nitori reſtituiſſe, atque lacunas ſatis commode repleviſſe.

[h] Ἰῶ@-, νῆσ@- τ Κυκλάδων.] Male Ios Cycladibus inſulis accenſetur, cum revera una ſit Sporadum, nam & olim Dicæarchus inter Sporadas collocabat:

Αὖτις μὴν εἰσι Κυκλάδες, ἴσμεν λεγόμεναι
Σποράδες, ἐν αἷς Κίμωλ@-, εἶτα ᾗ πολὺ
Ἀνάφη τε Θήρα τῆσ@-, εἶτα ᾗ πολὺ
Ἴ@-, εἶτα Νάξ@-, &c.

Sic quoque Mela lib. II cap. VII: *At interiora Melos, Oliaros, Ægilia, Cathon, Ios, Thia, Thera &c. Ha quia diſperſa ſunt, Sporades. Ab eis Cythnos, Siphnos, Seriphos, Rhenea &c. quia in orbem jacent, Cyclades dictæ ſunt.* Nomen habere ab *Ionibus incolis*, uti vult Stephanus, jam dudum Bocharto improbatum eſt, cum linguæ Græcæ genius non patiantur, ut *Ios* deducatur ab Ionibus. Cenſet enim vir doctus, Phœnices יָוָן *Ion* expreſſiſſe, quod derivat ab Hebraica voce, *acervum lapidum* denotante: adeo ut ex ipſo nomine colligat inſulam lapidoſam atque ſaxoſam fuiſſe, quemadmodum a multis deſcribitur.

[i] Οὗτον ὡς Ὁμήρ μήτηρ.] Huc adſcribam verba Euſtathii ad Iliad. Β. Ἦν δὲ τότε πρόσκτησις, τὸ ἐς ἀπὸ χρωτικὸν μεταλαμβάνειν τοὺς Ἴωνας τὸ φ Ἰα ὀνόματα, ὡς ἐ Ὁμήρου μητρὸς ἀνεγνωσται.

[17] Ὄλεις, καὶ δύσδαιμον, ἔφυς γὰρ ἐπ' ἀμφοτέροισι, Πατρίδα δίζηαι, μήτρις δέ τι, σὴ πατρὶς ἔστιν. Ἔστιν Ἴος νῆσος μητρὸς πατρὶς, ἣ σε γενέσθω Δείξειεν, ἀλλὰ νέων παίδων αἴνιγμα φύλαξαι.

[16] ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Φοινίκη ἡ Ἴος. ἔστι καὶ Λυδίας. [17] ὁ πολίτης, Ἴητης, καὶ Ἴέτης.

ΙΟΥΔΑΙΑ, Ἀλέξανδρος ὁ πολυίστωρ, ἀπὸ τῶν παίδων Σεμιράμιδος, Ἰούδα καὶ Ἰδουμαία· ὡς δὲ Κλαύδιος Ἴολαος, [18] ἀπὸ Ἰούδα Σπαρτέων, ὃς Θήβῃσι μετὰ Διονύσου ἐστρατεύσατο. [19] τὸ ἐθνικὸν, Ἰουδαῖος, πολλοὶ δὲ Ἰουδαίους φασίν.

ΙΟΥΕΡΝΙΑ [20], ἡ Πρεττανικὴ νῆσος, ἔλαττον δύο. τὸ ἐθνικὸν, Ἰουερνιάτης.

ΙΟΥΕΡΝΗ [21], πόλις ἐν τῷ Ὠκεανῷ τῷ Πρεττανικῷ.

ΙΟΥΕΡΝΙΑ, νῆσος. ἐθνικὸν, Ἰουέρνοι.

ΙΟΥΛΕΙΣ [22], οἱ Γερμανοί, ἀπὸ τοῦ βασιλέως, ἀφ' οὗ καὶ ὁ μὴν· ἢ ἀπὸ Ἰουλίδος. τὸ ἐθνικὸν, Ἰουλεύς, καὶ Ἰουλίας. τὸ θηλυκὸν, Ἰουλίς.

ΙΟΥ-

Felix atque miser, nam sors te ad utrumque creavit.

De patria quæris? tibi matrix, non patria illa est.

Insula Ios matris patria est, quæ colligit ossa

Exanguis: sed enim puerorum animam caveto.

Appellabatur quoque Phœnicia Ios. Est quoque Lydiæ oppidum. Oppidanus Ἴητης & Ἴέτης.

JUDÆA, uti Alexander Polyistor perhibet, nomen habet a filiis Semiramidis Juda & Idumæa. Verum secundum Claudium Jolaum a Judæo Spartonis fil. qui Thebis una cum Baccho in militiam abiit. Gentile, Judæensis: quidam vero Judæos dicunt.

JUERNIA, insula Britannica, duarum minor. Gentile, Juerniates.

JUERNE, urbs in Oceano Britannico.

JUERNIA, insula. Gentile, Juerni.

JULEI, sic Romani vocantur a rege, a quo & mensi nomen est inditum, vel ab Julide. Gentile, Julensis & Julias: genere fœm. Julis.

JU-

[21] Ὄλεις &c.] Sequimur priores editiones, & manu exaratos codices. Pessime Xylandriana: Ὄλεθε, quod mirum, cum etiam alii auctores, de hoc oraculo mentionem facientes, τὸ ὄλεθε agnoscant. Vide Plutarchum, apud quem oraculum illud multo auctius circumfertur & Pausan. in Phocicis.

[18] Ἐκαλεῖτο δὲ & Φοινίκη.] Plinius lib. IV cap. XII: *Ios a Naxo viginti quatuor Mil. pass. Homeri sepulchro veneranda, longitudinis vicesimique mil. ante Phœnice appellata.* Sed insigniter errat Cl. Bochartus, dum ex hac Stephani sectione statuere conatur, hanc insulam a Lydis Lydiam nominari, cum revera hoc longissime sit remotum ab ejus opinione, vult enim noster in Lydia esse oppidum, quod *Ios* appellatur.

[19] Ὁ πολίτης, Ἴητης.] Apud veteres sæpissime occurrit hoc gentile. Paus. in Phoc. Δηλοῦσι δὲ Ἴητας & Ὁμήρου μοῖραν. Proclus in Homeri Vita: Καὶ ἄλλοι πόλεις εἰ μὲν Κολοφώνιοι αὐτὸν ἀναγράφουσι, οἱ δὲ Χῖοι, οἱ δὲ Σμυρναῖοι, οἱ δὲ Ἴητες.

[18] Ἀπὸ Ἰουδαίου Σπάρτωνος.] Et ex hoc Claudii, & ex præcedenti Polyhistoris loco manifestissime liquet, quam rudis & peregrinus noster fuerit in historia sacra, unde satis commode discere potuisset, Judaicam gentem, neque a Juda & Idumæa Semiramidis filiis, neque a Judæo Spartonis F. sed veram nominis originem deducere a Juda Jacobi filio. Optime suspicatur Bochartus ex his Claudii verbis ortam esse fabulam, Judæos & Lacedæmonios esse congeneres, sic enim scribit rex Lacedæmonum Arrius in literis ad Oniam I Macchab. 12. Εὑρέθη ἐν γραφῇ περὶ τῶν ἀδελφῶν & Ἰουδαίων ὅτι εἰσὶν ἀδελφοὶ, καὶ ὅτι εἰσὶν ἐκ γένους Ἀβραάμ. Vel uti apud Josephum legitur lib. XII Antiquit. Jud. Ἐντύχοντες γραφῇ τινι, εὑρομεν ὡς ἐξ ἀνάγκης ἐσμὲν γένους Ἰουδαίων & Λακεδαιμονίων, ὄντες ἀπὸ Ἀβραάμ ἐκγονοι.

[19] Τὸ ἐθνικὸν, Ἰουδαῖος. πολλοὶ δὲ Ἰουδαίους φασίν.] Pessime hunc locum tractarunt librariorum quidam, & priores editores divulgando: τὸ ἰθνικὸν, Ἰουδαῖος. πολλοὶ δὲ Ἰουδαίους φασίν. Quod nos publicavimus, Palatinorum codicum lectio est.

[20] Ἰουερνία, ἡ Πρεττανικὴ νῆσος.] Ultimam vocem, quæ a scriptis & vulgatis abest, adjicere placuit. Sed ut fiat, quod res est: tres istæ sectiones de Hibernia agentes, ex unica conflatæ sunt, & vox νῆσος, quæ in ultima reperitur, ex prima excidit, quam nisi suo loco interseram, commodum sensum non est quod ibi percipias. Veteres enim insulas duas Britannicas statuebant, *Albionem*, de qua noster in præcedentibus, & Hiberniam. Major erat Albion, minor vero Hibernia, de qua nunc agit. Aristoteles libro de Mundo: Ἐν τούτῳ γὰρ μυθεῖ, τῶν μείζονά τε νησῶν δύο, Βρεττανικὴν λεγομένην, Ἀλβίωνα [legendum, non Ἀλβίωνα.] καὶ Ἰέρνην, τῶν ἀπορρήτων μυθεῖς, ὑπὲρ τῆς Κελτικῆς κεῖσθαι. Hoc est, vertente Apuleio: *Sed in altera parte orbis jacent insularum aggeris maximarum, Britannicæ duæ, Albion & Iverna, quas supra diximus esse majores: verum hæ in Celticarum finibus sitæ sunt.* Male, uti ego quidem opinor, Eustathius hanc insulam Οὐηρνίαν nominat in comment. ad Dionysium: Οὗτοι μετὰ βραχὺ, ἤτοι Γάδειρα ὑπονοεῖ εἰς ἀκραίαν ἀπορρίπτειν δύσιν, ἢ Βρεττανίδας καὶ Οὐηρνίαν, καὶ Ἀλβίωνα, ὅπου Βρεττανὸς & Ἀλβίων. In quibus verbis etiam pro Βρεττανὸς legere malim Γάδειρα.

[21] Ἰουέρνη, πόλις ἐν τῷ Ὠκεανῷ.] Ita hunc locum refinximus: in vulgatis & MSS legebatur pessime, Ἰούερνη πόλις ἐν τῷ πολυφορῷ τῷ Πρεττανικῷ. Sed ubinam terrarum fluvius iste sit, omnes ignorant. Melius dicitur hæc insula *Iuverna* lib. III cap. VI: *Supra Britanniam Iuverna est, pene par spatio, sed utrinque æquali tractu littorum oblonga, cœli ad maturanda fœmina iniqui.*

[22] Ἴουλεῖς, οἱ Γερμανοί.] Aliquando poëtæ Græci & clarioribus patriæ viris civitatibus imponebant nomina, cujus rei illustria apud nostrum inveniuntur exempla capitulo Ἀθῆναι, quod censeo aliquando etiam a Latinis imitatum, per adulationem cives imperatoris nomine insignientibus. Certi sumus, mensem Romanis *Quintilem* dictum, a Julio Cæsare nomen invenisse. Suetonius: *Sed & ampliora etiam humano fastigio decerni sibi passus est: sedem auream in curia & pro tribunali &c. appellationem mensis e suo nomine.* Quid ni etiam civem ejus honorem hoc nomine appellari potuissent?

Ἴουλις [28], πόλις ἐν Κῷ τῇ νήσῳ, ἀπὸ Ἰουλίδος κρήνης· ἀφ' ἧς Σιμωνίδης ἐστὶν ὁ μελοποιός, καὶ Βακχυλίδης ὁ ἀδελφιδοῦς ἐκείνου, καὶ Ἐρασίστρατος ἰατρός· μεθ' ὧν, καὶ Ἀρίστων ὁ περιπατητικός. ἦσαν Ἰουλιῆται, περὶ οὓς νόμος ἐτέθη, ὡς Μένανδρος,

[28] Καλὸν τὸ [29] Κείων νόμιμόν ἐστι φάναι,
Ὃς μὴ δυνάμενος ζῆν καλῶς, οὐ ζῇ κακῶς.

προστάττει γὰρ, [30] τοὺς ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη [31] κωνειάζεσθαι, τῷ διαρκεῖν τοῖς ἄλλοις τὸν τροφέα. τὸ ἐθνικὸν, Ἰουλίδης, καὶ [32] Ἰουλιήτης, ὡς Πολεμιήτης.

Ἵππανα, πόλις [33] περὶ Καρχηδόνα, ὡς Πολύβιος πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἱππανός, ὡς Τύανα Τυανεύς.

Ἵπνος, ἢ Ἵπνεαν τινὲς, Λοκρῶν τῶν Ὀζόλων. [34] τὸ ἐθνικὸν, Ἱπνεύς.

Ἵπνοτος, χωρίον ἐν Σάμῳ, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἥρας Ἱπνύτιδος. λέγεται δὲ καὶ Ἵπναία.

JULIS, urbs in insula Cô, ab Julide fonte sic dicta. Cujus erat Simonides poëta melicus, & Bacchylides ejus ex fratre nepos, & Erasistratus Medicus, & una cum illis Aristo Peripateticus. Isti omnes Julietæ fuere, apud quos lex erat lata, cujus Menander meminit:

Præclarum est Ceorum institutum Phaniæ,
Qui recte vivere nequit, ne vivat male.

Mandabat enim, ut illi, qui sexagesimum annum superaverant, vitam aconito finirent, ut hoc modo victus aliis sufficeret. Gentile, Julienſis, & Julietes, uti Polemietes.

IPPANA, urbs circa Carthaginem, de qua Polybius lib. primo. Gentile, Ippanenſis, uti Tyana Tyanenſis.

IPNUS, quam alii Ipneam vocant, urbs Locrorum Ozolorum. Gentile, Ipnenſis.

IPNúS, munimentum in Samo, ubi templum Junonis Ipnuntidis. Dicitur quoque Ipnuſia.

Ἱπ-

HIP-

[28] Ἴουλις, πόλις ἐν Κῷ.] Sic nonnulli codices: & meliùs quidem meo judicio quam ἐν Κίῳ, quod vulgati omnes repræſentant. Integrum hoc capitulum deſumſit noſter ex Strabone lib. x, ubi hunc in modum legitur: Ἐκ δὲ τῆς Ἰουλίδος, ἣ ἦν Σιμωνίδης καὶ ὁ Μελοποιὸς, καὶ Βακχυλίδης ἀδελφιδοῦς ἐκείνου· καὶ μὴν καὶ τῶν Ἐρασιστρατείων ὁ ἰατρὸς, καὶ τῶν περιπατητικῶν φιλοσόφων Ἀρίστων, ὁ τὸν Βοιδαντείου Βίου ζηλωτής. Παρὰ τούτοις δὲ δοκεῖ πεῖθώ ποτε νόμος, ἁμάρτημ' ἔχων Μενάνδρου.

Καλὸν τὸ Κείων νόμιμόν ἐστι φάναι,
Ὃς μὴ δυνάμενος ζῆν καλῶς, οὐ ζῇ κακῶς.

Προστάττει γὰρ, ὡς ἔοικεν ὁ νόμος, τοὺς ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη χωρὶς κωνειάζεσθαι, τῷ διαρκεῖν τοῖς ἄλλοις τὸν τροφέα. Ex hiſce verbis liquet, quemadmodum hanc ſectionem noſter confecerit, & quo pacto menda quædam ſint tollenda.

[29] Καλὸν.] Ita referibendum erat pro καλῶν, ſuadente Strabone atque ipſa ratione.

[29] Κείων.] In notis ad Val. Maximum Pighius reponit Κίων, ſed cum ipſe nullam ſuæ emendationis rationem alleget, præter rationem mihi egiſſe videtur. Καῖος enim ipſe Stephanus ſuo calculo approbat in voce Κῶς.

[30] Τοὺς ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη.] Cave putes ſolos viros, hac ætate provectos, hanc legem obſervaſſe: refert enim Heraclides, eam potiſſimum fœminis incumbere: Οὗτος δὲ ἐπῄνει τὸν νόμον, καὶ δίκαιον ἦν ἀποθνήσκειν, μάλιστα δὲ τὰς γυναῖκας, ἃς ἀθρόως γηρασκούσας πλάττειν, ἀλλὰ σπεύδειν ἀποθνῄσκειν, ἢ πρεσβύτας ἤδη, οἱ μὲν μόνον, οἱ δὲ καὶ ἐπὶ ἔτεσιν ἑξήκοντα ἐξέφυγον. Illuſtriſſimæ fœminæ exemplum a Val. Maximo nota ſequenti adducetur. Verum cum eundem ætatis annum referat Strabo, miror Schefferum ad Ælianum, nimia forſaſſis feſtinatione, perhibere, Geographum dixiſſe, hanc legem in eos valere, qui annum quadrageſimum exceſſiſſent.

[31] Κωνειάζεσθαι.] Turpiſſimo mendo in omnibus editis legitur ἀχωνίζεσθαι. Viderunt hunc errorem Salmaſius in Plinianis Exercit. & Caſaubonus ad Strab. qui præterea conſet Stephanum legiſſe apud Strabonem κωνιάζειν vel κωνίζειν, quæ vox ἀχωνίζειν denotat, παρὰ τὸ κώνειον ἀχώνιστος, addens Horatium ſic virum Græcæ vocis ſuo more expreſſiſſe in iſto verſu,

Stent quas cervicale pulverem olympicum
Collegiſſe juvat.

Verum hæc, quanquam ſpecioſa videntur, minime approbanda judico, cum antiquo ritui & hiſtoriæ plane ſint contraria. Multo minus mihi arridet Pighii emendatio, ad Val. Maximum pro ἀχωνίζεσθαι reponentis ἀκωνιζέσθαι, quæ etiam Latino Latinio Viterbienſi diſplicuit. Aliis ergo emendationibus damnatis, ſummo jure in textum recepimus κωνειάζεσθαι, quæ vox aliis uſurpatur pro *cicutam bibere*, ſive *aconito vitam finire*. Suidas: Κωνειαζομένους· ἀναιρουμένους φάρμακον πινόντας· κώνειον γὰρ ἀναίρουσι δηλητήριον. Pro qua voce Ælianus Var. Hiſt. lib. III cap. XXXVII πίνειν κώνειον uſurpavit, ubi de hac apud Coos lege mentionem facit. Et Heraclides de Politiis perhibet, quoſdam papavere, alios vero cicuta ſibi ipſis vitam eripere: οἱ δὲ μήκωνι, οἱ δὲ κωνείῳ ἐκρύων. Illam conſuetudinem in inſula Co ſervari animadvertit Valer: Maximus, quo tempore Aſiam cum Sex. Pompejo petens, Iulida oppidum intraverat, uti teſtatur lib. II cap. VI: *Forte enim evenit, ut tunc ſummæ dignitatis ibi fœmina, ſed ultimæ jam ſenectutis, redditâ ratione civibus, cur excedere vita deberet, veneno conſtanter ſe deſtinarit, mortemque ſuam Pompeji præſentiæ clariorem fieri magni æſtimarit, &c. Colortata deinde ad concordiam ſuos, diſtributo eis matrimonio, & cultu ſuo ſacriſque domeſticis majori filiæ traditis; poculum in quo venenum temperatum erat, conſtanti dextra arripuit. Tum deſenſis Mercurio deliberamenta, & invocato numine ejus, ut ſe placido itinere in meliorem ſedis inferæ deduceret partem; cupido hauſit mortiferam traxit potionem.*

[32] Ἰουλιήτης, ὡς Πολεμιήτης.] Invenitur primum gentile apud Ant. Liberalem Fab. I: Οἱ δὲ Ἴουλιν ἄχρι νῦν Ἰουλιήτην. Sed ultimum cum prioris terminatione non exacte convenit, deberet enim eſſe Πολεμιείτης. Sed cum Stephanus in voce Πόλις, quo nomine urbem Ægyptiam deſcribit, hujus ἐθνικῶν nullam faciat mentionem, merito illud Πολεμιήτης mihi ſuſpectum videtur.

[33] Περὶ Καρχηδόνα.] Non erat hæc urbs in Africa circa Carthaginem ſita, ſed in Sicilia, prope Panormum & Mytiſtratum, uti bene obſervat Cluverius Sicil. Antiq. lib. II cap. XIII. Erat enim illa civitas, quemadmodum & aliæ iſtius inſulæ, in Carthaginenſium poteſtate, Aulo Atilio & C. Sulpicio Coſſ. Qua de re videndus Polybius, quem noſter teſtem citat, & Legationum excerpta e Diod. lib. XXXIII.

[34] Τὸ ἐθνικὸν, Ἱπνεύς.] Urbis nomen non facile repe-

Ἵππολα, πόλις ἀρχαία Λακωνικὴ. A
[31] Παυσανίας τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἱππολαίτης· καὶ θηλυκὸν, Ἱππολαίτης.

Ἱππόνησος, [32] πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. ἔστι δὲ καὶ Λιβύης, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐβδόμῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἱπποννήσιος. B

Ἵππος [33], νῆσος Εὐρυθραίας· Θεόπομπος παραξυνοῦσῳ δευτέρῳ. ἔστι δὲ [34] πόλις Σικελίας. ἔστι δὲ [35] Παλαιστίνης. τὸ ἐθνικὸν, Ἱππεύς, καὶ Ἱππῖνος, [36] καὶ Ἱππωνεύς.

Ἱπποτάμαδαι [37], δῆμος Οἰνηΐδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ἱπποταμάδης. τὸ πτωκὰ, ἐξ Ἱπποταμαδῶν, εἰς Ἱπποταμίδας, ἐν Ἱπποταμίδαις. C

Ἱππουάκρα [38], πόλις Λιβύης. ὁ πολίτης, [39] Ἱππακρίτης.

Ἱππουρίσκος [40], νῆσος Καρίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἱπποσκίσιος, ὡς Δωρίσκιος, Τριπόδισκιος. D

Ἵππου κώμη, Αὐκίας κώμη, ἀφ' οὗ τόπων τινῶν ἐκεῖ ἵππον δεισηνεγκόν. E
[41] οἱ οἰκοῦντες, Ἱπποκωμῆται.

HIPPOLA, urbs Laconicæ antiqua, cujus meminit Pauſanias libro III. Gentile, Hippolaïtes, & genere fœm. Hippolaïtis.

HIPPONESUS, urbs Cariæ, de qua Hecatæus in Aſia. Et alia Libyæ, de qua Artemidorus libro VII. Gentile, Hipponeſius.

HIPPUS, inſula Eretriæ, de qua Theopompus libro XLII. Eſt quoque alia Siciliæ, & Paleſtinæ. Gentile, Hippius, & Hippinus, & Hippeus.

HIPPOTAMADÆ, populus Oeneïdis tribus. Populiaris Hippotomades. Localia ex, ad, & in Hippotamadis denotant.

HIPPUACRA, oppidum Libyæ, cujus oppidanus Hippacrita.

HIPPURISCUS, inſula Cariæ. Gentile, Hippuriſcius, uti Doriſcius, Tripodiſcius.

HIPPOCOME, Lyciæ pagus, inde nomen habet, quod ibi quorundam peregrinantium equus obierit. Incolæ, Hippocometæ.

HIP-

Ἱπ-

rias apud veteres ſcriptores. Gentile occurrit apud Thucydidem lib. III: Πρῶτον μὲν ὃν τοὺς ἐμοὺς καὶ τοὺς Μυτιλήνης (πασῶν γὰρ δυσπολεμωτάτη ἡ Λεσβίς) ἵππους ἔλαβον.

[31] Παυσανίας τρίτῳ.] Sine dubio noſter hæc verba innuit: Ἐντεῦθεν δὲ πορευομένοις σταδίους, Θυρεάτις ἄκρα Τανάγρα, καὶ πόλεως ἐρείπια Γραικὸν ἴσμεν· ἐν δὲ αὐτοῖς Ἀφροδίτης ἱερὸν Γραικολιναῖον.

[32] Πόλις Καρίας.] In Ceramico ſinu collocatur a Plinio lib. V cap. XXXI: *In Ceramico autem ſinu Priapenenſes, Hipponeſius, Pſyra, Mya, &c.*

[33] Ἵππος, νῆσος Εὐρυθραίας.] Sic emendavit Maximus Voſſius in notis ad Melam, & poſt eum Holſtenius in notis ad Ortelium. Mela urbis Hippi in Ionia meminit, & ad amnis Mycandri exitum collocat, lib. I cap. XVII, quæ hodie *Gippo* appellatur. Ad quem locum ſi Voſſium conſulas, operam non perdes.

[34] Πόλις Σικελίας.] Nec Cluverius, nec alii hujus urbis meminere. Fortaſſis in depravatum cujuſdam veteris ſcriptoris codicem noſter incidit, in quo pro Ἵππωνα invenit Ἵππον, quod profecto huic auctori eſt familiariſſimum.

[35] Παλαιστίνης.] Hujus meminit Plinius in Jordanis deſcriptione lib. V cap. XV: *Ab oriente Juliade & Hippo, a meridie Tyriborea.* Sita erat in Decapolitana regione teſte eodem Plinio, libro jam citato cap. XVIII.

[36] Καὶ Ἱππεύς.] Reperitur hoc gentile apud Joſephum lib. II de Bello Jud. cap. XXXIV: Ἱππεῖοί τε καὶ Γαδαρεῖς ἀρχάς, τὸν μὲν βασιλέως ἀπωσάμενοι, τὸν δὲ φόβῳ δηλ' φυλακῆς τάξαι.

[37] Ἱπποταμάδης, δῆμος Οἰνηΐδος φυλῆς.] Meurſius libello de Populis Atticis corrigendum cenſet Ἱπποδαμάδης, quia Hippodamus Mileſius Euryboontis F. Athenienſibus Pirææum diviſit, & ibi forum ædificavit, quod de ſuo nomine Ἱπποδάμειον ἀγορὰν appellavit. Sed cum animadverto, hanc emendationem propter literarum ordinem, quem ſequitur noſter, non poſſe admitti, vulgatam lectionem minime follicitandam cenſeo.

[38] Ἱππάκρα, πόλις Λιβύης.] Vox videtur ex duabus compoſita, Ἵππου ἄκρα, quaſi dicas *Equi promontorium*, & ita quoque Cl. Voſſius locum Scylacis edidit: Ἀπὸ Γύαλα εἰς Ἵππου ἄκραν, Ἵππου πόλις, καὶ λίμνη ἐστὶ αὐτῇ ἐπὶ, καὶ πόλις ἐστὶ τῇ λίμνῃ. Neque aliter hic locus a Ptolemæo in Africæ tabb. appellatur, ubi obſervo binos hoc nomine locos deſcribi, quorum alter ponitur non procul ab Hippone regio, alter vero prope Philænorum Aras, ubi Africæ proprie ſic dictæ terminus eſt. Utrumtem hoc clarius pateat verba Ptolemæi tranſcribenda exiſtimo: Ἵππου ἄκρα, Σιγγανὸν ἄκρον, Ἀφροδίτης πρόλαιον, Ἱππεὺς βασιλικὸς, Γαυδανόπολις παλ. ολόκολοι, Θαλάμη πρόλαιον, Ἀπόλλωνος ἱερὸν, Ποσειδῶνος βωμοὶ, Ἵππου λιμήν. Deinde in Syrtis magnæ deſcriptione hæc habet: Φάραξ κώμη, Οἰκογρὸς κώμη, Ἵππου ἄκρον, Φλοὺς κώμη, ὑφ' ὃν οἱ ἐμόνυμοι βωμοὶ, ἄκρον Ἀφρικὸν. Sic quoque duo hoc nomine oppida ſtatuit Diodorus Siculus lib. XX ubi de Agathocle loquitur: Ἐμβαλὼν εἰς τὸν Ἵππου πρόλαιον ἄκρον, ἀχυρωτήριόν φυσικῶς τῇ παρακειμένῃ λίμνῃ. Deinde eodem libro addit, Eumachum quendam ex Archagathi ducibus, qui Agathoclis cæſibus, etiam cepiſſe urbem Hippuacram, illi alteri cognominem, quam per vim occupaverat Agathocles, ſic enim ille: Τὸν ἀναχωρήσαντα ἄκρον Ἵππου (πόλις) τοῦ ὁμώνυμον τῇ χερρονήσῳ καὶ κρηπῖδι ὑπὸ Ἀγαθοκλέους. Nequaquam igitur doctiſſimi Bocharti opinioni fulcimen pollim, primum Diodori locum intelligentis de Hippone Diarrhyto, & alterum de Hippone Regio, cum nemo ex antiquorum numero has urbes Ἵππου ἄκρα appellaverit. Quemadmodum enim Hippones duo extitere, ſic etiam duæ Hippuacræ, uti manifeſte ſatis ex Ptolemæo probavimus.

[39] Ἱππακρίτης.] Illud oppidani nomen per ſyncopen factum eſt pro Ἱππουακρίτης, quam aliquando patiuntur nomina compoſita, de qua re videſis in Ἀλιφολίδης. Eo utitur Polyb. lib. I: Διελόντες σφᾶς αὐτοὺς εἰς τριήρεις, οἱ μὲν Γυάλα, οἱ δὲ τὰς Ἱππακρίτας.

[40] Ἱππουρίσκος, νῆσος Καρίας.] Putat Voſſius vir maximus in notis ad Melam, hanc inſulæ appellationem eſſe depravatam atque conflatam ex duabus vocibus, nempe Ἵππους & Κῶς, uti quoque apud noſtrum Μεγίσσους, ex Μασσύας & Ἔβυσσος. Verum nomen eſt Ἵππουρις, occurritque apud Apollon. Rhod. lib. IV, qui eam Theræ vicinam facit:

Τῶν δ' ἦ τις Σαμοθρῆϊν ἐπὶ πλόον ἠγεμονεύσῃ
Νῆσον ὑπὲκ Λιβύης Ἵππουρίδα νίσεται ἠοῦς.

Hujus quoque meminerunt olim Timoſthenes, & Pythemetus lib. I de Ægina, teſte Scholiaſta ad illum locum.

[41] Οἱ οἰκοῦντες, Ἱππακρίται.] Legi poſſet Ἱππουακρίται: nam a Διακρίαι κώμη Λίβυος deducit noſter Διακριτικὸς. Sed a κώμη noſter format κριτὴς, quamquam

Ἵππων [41], Λιβύης πόλις· Πολύβιος δωδεκάτῳ.

Ἱππώνιον, πόλις Βρεττίων, ἀπὸ ἥρωός τινος, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων Οὐιβωναλεντίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἱππωνιάτης. τοῦτο δὲ τὸ ἐθνικὸν, ὡς ἀπὸ τῆς Ἱππωνίας. ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἱππώνιον, ἔδει Ἱππώνιος, ἢ Ἱππωνιδίς.

Ἵρα, [42] ὄρος Μεσσηνίας· Ῥιανὸς ἐν Μεσσηνιακῶν πρώτῳ. ἔστι καὶ πόλις Μαλιέων, [43] ἀπὸ Ἴρου. ἔστι δὲ πόλις Λέσβου. καὶ ἡ παρ' Ὁμήρῳ,

[44] Καρδαμύλην τε Ἐνόπην τε Ἶρόν τε. ----

Τὸ ἐθνικὸν, Ἰρεύς, τῶν Μαλιέων.

Ἵρασα, τόπος Λιβύης, [45] εἰς ὃν μετήγαγον Βάττον οἱ Λίβυες, ὡς Ἡρόδοτος πεντε. τὸ ἐθνικὸν, Ἰρασεύς, ὡς Μύλασα Μυλασεύς.

Ἶρος, πόλις Θεσσαλίας. Λυκόφρων,

Ἴρωτα, καὶ Τραχῖνα, καὶ Περραιβικήν.

ἰμλίτης Ἰρώτης, ὡς Ἠπειρώτης, Μαλλώτης.

Ἶς, πόλις Περσική· Ἡρόδοτος πεντε. ἔστι δὲ ποταμὸς Ἶς· ἔνθεν ἡ ἄσφαλτος [46] εἰς τὸν Βαβυλῶνι τεῖχος ἐκομίσθη.

Ἴσαυ-

HIPPO, Libyæ urbs, de qua Polybius libro duodecimo.

HIPPONIUM, urbs Bruttiorum, quæ ab heroë quodam nomen habet. Poſtea a Romanis appellata eſt Uiboualentia. Gentile, Hipponiates. Hoc gentile quaſi ab Hipponia formatum eſt: nam a voce Hipponium oportebat fieri Hipponius, vel Hipponienſis.

HIRA, mons Meſſeniæ, de quo Rhianus lib. 1 Meſſeniacorum. Eſt quoque urbs Malienſium, ab Iro ſic dicta. Et præterea urbs Lesbi. Et de qua apud Homerum legimus:

---- *Cardamylen, & Enopen, & Iren.*

Gentile, Irienſis, quod fit a Malienſium urbe.

HIRASA, locus Libyæ, in quem Libyes Battum tranſtulere, auctore Herodoto lib. IV. Gentile, Hiraſenſis, uti Mylaſſa Mylaſſenſis.

IRUS, oppidum Theſſaliæ, de quo Lycophron:

Et Irum & Trachinem, & Perrhæbicam.

Oppidanus, Irotes, ut Epirotes, Mallotes.

IS, urbs Perſica, de qua Herodotus lib. primo. Ubi & fluvius Is, unde aſphaltus ad ædificationem muri Babylonici comportata eſt.

ISAU-

quæquam paſſim apud alios etiam κωμήτης invenitur.

[41] Ἱππών, Λιβύης πόλις.] Duo hoc nomine in Africa quondam extitere oppida, alterum appellabatur *Hippo Diarrhytos*, & alterum *Hippo Regius*. de quibus vide Melam lib. 1 cap. VII. Strabonem lib. XVII. Plinium lib. VI cap. XXXIV: quibus adde Ptolemæum, cujus verba jamjam citavimus. Conditores habuere Græcos equites, teſte Solino, facta ex nomine conjectura, quod Cl. Bochartо falſum videtur, quia nemo ſcribit, Græcos in eam Africæ partem colonias duxiſſe, & quia non ſolebant equites in tranſmarinas colonias mittere. Hinc Sallustio potior fides, Hipponem Phœnicum urbibus accenſenti in bello Jugurth. *Poſtea Phœnices Hipponem, Utrumque, Leptim aliaſque urbes in ora maritima condidere.* Suſpicatur igitur vir doctus in Hippone latere barbarum nomen a Græcis interpolatum. *Hippo* nempe a Phœnicibus *nabo* vel *nebo* dici potuit, quia in ſinu latet. Sinus enim Syris eſt *nebo*, vel *nebbo* ut multi ſcribunt. Et Arabice *tibbon* tam ſtagnum, quam ſinum denotat. Eum videſis lib. 1 cap. XXIV de Phœnicum coloniis. Gentile nomen non habet Epitomator, quod Latino ore ſonat *Hippenſis*: nam B Auguſtinus Hipponis Regii Epiſcopus fuit, unde paſſim Hipponenſis Epiſcopus dicitur.

[42] Τὰ Ῥωμαίων Οὐιβωναλεντία.] Peſſime in quibuſdam legitur codicibus Ἀνιβωναλεντία & Ὀνιβωναλεντία. Video tamen primam lectionem ſervari in Aldina & Florentina editione, quam deinde interpolavit Xylander legendo, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων Οὐίβων & Οὐιβωνίου. Verum in antiquo Palatinæ bibliothecæ codice Salmaſius invenit Οὐιβεωναλεντία, ſine conjunctione ων, quod in hac editione imitati ſumus. Plinius: *Hippo*, inquit, *quod nunc Vibonem Valentiam appellamus.* Vibonem Romani cum Brutiis eripuiſſent, coloniam deduxerunt, nominarunt *Valentiam*, de qua Vell. Paterculus lib. 1. Quæ ut diſtingueretur ab aliis coloniis hoc nomine, quas plures deduxerunt Romani, nam & *Valentia* in Hiſpania citeriore colonia, hanc cum priſco ſuo nomine appellarunt. Strabo lib. VI: Βρεττίων δὲ κρατησάντων ἀφείλοντο Ῥωμαῖοι καὶ μᾶλλον ἐποίησαν Οὐιβῶνα Οὐαλεντίαν. Vide plura apud Cluv. in Ital. antiq. & Salm. ad Solinum.

[43] Ἀπὸ Ἴρου· ἔστι δὲ πόλις Λέσβου.] Hæc, & quæ ad finem ſectionis uſque ſequuntur in hactenus editis non inveniuntur. Hæc tamen a Stephano ſive ejus Epitomatore eſſe profecta, liquet evidenter ex commentariis Euſtathii ad Iliad. I, ita enim ille: Τέταται δὲ τοῦ Καρδαμύλου χώρα, ἡ καὶ ἰθυκῶς συγγράψας, πόλιν Μεσσηνίας φησὶν, ἣ καὶ Ἡρόδοτος Λακωνικὴν· λέγων ἐν ἄλλοις εἶναι αὐτὴν ἐπὶ Χίῳ &c. Τοῦ δὲ Ἴρου ἡ μέντοι πόλις ἐστὶν ὁμώνυμος τούτου, καὶ ἔστιν πόλις Λέσβου ἄλλη ὁμώνυμος τοῦ Ἴρου.

[44] Καρδαμύλην.] Ita emendavimus hanc vocem Homeri auctoritate: In libris calamo exaratis peſſimo errore legebatur Καρδαμύλλην τε & Καρδαμύλλην τε.

[45] Εἰς ὃν μετήγαγον.] Sic emendavi ex MSS. Male libri vulgari, εἰς δὲ μετήγαγον. Sine dubio noſter hæc Herodoti verba reſpexit, ubi vox ſine aſpirata ſcribitur: Ἔστι δὲ χώρη τούτου κούρη Ἶρασα. Hujus urbis quoque meminit Pindarus Pyth. Od. IX, ſed duplicis ſcribitur.

---- Οἵαν Λυσάνιος ἄρα.
φῦ γυναικὸς ἔδνων
Ἶρασαν ἐφ' ἁρμᾷ πόλιν Αἰολεύ-
ων, μιᾷ καθίκοντο
ματρὸς ἐγκοίταις ἀγκάλαις κεῖσαι.

Ad quem locum ita ſcribit Scholiaſtes: Ἶρασα πόλις Αἰολίας, ἀπὸ ἥρωός τινος Αἰολέως, ἐκ τῶν ἀπολιπόντος τὰς χθόνας, ὑπὸ δὲ Δωριέων Ἡρακλέους. Pindarus nomen urbis genere fœm. protulit, quod Scholiaſtes alio loco numero multitudinis & genere neut. effert: Ἔνιοι γάρ φασιν, ὅτι ὁ ἀπὸ Ἡρακλέους καθηγησάμενος Αἰτωλῶν, Ἴφικλος ἦν, ἀπὸ Ἴφικλον τῶν ἐν τῇ Θεσσαλικῇ λίμνῃ, ὡς φησι Φερεκύδης.

[46] Ἐς τὸν ἐν Βαβυλῶνι.] Ita hanc lacunam replevimus ex ipſo Herodoto, quem noſter allegat. Xylander & alii editores

Ἴ Σ Α Υ Ρ Α [48], ἡ δετέρως πόλις Ἰσαυρείας. ἡ δὲ Ἰσαυρεία μεταξὺ Λυκαονίας καὶ Κιλικίας, πρὸς τῷ Ταύρῳ. Χάραξ ἡ θηλυκῶς. [49] τὸ ἐθνικὸν, Ἴσαυρος, καὶ Ἰσαυρῖνος.

Ἴ Σ Β Ο Σ, Ἰσαυρείας πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Ἰσβώτης, οἷς Μαλλὸς Μαλλώτης.

Ἴ Σ Ε Ι͂ Ο Ν, πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ Ἴσιδος. [50] οἱ οἰκήτορες, μεταβόλοι· πᾶσι γὰρ ἦσαν. προπαροξύνεται δὲ, ὡς Ἰρεῖον, καὶ Νεμεσεῖον, [51] καὶ τὰ ὅσα μὴ τῆς θηλυκῆς τὸ δ ἐφύλαξαν παρενικῶν· παῖδες γὰρ ὁ τύπος. πωλεῖται δὲ μόνοις τοῖς ἐμπόροις ἀθρόα τὰ φορτία, ἕκαστα δὲ τῶν τεχνιτῶν ἀγοράζοντες αὐτὰ καθ' ὁλίγα, καὶ κατὰλίζουσι τοῖς ἐγχωρίοις.

Ἴ Σ Η Π Ο Σ, ἔθνος Σκυθικόν· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

Ἴ Σ Θ Μ Ο Σ, ἡ Ἁλικαρνασσὸς τῆς Καρίας πόλις. ὁ πολίτης, Ἰσθμιος. ἔστι καὶ Κορίνθου Ἰσθμὸς, ἐν ᾧ [52] Ἰσθμιος ὁ Ποσειδῶν.

ISAURA, genere neutro urbs Iſauriæ; Iſauria autem Lycaoniam inter & Ciliciam ad Taurum ſita eſt. Charax fœm. genere utitur. Gentile, Iſaurenſis & Iſaurus.

ISBUS, Iſauriæ urbs. Gentile, Isbotes, uti Mallus Mallotes.

ISEUM, urbs Ægypti, ab Iſide ſic dicta. Incolæ dicuntur Μεταβόλοι, id eſt, *Mercatores*, tales enim erant. Vox circumflectitur in penultima, uti Ἰρεῖον & Νεμεσεῖον, & quotquot templorum ſunt nomina, in genitivo delta non ſervantia. Hujuſmodi enim hæc vox eſt formæ. Solis mercatoribus coacervatim merces ſuas vendunt, eas ab artificibus ſingulatim ementes. Has indigenis particulatim vendunt.

ISEPUS, gens Scythica, de qua Hecatæus in Europa.

ISTHMUS, ſic Halicarnaſſus Cariæ oppidum appellatur. Oppidanus, Iſthmius. Eſt quoque Corinthi Iſthmus, ubi Iſthmius Neptunus.

editores divulgaverant: ἔστι ἡ ἀσφαλῶς τὸ δὲ * * ἐκμεῖδα. Libri MSS exhibebant, ἔστι ἡ ἀσφαλῶς τὸ δεύτερον πῆχυ ἐκμεῖδα, abſque ullo defectus ſigno.

[48] Ἴσαυρα, δετέρως πόλις Ἰσαυρείας.] In vulgatis omnibus capitulum hoc hunc in modum conſtituebatur: Ἰσαυρεία, μεταξὺ Λυκαονίας καὶ Κιλικίας πρὸς τῷ Ταύρῳ· Χάραξ δὲ θηλυκῶς· καὶ πόλις, καὶ τὸ ἐθνικὸν &c. Valeſius vir doctiſſimus ad Amm. Marcellinum hanc ſectionem ita inſtauravit, & quanquam non moneat, utrum auctoritate veterum codicum, an vero ingenio fretus hoc negotium peregerit, nobis tamen ita placuit, ut in contextum recipere non dubitaverimus. Strabo enim πόλιν Ἴσαυραν ſemper genere neutro appellat. Sed quemadmodum Charax ſic etiam Florus gen. fœm. vocem protulit lib. III cap. VI: *Sed nec mari ſubmoviſſe contenti, validiſſimas urbes eorum, & diuſina præda abundantes, Phaſelin & Olympon evertit, Iſauramque ipſam, arcem Ciliciæ.* Nominis originem inde habere videntur, quod αὔρας ἴσας θέουσι, velociſſime, ſcilicet ventorum inſtar, currant. Hinc in epigrammate inedito οἱ Ἰσαῦραι.

Αὔρας ἴσας θέουσι, ὅθεν λάχον ὄνομα τῶνδε.

De Iſauria & Iſaurorum moribus legendus Trebellius Pollio in Trebelliano: *Non ſunt ſtatura decori, non virtute graves, non noſtrorum armis, non conſiliis prudentes, ſed hoc ſolo ſteterunt, quod in editis poſiti adiri nequeunt.* Vigorem & levitatem corporum, quæ ad epigramma referri poteſt, deſcribit Amm. Marcell. lib. I: *Rapiim igitur properantes, ut motus ſui vnumorem celeritate nimia præveniret, vigore corporum ac levitate confiſi, per flexuoſas ſemitas ad ſummitates collium tardius evadebant.*

[49] Τὸ ἐθνικὸν, Ἰσαυρεῖος, καὶ Ἴσαυρος.] Utrumque gentile apud idoneos ſcriptores reperitur. Diod. Sicul. lib. XVIII: τῶν Ἰσαύρων πόλιν. Et Conſt. Porphyrogennecta lib. I de Them. Τὸ τοῦ ἀνακλήτου καλούμενον Ἰσαυρικὸν τάγμα τῶν ἐκεῖ ἰδίων παλῶν εἶπεν Φρόντων, Λουκούλλου, Ἰσαύρου &c.

[50] Οἱ δικῆται μεταβόλοι.] Hæc profecto incolarum, ſive urbem habitantium appellatio non deducitur a voce Ἴσιον, unde vel juxta vernaculam regionis formam Ἰσεῖτης, vel juxta peregrinam Ἰσιάδης fieret: ſed deſumpta eſt a re quapiam, cui impenſiſſime ſtudebant, quæque inter ipſos maxime vigebat, ſcilicet mercatura, quam noſter eodem hoc capitulo pluribus deſcribit. Sic quoque Metapontini, Italicæ civitatis incolæ, non aliam ob cauſam, uti ego exiſtimo, Μεταβόλοι appellabantur, quam quod mutandis fructibus pro aliis mercibus, quos ex diligentiori agricultura percipiebant, cui mirum in modum præ aliis erant dediti, rem facerent, unde ab Euſtathio ad Dionyſium perhibentur πάνυ δίκαιοι πρὸς δόσεις καὶ λήψεις. Heſychius: Μεταβόλοι, ἀγοραστικοί, καὶ οἱ μεταπέμπτοι παρὰ Γυναιξί. Μεταβολὴ & Μεταβολεύς ſynonyma ſunt, & paſſim apud ſcriptores idoneos uſurpata, & inter quinque mercatorum nomina recenſita ab Antiphanis Scholiaſte ad Plutum: Πέντε δέ εἰσιν οἱ ἀληθῶς τὴν πωλικὴν· Αὐτοπῶλαι, κάπηλοι, ἔμποροι, παλιγκάπηλοι, μεταβολεῖς. Καὶ ἔστιν Αὐτοπῶλαις μὲν, ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ χρῆσθαι πολλὰ τῶν ἐωνημένων αὐτοῦ πράσει. Κάπηλος δὲ ὁ ἀγοράζων ἵνα αὐτοπώλῃ, καὶ πολλὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐν ᾗ ἐργάζεται. Ἔμπορος, ὁ ἀγοράζων καὶ ἐπὶ ξένης πωλῶν, ἢ ἵνα ἐπὶ ξένης αὐτοπώλῃ, ἢ ἵνα ἐμπορίᾳ ἐργάζεται ἐν πολλῷ. Παλιγκάπηλος, ὁ ἵνα ἐμπορίᾳ ἐργάζεται ἐν πολλῷ. Μεταβολεύς, ὁ πολλὰ τόπου πολλῶν. Et quanquam Scholiaſtes velit τὸν μεταβολέα illam eſſe, qui heminatim aliquid vendit; videntur tamen propie denotare negotiatorem, qui merces mercibus commutat, παρὰ τὸ εἰσαγῆς μεταβάλλειν, quod etiam heminatim & κατὰ κοτύλην fieri potuit. A Polluce ſumitur proxillo, qui ſtando aliquid vendit lib. I cap. VI: Ἔμπορος, καὶ κάπηλος, καὶ μεταβολεύς, εἰ ἑστὼς πωλοῖεν. Verum indifferenter illa vox accipi poteſt apud Etymol. Mag. Auctorem in Εὔπορος. Καὶ γὰρ οἱ μεταβολεῖς, διὰφερόντως τοὺς ἀνοὴτους ὠνοῦντες, διὰφορους κερδαίνουσι. Nam & ſtando & ſedendo primos emptores fauſto omine excipere licet. Sed obſervaſſone non indignum eſt, illum a Græcis εὐώνυμον appellari, qui primus pro expoſitis mercimoniis nummum obtulit, quem Belgice appellamus **penand die hand-gift geeft**. Solet enim inſitor ramiſſe boni omnis cauſa, pretium illud a primis emptoris oblatum, recuſare: dicens, quanquam merx mihi pluris conſtet, tamen, quia hodie nihil adhuc divendidi, oblatam pecuniam non recuſabo, Belgice, **ik ſal myn hand-gift niet teruggeven**. Et quemadmodum primi emptores a Græcis εὐώνυμοι appellantur, ſic pretium ab ipſis oblatum, Græce commodiſſime ἀνώνυμον, Belgice **Hand-gift** dici poteſt: quanquam non ignorem in Cyrilli gloſſis etiam pro *ſtrena* ſumi.

[51] Καὶ τὰ ὅσα μὴ τῆς θηλυκῆς τὸ δ ἐφύλαξαν.] Vult enim dicere nomina templorum, quæ literam Δ genitivi primitivi non ſervant, in penultima circumflexo accentu notari. Exempli gratia Θέτις in caſu obliquo habet Θετίδος, unde fit Θετίδειον templum Thetidis, ſed circumflexo caret: contra vero Ἶσις, Ἰσιδος, unde Ἴσιον, quod Δ genitivi non ſervans, ideo in penult. circumflexo ſignatur. Vide Etymol. Mag. Auctorem in Δίκαιος.

[52] Ἴσθμιος.] Peſſime in vulgatis conſpiciebatur Ἰσθμός. Ex MSS veram lectionem revocavi.

ἀῶν· [54] καὶ νίκη Ἰσθμιάς· καὶ Ἰσθμιάδες πανηγύρεις. λέγονται καὶ Ἰσθμιῶται.

ἸΣΙΝΔΟΣ, [55] πόλις Ἰωνίας. [56] ὁ πολίτης, Ἰσίνδιος. λέγεται καὶ Ἴσινδα. τὸ ἐθνικὸν, Ἰσίνδιος· καὶ χωρίον Ἰσινδία, καὶ Ἴσινδα.

ἸΣΜΑΗΛΑ [57], τῆς Ἀραβίας χωρίον. εἰκάζουσι, Ἰσμαηλίται.

ἸΣΜΑΡΟΣ, [58] πόλις Θρᾴκης τῶν Κικόνων. [59] Ὅμηρος· ὁ πολίτης, [60] Ἰσμάριος, καὶ Ἰσμαρικὸς τὸ κτητικόν. ἔστι δὲ [61] Ἰσμαρὶς λίμνη. Ἡρόδοτος ζ.

ἸΣΜΗΝΗ, ἡρωὶς, καὶ κώμη Βοιωτίας. ὁ κωμήτης, [62] Ἰσμηνίος, καὶ Ἰσμηνιακός, καὶ Ἰσμηνώδης, καὶ Ἰσμηνίτης. ἔστι δὲ [63] Ἰσμηνὶς πηγὴ Βοιωτίας, ἀφ' ἧς Ἰσμηνίου Ἀπόλλων, καὶ Ἰσμήνια.

ἸΣΠΑΝΙΑΙ, [64] δύο ἐστὶ Ἱσπανίαι ἐπαρχίαι· ἡ μὲν μεγάλη, ἡ δὲ μικρά. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἰβηρία. [65] καὶ Παιονία.

ἸΣΣΑ,

A nus. Et victoria Isthmias, & Isthmiades confœderationes. Appellantur etiam Isthmiotæ.

ISINDUS, urbs Ioniæ. Civis, Hindius. Nominatur etiam Hinda. Gentile, Hindius. Et cælicolum Hindia, & Hinda.

B ISMAELA, Arabiæ regiuncula, cujus incolæ Ismaëlitæ.

ISMARUS, oppidum Thraciæ Ciconum, de quo Homerus. Oppidanus, Ismarius, & possessivum Ismaricus. Est quoque Ismaris palus, de qua Herodotus libro VII.

C

ISMENE, Heroina & pagus Bœotiæ. Paganus Ismenius, & Ismenæus, & Ismenensis, & Ismenita. Est quoque Ismenus Bœotiæ fluvius, a quo Ismenius Apollo, & Ismenia.

D

HISPANIÆ, duæ Italiæ provinciæ, altera magna, altera parva. Etiam Iberia & Pania dicta est.

ISSA,

[54] Καὶ νίκη Ἰσθμιάς.] Sic rescripsi, cum in vulgatis est, καὶ νίκαι Ἰσθμίαι, quasi ultima vox obliquus esset casus Ἰσθμία. Censeo nostrum respicere quoddam Callimachi epigramma, ex quo illa verba de victoria Isthmica delumpsit, quod hodie extat apud Plutarchum lib. v Sympotiacôn:

Καί μιν Ἀλητείην πυλὸν μεγίστην
Τῶνδε, παρ' Ἀιγιαλὸν ἠνίκα πλείστης ἀρούρης,
Θεσμὸν ἔχοις σπείσασθαι Ἰσθμιάδων.
Σίλλῳ τ' Νεμείῃ, πίστιν δ' ἐπιδημίσσετο,
Ἣν οὔτε κρητῆρες ἔτι φρὴν τῶν Ἐφύρων.

Partem aliquam horum versiculorum Stephanum habuisse in opere genuino, tam certum est, quam solem modo die lucere.

[55] Πόλις Ἰωνίας.] Nunc Ioniæ, & ab aliis Cariæ adscribitur, unde liquet in utriusque regionis confinio urbem fuisse sitam. Apud Strabonem urbis nomen scribitur Σίνδη, quod politum mihi videtur pro Ἴσινδα, quæ scriptura in veteribus Stephani libris invenitur, quemadmodum diximus ad vocem Ἀμβλάδα. Strabonis tamen Σίνδη defendi aliquo colore potest, nam I aliquando nominibus propriis additur, & aliquando demitur: sic dicunt Σμύρνα pro Ἰσμυρνίς & sic porro. Censeo præterea hanc esse oppidum, quod nobis alio loco Lyciæ attribuit, & Ἰσίνδιαν appellat, quod inde liquet, quia in sequentibus Stephanus addit: καὶ χωρίον Ἰσινδία.

[56] Ὁ πολίτης, Ἰσίνδιος.] In libris vulgatis legitur: ὁ πολίτης, Ἰσίνδιος· εἰκάζεται· λέγεται καὶ Ἴσινδα. Verum quis Salmasius in recentiori MS vocem εἰκάζεται, quæ rectum nihili est, non invenit, nos illam obelo confodendam existimavimus. Formatum apud Polybium in Leg. Esc reperitur Γοτινδῆς, ita enim ibi: οἱ μὲν δὴ ἐκ τῆς Γοτινδῆς Πελλήνης· οἱ δὲ πολιορκούμενοι. Inde Latino ore cives appellantur ISINDENSES apud Livium lib. XXXVIII: *Insidiis arcem urbe capta oppugnabant.* Ad quem locum vide Ursinum.

[57] Ἰσμαήλ, τῆς Ἀραβίας χωρίον.] Regiunculam hanc ab Ismaële Abrahami filio nomen habere satis liquet: nam Abrahamo de Ismaële consulenti respondetur, eum fore longævum & magnarum gentium patrem, teste Josepho lib. I cap. XI de Ant. Jud. Ab illo igitur Ismaëlitæ, qui quondam cum Chuthæis & Madianitis promiscue habitarunt. Hieronymus in vita Malchi perhibet Ismaëlitas insonuisse gestasse crinem, & vitta caput redimivisse: *Erat fabro equorum camelorumque fossores Ismaëlitæ invenere, crinibus vittisque crinibus ac feminudo corpore.*

[58] Ἴσμαρος, Θρᾴκης τῶν Κικόνων.] Nomen habet ab Ismaro Mariæ & Thraciæ F. teste Oro apud Etymologici Mag. Auctorem. In Ciconia hanc urbem esse sitam, atque etiam a Ciconibus quondam habitatam, Marciani Heracleotæ testimonio evincitur:

Εἶτα Μαρώνεια ἐρυκακίσσης τὸ πρὶν
Τὴν Κίκονας ἴσασιν τὴν ὑπ' Ἴσμαρον,
Λίμνῃ δὲ Χίον ἐγγύθεν ὑπεύδει πόλις.

Graviter errare puto Hesychium, Maroneam & Ismarum eandem civitatem statuentem, ut solent grammatici geographiæ imperiti: Ἴσμαρος πόλις Θρᾴκης, ἡ καὶ Μαρώνεια. Potior erit Plinii auctoritas lib. IV cap. XI: *Nunc sunt Dicæa, Ismarus, locus Parthenion, Phalesium, Maronea, prius Ortagoreia dicta.*

[59] Ὅμηρος.] Respicit locum Homeri Odyss. I.

Ἵκόμην γὰρ ἔπειτα ἀπὸ Τροίηθεν ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσεν
Ἴσμαρον. ....

Vide præterea nostrum in voce Κίκονες.

[60] Ἰσμάριος.] Invenitur apud Propert. lib. II Eleg. XXIII:

Non ut Pieriæ quercus mea verba sequantur,
Aut pecus Ismaria ducere valle feras.

Liquet ex his verbis, montem hoc nomine urbi vicinum extitisse, de quo aliquoties Virgilius & alii mentionem faciunt.

[61] Ἰσμαρὶς λίμνη.] Herodotus loco a Stephano citato: Μαρωνίτας δὲ καὶ ἄλλους τοὺς ὑπερθὲν Ἰσμαρίδος. Videtur mihi eadem palus, quam alibi *Maris* nominat, & a qua urbi Maronex appellationem imponere videtur. Vide in voce Μαρώνεια.

[62] Ἰσμηνίος.] Nummus est apud Goltzium cum inscriptione ΗΙΣΜΗΝΙΩΝ: unde liquet, pagi nomen & fluvii adspirandum, quod apud Pausaniam aliosque auctores cum leni vulgo occurrit, uti contra Nonnium multis probat illustris Spanhemius.

[63] Ἰσμηνὶς πηγή.] Apollodorus, Strabo, Ptolemæus, & Latinorum nonnulli, Ovidius, Statius, Plinius, sic fluvium vocant, sed Pausanias *Ismenium* Ἰσμήνιον.

[64] Δύο ἐστὶ Ἱσπανίαι ἐπαρχίαι.] Hæc olim antiqua erat Hispaniæ divisio, de qua abunde egimus ad vocem Ἰβηρία.

[65] Καὶ Παιονία.] Libri MSS & omnes editi constanter exhibent, ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἰβηρία καὶ Παιονία, sed pessimo errore. Est enim Pannonia perampla Europæ regio ad Danubium, quæ ad hunc locum non pertinet. Iberiam vero *Paniam* appellatam fuisse, refutant Sosthenes lib. XIII Ibericorum apud Plutarchum de Fluminibus, a Pane scilicet, quondam Iberiæ præfecto: Νομίσαι δὲ καὶ Ἴβηρα, Βάκχου στρατηγοῦντος ἐπὶ τόπων, ὃς πολὺ μέρος ἀπὸ αὐτῆς Πανίαν ἐκάλουν μέχρι· διὸ καὶ μαχόμενοι πολλάκις ἐφεύρομεν Σπανίους ἀντὶ τοῦ Ἰβήρων, καθὰ φησὶ Σοσθένης ὁ τῶν Ἰβηρικῶν.

Ἴσσα [66], πόλις ἐν Λέσβῳ, κληθεῖσα Ἱμέρα. εἶτα, [67] Πελασγία ἢ Ἴσσα, ἀπὸ τῆς Ἴσσης τοῦ Μάκαρος. ἔστι δὲ [68] νῆσος πλησίον ὁμώνυμον ἔχουσα τῇ Δαλματίᾳ καὶ Ἰλλυρίᾳ. [69] τὸ ἐθνικὸν, Ἰσσαῖος· ἐξ οὗ τὸ θηλυκὸν Ἰσσηΐς, ὅπερ τῆς Λέσβου, ἐφ' ᾗ Παρθενίῳ ἐν Ἡρακλεῖ. B

ISSA, urbs in Lesbo, dicta Himera, deinde Pelasgia & Issa, ab Issa Macaris filia. Est quoque insula urbem ejusdem nominis habens juxta Dalmatiam & Illyriam. Gentile, Issensis, unde femininum Isseis, quod de oppido Lesbi apud Parthenium in Hercule in usu est.

Ἰσσηδόνες, ἔθνος Σκυθικόν· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἀλκμὰν δὲ μόνος Ἀσσηδόνας αὐτοὺς φησιν. [70] Διὸ δεῖ τὴν ἐν τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ παρὰ ἄλλοις διὰ τοῦ ε. λέγειν καὶ Ἰσσηδοὺς τρισυλλάβως. ἔστι δὲ [71] Ἰσσηδὼν C πόλις.

ISSEDONES, gens Scythica, cujus meminit Hecatæus in Asia. Solus Alcman eos Assedones nominat. Invenitur quoque alia scribendi ratio apud alios per E. Appellantur quoque Issidi tribus syllabis. Invenitur quoque urbs Issedo.

Ἴσσος, πόλις μεταξὺ Συρίας καὶ Κιλικίας, ἐν ᾗ Ἀλέξανδρος Δαρεῖον ἐνίκησεν. ἡ [72] ἐκλήθη διὰ τοῦτο Νικόπολις ἀπ' αὐτοῦ· καὶ ὁ Ἰσσηνὸς κόλπος. ὁ πολίτης, Ἰσσαῖος, ὡς D Νεῖλος Νειλαῖος. [73] ἐκεῖ δὲ ποταμὸς Πίναρος ὀνομαζόμενος.

ISSUS, urbs inter Syriam & Ciliciam, ubi Alexander Darium devicit, quæ propterea ab illo Nicopolis nominata est. Et Issicus sinus. Civis, Issæus, ut Nilus Nilæus. Ibi quoque fluvius est, cui nomen Pinarus.

Ἴσσωρίον [74], ὄρος Λακωνικῆς, ἀφ' οὗ ἡ Ἄρτεμις Ἰσσωρία. τὸ ἐθνικὸν, Ἰσσώριος.

ISSORIUM, mons Laconicæ, a quo Diana Issoria. Gentile, Issorius.

Ἱστίαια, πόλις Εὐβοίας. Ὅμηρος, E

HISTIÆA, urbs Eubœæ, de qua Homerus:

---- Πολυστάφυλόν τ' [75] Ἱστίαιαν.

---- *multas uvas habentem Histiæam.*

Ionice

ἡ ᾶ

[66] Ἴσσα, πόλις ἐν Λέσβῳ.] Oppidum est ignobile & aliis auctoribus parum memoratum. Ejus non meminit Scylax in Lesbi descriptione, neque etiam Ptolemæus: sed Antissam omnes agnoscunt, ut & Stephanus suo loco, unde conjiciendum, Issam extitisse non procul ab Antissa, uti Rhium e regione Antirrhii, & Phellos e regione Antiphelli. Existimo tamen Plinium hujus oppidi meminisse sub Himeræ appellatione, qua quondam appellarum fuisse etiam Stephanus testatur. Ita enim Plinius lib. v cap. xxxi: *Clarissima autem Lesbos, a Chio* LXV *M. P. Hemeræ, & Lasia, Pelasgia, Ægira, Æthiope. Macaria appellata fuit, ollo oppidis inclyta. Ex iis Pyrrha hausta est mari, Arisbe terrarum motu subversa. Antissam Methymna traxit in se ipsum.* VIII *urbibus Asiæ* XXXVII *M. P. vicina. Et Agamede ablit, & Himera. Restant Eresos, &c.* Sic emendandum judico hunc locum, in quo male *Hiera*.

[67] Πελασγία.] Eustathius non *Issam*, sed universam insulam *Pelasgiam* appellatam perhibet in comment. ad Dionys. Ἔφθη δὲ ὁ Λέσβος, φησὶ, Πελασγία, quod profecto veritati magis consentaneum, cum & Plinius, loco proxime citato, ita Lesbum vocatam asserit.

[68] Νῆσος πλησίον ὁμώνυμον ἔχουσα.] Agathemero dicitur Ἴσσα lib. i cap. v: Εἰσὶ δὲ ὁ αὐτῇ Ἀθηνᾶ νῆσοι παρὰ τὸν Ἰλλυρικὸν, αἱ ὀνομάζονται Ἴσσα, καὶ ἡ Μέλαινα Κόρκυρα, καὶ Θάσος ἡ Μελίτη, ἣν οἰκοῦσι πολὺς ἀθροισθείς. Insulam hanc & urbem cognominem commemorant præterea Scymnus Chius, Strabo, Ptolemæus aliique. Agatharcides apud Athenæum lib. i perhibet, in illa insula nasci vinum, quod cum aliis collatum, bonitate antecellere compertum est.

[69] Τὸ ἐθνικὸν, Ἰσσαῖος· ἐξ οὗ τὸ θηλυκὸν Ἰσσηΐς, ὅπερ ἡ Λέσβος.] Ita hunc locum ex conjectura emendavit vir summus Salmasius in margine sui Stephani. Indigebat enim hic locus hujusmodi correctione, qui mirum in modum vel ab exscriptoribus, vel ab Epitomatoribus mutilatus in vulgatis & MSS libris hodie repræsentatur: Ἐθνικὸν τῆς θηλυκῆς Ἰσσαῖος, ὅπερ ἡ Λέσβος, παρὰ Παρθενίῳ ἐν Ἡρακλεῖ.

[70] Διὸ δεῖ τὴν δευτέραν συλλαβὴν παρ' ἄλλοις διὰ τοῦ ε.] Ita hunc locum ex conjectura supplevi, erat enim mutilus, & vox χαρᾶς mihi summopere desiderari videbatur, ut sensus esset perspicuus & commodus. Nam *Issedones* passim a Latinis vocantur, & nonnullis Græcis, quanquam noster scripturam per ι etiam in voce Ταρσὸς πρόπαροξυτόνου probaverit ex Damaste ἐκ β' Ἰθῶν.

[71] Ἰσσηδὼν πόλις.] Amm. Marcellinus lib. xxiii urbis meminit: *Exortum vero solis suspicimus Rabanne, & Asmiræ & Issedones omnium splendidissimi . . . utiles licet non multæ, magnis tamen celebrantur & opulentæ; inter quas maximæ Asmira, & Issedon, & Albastana & Sera, nitidæ sunt & notissimæ.*

[72] Ἐκλήθη διὰ τοῦτο Νικόπολις ἀπ' αὐτοῦ.] Male in omnibus libris ἀπ' αὐτῆς. Satis verisimile videtur, Alexandrum, devicto ad Issum Dario, urbem ab illa victoria Nicopolin appellasse, sed cum veteres omnes Issum & Nicopolin diversas urbes statuunt, dubito an tempore nostro fides sit habenda. Strab. lib. xiv: Ἐστιν ἐν μέσῳ σχεδὸν τόπῳ Ἀλεξάνδρεια ἡ Δαφνίς· κεῖται δὲ πρὸς ἕω τῆς Ἰσσικῆς· ἐν αὐτῇ δὲ πόλις Ἴσσος, καὶ Μυριάνδρα πόλις, καὶ Ἀλεξάνδρεια, καὶ Νικόπολις. Vide præterea Ptolemæum lib. v cap. viii.

[73] Ἐκεῖ δὲ ποταμὸς Πίναρος.] Pessimo errore Strabo hunc fluvium *Pindum* appellat, lib. jam citato: Μετὰ δὲ Αἰγυπίους Ἰσσὸς, πολιχνίον ὑφορμον ἔχον, καὶ ποταμὸς Πῖνδος. Ubi sine dubio, auctoritate aliorum scriptorum, Πίναρος reponendum. Arrianus lib. ii de Exped. Alex. Magni: Τῷ δὲ Ἰσσῷ πρόσκειται, ὅπου δὴ νῦν ἐπαλλήλοις οἰκοδομήμασι Μακεδόνων πρόκειται, τάφοις χαλκοῖς οἰκοδομημένοις κεκόσμηται· ἐς δὲ τὸν ὑπερκείμενον αὐχένα ἐσβολή ἐστι ἀπὸ ποταμοῦ Πίναρου, &c. Curtius lib. *Motis ergo castris, superat Pinarum amnem.* Et idem alio loco: *Pinarum amnem, qui duo agmina interfluebat, transire jusserat.* Hæc manifeste evincunt in Strab. Pinarum restituendum.

[74] Ἴσσωρον, ὄρος τῆς Λακωνικῆς.] Plutarchus Agesilaum Κυπαρίσσου τὸ Ἴσσωρον, ἢ πρὸς τῷ Ἀστερίῳ λόφῳ in Vide præterea Hesychium in Ἴσσωρία, & Polyænum lib. ii Strateg.

[75] Ἱστίαιαν.] Male in omnibus editis & MSS Ἑλίκην. Testatur enim Stephanus, se hoc loco sequi Ionicam scribendi rationem, apud quos ι in α vertitur, cujus rei insignis locus est apud Etymol. Mag. Auctorem: Ἀττικοὶ δὲ ἴζω, ἵσω· δῶμι δὲ δῶ ἴζω ἵσω· οἱ νεώτεροι δὲ ἵσημι· καὶ οἱ μὲν Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ι, ἵστημι· οἱ δὲ Ἴωνες διὰ τοῦ ε, ἵστεμι· οἱ δὲ Δωριεῖς διὰ τοῦ α, ἵστᾱμι· ἀμφότερα δὲ καὶ παρὰ τοῖς

ἐὰν ᾖ ἀρχὴ τοῦ ι, Ἰωνικὴ γραφή ἐστι. [76] νῦν δὲ καλεῖται Ὠρικός. ὁ πολίτης, Ἰστιαιεύς. Ἔφορος δὲ τὸ ἐθνικὸν Ἑστιαῖος φησι. [77] καὶ Ἰστιαιώτης, ὁ ἀπὸ Θεσσαλικῆς. τῆς δὲ Εὐβοΐας, διὰ φορᾶς καὶ παραφωνῆ, καὶ διὰ τοῦ ι, καὶ διὰ τοῦ ε γράφεται. A

ΙΣΤΟΣ, νῆσος Λιβύης, Οὐδενὸς λεγομένη ὑπὸ Λιβύων, ὑπὸ δὲ Φοινίκων [78] κέλλα ῥαρσὶθ, [79] ὃ ἑρμηνευόμενον ἰστὸς νηός· νηὶ γὰρ ἔοικε σχεδὸν πλήσιος. τὸ ἐθνικὸν, Ἴστιος, τῷ λόγῳ τῶν εἰς ιος διαλλάττων ἀπὸ νήσων, Ἴμβριος, Ἄνδριος. B C

ΙΣΤΡΙΑ [80], χώρα κατὰ τὸν Ἰόνιον κόλπον. οἱ οἰκοῦντες, [81] Ἴστροι καὶ Ἴστριοι.

ΙΣΤΡΙΑΝΑ, πόλις περὶ τὴν Περσικὴν θάλασσαν, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ μέμνηται. τὸ ἐθνικὸν, Ἰστριανώτης, ἢ Ἰστριανίτης. D

ΙΣΤΡΟΙ, ἔθνος ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν ἐπιχώριον, [81] Ἴστριος, ὡς τὸ Ταῦροι Ταυρικός.

ΙΣΤΡΟΣ, πόλις Κρήτης, ἣν Ἀρτεμίδωρος Ἰστρῶνα φησί. δευτέρα πόλις [83] Ἴστρος, ἐν τῷ Πόντῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἴστριος, [84] καὶ Ἰστριώτης. Ἀρριανὸς δὲ Ἰστριάν, ὡς Ὀλβίαν αὐτὴν φησι. [85] τὸ ἐθνικὸν πούτης, Ἰστριανὸς, ὡς Ὀλβιανός· E

καὶ κατὰ

Ionica scribendi ratio est, si vox in principio per I scribatur. Nunc appellatur Orcus. Civis, Histiæensis. Ephorus perhibet gentile esse Hestiæus, & Histiæotes ab urbe Thessalica deduci: verum Euboïcæ urbis scriptura indifferens est, aliquando enim per I, & aliquando per E scribitur.

HISTUS, insula Libyæ, Udenoë a Libybus vocata, sed a Phœnicibus Kella Rarsath, quod si interpreteris, malum navis denotat: est enim navi similis. Gentile, Histius, juxta formam nominum duarum syllabarum in ius desinentium, quæque insulæ sunt, uti Imbrius, Andrius.

ISTRIA, regio juxta sinum Ionium. Incolæ, Istri & Istrii.

ISTRIANA, urbs circa mare Persicum, cujus Marcianus in periplo meminit. Gentile, Istrianenus, sive Istrianita.

ISTRI, gens in sinu Ionio, de qua Hecatæus in Europa. Gentile & possessivum, Istricus, uti Tauri Tauricus.

ISTRUS, urbs Cretæ, quam Artemidorus Istrona nominat. Secunda urbs Istrus in Ponto sita est. Gentile, Istrius & Istriensis. Arrianus hanc Istriam vocat, uti Olbiam. Hujus gentile est Istrianus, uti Olbianus, & alpha

[76] Νῦν δὲ καλεῖται Ὠρικός.] Pessime hunc locum exarpere librarii, nam in omnibus libris Ὠ῾ρικὸς reperitur, monente Cl. Casaubono ad Athenæum. Correctionem hanc fundebat Strabo in principio lib. x: Οὔτε δὲ ἀνεμείναμεν ὕστερον οὔτε Ἰστιαῖς, νῦν δὲ πόλις ἐστὶ Ἰστιαία Ὠρικία.

[77] Καὶ Ἰστιαιώτης, ὁ ἀπὸ Θεσσαλικῆς.] Pessime quoque hunc locum tractarunt scribæ veteres, nam in MSS & vulgatis legitur, καὶ Ἰστιαιώτης, τῆς Θεσσαλικῆς. Vult noster hoc nihil aliud, quam a Thessalica Histiæa deduci Ἰστιαιώτης. Et ita etiam hunc locum accepit Eustathius ad Iliad. B. Ὑπῆν δέ, φασι, καὶ ἄλλη παρὰ Ὠρικὸν ὁ πολίτης ποιητῇ Ἰστιαιεύς· ὁ δὲ ἀπὸ Θεσσαλικῆς Ἰστιαίας πολίτης, Ἰστιαιώτης. Hinc ipsa hæc Thessaliæ pars Ἰστιαιώτης appellatur, de qua egimus ad vocem Διῖον.

[78] Κέλλα ῥαρσίθ.] Ita in MSS Palatinis disjungebantur hæc vocabula, quæ a Xylandro, sed non ab aliarum editionum præfectis, componuntur: unde Salmasius in ora sui codicis censet, pro ultima voce ῥαρσὶθ legendum. Suspicatur Bochartus, rescribendum Κιβλαρφὶθ, vel potius Χεβλαρφὶθ חבלרפא, id est *malum navis*. Eum vide lib. I cap. XXVI de Phœnic. colon. Quæ alii ad hunc locum comminiscuntur plane ridicula sunt & insana.

[79] Ὃ ἑρμηνευόμενον ἰστὸς νηός.] Non bene suas partes egerunt librarii, qui olim exararant ὃ ἑρμηνεύεται ἱστός, quod bene observavit Salmasius in margine sui Stephani. Nomen insulæ in omnibus editis cum leni legebatur, sed origo vocis asperum postulat, quem auctoritate Hesychii reponimus, nam ibi quoque Ἱστὸς insulam quandam denotat: Ἱστὸς, τὸ ἐξέχον ξύλον ἐν πλοίῳ, καὶ τὸ ὑφαντικὸν, ἀπὸ τοῦ ἵστημι, καὶ νῆσος.

[80] Ἰστρία.] Jam regionem, & interjecta sectione, incolarum nomen describit, quod commodissime unica sectione peragi potuisset. Litigant de scriptura hujus vocis eruditorum filii, alii eam sine aspiratione, alii vero contra scribentes: sed cum non contemnenda ex veterum scriptis ab utraque parte documenta producantur, facile crediderim, parum interesse, quemadmodum exaretur. De vocis scriptura & regionis situ legendus Cluverius Ital. Antiq. lib. I cap. XXI.

[81] Ἴστροι & Ἴστριοι.] Utrumque apud idoneos scriptores profert. Martial. lib. XII Epig. LXIV:

Uncto Corduba lætior Venafro,
Histra nec minus absoluta tessa,
Albi quæ superas oves Gelasti.

Et Scymnus Chius, qui Marciani Heracleotæ nomine circumfertur:

Ἐντεῦθεν ἔχει) Θρᾷκας, Ἴστρους λεγομένους.

[83] Ἴστρος.] In omnibus editis legitur Ἴστριος, malo errore, uti ex sequenti voce Ταυρικὸς evidenter liquet. Strabo lib. VII: Ἴστρος παραρρεῖται χιλίοις σταδίοις. Mela lib. II cap. I: *Axiaces proximus intra Callipidas Axiacesque descendit. Hos ab Istricis Tyras separat, surgit in Neuris.*

[83] Ἴστρος, ὁ τῆς Πόντου.] Ammian. Marcel. lib. XXII *Istron* appellat, alii *Istropolin*, nonnulli vero *Istriopolin*, ut Ptolemæus & Plinius. Urbem hanc condidere Milesii, ei nomen a fluvio imponentes. Auctor Peripli Ponti Euxini: Αὕτη ἡ πόλις Ἴστρος, ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἔλαβεν τὴν ἐπωνυμίαν· καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν Μιλήσιοι κτίζουσι. Qua de re vide quoque Plinium lib. IV cap. XI.

[84] Καὶ Ἰστριώτης.] Occurrit hoc gentile apud Lycophronem in Alexandra:

Οἵπερ πάρος Ἴστριδες πυρπασσάλεις
Λίσσοις μανίαις ἀμφιλυσσήσουσιν ἄλγος
Γήρᾳ σιδήρου κλωσμὸν ἐκφεύγουσαν.

Confirmat quoque illud gentile nummus Goltzianus, in quo legitur ΙΣΤΡΙΗΝΩΝ, quod Ionice positum est pro ΙΣΤΡΙΕΩΝ.

[85] Τὸ ἐθνικὸν πούτης, Ἰστριανός.] Pessime exhibebant vulgati: Τὸ ἐθνικὸν, πουτὶς Ἰστριανός. Sic loqui non amat Stephanus. In genuino fragmento ubi de Dodone agit similis phrasis occurrit: Τὸ ἐθνικὸν πανὶς ἀδιάφθ. &c. Porro illud gentile Ἰστριανὸς in usu est apud Eustathium ad Dionys. Καὶ ἔστι δὲ πολυτρόπως ὁ Ἴστρος· ἀφ' οὗ τὸ Εὔξεινον Ἰστρικὸν πρόσωπον Μιλησίοις κάπηρεν, ὡς φησι Ἡρόδ. Vide quoque sequentem comment.

καὶ κατ' τροπὴν [86] Ἱστριώτης λιμένι, καὶ Ἱστριανὸς A & alpha in Eta mutato Istrienus portus, & Istrianis genere fœminino. Tertia, insula est, urbem ejusdem nominis habens, juxta Triopium Cnidiæ. Quarta, urbs Japygiæ, de qua Hecatæus libro XXIX.

θηλυκῶς. τρίτη, νῆσος πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα, καθὼ Τιμόθεος ὁ Κνιδίους. τετάρτη, πόλις τῆς Ἰαπυγίας, ὡς Ἑκαταῖος ἐνάτῳ γενάτῳ.

ΙΣΤΩΝΗ, ὄρος ἀντικρὺς τῆς Κερκύ- B ρας. [87] Θουκυδίδης τρίτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἰστωναῖος, ὡς Τορωναῖος.

ΙΤΑΛΙΑ, ἡ χώρα, ἀπὸ Ἰταλοῦ τοῦ πρὶν Αὐσονία, καὶ Αὐσονίς. τὸ ἐθνικὸν, Ἰτάλος, [88] καὶ Ἰταλίς. ἀπὸ δὲ τῆς Ἰταλίας, τὸ Ἰταλιώτης, ὡς C Φθιώτης, [89] Κιλικιώτης. [90] τὶ δὲ διαφέρει τὸ Ἰτάλος τοῦ Ἰταλιώτου, ἐν τῷ περὶ Σικελίας φήσομεν. τὸ θηλυκὸν, [91] Ἰταλιῶτις, [92] καὶ Ἰταλιδὸς, ὡς τοῦ Αὐσονίας τὸ Αὐσονιδὸς. [93] καὶ Ἰταλιάζειν ῥῆμα. καὶ Ἰταλικὸς τὸ κτητικὸν, [94] καὶ D Ἰταλιωτικός. [95] ἔστι δὲ Ἰταλικὸν χωρίον Σικελίας. [96] ἔστι δὲ Ἰταλικὴ πόλις Ἰβηρίας. τὸ ἐθνι-

ISTONA, mons Cercyræ vicinus, de quo Thucydides libro III. Gentile, Istonæus, uti Toronæus.

ITALIA, regio, ab Italo sic dicta, quæ prius Ausonia & Ausonis. Gentile, Italus & Italis. Ab Italia autem fit Italiota, uti Phthiota, Ciliciota. Quæ vero differentia sit inter Italus & Italiota in voce Sicilia docebitur. Fœmininum, Italiotis, & Italiensis, uti ab Ausonia Ausoniensis. Et verbum Italiazo. Et Italicus possessivum, & Italioticus. Est quoque Italicum munimentum Siciliæ: & præterea Italica, urbs Iberiæ. Gentile,

[86] Ἱστριὼς λιμένι.] Portum hunc satis clare describit auctor Periplι Ponti Euxini hisce verbis: Ἀπὸ δὲ Σκυθίας εἰς Ἱστριανὸν λιμένα, στάδια ᵩ'. μίλια ιβ'. ἀπὸ δὲ Ἱστριανῶν λιμένος εἰς Ἰστρου λιμένα ᵩ'. μίλια ιβ'.

[87] Θουκυδίδης τρίτῃ.] Sine dubio hæc Thucydidis verba respicit: Ἀνάγκασθέντες τὸ ἔρυμα τοῦ Ἰσθμοῦ, πύργον ἐπιτειχίσαντες, ἵδρυσαν τὰς ναῦς ἐν τῇ πόλει.

[88] Καὶ Ἰταλὸς. ἀπὸ δὲ τοῦ Ἰταλία.] Latini poëtæ frequentius hac voce utuntur. Virgil. lib. XI Æneid.

At circum lecta comitum, Larinaque virgo,
Tullaque, & æratam quatiens Tarpeia securim,
Italides. ---- ----

Ad quem locum audiamus Servium. *Italides, ut Siculides, Atlantides. Et est pulchra derivatio, non tantum vera. Nam verum est Italæ. Italis autem, unde est Italides, magis patronymicum est.* Ita hæc verba sunt corrigenda. Martialis de Claudia Rufina lib. XI Epig. LIV:

Quale decus formæ! Romanam credere matres
Italides possunt, Atthides esse suam.

[89] Κιλικιώτης.] Libri editi perperam exhibent καὶ Λικιώνης: sed veram lectionem ex Vossiano cod. revocavi. Primam syllabam ει imperiti librarii in ηι mutavere. Eodem errore liberandus Suidas, ubi hodie in voce Ἰταλία legitur, hunc in modum: Τὸ ἐθνικὸν, Ἰτάλος, καὶ Ἰταλίς· ἀπὸ δὲ τοῦ Ἰταλία Ἰταλιώτης, ὡς Φθιώτης, καὶ Λικιώτης, ubi simili ratione Κιλικιώτης reponendum.

[90] Τὶ δὲ διαφέρει τὸ Ἰτάλος τοῦ Ἰταλιώτου &c.] Quid differat *Italus* ab *Italiota*, promittit noster se docturum in Σικελία. Sed hodie apud Epitomatorem hujus rei non satis evidentia vestigia reperias. Nonnulla tamen hac de re, in genuino de Sicilia fragmento, memoria reperitur, quod ex Constantino Porphyrogenneta huic operi suo loco inferendum existimo: is enim perhibet, insulares indigenas *Siculos*, & advenas *Siceliotas* appellari: sic quoque Italiæ indigenæ sunt *Itali*, advenæ *Italiotæ*. Salmasius in notis ad Vopiscum *Italiotas* interpretatur Græcos, qui eam Italiæ partem incolebant, quæ major Græcia dicebatur. In ipsaque Italiæ ora quondam etiam habitavere Pythagorici, non in Italia nati, sed aliunde oriundi. Hesychius: Ἰταλιώτης, ἀπὸ Ἰταλιώτης, ἀπὸ πολλάκις ἐθνισμοῦ, ὅτι οἱ Πυθαγορικοὶ ἐν Ἰταλίᾳ διέτριψαν, ἢ ὅτι φασὶν αὐτοὺς ἐξ ἱστοριογράφων. Respiciunt Hesychii verba, ut hoc obiter dicam, historiam vetustam, unde lucem fœnerantur: nam Pythagorai Crotone in ædibus cujusdam Myllonis erant congregati, de rebus hostilibus consilium capturi, sed domo incensa, omnes simul cremabantur, exceptis duobus Archippo & Lysidе, qui foras egressi & elucitati sunt. Vide totam historiam apud Jamblichum de Vita Pythag. cap. XXXV. Verum ad τὸ Ἰταλιώτης redeamus, quam vocem Strabo passim pro *Italo* sumit, cui deinde jus civitatis concessum est, ita enim ille lib. V: Ὀψὲ δὲ ποτε ἀφ' ἧς μετέλαβε Ῥωμαίων πᾶς Ἰταλιώτης τῶν ἰσοτελείαν, ἴδιόν τι πάθος Ἀλπινοὶ Γαλάται, καὶ Ἐνετοὶ τῶν αὐτῶν κινδύνων μοῖραν, ἀπεστερήθησαν δὲ οἱ Ἰταλιώτης πολίτου ὁ Ῥωμαίος. Sed eodem modo distinguit Suidas, uti Stephanus: διαφέρει δὲ τὸ Ἰταλὸς ἢ Ἰταλιώτης· ὅτι, εἰ μὲ δοῦλοι εἶεν ἐξ αἰχμαλώτων ἢ χώρας, ἀφ' ἧς ἐκ χώρας ἐπανεκομίσθησαν, ἀγοὶ Ἰταλοὶ Ἰταλοί. ὧν ἐστὶ Ἰταλία &c. Οἱ δὲ ἀπὸ ἐπιχωρίων, ἢ τῶν χώραν ἐξοίκων ἀφικομένων, ὡς δοῦλοι ἢ Φίλιπποι, Φίλιπποι, ἢ πως; ἀπὸ δὲ Ἰταλίας ἢ Σικελίας Ἰταλιῶται, ἢ Σικελιῶται. Verissimum est, hanc distinctionem aliquando apud Scriptores obtinere: sic *Hispaniensis*, non civis in Hispania, qui *Hispanus* dicitur, & *Germanicus* eodem modo differt a Germano, quod evidenter liquet ex Vopisco: *Bonosus homo Hispaniensis fuit, origine Britannus.* Sed hac de re vide Casaub. ad Æl. Spart. Τὸ Ἰταλιώτης, quod obiter monendum, corrupte occurrit apud Dionys. Halicarnas. lib. I, ubi male Ἰταλίτης reponitur.

[91] Ἰταλιῶτις.] Fœmininum hoc ipse Stephanus usurpat in Καυσσώνη, ubi ita inquit: μοῖρα πόλεως τῆς Ἰταλιωτίδων πόλεων. Vocem hanc hausit ex Strabone lib. VI, ubi de illo oppido loquitur: Ὑπέρκειται δὲ πόλις ἡ μὲ τῆς πόλεως μοῖρα τῶν Ἰταλιωτίδων γεγονυῖα ἀποικία.

[92] Καὶ Ἰταλιδὸς, ὡς τοῦ Αὐσονία Αὐσονιδὸς.] Male in omnibus legebatur Ἰταλὸς, quod etiam corrigendum censebat Salmasius. Idem error emendandus apud Suidam voce Ἰταλία.

[93] Καὶ Ἰταλιάζειν ῥῆμα.] Quid verbum hoc significet Epitomator non addit, & similiter quoque Suidas, qui ejus meminit, significationem reticet. Hesychius interpretationem exhibet, sed obscuram satis, ita enim ille: Ἰταλιάζει, ἐν Ἰταλίᾳ δεδεμένος διδιτῆται. Quo in loco vellem διδιτῆται, id est, *ligatus in Italia degere.* Sed quem morem Grammaticus respiciat, non facile dixerim.

[94] Καὶ Ἰταλικὸς.] Plato in epistola ad Dionis propinquos hoc possessivo utitur: Ἐλθὼν δὲ μοι ἐπὶ τὴν λιμένα ἀπὸ βίβλου Διδύμου, Ἰταλικὸν τι ὁ Συρακόσιος ἐφιππεύσας ταχέως, διήγγειλέ μοι ἀφῖχθαι.

[95] Ἔστι δὲ Ἰταλικὸν χωρίον Σικελίας.] Vel noster errat, vel referendum Ἰταλίας. Puto hic Corsinium intelligendum, de quo Strabo lib. V: Καρσέολοι τῶν Πελιγνῶν μοῖραν ἀπέδειξαν πόλιν, ἐπὶ τῷ Ῥώμῃ ἐφεστηκέναι τῇ πολίτων, μεταγαγόντες τὴν Ἰταλικήν. Sed mutato accentu referendum puto Ἰταλικὸν, ob rationes mox allegandas. Sed apud Vell. Paterculum lib. II cap. XVI genere neutro efferuntur: *Cæsar imperii sui Corfinium legerat, quod appellarat Italicum.*

[96] Ἔστι δὲ Ἰταλικὴ πόλις Ἰβηρίας.] Sic fine dubio scri-

ἐθνικὸν, Ἰτηλικήσιος. καὶ Ἰτηλικησία ἐκαλεῖτο ἡ χώρα, καὶ Οἰνωτρία, καὶ Ἑσπερία.

ΙΤΑΝΟΣ, πόλις ἐν Κρήτῃ, ἀπὸ Ἴτανος Φοίνικος, ἢ τῶν Κρητῶν ἑνὸς μιγάδος. οἱ πολῖται, Ἰτάνιοι. ἔστι καὶ ἄκρον.

ΙΤΕΑ, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ἰτεαῖος. Ἀνδροτίων δὲ τριπλάσως ἔφη.

ΙΤΥΚΗ, πόλις Λιβύης, Τυρίων ἄποικος. τὸ ἐθνικὸν, Ἰτυκαῖος. ἀφ' οὗ Διονύσιος Ἰτυκαῖος, Ῥιζοτομικῶν πρώτῳ.

ΙΤΩΝ, πόλις Θεσσαλίας·

---- Ἰτῶνά τε μητέρα μήλων.

οἱ ἐγχώριοι ὀξυτόνως αὐτὴν φασιν Ἰτών. Τινὲς δὲ Σιτῶνα αὐτὴν φασι, διὰ τὸ σῖτον φέρειν. λέγεται δὲ καὶ Ἴτωνος, ἀπὸ Ἴτωνος ἥρωος· ἀφ' οὗ καὶ Ἰτωνία ἡ Ἀθηνᾶ, ἧς καὶ Ἰτών. τὸ ἐθνικὸν, Ἰτωναῖος, καὶ Ἰτωναΐα ἡ Ἀθηνᾶ.

A tile, Italicesius. Et Italicesia appellabatur regio, & Oenotria, & Hesperia.

ITANUS, urbs in Creta, nomen habens vel ab Itano Phœnicis filio, vel ab uno Curetum, qui erat advena. Cives, Itanii. B Est quoque promontorium.

ITEA, populus Acamantidis tribus. Popularis, Iteæus. Androtio autem tribus syllabis vocem effert.

ITYCA, urbs Libyæ, Tyriorum colonia. C Gentile, Itycæus: cujas erat Dionysius Itycæus, uti libro primo Rhizotomicorum legimus.

ITÔN, urbs Thessaliæ.

---- *Itonemque matrem ovium.*

Indigenæ vocem cum accentu in ultima effe- D runt. Nonnulli eam *Sitonem* nominant, quia frumenti ferax est. Dicitur quoque Itonus ab heroë Itono (unde etiam Minerva Itonia) & præterea Itone. Gentile, Itonæus, & Itonæa Miner-

---

bendam est illud urbis nomen, cum in editis constanter legatur Ἰτηλικὴ, quod est possessivum femininum ab Ἰτηλικός. Sita erat urbs ad Bætim fluvium teste Strabone lib. III. Spartianus Adriani Imperatoris originem huic urbi tribuit: *Origo Imperatoris Adriani vetustior a Picentibus, posterior ab Hispaniensibus manat: siquidem Adrianus major ejus, apud Italicam, Scipionum temporibus, prodidit, in libris vitæ suæ Adrianus ipse commemorat.* Igitur Ἰτηλικὴ est possessivum, quod clare liquet ex Plutarcho de Philosophorum placitis: Ἡ δὲ τάσις αἵρεσις Ἰτηλικὴ αὐτοσχεδιάζουσα, διὰ τὸ τὴν Πυθαγόραν εἰς Ἰταλίαν χωλάσαι.

ΤΟ Ἔστι δὲ ἄκρον.] Plinius promontorium *Itanum* celebrat lib. IV cap. XII. Ubi sine dubio fuit urbs *Itanus*, quam ponit Ptolemæus ultimam inter lateris australis urbes lib. III. De origine nominis vide Bochartum de Phœnic. Col. lib. I cap. XV.

ΤΟ Ὁ δημότης, Ἰτεαῖος.] Sic correxi, cum in omnibus edicis Ἰτεάτης legeretur, quod etiam trium syllabarum erat, contra Stephani mentem.

ΤΟ Τυρίων ἄποικος.] Justinus lib XVIII: *Cum ex opibus & multitudine Tyrii abundarent, missa in Africam juventute, Uticam condidere.* Velleju: Paterculus circa Cadri tempora, qui Sauli fuit æqualis, Tyrios paucis annis post Gades, *Uticam* condidisse refert. Urbi igitur tam vetustæ nomen fecit ipsa antiquitas. Utica enim vel Itycæ Punica lingua *atica*, id est, prisca dicebatur, teste Bochano de Phœnic. Col. lib. I cap. XXIV.

ΤΟ Ἰτωναῖος.] Gentile hoc reperitur apud Polyb. in legat. CXLII: Καὶ τὸ Ἰτωναίων ἔθνος προσθήσων τῷ ἰσπίνων αὐτῶν, πᾶν Ἰμμαίους τὸν ἐκαστον ἀπὸ δώδεκα πόλεων. Latino ore UTICENSIS dicitur apud quosvis auctores. Vide præterea Plutarch. in Catone Majori.

ΤΟ Διονύσιος Ἰτυκαῖος Ῥιζοτομικῶν δ'.] Admodum dubito de nomine hujus auctoris: vereor enim ex compendiaria scriptura Διὸς, natum esse Διονύσιος, cum genuinum ejus nomen sit Διοκλῆς: & ut hoc credam mihi persuasit Nicandri Scholiastes, a quo Ῥιζοβολικὸς liber Dioclis allegatur, in quo radicum excisionem, seu herbarum lectionem docebat. Hujusmodi libri veteribus etiam Ῥιζοτομικὰ dicebantur: & hoc indice Mictionis libros fuisse intignitos, tradit Plinius lib. XX cap. XXIII. Fert hic Medicus præstantissimus, cujus Hesychius aliquoties mentionem facit: Συγγραφεὺς ἰατρικὸς, καὶ Διοκλῆς ὁ ἰατρός. Et ab eodem alio loco pessime corrupto, sed ita emendando: Λεπτίνης, ὁ παρὰ τοῖς βιβλιογράφοις καὶ Διοκλῆς δὲ τὸν ὀνομαστικὸν γράψας. Barbare & istinc hodie in Hesychio legitur, Λεπτίνης ὁ παρὰ τοῖς βιβλιογράφοις καὶ ἀκλῆς. Idem hic Medicus, teste Athenæo de vini coloribus scripsit, uti lib. I perhibet. Certe Ῥιζοτομία apud Græcos satis erat celebris: & Ῥιζοτόμοι illi appellabantur, qui simplicia duntaxat medicamenta, herbas scilicet ac radices vendebant, quas ipsi in montibus, pratis, & ripis fluminum, conquirebant, colligebant, & in usum servabant. Tradunt veteres ithac arte Chironem excelluisse, atque ejus inventorem extitisse. Etymologici Mag. auctor: Χείρων, ὁ Κένταυρος· ἀπὸ τοῦ χειρὸς τοῦ ἀριστερᾶς καὶ τοῦ τὰς χειρουργίας εἰς ῥιζοτομίας· ἐκτρέπει γὰρ τὸν ἰατρὸν ὁ χειρουργός. Hinc est quod apud Suidam legatur, Chironem primum invenisse ἰατρικὴν διὰ βοτάνων, scilicet herbis ablaqueandis, legendis, & radicibus exscindendis. Et apud Hyginum Fab. CCLXXIV: *Chiron Centaurus Saturni fil. artem medicinam chirurgicam ex herbis primus instituit.*

ΤΟ Τινὲς δὲ Σιτῶνα αὐτὴν φασι.] Sic quoque perhibet hanc urbem appellatam fuisse Eustathius ad Hom. Iliad. B. Τὴν δὲ Ἰτώνην ἀπὸ παροξυτόνου φασὶ οἱ παλαιοὶ, ἧς Μίνερνα· τινὲς δὲ ἐξήνεγκαν, λέγοντες ὅτι ἀπομάξαν ἐξ Σιτῶνος, διὰ τὸ σιτοφόρον· λέγεται δὲ φασὶ καὶ Ἰτώνη πρότερον διὰ τοῦ Ἴτων ἀπὸ Ἰτώνου ἥρωος· καὶ Ἀθηνᾶ δὲ ἐξ αὐτῆς Ἰτωνία. Hinc liquet evidenter veteres dixisse, & Ἴτων & Σιτών, unde quoque Minerva *Itonia* & *Sitonia* commode satis deduci potest. Quare Valesio ad Polybii Excerp. adstipulari nequeo, existimanti pro Σιτωνίου Ἀθηνᾶς, quod erat in MS cod. reponendum Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς. Nam præterquam, quod auctoritas Stephani & Eustathii ad convellendam istam opinionem sufficiant, etiam sciendum est, nominibus propriis in principio ut plurimum addi Σ, quod aliis in locis inculcavimus.

ΤΟ Λέγεται δὲ ἡ Ἴτων.] Est casus rectus ab obliquo. Sic urbs appellatur a Catullo in Argonauticis:

Quod tibi sit sancta concesserit incola Itoni,
Sive nostrum genus, ac sedes defendere finis,
Annuat, ut Tauri respergas sanguine dextram.

Pessime in primo versu *Ithoni* legitur, quod correctione indigebat.

ΤΟ Ἰτωνία ἡ Ἀθηνᾶ.] Memoratur Plutarcho in Amatoriis narrationibus: Ἰκάριος κρύπτεται παρὰ τὸν βωμὸν τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς. Sed templum illud in quo colebatur erat Coroneæ in Boeotia.

ΤΟ Ἥτις δὲ Ἰτώνη.] Hæc non sunt referenda ad Minervam, quasi etiam hoc nomine coleretur, quæ opinio doctissimum Valesium in errorem ducebat, dum ad Excerpta Leg. Polyb. ἥτις δὲ Ἴτωνις emendabat: sed ad varias hujus urbis appellationes, vocatur enim Ἴτων, Ἴτωνος & Ἰτώνη. Hunc genuinum Stephani esse sensum, perspi-

Ἀθηνᾶ. ἔστι δὲ πόλις Ἰτώνη ἐν Ἠπείρῳ, καὶ Ἰτωλίας, [7] καὶ Βοιωτίας, καὶ Λυδίας. ὁ πολίτης, Ἰτώνιος· καὶ Ἰτωνία ἡ Ἀθηνᾶ, [8] καὶ Ἰτωνιάς, [9] καὶ Ἰτωνίς. καὶ χώρα Ἰτώνη ἀπὸ τοῦ Αἵμου, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. A Minerva. Eſt quoque Itone oppidum in Epiro, & Italiæ, & Bœotiæ, & Lydiæ, cujus oppidanus, Itonius, & Itonia Minerva, & Itonias, & Itonis. Et regio Itone ſub Hæmo, de qua Hecatæus in Europa.

ἼΧΑΝΑ [10], πολίχνιον Σικελίας, ἀφ' ὃ τὸ τῇ αὐτοῦ ἀλώσει πολλὰ προσλιπερῆσαι τοὺς Συρακουσίους. [11] Ἰχανᾶν δή, τὸ ἐπιθυμεῖν. τὸ ἐθνικὸν, Ἰχανῖνος. B ICHANA, oppidulum Siciliæ, ſic dictum, quod in ejus expugnatione ſedulam operam impenderint Syracuſani: nam Ἰχανᾶν concupiſcere denotat. Gentile, Ichanitus.

ἼΧΝΑΙ, πόλις Μακεδονίας· [12] Ἡρόδοτος ἐβδόμῃ. Ἐρατοσθένης δὲ Ἄχνας αὐτὴν φησι. [13] Φιλητᾶς δὲ Ἄχνην φησὶ, ἀφὲ ἒ α. τὸ ἐθνικὸν, καὶ Ἰχναῖος, [14] καὶ Ἰχναία ἡ Θέμις. διωκομένη γὰρ ὑπὸ τοῦ Διὸς, καταλείφθη ἐν τοῖς τῶν Ἰχναίων τόποις. καὶ δοκεῖ ἒ διωχθῆναι κατ' ἴχνος ὀνομάσθη. καὶ ἔστιν ἑτέρα [15] τῆς ἀναβολικῆς πόλις. C ICHNÆ, urbs Macedoniæ, de qua Herodotus libro VII. Hanc Eratoſthenes Achnas appellat, Phileras vero Achnam per alpha. Gentile, Ichnæus, & Ichnæa Themis. Hanc Jupiter perſequens deprehendit in Ichnæorum locis: & ſic vocata eſt, quod Jupiter eam veſtigiis perſequebatur. Eſt quoque alia hujus nominis urbs in oriente. D

ἸΨΙΚΟΥΡΟΙ [16], ἔθνος Λιγυστικόν· Θεόπομπος παραφθορῶς τρίτῳ. λεῖ δὲ ἑπόμενος πρότερον Ἰψίκυροι, καὶ Ἀρβαξανοὶ, καὶ Εὔβιοι, [17] Λίγυες τὸ ἡμῖν. IPSICURI, gens Liguſtica, de qua Theopompus libro XLIII. Hanc incolebant prius Ipſicuri, & Arbaxani, & Eubii, genere Ligyres. E

ἼΩΛΚΟΣ, πόλις Θεσσαλίας·

[18] Βαθύλεώ τε γλαφυρὸν, καὶ εὐκτιμένην Ἰαωλκόν.

ὅθεν Ἰωλκεὺς ὁ Ἀμύρου, ἀφ' οὗ τὸ [19] Ἀμυρικὸν πεδίον Λαρισταίων. [20] τὸ ἐθνικὸν, Ἰώλκιος, καὶ Ἰωλκία, καὶ Ἰωλκὶς, καὶ Ἰωλκιάς. IOLCUS, urbs Theſſaliæ:

Babenque elegantem, & bene ædificatam Iaolcum.

Nomen habet ab Iolco Amyri filio, a quo campus Amyricus Lariſſæorum ſic dicitur. Gentile, Iolcius, & Iolcia, & Iolcis, & Iolcias. F

10-

cue apparet ex verbis Euſtathii jam ſupra citatis, λέγεσθαι δὲ φασι καὶ Ἰτώνη τρισσυλλάβως, cum antea dixiſſet, & Itona & Sitona nuncupatam fuiſſe.

7 Καὶ Βοιωτίας.] Noſter hic urbem hoc nomine in Boeotia collocat, ſed vereor ne intelligendum ſit templum Itoniæ Minervæ, quod Coroneæ frequentabatur, teſtibus Polyb. lib. IV, Strabone lib. IX, Plutarcho in Amat. Narrat. & Apollonii Scholiaſta ad lib. I.

8 Καὶ Ἰτωνιάς.] Occurrit hoc nomen apud Callimach. Hymno in Cererem:

Ἠΐθεοι Ἰτωνιάδ' ἰόντες ἀθρόοι ἐς ἄλσος
Οἱ μὲν ἐφ' ἵππων καλλιστοι. ----

9 Καὶ Ἰτωνὶς.] Aliquoties hoc gentile invenitur apud Apol. Rhod. in Argonaut. lib. I, & Etymol. Mag. Auctorem in illa voce.

10 Ἴχανα, πολίχνιον Σικελίας.] Cenſet Cluverius, hoc oppidum eſſe unum ex duobus, quæ a Ptolemæo Pachyno proxima ponuntur, quorum alterum Ἕλωρος, & alterum Ἶνα appellatur, quod fortaſſis ſcribarum vitium eſt, nam apud Plinium lib. III cap. VIII celebrantur ICHANENSES, qui Stephano ICHANINI dicuntur, quæ forma etiam Siculis eſt ſolita.

11 Ἰχνᾶν δή, τὸ ἐπιθυμεῖν.] Ferenda non erat vulgata lectio ἰχνᾶν δὴ τὸ ἐπιθυμεῖν, nam ἰχνεύω dicitur Homero, Euſtathio & aliis. Ἰχνάω in uſu eſt, ſed inde non deducitur infinitivus ἰχνᾶν. Vide Etymol. Mag. Auct. in voce Ἰχνεύειν.

12 Ἡροδότῳ ἑβδόμῃ.] Herodotus loco citato hujus urbis meminit, & in Bottiæa regione collocat: Ὁ δὲ Ἀξιὸς (ſcilic. Axius fluvius) ῥέων τὴν Μυγδονίην τε καὶ Βοττιαίδα· τῆς ἔχεται τὸ παρὰ θάλασσαν πόλις χοιράδες πόλις Ἰχναί τε καὶ Πέλλα.

13 Φιλητᾶς δὲ Ἄχνην φησὶ, ἀφὲ ἒ α.] Salmaſius ad marginem ſui Stephani in ſcripto libro inveniſſe teſtatur: Φιλητᾶς δὲ ἄκνην φησὶ, ἀφὲ ἒ α. Haud aliter ac ſi hæc eſſet auctoris noſtri mens, Phileram, præter Macedonicam urbem jam allegatam, teſtari, aliam hoc nomine in Theſſalia inveniri, quæ per Α ἄχνη nuncupatur. Collocat enim noſter ex Cleodama de arte equeſtri Achnas in Theſſalia, de quibus egit ſuo loco in præcedentibus. Et ut verum fatear, magis inclinat animus, ut *Achnas* in Theſſalia, & *Achnæ* (ſive ut alii volunt *Ichnæ*) in Macedonia ſtatuam; nam de Theſſalicis agit Strabo lib. IX, eaſque in Theſſaliotide, longe a Bottiæa ponit: Καὶ ὁ Φενεὸς, ὑπὲρ Ἀτρακίας ἔχων· καὶ Ἴχνη, ἔνθα ἡ Θέμις Ἰχναία πρόσκτισται. Ichnæum Macedonicam meminit Heſychius: Ἰχναῖον, χώριον τῆς Μακεδονίας, ἔνθα τὸ μαντεῖον ἐστὶν Ἀπόλλωνος κρητικοῦ, καὶ πυρκοΐα. Non puto Heſychium adeo inſinuum & mentis expertem fuiſſe, ut cenſuerit Macedoniam hoc nomine appellandam, quare τῆς Μακεδονίας referibendum exiſtimo. *Ichnæa* enim accipienda eſt pro agro Ichnis circumjacenti, in Bottiæa regione Macedonica.

14 Καὶ Ἰχναία ἡ Θέμις.] Vide Caſaubonum ad verba Strabonis jam proxime allegata.

15 Τῆς ἀναβολικῆς.] Urbs erat Græca, a Macedonibus condita, cujus meminit Iſidorus Characenus in Stathmis Parthicis: Μετὰ δὲ Ἴχνας, πόλις Ἑλληνὶς, Μακεδόνων κτίσμα· κεῖται δὲ ἐπὶ βαλίκης παλαιᾶς, σταθμοὺς γ'. Vide præterea Plutarchum in Craſſo & Appian. Alexand. in Parthicis.

16 Ἰψίκυροι.] In voce Ἀρβαξανοὶ legitur Ἰψίκυροι, quam lectionem non præfero. Deinde hanc lectionem librarii peſſimo errore Εὔβιοι pro Εὐβοῖοι exaraverant, uti manifeſte in iſthac voce liquet.

17 Λίγυες τὸ ἡμῖν.] Emendat Salmaſius ad marginem ſui Stephani: Λίγυες τὸ ἰθνικὸν, quia ſupra Εὔβιοι deſcribuntur ἰθνικὸν Λιγυστικόν.

18 Βαθύλεώ τε.] Peſſime in editis hic Homeri verſus concipitur, ut & apud ipſum poëtam. Sed docuit Cl Voſſius ad Scyllacem, quemadmodum ſit emendandus.

19 Ἀμυρικὸν πεδίον.] Male in vulgatis Ἀμυρικὸν πεδίον.

20 Τὸ ἐθνικὸν, Ἰώλκιος.] Callimachus Hymn. in Dianam:

Hæc

Ἴ Ω Α Ο Ν, ὄρ(ος) Περραιβίας. οἱ εἰκῆν- A πος, Ἰωλεῖς. Ὅμηρ(ος),

[21] Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο, Μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί.

Ἴ Ω Ν Η, ἔτως ἐκαλεῖτο ἡ Ἀντιόχεια, ἡ ἐπὶ Δάφνῃ, [22] ὑπὸ Ἀργείων. [23] τὸ ἐθνικὸν, Ἰωνίτης, ἢ Ἰωναῖ(ος), ὡς Κλεωναῖ(ος).

[24] Κλεωναίῳ Χάρωνος, τοῦ χαροπὸς λέοντος.

Ἴ Ω Ν Ι Α [25], ἡ Ἀττικὴ πρότερον, ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Κρεούσης τῆς Ἐρεχθέως. ἔτω μέν οἱ Ἀθηναῖοι· ἐν μέν τοῖς Δωριεῦσιν, Αἰτωλοί. [26] ἐν δὲ Αἰολεῦσι, Βοιωτοί·

IOLUM, mons Perrhabiæ, cujus incolæ Ioli. Homerus:

Hunc sequebantur Enienes, & Menæptelemi, & Perrhabi.

IONE, sic appellabatur Antiochia juxta B Daphnem, quam Argivi condidere. Gentile, Ionita, sive Ionæus, uti Cleonæus:

Cleonæi Charonis, terribilis leonis.

IONIA, sic Attica prius dicebatur ab Ione Apollinis filio, quem suscepit ex Creüsa Erechthei filia. Sic quidem appellabantur Athenienses: inter Dores vero, Ætoli: inter Æoles, C Bœotii.

---- Πατρὸς πόθῳ Ἰάλκιον ἵδρυμ' ἀίδλου.

Et femininum Ἰαλκὶς inveniturapud Euripidem in Medea:

Ἐπὶ μητέρων δίῳ' Ἰαλκίδων χθονός.

Et quod deinde sequitur Ἰαλκὶς exstat casu accusandi apud Apollonii Rhodii Schol. ad lib. III: Διαιρεῖται δὲ αὐτὰς μάλιστα παρὰ τοῖς (loquitur de Thessaliæ divisione) Πελασγιώταις, Θησσαλιώταις, Ἰαλκιώταις, Φθιώταις. Verum illam partem, quam hic Iolcitin nominat, alii Ἰαωλκὸν sive Ἰωλκὸν vocant, quæ nomina apud Geographos multo sunt notiora, quam illud, quod est apud Apollonii Scholiastam.

[21] Τοῦ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο &c.] Libri MSS. & editiones ante Xylandrianam in lucem emisit: Τοῦ δ' Αἰνιᾶνες ἕποντο. Sed apud Strabonem, hunc Homeri versiculum citantem, etiam Ἐνιῆνες legitur: antiqua tamen exemplaria promiscuam scripturam agnoscunt, in quibus prima modo per diphthongum, & modo per secundam vocalem exaratur, teste Eustathio ad navium catalogum, unde hic versus est depromptus. Verum observatione non minus quam admiratione dignissimum censeo, ab Epitomatore verba allegari, nihil omnino ad rem & locum facientia: agit enim hic de *Iolo* monte & ejus incolis, de quibus nulla apud Homerum, & alios hunc versum citantem, memoria reperitur. Salmasius tamen, ut sensum commodum Epitomatori affingat, legendum hoc loco opinatur:

Τοῦ δ' αὖ Ἰωλεῖς ἕποντο Μενεπτολεμοί τε Περαιβοί.

Quid ergo judicabimus in Strabone etiam sic emendandum, qui fuit ætate, hunc versum aliter citavit? Mihi profecto hic hæret aqua, præsertim cum video, alios auctores hunc montem & ejus incolas nequaquam celebrare. Peritiores hac de re judicent: malo enim in re dubia judicium suspendere, quam talia proferre, nullam huic rei lucem adferentia.

[22] Ἡ ὑπὸ Ἀργείων.] Illustris Scaliger ad Eusebium, lubenter scire desiderat, si quis eum hoc docere velit, quo tempore Argivi Antiochiam condiderint? Strabo non docuit lib. XVI illud contigisse ætate Seleuci Nicatoris, qui præter cæteros etiam huc traduxit eos, qui de genere erant Triptolemi. Hunc tradunt ad inquirendam Io ab Argivis missum, cum illa apud Tyrum primo conspectui esset subtracta, per Ciliciam errasse: & Argivos quosdam, qui cum eo erant, dilectione facta, ibi Tarsum condidisse. Cæteros vero sequutos in reliquam terram, pervestigatione desperata, ad Orontem flumen cum eo remansisse, ibi urbem Ionen sive Iopolin condidisse, atque ab Io denominasse. Cedrenus Inachum urbem ædificasse perhibet in Histor. compendio: Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις Πίλου, τοῦ Δωρὸς καὶ Δυκάονος τοῦ Φολόης τοῦ Ἴασον τὸν γαμον τῶν Ἀργείων Ἴναχος διεχρημάτ(ισε)· ὃς καὶ ἐν αὐτῷ βασιλεύσας, κτίζει πόλιν Ἴον, ἣ Ἰάωλκον ὀνόμασεν αὐτὴν, ἢ ἄλλως τὴν Ἰάωλκον. Verum in eo nostrum errare existimo, quod Antiochiam sic dictam censeat: fuit quidem Ione, sive Iopolis Antiochiæ vicina ad montem Silpium atque Orontem fluvium, sed ipsius Antiochiæ pars, quæ quatuor urbibus constabat, nequaquam fuit. Eustathius, in geographia non parum versatus, Iopolin etiam ab Antiochia diversam fuisse: nam cum originem Antiochiæ, in commentariis ad Dionys. multis enarrasset, & inter ejus nomina *Theopolin* enumerasset, addit: Καὶ ἔστι παρὰ τὸ Σίλπιον (male ibi Σίλλιον legitur) ὄρος κείμενον, ἔνθα ὁ πάνυ(σ)τος Ἰὼ ὁ Ἰάωλκος, λέγει ὁ Ἴδιος πολυτεχνότατος εἶναι. Sic quoque refert Suidas, Ἰὼς parentem & fratres in ejus honorem templum condidisse, & locum Ἰάωλκον vocasse, ita enim ille: Ἡ δὲ Ἰὼ λυπηθεῖσα ἐπὶ τῇ διαφθορᾷ, ἔφυγεν εἰς τὸ Σίλπιον ὄρος· ἐμισεῖ γὰρ αὐτὴν ὁ δὲ πατὴρ καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῶν μνηστήρων, κλέψαντα αὐτὴν ἐκ τοῦ ἱεροῦ, καὶ ἀπολέσαντα τὸ τίμιον Ἰάωλκον. Hac de causa igitur, quod Ione, sive Iopolis Antiochiæ admodum vicina fuerit, noster existimavit, Ionem ab Antiochia non esse diversam, quæ sane opinio jam allegatis testimoniis plane est adversa.

[23] Τὸ ἐθνικὸν, Ἰωνίτης.] Utitur hoc gentili Cedrenus, unde liquet, illud oppidi nomen Ἴωνα, ipsi non fuisse incognitum: Ἔστι παρὰ τὸ Σίλπιον ὄρος ἰλλὼ κῶμα τῶν λεγομένων Ἀργείων Ἰωνίτων, ὑφ' ὧν ἡ ἱδίζητο ὡς ἐρημόπολις. Etiam ipsi non ignota fuit Ἰάωλκος, quia video, ipsum inde formasse Ἰωαλίτας, ita enim ille circa loca jam allegata: Χθονὸς δὲ ταύτῃ πατὴρ, ἧς τῶν ἀστυγειτόνων πεδίων τῶν Ἰωαλίτων Ὄφιονεὺς κατ' ὄνειρον ἐλθὼν πλημμυρεῖν &c.

[24] Κλεωναίῳ Χάρωνος, τοῦ χαροπὸς λέοντος.] In omnibus editis & calamo exaratis sine tenui legebatur: Κλεωναῖ(ος) ὁ Χάρων(ος). Sed quemadmodum hic locus erat supplendus atque emendandus, me docuit Suidas, apud quem sic legimus: Κλεωναῖος, ὀνόματος πάτρα, ἔνθεν διάγεται ὁ λέων, ὃν ἀπέκτεινε ὁ Ἡρακλῆς.

Κλεωναίῳ Χάρωνος, τοῦ χαροπὸς λέοντος.

Κλεῶναι, ὄνομα πάτρα παρὰ τοῖς Νεμείοις. Nemo igitur ægre ferat, quod Stephano ex Suida reddiderim, quod injuria temporis, vel aliud quoddam fatum ei abstulerat.

[25] Ἰωνία, ἡ Ἀττικὴ πρότερον.] Non possum quin addam verba Strabonis lib. IX: Τοσαῦτα μὲν οὖν Ἴωνος ἔσχε τοῦ χώρου τούτου, εἶτα ἐκ τοῦ Ἀττικοῦ, ἔστι τῶν Μεγαρέων ἐκλιπόντων. Mox apud eundem sequitur: Ἡ γοῦν Ἀττικὴ τὸ παλαιὸν Ἰωνία ἐκ τούτου, Καὶ ὁ ποιητὴς ἔστιν ὅτε φησί,

Ἐνθάδε Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες ----

τοὺς Ἀθηναίους λέγει. Plura hac de re vide apud Eustathium in Dionys. pag. 109. Verum præter alia quæ huc citari possent, locus in hunc egregius est apud Herodotum lib. VIII, quem in medium adducam, ut suppleatur, ita enim ille: Ἐπὶ δὲ Κέκροπος βασιλῆος ἐπικληρώσαντος Κεκροπίδης ἐκαλέοντο ἐπὶ ἐμεῦ. Ἀθηναῖοι Ἐρεχθεΐδαι μετωνομάσθησαν· Ἴωνος δὲ τοῦ ξούθου ἡγησαμένου Ἀθηναίοισι, καὶ ἐκείνους ἐκάλεον τοὺς Ἴωνας. Huic loco vox Ἐρεχθεΐδαι excideratque si abfit, sensum turbat, qui, addita illa voce, commodus est atque concinnus. Quin imo hunc Herodoti locum illhac voce augendum, liquet satis evidenter ex Stephano in Ἀθῆναι.

[26] Ἐν δὲ Αἰολεῦσι, Βοιωτοί.] Noster in Ἀσπληδών idem perhibet: Φασὶ τοὺς Αἰολεῖς ἀφίκεσθαι Βοιωτοὺς κατὰ

Βοιωτοί· ἐν ᾗ πᾶς Ἴωσιν, Ἀθηναῖοι. [57] ὁ Ἰώσιος, Ἴων, καὶ Ἰωνίς, καὶ Ἰάς, καὶ Ἰωνικὸς, [58] καὶ ἰωνικίζω ῥῆμα.

Ἰωνίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Αἰγηίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ἰωνίδης. τὰ τοπικὰ, ἐξ Ἰωνιδῶν, εἰς Ἰωνιδῶν, ἐν Ἰωνιδῶν.

Ἰωπίς, ὀξυτόνως, Λακωνικὴ χώρα· Ἡρωδιανὸς πεπείρᾳ.

Ἰωτάπατα [59], πόλις Συρίας· Ἰώσηπος τρίτῳ. καὶ Ἰωτάπατα, Ἰωταπάτης. τὸ ἐθνικὸν, Ἰωταπατηνός.

Beotii: inter Iones Athenienſes. Incola, Iōn, & Ionis, & Ias, & Ionicus, & verbum Ionicizo, quod Ionum more aliquid agere denotat.

IONIDÆ, populus Atticæ, tribus Ægeïdis, cujus popularis, Ionides. Localia ex, ad, & in Ionidis ſignificant.

IOPIS, cum accentu in ultima, Laconica regio, de qua Herodianus libro IV.

IOTAPATA, urbs Syriæ, de qua Joſephus libro III. Et genere fœm. Iotapate. Gentile, Iotapatenus.

[57] Ὁ εἰκὼν, Ἴων, καὶ Ἰωνὶς, καὶ Ἰάς.] Nobiliſſimus Heynſius in addendis ad Ovidium legendum exiſtimat: ὁ εἰκὼν, Ἴων, καὶ Ἰώνιος, καὶ Ἰὰς Sed nulla mihi hic locus emendatione indigere videtur. Ἰωνὶς enim ſæpius occurrit apud poëtas, & in Anthologia epigrammatum legiſſe memini Ἰὰς etiam frequentiori in uſu eſt, genere maſculino & fœm. Vide in Duridis epigrammate, quod eſt in Ἔφεσος. Scholiaſt. ad Nicandri Alexipharm. Κρίσπος Ἐμπεδίων, καὶ Ἀπόλλων Ἴων, ἀφ' ὧν Ἴωνες εἰ Ἀθηναῖοι, καὶ Ἰωνὶς πᾶσαι πόλις, ἐν δὲ Καλλίφων Ἰωνίσι, &c.

[58] Καὶ ἰωνικίζω ῥῆμα.] Volunt hoc verbum ſignificare, Ionum more aliquid agere. Verum a voce Ἰὰς deducitur ἰάζω, quod Ionice loqui denotat. Dicæarchus de vita Græciæ: Ἀθηναῖοι δὲ οἱ νῦν Ἀττικοὶ ἐγένοντο. Ἀθηναῖοι μὲν οὖν τῇ γλώττῃ, τοῖς δὲ ἄλλοις Ἕλλησιν ἰάζουσι. Et mox ſequitur: ἰάζουσι δὲ οἱ μὲν Ἴωνες ἢ Ἀθηναῖοι φωνῇ.

[59] Ἰωταπάτη, πόλις Συρίας.] Joſephus lib. III de bello Jud. hujus urbis deſcriptionem, obſidionem & expugnationem exhibet. Appellatur ibi Ἰωταπάτη, & Ἰωταπάτη. Urbs erat Galilææ, quam etiam Syriæ, lite ſumpta, comprehendit.

K.

C.

Καβαλὶς, πόλις παλαιὸν Κιβύρας, ἀφ' ὑὸν Μαιάνδρου. Στεφάνων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ. ἡ γυνὴ, Καβαλίδος. ὁ πολίτης, Καβαλεύς. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. καὶ Ἰλλυκῶς, ὡς Στεφάνων ἐν τῇ εἰρημένῃ. [1] ἀπόγονοι δ' Αὐδῶν οἱ Κιβυρήτην, τῶν καλουμένων [2] τὴν Καβαλίδα. ὁ δὲ Πολυΐστωρ Ἀλέξανδρος Καβάλιστας φησὶ, τὸ Ἰλλυκόν. [4] εἶναι δὲ τὸ ἔθνος αὐτῶν Ὀλβίας.

CABALIS, urbs prope Cibyram, ad auſtralem Mæandri partem, auctore Strabone libro XIII. In genitivo Cabalidis. Civis, Cabalenſis, apud Hecatæum in Aſia. Et genere fœminino apud Strabonem libro jam allegato: Cibyratæ a Lydis ſunt prognati, qui Cabalidem obtinuerunt. Alexander Polyhiſtor Cabaliſſam appellat, quod generis fœm. eſt. Perhibent hujus urbis incolas ex Olbia originem trahere.

KA-

[1] Στεφάνων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ.] Hæc verba, quanquam neque in MSS, neque in vulgatis reperiantur, mea auctoritate non tam adjeci, quam Stephano reddidi: dubium enim non eſt, quin hinc exciderint vel Epitomatoris, vel librariorum negligentia, nam manifeſte hoc indicant ſequentia, ὡς Στεφάνων ἐν τῇ εἰρημένῃ. Bis enim hac ſectione Geographi auctoritatem allegat: & primo loco reſpicit hæc verba: Τὰ δὲ περὶ αὐτὸν ἔθνη ἐστὶ Κίλικες ἵππιοι ἐ μαχιμώτατοι, καὶ ἐ Σίδηται, καὶ ἐ Καβαλῆται, μεταξὺ τῆς Τραχείας ἐ τῆς Λυκίας. Quæ etiam noſtro partim ubi fuere. Plinio teſte, Cabalia fuit regiuncula Lyciæ, in qua erant tria oppida, ita enim ille lib. V cap. XXVIII: *Comprehendit in mediterraneis Cabaliam, cujus tres urbes, Oinoanda, Balbura, Bubon.*

[2] Ἀπόγονοι δὲ Αὐδῶν οἱ Κιβυρήται.] Inveniantur hæc apud Strabonem loco citato, ſed anceps eſt ſcriptura ultimæ vocis, quippe in vulgatis Geographi Κιβυρήτην (quemadmodum etiam Stephani codices repræſentabant) & Κιβυρήτης & Κιβυρήται invenitur. Nos, rejectis ſpuriis, quod jam edi curavimus, genuinum cenſemus. Apud Conſt. Porphyrogennetam lib. I de Them. Κιβυρραιῶται legitur.

[3] Τὴν Καβαλίδα.] Sic optime Stephanus ex Strabone, in quo tamen hodie peſſime exciſum eſt τὴν Καβαλίδα. Quod mirum eſt, Caſauboni diligentiam fugiſſe.

[4] Εἶναι δὲ τὸ ἔθνος αὐτῶν Ὀλβίας.] Nihil aliud his verbis ſignificat Stephanus, quam Cabalenſium originem Olbiæ, in Solymorum terra ſitæ, eſſe adſcribendam. Et hoc eſt, quod manifeſtis verbis narrat Strabo circa finem libri XIII: Σολύμους δ' εἶναι φασί τινας Κιλίκων, De hac Olbia videndus Stephanus in illa voce. Pro Cibalenſes Straboni eoſdem eſſe, quos Herodotus lib. III *Caſadios* appellat.

ΚΑΒΑΣΣΟΣ[1], πόλις ἐν Καππαδοκίᾳ, πατρὶς Ὀθρυονέως. Ὅμηρος,

---- Καβησσόθεν ἔνδον ἐοῦσα.

Ἑκαταῖος δὲ ὁ Μιλήσιος, Καβασσὸν πόλιν εἶναί φησιν, ὑπερβαίνειν τὸ Θρᾴκιον Αἷμον. καὶ συμφωνεῖ ἡ τῶν γάμων ἐλπὶς τῶν Θρᾳκῶν ἀνελπιστία. Ἑλλάνικος δέ, τῆς Λυκίας πόλιν Καβασσόν. Ἀπίων δὲ ἀληθέστερον φησὶ, κώμην εἶναι Καππαδοκίας, μεταξὺ Ταρσοῦ καὶ Μαζάκων. Μάζακα γὰρ ἡ Καππαδοκία ἐκάλειτο Καισάρεια. ἐθνικῶς, δηλοῖ τὸ Ὁμηρικὸν, Καβησσόθεν. πολλὰ γὰρ πεποίηται, ὡς τὸ Καμιρόθεν, τὸ τοπικὸν ἐθνικῶς. δηλοῖ δὲ καὶ Καβάσιος, ἡ Καβασσίτης.

ΚΑΒΕΙΡΙΑ[8], πόλις τῆς κάτω Ἀσίας, ἧς τὴν γῆν Καβείριοι ᾤκησαν. εἰσὶ δὲ Καβείριοι ἔθνος Βοιωτίας, ὡς Παυσανίας ἱστόρησε. καὶ Κάβειρος, Καβειρία. ἀφ' οὗ τὸ Καβειράτιος, καὶ Καβειράκια, καὶ Καβείρισις, καὶ Καβείριον. τοῦτο τὸ ἐθνικὸν Καβειριος, ὡς τὸ Βυζάντιον Βυζάντιος· καὶ Καβείρις, τὸ θηλυκὸν, καὶ Καβείριας, καὶ νύμφαι Καβειρίδες, ἀπὸ Καβείρης τῆς Πρωτέως καὶ Ἀγχιόνης,

CABASSUS, urbs in Cappadocia, patria Othryonei. Homerus:

---- *Ex ipsa Cabasso, qui aderat.*

Hecataeus Milesius Cabassum urbem esse dicit, ultra Thracium Hæmum. Et nuptiarum spes Thracum incontinentiæ respondet. Hellanicus vero Lyciæ urbem Cabassum esse perhibet, verius autem tradit Apion, pagum esse Cappadociæ Tarsum inter & Mazaca. Mazaca enim appellabatur Cappadociæ Cæsarea. Loco gentilis sufficit illud Homericum, *ex Cabasso*. Plurima enim hoc modo formantur localia loco gentilium, ut etiam illud *ex Camiro*. Posset etiam inde fieri Cabassius & Cabassita.

CABIRIA, urbs inferioris Asiæ, cujus terram incolunt Cabiri. Sunt & Cabirii gens Bœotiæ, teste Pausania libro IX. Et Cabirus & Cabiria dicitur, unde fit Cabiræus & Cabiræa, & Cabirita, & Cabirium. Hujus gentile est Cabirius, uti a Byzantium Byzantius. Et Cabiris fœmininum est, ut & Cabirias. Et nymphæ Cabirides, quæ nomen habent a Cabira, filia Proteï & Anchionæ,

[1] Καβασσός.] Miror Holtmannum, contra aliarum editionum fidem, evulgasse Καβασσὰς, cum neque literarum series illam mutationem postulet.

[2] Καὶ συμφωνεῖ &c.] Videntur hæc mutila & detruncata Hecataei Milesii esse verba (quibus sane non probatur, Cabassum ultra Thracicum Hæmum esse sitam) quæ noster sine dubio integra habuit in opere suo, antequam ab Harmolao Grammatico in compendium esset redactum. Audemus tamen lectori affeverare, hæc verba respicere historiam de Othryoneo, quam pluribus describit Homerus Iliad. XIII, unde etiam illud hemistichium a nostro transcriptum est. Is enim belli Troiani fama & Priami pollicitationibus excitatus (promiserat enim filiam Cassandram, forma optimam, si Græcos Troia expellat) Cabalo venit. Verum spes ipsum frustra habuit: interficitur enim ab Idomeneo, Græcos non abigit, nec Priami filia potitur. Quæ omnia fusius narrat Homerus loco jam indicato.

[7] Μάζακα δὲ ἡ Καππαδοκία ἐκαλεῖτο Καισάρεια.] Vossius interponit voculam καὶ, & in eo legitur, ἐκαλεῖτο καὶ Καισάρεια, quod vitium a librario necessario ortum judico. Salmasius ad marginem sui Stephani ambigit, quid statuendum, primo enim vult a glossatore hæc verba esse abjecta, deinde censet legendum: Μάζακα δὲ ἡ Καππαδοκία ἐκαλεῖτο Καισάρεια. Verum in Plinianis Exercit. hoc loquendi genus suo calculo comprobat, & τὸ Καππαδοκία accipit pro gentili fœminino, quasi Καισάρεια Καππαδοκία idem esset, quod Καισάρεια ἡ Καππαδοκία, nonnulla hujus rei exempla adducens, uti Συλλογὴ Παφία, Ἀλήθεια Παφία, ad discrimen cæterarum Seleuciarum, Antiochiarum, & Cæsarearum eodem nomine gaudentium.

[8] Καβείρια, πόλις τῆς κάτω Ἀσίας.] Urbem hoc nomine in inferiori Asia geographi non agnoscunt, sed montem Phrygiæ, τὸ Καβείριον, numero multitudinis, de quo Strabo lib. XII: Πρὸς αὐτῇ δὲ τῇ μητροπόλει ἐστὶ Παπυζήνη, Καβείρια ὄρη τινὰ, καὶ ἱερὸν ἐν αὐτοῖς τῆς θεοῦ· ἐν δὲ τούτοις τὰ βασίλεια Μιθριδάτου κατεσκεύασεν, ἡ ἐκβολὴ τοῦ ζώματος &c. Et sic quoque Plutarchus in Lucullo. In hoc monte Cabiri dicuntur habitasse ante migrationem in Samum, qua de re Etymol. Magn. Auct. in illa voce, & Scholiastes Apollonii ad lib. I. Refert Strabo lib. jam citato, Pompeium Mithridatis arcem & regiam, quæ erat in Cabiris, in urbis formam adornasse, & *Diopolin* nominasse: Sed postquam operi aliquid addiderat eam *Augustam* nominari voluit. Hanc si intelligat noster, nihil ab ipso contra geographiam commissum censemus.

[9] Καβείριος.] Nomina ab hac voce deducta, Pausanias usurpavit, libro jam commentario præcedenti allegato: Δήμητρος γὰρ Καβείρου ἱερὸν ἐστὶ πλησίον.

[10] Καβείρισις.] Idem Pausanias eodem loco: Τελεσθῆναι δὲ, καὶ ἐστιν ἥδιστος Καβείροις τελεσθῆναι, ἐλπίσαντι, ἀφικέσθαι αὖθις εἰς τὸν Καβείριον.

[11] Καὶ Καβείριον.] Sic appellatur Cabirorum templum apud eundem in Græciæ Perlegesi loco jam laudato: Τρεῖς ναοὶ δὲ ἐνταῦθα τῶν Καβείρων τῶν ἐν ἀφανεῖ, θέαν οὐκ ἐπιτρέπουσι τοῖς ἐπιχωρίοις ἢ Ἑλλήνων ἄλλοις. Ex omnibus hisce manifestissime liquet, Stephanum Pausaniam non frustra citasse, cujus testimonio, quanquam hoc nihili fecerit Epitomator, omnia derivativa confirmat.

[12] Καὶ Καβείρις.] In hactenus vulgatis, meo quidem judicio, male legitur, ἡ Καβείρια, nam necessum est, hic utrumque fœmininum in ις & ια præcedere, quia in sequentibus de earundem derivatione differitur.

[13] Καὶ νύμφαι Καβειρίδες &c.] Hæc verba & quæ sequuntur, usque ad παρὰ τὸ Καβείριον, in libris Palatinis & Vossiano leguntur: Cum autem mirum in modum mythicam theologiam illustrent, non possum quin manibus istorum scribarum gratias agam, quorum diligentia illorum verborum copiam habemus. His si adjunxeris, quæ ad vocem Ἰμβρος ex Etymologici Magni auctore, atque ex Apollonii Rhodii scholiis, observavimus, multo luculentiori Cabirorum notitia fruemur, quam hactenus apud Mythicæ theologiæ doctores erat obvia.

[14] Ἀπὸ Καβείρης τῆς Πρωτέως.] In omnibus calamo exaratis constanter legebatur, ἀπὸ Καβείρου τοῦ Πρωτ. Sed auctoritate Strabonis Καβείρας reponendum judicavi, egregius enim lib. X locus invenitur, hanc ad Stephanum accessionem mirum in modum illustrans: Ἀναγέλαος δὲ ὁ Ἀργεῖος ἐκ Καβείρας τῆς Ἠρωικῆς Καμιρόθεν λέγεσθαι δὲ τρεῖς Καβείρας, ἀπὸ νύμφης Καβειρίδος· Φερεκύδης δὲ ἐξ Ἀνάκτορος τῆς Γυνέως Κουρήτιδος εἶναι τρεῖς αὐτὰς ὑπὸ τὸ Σαμοθρᾴκιον· εἶναι δὲ Καβείρας τῆς Πρωτέως τῆς Ἠρωικῆς, Καβείρους τρεῖς, καὶ νύμφας τρεῖς Καβειρίδας. Hinc evidenter liquet emendationem nostram jure admitti debere.

χίονος, ἀφ' ἧς ὁ Ἥφαιστος [11] Καδμίλος. Ἐκ δὲ τοῦ Κάβειρος τὸ Καβειρικός, καὶ ἡ Καβειρία καὶ Καβειρεύς. τὸ κτητικὸν Καβειρικός, [10] ἡ Καβειρική, καὶ [17] Καβειριάζειν ῥῆμα.

ΚΑΒΕΛΛΙΩΝ [18], πόλις Μασσαλίας. Ἀρτεμίδωρος ἐν πρώτῃ γεωγραφουμένων. τὸ ἐθνικόν, καὶ τὴν ὀπτικὴν τόπον, Καβελλιωνήσιος, ὡς Ταῤῥακωνήσιος· καὶ ἡ τὸ Ἑλλινικόν, Καβελλιωνίτης, ὡς Ταῤῥακωνίτης.

ΚΑΒΥΛΗ [19], πόλις Θρᾴκης, ἀπέχουσα τῶν Ἀστῶν χώρας. Πολύβιος τρισκαιδεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν Καβυλήνιος, ὡς Ἀρταχηνός.

ΚΑΔΜΕΙΑ [20], πόλις, ἡ Θηβῶν ἀκρόπολις· ἀφ' ἧς οἱ Θηβαῖοι [21] Καδμεῖοι, καὶ Καδμεῖονες, ἡ Καδμηΐς. [22] καὶ τὸ τεῖχος, Καδμεῖον.

ΚΑΔΟΙ, πόλις Μυσίας. [23] Στεφάνων ιβ'. καὶ Δορυλαΐον πόλις, ἡ Κάδοι. τὸ ἐθνικόν, Καδηνός.

ΚΑΔΟΥΣΙΟΙ, ἔθνος μεταξὺ τῆς Κασπίας θαλάσσης, καὶ τοῦ Πόντου. [24] Στεφάνων ἑνδεκάτῃ.

ΚΑΔΡΕΜΑ, πόλις Λυκίας, ἄποικος Ὀλβίων. ἑρμηνεύεται ἡ σίτα [25] φρυγμὸς ἡ πόλις. τὸ ἐθνικόν, Καδρεμεύς.

Achionæ, ex qua & Vulcano Cadmilus. Cabirus deducitur a voce Cabirus; Cabirias autem a Cabirius. Poſſeſſivum eſt Cabiricus & Cabirica. Hinc quoque verbum Cabiriazare.

CABELLIO, urbs Maſſiliæ, cujus meminit Artemidorus libro I Geographicorum. Gentile, juxta vernaculam formam, Cabellioneſius, uti Tarrhaconeſius; verum juxta Græcam, Cabellionita, uti Tarrhaconita.

CABYLE, urbs Thraciæ, non longe ab Aſtarum regione, auctore Polybio libro XIII. Gentile, Cabylenus, uti Artacenus.

CADMEA, urbs & Thebarum arx, a qua Thebani Cadmeï, & Cadmeones, & Cadmii appellantur. Et munimentum, Cadmeum.

CADI, urbs Myſiæ, de qua Strabo libro XII. Et Dorylæum urbs & Cadi. Gentile, Cadenus.

CADUSII, populus inter mare Caſpium & Pontum, de quo Strabo libro XI.

CADREMA, urbs Lyciæ, Olbiorum colonia. Nomen urbis frumenti ſiccitatem denotat. Gentile, Cadremeſis.

CA-

[11] Καδμίλος.] Sic optime ſcribitur hæc vox ex recepto apud Scotias more: Scholiaſt. ad Lycophronem: Καδμίλος ὁ Ἑρμῆς Βοιωτοῖς. Pro quo communiter Κάδμιλος in uſu eſt. Varro: *Caſmilus nominatur in Samothraces myſteriis Deus quidam adminiſter Dis magnis.* Sic quoque cum appellat Mnaſeas apud Scholiaſt. ad lib. I Argonaut. Apoll. Rhodii; verum alii plerique Caſmilum, inter quos Plutarchus in Numa: Καὶ τὸν ὑπηρετοῦντα τῷ ἱερεῖ τῶν Διὸς ἀρρήτων τοῦτον λέγουσι Κάσμιλον, ὃν ἔνιοι Ἑρμῆν φασι· ἔνιοι δὲ Κάσμιλόν φασι τὸν Ὀρέστου παῖδα γεγονέναι. Vide hac de voce plura apud Cl. Bochartum lib. I de Col. Phœn. cap. XII.

[16] Καὶ Καβείριος.] Poſſeſſivo illo utitur Clemens Alexand. in Protrepticо: Καβείριος δὲ τῆς Κορυβαντικῆς τελετῆς, ἣ πάλαι Καβειρικὴ προσηγόρευτο.

[17] Καβειριάζειν.] Hujus verbi uſum & ſignificationem hactenus non inveni: ſuſpicor tamen ſignificare vel ἀρτιάζειν τὰ τῶν Καβείρων μυστήρια, vel Cabirorum more aliquid agere. Himerius in Eclogis Declam. Λέγεται που ὁ Ὀλυμπιόδωρος, τὸν ἐπὶ τῆς Ἀλεξάνδρου τύχης αἰδήμονα, ἐμμανίζοντα καὶ Καβείρων τὰ Σαμοθρᾴκης μυστήρια, ἰδόντα τὸν πάλαι ἐν φιλίαις.

[18] Καβέλλιον, πόλις Μασσαλίας.] Straboni lib. IV dicitur Καβέλλιον, ita enim ille: Παρῆμεν δὲ Ἀβέννιον εἰς Καβέλλιον πόλιν. Erat ſita haud longe ab Avenione, Gallis hodie dicitur *Cavaillon du Comtat.* Hæc urbs nequaquam confundenda eſt cum *Cabillono* Cæſaris, quod oppidum Gallis hodie dicitur *Chalon ſur Saone*, & in Lugdunenſi Galliæ ſitum eſt. Illud Græci Καβύλλινον appellant. Strabo libro jam citato: Μεθ' ὃν δὲ ἐστὶ Δάνουβος ἐκ τῶν Ἄλπεων ἀνιὼν τὸ πρὸς Ἑῴαν ἔθνη· πόλεις ἴσην Καβύλλινον ἐπὶ τῇ Ἄρουρᾳ. Idem oppidum ſic quoque appellat Marcian. Heracleota in Periplo Galliæ Lugdunenſis, cujus locum, quia miſerrime corruptus circumfertur, hue tranſcribam, ut curetur, ita enim ille: Τὸ δὲ τοῦ Λουγδουνησίου μῆκος ἀπὸ τῶν Ἐκβολῶν τοῦ Ἀρελάτου ἐπὶ τὸν ὠκεανικὸν πλοῦν, καθ' ὃν σταθμὸν τῆς Βιλγικῆς καὶ τῆς Σηκουανῶν παροικίας, ὡς εἶναι τὸ μῆκος ἡλίων γτοε'. τὸ δὲ πλάτος τοῦ Λουγδουνησίου ἀρξάμενον ἀπὸ τοῦ μεσογείου πόλεως Καβύλλου πόλεως, ἐκβαλὸν δὲ εἰς Σεκοσιανῶν παροικίαν εὐθεῖαν. Male vulgati libri hæc legunt Γαβάλλα pro Γαβύλλου. Verum multo pejus vitium eſt quod ſequitur Σεκοσιανῶν παροικίαν, qui fluvius nuſquam terrarum eſt cognitus. Emendandum ſine dubio Σηκουανῶν παροικίαν, ut ex Ptolemæo & aliis probari poſſet.

[19] Καβύλη, πόλις Θρᾴκης.] Hæc eadem urbs eſt quam in ſequentibus *Calybam* noſter nominat, & ab hac diverſam ſtatuit, quemadmodum ad illum locum docebimus.

[20] Καδμεία, πόλις, ἡ Θηβῶν ἀκρόπολις.] Copioſiorem, quæ ab omnibus libris aberat, non ſine ratione adjiciendam putavi. Nomen habet urbs & arx a Cadmo. Pauſanias lib. IX: Καλοῦσι δὲ τὴν πόλιν τὴν κυκλοτερῆ ἐπὶ ἐμοῦ Καδμείαν ἄνωθεν· Αἰσχύλος δὲ ἔστι που ἐν τῇ πόλει, ὅτου τὴν Καδμείαν ἀκρόπολιν εἰπεῖν ἐποίησε τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. Arcis deſcriptionem vide apud Arrianum de Expedit. Alex. Magn. lib. I.

[21] Καδμεῖοι.] Sæpius occurrit hæc vox apud Herodot. lib. I: Μοῦνοι δὲ Ὀρχομένιοι ἀπεμνησίκακησαν, ἡ Καδμεῖοι ἡ Δρύοπες. Et apud Heſychium Καδμεῖοι ſunt οἱ Θηβαῖοι ἀπὸ Κάδμου.

[22] Καὶ τὸ τεῖχος, Καδμεῖον.] Peſſime in omnibus MSS & vulgatis: καὶ τὸ πῖλος, Καδμεῖα. Hunc errorem videns Salmaſius, ad marginem tui Stephani emendavit.

[23] Στεφάνων ιβ'.] Integer locus apud Straboneм ſic legitur: Τοῖς δὲ Ἑπταπόλεσι Φρυγίαις Ἀζανοὶ τὸ εἶτα, ἡ Νακόλεια, ἡ Κοτυάειον, ἡ Μιδάειον, ἡ Δορυλάειον πόλις, ἣ Καδηνοὶ δὲ Κάδου ἔνιοι τὸ Μυσίας φασίν. Gentile hujus urbis eſt Καδηνός, ſed Holſtenius in annotationibus ad Ortelium Magni Ducis nummum adducit, cum inſcriptione ΚΑΔΟΗΝΩΝ, unde in Stephano corrigendum conſtat ΚΑΔΟΗΝΟΣ. Similem nummum profert Triſtanus, ſed unica litera male mutata ΚΑΛΟΗΝΩΝ.

[24] Στεφάνων ἑνδεκάτῃ.] Hæc ſunt Strabonis verba: Τῇ δὲ τῶν πόλεων τῶν ὑπὲρ τοῦ Ἰρκανίου πελάγους Καδούσιοι. Horum etiam meminit Dionyſ. Periegeta, ad cujus verba Euſtathius ex Strabone ita commentatur: Καὶ δὲ οἱ Καδούσιοι, ἐφ' ὧν τὸ Δυνόπειον, ὃν ἔφαμεν ἐφ' ἡμῶν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πελάγους, ἡ ἀκρωτήριόν ἐστι, ὃ ἡ Γεωγράφος φησὶ, ἡ εἶναι ὡς πλησιόχωρα παρὰ τοῖς Σινωπεῦσι. Hæc verba ideo in medium adduco, quia in Straboне non invenitur hodie illud ἔνιοι πεφασμένοι, quo ſectatur Strabo eſt ſupplendus.

[25] Φρυγμὸς πόλις.] Peſſime errore in omnibus vulgatis ex-

quod

ΚΑΘΑΙΑ [16], πόλις Ἰνδική. πρεσβύτατον δὲ τῶν καλῶν ἅπαντες ἀσκοῦσιν, ὡς τὸν βασιλέα τὸν κάλλιστον αἱρεῖσθαι. [17] ὁ πολίτης, Καθαῖος.

CATHÆA, urbs Indica. Tantopere ibi forma præstantes venerantur, ut regem pulcherrimum eligant. Civis, Cathæus.

ΚΑΪΚΙΝΟΝ [18], χωρίον Ἰταλικόν· φίλις δ' ἐν δευτέρῳ Σικελικῶν.

CÆCINUM, oppidum Italicum, de quo Philistus libro II rerum Sicularum.

ΚΑΙΝΙΝΗ [19], πόλις Σαβίνων, ἣν ἔκτισε Ῥωμύλος ἀλέτης. [20] τὸ ἐθνικὸν, Καινίτης.

CÆNINA, urbs Sabinorum, quam cepit Romulus. Gentile, Cænitæ.

ΚΑΙΝΟΙ [21], ἔθνος Θρᾴκιον· Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν πρώτῳ.

CÆNI, populus Thraciæ, de quo Apollodorus libro IV Chronicorum.

ΚΑΙΡΗ, πόλις Τυρρηνίας. τὸ ἐθνικὸν, Καιρηταῖος. ὕρη ἐν τῷ περὶ Ἀγύλλης.

CÆRE, urbs Tyrrheniæ. Gentile, Cæretanus. Dictum est de hac urbe in Agylla.

ΚΑΙΝΥΣ [22], νῆσος πλησίον Πελωριάδος, ἣν καλοῦσι Σικελίας ἄκραν, πρὸς δύσιν κεῖται. ἔστι δὲ [23] πόλις Γαλλίας Καινύσιον.

CÆNYS, insula prope Peloriadem Siciliæ promontorium, vergens ad occasum. Est quoque Cænysium Italiæ oppidum.

ΚΑΙΣΑΡΕΙΑ, μητρόπολις τῆς Καππαδοκίας, [24] ἡ πρὶν Εὐσέβεια, ἡ Μάζακα, ὡς Στρα-

CÆSAREA, metropolis Cappadociæ, prius Eusebia, & Mazaca dicta, ut Stra-

cessum legitur φυγῆς, sed meliorem vocem ex MSS revocavimus.

[16] Καθαία, πόλις Ἰνδική.] Non sine justa causa vulgatam lectionem, Καθαῖοι, πόλις Ἰνδική, repudiavimus. Etsi meo exemplarium codicum auctoritas suadebat Καθαῖοι, quod genuinum hujus urbis nomen ex judico, in quam sententiam quoque paullo peritiores pedibus ibunt. Quæ porro apud nostrum sequuntur, petita sunt ex Onesicrito apud Strab. lib. XV, ubi integer locus sic legitur: Ἐν δὲ τῇ Καθαίᾳ κατοικοῦσι ἰσχυρῶς τι οἱ βασιλεῖς, ὥστε πρῶτον ἀξιοφορήτους, ὡς ἔνιοι δ' καὶ θεοὺς· βασιλεῖ γὰρ ἅπαντα αἱρεῖσθαι φασὶ Ὀνησίκριτος. In quo loco olim etiam Καθαῖοι a Strabone scriptum fuisse, satis manifeste indicat Stephanus, & elementorum, quam sequitur, series. Vix dubito, quin noster loquatur, si quid mei ex similitudine elementorum conjicere licuerit, de regione, quæ hodie in mappis Europæ incolis nomine CATAIA vel CATAY cognitissima est, quæ Asiæ regio est, maxime versus orientem, & terram Sinis extensa, inter Tartariam veram ad boream, Sinas ad ausirum, & Turchestaniam ad occasum. De qua videndus doctissimus Jacobus Golius ad Atlantem Sinicum.

[17] Ὁ πολίτης, Καθαῖος.] Improbo, quod Salmasius aliorum fuit, libri Καθαναῖος emendare conetur, nam ab Ἀσσύριος fit Ἀσσύριος, a Βυρσία Βυρσῖος, non autem Ἀσσυρίος & Βυρσιαῖος & similia. Gentile Καθαῖος invenitur apud Arrianum de Exp. Alex. Magn. lib. V: Καὶ αὐτοὶ οἱ Καθαῖοι ἐπιμαχώτατοί τε ἦσαν καὶ τὰ πολέμια κρείσσονες ἐφαίνοντο. Ita quoque Polyænus lib. IV: Ἀλέξανδρος Καθαίους, μεῖζον ἔθνος Ἰνδῶν, ἐξ ἐπιπλοίας ἀδοκήτου ἐδάϊσε λεηλατῶν. Ubi optime Casaubonus vocem Καλλαίους emendabat. Strabo, loco jam supra allegato, gentile nomen facit Καθαῖος, quod atque ritatum censeo, ac primitivum Καθαία, ita enim ille: Ἴδιον δὲ τῶν Καθαίων, ἃ νῦν ἱστορεῖται, τὸ αἰρεῖσθαι τοὺς καλλίστους βασιλέας. Sine dubio, & quam minima mutatione legendum Καθαιάων, nam a Καθαία, Græca consuetudine posse formari Καθαιάς, non opus est, ut multis documentis probem: nam ab Ἰσσαία, oppidum in Euboea, deducitur Ἰσσαῖος & Ἰσσαιάς, sic quoque a Καθαία commodissime Καθαῖος & Καθαιάς. Obiter porro lector eruditus & veteris geographiæ amans est advertendus, gentile nomen apud plures auctores pessime contaminatum occurrere. Apud Diodorum Siculum lib. XVII cap. XCV Καθαιοῖ occurrunt, ubi non dubito, quin Καθαιοῖς substituendum sit. Eadem opera etiam Ptolemæum emendabimus, ubi lib. VII cap. I sic legitur: Τὰ δὲ ὑπὸ μέσην τὴν ἐπίπεδον Παλίνδην, Ἀγχισάδαι· καὶ ὑπὲρ αὐτοὺς οἱ Καλλιγοι. Mirum in modum hoc hallucinantur interpretes; nam, nullam huic loco medicinam facientes, versum *Charrei*: substituunt alii *ut Chatari*, & *Chatsi*: sed pessime omnium in decima Asiæ tabula *Chatrei* invenitur. Mendum illud dilueremus, si legerimus, ὑπὲρ αὐτοὺς οἱ Καθαῖοι, &c. Atque ita Ptolemæus ab Arriano & Stephano non dissentiet.

[18] Καίκινον, χωρίον Ἰταλικόν.] Putat Cluverius hoc esse oppidum, quod Antonino in Itinerario *Cecina* appellatur. Hodie nominari tradit *Stilo*, vel *Stilo*. Eum vide lib. IV Italiæ antiq. cap. XV.

[19] Καινίνη, πόλις Σαβίνων.] Libri MSS. Καινίνη, πόλις Σαβίνων, ut & editiones Aldina Florentinaque, quam lectionem suo calculo comprobat Salmasius ad marginem sui libri: sed nullam de illa mentionem facit in notis ad Florum, ubi gentile emendandum judicat. Nomen habet hæc urbs a *Canite* conditore, teste Festo: *Canina urbs, quæ fuit vicina Romæ, a Canite conditore appellata.* Vide porro Cluverium lib. II Ital. antiq. cap. IX.

[20] Τὸ ἐθνικὸν, Καινίτης.] Idem oppidanorum nomen sæpius occurrit apud Dionys. Halicarnassæum, quod Cluverius non ab oppidi vocabulo formatum censet, sed ab auctoris nomine. Salmasius vero in suis ad Florum notis reponendum judicat Καινινίτης, quæ emendatio etiam prorsus repudianda non est, nam oppidani Plutarcho in Marcello dicuntur Καινινῖται. Adeo ut dubitem, quid hoc loco sit præferendum, cum utraque opinio se commode satis tueri possit. Latino ore oppidani vocantur CÆNINENSES. Flor. lib. I cap. II: *Caninensium captum ac direptum est oppidum.*

[21] Καινοί, ἔθνος Θρᾴκιον.] Cænorum meminit Strabo atque eorum regis lib. XIII: Ἐχρήσαντο δὲ καὶ Διόδωρος τῷ ἐκείνου βασιλεῖ φιλίαν πρὸς τὸν Θρᾴκιον. Bene monuit Palmerius pro τῷ ἐκείνου legendum τῷ Καινέως. Illorum regio appellatur Καινικὴ, & in littore Ponti Bithynicæ oppidum est. Ptolemæus: Καινικὴ χερρόνησος ἀπὸ τῆς Καινέως. Plinius lib. IV cap. XI: *Regio Cænica, colonia Flaviopolis, ubi antea Zela oppidum vocabatur.* Cæni Atlas vicinos habebant, uti liquet ex Livio lib. XXXVIII cap. XL, qui ibidem *Atlii* appellantur. *Canopheyrium*, ubi Divus Aurelianus, teste Vopisco, malitia notarii fuit, & manu Mucaporis interemptus est, hic locum habere nequit, nam inter Byzantium & Heracliam Cænica & Attica, vicinæ regiones, non erant sitæ, sed ad Pontum e regione Bithyniæ, & quidem ultra Byzantium.

[22] Καινύς, νῆσος πλησίον Πελωριάδος.] Cum Cluverio statuendum censeo, aut ipsum Stephanum obscurantem ex Strabone hanc sectionem formasse, aut transcriptorem ejus imperitum & male curiosum vocabulum ἄκρα in νῆσος permutasse. Cænys enim Italiæ promontorium est, e regione Pelori, non insula, quod Itali vulgo vocant *Coda del la volpe*. Vide Cluv. lib. IV Ital. antiq. Locus, quem noster respicit, est apud Strab. lib. VI: Πλησίον γάρ ἐστι τῆς Καινύος, ἀπέχουσι δ' Μεσσήνης σταδίους πεντήκοντα καὶ ἑξακοσίους, ἡ πελαγία πλοῦς ἐστὶ τοῦ μεταξὺ αὐτῆς τόπου τε καὶ Σικελίας ἄκρου τοῦ Πελωριάδος.

[23] Πόλις Γαλλίας Καινύσιον.] Idem est oppidum, quod in sequentibus nostro dicitur Καινινον, de quo, ubi ad illum locum pervenerim.

[24] Ἡ πρὶν Εὐσέβεια ἡ Μάζακα.] Locus Strabonis, quem noster

Πελοπόννησος. [17] ἔστι δὲ Παλαιστίνης. [18] ἡ τρίτη, πρὸς τῇ Πανεάδι. [19] τὸ ἐθνικὸν, Καισαρεύς. οἱ δὲ ἄλλην τινὰ τοῦτῳ τῷ ὀνόματι προσαγορεύουσιν.

ΚΑΛΑΒΡΙΑ, χώρα [18] πλησίον Ἰταλίας. ὁ οἰκήτωρ, Καλαβρεύς· καὶ Καλάβρα θηλυκῶν, καὶ Καλαβρίς.

ΚΑΛΑΘΗ, πόλις [19] ἐπὶ πέρατι τῶν Ἡρακλείων στηλῶν· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ἔφορος δὲ Καλάθυσαν αὐτὴν φησιν. ἔστι δὲ καὶ Πόντου Καλάθυσα. ὁ πολίτης καὶ Καλάθης, Καλαθίνος, ὡς Ἀγαθῖνος· τῆς δὲ Καλαθύσης Καλαθύσιος, ὡς Νύσιος.

ΚΑΛΑΜΑΙ, πόλις Πελοποννήσου· Παυσανίας δ'.

ΚΑΛΑΜΕΝΘΗ, ἥ τις καὶ Καλαμίνθη, πόλις Λιβύης· Ἑκαταῖος Εὐρωπῇ. πρόκειται δὲ [20] ὡς Ἡρόδοτος, Μάζης δέ, πόλις Φοινίκων.

ΚΑΛΑΡΝΑ [21], πόλις Μακεδονίας, ὡς

Strabo perhibet. Est quoque Palæstinæ Cæsarea, & tertia ad Panceadem. Gentile, Cæsariensis. Sunt & aliæ civitates hoc nomine insignitæ.

CALABRIA, regio Italiæ vicina. Incola, Calaber, & Calabra fœmininum, ut & Calabris.

CALATHA, oppidum non procul ab Herculis columnis, auctore Hecatæo in Europa. Verum Ephorus illud Calathusam appellat. Est quoque Ponti Calathusa. Calathæ oppidanus dicitur Calathinus, uti Agathinus, sed a Calathusa deducitur Calathusius, uti Nysius.

CALAMÆ, urbs Peloponnesi, de qua Pausanias lib. IV.

CALAMENTHE, quæ & Calaminthe, urbs Libyæ. Hecatæus in Periegesi. Melius apud Herodotum per I scribitur, & pro urbe Phœnica habetur.

CALARNA, urbs Macedoniæ, de qua

noster ex Geographo in testimonium adducit, extat lib. XII: Ἐν δὲ τῇ Καππαδοκίᾳ πολλαχοῦ τὸ Μάζακα ἡ μαρτυροῦσιν αἱ ἴσιαι· κρατίστη δ' Εὐσέβεια ἡ ὑπὸ τῷ Ἀργαίῳ ὄρει πόλιν οἰκοῦσα, ἣν ἐπιλέγουσι χρῖσι τὸν ἀμφότερον τρόπον. Sed hoc obiter admonendum, in omnibus Stephani libris, tam editis quam calamo exaratis, pro Μάζακα inveniri Μάζα, quod olim Salmasius in Plinianis Exercit. emendavit, & nos jam auctoritate Strabonis in contextum recipimus. Quanquam, ut verum fatear, rationes non desint, quibus τὸ Μάζα defendi posset. Nam Μάζα fuit antiquissimum urbis nomen, quod accepit a *Mosoch* Cappadocum principe, unde tractu temporis Μάζακα formatum est. Testatur hoc Philostorgius lib. IX fect. XII: Οὗ τὸ Μάζα πρὶν αὖθις ἐπωνυμίαν ἐκτήσατο ἡ Καισάρεια διὰ Μαζίκ. Ὃ Καππαδοκῶν Ἕλληνες τὸ ὄνομα· τῷ χρόνῳ δὲ παρενεχθὲν ἰδίᾳ Μάζακα ἐπονομάσθη. Sic etiam Sozom. observante Gothofredo lib. V cap. IV: Μάζα πολὺ τὸ ἀρχαῖον ἐπικεχρυμμένη. Et Josephus quoque lib. I cap. VII principem gentis Μαζίκ vocat, unde Philostorgius procul dubio illud habet. Sed rectius videtur Μασίκ, vel Μασίκ, quemadmodum a Const. Porphyrogenneto appellatur lib. I Them. Καππαδοκία μητρόπολις, ἣ διὰ τῆς μεσαίας Καισαρεῖα· Ἕλλης δὲ ἐπονομαζομένης πεδιάδος Ἰκονίου Μάζακα διὰ Μασίκ τὸ Τ Καππαδόκων ἐπιχωρίου.

[17] Ἔστι δὲ Παλαιστίνης.] Antea *Stratonis turris* dicebatur teste Plinio lib. V cap. XIII: *Inde Apollonia, Stratonis turris, eadem Cæsarea, ab Herode rege condita: nunc colonia prima Flavia, a Vespasiano imperatore deducta.* Quam magnifice Herodes urbem portubus & templis, decem annorum spatio, exornaverit, & in honorem Cæsaris *Cæsaream* appellaverit, multis persequitur Josephus lib. XV Antiq. cap. 9. Benjaminus in Itinerario perhibet, hanc urbem *Palæstinarum Gad* fuisse.

[18] Καὶ χώρα, πρὸς τῇ Παιονίᾳ.] Hæc illa est Cæsarea, cui a Philippo Tetrarcha magni Herodis filio, nomen est inditum, auctore Josepho lib. XVIII cap. III Antiq. Jud. Φίλιππος δὲ τὴν Πανειάδα τὴν πρὸς τοῖς πηγαῖς τοῦ Ἰορδάνου καὶ χωρίδιόν τι περιοικοῦν ἀναδείξας Καισάρειαν. Hæc Cæsarea Philippi in præclaro Marci Aurelii nummo Mediceo, teste Illustri Spanhemio, appellatur ΚΑΙC. CEB. ΙΕΡ. ΚΑΙ ΑCΥ. ΤΗ. ΠΑΝΕΙΩ. *Cæsarea Augusta Sacra & Invicta Libera sub Panio.* ad discrimen alterius Cæsareæ Cappadociæ sub Argæo, aut alterius vicinioris in Palæstina. Ammian. Marcell. lib. XX: *Itineribusque lentis progressi, apud Cæsaream Cappadociæ etiam tum degentem invenere Constantium, Mauricenum sortilegæ nuncupatum, opportunam urbem & celebrem, sub Argæi montis pedibus sitam.*

Dicta autem est *Cæsarea sub Panec*, & *Cæsarea Panias*, vel *Paneas*, non ob cultum Panis simulacrum, uti modernum vides Philostorgium; neque a vicino fonte Paneade juxta Plinium, & cui vulgo viri docti, ac interea summus ad Solinum, suffraganatur, sed a monticulo ibi quo jacebat, dicto Panio juxta Joseph. lib. I cap. XXI de bello Jud. & Πανεὰς ἱερὸν diserte apud Eusebium Hist. Eccl. lib VII cap. XVII. Plura vide apud jam laudatum antiquarium dissertatione nona.

[19] Τὸ ἐθνικὸν, Καισαρεύς.] Passim apud antiquarios occurrunt nummi cum inscriptione ΚΑΙCΑΡΕΩΝ. Utuntur etiam illo gentili auctores antiqui. Joseph. decimnem libri XIX: Σαβῖνος δὲ τὴν Καισαρέα ἐφρούρει ὑπ' αὐτῶν.

[18] Πλησίον Ἰταλίας.] Sed quomodo Calabria Italiæ propinqua dici potuit, cum noster Tarentum ipsius Italiæ urbem statuat? Τάρας, πόλις Ἰταλίας. Est quidem contiguus Italiæ ista regio, sed ita, ut isthmus eam peninsulam reddat, & quasi ab Italia separatam. Hinc ed, quod fortasse noster Calabriam ab ipsa Italia divisim videmverit. Regionem hanc in peninsula fuisse situm perhibet Plinius lib. III cap. XI: *Abest* CXXXVI *millia passuum a Lacinio promontorio, adversam ei Calabriam in peninsulam emittens. Graci Messapiam a duce appellavere; & ante Peucetiam, a Peucetio Oenotri filio. Latitudo insulæ a Tarento Brundusium terreno itinere* XXXIII *mill. pass. patet.* Vide præterea Strab. lib. VI. Sunt præterea duo flumina Galesus & Pactius, alterum Tarento, & alterum Valetio adjacens, utrinque isthmi spatium coarctantia, adeo ut putem, si ab horum fluminum fontibus passus numerare inceperis, vix LX mill. invenias.

[19] Οἱ περὶ τὸν Ἡρακλείων στηλῶν.] Ptolemæus lib. IV cap. III mentionem facit de Calatha insula, Africæ accidente, quæ fortasse eadem est, quam noster hoc loco urbem appellat. Hoc profecto nostro auctori non est invidendum, ex urbibus insulas, & contra ex insulis urbes & regiones creare.

[20] Ὡς Ἡρόδοτος.] Nihil ex Herodoto, nihil etiam ex aliis de hoc oppido ejusque scribendi ratione eruere potui. Ex etymologia vocis Bochartus conjicit, situm in colle fuisse situm. Eum vide lib. I cap. XXIV de Phœn. Col.

[21] Κάλαρνα, πόλις Μακεδονίας.] Pomp. Mela lib. II cap. II *Terris Calarnæa* memorat, ita enim ille: *Mox Nestus finis, intersque eum & Strymona, urbes sunt Philippi, Apollonia, Amphipolis. Inter Strymona & Athon Terris Calarnæa.* Sic emendavit hunc locum Hermolaus Barbarus, cui etiam adstipulatur Cl. Vossius.

ὡς [42] Λεύκιλλος ὁ Ταρῥαῖος. τὸ ἐθνικὸν, Καλλαρεύς.

ΚΑΛΑΣΙΡΙΣ [43], μοῖρα Αἰγύπτου· Ἡρόδοτος β'. οἱ δὲ Καλασίριοι, καὶ Καλασιρίαι.

ΚΑΛΑΤΙΑΙ [44], ἔθνος Ἰνδικόν· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.

ΚΑΛΑΥΡΕΙΑ, νησίδιον πρὸς τῇ Κρήτῃ, [45] κύκλον ἔχουσα ὅσον τριάκοντα σταδίων· ἀπὸ Καλαύρου τοῦ Ποσειδῶνος. [46] ἐκαλεῖτο δὲ Εἰρήνη. [47] ὁ πολίτης, Καλαυρείτης.

ΚΑΛΒΙΟΣ [48], κρήνη Λυκίας, ἣν καὶ Καλαινὸν φασι. τινὲς δὲ αὐτὸν καὶ Δαλὸν καλοῦσι.

ΚΑΛΗ [49] ἀκτὴ, πόλις Κρητῶν· Εὔδοξος περίπλῳ γῆς τρισχιλίων. [50] ἔστι δὲ ὡς μεγάλη κώμη. ἐκ τῶν δύο δὲ ἡ ἐπαγωγὴ Μεγαλοκωμήτης, καὶ Καλακτίτης, ἢ Καλοακτίτης διὰ τοῦ ι. ἐπὶ καὶ ἐπὶ τὸ Ἀκτὴ, Ἀκλικὸς, καὶ Ἀττικός. [51] Ἀκτὴ γὰρ, ἡ Ἀττικὴ. ἢ [52] Καλοακτῶν, καὶ Καλοακτία θηλυκόν. ἢ Καλοάκτιος, ὡς [53] Πανάκτιος καὶ Ἐπάκτιος.

ΚΑ-

A qua Lucillus Tarrhæus. Gentile, Callarnæus.

CALASIRIS, pars Ægypti, de qua Herodotus libro II. Appellantur incolæ Calasirii & Calasiriæ.

CALATIÆ, gens Indica, cujus meminit Hecatæus in Asia.

CALAURIA, parva insula prope Cretam, cujus circuitus ambit XXX stadia, nomen habens a Calauro Neptuni filio. Appellabatur etiam Irene. Civis, Calaurita.

CALBIUS, fons Lyciæ, quem etiam Calænum appellant. Nonnulli vocem cum I efferunt.

CALE acte, urbs Cretensium, de qua Eudoxus libro IV de circuitu terræ. Est autem uti Μεγάλη κώμη, ex quibus duabus vocibus fit derivatur Megalocometa, & sic Calactita, sive Caloactita, per Iota: nam a voce Acte fit Acticus & Atticus: Acte enim Attica dicitur. In usu quoque est Caloactæus, & fœmininum Caloactæa, vel Caloactius, uti Panactius, & Epactius.

CA-

[42] Λεύκιλλος ὁ Ταρῥαῖος.] Edidit Vossius in notis ad Melam, loco jam allegato, Λεύκιλλος ὁ Ταρῥαῖος. Verum tum diversis modis hujus viri nomen scribitur, ut nihil omnino certi statuere queam. Vide quæ diximus ad vocem Θεοπλείτης.

[43] Καλασίρις, μοῖρα Αἰγύπτου.] Vide annotata nostra ad vocem Ἑρμοπολίτης.

[44] Καλατίαι, ἔθνος Ἰνδικόν.] Herodoto lib. III memorantur duobus in locis; & primo nuncupantur Καλάτιαι, & posterius Καλαντίαι: sed quænam lectio sit præferenda, amplius deliberandum censeo.

[45] Κύκλον ἔχουσα.] Hæc verba neque in MSS, neque in aliis vulgatis inveniuntur, requiruntur tamen ut sensus sit planus atque commodus, uti liquet manifestissime ex descriptione hujus insulæ apud Strab. lib. VIII: Ἐν περάτῃ δὲ ἀπέχοντι Καλαυρείᾳ νῆσος, κύκλου ἔχουσα περίοδον σταδίων, ὑπερμεγέθη δὲ πανταχόθεν διαστήματα ἀπέχουσα. Hinc liquet, nos non temere illam lacunam repleviſſe, in quam emendationem etiam inclinabat Salmasius in margine sui Stephani. Nomen habet a Calauro Neptuni F., hinc etiam Neptuno erat sacra, teste Agathemero lib. I cap. V: Ἀπὸ τοῦ Καλαύρου κρίνει δὲ Σαμωνεὺς ἐπὶ τὰ Σπύλλαια ἄκρα, ἐξ ἧς ἐστὶν ὁρᾶν ἱερὸν τοῦ ἀποφήνασθαι νῆσος Καλαυρεία Ποσειδῶνος ἱερά. Quin imo sanctissimum, ibi fuit Neptuni templum, teste Pausania in Corinthiacis, ubi virgo usque ad maturitatem nuptiarum sacerdotio fungebatur. Intra fani septum Demosthenis sepulchrum offenditur, qui in illa insula, hausto veneno, interiit. Pessime hæc insula in Plutarchi X Oratorum vitis Καλαυρία appellatur· Φεύξεις δὲ εἰς Καλαυρίαν μετέπεμψε. Emox sequitur: Καὶ διαφθείνει ἔφη. Οὐ συνοίσει διὶς πρὸς τὸν εἰς Καλαυρίαν. Utroque loco, sine ulla dubitatione, Καλαυρείαν reponi necesse est, uti noverunt in antiquitate parum versati, perinde enim est, sive casum rectum Καλαύρεια, vel Καλαυρία facias, utrumque apud Pausaniam invenitur.

[46] Εἰρήνη δὲ Εἰρώνη.] Latine diceretur *Irene*, quæ vox corrupte reperitur apud Plinium, qui insulam ab hac, de qua agit Stephanus, in Argolico sinu diversam statuit, ita enim ille lib. IV cap. XII: *In Argolico Pityussa, Irine, Ephyre: Contra Hermionium agrum Tiparenus, Hyperopia, Celonis, Aristera: contra Træzenium Calauria, quingentos passus distans Platea.*

[47] Ὁ πολίτης, Καλαυρείτης.] Nummus est apud Goltzium cum inscriptione ΚΑΛΑΥΡΕΙΤΩΝ.

[48] Καλβὶς δὲ, κρήνη Λυκίας.] Sic appellatur ille fons, ex quo Calbis amnis, in Lycium mare se exonerans, originem trahit. Mela lib. I cap. XVI: *Hic castella aliquot sunt, deinde promontoria duo, Pedelium & Crya: & secundum Calbin amnem Caunus oppidum, valetudine habitantium infame.* Hic fons Calæni nomen obtinuit a matre Tragaliæ (ex qua natus est Caunus & Byblis) quæ Καλαινὸν dicebatur, uti docet Incomparabilis Vossius ad Melam ex versibus, qui apud Parthenium exstant:

Λύσσῃ ἔχει κεκρυμμένοι κόλποι Θυείοιο δόνου
Κλεισαίῃ· Τραγαλίῃ δὲ Καλαινὸς κέκλητο παλαιὸν
Ἦ οἱ Κάϊνον ἔπαλον θεοὶ φηλήσαντα θύγατρα.

Quod autem, β in μ mutetur, & fons *Calmius* dicatur, ista mutatio non est admodum infrequens, & alibi de eadem egimus.

[49] Καλὴ ἀκτὴ, πόλις Κρητῶν.] Libri MSS πόλις Καλλιστῶν. Sed ibi pessime, ut & in vulgatis. Non dubito quin Σικελῶν legi debeat, quod ex sequentibus patebit.

[50] Ἔστι δὲ ὡς μεγάλη κώμη.] Vocula ὡς excideraat, & deinde in omnibus libris erat καὶ Ἀκτικὸς, pro quo reposuimus Καλακτίτης. Videsis in voce Διστόμιον, & non dubitabis de hac emendatione.

[51] Ἀκτὴ γὰρ, ἡ Ἀττικὴ.] Sic rescripsimus auctoritate codicum calamo exaratorum, nihil enim sani coloris habebat vulgata lectio: Ἀκλικὸς γὰρ ἡ Ἀττικὴ. Vide in voce Ἄκλη, & ad illum locum nostras annotationes, ut de hac correctione certior fis.

[52] Καλοακτῶν.] Ultima compositi pars, ut & vocis sequentis, occurrit apud nostrum loco jam proxime citato. Utebantur etiam veteres pro gentili circumscriptione. Athenæus: Κυκλάδων δὲ ἡ μητρὸς ἀπὸ Καλῆς Ἀκτῆς. Vide lib. XI cap. III. Sed non erat hic Cretensis, neque Celta, neque ex pulchra Attica, uti pessimo errore fassus est Athenæi interpres, sed Siculus: liquet hoc manifestissime ex Suida: Κυκλάδων, ὄνομα κύριον, Σικελιώτης. Καλακτίνιος· Καλακτὶς δὲ πόλις Σικελίας. Ita legendus hic locus, ubi male Καλοακτίνιος & Καλακτὶς excudum conspicitur.

[53] Πανάκτιος.] Tuto gentile hoc deductum esse a voce Πάναξος Atticæ cacellum, de quo Pausanias in Atticis. Ἐπάκτιος est epitheton Mercurio attributum ab Hesychio, & Apollini ab Apollonio Rhodio, quia in litore Leucadio colebatur.

ΚΑ΄ΛΗΡΟΣ [31], οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Ἀλωπεκία νῆσος, ἀπὸ Καλήρου βασιλέως. Ἀλωπεκόννησος δέ, ὅτι ἐκεῖ εἶδον σκύμνους φέροντας, καὶ καθιζήσαντα ἀλώπεκα. τινὲς δέ, ὅτι Κάλαρος ἐκαλεῖτο ἡ πόλις. A

CALERUS, ita appellabatur Alopecia inſula a rege Calero. Sed Alopeconeſſus inde nomen habet, quod ibi viderint vulpem catulos ferentem & deponentem. Nonnulli vero perhibent inſulam Calarum eſſe dictam.

ΚΑΛΗΣΙ΄Α [32], πόλις Αὐσονικὴ· Διονύσιος πεντεκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. τὸ ἐθνικὸν, Καληςιανὸς, ὡς αὐτός. B

CALESIA, urbs Auſoniæ, de qua Dionyſius libro XV Antiquitatum Romanarum, Gentile, Caleſianus, uti idem perhibet.

ΚΑΛΑΤΗΒΟΣ [33], πόλις Λυδίας· Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ. τὸ ἐθνικὸν, Καλλατήβιος. C

CALLATEBUS, urbs Lydiæ, de qua Herodotus libro VII. Gentile, Callatebius.

ΚΑ΄ΛΑΤΙΣ, πολίχνιον ἐν τῇ παραλίᾳ Πόντου. Στράβων ἑβδόμῃ. [34] ἐν ᾧ καλαθὶς εἰρέθη ἐοικυῖα τοῖς Θεσμοφοριακοῖς. ὁ πολίτης Καλατιανὸς, ὡς Τραλλιανὸς, Σαρδιανός· ἀφ᾽ οὗ Ἴστρος Καλατιανὸς, ὃς τὰ Τραγῳδίας γράψας καλὸν βιβλίον. ἔοικε δὲ εἶναι ἀπὸ τῆς Καλατίας, ὡς Ὀλβιανός· εἰ μὴ ἀπὸ τῆς Ἰωνικῆς γενικῆς γέγονε, τῆς Καλάτιος. D

CALATIS, oppidulum in littorali regione Ponti, de quo Strabo lib. VII. inde nomen habens, quod ibi calathus Theſmophoriacis ſimilis ſit repertus. Oppidanus, Calatianus, ut Trallianus, Sardianus. Cujus erat Iſter Calatianus, qui egregium de Tragœdia librum conſcripſit. Videtur autem illud gentile factum tanquam a Calatia, uti Olbianus ab Olbia: niſi deductum ſit a genitivo Ionico Καλάτιος.

ΚΑΛΛΙ΄Α, πόλις μία τῶν [35] ἐν Ἀρκαδίᾳ Τριπόλεως. ὁ πολίτης Καλλιεύς, [36] ὡς Ἱσπανιεύς. ἔστι δὲ χωρίον πλησίον [37] Ταραντίνων. E

CALLIÆ, urbs una ex Tripoli in Arcadia. Civis Callienſis, uti Hiſpanienſis. Eſt quoque oppidulum Tarento finitimum.

ΚΑΛΛΙ΄ΑΡΟΣ, πόλις Λοκρῶν, ἀπὸ Καλλιάρου τοῦ Οἰοδόκου, καὶ Λαονόμης, ὡς Ἑλλάνικος ἐν πρώτῃ Δευκαλιωνείας.

CALLIARUS, urbs Locrorum, quæ a Calliaro Odœdoci & Laonomæ filio nomen habet, teſte Hellanico libro I Deucalioniæ.

Σκέ-

Verum

[31] Κάλαρος, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Ἀλωπεκία νῆσος.] Elementorum ſeries poſtulabat, ut pro Κάλαρος, quod exhibent omnes editi, reponeretur Κάληρος, quod etiam Palatini codices & Voſſianus ſuadebant. Quæ porro hac ſectione continentur, accurate ſunt diſtinguenda; nam inſula Alopecia nomen habet a Calero rege, & urbs Alopeconeſus a fabula, quæ ibi de vulpe ejuſque catulis refertur. Quod autem in fine ſectionis addatur, quod nonnulli *Calarum* urbem appellent, illud nequaquam mihi de Alopeconeſo accipiendum videtur, ſed de Alopecia, quare neceſſum eſt, ut corrigatur. τινὲς δέ, ὅτι Κάλαρος ἐκαλεῖτο ἡ νῆσος, niſi certo ſcirem, hæc verba πόλις & νῆσος aliquando ab auctore noſtro confundi.

[32] Καλησία, πόλις Αὐσονική.] Si ſuppereſſet hic Dionyſii liber, a noſtro allegatus, melius de oppidi ſitu ſententiam ferre poſſemus, de quo etiam ne gry quidem Cluverius in operoſiſſima Italiæ deſcriptione. Meam ſi lector exquirat ſententiam, judico olim a Stephano ſcriptum fuiſſe, ut & a Dionyſ. Halicarnaſ. ΚΑΛΗΤΙΑ, quod hæc literarum ordinem non turbat, & gentile ΚΑΛΗΤΙΑΝΟΣ, quod fortaſſis idem Dionyſ. ut ſæpe Α in Η, & vice verſa mutatur, pro ΚΑΛΑΤΙΑ poſuit, quod nomen eſt antiquiſſimi oppidi, a Calibus verſus ortum ſolis ſiti, & vulgo nunc *Caiazzo* appellati, cujus porro deſcriptio ex Cluverio & aliis petenda eſt.

[33] Καλλάτηβος, πόλις Λυδίας.] Peſſime hunc locum excepere vel librarii, vel Stephanus, in depravatum Herodoti codicem incidens, tranſcripſerunt, quod jam obelo confodimus, monente Ortelio in Theſ. Geog. Καλλάτηβος, πόλις Λιβύης. Erat enim non in Africa, ſed in Lydia ſitum illud oppidum, quemadmodum aperte clamant Herodoti verba, ubi Xerxis iter ex Phrygia in Lydiam deſcribitur: Ὡς δὲ ἐκ τῆς Φρυγίης ἐσέβαλε ἐς τὴν Λυδίην, ἐξιζανθείς τε ἐδίζα, καὶ τοῦ ἐπ᾽ ἀριστερὰ, ἐπὶ Κελαινὰς Φρυγίης, τοῦ δὲ ἐς δεξιὰ ἐς Σάρδις, τῇ ὁδὸν παραλαμβάνουσι οἱ Μαιάνδρου πεζομάχοι πεντε καὶ εἴκοσι χιλιάδες, καὶ εἴκοσι πεσσοὶ Καλλάτηβοι πίλοι.

[34] Ἐν ᾧ καλαθὶς εἰρέθη ἐοικυῖα Θεσμοφοριακοῖς.] Libri vulgati plane ſine ſenſu exhibebant: καλαθὸν εἰρέθη ἐοικὼς Θεσ. Quod videns Cl. Voſſius, in notis ad Melam emendavit, & nos in contextum recepimus. Poſtquam demonſtravit, antiquum hujus urbis nomen fuiſſe *Ceraſis*, commentarium ſuum ſic perſequitur: *Calathi nomen recentius & ab Heracleotis ortum, poſtquam illi eo miſere colonos, regnante apud Macedonas Amyntâ, teſtatur Anonymus de Ponto Euxino, quem pueri olim in lucem dedimus. Ortus Grammaticus apud Etymologici Magni Auctorem, ab aſſera palude ſic dictum tradit. Si Stephani Byzantii epitomatori credendum, nomen accepit a calathо illic reperto, ἐν ᾧ καλαθὶς εἰρέθη ἐοικυῖα τοῖς Θεσμοφοριακοῖς. Sic fere libri veteres. Græci enim in Cereſibus feſtis primitias frugum, quas Deæ offerebant, in faſciculum colligatas, reponebant in calathis, de quo more fuſius ad Callimachum egimus. In nummo Calatianorum, qui apud Golzium exſtat, tales comparent primitiæ, ſpicarum nempe faſciculus, cum hac inſcriptione*, ΚΑΛΑΤΙΑΣ. Porro de Calatho ejuſque uſu in Eleuſiniis Sacris legendus Meurſius, libello cui Eleuſinia nomen fecit cap. XXV.

[35] Ἐν Ἀρκαδίᾳ.] Libri omnes calamo exarati & editi, ἐν Αἰτωλίᾳ, ſed ea lectione nihil monſtroſius, ſive a librariis, ſive a Stephano originem traxerit. Ut autem minime dubio argumento veritatem hujus correctionis evincam, Pauſaniam teſtem advocabo, in Arcadicis ita ſcribentem: Περιοικοῦσι δὲ Τεγεάτας ἀπὸ Καλλίου, καὶ Δίκαιον, καὶ Νέανδρον. Hinc liquet illud oppidum in Ætolia non fuiſſe. Præterea, non erat ſitum in regione Tripolitidi, ſed ipſum nomen urbis quondam Tripolis vocabatur. Meminit tamen Pauſanias in Phocicis urbis *Callium* dictæ, & in Ætolia ſitæ, quam tamen ad hunc locum pertinere non video, cujus oppidanos Καλλιάς appellat, a caſu recto Καλλιεύς, quod etiam Stephanus a Καλλίης deduxit. Sed obiter admonendum, Palmerium in Græciæ antiq. deſcriptione obſervaſſe, neminem veterum Tripolitidis Ætoliæque meminiſſe, quod etiam emendationem noſtram confirmat.

[36] Ὡς Ἱσπανιεύς.] MSS habent, teſte Salmaſio Σπανιεύς, quod non raro pro Ἱσπανιεύς poſitum eſt. Ego legendum cenſeo ὡς Παιονιεύς, nam occurrit illud gentile apud illum auctorem.

[37] Ταραντίνων.] Vox Ταραντίνων, quæ in vulgatis repræſentatur, nullius eſt pretii. Salmaſius in optimo & vetuſtiſſimo

Πλησίον δ' ἐν ἐννάτῃ, [61] ὃθεν τὸ Καλλίαρα εἶναι φησί. Καλλιάρης ἑτέρως. τὸ ἐθνικὸν, Καλλιαρεύς, ὡς Μεγαρεύς.

ΚΑΛΛΙΟ'ΠΗ, πόλις Παρθυαίων· Πολύβιος δεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Καλλιοπεύς, ὡς Παρθενόπη Παρθενοπεύς.

ΚΑΛΛΙ'ΠΟΛΙΣ, [62] πολίχνιον Λαμψάκου, ἐν τῇ περαίᾳ τῆς Χερρονήσου ἐπ' ἀκτῆς κείμενον, ὡς ἡ Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Βιθυνίας δευτέρῳ φησὶ τὴν Ἄραψον. β', πόλις Σικελίας. γ', πόλις Καρίας. οἱ πολῖται πανταχοῦ, Καλλιπολῖται.

ΚΑ'ΛΠΑΙ, πόλις Βιθυνῶν· Θεόπομπος ἐκτῇ τῶν Ἑλληνικῶν [63] ἔστι δὲ λιμὴν Κάλπη. τὸ ἐθνικὸν, Καλπεύς, ὡς Σινωπεύς· καὶ Καλπανός, ὡς Πελλῆς Πελλανός. τὸν δὲ λιμένος, Καλπιλιμενίτης. [64] οἱ νῦν τοὺς Καρπιανοὺς, ὡς Καλπιανοὺς φασι, καὶ τὴν πόλιν Καρπίαν.

ΚΑΛΥ'ΒΗ [65], πόλις Θρᾴκης, ἄποικος Μακεδόνων. τὸ ἐθνικὸν, Καλυβίτης, ἢ Καλυβεύς, ὡς ἡ Ἀλύβη Ἀλυβεύς.

A Verum Strabo lib. IX perhibet, nomen inde habere, quod aratu facilis sit, & propterea neutro genere dici Calliara, Gentile, Calliarenses, uti Megarenses.

CALLIOPE, urbs Parthorum, de qua B Polybius libro X. Gentile, Calliopensis, uti Parthenope Parthenopensis.

CALLIPOLIS, oppidulum Lampsaci in adversa Chersonesi regione in littore sita. Sed uti Alexander libro II de Bithynia perhibet juxta Araplum. Secunda, urbs Siciliæ, tertia urbs Cariæ. Cives omnium urbium appellantur, Callipolitani.

CALPÆ, urbs Bithynorum, de qua C Theopompus lib. VIII Hellenicorum. Est quoque portus Calpa. Gentile, Calpensis, uti Sinopensis, & Calpinus, uti Pellæ Pellenus: verum a portu deducitur Calpolimenita. Nonnulli hos Carpeianos, uti Calpianos nuncupant, & urbem Carpeiam.

CALYBE, urbs Thraciæ, Macedonum D colonia. Gentile, Calybitæ, sive Calybenses, uti ab Alybe Alybenses.

CA-

tissimo codice reperit, quod in contextum recepimus.

[61] Περὶ τὸ ἐνάγγιον.] Calliari memoria celebratur Straboni libro citato, sed de eo oppido nihil memorabile perhibet, nisi quod habitari desiit. Nominis originem, quam noster ex Strabone hausisse testificatur, ibi hodie non reperiri, quare ex hac lectione non incommode aegri pullet, & ejus verba sic constitui: Καλλιάρα δὲ, περὶ τὸ ἐνάγγιον, οὐκέτι οἰκουμένη. Quam repletionem Eustathius ad Homerum, quanquam non testetur ex Strabone petisse, etiam confirmat, ita enim ille: Καλλιάρα δὲ καλεῖται φασὶ ἀνεπιτρόπως ἡ Ὀδυσσέως ἢ Λαερτιάδου· οἱ δὲ καλλιάρα ἐθνικῶς φασιν, ἀφ' οὗ ἐνάγγιον ἡ νῦν κώμη.

[62] Πολίχνιον Λαμψάκου, ἐν τῇ περαίᾳ τῆς Χερρονήσου, ἐπ' ἀκτῆς κείμενον.] Prioribus editionibus præfecti ita tandem hanc lectionem divulgarunt, ut prorsus intelligi nequeat: Καλλίπολις, πόλις. Λαμψ. ἐν τῇ περ. τῆς Χερ. ἐπ' ἀκτῆς κείμενον, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Βιθυνίας δευτέρῳ φησὶ τὴν Ἄραψον. Τρεῖς πόλεις Σικελίας, Τρεῖς πόλεις Καρίας. Eadem omnem MSS codices, unde depravatam hanc lectionem conjicere, quam etiam in quodam MS reperisse testatur Salmasius ad imaginem fuit libri. Xylandrum hos sequendos non putavit, meliorem lectionem reponentem, quam etiam in aliis calamo exaratis libris existere novi; potuit tamen alterutrum, defectus notam, post vocem κείμενον. Revera fatendum est, hanc lectionem nonnullis gravissimis mendis laborare, quas partim auctoritate veterum scriptorum, & partim MSS fide curavimus. Sed antequam illud demonstro, monendum est, Callipolin in agro Lampsaceno non esse sitam, sed e regione Lampsaci in Thracia Chersonesō, ubi Lampsaceni jurisdictionem exercebant, & hinc est, quod Strabo in descriptione agri Lampsaceni, simul etiam Callipolin describat. Geographi verba ex libro XIII adducam, ut corrigantur: Καὶ ἡ Ἀδραμυττηνὴ δὲ ἐπὶ θαλάττῃ πόλις ἐστὶ Ἀδραμύττιον ἐξελεγχθὲν, συμμαχοῦντι κρόκῳ, ὥσπερ ἡ ἡ Ἀτάρνη. Paucis interjectis verbis sequitur: ἐν τῇ περαίᾳ τῆς Χερρονήσου πολίχνιον ἐστὶ Καλλίπολις· πλοῦς δὲ ἐπ' ἀκτῆς ἐκείνης ἐστὶ πολὺ μεῖζις τοῦ Ἀτάρνου καὶ τοῦ Ἀδραμυττηνοῦ πλοῦ. Vox πλοῦς Casaubono est suspecta, quam ego certissimam & nullius significationis in hac causa existimo, ita qua reponerem ἐν τῇ περαίᾳ, id est, *in ulteriori Pene Hellespontum, sive in adversa Chersonesi regione* longe quidem haec emendatio abit a vulgatis Straboni codicibus, sed accuratius qui ejus verba consideraverit mecum fatebitur, Stephanum ex Geographo principium hujus sectionis confecisse, & si mei arbitrii res foret, post κείμενον ponerem ὡς Στράβων, & sectionem sic persequerer: ὡς δὲ Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Βιθυνίας δευτέρῳ, κεῖσθαι τὴν Ἄραψον. Quid huc faciat ἀνάκτορον, nulla ratione percipere valeo: equidem scio sic appellari sub-urbium Constantinopolitanum, sed ad hunc locum non pertinet. quare corrigendum censebam Ἄραπτον: est enim hoc nomine & tractu oppidulum, cujus meminit Scylax in Thracia: Μετὰ δὲ τὴν Μίλητον ἐστὶ Θρᾴκη Χερρόνησος· ἐν ᾗ πόλις ἐν αὐχενίδι· Καρδία, Ἱερὸν Ποσειδῶνος, Ἄραπτος, Ἐλαιοῦς &c. Verum & hoc non omittendum, in editione Veneta atque in Florentina tres duntaxat Callipoleis recenseri, & in Hoffmanniana quatuor, nos quoque minorem numerum agnoscimus (optime scientes, plures hoc nomine civitates hac appellatione inveniri, ipse enim Stephanus Callipolin celebrat in Κέρκῃ prope Naupactum) quia auctoritate & calamo exaratorum codicum fide erat standum.

[63] Ἔστι δὲ λιμὴν, Κάλπη.] Et urbs & portus a fluvio Calpa nomen invenere. Strabo lib. XII: Μεταξὺ δὲ Χαλκηδόνος καὶ Ἡρακλείας ἐστὶ παράλιοι τόποι, ἐν οἷς ἡ τε Ψίλλις, καὶ ὁ Κάλπης, καὶ ὁ Σαγγάριος. Insignem hujus portus descriptionem legimus apud Xenophontem lib. VI de exp. Cyri, unde pauca transcribam: Τὸ δὲ χωρίον τὸν ἀγχιάλου Κάλπης λιμένα, ἵνα δὴ ἐκ τῆς Θρᾴκης τῆς ἐπὶ τῇ Ἀσίᾳ· Ἀ ξέμπορία δὲ Θρᾴκη πᾶσα ἐστὶ μάλιστα τοῦτον τὸν τόπον· Ἡσυχῇ μὲν οὖν Ἡρακλείαν ἐκεῖθεν δέξιαν εἰς τὸν Πόντον πλεῖν. Sequitur deinceps: Ὁ δὲ Κάλπης λιμὴν ἐστὶ μέσην μάλιστα τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ἡρακλείας τοῦ Βιθυνίου. Reliqua quæ apud Xenophontem sequuntur præclarissima sane, atque dignissima ut transcribantur; sed brevitati studendum.

[64] Τοὺς νῦν τοὺς Καρπιανοὺς, ὡς Καλπιανοὺς φασι, καὶ τὴν πόλιν Καρπίαν.] Hæc in omnibus editis corrupta & transposita reperiuntur, ex MSS legendum, quod monente Salmasio ad oram fuit libri, in contextum recepimus. Vide præterea in voce Καρπία, ubi hæc emendatio partim confirmatur.

[65] Καλύβη, πόλις Θρᾴκης.] In præcedentibus noster egit de Cabyle, quam supra Byzantium in Asiaticum genti collocat, sed cum Strabo Καλύβας apud Asiaticos & Macedonum colonium celebret, sine dubio Καλύβας & Καλύβης pro eadem civitate habenda. Strabo lib. VII: Ὑπερ-

ΚΑΛΥΔΝΑ [66], νῆσος, [67] ἀφ' ἧς πόλις Θήβης, ἀπὸ Καλύδνης παιδὸς Οὐρανοῦ. λέγεται δὲ Καλυδνὶς ὁ πολίτης Καλυδναῖος· καὶ Καλυδνὶς τὸ θηλυκόν· καὶ Καλυδνεὺς ὁ Ἀπόλλων, ἀφ' Καλύδνι, ὡς Ἀνδροτίων ἐν τῇ Ἀττίδι. A

CALYDNA, insula, & urbs Thebana, sic dicta a Calydno Cœli filio. Dicitur etiam Calydnus. Civis Calydnæus, & Calydnis genere fœminino. Et Calydneus Apollo, & Calydnius, uti Androtion perhibet libro VI de Attica.

83

ΚΑΛΥΔΩΝ, Αἰτωλίας πόλις, ἀπὸ Καλυδῶνος τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἢ τοῦ Αἰτωλοῦ. τὸ ἐθνικὸν, Καλυδώνιος, ἀφ' Καλυδωνία. B

CALYDON, urbs Ætoliæ, a Calydone Endymionis, sive Ætoli filio sic dicta. Gentile, Calydonius, & Calydonia.

ΚΑΛΥΜΝΑ, νῆσος, ἣν [68] ὁ Σκήψιος πολυηνθικῶς Καλύμνας φησί. [69] τὸ ἐθνικὸν, Καλύμνιος, ὡς Σηρέδων. τὸ Καλύμνιον μέλι ἐκεῖ εἶναι φησί. λέγεται Καλυμνία. τὸ ἐθνικὸν, Καλυμνιάτης. C

CALYMNA, insula, quam Scepsius numero multitudinis Calymnas appellat. Gentile, Calymnius, auctore Strabone: tradit enim ibi Calymnium mel esse. Dicitur etiam Calymnia, cujus gentile, Calymniates.

ΚΑΛΥΝΔΑ [70], πόλις Καρίας, [71] ὡς Καρύανδα. τὸ ἐθνικὸν, Καλυνδεύς· [72] Ἡρόδοτος ἐγδόῃ. D

CALYNDA, urbs Cariæ, uti Caryanda. Gentile, Calyndensis. Herodotus lib. VIII.

ΚΑΛΥΤΙΣ, πόλις Συρίας· [73] Ἡρόδοτος δευτέρᾳ. [74] ὁ οἰκήτωρ, Καλύτης· ἀφ' τὸ θηλυ-

CALYTIS, urbs Syriæ, cujus Herodotus lib. II meminit. Incola, Calytes, & fœmi-

κὸν δὲ ἔστι Βυζαντίοις τὸ Ἀγάθη ἐπὶ τῆς, ἐξ ἧς πόλεως Καλλίδης, φιλίαν τῷ Δημοσθένει τὴν πρὸς τοὺς Μακεδόνας συνάψας ἱδρύσατο. Hæc urbs hac de causa olim appellabatur Poneropolis, teste Plinio lib. IV cap. XI: *Oppidum sub Rhodope Poneropolis antea, mox a conditore Philippopolis, nunc a fera Trimontium dicta.* Ammian. Marcel. Eutropius, Ptolomæus & alii Καλλίπολιν appellant, sed hujusmodi literarum transpositiones frequentiores sunt, quam doceri debeat.

[66] Καλυδνα, νῆσος.] Quibus in terris hæc insula sit sita, Epitomator non addit, quod multo melius judico, quam cum Hesychio statuere, Calydnas Rhodo finitimas esse. Fateor profecto admodum incertam esse harum insularum positionem & numerum. Plinius Calydnam numero singuli censet esse insulam maris Carpathii, in qua civitates *Coos* & *Olymna*, lib. IV cap. XII. Et lib. V cap. XXXI circa Doridis Gnidum Calydnam collocat, cum tribus oppidis, *Notio, Nisyro*, & *Mendetero*: verum hæc quemadmodum concilientur, parum video. Apud Strabonem circa libri decimi calcem, duæ opiniones inveniuntur, altera vult ab Homero Calydnas insulas ex vocari, quæ sunt Sporades, e quibus una sit Calymna: Altera vult, duas insulas Calydnas esse, Lerum nempe & Calymnam, eosque ab Homero innui. Ab his dissentit Ilicius ad Lycophronem, statuens Tenum & Myconum insulas Calydnas esse: Verum hic grammaticus sibi videtur contrarius: nam Tenus & Myconus, non sunt insulæ Troianæ, ubi Calydnæ ab ipso ponuntur ad hunc Lycoph. versum:

Υἱὸς Καλυδνῶν λιμένι φοινίσσων πόλιν.

Ubi ita commentator: Καλυδναὶ, νῆσοι Τρῳάδες, ἀπὸ τοῦ Καλυδνος.

[67] Καὶ πόλις Θήβης.] In agro Thebano non erat oppidum hoc nomine, sed ipsæ Thebæ hac appellatione insigniebantur. Lycophron:

Ἀξὶ Καλυδνα νέρτερ, Ἄϊδου τ' ἀφ' ὀχθ
Σωτῆρ', ὅπου καμοῦσαν ἐσθλὸν φρενῶν.

Sed Ilicius ad illum locum in dubium vocat, an Thebæ conditorem Calydnum habuerint, ita enim ille: Καλυδνα δὲ νῦν πέρσει πόλις Θήβης λέγει· Καλυδνὶς γάρ τις Θηβαίοις ἐπῆν ἀφ' Θήβης, μετ' ἐν Ὄρνῳ, ὃν τινα Καλυδνον καὶ πυρώσαν πόλιν φασὶ τῆς Θήβης τὰς ἐπιβουλὰς· ὃς μετὰ τὸν Ὄρνον ἀνεχωρήσεν, ἐν Ξάνθῳ δ' Ἀμφίλοχον αὖθις ἐνείκασε.

[68] Ὁ Σκηψ.] Non puto Stephanum exacte ad rationis amussim fecisse, quod duas & diversas fectiones finxerit de vocibus Καλυδνα & Καλυμνα, cum ex Scepsio appareat, unum eandemque insulam esse. Hoc evidentissime constat ex ipsius Scepsii verbis apud Strabonem lib. X, quæ noster sine dubio respicit: Ὁ δὲ Σκήψ πολυηνθικῶς ἀνεγράψατο τοὺς νῦν Καλύμνας φησὶν, ὡς Ἀγήσιος, ἀφ' Θήβης. Promiscue enim ab auctoribus hæc insula appellabatur, quod conjicere licet ex Herodoto, a quo hujus insulæ cultores Καλυδνιοι appellantur, ita enim ille lib. VII, ubi de Artemisia loquitur: Ἡμισέα δὲ Ἀλικαρνασσέων τε καὶ Κώων, καὶ Νισυρίων τε καὶ Καλυδνίων.

[69] Τὸ ἐθνικὸν, Καλύμνιος, ὡς Σηρέδων. τὸ Καλύμνιον μέλι ἐκεῖ εἶναι φησί.] His verbis, quorum nec religium quidem in vulgatis libris apparet, ope meliorum codicum, Stephanum auctiorem fecimus. Vide Strabonem lib. X circa finem, ubi de Calymnio melle mentionem facit. Sed clarissime apparet, his verbis Stephanum debere augeri ex Eustathio ad Dionys. ubi ex nostro ita commentatur: Ὁ δὲ τὸ ἐθνικὸν γράψας ἐκ τοῦ μέλι Καλύμνιον λέγει, ἐξ οὗ καὶ ἡμεῖς ποιοῦμεν Καλύμνας, ἀφ' οὗ μ'.

[70] Καλυνδα, πόλις Καρίας.] Hæc urbs erat prope Cnidum. Strabo lib. XIV: Τοιχωρύχῳ δὲ ἔοικεν ἡ ἐξ ἰουλίδος ἐπὶ Κνίδον φερόμενος Καλυμνα πόλις, εἶτα Καῦνος, καὶ πλοῦς πάλιν Κάλυδος βραχύς. Sed optime ibi emendavit Cl. Casaubonus Καλυνδα. Eodem modo illud urbis nomen vitiatum reperitur apud Scylacem: Ἀλικαρνασσὸς ἐμπόριον κλεινόν, ἐξ οὗ ἐστὶν ἀμφὶ τὸν τόπον ἐν πελάγει, Καλυμνα νῆσος (ibidemque legendum Καλυνδαι. Καρικὸν πόντος ἐστὶ πόλις ἐμπόριον. Apud Ptolemæum Καλανδα dicitur, & apud Plinium *Calydna*. Sed non dubito, quin verum nomen fuerit Καλυνδα.

[71] Ὡς Καρύανδα.] Veram lectionem ex MSS restituimus: pessime in omnibus vulgatis legebatur Καλυανδα.

[72] Ἡροδότῳ ἐγδόῃ.] Aliquoties gentile Καλυνδεύς apud Herodot. loco citato invenitur: Διαπεμφθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀρτέμιος, φέρουσα ἐπιβολὰς καὶ φιάλην, ἀνέθηκε ἐν Καλυνδοῖσι, ἐν αὐτῷ ἐστασίασε δὲ Καλυνδέων βασιλεὺς Δαμασιθύμος. Eodem loco etiam occurrit posscssivum Καλυνδιηος. Καὶ τὸ πῶν ἐν τῷ Καλυνδικῷ τοῖς μαλίστα λόγου ἄξιόν ἐστι τοιόνδε.

[73] Ἡροδότῳ δευτέρᾳ.] Incidit noster sine dubio in depravatum Herodoti codicem, in quem librariorum incuria irrepserat Καλυτις, pro Κάδυτις, qui error in libris MSS est frequentissimus, ut omnes norunt, in iisque passim verlari. Herodoti verba sunt: Καὶ Σύριοι παρὰ ὁ Νεῖλος συμβάλλει ἐς Μαρίης ἐόντες· μοῦνοι δὲ τοῦτοι ἴσμεν, τοὺς ἡμεῖς πόλιν Σύριος ἴδμεν μεγάλην πλησίον Κασίου ὄρεος. Quod autem præferenda sit vox per delta scripta, ipsa ratio dicit, nam deducta est ab Hebræo צר *Cadex*, cujus memoria in variis Scripturæ locis celebratur.

[74] Ὁ οἰκήτωρ, Καλύτης.] Quicquid etiam Stephanus dicat, hoc gentile a primitivo præoccupatum esse, non possum tamen mihi persuadere, finis finem & genimum esse. Corrigerem, si mei arbitrii foret, ὁ οἰκήτωρ Καλύτης· ἀφ' τὸ θηλυκὸν Καλυτίς.

γλυκὺν Καλύκης, ἀφ' οὗ τὸ θηλυκὸν Καλύκη παρῆκται.

ΚΑΜΑΡΑ [71], πόλις Κρήτης. [76] καὶ ὁ πολίτης, Καμαραῖος. Ξενίων ἐν Κρητικοῖς φησιν, [77] ἔστι Λατὼ ἐλέγετο.

ΚΑΜΑΡΗΝΟΙ, νῆσοι Ἀραβίων· Ἑκαταῖος ἐν περιηγήσει. οἱ οἰκοῦντες, ἐμοίως τῷ πρωτοτύπῳ Καμαρηνοί.

ΚΑΜΑΡΙΑ, πόλις Ἰταλική, [78] Ἀλβανῶν ἀποίκισμα· Διονύσιος Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. οἱ οἰκήτορες, [79] Καμαρῖνοι.

ΚΑΜΑΡΙΝΑ, πόλις Σικελίας, καὶ λίμνη. ἀφ' ἧς ἡ παροιμία,

Μὴ κίνει Καμαρίναν, ἀκίνητος γὰρ ἀμείνων.

ὁ πολίτης, Καμαρινατῖος.

ΚΑΜΒΥΣΗΝΗ [80], καὶ Ξερξήνη· αἱ ἀπὸ Καμβύσου καὶ Ξέρξου, Περσικαὶ χῶραι. [81] τὸ ἐθνικὸν τὸ αὐτό.

ΚΑΜΙΚΟΣ, πόλις Σικελίας, ἐν ᾗ Κώκαλος ἦρχεν, [82] ὁ Δαιδάλου. [83] Χάραξ δὲ, Ἴνυκον αὐτὸν φησίν. ὁ πολίτης, Καμίκιος, ὡς θηλυκῶς.

ΚΑΜΙΡΟΣ, πόλις ἐν Ῥόδῳ, ἀπὸ τοῦ πρώτου Κερκάφου, τοῦ [84] Ἡλιάδου, τοῦ Κυδίππης.

A fœmininum Calycis, quia hæc forma in primitivo jacet.

CAMARA, oppidum Cretæ, cujus oppidanus Camarænus. Xenio in Creticis perhibet, quod etiam Lato appellatur.

B CAMARENI, Arabum insulæ, de quibus Hecatæus in Periegesi. Incolæ eodem modo uti primitivum Camareni vocantur.

CAMARIA, urbs Italica, Albanorum colonia, de qua Dionysius in Romanorum
C Antiquitatibus. Incolæ, Camarini.

CAMARINA, oppidum Siciliæ, & palus, unde proverbium:

Ne move Camarinam, immota enim melior.

D Oppidanus, Camarinæus.

CAMBYSENE, & Xerxene, regiones Persicæ, a Cambyse & Xerxe sic dictæ. Gentile, idem est.

CAMICUS, oppidum Siciliæ, in quo
E Cocalus regnabat Dædali hospes. Charax vero Inycum appellat. Oppidanus, Camicius, quod etiam gen. fœm. usurpatur.

CAMIRUS, urbs in Rhodo, sic dicta a filio Cercaphi, qui erat Solis & Cydippæ filius.

[71] Καμάρα, πόλις Κρήτης.] Hoc genuinum esse oppidi nomen liquet ex numismate apud Goltzium, cum inscriptione ΚΑΜΑΡΑΣ. De eo etiam Ptolemæus mentionem facit lib. III cap. XVII.

[76] Καὶ ὁ πολίτης, Καμαραῖος.] Ita supplevit hunc locum Salmasius in margine sui libri, ut & Meursius in Cretæ descriptione, qui etiam sequentia confusa in vulgatis illuxit. Legebatur enim in editis: καὶ ὁ πολίτης· ὡς Ξένιος ἐν Κρητικοῖς φησιν, ἔστι Λατὼ ἐλέγετο.

[77] Ὃ ἐστι Λατὼ ἐλέγετο.] Libri Palatini & Vossianus, ὅπερ Λατὼ ἐλέγετο.

[78] Ἀλβανῶν ἀποίκισμα.] Libri MSS, & editiones ante Xylandrinam in lucem emissæ, Ἀλβανῶν ἀποίκισις. Et quod mirandum, illud vitium quoque Dionysii Halicarnassæi codices occupat, ita enim libro I legitur, qui locus a Stephano innuitur: Ἡ δὲ Ἀλβανῶν ἀποίκισις ἡ Καμερία, πολλοῦ χρόνου ἀποφθαρεῖσα πρὸ τῆς τοῦ Ῥώμης. Sed sine dubio ibi legendum ἀποίκισις, quemadmodum in Stephano emendavimus, erat enim Albanorum colonia Cameria, multo tempore antequam Roma conderetur, nimis. Non parva sane differentia est inter ἀποίκισιν & ἀποίκιον: est enim ἀποίκισις proprie ἀποικία, populi in colonium deductio, sed ἀποίκισις, ipsa urbis ædificatio, cum muro & fossa cingitur. Vide porro de nominibus & aliis rebus ad Cameriam spectantibus, Cluv. Ital. antiq. lib. II cap. IX.

[79] Καμαρῖνοι.] Gentile nomen plurimis in locis apud Dionys. Halicarnass. lib. I occurrit.

[80] Καμβυσηνὴ & Ξερξήνη, αἱ ἀπὸ Καμβ. &c.] Pessime hunc locum, si quem alium, tractarunt librarii. Priores editiones: Καμβύσηνη, καὶ Ξερξήνη, ἡ ἀπὸ Καμβύσου καὶ Ξέρξου. Xylander, videns hanc lectionem nihil sani continere, emendabat: Καμβύσηνη καὶ Ξέρξου, ἡ ἀπὸ Καμβύσου &c. Salmasius in margine sui Stephani legere coniicit: Καμβυσηνοὶ, καὶ Ξερξῆνοι, αἱ ἀπὸ Καμβύσου & Ξέρξου Περσικαὶ χῶραι. Sollicitavit quoque hunc locum Casaubonus ad Strab. cum ita restituendo: Καμβυσηνὴ, καὶ Ξερξήνη, ἀπὸ Καμβύσου &c. Existimo autem, nos veram lectionem divulgasse, quod manifestissime liquet ex ipso Stephano, ita enim ille alibi: Ξερξήνη, ἀπὸ Ξέρξου, ὡς Καμβυσηνὴ ἀπὸ Καμβύσου. Quod autem noster addat, esse Persicas regiones, illud cum Casaubono a veritate remotum existimo, nisi noster intelligat regiones, Persarum imperio subditas atque parentes.

[81] Τὸ ἐθνικὸν τὸ αὐτό.] Noli existimare gentile nomen esse Καμβυσηνὴ, sed nostrum loqui de eadem forma: quemadmodum enim Καμβυσηνὴ pro regione sumitur, sic Καμβυσηνοὶ pro incolis, quæ nomina sunt ejusdem formæ, apud orientales usitatæ.

[82] Ὁ Δαιδάλου.] Cave putes, Cocalum Dædali filium fuisse, quod multi perperam in dictionariis suis ex hoc loco confirmare nituntur. Bene meo quidem judicio Cluverius ratiocinatur subintelligit: nam cum a Minoë capitis esset damnatus Dædalus, e vinculis cum filio elabitur, & Inycum Sicanorum oppidum ad Cocalum salvus pervenit, uti scribit Pausanias in Achaïcis, Hyginus fab. XL, & alii.

[83] Χάραξ δὲ Ἴνυκον αὐτὸν φησί.] Hæc verba Cluverius in Siciliæ descriptione, interpretando leniens, inquit, Characem non velle, unum esse eundemque locum Inycum & Camicum: sed, cum alii Camicum fuisse regiam Cocali adfirmarent, ipse e diverso Inycum sedem ejus fuisse perhibet.

[84] Ἡλιάδου & Κυδίππης.] Libri Palatini & Vossianus Πηλιάδου, & editi quotquot sunt Πολιάδου. Verum neque in MSS, neque in vulgatis genuina erat lectio. Nos reposuimus Ἡλιάδου, quæ verissima est lectio, inducti auctoritate ipsius Stephani: Λίνδος, πόλις ἐν Ῥόδῳ. Κερκάφου δ' Ἡλίου καὶ Κυδίππης &c. Hæc lectione non utitur noster voce Ἥλιος, sed patronymico Ἡλιάδης, quod eodem redit. Ἡλιάδαι enim sive Solis filii insulam hanc habitarunt, teste Strabone lib. XIV: Μεθ' οὓς τοὺς Τελχῖνας, οἱ Ἡλιάδαι μοναρχοῦσι) κατέχοντες τὴν νῆσον· ἀπ' αὐτῶν Κερκάφου & Κυδίππης γεγονότες παῖδες, τοὺς περὶ πόλεις κτίσαντας ἐπωνύμους αὐτῶν. Pindarus Olymp. Od. VII:

---- ἐν τᾷ δὲ Κάμειρον
Περσέθοντο τρεῖς Ἀ-
λιάδαι, Λίνδον τε. ---

Ad quæ verba ita commentantur Scholiastes: Τῶν ἐν τῇ (τῆ Ἰλίᾳ) πεφόνευκε ὁ Κέρκαφος, ἐκ Κυδίππης, τῆς Ὀχήμου

πης. Ἀπὸ Κερκάφου ἡ αἱ Ῥόδιαι γυναῖκες [87] Κερκαφίδες. ἦσαν δὲ τρεῖς, ὡς Ὅμηρός φησι,

Λίνδον, Ἰηλυσόν τε, καὶ ἀργινόεσσαν Κάμιρον.

[88] ὁ πολίτης, Καμιρεύς. Πείσανδρος ὁ ἀθανασιόπολις ποιητὴς, Καμιρεὺς ἦν. λέγεται καὶ Καμιρίτης, καὶ Καμιραῖος· καὶ Ἰηλυκῶς.

ΚΑΜΜΑΝΙΑ, μοῖρα Θεσπρωτίας· μετωνομάσθη δὲ Κεστρινία. [89] ἐξ ἧς Κάδμος, ὁ ποταμὸς Κεστρῖνος. ἔστι κτίσμα Κεστρίνου, τοῦ Πριάμου, [90] τοῦ Ἑλένου. οἱ οἰκήτορες [91] Καμμανοὶ, ὡς ἀπὸ Καμπανίας Καμπανοί.

ΚΑΜΠΟΣ, κτίσμα Καμπάνου, [92] ἀφ' οὗ ἐκτίσθησαν. τὸ ἐθνικὸν, Καμπανὸς καὶ Καμπανή.

ΚΑΝΑΘΑ [93], πόλις πρὸς τῇ Βόστρᾳ Ἀραβίας. τὸ ἐθνικὸν, Κανάθηνός. ἔν τισι δὲ διὰ τοῦ ι γράφεται.

ΚΑΝΑΙ, [94] πολίχνιον Εὐβοϊκὸν, [95] ἢ Λοκρῶν τῶν ἐκ Κυνὸς, καὶ ἀπέναντι τῆς Λέσβου. ἔστι

lius. Sed a Cercapho Rhodiæ fœminæ Cercaphides nominantur. Erant autem tres Rhodi urbes, de quibus Homerus:

Lindum Jalysumque & album Camirum.

Oppidanus, Camirensis. Pisander clarissimus poëta Camirensis erat. Dicitur quoque Camirita, & Camiræus, cujus & fœmininum extat.

CAMMANIA, pars Thesprotiæ, quæ mutato nomine Cestrinia vocata est, ex qua fuit Cadmus fluvius Cestrinus dictus. Cestrini filii Heleni, Priami nepotis opus est. Incolæ appellantur Cammani, uti a Campania Campani.

CAMPUS, opus Campani; a quo conditi fuere. Fœmininum est Campanis & Campani.

CANATHA, urbs versus Bostram Arabiæ. Gentile, Canathenus. In quibusdam vero per jota scribitur.

CANÆ oppidulum Euboïcum, vel Locrorum e Cyno profectorum, juxta Lesbi extremi-

---

ἱερωσύνης, ἐγένοντο τρεῖς ἀδελφαὶ, ἃς καὶ ὀνομάσαι ὁ Πίνδαρος ἐξέφησε. Vide præterea Diod. Siculum lib. v, & alios.

87 Κερκαφίδες.] Sic solent poëtæ, vel a conditoribus, vel a clarioribus in republica civibus nomina fingere, quæ urbis sive regionis incolis attribuunt, qua de re vide Stephanum in Ἀθῆναι atque aliis locis. Hic ergo Ῥόδιαι γυναῖκες Κερκαφίδες appellantur a Cercapho, cujus rei exemplum luculentissimum extat apud Apollonidem Anthol. lib. I cap. LX: non loquitur ibi poëta de fœminis, sed de viris:

Ὁ σὸς ἐγὼ Ῥοδίοισιν ἀοιδοθέτης ὁμώνυμος ἥρως
Ὁ σὸς Κερκαφίδαις αἰνὸς ἐπηετανὸν,
Ὑμνοποιὸς πάντ' ἀκροτάτου κύκλου πολιτάων ἐπ' ἀκρίδι,
Ἤλυθον, εἰλίξ τέσσαρ' ἔτ' εἴκοσι Νίκων.
Κεῖνα δ' ἀναλίσθω σὺ δίδυμον, χθιζὰ σανίδων
Κερκίδος, ἃ φθίσιν Ζηνὸς ἐτοιμάσαμεν.

Veram hac appellatione insigniri fœminas, etiam docet Eustathius ad Iliad. B: Ἤλιός ἐστι Ῥόδου πάτρως ὡς Κερκάφου, ἀφ' οὗ Κυδίππη, Λίνδου, Ἰηλυσός, καὶ Καμίρου, ὧν ἐστὶ θυγάτηρ Πόλυξο ἡ Χαρισσώνης πρὸς ἡμῶν Ἀθηνᾶ διδάσκουσα χρῆσθαι τῇ ἐρετικῇ τέχνῃ· ὅθεν δὲ τοῦ ῥηθέντος Κερκάφου, Κερκαφίδες αἱ Ῥόδιαι γυναῖκες εἰκάζονται. Igitur *Cercaphidæ* sunt viri Rhodienses, & *Cercaphides* fœminæ.

88 Ὁ πολίτης, Καμιρεύς.] Illud gentile passim in usu est apud bonos auctores. Diod. Sicul. lib. V: Περὶ δὲ Καμιρέων τῶν Τελχίνων. Sic quoque gentile illud Καμιραῖος, quod apud nostrum sequitur, apud Suidam legitur: Πείσανδρος, Πείσανδρος ὁ Ἀθανασιόπολις, Καμιραῖος, ἤτοι Ῥόδιος. Plura de illo Poëta vide apud Vossium, & Meursium in Rhodi descriptione lib. II cap. XI.

89 Ἐξ ἧς Κάδμος, ὁ ποταμὸς Κεστρῖνος.] Quid sibi hæc velint verba, fateor me non satis accurate capere, nam apud neminem, quod sciam, Cadmi fluvii memoria celebratur. Aliquando suspicatus sum pro Κάδμος subdititium esse Θύαμις, qui fluvius Thesprotiam & Cestriniam disterminat. Thucyd. lib. II: Ῥεῖ δὲ ὁ Θύαμις ποταμὸς, ἀναλίσκων τὴν Θεσπρωτίδα, καὶ Κεστρίνην. Veram cum hæc emendatio longissime recedat a vulgata lectione, aliunde lucem expectabimus.

90 Τοῦ Πριάμου.] In omnes vulgatos menda irrepserat, legebatur enim Πειραιῶς. Sed aliter nos docuerant mythologiæ doctores, Meursius in Lectionibus Atticis, & cod. Vossianus MS.

91 Καμμανοί.] Polybius excerpt. Legat. CVI: Ὅτι Τίτος ὁ τῶν Καμμανῶν, τὴν μὲ βασιλείαν. &c.

92 Ἀφ' οὗ ἐκτίσθησαν.] Vel subintelligendum Καμπανοὶ, vel legendum ἐκτίσθη numero singulari. Ad hanc lectionem Salmasius in margine sui Stephani ita scribit: Καμπανοὶ, ὅτι Καμπανὸς ἔκτισεν, ἀφ' οὗ καὶ Κύμη ἡ ἐν Λεχαίῳ· ἤτοι ὁ Καμπανοὶ ἀλλάξαντες. Hæc ineptiora, inquit, *in Etymologico Suidæ non vulgato.* Cete Eustathius ad Dionysium censet, *Campanos* ab oppido quodam *Campo* nomen invenisse, ita enim ille: Οἱ Καμπανοὶ λέγεται ἀπὸ τινος Ἰταλικῆς πόλεως ἀνηρημένης, ἣν ὁ Καμπὸς πόλιν.

93 Κάνασθα, πολ. πρὸς τῇ Βόστρᾳ Ἀραβίας.] Non dubito quin idem sit oppidum, quod noster in præcedentibus Ἄνα vocavit. Hierocles & alii *Canatha* appellant. Et civitas Episcopalis Arabiæ sub Bostrensi Metrop. Versus confundendum non est cum *Cana*, quod Galilææ oppidum est, & miraculo nostri Salvatoris clarissimum.

94 Πολίχνιον Εὐβοϊκὸν.] Vossianus: Εὐβοϊκῶν. Verum vulgata lectio est præferenda. Oppidulum in Euboea hoc nomine non fuit, sed promontorium, Thermopylis oppositum. Strabo lib. X: Τὸ δὲ ἀπὸ Κάνων ἐπὶ καλὸν θερμοπύλας. Sed noster promontoria, oppidula & alia quæ accuratiorem meditationem merentur, sæpe confundit. Ipse noster hujus promontorii meminit: Δῖον, πόλις Εὐβοίας, ἀπέναντι τῶν Κάνων. Ibi colebatur Jupiter Cenæus, de quo etiam Sophocles Trachiniis:

Ἀνὴρ τις ἐκ Εὐβοΐδος, ἔνθ' ἐρείσματα
Βωμοὺς πέλας τ' ἔσχισσε Κηναίῳ Διΐ.

Et Seneca OEtæo:

Qua templa tollens arcta Cenæi Jovis
Austro timendum sibilat Euboicum mare.

Ergo liquet in Euboea promontorium fuisse Cenæum, in quo templum Jovis Cenæi.

95 Ἢ Λοκρῶν, τῶν ἐκ Κυνὸς, καὶ ἀπέναντι τῆς Λέσβου.] Hæc corrupta & mutila in vulgatis libris ad hunc modum circumferuntur: Ἢ Λοκρῶν, καὶ ἀπέναντι τῆς Λέσβου. Sed libri Palatini, nunc Vaticani, optime suppeditabunt, quod jam divulgavimus. Quin imo, sic debere integram & emendari ipsum locum, luculentus Strabo totus ex, ex cujus lib. XIII hæc deprompta sunt: Κάνοι δὲ πολίχνιον Λοκρῶν τῶν ἐκ Κυνὸς, καὶ ἀπέναντι τῆς Λέσβου πόλις. κεῖται δὲ τῆς Κυναίας. Ergo Canæ sunt oppidulum Æolicum, quod Locri ex Cyno profecti in Æolide condidere. Livius lib. XXXVII: *Seleucum ab Æolide vulgaverat cum exercitu ad maritimas contractas urbes. Eas illum a Pergamo Eumenes, hunc a Phœnice Erythræque Romani sollicitabant. Classis Romana, forte ante dictum ad Canas gubernabat.*

ἔστι καὶ ὄρος Κάννη, καὶ πόλις, καὶ λίμνη. ἔστι καὶ A tremitates. Est quoque mons Cana, & urbs, & palus. Est etiam Troadis oppidum. Sunt quoque Cannæ per duplex N, prope Carthaginem. Gentile, Canæus & Canæa. Est præterea urbs Canæ ad Tigrim fluvium. Strabo lib. XIII: Hinc Canæus Jupiter, non duntaxat a Canæo promontorio, sed etiam ab urbe Cana.

Τρωάδος πόλισμα. εἰσὶ καὶ Κάνναι διὰ δύο ν, πλησίον Καρχηδόνος. τὸ ἐθνικὸν Καναῖος, καὶ Καναία. ἔστι καὶ πόλις Κάνη τῆς Τιγρητικῆς παραμεσόγαιος. Στράβων ιγ'. Καναῖος Ζεύς, ἀ μόνον ἀπὸ τοῦ Καναίου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς Κάνης.

ΚΑΝΑΣΤΡΟΝ, ἄκρον Θρᾴκης καὶ Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν, Κανάστραῖος. Σοφοκλῆς δὲ ὁ ὑπομνηματίζων τὰ Ἀργοναυτικὰ, Κανάστραιον φησὶν ἀκρωτήριον τῆς Παλλήνης. ἀλλ' ἐναντιοῦται τὰ ἐθνικὰ, εἰμὴ καὶ τοῦτο συλλάβοιμεν ὡς Δαναηϊστὶ τὸν Λέχαιον, καὶ Λίχαιον. καὶ Λύκειον τὸ γυμνάσιον, καὶ Λύκειος Ἀπόλλων. καὶ Νυμφαῖον, καὶ Νυμφαῖος.

ΚΑΝΔΑΣΑ, ὡς Μύλασα, Πήγασα, φρούριον Καρίας· Πολύβιος ἑκκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Κανδασεύς, καὶ Κανδασίς.

ΚΑΝΔΑΡΑ, πόλις Παφλαγονίας, ὡς χιλίοις τριακοσίοις ἀπὸ Γαγγρῶν, καὶ Θαρίβης κώμης. οἱ οἰκήτορες, Κανδαρηνοὶ καὶ Ἥρας Κανδαρηνῆς ἱερόν.

ΚΑΝΔΥΒΑ, ἀδιάφορως, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Κανδύβου παιδὸς Δευκαλίωνος. τὸ ἐθνικὸν, Κανδυβεύς.

ΚΑΝΘΗΛΙΑ, πόλις περὶ Καρχηδόνα. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· Ἡρόδοτος.

ΚΑΝΘΗΛΗ, πόλις Λιβοφοινίκων. καὶ Ἑκαταῖος ἔτω.

CANASTRUM, promontorium Thraciæ & Macedoniæ. Gentile, Canastræus. Sophocles qui in Argonautica commentarium edidit, Canastræum Pallenæ promontorium esse perhibet: verum gentilia contraria sunt, nisi hujus vocis gentile excipiamus, quod eodem modo se habet uti Lechæum & Lechæus, & Lyceum gymnasium, & Lyceus Apollo, & Nymphæum & Nymphæus.

CANDASA, uti Mylasa, Pegasa, castellum Cariæ, de quo Polybius lib. XVI. Gentile, Candasensis, & Candasis.

CANDARA, urbs Paphlagoniæ, tres circiter schœnos a Gangris, & Thariba vico distans. Incolæ, Candarenii. Et Junonis Candarenæ templum.

CANDYBA, genere neutro, urbs Lyciæ, a Candybo Deucalionis filio nomen habens. Gentile, Candybensis.

CANTHELIA, urbs circa Carthaginem, de qua Hecatæus in Asia. Herodotus.

CANTHELE, urbs Libyphœnicum, & sic quoque Hecatæus.

CAN-

[a] Πρὸς Καρχηδόνα.] Pessimo errore noster Cannas ex Europa in Africam, & ex Apulia prope Carthaginem transfert. Florus lib. II cap. VI: *Smurtum, id est, pene ultimum vulnus imperii, Canna: gravibius Apulæ vires, sed majusculæ cladis emersit.* Vide Cluv. Ital. Antiq. lib. IV cap. XII.

[b] Τὸ ἐθνικὸν, Καναῖος.] Sic ab Euboea & Æolidis oppido formari potest; sed ab Italica cum duplici ν Καννεύς. Plinio lib. III cap. XI CANNENSES appellatur.

[c] Κάνη δὲ Τιγρητικῆς.] Non satis hæc Canæ cognitæ sunt. Reperitur *Cana* prope Sachalitem sinum in thurifera regione Arrianus: Ἐμπόριόν ἐστιν ἔνερθεν παραθαλασσίου Κανὴ, βασιλεύοντος Ἐλιμαίδος, χώρης λιβανοφόρου.

[d] Στράβων ιγ'.] Quid putas, mi lector, Strabonem libro XIII *Canæ* ad Tigrim sitæ memoriam celebrasse? Cave hoc credideris. Excidere hæc verba suo loco, vel collocanda sunt post vocem Λίκειος, vel post vocem Τρωάδος; nam *Canarum* a Locris in Æolide conditarum Strabo lib. XIII mentionem fecit, ut & Canarum Troadis.

[e] Καναῖος Ζεύς.] Quemadmodum hæc in fine hujus fictionis sint emendanda, monet Cl. Rutgersius Var. Lect lib. II. Pessime exhibebant libri vulgati: Καναῖος Ζεύς, ἀ μόνον ἀπὸ τοῦ Καναίου, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς Κάνης. Verum is Κάναιος & Κάναιον restituit auctoritate Sophoclis, Æschyli & Senecæ. Nos fidem codicum MSS secuti, vocem Καναῖος recepimus, ut derivativum suo primitivo reponeretur. Quanquam probe noverim, poëtas solere primum elementum secundum idioma suum mutare.

[f] Καναστραῖον φησὶν ἀκρωτήριον.] Disputat noster cum Sophocle, doctissimo in Apollonii Rhodii Argonautica Scholiaste, an promontorium illud, de quo jam agitur, Κάναστρον, an vero Καναστραῖον sit nuncupandum. Sic Scylax: Καναστραῖον δὲ Παλλήνης ἐστὶν ἀκρωτήριον. Sic quoque Herodotus Καναστραίου κόλπου appellat, & non male gentile nomen cum substantivo adhibet. Puto tamen primitivum esse Κάναστρον, vel Κάναστρα. Etymologici Mag. auctor: Κάναστρα, ἀκρωτήριον τῆς Παλλήνης. Sic quoque Lycophronis Scholiastes: Καλλιόστρα ἡ Κάναστρα πόλις ἢ λίμνη Μακεδονίας. Si quis autem voce Καναστραῖον uti velit, per me licet, sed ἀκρωτήριον vel simile quid subintelligi oportet. Thucydides lib. IV: Καθ' ὃν καιρὸν Καναστραῖον πολίσιον ἐτείχιζον.

[g] Λιχαιὸν καὶ Λιχαῖος.] Lechæum est navale Corinthiorum, cui Leches Neptuni & Pirenæ filius nomen dedit, de quo Pausanias in Corinthiacis.

[h] Ὡς Μύλασα.] Corrupte in omnibus legebatur *Malassa*, quod correximus MSS codicum auctoritate. Vide quoque Stephanum in isthac voce.

[i] Ὡς χιλίοις τριακοσίοις ἀπὸ Γαγγρῶν, καὶ Θαρίβης κώμης.] Hæc corruptissima in vulgatis libris circumferebantur: ὡς ἀπὸ χιλίων Γαγγρῶν. καὶ Θαρίβα κώμη. Sed sensus est commodior, emendante Salmasio ad oram sui Stephani: imo correctio ejus tantopere placuit, ut eam in contextum receperim.

[k] Κανδηνοί.] Ita vocandi erant incolæ hujus urbis, non Κανδηλοί, quod editi repræsentant. Sic etiam pro Ἥρας Κανδηλῆς ἱερόν, reposuimus Κανδαρηνῆς.

[l] Πόλις Λυκίας.] Plinius lib. V cap. III: *Lycia quondam LX oppida habuit, nunc XXXVI habet. Ex his celeberrima præter supra dicta Canas. Candyba, ubi laudatur Œnum nemus.*

[m] Κανθήλη, πόλις Λιβοφοινίκων.] Hæc Bocharto eadem videtur urbs, quam noster jam *Cantheliam* nominavit, & circa Carthaginem posuit. Censet idem vir doctus *Canthele* idem esse quod חגרע *Canath-el* Saturni præ-

πης. Ἀπὸ Κερκάφου ἡ αἱ Ῥόδιαι γυναῖκες [87] Κερκαφίδες. ἦσαν δὲ τρεῖς, ὡς Ὅμηρός φησι,

Λίνδον, Ἰηλυσόν τε, καὶ Ἀργινόεσσα Κάμιρον.

[88] ὁ πολίτης, Καμιρεύς. Πείσανδρος δὲ ὁ Καμιρεὺς ποιητὴς, Καμιρεὺς λέγεται καὶ Καμιρίτης, καὶ Καμιραῖος· καὶ Ἰηλυκώς.

ΚΑΜΜΑΝΙΑ, μοῖρα Θεσπρωτίας· μεταβαλοῦσα δὲ ὄνομα Κεστρινία. [89] ἐξ ἧς Κάδμος, ὁ ποταμὸς Κεστρῖνος. ἔστι κτίσμα Κεστρίνου, τοῦ Πριάμου υἱοῦ Ἑλένου, [90] τοῦ Πριάμου. οἱ οἰκήτορες [91] Καμμανοὶ, ὡς ἀπὸ Καμπανίας Καμπανοί.

ΚΑΜΠΟΣ, κτίσμα Καμπάνων, [92] ἀφ' ὧν ἐκτίσθησαν. τὸ ἐθνικὸν, Καμπανὸς καὶ Καμπανή.

ΚΑΝΑΘΑ [93], πόλις πρὸς τῷ Βόστρᾳ Ἀραβίας. τὸ ἐθνικὸν, Κανάθηνός. ἔν τισι δὲ διὰ τοῦ ι γράφεται.

ΚΑΝΑΙ, [94] πολίχνιον Εὐβοϊκὸν, [95] ἢ Λοκρῶν τῶν ἐκ Κυνὸς, καλὰ πρὸς ἄκρᾳ τῇ Λέσβῳ. ἔστι

A lius. Sed a Cercapho Rhodiæ fœminæ Cercaphides nominantur. Erant autem tres Rhodi urbes, de quibus Homerus:

Lindum Jalysumque & albam Camirum.

B Oppidanus, Camirensis. Pisander clarissimus poëta Camirensis erat. Dicitur quoque Camirita, & Camiræus, cujus & fœmininum exat.

CAMMANIA, pars Thesprotiæ, quæ mutato nomine Cestrinia vocata est, ex qua fuit Cadmus fluvius Cestrinus dictus. Cestrini filii Heleni, Priami nepotis opus est. Incolæ appellantur Cammani, uti a Campania Campani.

CAMPUS, opus Campani; a quo conditi fuere. Fœmininum est Campanis & Cam-D pani.

CANATHA, urbs versus Bostrum Arabiæ. Gentile, Canathenus. In quibusdam vero per jota scribitur.

CANÆ oppidulum Euboïcum, vel Locrorum e Cyno profectorum, juxta Lesbi ex-E trémi-

---

ἔχρησεν, ἐρώτησιν ποιησάμενος, ὃν τρὸ ὀνομάτων ὁ Πίνδαρος ἐξέθετο. Vide præterea Diod. Siculum lib. v, & alios.

[87] Κερκαφίδες.] Sic solent poëtæ, vel a conditoribus, vel a clarioribus in republica civibus nomina fingere, quæ urbis sive regionis incolis attribuunt, qua de re vide Stephanum in Ἄβδηρα atque aliis locis. Hic ergo Ῥόδιαι γυναῖκες Κερκαφίδες appellantur a Cercapho, cujus rei exemplum luculentissimum extat apud Apollonidem Anthol. lib. I cap. LX: non loquitur ibi poëta de fœminis, sed de viris:

Ὁ σὸς ἐγὼ Ῥόδιος ἀνάρρηκτος λόγος ἔργοις
Ὁ σὸς Κερκαφίδας πίστις ἑταῖρε,
Τίμητός σοι σὺν ἀρετῇ καὶ πλοῦτος ἅπας ἀναβλύοι,
Ἤλυθον, ἠλθε γὰρ ὀρθὸν ἐπὶ ξένιον Νέμεσις.
Κεῖνο δ' ἀναλθέως σοι δίκαιον, χρεὼ πανθὲς
Κερκάφου, ὃ φιλέων Ζηνὸς ἔκτισε δῶμα.

Verum hanc appellationem insigniri fœminas, etiam docet Eustathius ad Iliad. B: Ἤλιός τε Ῥόδου πόμπας ἐστὶ Κερκάφου, ἢ ἐκ Κυδίππης, Λινδίου, Ἰηλυσίου, καὶ Κάμιρος, ὧν ἐκ τοῦ Χαρᾶ ἔποικος ἡμῖν ἱστόρησε Διόδωρος ἐν τῇ ἐθνογραφίᾳ· ὧν δὲ νῦν μέμνηται Κερκάφου, Κερκαφίδες αἱ Ῥόδιαι γυναῖκες εἰρήκασιν. Igitur *Cercaphides* sunt viri Rhodienses, & *Cercaphides* fœminæ.

[88] Ὁ πολίτης, Καμιρεύς.] Illud gentile passim in usu est apud bonos auctores. Diod. Sicul. lib. v: Παρὰ δὲ Καμιρεῦσιν Ἥρας Τελχῖνες. Sic quoque gentile illud Καμιραῖος, quod apud nostrum sequitur, apud Suidam legitur: Πείσανδρος, Πείσωνος ἐκ Λαοδικείας, Καμιραῖος, ἀπὸ Ῥόδου. Plura de illo Poëta vide apud Vossium, & Meursium in Rhodi descriptione lib. II cap. XI.

[89] Ἐξ ἧς Κάδμος, ὁ ποταμὸς Κεστρῖνος.] Quid sibi hæc velint verba, fateor me non satis accurate capere, nam apud neminem, quod sciam, Cadmi fluvii memoria celebratur. Aliquando suspicatus sum pro Κάδμος substituendum Θύαμις, qui fluvius Thesprotiam & Cestriniam disterminat. Thucyd. lib. II: Ἔστι δὲ ὁ Θύαμις ποταμὸς, ἐκβάλλων τὴν Θεσπρωτίδα, καὶ Κεστρίνην. Verum cum hæc emendatio longissime recedat a vulgata lectione, aliunde lucem exspectabimus.

[90] Τοῦ Πριάμου.] In omnes vulgatos menda irrepserat, legebatur enim Πραμίδου. Sed aliter nos docuerant mythologiæ doctores, Meursius in Lectionibus Atticis, & cod. Vossianus MS.

[91] Καμμανοὶ.] Polybius excerpt. Legat. CVI: Ὅτι Τεύκρος τοὺς Καμμανοὺς, τοὺς δὲ Βιτανίους, &c.

[92] Ἀφ' ὧν ἐκτίσθησαν.] Vel subintelligendum Καμπανοὶ, vel legendum ἐκτίσθη numero singulari. Ad hanc lectionem Salmasius in margine sui Stephani inscribit: Καμπανοὶ, ὅτι Κύμαιον ἔκτισαν, οἵτινες τὸν Κύμαιον τὸν παλαιὸν· ὅθεν καὶ Καμπανοὶ ἐκλήθησαν. Hæc invenimus, inquit, *in Etymologico Suidæ non vulgato.* Certe Eustathius ad Dionysium censet, *Campanos* ab oppido quodam *Campo* nomen invenisse, ita enim ille: Οἱ Ἑκατοναῖοι δὲ τὴν ὀνομαζομένην ἐκεῖ κώμαιον ἀνοικίσαντες, ἢ ὅτι Κάμπα πόλιν.

[93] Κάναθα, πόλ. πρὸς τῷ Βόστρᾳ Ἀραβ.] Non dubito quin idem sit oppidum, quod noster in præcedentibus Ἄνα vocavit. Hierocles & alii *Canatha* appellant. Ea civitas Episcopalis Arabiæ sub Bostrensi Metrop. Veniat confundendum non est cum *Cana*, quod Galilææ oppidum est, & miraculo nostri Salvatoris clarissimum.

[94] Πολίχνιον Εὐβοϊκὸν.] Vossianus: Εὐβοϊκῶν. Verum vulgata lectio est præferenda. Oppidulum in Euboea hoc nomine non fuit, sed promontorium, Thermopylis oppositum. Strabo lib. X: Τὸ δὲ ἐν Καίναιον ἐκ καὶ θερμοπύλαι. Sed noster promontoria, oppidula & alia quæ accuratiorem meditationem merentur, sæpe confundit. Ipse noster hujus promontorii meminit: Δῖον, πόλις Εὐβοίας, πρὸς τὰ Καίναια. Ibi colebatur Jupiter Cenæus, de quo etiam Sophocles Trachiniis:

Ἀλλ' ἦ τὸν ἐν Εὐβοίᾳ, ὅθ' ἱερεύεται
Βουφὸς πέλας τ' ἴσχουσι Κηναίῳ Διΐ.

Et Seneca OEtæo:

Quæ templa tollens alta Cenæi Jovis
Austro rimendum spectat Euboïcum mare.

Ergo liquet in Euboea promontorium fuisse Cenæum, in quo templum Jovis Cenæi.

[95] Ἢ Λοκρῶν, τῶν ἐκ Κυνὸς, καλὰ πρὸς ἄκρᾳ τῇ Λέσβῳ.] Hæc corrupta & mutila in vulgatis libris ad hunc modum circumferuntur: Ἢ Λοκρῶν, καλὰ πρὸς ἄκρᾳ τῇ Λέσβῳ. Sed libri Palatini, nunc Vaticani, optime suppeditabant, quod jam divulgavimus. Quin imo, sic debere integrari & emendari illum locum, luculentus Strabo testis, ex cujus lib. XIII hæc deprompta sunt: Κεῖνται δὲ πρὸς τοῦτο Λοκρῶν τῶν ἐκ Κυνὸς, καλοῦσι δὲ καὶ ἄκρον τὸ Λεσβιακὸν τοῦτο πέλας, κτίσμα ὂν τῆς Κυνωίας. Ergo Canæ sunt oppidulum Æolicum, quod Locri ex Cyno profecti in Æolide condidere. Livius lib. XXXVII: *Seleucum in Æolide subpervenisse cum exercitu ad maritimas civitates audiit. Ea relinquebat a Pergamo Eumenes, hinc a Thoante Ephesiique, hinc a Smyrnæis sollicitabantur. Classis Romana, ferme ante diem quintum Canas hiberna habebat.*

ἐστι καὶ ὄρος Κάνη, καὶ πόλις, καὶ λίμνη. ἔστι καὶ πόλις τῆς Τρωάδος. εἰσὶ καὶ Κάνναι διὰ δύο ν, πλησίον Καρχηδόνος. [97] τὸ ἐθνικὸν Κανναῖος, καὶ Καννάεα. ἔστι καὶ πόλις [98] Κάνναι τῇ Τίγρητι παραμεῖ. [99] Στραβὼν ιγ'. [100] Κανναῖος Ζεύς, ἀ μόνον ἀπὸ τοῦ Καναίου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς Κάνης.

ΚΑΝΑΣΤΡΟΝ, ἄκρον Θρᾴκης καὶ Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν, Κανασ[τ]ραῖος. Σοφοκλῆς ὁ ὑπομνηματίζων τὰ Ἀργοναυτικὰ, [101] Κανασ[τ]ραῖον φησὶν ἀκρωτήριον τῆς Παλλήνης. ἀλλ' ἐναλλάττει τὰ ἐθνικὰ, ἡμεῖς καὶ τὸν ὁπλίτην ἀκολουθήσομεν τῷ ἀπὸ πλησίον τῷ [1] Λέχαιον, καὶ Λέχαιος. καὶ Λύκειον τὸ γυμνάσιον, καὶ Λύκιος Ἀπόλλων. καὶ Νυμφαῖον, καὶ Νυμφαῖος.

ΚΑΝΔΑΣΑ, [2] ὡς Μύλασα, Πήγασα, φρούριον Καρίας· Πολύβιος ἐκκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Κανδασεὺς, καὶ Κανδασίς.

ΚΑΝΔΑΡΑ, πόλις Παφλαγονίας, [3] ὡς σχοινίων τριῶν ἀπὸ Γαγγρῶν, καὶ Θαρίβης κώμης. οἱ οἰκήτορες, [4] Κανδαρηνοὶ καὶ Ἥρας Κανδαρηνῆς ἱερόν.

ΚΑΝΔΥΒΑ, δ δετέρως, [5] πόλις Λυκίας, ἀπὸ Κανδύβης παιδὸς Δευκαλίωνος. τὸ ἐθνικὸν, Κανδυβεύς.

ΚΑΝΘΗΛΙΑ, πόλις περὶ Καρχηδόνα. ἑκατῷ Ἀσίᾳ· Ἡρόδοτος.

ΚΑΝΘΗΛΗ [6], πόλις Λιβοφοινίκων. καὶ Ἑκατῷ ἔτω.

ΚΑΝ-

tremitates. Est quoque mons Cana, & urbs, & palus. Est etiam Troadis oppidum. Sunt quoque Cannæ per duplex N, prope Carthaginem. Gentile, Canæus & Canæa. Est præterea urbs Canæ ad Tigrim fluvium. Strabo lib. XIII: Hinc Canæus Jupiter, non duntaxat a Canæo promontorio, sed etiam ab urbe Cana.

CANASTRUM, promontorium Thraciæ & Macedoniæ. Gentile, Canastræus. Sophocles qui in Argonautica commentarium edidit, Canastræum Pallenæ promontorium esse perhibet: verum gentilia contraria sunt, nisi hujus vocis gentile excipiamus, quod eodem modo se habet uti Lechæum & Lechæus, & Lyceum gymnasium, & Lyceus Apollo, & Nymphæum & Nymphæus.

CANDASA, uti Mylasa, Pegasa, castellum Cariæ, de quo Polybius lib. XVI. Gentile, Candasensis, & Candasis.

CANDARA, urbs Paphlagoniæ, tres circiter schœnos a Gangris, & Thariba vico distans. Incolæ, Candareni. Et Junonis Candarenæ templum.

CANDYBA, genere neutro, urbs Lyciæ, a Candybo Deucalionis filio nomen habens. Gentile, Candybensis.

CANTHELIA, urbs circa Carthaginem, de qua Hecatæus in Asia. Herodotus.

CANTHELE, urbs Libyphœnicum, & sic quoque Hecatæus.

CAN-

[97] Παρὰ Καρχηδόνα.] Pessimo errore noster Cannæ ex Europa in Africam, & ex Apulia prope Carthaginem transfert. Florus lib. II cap. VI: *Quarturus, id est, post ultimam Gallicos imperii, Cannæ: gravibile Apuliæ vim, sed magnitudine cladis emersit.* Vide Cluv. Ital. Antiq. lib. IV cap. XII.

[98] Τὸ Ἰτρικὸν, Κανναῖος.] Sic ab Eubœæ & Æolidis oppido formari potest; sed ab Italica cum duplici ν Κανναῖος. Plinio lib. III cap. XI CANNENSES appellantur.

[99] Κάνη δ' Τίγρητι.] Non satis hæc Cannæ cognitæ sunt. Reperitur Cana prope Sachaliten sinum in thurifera regione Arrianus: Ἐμπόριον ἐστὶ ἔσχατον παραθαλασσίου Κανῆ, βασιλείας Ἐλαΐζης, χώρης λιβανοφόρου.

[100] Στραβὼν ιγ'.] Quid putas, mi lector, Strabonem libro XIII Cana ad Tigrim fiere memoriam celebrasse? Cave hoc credideris. Excidere hæc verba suo loco, vel colligenda sunt post vocem Λέσβος, vel post vocem Τρωάδος; nam Canarum a Locris in Æolide condita. rum Strabo lib. XIII mentionem fecit, ut & Canarum Troadis.

[101] Κανασ[τ]ραῖον ἀκρωτήριον.] Disputat noster cum Sophocle, doctissimo in Apollonii Rhodii Argonautica Scholiaste, an promontorium illud, de quo jam agitur, Κάνηρον, an vero Κανασ[τ]ραῖον sit nuncupandum. Sic Scylax: Κανασ[τ]ραῖον δ' Παλλήνης ἐστὶν ἀκρωτήριον. Sic quoque Herodotus Κανασ[τ]ραίου ἄκρου appellat, & non male gentile nomen cum substantivo adhibet. Puto tamen primitivum esse Κάνασ[τ]ρον, vel Κάνασ[τ]ρα. Etymologici Mag. auctor: Κάνασ[τ]ρα, ἀκρωτήριον Παλλήνης. Sic quoque Lycophronis Scholiastes: Χαλκιδέων δ' ἐ Κάνασ[τ]ρα πόλις ἐ λίμνη Μακεδονίας. Si quis autem voce Κανασ[τ]ραῖον uti velit, per me licet, sed ἀκρωτήριον vel simile quid subintelligi oportet. Thucydides lib. IV: Καὶ τὸν καλὸν Κανασ[τ]ραῖον πολίσας ἐφύλαξε.

[1] Λιχαίου καὶ Λυκείου.] Lechæum est navale Corinthiorum, cui Leches Neptuni & Pirenæ filius nomen dedit. de quo Pausanias in Corinthiacis.

[2] Ὡς Μύλασα.] Corrupte in omnibus legebatur Μύλασσα, quod correximus MSS codicum auctoritate. Vide quoque Stephanum in isthac voce.

[3] Ὡς σχοινίων τριῶν ἀπὸ Γαγγρῶν, καὶ Θαρίβης κώμης.] Hæc corruptissima in vulgatis libris circumferebantur: ὡς ἀπὸ σχοινίων Γαγγρῶν. καὶ Θαρίβης κώμης. Sed sensus est commodior, emendante Salmasio ad oram sui Stephani: imo correctio ejus tantopere placuit, ut eam in contextum receperim.

[4] Κανδαρηνοὶ.] Ita vocandi erant incolæ hujus urbis, non Κανδηνοὶ, quod editi repræsentant. Sic etiam pro Ἥρας Κανδηνῆς ἱερόν, reposuimus Κανδαρηνῆς.

[5] Πόλις Λυκίας.] Plinius lib. V cap. III: *Lycia quondam* LX *oppida habuit, nunc* XXXVI *habet. Ex his celeberrima præter supra dicta Canas. Candyba, ubi laudatur Olenium nemus.*

[6] Κανθήλη, πόλις Λιβοφοινίκων.] Hæc Bochartо eadem videtur urbs, quam noster jam *Cantheliam* nominavit, & circa Carthaginem posuit. Censet idem vir doctus *Cantheli* idem esse quod כוכב *Cauceb-el* Saturni præ-

ΚΑΝΤΑΒΡΙΑ, χώρα. Σεμέλων τρίτη. οἱ οἰκήτορες, Καντάβροι. [7] ὡς ὁ Καλαβρίας Καλαβροί.

ΚΑΝΤΑΝΟΣ [8], πόλις Κρήτης, ὡς [9] Ξενίων, ἐν τῇ Κρητικῇ πάπῳ. τὸ ἐθνικὸν, Καντάνιος.

ΚΑΝΥΣΙΟΝ, μεγίστη πόλις [10] τῶν Ἰταλιωτίδων πόλεων· Σεμέλων ἐκλη. τὸ ἐθνικὸν, Καυύσιος, ἡ Καυυσίτης, ὡς Σεμέλων.

ΚΑΝΤΤΙΣ [11], πόλις Συρίων μεγάλη, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Καυυτίτης.

ΚΑΝΩΠΟΣ [12], ἔτως ἐδεῖ γράφεσθαι διὰ β καὶ π. γράφεται δ' ὅμως διὰ β καὶ β. [13] Σεμέλων ἐπτακαιδεκάτη· Κάνωβος δ' ἐστὶ πόλις ἐν αἴγυπτῳ ἑκατὸν σταδίοις ἀπὸ Ἀλεξανδρείας πρὸς ἕω ἴδρυται, ἀπὸ Κανώβου κυβερνήτου Μενελάου, ἀποθανόντος αὐτόθι. καὶ ἱερὸν [14] Ποσειδῶνος Κανώβου, [15] καὶ νῆσος. [16] τὸ ἐθνικὸν, Κανωβίτης. καὶ τὸ κληθικὸν, Κανωβικός. καὶ Κανωβικὴ διώρυξ, καὶ τὸ Κανωβικὸν στόμα. καὶ Κανωβὶς θηλυκῶς. ἔστι καὶ Λιβύης [17] τόπος Κάνωβος.

ΚΑΟΥΣ, κώμη ἐν Ἀρκαδίᾳ Τελφουσίας χώρας. ὁ πολίτης, Καΰσιος· ἐκεῖ γὰρ ἔτως Ἀσκλη-

A CANTABRIA, regio, de qua Strabo lib. III. Incolæ, Cantabri, uti a Calabria Calabri.

CANTANUS, urbs Cretæ, de qua Xenion in Creticis. Gentile, Cantanius.

B

CANYSIUM, maxima Italicarum urbium, de qua Strabo libro sexto. Gentile, Canysius, vel Canysita, uti idem Strabo perhibet.

CANYTIS, Syrorum magna civitas, de qua Hecatæus in Asia. Gentile, Canyuita.

C

CANOPUS, ita scribi oportebat per P. Scribitur tamen etiam per B, apud Strabonem libro XVII: Canopus urbs est, centum & viginti stadiis terrestri itinere ab Alexandria distans. Nomen habens a Canobo, Menelai gubernatore, qui ibi obiit. Et templum Neptuni Canobi, & insula. Gentile, Canobita: & possessivum Canobicus, & Canobica fossa, & Canobicum ostium, & Canobis genere fœminino. Est quoque Canobus Libyæ locus.

D

E

CAUS, vicus regionis Telphusiæ in Arcadia. Incola, Cauisius. Ibi enim Æscu-

dium. Erat enim ibi Saturni vicus, de quo Ponticus in vita Cypriani: *Carubitana civitas dicitur ubi in exilium fuit. Vicus, ubi in domo principis officiorum habitavit, dicitur Saturni, inter Veneriam & Salarium.* Vide plura apud Bochartum lib. I de Col. Phœn. cap. XXIV.

[7] Ὡς ὁ Καλαβρίας Καλαβροί.] Non sunt hæc verba in vulgatis. Codex Vossianus ea nobis suppeditans, non potui, quin nostro redderem.

[8] Κάντανος, πόλις Κρήτης.] Urbs satis nota est ex Episcopis, qui tempore Christianorum ecclesiæ præfuerunt. Paullus quidam *Cantani* Episcopus in Chalcedonensi synodo celebratur.

[9] Ξενίων ἐν τοῖς Κρητικοῖς πάπῳ.] Hæc quam infamia sint, & omni prorsus sensu destituta, nemo non videt. Xenion ex nostro in vocibus Κάκυρος, Δρέπανον, Ἀγκαδία, ut & libri inscriptio, satis est cognitus. sed nusquam ἐν τοῖς Κρητικοῖς πάπῳ. Salmasius in margine sui Stephani forte legendum conjicit: ὡς Ξενίων ἐν τῷ τῶν ἐθνῶν Κρητικῷ· Κρητικὸν πάπῳ τὸ ἐθνικὸν, Καυδιανός. Mihi, ut verum fatear, hæret aqua, & amplius deliberandum censeo, donec aliunde lux affulgeat.

[10] Τῶν Ἰταλιωτίδων πόλεων.] Ultima vox a vulgatis libris abest, quam ex MS Vossiano huic inferere libuit. Locus a nostro est transcriptus ex Strabonis lib. VI, uti ipse fatetur: Οὐ πολὺ δὲ ἀπὸ τῆς Ἡρακλείας ὑπέρκειται δύο πόλεις ἔνδον τοῦ πεδίου μεγίστη ἡ Ἰταλιωτίδων ὀνομαζομένη, ὡς ἐκ τῶν ἀποδεδειγμένων δῆλον, τέτε Κανύσιον, καὶ ἡ Ἀγκαδία, πλὴν ἐκεῖ ὀλιγάνθρωπος ἐστί. Plura de hac civitate videsis Cluverium.

[11] Κάνυτις, πόλις Συρίων.] Judico eandem hanc esse urbem, quam noster in præcedentibus ex Herodoto Κάλυβα appellavit. Videsis quæ ad illam sectionem diximus.

[12] Κάνωπος, ἔτως δεῖ γράφεσθαι διὰ β καὶ π. &c.] Hanc sectionem librarii, in geographicis imperitissimi, in duas dispertiti fuerant hoc modo: Κάνωπος, δεῖ γράφεσθαι διὰ τοῦ β. Σεμέλων ἑπταικαιδεκάτη. Hinc incipit altera sectio: Κανώβιον, ἡ πόλις ἐν αἰγύπτῳ &c. Nos totum locum mutilum atque corruptissimum sanitati priſtinæ restituimus, quem si contulerit lector cum aliis editionibus, vera experietur, quid differant ara lupinis. Verum negotium illud non confecimus, tanquam sufficiens, nostra, sed partim Codicis Vossiani, & partim Eustathii auctoritate, qui sua ætate eodem prorsus modo in Stephani MSS legebat, ita enim ille in Comment. ad Dionysium: Ὁ δὲ τὰ Ἐθνικὰ γράψας φησὶν, ὅτι δεῖ διὰ β Κάνωπον γράφειν τὴν πόλιν διὰ τοῦ π. γράφεται δὲ ἔνιοι διὰ β. Quemadmodum hoc vocabulum sit scribendum, eum disputat Etymologici Mag. Auctor, sed in eadem cum Stephano opinione versatur. Locum apprime ad rem facientem huc transcribam: Κάνωπος· δεῖ λέγειν τὸ ἐθνικὸν· ἐπεὶ δὲ εἰς ἓν λόγον ὑπῆγε ὅλα τὰ πολιτικὰ παραγόμενα, ἐδεῖ καὶ τὸ βέτα ἀφεῖναι· ἢ πολιτικὰ μὲν ἐστὶ, Κάνωπος, ἀπόφασις δ' ἔστω ὁ Κάνωβος. Et sic quoque hanc vocem & omnia ejus derivata apud Scylacem scriptam reperi. Ex his omnibus manifestissime apparet, quid de hac nostra correctione sit statuendum: Hunc locum si absque fomentis adhibendis præteriissem, ingens & putridum ulcus in eo natasset.

[13] Σεμέλων ἑπταικαιδεκάτῃ.] In omnibus editis legitur, ἑπταιδεκάτῃ. Sed verum numerum revocavimus. Nam sequentia apud Strabonem libro XVII inveniuntur. Verum in Stephani MSS & vulgatis post vocem Ἀλεξανδρείας sequitur copulativa καὶ, quam expungendam curavi, cum huic nullius sit usus, atque etiam a Strabone absit.

[14] Ποσειδῶνος Κανώβου.] Codex Vossianus, καὶ ἱερὸν Ποσειδῶνος Κανώβου.

[15] Καὶ νῆσος.] Sic quoque Eustathius ad Dionysium: Ἔστι δὲ, ὡς ἱστοροῦσί τινες, καὶ νῆσός τις Κανώβου. Hinc Eustathium ex nostro hausisse, perspicue satis liquet. Optime Scylax: Ἐπὶ δὲ τῷ στόματι Κανωπικῷ ἐστὶ νῆσος πρὸς ἕω τοῦ στόματος Κανωπικοῦ, καὶ σταδίους ἔχει ἐν αὐτῇ τῷ Μενέλεω τῷ κυβερνήτῃ τῷ δεῦτι Τροίας, ᾧ ἐνταῦθα Κάνωπος, τὸ μνῆμα.

[16] Τὸ ἐθνικὸν, Κανωβίτης.] Eustathius cogeniliuntur Ἐμφαίνει δὲ ἐνταῦθα ὁ σοφὸς τὰς Κανωβίτας, ἃς οἱ μὲν ἀπὸ Κανωβίτου μέρους, ἢ τόπου ἐστὶ λαμπρόν. Possessiva ab hac voce derivata passim extant apud Strabonem & alios. Præter Κανωβίτης, quod juxta Libycum sive Ægyptium charactera formatum est, etiam Κανωβικὸς reperitur, quod Græca forma gaudet. Pausanias in Phocicis:

Ἀπὸ δὲ Πρασιῶν Τανωπικὸν, ἐπὶ Κανωβικὸν.

[17] Τόπος Κάνωβος.] Sic Xylandriana exhibet. At Veneta atque Florentina Κάνωπος. Et sic quoque verisimiliter MSS codices

Ἀσκληπιὸς ἐπικλῆ Καίσιος, ὡς Παυσανίας ἐν βιβλίῳ. A

ΚΑΠΑΙ, πόλις Ἑλλησποντία. Ἀνδρωνίων γ' Ἀτθίδος. τὸ ἐθνικὸν, Καπαῖος, ὡς Ναπαῖος.

ΚΑΠΕΤΩΛΙΟΝ, ὃ Ῥωμαῖοι λέγουσι, B [1] Ταρπήϊον πάλαι λεγόμενον. φασὶ δὲ τὸ χαράττειν τὸ πρῶτον τὸν Εὐδαίμονα, διὰ τοῦ ι φησίν. Εἰρωνικῶς δὲ προπαροξυτόνως, διὰ τοῦ ι χάφων. Ἡρωδιανὸς δὲ, Καπετωλίδιον, ἐν ἑξασυλλάβοις· καὶ ἐν παιρέσει. [19] Καπετωλίειον. [20] τὸ δὲ Καπετωλεῖα, ὅπου τὸ ἀγῶνες, παραθεατέον. [21] ὅσα γὰρ ἔχει παρόξυτον πρὸ ι, εἰς ος λήγει καθαρὸν, ἢ συλλαμβανόμενα μόνῳ τῷ ι, ἢ προηγουμένου αὐτοῦ β α. ὡς πίναξ πρὸ πέλεκυς τοῦ αι δίφθογγον, παραθεατέον· ἢ καὶ ὅσα κλητικά· Ἀσκληπιεῖον, Ἀσκληπιὸς γάρ· Πτολεμαεῖον, Πτολεμαῖος γάρ· Ὀλυμπίδα τοὺς Ἀθήνησιν, Ὀλύμπιος γάρ. τὸ δὲ τέμενος, Καπετώλιον, [22] καὶ Καπετώλιος Ζεύς, διὰ τοῦ ι. [23] τὸ ἐθνικὸν, Καπετωλῖνος. C

ΚΑΠΙΝΝΑ [24], Τυρρηνικὴ πόλις. λέγεται δὲ πληθυντικῶς. [25] τὸ ἐθνικὸν, Καπιννάτης ἢ Καπιννήτης, ὡς Αἰγινάτης, καὶ Αἰγινήτης. τὸ κλητικὸν, [26] Καπιννάτιος. D

ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑ, χώρα τῇ Κιλικίᾳ [27] προσορρος, ὡς φησι Μένιππος, ἀπὸ Σινώπης [28] εἰς Εὔαρχον ποταμὸν, ὃς ἐρεύγεται Πα- E

Æsculapius nomine Cattilius colitur, teste Pausania libro VIII.

CAPÆ, urbs Helles pontiæ, cujus meminit Androtio libro III de Attica. Gentile, Capæus, uti Napæus.

CAPITOLIUM, collis in urbe Roma, olim Tarpæus dictus. Endæmon perhibet, vocem eum I esse scribendam, ubi pro templo sumitur. Irenæus vocem per jota scribens, eam in antepenultima accentu notat. Sed Herodianus vocem sex syllabis effert Καπιτωλίδιον, & per synæresin Καπιτωλεῖον. Verum Καπιτωλεῖον ubi de certamine usurpatur, in penultima circumflectitur. Quæcunque enim in penultima habent jota, in ος purum desinunt, vel si duntaxat I in antepenultima habeant, vel ipsi præcedat A, ut inde in penultima diphthongus ει oriatur, in penultima circumflectuntur, & quotquot etiam possessiva sunt. Asclepieum fit ab Asclepius, Ptolemaëum a Ptolemæus, & Olympica, ludi Athenis celebrati, ab Olympius. Templum Capetolium dicitur, & Jupiter Capetolius per I. Gentile, Capetolinus.

CAPINNA, urbs Tyrrhenica, cujus nomen etiam numero plurativo effertur. Gentile, Capinnates & Capinnetes, uti Æginates & Ægineles. Possessivum, Capinnatius.

CAPPADOCIA, regio ad partem aquilonarem Ciliciæ vergens, uti Menippus auctor est. A Sinope usque ad Euarchum fluvium, qui Pa-

[1] Ταρπήϊον λεγόμενον.] Non bene in hactenus editis Ταρφήϊον excusum legitur. Sequimur nos Vossiani codicis, auctoritatem. Imo sic voluisse Stephanum, alibi liquet: Τάφος, πόλις Γαλλίας· καὶ Ταφιανὸν ὄρος· καὶ ἔθνικὸν, Ταφιανὸς &c. Dionys. Halicarnass. Ταφιανὸν dicitur, ita enim ille lib. III: Ὃς πάντα δὲ ἐκκλίνων Ταφιανὸν, καὶ δὶ πλανωλιῶν. De Capitolio Romano ejusque nominibus, videndus Iulius Ryquius, qui præstantissimum libellum de hoc monte & arce conscripsit.

[19] Καπιτωλίειον.] Omnes vulgati & calamo exarati codices Καπιτωλίειον exhibebant, quod sine dubio tam procul ab Herodiani mente abest, ut Καπιτωλίειον corrigi necesse fuerit.

[20] Τὸ δὲ Καπετωλεῖα, ἐπὶ τῶν ἀγῶν.] Et hoc loco male in omnibus libris circumferebatur Καπιτωλεῖα. Innuit noster *ludos Capitolinos*, quos Camillus instituit, postquam suo ductu & auspicio Gallos vicisset. Vide Livium lib. V cap. L.

[21] Ὅσα γὰρ ἔχει παρόξυτον πρό ι.] Editores omnes hunc locum asterisco signaverant, & parum juvant MSS ad locum replendam. Conjecturam Magni Salmasii, quam ex duobus libri alleverat, in contextum recepimus, scilicet πρὸ ι. Ita enim sensus commodior atque planior redditur.

[22] Καὶ Καπετώλιος Ζεύς.] Sic frequentissime apud Dionys. Halicarnass. occurrit. lib. VI Antiq. Rom. Εἰς ἣν ἐν τῷ Καπετωλίῳ Διὸς, ἢ ἵππος ἐπίκειται. Et lib. VIII: Μάλιστα δὲ τὸν ἐν τῷ Καπετωλίῳ Διὸς ἱερόν.

[23] Τὸ ἐθνικὸν Καπετωλῖνος.] Passim apud Græcos & Latinos in usu est. Dionys. Halicarn. lib. IV: Ἐξ ἑκατὸν πολίτας Καπετωλίνου ὁ αὐτὸς, ἀπὸ τῆς ἀξιώσεως ἐν αὐτοῖς πρῶτος· καθάπερ δὴ οἱ Γαμικοὶ πολίται παρ' ἡμῖν.

[24] Κάπιννα, Τυρρηνικὴ πόλις.] Sic bene emendavit Holmannus, cum Aldina atque ex ea Florentina exhiberet Τυρσηνικὴ πόλις. Oppidum erat agro Falisco rum Scractique monti conterminum, cujus descriptionem pete ex Cluverio.

[25] Τὸ ἐθνικὸν Καπιννάτης, καὶ Καπινήτης.] Ultimum gentile, quod neque in MSS, neque in libris excusis conspicitur, addere placuit. Quorsum enim Stephanus duo gentilia, ἀπὸ τῆ Αἰγίνης formata, in exemplum adduxisset, ἐκ Αἰγινάτης & Αἰγινήτης? Male in omnibus libris legebatur, ἐκ Αἰγινάτου, quod in contextu correximus. Omnes Latino ore CAPENATES dixere. Cicero Famil. lib. IX epist. XVII: *Vejentanum agrum & Capenatem metiuntur.* Liv. lib. XXVII: *In agro Capenate ad lucum Feroniæ III signa sanguine sudare diem ac noctem fluxisse, nunciatum.*

[26] Καπιννάτιος.] Primitivum, quia per duplex N exaratur a nostro, non poteram, quin emendarem possessivum inde deductum, quod passim in omnibus simplici N excusum invenitur. Cluverius ex scriptura per N simplex concludit, urbis nomen eodem modo fuisse exaratum, sed cum Stephani ætate a pronunciaretur ut a, ex Καπένα factum esse Καπίνα. Latini ut *Capenas* pro possessivo usurpant. Virgil. lib. VII Æneid.

Hi Saracte habent arces Flaviniique arva,
Et Cimini cum monte lacum, lucosque Capenæ.

Hinc porta *Capena*, per quam Via Appia in Campaniam Roma ibatur. Vide Martial. lib. III Epig. XLVII.

[27] Παρόρειος.] Emendat Salmasius in margine sui codicis προσόρειος, sed neminī placebit hæc correctio, qui noverit Ciliciam versus septentrionem habere Cappadociam.

[28] Εἰς Εὔαρχον ποταμόν.] Admodum mihi suspectum est τὸν Εὔαρχον, nam fluvium hoc nomine in hisce regionibus non agnoscunt geographi, fortasse scribendum εἰς Εὐφράτην ποταμόν. Nam Strabo de finibus Cappadociæ verba faciens, & longitudinem eius describens, Eu-

Παφλαγονίαν & [29] Καππαδοκίαν. [30] τὸ ἐθνικὸν, Καππάδοξ, ἡ Καππάδοξ, ἡ Καππαδόκης. [31] Ἡρόδοτος δέ φησιν, ὁ κτίσης Καππάδοκα ἐκλήθη ὑπὸ Μενάνδρου. λέγεται καὶ [32] Καππαδόκισσα, ὡς Αἰθίσσα, καὶ [33] πανδόκισσα. [34] Διήρηται δ' οὐχ ὡς νῦν εἰς πρώτην καὶ δευτέραν, ἀλλ' εἰς μείζονα καὶ ἐλάττονα, ἡ μικρὰν & μεγάλην.

A qui Paphlagoniam & Cappadociam terminat. Gentile, Cappadox, & Cappadocus, & Cappadoca. Herodotus vero inquit: Conditor Cappadocus appellatus est a Menandro. Dicitur quoque Cappadocissa, uti Æthiopissa & Pandocissa. Divisa autem fuit, non uti nunc, in primam & secundam, sed in majorem & minorem, & in parvam atque magnam.

ΚΑΠΡΙΗ [35], νῆσος Ἰταλίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. λέγεται καὶ [36] Καπρία. [37] τὸ ἐθνικὸν, Καπριάτης. ἐποίησεν ὁ [38] Βλαῖσος Καπριατῶν ποιητὴς, Καπριάτης.

CAPRIE, insula Italiæ, de qua Hecatæus in Europa. Vocantur etiam Capriæ. Gentile, Capriates. Hinc erat Blæsus Capriates, facetiarum poëta.

ΚΑΠΥΑ, πόλις Ἰταλίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἀπὸ Κάπυος [39] τοῦ Τρωϊκοῦ. [40] τὸ ἐθνικὸν, Καπυανὸς, ὡς Ἀσιανός.

CAPYA, urbs Italiæ, cujus Hecatæus in Europa meminit: a Capy Trojano sic dicta. Gentile, Capyanus, uti Asianus.

ΚΑ-

CA-

---

plurali meminit lib. XII: Μέγιστοι δὲ οἱ χῶροι καθ' ὁδὸν ἀπὸ Καισαρείας ἐπὶ Ταύρου ἴσον χίλιοι & ἑκατὸν σταδίοις· μέσος δὲ αὐτῶν ὁ Λυκαονίας & Φρυγίας μέχρι Εἰρηνόπολις κώμη ἐστὶ, καὶ τοῦ Ἀγχιάλου, οὗ πεδιάδες.

[29] Καππαδοκίαν.] Post hæc verba quædam temporis diritate, vel Epitomatoris incuria excidisse firmiter mihi persuadeo. Nam probandum erat ex Menippo, Cappadociam respectu Ciliciæ ad septentrionem esse sitam, quod in allegatis verbis non conspicio. Fortassis etiam stadiorum numerus desideratur: nam Menippus orbem terrarum per σταδιασμὸν, id est, *dimensionem per stadia*, descripsit.

[30] Τὸ ἐθνικὸν, Καππάδοξ.] Inveniuntur numismata cum inscriptione ΚΑΠΠΑΔΟΚΩΝ. Verum an deducendum sit a recto Καππάδοξ, vel a Καππάδοκ-, vel Καππάδοκες, cum tria hæc gentilia eundem in plurali numero gignendi casum admittant, ea de re hodie sententiam non feram. Τὸ Καππάδοκ- deducitur a casu obliquo Καππάδοκ-, qualia innumera apud nostrum occurrunt. Τὸ Καππάδοκες apud Dionys. de situ orbis in usu est:

Τῆς δ' ἔθνε μίσσοι βῆ ἐπ' ἀπείρονα βαθέιης
Καππάδοκες ναίουσι. ---- ----

Idem quoque sæpius reperitur apud Herodotum, & Eustathium in comment. ad verba jam allegata. Sed insignem de tribus hisce gentilibus locum videsis apud Etymol. Mag. Auct. in voce Καππάδοξ.

[31] Ἡρόδοτος.] Non videtur mihi hæc vox sani coloris: nam apud Herodotum nulla hujus rei memoria celebratur. Sine dubio vitium illud originem duxit ex compendiaria scribendi ratione, & non uno in loco apud nostrum Ἡρόδοτος inventur, cum Ἡροδιανὸς legendum sit.

[32] Καππαδόκισσα.] Strabo lib. XIV: Ἔχει Ἀθὶς γυναῖκα, ἣν ἔγημεν ὁ Πεδουκαῖος ἐξ Ἀφροδίσιος Καππαδόκισσαν γυναῖκα.

[33] Πανδόκισσα.] Non est hoc gentile fœmin. Solet enim noster nonnunquam appellativa gentilibus miscere. Quemadmodum a Καππάδοξ deducitur Καππάδισσα, sic a Πανδοκὴ fit πανδόκισσα. Hesychius: Πανδοκὴ, ἡ εἰς πανδοκεῖον εἰσιοῦσα. Ergo ex mente Hesychii πανδόκισσα fœminam denotat, in pandocheo habitantem.

[34] Διήρηται δ' οὐχ ὡς νῦν εἰς πρώτην καὶ δευτέραν &c.] Agit noster nunc de Cappadociæ divisione, & verissimum est, antiquis temporibus, teste Strabone lib. XII, divisam fuisse in *magnam* (scil. seu proprie dictam (quæ Cappadocia ad Taurum vocabatur) & *minorem*, Cappadociam ad Pontum nuncupatam. Verum ætate Stephani alia obtinebat divisio, & non duntaxat in *primam* & *secundam*, sed etiam in *tertiam Cappadociam*. Nam quemadmodum ex una Palæstina tres provinciæ natæ sunt, de quibus in Notitia & Novell. Justiniani CXIII: sic quoque ex una Cappadocia, prisno duæ, & deinde tres provinciæ prodiere. Quo pacto in duas fuerit partita, legendum apud Gregorium Presbyterum in vita Nazianzeni. Sed urbem Mucillum, de qua etiam Stephanus suo loco, aliquando *secundæ*, & aliquando *tertiæ Cappadociæ* adtribuunt. In Synodo sexta subscripsit Theopompus episcopus Justinianopoleos, sive *Mesenum* (ubi legendum Mucillenorum vel Mocillenorum, aliquando enim id oppidi nomen per *s* scribitur.) Metropoleos secundæ Cappadociæ. Sed interpres Gregorii Nazianzeni in funebri patris oratione, *Mucillum* tertiæ Cappadociæ attribuit, ita enim ille: Διὰτῆρος Καππαδοκίας μητροπόλεως Τύανα, ἡ τρίτης ἐστὶ Μουκίλλου· τοῦ δὲ Καππαδοκίας μέρους ἦσαν, ἐξ ὧν ἐπίσκοποι ἦσαν πλείους εἰς σφᾶς. Atque hæc de Cappadociæ divisione sufficiant.

[35] Καπρέα.] Neque apud Græcos, neque apud Latinos hæc insula Καπρίαι appellatur, quod constanter præferunt libri MSS & vulgati: nos Καπρέα reposuimus, est enim syllaba ια repetitio vocis sequentis, quæ perperam a librariis nomini insulæ adjecta est.

[36] Καπρία.] Etiam Latinis *Caprea* dicitur: Ptolemæo Καπρία, reliquis Græcis Καπρέα & Καπρέαι. Unde hodie adhuc appellatur *Capri*. De situ aliisque memorabilibus videsis Cluver. Ital. Antiq. lib. IV cap. IV.

[37] Τὸ ἐθνικὸν, Καπριάτης.] Prout auctores insulæ nomen usurparunt, etiam gentile formatum est. Nam invenitur quoque CAPREATES, quod neque a Καπρέα, neque a Καπρίαι, sed a Καπρέαι deductum est. Id nomen corruptum censet Holstenius l. 4. ff. de rerum divis. ubi nunc vulgo legitur: *Divus Pius rescripsisse Formianis & Capenatis* scripsit. Ubi omnino sublituendum judicat *Capreatis*.

[38] Βλαῖσος Καπριατῶν ποιητής.] Plures præter Stephanum, meminerunt hujus poëtæ celebrant. Athenæus lib. II: Βλαῖσος δὲ Μυτιληναῖος, ἡ Ἀρίστων ὁ Τελίρις, Φίλων ὁ Ἀμφιτρύων, ἡ Γαμμάρος ὁ πάνυ ἡ ἀστεῖος ἀλίτης. Idem lib. XI, ubi ejus verba ex Saturno citantur: Βλαῖσος ὁ Σαπέρδης φησὶν, ἐπεὶ μεθυσθεὶς ἐπέβη ἐμοῦ καὶ γλυκυπίνου. Hesychius etiam hujus poëtæ meminit: Φολαινὶς, ἡ λίξις παρὰ Βλαίσῳ, σημαίνει δὲ ὀδόν. Cujusdam Menippi mentio reperitur apud Stephanem lib. XVI, cui etiam in more positum erat, seria jocose exprimere, ita enim ille: Ἐκ δὲ τῆ Γαδείρων Φιλίππης τὸ ὁ Ἐπικούρου γεγονὼς, ἡ Μελίσσου, ἡ Μενίππου ὁ σπουδογελοίου.

[39] Τοῦ Τρωϊκοῦ.] Sic omnes legunt MSS & libri editi, quod Salmasius mutare nititur in libri sui margine in Τρωὸς, quod revera etiam mihi non displiceat, nam sic loquitur Eustathius in comment. ad Dionys. Ἐκ μυστικῆς ἱστορίας ἡ Καπύης, κεφαλὴ τῆς Ἄλβης, ἧς φησιν ὁ χαριέστατος, καὶ τῶν ἐνυμφίων ἡ ἀνδρῶν, γλαφυρὸς Λατῖνος· κτίσας πόλιν Κάπυν ἡ Τρωὸς αὐτὸν φυλάξας ἐξήλασεν. Sed cum video sic quoque alios fuisse loquutos, nihil antiquius puto, quam vulgatam lectionem retinere eamque defendere. Etymol. Mag. Auctor: Καπύη, πόλις Ἰταλίας, ἀπὸ Κάπυος ἡ Ῥωμύλου καὶ Ἄρεως ἐκβάντος, ὡς φησι Καρύανδος ὁ Γεγραφώς· ἔστι δὲ Ὄρος· κέκτηται δὲ ἀπὸ Κάπυος τοῦ Τρωϊκοῦ.

[40] Τὸ ἐθνικὸν, Καπυανὸς.] Hac forma inferioris ævi scriptores

ΚΑΡΑΛΛΙΣ, ἡ [41] Καραλλέα, Γ'σπερ- κὴ πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Καραλλεώτης. ἔστι καὶ Καραλία δι' ἑνὸς λ, [41] Λιβυκὴ πόλις. καὶ ἐθνικὸν αὐτῆς, Καραλιανός. A

CARALLIS, quæ & Caralia, urbs Hesperica. Gentile, Caralleota. Est quoque Caralia per simplex lambda, Libyca civitas, cujus gentile, Caralianus.

ΚΑΡΑΜΒΥΚΑΙ, ἔθνος Γ'περβορέων, [41] ἀπὸ ποταμοῦ Καραμβύκα, ὡς Ἑκαταῖος ὁ Ἀβδηρίτης. B

CARAMBYCÆ, gens Hyperboreorum, sic dicta a fluvio Carambyca, cujus Hecatæus Abderita meminit.

ΚΑΡΑΝΑ [44], πόλις Γαλατίας, ὑπὸ Ῥωμαίων κτισθεῖσα. τὸ ἐθνικὸν, Καρανίτης, ἡ Καρανῖτις τὸ θηλυκόν.

CARANA, urbs Galatiæ a Romanis condita. Gentile, Caranita, & Caranitis fœmininum.

ΚΑΡΒΑΝΙΣ, γένους ὢν [45] ἀπὸ θηλυκῆς τῆς C δῆθεν ὁ Κάρβανος. ἔστι δὲ Κάρβανα πόλις Λυκίας. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Καρβανδεύς.

CARBANIS, factum est a genitivo casus recti Carbanus. Est quoque Carbana, urbs Lyciæ, & gentile, Carbanensis.

ΚΑΡΔΑΜΥΛΗ, [46] Ὅμηρος,

Καρδαμύλην Ἐνόπην τε. --- ---

[47] Ἡρόδοτος δὲ, Λακωνικὴν αὐτὴν φησὶν. D ἔοικε δ' ἑτέραν εἶναι πλησίον Χίου. τὸ ἐθνικὸν, Καρδαμυλίτης, ὡς Σινωπίτης. ἔστι δὲ τῶν ἐγχωρίων [48] Σκαρδαμυλίτης λέγεται. ἔστι δὲ καὶ Καρδαμυληνὸς κώμη.

CARDAMYLE, Homerus:

Cardamylen Enopenque.

Hanc Herodotus Laconiæ attribuit: verum alia esse videtur prope Chium. Gentile, Cardamylita, uti Sinopita: verum ab indigenis Scardamylita dicitur. Est quoque pagus Cardamylensis.

ΚΑΡΔΗΣΟΣ, πόλις Σκυθίας Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ὁ πολίτης Καρδήσιος, καὶ Καρδησεύς. E

CARDESUS, oppidum Scythiæ, de quo Hecatæus in Europa. Oppidanus Cardesius, & Cardesensis.

ΚΑΡΔΙΑ, πόλις [49] ἐν Θράκῃ Χερρονήσῳ. Ἑρμοχάρους ἱερέως θύοντος, [50] κόραξ ἁρπάσας καρδίαν ἀπέπτατο, καὶ ἀναπαύσασα εἰς F τόνδε

CARDIA, urbs in Thraciæ Chersoneso sita. Hermochare ejus conditore sacra faciente, corvus victimæ cor rapiens, cum eo avolavit & in

ports usi sunt, dicebant enim *Capuani*: Sed veteres *Campani*, teste Cluver. lib. IV Ital. antiq. Varro lib. IX de lingua Lat. perhibet, istam vocem in consuetudine admodum natare, ita enim ille: *Secunda divisio est de his verbis, quæ declinari possunt: quod alia sunt a voluntate, alia natura. Voluntaria declinatio refertur ad consuetudinem: naturalis ad rationem. Quare proinde ac simile conferri non oportet; ac dicere, ut sicut a Roma Romanus: sic ex Capya duci debere Capyanus: quod in consuetudine valentissimo natat.* Memini tamen, me alibi quoque apud auctores ΚΑΠΥΑΤΗC inveniſſe. Et vetera numiſmata apud Goltzium ΚΑΠΥΑΝΩΝ exhibent.

[41] Καραλία.] Alii hanc Pamphyliæ adscribunt. Hierocli Καράλεια dicitur. Et hinc in MS Latin. concil. Chalced. *Caralienſis* derivatur, teste Holstenio ad Carol. a S. Paullo.

[42] Λιβυκὴ πόλις.] Non fuit in Libya oppidum hac appellatione: sed fuit in Sardinia Libycæ ditionis. Latinis plurimis numero plurali *Carales* dicitur, & oppidani inde Caralitani. Straboni Κάραλις, ita enim ille lib. V: *Πλείστη δὲ πόλις, ἀξιόλογος δὲ Κάραλις ἡ Σάλακος.* Ptolemæus: Κάραλις πόλις ἡ ἄκρα, Καραλιτανὸς κόλπος.

[43] Ἀπὸ ποταμοῦ Καραμβύκης.] Eadem hæc Hecatæi verba legunatur apud nostrum in voce Ἑλίξοια, quo nomine etiam Carambycarum insula insignitur. Hanc Cluverius passim in Germania antiqua appellat Ἑλίξοιαν, contra omnium librorum fidem, & *Novam Zemblam* esse censet. Fluvii meminit Plinius lib. V cap. XIII: *Ab extremo aquilone, ad initium orientis æstivi, Scythæ sunt: extra eos, ultraque aquilonis initia, Hyperboreos aliqui posuere, pluribus in Europa dictos. Primum inde noscitur promontorium Celtica Lytarmis: fluvius Carambucis; ubi lassata fulcrorum vi, Riphæorum montium deficiunt juga.*

[44] Κάραννα, πόλις Γαλατίας.] Male in Xylandriana urbis nomen duplici N exaratur, quod neque agnoscunt priores editiones, neque MSS. Strabo lib. XII: Καὶ ἔστι ἐνταῦθα καὶ αὐτὸ τὸ παλάτιον, ἀποικισθὲν ὑπὸ Κάρανος, ἀφ' οὗ ἐλέγετο Καρανῖτις λίμνη.

[45] Ἀπὸ θηλυκῆς τῆς δῆθεν ὁ Κάρβανος.] Male in vulgatis legebatur & sine sensu, ἀπὸ θηλυκῆς δ' ἴθεια ὁ Κάρβανος, quod videns Salmasius, ad marginem sui libri emendabat.

[46] Ὅμηρος.] Homericum hemistichium desumptum est ex Iliad. I. ubi Cardamyle numeratur inter septem urbes, quas Agamemnon Achilli promittit.

[47] Ἡρόδοτος δὲ, Λακωνικὴν.] Laconiæ profectio Herodotus hanc urbem adscribit libro VIII. Sed Strabonem vide, eam Messeniæ attribuentem lib. VIII. Videtur hæc urbs aliquando Messeniis, & aliquando Laconibus paruisse.

[48] Σκαρδαμυλίτης λέγεται.] Vossianus codex & vetus Palatinæ bibliothecæ, Σκαρδηνυλίτης λέγεται. Verum nihil fami hæc habet lectio. Multis nominibus propriis & impropriis præfigi S. tes notior est, quam quæ doceri debeat. Sic dicimus κραδαίνειν, *indefinenter palpebras movere*, & σκραδαίνειν.

[49] Ἐν Θράκῃ Χερρονήσῳ.] Situm oppidi noster manifestius indicat in Καρδίᾳ, quam perhibet octingentis stadiis a Cardia. Conditores habuit Cardia Miltiadem & Chromenios, ac deinde Athenienses, Miltiade Chersonesis imperante, testatur illud Marcianus Heracleota in Periegesi:

Ἡ Θρηκία δ' Χερρόνησος ἐκτέτα-
Κται, καὶ ἐν αὐτῇ πόλις ἐστὶν Καρδία,
Ἀγχοῦ μὲν οὖσα τοῦ Μελανίου κόλπου τε
Κλαζομενίων, πολλὸν δ' Ἀθηναίων ἀπό,
Ὅτι Μιλτιάδης ἐκράτησε Χερρονήσου.
Περιπλοῦς δ' Εὐξεινικῆς. ---

Noster in voce Λυσιμαχία tradit, Cardiam deinde Lysimachiam fuisse appellatam. Sed vehementer fallitur, Cardiam & Lysimachiam idem fuisse oppidum, uti alibi docebimus, & jam omnino liquet ex allegatis Marciani verbis.

[50] Κόραξ τὴν καρδίαν ἁρπάσας.] Cui hoc verisimile videtur, urbis nomen hinc originem trahere, quod corvus τὴν καρδίαν, id est, *cor* mactatæ hostiæ surripuerit? Multo tutius Plinio fidendum, urbem sic appellatam fuisse,

πόλις τ χώρου, [51] ἀφ' ἧνας, ἢ ἀπὸ τοῦ ἔτους ἐκλήθη. ἢ ὅτι τῇ Σκυθῶν γλώττῃ ἅτου κεκλῆσθαι. [52] ὁ πολίτης Καρδιανός, ὡς Ἀσιανός.

ΚΑΡΔΟΥΧΟΙ, ἔθνος Μηδίας, ὡς Ξενοφῶν ἐν ἀναβάσεως γ'. [53] Ἐς Καρδούχους ἀφῖκτο· τούτους ἔφασαν οἰκεῖν ἀνὰ πὸ ὄρη, καὶ πολεμικοὺς εἶναι, καὶ βασιλέως οὐκ ἀκούειν. καὶ [54] Σοφαίνετος ἐν Κύρου ἀναβάσει φησὶ περὶ αὐτῶν.

ΚΑΡΔΥΤΟΣ [55], ὡς Βηρυτός, πόλις Σύρων μεγάλη, ὡς Ἑκαταῖος ἐν περιηγήσει Ἀσίας. τὸ ἐθνικὸν, Καρδύτιος, ὡς Βηρύτιος.

ΚΑΡΗΝΗ, πόλις Μυσίας· [56] Ἡρόδοτος ἐδόξην. τὸ ἐθνικὸν, Καρηνεύς, [57] ὡς Καρηνεῖς γ' περὶ Ψηφισμάτων. Γρηνίδες, Πιτανᾶται, Καρηνεῖται.

ΚΑΡΘΑΙΑ [58], μία δ' ἐν Κέῳ τετραπόλεως, ἀπὸ Καρθαίου πλοιάρχου ἐκεῖ. οἱ οἰκοῦντες, [59] Καρθαιεῖς· Πολύβιος ιϛ'. ἔστι καὶ [60] Ἰβηρίας Καρθαία, περὶ ἧς Ἀρτεμίδωρος ἐν δευτέρῳ γεωγραφουμένων.

ΚΑΡΙΑ, ἡ χώρα. τὸ ἐθνικὸν, Κάρ, ὁμωνύμως τῷ οἰκιστῇ. [61] τὸ θηλυκὸν καλὸν τέχνῃ, Καρίδα. ἡ ζητησις ἢ τοῦ δ διφθόγγου

A & in hunc locum detulit, atque hac de causa urbs ita dicta est: vel quod Scytharum lingua ita appellata sit. Civis, Cardianus, ut Asianus.

CARDUCHI, gens Mediæ, de qua Xenophon libro III Anabaseos. In Carduchos ducit. Illos vero perhibuerunt cacumina montium inhabitare, bellicosos esse, ac regi non B obedire. Et Sophænetus libro de Cyri Expeditione de his mentionem facit.

CARDYTUS, uti Berytus, magna Syrorum urbs, de qua Hecatæus in Asiæ Perigesi. C Gentile, Cardytius uti Berytius.

CARENE, urbs Mysiæ, de qua Herodotus libro VII. Gentile, Carenæus, quo utitur Carterus libro III de Decretis: Grynenses, D Pitanæi, Carenæi.

CARTHÆA, una ex quatuor urbibus in insula Cea, sic dicta a Carthio, qui illic obiit: Incolæ, Carthæenses. Polybius lib. XVI. Est quoque Iberiæ Carthæa, de qua Artemidorus E libro II Geographicorum.

CARIA, regio. Gentile, Car, quod & ejusdem nominis cum conditore. Femininum, ex lege artis Carica. Usus vocabuli et diphthon-

gum

fuisse, quod urbis speciem referret, ita enim ille lib. IV cap. XI: *Illustrant duæ urbes utrinque littora, quæ haud dissimili modo renuere, Pactye a Propontide, Cardia a Melane sinu: hæc ex facie loci nomine accepto.* Sed multo clarius Solinus cap. X: *Propontidis oram insignit Pactye, Melanem sinum Cardia: quod in cordis faciem sita sit, dicta Cardia est.*

[51] Ἀφ' ἧνας.] Vossianus & libri Palatini: μεθ' ἧνας. Utraque lectio commodo satis sensu admitti posset.

[52] Ὁ πολίτης, Καρδιανός.] Passim apud auctores illud oppidani nomen in usu est: Plutarchus in Eumene: *Εἰμένης δὲ Καρδιανὸς ἦν ἀπὸ Δόλωπος πολίσματος τῆς ἐπικρατείας τῆς Χερρονήσου πρὸς τῷ Ἑλλησπόντῳ.* Cornelius Nepos: *Eumenes Cardianus: hujus si virtuti par data esset fortuna &c.*

[53] Ἐς Καρδούχους ἀφῖκτο &c.] Rarissime a nostro antiqui scriptoris verba allegantur, quin trunca sint & mutilata. Nobis placuit hunc Xenophontis locum emendare juxta exemplaria jam divulgata. Omnes Stephani editiones exhibebant: Ἐς Καρδόχους ἀφῖκτο· τούτους δὲ πολεμικοὺς εἶναι καὶ βασιλέως οὐκ ἀκούειν. Sed melius hæc verba in Vossiano cod. & Palatinis libris hunc in modum concipiuntur: Εἰς Καρδούχους ἀφῖκτο· τούτους δὲ φασὶ πολεμικοὺς εἶναι, καὶ βασιλέα οὐκ ἀκούειν. De horum phrenuitate legendus Diod. Sicul. lib. XIV. pag. 257.

[54] Σοφαίνετος.] Sic correximus ex MSS & prioribus editionibus. Male Xylandriana exhibet Σοφαίνετος.

[55] Καρδυτός.] Vereor ne eadem sit urbs, quam in præcedentibus Κάλλιον appellat, & Herodotus, cujus testimonium adfert, Κάλλιον, unde fortassis Hecatæus, inserta liquida & terminatione parum mutata, Καρδύτιος fecit. Nam uti ex Hecatæo magna Syrorum urbs perhibetur, sic quoque Herodotus Κάλλιον describit lib. III: *Μετὰ δὲ τοῦτον μοῦνον, Κάλλιον πόλιν τε Συρίην ἔχοντα μεγάλην οἰκέει.*

[56] Ἡρόδοτος ἐδόξην.] Apud Herodotum lib. VII legitur Κάυκην, ita enim ille: Ἀπὸ δὲ Κάυκης ἀγχιάλου, Κάυκης αὖθι ἐοῦσης ἐν ἀριστερῇ, μετὰ δὲ Ἀταρνέα ἐς Καρήνου πόλιν. Stephanus tamen incidit in codicem Herodoti, in quo media vocalis per η erat exarata, quod hic mutandum non est, ne elementorum ordinem turbemus. Καρῆνα tamen potior mihi scriptura videtur, nam sic quoque Ephorus urbem appellavit, cujus verba apud nostrum supersunt in voce Βύττα. Καὶ βαλλόμενοι ἐκβάλλουσι αὐτούς, ἐκ Τίου δὲ Καρήνας λέγουσιν ἰλαύνειν. Et deinde sequitur gentile nomen, etiam per I scriptum: ἐς δὲ Ἐφόρου κατιλαύνουσι, Ἐφορίδες φασὶ· τοὺς δὲ ἄνδρας ἐπιλαύειν, Τίους, καὶ Καρηνεῖς ὀνομαζόντων.

[57] Ὡς Καρηνεῖς γ' περὶ Ψηφισμάτων. Γρηνίδες Πιτανᾶται &c.] Nihil verius hac emendatione, quam in contextum recepimus. Miseris modis totum hunc locum attriverant librarii, sic legendo: ὡς Καρηνεῖς περὶ Ψηφισμάτων γρηνίδες πιτανᾶται, Καρηνῆται.

[58] Καρθαία, μία δ' ἐν Κέῳ τετραπόλεως.] Male in omnibus vulgatis Κῷ, diverse enim sunt insulæ Τῆος & Κέως sæpenumero ab auctoribus & geographiæ imperiti confunduntur. Ita hoc loco debere legi, liquet ex nostro: Γενεὰ, πόλις ἐν Κέῳ τῇ νήσῳ. Et vide præterea Ἰουλὶς & Βουσίρατα. Olim hanc insulam quatuor habuisse urbes, noster hausit ex Strabone lib. X: Κέως δὲ τετράπολις ἦν· Ἰουλὶς δὲ λέγει ἔστι Γενεὰ ἢ ἡ Καρθαία, ἣν καὶ συνοικίζεσθαι φησὶ Λυσιμαχίδης καὶ Ἀριστοτέλης εἰς τὴν Καρθαίαν, ἡ δὲ Κορησσία εἰς τὴν Γενεάν. Hujus urbis etiam meminit Ant. Liberalis Fab. 2. Ovid. & alii.

[59] Καρθαιεῖς.] Ita rescribere placuit, ipsa ratione sic postulante; nam integra diphthongus erat vel exstirpanda, vel exprimenda. Male igitur in vulgatis Καρθαῖς. Plurima exempla adduci possent, si erat operæ pretium, quibus emendatiunculam hanc adstruerem.

[60] Ἰβηρίας Καρθαία.] Hæc alio nomine Ταρτησσὸς Græcis, sed Latinis Carteia dicitur, teste Plinio lib. III cap. 1. Multi censent eandem esse urbem, quæ hodie Hispanis nominatur Tarifa, qua de re vide Mariannam de Reb. Hisp. lib. 1 cap. II & VI cap. XVII. Putant tamen alii esse oppidum, quod hodie Hispanis Algezira dicitur.

[61] Τὸ θηλυκὸν καλὸν τέχνῃ, Καρίδα.] Depravatissima lectio in omnibus editionibus circumfertur, τὸ θηλυκὸν καλὸν τέχνῃ Κάνεγγα. Veram ex codice Vossiano & Palatinis revocavimus. Homerus τὸ Κάειρα usurpavit Iliad. Δ.

Ὡς δ' ὅτε πὺξ ἀνὴρ ἰδυίῃσι μάχῃσι πεποιθὼς
Μαστὸν, ἢ Κάειρα, πικαλίην ἐρύσσεται ἵππον.

Et Herodotus lib. I: Οὗτοι δὲ οἱ τριακόντοροι ἐπλήρουν τὸν λοιπὸν πλοῦν, ἐπὶ Καύνου ἴσχον, τὸν ἐπιλέγουσι οἱ γηγενέες. Videtur tamen, Eustathium sua ætate τὸ ἰδίωμα in libris reperisse

γενικὴ Ἀπολλώνιος δὲ ἐκ τοῦ ι, ὀξυτονούμενος, ὡς τὸ ἐκεῖ παθῶν, καὶ ἐν τῷ ἐκεῖ ἡρώων. ἡ δὲ εὐθεῖα ἀναγκαίως, διὰ τὸ ᾱ βραχὺ λήγουσα. τὰ δὲ εἰς α βραχὺ λήγοντα, ἐκτεινόμενα, ὑπονοεῖ τὸ διὰ τοῦ ι φύσει, ἢ θέσει· Ἡρωδιανὸς μὲν ἐν μὲν τῇ ὀρθογραφίᾳ, [A] ἀμφίβολον αὐτὸ φησιν. ἐν δὲ τῇ καθόλου, χρῆσθαι ἴσασιν διὰ διφθόγγου. Συνημμένως δὲ τὸ ἐκεῖ ἡρώων Ἀπολλωνίου, διὰ τοῦ ι μακρόν. ἔστι δὲ ὅτε μὲν τὸ διαίρεσιν ἐκθλίψεως χάριν· οἷον, ἴαι, οἷδα παρ' Αἰολεῦσιν, ἀντὶ τοῦ οἶδα. ἡ [C] χρῆσις δὲ διὰ διφθόγγου, [D] ὡς τὸ συνεκβολῇ τὸ σώματος, ἀλεξήσας· λέγεται καὶ Κάρις. ἔστι γὰρ ὁ Ζεὺς [64] παρὰ Μυλασσεῦσι τιμώμενος, καρίνης, Καρίνα. ἐκαλεῖτο δὲ [65] καὶ ἡ Μεγαρικὴ ἀκρόπολις Κάρια, ἀπὸ Κάρητος τοῦ Φορωνέως. καὶ ὁ οἰκήτωρ, Κάριος. [66] ἔστι καὶ Ἰακόμη. ἔστι καὶ Καριάτης. ἔστι δὲ Καριάτης, καὶ Καρίς, ἀπὸ τῆς Καρὸς γενικῆς. [67] Καρὶς δὲ ἐλέγετο ἡ Κῶς, ὡς Ἑλλάνικος.

ἔστι

gum admiuit. Apollonius effert per I longum lib. v de Affectionibus nominum, & in libro de Generibus. Productio neceſſaria eſt propter penultimam. Nomina enim in A breve deſinentia, ſi derivativa ſunt, producunt penultimam vel natura, vel poſitione. Sed Herodianus libro de Orthographia tradit eſſe anceps: nam libro de Proſodia univerſali, uſum per αι diphthongum ſequitur: ubi vero commentatur in librum Apollonii de generibus per I longum effert. Nam aliquando poſt Diæreſin ſyllaba longa redditur, uti in ἴαμα pro, ἴαι quale, εἶδα novi, apud Æoles pro οἶδα. Sed uſus diphthongum admittit per ſynecdromen, uti in σώσας ſervatrix, διώκας perdirrix. Dicitur etiam Carius, hoc enim nomine Jupiter apud Mylaſſenſes colitur, & fœmininum Caria. Præterea Megarenſium arx Caria vocatur, a Care Phoronei filio, cujus incola Carius. Dicitur quoque Carina, & Cariata, & Cariatis & Caris, quod deducitur a genitivo Καρός. Caris etiam appellabatur Cos, uti Hellanicus perhibet.

Eſt

peſſe, ſed cenſens lectionem parum probam, eam interpretando lenivit, ſic enim ille ad Iliad. B Πελασγοὶ δὲ οἱ Κᾶρες· ἀπὸ τοῦ ἰθυτικοῦ, ἀμφιβάσεις φασὶ τοὺς εἰκαῖοι· τὸ δὲ βάρβαροι ἀπὸ τοῦ βάρβαρος, ὁμοῦ τίγρεως, Καῖρα, τὸ δὲ Δία λιπεῖν ἔοικε τὸ ι· ὁ δὲ χρῆσις, τάχα τὸ διφθόγγου ἴσχ, ὡς τὸ παρ' Ὁμήρῳ, Μενοίτιος δὲ Καίρατος· παντελῶς μὲν φασὶ περὶ αὐτοῦ, ἀλλ' ὅμως. Verum obſervatione non indignum eſt, hîc ab Euſtathio legi Καῖρα, & non Κάειρα. Sed mihi mendum latere, & ex ſequentibus evidentiſſime emanſurum poſſe, τὸ Κάειρα paſſim præferendum.

[A] Ἀμφίβολον αὐτὸ φησιν· ἐν δὲ τῇ καθόλου, χρῆσθαι φασὶ διὰ διφθόγγου.] Hic locus peſſime in vulgatis libris exturpatus, ut ſenſus tanta commoditate vix elici poſſit. Et libri MSS parum juvabant ad ejus illuſtrationem. Cod. Voſſianus: ἀμφίβολον δὲ ἐστὶ τῷ ἐμπίπτοντι, ἐπεὶ φασὶ διὰ διφθόγγου φασίν. Quaſi Herodianus lituram contignaverit, cujus index erat ἐμπίπτοντι, quod nemo ſibi imaginetur. Allegatur ſæpenumero Herodiani liber, cui titulus eſt Καθόλου, a noſtro aliiſque hiſtoribus brevitati ſtudentibus: ſed integer eſt, Περὶ καθόλου προσῳδίας. de Proſodia univerſali. Ingenioſiſſime fallitur Xylander, & alii cum ipſo, cenſentes hanc eſſe genuinam epigraphen, Περὶ τῶν καθόλου χρήσεως. Cum hac lectione vox χρήσεως referenda ſit ad τὸ ἐμπίπτοντι, non vero ad τὸ καθόλου. Vide Stephanum in voce Ἐρυθραί pag. 356. Comment. 40, ubi omnia clamentaplumantur.

[B] Καὶ παντελῶς περὶ τοῦ.] Euſtathius olim legiſſe videtur: καὶ παντελῶς περὶ τοῦ, uti liquet in verbis jam allegatis, & omnino non improbandum, ita enim Stephanus in voce Ἄγκυρα pag. 23. Ἔστι δὲ παρὰ τὸν Ἀγκυρικὸν παντελῶς περὶ τοῦ Σαφρικός, Ἐπιρρικός. Duplicem ſtatuit Grammaticis παντελῶς, alterum τὸ ῥᾳδιούργημα, alterum τὸ πάντων. Hæ quia non paſſim ſunt obviæ, & rarius apud auctores occurrant, exemplum unicuique ex Etymologici Mag. auctore ſubjicere placuit. In voce Ἀ ἀρχή, de Synecdrome verborum ita ſcribit: Ἄαπερ γὰρ τὸ βίβας, ἐμπλοκωτάτως ὑπὸ ἐπῳδοῦ, ἔφερε δὲ παντελῶς ἀπολεῖς, καὶ ἀπὸ παντελοῦς ἀφῄρηται ἄαπερ, ὡς ἐκ τοῦ, Διόθεν φίλοι, ἢ ξεῖνοι ἱκάνουσι· οὕτω τὸ ἐπιβίβασον τὸ, καὶ παντελῶς ῥᾳδιούργημα τὸ ῥᾳδιούργησον ἔχει τὸν τρόπον τοῦτον. Et de Synecdrome caſuum in Ἀ ἀρχή· Τὸ δὲ ἀλφίτου ἐστὶ δίφορον, τὸ μὲν ἀπὸ πτώσεως, δότε τῷ ἀλφίτου· τὸ δὲ ἀπὸ ὀνόματος, χάριν) καὶ ἀπὸ παντελοῦς τοῦ σύνεστι πτῶσις ἐστὶν ἐμφάσεως. Præcedit vocativus δώσειν. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λαμβάνει μὲν τὸ

τοῦτο, ἵνα παντελῶς περὶ τὸ ἄρτος· κόπτεται, τὸ δὲ ἄρτος, ἐλλείπει· τοῦτο δὲ παντελῶς, τὸ δὲ πολυσημείως, ὥστε ἐκ παντὸς τοῦ αὐτοῦ χρῆσθαι αὐτοῖς· ἴσως ἐστὶ Σοφέως· τοῦτο δὲ ὁ λέγεται πολυσημείως παντελῶς τὸ αὐτὸ, ἵνα δείκνυσι, ὡς κόπτεται. His itaque bene penitatis, mentem Stephani in hiſce verbis ſic percipiendam cenſeo: illud ſcilicet fœmininum Καίρα, de quo tam proliſam orationem inſtituit, καθόλου παντελῶς derivatum eſſe a voce Καῖρ, uti a vocabulo παντελῶς παντέλης, & ab ἁπλῶς ἁπλέης. Vide præterea, quæ in principio hujus ſectionis ad illuſtrationem ex Euſtathio adduximus.

[64] Καρὶ Μολασσεῦσι.] Innuit tenuiſſe noſter locum Herodoti lib. 1: Ἀπόδεξιῶσι δὲ οἱ Μολασσεῖς Διὸς Καρίου ἱρὸν μέγιστον. Jovis Carii etiam Herod. meminit lib. v: Θῶμα δὲ ἐστὶ συγγενὲς καὶ Διὶ Καρίῳ.

[65] Καὶ ἡ Μεγαρικὴ ἀκρόπολις Κάρια.] Fœdiſſimum mendum hoc in loco codices vulgatos occupat. Xylandriana: καὶ ἡ Μεγαλικὴ ἀκρόπολις Καρία: & editiones priores, Veneta & Florentina: Καὶ ἡ μεγάλη ἀκρόπολις Καρία. Cod. Voſſianus nobis ad inveſtigandam veram lectionem facem accendit: ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Μεγάλου ἀκρόπολις Καρία. Verum pro Μεγάλου, unica mutata litera, reſcribendum Μεγάρων, quæ indubitata & certiſſima eſt lectio: nam Megarenſium acropolis Caria dicebatur, teſte Pauſania in Atticis: Μετὰ δὲ τὰ Δηλιακὰ τὸ τρίβωνα ἐς τὸν ὑπερκείμενον τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διὸς τοῦ Καρίου τὸ Φορωνέως, ὃς ἐς ἀνὴρ ἦν Καρίων. Verum enim vero, ut de hac emendatione ſimus certiſſimi, & nulla dubitandi anſa relinquatur, adſtat præſtantiſſimum locum Euſtathii ex comment. ad Iliad. B. ex quo luce meridiana clarius evincetur, germanum nos Stephano ſcripturam reddidiſſe, ita enim ille ex Ethnicographo: Ἡ δὲ Ἑλλάνικος φησὶ Κᾶρ τὸν Φορωνέως· ἀφ' οὗ Καρία ὀνομάσθη ἡ ἐν Μεγάροις ἀκρόπολις ἡ ἐν Καρίᾳ, ἡ Καρίη λέγεται, ἡ Κασία δέ φασι· ἀπὸ δὲ ἡ Κῶς Καρὶς ἐλέγετο καθὰ τὴν ἐπιλεξίδιον τοῦ Ἡσιόδου.

[66] Ἔστι δὲ Καρίνη.] Sic mulier Carica appellatur. Euſtathius ad Iliad. Δ: Καίρην δὲ γράφει ἡ Καρίη καθ' ὑπερθεσιν τοῦ μ. ἡ Καρίνη, ἀπὸ τοῦ Καρίου. Hinc Καρίνης mulieres præficæ, mercede conductæ ut lectum facerent, & mortuos ad ſepulturam lugubri cantu proſequerentur. Heſychius: Καρίνας, θρηνητρίας γυναῖκας· αἱ τὰς κλίνας τῶν τεθνηκότων ἐστρωννύουσαι· ἀπὸ τῆς παρὰ Καρσὶ γενομένης. Vide præterea Suidam in Καρικὴ μοῦσα.

[67] Καρὶς δὲ ἐλέγετο ἡ Κῶς.] Noſter in voce Κῶς, ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Καρίη. Verum eo in loco delere legi Καρὶς, deinde tollendemus.

Ll 2 ἔστι

[68] Ἔστι καὶ Φρυγίας πόλις Καρὶς, καὶ Καρίδες. Τὸ ἐθνικὸν Καριδάδις, ὡς Ἀρκαδάδις. Τὸ διὰ τοῦ τ πεζῶς, Καρίτης. Τὸ Καρῶν τὸ κλίνιον, Καρικός. Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ, τὸ Καρικὸν ἔθνος [69] δοκιμώτατον.

ΚΑΡΙΚῸΝ, [70] τόπος ἰδιάζων ἐν Μέμφιδι, ἔνθα Κᾶρες οἰκήσαντες, ὕστερον μιγάδες ἐξ αὐτῶν Μεμφιτῶν ποιησάμενοι, Καρομεμφῖται ἐκλήθησαν.

ΚΑΡΙΚῸΝ [71] ΤΕΊΧΟΣ, πόλις Λιβύης ἐν δεξιᾷ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, ὡς Ἔφορος πεντεκαιδεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν Καρικοντειχίτης.

ΚΑΡΚΙΝΊΤΙΣ, [72] πόλις Σκυθική· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. οἱ κατοικοῦντες, Καρκινῖται.

ΚΑΡΜΑΝΊΑ, χώρα τῆς Ἰνδικῆς· Σπεύσιππος πεντεκαιδεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Καρμάνιοι, καὶ ψιλωτικῶς καὶ διὰ τοῦ ι· [73] καὶ Καρμανοί. καὶ Καρμανίς. ἔστι καὶ Καρμανία νῆσος, [74] ἡ ἀπὸ τοῦ Καρμάνου.

ΚΆΡΜΗΛΟΣ, [75] ὄρος δυσημερὸν τὸ ἐθνικὸν Καρμήλιος, ὡς Μῆλος Μήλιος, [76] καὶ κυρίως ἐντεῦθεν [77] τὸ ἐθνικὸν, ὡς ἀπὸ πλησίον.

ΚΆΡΜΙΝΑ, [78] νῆσος Ἰνδική. τὸ ἐθνικὸν ὡφείλε Καρμιναῖος. εὑρίσκεται δὲ Καρμῖνοι.

ΚΆΡ-

Est & Phrygiæ civitas Caris & Carides, cujus gentilis Caridensis, uti Arcadensis. Exlege artis fit Carita. Carum posticissimum est Caricus, quo Herodotus libro 1 utitur: Caria gens celeberrima.

CARICUM, locus peculiaris in urbe Memphi, ubi Cares habitantes, cum Memphiris matrimoniis contractis, Caromemphitæ appellari sunt.

CARICONTICHOS, Caricum murus, urbs Libyæ ad sinistram Herculeorum columnarum, cujus Ephorus lib. v meminit. Gentile, Caricontichita.

CARCINITIS, urbs Scythica, de qua Hecatæus in Europa. Incolæ, Carcinitæ.

CARMANIA, Indiæ regio, de qua Strabo libro quinto decimo. Gentile, Carmanii, quod genere fœminino & neutro in us est. Dicuntur etiam Carmani & Carmanis. Est quoque Carmana insula, quæ a Carmanis nomen habet.

CARMELUS, mons tempestatibus obnoxius. Gentile, Carmelius, uti Melus Melius. Et proprium inde formatur. Gentile, idem est.

CARMINA, Insula Indica. Gentile debebat esse Carminæus. Sed invenimuntur etiam Carminii.

CAR.

[68] Ἔστι δὲ Φρυγίας πόλις Καρίς.] In vulgatis omnibus censeo pessimo errore legi: Ἔστι δὲ Φρυγίας πόλις Ἀκαρίς. Conf. Vossianus: Ἔστι δὲ Φρυγίας πόλις Ἀκαρίς. Unde transpositione unica litera Καρὶς legendum conjicio. Hanc Ephorus apud Athenæum lib. XIII circa Chium statuit, & perhibet tempore Deucalionis, duce Macare, fuisse conditam; ita enim ille: Περὶ δὲ τῶν Καριδῶν, ἔστι δὲ πόλις ἐν Καρίδῃ τῇδε Χίου πλησίον, Ἔφορος ἐν τῇ τρίτῃ ἱστορεῖ, κτίσαι μὲν αὐτὴν τοὺς ἀμφὶ Μακαρέα ἐκ δὲ ταύτης ἀποικίαν ἐλθεῖν εἰς Δαύνιον τῆς Ἰταλίας καὶ κατοικῆσαι μετὰ Μάγνητας. ἔστι μέντοι καὶ ἡ πόλις Καρίδες.

[69] Δοκιμώτατον.] Hodie in Herodoti vulgatis λογιμώτατον legitur libro I: Λέγει δὲ Μίνω καθηγεμονίην γενέσθαι πολλήν, καὶ δὴ καὶ τῶν νήσων, τὰς Κυκλάδας ἐοῦσας τὰς πλείους, τὰς Καρῶν ἐξελάσαι καὶ τοὺς ἑωυτοῦ παῖδας ἀντὶ τούτων κτίσαι ἀρχέας.

[70] Τόπος ἰδιάζων ἐν Μεμφίδι.] Evidentissima antiquorum scriptorum auctoritate constat, Caras olim quandam Ægypti partem incoluisse. Ptammetichus Ægypti rex Ionibus Caribusque loca quædam habitanda concessit ad mare supra Bubastin, ubi Pelusium erat ostium: Verum Amasis eos postea in tui custodiam contra Ægyptios Memphin transtulit: unde fortasis locum illum habitationi concessum, Caricum appellarunt. Historiam lege apud Herodotum lib. II.

[71] Καρικὸν τεῖχος, πόλις Λιβύης.] Hannonem regem Carthaginiensem hæc urbs conditorem habet, uti ipse refert in Periplo, si is auctor non sit spurius: Τῶν δὲ Λιβύων τινὲς ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ κόλπου πόλεις ἔκτισαν, καὶ μεταξὺ πόλεις ἀπὸ τῆς Ἡλιούπτης καλουμένης Καρικὸν τεῖχος, καὶ Γύτταν, καὶ Ἄκραν &c.

[72] Καρκινῖτις, πόλις Σκυθική.] Contra aliorum scriptorum fidem in omnibus editis hæc urbs Καρκίνης vocabatur, quam terminationem mutandam esse nullus dubito. Herodotus lib. IV. Ἔστι δὲ Γύτταρχος ποταμὸς, ἐξ ἀρχῆς μὲν ἐκ λίμνης, ὁρμώμενος δὲ διὰ Νομάδων Σκυθέων, ῥέων, ἐκδιδοῖ κατὰ Καρκίνιτιν πόλιν. Et eodem lib. apud eundem: Λίμνη ἐστὶ μεγάλη Σκυθικὴ ἐπὶ θαλάσσης αὐτοκρύφου κειμένη, καὶ τῆσδε λίμνης πόλις ἐστὶ, τῇ οὔνομα ἐστὶ Καρκινῖτις. Plinio & Melæ *Carcine* dicitur, & sinus *Carcinites*. Pl. vide lib. IV cap. XII, & Mel. lib. II cap. I.

[73] Καὶ Καρμανοί.] Pallim sic eos vocat Mela lib. III cap. VIII: *In ipso Carmani navigantium decore pelles sine vestis ac fruge, sine pecore aut sedibus, pellibus aut se velant.*

[74] Ἡ ἀπὸ τοῦ Καρμάνου.] In omnibus editis, ἡ ἀπὸ Καρ. Sed cum adipiratione legendum, ut καὶ commodius Censeo hanc eandem esse insulam, quam noster in sequentibus *Carmanam* vocat.

[75] Καρμήλος, ὄρος.] Qua in regione mons fuerit dictus, Epitomator non addit. Hesychius: Κάρμηλος ὄρος τῆς Φοινίκης. Erat in Phœnicia non procul a mari prope Ptolemaidem. Jamblichus de Vita Pythagoræ cap. III. Διατρεφόντων αὐτὸν πατρὸς μὲν ὄντος Ἀρχίου τῶν πρώτων καθεστώτος ἐν τῇ νῦν Καρμήλῳ καλουμένῃ ὑπὸ Φοινίκων, ὄρει δὲ ἐπιμελῶς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων τιμωμένῳ καὶ τὸ θεῖον. Sed fuit & alius hoc nomine mons in tribu Judæ prope Hebronem, ad oram borealem hujus Asphaltitis. Utriusque montis in SS frequens mentio.

[76] Καὶ κυρίως ἐντεῦθεν.] Hæc verba & quæ sequuntur, ne verum fatear, vehementer mihi non suppetit, qua ratione iis medicina sit facienda, nec ignoro, nec agnosco. Fortasis legendum, ἐκ τοῦ ἔθνους. Nam ibi antiquissimum templum extruxit, liquet ex Jamblicho verbis, jam proxime allegatis. Nihil quis velit Carmelo Dei proprium nomen intelligere. Suetonius Vespasianum *Apud Judæam Carmeli Dei oracula consuluisse, et confirmasse certa fore.* Tacitus II Histor. *Est Judææ mons Carmelus. Ita vocant montem, Deumque.* Strabo Geographicus Carmelum. *Ita vocant montem, Deumque.*

[77] Τὸ ἐθνικὸν, Καρμήλιος.] Illud genitale inveni apud Phocam in Itinerario: Μετὰ τοῦτο ἐν τῇ Καρμήλῳ ὄρει ἐστὶ πόλις λεγομένη Καρμήλιος ἀπὸ τοῦ ὄρους ἐκείνου. Sed ut ipse eandem esse censeo, quæ a nostro supra *Carmina* vocatur.

[78] Νῆσος Ἰνδική.] Marciano Heracl. *Carmana* dicitur in Carmanix periplo, ita enim [illegible] Ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Καρμανίας νῆσος Καρμανία. Sed ut ipse eandem esse censeo, quæ a nostro supra *Carmina* vocatur.

ΚΑ΄ΡΝΑΝΑ, πόλις [79] Μινυαίων ἔθνους, A
Ἑκαταῖος ἐρυθρᾶς θαλάσσης. οἱ πολῖται, Καρναναῖοι. Σύνηθες δὲ Καρναναίων καὶ Καρνανίτης φησί.

ΚΑ΄ΡΝΗ, [80] πόλις Φοινίκης, ἀπὸ Κάρνου τοῦ Φοίνικος, ὡς ἱστορεῖ Φησίν. ὁ πολίτης, Καρνίτης. Λυκόφρων. B

Οἷ λοιπὸ ναῦται πρῶτα Καρνῖται κύνες.

ἔστι δὲ ἄλλη Αἰολίδος, ἧς τὸ ἐθνικὸν Καρνεῖος, τὸ κτητικὸν Κάρνιος τρισσυλλάβως. Ἀρτεμίδωρος δὲ ἐν τῷ δεκάτῳ βιβλίῳ φησίν. Ἔστι Κάρνος, καὶ συνεχὴς Πάλτος, εἶτα Γάβαλα πόλις· καὶ [81] ἀναλόγως τῷ Καρνίτης. C

ΚΑΡΝΙ΄Α, πόλις Ἰωνίας· Νικόλαος τετάρτῳ.

ΚΑ΄ΡΝΟΣ, [82] νῆσος Ἀκαρνανίας. Ἀρτεμίδωρος β΄ γεωγραφουμένων. τὸ ἐθνικὸν, Κάρνιος.

ΚΑΡΟ΄ΠΟΛΙΣ, πόλις Καρίας. Ἀλέξανδρος Καρικῶν πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Καροπολίτης. D

ΚΑΡΟ΄Σ κῆπος, χωρίον Θρᾴκης. Θεόπομπος ν΄. τὸ ἐθνικὸν Καροκηπίτης, ὡς αὐτός.

ΚΑΡΟΥ΄ΕΝΤΟΣ, πόλις Λατίνων. E
[83] Διονύσιος β΄ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. ὑπὸ δὲ γράφεται Καρύεντος, καὶ τὸ ἐθνικὸν, Καρυεντανός.

ΚΑ΄ΡΠΑΘΟΣ, νῆσος [84] πλησίον τῆς Κρήτης. Διονύσιος,

Κάρπαθος αὖθ' ἑτέρωθι, πρὸς ζόφον. F
ἐγγύθι δ' αὐτῆς
Κρήτη περήεσσα.

ἀ οἰκή-

[79] Μινυαίων ἔθνους.] Male in omnibus libris legebatur Μινυῶν ἔθνος. Eratosthenes apud Strab. lib. XVI Κάρνα appellat, Plinio *Carnon*, & Ptolemæo Κάρνα, qui describit valde alieno loco, nempe ad Macorabæ, id est, Mecchæ septentrionem, cum potius ad meridiem vergat. Hæc urbs extat hodie, & vetus nomen servat: nec ultra duas stationes a Mecchæ distat, auctore Bocharto lib. II Geog. Sac. cap. XXII.

[80] Κάρνη, πόλις Φοινίκης.] Situm hujus oppidi clare hinc colligere licet ex verbis Artemidori, infra a nostro citatis, quibus plane respondent Plinii lib. V cap. XX: *Hæc ora Syriæ, desinente Phœnice. Oppida Carne, Balanea, Paltos, Gabale.* De hac urbe etiam mentionem fecit Lycophronis Scholiastes ad versum istum, quem Stephanus ex illo poëta hausit.

[81] Ἀναλόγως τῷ Καρνίτης.] Salmasius in margine sui Stephani emendabat, ὡς ἀναλόγως Καρνίτης. Si mei arbitrii res foret, scriberem, καὶ ἀναλόγως τὸ Καρνίτης. Quasi Stephanus dicat: Artemidorus oppidi nomen in ις terminavit, verum gentile Καρνίτης, quod convenientius a Κάρνα deducitur, etiam respondet voci Κάρνος. De hoc gentili vide porro quæ habet noster in voce Αἴολις.

[82] Νῆσος Ἀκαρνανίας.] Scylax in Acarnaniæ descriptione Νῆσοι πρὸς τῇ Ἀκαρνανίᾳ, καὶ πρῶτον νῆσος Κάρνος, καὶ πόλις Ἀκτίου, καὶ λιμὴν ὁ πρὸς Ἀκτίῳ.

[83] Διονύσιος β΄ Ῥωμ.] Nihil de illo Latinorum oppido apud Dionys. Hal. lib. II invenies. Fortasis de illo mentionem fecit in libro quodam deperdito, cujus numerum librarii depravarunt. Livius lib. IV *Carventanam* arcis meminit: *Repente nunciatur, arcem Carventanam ab hostibus occupatam esse.* Et paucis verbis interjectis sequitur: *Ducibus exercitus ad Carventanam arcem, quamquam invisus infestusque consuli erat.* Verum hæc, utrum ad hunc Stephani locum applicari possint, aliis dijudicandum relinquo.

[84] Κλεινὸν δὲ Κρήτης.] Quanquam libri calamo exarati & hactenus editi δὲ καὶ constanter repræsentent, tantam mihi famæ libertatem, ut illud in τῆς Κρήτης mutatum iverim, nam insula *Cos* a *Carpatho* longissime est remota, & maxima Doridis pars interjacet. Hanc emendationem nemo, in Stephani lectione paullulum versatior, iniquo animo ferret, quippe cum sequentia Dionysii verba, quorum tantum hemistichium in vulgatis legitur, (quæ noster sine dubio minime truncata in genuino opere transcripserat) evidenter satis confirmant. Qui putat hanc correctionem esse periculi plenam, & longissime recedere a lectione vulgata, is cogitet velim, majorem adhuc elementorum mutationem requiri, si pro Ὄρος δὲ substituatur Διονύσιος, quod hoc loco faciendum ipsa ratio suadebat atque clamabat: nam omnes libri editi constanter ista verba, quibus Carpathi situs probatur, Homero adscribunt, cui hæc insula Iliad. B Κρήτης δὲ dicitur, cum revera sint Dionysii, quod jam olim, & primus omnium observavit Hartungus, & etiam Salmasius in margine sui Stephani. Verum facile dictu non est, utrum hæc paroramata, admodum profecto conspicua, ipsius Stephani sive Epitomatoris negligentia, an vero librariorum sapientiæ, sive alio quodam fato, in textum irrepserint.

ὁ οἰκήτωρ Καρπάθιος, καὶ Καρπαθία, καὶ [87] Καρπάθιον.

ΚΑΡΠΑΣΙΑ, πόλις Κύπρου, [88] ἣν Πυγμαλίων ἔκτισεν, ὡς Ἑκαταῖος ἐν τοῖς Κυπριακοῖς. Διονύσιος δὲ διὰ διφθόγγου Καρπέσιαν αὐτὴν φησιν, ἐν τρίτῳ Βασσαρικῶν.

Ἢ ὅσαι Κινύρειον, ἢ δ' αὖ Καρπασίην [87] Καρπέσιαν.

ἔστι καὶ νῆσος Καρπασία [89] καὶ τὴν ἄκραν, τὴν Σαρπηδονίαν. Ξεναγόρας δὲ Κάρπαθον αὐτὴν φησι. Δημήτριος δὲ ὁ Σαλαμίνιος Καρβασίαν φησὶν, ὅτι πρὸς τὸ καλούμενον [89] Καρβᾶν ἄνεμον κεῖσθαι δοκεῖ. ὁ πολίτης, Καρπασεώτης, ὡς Μαρεώτης. καὶ τὸ κτητικὸν, Καρπασεωτικὸς, καὶ Καρπασεωτικὴ ἄκρα. Θεόπομπος ἐν δεκάτῳ, [90] Καρπασεῖς αὐτοὺς φησιν· ἴσως ἀπὸ τοῦ Κάρπασος, ὡς Ἀντίοχος Ἀντιοχεύς, ἀφ' οὗ Καρπασεύς.

ΚΑΡΠΗΪΑ, εἰρηται ἐν τῷ Κάλπαι. [91] ὅτι τινὲς Κάρπειαν τὴν πόλιν φασὶ, καὶ Καρπηϊανὸς τὸ ἐθνικόν.

ΚΑΡΠΗΣΙΟΙ, ἔθνος Ἰβηρικὸν, τὸ ἐκτὸς Ἴβηρος πεδίου.

ΚΑΡΡΑΙ, πόλις Μεσοποταμίας, ἀπὸ Καρρὰ ποταμοῦ Συρίας. [94] τὸ ἐθνικὸν Καρρηνὸς, ἢ Καρραῖος. ἔστι καὶ πόλις πρὸς τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.

Incola, Carpathius, & Carpathia, & Carpathium.

CARPASIA urbs Cypri, quam Pygmalion condidit, auctore Hecataeo in Cypriacis. Dionysius vero per diphthongum Καρπέσιαν effert libro III Bassaricorum:

Vel quotquot Cinyrium, vel altam Carpasciam.

Est quoque insula Carpasia prope Sarpedonium promontorium. Eam Xenagoras Carpathum vocat. Demetrius vero Salaminius Carbasiam dictam perhibet, quia ad ventum Carban nuncupatum sita videatur. Civis, Carpaseota, ut Mareota. Et possessivum, Carpaseoticus, & promontorium Carpaseoticum. Theopompus libro X eos Carpasenses nominat, fortassis a voce Carpasus, uti ab Antiochus Antiochenses, unde Carpasenses.

CARPEÏA, de hac urbe dictum est in Calpæ, quod nonnulli eam urbem Carpeam appellent, & gentile, Carpeïanos.

CARPESII, gens Iberica extra Iberum fluvium.

CARRHÆ, urbs Mesopotamiæ, a Carrha Syriæ fluvio sic dicta. Gentile, Carrhenus, sive Carrhæus. Est quoque urbs ad mare rubrum.

ΚΑ-

CA-

[87] Καρπέσιον.] Male omnes editi Κάρπαθον.

[88] Ἣν Πυγμαλίων ἔκτισεν.] Multa apud veteres de Pygmalione Cypriorum rege. Hic eburneam Veneris imaginem ita adamavit, ut cum ea coierit, teste Clement. Alex. in Protreptico, & Arnobius lib. IV. Vide porro Apollodorum lib. III, & Asclepiadem in opere de Cypro, cujus fragmentum extat apud Porphyrium de Abst. Animal. lib. IV.

Καρπέσιον.] Unica litera transposita, in editis male & contra Dionysii mentem Καρπάσιον, legebatur. Et praterea in medio versiculi ἢ δ' pro ἢδ' restituimus.

[89] Καὶ τὴν ἄκραν τὴν Σαρπηδονίαν.] Libri MSS. καὶ τὴν Ἀκραγαλλὸν Σαρπηδονίαν. Sed nihil sani hæc habet lectio. Locum hunc nostri hausit ex Strabonis lib. XIV: Εἶτα Καρπασία πόλις, λιμένα ἔχουσα· κεῖται δὲ καθ' ἄκραν τὴν Σαρπηδόνα· ἀπὸ δὲ τῆς Καρπασίας ὑπερβάσεις ἐστὶν ἰσθμοῦ σταδίων ἑπτακοσίων πρὸς τὰς νήσους τὰς Καρπασίας, καὶ τὴν πόντιον πλοῦν. Vel Stephanus hunc locum officiose descripsit, vel Epitomator integro operi fraudem fecit. Nam Carpasia urbs Cypri secundum Strabonem e regione promontorii Sarpedonis, quod est in Cilicia, posita est, ex qua urbe, si isthmum transeas, XXX stadiorum spatio ad insulas Carpasias pervenire licet. Igitur Καρπασία de urbe Cypri dixit Strabo, & Καρπασίας de insulis quibusdam, inter Ciliciam & Cyprum sitis.

[89] Καρβᾶν ἄνεμον.] Carbas a Vitruvio lib. I cap. VI ponitur circa Solanum, inter Aquilonem & Eurum, in quo situ Bochartus statuit Cypri *Carpasiam*. Itaque *Carbas*, ut idem vult, est Chaldæorum גרביא *garbiith*, quod docti Græcis exponunt & ilicem. Sed pace tanti viri dixerim, hanc non esse doctorum sententiam: nam Carbas & Phœnicias iidem sunt, & inter νότον & Εὖρον regione Thraciæ ponuntur: verum Græcis inter Aquilonem & Subsolanum, qua de re vide Salmas. ad Sol. pag. 1252. Et hæc quoque fuit Timosthenis sententia apud Agathemerum lib. I cap. II: Τιμοσθένης δὲ ὁ χειρίσοφος τὸν πρὸς ἥλιον ἀνατολὰς Καρβᾶν, ἐπὶ δεξιὰ φησι, τοῦ πρὸς μέσον Ἀπαρκίου καὶ Καικίου Βορέου, Εὖρον δὲ τὸν Νότου Φοίνικα, τὸν δὲ Εὐρόνοτον.

[90] Καρπασεῖς.] Contra Stephani canonem & Theopompi auctoritatem nummus antiquus apud Goltzium exhibet ΚΑΡΠΑΣΙΕΩΝ, quod a casu recto Καρπασιεύς formatum est. Pessime inferius legebatur: ἀφ' οὗ Καρπάσιος. Pro quo reposuimus ἀφ' οὗ Καρπασεύς, quod est casus rectus a Καρπασεῖς.

[91] Ὅτι τινὲς Κάρπειαν.] Sic quoque in voce Κάλπαι. Sed pro Καρπειανὸς, quod in omnibus libris conspicitur, reposui Καρπηϊανὸς, quod facili negotio a primitivo deducitur. Puto enim Carpetanos esse, quos Græci Καρπήσιους appellant, quique mox sequentur apud nostrum. Hos eosdem esse, evidenter liquebit Livium cum Polybio conferentibus.

[92] Ἔθνος Ἴβηρος.] Vulgati omnes pessimo errore circa quæ in voce non semel a librariis apud nostrum commissum est. Polyb. l. III: συνδραμεῖν εἰς αὐτοὺς τοὺς Καρπησίους, ὁ κρίθεν ἐστὶ τοῦ Ἴβηρος πεδίου καὶ τοῦ ποταμοῦ. Vir interpres *Carpetanos* vertit, & ita profecto eos vocat Livius lib. XXI, ibi eandem Hannib. hiit retinens. Ex illo etiam liquet manifestissime, hos ultra Iberum sitos fuisse. Etiam codicum manu exaratorum lectio nostram emendationem confirmare videtur, nam in iis, quæ nequaquam probandum non sit, legitur: τὸν δὲ τοῦ Ἴβηρος τὸ πρὸς.

[94] Καρρῶν, πόλις Μεσοποτ.] Oppidum Crassi clade nobile, probe Bonchnas situm, teste Stephano in Βαγώρα. Nomen habens a fluvio ejusdem nominis, quem paulo ante noster loco citato *Cyrum* vocat, uti suspicatur Bochartus, qui urbem & fluvium a *Charan* Abrahami fratre nominatam docet Geog. Sac. lib. II cap. XIV. Quæ a S. Paulo *Carrhæ* vulgo *Orfa* appellari perhibet, quæ vide in Osrhoëna.

[94] Τὸ ἐθνικὸν, Καρρηνός.] Numismata occurrunt cum inscriptione ΚΑΡΡΗΝΩΝ apud Trillanum, Spanhemium & alios. Ultimum gentile Καρραῖος apud Dionem legitur.

ΚΑΡΥΑ, [91] χωρίον τῆς Λακωνικῆς· Θεόπομπος δὲ νέ. ὁ οἰκήτωρ [92] Καρυάτης, καὶ ἡ θηλυκὸν Καρυάτις, καὶ Καρυᾶτος, καὶ Καρυᾶτις. καὶ Καρυάτης μέλισσα, ἀντὶ τῆς Λακωνικῆς. [93] Κάρυα γάρ, αὐτη δὲ πόλις.

ΚΑΡΥΑΝΔΑ, [94] πόλις καὶ λιμὴν ὁμωνύμου, πλησίον Μύνδου καὶ Κῶ. Ἑκαταῖος Καρύανδαν αὐτὴν φησι. [1] τὸ ἐθνικὸν Καρυανδεύς, οἷς Ἀλαβανδεύς. ἐντεῦθεν ἦν Σκύλαξ ὁ παλαιὸς λογοποιός.

ΚΑΡΥΣΤΟΣ, πόλις ὑπὸ [2] τῇ Ὄχῃ, ὄρει Εὐβοίας. ἀπὸ Καρύστου τοῦ Χείρωνος. Θεοδωρίδας Χειρωνίαν αὐτὴν φησι. κεῖται δὲ ἡ πόλις [3] πρὸς τῷ Μυρτῴῳ πελάγει. ὑπὸ τῷ ὄρει Ὄχῃ. σκληθὲν γὰρ τὸ ὄρος [4] ἀπὸ τῆς ἐκεῖ ἐχίδνης, ἐπὶ τῶν θεῶν μίξεως, Διὸς καὶ Ἥρας· [5] ἢ ἀπὸ τῶν πτερυγίζειν κινουμένων, ὀχλουμένων ἐν τῷ πόρῳ.

CARYA, locus Laconicæ, de quo Theopompus libro LV. Incola, Caryates, & fœminino, Caryatis: & Caryæus, & Carœensis, & Carœatis apis pro Laconica. Carœa enim ibidem locus est.

CARYANDA, urbs & portus ejusdem nominis prope Myndum & Cô. Hecatæus hanc Caryandam appellat. Gentile, Caryandensis, uti Alabandensis. Hinc erat Scylax antiquus historicus.

CARYSTUS, urbs sub Ocha, Eubœæ monte, quæ a Carysto Chironis filio nomen habet. Hanc Theodoridas Chironiam vocat. Sita est civitas prope Myrtoum mare, sub monte Ocha, qui sic dictus est ἀπὸ τῆς ὀχείας i.e. a coitu, sive a deorum Jovis & Junonis concubitu: vel quod oves ibidem initæ conceperint:

[91] Χωρίον, χωρίον τῆς Λακωνικῆς.] Vossianus cod. Κάρυα, χωρίον Λακ. ὁ οἰκήτωρ καρυάτης, καὶ θηλυκὸν καρυάτις, & sic omnia gentilia a primitivo deducta in medio hanc notam prov, cujus scripturæ vestigia in omnibus editis manserunt; quia autem series literarum hoc non patiebatur, eam loco movere & mutare non sustinui. Suadet enim ut Κάρυα præferre canon apud Etymologici Magn. auct. in voce Τεγέα· καὶ ἀπὸ τοῦ ἐν Καρύαις ἱδρυμένου ἀγάλματος, ἀπὸ τῆς ἐν διφθόγγῳ γραφῆς &c. καὶ ἐπὶ τῆς ἄλσος σημαινούσης, ἀπαντᾷ ἀπὸ τοῦ ψιλοῦ γράφεται· οἷον ἔρα, κάδος, ἕρκος &c. Cæterum Xenophon, Lucianus, & Pausanias loci nomen Καρύαι fecerunt, quæ duplices fuit, altera Laconicæ, altera Arcadiæ Pausanias lib. III: Τρίτη δὲ ἐν τῇ ὁδῷ τῇ ἀπὸ Θόρνακος ἐπὶ Μαλέαν ἐς Καρυάτας. ἐς δὲ τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδός ἐστιν ἀπὸ Καρυάτας. ἐν δὲ αὐτῷ τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδός ἐστιν ἀπὸ Καρύας, ἐς ἄγαλμα ἔρχεται Ἀρτέμιδος ἐν Καρυάταις Καρυάτιδος· χορὸς δὲ αὐτοῦ τῶν Λακεδαιμονίων παρθένων ἐστὶν ἐπιφανέστατος, ἐς ἐπιχώριον αὐτῶν ἄγουσαι ἑορτήν. Caryæ vero Arcadiæ variis in locis lib. VIII a Pausania commemorantur.

[92] Καρυάτης.] Occurrit apud Paul. lib. citato ΚΑΡΙΑΤΑΣ, sed apud Vitruvium lib. I CARYATES, quod tertiæ declinationis est. *Carya civitas Peloponnesi cum Persis hostibus contra Græciam consensit. Pellen Græci per victoriam gloriosa bello liberati, consilio Caryatibus bellum indixerunt.*

[93] Τὸ θηλυκὸν Καρυάτις.] Ex MSS inseruimus τὸ θηλυ- quod non erat in editis. Hoc nomine insignitur Diana apud Caryatas, & festum quod in ejus honorem virgines Laconicæ, choreas agentes, celebrabant. Vide Paul. Joannem aliquoties allegato: cui adde Diomedem Grammaticum lib. III: *Quo tempore, adventante Xerxe in Græciam, omnes, deserta Laconia, metu barbarorum perterriti, in diversas partes fugisse creduntur: & cum virgines nusquam latuerint, ex hoc evenisse, ut eo die, quo feliciter res choreis virginum Dianæ Caryatidi hymnum canere, & ad saltandi certamina convenirent.* Illud Saltationis genus Caryatissare appellabant, teste Luciano de Saltat. Etenim ille: Ἀναπαλαιόμενοι δὲ, ἀμφὶ Ἑλλήνων εἶναι δοκοῦσι, καὶ Πυρρίχιόν τε Κάστορος ἐφευρεῖν μέμφονται, Φρύγας δὲ τὸν αὐλὸν, οἱ Καρύαις τῆς Λακωνικῆς διδάσκουσιν, ἔπειτα δὲ μικτὸν ἐκ τούτων ποιοῦσιν.

[94] Κάρυανδα, πόλις καὶ λιμήν.] Non duntaxat sic locus Laconicæ appellabatur, sed etiam Nympha quædam, quæ forte loco nomen dedit. Erat hæc filia Dionis regis Laconicæ, qui habuit uxorem Inphitean Prognai filiam, teste Servio ad Eclog. VIII Virg. ubi deinde hæc addit: *Carnum vero quem dicimus, in eodem monte in arborem fel vertisse creditur, quæ Latine nux dicitur; quod ipsa Diana ita fieri Laconas docuit. Unde templum Carnisatidi Diane a Laconibus consecratum.* Sed male hæc legitur *Carysatidi*, pro *Caryatidi* vel *Caryatidi*.

[1] Πόλις καὶ λιμὴν ὁμώνυμος.] Sic referibendum judicavi, cum male in editis repræsentaretur λίμνη, quod vitium sine dubio noster hausit ex depravato Strabone, ubi hodie sic legitur lib. XIV: Καὶ μετ' αὐτὸν Βαργυλία, καὶ αὖθις πόλις· εἶτα δὲ τὸ μεταξὺ Καρυανδὸς λίμνη, καὶ τῆς ὁμωνύμου πόλις, ἣν ἔνιοι Καρυανδέας· οὕτω δὲ καὶ τὸν Σκύλακα ὁ παλαιὸς συγγραφεύς. Verum ibi legendum esse λιμένα, ex ipso Scylace evidenter apparet, ita enim ille: Καρύανδα πόλις καὶ λιμήν, ἔστι Κώας.

[1] Τὸ ἐθνικὸν, Καρυανδεύς.] Gentile hoc genuinum & probum esse ex Strabone atque aliis satis constat, sed etiam Καρυανδέας veteres usurparunt. Constat Porphyrog. de Scylace: Οὗτος μὲν Σκύλαξ ὁ Καρυανδεύς, ἔστι καὶ ἄλλος τις ἱστορίας μνημονεύων. Et Avienus Rufus in ora maritimæ descriptione:

Hecataus illic quippe erit Milesius,
Hellanicusque Lesbius, Phileas quoque
Athesiensis, Caryandenus Scylax.

[2] Τῇ Ὄχῃ.] Sic emendavi: pessime enim in vulgatis legitur πόλις. Emendatio hæc ex sequentibus satis confirmatur. Et sic quoque Strabo lib. X unde hæc transcripta videntur: Κάρυστος δὲ ἐστι κατὰ τὴν ὀρεινὴν τὴν Ὄχην· ὑπωρείαν δὲ τοῦ Σίρεως ἔχει τὸ Μυρτῷον.

[3] Πρὸς τῷ Μυρτῴῳ πελάγει.] Accuratius Archiepiscopus Thessalonicensis ad Iliad. B tradit e regione Chii urbem esse sitam, ad mare Myrtoum: Κεῖται δὲ φασι Καρύστου κατὰ Χίον, οὕτως ἀπὸ τοῦ Μυρτῴου πελάγους ὀνομασθεῖσα· ὑπόκειται δὲ ὄρει Καρύστου ἡ Χειρωνία καλουμένη ὄρος.

[4] Ἀπὸ τῆς ὀχείας, ἐστὶ τῶν θεῶν μίξεως.] In vulgatis libris legebatur, ἀπὸ τῆς θεῶν μίξεως, & ferme dixeris nihil in illis verbis desiderari: qui vero rem attentius & apertis oculis inspexerit, fatebitur istam deesse vocem, unde Ὄχη originem fumsit, quam ex Eustathio qui verbis Stephani usus est, huc revocavimus, ita enim ille ad Iliad. Β. Ἑκάλυψε δὲ Ὄχη, ἡ ἀπὸ τοῦ ἔχεσθαι, ἤγουν ἁπτεσθαι ἀλλήλων ἐν τῷ ὄχεσθαι ἐπιπόλαιον, ἢ κρημνὸν ὄρους παλαιοῖς δοκοῦν ἀπὸ ὀχείας, ἤγουν μίξεως Διὸς καὶ Ἥρας· ἢ ἀπὸ τοῦ ἐπιφέρεσθαι ὀχεῖσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ φέρεσθαι. [Sic lege, non ἐν δὲ τῷ πορθμῷ.) Λέγονται δὲ καὶ πτερυγίζειν ἐξαίσιον, εἰς ἀλλήλους ἐπιπτῆναι ἀλλήλοις ὄρνεις.

[5] Ἢ ἀπὸ τοῦ φέρεσθαι.] Etiam hæc verba in omnibus libris non conspiciuntur, quæ tamen recte hic requirebantur, ut sensus esset facilis & perspicuus. Eadem quoque ex Eustathio reduximus, cujus verba præcedenti commentario allegavimus.

πρὸ. εἰ γὰρ Ἀχαιοὶ ἀπὸ τροφῆς ἰχὼ φασι λέγειν A
[7] καὶ ἡ Ὄχη τὸ ὄρος, καὶ [8] Ἀρτεμιδωρος, ὁ Ὄχης. ἐν ταύτῃ τῇ πόλει γίνεται λίθος, ἡ ξαινομένη, καὶ ὑφαινομένη, ὡς π [9] τῇ ὕφῃ χειρόμακτρα γίνεσθαι· ῥυπωθέντα δὲ, εἰς φλόγα βαλλόμενα, καὶ διακαθαίρεσθαι [10] τὸ πῖνον τῇ πολιᾷ θεμένα. καλεῖται καὶ ἡ Αἰγαία, [11] ἀπὸ Αἴγωνος τοῦ θώμαν ἐόντος, ἀφ' οὗ καὶ τὸ πέλαγος Αἰγαῖον. ἔστι δὲ Καρυστὶς [12] ἐν τῇ Λακωνικῇ, πόλις τῆς Αἰγείας πρὸς Ἀρκαδίαν, ἀφ' ἧς Καρύστιον οἶνον Ἀλκμὰν ἔφη, καθὰ Στράβων δεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν [13] τὸ ἐθνικὸν, Καρύστιος. ἐν ᾗ τὸ [14] λατόμιον τῶν Καρυστίων κιόνων. καὶ θηλυκὸν, Καρυστία.

ΚΑΡΧΗΔΩΝ, [15] μητρόπολις Λιβύης, D
Διφασιριτικὴ πόλις (Χαλκηδὼν δὲ ἡ Βιθυνίας, [16] διὰ δὲ λ καὶ κ) ἀπὸ Καρχηδόνος Φοίνικος. ἐκαλεῖτο δὲ καινὴ πόλις, καὶ Καδμεία, καὶ Οἰνοῦσσα, [17] καὶ Καικάβη. [18] τὸ τῷ

ceperint: vel ab alimento, Achæi enim alimentum ἰχὼ appellant. De monte dicitur, hæc Ocha, & genere masculino, hic Oches. In illa urbe nascitur lapis, qui plectitur texiturque, adeo ut ex eo textura mantilia conficiantur, quæ ubi sordes contraxere, in flammam injecta, a sordibus purgantur, quemadmodum lotione linteorum maculæ eluuntur. Vocabatur etiam Ægæa ab Ægeo loci dynasta, a quo etiam mare Ægæum nomen habet. Est quoque Carystus in Laconica locus Ægyis, prope Arcadiam, unde vinum Carystium Alcman dixit, auctore Strabone lib. x. Prioris gentile est Carystius. Ibi est lapidicina Carystiarum columnarum. Est & femininum Carystia.

CARCHEDON, Latinis Carthago, metropolis Libyæ (Chalcedon vero Bithyniæ per l & c) a Carchedone Phœnice nomen habet. Appellabatur etiam Nova Urbs, & Cadmea, & OEnussa, & Cacabe, quod vemen-

τὸ ἀφῷ ἰχῷ.] In libris editis male legebatur ἴχῳ cum accentu in penultima: Sed monente Eustathio eum mutavimus & in ultima collocandum censuimus, ut differentia sit inter τὸ Ὄχη montis nomen, & ἰχὼ nutrimentum. Hesychius: Ὄχη, πόκλη, τροφὴ, καὶ ἔρωτος. Εὐριπίδης, καὶ πρόχη.

7 Καὶ ἡ Ὄχη.] Et hæc verba etiam ab omnibus libris absunt, quæ tamen auctoritate Eustathii inserere placuit, docentis illam vocem utroque genere usurpari ad Iliad. B. Λίμνῃ δὲ φασι τὴν Ὄχην αὐτὴν, καὶ Ἀρτεμιδωρος ὁ Ὄχης.

8 Ἀρτεμιδώρος.] Sic bene Xylandriana. Veneta & Florentina: λίμνῃ δὲ ἱστορεῖ.

9 Τῇ ὕφῃ.] Optime correxit Holstenius: in prioribus enim editionibus excudum erat pessime: ἐστὶ τῆς χρησιμεύειν χάριν, quam depravatam lectionem etiam in MSS reperi. De hoc lapide, quæ hic referuntur, noster hausit ex Strab. lib. x: Ἐν δὲ τῇ Καρύστῳ, καὶ ἡ λίθος φύεται ἡ ξαινομένη καὶ ὑφαινομένη, ὥστε καὶ ὑφάντρια (libri MSS tetre Casaubono καὶ ὕφη, sed legendum τῇ ὕφῃ·) χρήσασθαι τῇ λίθῳ, ῥυπωθέντος δ' εἰς φλόγα βαλόντας ἐκκαθαίρεσθαι τῇ καύσει τὸ πῖνος παραπλησίως. Plutarchus sua ætate hunc lapidem defecisse perhibet, lib. de Oracul. defectu. Multa quoque Sotacus apud Apollonium in histor. mirab. de natura hujus lapidis refert, ut & Dioscorides atque alii.

10 Τὸ πῖνος.] Eustathius legebat τῷ πίνῳ in verbis supra allegatis.

11 Ἀπὸ Αἴγωνος.] Nonnius ad Goltzii numismata emendat, ἀπὸ Αἰγείωνος, & sic quoque legebat Eustathius ad Iliad. B. Ἐπιμελῶς δὲ ὁ Καρυστὸς ἐκ Αἰγείωνα λέγει Αἰγείωνος δυτικοῦ, ἀφ' οὗ ἐκ πόλεως Αἰγεῖαι. Et ita quoque Latini hunc appellarunt. Solinus cap. XI: *Briareo enim rerum divinarum Carystii faciunt, sicut Ægæum Chalcidenses.* Sic quoque Hesychius: Αἰγαίων, κολοσσὸς θαλάσσιος· οἱ δὲ Βριάρεων, ἢ ὁ Κασταλίου. Et non aliter Scholiast. Apollonii, Servius & alii. Sed pace Nonnii dixisse liceat, Salmasio ad Solinum pag. 1178 perinde esse, sive Ægæum, sive Ægæa dixeris. Statius lib. v.

Dii Pelagi ventisque & Cycladas Ægæa
Amplexo. ---- ----

Et eodem libro:

---- ---- *Quas spumifer adsilit Ægeon*

Maneat ergo ἀπὸ Αἴγωνος, quod nulla emendatione indiget.

12 Ἐν τῇ Λακωνικῇ.] Non sunt hæc verba in editis, sed ut situs esset notior, ex Strabone transcripsimus, a quo omnia de vino Carystio noster hausit. ita enim Geographus lib. x. Καρυστὸς δ' ἐστὶν ἐν τῇ πρὸς Λακωνικῇ τῆς Ἀργολίδος, ἀφ' ἧς Καρύστιος οἶνος Ἀλκμᾶνι εἴρηται. In alia opinione versatur Eustathius, vinum scilicet Carystium nomen habere juxta Alcmanem, ab Arcadia Carystho, sed secundum Strab. a Laconica, in cujus fine Ὁ δὲ αὐτὸς τῆς Ἀλκμᾶνι Καρύστου οἶνος, ἐκ ἐπίσης δ', ἀπὸ δὲ Καρύστου Ἀργολικῆς, πρὸς δὲ τῷ μεσογείῳ τῆς Λακωνικῆς Καρυστοῦ. Verum in alia sententia verisimilem ex verbis jam citatis clarissime liquet.

13 Τὸ ἐθνικὸν, Καρυστίος.] Si mei arbitrii esset, corrigerem Καρύστιος, quod passim est in usu. Omnes tamen libri constanter Καρυστίων agnoscunt, quod minus modum est suspectum de mendo. Apud Ovidium in III Fast. *Carystæus* occurrit:

Quæque Carystæis frangitur unda vadis.

14 Λατόμιον τῶν Καρυστίων κιόνων.] Etiam hæc desumpta sunt ex Strabonis lib. x. Sed is locum, ubi Carystiæ columnæ excinduntur, Marmarium appellat. Passim apud antiquos harum columnarum memoria reperitur, apud Jul. Capitolinum in Gordiano tertio, & alios quam plurimos.

15 Μητρόπολις Λιβύης.] Carthaginem totius Africæ metropolin fuisse luculenter testatur Salvianus lib. VII de Gub. Dei: *Nec discurram per loca singula, aut oculis dissentiam civitates, ne studiose videar quærere aliquid ad fugare quæ dicam: Una tantum maxime versabor urbe principe, & quasi matre contentus sum: illa fidelissima Romanis arcibus semper æmula, armis quondam & fortitudine, post splendore & dignitate, Carthaginem dico, & æmulatione maxime adversarium, & in Africanæ urbe quasi Romam.*

16 Διὰ δὲ λ καὶ κ.] Ita ex MSS emendavimus: in vulgatis Διὰ δὲ λα legebatur, non inserta voce copulativa.

17 Καὶ Καικάβη. Eandem urbis descriptionem ex nostro hausit Eustathius ad Dionys. prætermittens nempe Οἰνοῦσσα, quod etiam aliis incognitum est: Καρχηδὼν πόλις, ἀπὸ Καρχηδόνος τινὸς Φοίνικος ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κάκης πόλις καὶ Καδμεία καὶ Καικάβη, ἴσως ἐξ ἐπιχωρίου ἔτυμου κυφαλῆς. Antonius Augustinus se possidere tradit numisma Carthaginense argenteum, in cujus altera parte conspicitur caput equi elegantissime pictum, cum literis ad infimum collum, ex quibus nomen KAKKABH colligitur. In quo demonstrando etiam multum operis collocavit doctissimus Tristanus tom. I pag. 88, & II pag. 549. Et profecto Carthaginenses conditores unanimiter testati sunt, jacientes prima urbis fundamenta, inter fodiendum caput equi fuisse repertum. Justinus lib. XVIII: *Id quoque caput equi repertum, bellicosum fortemque populum futurum, urbi auspicatam sedem dedit.* Virgil. lib. I Æneid.

Talibus

culo ipsis sermone *equi caput* significat. Est & alia Carthago Iberiæ civitas, quæ etiam Nova Urbs vocabatur. Est præterea Armeniæ Carthago, cujus Eutropius meminit. Civis, Carthaginensis. Et Clitomachus sapientia excellens Diogeniti filius, Carthaginensis erat. Hic nominabatur Asdrubal, Academicæ sectæ philosophus, & in Cyrenaïca schola Carneadis successor. Hic octavo & vigesimo suæ ætatis anno Athenas periit, primis elementis imperitus: verum hæc addiscens, Carneadem audivit.

CASIUM, mons & urbs Ægypti juxta Pelusium. Sic autem vocatur ab insula Cycladum, vel a Caso Cleomachi [*patre.*] Unde & Casii Jovis templum. Civis, Casiota, uti Pelusiota, & genere fœmin. Casiotis: & possessivum,

Eqs dextræ loco sinistra, quod regia fano
Monstraret, caput acris equi. ....

Silius lib. III:

Ostentant caput effossa tellure repertum
Bellatoris equi ....

Deuce ΚΑΚΚΑΒΗ & vera ejus origine, non contemnenda leguntur apud Cl. Bochartum lib. I cap. XXIV Αἰθιοπ. Colon

A [a] Τάτῳ δέ] Cod. Vossian. τῶτο δέ. Et sic quoque in editione Veneta atque Florentina exstatum video.

[b] Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ αὐτὴ Καινὴ πόλις.] Sita est urbs in Hispania Terraconensi in ora Contestanorum, non longe a Murcia & Scombraria promontorio, hodie *Cartagena* sic *Cartagena* dicitur. Frequentissima apud Græcos & Latinos hujus urbis celebratur memoria. Polyb. lib. III: Παραγενηθεὶς εἰς Καινὴν πόλιν, ἣν ὀνομάζει τοῦτον τὸν βασιλέως ἵδρυμα τῆς Καρχηδονίων ἀρχῆς καὶ δυνάμεως. Sic expressere conditores antiquum Carthaginis nomen, quod fuit *Carthada*, testibus Solino aliisque. *Karta hadasth*, vel *Kartha hadastha*, unde contractum *Carthada*, id est *nova urbs* καινὴ πόλις. Verba Solinus: *Elissa mulier extruxit & Carthadam dixit, quod Phœnicum ore exprimit civitatem novam.* Ex Carthada factum est Καρχηδὼν Græcorum, χ & δ permutato, quod Siculorum est proprium, pro ἔρυθρος pronunciantium ἔρυχρος, annotante Salmasio ad Solinum pag. 312, & Bocharto de Phœnic. col. pag. 512. Illud autem Græcorum Καρχηδών, & Latinorum *Carthago* & ubi Libyæ & Hispaniæ fuit commune.

[c] Ἀφρικὴ Καρχηδών.] Noster Eutropium testem citat, ut probet in Armenia etiam Carthaginem fuisse. Verum hæc nequaquam ex Eutropio innotescit. Ut sæpenumero in depravatos codices noster incidit, ita quoque in viriatum Eutropii locum, ubi Καρχηδὼν pro Καλχηδὼν male exaratum erat. Non alium locum noster apud Eutropium respicere potest, quam lib. VI cap. V: ubi de Lucullo & Cotta Coss. loquitur, adversus Mithridatem missis, post mortem Nicomedis regis Bithyniæ, qui populum Romanum tertiam sibi hæredem constituerat: Καὶ Κότταν μὲν ἀφ' Ἡρακλείας τῆς Πόντου καὶ Βοσπόρου συναμῦναι ἐπέμπετο, ἐκ τῆς Βιθυνίας ἐξώρμα. Tertiarius editores, hoc Καρχηδὼν scriptum fuisse; sed quia loquatur de urbe ad Bosporum sita, nulla alia quam Χαλκηδὼν intelligi potest. Consentaneum in Armenia, & Cave Syriæ colliminio fuisse Carthaginem, nam Καρχηδὼν & Βυζάντιον & πόλεις Συρίας Athenæi exstare Paulus & Acacius, quorum epistola Epiphanii libris additur.

[d] Ὁ πολίτης, Καρχηδόνιος. Καρχηδόνιος δὲ παρὰ μεταθέσει] Xylander in sua editione hunc locum delectus ingenio notavit. Menagius huic loco in notis ad Diog. Laërtium pag. 110 medicinam faciens, secundum illud Καρχηδὼν interpolavit, cui nos τ' ὁ adiecimus. Lacunam hanc peperit scribarum imperitia, eandem vocem repetere non audentium: sic tamen olim, vel saltem ad hunc modum a Stephano fuisse scriptum manifeste liquet ex Eustathio ad Dionys. Ἐξ ὧνπερ ἦσαν Κλεόμαχος τέταρτος ἐνταῦθα ὁ Ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος, ὃν ἐκ Καρχηδόνος τῆς ἐν Λιβύῃ, ἀλλ' ἀπὸ Καρχηδόνος τῆς ἐν Ἀφρικῇ (φασὶ) ὁ τὸ πρωτεῖον φερόμενος, ὁ ἁμαρτὼν ἴδιόν τι φασὶν, ὁ ἀκριβῶν μελετητὴς πολυπράγμων ἐκλελεγμένος. Vel scripsit itaque Stephanus, Καρχηδόνιος ἦν, vel ἐξ ὧνπερ ἦν, quod eodem profecto recidit, nam nemo adeo divinus est, ut ipsa elementa revocet, sed sensum loris commodum atque probabilem. Carthaginensem fuisse hunc Clitomachum, etiam asseverat Plutarchus Oratione sec. de Fortuna Alexandri Mag. Θαυμαζέσθω τοὺς Καρχηδόνιον Κλειτόμαχον, ἢ Κλεανθέμαχον, Ἀνδρίσκον καλλίβιον τοσοῦτον, καὶ Καρχηδόνιον ὄντα, διαλεξάμενον. Huic addi posset Diogenes Laërtius, qui hujus Philosophi vitam descripsit.

[e] Οὓς καὶ ἴσως ἐξῆν Ἀθήναζε.] Cod. Voss. ἐξ καὶ ἴσως, & sic quoque editiones Aldina Florentinaque, quin etiam Eustathius hanc lectionem est sequutus. Diogenes Laërtius perhibet, Citomachum quadraginta annos natum, Athenas contendisse, ut a Carneade institueretur: sed ex Stephano & Eustathio, Diogenem Laërtium emendari oportere, censet cl. Vossius.

[f] Ἡλικιωτικῶς] Libri editi male ἡλικιωτικῶς. Quod reposuimus, genuina est lectio, & Eustathii auctoritate motti facimus. Sic quoque emendandum censet Salmasius in margine sui libri.

[g] Πόλις τῆς Πηλουσίας.] Eadem hæc verba, cum de monte Casii ista apud Strab. lib. XVI. inveniantur, mirum ne inde hanc lectionem confecerit Stephanus: Ἔστι δ' ὄρος ἱερὸν Κάσιον τοῦ Πηλουσίου μεταξὺ πόλεως ἐν χίλιοις σταδίοις. Putant Casium montem in Sacris Lat. appellari *Sinai*, ubi Deus cum Mose loquutus est. Alius hoc nomine mons est in Syria Antiochena, cujus meminit Plinius lib. V cap. XII. Vide plura de hisce montibus apud Salmasium ad Spartianum.

[h] Ἀπὸ Κάσου τοῦ Κλεομάχου.] Videtur legendum, uti infra in Κάσιος, Κλεομάχου παιδός. Ne hoc Casium Cleomachi filium inelegantule videamur.

[i] Καὶ Κασίου Διὸς ἱερόν.] Hæc quoque verba apud Strabonem lib. jam citato leguntur, ubi Pompeii Magni sepulchrum meminit: Ἔστι δὲ τοῦ Κασίου Διὸς τῆς Λιβυκῆς ἀκρωτηρίου, ἀπόκοπος, ἔχων τὸ Νειλῶον καὶ τὸ Καστρικὸν στόμα, καὶ Διὸς ἱερὸν ὁμώνυμον. Hinc apud Lucan. lib. VIII legimus:

.... *Manesque tuos placare jubebit,*
Et Casio prælatus Jovi ....

πις. ᾗ τὸ κτητικὸν, Καστωλικός. ἀφ' ὃ ἐν τῇ A
συνηθείᾳ, τὰ [17] Καστωλικὰ ἱμάτια.

ΚΑΣΜΕΊΝΗ, πόλις Σικελίας· Ἡρόδοτος ζ'. ὁ πολίτης Καστμεναῖος καὶ Κασμεναῖος.

ΚΑ'ΣΟΣ, μία τῶν Κυκλάδων.

Οἱ δ' ἄρα Νισυρόν τ' εἶχον, Κρησπηδόν τε, Κάσσόν τε

[18] ἐκαλεῖτο δ' Ἄμφη, καὶ Ἀστράβη πάλαι· ἀπὸ δὲ Κάσσου τοῦ Κλεομάχου πατρός. ἀπωκίσθη δὲ ἡ νῆσος καὶ ὑπὸ [19] ἐν Συρίᾳ ὄρος Κάσιον ἐστὶ καὶ [20] ἑτέρα Περσίδος, καὶ πόλις. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Κάσιος.

[21] ΚΑΣΠΑ'ΠΥΡΟΣ, πόλις Γανδαρικὴ, Σκυθῶν δὲ ἡ παρ' Ἑκαταίῳ Ἀστράβῃ. B

ΚΑ'ΣΠΕΙΡΟΣ, πόλις Πάρθων, πλησίον τῆς Ἰνδικῆς· Ἡρόδοτος γ'. [22] τὸ ἐθνικὸν, [23] Κάσπειροι, ὡς Διονύσιος ἐν γ' Βασσαρικῶν.

Ἐνθά τε Κάσπειροι ποδὶ κλειτοί, ἐν δ' Ἀριανοί.

καὶ πάλιν· C

Κοσσαῖος ἦρχεν Κασπειρόθεν, ὅν ῥά τε πάντων

Ἰνδῶν ὅσοι εἰσὶν, ἀφάρτερα γένατ' ἔχουσιν.

Ὅσσον γάρ τ' ἐν ὄρεσσιν ὑπερφέρουσι λέοντες,

Ἠὲ ὑπὸ δελφῖνες ἔσω ἁλὸς ἠχήεσσης,

Αἰετὸς εἰν ὄρνισι μεταπρέπει ἀγρομένοισιν,

Ἵπποι τε θλακέντος ἔσω πεδίοιο θέουσιν·

Τόσσον ἐλαφρότατοι πάντων προφέρουσι πόδεσσι D

Κάσπειροι μετὰ φῦλα, πεδ' ἄφθιτος ἔλλαχε γαίης.

ἔδδ

CASMENE, oppidum Siciliæ, de quo Herodotus lib. VII. Oppidanus, Casmenæus, & Casmenæa.

CASUS, una Cycladum,

Qui vero Nisyrum incolebant, Carpathumque Casumque.

Appellabatur vero Amphe & Astrabe. Sic autem dicta est a Caso Cleomachi patre. Ex hac insula in Casium Syriæ montem colonia deducta est. Alia quoque Persidis est, & urbs. Et gentile, Casius.

CASPAPYRUS, urbs Gandarica, Scytharum vero litus, auctore Hecatæo in Asia.

CASPIRUS, urbs Parthorum, Indiæ proxima. Herodotus lib. III. Gentile Caspiri, quo utitur Dionysius lib. III Bassaricorum:

Inter alios Caspiri pedibus celebres, atque Arieni.

Et rursum:

Cossæum genere Caspirensis. Hi omnium
Indorum quotquot sunt, celeriora genua habent.
Quantum enim in montibus virtute præstant leones,
Vel quantum delphines in mari sonoro,
Aquila inter agrestes aves excellit,
Equique in plano campo currentes:
Tantum citissimi omnium pedibus excellunt
Caspiri inter gentes, quas intexuisse artes sortita est.

Quem-

[17] Καστωλικὰ ἱμάτια.] Perperam, uti scribit Salmasius ad Spartianum, viri docti hanc lectionem sollicitant, cum eam Eustathius ad Dionys. agnoverit hisce verbis: Γράφει δὲ ὁ Κάσιος Ἡρόδοτος ἀφ' οὗ καὶ Λίγυπτός τε καὶ Συρίαν, ἔστι καὶ ὄνομα ἰδιωτικὸν Καστωλικὸν φάσγανον λεγόμενον, ὃν ἔφη καὶ τὸν ῥῆτορα Κάσιον ὁ τοῦ Σοφοκλέους ἀνεψιὸς ἐπιφέρεσθαι λέγεται, ὡς ἱστορεῖ ὁ γραμματικὸς παῖδων, ἐν λόγῳ τῆς παρὰ Καστωλικὰ ἱμάτια. Dubito vehementer, an hæc vera sit hujus loci lectio, nam perhibet Plinius, non *Amphen*, sed *Astraben* hanc insulam fuisse dictam, ita enim ille lib. V cap. III: *Rhodiorum insulæ Carpathus, quæ maris nomen dedit, Casos, Astrabe olim.* Alibi latet & latebit error, donec aliunde lux affulgeat. Etiam *Astrabes* vocatam fuisse, idem Plinius scribit. lib. IV cap. XII: *Casos, quæ Astrabe, Cimolus, quæ Echinussa*

[18] ἐκαλεῖτο δ' Ἄμφη. Ἀστράβη.] Dubito vehementer, an hæc vera sit hujus loci lectio, nam perhibet Plinius, non *Amphen*, sed *Astraben* hanc insulam fuisse dictam, ita enim ille lib. V cap. III: *Rhodiorum insulæ Carpathus, quæ maris nomen dedit, Casos, Astrabe olim.* Alibi latet & latebit error, donec aliunde lux affulgeat. Etiam *Astrabes* vocatam fuisse, idem Plinius scribit. lib. IV cap. XII: *Casos, quæ Astrabe, Cimolus, quæ Echinussa*

[19] Ἐν Συρίᾳ ὄρος Κάσιον.] Hæc non sunt interpretranda de monte Casio ad Pelusiam, sed de monte Casio Antiochiæ vicino. Hic monstrantur abitudinis esse perhibetur, ut solis ortus inde videatur quarta fere noctis vigilia. Vide Plinium & Solinum, quorum loca conciliat vir Maximus ad Spartianum. Hunc montem plurimi ascenderunt, ut solis exortus lustrarent. De Adriano refert Spartianus: *Sed in monte Casio, quum videndi solis ortus gratia, noctu ascendisset, imbre orto, fulmen decidens hostiam & victimarium sacrificanti affavit.* Et Marcellinus de Juliano. *Denique præstituto feriarum die Casium montem ascendit nemorosum & teretis amœnum in solitudinem porrectum: unde secundo gallicinio videatur primi solis exortus.*

[20] Ἑτέρα Περσίδος.] Fortasse noster intelligit Casium, promontorium Carmaniæ, quæ regio verius orientem Persidi adhæret. Casiæ meminit Marc. Heracleota in Carmaniæ Periplo: Ἀπὸ δὲ Τάρης πόλεως εἰς Γέδρωσιν, ἰσθμὸς, στάδια σ'. ἀπὸ δὲ Γεδρωσίας ἐστὶ, ἰσθμὸς ἐπὶ Κασίαν ἄκραν στάδια ι. ἀπὸ δὲ Κασίας ἄκρας εἰς Κοῖζα λιμένα στάδια σν'. Sed male in Ptolemæo lib. VI legitur Βαγία, ita enim ibi: Τάρης πόλις, Γέδρωσιν ἐπινείμι, Βαγία ἄκρα, Κοῖζα λιμήν. Sed ib. Καρία reponendum existimo.

[21] Καστάβηνος.] Bis Herodotus lib. III & IV hujus urbis meminit, eam Καστάβηνος appellans. Ex hac urbe Scylax Caryandensis a Dario mittebatur, ut explorret ubi Indus mari immergitur.

[22] Ἡρόδοτος γ'.] Veror profecto ne hæc verba sint loco mota: Herodotus enim Caspiorum memoriam libro III non celebrat, sed *Casparios* meminit, de qua urbe noster egit præcedente sectione: adeo ut hæc vera inde excidisse videantur.

[23] Κάσπειροι.] Hujus gentis etiam meminit Nonnus in

ὡδὲ ἦν ὡς Στάγιρος Σταγειρίτης, ἔδει καὶ Κάσπιρος Κασπειρίτης. ἀλλ' οἱ βάρβαροι Ἑλληνικὴν ἀναλογίαν οὐ φυλάττουσι. A

Qemadmodum igitur a Stagirus fic Stagirita, fic a Caſpirus oportebat formari Caſpirita. Verum Barbari Græcam analogiam non ſervant.

ΚΑΣΠΙΑ θάλασσα, οἱ ἐξ αὐτῆς Κάσπιοι, καὶ Κάσπιον ὄρος, καὶ Κάσπιοι ἄνδρες, ἡ Κασπία γῆ, καὶ Κάσπιον. [14] λέγει δὲ Τρκανίαν B ἡ Κασπία. [15] τινὲς δὲ πάντας διακρίνουσι. φασὶ γὰρ τὴν ἔξω θάλασσαν οἱ πολλοὶ τῶν βαρβάρων, Ὠκεανόν· οἱ δὲ τὴν Ἀσίαν οἰκοῦντες, μεγάλην θάλασσαν· οἱ δὲ Ἕλληνες, Ἀτλαντικὸν πέλαγος. γίνεται δὲ [16] Κασπιανὸς ὡς ἀπὸ Καρδίας, ὡς Καρδιανός. C

CASPIUM mare, inde oriundi Caſpii appellantur, & Caſpius mons, & Caſpii viri, & Caſpia terra, & Caſpium. Mare Hyrcanum etiam Caſpium dicitur. Hæc maria nonnulli ita diſtinguunt. Exterius mare barbarorum multi Oceanum vocant, Aſiæ incolæ magnum mare, Græci vero Atlanticum pelagus. A voce Caſpia fit Caſpianus, uti Cardianus.

ΚΑΣΑΝΔΡΕΙΑ, [17] πόλις Μακεδονίας, πρὸς τῇ Θρᾴκῃ, ἡ πρὶν [18] Ποτίδαια λεγομένη, ἀπὸ Κασάνδρου τοῦ Ἀντιπάτρου. ὁ πολίτης, [19] Κασανδρεύς. [20] Ποσείδιππος ὁ κωμῳδιας ποιητὴς υἱὸς ἦν Κυνίσκου Κασανδρέως. D

CASSANDREA, urbs Macedoniæ juxta Thraciam (quondam Potidæa dicta) a Caſſandro Antipatri filio nomen habens. Civis, Caſſandrenſis. Poſidippus poëta Comicus, filius erat Cynifci Caſſandrenſis.

ΚΑΣΣΑΝΙΤΑΙ [21], ἔθνος ἐν τῇ Φοινίκῃ ἐρυθρᾶς θαλάσσης· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς. ἐντεῦθεν [22] ἐκδέχεται τὸ Κασσανιτῶν ἔθνος.

CASSANITÆ, gens in littore maris rubri, cujus Marcianus in Periplo meminit. Hinc excipit Caſſanitarum gens.

ΚΑΣΣΑΝΩΡΟΣ [23], πόλις Αἰγύπτου, ἧς μέμνηται Ἔφορος κϛ'. τὸ ἐθνικὸν, Κασσανωρίτης.

CASSANORUS, urbs Ægypti, cujus meminit Ephorus lib. XXVI. Gentile, Caſſanorita.

ΚΑΣ-

CAS-

[14] Λέγει δὲ Τρκανίαν ἡ Κασπία.] Hæc verba non meliùs quam de mari ſunt interpretanda: nam veriſſimum id quoſdam auctores Caſpium & Hyrcanum mare pro uno habuiſſe, adeo ut hic commode ſuis πρὸς θάλασσαν διακρίνουσι intelligi poſſit. Strabo lib. XI: Καλεῖται δὲ πᾶσα ἡ θάλαττα, ἡ Τρκανία. Et Dionyſius de ſitu orbis:

Κασπίη αἰπὺ βέθρον ὑποκρήνιον θαλάσσης,
Ἥτοι ἡ Τρκανίδι ἴσοφυὲς ἀμφιβάλλεται ὕδωρ.

Tale præterea Agathemeri lib. II Geog. cap. VI: & Steph. in Τρκανία.

[15] Τινὲς δὲ πάντας διακρίνουσι.] Tradit porro noſter nonnullos eſſe, qui hæc maria diſtinguant, quod non ſine quam reſpectu accolentium fieri poſſet, ubi enim Caſpii ad mare hoc pertingunt Caſpium, ubi vero Hyrcani, appellatur Hyrcanum. Verum verbis quæ ſequuntur, noſter hoc non probat, cum in iis neque Caſpii, neque Hyrcani maris mentio inveniatur, quare poſſit Ἀτλαντικὸν πέλαγος plura excidiſſe firmiter mihi perſuadeo, quæ a genuino Stephani opere abeſſe non potuerint. Totum illum locum Stephanus tranſcripſit ex antigena Phavorini hiſtoria, eundemque citavit in voce Ἄντανδρος.

[16] Κασπιανὸς.] Invenitur femininum Κασπιανὶς apud Strab. lib. XI: Ἐν δὲ τῇ Ἀλβανῶν χώρᾳ, ἡ ἡ Κασπιανὶς καὶ Ἕλληνες ἴδιον ὑποτιθέασιν, ἐπεὶ καὶ ἡ Ἰβηρικὴ.

[17] Πόλις Μακεδονίας πρὸς τῇ Θρᾴκῃ.] Thraciæ & Macedoniæ fines cum ſæpenumero confundantur ab aliis auctoribus, incertum hoc ſequens Stephanus, alio loco hanc urbem Thraciæ adſcribit, uti in Ἠιονία liquet. Noſtiſſime ab geographiæ peritis in cervice Pallenes collocatur. Thucid. lib. I: Ποτίδαιάν τε, ἣ ἦσαν ἔτι τότε ἐν Θρᾴκῃ οἱ Πελοποννήσιοι, ἐποίουν ἀπολαβεῖν πρῶτον ὑποστάντες, καὶ ἅμα τὴν ἄλλην ξύνοδον. Livius lib. XLII. *Hac verſum neceſſitate animus erexit præteri, ut Caſſandream oppugnaret. Condita eſt a Caſſandro rege in ipſis faucibus, quæ Pallenenſem agrum extera Macedoniæ jungunt; hinc Toronaico, hinc Macedonico ſepta mari.*

[18] Ποτίδαια λεγομένη.] Hoc antiquum nomen fuiſſe [illegible] Marcianus Heracleota in Periegeſi:

---- Ποτίδαιά τοι ἄστυ ἔπειτα ...
Μεσσὶ πάντα Κασανδρείης ἀπὸ ἀκρωτηρίοιο.

[19] Κασανδρεύς.] Nummi inveniuntur apud Goltzium cum inſcriptione ΚΑΣΑΝΔΡΕΩΝ. Aliquando urbis nomen & gentile duplici figma exaratur, ut apud Livium loco citato: *Finitimus ei ager Caſſandrenſium erat.* Et in nummo Medicæo, quem profert CL. Spanhemius: COL. IVL. CASSANDRENS.

[20] Ποσείδιππος.] Apud Suidam eadem ferme de illo poëta legimus: Ποσείδιππος, Κασανδρεύς, ἢ Κυνίσκου. Steph. tamen Cynifcum Caſſandrenſem facit, non vero Poſidippum ejus filium, ut Suidas. Ab aliis Ποσείδιππος appellatur. Inſigne hujus Comici fragmentum legitur apud Dicæarchum: Οὐκ ἔστι πόλις, ἐν ᾗ κατοικεῖ μοιχός, Ἐπιδαύρῳ, γραμματεὺς ἐστὶν ὁ Κασανδέων ποιητὴς Ποσείδιππος, ῥαψῳδὸς ἀγαθὸς, ὃν τὴν αὐτὴν φασὶ καὶ τὴν πόλιν φαγεῖν ὁ Ἐπιδαύριος. λέγει οὕτως,

Ἐπιδαύριος μάγειρος, πάντας δὲ πολίτης.
Σὺ μὲν ἀπαίδευτος, οὐκ ἐν φασὶν λόγοις
Αὐτὴν πόλιν, ὡς σὺ δ' Ἐπιδαύριος ἐπιδέδοκται.
Τί σεμνολογεῖσθ' ἀνδράποδ' ὄντες ἐ κάμινου;
Τὴν ἀληθινὴν εἰς ἀρετὴν ὁρᾶτε;

[21] Κασσανῖται.] Hi a Diodoro *Caſſandri*, & ab Agatharcide *Caſſandres* appellantur, uti docet Bochartus lib. II cap. XXXVII Geog. Sac.

[22] Ἐκδέχεται τὸ ἔθνος.] Articulum vocem MSS adjecimus. legebatur in vulgatis ἐκδέχεται τὸν Κασσανιτῶν ἔθνος.

[23] Κασσάνωρος.] Ita ſcribendum contra pro Κασσανδρεύς, quoniam gentile Κασσανωρίτης fecit per ω, quod etiam ita in numiſmatibus circumfertur, apud Goltzium enim in Veſpaſiani nummo legitur ΚΑΣΣΑΝΩΡΙΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Hæc cum ſcripſeram, aliæ editiones inſpexi, eodem modo exhibentes.

ΚΑΣΣΙΤΙΡΑ, νῆσος ἐν τῷ Ὠκεανῷ, A
[44] τῇ Ἰνδικῇ προσεχής, ὡς Διονύσιος ἐν Βασσαρικοῖς. ἐξ ἧς ὁ κασσίτερος.

ΚΑΣΣΩΠΗ, πόλις [45] ἐν Μολοσσοῖς, ἐπώνυμος τῇ Κασσωπίᾳ χώρᾳ. τὸ ἐθνικόν, Κασσωπαῖος καὶ Κασσώπιος, καὶ Κασσωπία. B διὸ δὲ Κασσώπους, Κασσωπᾶς, ὡς Ἑλικωνιάς. Ἡρόδωρος δὲ [46] Κασσώπιος αὐτοὺς φησιν, ἴσως κακῶς. πάντες δὲ διὰ δύο σ. Ἡρωδιανὸς δὲ μόνος δι' ἑνός.

ΚΑΣΤΑΒΑΛΑ [47] Κιλικίας καὶ Φοινίκης πόλις. Στεφάνων δυοκαιδεκάτῃ. ὁ πολίτης, Καστεβαλεύς. [48] ἡ καὶ Περασία ἐκαλεῖτο. C

ΚΑΣΤΑΛΙΑ, πόλις Κιλικίας. Θεαγένης ἐν Καρικοῖς. τὸ ἐθνικόν, Καστελιώτης. ὁ τύπος παῖς Κίλιξι σωτῆρος.

ΚΑΣΤΑΛΩΝ, μεγίστη πόλις [49] Ὠρητανίας, [50] ὡς Ἀρτεμίδωρος τρίτῳ γεωγραφουμένων. τὸ ἐθνικὸν Καστελωνίτης, ὡς Ἀσκαλωνίτης, Ταῤῥακωνίτης. D

ΚΑΣΤΑΝΑΙΑ. [51] Εὔδοξος δὲ διὰ δύο θ φησί. Δυκόφρων.

Καὶ Καστεναίων ἀκτὰς ἐς πέτρας. E

τὸ ἐθνικόν, Καστεναῖος, ἔστι καὶ Καστενία, διὰ δύο ι, πόλις πλησίον Τάραντος. τὸ ἐθνικόν, Καστενάτης.

CASSITIRA, insula in Oceano, Indiæ finitima, teste Dionysio in Bassaricis, unde stannum advehitur.

CASSOPE, urbs Molossorum, sic denominata a regione Cassopia. Gentile, Cassopæus, & Cassopius, & Cassopia. A Cassopius fit Cassopias, uti Heliconias. Herodotus vero eos Cassopos appellat: fortassis male. Omnes duplici sigma efferunt: sed Herodianus solus simplici.

CASTABALA, Ciliciæ & Phœniciæ oppidum, de quo Strabo lib. XII. Oppidanus, Castabalensis. Hoc etiam Perasia vocatur.

CASTALIA, urbs Ciliciæ, de qua Theagenes in Caricis. Gentile, Castaliotes. Hæc enim forma Cilicibus est familiaris.

CASTALO, maxima Oretaniæ urbs, de qua Artemidorus libro III Geographicorum. Gentile, Castalonita, uti Ascalonita, Tarrhaconita.

CASTANÆA. Eudoxus illud nomen per Θ effert. Lycophron:

Et Castaneam insepultam in petris.

Gentile, Castanæus. Est quoque Castania per jota, urbs Tarenti vicina. Gentile, Castanites.

CA-

[44] Τῇ Ἰνδικῇ προσεχής.] Unicam insulam [illegible] agnoscit, ex qua stannum [illegible], quæ Timæo *Cassiterides* dicitur, cum plures hoc nomine statuant alii. De harum situ & numero inter veteres non conveniebat, ut merito Herodotus dixerit: Ὅτι περὶ τῶν εἰδέων Κασσιτερίδων ἱστορίης οὐκ ἔχω ἐγὼ ἀκριβέως ἐμοὶ φράσαι. Quare mirum non est, a nostro hanc insulam in Indiam rejici, morem illorum imitante, qui ignotis urbes, regiones & insulas, vel in Oceano extra Herculeas columnas, vel in alio remotiss. mo terræ angulo in India, Media & alibi fingebant. Cassiterides esse insulas Britannicas, ad extremum Cornuvalliæ promontorium sitas, evidentibus rationibus Camdenus demonstrat.

[45] Ἐν Μολοσσοῖς.] Conjecturam Palmerii amplecti, & genuinam lectionem auctori nostro reddere placuit, licet in omnibus MSS & editis ἐν Μολοσσῷ legebatur. Eam vide lib. II Græc. Antiq. ubi de hac urbe non contemnenda proferuntur.

[46] Κασσώπιος.] Ita quoque a Scylace appellantur: Ὠρεσπόλεις δ' ἵνα τῆς Κασσωπίδος χώρης ἤμισυ ἡμῖρες, & a nostro nullis aliis auctoribus.

[47] Καστάβαλα.] Frequens satis hujus urbis mentio est apud veteres, hoc duntaxat addam, a recentioribus *Mamistam* appellari. Andronicus Palæologus Senior in Ecthesi, capite quo refertur, quæ urbes nomen mutarint: Καστάβαλα Κιλικίας ἡ καὶ Μάμιστα.

[48] Ἡ καὶ Περασία ἐκαλεῖτο.] Antequam Castabala urbis formam esset nacta, a templo illo Dianæ Perasiæ, locus *Perasia* appellabatur, ubi sacerdotissæ illæsis pedibus per prunas ambulabant, teste Strabone lib. XII: Ἐν οἷς καὶ τὸ τῆς Περασίης Ἀρτέμιδος ἱερὸν, ἔνθα φασὶ τὰς ἱερείας γυμνοῖς τοῖς ποσὶ διὰ πολλῶν βαδίζειν ἀνθράκων.

[49] Ὠρητανίας.] Libri MSS Γ' Ἰβηρίας, quod etiam vetustiores editiones tuto sunt secutæ. Ante Xylandrum emendabat optime Hieronymus Syrita ad Antonini Itinerarium pag. 552 Ὠρητανίας, quamquam vitio typothetarum ibidem Ὠφρητανίας excusum sit. In hac regione præter alias magni nominis urbes fuere *Castulo* & *Oretum*. Prioris nomen, observante Casaubono, nusquam apud Strabonem recte scribitur, quotiescunque ejus meminerit. Appiano dicitur Καστάλη (ubi & Ἰφιτάλη malim) ut & Polybio lib. X: Ἐς τὴν ὑπὲρ Καστάλωνα πόλιν. Et Ptolemæo lib. II. Καστηλών. Hinc apud Livium sæpissime *Castulo* legitur, oppidani nomen *Castulonenses*.

[50] Ὡς Ἀρτεμίδωρος τρίτῳ.] Artemidori verba ab Epitomatore in Ὠρητανίας, vel uti Casaubonus emendandum censet, Ὠρέας, ex libro secundo allegantur Ἀρτεμίδωρος ἐν δευτέρῳ γεωγραφουμένων. Ἀμφίσσης γάρ ἐστιν ἐκβολὴ τοῦ Ὠφρητανίου, καὶ πόλις ἡ μεσόγειος, ὀνόματι μὲν Ὠρέαι. Πόλεις δ' ἐν αὐτῇ εἰσι μεγάλαι Ὠρέα καὶ Καστάλων.

[51] Εὔδοξος δὲ διὰ δύο θ φησί.] Sic non solum Eudoxus, sed etiam Herodotus lib. VII, & Strabo libro nono per Θ scribit: Οἱ δ' εἰς Γυμνησίους τοὺς ἀρχὴν τῆς αἰχμῆς τῆς Θρηϊκίης ποιεύμενοι, ἐς δ' εἰς Μαλιέας, ἐς δ' εἰς τοὺς Καστανιαίους τοὺς Θησσαλούς. Et eodem loco: Μεταξὺ δ' αὐτῶν καὶ Καστανιαίων κόλπος ἐστὶ τῆς Πελίου καταλαμβάνων ἀκρωτηρίου ἔσω. Si quis integra Strabonis verba evolverit, ille addiscet inde, *Castaneam* inter Pencī ostia & Sepiada promontorium esse sitam, prope Gyrtonam & Meliboeam. Mela lib. II cap. III: *Ad Penei ostia, ad Sepiada, Gortyna, Meliboea, Castanea: parva ad famam, nisi quod Philoctetes alumnum Meliboeam dominat.* Urbis nomen alii scribant sine diphthongo Etymol. Mag. Auctor Καστανία, πόλις Μαγνησίας. ἔστι δὲ καὶ Καστάνεια κώμη, ἀπὸ Διὸς Καστανίου πόλις. Hinc regiæ Castaneas ferens Καστανὶς appellatur apud Nicandrum in Alexiphar.

Δουλιχιῆος ἐρημαίης, τ' Καστανὶς ἔκτροφος ἄλσος.

Ad quæ verba Scholiastes: Πόλις Θεσσαλίας, ἔχουσα καὶ Καστανίδα λίμνην ἡ Καστανὶς ἔκτροφος ἄλσος. Addit idem τ' Καστανὶς est urbem Ponti, quæ castaneis abundat.

B Ἐ-

ΚΑ'ΣΤΑΞ [72], Κάσταξος, ὡς Νάρυξ Ναρύκος, πόλις Ἰβηρίας. τὸ ἐθνικὸν Καστακαῖος, ὡς Ναρυκαῖος, ὁ Ἀππιανὸς φησι. [73] Κάστνιον ὄρος ἐν Ἀσπένδῳ τῆς Παμφυλίας. τὸ ἐθνικὸν, Κάστνιος, καὶ Κάστνιον, ἐξ οὗ καὶ [74] Κάστνιτης. ἐὰν δὲ Καστνιώτης, ὡς Πηλιώτης.

ΚΑΣΤΩΛΟΥ, πεδίον Δωριέων, ὡς Ξενοφῶν. ἐκλήθη δέ, ὅτι Καστωλοὺς τοὺς Δωριεῖς οἱ Λυδοί φασιν. ἦν δὲ πόλις ἐν Λυδίᾳ [75] Καστωλός. τὸ ἐθνικὸν Καστωλιεύς, ὡς Σπαρτωλιεύς. καὶ τὸ κτητικὸν, Καστωλικός.

ΚΑΣΩ'ΡΙΟΝ [76], τὸ πορνεῖον. Ἀριστοφάνης,

Ἐν Καστωρίοισι λείχων. ——

ἐπικλήσει, Καστωρίτης. καὶ θηλυκῶς Καστωρῖτις, καὶ Καστωρία.

ΚΑΤΑ'ΒΑΘΜΟΣ, τόπος ἐν Λιβύῃ, [77] μεταξὺ δὲ Ἄμμωνος καὶ δὲ Παραιτονίου. ὁ οἰκήτωρ Καταβαθμίτης, ὡς Φελλὸς Φελλίτης.

ΚΑΤΑΚΕΚΑΥΜΕ'ΝΗ, [78] χώρα τῆς Ἐφεσίας. Στράβων τρισκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν Καταικεκαυμενίτης. [79] ἀδένδρου ἄπαν, πλὴν τῆς ἀμπέλου, ἧς ὁ Καταικεκαυμένην φέρουσιν οἶνον. εἰκάζουσι δέ τινες, [80] ὑπὸ κεραυνοβολιῶν καὶ πεπύρων συμβῆναι. [81] ἔστι καὶ νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.

ΚΑ-

CASTAX, Caſtacis, uti Naryx Narycis, urbs Iberiæ. Gentile, Caſtacæus, uti Narycæus, quo Appianus utitur. Mons Caſtnium eſt Aſpendi in Pamphylia. Gentile, Caſtnius & Caſtnium, unde etiam fit Caſtnieta: ſed oportebat Caſtniota, uti Peliota.

CASTOLI campus Dorienſium eſt, uti Xenophon perhibet. Sic autem eſt dictus, quod Lydi Dorienſes Caſtolos vocarent. Erat in Lydia urbs Caſtolus. Gentile, Caſtolius, uti Spartolius. Poſſeſſivum Caſtolicus.

CASORIUM, lupanar, de quo Ariſtophanes:

In Caſoriis lingens ----

Incola Caſorita, & genere fœminino Caſoritis & Caſoria.

CATABATHMUS, locus in Libya, inter Ammonem & Parætonium. Incola, Catabathmita, uti Phellus Phellita.

CATACECAUMENE, regio Epheſiæ, de qua Strabo lib. XIII. Gentile, Catacecaumenita. Arboribus prorſus caret, excepta vite, quæ vinum fert Catacecaumenit. Conjiciunt nonnulli id accidiſſe a fulminibus, & cœlitus immiſſis ignium procellis. Eſt quoque inſula in rubro mari.

CA-

[72] Κάστ.] Et urbis & gentilitii nomen apud Appian. de bello Hiſpanico occurrit: Ἀφικόμην δὲ ἐς τὸν Κάστακα ἐκ Σκηπίων, ἔνθα μοι φυλὴ ἐς τρία διῄρητο, ἑκάστου τοῦ πολίτου ἰδίᾳ. μαχοῦσι δ' οὐκ ἔφασαν. διὰ τί δὲ ἐν τοῖς Καστακίοις μαθήσεσθε.

[73] Κάστνιον ὄρ.] Libri MSS Κάσπιον ὄρ. Ita hæc verba in hactenus vulgatis interpunguntur, quaſi Appianus montem hunc in urbe Aſpendo memoraſſet; verum nos diſtinximus, ut ejus nomen cum antecedentibus cohæreat.

[74] Κάστνιτης.] Reperitur hæc vox apud Strabonem lib. IX:

Τὰς Ἀφροδίτας, ἃ θῆλυς ἦν τὸ πρὶν ἡ μία
Τὴν Καστνίτιδα ὑπογράψασαν πόσιος τῇ Φρυνίδι.

Verum Caſaubono ſuſpecta eſt in verbis allegatis, & quemadmodum eam emendaverit videſis in notis ad Geographum.

[75] Καστωλός.] Vulgati omnes exhibent Κάστωλος, & in præcedentibus Καστώλους, nos accentum in ultima poſimus, rationem videſis apud noſtrum in Αἰτωλία.

[76] Καστώριον, τὸ πορνεῖον. Ἀριστοφ.] Hic locus, uti in omnibus libris editis concipiebatur, literarum ordinem non ſervabat, quod correximus demendo alterum ρῶ: nam Heſychio Καστορεῖς ſunt πόρνοι, & καστορεῖον, πορνεῖον. locus, quem noſter ex Ariſtophane protulit, integer legitur in Equitibus

Τὸν δ' ἀνὴρ γλίσχρων αἰσχρῶς ἐδήδοκε λυπαίνῃ
Ἐν καστωρείοισι λείχων τὸν λάσταυρον δρῶντα.

Sic in omnibus Ariſtophanis editionibus legitur: quid vero in præferendum, non tam facile dixerim: nam remanebit eſt, ſive Καστωρείοισι, ſive Καστορείοισι legas, nam apud Heſychium etiam legimus: Καστορεῖος, τόπος, ἐν ᾧ οἱ ἑπόμενοι ἐκβάλλουσι, ἔστι δὲ καὶ πόρνου καστορεῖον λίθινον. Vide plura apud Etymologici Magni auctorem & Euſtathium ad Hom. pag. 741.

[77] Μεταξὺ δὲ Ἄμμωνος.] Quiſnam novit, Ptolemæum *Catabathmum magnum & parvum* ſtatuere: verum hæc Stephani verba manifeſtiſſime indicant, locum hunc non poſſe accipi, niſi de Catabathmo parvo, docente C. L. Voſſio ad Melam pag. 38.

[78] Χώρα τῆς Ἐφεσίας.] Miror profecto, & non ſine ratione, hoc ſcriptum eſſe in omnibus exemplaribus Ἐφεσίας, quod probari nequit, cum ipſe Strabonis teſtimonium noſter ex libro XIII advocet, ipſo dubitante Geographo, utrum Myſiæ, an vero Meoniæ *Catacecaumene* ſit adſcribenda, ita enim ille: Μεθ' ἣν ποιεῖ ἡ Καϊκηνικὴ λιγνύουσα χώρα, μᾶλλον μὲν ἡ κατακεκαυμένη καλουμένη, πλήρης δ' ἐστὶ πεδιάδος, ἔστι Μυσίας ἐκεῖ πρὸς, ἔστι Μυσίας, λέγω δὲ ἀμφοτέρας. Præterea Meonia Catacecaumenites dicitur Vitruvio lib. VIII cap. III: *Meoniam Catacecaumenitem, Lydiam Timolitem.* Sed Siculus Diodorus, neque Meoniæ, neque Myſiæ, neque cum noſtro Epheſiæ, ſed Phrygiæ attribuit.

[79] Ἄδενδρος ἅπαν.] Etiam hæc, imo tota ſectio ex Strabone noſter tranſcripſit, ubi hodie ſic legitur: Ἄπασα ἄδενδρος, πλὴν ἀμπέλου· ἡ δὲ Καϊκηνικὴ καλουμένη φέρουσιν οἶνον, κάκιστον δ' ὑπολαμβάνουσιν ἀπὸ τοῦ Utraque lectio eſt ſatis commoda, ſive legeris cum Strabone ἄπασα ἄδενδρος, ſive cum Epitomatore ἄπαν ἄδ-

[80] Ἐκ κεραυνοβολιῶν & πεπύρων.] In Stephani libris editis & calamo exaratis legebatur, ἐκ κεραυνοβολίας πεπύρων, quod fretus Geographi auctoritate emendandum judicabam, nam apud eum integer locus ita concipitur: Εἰκάζουσι μὲν οἱ τοῦτο ἐκ κεραυνοβολιῶν & πεπύρων συμβῆναι τοῦτο. καὶ οὐκ ἀπεικότως τοῦ μὲν & Τοῦτον οὐκ ἔστιν μυθολογεῖν.

[81] Ἔστι & νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλ.] Hæc Arabici ſinus inſula erat deſerta propter ardorem, & ex eo ſic appellata. Inter inſulas maris rubri hanc recenſet Ptolomæus lib. VI: Καρδαμώνα, Ἀρίς, Καϊκηκαυμένη, Μελίχρη δύο, Ἀδάμου δύο. Et Arrianus in Periplo maris Erythræi: Διὰ

ΚΑΤΑ΄ΝΗ, πόλις Σικελίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. μία ἡ Κατάνη πόλις, ὑπὲρ ἣν ὄρος Αἴτνη. ἔστι δὲ ἡ Κατάνης Χαρώνδας, ὁ νομοθετῶν. κέκληται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐπιβῆναι [61] Θεοκλέους τὴν Χαλκιδέως ναῦν, ἣν Δωρικῶς [64] κωλὲς τὴν νᾶν φασιν. [65] ἢ ὅτι ἡ Αἴτνης καταπαγείσης, τὰ ἄνω κάτω, γέγονεν. ἔστι δὲ ἄλλη κατάνασσα ἡ Λέσβου, πληθυντικῶς λεγομένη. [66] τὸ ἐθνικὸν Καταναῖος, καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως.

CATANA, urbs Siciliæ, de qua Hecatæus in Europa. Deinde vero urbs Catana, supra autem mons Ætna. Ex urbe Catana originem habuit Charondas, præstantissimus apud Athenienses legislator. Sic autem est vocata; quod Theoclis Chalcidensis navis in Amenaum flumen descenderit, quam Dorienses, rejecto τ, νᾶν appellant. Vel inde nomen habet, quod, Ætna jam ædificata, Catana fuerit κάτω, id est, inferior. Est etiam alia e regione Lesbi, numero multitudinis sic dicta. Gentile, Catanæus, quod etiam gen. fœminino & neut. usurpatur.

ΚΑΤΑ΄ΝΕΙΡΑ, οὐδετέρως πόλις, ὡς Θεόπομπος λέ Φιλιππικῶν. ὁ οἰκητὴς Καταναρδὶς, ὡς Μεγαρδίς.

CATANIRA, genere neutro, urbs, teste Theopompo libro XXXV Philippicorum. Incola, Catanirensis, uti Megarensis.

ΚΑΤΑΟΝΙ΄Α, μοῖρα ἐσχάτη τοῦ Ταύρου. [67] Στράβων δὲ Καππαδοκίαν ταύτην φησίν. οἱ οἰκήτορες Κατάονες, ὡς ἀπὸ Λυκαονίας Λυκάονες.

CATAONIA ultima pars Tauri. Hanc Strabo Cappadociam appellat. Incolæ, Cataones, uti a Lycaonia Lycaones.

ΚΑΤΑΝΝΟΙ΄, ἔθνος πρὸς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.

CATANNI, gens ad mare Caspium.

[68] ΚΑ΄ΤΡΗ, πόλις Κρήτης, τὸ Ἰωνικὸν ἔχει-

CATRE, urbs Cretæ, Ionico modo fo-

κὴ διαπλέοντες μέσον πλοῦν κατέχουσι, καὶ εἰς τὸν Ἀργολικὸν κόλπον παραξενοῦνται, ἀλλὰ τὴν Καβαλακαυμένην. Potuisset etiam Plinius ex Juba hujus insulæ meminisse lib. VI cap. XXVIII: *A promontorio Indorum, quod vocatur Lepte Acra, ab aliis Drepanum, proponit (Juba) recto cursu, præter exusta, ad Malichu insulam XV mil. pass. esse.* Sine dubio, ut optime observat Salmasius, hic Plinii notanda hallucinatio [illegible] *præter exusta* vertit, quod πρὸς μεσημβρίαν Græce enunciatum repperit, πρὸς τὴν Καβαλακαυμένην, & regionem Æthiopiæ hoc nomine dictam accepit, quæ & Διακαυμένη vocatur. At Juba intellexit insulam hoc nomine, quæ in sinu Arabico sita est, quam præternavigabant, qui a Lepte Acra ad insulam Malichu tendebant, per medium sinus proficiscentes, cujus insulæ etiam Stephanus, præter auctores jam allegatos, meminit. Quæ porro monstra & mirabilia insint illi loco Plinii, manifestissime demonstrat vir maximus ad Solinum.

[61] Περὶ τὸν Ἀμβρακίαν.] In omnibus libris scriptis & editis constanter legebatur, περὶ τὸν Ἀμπρακικὸν κόλπον. Sed cum Cluverio corrigendum censebam Ἀμβρακίαν, uti etiam Straboni & aliis hoc fluvii nomen dicitur. Strab. lib. V. Καθίησι πρὸς τὸν Ἀμβρακὸν συμβάλλων φυτὸν, τὸν λεγόμενον Καβάσιον. Fulvius Ursinus in notis ad Cæsarem nummum exhibet, in quo ab altera parte legitur AMENAOΣ, & ab altera KATANAIΩN. Pindaro tamen Ἄμενας dicitur:

Ζεῦ πάτερ αἰεὶ δὲ παιδὸς
τοῦ, Ἄμενα παῖ Ὕβλας,
ἄστυ ἀφίκεο βασιλεῦ
σὸν, Δίκαιον ἔνυμον λόγον ὑπερθέμενος.

[65] Θεοκλῆς Χαλκιδεύς.] Thucydidi dicitur Θουκλῆς Attico more lib. VI, ubi tradit, quo anno Catana condebatur: Θουκλῆς δὲ καὶ Χαλκιδεῖς ἐν Νάξῳ ἐφορμοῦντες ἔτει πέμπτῳ μετὰ Συρακούσας οἰκισθείσας, Λεοντίνης τε, πολίσματα τῶν Σικελῶν ἐξελόντες τῆς, ἐνέβαλον, & μετ' αὐτοὺς Καμάριναν.

[64] Κωλὲς τὴν νᾶν φασιν.] In casu recto Dorienses νᾶς dicebant navis. Etymologici Mag. auctor: Νᾶες, παρὰ τὸ νέω τὸ πλέω. ἢ ἐπιμετρουμένου δίβυ. ἐναυκλῆς, ἀπὸ τοῦ ε. νέας ἀπὸ τοῦ α. νᾶς παρὰ Δωριεῦσι. Et apud Hesychium, emendante Salmasio, legimus: Καλὲς νᾶες, κοῖλαι ναῦς.

[65] Ἢ ὅτι ἡ Αἴτνης καταπαγείσης τὰ ἄνω τὰ κάτω γέγονεν.] Conjiciebam hic aliquid monstri latere, ac proinde legendum, ἢ ὅτι ἡ Αἴτνης καταπυρώσεως. Verum deinde Salmasiani codicis margines consulens, reperiebam illi emendasse virum maximum: ἢ ὅτι ἡ Αἴτνης ἐμπύρου κάτω γέγονεν. Quæ conjectura quandam etiam speciem præ se fert, quia Catana situ fuit inferior, postquam oppidum Ætnæ in [illegible] cognomine ædificabatur: nam montem ipsum conscendentes, per urbem hanc, ubi ascendere incipiebat, iter facere solebant, uti ex Strabone & Itinerariis satis liquet. Igitur ἀπὸ τοῦ κάτω, id est, κάτω hæc urbs nomen sortita videtur, quod in declivi sita sub Ætnam montem sita sit. Ab eodem κάτω alia quoque urbium & regionum nomina videntur derivata, ut Κατάνη & Καταονία de quibus in sequentibus Stephanus.

[66] Τὸ ἐθνικὸν, Κατανιαῖος.] Gentile hoc passim apud antiquarios in nummis conspicitur, apud Seguinum, Spanhemium aliosque. Latino ore CATINENSIS & CATANENSIS dicitur. Mirum est, Stephanum non agnoscere ΚΑΤΑΝΕΥΣ, quod etiam est in vita apud Pausaniam in Phocicis, ubi de Amphissano & Inapio loquitur: Οὗτοι μὲν δὴ πρὸς ἐκ παίδων ἐς ἐμὲ ἦσαν Κατανεῖς ἱκέται.

[67] Στράβων δὲ Καππαδοκίαν ταύτην φησίν.] Nusquam Strabo Cataoniam Cappadociam appellat; sed in principio libri duodecimi tradit unam ex decem Cappadociæ præfecturis fuisse, ita enim ille: Ὅσην μὲν δὴ ἡ πάλαι ἡμῶν βασιλὶς εἶχε περιγραφὴν ἔστιν ἐκ τῶν ἐπιτομῶν τῶν Καππαδοκικῶν. Διῄρηται δ' εἰς μέρη δέκα ἡ Καππαδοκία.

[68] Κάτρη, πόλις Κρήτης, τὸ Ἰωνικὸν ἔχει τὸ τ.] Sic cum emendandum, monentibus Palatinis & Vossiano codice. Eodem ferme modo loquitur noster alibi: Ἄπαρα, πόλις Βιθυνίας, Ἰωνικῶς χρησαμένου, ὡς Κίος, Τίος. Solent enim Jones ut plurimum mutare α in η. In omnibus editis hic locus mutilus & corruptus hunc in modum circumferebatur: Κάτρη, πόλις, ἐπὶ Ἰωνικὸν ἔχει τὸ τέλος. Ex hac emendatione ergo addiscimus, sub quo cœli plaga hæc urbs sit collocanda, quod Ortelius facere non potuit, edita exemplaria sequens. Hæc eadem urbs est, quæ a Pausania in Arcadicis Catreus appellatur a conditore Catreo, ita enim ille: Λέγουσι δὲ οἱ τὰ Τεγεατῶν ἐπαιδεύθησαν ἐπὶ πλεῖον συφῶς ἐκείνων ἐς Κρήτην, Κύδωνα, Κυσσὸν, καὶ Γόρτυνα. Ἐξ ἀρχῆς τοίνυν φασὶν οἰκῆσαι τὰς πόλεις, Κυδωνίαν, καὶ Γόρτυνα. Ἐ Κατρέως. Plura de hujus urbis conditore leguntur apud Apollod. Diodorum Siculum & Dictyn Cretensem.

[69] Ἐπι-

ἔχειν τρόπον, ὡς [69] Ἡρωδιανὸς φησὶ τὸ Ὄ-
λυκρις γράφων. τὸ ἐθνικὸν Κατραῖος, ὡς
Λυκρεῖος.

ΚΑΤΤΑΒΑΝΙΑ, καπηλεία τῆς Ἀδαι-
τικῆς Ἀραβίας. Στράβων ἐκκαιδεκάτῃ.
φύεται δὲ τὸ λιβανωτὸν ἡ Καττασανία, σμύρ-
νην δὲ ἡ [70] Χατραμωτῖτις. τὸ ἐθνικὸν, [71] Κατ-
ταβανεύς.

ΚΑΤΤΟΥΖΑ, [72] πόλις Θρᾴκης, ἣν ἡ
κατοικοῦσι Πυγμαῖοι. οἱ οἰκήτορες, Κάττ-
ουζοι. ὅθεν δὲ τοὺς γεράνους ἐρεμοῦν, τὸ χωρίον
Ῥακώλεω προσαγορεύοντες. ὑπὸ δὲ Καρῶν,
[73] Τασσύλοι ἐκαλοῦντο.

ΚΑΥΔΙΟΝ [74], ὡς Ῥήγιον, πόλις Ἰτα-
λίας. Διονύσιος ἐκκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς
ἀρχαιολογίας. [75] τὸ ἐθνικὸν Καυδῖνος, ὡς
οἱ μὲν φασι· καὶ Καυδίνα θηλυκόν.

ΚΑΥΙΝΔΑΝΑ [76], Ἰσαυρίας κώμη·
Κάπιτων Ἰσαυρικῶν ἕκτῳ. ὁ κωμήτης,
Καυινδανεώτης.

ΚΑΥΚΑΣΟΣ τὸ ὄρος, ὀρῶν μέγιστον.
τὸ ἐθνικὸν Καυκάσιος, καὶ Καυκασία θηλυ-
κῶς διὰ τοῦ χ γράφεται. ἀφ' οὗ τὸ Καυκασιανὸς,
ὡς Καυσιανὸς καὶ διὰ τοῦ πρώτου Καυκάσιον λέγε-
ται καὶ Δία τὸν Καύκασιν, ἐξ οὗ τὸ Καυκασίτης,
ὡς τὸ Γάσιτης, τὸ Γάσιος.

ΚΑΥΚΩΝΕΙΑ, χώρα τῶν Καυκώνων.
ἔστι δὲ τὸ Καύκων ἡνικῆς, ὡς Μά-

mata, teſte Herodiano, ubi de voce Olycre ſcribit. Gentile, Catræus, uti Aſeræus.

CATTABANIA, vicinia felicis Arabiæ, auctore Strabone lib. XVI. Cattabania fert thus: myrrham vero Chatramotitis. Gentile, Cattabanenſis.

CATTUZA, urbs Thraciæ, quam Pygmæi incolunt. Incolæ Cattuzi. Unde procedebant grues contra eos bellaturæ: Locum Rhacolen appellabant. A Caribus vero Tuſſyli vocabantur.

CAUDIUM, uti Rhegium, oppidum Italiæ, teſte Dionyſio Romanarum antiquitatum lib. XVI. Gentile, Caudinus, ut idem perhibet, & Caudina fœmininum.

CAUINDANA, Iſauriæ vicus, cujus Capito lib. VI Iſauricorum meminit. Vici incola, Cauindaneota.

CAUCASUS mons montium maximus. Gentile Caucaſius, & Caucaſio genere fœmininо de regione dicitur. Hinc Caucaſianus, uti Caſſianus, & genere neutro Caucaſium. Dicitur & per Jota Caucaſis, unde Caucaſites, uti ab Hyaſis Hyaſites.

CAUCONIA, regio Cauconum. Nomen illud formatur a genitivo Cauconis, uti

[69] Ἡρωδιανὸς φησὶ τὸ Ὄλυκρις γράφων.] Hæc ego ſic interpretor, non quod Herodianus librum hoc nomine inſcripſit, ſed quod in opere Grammatico de figura vocis Ὄλυκρις verba faciens, etiam de voce Κάπρις aliiſque dixerit, eas formam habere Jonicam: quippe Ὄλυκρις eſt oppidi nomen circa Naupactum, quod Hecatæus numero pluralivo uſurpavit, teſte Stephano: Ὄλυκραι πόλις Αἰτωλίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἔθνικὸν, Ὀλυκρεύς.

[70] Χατραμωτῖτις.] Apud Strabonem, cujus verba noſtra ex lib. XVI profert, Χατραμωτῖτις legitur (quod etiam repoſuimus in Stephano) non vero Χατραμωνῖτις.

[71] Καταβανεύς.] Occurrit hoc gentile apud Strab. librum jam allegatum: Τρίτη δὲ Καταβανῆτις, ὑφήκουσα πρὸς νότον, ἣ καὶ Δεξάμενοι καὶ Ἀγρέων κέκληται.

[72] Πόλις Θρᾴκης, ἣν ἡ κατοικοῦσι Πυγμαῖοι· οἱ οἰκήτορες, Κάτ-
τουζοι.] Horum verborum ne μὲν quidem exſtat in hactenus vulgatis MSS Palatini Salmaſio, uti in Plinianis exercit. monet, & mihi codex Voſſianus auctiorem integrioremque hunc locum exhibuerunt. Plinius Pygmæos *Catizos* a barbaris vocatos ſignificare videtur hiſce verbis, lib. IV cap. 11: *Gerania, ubi Pygmæorum gens fuiſſe proditur, Catizos barbari vocabant, erumpentesque a gruibus fugatos.* Verum contrarium ſtatuit noſter. Locum, unde procedebant grues cum Pygmæis bellaturæ, Ῥακώλεω dicebant barbari Græci, & alii Τρωγοδύτας: Verum Κάττουζα erat, ubi habitabant Pygmæi, qui Κάτ-
τουζοι appellantur. Vide etiam Solinum cap. X & ad eum locum Salmaſium.

[73] Τασσύλοι ἐκαλοῦντο.] Videtur eſſe, niſi vehementer fallor, Latinorum *Truſſulus*, *Truſulus*, *Toroſulus*, cujus vocis ſcriptura adeo diverſa in veterum monumentis occurrit. Gloſſarium vetus: *Truſulus, ὁ ὑπὸ μικροῦ πυρός.* Belgæ breviſſimæ ſtaturæ hominem, uti Cares Pygmæos, appellare ſolent *een Trenſel*, & hypocoriſtice *een Trenſeltje*. Illud Carum Τασσύλοι non aliunde deducendum cenſeo quam a Τυσσῆς, ἀλίγος, μικρὸς, unde forte τασσύλος, & τασσυλῶδης, & denique τάσσυλος.

[74] Καυδίον.] Hoc urbis nomen in Stephani editis mutatum eſt in Κλαυδίον, quia *Claudii* nomen tranſcriptoribus & geographiæ imperitis multo erat notius: & hinc eſt, quod omnia gentilia apud Steph. inde deducta, etiam corrupta ſint, quod legentibus evidenter apparet, cum vox corrupta Κλαυδῖνος elementorum ſeriem non ſervat. Sed magis miror, Cataubonи ſagacitatem depravatam hanc lectionem probaſſe, eumque improba illa ſcriptura tentaſſe Straboni medicinam facere, in quo excuſum erat lib. V Καλαῦδα & Καλαύδιον, præſertim, quod etiam obſervat, cum idem oppidi nomen lib VI ſine menda occurrat, Δεξὶ Καυδίου & Καλαύδιος. Caudii titulum hoc ob oculos ponere neceſſarium non eſt, cum hoc ſatis accurate Cluverius ex Livio aliiſque præſtiterit.

[75] Τὸ ἐθνικὸν, Καυδῖνος. Invenitur illud gentile apud Plutarch. in Parall. Κεῖται πρὸς τραπέζῃ Φορκίλλος Καυδῖ-
νος· ἐπὶ δὲ τούτῳ στρατιώτης. Locus hic peſſime erat contaminatus, ſed primus omnium eum correxit Cluverius. Livius lib. IX: *Duæ ad Luceriam ferebant viæ; altera prater oram Superi maris, patens apertaque; ſed quanto tutior, tanto fere longior: altera per Furculas Caudinas.*

[76] Καυίνδανα.] Et hoc oppidi nomen (in tribus editionibus perperam excuſum erat Καυίδανα) literarum ſeriem non ſervat. Ipſa ratio poſtulat, ut ſcribatur Καυίνδανα, & gentile, Καυινδανεώτης.

[77] Ὡς τὸ Γάσιος τὸ Γάσιον.] Male in omnibus MSS & editis Ὡς Οὐάσιος τὸ Οὐάσιον. Emendationem noſtram imprimi curavimus, quanquam non diffiteor etiam poſſe corrigi Ἀνασίος τὸ Ἀνάσιον, vel Ὀάσιος τὸ Ὀάσιον. Minima mutatio nobis placuit. Vide Stephan. in Ἄνασις & Γάσις.

ρων Μάρωνος Μαρώνεια, Χείρωνος Χειρώνεια, [78] Βύζας τος Βυζάντεια. τὸ ἐθνικὸν Καυκωνείτης, ὡς Ζηλείτης. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ βασιλέως Καύκωνος, ἢ παρ' ὃ. ὤφειλε δὲ Καυκώνιος, ἀπὸ τοῦ Καύκωνος γενικῆς, ὡς Ἀντρώνιος. λέγεται δὲ καὶ Καυκανὶς, καὶ Καυκωνὶς καὶ Καυκωνίτης.

A uti a Marôn Maronis Maronia, Chiron, onis Chironia, Byzas, antos, Byzantia. Gentile, Cauconites, uti Zelites. Vel a rege Caucone vel a fluvio hoc nomine insignita est. A Genitivo Cauconis oportebat Cauconius deduci, uti Antronius. Dicitur etiam Cauconis, & Cauconias, & Cauconita.

ΚΑΥΛΙΚΟΙ, ἔθνος καὶ τὸ Ἰόνιον κόλπον, Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. κέκληται δὲ ἀπὸ ὄρους. [77] Ἀπολλώνιος μὲν δὲ ἀπὸ Καυλιακοῦ φησι.

CAULICI, gens juxta Jonium sinum, auctore Hecataeo in Europa, quæ sic a monte dicta est. Apollonius per a Cauliacum scribit.

ΚΑΥΛΩΝΙΑ, πόλις Ἰταλίας, ἣν Αὐλωνίαν Ἑκαταῖος καλεῖ. [80] ἀπὸ τοῦ μέσην αὐλῶνος εἶναι. [81] ἀπὸ δὲ τοῦ Καυλῶνος, ὕστερον μετωνομάσθη Καυλωνία. [82] ὡς ἀπὸ Μεταβόου ἥρωος τὸ Μεταπόντιον, καὶ Ἐπιδαύρου, Ἐπίταυρος, καὶ αἱ [83] Κλαζομεναί. ἔστι καὶ ἄλλη [84] Σικελίας. ἔστι καὶ ἄλλη Λοκρῶν. ὁ πολίτης Καυλωνιάτης, ὡς Ἀπολλωνιάτης· καὶ θηλυκὸν Καυλωνιάτης, καὶ Καυλώνιος.

CAULONIA, urbs Italiæ, quam Auloniam Hecataeus appellat, quod in medio convallis sita sit. Postea mutato vocabulo, a Caulone Caulonia dicta est, uti a Metabo heroë Metapontium, & Epidauro Epitaurus, & Clazomenæ. Est & alia Siciliæ, & alia Locrorum. Civis, Cauloniata, uti Apolloniata, & genere fœm. Cauloniatis, & Caulonius.

ΚΑΥΝΟΣ, πόλις Καρίας, ἀπὸ Καύνου. [85] ἣ ἡ Βιβλὶς ἀδελφὴ ἐρασθεῖσα, φεύγοντος ἐκείνου, ἀπήγξατο. ἦν ἡ παροιμία, ὁ [86] Καύνου

CAUNUS, urbs Cariæ, a Cauno nomen habens, cujus amore capta Byblis soror, ille aufugiente, mortem sibi laqueo conscivit. Hinc pro-

[78] Βύζαντος Βυζάντιον.] In vulgatis & MSS omnibus legebatur, Βυζάντιος Βυζαντία. Verum hæc lectio adeo mihi depravata videbatur, ut sine damno illa verba a Stephano abesse possint. Verum si quis nostram emendationem approbaverit suo calculo, is fatebitur, genuinum & commodissimum sensum nostro [illegible], nam ipse in vocabulo Βυζάντιον [illegible] docuere, sic legendum, [illegible], quod profecto secundum hunc canonem a Βύζας Βύζαντος.

[77] Ἀπολλώνιος μὲν δὲ ἀπὸ Καυλιακοῦ φησι.] Libri omnes vulgati & calamo exarati repræsentant Καυλιακῶν, quod cum sit a mala scribarum manu, corrigendum censebam. Locus Apollonii, quem noster innuit, reperitur lib. IV:

Αἰνὴ ἐπεὶ τ' Ἀγχίαλος ὑπὸ ἐξ ἄκριν ἵησι
Ἀγχίαλον ἔρυσθε πόλισμον ὑπὸ Καυλιακοῖο &c.

Stephanus montem Καυλιακὸν vocat, sed Apollonius scopulum, ut & Scholiastes, eundem Scythiæ prope Istrum collocans. Sed quod maxime mirandum, illud Καυλιακοῦ politum existimat pro Καυνακίου, ita enim ille: Ὁ Καυλιακὸς σκόπελος δ' Σκυθῶν, πλησίον δ' Ἴστρου, ἢ μᾶλλον δὲ Πελίσσου ἐν κόλπῳ Ἰστριακῷ καὶ Σικελικῷ. Et mox sequitur: κεῖται δὲ ὁ Καυκασίου, Καυλιακὸς &c.

[80] Διὰ τὸ μέσην Αὐλῶνος εἶναι.] Hæc etiam erat Strabonis sententia, lib. VI ita referentis: Μεσόγειοι δὲ τῶν Σαλεντίνων Ἀρπανοὶ κεῖνται Καυλωνία, ἀπέχουσι δ' Αὐλωνίας λιμένος ἑπτὰ σταδίους ἐπὶ τὰ μεσόγαια κώλπου, ἐπ' αὐτῷ ἵδρυται. Igitur nomen accepit a convalle adjacenti. Quo tempore & a quibus condita sit, multis refert Pausanias lib. VI.

[81] Ἀπὸ δὲ τοῦ Καυλῶνος, ὕστερον μετωνομάσθη Καυλωνία.] Hæc in omnibus libris editis & scriptis pessime erant contaminata, legebatur: ἀπὸ δὲ τοῦ Αὐλῶνος, ὕστερον μετωνομάσθη Καυλωνία. Qua enim analogia ἀπὸ τοῦ Αὐλῶνος deduci posset Καυλωνία, nullam rationem video, neque quisquam dicet. Præterea articulus sequioris sexus heroïs nomini præfigebatur: cum certum sit voci αὐλὼν, appellative si sumatur, a prosæ orationis scriptoribus articulum masculinum, sed a Poëtis duntaxat fœmininum præfigi.

[82] Ὡς ἀπὸ Μεταβόου ἥρωος τὸ Μεταπόντιον, καὶ Ἐπιδαύρου &c.] Hæc etiam adeo sunt corrupta, ut prorsus ferenda non sint. A libris MSS auxilium petii, sed non inveni. Procul omni dubio hoc vult Stephanus, Cauloniam sic vocatam esse a Caulone, quemadmodum ab heroë Metabo Metapontium. & ab Epidauro Epidaurus. & a Clazomeneo Clazomenæ. Hoc vel simili modo olim in [illegible] scripsisse Ethnicographum, nemo tam mentis in dubium vocabit: sed ipsissima auctori verba reddere, hoc opus, hic labor.

[83] Κλαζομεναί.] Libri Palatini aliique, Πλαζομεναί.

[84] Ἄλλη Σικελίας.] Videsis Cluverium, quid de appellatione hujus vocabuli censeat. Inveniantur homines adeo stupidi & bardi, aperte scribentes, & Scylacem in Sicilia, & Strabonem lib. VI Cauloniæ Siculæ meminisse, quod manifeste falsum, quin & in Geographia & literis Græcis insititium suam produnt.

[85] Ἣ ἡ Βιβλὶς ἀδελφὴ ἐρασθεῖσα, φεύγοντος ἐκείνου, ἀπήγξατο.] In vulgatis libris hic locus corruptus & mutilus circumferebatur, ut nullo modo inde sensum congruum haurias: ἣ Βιβλὶς τὸ ἀδελφὴ ἐρασθεῖσα, φεύγοντος ἐκείνου, ἦν &c. Libri calamo exarati nobis auxilio non fuerunt, sed doctissimus Archiepiscopus Thessalonicensis, qui, ut ubique in commentariis plurima ex Stephano transcripsit, etiam hunc locum integrum reservavit in suis ad Dionys. Alexand. notis: Γράφει δὲ ὁ Στέφανος ἐν τοῖς περὶ πόλεων Καύνου, λέγων περὶ Καύνου ἀνδρός, ὃς ἐρασθεὶς τῆς ἀδελφῆς Βυβλὶς ἀπήγξατο. Ita etiam conjunctim Salmasius in margine sui libri emendare. Porro hic observandum, refugientem Caunum a Bybliâde fuisse abhorratum, quæ cum fratris amore potiri non poterat, laqueo vitæ finem invenit, testo Ovid. lib. de Remed. amor.

Byblida quid referam, vetito quæ fratris amore
Arsit, & est lusum fortiter ulta nefas.

Sed quemadmodum mythicæ theologiæ doctores in enarranda hac fabella variant, offendit et. Heinsius in notis ad Ovidium, ubi quoque egregie docet, utrum Βυβλὶς, an vero Βυβλὶς sit scribendum.

[86] Καύνου ἔρως. Proverbium in eos dicitur, qui fœdo amore aliquem prosequuntur; aut in talia desiderantes, quæ concupiscenda non sunt. Hujus partem meminerunt Hesychius, Suidas, Diogenianus, Apostolius aliique.

[87] Σφε-

ἔρως. ἐπὶ δὲ νοσώδους. ὅθεν καὶ [87] Στρατόνικος ὁ κιθαρῳδὸς ἰδὼν Καυνίους χλωροὺς τοὺς Καυνίους εἶπε·

Οἷόπερ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν.

ἔστι καὶ [88] πόλις ἐν Κρήτῃ. τὸ ἐθνικὸν Καύνιος, ἡ Καυνία, [89] τὸ δὲ Καυναῖος. A reemia. Caunius amor. Urbs autem est morbis obnoxia: unde & Stratonicus citharœdus, cum Caunios ad modum pallidos vidisset, dixit:

Qualis foliorum natura, talis & virorum.

Est & alia urbs in Creta. Gentile, Caunius & Caunia, & Caunæus. B

ΚΑΪΣΤΡΙΟΝ πεδίον τῆς Ἐφεσίας, ἀπὸ Καΰστρου ποταμοῦ. [90] Ἀπὸ τοῦ ἔχειν τὴν Καταικαυμένῃ χώραν πλησίον, ἐκλήθη. [91] τὸ ἐθνικὸν, Καϋστριανὸς· καὶ Καϋστριανὴ τὸ θηλυκὸν λέγουσι καὶ [92] Καΰστριοι.

ΚΑΦΗΡΕΥΣ [93], ὄρος νήσου Εὐβοίας, ἐπὶ Καφηρέως ἐκαλεῖτο, ὅτι τοὺς πλέοντας ἐκεῖ C

CAÜSTRIUM, campus Ephesiæ, a Cäystro fluvio nomen invenies, qui ex eo ita dictus est, quod regioni Catæcecaumenæ vicinus sit. Gentile, Cäystrianus, & Cäystriana genere fœminino. Vocantur etiam Caystrii.

CAPHEREUS, navale Eubœæ, quod Cathereus vocabatur, quia prætervigilantes ibi ab

[87] Στρατόνικος ὁ κιθαρῳδὸς.] Hæc verbotenus noster Athenæi lib. XIV in genuinum opus transcripserat, eamque mutilata Epitomator nobis reliquit. Apud Athenæum hodie sic legitur: Ὅτι Στρατόνικος ὁ κιθαρῳδὸς ἰδὼν ἐμπαλὺν χλωροὺς τοὺς Καυνίους, τοῦτ' ἐστὶν ὠχροὺς ἢ ὑπὸ τοῦ

Ὁμοῖ φύλλων γενεὴ, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν.

Ἐπιφέρων δὲ, ὡς ἀκόλουθον ἦν τοῖς ἀπὸ πόλεως νοσώδους. Ἐδύνατο γὰρ ἐκλέγεσθαι καὶ λοιμὸν τοῦτο, ἢ ὅ τι ἂν ἐπιφέρων ἐδήλου τὴν ἀρρωστίαν.

[88] Ἔστι δὲ Κρήτης.] Cum ipsi Caunii Cariæ, apud Strabonem lib. I asseverarent, se ex Creta oriundos, facile demonstrat Stephano, quod etiam in ista insula urbs haberint: ita enim Herod. Οἱ δὲ Κάυνιοι, ἀποικηθέντες ὑπὸ Κρητῶν, εἶναι. Ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν Κρήτῃ φασὶ εἶναι. Etiam Creta meminit Scylax: Ἔστι δὲ νῆσος Γαυνία, lege, ubi Cl. Vossius, emendante Salmasio, Καῦνος ἐρημία.

[89] Τὸ δὲ Καυναῖος.] Casaubonus ad Athenæum lib. III quia refragatur, scribens: a Καῦνος Καυναῖος: at Καῦνος est a Καυνάς: ut Ἀζηνὸς & Ὀζολαῖος. In Stephanicis mutilate ista explicantur. Sed sciendum est, hæc etiam ab urbibus in .... ος terminatis formari: ut a Κῶος Κώιος & Κωΐτης: a Δῆλος Δήλιος: a Κέρως Κέρωιος & Κερώτης: ut ince incorrecte terminatis in ης gentile in αῖος: nam a Καλχηδὼν Καλχηδόνιος, & ab Ἐφεσὸς Ἐφέσιος. Vide plura hac de re apud nobilissimum Palmerium in Exercitat. Græcas.

[90] Ἀπὸ τοῦ ἔχειν τὴν Καϊκαικαυμένην χώραν πλησίον.] hæc nobis libris, meo quidem judicio male legebantur τὴν κεκαυμένην χώραν: nam, uti correximus, ab ipso Stephano & aliis geographis hæc regio Καϊκαυμένη appellatur, unde vicum, cui nomen Καϊκαυμένη. Sic etiam Eustathius ad Iliad. B Caystrum non per Catœcecaumenen fluere perhibet: Καΰστριος δὲ ὁ ποταμὸς, ὃς ἀπὸ Καϊκαυμενίτου ῥέει. Eunuchus tamen cum Stephano erroris errarit, nisi statuas librariorum culpa accidisse, Eustathius ad Dionys. ubi hæc sic legitur: Καΰστριος δὲ ὁ ποταμὸς ἀπὸ τῆς καυμένης ἐκεῖ χώρας, ἐξ ἧς, φασὶ, τὸ γαμψόρρινον, ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ ἐκπίπτων ῥεῖ τὴν Καϊκαικαυμένην. Sed verissima est emendatio: τῆς Καϊκαικαυμένης χώρας. Igitur Caystrus fluvius, uti noster vult, nomen habet ex eo, quod Catœcaumenæ regioni vicinus sit, vel, uti vult Eustathius, quod per eam fluat. Alii tamen conicunt, nomen accepisse a Caystro heroë, Penthesilex fil. quam opinionem etiam refert Eustathius ad Iliad. B. Etymologici Magni hæc: Καΰστριος, ποταμὸς Λυδίας· ἀπὸ Καΰστρου. Καΰστρου δὲ ἐστὶν ἡ Πενθεσιλείας ὁ Ἀχιλλεύς· ἐξ οὗ Ἀστυάνασσα ἡ ἐκ Καΰστρου Ἄργεια.

[91] Τὸ ἐθνικὸν, Καυστριανός.] Quæ ratione a Καΰστριος deinceps profluat Καυστριανός, & fœmininum Καυστριανή, equidem non video, neque quispiam mihi dicet. Unam interpolati literam, ut nobis genuinum γ restituamus Καϊστριανός, quod passim legitur apud Strabonem lib. XIII: Ἴδιον δὲ ἡ τῆς Δαρδανικῆς ποιότης, τῆς Καϊστριανῆς. Et eodem lib. paucis versibus interjectis: Γράφουσι δὲ τῆς πεδιάδος, τῆς Σαρδιανῆς πεδίον, ἢ τὸ Ἔφεσον, ἢ τὸ Καϊστριανόν. Excepto unico loco, ubi in vulgatis legitur: Ἀφ' ἧς ἀφθόνως τὸ κύκλῳ πεδίον, τὸ μὲν ἐπὶ τὸ Καϊστριανόν. Sed emendationem meam confirmat illud Callæboni testimonium, tradentis, libros calamo exaratos eo in loco Καϊστριανὸν repræsentare. Hinc porro fabulam τὸ Καϊστρικὸν apud Eustathium ad Dionys. quod in genuinum sit vehementer dubito, ita enim ille: Λέγει δὲ ὁ Καΰστρου καλλίτοκος πεδίον Καϊστριανὸν, τὸ δὲ Καϊστρικὸν, ἢ σωστέον τὸ Κιλλικιανόν. Eadem verba etiam inveniuntur in comment. ad Iliad. B, sed pari modo corrupta.

[92] Καΰστριοι.] Non est improbandum hoc gentile, cum idem ipsi Campo Caystriano supra a nostro attribuitur. Comprobat etiam illud suo calculo Eust. ad Iliad. B. Ὥσπερ δὲ κρίνομεν πρόσωπον ἀφ' οὗ Θεσσαλὸς, οὕτω καὶ Καΰστριος ἀφ' οὗ Καΰστριον.

[93] Καφηρεύς, ὄρος νήσου Εὐβοίας.] Omnibus Geographis *Caphereus* promontorium est, sed Stephano navale. Promontoria Eubœæ habent bina, Geresthum versus Atticam, & Caphareum versus Hellespontum. Caphærei promontorium propter naufragiorum frequentiam, & immanes undarum vortices admodum erat formidolosum, quod quo I Etymol. Mag. Auctorem legimus: Ἐχρῆ μὲν γὰρ ἐν Εὐβοίᾳ τὴν ἐξῆς θαλάσσην Καφηρέα. Καφηρὸς δὲ λέγεται πέτρα θαλάσσης· ἀπὸ τῶν ἀγριαλῶν τραχέων καὶ πικρῶν. σκοπέλους δυσκολωτάτους, ἐν ἐρήμοις καὶ χερσαίοις τόποις ἀπόκρημνοι, ἢ ἀπὸ τῶν ἀθλίων ναυαγῶν, ἅτε τῆς θαλάσσης τοῖς ἀνέμοις ταραττομένης &c. Malea promontorium, fretum Siculum, ubi Scylla & Charybdis fingebantur, & Lycium mare, loca erant navigantibus infesta; sed Caphareus ad tempestatem & periculum non erat *similis*, uti loquitur Alciphron in quadam epistola, cujus verba hoc transferibere lubet: Εἰπὲ δέ μοι τὸν ἐπιβάτην ἐκεῖνον τὸν πολλὰ τοῦ πρωρέως τῆς νυκτὸς τῆς ἐπιούσης ἐπιτρέψαντος φέρειν, ὑπὸ ἀκμαίου τοῦ μεν, ὑπὸ δὲ Μαλέας ἀναφερόμενον, τῶν δὲ ἐμοῦ & Σικελικῶν κύματος δεινὰ ἐν Λυκίῳ πέλαγος φοβουμένου ἐπιπολάζειν [legendum ἐπιπλάσσειν] τὰ κατακλυσθέντα. τοῦ δὲ δείνα τὸν αὐτὸν τοῦτον χειμῶνα καὶ κίνδυνον ἐν Καφηρίδι ἐπιπλαγέντος. ἀπαραπλησίως ἐν ἀπολλύσθαι τὸ κινδύνου καὶ καθυφεῖναι αὐθημέρου χαλεπὸς ἄδρα, καθάπερ ἔξω τοῦτο τῆς Καφηρίδος ἦν πάντη. Qui videbantur, cunctis ex voto fluentibus, difficultates omnes, quibus vita humana exposita est, superasse, illis, ut infortunia & calamitates vicem quoque redderent, Capherides petræ ob oculos ponebantur, quasi Belgico adagio quis dixerit: Den Duyvel noch niet ongeraden. Locus in hanc rem egregius est apud Phalaridem epistol. XCVII, ubi inquit, se audivisse Stesichorum Achivorum reditus conferibere, & quosdam ex illis heroibus ob inconsultos actus luculenter castigare: ipsumque vero non considerare, quomodo ex Aleta Himeræan sine accepta mala redeat. Deinde hæc sequuntur verba: Ἀλλ' ἐκεῖνοι, ὅτι μόνοι τῶν ἀφ' Ἑλλάδος πάντων, τὴν Καφηρίδα, ἣ πολλοὺς ἤδη ἐφθείρατο, ἐκ τοῦ μέσου ἐποιήσαντο. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπαφρίζειν τοῖς ἐμοῖς χείλεσι, ἀλλ' ἂν εἰ ἔτι τις ἐστὶ [sunt] ἄνδρες τοιοῦτοι, πλείονες

ἐκεῖ[94] καθήρουν οἱ Εὐβοεῖς. Τὸ ἐθνικὸν, ἁμαφώνως. Καὶ[95] τὸ θηλυκὸν, Καφερὶς[96] καὶ κτητικὸν, Καφήριος.

ΚΑΦΥΑΙ[97], πόλις Ἀρκαδίας,[98] ἀπὸ Κάπυος τοῦ παιδὸς Ἀγχίσου, ἢ ἀπὸ Κεφέως. ὁ πολίτης[99] Καφυεὺς, καὶ Καφυάτης, ὡς Καρυάτης.

ΚΑΨΑ, πόλις Χαλκιδικῆς χώρας, κτίσμα Παλλήνης, ἀμφίβιον τῷ Θερμαίῳ κόλπῳ. ὁ πολίτης, Καψαῖος.

ΚΕΡΔΑΝΙΤΑΙ[1], ἔθνος καὶ δῆμος Ἀραβίας. Οὐράνιος Ἀραβικῶν τρίτῳ.

ΚΕΒΡΗΝΙΑ[2], χώρα τῆς Τρῳάδος, ἀπὸ Κεβρήνης τοῦ Πριάμου. Διόδωρος δὲ Κεβρῆνα τὴν πόλιν φησίν. Ἡρωδιανὸς δὲ, ἀπὸ Κεβρηνοῦ ποταμοῦ οἰκήτωρ Κεβρήνιος,[3] καὶ Κεβρηνεύς, καὶ Κεβρηνίς.

ΚΕΓΧΡΕΑΙ, πόλις Τρῳάδος,[4] ἐν ᾗ διέτριψεν Ὅμηρος, μανθάνων τὰ κατὰ τοὺς Τρῶ-

ab Eubœensibus interimebantur. Gentile eodem modo se habet. Et fœmin. Caphœris, & possessivum Capherius.

CAPHYÆ, urbs Arcadiæ, a Capy Achisæ patre, vel a Cepheo sic dicta. Civis, Caphyensis & Caphyata, uti Caryata.

CAPSA, oppidum Chalcidicæ regionis, justa Pallenem. Thermaico sinui imminens. Oppidanus, Capsæus.

CERDANITÆ, gens Arabiæ fœlicis, de qua Uranius lib. III Arabicorum.

CEBRENIA, Troadis regio, quæ a Cebrione Priami filio nomen habet. Diodorus urbem Cebrena appellat. Verum Herodianus a Cebrene fluvio sic dictam censet. Incola, Cebrenus, & Cebrenensis & Cebrenius.

CENCHREÆ, urbs Troadis, in qua morabatur Homerus, ut res Trojanas cognosceret.

[94] Καθήρουν.] Libri edd. & MSS constanter contra historiæ fidem καθῆρον exhibent, quæ vox isthic locum habere nequit: nam Eubœenses præternavigantes non *expiabant*, sed *interimebant*: & hinc de cæde Stephanus hoc pronomiserium, unica litera aucta, Καφηρὶς dictum fuisse perhibet: erat enim clarum illud Græcorum, cum Agamemnone e Troja redeuntium, qua de re vide Pausaniam lib. II & IV, aliosque plures. Verum longe ab ab hac diversam nominis originem refert Etymol. Mag. auctor, quæ, ut plura grammaticorum nugamenta, magni momenti non est: Καφηρὶς δὲ ἀπὸ τοῦ ἔθνους τῶν Καφήρων καὶ τῆς καθαιρέσεως ἀπόλεσεν· ἔστι δὲ πόλις.

[95] Τὸ θηλυκὸν. κ. τ. φωνῶς.] Gentile fœmininum jam ex Phalaride, nota præcedente, produximus. Exstat etiam in Antolog. Græcor. Epigr.

[96] Καὶ κτητικὸν, Καφήριος.] Aliquando per diphthongum Καφήριος dicitur, uti in epigrammate Crinagoræ inedito:

Τὸν σκεῦος Εὐβοὶς ἀλιτανείρου ἔκτα Ἀχαιοῦ,
Νικήσας δὲ οἱ μοῖρα θεὸς ἐβλαψε θάλασσα.
Οἱ φίλοι, ἦ ἵλατε κακὸν δαίμονα; λάβε πίνακα
Πᾶσαν ἰμὰν μετίβα Καφηρίου ἐς κορυφάν.

[97] Καφύαι, πόλις Ἀρκαδ.] Libri omnes constanter exhibent Καφυῖς, contra aliorum scriptorum, qui hanc urbem meminere, mentem. Pausanias in Arcad. Τὸ δὲ ἀνωτέρω μοι λόγου τοῦ Πέλοπος καὶ Καφύας τοῦ Ἄλιος τῇ πόλει γεγενῆσθαι, ἐνταῦθα ἐδήλωσα δὲ ἀνωτέρω ἐμοὶ τῇ Ἀρκαδίᾳ Καφύαι, ἐκαλοῦντο. Situm oppidi evidenter ex eodem Pausania, ut & Polybio aliisque addisces.

[98] Ἀπὸ Καίπου.] Hinc etiam Straboni Καπύης appellatur lib. XIII: Τὸν Ἄλιόν φασι Ἀγχίσου καὶ παντὸς τοῦ ἀπὸ τούτου γένους Αἰνείου λαβόντα παρὰ Ποσειδῶνος τὴν τοῦ μὲν ἐπώνυμον εἶδος Μυκαλησσὸν Ὀλυμπηνὸν φασιν. Οἱ δὲ νῦν Μυκαλησσὸν Ἀρκάδα, εἶτα Καπύην, ἀπὸ Καίπου τοῦ γενομένου τῶν ἀποίκων. Non dubito profecto quin in genuino opere Stephanus hunc Straboni locum allegaverit. Igitur nomen habet urbs vel ab hoc Capy, vel a Cepheo, de quo Pausanias, loco jam supra citato.

[99] Καφυεὺς, καὶ Καφυάτης.] Utrumque gentile occurrit apud Paus. in Arcad. Φασὶ δὲ οἱ Καφυεῖς τὸ ἀνωτέρω ἐκ τῆς Ἀττικῆς εἶναι γένος. Et paucis interjectis versibus: Καφυάταις δὲ ἐστὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος ἐπώνυμον.

[1] Ἡρωδιάνος.] Sic etiendum curavi, cum omnes libri exhibeant Ἡσιόδιος. Vide Steph. ibi in voce.

[2] Κερδανῖται.] Iidem hi videntur, qui a Plinio *Cedrei* lib. V. cap. XII appellantur: *His Arabes jungunturab Oriente Chaulei, a meridie Cedrei, qui deinde ambo Nabathæi.*

[3] Κεβρηνία, χώρα τῆς Τρῳάδος.] Hanc scripturam ex ante oculos ex Aldino (quam etiam Florentina deinde sequuta est) doctissimus Ortelius calculo suo approbaverit, non poteram, quin eam nostro reddirem: nam male in Xylandriana legebatur Κεβρῆνα, multis a Stephanis accurate ob oculos ponit Strab. lib. XIII, e quibus noster sine dubio nunc de Cebrenia locutionem in genuino opere confecerat. Et Plinius lib. V cap. XXX: *Troadis primum locus Amaxitus, dein Cebrenia, ipsaque Ilium.*

[4] Ἀπὸ Κεβρίονος τοῦ Πριάμου.] Cebriones, a quo Cebreni originem [illegible], erat Priami spurius, ut ipse memorat Homerus Iliad. II, cujus verba Strabo lib. XIII ipse in Cebreni e descriptione in medium producit: Λέγων δὲ καὶ τὸν τοῦ Δαρδάνου,

Κεβριόνην θεὸν ἵππον ἀμύμονα Πριάμοιο
Ἐξαλίης· ἔσαν δὲ νόθοι παῖδες βασιλῆος.

Deinde noster addit, Herodianum illam nominis originem deducere ἀπὸ Κεβρηνοῦ ποταμοῦ (Sic corrigo pro Κεβρηνοῦ, quod vulgares codices obtrudebant) cujus mentionem invenitur apud Apollod. lib. III: Ἀπολλόδωρος δὲ φησὶν ἐκεῖ Κεβρὴν ὄντα τὸν ποταμὸν ὀνομασθῆναι.

[5] Διόδωρος δὲ Κεβρῆνα.] In vulgatis erat Κεβρὸν quod cum nomine urbis nequaquam convenit, quare ut pessim tota hac lectione, jota in ε mutavi: parum tamen aberat, quin rescripsissem Κεβρῆνα, quod apud Strab. lib. citato occurrit: Τὸν δὲ ποιητὴν Κεβρῆνα πάντα· πόλιν δὲ καὶ ποταμὸν τῆς Δαρδανίας. Δοκεῖ δὲ καὶ ἡ πόλις ἐπικεῖσθαι Κεβρῆνα. Vel potius Κεβρὸν, ita etiam illam appellatam Strab. dicitur eodem libro: Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη [illegible] Κεβρὸν. Triplicem ergo inter veteres nominis hujus scriptionem fuisse Grammatici Cebreni, Cebrenæ, et Cebron.

[6] Καὶ Κεβρήνιος.] Enumeravimus jam non semel, quæ auctiore & liberaliori manu citato opere inserta sunt. Sed Strabo non habet Κεβρήνιος, sed Κεβρήνιον. Quocirca puto Stephanum legisse, formatum videri a genitivo Κεβρῆνος, & illud Strabonis a Κεβρῆνα. Ita enim ille: Τῶν μὲν ἐν Κεβρήνιος ἐμφανεστέρων πόλεων, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Et eodem loco ex Κεβρῆνος aliquanto infra: Ἔστιν δὲ καὶ πόλις ἄλλη πρὸς τῇ Κεβρήνιος, ἡ τῶν Κεβρηνίων. Et denique tandem intercectis paginis Κεβρήνιος. Τῶν δὲ κατὰ τὴν Κεβρήνιος.

[7] Ἐν ᾗ περιῆλθεν Ὅμηρος.] Perhibet Suidas, non ut noster, Homerum, ut belli Trojani historiam conscriberet, ibi fuisse commoratum, sed Cenchreas ejus patriam fuisse: Ὅμηρος δὲ ὁ τὴν ποίησιν ἐκδεδωκὼς [illegible] ἐν Κεγχρεαῖς πόλει τῆς Αἰολίδος ἢ Σμύρνῃ. Οἱ μὲν γὰρ Φασὶν αὐτὸν εἶναι Σμυρναῖον, οἱ δὲ ἐκ Χίου, οἱ δὲ Κεγχρεαῖον, οἱ δὲ ἐκ Τροίας διὰ χρόνων κτίσμα.

τρίας. δευτέρα, πόλις καὶ [1] Κόρινθον Κορίν- A
θου τρίτη, Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Κεγχρεάτης,
ὡς Κερκυράτης. λέγε) καὶ Κέγχρεως ὁ
Ποσειδῶν, ἀπὸ τοῦ ὑιοῦ ἥρωος Κεγχρεως.

ΚΕΔΡΕΑΙ, πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος
Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν Κεδρεάτης, καὶ Κεδρεὺς
συλλαβῶς, καὶ Κεδρεατικός.

[2] ΚΕΔΡΩΣΣΟΙ, ἔθνος πλησίον τῆς B
ἐκβολῆς θαλάσσης. τὸ ἐθνικὸν, Κεδρωσσεῖς.

[3] ΚΕΙΡΙΑΔΑΙ, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Κειριάδης. τὸ πτωτ. ἐκ Κειριαδῶν, εἰς Κειριαδῶν, ἐν C
Κειριαδῶν.

ΚΕΚΡΟΠΙΑ χώρα, καὶ Κεκροπὶς φυλή, καὶ Κέκροψ. λέγε) καὶ Κεκρόπιος, καὶ Κεκροπία, καὶ Κεκροπίτης. τὸ ἐθνικὸν, καὶ θηλυκὸν, Κεκροπὶς· καὶ τὸ ἐκ τούτου D
ἐπίρρημα, Κεκροπόθεν. ἔστι καὶ Κεκροπὶς χώρα Θρᾴκης. ἔστι καὶ δῆμος Θεσσαλονίκης· οἱ δημόται, Κεκρόπιοι.

ΚΕΚΡΥΦΑΛΕΙΑ, ἄκρα πὶς, [4] ἣν ἐκράτησαν Αἰγινῆται Ἀθηναίους. [5] τινὲς δὲ νῆσόν φασι Πελοποννήσου. τὸ ἐθνικὸν, E
Κεκρυφάλευς.

ΚΕΛΑΔΩΝΗ, πόλις Λοκρίδος, ἀπὸ Κελάδωνος Γιγαντιάδος πρώτου. τὸ ἐθνικὸν Κελαδωνεύς.

[6] ΚΕΛΑΙΘΟΙ, ἔθνος Θεσπρωτικὸν, πρὸς τῇ Θεσσαλίᾳ· Ῥιανὸς δ'. λέγονται καὶ Κελεθεῖς.

ΚΕ-

sceret. Secunda, urbs & navale Corinthi. Tertia, Italiæ. Gentile, Cenchreates, uti Corsеates. Dicitur etiam Cenchreus Neptunus a filio heroïs Cenchrei.

CEDREÆ, urbs Cariæ, auctore Hecatæo in Asia. Gentile, Cedreates & Cedræus tribus syllabis, & Cedreaticus.

CEDROSSI, gens prope mare rubrum. Gentile, Cedrossenses.

CERIADÆ, populus Hippothoontidis tribus, cujus popularis Ceriades. Localia hinc formantur, ex, ad & in Ceriadis denotantia.

CECROPIA, regio, & tribus Cecropis, a Cecrope nomen habent. Dicitur & Cecropius, & Cecropia, & Cecropita. Gentile, quod etiam fœm. genere effertur, Cecropitis. Hinc & adverbium de loco, ex Cecropia. Est quoque Cecropis Thraciæ regio, & populus Thessalonicæ, cujus populares Cecropii.

CECRYPHALEA, promontorium quoddam, circa quod Æginetæ Athenienses superarunt. Aliqui eandem Peloponnesi insulam dicunt. Gentile, Cecryphalensis.

CELADONE, urbs Locridis, teste Dionysio libro primo Gigantiados. Gentile, Celadonius.

CELÆTHI, gens Thesprotica, Thessaliæ finitima, de qua Rhianus libro IV. Appellantur etiam Celethenses.

CE-

[1] Κόρινθον Κορίνθου.] Situm describunt luculentissime Strabo lib. VIII, & Pausanias in Corinthiacis. A Callimacho Hym in Delum Κεγχρὶς appellatur:

Οἱ Κεγχρὶς κρείουσα Ποσειδάωνι Λιχαίῳ,
Οἱ πάγος Ἐρμείης Κυλλήνιος. ... ...

Idem locum Scholiastes: Λιχαίου καὶ Κεγχρὶς ἀκρωτήριον, ἵδρυται Ποσειδῶνι πρώτῳ. Utrobique retinendum tamen Κεγχρίς. Nisi quis dicat in Ithaca voce illam literam mutationem esse solitam: nam κιγχρὶς & κιγχρίς appellatur quædam avicula, quam Græci de genere utpotum flatuunt: sic etiam κιγχρῶδες & κιγχρῶδες apud Medicos in usu est, & apud alios κίγχρωμα & κίγχρα.

[2] Ὃ δὲ Κερσάσσης.] In calamo exaratis & libris editis nihil exculcum est, Κερσάσσης, quod correximus, auctore tam Strabone id tuidente, tum enim ille in Λίπαρα Ἔσα καὶ Λιπάρη, ἐκ Κερσάσσης Κερσάσσης, Ὑδρίας Ὑδρίσσης, Ὄρσας Ὄρσσης, Κίγχρος Κιγχρόσσης, & ἀγχίνους.

[3] Ἐκβολῶν.] Etiamsi noster hac sectione hanc gentem ad mare rubeum, & alio loco in India collocet, eadem tamen gens est, cujus prima aliquando per Γ, & aliquando per K exaratur. Vide nostrum in Ἐκβολεῖς.

[4] Ἐκράτησαν.] In omnibus libris erat Κατεσκάψαν, quod mutavimus auctoritate Harpocrationis & Hesychii, similiaque præstitit Meursius, quem ad manum non habeo.

[5] Πρὸς δὲ ἄλλοις τισὶν Αἰγινῆται Ἀθηναίους.] Hæc a veritate longissime ita remota, firmiter mihi persuadeo; nam Æginetæ circa Cecryphaliam Athenienses non superarunt, sed Athenienses Æginetas duce Leocrate; in quo navali prælio amissæ septuaginta triremes, & in Atheniensium ditionem redire coacti sunt. Fusius hæc narrat Diod. Siculus lib. XI: Οἱ τῶν Αἰγινητῶν πρέσβεις, μεγάλου ἐμπεσόντος ἔρωτος καὶ δέους τοῦ κατὰ θάλατταν ἀγῶνος, ἐκ προπαρασκευῆς τῶν ἐπιτηδείων τοῦ Ἀθηναίων ὄντος δι' ὀλίγων ἡμερῶν, καὶ συναναβεβηκότος ἐπὶ ἵππους ὑπηρέτου· σωσηρίους δὲ διὰ τῆς φρονήσεως ἀμφοτέρους, διαμνημονεύσαντας τὸν τοῦ Ἀθηναίων στρατηγὸν κρεμάσαντας. Addam præterea locum insignem Thucydidis, ut ipsa veritas sit manifestior, ex lib. I, ubi ferme eadem refert, quæ ex Diodoro allegavimus: Καὶ ὕστερον Ἀθηναῖοι ἐναυμάχησαν ἐπὶ Κεκρυφαλείᾳ Πελοποννησίοις νικῶσι. Πολέμου δὲ κρατοῦντος ἔτι Αἰγινῆται Ἀθηναίους, μετὰ ταῦτα ναυμαχίᾳ ἐνίκησαν Λεωκράτους Ἀθηναίων στρατηγοῦντος, καὶ αἱ ἑβδομήκοντα ληφθεῖσαι πᾶσαι. καὶ οὐκέτι Ἀθηναῖοι, καὶ ταῦτα ἐκπολιορκήσαντες αὐτῶν, ἐς τὸν ὑστερον πόλεμον. καὶ ἐναλίσκοντο, Λευκτρίτης δ' Σπαρτιάτης φρουρῶν. Ex hisce duobus satis evidenter apparet, Stephanum ab historiæ fide longissime aberrare, statuentem Atheniensis circa Cecryphaliam ab Æginetis fuisse superatos.

[6] Τῶν δὲ νῦν.] Plinius lib. IV cap. XII: *Contra Epidaurum Cecryphalia, Pityonesos VI mil. passuum a continente.* Scholiastes Thuc. ad verba supra allegata: Ἐπὶ Κεκρυφαλείᾳ. τόπος ὧν ἐπὶ τῇ διόδῳ τοῦ Πελοποννήσου.

[7] Κίλλυρα, ἔθνος Θεσπρωτ.] Rhiani opus, si exstaret, procul dubio nos de situ hujus gentis certiores redderet. Puto tamen Antoninum Liberalem de ea mentionem fecisse lib. IV, sed verba quia corrupta sunt, sic videntur emendanda: ἐν δὲ Ἠπείρῳ ἔστιν ἔθνος, τὰ

Κελαι῎θρα, πόλις Βοιωτίας, Ἀ῎ρνης πλησίον, ἀπὸ Κελαίθρας.

Reliqua hujus literæ κε, & κη, κι, κλ, κρ & prima a κθ incipientia deficiunt.

Κο῎ρακος πέτρα. [17] πάτος ἐν Ἰθάκῃ. Ο῎μηρος. ὁ πετρηνοικών, Κορακοπετραῖος.

Κορακο῎νησος. Ἀλέξανδρος τρίτῳ Λιβυκῶν. τὸ ἐθνικὸν, Κορακονησίτης.

Κόραξ, ὄρος [18] μεταξὺ Καλλιπόλεως καὶ Ναυπάκτου. [17] Πολύβιος ἐκκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν Κοράκιος, ὡς Ἄτραξ Ἀτράκιος.

[18] Κό῎ραξοι, ἔθνος Κόλχων. πλησίον Κόλων· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Κοραξικὸν τεῖχος, καὶ Κοραξικὴ χώρα.

[19] Κό῎ρδυλος, πόλις Παμφυλίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Κορδύλιος.

[20] Κορισσό῎ς, πόλις τῆς Ἐφεσίας, * [21] ἀφ' ὃ τὴν Λητὼ πεκέσθαι, καὶ τὴν Ἄρτεμιν κομιζομένην γνωμένην καὶ τὸ πᾶν, ἔτι νεὼν βωμὸς αὐτῆς· ἢ ἢ πυθομένης, τίνος ἐστὶν ὁ τόπος; [22] κόρη, φάναι. [23] τὸ ἐθνικὸν, Κορισσίτης. καί ἐστιν [24] ἀπὸ τοῦ Κόρισσος λέγεσθαι καὶ

A CELÆTHRA, urbs Bœotiæ, Aræ vicina, quæ a Celæthro nomen invenit.

CORACOS Petra, locus in Ithaca, de quo Homerus. Loci incola, Coracopetræus.

B CORACONESUS. Alexander lib. III Libycorum. Gentile, Coraconesita.

CORAX, mons inter Callipolin & Naupactum, de quo Polybius lib. XX. Gentile, Coracius, uti Atrax Atracius.

C CORAXI, gens Colchorum prope Colos, de qua Hecatæus. Coraxicus murus & Coraxica regio.

CORDYLUS, urbs Pamphyliæ, cujus meminit Hecatæus in Asia. Gentile, Cordylius.

D CORISSUS, urbs Ephesiæ, quæ inde nomen habet, quod Latona ibi peperierit, & Diana recens natam in illum locum tulerit, ubi nunc ipsius ara conspicitur. Ea autem cum percunctaretur, cujusnam ille locus esset? dixisse fertur, κόρη, φάναι, ô virgo! tuus. Gentile, Corissita. Et fortassis a voce Corisis formatur Corif-

λημένους ἀπὸ αὐτοῦ Κελτούς, καὶ Χάονας, &c. Ubi pro Κελτοὺς relcribendum censeo Κελαιθρεῖς: & gaudeo Th. Gale, Scholæ Paulinæ apud Londinenses moderatorem doctissimum, calculo suo hanc correctionem comprobasse.

[17] Τόπος ἐν Ἰθάκῃ.] Hujus loci meminit Homerus Odyss. N:

Πὰρ Κόρακος σκοπιήν, ἐπί τε κρόην Ἀραθοῖο.

Ad quæ verba Eustathius perhibet, locum fuisse circa Ithacam, unde deducitur gentile Κορακοπετραῖος.

[18] Μεταξὺ Καλλιπόλεως καὶ Ναυπάκτου.] Doctissimus Palmerius in Græciæ antiq. descript. exiitimat, vitium transcriptoris irreptisse, & hæc legendum, μεταξὺ Καλλίπολιος πόλεως & Ναυπάκτου. Quia de hac Callipoli tacuerint omnes antiqui, & ipse Stephanus in voce Καλλίπολις, qui quatuor urbes ejus nominis recenset, nullam de hac Ætolica mentionem fecerit. Locum vide lib. IV cap. XXII.

[17] Πολύβιος ἐκκαιδεκάτῳ.] Cum iste Polybii liber hodie non circumferatur, Livii verba addenda existimavi ex lib. XXXVI: *Inde iste exercitu profectus, reliquum iter satis expedito agmine fecit: Ut ad Coracem est ventum (mons est altissimus inter Callipolin & Naupactum) nihil ibi præsentia multa ex agmine præceptata cum ipsis emersisse sunt.*

[18] Κοραξοί, ἔθνος Κόλχων.] Coraxos finitimos fuisse Heniochis, Charimanis, Molchis & Cercetaxis, liquet ex loco præstantissimo, quem noster ex Hellanico citat in voce Χαιρεμώται. καὶ Ἑλλάνικος ἐν πρώτῃ ἱστοριῶν καὶ πολλοί. Κορακοπαῖοι δ' αὐτοὶ ἐκαλοῦντο Μόχοι καὶ Χαιρεμῶται, οἱ δὲ Ἡνίοχοι, οἵτινες καὶ Κοραξοί.

[19] Κορδύλος, πόλις Παμφ.] Non dubito, quin hoc loco mendum irrepserit librariorum incuria. Legendum videtur, Κορδυνὶς, πόλ. Παμφ. Addam verba Stephani quæ leguntur in voce Βορυνὶς ubi de ejus accentu sic loquitur: Ὀξυνοῦσι δ' ἀεὶ τοὺς τοιούτους ἐθνικοὺς ἀπὸ τῶν εἰς ις, ὡς ἀπὸ Κυλινὶς, Γαρσυνὶς, Κορδυνὶς, πόλις. In sequentibus etiam gentile nomen emendandum foret, & pro Κορδύλιος legendum Κορδύνιος.

[20] Κορισσὸς, πόλις τῆς Ἐφεσ.] Genuinum nomen fuisse censeo Κόρισσος, quod evidentissime, fabula sequutura a nobis emendata, probare conabor. Inquoque vetustiores hanc urbem appellarunt. Herodot. lib. I. πολίεθρα δὲ καταλαβὼν τὰ Κρήσσης τῆς Ἐφεσίης. Pausan. in Eliac. prioribus Ω῾ς οἱ τῆς Ἐφεσίων πόλεως ἔφορος τῆς ἀνωτέρω Κίρσου. Scio tamen, etiam occurrere Κίρσου apud Athen. lib. VIII, ex quo Casaubonus formare mavult, ita quoque apud Strabonem lib. XIV esse emendandum. Sed mox docebimus τῆς Κόρσου genuinum nomen fuisse, uti etiam literarum ordo postulat.

[21] Διὰ τὸ τὴν Λητὼ πεκέσθαι.] Hunc locum attentius notavimus, & quidem jure meritoque: sensus enim manifestissime demonstrat, nonnulla ante hæc verba excidisse, quæ haud facile, nisi melioribus codicum auxilio, Stephano reddentur. Forte perit ἐκλῆξαι, vel ἔτιμον ἀφιερώσαι: utitur enim noster ejusmodi formulis, originem urbis ex antiquorum fabulis deducturus.

[22] Κόρη, φάναι ὦναξ.] In omnibus libris legitur Ἐφεσιοὺς ὦναξ, quæ responsio mihi & omnibus rem accurate volventibus, parum ad rem pertinere videtur; quare corrigendum censeo Κόρη, σὸς ὦναξ. Responsum itaque hujusmodi fuit: *Virgo, tuus est ille locus*, ubi templum in tui honorem ædificatum conspicitur. Adeo ut ex hac emendatione luce meridiana clarius appareat, verum & genuinum nomen hujus urbis fuisse Κόρσος, non vero Κόρισσος, & Strabonem ex Athenæo non posse excudari, quod constat Casaubonus virorum maximus in suis ad Geographum commentariis. Pertexta nimium falli videntur, qui illud urbis nomen a *Core*, vel Ora in templo sanctificando, Ephesi loco, deducere conantur.

[23] Τὸ ἐθνικὸν, Κορισσίτης.] Si jam publicata comitia procedat, & hoc loco legendum, Κορσίτης & deinde Κορσεῖς.

[24] Ἀπὸ τοῦ Κόρισσος λέγεσθαι καὶ Κορισσεῖς.] In duabus vetustioribus editionibus alio modo hunc locum exscriptum reperi. In Aldina omnium vetustissima: ἀπὸ τοῦ Κορισσος. λέγεται καὶ Κορισσεῖς. In Florentina vero legitur: ἀπὸ τοῦ Κορίσσου. λέγεται καὶ Κορισσεῖς. Quod non dissimulamus, Xylandro comprobatum est; quanquam, ei nostram quoque hac de re sententiam ferimus. Florentina aliis præferenda videatur.

[23] Σι-

καὶ Κορισσαῖος. ᾗ [7] Κορισσία πολίχνιον τῆς Κέω, ᾗ Κορίνθιον.

Κόρινθος, πόλις ἔσω Ἰσθμοῦ [8] τῆς Πελοποννήσου. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἡ αὐτὴ ἐκαλεῖτο Ἔφυρα, [9] ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Μύρμηκος, τῆς Ἐπιμηθέως γυναικός. ἐκαλεῖτο δὲ [10] ἀκροκόρινθος Ἐπώπη. ἀφ' ἧς Σίσυφον ἰδεῖν Αἴγιναν ὑπὸ Διὸς ἁρπασθεῖσαν. [11] εἶτα Ἡλιούπολις, [12] ἀφ' οὗ ξηρὰν εἶναι. [13] εἶτα Πάγος, εἶτα Ἔφυρα. οἱ πολ. Κορίνθιοι. καὶ ἰδιωτικῶς, Κορίνθιος, [14] καὶ σποδητόν, Κορινθιουργές. ὡς Ἀττικουργές. [15] Ἀπολλώνιος ὁ Γελεῖος Κανωπικῷ δευτέρῳ. [16] Κορ-

[7] Κορισσία πολίχνιον τῆς Κέω.] Inconstans hujus vocabuli scriptura est apud Strab. lib. x ubi scribitur Κορησσία & Κορησσεῖς. Ἐστὶν δὲ ἡ νῦν λεγομένη Κορησσία. Et deinde sequitur: Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη πόλις ἐπὶ τῷ Κορησσίῳ. Apud Scylacem scribitur Κορησία.

[8] Τῆς Πελοποννήσου.] In omnibus libris MSS & editis Πελοποννήσου legebatur, quod profecto nobis emendandum videbatur, cum nesciam, sic unquam Stephanum, aliosve auctores fuisse loquutos. Minori tamen mutatione legi posset Τῆς Πελοποννησίου. Sed eodem nobis, utram correctionem admiseris.

[9] Ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Μύρμηκος &c.] Olim in libris excusis, & calamo exaratis hic locus pessime corruptus inferebatur in hunc modum: ἀπὸ Ἐφύρα ἧς Μύρμηκος. Verum ita esse legendum, uti emendavimus, immunifeste evincitur ex verbis Scholiastæ ad lib. IV Apoll. Rhod. Ἔφυραν, Ἐφύρα ἡ Κόρινθος, ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Ἐπιμηθίως θυγατρὸς, Εὐρώπης δὲ, ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος, γυναικὸς δὲ γεγαμηκυίας Ἐπιμηθίως. Similiter Hyginum Fab. CCLXXV. *Ephyre nympha Oceani filia Ephyren, quam postea Corinthum appellarunt.* Eandemquidem parentibus Ephyram natam perhibet Hyginus, sed in Ephyræ nomine cum Scholiasta convenit; unde itaque evidenter liquet, sic quoque in Stephano legendum. Certum est tamen, quendam a mythologis Ephyram recenseri, de quo noster in Ἔφυρα mentionem facit, sed is ad hunc locum non pertinet.

[10] Ἀκροκόρινθος.] Transcribam verba Eustathii, quæ fortasse ex Stephano nostro hausit, ita enim ad Iliad. B. Ἡ δὲ περὶ αὐτοῦ Ἀκροκόρινθος, ὁπωσδήποτε φασὶ λέγεσθαι. διὰ τὸ Σίσυφον ἐπὶ ἀφ' ὑψηλῆς ἐκεῖ τόπου ἰδεῖν ἁρπασθεῖσαν ὑπὸ Διὸς τὴν Αἴγιναν ἔρωτος.

[11] Εἶτα Ἡλιούπολις.] Hoc, & quæ sequuntur nomina, inveniuntur apud nostrum in illa voce. Quare autem vocetur Ἡλιούπολις, aliam rationem, si fabulis sit habenda fides, dare nequeo quam illam, quæ apud Pausan. in Corinth. legitur: Scilicet, Neptunum cum Sole ibi de regione in certamen descendisse; quam litem Briareus diremit Isthmum Neptuno, Soli vero tive Ἥλιον promontorium, quod urbi imminet, adjudicans. Sed ut verum fatear, ex verbis sequentibus, ἀφ' οὗ ξηρὰν εἶναι, quæ etiam apud Eustathium inveniuntur, fugere licet aliud quid latere, & quod majoris momenti sit. Censeo enim, antiquum & verum nomen fuisse Ἥλιπολις (quod vel ipsi Stephano non fuit cognitum, cuiquod imperiti librarii in vocem notiorem Ἡλιούπολις mutatum ivere) nam ἅλς, Hesychio dicitur, τὸ ἐπὶ τῆς θαλάσσης. ὃ καὶ ἁλὶ φάτνην. Corinthum autem aspero & sterili loco fuisse conditam, evidentissime patet ex Strab. lib. VIII: Χέρρον δ' ἔχει οὖν τοῦτο τὸ φέρον, πλὴν πολλαχοῦ γε καὶ πραχεῖαν.

[12] Διὰ τὸ ξηρὰν εἶναι.] In Eustathio ad Iliad. B legitur: ἀφ' οὗ ξηρὸν εἶναι. utraque lectio satis est commoda.

[13] Εἶτα Πάγος.] Cave intelligas Latinorum *Pagum*, sed potius Græcorum. Hesychius: Πάγος, ἔχθος, φόβος.

[14] Καὶ σποδητόν, Κορινθιουργές, ὡς Ἀττικουργές.] In omnibus libris editis & MSS mendarum copia lectoris hic locus hunc in modum circumferebatur: καὶ σποδητὸν, Κορινθιουργές. Lectio sine dubio est verissima, quam nos reposuimus. Est enim Κορινθιουργὲς adjectivum compositum, quod in genere neut. habet Κορινθιουργές. Athenæus lib. V: Τῶν δὲ κλίνων τὰ μὲν κοινῶς διὰ κονιαμάτων εἴρηται, αἱ δὲ καθαρῶς Κορινθιουργεῖς ὀλιγοστὰ τῶν ἀρχαίων διασῳζόμεναι. Sed in Stephano præterea pro Ἀττικουργὲς emendavimus Ἀττικουργῶς, ejecto I ante diphthongum: nam compositum est ex Ἀττικὸς, non vero ex Ἀττικὸν, & ἔργον. Pollux lib. I cap. X: § XIII: Εὐθύνειν δὲ, ἴσως Ἀττικουργές, κυρίως Βουλευτικὸν, πάλαι δὲ ἐγχειρεῖν Λακωνικῶς. Verum & ibi legendum censeo Ἀττικουργές. Synesius Epist. LII: Νικῶ δὲ φασὶν οὐδὲν ἐπιμελέστερον ἰωνικοῦ λόγου, κομιζόμενα μᾶλλον Ἀττικουργῶς. Verum similitudine elegantissima hæc vox ad Atticam eloquentiam transfertur. Idem Synesius Epistol. LXXIV. Ἔπεμψά σοι τὸν λόγον τὸν Ἀττικουργῆ. *Misi ad te orationem Attico stylo elaboratam.* Et Hermodorus ad Budæum: Ἀλλ' οὐδὲ ἐγὼ τὸν Ζηνᾶ τὸν Ὀλύμπιον μὴ ἀνατεθεῖσθαι καὶ πὸς ἀρχαῖον ἄγαλμα, τὸ μὲν Λύκιον χαίροντα ἐξ ἐλεφαντίνης κροκάδων ἀνατολέντας ἔχοντα, ἢ οἷα σποδητὰ κομψῶς τῶν Ἀττικουργῶς λόγων. Hoc vero in formandis hujusmodi vocabulis est observandum, illum χαρακτῆρα nunquam fieri a nominibus propriis, sed a civitatum aut gentium appellatione, uti luculenter demonstrat Athenæus lib. XI, censens πὸς Λυκουργοῦς φιάλας, non a Lycone quodam inventore & figulo sic dictas, sed quia in Lycia vel Lycio artificio erant factæ. Ex quo loco multum sine lucis affusifiset verbis Suidæ in Ἀνακεῖς, si abs Porro fuisset observatus. Sic ibidem ex Aristophanis Pace allegatur Ναξουργὲς κάρυον, *navigium in Naxo, vel Naxio artificio factum*: κλίνη Μιλητουργές, *lectus in Miletu vel Milesio artificio factus*: τράπεζα Ῥοδιουργές, *mensa in Rhodia, sive Rhodis artificio facta.* Sic quoque Æliano lib. III Var. Hist. cap. XXIV, ubi pulchritudinem armorum Xenophontis describit, τὸ κράνος Βοιωτουργὲς laudatur, *galea Bœotico artificio, sive in Bœotia facta*, cujusetiam meminit Pollux loco supra citato.

[15] Ἀπολλώνιος ὁ Γελεῖος Κανωπικῷ δευτέρῳ.] Idem Apollonii opusculum citatur a Stephano in Χοιρῳ, qui etiam hemistichium addidit, quod ibidem legi potest. Quotquot vitam & scripta Apollonii Rhodii posteris tradidere, de hoc opere nullam mentionem faciunt. Scripsit Ῥόδου Ἀλεξανδρεῖς, Κτίσεις & Κτίσεις κλίσεις, quare vir doctus, qui nuperrime Parthenium nobis illustravit, pro Κανωπικῷ apud Stephanum corrigendum censet, Κτίσεις, cujus operis inscriptio apud Parthenium, cap. I & XI reperitur. Ego vero nihil mutandum censeo, quia etiam Meursius in Apollonio, sive tractatu de antiquis ejus nominis scriptoribus eorumque operibus, nullam in Stephani loco vitium latere suspicatus est.

[31] Κορινθιουργὴς ἐπὶ κιόνων σχήμα. ᾗ Κορινθιακὸς κόλπος, τὸ κτητικόν. ᾗ κορινθιάζομαι, τὸ ἑταιρεῖν, ἀπὸ τ῀ ἐν Κορίνθῳ ἑταίρων. ἢ τὸ μαστροπεύειν. Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ. A lumnarum figura, quæ Κορινθιουργὴς dicitur, quod Corinthio modo elaborata sit. Et Corinthiacus sinus possessivum, & verbum Κορινθιάζομαι, quasi *scortari* denotat, a scortis Corinthiacis, vel *Lenocinari*. Aristophanes in Cocalo.

[32] ΚΟΡΙΛΛΑ, πόλις Λατίνων. [33] Διονύσιος δ῀ πεμπτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. τὸ ἐθνικὸν, [34] Κορίλλανοί. B CORILLA, urbs Latinorum, de qua Dionysius lib. IV Antiquitatum Romanar. Gentile, Corillani.

ΚΟΡΙΟΛΛΑ, πόλις τ῀ Ἰταλίας. [35] Διονύσιος δὲ ἐν τ῀ Ἐπιτομῆς. τὸ ἐθνικὸν, Κοριολλανὸς, κ῀ ἀφαιρέσει τ῀ ν῀, [36] ὡς Μύρλεια Μυρλεανὸς, καθ' ὕφεσιν τ῀ ι. CORIOLLA, urbs Italiæ, de qua Dionysius in Epitome. Gentile, Coriollanus, per appositionem syllabæ *nus*, uti Myrlæa Myrleanus, adempto jota.

ΚΟΡΙΟΝ, τόπος ἐν Κρήτῃ ἀπὸ κόρης τινός. ὁ πολίτης, Κορήσιος. κ῀ λίμνη Κορησία. κ῀ Ἀθηνᾶς ἱερὸν Κορησίας· ποιῶ δ῀ ἀπὸ τ῀ κόρη γίγνεσθαι. ἀπὸ δ῀ τ῀ Κόριον, τὸ ἀνάλογον Κορίτης. C CORIUM, locus in Creta, a puella quadam sic dictus. Loci incola dicitur, Corefius, & palus Coresia. Et templum Minervæ Coresiæ. Hæc a voce Κόρη deducuntur: sed a Κόριον regulariter fit Coriensis.

ΚΟΡΚΥΡΙΣ. πόλις Αἰγύπτου, ὡς [37] Ἀλμυρὶς, Ἀργυρὶς. ἡ δ῀ [38] Ψέντρις Αἰγυπτία κώμη, βαρυτόνως. ὁ πολίτης, Κορκυρίτης. D CORCYRIS, oppidum Ægypti, uti Almyris, Argyris. Sed Psentris, vicus Ægyptius, accentum in penultima gerit. Oppidanus, Corcyrita.

ΚΟΡΝΙΚΛΟΣ, πόλις Λατίνων. [39] Διονύσιος τρίτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. τὸ ἐθνικὸν, Κορνικλανός. E CORNICLUS, urbs Latinorum, auctore Dionysio lib. III. Antiq Romanarum. Gentile Corniclanus.

[40] ΚΟ- CO-

[31] Κορινθιουργὴς ἐπὶ κιόνων σχήμα.] Uti in precedentibus, ita etiam hoc loco scribarum impositorum incuria vitium irrepserat, legebatur enim in omnibus libris: Κορινθιουργὴς ἐπὶ κιόνων σχῆμα. Probat hanc emendationem Eustath. ad Hom. Iliad. B. ὡσ῀ δὲ π῀ σχήματα κιόνων Κορινθιουργὴς λιγέσθω. Videsis Vitruvium lib. IV. cap. XVI. Sed vehementer is fallitur, qui censet, hæc verba Apollonio esse attribuenda: sine dubio excidit huic loco versiculus illius poëtæ, in quo compositum illud Κορινθιουργὴς occurrebat. Verisimile enim non est, eum de columnarum figuris & schematibus ullhoc opere tractasse.

[32] Κορίλλα, πόλις Λατ.] Lubens ego cum Cluverio eorumque accedo sententiæ, qui hic unam eandemque urbem significari volunt, cujus descriptionem mox subjiciet Stephanus.

[33] Διονύσιος πεμπτῳ.] Forte hæc verba noster respicit: Λατίνης τε τὸ πάλαι ἀκοῦσαι Κορίλλης Τύρρηνοι ἔβαλον ἔπτυμον.

[34] Κορίλλανοι, πόλις τῆς Ἰταλ.] Sine dubio eadem, uti jam diximus, est urbs, quæ jam supra a Stephano appellabatur Κόριλλα. Latinis scriptoribus numero plurali Corioli dicitur. Plinius lib. III. cap. V. *Coriolos* inter ea numerat oppida, quæ jam tum *sine vestigiis interierant*. Vide plura apud Cluverium.

[35] Διονύσιος δὲ ἐν τ῀ Ἐπιτομῆς.] Simile absurdum loquendi genus reperies in voce Ἄγκυρα. Quemadmodum is locus tunc temporis nobis videbatur emendandus, diximus. Ex quibus verbis posset colligi, hunc locum ita debere conflui: Διονύσιος ἐν τ῀ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολ. Nam illo libro Dionysius oppidum illud commemorat: Τῷ δὲ καθ' ἡμᾶς χρόνῳ τὸν Δουκάριον λαὸν, ἀφ' οὗπερ ἐκ Κορίλλης, πόλεως ἐπιφανοῦς σφόδρα, κἀμοῦ ἔτι μικροῦ πόλεως τ῀ Οὐολούσκων. Sed ut verum fatear, sententiam mutavi: Puto enim illud κἀμοῦ natum esse ex numero libri ex epitome citati: si Dionysius synoptin suarum antiquitatum in tot libros, in quot integrum opus divisum erat, dispescuerat, non vererer corrigere Διονυσ῀ ς῀ τῆς ἐπιτομῆς. Eum autem Archæologiæ suæ compendium confecisse, manifestum est ex Photio, verum addit, illud constitisse quinque libris: Ἀναγινώ- ἀνεγ῀ δ῀ αὐτῇ συνόψεως τ῀ τῆς ἱστορίας βιβλίων οὐ πάνυ βιβλίων. Adeo ut statuendum videatur, in conjectione ℰ verum synopseos librum periisse.

[36] Ὡς Μύρλεια, Μυρλεανός.] Sic non exstat res in omnibus libris, sed ὡς Μύρλαι, Μυρλαναί. Sed verum urbis nomen reposuimus, quod liqueret ex iis, quæ subjungit noster, κατ' ὕφεσιν δ῀ ι, & etiam in illa voce.

[37] Καὶ Ἀθηνᾶς ἱερὸν Κορησίας.] Legendum, uti monet Salmasius ad oram sui libri, Ἀθηνᾶς Κορησίας, & nescit, quomodo irrepserit hoc pro illo. Hujus Dianæ meminit Callimachus, perhibens Prœtum templum illud in Dianæ Coresiæ honorem ædificasse, ita enim ille Hym. in Dian.

Ἦ μὲν τις Προῖτος γε δύω ἑκατόμβοια τεύξει,
Ἀλλ' ἀμὲ Κορσίης, ὅτε οἱ σπουδῇσιν ἀέξω
Οὔρεα πολλοζώνοις ἀξέσσια.

Hinc itaque liquet Ἀθηνᾶς, non vero Ἄρτεμις in Stephano legendum. Illud Κορίης positum est pro Κορσίης. Duo itaque gentilia ab hac voce deducuntur Κόριος & Κορήσιος.

[38] Ἀλμυρὶς, Ἀργυρὶς.] Ptolemæo Marœotis vicus Ἀλμυρὰ dicitur, quem forte noster alia terminatione protulit. Ἀργυρὶς apud auctorem nostrum aliis in locis non occurrit. Legitur quidem Ἄργυρος, sed qua de illo oppido ex Philillo mentionem facit, illud Siciliæ adscribendum censeo. Non dubito, quin respiciat noster τὴν Ἀργυρὰν, urbem Indicam in Taprobane insula, cujus gentile facit Ἀργυρίτης. Fortasse hæc unaque terminatione, & Ἀργυρὶς & Ἄργυρα dicebatur. Quod si lectori non placuerit, reponatur Ὦργυρα, de quo Steph. suo loco.

[39] Φέντρις. In omnibus libris editum erat Φάσηλις. Αἰγύπτου κώμη, quod loco movimus & emendavimus, auctoritate ipsius Stephani: Φέντρις. Αἰγύπτου κώμη. κλίνεται Φέντριος τὸ ἐθνικὸν, Φεντρίτης.

[40] Διονύσιος τρίτῳ.] Addam verba Dionysii: Μετὰ δὲ τὸν Καπιτωλῖνον Ἀρχέλαον, ἐπὶ τὸν καλούμενον Κορνικλάνον ἐβασίλευσε Ταρκύνιος ὑπερήφανος. Mox apud eundem sequitur gentile nomen: Ἡ δὲ πόλις τ῀ Κορνικλανῶν Ἀρχαναία ὑπὸ τ῀ κληρικῶν ὀνομάζεται. Stephanus noster Cor-

ΚΟΡΟΚΟΝΔΑ'ΜΗ[44], πλησίον Σι- A
νώπης. Α'ρτεμίδωρος ἐνδεκάτῳ γεωγρα-
φουμένων. [45] τὸ ἐθνικὸν, Κορακονδαμίτης·
καὶ λίμνη Κορακονδαμῖτις.

ΚΟΡΟΜΑ'ΝΗ, πόλις πρὸς τῷ Περσι-
κῷ κόλπῳ. Μάρκιανὸς ἐν τῇ πλῷ αὐτῆς.
τὸ ἐθνικὸν, Κορομανηνὸς, ἀπὸ τ τόπου
Περσῶν. Παραγωγικῶς γὰρ, ὁ Παραιτακηνός.

ΚΟΡΩ'ΠΗ[47], πόλις Θεσσαλίας. ὁ πο- B
λίτης, Κορωπαῖος. Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς·

—— [48] ἔ ἐν Α'πόλλων
Μαντίος Κορωπαῖος ἐφήνατο, ἠδὲ θέ-
μιν ἀνδρῶν.

οἳ [49] ὑπομνηματίσαντες αὐτὸν, Θέων καὶ
Πλούταρχος, καὶ [50] Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς C
φασι. [51] Νίκανδρον Ω'ρωπαῖον, καὶ Ω'ρω-
πίους Α'πόλλωνα. [52] ἀγνοεῖ γὰρ τὸ Α'μφιαράου
ἱερὸν Α'πόλλωνος εἶναι. [53] λέγεται * ἢ καὶ ἐλ-
λειψει τοῦ ι, Κορωπαῖον, Κορώπη. Κορώπη
Θεσσαλίας πόλις Βέλλικον ἢ Ὑπονοεῖν ὅτι
μετὰ τ ρ καὶ φ Ω'ρωπαῖον. [54] Ω'ρω-
πὸς πόλις Εὐβοίας, ὅπου Α'πόλλωνος Δε- D
λφινίου ἱερόν.

ΚΟ-

COROCONDAME, prope Sinopen A
sita est, teste Artemidoro libro xi Geographicorum. Gentile, Corocondamites, & palus Corocondamitis.

COROMANE, oppidum ad sinum B
Persicum, de quo Marcianus in ejus Periplo. Gentile Corocomanenus, ob Persarum formam. Formatur enim Parætaceni a Parætace.

COROPE, urbs Thessaliæ, cujus civis C
Coropæus. Nicander in Theriacis:

—— —— *In qua* Apollo
Coropæus divinationes, & justitiam virorum posuit.

Qui vero in ipsum commentati sunt, Theo, D
& Plutarchus & Demetrius Phalereus dicunt, Nicander Oropæus, & Oropæus Apollo. Ignorat enim quod Amphiarai, & non Apollinis templum sit. Dicitur quoque per ellipsin literæ A Coropius a Corope. Corope vero urbs est Thessaliæ. Sed præstat E
suspicari, quod ibi erratum sit, & scribendum Oropæus. Orope enim Euboeæ oppidum est, ubi celeberrimum Apollinis templum.

CO-

Cæum magis terminationem affectavit quam Dionysium Græci dicunt Διονύσιον, Τυτλιανόν: Latini vero nostri has voces pronunciant *Lentulus, Tusculanus.*

[44] *Κορωκονδάμη.*] Quamquam libri MSS & editi omnes exhibeant Κορακονδάμη, nobis tamen placuit, Græcorum more pro a substituere o parvum, quia literarum ejus hoc postulabat, & ipse Strabo olim ita scripserat lib. xi: Λιμένας δὲ ἔστιν ὁ τοιοῦτος ἐπὶ μὲν τῇ ἀρκτῷ, λίμνη τ Κορακονδάμη, καὶ τ' Μυρμηκίου πόλιν ἔχουσα ἐπὶ τῷ Κορακονδάμῃ. Male, observante Ortelio, Stephanus Corocondamam prope Sinopam collocat, cum regione Sinopæ illa peninsula tota sit, & totum Pontus Euxinus interjaceat.

[45] *Τὸ ἐθνικὸν, Κορακονδαμίτης. καὶ λίμνη Κορακονδαμῖτις.*] In utraque voce, in gentili scilicet, & stagni nomine penultima syllaba desinit in ται & ιτις. Sed apud Strabonem magni nomen exit in αῆς. Ita enim ille lib. jam citato: Γίνονται δὲ τ Κορακονδάμης λιμνοειδεῖς λίμναι, ἃς καλοῦσι τινὲς Κορακονδαήτιδας. Verum ibi Κορακονδαήτιδα legendum videtur.

[46] *Τὸ ἐθνικὸν, Κορομανδηνός.*] Sine dubio sic legendum est, pro Κορομανδηνὸς, quod omnes libros obtinet. In Vatic. cod. Κορομανὶς legebatur.

[47] *Κορώπη, πόλις Θεσσαλ.*] In Aldina Florentinaque editione urbis nomen per ω exaratur, quod nos sequimur, jam ab Ω'ρωπὸς derivatum est, uti infra dicemus.

[48] *Ἔν τε Α'πόλλων.*] Longe aliter hæc hodie leguntur apud Nicandrum:

—— —— —— ἠδὲ τὸ Α'πόλλων
Μαντοσύνας Κορυκαῖον ἐφήνατο ἠδὲ Ηλιον ἀνδρῶν.

In duobus vetustioribus Stephani editis, pro ἔ τὸ excusum est εἰν, & pro μαντοσύνας μαντείας, quamquam non probavi, neque versus modulo, neque sensui ejus Xyland. In legitur Κορωπαῖον, quod versui emendatum: sed in hodiernis Nicandri Κορυκαῖον, quod mutari non potest.

[49] *Ὑπομνηματίσαντες.*] Libri calamo exarati: ὑπομνήσαντες, quod vulgato non est præferendum.

[50] *Δημήτριος ὁ Φαληρεύς.*] Ratio temporum suadere videtur, ut cum Vossio loquar, non ille celeberrimum illum Demetrium Phalereum, qui Ptolemæi Lagidæ temporibus claruit, ac bibliothecæ præfuit. Eum vide de Poëtis Græc.

[51] *Νίκανδρον Ω'ρωπαῖον, καὶ Ω'ρωπίους Α'πόλλωνα.*] Sic optime Theo, Plutarchus & Demetrius Phalereus, veteres in Nicandrum interpretes, in illo versu mendam latere statuerunt, cum ita urbs non Κορώπη, sed Ω'ρωπὸς appelletur, unde quoque gentile Ω'ρωπαῖος formatur, quod & Apollini attribuitur.

[52] *Ἀγνοεῖ γὰρ τὸ Α'μφιαράου, ἱερὸν Α'πόλλωνος ἐστ.*] In omnibus libris hic locus mutilus & sensu destitutus apparet. Salmasius ad marginem sui libri hunc in modum eum sustinere conatur: ἀγνοεῖ γὰρ τὸ Α'μφιαράου ἱερὸν καὶ τὸν Α'πόλλωνος ἐστ.

[53] *Λέγεται δὲ καὶ Τιτυφῶν Τ ι, Κορωπαῖον, Κορώπη.*] Nos omnia exhibemus, uti in aliis editionibus repræsentatur, nisi quod in medio ω magis pro parvo reposuerimus: sed ne sic quidem priscæ sanitati hic locus est restitutus, gravioribus morbis laborans. Sollicitavit hunc locum Salmasius ad oram sui libri, sed mutat deinde sententiam, & nihil certi concludit. Ego existimo totum locum non incommode sic posse constitui: λέγεται δὲ καὶ Τιτυφῶν Τ ω, Κορώπιον, ἀπὸ Τ Κορώπη. Similia gentilia occurrunt apud Etymologici Magni Auctorem in Εὐρώπη, unde sit, Εὐρώπη, uti a Πλαταιεὺς Πλαταιῆς. Deinde apud eundem sequitur: Ε'στι καὶ Εὐρώπη πόλις Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Εὐρωπαῖος, ὡς Η'πειρος Η'πειρωτικὸς, κοινῶς. Ε'στι καὶ ἄλλη Κιλικίας, τὸ ἐθνικὸν αὐτῆς Εὐρώπιος, ὡς Ω'ρώπιος.

[54] *Ω'ρωπὸς πόλις Εὐβοίας.*] Hanc urbem Strabo lib. x Ο'ρωπίαν appellavit, si locus non sit corruptus, ita enim ille: Καὶ τὴν Γραικίαν περικλείουσι, καὶ τὴν Πιερικὴν, καὶ Κάσταλίαν, καὶ Δελφοὺς καὶ Ο'ρωπίαν, ὃν ἐμοὶ φαίνεται διὰ ἀξιολόγων εἶναι. Verum, nihil vehementer fallor pro Ο'ρωπίαν legendum esse Ω'ρωπίαν, vel Ω'ρωπίαν. Sic enim Strabo loquitur in principio lib. ix: Τὰ δὲ λοιπὰ μέρη τ ἀφορμῶν ἐπὶ πολλοῖς ἐστὶ καὶ τ Ω'ρωπίας ἐστὶ δίχα περιττὸν μέχρι τ Μαραθῶνος. *Reliquum est septentrionem spectans latus Atticæ ab Oropo agro pertinens occasum versus usque ad Marathonem.* Ager enim Oropius & in Bœotia & in Eubœa est, ab urbe cognominis appellationem habens.

Κορονται[11], πόλις Ακαρνανίας. Θουκυδίδης δευτέρᾳ. τὸ ἐθνικὸν Κορονταῖος, ὡς Σαμίστιος Σαμοσταῖος.

Κορουιών, πόλις Δικαιῶν ἐν Ἰταλίᾳ. [10] Διονύσιος Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας ε'. τὸ ἐθνικὸν Κορουιώνιος, ὡς Αντρώνιος.

Κορπιλοι, [12] Θρᾳκῶν ἔθνος· ἡ χώρα Κορπιλική· ἡ γὰρ Αἶνος κεῖται κατὰ τὴν παλαιὰν [13] Αψινθίδα, νυνὶ δὲ Κορπιλικὴ λεγομένη.

Κόρσεαι, νῆσος τῆς Ἰωνίας, ἀντικρὺ Σάμου. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [14] Ηρωδιανὸς Κορσία, διὰ τοῦ ι. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Κορσεάτης.

Κορσὶς, νῆσος ἐν τῷ Τυρρηνικῷ πελάγει, [15] ἀπὸ κόρσης δούλης βουκόλου. λέγεται καὶ Κορσική. [16] τὸ ἐθνικὸν, Κορσεύς.

Κορυδαλλα, πόλις Ῥοδίων. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Κορυδαλλεῖς.

Κορυδαλλος, δῆμος τῆς Ἱπποθοωνιδος φυλῆς. ὁ δημότης, Κορυδαλλός. τὰ πτωτικὰ, Κορυδαλλόθεν, Κορυδαλλόνδε. Κορυδαλλοῖ.

Κορυλειον, κώμη Θεσπιακὴ ἐν Παφλαγονίᾳ, [17] ἀπὸ Κορύλλου Βασιλεύσαντος. [18] ὁ οἰκήτωρ, Κορυλεύς.

Κορυφαιον, ὄρος [19] ἀπὸ τοῦ Ἐπιδαυ-

CORONTA, urbs Acarnaniæ, de qua Thucydides libro II. Gentile, Coronensis, uti a Samosata Samosatensis,

CORUION, urbs Æquanorum in Italia, de qua Dionysius lib. de antiquitatibus Romanor. Gentile, Coruionius, ut Antronius.

CORPILI, gens Thracica, cujus regio Corpilice. Æmus enim situs est juxta veterem Apsynthidem, nunc vero Corpilicam appellatam.

CORSEÆ, insula Ioniæ, è regione Sami, de qua Hecatæus in Europa. Herodianus habet Corsia per ι. & gentile, Corseates.

CORSIS, insula in mari Tyrrhenico, sic dicta à Corse bubulci cujusdam ancilla. Appellatur quoque Corsica. Gentile. Corsi.

CORYDALLA, urbs Rhodiorum, de qua Hecatæus in Asia. Gentile, Corydallenses.

CORYDALLUS, populus Hippothoontidis tribus, Popularis, Corydallensis. Localia ex, ad & in Corydallo denotant.

CORYLEUM, vicus ingsinis in Paphlagonia, a Coryla rege nomen habens. Incola, Coryleensis.

CORYPHÆUM, mons in agro Epidau-

[11] Κέρκυρα, πόλ. Ακαρν.] Solus Thucydides, & ex eo noster, hujus urbis meminit lib citato: Καὶ Κορίνθιοι τὸν Θεόκλειον ἐς Κέρκυραν καθιστᾶσι ἀπόρρητον πόλιν ἐπὶ τοῖς ἑαυτῶν. Sed in omnibus Stephani libris editis & calamo exaratis, gentile turpissime vitiatum conspicitur, Κερκυνὸς, pro quo nos Κερκυναῖος substituimus

[10] Διονύσιος Ῥωμαϊκῆς. ἀρχαιολ. ε'.] Illud ἀρχαίᾳ ex mente Cluverii, exilimantis quod excideral, addidi: plurima enim ibi libro hujus oppidi memoria celebratur, sed ibi non Κορούιον, sed Κορούιον appellatur, unde Latinis *Coruium*. Livius lib. XXII: *Ulterioresque ventum foret, ni, venti dedita opera, nocturno impetu Æquorum, Corbionem amissum præsidium, nuncupatum esset.* Protinus ultra Algidum, circa viam Lavicanam, versus Prænestæ, Latinorum, Corbionem extitisse tibi persuadet Cluv. lib. II, quem vide.

[12] Κορπιλοι, Θρᾳκῶν ἔθνος.] Libri omnes editi & manu exarati hanc lectionem mirum in modum depravatam atque mutilam repræsentant: Καλπιλοι, Θρᾳκῶν ἔθνος * πρὸς Ἀγχίαλον ζ' &c. Variis modis Salmasius deprivato huic loco in margine sui libri medicinam facere est aggressus: Καλπιλοι, Θρᾳκῶν ἔθνος. Στρεπόνιος ζ'. ἡ χώρα &c. Deinde hac modo: Καλπιλοι, Θρᾳκῶν ἔθνος Θόρυ. Ἀγχιάλου ζ' ἡ χώρα Καλπιλική. Sed denique stylum vertit & corrigit, quemadmodum edi curavimus, quam correctionem legere licet in Plin. Exerc. pag. 158. Corpilorum meminit Solinus cap. X: *Hebrum Odrysarum silvosi fraudat, qui flexibus excurrit inter Priantas, Dolonces, Thynos, Corpilas, altosque barbaros tangit.* Corpilli dicuntur Plinio lib. IV cap. XI. & eorum regio Ptolemæo Κορπιλλανὴ, ubi Salmasius emendat Κορπιλική.

[13] Αψινθίδα.] Veneta & Florentina Αψωνθίδα male. Emendabat Salmasius loco jam proxime citato Αψωνθιάδα: verum vulgata lectio non est improbanda: nam ipsi Stephano regionis nomen Αψωνθὶς dicitur in voce Αψινθος. Suidas Αψινθος, πόλις Θρᾴκης Αψινθὶς δὲ ἡ χώρα.

[14] Ηρωδιανὸς Κορσία.] Strabo lib. XIV numero multitudinis Κορσίαι appellat, sic enim ille: Καθεξῆς δ' ἐστὶ Σάμος τὸ ἀξιόλογον, εἶτ' Ἴκαρία, εἶτα Κορσίαι. Plinius *Corseæ* lib. V cap. XXXI.

[15] Ἀπὸ Κόρσης δούλης βουκόλου.] Eandem nominis rationem adfert Eustathius ad Dionysium, sine dubio ex Stephano: Ὡς φασί τινες, Κορσὶς καλεῖται ἀπὸ Κόρσης· λαχοῦσα γὰρ ὑπηρέτου τοῦ παρὰ τὸν Τυρρηνικὸν πελάγει Κόρσης ἀπὸ Κόρσης, δούλης βουκόλου. Sed integram hujus insulæ descriptionem videlis apud Cluverium.

[16] Τὸ ἐθνικὸν, Κορυδαλλεύς.] Quia urbis nomen duplici lambda effertur, etiam sic gentile nomen emendi curavimus, quanquam in omnibus libris simplex asseniatur. Corydallos oppidum fuit in Lycia, mortalis quod fortassis Rhodii in ditionem redegerant. Vide Plin. lib. V cap. XXVII, & Ptol. lib. V cap. V.

[17] Ἀπὸ Κορύλλου βασιλ.] Sic scripsimus pro Κοιλανοῦ quod erat in omnibus libris, auctoritate Xenophontis, qui libro valiquoties Corylæ regis meminit, & lib. VI: Ὁ δὲ Κορύλλας, ὃς ἐπῆρχεν ἐπὶ Παφλαγόνων ἄρχων. Verum pagi nomen apud Xenoph. lib. V, ut cenſet Ortelius, non occurrit, sine dubio ex regionis nomine pagum comminiscens.

[18] Ὁ οἰκήτωρ, Κορυλεύς.] Sic emendavimus pro Κορυλεύς, quod omnes vulgatos occupaverat.

[19] Ἐπὶ τοῦ Ἐπιδαυρίου.] Non est emendandus locus, subintelligendum enim potius τοπάρχου, manifestissime liquet ex Pausanie lib. II, ubi illud χωρίον Hyperhium appellatur: Καθῆκον, δὲ ἐς τὸ Ἐπιδαύριον τὸ πόλιν, χωρίον ἐστὶ περιοικίς ὀρεινὴ ἔχον. Τρεῖς δὲ καλοῦσι τὸ χωρίον. Sed fallitur vehementer Stephanus, statuens *Corypheum* esse montem: quippe montes Pausanias duos montes *Titthium* & *Cynortium*, in

agro

πιδαυρίῳ, ἐν ᾧ πρώτην Ἄρτεμις Κορυφαία. Παυσανίας δὲ τὸν ἥρω. τὸ ἐθνικὸν, Κορυφαῖος.

ΚΟΡΥΦΑΣΙΟΝ, χωρίον Λακωνικὸν, πλησίον Πύλης. Θουκυδίδης πεμπτ. τρεῖς δέ εἰσιν αἱ Πύλαι ἐν παροιμίᾳ.

Ἔστι Πύλος ἀπὸ Πύλοιο, Πύλος μὲν ἔστι καὶ ἄλλος.

τὸ ἐθνικὸν Κορυφασιεὺς, καὶ Κορυφάσιος.

ΚΟΡΩΝΕΙΑ, πόλις Βοιωτίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἀπὸ Κορώνης τῆς Θερσάνδρου, ἐν ταύτῃ δὲ φαίνεται ἀσπάλακα, πάσης δὲ Βοιωτίας ἐχούσης τὸ ζῷον. κἂν τις ἐξωτερικήσῃ εἰς τὴν τῶν Κορωνείων χώραν, οὐ διαιωνίζει. δευτέρα, πόλις Πελοποννήσου. μεταξὺ Σικυῶνος καὶ Κορίνθου. τρίτη, τῆς Φθιώτιδος. ἔστι δὲ καὶ Φρούριον τῆς Ἀμβρακίας. τετάρτη, πόλις Κύπρου. ἔστι καὶ χερρόνησος πρὸς τῇ Ἀττικῇ. ε', πόλις καὶ λιμὴν Κοινθίων. ὁ πολίτης Κορώνιος, καὶ Κορωνεύς. οἱ δὲ φασι πρὸς τῶν Κορωνείων Κορωνεεύς. ἐξ οὗ τὸ Κορωνεὺς Κορωνεεύς.

Κο-

A pidaurio, ubi Diana Coryphæa colitur, auctore Pauſania lib. II. Gentile, Coryphæus.

CORYPHASIUM, caſtellum Laconicum, prope Pylum, teſte Thucydide lib. IV. Tres autem adagio celebrantur Pyli:

B *Eſt Pylus ante Pylum, eſt & Pylus alius.*

Gentile, Coryphaſienſis & Coryphaſius.

CORONEA, urbs Bœotiæ, auctore Hecatæo in Europa, a Corono Therſandri filio nomen habens. In hac talpa non appareret, quamvis illud animal per univerſam Bœotiam frequens ſit. Si quis aliunde in Coronenſium agrum intulerit, vivere nequit. Secunda, urbs Peloponneſi, Sicyonem inter & Corinthum. Tertia, Phthiotidis. Eſt quoque Ambraciæ munimentum. Quarta, urbs Cypri. Eſt quoque peninſula juxta Atticam. Quinta, urbs cum portu Corone. Oppidanus, Coronius & Coronenſis. Nonnulli dicunt a Coroneia, fieri Coroneienſis, ſed a Corone Coronæenſis.

CO-

gallinacthio, ſed in ultimi montis acumine deſcribens templum *Coryphææ Dianæ*, cujus etiam in cantu quodam Teletilla meminit: Ἐπὶ δὲ τῇ ἄκρᾳ τοῦ ὄρους, Κορυφαίας ἐστὶν ἱερὸν Ἀρτέμιδος, ἣν ὁ Τελέστιλλα ὑπονοεῖται ἐν ἀσματικῷ μνησθῆναι.

[a] Βοιωτίας πόλεσιν.] Libri omnes & manu & typis deſcripti ſcriptura conſtanti πόλεσιν. Sed nos bene emendaſſe, liquet ex ipſo Thuc. libro IV aliquoties Coryphaſi memoriam celebrantis: Ἀπέχει γὰρ πλείους μάλιστα ἑκατὸν σταδίους Πύλος ἡ Σπάρτης παλαιστέρα, καὶ ἦσαν ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ καὶ ἔτι νῦν οἰκοῦσι. καλοῦσι δὲ αὐτὴν οἱ Λακεδαιμόνιοι Κορυφάσιον. Et eodem libro circa finem: Τὸν αὖθις ἐν τῇ Κορυφασίῳ. εἶτα ἡ Βοιωτικὴ καὶ ἡ Ταμύνα ἐξέλιπε.

[b] Ἔστι καὶ ἄλλος.] Ita libri omnes, & etiam Plutarchus libello de vitando ære alieno, & Strabo lib. VIII. Videtur tamen legendum, Ἔστι κἄλλος. Ipſe enim Steph. gentile fem. uſurpavit hanc vocem: Τρεῖς δὲ εἰσὶ αἱ ἐπὶ τοῦ παροιμίᾳ. Et Thuc. Pauſ. atque alii: Euſtathius comment. ad Iliad. B illud ἔστι κἄλλος etiam agnoſcit, addens tamen Strabonem illa voce gen. maſculin: Πύλοι δὲ τρεῖς κατὰ τὴν Ἠλιακὴν παράλιοι, Μεσσηνία, Τεμπυλίτις, Ἀρκαδία. ὁ δὲ γεωγράφος, καὶ ἔστι κἄλλος Πύλος λέγει, φησὶν ὅτι τοσαῦτοι ὁ Νέστωρ, τὴν Τριφυλλίαν Πύλον εἶναι. ἐν ᾗ καὶ Πύλαι τρεῖς ἱστοροῦσι τὰ βασίλεια, καθάπερ καὶ ἐν Θήβαις ἑπτὰ, Ἔστι Πύλος καὶ Πύλος μέμφεται ἐν ἄκρᾳ.

[c] Καὶ Κορυφάσιος.] Utitur hoc gentili Pauſ. in Meſſen. Ἐστὶν ἐκεῖ ἱερὸν Ἀρτέμιδος ἐπίκλησιν Κορυφασίας.

[d] Ἑκαταῖος ἐν Φορίνῃ ἀσπάλακα.] Hæc penſe verbotenus petita ſunt ex Antigoni Mirabilibus, ubi hunc in modum legimus: Τῆς δὲ Βοιωτίας ἐχούσης πολλὴ πανταχοῦ, ἐν τῇ Κορωνικῇ μόνῃ οὐ γίνεται τὸ ζῷον, ἀλλ' οὐδὲ ἐπιζῇ πολλαχοῦ, ἐκβαλόντες γὰρ ἐκεῖ τῶν ἀγρῶν, ἐν ᾗ ἄγονοι, οὐδὲ ζῶντα ἐπιζητοῦσιν εἶδον τῶν χώρων ἐκεῖνα. In illis verbis redundat τὸ πανταχοῦ, vel legendum, τῆς Βοιωτίας ἐχούσης πολλὴν καὶ πολλαχοῦ πολλὰ ἀσπαλάκων &c. Hanc hiſtoriam de talpis, ſi non ex Antigono, eam ex Ariſtotelis Admirandis Auctis, ubi eadem leguntur, hauſit Stephanus, utrobique enim nihil ad teſtimonium vocat. Plinius lib. X cap. LVIII illud talpis in Bœotiæ Lebadia ulterius, ita enim ille: *In Bœotia Lebadiæ illata ſolum ejus fugiunt, præſertim in Orchomenio tota arva ſubruunt. talpæ, quarum e pelibus cubicularia vidimus texta.*

[e] Κορωνίων χώρων.] Hæc calamo exaratorum lectio nobis potior videbatur, quam in omnibus vulgatis excuſa, εἰς τὴν Κορωνείων χώραν.

[f] Μεταξὺ Σικυῶνος.] Sequimur editionem Xyland. nam τὸ μεταξὺ neque in Aldina, neque Juntina conſpicitur, teſtaturque Salmaſius etiam a Palatinis libris abeſſe.

[g] Τρίτη, πολ. Κύπρ.] Hæc ſine dubio illa eſt, quam etiam noſter ſequutura ſectione recenſet, & partem Salaminis ſtatuit. Salamis enim teſte Porphyrio lib. II de Abſt. antiquitus *Coronis*, ſecundum noſtrum *Corone* appellabatur: Ἐν τῇ νῦν Σαλαμῖνι, πρότερον δὲ Κορωνίδι ὀνομαζομένῃ, μέλαν κοπτόμενον Ἀφροδίτῃ, ὑπὸ ἀχαιῶν τῇ Ἀφροδίτῃ τῇ Κορωνίδι.

[h] Πόλις καὶ λιμὴν Κορώνη.] Miſere depravatus circumferebatur hic locus in omnibus libris. Salmaſius margini adſcripſerat, quod excudi curavimus, pro πόλις λιμένων Κορώνη.

[i] Ὁ πολίτης Κορώνιος, καὶ Κορωνεύς, οἱ δὲ φασι &c.] Hic locus, ſi quis alius in Stephano, profligatiſſime corruptus in omnibus libris typis & calamo deſcriptis circumferebatur, legebatur enim hunc in modum: Ὁ πολίτης Κορωναῖος, καὶ Κορωνεύς. οἱ δὲ φασι πρὸς τῶν Κορωνείων Κορωνεύς. ἐξ οὗ δὲ τὸν Κορώνιον Κορωνεύς. Primo igitur falliſſimum eſt a Κορώνεια poſſe formari Κορωναῖος, neque ullo canone Stephani comprobari poteſt; deinde multo minus a Κορώνεια fit Κορωνεύς. Denique a Κορώνη derivari Κορωνεῖς nemo ſanus dixerit. Quod nos divulgamus nobis certiſſimum minimeque dubium videtur, & partim ſic emendavimus freti auctoritate Strabonis, & partim ingenio atque ratione, nam de gentili hujus urbis apud Geographum lib. IX ſic legitur: Οἱ μὲν ἐν τῇ Κορωνίᾳ Κορώνιοι λέγονται, οἱ δ' ἐν τῇ Μεσσηνιακῇ Κορωνῆς. Hæc calculo ſuo comprobavit eruditiſſimus Archiepiſcopus in Comment. ad Iliad. B. Τούτους δὲ Κορωνέας φασὶ τὰ πολίτας, Κορώνεια, ἐν δὲ τῇ Μεσσηνιακῇ, Κορωνῆς. Sed ſingula potius noſtræ emendationis argumenta expendamus. Illud Κορώνιος, quod ex Strabone & Euſtathio ſubſtituimus, non fit regulariter a Κορώνεια, ſed a Κορώνη, quod præcedentis vocabuli derivativum eſt, uticex Ἀτθὶς Ἄτθις, Φυλακὶς Φυλάκη &c. Nemo tamen exiſtimet, nos illud Κορωνεύς tanquam ſpurium rejicere, ſed catenus illud damnamus, quatenus a Κορώνεια derivari nequit, ſequenti

ΚΟΡΩ'ΝΗ, [74] πόλις Μεσσήνης, ὡς Α'πολλόδωρ@ ἑβδόμῳ & καταλόγῳ. [71] ὁ πολίτης Κορωνάδις, ἡ Κορωναδίς, ἡ Κορωναῖ@. ἔστι καὶ Κορώνη, [70] μεταξὺ Σαλαμῖν@ & ἐν Κύπρῳ. [77] καὶ τρίτη*. τούτης [78] οἱ οἰκήτορες, Κορωνίτης ἔστι καὶ πόλις Βιθυνίας.

ΚΟΣΙ'ΑΝΑ. Φρούριον Παλαιστίνης. Κάρηξ δεκάτῳ ἐν τῇ Φοινίκης τῆς Συρίας. τὸ ἐθνικὸν Κοσιανεύς, ὡς Τύανα Τυανεύς.

ΚΟΣΣΑ [79], πόλις Οἰνωτρῶν, ἐν τῷ μεσογείῳ. Ἑκαταῖ@ Εὐρώπῃ. οἱ πολῖται, [80] Κοσσανοί.

ΚΟΣΣΕ'Α, μέρος Περσίδος. [81] Στεφάνων ιε'. [81] οἱ οἰκοῦντες, Κοσσαῖοι. ἔστι καὶ Θρᾴκης πολίχνιον.

ΚΟΣΣΟ'Σ, ὄρ@ Βιθυνίας, ὡς Δημοσθένης Βιθυνιακῶν δεκάτῳ. οἱ οἰκοῦντες, Κοσσαῖοι.

ΚΟ'ΣΥΡΟΣ, [81] νῆσος κατὰ Σελινουντίαν, & Σικελίας ποταμός, καὶ πόλις ὁμώνυμ@, [82] καὶ

CORONE, urbs Meſſeniæ, auctore Apollodoro libro VII Catalogi. Civis, Coronenſis, Coronæenſis, & Coronæus. Eſt quoque Corone, pars Salaminis, quæ eſt in Cypro. Et tertia * Hujus incolæ Coronitæ. Eſt etiam Bithyniæ civitas.

COSIANA, caſtellum Palæſtinæ, cujus meminit Charax libro X. In Syriæ litteratum. Gentile, Coſianenſis, uti Tyana Tyanenſis.

COSSA, oppidum OEnotrorum in mediterraneis, cujus Hecatæus in Europa meminit. Oppidani, Coſſani.

COSSEA, pars Perſidis, de qua Strabo libro XV. Incolæ, Coſſæi. Eſt quoque Thraciæ oppidulum.

COSSUS, mons Bithyniæ, cujus Demoſthenes libro X Bithyniacorum meminit. Incolæ, Coſſæi.

COSYRUS, inſula contra Selinuntem Siciliæ fluvium, & urbs ejuſdem nominis. Eſt quo-

quenti enim ſectione ex auctoribus probaturi ſumus, de hac urbe in uſu fuiſſe Gentile quod ſequitur poſt Κορωνίς, factum eſt ἀπὸ τῆς Κορωνὺς urbis conditore, quemadmodum Α'λεξανδρὶς ἀπὸ τῆς Α'λεξάνδρου, ut alibi ſæpe inculcat Stephanus Sequitur in noſtro: παρὰ τὸν Κορωνίων Κορωνεῖς, pro quo, cum nuſquam urbis nomen ſic proferatur, ſubſtinendum cenſui, ⊙ῦ παρὰ τὸν Κορώνειον Κορωνεύς nam fit aliquando, ut ει retineatur, ſicuti in Ἐλαιτρεῖς Ἐλαιτρεύς atque etiam in aliis, quod tamen notter hoc loco improbare videtur. Denique pro illis verbis παρὰ δὲ τὸν Κορώνειον Κορωνεύς, ſcribendum judicavi Κορωναῖος, & qua ratione hoc formetur, ad ſequentem ſectionem docebimus.

[74] Πόλις Μεσσήνης.] Hæc profecto non eſt confundenda cum illa, quam notter Sicyonem inter & Corinthum collocat, de qua alii nullam mentionem faciunt. Corone ad mare ſita eſt, & Coloniæ ei ſunt finitimæ. Urbs prisco nomine Æpea vocabatur: poſtea vero quum Thebanorum ductu reſtituti ſunt Meſſenii, Epimelidem tradunt deducendæ coloniæ præfectum Coroneam appellaſſe, quod ipſe ex Coronea urbe Boeotiæ eſſet oriundus. Vid. Paul. in Meſſeniac. Strabo lib VIII perhibet, nonnullos exiſtimare hanc Coroneam a Poëta appellari.

[71] Ὁ πολίτης Κορωνάδις, ἡ Κορωναδίς, ἡ Κορωναῖ@.] In omnibus libris male legebatur, ὁ πολίτης Κορωνάδις, auctoritate Strabonis & Euſtathii emendarimus Κορωνάδις. Tria noſter ab hac voce deducit gentilia, ut a Κρεσσὼν Κρεσσαῖος, Κρεσσαῖ@ & Κρεσσαιεύς. Cæterum, quemadmodum Κορώνεια & Κορώνη promiſcue de urbe Boeotia & Meſſeniaca uſurpatur Græcis Latinis que auctoribus ita etiam gentilia, nam τ'Κορωνῶ@ æque de Bœotiæ, ac de Meſſeniæ oppido occurrit. Liv. lib. XLII: *Et turba Coroneorum Haliartiorumque convenerat ad defendendum decretum regia ſocietatis.* Et lib. XXXVI: *Donec in agrum Coroneum ventum eſt.* Pauſan. lib. IV: Τῇ Κορωνείᾳ δὲ πόλει ἐπὶ θαλάσσῃ@ Κολωνίδες. Illud Κορωνίς etiam de Bœotiæ civitate in uſu eſt apud Polyb. in Exc. Legat. LXIII: Οἱ δὲ Κορωνῖς καὶ Α'λιάρτιοι. Et paucis interjectis verſibus: Ὁ Λυκομήδης δὲ τῶν Κορωνίων. Hanc formam Liv lib XXXVI Latino ore expreſſit: *Quum communi decreto Bœotorum poſita eſſent ſtatua, indignum eſſe in unum Coronenſem agrum ſævire*

[76] Μεταξὺ Σαλαμῖν@.] Videſis quæ ad ſuperiorem ſectionem de hoc loco a nobis dicta ſunt.

[77] Καὶ τρίτη.] Poſt hæc verba alterilcum, defectos notam collocavi, ab omnibus enim libris abeſt regionis nomen, in qua tertiam hoc nomine urbem collocaſſe nititur.

[78] Οἱ οἰκήτορες, Κορωνίτης.] Voſſianus cod. numero ſingulari: τούτης ὁ οἰκήτης, Κορωνίτης

[79] Κόσσα, πόλις Οἰνωτρῶν.] Noſter auctoritate Hecatæi Coſſam in mediterraneis, quam Strabo paſſuum a mari collocat, ita enim ille lib V: Μετὰ δὲ Πανδοσίαν κεῖται πόλις, μεταξὺ ἀπέχουσα τῆς θαλάττης ἐπὶ τὰ ἐντὸς βάσεις ὀκτώ, ἐφ' ᾗ τὸ κλίμα. Auctores omnes, Plinius, Antoninus in Itin. & Ptolemæus oppidi nomen duplici ſigma efferunt, excepto Suetonio & Poëtis; fallitur tamen vehementer, qui ſtatueret eos metri causa hoc feciſſe, cum certum ſit, nummos exſtiſſe cum inſcriptione ΚΟΣΣΩΝ. Vide Triſtanum tom primum pag. 360.

[80] Κοσσανοί.] Uti jam dixi, illud gentile apud Suet. in Veſp. ſimplici ſigma occurrit, ita enim ille de Veſpaſiani educatione: *Educatus ſub paterna avia Tertulla in prædio Coſanum.*

[81] Στεφάνων ιε'.] Ita emendavi, nam liber quintusdecimus in omnibus libris male allegatur. Poſſet enim emendari Στεφάνου ια', quod accuratius vulgatæ ſcripturæ reſpondet: nam utroque libro hujus gentis Geographus meminit. Verum aliud quid præterea in hac Stephani ſectione emendandum, pro Κόσσαιον, μεσόγ@ lege. Si mei arbitrii res foret referiberem κοσσαῖα, μεσόγ@ ita. Hanc genuinam fuiſſe olim ſcripturam ſatis liquet ex gentili κοσσαῖος, cui præterea literarum ordo non repugnat.

[82] Οἱ οἰκοῦντες, Κοσσαῖοι.] Hoc incolarum nomen ſine dubio eſt corruptum; nam qua ratione ab illa Perſidis parte, de qua jam egit Stephanus, & a monte hoc Bithyniaco, idem gentile poſſit formari, equidem non video. Fortaſſis legendum: οἱ οἰκοῦντες, Κοσσιεῖς ut ab Α'σσος Α'σσίου@, Δάσ@ Δασίου@, Α'σσος Α'σσίου@. Vel poſſet etiam inde fieri Κοσσεύς, uti Α'ζανεύς.

[83] Νῆσ@ κατὰ Σελινοῦντα, & Σικ. ποτ@μός.] Poſſum hic locus in omnibus libris MSS & vulgatis legebatur: Κόσυρ@, νῆσ@ κατὰ Σελινοῦντα, & Σικελίας ποτ@μός. Noſtram emendationem, quam in lucem emiſimus ex Strabone hauſimus, ex quo etiam Stephanus hanc ſectionem concinnavit, ſic enim ille lib. XVII: Κόσυρ@ δὲ ἡ Τιβερίου ἐν πεπαιωμένοις τοῖς νῦν@ ἐστὶ κεῖσθαι τὴν Σελινοῦντα & Σικελίας ποτ@μόν, & [illegible]

[84] ἡ Λιβύης νῆσος. Κόσυρα. τὸ ἐθνικὸν τῆς πρώτης, Κοσύριος· ἡ κτητικὸν, Κοσυριακὸς, ἢ Κοσυρῖνος. τῆς δὲ δευτέρας, Κοσυραῖος.

A quoque Libyæ insula Cosyra. Prioris gentile, Cosyrius, & possessivum Cosyriacus, sive Cosyrinus: posterioris vero, Cosyræus.

ΚΟΣΥΤΗ, [85] πόλις Ὀμβρική· Κτησίας τρίτῃ περιηγήσεως. τὸ ἐθνικὸν, Κοσυταῖος, ὡς Μοτυαῖος, τῆς Μοτύης, ἡ Σικελίας πόλις.

COSYTE, urbs Umbrica, de qua B mentionem facit Ctesias libro III. Periegeseos. Gentile, Cosytæus, uti Motyæus a Motya, quæ Siciliæ civitas est.

ΚΟΤΙΑΕΙΟΝ, [87] πόλις τῆς Φρυγίας. [88] Στράβων ιβ'. τινὲς δέ φασι, [89] Κοπάδιον ὀφείλειν δοκεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ Κόσσα κόσιον, ὡς ἀπὸ Μίδα Μίδαιον· καὶ παραθέσει τοῦ ι, κοπαῖον· [90] καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς τ, Κοπαῖον. [91] τὸ ἐθνικὸν, Κοπαδεύς· ἐνῆγε δὲ [92] Ἀλέξανδρος ὁ Ἀσκληπιάδου, γραμματικὸς πολυμαθείας, χρηματίζων. ὃς περὶ παντοδαπῆς ὕλης συνεγράψατο βύβλους [93] ἐγγράψε λόγους.

COTIAEUM, urbs Phrygiæ acquisitæ, de qua Strabo libro XII. Nonnulli perhibent, C quod Coliaëum debeat scribi. Videtur vero a Cosa formari Cosæum, uti a Mida Midæum, & addito iota, Cosiæum: & S. in T. mutato Cotiæum. Gentile, Cotiæënsis. Ex hac originem habuit Alexander Asclepiadæ discipulus, multijugæ eruditionis Grammaticus D appellatus, qui de omnigenis rebus scripsit libros duos & quadraginta.

ΚΟΤΡΑΔΗΣ, πόλις Ἰσαυρίας· Καπίτων Ἰσαυρικῶν πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Κοτραδεώτης, ἀπὸ τῆς γενικῆς τῆς Κοτραδέως.

COTRADES, urbs Isauriæ, de qua mentionem facit Capito libro I. Isauricorum. Gentile, Cotradeotes, quod formatur a genitivo Cotradeos.

ΚΟΤΥΛΑΙΟΝ, ὄρος Εὐβοίας, ἀνακείμενον Ἀρτέμιδι, ὡς φησιν Ἀντίμαχος [94] ἐν Ἀρτέμιδος β'.

COTYLÆUM, mons Euboeæ, Dianæ dedicatus, uti perhibet Antimachus in secundo de Diana.

ΚΟΡΤΥΤΑ, χωρίον Λακωνικὸν [95] Θουκυδίδης. τὸ ἐθνικὸν, Κορτυταῖος.

CORTYTA, castellum Laconicum, F de quo Thucydides. Gentile, Cortytæus.

ΚΟ-

CO-

[84] Καὶ Λιβύης νῆσος.] In medio Carthaginensis sinus situs est haec insula, ejusque mentionem facit Geographus lib. jam citato: Κεῖται μέσον δὲ σχεδὸν τοῦ Καρχηδονίου κόλπου, ἧσσον ἢ ἐπὶ Κέρκυραν. Fortassis illud ϱ in prima syllaba a mala manu est; nam COSSURA genuinum insulae nomen est, sive hoc ad Libycam, sive alteram insulam referas, juxta Paruta testimonium, quod profert Illustris Spanhemius.

[85] Κοσύτη, πόλ. Ὀμβρικὴ.] Quemadmodum, inquit Cluverius, permulta alia passim vocabula in hoc opere, sive ab ipso Stephano, sive a breviatore ejus, miserim in modum sunt vitiata, sic etiam hoc Κοσύτη ab ipso Ctesia, antiquissimo auctore; ut qui sub Artaxerxe Mnemone, Persarum rege vixit, scriptum fuisse Κοτύλη, unde oppidani ei erant Κοτυλαῖοι, Cotylei; Romano ore formandi Cotylani. Eum videsis lib. II Ital. antiq. cap. VIII.

[87] Ἡ Σικελίας πόλις.] Ex mente Cluverii sic emendarimus; vel legendum, ut idem censet Σικελίας πόλεως. Nam vulgata lectio, Σικελίας πόλις, stare non potest.

[88] Καὶ ἐπὶ τοῦ ι Κολιαεῖον. Φρυγ.] In omnibus libris vulgatis & manu descriptis legitur Κοπαδεῖον, quod sine dubio a mala librarii manu. Ordo literarum hanc emendationem postulabat, & ipse Stephan. inquiens, τὸ ἐθνικὸν Κολιαεύς. Pessime corruptum hoc urbis nomen occurrit apud Eustathium ad Dionys. ubi de partibus Phrygiæ loquitur: Καὶ τρίτη ἡ λεγομένη Ἐπίκτητος, ἐν ᾗ τὰ Ἰκόνιον, ἐν ᾗ τὰ Δορύλαιον· ὡς ἡ χωρογράφος ἱστορεῖ, τὴν ἐν Δορυλαίῳ. Adeo ut censeam, illud urbis nomen passim in antiquorum scriptis depravatum esse, quoties eunque in secunda syl. reperitur. Hoc etiam obiter admonendum, Florentinae editioni praefectum ex hac & praecedenti lectione unicam tantum concinnasse.

[89] Στράβων ιβ'.] Haec geographi verba noster respicit: Τῆς δ' Ἑπικτήτου Φρυγίας Ἀζανοὶ τὸ εἶσι, καὶ Νακόλεια, ἐν ᾗ Ἰκόνιον &c. Haec Phrygiae pars etiam *Salutaris* appellatur in Chron. Alexand. pag. 642: Ἐπικτήτου δὲ εἰς Φρυγίαν Σαλουτάριν ἐμαρτύρησεν ὁ ἁγιος Μάμας ἐν Καισαρείᾳ Φρυγίας παλαιᾷ. Ubi legendum Καλλιαείᾳ.

[90] Κοπάδειον ὀφείλ.] Ut ratio illorum quae sequuntur probe constet, mihi legendum videtur, Κολιαεῖον ὀφείλ.

[90] Καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς τ Κολιαῖον.] In omnibus libris MSS & vulgatis hic locus mutilus circumfertur, καὶ τροπῇ Κολιαῖον. Quod hanc meam conjecturam huic inferuerim, non opus est, ut multis rationibus demonstrem.

[91] Τὸ ἐθνικὸν, Κολιαεύς.] Hoc gentile genuinum esse, satis evidenter liquet ex numismatibus, quae adducuntur a Triffano & Spanhemio cum inscriptione ΚΟΤΙΑΕΩΝ.

[92] Ἀλέξανδρος Ἀσκληπιάδου.] Quanquam Xylander in indice vertat Asclepiadae F. & hunc divertum statuat ab Alexandro Cornelio, in eo tamen longissime ab historica veritate aberrat: nam fuit Asclepiadae discipulus. Frequentissima est haec nominativi ellipsis, ita ut subintelligatur aliquando, *pater*, *mater*, *uxor*, *frater*, *amicus*, & aliquando *discipulus*. Sic Παρθένιος ὁ Διονυσίου apud Athenaeum, est Dionysii *discipulus*, non *filius*: constat utique ex Suida aliisque Dionysium Alexandrinum fuisse Parthenii praeceptorem. Vide doctissimam Thu. Gale dissertationem de scriptoribus Mythologicis. Praeterea saepenumero noster hunc virum appellat simpliciter Alexandrum, aliquando Alexandrum Cornelium, & nonnunquam Polyhistorem, quemadmodum & hoc loco πολυμαθείας.

[93] Ἐγγράψε λόγους.] Palatinus & Vossianus, ἔγραψε βίβλους.

[94] Ἐν Ἀρτέμιδος β'.] Illud Antimachi opus veteribus non est cognitum, & cum aliis in locis Stephanus ejus haud meminit, omnino vereor, ne scribendum sit hoc loco Ἀντίμαχος ἐν Θηβαΐδος β'. In voce Κυνὸς liber illius operis primus allegatur.

[95] Θουκυδίδης.] Non dubito quin noster in mente habuerit verba lib. IV: Μετὰ δὲ ταῦτα, ἅμα ἦρι ἀρχομένῳ, καὶ Κερκύρας ἐκ Λεφκίμου. Sed vereor, ne forte apud Stephanum

ΚΟΤΥ'ΩΡΑ, κώμη πρὸς τῷ Πόντῳ, ὡς [90] Ἀρριανός. τὸ ἐθνικὸν, Κοτυωρίτης, ὡς Ἄβδηρα Ἀβδηρίτης.

[91] ΚΟΤΡΗΣ, ὁ ἐξ Ἀκαρνανίας.

Κυρῆτές τ' ἐμάχοντο, καὶ Αἰτωλοί. —— Ὅμηρος. καὶ Κυρεὺς παραγωγον. ἡ θηλυκὸν [92] Κυρίτις. καὶ Κύρδος, καὶ κύρδα, [93] ἡ κύρισσα θηλυκῶς.

ΚΟΥΡΙΟΙ, ἔθνος Σαβίνων, πολεμῆσαν Ῥωμαίοις. Χαραξ ιβ'. οἱ φυλέται, Κυρίτης. καὶ οἱ Ῥωμαῖοι Κυρίτης πρὸς ἐκείνων ἐκλήθησαν.

ΚΟΥΡΙΟΝ, πόλις Κύπρου, ἀπὸ Κυρέως ἢ Κινύρα παιδός. Ἡρόδοτος πέμπτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Κυριεύς. καὶ Ἀριστοκλῆς Κυριεύς ἦν. τὸ θηλυκὸν, Κυριάς, καὶ ἡ χώρα. ἔστι καὶ πόλις Αἰτωλίας.

ΚΟΥΡΟΠΟΛΙΣ, πόλις Καρίας· Ἀπολ-

A COTYORA, vicus juxta Pontum, auctore Arriano. Gentile, Cotyoritæ, ut Abdera Abderitæ.

CURES, appellatur aliquis ex Acarnania :

B *Curetes pugnabant & Ætoli.* ——— Homerus. Et Curensis derivativum, & fœminino Curitis, & Curëus, & Curëa, & Curissa genere fœminino.

CURII, populus Sabinorum, qui contra Romanos bella gesserunt, teste Charace libro XII. Populares Curitæ. Et Romani Quirites inde nominabantur.

C CVRIVM, urbs Cypri a Cyreo Cinyri F. cujus meminit Herodotus libro V. Gentile, Curiensis. Et Aristocles Cyriensis erat. Fœmininum Curias, quod etiam de regione usurpatur. Est quoque Ætoliæ civitas.

D CVROPOLIS, urbs Cariæ, dequa Apol-

---

corrigendum sit Κίνυρα rejecto Rho, quod si addas, hoc oppidi nomen literarum ictiem non ferret. Hinc etiam in Thucyd. ὧν Κυπρίων corrigendum fore

[90] Ἀρριανός.] Hodie profecto in Arriani Periplo Κοτύωρα non occurrit, sed quidem Κοτυῶν, ita enim ille : Ἔστι δὲ ἐκ Κοτυώρων ἐπανιόντι. ἐρημία ἐστὶν ἀπὸ Κοτυώρων ἐπὶ Αἰγιαλὸν ἱερὸν. Cl. Vossius in notis ad Scylacem, eundem locum esse censet, ut & alii geographiæ periti Contra Stephanus Κοτυωρα in Paphlagonia collocat, sed Κοτυωρα ad Pontum, duo diversa & nomine & situ oppida statuens. Id etiam imitatur Eustathius in comment. ad Iliad B, cujus verba ex nostro transcripta sunt : Η' δὲ Κότυωρα ἡ Ὁμηρικὴ, ἄλλη ἐστὶ παρὰ τὴν Κοτυωρα τοῦ μικροῦ κόλπου τῆς Ποντικῆς, ἡ δὲ Κυπρία πόλις Παφλαγονίας, &c. ὡς ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας φησί. Ego vero existimo Stephanum, & ex eo Eustathium, infeliciter errasse : fuit enim unum idemque oppidum, cujus antiquum nomen fuit Κύπωρα, quod etiam ætate Eustathii nondum erat obsoletum, uti loco jam citato affirmat : φυλάττουσι δὲ οἱ Κύπωρα μέχρι καὶ τοῦ παλαιὸν ὀνόματος, ὡς ἔοικε Παιονίου τινὸς ἢ τοῦ Κύπρου. Quod ei nomen Græci imposuere a Cytoro Phryxi F. teste Ephoro apud Strab. lib. XII. Sed, si in tantis tenebris & rerum vetustate aliquid conjiciendum sit, videtur illud Κοτύωρα, in honorem Cotyis Paphlagoniæ principis, de quo Xenophon. Orat. de Agesilao, pro tempore ob quoddam beneficium ab ipso in incolas collatum, obtinuisse, cum ibi præsidio, vel munimento præerat, nam Κοτύωρα, compositum est, quod ἐκ Κοτυ- ὄρος Cotyis monumentum sive arx denotat. Ista significatione ὄρος apud Hesychium occurrit : Ὄρος, κτίσμα, οἰκία &c. οἱ δὲ φυλακτήρια, ἢ ἀσφαλίσματα. Post mortem tamen Cotyis periit illud nomen, &c. pristini nominis memoria vicit, adeo ut nomen Κύπωρα tempore Eustathii adhuc floruerit. De situ & conditoribus locus egregius est apud Xenoph. lib. V. de Exp. Cyri : Ἐντεῦθεν δὲ οἱ ξένοι ἐδέξαντο, ἧς ὡς λέγουσι φύλακα ἐπιτρέψαι δῆθεν ἑαυτῶν, ἀφίκοντο εἰς Κοτύωρα, πόλιν Ἑλληνίδα, Σινωπέων κτίσμα, οἰκοῦσι δὲ τῇ Τετάρτῃ χώρᾳ. Gentile nomen etiam reperitur eodem modo formatum, uti apud nostrum, libro locoque apud Xenoph. allegato : Κοτυωρίτην δὲ ἕνα οἶμαι μὴ ἐμπίπτειν ἄνευ.

[91] Κύρης, ὁ ἐξ Ἀκαρνανίας.] In omnibus libris scriptis & editis sine ullo sensu legebatur, Κύρες, ὁ Ἀκαρνανίας. Nos præpositionem ἐξ addidimus, ut sensus sit integer & commodus. Quæ differentia sit inter Κύρης & Κυρεὺς satis manifeste docent magistri Græci. Hesych. Etymol. Mag. Auctor & Eustathius, qui de hac voce ita scribit ad Iliad. I, unde hemistichium illud desumptum est a Stephano : παρὰ τὸ ἥκω ἥκης μέσου συναιρεθέντος, ἐγένετο ἧκις, εἶτα συγκοπῇ μιᾷ ἧκις, ἀφαιρεθέντος μέσου τοῦ ι, Ἀθηναίων βαρβαρίσαντων &c.

[92] Κυρίτις.] Mallem legere Κυρίτης : nam tantum hoc fœmininum pro regione, quam Curetes incolunt, uti liquet ex inscriptione quæ olim legebatur in area Oxylli apud Strab. lib. X :

Αἰτωλὸς ναὶ τόδε λιτὸν ἀνέκτισται δόμον,
Κτίσαντος Κυρέως γλῶ διὰ πολλὰ κρανεῖν.

[93] Καὶ Κυρίσσα.] Hoc nomine Curetum fœmina appellari docet jam Stephanus : Verum quis eadem vox appellative occurrit apud Etymol. Mag. auctorem, & alia dictionaria eam non agnoscant, illius verba adscribam : Κερμαίστρια, ἰατρίνη, ἢ κοσμοῦσα, καὶ φιλοῦσα τὰς γυναῖκας κερσεῖσαι. Hæc omnia sunt synonyma, ad mulieres pertinentia, scite in arte comptoria, qua Galeno & aliis Medicis etiam Medicinæ pars est, exercere. Verum quid ultima vox denotet, non facile apud alios invenias. Mihi videtur derivatum, uti βάπλα βαπτίσω, sic Κυρὶς Κέρσασα, quod est instrumentum tonsorium, sive id sit quod Latinis Novacula, Cæsoni Cultellus tonsorius, sive aliud. Quare apud Etymologum in dandi casu legendum censeo Κυρίσσῃ, ut conciamum hisce verbis sensum affingas.

[1] Οἱ φυλέται, Κυρίται.] Nos retinemus vulgatam lectionem, quam Cluverius corruptam censebat, corrigens οἱ πολῖται, Κυρῖται. Ego vero nullam distinctionem video inter φυλὴν & πολίτης, quare nihil mutandum judico. Sed bonis avibus correxit, quod sequitur, ἐκ τούτων (cum in omnibus libris legeretur,) ἐκ τοῦ ὀνόματος, quod profecto cum præcedentibus haud cohæret. Accepimus ergo illud ἀπὸ τούτου, quia ipsa ratio & veterum scriptorum auctoritas suadet. Plutarch. in Numa : Η' δὲ πόλις ὁ Νομᾶς ἱστορεῖ τὸ Σαβίνων ἔθνος ἐπὶ Κυρίτου τοῦ βασιλεύοντος Ῥωμαίων ἐφῶς αὐτὸς ἄμα τοῖς ἀναστᾶσι Σαβίνοις ἐστάσιασε. Et Strab. lib. V. Κυρῖται ὠνομάσθησαν ἐκ τοῦ Ῥώμης βασιλεύσαντος, Τατίου τοῦ Τίτου, ἐπὶ Νομᾶ Πομπιλίου. ἐνιοῦσι δὲ μὴ Κυρίτας ὀνομάζεσθαι τοὺς ἐκ πολιτείας τοὺς Ῥωμαίους. Vide præterea alios de hac voce locos, quos ex Græcis Latinisque scriptoribus diligentissime congessit jam laudatus Cluverius.

[2] Ἡ ὁμώνυμος πόλις.] Non dubito, quin hæc recte dicat Stephan. Μακεδόνων δὲ καὶ τῶν ἄλλων. πόλεις ἐν Κυρῇ καταβαλεῖν. ἔχω δυνάμενον ἀπόδειξιν ἐκ τοῦτο ἐκείνου ἐ μνείαν δὲ Κυρείας ἔστι λέγειν πάνυ Ἀργείων ἀποικίαν. Licet Strabo perhibet hanc urbem ab Argivis conditam lib. XIV.

[3] Ἔστι καὶ πόλις Αἰτωλίας.] Hæc urbs antiquæ Pleuronis erat finitima, teste Strabone lib. X : Κύρειον δὲ τὸ πολίχνιον Πλευ-

Ἀπολλώνιος Καρικῶν πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Κυρσπολίτης.

A Apollonium libro primo Caricorum. Gentile, Curopolitæ.

ΚΟΧΛΙΟΥΣΑ, νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ· Ἀλέξανδρος δὲ δευτέρῳ περὶ Λυκίας, ἀφ' ὃ κοχλιὰς ἐν αὐτῇ εὑρίσκεσθαι. τὸ ἐθνικὸν, Κοχλιούσιος.

COCHLIUSA, insula juxta Lyciam, cujus meminit Alexander libro II. de Lycia. Ita appellatur quod in ea cochleæ inveniantur. B Gentile, Cochliusius.

ΚΡΑΒΑΣΙΑ, πόλις Ἰβήρων· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν Κραβάσιος, καὶ Κραβασεύς, καὶ Κραβασιάτης, καὶ Κραβασιανὸς, ἀφ' ὃ χώρα.

CRABASIA, urbs Iberorum, auctore Hecatæo in Europa. Gentile, Crabasius, & Crabasiensis, & Crabasiates, & Crabasianus propter regionis consuetudinem.

ΚΡΑΓΟΣ, ὄρος Λυκίας· Ἀλέξανδρος δευτέρῳ Λυκιακῶν· [a] ἀπὸ Κράγου καὶ Τρεμίλης υἱοῦ, μητρὸς δὲ Πραξιδίκης νύμφης. ἐντεῦθεν δ' εἶναι καὶ τὰ ἐπονομαζόμενα θεῶν ἄγρια ἄντρα. ἀπαθανατοῦσθαι γάρ φασι τοὺς ἐκεῖ τὸν Κράγον. τὸ ἐθνικὸν, Κράγιος. ἔστι καὶ ὄρος Ἀντικράγιον ἕτερον.

C CRAGVS, mons Lyciæ, de quo Alexander libro secundo Lyciacorum; nomen habens a Crago Tremili F. Matris vero Praxidicæ nymphæ. Ibidem exstare perhibent antra, quæ a diis agrestibus cognomina inD venerunt. Tradunt enim Cragum ibi immortalem redditum. Gentile, Cragius. Est quoque mons alius, qui Anticragus dicitur.

ΚΡΑΔΗ, πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος Ἀσίας περιηγήσει. τὸ ἐθνικὸν, Κραδίτης, ὡς Σιδίτης.

CRADE, urbs Cariæ, auctore Hecatæo in Asiæ descriptione. Gentile. Craditæ, uti Siditæ.

E

ΚΡΑΜΒΟΥΣΑ, νῆσος πρὸς Σελευκείᾳ τῆς Ἰσαυρίας. Στράβων πεντεκαιδεκάτῳ. [b] τὸ ἐθνικὸν, Κραμβούσιος, ἢ Κραμβουσαῖος.

CRAMBVSA, insula circa Seleuciam Hauriæ, de qua Strabo libro XIV. Gentile, Crambusius, vel Crambusæus.

ΚΡΑΜΒΟΥΤΙΣ, πόλις Αἰγύπτου· F Ἑκαταῖος περιηγήσει Λιβύης. ὁ πολίτης, Κραμβουτίτης, ὡς Ναυκρατίτης. [c] Ἡρωδιανὸς δὲ διὰ τοῦ φ, Κραμβοφις προπαροξυτόνως, ὡς Ἄβοτις.

CRAMBVTIS, urbs Ægypti, de qua Hecatæus in Libyæ Periegesi. Civis, Crambutita, uti Naucratita. Herodianus hanc vocem per o scribit Crambotis, & accentu in penultima notat, uti Abotis.

ΚΡΑΝΑΗ, [d] νῆσος Λακωνική. Ὅμηρος,

Νήσῳ δ' ἐν Κρανάῃ ἐμίγημεν ——

CRANAE, insula Laconica, de qua Homerus:

G

Insula vero in Cranaë missus sum. -- --

ἧπερ

Hæc

Βιβλίῳ πρώτῳ, ἀφ' οὗ τὰς Πλειομιάδας Κυρίττας ἀναμετρήσας ἐπανῆλθεν.

[a] Ἀπὸ Κράγου δὲ Τρεμιλείδου.] Non est dubium, quin hæc vera & antiqua Stephani sit lectio: pessimo enim errore in omnibus libris calamo & typis exscriptis legebatur, ἀπὸ Κράγου δὲ Τρεμιλεοῦ υἱοῦ. Nostram emendationem esse verissimam, liquet satis ex Panyasi, cujus versus uolter in Τρεμίλα in medium adducit, ex quibus constat aperte, Tremilum habuisse uxorem filiam, nymphamOgygiam, quam Praxidicam appellant, ex quibus progeniti sunt Tlous, Xanthus, Pinarus & Cragus, qui huic Lyciæ monti nomen dedit.

[b] Θεῶν ἄγρια ἄντρα.] Idem quoque refert Eustathius in comment. ad Dionys. Ἐν τούτῳ Κράγου θεῶν ἄγρια ἄντρα.

[c] Τὸ θηλυκὸν Κραμβούσιος, ἢ Κραμβουσαῖος.] Ita hic locus in Palatinis & Vossiano codice repletur, qui in omnibus editis miserum in modum truncatus circumferebatur: τὸ θηλυκὸν, Κραμβούσιος ἢ ".

[d] Ἡρωδιανὸς δὲ διὰ τοῦ φ, Κράμβοφις προπαροξυτόνως, ὡς Ἄβοτις.] Hæc mihi hujus loci vera & genuina videtur lectio, licet longe aliter in prioribus editionibus & Vossiano cod. legatur. Aldina Juntinæque: Ἡρωδ. δὲ διὰ τοῦ φ, Κραμβοῦλις, προπαροξυτόνως, ὡς Ἄβολις. in ultima verbis pro ο substituendum erat υ, si eo modo in Herodiano scriptum fuisset: nam ita Vossianus: Ἡρωδιανὸς δὲ διὰ τοῦ φ, Κράμβουλις, προπαροξυτόνως, ὡς Ἄβουλις. Verum ut dixi, vulgata a Xylandro lectio, quam nos sequimur, videtur præferenda, quia ipse Stephanus, uti liquet alio in loco ex Herodiano ita transcripsit: Ἄβολις, πόλις Αἰγύπτου, ὁ Ἐθνικὸς ὁ Ἡρωδιανὸς φησὶ βαρύνεσθαι. Sed illo in loco, quod tunc temporis non admonui, legendum censeo προπαροξυτόνως. Videtur Κράμβουσα nomen habere ἀπὸ τοῦ κράμβους, a brassicæ copia, ut aliæ circumjacentes urbes, Coryeus & Corycium antrum a croco, & Anemurium ἀπὸ τοῦ ἀνεμώνου a papavere.

[e] Κράνη, νῆσος Λακωνική.] In omnibus libris Stephani legebatur Κρανὴ, accento in ultima, sed male, ut & in Homeri hemistichio. Pseudo-Didymus ad Iliad. Γ. docet, nomen illud proprium accentum in penultima notandum: Παροξύνεται ἵνα κύριον ἔσται μόνον, διαφέρει δὲ ἡ νῆσος τοῦ Ἄπιδος, πόσις, καὶ ἀφ' ὑποκειμένης μίξεως Ἑλένη κεκλῆσθαι. Nam apud Homerum τὸ κρανὸν est ὁ τραχηλίας. Ἔνιοι κρανὸν τὸ ἰσχίον· τραχηλίας, ὤμους, κορυφὴν ἰσχίου, uti loquitur Etymologici Mag. Auctor. Hesychius, Κρανὸν, τραχηλίας. κορυφὴν, ὀφθαλμὸν, τράχηλον. Verum ex verbis Scholiastæ jam allegatis liquet nonnullos reperiri, hanc insulam, non Laconicæ, sed Atticæ adscribentes, quod fortassis habent ex Geographo lib. IX. ubi etiam transposito accento sic lego: Τινὲς δὲ καὶ ἐν Κορυφαλίῳ τῆς Αἰτωλίας Κράνην φασὶν εἶναι χωρίον τῆς μείζονος Ἑλλάδος. Κράνη δὲ νῆσος Ἑλένη, ἡ Εὐβοίας ἀπέχουσα ὀλίγον τὸ ἀπὸ τοῦ Σουνίου πρὸς ἕω, ἐν ᾗ μικρὸν τὸ κῶμον ἐστὶν ἡ ἑτέρα τῶν Ἀφροδισιάδων, πρότερον Ἑλένη. Potior igitur est fides Straboni, insulam hanc

[8] τις πρὸ τῆς Γυθείου. [9] ἔτως ἐκαλεῖτο καὶ ἡ Ἀττικὴ, ἀπὸ Κράνωνος. ἐξηλλάφασι γάρ τινες αὐτῶν τὸ Ὁμηρικὸν τὸ Κραναὴ, ἀντὶ τοῦ Ἀτθίδι. Ἑλένη καλεῖται νῦν. ἐμοὶ δοκεῖ Ἀλέξανδρος δηλοῦν ὃ τὴν νήσων πλοῦν ποιούμενον [10] τῶν εἰσαγόντων, ἀλλὰ τὸν ἔξω. ὑποπτεύων γὰρ διωχθήσεσθαι, τὴν Κρήτην δεξιὸν λαμβάνει, καὶ τὴν Ἀσίαν παραλεγόμενος εἰς Φοινίκην ἔρχεται. τὸ ἐθνικὸν, εἰ μὲν τῆς Λακωνικῆς, [11] Κραναάτης, ὡς Καρυάτης· εἰ δὲ τῆς Ἀττικῆς, Κραναεύς, ὡς Ἀθηναῖος.

ΚΡΑΝΕΙΑ, [12] χωρίον Ἀμβρακιωτῶν. Θεόπομπος πεντηκοστῷ πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν [13] Κρανεάτης, ὡς Μαρεάτης, ὥς φησι [14] Σοφοκλῆς Λαρισαίοις.

ΚΡΑΝΙΔΕΣ, πωσοικία πρὸς τῷ Πόντῳ. [15] Παρθένιος ἐν Ἀνθίππῃ. τὸ ἐθνικὸν, Κρανίτης.

ΚΡΑΝΙΟΙ, [16] πόλις ἐν Κεφαλληνίᾳ τῇ νήσῳ. [17] τετράπολις δὲ ἡ νῆσος διὰ τῶν Κεφάλου παίδων, Προνήσου, Σάμης, Πηλέως

A Hæc ante Gytheum sita est. Eodem modo etiam Attica a Cranao appellabatur. Itaenim nonnulli illud Homericum *in Cranaë*, pro in *Attbide* accipiunt. Nunc Helene vocatur. Videtur mihi Alexander non indicare navigationem locorum per insulas institutam, sed per exteriorem earum partem: suspicans enim, se persequutionem passurum, Cretam ad sinistram sumit, & Asiam prætervehens in Phœniciam pervenit. Gentile, si a Laconica deducatur, est Cranaates, uti Caryates: sed ab Attica, Cranæus, uti Athenæus.

CRANEA, castellum Ambraciotarum, auctore Theopompo libro LI. Gentile, Craneates, uti Mareates, uti perhibet Sophocles in Lariſſæis.

CRANIDES, vicinia prope Pontum, cujus meminit Parthenius in Anthippa. Gentile, Cranitæ.

CRANII, urbs in insula Cephallenia. Insula hæc constabat quatuor oppidis, quæ nomen sortita sunt a Cephali filiis, Pronesso,

Thurium ante & Sunium Atticæ, quam Stephani, eam ante Gytheum Laconicæ collocantis.

[9] Οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἡ Ἀττική, ἀπὸ Κρανάου.] Addam locum insignem ex Scholiasta Aristoph. ad Acharn. hæc verba commentanti, ὦ Κραναὰ πόλις. Τῶν παρόντων τινὲς τὴν πολλήν. Καὶ Αἰσχύλος δὲ ἐν Σφιγγὶ τὴν Ἑλλάδα οὕτω φησίν. λέγε δὲ Κραναὰν, πᾶς Ἀθηναῖος. εἶδε τὸ πρόχειρον. λανθάνουσι δὲ οἱ Ἀττικοὶ, ἐὰν ἀπὸ Κραναοῦ πάντες, οὐ διὰ τοῦ ν γράφωσιν οὕς. Priscis temporibus Athenas a regibus denominarunt. Cranaus Athenarum rex fuit, qui Cecropi Athenienſi primo regi succeſſit.

[10] Τῶν εἰσαγόντων, ἀλλὰ τὸν ἔξω.] Vossianus: τὸν εἰσαγόντων, ἀλλ' οὐκ ἔξω.

[11] Κραναάτης.] Apud Hubertum Goltzium exstat numnus cum inscriptione ΚΡΑΝΑΑΤΩΝ.

[12] Κρανία, χωρίον Ἀμβρακιωτῶν.] Forte castellum, uti solet, edito loco situm fuit; & forte in monte cognominis: nam Phlius Craniæ montis meminit lib. II. cap. II: *Montes clari, in Dodone Tomarus, in Ambracia Crania, in Acarnania Aracynthus.*

[13] Κρανεάτης. ὡς Μαρεάτης.] In voce Μάρεια illud gentile non invenitur, legitur enim ibi Μαρεώτης & Μαρεῖτης. Quare suspicor Κρανεάτης illud in mendo cubare, corrigendumque Κρανιάτης, ὡς Μαρεάτης. Nam plurima istius regionis gentilia in ατης terminantur, ut Ἀμβρακιάτης, Ἠπειρώτης &c.

[14] Σοφοκλῆς Λαρισαίοις.] Miror fuminopere, Xylandrum & alios ex vulgata corruptaque lectione Sophoclem Lariſæum finxiſſe, cum Stephanus Sophoclem drama, cui nomen Λαρισαῖοι, sine dubio innuat. Corrigendum esse Λαρισσαίοις, primus ad Harpocrationem indicavit Mauſacus.

[15] Παρθένιος ἐν Ἀνθίππῃ.] Libri omnes typis & calamo descripti, Ἀνθίπῃ, cum vox duplici π sit proferenda. Parthenius in Eroticis de Anthippe historiam operi suo intexuit, verum de Cranidibus ad Pontum ibi nulla fit mentio. Ejus loco adducam verba Marciani Heracleotæ: Ἀπὸ Σανδαρίωνος εἰς Κρωβίλας πόλιν κ'. ὁρμοῦσι σταδίους τριακοσίους. Ἀπὸ Κρωβίλων εἰς Φοῖνικα χωρίον πόλιν κ'. Sic quoque Menippus apud nostrum in Φοῖνικα. Ἀπὸ Κρωβίλων εἰς Φοῖνικα χωρίον πόλις ἔστιν. Quare mihi videtur emendandus Arrianus in Periplo· Ἀπὸ Σανδαρίωνος ἱερὸν τοῦσι μικρὰς. Ἔστιν εἰς Κρωβίλας ἐξήκοντα. ἀπὸ Κρωβίλων εἰς Φοῖνικα ἑκατὸν εἴκοσι, τετράγωνος. Stadiorum numeri mihi videntur corruptissimi; cum Menippo & Marciano legendum ἑκατὸν pro ἐξήκοντα, pro ἑκατὸν Χαρίων. Omnes *Cranidas* appellant, unus Stephanus *Craniidas*, quod fortasse vel dialecto adscribendum, vel quod differentia quædam sit observanda inter *Craniidas* & *Crenidas*, quas Philippus de suo nomine Philippos nominavit: Κρωβίλη πόλις Παιονίας ἀφ' Ἡρακλέους μετονόμασεν Φιλίππους. τὸ ἐθνικὸν, Κρωβίλης.

[16] Κράνιοι, πόλις ἐν Κεφαλληνίᾳ.] Omnes editi & calamo exarati Κράνιον constanter exhibent, pro quo nos Κράνιοι reſcripſimus, in ſequentibus demonſtraturi hanc genuinam & veram esse lectionem. Nunc solummodo mutilum Hesychii locum exhibebo: Κράνιοι, ἡ Κεφαλληνίας πόλεις τέσσαρες Κράνιοι. Loquitur sine dubio de quatuor Cephallenicæ urbibus, cum in hisce verbis unica tantum memoratur.

[17] Τετράπολις δὲ ἡ νῆσος.] Cephalleniam insulam urbes habuisse quatuor, hisce verbis indicat noster, quibus nomen fuit inditum a totidem Cephali filiis: sed illorum nomina in editione Venera Florentinaque adeo sunt corrupta & confusa, ut inde commodum lenum non elicias, ita enim ibi: Τετράπολις δὲ ἡ νῆσος, διὰ τῶν Κεφάλου παίδων. πρωτοστατοῦσι σπουδῆς κρεῖττον. Quem locum distinctius Xylander, quem sequimur, in sua editione repræsentavit. Primum nomen est Πρόνησος, quod etiam occurrit apud Strabon. lib. X, pro quo Lycoph. & ejus Scholiast. habent Πρόνησος, & Thuc. libri Πρόνησος, Polyb. lib. V Προνησός, Etymol. Mag. Auctor Προνησός, unde & Liv. l. XXXVIII gentile nomen Nesiotæ, quod fit a Νῆσος: *Metus ad omnes valuit, ut dedendi-nem recusarent: obsides inde imperatos pro virilibus ingenti populi, viginti Nesiotæ, Cranii, Pallenses & Samæi dederunt.* Secundum nomen est Σάμος, unde auctores deducunt Σαμαῖοι, ut Thuc. Liv. & Etymol. Mag. Auctor, vel Σάμη, quod est apud Schol. Lycophronis. Deinde apud Stephanum occurrit Πηλεύς, pro quo mallem Πήλεος vel Πήλεως, quia inde auctores formant Παιῆς, quod Thuc. Attice potuit pro Παιήων vel Παλλῆς & Latinorum Pallenses. Ultimum nomen est Κράνος, unde noster deduxit Κράνιοι, qui etiam inveniuntur apud Thuc. & Livium locis jam allegatis. Plura qui de hisce nominibus deliderat, ipsos auctores adeat,

λίας, Κρανίης. [18] τὸ ἐθνικὸν, Κρανιεῖς.

ΚΡΑ΄ΝΩΝ, πόλις τῆς Θεσσαλίας τῆς Πελασγιωτιδ@-, ἐν τοῖς Τέμπεσιν, ὡς Ἑκαταῖ@- Εὐρώπῃ. ἔστι καὶ ἄλλη [19] πόλις Ἀθαμανίας, ἀπὸ Κράνωνο@- τοῦ Πελασγοῦ. ἐν ταύτῃ δύο κόρακας εἶναί φασι μόνους, ὡς [20] Καλλίμαχο@- ἐν τοῖς Θαυμασίοις, καὶ [21] Θεόπομπο@-. ὅταν δ' ἄλλους ἐκγόνους σφετέρους αὐτοὺς καταλείπωσι, ἀπέρχονται. πολίτης, Κρανώνιο@-. Ἡρόδοτο@- ἕκτῃ· [22] Ἐκ Θεσσαλίης ἦλθον τῶν Σκηπτιδέων Διακτορίδης Κρανώνιο@-. ἀπέχει δὲ σταδίους ἑκατὸν ἀπὸ τῆς Γυρτῶνο@- ἡ Κρανώνων πόλις, ὡς φησι Στράβων. καὶ Ὅμηρο@- φησὶν Ἐφύρους τοὺς Κρανωνίους· Φλεγύας δὲ, [24] τοὺς Γυρτωνίους. ἔστι καὶ Θηλυκῶν Κρανωνὶς, ἀπὸ τῆς φωνῆς.

ΚΡΑΣΕ΄ΡΙΟΝ, Σικελίας χωρίον· πόλις ἰχθύων. τὸ ἐθνικὸν, Κρασερῖν@-.

ΚΡΑΣΤΟ΄Σ, πόλις Σικελίας τῶν Σικανῶν· φίλις@- Σικελικῶν τριακοσιοδεκάτων. ἐν ταύτῃ ἦν [25] Ἐπίχαρμο@- ὁ κωμικὸς, [26] καὶ

Anesо, Samo, Peleo, Cranio. Gentile, Cranienſes.

CRANON, urbs Theſſaliæ Pelaſgiotidis: in illis locis, qui Tempe appellantur, auctore Hecatæo in Europa. Eſt quoque alia urbs Athamaniæ, a Cranone Pelaſgi filio nomen habens. Perhibent in ea duntaxat duos inveniri corvos, teſtibus Callimacho in Admirandis & Theopompo. Quando alios progenuerint eos pares relinquentes diſcedunt. Oppidanus, Cranonius. Herodotus libro VI. Ex Theſſalia venit a Scopadis Diactorides Cranonius. Vrbs Cranium diſtat centum ſtadiis a Gyrtone, uti Strabo perhibet. Homerus appellat Ephyros Cranonios: Phlegyas vero Gyrtonios. Eſt quoque fœmininum Cranonis, quod a genitivo formatur.

CRASERIVM, oppidulum Siciliæ, de quo Philiſtus libro VIII. Gentile, Craſerinus.

CRASTVS, urbs Siciliæ Sicanorum, de qua Philiſtus Rerum Sicularum lib. XXXIII. Ex hac erat Epicharmus Comicus, & Laïs mere-

[18] Τὸ ἐθνικὸν, Κρανιεῖς.] In omnibus libris corruptiſſime legebatur Κρανωνεῖς, quod neque a Κράνων neque a Κρανὼν commode formari poteſt. Hanc correctionem ex Salmaſio ad Steph. fui marginem collocavit, additum locum Heſychii: Κρανίας, τὰς Κεφαλλῆνας πόλις, pro quo ſcribitur Κρανωνεῖς, τὰς Κεφ, πόλις.

[19] Ἄλλη Ἀθαμανίας.] Peſſimo errore in Aldina & Florentina legitur, πόλις Ἀθαμανίς, ſed optime emendavit Xylander.

[20] Καλλίμαχο@- ἐν τοῖς Θαυμασίοις.] Mirum in modum ſe ad hunc locum torquet magnus Salmaſius in margine ſui libri, ſtatuitque legendum & reponendum hunc locum hoc modo: Ἐν Καλλιμάχῳ@-, καὶ Ἀριστοτέλει Θαυμασίοις, καὶ Θεοπόμπῳ@-. Quia non conſtat Callimachum Θαυμάσια ſcripſiſſe. Et quoniam olim hanc hiſtoriam Ariſtoteles tradit in Θαυμασίοις αὐτοῦ, conſtat deinde Callimachi nomen pro Ariſtotele ſubrepſiſſe. Denique addit, forſitan ſcripſerat Callimachus καὶ Θαυμασίοις, cujus tamen rei nullam quod ſciam mentionem factam reperio. Sed ut ego hanc hac de re meam feram ſententiam; hic Stephani locus eſt integer & nullo modo ſollicitandus. conſtat enim, Callimachum quendam Mirabilium, aut Paradoxorum delectum conſcripſiſſe, quem Nolter καὶ Θαυμασίους appellat. Liquet hoc ex Antigono cap. CLIV, quibus libri compendium feciſſe videtur: Ἱστορεῖται ἐν τοῖς Κορινθιακοῖς Καλλίμαχο@- συλλεγὼν τῶν Θαυμασίων, ὡς ἀναγράφοντο, ἃ περὶ ἑκάστων ἐφάνησαν τοῖς πάλαι. Theopompi Mirabilia citantur Apollonio cap. X. Θεόπομπο@- δὲ ἐν τοῖς Θαυμασίοις ἐν τῇ κλίνῃ τῶν Ὀλυμπιονικῶν ὑπονοεῖ ζῆσαι ἐπὶ τῆς πανοχείᾳ, ἢ ἄλλῳ τινὶ τρόπῳ ἐγγὺς χρόνου τῶν ἐκγόνων αὐτοῦ γενέσθαι.

[21] Θεόπομπο@-.] Hunc locum etiam ex Theopompo excerpſit Antigonus in Paradoxis, ſed verbis paullulum immutatis. Τὰς δὲ ἐν Θεσσαλίᾳ ἐκ Θεοπόμπου@- λέγει ἱστορεῖν τοὺς τοῦτο ἀεὶ ποιοῦντας ἐκλείπειν, ἕνα δὲ ἀεὶ μένειν. Addam ſimilem fere non diſſimilem locum ex Ariſtotelis ſcriptis. Ἐν τῇ Κρήτῃ ἐν Θεσσαλίᾳ, φασὶ, δύο κόρακας γενέσθαι ἐν τῇ πόλει. ἐὰν ὅταν ἐκκαταλείπωσιν, ἐκείνους μὲν, οἷς ἔοικεν, ἐκβαλεῖν, ἑτέρους δὲ ποιεῖσθαι τῶν ἐξ ἑαυτῶν γεγονότων οἰκήτορας.

[22] Ἐκ δὲ Θεσσαλίης ἦλθον τῶν Σκηπτιδέων Διακτορίδης Κρανώνιος.] Ita hunc locum ex ipſo Herodoto emendavimus: legebatur enim in omnibus libris: ἐκ δὲ Θεσσαλίης τῶν Σκηπτιδέων. Διακτορίδης δὲ Κρανώνιο@-. Laborabat mala interpunctione, & conjunctio δὲ redundabat, ſenſum valde turbans. Σκηπτιδῶν originem ex Cranone Theſſalica urbe originem ducunt, uti liquet ex Scholiaſte Theocriti ad Idyl. XVI.

Πολλοὶ δὲ Σκηπτιδᾶν ἐλαυνόμενοι πολὺ πυκνὸ
Μίσγοι σὺν κυσὶ καὶ ἐπ' ἀγροτέραν βέλεσι.

Ad hunc verſum ita commentatur: Ἐκ τούτου πολλοὶ πολέτων δηλοῖ· οἱ δὲ Σκηπτιδᾶν, Κρανώνιοί τινὲς@-. Κρανὼν δὲ πόλις Θεσσαλίας, ἀφ' οὗ Σκήπτιος ὁ Κρανώνιος@- Κρίτων καὶ Ἐλπινίκη φησί.

[23] Τῆς Γυρτωνίο@- ἡ Κρανὼν πόλις.] Peſſimo & non tollerando errore in antiquioribus editionibus, τῶν Κρανωνίων@- ἡ Κρανὼν πόλις. Xylandriana, etiam a mendo hunc locum repurgatum haud exhibet, τῶν Γυρτωνίων@- ἡ Κρανὼν πόλις. Veram lectionem Voſſianus nobis exhibuit, quam nunc divulgamus. Teſtatur noſter, ſic hæc habere ex Strabone, in quo hic locus miſerrime depravatus repræſentatur in Excerptis lib. VIII: Ἀπέχει δὲ ἡ Γυρτὼν τῆς Τυθέως@-, πόλεως Κρανώνων. ἣν φασὶν ἔνιοι κώμην ὑπάρχειν. πρὸ μικροῦ δὲ ἐν Φλεγύαις μικρὰν τὴν Κρανωνίαν· Φλεγύας δὲ τοὺς Γυρτωνίους. Sine dubio hæc Geographi verba ex Stephano hunc in modum ſunt corrigenda: Ἀπέχει δὲ σταδίους ἑκατὸν τῆς Γυρτωνίο@- ἡ Κρανὼν πόλις &c.

[24] Τοὺς Γυρτωνίους.] In Aldina, & quæ hanc excepit Florentina, male cæcutum atque divulgatum eſt, Γυρτωνίους. Xylandrianam nos ſequimur, loquitur enim noſter de Gynone, non vero de Gortyna civitate Cretenſi. Strabo lib. IX: Τοὺς μὲν δὴ Γυρτωνίους Φλεγύας ἀποφαίνουσι ἔνιοι, λέγει Φλεγύα δὲ Ἡσίοδο@- κἀπὶ τῶν Κρανωνίων, Ἐφύρης.

[25] Ἐπίχαρμο@- ὁ Κωμικός.] Dubitat Suidas utrum Syracuſius, an vero Craſum hic Comicus patriam habuerit: Ἐπίχαρμο@-. Τινὲς μὲν Κοὸν αὐτὸν εἶναί φασι Σικελιώτην@-, οἱ δὲ ἐκ πόλεως Κρασοῦ.

[16] καὶ Λαὶς ἡ ἑταίρα. ὡς Νεάνθης ἐν τῷ περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν. ἔσχε δὲ ἡ πόλις διαφερούσας γυναῖκας, ὡς Φιλήμων. Ἄπιων δέ, ὅτι μόνον Πολέμωνα ἔφη τὸν Λαΐδος Κορινθίαν. ὁ πολίτης Κραστῖνος, καὶ Κραστίνη τὸ θηλυκόν.

A merecrix, teste Neanthe in libro de viris illustribus. Habuit hæc urbs mulieres pulcherrimas, auctore Philemone. Apio vero inquit, solum Polemonem tradidisse, Laïdem Corinthiam esse. Civis, Crastinus, & Crastina gen. fœmin.

B

ΚΡΕΜΗ, πόλις Πόντου· Φλέγων ὀγδόῳ χρονικῶν. τὸ ἐθνικὸν Κρεμήσιος, ὡς Ἰθακήσιος.

CREME, urbs Ponti, de qua Phlegon libro VIII Chronicorum. Gentile, Cremesius, uti Ithacesius.

ΚΡΕΜΜΥΩΝ, [17] κώμη Κορίνθου· Εὔδοξος ἕκτῳ γῆς περιόδου. ὁ πολίτης, Κρεμμυώνιος. ἐν ᾗ μυθεύουσι τὸ φεῖ τὸν Κρεμμυωνίαν ὗν, ἣν μητέρα καὶ Καλυδωνίου καπρου φασί, [18] καὶ ἕνα τῶν Θησέως ἄθλων. [19] φαυωρεῖνος δέ, ὅτι καὶ Ἐρυμανθίου, καὶ Καλυδωνίου μήτηρ ἦν. τὸ κύριον ὄνομα αὐτῆς [20] ἐκαλεῖτο Φαία ἐστὶ καὶ Κρομμυών, πόλις Λιβύης, διὰ τοῦ ο· καὶ Ἑκαταῖος. [21] τὸ ἐθνικὸν, Κρομμυώνιος, καὶ Κρομμυωνία.

C

CREMMYON, vicus Corinthi, de quo Eudoxus libro VI. terræ Periodi. Civis, Cremmyonius. Hic illa de sue Cremmyonia contigisse perhibent, quam matrem apri Calydonii statuunt, & unum ex Thesei certaminibus. Tradit vero Phavorinus, quod Erymanthii & Calydonii apri mater fuerit, quæ nomine proprio Phæa appellabatur. Est quoque Crommyon urbs Libyæ per o parvum, de qua Hecatæus. Gentile, Crommyonius & Crommyonia.

D

ΚΡΕΥΣΙΣ, [22] πόλις Βοιωτίας, κειμένη καθαντικρὺ τῆς Μεγαρίδος, ὡς Ἡρωδιανός. ἡ γυνὴ, Κρέσσα. τὸ ἐθνικὸν, Κρεσσαῖος.

CREUSIS, urbs Bœotiæ, sita e regione Megaridis, uti Herodianus perhibet. Casus gignendi est Κρέσσης. Gentile, Cressensis.

E

ΚΡΗΝΙΔΕΣ, [23] πόλις Πιερίας, ἃς Φίλιππος μετωνόμασε Φιλίππους. [24] τὸ ἐθνικὸν, Κρηνίτης.

CRENIDES, urbs Pieriæ, quas Philippus, mutato nomine, Philippos nominavit. Gentile, Crenitæ.

F

[25] ΚΡΗΣΣΑ, πόλις Παφλαγονίας, ἣν

CRESSA, urbs Paphlagoniæ, quam Me-

[16] Καὶ Λαὶς ἡ ἑταίρα.] De patria hujus meretricis, & de genuino nomine ad vocabulum Ἑταίρα commentati sumus.

[17] Κρεμμυών, κώμη Κορίνθου.] Olim Megaricæ, deinde Corinthiacæ ditionis hic pagus fuit. Sed a Strabone Κρομμυών appellatur, a Plutarcho Κρεμμυών, & a Pausania Κρεμμύων, teste nomen habere a Cromo Neptuni F. ita enim ille in Corinth. Τῆς δὲ Κορινθίας ἐστὶ χώρα καὶ ἡ παραλία Κρομμύων, ὀνομασθεῖσα Κρόμμυος τοῦ Ποσειδῶνος.

[18] Καὶ ἕνα τῶν Θησέως ἄθλων.] Aberat ab omnibus libris scriptis & editis vocula ista, quam Salmasius margini sui Steph. alleverat, & nos in textum recepimus. Ita debere legi & suppleri, evidenter constat ex Strabone, unde hic locus est defumtus, sic enim is lib. VIII. Ἡ δὲ Κρομμυὼν ἴσχει κώμας τὰς Κορινθίας. ἀπέχουσι δὲ τῆς Μεγαρίδος· ἐν ᾗ μυθεύουσι καὶ τὸν περὶ τὴν Κρομμυωνίαν ὗν, ὃν φασὶν ὑπὸ Θησέως ἀναιρεθῆναι. Καὶ τὸν Θησέως ἄθλον ἐνταῦθα τιθέασι τὸν περὶ τὴν ὗν τὴν ποιᾶσαν ἐξαίρετον.

[19] Φαυωρῖνος δέ, ὅτι καὶ Ἐρυμανθίου, καὶ Καλυδωνίου μήτηρ ἦν.] Et hic locus vel scribarum incuria, vel alio quodam fato mutilus & corruptus in omnibus libris exhibebatur hunc in modum: Φαυωρῖνος δὲ καὶ Ἐρυμανθίου, καὶ Καλυδωνίου μήτηρ ἦν. [20] Ἐκαλεῖτο Φαῖα.] Sunt qui fuerit, & sunt qui mulierem latronem & atrocem fuisse referant; fuem tamen appellatam ex moribus & vitæ degendæ ratione. Locus egregius est apud Plutarchum in Theseo: Ἡ δὲ Κρομμυωνία σῦς, ὃν φασὶν ἀποσπασθῆναι, καὶ φαῦλον ὄντα θηρίον, ἀλλὰ μεγάλην καὶ χαλεπὴν κεκτῆσθαι. Deinde addit Plut. Ἔνιοι δὲ φασὶ τὴν Φαιὰν λῃστρίδα γενέσθαι γυναῖκα, Φαυλίου καὶ ἀκόλαστον, ἣν ὁ κρατήσας αὐτῆς Κρομμυῶνα καλέσαι. Σαφῆ δὲ ἱστορίαν οὐδεμίαν ἔχομεν περὶ τοῦ ἤθους, καὶ τοῦ βίου, οὔτε τῆς Θησέως διαθέσεως.

[21] Τὸ ἐθνικὸν, Κρομμυώνιος.] Mirum est, hoc non addi, & Κρομμυωνίτης, qui character Libyæ incolis est usitatissimus, uti ab Ἀσκάλων deducitur Ἀσκαλωνίτης & Ἀσκαλώνιος.

[22] Κρέσσα, πόλις Βοιωτίας.] A Strabone lib. IX. ubi tradit Thespiensium esse navale Κρῆσσα & Κρησσαὶ appellatur, & a Livio lib. XXXVI Thespiensium emporium. Noster addit in casu obliquo habere Κρέσσης, sed invenitur quoque Κρέσσεως, apud Paus. in Bœoticis: Τοῖς δὲ ἐς κρημνοὺς ἔστιν ἀπὸ τῶν Θεσπιῶν ἰοῦσιν deinde ibidem sequitur: Πλοῖς δὲ ἐς Κρέσσαν ἔστιν ἐκ τῆς Πλαταιϊκῆς. Denique & gignendi casus sequitur: Πλοῖα δὲ ἐκ Κρεσσῶν ἐστὶν ὧδε πλεῖν &c.

[23] Κρηνίδες, πόλις Πιερίας.] Gravissimam injuriam passus est hic locus ab imperitis librariis, non enim audeo hanc officinarum Stephano adscribere, qui hanc urbem in Sicilia transportarunt, nam in omnibus libris scriptis & editis πόλις Σικελίας legebatur: non igitur nulla codicum veterum auctoritate, sed sola conjectura permoti Πιερίας rescripsimus, quæ ita nobis placuit, ut visum fuerit vitiatam vocem expellere & melioremi substituere. Potuisset rescribi Μακεδονίας, quod ipse Stephanus habet in voce Φίλιπποι, sed hoc a vulgata lectione nimium recedit. Strab. in excerpt. lib. VII: Πλησίον μέντοι ἐστὶ χρυσοῦ τὰ περὶ Κρηνίδας, ἔστι καὶ ἡ Φιλίππου πόλις ἱδρυμένη, πλησίον δ' Ἀμφίπολις ἐστί. Et deinde sequitur: Ὅτε ἡ καὶ Φιλίππου πόλις Κρηνὶς ἐκαλεῖτο, τὸ πρῶτον. Diod. Siculo lib. XVI. dicitur Κρηνίδες, pro quo malim Κρηνίδας. Vide etiam Theophrastum de caus. Plant. lib. V. cap. XXI. ubi Crenides a Thracibus habitatas docet.

[24] Τὸ ἐθνικὸν, Κρηνίτης.] Utitur hoc gentili Artemidorus apud nostrum in Φίλιπποι: τῶν δὲ Κρηνίτων μνημονεύει καὶ Θεόκριτος. &c.

[25] Κρῆσσα, πόλις Παφλ.] Apud Scylacem occurrit etiam Cressa, sed in Thraciæ descriptione, & sine dubio ne diversa. Censeo primum hujus urbis conditorem Cressi

ὁ Μηριόνης [15] μετὰ Τροίαν ἑλεῖσαν, [17] Ζήλας δὲ ἔσχεν, ὁ Νικομήδους υἱός· Δημοσθένης δὲ γράφει τὸ ἐθνικὸν, Κρησταῖος.

ΚΡΗΣΙΟΝ, πόλις Κύπρου. Θεόπομπος φιλιππικῶν πεντεκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν ξηρὸς, ὡς Σουνιεύς.

[18] ΚΡΗΣΤΩΝ, πόλις Θρᾴκης. ἔοικε δὲ αὕτη ἡ Κρηστώνη, παρ' Ἡροδότῳ, Λυκόφρων.

Ὀρκωμοτῆσαι τὸν τε Κρηστώνης Δία.

πολίτης Κρηστωναῖος καὶ παρὰ Πινδάρῳ. Ῥιανὸς δὲ Κρηστωνίους αὐτὸς φησιν. Ἑκαταῖος Κρηστῶνας αὐτὸς, ἐν Εὐρώπῃ. Ἐθνικὸν, κρηστώνιος.

[19] ΚΡΗΤΗ, ἡ μεγίστη νῆσος, ἣν Κρήτην [20] Ἀρχίλοχος, καὶ πλεοναστικῶς. εἰσὶ φασὶν ἀπὸ τῆς κόρης κορήτην, καὶ Κρήτα κοινοτικήν. οἱ δὲ, ἀπὸ Κρητὸς τοῦ Διὸς καὶ Ἰδαίας νύμφης παιδός. οἱ δὲ ἀπὸ Κρήτης τῆς Ἐπιμενίδου. οἱ δὲ ἀπό τινος γηγενοῦς ἀνδρός. ἄμεινον δὲ ἀπὸ τοῦ κράης, κρητὸς, ἵνα, ὡς Θρᾴκη καὶ Χιτώνη, καὶ Δρόμη ἡ ἱερὰ καὶ παρὰ Πινδάρῳ Κρῆ). λέγεται καὶ [43] Κρὴς ἔνιοι, [44] καὶ Κρήσσα, καὶ [45] Κρηταῖος, καὶ ἡμῶς καὶ ἀδελφῶς· καὶ Κρητὶς, καὶ κρη-

A Meriones post bellum Trojanum condidit. Zelas vero Nicomedis filius cepit, auctore Demosthene. Gentile, Cresiæus.

CRESIVM, urbs Cypri, de qua Theopompus libro xv. Philippicorum. Gentile, Cresiensis, uti Sunienſis.

B CRESTON, urbs Thraciæ. Videtur autem esse Crestone apud Herodotum. Lycophron:

Jurare Crestonæ Deum.

Civis, Crestonæus apud Pindarum. Rhianus eos Crestonios appellat, Hæcatæus vero Crestonas in Europæ descriptione. Possessivum Crestonicum.

CRETA, insula maxima, quam Archilochus per pleonasmum Crectam appellat: alii tradunt a voce κόρης fieri Coretam, & Cretam, per syncopen: alii vero id nominis deducunt a Crete Jovis & Idææ nymphæ filio, sed alii a Creta, una Hesperidum, alii a Crete quodam terrigena. Verum præstat a voce Κρὴς Κρητὸς formare Crete, uti Thrace, Chitone & Euphrone. Dicitur & poëtice Cretæ. Dicitur etiam Cres Cretis, & Cressa, & Cretæus, & fœminino & neutro genere. Et Cretensis, & Cre-

[15] Μηριόνης.] Nicomedem, qui aliquot navibus ad Trojam profectus est, narrantibus Mythologiæ doctoribus; sed filium Nicomedis F- hanc cepisse, instaurasse & de nomine appellasse. Stephanus in Ζῆλα. Ἔστι καὶ Ζεῖλα πόλις Καππαδοκίας, ἣν ἔκτισεν ὁ Νικομήδους υἱὸς. Non obstat, quod hic Cappadociæ tribuatur; hujus enim & Paphlagoniæ fines sæpe confunduntur.

[17] Μοι δοκεῖν ἔκτισεν.] Si mei arbitrii res foret, corrigerem καὶ οὐ Τροίᾳ ἔκτισεν.

[18] Ζηλας.] Sic reſcripſimus, in omnibus enim libris nomen depravatum erat in Ζαλίας. Videsis quæ jam cum, unico commentario interjecto, ad hanc sectionem nobis annotata sunt.

[19] Κρήτη, πολ. Θρᾴκης. ἔοικε δὲ εἶναι &c.] Hæc videntur ad illius regionis, quæ Strephano Crestonia dicitur, Κρηστωνία, κρῆσσα Θρᾴκης κατὰ τὴν Μακεδονίαν. Et ibidem Crestonia ex Theopompo lib. xxiv: Γεγραφὼς, ἐν Κρηστωνίᾳ. Θαυμάζω δὲ. Quanquam has res Stephanus diversis statuit, & scriptorum auctoritate confirmare nititur, sunt tamen eædem. In eo vehementer fallitur, quod Crestonem Thraciæ Herodoti testimonio adstruat: nam Herodotus ait Crestonem in Italia sitam dicit, supra Tyrrhenos, non in Thracia. Adde ipsam Crestonem Italicam fuisse, & forte apud Herodot. non Κρηστῶνα, sed Κρήστωνα legendum, quod profecto fusis docte a Jac. Gronovio in criticis Exercit. ad Herodot. ex Dionysio Halicarnasseo demonstratur.

[19] Ἡ μεγίστη νῆσος.] In quem ordinem maximarum insularum Creta sit referenda, fusius pag. 358 commonstratum a nobis dictum est. Observatione nunc non opus videtur, Cretam ideo in numismatibus appellari μεγάλην, uti videre est apud amplitl. Seguinum pag. 2. & 114. Perhibet Eustathius, nomen ejus propter frequentiam etiam sæpenumero pluraliter efferri, ita ille ad Odyss. xix. Οὐδὲ ἴσασι, ὡς καὶ μονικῶς, Κρήτη, ἀλλὰ πληθυντικῶς εἴρηται, καθὰ ἔμφασιν ἔχει μείζονος νήσου.

[20] Ἀρχίλοχος.] Eustathius in comment. ad Dionys. de situ orb. illum pleonasmum Archiæ, non vero Archilocho attribuit, ita enim ille: Ἀρχίας δὲ τις, ὡς λέγεται, Κρητίδα εἶναι τὴν νῆσον, πλεοναστικῶς ἴσως. Si alterutrius scripta proferant, hac de re sententiam ferre possemus.

[41] Ὧς Θρᾴκη, καὶ Χιτώνη, καὶ ἰνφροσύνη.] Innuit hisce verbis Stephanus τὸ Κρήτη formari a genitivo, uti à Θρᾴκης Θρᾴκη. Quid sit Χιτώνη suo loco videatur. Ultimum est nomen appellativum, quod etiam commode a genitivo ἰνφροσύνης, cujus rectus est ἰνφρων, deduci potest. Εὐφρόνη, ἀπὸ τοῦ εὐφραίνω apud Hesychium. Sic solet Stephanus aliquando appellativa immiscere propriis, cujus rei plurima passim observavimus exempla.

[43] Λέγεται καὶ παρὰ Πινδάρῳ Κρῆτες.] Ita Homerus insulæ nomen numero multitudinis usurpavit. Odyss. xix:

Ἐκ μὲν Κρήτάων γίνομαι εὐρείάων.

Ad quem locum vide Eustathii verba jam supra allegata; quibus addenda quæ leguntur ad Iliad. Δ: Ποιεῖ δέ που ἀνάφορὰ καὶ ἐπὶ πόλεων, λεγόμενα καὶ πληθυντικῶς, ὡς καὶ, ὅτι Κρήτη, καὶ Κρῆτες, τὸν αὐτὸν τόπον λέγει Ὅμηρος. Idem etiam diversis aliis in locis, præsertim de Thebis, & Athenis verba faciens, inculcat.

[43] Κρὴς Κρητὸς.] Est conditoris nomen & gentile, qualia exempla apud nostrum passim occurrunt. Apud Trallarum nummus Trajani conspicitur cum hac inscriptione: ΚΟΙΝΟΝ. ΚΡΗΤΩΝ.

[44] Καὶ Κρήσσα.] Fœmininum illud Græcis pariter & Latinis usitatissimum est. Alios auctores prætermittam, & addam duntaxat Epigramma Græcum ineditum:

Κρῆσσα πάϊς ἰλάφοιο πρὶν ἔχεν ἔθειρα Γίγαρτα,
Ἔγκυος ἀφροτόκοις Ἀγρίμοις ἐνέμησο.
Τίκτε δ' ἐλαφείοισι, θοὴ δ' ἐπέδραμε Ἔλπὶς,
Ἀμφὶ δυωδεκάτοις δόρκα καὶ ἐννέαις·
Καὶ νῦν ἐνδυκέως τρέφεται χάριν. φιλέτην Κρῆσσαν.
Κυνηγέτης, ἐν παισὶν ἔθνεα διδυμοτόκοις.

[45] Κρητικῶς.] Apud Callimachum aliquoties occurrit. Hym. in Jovem:

Κρητῆ⟩. καὶ Κρητήϊ⟩ κλητικὸν καὶ θηλυκόν. Κρήτιος καὶ [46] Κρητιεύς. καὶ [47] Κρήσ⟩. ἀπὸ δὲ Κρὴς Κρησιὰς θηλυκὸν, καὶ Κρησία. καὶ [48] Κρήσιον καὶ ἀπὸ τῆς Κρητος γίνεται Κρῆτις· καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς σ, Κρῆσις. καὶ τὸ κλητικὸν, Κρῆτις καλεῖται δὲ ἡ νῆσος⟩ καὶ Αἰερία, καὶ Χθονία, καὶ Ἰδαία.

ΚΡΗΤΗΝΙΑ, τόπος Ῥόδου, ἐν ᾧ ᾤκουν οἱ περὶ Ἀλθημένην, ὃς ζητῶν ὅπου τὸν πατέρα ἀπεκτόνει, φυγὰς καὶ νυκτὶ πλοίῳ στείλας ἐν Ῥόδῳ, καὶ ὡς λῃστὰς νομίσας, ἀνεῖλε τὸν πατέρα· εἶτα δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ Ἀρταβύριον ὄρη, [50] ἀφ' ὧν Ζεὺς Ἀρταβύριος⟩.

[51] ΚΡΙΘΩΤΗ, πόλις ἐν Ἑλλησπόντου, ὀγδοήκοντα σταδίοις ἀπέχουσα τῆς Καρδίας. τὸ ἐθνικὸν Κριθωτῆς⟩, ὡς Περκωσιεύς⟩. [51] ἔστι καὶ ἄκρα Ἀκαρνανίας.

ΚΡΙΜΙΣΑ, πόλις Ἰταλίας, πλησίον Κρότωνος καὶ Θουρίου Λυκοφρῶν ἀπὸ Κριμίσης νύμφης. τὸ ἐθνικὸν, Κριμισσαῖος⟩. καὶ θηλυκῶς καὶ δευτέρως. καὶ πληθυντικῶς.

ΚΡΙΣΑ, πόλις Φωκίδος⟩ Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ [51] ἀπὸ Κρίσου Φωκικοῦ. τὸ ἐθνικὸν Κρισαῖος⟩, καὶ Κρισσαῖον πεδίον. εἰσὶ καὶ Κρίσαι ἄλλαι Τρωικαί. ἔστι καὶ Αἰολίδος⟩ Κρίσα. [54] τινὲς δὲ αὐτὴν τῇ Κίρρᾳ φασί. [55] λέ-

A & Cretæus, & Cretæius poſſeſſivum, & fœmininum Cretæias. Et Cretæenſis & Cretius, quaſi ſita Cres. Et Crelias fœmininum, & Crefia & Creſium. Et a genitivo Κρητὸς, fit etiam Cretis. & T mutato in S, Crēſis. Et poſſeſſivum Creticus. Appellatur etiam hæc B inſula Aëria, & Chthonia, & Idæa.

CRETENIA, locus Rhodi, in quo habitabat Althamenes, qui cum ab oraculo intellexiſſet, e patrem occiſurum, ultro in exilium C vir: inde nocta navigio in inſula Rhodo occurrens, & prædones arbitratus, patrem interfecit. Sunt ſupra Cretæniam Artabyrii montes, unde Jupiter Artabyrius dictus.

CRITHOTE, urbs Helleſponti, octoginta ſtadia a Cardia diſtans. Gentile, Crithotius, ut Percoſius. Eſt quoque Acarnaniæ promontorium.

CRIMISA, urbs Italiæ prope Crotona & Thurium, auctore Lycophrone. Sic dicta a Crimiſa nympha. Gentile, Crimiſæus, D quod & genere fœm. & neut. uſurpatur. Eſt quoque fluvius hoc nomine.

CRISA, urbs Phocidis, auctore Hecatæo in Europa: nomen habens a Criſo Phocidis filio. Gentile, Criſæus, & Criſæus campus. Sunt quoque aliæ Criſæ Troïcæ. Et etiam Æolidis E Criſa. Nonnulli vero eandem hanc cum Cirrha ſtatuunt,

-- -- -- Nidi di ſi dixi cumiſtum
Cecropiæ loca Cretaïca, ubi cruſta puellæ.

Apud Latinos etiam hæc vox in uſu eſt. Virg. ſive Catullus in Ciri:

-- *Hunc bello repetens Gortynius Heros*
Attica Cretæa ſternebat rura ſagitta

46 Κρητιεύς.] Polybius de Cretenſibus verba faciens plerumque hoc gentili utitur, ita enim ille lib. IV: Σ πολλοὶ τῶν αὐτοῦ ἐν τῇ πόλει παιδικοὶ ποιούμενος, καὶ συνδιημερεύων καὶ φιλοκυνηγῶν τῶν ἐν Κρήτῃ τόπων, πλὴν οὐ πολὺ διέλειπεν πάντας οἱ Κρητιεῖς τοὺς Λυκίους.

47 Κρής.] Reperitur hoc gentile apud Pauſan. in Phocicis in relponſione quadam Phemonoes, Apollinis vatis & internunciæ:

-- -- *Φοῖβος δὲ Κρήσιον ἄνδρα*
Χεῖρας ἀμιγδαλόεσσα, τὸ δὴ κλῆσσαν ἐπέπτην.

Aliquando hoc gentile geminato figma effertur, Suidas: Κρῆσσα⟩, τὴν Κώαν διαλεκτικὴν γλῶσσαν μετὰ τοῦ Κρήσσα.

48 Κρήσιον.] Apud Sophoclem in Trachiniis invenitur πέλαγος⟩ Κρήσιον, *mare Creticum*. Ad quem locum Scholiaſtes: Κρήσιον, ὡς παρὰ χειμαζομένοις ἐν αὐτῷ Κρητικοῖς ἁλιεῦσιν. Et num multitudinis apud Oppianum lib. I Cyneget.

Γαῖαν Τεμεσσοὶ δὲ, καὶ ἀντιόῃ Κρήσια φῦλα,
Ἀμφιπύρους, κραιπνοὺς τε ξίφει, δολιχοὺς τε πίλοισιν.

49 Οἱ περὶ Ἀλθημένην.] Diodorus Siculus & Apollodorus Ἀλθημένιον appellant. Quam ob cauſam Althamenes ex Creta fugiens hunc Rhodi locum *Cretenium* nominaverit, luſius perſequuntur Diod. lib. V & Apoll. lib. III, cujus hæc ſunt verba: Ἀλθημένης δὲ ἀκούσας, καὶ θείας, μὲν φονέως γίνεσθαι τῆς πατρίδος, ἔρως εἰς Κρήτην μετὰ τῶν ἀδελφῶν ἀπῳκίσατο, καθορίσαι τοῖς τόποις τὰ Ῥόδια, καὶ κρίνειν, Κρητόπολιν ὀνόμασεν.

50 Ἀφ' ὧν Ζεὺς Ἀρταβύριος⟩.] In omnibus editis τὸ Ζεὺς non apparebat, quod nos ex MSS hoc revocavimus, & auctori noſtro reddidimus.

51 Κριθωτή, πόλις Ἑλλησποντίου.] In Xylandriana male Κρηθώτη exhibetur. Ex Alcina & Juntina, ut ex MSS Κριθώτη repoſuimus. Urbs in Thra ita penitus erat ſita, habitata ab Athenienſibus, qui eo cum Miltiade commigraverant, teſte Suida. Κριθωτή, πόλις τῆς χερσονήσου, κατοικισθεῖσα ὑπὸ Ἀθηναίων τῶν μετὰ Μιλτιάδου ἐκεῖ ἀποδημησάντων.

51 Ἔστι καὶ ἄκρα Ἀκαρνανίας.] Non poſſum, quin addam verba Strabonis, quæ ſequuntur lib. X: Ἐπὶ δὲ ταύτῃ Κρίθωτα, ἢ Ἐχινάδες, καὶ πόλις Ἄστακος, ἱδρυμένη τῇ στενῇ Νυμφαίᾳ καὶ τὸν Ἀστακηνὸν κόλπον ἐκπεσόντος ποταμοῦ. καὶ ἡ Κάλυδνα δ' ἐρημωθεῖσα πολίχνη τῶν ὑπὸ Θερμοῖς Χερρονησίων.

51 Αἱ καὶ Κρῖσαι Φωκικαί.] Sic emendavimus luculentius, quam in libris Palatinis: in omnibus enim ceteris legebatur ἀλλ' Κρίσα Φωκίς. Criſum Phocidis [non vero Phocii] filium fuiſſe, etiam docet Pauſanias in Corinth. ex Alcæi poëta: Φώκῳ δὲ, Ἀστακοῦ ἐκ τοῦ πατρὸς, βασιλεῦσι Φωκεῦσι καὶ Κρίσᾳ. Præterea clariſſime lujus rei Euſtathio ad Iliad. B *Criſi* patrem *Phocum* appellatum fuiſſe, etiam Hecatæi teſtimonium producemus, ex enim ille: Κρίσσα δὲ, πόλις ἐν Λοκρίδι, κεῖται Δελφοῖς, ἀπὸ Κρίσσου τινὸς τυράννου. ἢ ἀπὸ Ἑρμιόνης φασὶ παιδὸς Φώκου.

54 Τινὲς δ' αὐτὴν τῇ Κίρρᾳ φασί.] Solus Etymologici Magni auctor in ea veritatem opinione, & ita nunc ut hemicuter utiputat contra Leuciacum, qui eodem diverſa eſſe oppida, ita enim ille: Κρίσσα, πόλις Φωκίδος. . . . Λευκάριος δὲ ταυτόν φησι τὴν πόλιν τὴν Κρίσσαν, καὶ κεῖσθαι τοῦ Κίρρου κόλπου· ἀπὸ γὰρ τῶν γειτνιώντων οὕτως τινὲς φασὶν ἐκλῆσθαι· ὡς ἀπὸ τῶν Πυθιονικῶν. Concludit denique eandem lectionem: ἡ αὐτὴ ἐστὶ Κρίσσα καὶ Κίρρα. Sed ridiculum eſſe hujus Grammatici opinionem, evidentiſſime con-

ſtat

[11] λέγεται τὸ ἐθνικὸν Κρεμαῖος, καὶ θηλυκὸν Κρεμαία, ὡς ἀπὸ Κρεμοῦς. A

ΚΡΙΩΑ, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Κριωεύς. τὸ τοπικὸν Κριωῆθεν, καὶ Κριωῆζε, καὶ Κριῶσε.

ΚΡΟΒΥΖΟΙ, [12] ἔθνος πρὸς νότον B ἄνεμον, ἐπὶ Ἴστρῳ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἐξ οὗ Κροβυζικὴ ἡ γῆ.

[13] ΚΡΟΚΕΑΙ, πόλις Λακωνικὴ, τῶν ἑκατὸν πόλεων μία. λέγεται καὶ ἐνικῶς. οἱ ἐγχώριοι, [14] Κροκεᾶται. λέγεται δὲ τοπικῶς C Κροκήθεν.

ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΩΝ, πόλις ἐν τῇ Μοιρίδι τῇ λίμνῃ ἐν Αἰγύπτῳ. Ἡρόδοτος ἱστορεῖ. σκληθῆναι δὲ αὐτὸν [15] ὅτι ὁ Μηνᾶς βασιλεὺς ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν διωκόμενος, D μετ' ἵππου φεύγει. καταπεσόντος δὲ τοῦ ἵππου ἐν τῇ Μοιρίδι λίμνῃ, ὑπὸ κροκοδείλου ληφθῆναι, καὶ ἐξενεχθῆναι εἰς τὸ πέραν, καὶ κτίσαι αὐτὸν πόλιν, καὶ καθιερῶσαι τοὺς κροκοδείλους. ἀτιμῆσαι τε μηδένα ἀποκτεῖναι τὸ ζῶον, ἡγεῖσθαι τε εἶναι θεόν. ὁ πολίτης, Κροκοδειλοπολίτης. E

ΚΡΟΚΥΛΕΙΟΝ, νῆσος Ἰθάκης· [16] Θουκυδίδης τρίτῃ. τὸ ἐθνικὸν. [17] Κροκυλίτης. Ἡρακλείων δὲ ὁ Γλαύκου, τετραχῇ φησι τὴν Ἰθάκην, ἧς τὸ μὲν πρῶτον πρὸς μεσημβρίαν [18] καὶ θαλάτταν *, καὶ τὸ δεύτερον Νήϊον, καὶ τὸ τρίτον Κροκύλιον, τὸ τέταρτον Αἰγιρήαν. F

ΚΡΟ-

statuunt. Gentile quoque Criseïus dicitur, & femininum Criseïas, tanquam a Criseus.

CRIOA, populus Antiochidis tribus. Popularis, Crioënsis. Localia ex, ad, & in Crioïs denotant.

CROBYZI, gens ad notum Istri sita, auctore Hecataeo in Europa. Hinc Crobyzica regio.

CROCEÆ, urbs Laconica, ex centum civitatibus una. Dicitur quoque numero singulari. Incolæ, Croceatæ. Adverbium loci quoque in usu est, quod ex Croceis denotat.

CROCODILORUM URBS, urbs in Mœride palude in Ægypto, de qua Herodotus libro II. Ita autem dicta est, quod Menas rex canium suorum infectatione cum equo aufugerit. Equo autem in Mœridem lacum incidente, Menas suscipitur a crocodilo, & in ulteriorem ripam transportatur, ubi urbem condidit & crocodilos consecravit. Prohibuit enim, neminem hoc animal occisurum, sed contra statuit divinis honoribus afficiendum. Civis, Crocodilopolites.

CROCYLEUM, insula Ithacæ, de qua Thucydides libro III. Gentile, Crocylensis. Heracleo Glauci filius Ithacam in tres partes divisam perhibet, ejusque primam partem versus meridiem & mare sitam esse, & secundam Nejum, tertiam Crocyleum, & quartam Ægirea appellari.

CRO-

statem Strabone, ne alios auctores adducam, ita enim ille lib. IX: Ἴστατο πόλις ἀρχαία Κίρρα, ἐπὶ τῷ Κρισαίῳ κόλπῳ. ἀφ' ἧς εἰσέπλους εἰς Δελφοὺς ἡμιτρόπαιος ἐγένετο. Ἵδρυται δ' ἀπωτέρω Σικυῶνος. εἶτα ἡ Κίρρα τὸ Κρισαῖον πεδίον ἐνέμετο. πόλις δ' ἦν ἐπὶ λόφου πόλις Κρίσσα, ἀφ' ἧς ὁ κόλπος Κρισσαῖος. Hic Strabonis locus si Etymologo tuisset cognitus, fallam illam opinionem repudiasset. Plura qui vult, consulat Palmerium Gr. Ant. lib. VI cap. III.

[11] Λέγεται τὸ ἐθνικὸν Κρεμαῖος, καὶ θηλυκὸν Κρεμαία.] Hominibus libris hic locus miserime mutilatus circumferbatur, quem Salmasius in margine sui Stephani, eo modo supplevit, uti jam legere licet. Exhibebant enim editiones omnes: Λέγεται τὸ ἐθνικὸν Κρεμαῖος, ὡς ἀπὸ Κρεμοῦς.

[12] Κροβύζοι, ἔθνος.] Hujus meminit Hellanicus in Barbaricis Legibus, cujus operis fragmentum reperitur apud Etymologici Mag. auct. in Ζωμαλίδαι. ἀδιαστίκτως δὲ Τίτακες καὶ Κροβύζοι. Extat etiam hujus gentis memoria apud Herodot. lib. IV, & Strab. lib. VII.

[13] Λέγεται καὶ ἐνικῶς.] Invulgatis male erat singulari numero Ἕρκεια, quod emendavimus. Paus. in Lac. Ἐστὶ δὲ Λακεδαιμονίοις ἐν τοῖς ὑπὲρ τὴν θάλασσαν κατῳκισμένοις ἡ πόλις ἡ Κρόκεια. Et in Corinth. Λίθοι κατειλημμένοι κύκλῳ, καὶ ἐν αὐτοῖς Κρόκεια, χώρα τῆς Λακωνικῆς ἐρήμη. Sequentibus legebatur, λέγεται καὶ ἐνικῶς. Pro quo necessario substituendum erat, quod jam divulgavimus.

[14] Κροκεᾶται.] Eodem gentili utitur Pausan. loco citato in Lac. sed non juxta communem dialectum inflexo: Περὶ μὲν δὴ τοὺς κώμους, Διὸς Κροκαλίου λέγουσι πεποιημένους ἐρῶντος ἥρωος.

[15] Ὃν ὁ Μηνᾶς βασιλεὺς ὑπὸ τῶν ἰδίων &c.] In omnibus libris calamo exaratis & editis ingens lacuna conspicitur, legebaturque hunc in modum: ἐκλεῖψαι δὲ ἔτους ὁ μὲν * ὑπὸ τῶν ἰδίων &c. Hanc lacunam replevimus auctoritate Diodori Siculi, a quo fusius hæc historia lib. I narratur: Φασὶ γάρ τινες, τὸν Δηρεάδου μετὰ βασιλέα τὸν ἀφανισθέντα Μηνᾶ, διωκόμενον ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν, κατενεχθῆναι εἰς τὴν Μοίριδα (legendum Μοιρίδα.) καλουμένην λίμνην, ὑπὸ τοῦ κροκοδείλου ἀναληφθέντα, εἶτα τὸ πέραν ἀπενεχθέντα, ἐν δὲ τοιούτοις χρόνοις βασιλεύσαι τῶν Αἰγυπτίων, πόλιν κτίσαι, καὶ καθιερῶσαι τοὺς κροκοδείλους.

[16] Θουκυδίδης τρίτῃ.] Non dubito, quin noster hæc innuat verba: Ἄρχε τῆς ἠπείρου ἐπικείμενος ἐς τὸν Αἰτωλικὸν, ἐς ἄκρον τῆς ἠπείρου ἐκείνης Πολύκαστρον, ἐς τὴν Δουλιχίαν Κεφαλλῆνας, ἐς τὴν τρίτην Τρίχυνα. Sed obiter observandum, in hisce verbis nullam de insula fieri mentionem. Erat enim Ætoliæ oppidum in opposita continente.

[17] Κροκυλίτης.] Dubito de hoc gentili. Salmas. ad marginem scripsit Κροκυλεώτης, quod mihi videtur melius, quanquam non ignorem τὸ Κροκυλίτης etiam ab Eustathio ad Hom. agnosci.

[18] Καὶ θαλάττιον *.] Hunc locum ex mente Palmerii alterisco notavimus, deest enim post illa verba nomen proprium primæ partis, quam procul dubio Heracleon suo nomine indigitaverat. Putarque idem vir doctissimus, lacunam hanc non incommode vocabulo Νήϊον impleri posse, adductus auctoritate loci Homerici Iliad. B:

Οἱ δ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον,
Καὶ Κροκύλειόν τ' ἐνέμοντο, καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν.

Illud Νήϊον Homerus non agnovit, quod habet apud

ΚΡΟΜΥ'ΟΥΣΑ, νῆσος Ἰβηρίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Κρομυούσιος.

A CROMYUSA, insula Iberiæ, de qua Hecatæus in Europa. Gentile, Cromyusius.

ΚΡΟΜΜΥ'ΩΝ, πόλις [61] πλησίον Ἀσκάλωνος· Φιλήμων ἐν Ἐφήβῳ. ὁ πολίτης, Κρομμυώνιος.

CROMMYON, oppidum prope Ascalonem, de quo Philemon in Ephebo. Oppi-B danus, Crommyonius.

ΚΡΟ'ΣΣΑ, πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ· [64] Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν Κροσσαῖος, [64] ϑηλυκῶς καὶ διὰ τῆς ι.

CROSSA, urbs ad Pontum, de qua Hecatæus in Asia. Gentile, Crossæus, quod fœm. & neutro genere in usu est.

ΚΡΟΤΑΛΛΑ [65], πόλις Ἰταλίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Κροταλλαῖος, ὡς Ἄβολλα Ἀβολλαῖος.

CROTALLA, urbs Italiæ, de qua C Hecatæus in Europa. Gentile, Crotallæus, uti Abolla Abollæus.

ΚΡΟ'ΤΩΝ, πόλις Ἰταλίας Δωρικὴ, ἔχει τὸ Ῥῆγμον. βαρύνεται δὲ, ὅτι τὸ ὄρος σημαίνει, [67] ὅθεν ὁ Αἴσαρος ῥεῖ ποταμός. τὸ μὲν πρὸ [68] ὅτι διὰ τὴν φθορὰν τῶν κυνῶν, ὀξύνεται. ἔστιν ἑτέρα πόλις [69] Τυρρηνίας μητρόπολις· [70] καὶ τρίτη, Ἰταλίας. οἱ πολῖται, Κροτωνιάται· καὶ ϑηλυκῶς, Κροτωνιᾶτις, καὶ Κροτώνιος, καὶ Κροτωνία, [71] καὶ Κροτωνιάτης, καὶ Κροτωνιάς.

CROTON, præclara urbs Italiæ, circa Rhegium. In penultima hæc vox accentum gerit, montem denotans, unde Æsarus D amnis fluit: sed quando sumitur pro eo, quod canibus perniciem adfert, accentu in ultima notatur. Est & alia urbs, Tyrrheniæ metropolis. Et tertia Italiæ. Cives, Crotoniatæ. Genere fœminino Crotoniatis. Et Crotonius, & Crotonia, & Crotoniata, & Crotonias. E

ΚΡΟΥΣΤΟΜΕΡΙ'Α, πόλις Σαβίνων

CRUSTOMERIA, urbs Sabinorum, quæ

Stephanum Heracleon. Habet vero Νέαιβα, quod omisit Heracleon, vel ejus exscriptor. Ex Homero igitur & Heracleone facili negotio quatuor Ithacæ partes colligi queunt, scilicet, *Neritum*, *Neium*, *Crocylium*, & *Ægilips* seu *Ægirem*. Videsis laudatum Palmerium lib. IV Græc. antiq. Sed nequid prætermittam, monendum, illam partem, quæ hoc a Stephano Crocylium dicitur, alio in loco Δῆμος appellari, ita enim ille in ithacæ voce: καὶ πόλις ἐν Ἰθάκῃ, ἧς καὶ Κεφαλλῆνες.

[61] Πλησίον Ἀσκάλωνος.] Non fuit prope Ascalonem urbs hoc nomine. Vel Ascalon ipsa, ne dicta fuit a genere quodam coeparum sive τῶν ἀσκαλωνίων, quas hodie *Echalottes* vocamus; vel alio quodam fato contigit, quod noster ex Philemonis Ephebo, urbem hoc nomine produxerit. Apud Strab. lib. XVI hæc leguntur verba: Κεφαλλῆνες τ' ἐγγὺς ἦσαν ἡ χώρα τῶν Ἀσκαλωνίων. Fortasse iis haud dissimilia habuit Philemon, unde noster hoc nomine urbem finxerit.

[64] Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.] In omnibus editis legitur Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Nos lectionem codicis Vossiani exhibemus.

[65] Θελκτικῶς καὶ ἐλλιπῶς.] Pessime hanc sectionem tractarunt librarii, vel alio quodam fato injurium passa est, ita enim in editis concipiebatur. Κρόταλα, πόλις ἐγγὺς τοῦ Πόντου. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, τὸ ἐθνικὸν Κροταλλαῖος, ὡς Ἄβολλα Ἀβολλαῖος. Restitutionem hujus loci in integrum cod. MS Vossiano debemus.

[66] Κρότωνα, πόλις Ἰταλίας &c.] Totam hanc sectionem beneficio codicis Vossiani, quæ temporis injuria perierat, auctori nostro reddimus. Non dubito, quin oppidum illud in agro Brutio ad amnem Crotalum fuerit situm, prope Scylacium promontorium, in mare Siculum se exonerantem.

[67] Ὅθεν ὁ Αἴσαρος ῥεῖ ποταμός.] Libri calamo exarati & edita omnes constanti scriptura exhibent: ἧχι Ἄξιος ῥεῖ ποτ'. Sed cum is fluvius Macedoniæ sit adscribendus, hic locum habere nequit, & auctoritate aliorum pro τὸ Ἄξιος reduximus τὸ Αἴσαρος; uti etiam emendabat Cluver. Ital. Ant. lib. II cap. XV. permotus auctoritate Dionysii, Straboniisque & Theocriti Scholiastæ.

[68] Ἐπὶ δὲ φθορᾷ τῶν κυνῶν.] Sic legitur in Aldina Florentinaque: typothetarum erroribus inferendum τῶν ἑρκείων, quod Xylandriana exhibet. Vox κρήγυον appellative sumta pro eo, quod perniciem adfert canibus, accentum in ultima gerit, uti vult noster, sed apud alios alio accentu notatur. Loquitur sine dubio Stephanus de *ericio*, qui sunt, πικρὸν κυσὶν φθορὴν ζώφυτον, uti loquitur Eustath. ad Iliad. N. pediculi pecudum, aut vermes, non duntaxat canes infestantes, sed omnis pecoris commune malum. Variis nominibus insignitur illud animalculum Hesychio: κρήγυον, ἐστι φλείμης, ὃ πάσῃ κύνι λυμαίνεται. εἰ δὲ σπαραγμὸν ἐμποιεῖ, ἢ τι ζῶον τὸ ὑπὸ κυνὶ ἢ βοσὶ γινόμενον. Idem alio in loco: Κίρτος, ὃ ὑπὸ πᾶσι κυσὶ κρήγυον. Et tertio loco: Κωνωπίον, κρήγυον, εἰ τῶν κυνῶν σπαράττει. Κωνωπίδιον, τὸ κρήγυον· λέγει δ' ἴσως, ὃ ἐν φθείρει. Aristoteles lib. V Hist. Animal. refert, omnia animalia, excepto asino, pediculis & ricinis infestari, & addit: εἰ δὲ βούλοιτό τις φθεῖρα, πιὼν δὲ πατρόβολον κἂν πόαν κρήγυον. φθείρας εἰ ἀποκτεῖνει. Et paullo post: ἐν δὲ τοῖς κυσὶν, εἰ ἐρυθρὸν ἔχουσι τὸ κρήγυον. Videtur distinguere inter κρήγυον & φθεῖρα, cum tamen in Glossis hæc voces sunt synonymæ: *Ricinus*, κρήγυον & φθεὶρ exponitur. Et alio loco: φθεὶρ, ἤγουν κρήγυον, *ricinus*. Φθειρήγειν, ἐπὶ κλινῆς εἶναι, ricinosus. Canum auribus inhærere ricinos refert Varro, & ex eo Isidorus.

[69] Τυρρηνίας μητρόπολις.] Eadem est civitas, quam noster alio loco Κυρνήνιον appellat. Videsis Cluverium Ital. Antiq. pag. 573.

[70] Καὶ τρίτη, Ἰταλίας.] Tertium hoc nomine oppidum apud Geographos non est obvium, & quanquam in insula Sicilia etiam non inveniatur, puto tamen hoc loco corrigendum, καὶ τρίτη, Σικελίας. Legimus enim in scholiis ad Theocriti Idyl. IV hæc verba: Ἄλωπι καὶ Κρήγνη, λέγεται ἐπὶ καὶ ὁ μὲν ἱδρυσάμενος τὴν Κρήγνην, ὁ δὲ ἐν Σικελίᾳ ἔκτισε κρήγνιον. Fortasse noster, in hoc non dissimilem antiquorum locum incidens, putavit in insula Sicula hoc nomine urbem extitisse, cum certum sit, illam Italiæ partem, in qua Rhegium & Croto collocantur, Siciliæ nomine a veteribus insignitam. Ergo prima & tertia eadem urbes sunt.

[71] Καὶ Κροτωνιάτης.] Cum supra omnino noster dixerit, εἰ πολῖται Κροτωνιᾶται, hinc illa repetitio vocis supervacaneæ est, nisi alia forma induxerit.

γων, ἀνηρέθη Ῥωμύλῳ. [71] Διονύσ. ἐν β΄ Ἱστορ. Ῥωμαϊκῆς Ἀρχαιολογίας. τὸ ἐθνικὸν, Κρουστομερῖνος.

A quæ Romulo obstitit, auctore Dionysio lib. II Antiquitatum Romanarum. Gentile, Crustomerinus.

ΚΡΟΥΣΙΣ, μοῖρα τῆς Μυγδονίας· στρεφέων ἐδδάμη. [72] Μυγδονικῆς Κρουσίδ. ἀπὸ Κρουσέως, τοῦ Μύγδονος υἱοῦ. τῷ πατρὶ ἔθηκε Κρουσίδις, ὡς Χαλκιδίς. ἐκ τῆς Κρυ * ἐστι θηλυκὸν ὁμώνυμον Κρυσὶς γῆ.

CRUSIS, pars Mygdoniæ, auctore Strabone libro VII: Mygdonicæ Crusidis. Nomen habet a Cruteo Mygdonis filio. Ex regionis consuetudine gentile dicitur Crusidensis, uti Chalcidensis. Est autem Cru * & fœmininum homonymum Crusis, quod de regione usurpatur.

ΚΡΥΑ, πόλις Λυκίας. Ἀρτεμίδωρος ἐν τῇ ἐπιτομῆς πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν Κρυάς. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι νῆσοι Κρυέων, Κάρυσις, καὶ ἄλλαι.

CRYA, urbs Lyciæ, de qua Artemidorus libro I Epitomes. Gentile, Cryensis. Sunt & aliæ insulæ Cruensium, Carysis & Alina.

ΚΡΥΑΣΣΟΣ, [73] πόλις Καρίας. ἀπὸ Κρυάσσου τοῦ Κάρητος. ὁ πολίτης, Κρυασσεύς.

CRYASSUS, urbs Cariæ, a Cryasso Caretis filio nomen habens. Civis, Cruassensis.

ΚΡΩΒΙΑΛΟΣ, πολίχνιον πρὸς τῇ Ἑπτακῇ. [74] Ἀπολλώνι. δευτέρῳ.

Κρωβίαλον, Κρώμναν τε, καὶ Ὑλήεντα Κύτωρον.

οἱ οἰκοῦντες, Κρωβιαλεῖς.

CROBIALUS, oppidulum juxta Ponticam, cujus meminit Apollonius libro III:

Crobialum Cromnamque, & sylvosum Cytorum.

Incolæ, Crobialenses.

ΚΡΩΜΝΑ [75], πόλις Παφλαγονίας, ἡ νῦν Ἀμάστρις, ὡς ἔφημεν. τινὲς δὲ Φασιανίν Ἀμαστριδ. τὸ ἐθνικὸν, Κρωμνίτης, καὶ Κρωμναῖος, καὶ Κρωμναιεύς. [76] ἔστι καὶ Πελοποννήσου πόλις δεφενικῶς καὶ θηλυκῶς, καὶ ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς. [77] ἀπὸ ἥρωος τοῦ Λυκάονος.

CROMNA, urbs Paphlagoniæ, quæ nunc Amastris, uti antea dictum est. Nonnulli vero Castellum Amastridis sic vocant. Gentile, Cromnita, & Cromnæus, & Cromnæensis. Est quoque Peloponnesi urbs, quæ masculino & fœm. & singulari & plurali numero efferetur, nomen habens a Cromno Lycaonis filio.

ΚΡΟΠΙΑ, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. Φρύνιχος μὲν Κροπιάδα φησὶν Ἀνδρωτίων δὲ Κρῶπας φησὶ τὸν δῆμον. ὁ δημότης, Κροπίδης. τὰ τοπικὰ, ἐκ Κρωπιδῶν, ἢ Κροπιάθεν, Κρωπιάνδε, Κρωπιᾶσι.

CROPIA, populus Leontidis tribus. Phrynichus Cropiada appellat: Androtio vero vicum Cropas vocat. Popularis, Cropides. Localia ex ad & in Cropia significant.

ΚΡΩΣ, πόλις Αἰγύπτου. Ἑκαταῖος ἐν τῇ Περιη-

CROS, oppidum Ægypti, auctore Hecatæo

[71] Διονύσ. ἐν β΄.] Non duntaxat lib. II, sed etiam VII & XI hæc urbs Dionysio Hal. Κρουστομερία dicitur, & præterea Κρουστομέρινον genere neutro lib. II. Gentile quoque apud eundem duplici terminatione effertur, Κρουστομερῖνος, quod Stephano agnoscitur, & Κρουστομέρινος: Latino ore CRUSTUMERINUS (ut *Crustumina tribus* apud Varronem) & CRUSTUMINUS, quod apud Cic. Liv. aliosque plures occurrit.

[72] Μυγδονικῆς Κρουσίδ.] Emendabat hoc modo hunc locum Salmasius in ora sui Stephani, qui in libris calamo nimis & editis corruptissimus circumferebatur, erat enim in iis: ἐμφερῶς Κρουσίδ. Sed apud Strab. lib. VII. nulla hac de re exstat mentio.

[73] Ἐπιπλήσιος αὐτῷ.] MSS οἱ ἐπιβουλῇ Ε.

[74] Κρωμνα, πολ. Καρ.] Apud Plutarch. de Virt. Mulier. occurrit Κρωμνα, quod rarum videtur Xylandro non mutilum, cum proficatur sic ita in MSS Plutarchi. Stephanum habere genuinum nomen, liquet etiam ex Polyæno lib. VIII: Κάρες οἱ Κρωμνᾶται ἐλεύσεσθαι ἐπὶ Μιλησίους. Gentile nomen invenitur apud Plut. loco jam allegato: Ὡς δὲ ἔνιοι οἱ Κρωμνᾶται κωλύσειν ἔφασαν.

[75] Ἀπολλώνι. δευτέρῳ.] In omnibus libris legebatur Ἀπολ. τρίτῳ. Sed mendum olfecit Hartungus, cujus emendationem substituimus.

[76] Κρώμνα, πολ. Παφλαγονίας.] Eadem ferme habet Eustathius ex Nostro, ita enim ille ad Iliad. B: Κρώμνα δέ, ἡ χωρίον Ἀμαστριδ. καθὰ καὶ ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς γράφομεν, ἢ πόλις Παφλαγονίας, ἥτις ἡ νῦν Ἄμαστρις. ἔθνικὸν κατ' αὐτὴν τροχαῖον Κρωμνίτης καὶ Κρωμναῖος καὶ Κρωμναιεύς, ὡς δὲ καὶ Πελοποννησία Κρώμνα. Ultimum gentile vel in Stephano, vel in Eustathio est vitiatum: vel diphthongus αι redundat in nostro, vel deficit α in Archiepiscopo, qua de re nihil judicamus, donec clarior lux affulgeat.

[77] Ἐπὶ τῆς Πελοποννήσ. πόλ.] Cromnæ meminit Lycophron:

Δρύμας τε καὶ Πρόφαντος ὁ Τρόμης ἄναξ.

Ad quæ verba sic commentatur Scholiasta: Δρύμας δὲ ὁ Λύκαονος υἱὸς Μιλητίου. Πρόφαντος δὲ ὁ Ποσειδῶνος, ὃν ἔσχε Θυρεᾶτις Κρώμνα δι' χωρίου Καρίας, ἐξ ἧς οἱ ἐγχωρίως φασὶν οἱ ἐκεῖ Γέται. Sed vix puto hanc innuere Stephanum. Alterius meminit Athenæus prope megalopolin, quam diversa terminatione & genere effert, ita enim ille lib. X: Ὡς Ἀρχέλαος πολιορκήσων Κρώμνα, πολίχνιον δ' ἦν ἐρύμασι πάνυ ἰσχυρὸν Μεγαλῆς πόλεως. Interjectis paucis verbis legitur: Σωσίστρατος δὲ οἱ Λιβανιεὺς τὸ λιχνεῖν, ἐβούλετο κρῦσαι κρῦος ἐν τῇ Κρώμνῃ.

[77] Ἀπὸ Κρώμνου τοῦ Λυκάονος.] Catalogus Lycaonis liberorum exhibetur a Pausania in Arcadicis, ubi Κρώμνα meminit, a quo κρώμνα sunt denominati.

πολιτικὸς Ἀσίας. ὁ πολίτης, Κρωΐτης· καὶ νομὸς Κρωΐτης. ἔστι καὶ Κρωὶς Ἀράβων πόλις.

ΚΤΗΜΕΝΗ [80], πόλις Θεσσαλίας, ὑπὸ Πηλέως Φοίνικι δωρηθεῖσα. ἧς τοὺς πολίτας Ὅμηρος Δολοπὰς φησιν, ὡς [81] Σίντιες ἐκ Λήμνου, καὶ Τρῶας ἐξ Ἰλίου, καὶ Ζελείας καὶ Ἐπειοὺς τοὺς Ἠλιάδας. [82] καὶ Φαίακας ἐκ Κερκύρας. καὶ Ἄβαντας, τοὺς Εὐβοέας, καὶ Κτημένιον Δολοπάδα. τὸ ἐθνικὸν, ὡς Κλαζομένιος, Κτημένιος, καὶ Κτημέναιος.

ΚΤΗΣΙΦΩΝ, πόλις Ἀσσυρίας· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ. τὸ ἐθνικὸν, Κτησιφώντιος.

ΚΥΑΛΟΣ, πόλις Λυδίας, [83] κτισθεῖσα ὑπὸ Κυάλου τοῦ Διός. τὸ ἐθνικὸν Κυάλιος, ὡς Φάρσαλος Φαρσάλιος.

ΚΥΑΡΔΑ, πόλις Καρίας, ἀπὸ Κυάρδου βασιλέως Καρῶν, [84] υἱοῦ Βαργάσου. τὸ ἐθνικὸν Κυαρδεύς, ὡς Λαρανδεύς.

ΚΥΒΑΣΣΟΣ, πόλις Καρίας, [85] ὡς Καβασσός. τὸ ἐθνικὸν Κυβασσεύς, ὡς Ἁλικαρνασσεύς.

ΚΥΒΕΛΕΙΑ [86], πόλις Ἰωνίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἡρωδιανὸς δὲ Κυβέλην φησὶ πόλιν Φοινίκης. [87] ἔστι καὶ Κύβελλα Φρυγίας. [88] καὶ Κυβελλονιερὸν, ἀφ' οὗ Κυβέλη ἡ Γέα λέγεται,

CTEMENE, urbs Theſſaliæ, quam Peleus Phœnici dono dedit, cujus cives Homerus Dolopas vocat, quemadmodum Sintii Lemni, & Troës Ilii, & Zeleas atque Epeos Elidis, & Phæacas Cercyræ, & Abantes Euboœenſes, & Ctemenem Dolopiadem. Gentile Ctemenius, uti Clazomenius, & Ctemnæus.

CTESIPHON, urbs Aſſyriæ, de qua Marcianus in Periplo. Gentile. Cteſiphontius.

CYALUS, urbs Lydiæ; a Cyalo Jovis filio condita. Gentile, Cyalius, uti Pharſalius.

CYARDA, urbs Cariæ, ſic dicta a Cyardo rege Carum, Bargaſi filio. Gentile, Cyardenſis, uti Larandenſis.

CYBASSUS, urbs Cariæ, uti Cabaſſus. Gentile, Cybaſſenſis, uti Halicarnaſſenſis.

CYBELEA, urbs Joniæ, auctore Hecatæo in Aſia. Herodianus vero Cybelen Phœniciæ urbem nominat. Eſt quoque Cybella Phrygiæ a & Cybellum templum, unde Cybele

[80] Κτημένη, πολ. Θεσσαλίας.] Hujus urbis meminit Apollonius Rhod. lib. 1:

-- -- -- Ἄγχι δὲ Λήμνου
Ξουθίδαι Κτημήν[ιον] Δολοπηίδα ναιετάουσαι

Quo in loco ſi Κτημήν legeretur, verſiculus non conſtaret. In Stephano tamen rectus literarum ordo obſervatur.

[81] Σίντιες ἐκ Λήμνου.] Scilicet a primis & antiquis incolis hoc nomen fortiebantur, qui ex Thracia in eam inſulam pervenere, ita enim noſter in Λῆμνος. φκίσθη δὲ ὑπὸ Θρᾳκῶν, οἱ Σίντιες ἐκαλοῦντο, ὡς Στράβων. Locus etiam egregius eſt apud Heſychium, ſed corruptiſſimus: Σίντιες, Θρᾳκῶν τι γένος· οἱ δὲ τοὺς τῶν λῃστῶν κακοῦσι. Ubi ſine dubio Λήμνιοι ſcribendum.

[82] Καὶ Φαίακας ἐκ Κερκύρας.] Sic omnes editi. Voſſianus: καὶ Φαίακας ἐκ Χερσίας. Pro quo omnino ſcribi debuerat Σχερίας. Nam hoc nomine olim Phœacia, ſive Corcyra appellabatur. Steph. Σχερία, ἡ Φαιακία.

[83] Κύαλος ἀπὸ Κυάλου τοῦ Διός.] Hanc urbem Jovem conditorem habuiſſe, mihi perſuadere non poteram, quod tamen legebatur in omnibus editis & MSS codicibus. Nobis videbatur excidiſſe Κυάλου τοῦ, quæ verba, ut verum fatear huic editioni addidimus, in aliis enim tantum excuſum conſpicitur: κλεῖσται ἀπὸ Διός. Hujus urbis porro meminit Theophraſtus libello de Igne, cujus verba emendavit CL. Voſſius: Καὶ πόλεις ὅλας τὰς μὲν ἐκ τῶν μυρικοβλαστούντων τόπων ξηρὸν χῖον τὸ λιβανωτὸν, ἃ δὲ ἐκ Κυάλου λίθου, ἢ ἐκ τῆς περὶ πίσσαν, καὶ ἔτι ἄλλας πολλῶν. Addit porro Vir doctiſſimus: *Cyalus eſt Lydiæ urbs maritima, quæ & Κύβαλος ab Antiphane, & poſtea Cybeleum dicta eſt, ut alibi oſtendimus. Erant vero admodum ſibi invicem vicinæ, Alexandria, Aſſus, & Cyalus, unde apparet vero hoc literæ patrem Aſſium & paſſerem iſtum ſarcophagum provenisſe.*

[84] Υἱοῦ Βαργάσου.] Hic Bargaſus fuit filius Herculis & Bargæ, uti in Βάργασα teſtatur apud noſtrum Apollonius Caricorum xv: ubi fortaſſis etiam de hoc oppido Cybaſſo mentionem fecit.

[85] Ὡς Καβασσός.] Ex hoc loco etiam liquet, ſatis bene emendaſſe hanc vocem, ubi ante ſuo loco & ordine haud bene legebatur Καβασσός, πολ. ἐν Καππαδοκίᾳ.

[86] Κυβέλεια, πολ. Ἰωνίας.] Hæc eadem videtur Cl. Voſſio in notis ad Melam, quam ſupra Stephanus Cybelum vocavit. Vide notas ad eam vocem. Strabo lib. XII. Cybelliam pagum hiſce verbis memorat: Μετὰξὺ δὲ τῶν Ἐφεσίων καὶ τῶν Μιλησίων ἐστὶν ὄρος, ὑπὲρ ὃ πολίχνιον, ἥτις καλεῖται Κυβέλεια, καὶ ἄκρα Μέλανα ὀνομαζομένη, ῥοώδεσι ἔχουσα λιμένας.

[87] Ἔστι καὶ Κύβελλα Φρυγίας.] Illud oppidum ab aliis ſimplici λ & genere neutro effertur. Lucianus in Jud. Vocalium, ubi perhibet Athenienſes eo coloniam duxiſſe: Ἐπιδήμων τινὰ Κυβέλλῳ, τὸ δὲ ἐπαποικίσαι φασὶν αὐτὸ, ἔτεσιν, ὡς ἐγὼ λέγω, Ἀθηναῖον. Videtur Livii Caballum, ita enim ille lib. XXXVIII cap. XVIII: *Ad Caballum Gallograeciae caſtellum, caſtra habentibus Romanis.*

[88] Καὶ Κυβελλονιερὸν, ἀφ' οὗ Κυβέλη ἡ Γέα λέγεται.] His verbis, ſi fana ſint, Stephanus indicat Cybelen a ſuo Cybello nomen habere, quod alii auctores a Cybelis montibus ei attribuunt. Sic Strabo: ἀπὸ τοῦ Κυβέλου ἡ Κυβέλη. Eum videſis lib. XII. Locus etiam egregius eſt in comment. ad Ariſtoph. Aves: Κυβέλου φασὶ τοῦ Φρυγὸς, ὃς ἐστὶ τοῦ Πίνου, ἀφ' οὗ καὶ Κυβέλεια ὄρη. ἐρᾷσαι δὲ ἡ Γῆ, διὰ τὸ ἐν τούτοις λεοντας ἐκθρέψαι. Quare fortaſſis in Steph. genuinum reponendum eſt ἔφης: nili quis malit illam vocem inſerere & locum ita conſtituere: καὶ Κυβέλεια ἐν Φρυγίᾳ, ἀφ' ἧς ὁ Κυβ. &c. In hunc ferme ſenſum ſcripſit Phavorinus: Κύβελλα, ἐν Φρυγίᾳ, ἔνθα τὸ μητρῷον τῆς Κυβέλης ἵ-
ζεται

λίγη), [88] Κυβελησσηνὸς, καὶ Κυβελὶς· Πεί- A
σανδρος δεκάτῳ.

ΚΥΒΟΣ, [89] πόλις Γαδείρων ἐν Λιβύῃ φοινίκων· Ἑκαταῖος περιηγήσει αὐτῆς· Καὶ λιμὴν πυθ, ἄκρη, καὶ Κυβώ. ὁ πολίτης Κυ- B
βίτης, ὡς Σαβίτης τῆς Σαβῶς, ἢ [90] Κυβοί-
της, ὡς τῆς Βυτοῦς Βυτοίτης.

ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΟΝ, δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς. ὁ δημότης, [91] Κυδα-
θηναιεύς. ἐστεύξην ἦν Νικοχάρης ὁ κωμι- C
κὸς, καὶ Κύων Κυδαθηναιεύς. τὰ τοπικὰ,
ἐκ Κυδαθηναίων, εἰς Κυδαθηναίων, ἐν Κυ-
δαθηναίων.

ΚΥΔΑΝΤΙΔΑΙ, δῆμος τῆς Αἰγηΐ-
δος φυλῆς. ὡς δὲ Φρυνίχος, Πτολεμαΐ- D
δος. ὁ δημότης, Κυδαντίδης. τὰ τοπικὰ,
ἐκ Κυδαντιδῶν, εἰς Κυδαντιδῶν, ἐν Κυδα-
τιδῶν.

ΚΥΔΝΑ, πόλις Μακεδονίας· Θεα-
γένης ἐν Μακεδονικοῖς. ἡ καὶ διαφθαρεῖσα E
Πύδνα λέγεται. τὸ ἐθνικὸν, Πυδναῖος. ἔστι
καὶ Κύδνος ποταμὸς Βιθυνίας.

ΚΥΔΡΑΙ, πόλις τῶν Βυρσῶν, [92] Στρα-
βὼν ζ.

ΚΥΔΡΑΡΑ, πόλις· [93] Ἡρόδοτος F
ἱστορεῖ. τὸ ἐθνικὸν Κυδραραῖος, ὡς Με-
γαραῖος. ἔστι δὲ [94] πρὸς τοῖς ὄρεσι τῶν Φρυ-
γῶν.

ΚΥΔΡΗΝΗ, [95] πόλις Ἀρμενίας, οὐχ
ἡ παῖς Κύδρου. τὸ ἐθνικὸν, Κυδρη- G
νεύς.

ΚΥΔΩΝΙΑ, πόλις Κρήτης, [96] ἡ πρό-
τερον

Cybele Rhea dicitur. Hinc Κυβελησσηνὸς in Cybelis montibus genitus, & Cybelis, quod apud Pisandrum libro x in usu est.

CUBUS, urbs Jonum in Libyphœnicia, auctore Hecatæo in Periegesi: Et portus, Acre & Cybo. Civis, Cybites, uti Sabites a Sabô; vel Cyboites, quemadmodum a Butô Butoites.

CYDATHENÆUM, populus Pandionidos tribus. Popularis, Cydathenæensis. Hinc erat Nicochares comicus, & Cyon Cydathenæensis. Localia ex, ad & in Cydathenæis significant.

CYDANTIDÆ, populus Ægeïdis tribus: sed auctore Phrynicho, Ptolemaïdis. Popularis, Cydantides. Localia ex, ad & in Cydantidis denotant.

CYDNA, urbs Macedoniæ, auctore Theagene in Macedonicis, quæ corrupte Pydna vocatur. Gentile, Pydnæus. Est quoque Cydnus Bithyniæ fluvius.

CYDRÆ, urbs Byrsorum, auctore Strabone libro septimo.

CYDRARA, urbs, de qua Herodotus libro septimo. Gentile, Cydraræus, uti Megaræus. Sita autem est in finibus Phrygum.

CYDRENE, urbs Armeniæ; quæ non appellatur Cydrus, ut nonnulli volunt. Gentile, Cydrenæus.

CYDONIA, urbs Cretæ, prius Apol-

λων. ἡμῖν in. Uti apud nostrum Stephanum montis cum duplici λ, ita etiam aliquando, præsertim poëtæ, hujusce duplici exaratur, uti liquet ex Catullo, Claudiano, Prudentio aliisque.

[88] Καὶ Κυβελησσηνὸς.] Hujusmodi compositæ Poëtis ignumero in usu sunt. Sic Apollo Λυκοκτόνος appellatur inde Δ:

Εἶμι δ' Ἀπόλλωνα Λυκοκτόνον κλυτοτόξον.

[89] Κύβος, πόλις Γαδείρων.] Ex Hecatæo Ægyptia territorio Κυβὼ allegatur, vel Æthiopica, ut Χεμμὼ, Χερρὼ, Σαβώ. Fortassis nomen habet a Cubis Caricis: quibus Photius in vita Isidori Philos. ex Damascio, refert τὸ Κύβους χωρὶς τῶν Καρῶν, circa crepusculum vespertinum matutinum in aëre, frequentia animarum figura, umbrarum figura, inter se pugnantia videri.

[90] Κυβοίτης.] Illud gentile satis genuinum esse, liquet satis et vocabulis Βυτὼ & Χεμμὼ.

[91] Κυδαθηναιεύς.] Hoc gentile depravatum occurrit apud Platonem in principio Convivii: Ἀγαθῶνος δὲ τοῦ Κυδαθηναιέως, πρωΐ, ἀστιβοῦς ἔτι. Ubi sine dubio legendum, uti in Steph. Κυδαθηναιεύς. Simile vitium in Venetam & Florentinam Stephani editionem repsit, in quibus hodie male legitur: Κυδαθήναιον, ἀπὸ τοῦ Πανδιονίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Κυδαθηναῖος. Sed Xylandrinam lectionem esse admittendam, etiam satis ex Suida aliisque liquet.

[92] Κύδραι, πόλις τῶν Βυρσῶν. Στράβων ζ.] In omnibus libris MSS & excusis erat hiatus, legebatur hoc modo: Κύδραι, πόλις τῶν δὲ Σταβ. Nos locum ex vulgata Strabonis replevimus, ubi hodie sic legitur: Κύδραι δὲ Βυρσῶν, Αἰζηνῶν δὲ Τεμενοθύρων. Verum quid præferendum sit, Strabonis Κύδραι, an Stephani Κύδραι, difficulter dixerim, cum apud alios, nulla, quod sciam hujus oppidi memoria occurrat. Casaubonus pro Βυρσῶν emendat Βυζαντίων.

[93] Στράβων ζ.] Xylandriana: Στράβων ϛ. sed male: Veneta Florentinaque, quas sequimur: Στράβων ζ. quo libro locus proxime allegatus invenitur.

[94] Ἡρόδοτος δὲ ἱστόρηκε.] Hoc tempore Κύδρα legitur illo in loco, quem noster innuit: Ἐν δὲ Κελαιναῖς ἐρημούμενος ὁ Μαρσύας ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐξ ὑστέρης ὑπὸ τὰ ὄρεα τὰ Φρυγίην τὰ πρὸς Λυδῶν, ἀπικνέεται εἰς Κύδρα πόλιν. Verum cum aliorum testimonia deficiunt, apud utrum illorum genuinum oppidi nomen lateat, certo non affirverem.

[95] Πρὸς τοῖς ὄρεσι τῶν Φρυγῶν.] In omnibus libris editis & MSS male legebatur, πρὸς τοῖς ὄρεσι Φρυγῶν. Situm enim erat illud oppidum, uti ex Herodoto constat, cujus verba noster allegat, in finibus Phrygum & Lydorum, ubi cippus a Crœso erat erectus, literis eorum fines indicans.

[96] Κυδρήνη, πολ. Ἀρμενίας.] Xylandriana exhibet Κυδρήνη, πολ. Ἀσίας. Sed ex gentili Κυδρηνεύς fatis liquet, quæ sit vera lectio, cum illud Κυδρηνὸς & gentile, Κυδρηνεὺς etiam agnoscant Aldina Juntinaque.

[97] Ἡ πρότερον Ἀπόλλωνια.] Hinc lequimus apud nostrum in illa voce: ἔστι δὲ Κρήτης πρὸς τῇ Κνωσῷ.

[98] Ἀπὸ

πρὸν Ἀπολλωνία. [a] ἀπὸ Κύδωνος τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Ἀκακαλλίδος τῆς Μίνωος θυγατρός. δευτέρα, Σικελίας. [b] τρίτη δὲ Λιβύης. [c] ὁ πολίτης, Κυδωνιάτης, [d] καὶ Κύδων, ὁ [e] Κυδώνιος, [f] ὁ Κυδωναῖος, καὶ Κυδωνὶς θηλυκῶς, [g] ὁ Κυδωνικὸς ἀνήρ.

Apollonia dicta. Nomen habet ab Apollinis filio Cydone, & Acacallidis Minoïs filiæ. Secunda, Siciliæ. Tertia, Libyæ. Civis, Cydoniata, & Cydon, & Cydonius, & Cydonæus, & Cydonis genere fœminino, & vir Cydonicus.

Κύζικος, πόλις τῆς Προποντίδος, κειμένη [h] ἐπὶ χερρονήσου. ἐπαλεῖτο δὲ καὶ [i] Ἄρκτων νῆσος. [k] τὸ ἐθνικὸν Κυζικηνός, καὶ Κυζικηνὶς ἡ ποίησις. Ὅμηρος δὲ τοὺς ναυτιλλομένους Κύζικον, [l] Δολίονας φησιν, [m] ὡς τοὺς τὴν Ἴσμαρον Κικόνας. λέγεται καὶ κλητικὸν Κυζικηνικός. κέχρηνται δὲ καὶ τῷ Κυζικηνὸς [n] ἀντὶ τοῦ κλητικοῦ, ὡς τὸ Τυρσηνεὶ ἀντὶ τοῦ Τυρρηνικοί. [o] οἱ χαλεποὶ δηλοῖ δὲ τὸ λῃστεύεσθαι τοὺς Τυρρηνούς.

Cyzicus, urbs Propontidis, sita in Chersoneso. Vocabatur etiam *Ursorum* Insula. Gentile, Cyzicenus, & Cyzicenis Poëtis. Homerus Cyzicum habitantes Dolionas appellat, uti Ismari incolas Ciconas. Dicitur etiam possessivum, Cyzicenicus. Utuntur vero etiam voce Cyzicenus, quæ primitiva est, propossessivo, quemadmodum etiam Tyrrheni dicunt pro Tyrrhenici, id est, noxii, quia Tyrrheni prædari solebant.

ΚΥ.

CY.

[a] Ἀπὸ Κύδωνος τοῦ Ἀπόλλωνος.] Retulit hanc historiam Alexander libro I Creticorum, teste Scholiasta ad lib. IV Apoll. Rhod. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ πολυΐστωρ φησὶ τὸν Ἑρμῆν, ὃ τὸν Ἀπόλλωνα, ἐρασθῆναι Νάξου, ἣν δὲ Ἑρμῆς, Κύδνα, ἀφ' ἧς ἡ πόλις Κυδωνία κληθῆναι ὑπὸ Κρήτης.

[b] Τρίτη δὲ Λιβύης.] Legebatur passim in MSS & editis: δεύτερα, Σικελίας δὲ Λιβύης, quod plane absurdum erat. Nos auctoritate nostra & ratione duce, illud σχεῖν inserendum putavimus.

[c] Ὁ πολίτης, Κυδωνιάτης.] Utitur hoc gentili Polyb. lib. IV. Livius lib. XXXVIII circa finem: *Cydoniatæ bellum adversus Gortynios Gnossiosque gerebant.* In antiquo numismate observavit Goltzius hanc inscriptionem KYΔONIATAN. Quod positum est pro Κυδωνιατῶν.

[d] Καὶ Κύδων.] Apud Homerum numero multitudinis occurrit Odyss. T:

Ἐν δ' ὑπερήνορες μαχηταὶ, ὃν δὲ Κύδωνες.

Et apud Callimachum Hym. in Jovem. Apud Virgil. autem lib. XII, numero singul.

Parthus sive Cydon telum immedicabile torsit.

[e] Κυδώνιος.] Usurpat hanc vocem Callimachus Hym. in Dia.

-- -- ἣ μοί τι Κυδώνιον ἐς δέ ἄγε τόξον,
Ἢ ἐς ἴυγγ', κηλῶ τι καθελκυστὶν βελέμνων
Τόξον. -- -- -- --

Ut apud Græcos, sic passim etiam apud Latinos in usu est.

[f] Καὶ Κυδωναῖος.] Leviter corrupta hæc vox invenitur lib. VIII Metamorph. apud Ovidium:

Jamque mora belli procerum quoque nomina norat
Armaque, equosque, habitusque, Cydoneasque pharetras.

Ubi sine dubio legendum est, *Cydoneasque pharet.*

[g] Καὶ Κυδωνικὸς ἀνήρ.] Non est dubium, quin hæc sint Theocriti verba, cujus auctoritate Stephanus in genuino opere usus est, licet Epitomator eam nunc expunxerit, ita enim legitur in Itinere Verno:

-- -- -- ἐς πὺξ ἐλθέμεν
Ἐθέλῃς αὖθ' μίμησαι Κυδωνικὸν ἀνέρα μάχᾳ,
Ὥπερ μὴν Λυκάβαντ. -- --

Illustrant quoque hunc locum verba Scholiastæ, vehementer corrupta, & hunc in modum corrigenda: Καὶ τὸν αὐτοσχέδιον ἀνέρα, ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος, ἀπὸ τῆς μονομαχίας ἀγωνίου, Κύδωνα, τοῦτον Κρῆτα. Κύδων γὰρ ὁ Κρὴς, ὃν Κύδωνα Ἑρμοῦ Ἀγχιάλου (legendum Ἄγνου Μιδόνος). ἐς Ὄλυμπον. Ἐν δὲ Κρὴς (legendum Ἐν δὲ Ἐπιμενίδης) μαχαλώτερος, ὃν δὲ Κυδώνης. Hunc versiculum ex Hom. Odyss. T ad hanc sectionem in medium adduximus, quem etiam Triffanus, ipso vitio laborantem, commentariis suis historicis inseruit. Eum videsis tom. I pag. 96.

[h] Ἐπὶ χερρονήσου.] Cyzicum in peninsula fuisse fatis non est quod mihi persuadeam: fuit enim insula in Propontide cum urbe ejusdem nominis, quæ duobus pontibus continenti jungitur, cujus rei, præter alios, testem habemus Strabonem, lib. XII ita loquentem: Ἐν δὲ τῷ Προποντίδι ἡ Κύζικος, στενοχωρίᾳ χερρονήσου δυοῖν σταδίοις ἐπέρου, ἀφεστηκυίας, μᾶλλον δὲ ἐζευγμένου γεφύραις τρισὶν ἀπὸ τῆς ἠπείρου. ἔχει δὲ ἱδρύσασθαι πόλιν ἀρχαίοις πασῶν χερρόνησος, καὶ λιμένας δύο κλειστούς. Hinc est, quod alii voluerint, prius insulam, deinde vero peninsulam fuisse: ita enim hac de re scribit Scholiastes ad lib. I Apoll. Rhod. Ἐν δὲ τοῖς Προποντικοῖς ἐν νήσῳ, ἣ ὕστερον χερρόνησος γέγονε. Et deinde addit: Ἐν δὲ χερρόνησος ἐφ' ἧς κεῖται ἡ Κυζικηνῶν πόλις. τοῦτο δὲ αὐτὸ ἴσως, ἀφ' οὗ τὸ ἀρχαῖον αὐτῶν ἔσται τοῦτο, ὕστερον συνῆφθη τῇ ἠπείρῳ.

[i] Ἄρκτων νῆσος.] Id est, *Ursorum insula*: Plinius lib. V cap. XXXII: *Ultra insula quam continenti junxit Alexander, in qua oppidum Miletopolitanum Cyzicum, antea vocitatum Arctonnesos, & Dolionis, & Dindyma.* Sed ibi legendum, *Arctonnesos.* Sine dubio sic dicebatur a vicino monte, cui nomen Ἄρκιον ὄρος, teste Strabone XII, cujus etymon egregie declarat Apoll. Rhod. Scholiast. ad lib. I: Τοῦτον δὲ τὸν χερρόνησον ὑπερκείμενον ἄρκτος ὑπὸ, κυρίως δὲ τὸν λαγῴαν. ἔνιοι δὲ φασι καὶ τραφῆναι ἐν Διὸς ἐκεῖ Δίμητρίβοντος τὴν ἀρκτὸν μυκτηλάσιον. ἔστι δὲ τὸ ὄνομα ἑλληνικὸν, καὶ λέγει ἡ ἄρκτος ἀντὶ τοῦ ἀρκτὸς ἀντὶ τοῦ ἀρκτὸς ἀντὶ τοῦ ἄρκτος. ἀπὸ δὲ ὑπολήψεως ἡ ἄρκτος, λέγει ἡ ἄρκτος ἀντὶ τοῦ ἀρκτὸς ἀντὶ τοῦ ἄρκτος.

[k] Τὸ ἐθν. Κυζικηνός.] Apud plurimos antiquarios inveniuntur nummi cum inscriptione KYZIKHNΩN. Eodem gentili etiam Latini passim utuntur.

[l] Δολίονας φησίν.] Hinc Plinio, loco jam allegato, *Dolionis* dicitur. Hanc insulam incolentibus Dolionas quibus imperabat Cyzicus, testatur Scholiastes Apoll. Λίθινοι δὲ τὸν χερρόνησον καὶ τὸν ἰσθμὸν ὄντα Δολίονες, ὃν ἡγεμόνα Κύζικον. Strabo lib. XII Dolionas appellat circa Cyzicum habitantes ab Ædepso ad Rhyndacum usque & Dascylitidem paludem: Δολίονες μὲν οἱ μέχρι τῶν πρὸς Κύζικον λόφων Αἰσηπὸν ἔχοντες, ἡ δὲ Δασκυλῖτις λίμνη.

[m] Ὡς τοὺς τὴν Ἴσμαρον Κικόνας.] Hinc apud nostrum legimus: Ἴσμαρος, πόλις Θρᾴκης τῶν Κικόνων. Ad quem locum, vide quæ observavimus. Quod Homerus sæpissime urbium incolas antiquissimo & parum deinceps usitato nomine insigniverit, plurima ejus rei exempla in voce Κίκονες occurrunt.

[n] Ἀντὶ.] Vossianus: ἀντὶ τοῦ ἀντὶ.

[o] Οἱ χαλεποὶ, δηλοῖ δὲ λῃστεύεσθαι τοὺς Τυρρηνούς.] Sic constanter legitur in omnibus vulgatis: non ineptæ tamen lectio

ΚΥΘΗΡΑ, νησος πλησιον ὁμωνυμου[A] χερσ. [14] προς τῃ Κρητῃ, ἀπο Κυθήρου του Φοι- νικος. [15] ἐκαλειτο δε Πορφυρουσα, [16] ἀπο τῆς ἁλιευομενης παρ' αὐτοις πορφυρας, ἡς Αἰσχυλος. οἱ οἰκητορες Κυθήριοι, και Κυθη- ριτης· και ἡ γυνη, και ἡ νησος λεγεται Κυθη-[B] ρια.

ΚΥΘΗΡΟΣ, δημος της Παιανιδος φυλης. [17] ὁ δημοτης, Κυθηρεως. το πατρ. Κυθηρειδης, Κυθηρανδρος.

ΚΥΘΝΟΣ, νησος προς τῃ Δρυοπιδι[C] των Κυκλαδων, ἀπο Κυθνου κτιστου. ἐκα- λειτο δε ὁ Ὀφιουσσα, και Δρυοπις. ὁ νησιωτης, Κυθνιος. και [18] Κυθνιος τυρος, [19] και Κυθ- νος ὁ ζωγραφος.

ΚΥΚΝΙΤΙΣ, ἡς ὁ Κυκνος ἐβασι-[D] λευσεν. Σοφοκλης ἐν Πηλει, [20] και ἐν Ποι- μεσι βουν Κυκνιτιν.

ΚΥΛΑΝΔΟΣ,[21] πολις Καριας. Ἑκα- ταιος. το ἐθνικον, Κυλανδεις.

ΚΥΛΛΗΝΗ, ὀρος Ἀρκαδιας, [22] σχε- δον ὀκτω που σταδιους ὀγδοηκοντα, ἀπο Κυλλη- νης [23] Ναϊδος νυμφης. ἐν τουτῳ δε φασιν ὀρει [24] τους κατοπτρους λευκους γι- νεσθαι, ἀλλοθι δε μηδαμου. και φωνας τι- νας ἀφιεσθαι, προσιεσθαι δε [25] προς τινα ὡρας. ἡ δε ἡμερας ἀνευ ἀπτερυγιας, σφο- δρα

CYTHERA, insula ejusdem nominis urbem habens juxta Cretam, sic dicta a Cythero Phœnicis F. Vocabatur etiam Porphyrussa, quia, teste Aristotele, pulcherrimas purpuras profert. Incolæ, Cytherii, & Cytheria. Et mulier & insula dicitur Cytherræa.

CYTHERUS, populus Pandionidis tribus. Popularis, Cytherius. Localia, ex & ad Cytherum denotant.

CYTHNUS, insula Cycladum juxta Dryopidem, a Cythno conditore sic dicta. Appellabatur etiam Ophiussa & Dryopis. Insulanus, Cythnius. Hinc Cythnius caseus, & Cythnius pictor.

CYCNITIS, cui Cycnus imperavit. Sophocles in Peleo, & in Pastoribus:

-- -- *Vocem Cycnitin.*

CYLANDUS, urbs Cariæ, de qua Hecatæus in Asia. Gentile, Cylandensis.

CYLLENE, mons Arcadiæ, stadiorum novem ultra octoginta pedes, qui a Cyllene Naïdis nymphæ fil. nomen habet. In hoc monte perhibent merulas candidas existere, & nequaquam alibi: præterea eas edere voces varias, & ad lunam capi: si quis hoc de die tentaverit, valde difficiles venatu esse. Est

---

Sed, quam Vossianus MS exhibet: Οἱ χαλκεοι, ἐφ' ὑβρει οὕτως τους Τυῤῥηνους. Sic quoque de iis citat Hesychius: Τυῤῥηνοι, ἀστικοι, οἱ λῃστρικοι, ἡ ἀστικοι. Olim profecto Tyrrhenos piraticam exercuisse veteram Atticam latrociniis infestasse, testis est Eustathius ad Dionys. de situ Orbis: Οἱ δε φασιν ὅτι Α'θηναιους ποτε οἱ Τυῤῥηνοι μεγαλα συνεβησαν πειρατικα. Hyginus Fab. CXXXIV: *Tyrrheni qui postea Tyrrhenii, cum piraticam facerent, liber pater impetum eorum conscendit.*

[A] Ἐφ' ᾗ Κρητη.] Insula hæc inter Cretam & oram Asiaticam medium tenet. Vide Strab. lib. VIII & Ptol. lib. III.

[B] Ἐκαλειτο δε Πορφυρουσα.] Addam verba Plinii, a Strabone lib. IV cap. XII appellatur: *In Laconico quæ, Cothon, Cythera cum oppido, antea Porphyrusa appellata.*

[C] Δια το κυκλῳ αὐτην περιεχειν πορφυραν.] Eustathius in Dionys. ad Iliad. O legebat olim ex Stephano: Διὰ τὸ κυκλοτερὲς περιφερειαν πορφυρας, ita enim ille: Κυθνος δε ὁ νησιωτης, ἀπο τῆς Κυθνου, ὡς φησιν ὁ χρησμος λεγων, ὁ κτισας Παρφυρουσαν, ἡς νῦν ἱστορησε Στραβων, διὰ τὸ κυκλοτερὲς περιφερειαν πορφυρας. Iunxit locum in commentario ad Dionysii Perieg. Ἐγκλειται δε, φασι, και Παφος τινι, διὰ τὸ κυκλοτερες ἐχειν περιφερειαν. Ἀνεπιγραπτον δε, ἀντι Κυθνῃ ἡ Φολεγανδρῳ. In duobus illis locis litterarum vox illa exaratur, & alio accentu notatur. Eam quoque ex Stephano allegat Phavorinus.

[D] Ὀ Ζωγραφος, Κυθνιος. Venetiis in Palatio Grimanio inscriptionem invenit Jacobus Spon. ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ ΚΥΘΝΙΟΥ ΘΥΓΑΤΗΡ.

[E] Κυθνιος τυρος.] Cythnii casei meminit Julius Pollux lib. VI cap. X: καλειται τυρος Κυθνιος η ἡ Σικελικης.

[F] Και Κυθνιος ὁ ζωγραφος.] Non dubito quin ingenio Stephani opere hujus pictoris nomen extiterit, cui cognomen adscribere grave fuit. Scimus tamen ex Eustathio, quod *Cydias* appellaretur, sic enim ille in Comment. ad Dionysii Perieg. Φασι δε οἱ παλαιοι πολιν Κυκλαδων πλησιον εινας του Ζῳ, ὀνομαστι, ὁ Κυθνος, ἀφ' ου ὁ Κυθνιος λεγεται τυρος. ἐξ ης ὁ ζωγραφος ὀνομα ἡν ὁ Κυδιας.

[20] Και ἐν Ποιμεσι.] Hæc in aliis editis ita excusa conspiciuntur, quasi verba esset ex Sophoclis Peleo, cum revera sit inscriptio alterius fabulæ Sophocleæ, quæ etiam a nostro citatur in voce Γρωσσαι.

[21] Κυλανδος.] Ex urbis & gentile nomen inde deductum, in Vossiano MS aliisque duplici lambda exaratur.

[22] Στασιων ἑπτα και ὀγδοηκοντα ποδας ὑψηλοτερον.] Hæc verba mihi de altitudine hujus montis interpretanda videntur, qui omnium Arcadicorum montium excelsissimus est, teste Pausan. in Arcad. Alio modo hunc dimensus est Strabo lib. VIII: Ἀρκαδιας δ' ἐστιν ἐν μεσῃ μαλιστα τῃ Πελοποννησῳ, πολυφυου δυσχιμου ὑστατου λιθινου ὀρους, μεγιστου δ' ὑψος ὁ αὐτῃ κυλληνη, τινων ὑπερ ἑξ μεν σταδιους φασι, εἰσι δ' ἐνιοι πλειους ἡ δεκα. Noster hujus montis mensuram hausit ex Apollodoro quodam, uti liquet ex Eustathio ad Odyss. Ψ, ita enim ille: Κυλλην δε ἐστιν ὀρος, μεταξυ μεν Κυνουριας και Κυνηθους, ὑπερ ὁ ὑψος ἐστι Ἀρκαδιας, σταδιων ἐνιοι ὀλιγοστιαιων ὀγδοηκοντα ποδας ὑψηλοτερον, καθα φασιν οἱ περι Ἀπολλοδωρον. ὀνομαζεται δε Κυλληνης ἐφηβοτατος.

[23] Ναϊδος νυμφης.] Pausanias in Arcadicis nominis originem deducit ἀπο Κυλλῆνος του Ἐλατου a Cyllene Elati filio. Eustathius aliquoties Stephani sententiam amplectitur.

[24] Τους κατοπτρους λευκους γινεσθαι.] Videtur hoc hausisse noster ex Pausaniæ Arcad. ita enim ibi legitur: Περιεχονται δε ὑπ' αὐτων πτηνων ἀπο Κυπρου, κιττοφθοι μεν οὐ πολλοι, τους ἀλκυονας εἶναι εν αὐτῃ. [25] Προς τινα ὡρας.] Aldina & cæteræ, quæ inde dimanarunt, ἀπο τῆς σελῆνης. Nos Vossiani cod. lectionem divulgamus, & gracilimus nobis videtur accuratior.

ἐρα δυδηκόντερος εἶναι. ἔστι ὁ καὶ [16] Ἡλείων Κύλλην. τὸ ἐθνικὸν, Κυλλήνιος, καὶ Κυλλαῖος· [17] καὶ Κύλλιος λέγεται Ἑρμῆς, καὶ συγκοπὴν Κυλλήνιος.

A Est quoque Eleorum navale Cyllene. Gentile, Cyllenenſis, & Cyllenius. Et Cyllaeus Mercurius dicitur per ſyncopen, a voce Cyllenius.

ΚΥΜΗ, πόλις Αἰολίδος ἀπὸ τῆς Λέσβου, ἀπὸ Κύμης Ἀμαζόνος· ἐκαλεῖτο [B] δὲ Ἀμαζόνιον. [18] τὸ ἐθνικὸν, Κυμαῖος. [19] ἐντεῦθεν ἦν Ἔφορος ὁ ἱστορικὸς, καὶ Ἡσίοδος. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα [20] Φρικωνὶς λεγομένη. [21] αὕτη δὲ καὶ ἡ Λέσβος, σταθμεῖται εἰς ἀναγωγήσιον. ἔστι δὲ καὶ [22] ἑτέρα Γαλλίας. [23] ταύτης τὸ ἐθνικὸν, Κυμαῖος. πεπόρται, ὃ Ἡλείους· [24] πέμπτη, τῆς Εὐβοΐδος, [25] ἕκτη, Παμφυλίας. [26] ἔστι καὶ νῆσος παλαιὸν Σικελίας.

C Que alia Italiæ, cujus gentile Cymæus. Quarta, Eleæ. Quinta, Eubœæ. Sexta, Pamphyliæ. Eſt quoque inſula prope Siciliam.

ΚΥΝΑΙΘΑ [27], πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ [D] Κυναίθου ἑνὸς τῶν Λυκάονος παίδων. [28] τὸ

CYNÆTHA, urbs Arcadiæ a Cynætho, uno ex Lycaonis F. Sic dicta. Gentile,

---

tior. Deinde ſequebatur: τὸν δὲ ἑρμῆν, pro quo reciriſſimus: ὁ δὲ ἑρμῆς. Imo ſic olim utrobique ſcripſiſſe Stephanum, teſtis eſt Euſtathius in Comment. ad Iliad. B. hiſce verbis: Ἐκλήθη δὲ Κυλλήνη καὶ τὸ αὐτὸ (ſcil. χαράξασα τὸ Ἐθνικὸν) ἀπὸ Κυλλήνης Νύμφης. οὐ τάττω φασὶ μόνον τὴν ὄρθην τοῦ ἑρμοῦ τῶν ἐφεδρίων λαμβάνειν γένεσιν, καὶ φασὶ παλαιὸν αὐτὸν εἶναι, ἀφ' οὗ καὶ ἀπὸ τοῦ πολίσματος τοὺς δὲ ἑρμῆς διὰ τοῦ ε ψιλοῦ. Ab urbe uſque ad navale totidem ſtadia numerat Strabo lib. VIII: Τὸ μὲν Ἡλείων ἐπίνειον ἡ Κυλλήνη, ἀπέχουσι ἑξήκοντα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἀπὸ τῆς πόλεως σταδίους. Vide præterea Pomp. Mel. l. II. c. III.

[17] Καὶ Κύλλιος λέγεται Ἑρμῆς, καθὰ συγκοπικῶς &c.] Eandem in hoc gentili ſyncopen admittit Euſtathius ad Iliad. B: Κυλλήνη δὲ, ἡ μέσον ὄρος ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἀλλὰ καὶ πόλις ὁμώνυμος. ἔνθα δοκεῖ τὸν Ἑρμοῦ τεχθῆναι ἡ δὲ Ἀλκιμέδη Μάια. ὅθεν καὶ Κυλλήνιος Ἑρμῆς. ἐξ ἧς καὶ Κύλλιος κατὰ συγκοπὴν, ὡς ἐν τῷ Ἐθνικῷ γράφει Φρύνιχος.

[18] Τὸ ἐθνικὸ Κυμαῖος.] Infinitus eſt nummorum numerus, in quibus KYMAIΩN conſpicitur. Latino ore dicitur CUMANUS, ut apud Flor. lib. II cap. VII: *Quamvis humare continuo Cumanus Apollo ſuaderet.*

[19] Ἐντεῦθεν ἦν Ἔφορος ὁ ἱστ. ὁ Ἡσίοδος.] Hæc noſter hauſit ex Strab. lib. XIII: Ἀπὸ δὲ ἄκρας μακρὰν ἐκ τῆς Δημητριάδος ἐστὶ πόλισμα ἐπὶ τῷ Παγασητικῷ κόλπῳ Ἴασος Ἔφορος τῶν Γρανικικῶν γραφέων καὶ ῥήτορος, ὁ τὰς ἱστορίας συγγράψας, ὁ καὶ τῶν Ἰσοκρατείων καὶ Θεοπόμπου τοῦτο Ἡσίοδος ὁ ποιητής.

[20] Φρικωνὶς λεγομένη.] Hanc urbem diſtinguit noſter a præcedenti, quæ & Amazonium dicebatur. Et ita quoque facere videtur in Λέσβιος, ubi hæc legunter: Πύρρα, Αἰολίδος, πρὸς Κύμῃ τῆς Φρικωνίδος. Adeo ut in Æolide duas hoc nomine urbes ſtatuat, Cumam olim Amazonium, & Cymam Phricomitidem dictam. Sed potior mihi eſt Strabonis auctoritas, unicam tantum Cumam Æolicam agnoſcentis, quæ Φρικωνὶς ſive Φρικωνὶς cognominatur a Phricio monte Locridis, ita enim ille lib. XIII: τούτου δὲ τοῦ Λοκρικοῦ, τὸ Φρίκιον ὄρος ἀπόκλιμα ποιοῦν μέγιστον, ὥστε καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ κόλπου, τὴν Φρικωνίδα κληθῆναι καὶ τὴν Λοκρικὴν ἅπασαν. Idem quoque teſtatur Herodot. lib. I, in Æolicarum urbium enumeratione: Λέσβῳ μιῇ οἰκισθείσῃ πόλεες ἦσαν τρεῖς ἔτι. αἱ δὲ, αἱ Αἰολίδες, Κύμη, ἡ Φρικωνὶς καλεομένη, Λάρισαι &c. Sive quis dixerit in caſu recto Φρικωνὶς ſive Φρικωνὶς, res eadem redit, uti ex noſtro conſtat, nam ſic appellabatur etiam Larilla. Videſis in voce Φρίκιον.

[21] Αὕτη δὲ καὶ ἡ Λέσβος σταθμεῖται εἰς ἀναγωγήσιον.] Leguntur hæc verba apud Straboncm in Æolidis deſcriptione, quæ nequaquam de Lesbo, ſed duarum de Cumis ferunter, ita enim ille: Σκάφη τρισὶ μὲν ἡμέραις ἀπὸ Κύμης πρὸς ἑσπέραν πλεῖ, εἰς φασι λιμ. &c. Scilicet ccc ab urbe condita demum anno poſtremum exegerunt. Adeo ut hinc opinio obtinuerit, eos ita admodum ſenſiſſe, maritimam ſe habitare urbem. Alia præterea legitur ratio, quæ ibidem apud Geographum legi poteſt.

[22] Ἑτέρα Γαλλίας.] Latinis ſcriptoribus numeroſæ multitudinis Cumæ dicitur, quas Chalcidenſes ab Euboea condiderunt. Liv. lib. VIII: *Cumani ab Chalcide Euboica originem trahunt.* Plura videantur apud Cluv. lib. IV Ital. Ant.

[23] Ταύτης τὸ Ἐθνικὸν, Κυμαῖος.] Ab aliis urbibus noſter deducit Κυμαῖος, ſed ab Italica Κυμαῖος. Factor Caverius, ſe neque apud ullum auctorem reperiſſe ab hac oppido oppidanos Κυμαῖος, neque apud Latinum *Cumæos*, quod tam facile poſterioris ævi in vulgari ponit fuiſſe uſu, ut *Cumenſes* ab oppido Subalpino *Cume*, eodem ſeculo dicebantur *Cumani*.

[24] Πέμπτη, ἡ Εὐβοΐδος.] Nemo veterum oppidum hoc Euboicum commemorat, quam noſter Stephanus. Feciſſent cum poëtæ, apud quos paſſim *Cumæ Euboicæ* occurrunt, quod quale ſit cpitheton, etiam pueris notum eſt. Videlis Holſtenii Annotationes in Cluv. Ital. antiq. pag. 228.

[25] Ἕκτη, Παμφυλίας.] In omnibus libris male legebatur, ὁ Παμφυλίας. Nemo antiquorum hujus oppidi meminit. Vir Cl. Ez. Spanhemius ex modio Lomiano adducit numiſmum cum inſcriptione KYMAIΩN ΞΑΝΘΟΣ, quam ad hanc urbem refert. Eum vide pag. 590.

[26] Ἔστι καὶ νῆσος παλαιὸν Σικελίας.] Non eſt inſula hoc nomine prope Siciliam. Locus Pindari Od. I Pyth. ubi de Typhone agitur, imprudentes poſterioris ſeculi grammaticos (quod optime monet & animadvertit Caverius) in errorem fœdiſſimum præcipites dedit, ut crederent *Cumam*, cujus loco citato meminit Pindarus eſſe inſulam, juxta Siciliam: nempe quia ille & ſimul cum *Ætna* monte & Cumam Typhonem premit. Ab Hinc itaque eſt, quod non ſolum Stephanus, ſed etiam Pindari Scholiaſt. Cumam prope Siciliam, ab aliis Cumis diverſam ſtatuant, ita enim Scholiaſt. Κύμη, ἐστὶν ἐν Σικελίᾳ. ἔνθα δὴ καὶ ἔστιν ἡ Λιπάρα. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα τῆς Αἰολίδος. ἀπὸ δὲ ταύτης ἡ Κύμη τῆς Καμπανίας. ἀπὸ ἧς καλεῖται ἡ Σίβυλλα, ἡ Κυμαία. Πίνδαρος ἐναργῶς.

[27] Κύναιθα, πολ. Ἀρκαδ.] Polybius lib. VI ejus meminit: Οἱ δὲ περὶ τὸν Δεινοκράτη ἐξῆλθον ἐκ Ἀρκαδίας εἰς τὴν Κύναιθαν, ἐπὶ τὰς ἀφορμὰς ἀπὸ τῆς Κυναιθέων venationi & canibus operam dabant incolæ, hinc nomen accepiſſe videtur urbs. Scholiaſtes ad Lycophronem Κύναι-

[1] τὸ ἐθνικὸν Κυναιθεύς, καὶ Κυναιθαιεύς, καὶ Κυναιθαεύς, ὅτε δὲ παραλείβει δὲ Κυναίθα. ἔστι καὶ Κυναιθαι πόλις [2] Θρᾴκης, ὑπὸ τῷ Νηρίτῳ ὄρει.

KYNETEIA, πόλις Ἄργους. Καλλίμαχος δευτέρῳ. οἱ πολῖται Κυνετεῖς, καὶ Κυνητιάται. εἰ τύπτει γὰρ τὰς ἀφῆς τῶν Ἀργείων.

KYNH, πόλις Λυδίας. Ἑκαταῖος, Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν Κυνεύς, καὶ Κυναῖος.

KYNHTIKO'N, [3] Ἰβηρίας τόπος, πλησίον Ὠκεανοῦ. [4] Ἡρόδωρος δεκάτῳ τῶν καθ' Ἡρακλέα. [4] οἱ οἰκοῦντες Κυνῆται, καὶ Κυνήσιοι.

[4] KYNOOΣ, [ὄρος Δήλου] παρ' Ἀντιμάχῳ ἐν πρώτῃ Θηβαΐδος. ὁ οἰκήτωρ Κυνθαῖος, καὶ θηλυκῶς καὶ ἀδετέρως. καὶ Κυνθιώτης, καὶ Κυνθιῶτις θηλυκῶς.

KYNNA, πολίχνιον πλησίον Ἡρακλείας, ὅτε μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων, ἢ Κύννης ἀδελφῆς Κοίου. τὸ ἐθνικὸν, Κυννατεῖος.

KYNOΣ, Ὀπούντος ὄπωντος, ὡς φῶν [4] καὶ Παυσανίας. Ἑκαταῖος δὲ πόλιν αὐτὴν φησίν. Ὅμηρος,

Οἵ Κῦνόν τ' ἐνέμοντ', Ὀπόεντά τε, Καλλίαρόν τε.

Κυνοῦντες, Κύνιοι, καὶ Κυναῖοι.

KYNOΣAPΓEΣ, γυμνάσιον ἐν τῇ Ἀτ-

tile, Cynæthenſis, & Cynæhtæenſis, & Cynæthaënſis a quadriſyllabo Cynætheia. Eſt quoque Cynætha, urbs Thraciæ ſub monte Nerito.

CYNETEA, oppidum Argorum, de quo Callimachus lib. 11. Oppidani Cyneteenſes & Cynetiatæ. Hæ enim formæ Argivis haud infuetæ ſunt.

CYNE, urbs Lydiæ, de qua Hecatæus in Aſia. Gentile, Cynenſis, & Cynius.

CYNETICUM, Iberiæ locus prope Oceanum, cujus meminit Herodorus libro x de rebus Herculis. Incolæ, Cynetes & Cyneſii.

CYNTHUS, mons Deli, apud Antimachum, lib. 1 Thebaidis. Incola, Cynthius, quod & fœm. & neutro genere in uſu eſt. Et Cynthiota, & Cynthiotis fœminum.

CYNNA, oppidulum prope Heracleam, ſic dictum ab una ex Amazonibus, vel a Cynno Cœii fratre. Gentile, Cynnæus.

CYNUS, navale Opuntis, teſtibus Philone & Pauſania. Hecatæus vero urbem appellat. Homerus:

Qui Cynum incolebant, Opœntemque Calliarumque.

Incolæ, Cynii, & Cynæi.

CYNOSARGES, gymnaſium in Attica,

Κυναιθεύς ἐξέδει ὁ Ἀχαϊκὸς πρῶτος]. ἀγνοεῖται δὲ κυνηγεσίου Ἄργους, ἢ ὁ τῶν κυνηλασίων ἢ θέσις τῶν πολεμίων ἐστίν.

[2] Τὸ ἐθνικὸν, Κυναιθεύς, καὶ Κυναιθ. &c.] Tria ab hoc oppido gentilium formæ deducuntur: Κυναιθεύς occurrit apud Lycophronem:

Δίσκου μοῖραν Ταΰγετος Κυναιθέως.

Ad quem locum commentario præcedenti Scholiaſtæ verba allegavimus. Polybius libro jam citato: Σωσίβιος δὲ τὰς Κυναιθέως ἔνθεν Ἀργείους ὁ πολλῶν χρόνων ἐν ἐφεδρείαις καὶ μισθοφόροις στρατηγὸς γέγονε. Gentile, Κυναιθεύς invenitur apud Paulan. in Arcad. Εἰσὶ δὲ παρ' ἐμοὶ καὶ ἄλλοι τῶν Ἀργείων, ἐνίοις δὲ σφῶν Κυναιθεῖς &c. Et paucis interjectis vocibus ſequitur: Οὗτοι οἱ Κυναιθεῖς παραφέρεσθε ἀκριτόμυθα τοῖς ἄλλοις μᾶλλον ἀνθρώπων. Tertium gentile, quod jam auctoritate Pauſaniæ videtur aliroſum, non eſt in Stephano ſani coloris: nam a quadriſyllabo Κυναιθία nullo canone formabitur Κυναιθεύς, ſed quidem Κυναιθεάς; quare ſi mei arbitrii eſſent totum Stephani locum ſic conſtituerem: τὸ ἐθνικὸν Κυναιθεύς, καὶ Κυναιθεάς, καὶ Κυναιθαιεὺς ὅτε δὲ παραλείβεται δὲ Κυναίθα.

[3] Θρᾴκης ὑπὸ τῷ Νηρίτῳ.] Sic emendavimus pro ὑπὸ τῷ Νηρίτῳ, quod omnes libros occupabat. Deinde viſi ſic etiam emendaſſe Salmaſium ad marginem ſui libri. Sed illud Θρᾴκης non ſatis concoquere poſſum. Nonnum enim hoc nomine, Geographi in Thracia non agnoſcunt. Quare fortaſſis referendum Ἴβηρες, ubi ille mons ſit positus.

[4] Κυνήσιος, Ἰβηρίας τόπος.] Latinis dicitur *Cuneus agr.* Mel. lib. III. cap. 1: *Ante proximum, quia lata ſibi præterimus, paulatim ſe ac ſua latera ſuſtigat, Cuneus ager dicitur. Eodem exibit* mox ſequitur: *In Cuneo ſunt, Mirtylis, Baiſa, Oſſonoba.* Strabo lib. III: Καὶ δὴ καὶ τὴν ἀπόκοπὴν ταύτην χώραν τὴν Λυσιτανῶν Κύνητα, σφῦραν σημαίνοντα βαλλίζοντες. Sed in eo egregie fallitur Mela, & qui eum ſequuntur, quod Cuneum agrum a cunei forma dictum putent, ut optime docet Incomparabilis in rebus geographicis Iſiacus Voſſius.

[4] Ἡρόδωρος δεκ. τῶν &c.] Cod. Voſſianus: Ἡρόδ' δεκ. Ι, τῶν καθ' &c. Sed male.

[4] Οἱ οἰκοῦντες, Κυνῆται.] Vide Steph. in voce Γλῆμις, & Ἴβηρία. Juſtinus lib. ultimo, emendante Voſſio: *Saltus vero Turteſſiorum, in quibus Titanas bellum adverſus deos geſſiſſe proditur, incoluere Cynetes.* Herodotus lib. IV: Οἱ ἐκτὸς στηλέων οἰκέοντες μοῖραν Κυνησίην ἔνεμον. Addit Stephanus, eos etiam Κυνησίους appellari, quod apud eundem inveni Herodot lib. II: Οἱ δὲ κάλλιστοι εἰσὶ τῶν Ἡρακλείων φώλων, ἐμπορίων δὲ Κυνησίων. Livius hos appellavit, *Cunros*, lib. XXVIII, ſi locum emendaveris ex mente CL. Voſſii, quem videſis in notis ad Melam pag. 227.

[4] Κυνθ. [ὄρος Δήλου] παρ' Ἀντ.] Verba, uncis incluſa, mea auctoritate addere placuit: non enim dubito, quin Epitomatoris incuria, vel alio quodam fato exciderunt, quanquam huic compendio geographico frequentius accidat, talia prætermitti, quæ neceſſario requiruntur. Uti nos ſupplevimus, uti ſcripſit Lycophronis Scholiaſtes: Κυνθ. ὄρος Δήλου, ὅθεν ὁ Ἀπόλλων Κυνθογενὴς ἐκλήθη.

[4] Καὶ Παυσανίας.] Locus eſt in Phocicis: Ὑπὲρ δὲ Ὑάμπολιν καὶ Ἄβας, αἱ πολὺ τι Ὀπούντος, ἐς Ὀπούντιον ἐπάνοδον ποιοῦσιν Κύνον. Plura vide apud Palmerium in Gr. Ant. deſcript pag. 577.

Ἀττικῇ, καὶ δῆμος, ἀπὸ Διόμου, [41] ἀφ' ὃ ὁ χῶρος Ἀθήνησι Διόμεια καλεῖται. Διόμος γὰρ Ἡρακλεῖ ὡς θεῷ θύων, [42] τὰ * ξενώσαντι ἱερὰ Ἡρακλεῖ ἤρωϊ ἔδοξε, καὶ κύων λευκὸς ἁρπάσας τὰ μηρία. εἰς τοῦτο τὸ χωρίον ἤνεγκεν. [47] ὁ δημότης, καὶ τὸ ἐκ τόπου, ἐκ Κυνοσάργους· καὶ εἰς τόπον, εἰς Κυνόσαργες· καὶ ἐν τόπῳ, ἐν Κυνοσάργει.

ΚΥΝΟΣ, ΚΕΦΑΛΑΙ, λόφος Θεσσαλίας. [48] Πολύβιος ἐν τεσσαρακαιδεκάτῳ. [49] ἦν δὲ καὶ χωρίον Θηβῶν, ἀφ' οὗ Πίνδαρος Δαιφάντου υἱὸς Βοιώτιος, ἐκ Κυνὸς Κεφαλῶν, μελῶν ποιητής.

[50] ΚΥΝΟΣΟΥΡΑ, ἄκρον Ἀρκαδίας, [51] ἀπὸ Κυνοσούρου τοῦ Ἑρμοῦ. τὸ ἐθνικὸν, [52] Κυνοσουρεύς. [53] καὶ Κυνοσουρὶς θηλυκόν.

ΚΥΝΟΣΣΗΜΑ, [54] τόπος Λιβύης. Ἑκαταῖος περιηγήσει αὐτῆς. [55] ἔστι καὶ ἄλλο χωρίον. τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τῆς θηλυκῆς, Κυνοσσηματεύς.

[56] ΚΥ-

ΚΥΝΟΣΣΗΜΑ, locus Libyæ, de quo Hecatæus in ejus Periegesi. Est & alius hoc nomine locus. Gentile fit a genitivo, Cynossematensis.

CY-

[41] Ἀφ' ὃ ὁ χῶρος Ἀθήνησι Διόμεια.] Vox Ἀθήνησι non conspicitur in omnibus editionibus, quam Vossianus optime agnoscit. Præterea passim χωρὶς legebatur, pro quo nobis τὸν χῶρον substituere visum fuit. Deinique vulgari perperam exhibebant Διόμεα, in qua voce tertiam literam correximus, suadente Stephano nostro, apud quem juxta legitimum literarum ordinem legitur: Διόμεια, δῆμος, ἀπὸ Διόμου τοῦ Αἰγεῖδος φυλῆς. ὁ δημότης, Διομεύς. Ἡρακλῆς γὰρ ἐπὶ ξενώσει τοῦ Καλύβου, ἐφάνη Διόμῳ τῷ ἐκεῖ. Hinc liquet, nostram emendationem admittendum, & hac sectione rescribendum Διόμου pro Διόμου, quod MSS & editi agnoscunt.

[42] Τὰ * ξενώσαντι ἱερὰ Ἡρακλεῖ ἤρωϊ ἔδοξε, καὶ κύων λευκὸς &c.] Hunc locum esse mutilum, indicat alterificus. Codices calamo exarati nihil juvant. Ultima verba in Palatinis libris & Vossiano sic legebantur: καὶ ἀνοιγὲ κύων λευκὸς &c. Verum, inserta hac vocula, antecedentia tamen remanent hiulca & obscura, quæ non facile in integrum restituentur, nisi ope meliorum codicum.

[47] Ὁ δημότης. ἐκ τοῦ ἐκ τόπου, ἐκ Κυνοσάργους.] In formando gentili heic usurpatur periphrasis, in Demis Atticis usitatissima, quæ de re vide in voce Βατή. Reliqua localia inveniuntur apud auctores. Plutarch. in Erotico: ὥσπερ εἰς Κυνόσαργες ἀπιόντες. Dio Chrysostomus orat. XV: Τί ὦν, εἶπε, τοῦδε καλοῦ μοι ἐν Κυνοσάργει ἐλλιφὲς μὴ πάνυ τοῦτο.

[48] Πολύβιος ἐν τεσσαρακαιδεκάτῳ.] In excerpt. lib. XVII harum fit mentio: οἱ δὲ ἀποφεύγοντες λόφον κρατοῦσι μέν Κυνὸς κεφαλάς. Græca appellatione utitur Livius lib. XXXIII: *Cum hæc legati regis in concione Rhodiorum agerent, nuntius venit, debellatum ad Cynoscephalas esse.*

[49] Ἦν δὲ καὶ χωρίον Θηβῶν.] Erat vicus hoc nomine in agro Thebano, ubi Pindarum natum commemorant. Thomas Magister in Pindari vita: Πίνδαρος, τὸ μὲν γένος Θηβαῖος, ἦν δὲ Δαιφάντου, ἐφ' οὗ τοὺς ἐλεγείους ἔφασαν οἱ δὲ Σκοπελίου φασίν. οἱ δὲ λέγουσι τὸν αὐτὸν Δαίφαντον ἐκ Σκοπελίου. οἱ δὲ Πασιφίλης ἐκ Μορτῆς, κώμης Κυνοσκεφαλῶν.

[50] Κυνόσουρα, ἄκρον Ἀρκαδίας.] Non est vertendum *promontorium Arcadiæ*, quod video ab aliis factum: nam Arcadia mediterranea erat Peloponnesi pars, & undecunque a mari separata, teste Pausania lib. VIII. Τῶν κατειλεγμένων καθηκόντων ἐπὶ θάλασσαν, Ἀρκάδες τὸ αὐτῶν οὐδέν ἀπολελοίπασι θαλάσσης πλησίον. Ergo si Cynosura fuit in Arcadia, fuit vel mx, vel montis cacumen. Sed forte aliud ulcus heic latet: non audentes pro Ἀρκαδίας substituere Ἀττικῆς, quanquam certum sit, in ea regione prope Marathonem promontorium hac appellatione reperiri. Hesychius: Κυνόσουρα, φυλὴ Ἀκαμαντίς, ἢ ἄκρα τῆς Μαραθῶνος ἀπὸ τοῦ Εὐβοϊκοῦ πορθμοῦ. Doctiores aliam huic loco medicinam tentent.

[51] Ἀπὸ Κυνοσούρου τοῦ Ἑρμοῦ.] Fuit & Cynosura una de Jovis nutricibus, a quæ etiam locus in Creta hoc nomine invenitur. Hyginus in Poët. Astron. *Hunc Aglaosthenes, qui Naxica conscripsit, ait Cynosuram esse unam de Jovis nutricibus ex Idæis Nymphis, ab ejus quoque nomine in urbe quæ Hissæ vocatur, a Nicostrato sodalibus ejus constituta, & portum qui ibi est, & agri majorem partem Cynosuram appellatam.* Eadem legantur apud Eratosthenem libello de Asterismis: Ἀγλαοσθένης δὲ ἐν τοῖς Ναξικοῖς φησι, τριῶν γεγονέναι τὴν Κυνόσουραν. Deinde additur: ὧν αἱ μὲν Νυσηΐδες ἐκλήθησαν, ἡ δὲ ἐν αὐτῇ λιμένα, ἡ δὲ ἐπ' αὐτῇ τόπον Κυνόσουραν καλεῖσθαι.

[52] Κυνοσουρεύς.] Invenitur hoc gent. apud Paus. in Lacon. Τῶν δὲ αἱ Λιμναὶ Σταφυλιτεῖς ἐστι καὶ Κυνοσουρεῖς &c.

[53] Καὶ Κυνοσουρὶς θηλυκόν.] Fœmininum illud invenitur apud Callimachum Hym. in Dian.

- - - Ἐπὶ δ' ἴδμεν
Θεσσαλικὰς ἀνέρων Κυνοσουρίδας - -

Ad quem locum ita scribit Scholiastes: Τὰς τῶν κυνῶν ἢ κλεινότατον πλησμονὴν κυνῶν, ἢ τὰς Λακωνικὰς. Κυνοσουρὶς γὰρ, τόπος Λακωνικῆς.

[54] Τόπος Λιβύης.] Passim apud alios scriptores hujus loci nomen duabus vocibus profertur Κυνὸς σῆμα. Strabo lib. XVII: Εἶτ' ἄλσος λιμένι Λευκασίῳ, ἐν ᾧ κεῖται τὸ τοῦ Κυνὸς σῆμα. εἶθ' Κυνὸς σῆμα, εἶθ' Τριτώνεια· εἶτα ἐπὶ Ἡλιάδι.

[55] Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο χωρίον.] Est præterea apud Calydonios Κυνὸς σῆμα, & in Hellesponto, quod videtur nullo innuere, quod a cane quodam inclyto, vel ab Hecuba in eandem transformata, sic denominatum sit. Pollux lib. V. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἡ Ἀπολλωνίτης κύων, λέγω τὴν τοῦ Καλυδωνίου σῦν ἀποκτείνασαν. ἀφ' ἧς τὸ Κυνὸς σῆμα Καλυδωνίοις. ἔστιν ὅπου σῆμα τὸ Ἑκαβικὸν καλεῖται, διὰ σκύλακα κυνὸς, ἣ μὴ ἀνεύρετον, ἐπ' Εὐβοΐας εἰς κυνὸς μορφὴν μεταβαλοῦσα, ὕστερον ἀνηρέθη. Aliquoties Thuc. lib. VIII Cynossematis Hellespontici meti-

[58]ΚΥ΄ΝΟΥΡΑ, πόλις Ἄργους, ἀπὸ Κύνουρα παιδὸς Περσέως. [59] Παυσανίας τρίτῳ. Κυνούριος τὸ ἐθνικόν, καὶ Κυνουρὶς θηλυκῶν, καὶ [60]Κυνούριος, καὶ Κυνουρία. καὶ ἐθνικὸν ἑτέρων. κλητικὸν Κυνουρικός.

A

CYNURA, urbs Argiæ, a Cynuro Perſei fil. ſic dicta, cujus meminit Pauſanias lib. III. Gentile, Cynurenſis, & fœmin. Cynuris, & Cynurius, & Cynuria, cujus & neutrum reperitur. Et poſſeſſivum, Cynuricus.

ΚΥΝΩ΄Ν νῆσος, [59] Λιβυκὴ νῆσος, Ἀλέξανδρος τρίτῳ Λιβυκῶν. ὁ νησιώτης, Κυνωνήσιος.

B

CYNONNESUS, inſula Libyca, de qua Alexander libro III Libycorum. Inſulanus, Cynoneſita.

ΚΥΝΩ΄Ν πόλις, Αἰγυπτία πόλις. ὁ οἰκήτωρ, Κυνοπολίτης· ἐν ᾗ πόλει ὁ [61] Ἄνουβις τιμᾶται.

C

CYNOPOLIS, urbs Ægyptia. Incola, Cynopolita. In iſta urbe Anubis colitur.

ΚΥ΄ΟΝ, πόλις Καρίας· Ἀπολλώνιος πέμπτῃ Καρικῶν· ἡ πρότερον Κανήβιον. τὸ ἐθνικὸν, Κυΐτης.

CYON, urbs Cariæ, de qua Apollonius libro IV Caricorum. Hæc antea Canebium appellabatur. Gentile, Cyïta.

D

ΚΥ΄ΠΑΙΘΑ, πόλις Λιβύης. ὁ πολίτης, Κυπαιθεύς.

CYPAETHA, oppidum Libyæ, cujus oppidanus, Cyppæthenſis.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ΄Α, πόλις τῆς Τριφυλίας, [62] ἥτις Ἔρανα ἐκαλεῖτο. τὸ ἐθνικὸν, Κυπαρισσεύς, [63] καὶ Κυπαρίσσια ἡ Ἀθηνᾶ.

CYPARISSIA, urbs Triphyliæ, quæ olim Eranna vocabatur. Gentile, Cypariſſenſis, & Cypariſſia Minerva.

E

[64]ΚΥΠΑΡΙΣΣΗ΄ΕΙΣ, πόλις τῆς Μεσσηνίας. Ὅμηρος·

CYPARISSEEIS, urbs Meſſeniæ, de qua Homerus:

Καὶ

Et

---

nenit: Τὸ δ' ἐνύπνιον αὐτὸς ὑπερβιβάλλεσθαι ἐδόκει τὸν ὕπνον, ἐ κυνὸς σῆμα καλεῖσθαι. Et deinde ſequitur: Ἔοικε δὲ τραγικῶν ἐπὶ τῇ ἄκρᾳ, ἔ τὸ κυνὸς σῆμα. Vide præterea Strab. lib. XIII. Nominis originem dedit Pollux ab inclyto cane, ſed Dictys a canina Helenæ impudentia & protervia, ita enim ille lib. V: *Sepulcrum ejus apud Abydum ſtatuitur, appellaturque Cynoſſema ob linguæ proterviam impudentemque petulantiam.* Alii dicunt, quod ſe præcipitaverit in mare, ut ſepulchrum in terra non habuerit, atque hinc illud nare Canum mythologiæ doctoribus dicitur. Hyg. fab. CXI: *Ulyſſes Hecubam Ciſſei filiam, vel, ut alii auctores dicunt, Dymantis Priami uxorem, Hectoris matrem, inſpirantem cum duceret, illa in Helleſpontum mare ſe præcipitavit, & canis dicitur facta eſſe, unde & Cynoſſema eſt appellatum.* Idem Fab. CXLIII: *In mare ſe præcipitavit, unde Cynoſſema mare dictum eſt.*

[58] Κυνούρα, πόλις Ἄργους.] Propter circumjacentem hanc urbi regionem, inter Argivos & Laconas ſemper controverſam, plurimi cum Argivorum tum Laconum bello cecidere; unde facetiſſimo Luciano ingens ſubit animo, quod pro regiuncula, quæ nihilo eſſet latior inter Ægyptios, tot Argivi & Lacedæmonii uno die cecidere. Ita enim ille in Icaromenip. Εἶτα τοὺς Κυνουρίους ἐγὼ ἔβλεπον, ἀνομοιότατοι αὐτοῖς ὄντες χροιᾷ καὶ εἴδει φαινόμενοι τοῖς ἀνθρώποις, τοσοῦτοι ὑπὲρ οὓς Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μυριάδες ἐμάχοντο. Verum eo in loco corrigendum *Κυνουρίους*, jam alii admonuerunt. Vide præterea Heſych. lib. I. Strab. lib. VIII. & Plut. in Parall.

[59] Παυσανίας τρίτῳ.] Sine dubio hunc locum & verba ſequentia Steph. Αἰτίαν ἐπιφέρουσιν, ὡς τοῦ Ἀργολίδα (τοῦτον γὰρ εἶναι τὸν Ἀργείων) λέγειν τὸν ἐκ Κυνουρίας καὶ ἀνεψιὸν τοῦ Περσέως τὸν Φορωνέα πεποιῆσθαι ἐν τῷ γένει. λέγεται δὲ οἱ Κυνουρεῖς Ἀργεῖοι τὸ ἀρχαῖον ὄντες, ὑπὸ δὲ Φορωνέως καὶ τῶν Περσέως. Reſtituit in illis verbis nomen conditoris, gentile & poſſeſſivum, quod hæc eſt Κυνουρεύς, & apud Stephan. Κυνουρεῖς: ſed idem Pauſanias illud poſſeſſivum etiam uſurpavit: nam poſt locum jam allegatum legitur: Κτίσαι δὲ ἐς ἄνεσιν ἐγκλήματα, τοὺς τε Κυνουρέας ἐλεύθερον ἀνδρῶν ὑπηκόους τοῖς Ἀργείοις. Utrumque poſſeſſivum commodiſſime ab hac urbis nomine poſſe derivari, evidenter demonſtrari poſſet ex Etymol. Mag. Auctore pag. 29. in voce Αἰθιοπία.

[60] Κυνούριος.] Herodotus lib. VIII: Νῦν τε ἐ τὰ πάλαι ἦκεν, Ἀργείοις ἐ Κυνουρίοις.

[59] Λιβυκὴ νῆσος.] Puto hanc unam eſſe ex Fortunatis inſulis, a canum copia ſic appellatam, quam Latini eandem ob cauſam Canariam vocant. Plinius lib. VI cap. XXXII: *Proximam ei Canariam vocari a multitudine canum ingentis magnitudinis: ex quibus perducti ſunt Juba duo, apparentque ibi veſtigia ædificiorum.*

[61] Ἄνουβις.] Mallem ego Ἄνυβις, nam ſimplici N hæc vox ſoluta & pedeſtri oratione ſcriptoribus uſurpatur. Lucian. in Vitar. Auct. Οὐ δικαίως οὖν ὁ κύων οὗτος; ἢν γὰρ ἐμὲ τὸν Ἄνυβιν οὐ λιγέως ἔτυπτε, καὶ τὸν ὁπλοῦν Σείριον, ᾧ τὸν ὦδον τῶν πρώτων Κέρβερον; Propertius lib. III El. II.

Auſa Jovi noſtro latrantem opponere Anubim.

[62] Κυπαρισσία.] In omnibus libris, & vulgatis & MSS Κυπαρισσιακὴ legebatur, peſſimo meo judicio errore: nam inde derivari non poſſet Κυπαρισσεύς, ſed Κυπαρισσιακός. Præterea veteres omnes hoc modo urbis nomen expreſſere, quotquot ejus memoriam celebrarunt, inter quos Strabo, Euſtathius & Phavorinus. Numero multitudinis vocem uſurpat Pauſanias lib. IV. Unicus apud Strabonem locus eſt, ubi male Κυπαρισσιακὴν legitur: Κυπαρισσίων τὸ ἐγγύτατα τῇ παλαιᾷ τῇ Τριφυλιακῇ. Medicas manus Caſaubonus ei adhibere non eſt auſus, quanquam dixerit eſſe Κυπαρισσιακὴν Stephani: ſed utrobique Κυπαρισσία legendum, certum eſt.

[63] Ἥτις Ἔρανα ἐκαλεῖτο.] Hanc a Cypariſſia diverſam ſtatuit Strabo lib. VIII hiſce verbis Ὑπέρκεινται αὐτῆς δύο, πρὸς μὲν ἕω καὶ Κυπαρισσία, μείζων δὲ τούτου Ἔρανα, ἣν ὅτε ἦν πόλις Ἀρκάδων ἐκάλουν τινες Ἀρκαδίαν. Ἔρανα.

[63] Καὶ Κυπαρίσσια ἡ Ἀθηνᾶ.] Sic emendavimus pro Κυπαρισσιακὴ ἡ Ἀθηνᾶ, moti notiſſimum auctoritate Pauſaniæ lib. IV: Ἔστι δὲ ἐς Ἀνθήνην τὴν Κυπαρισσίαν ἱερὸν ἐς Ἀθηνᾶς ἐπίκλησιν Κυπαρισσίας.

[64] Κυπαρισσηείς, πολ. τῆς Μεσσ.] Prorſus eadem habes apud Euſtathium, Homeri interpretem: Κυπαρισσήεις δὲ πόλις Μεσσηνίας. ἐθνικὸν οὖν, Κυπαρισσιεύς. Vide præterea Strab. lib. VIII: Homeri verſiculum explicantem.

Καὶ Κυπαρισσήεντα, καὶ Ἀμφιγένειαν ἐναίων.

Et Cyparisseentem & Amphigeneam incolebant.

τὸ ἐθνικὸν, Κυπαρισσήεντος.

Gentile, Cyparisseentius.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ, [61] πόλις ἐν Παρνασσῷ κατὰ τὸς Δελφούς, ἡ πρότερον Ἔρανος. Ὅμηρος, Οἱ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσσαν. ἀπὸ Κυπαρίσσου τοῦ Μινύου. οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν αὐτόθι κυπαρίσσων, ἣν Κυπαρισσοειδῆ τινες καὶ [62] Ἀπολλωνιάδα φασί. τὸ ἐθνικὸν, Κυπαρισσεύς.

CYPARISSUS, urbs in Parnasso juxta Delphos, prius Eranus dicta. Homerus:

Qui Cyparissum habitabant, Pythonemque petrosam.

Nomen habet a Cypariſſo Minyæ fil. Alii vero sic vocatam volunt a cypreſſorum copia: qua de cauſa eam nonnulli Cyparisſunta appellant, & alii Apolloniada. Gentile, Cyparisſenſis.

ΚΥΠΑΣΙΣ, [63] πόλις περὶ Ἑλλήσποντον. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Κυπασίτης.

CYPASIS, urbs circa Helleſpontum, de qua Hecatæus in Europa. Gentile, Cypaſita.

ΚΥΠΗ, Σικελίας φρούριον· Φίλιστος Σικελικῶν ἑβδότῳ. τὸ ἐθνικὸν, Κυπαῖος.

CYPA, Siciliæ caſtellum, de quo Philiſtus lib. IX rerum Sicularum. Gentile, Cypæus.

ΚΥΠΡΟΣ, νῆσος μεγάλη ἐν τῷ Παμφυλίῳ κόλπῳ, [64] ἀπὸ Κύπρου τῆς Θυματρίδος Κινύρου, [65] ἢ ἀπὸ τῆς φυομένης ἄνθρας κύπρου, Ἀστύνομος δέ φησι, [66] Κρύπτον κεκλῆσθαι, διὰ τὸ κρύπτεσθαι πολλάκις ὑπὸ τῆς θαλάσσης· εἶτα Κύπρος. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κεραστὶς, [67] ἀπὸ τοῦ πολλὰ ἄκρα ἔχειν, [68] καὶ Κεραστὰς, καὶ [69] Ἀμαθοῦσα, καὶ [70] Μηϊονὶς, καὶ

CYPRUS, inſula magna in Pamphylio ſinu, nomen habens a Cypro, filia Cinyræ, vel a flore, qui Cyprus dicitur, & hic frequentius naſcitur. Aſtynomus vero ait, Cyptum appellatam, quod ſub mari ſæpenumero occultetur. Deinde Cypri nomen accepit. Vocabatur etiam Ceraſtis, quod multas habeat eminentias, & Ceraſtias, & Amathuſia, & Melo-

[61] Πόλις ἐν Παρνασσῷ.] Omnia, quæ noſter habet de hac civitate, in uſum ſuum tranſcripſit Euſtathius, non nominato auctore, ita enim ille ad Iliad. B. Τὸν δὲ ῥηθέντα Κυπάρισσον, ἀπὸ Κυπαρίσσου φασὶ γεγονέναι υἱὸν Μινύου, ἀδελφὸν Ὀρχομενοῦ. οἱ δὲ ἀπὸ πλήθους τῶν ἐκεῖ κυπαρίσσων. ὡς ἱστορεῖται ὀψέτερον, ἡ πάνυ πολλαὶ τυ, καὶ παράστιος ἡ κυπάρισσος· καλεῖται δὲ αὐτὴν καὶ Κυπαρισσοῦσσαν. καὶ Ἀπολλωνιάδα. ἐξ ὅπερ δὴ τινες καὶ Ἔρανον, ὡς πρώτην, ὡσεὶ ἀμελήσαι τοῦ Ὀνομαστικοῦ Ἔρανος. *Philonides; Ceraſtin Xenagoras, & Aſbolam, & Amathuſiam, & Macariam; Aſtynomus Cyprum & Ceiniam.* Etiam ſua ætate, non dubito quin ex Stephano, Euſtathius ſic ſcripſerat, ita enim ille ad Dionyſ. Οἱ δὲ Ἐρανίδην αὐτὴν κληθῆναι φασιν ἀπὸ λέγουσι ἀμφὶ τὸ κεραύνιον Ἡφαίστου. ἔστιν καὶ ἄλλη μυθεύεται, ἣ αὐτὴ δὲ καὶ Πάνδωρα.

[62] Ἀπολλωνιάδα.] Hanc noſter in voce Ἀπολλωνία undecimo loco collocat: καὶ Φανιάς, ἀλλ' Ὅμηρος Κυπαρισσοειδῆ φησι, ἀφ' τὸ πολλὰς ἔχειν κυπαρίσσους. ὡς Δίδυμος.

[63] Κύπασις, πολ. περὶ Ἑλλήσποντον.] Prope Cobryn Thraciæ ſita erat, auctore Scylace: Κάβυρα ἐμπόριον Καρδιανῶν, καὶ πόλις Κύπασις.

[64] Ἀπὸ Κύπρου τῆς Θυματρίδος Κινύρου.] Sic quoque Conſtantinus Porphyrog. lib. de Them. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Κύπρου, τῆς Θυματρίδος Κινύρου. Alii vero, inter quos Euſtathius ad Dionyſ. Cyprum Cinyræ filium ſtatuit, cujus verba mox producemus.

[65] Ἢ ἀπὸ τῆς φυομένης ἄνθρας κύπρου.] Quemadmodum Rhodus a roſa, Suſa a liliis, ita etiam Cypri nomen nunc derivat noſter a flore, aut arbuſto Cyprio. Euſtath. ad Dionyſ. Τινὲς δέ φασι, Κύπρον κληθῆναι ἀπὸ τοῦ ἀπὸ Κύπρου, τῆς Κινύρου. ἢ ἀπὸ ἄνθρας ἐστὶ πολλὰ φυομένης, κύπρος καλουμένης. Plures conjecturas de nominis origine legeſis apud Meurſium in Cypri deſcriptione.

[66] Κρύπτον.] Libri omnes editi & calamo exarati conſtanter κύπρον exhibebant; verum origo vocis ſi petenda ſit ἀπὸ τῆς κρύπτης, neceſſario Paudi debebat, quod etiam Meurſius obſervavit ex Plinio, ubi idem inſulæ nomen ex eodem auctore Aſtynomo allegatur, ita enim ille lib. V. cap. XXXI: *Vocatam ante Acamantida (tradit)*

Philonides; Ceraſtin Xenagoras, & Aſbolam, & Amathuſiam, & Macariam; Aſtynomus Cyprum & Ceiniam. Etiam ſua ætate, non dubito quin ex Stephano, Euſtathius ſic ſcripſerat, ita enim ille ad Dionyſ. Οἱ δὲ Ἐρανίδην αὐτὴν κληθῆναι φασιν ἀπὸ λέγουσι ἀμφὶ τὸ κεραύνιον Ἡφαίστου. ἔστιν καὶ ἄλλη μυθεύεται, ἣ αὐτὴ δὲ καὶ Πάνδωρα.

[67] Ἀπὸ τοῦ πολλὰ ἄκρα ἔχειν.] Cyprus olim *Ceraſtis* ſive *Ceraſtia* dicebatur, non quod eam aliquando, ut perhibet Androcles, homines incoluerint cornibus præditi, ſed quod plurimas habuerit eminentias & jugitates, ut noſter & Xenagoras auctores ſunt, quæ cornuum inſtar leſe erigerent atque prominerent. Locus in hanc rem egregius eſt apud Lycophronis Scholiaſt. Ἐκαλεῖτο δὲ Κεραστία, ὡς μὲν Ἀνδροκλῆς, ὅτι τοὺς ἐπιχωρίους κέρατα ἐφύτευσεν, ἀφ' τὸ ἐπικεκύφθαι αὐτοὺς ἀλλήλοις, ὡς ἔοικε κέρασι. ὡς δὲ Ξεναγόρας, ὅτι τοῦ ὄφεως νόσου, ἀφ' τὸ ἔχειν πολλὰς ἄκρας, ἃς καρφὰς καλοῦσι, Κεραστία ἀνεῤῥήθη. Igitur non eſt confendum, πολλὰ ἄκρα in Stephano denotare *multa promontoria*, ſed πολλὰς ἀκρώρας, id eſt, *eminentias & ſummitates*, cornuum inſtar prominentes. Hinc locum dare poſſemus Agathemero lib. I cap. V dicenti, Cyprum habere figuram ſimilem tergo boris: Κύπρος ἔοικε τῷ νώτῳ ἰσοπλατεῖ. Nam ſpina dorſi in bubus & vaccis, præſertim gracilibus & macilentis, πολλὰς ἀκρώρας ſive multas eminentias efficit.

[68] Καὶ Κεραστὰς.] Sic paſſim in omnibus libris legimus, ſed dubito, num Κεραστὰς ſit referibendum, quod ubique apud alios ſcriptores invenitur.

[69] Ἀμαθοῦσα.] Amathuſii fuere antiquiſſimi hujus inſulæ habitatores, eorumque urbs a Stephano *antiquiſſima* dicitur. Ἀμαθοῦς, πόλις Κύπρου ἀρχαιοτάτη. Non eſt igitur dubitandum, quin priſcis temporibus Amathuſiæ nomen obtinuerit in iſta inſula.

[70] Μηϊονὶς.] Hæc Cypri appellatio accedit ferme ad eam, qua ab Heſychio Cypri incolæ appellantur. legimus enim apud illum: Μίονες, Κύπριοι.

ξ[1] Σφήκεια, ἡ [76] Ἀκαμαντίς. [77] τὸ ἐθνικὸν, Κύπριος, ἡ Κυπρία, καὶ Κύπριον, καὶ Κυπριακὸς, καὶ Κυπρεύς, [78] καὶ Κυπρίτης. ἔστι δὲ [79] Λιβυκὴ Κύπρος. τὸ ἐθνικὸν, Κυπρίτης.

A Meïonis, & Sphecia, & Acamantis. Gentile, Cyprius, & Cypria, & Cyprium, & Cypriacus, & Cyprienſis, & Cyprita. Eſt quoque Libyca Cyprus, cujus gentile Cyprita.

[80] ΚΥΡΑΥΝΙΣ. νῆσος κατὰ [81] Γύζαντας ἐν Λιβύῃ, [82] ὡς Ἡρόδοτος παράπλους. ὁ πολίτης, Κυραυνίτης.

B CYRAUNIS, inſula juxta Gyzantas in Libya, teſte Herodoto lib. IV. Inſulanus, Cyraunita.

ΚΥΡΒΑΣΑ, ὡς [83] Πήδασα, Μέδμασα, πόλις Καρίας. ὁ πολίτης, Κυρβασεύς.

CYRBASA, uti Pedaſa, Medmaſa, oppidum Cariæ. Oppidanus Cyrbaſenſis.

ΚΥΡΒΗ, πόλις Παμφυλίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. ὁ πολίτης, Κυρβαῖος.

C CYRBA, oppidum Pamphyliæ, auctore Hecatæo in Aſia. Oppidanus, Cyrbæus.

ΚΥΡΗ, νῆσος [84] ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ Ἑκαταῖος ἐν περιηγήσεως δευτέρῳ. ὁ πολίτης Κυραῖος, ὡς Ἀσκραῖος.

CYRE, inſula in ſinu Perſico, de qua Hecatæus lib. II Periegeſeos. Inſulanus, Cyræus, uti Aſcræus.

ΚΥΡΗΝΗ, πόλις Λιβύης, ἀπὸ Κυράνης τῆς Ὑψέως. [85] ἡ Κυρὴ πηγὴ ἐγχωρίως. ἔστι καὶ Ἰβηρίας, καὶ Μακεδονίας ἄλλη. τὸ ἐθνικὸν, Κυρηναῖος. ἐντεῦθεν ἦν [86] Ἐρατοσθένης Ἀγλαοκλέους παῖς, ὁ ἱστορικός. καὶ Κυρηναΐς, ὡς Θηβαΐς, καὶ Κυρηναία.

D CYRENE, urbs Libyæ, ſic dicta a Cyrene Hypſei filia, vel a Cyra ejuſdem regionis fonte. Eſt quoque alia Iberiæ, & alia Maſſiliæ. Gentile, Cyrenæus. Hinc erat Eratoſthenes Agacleïs filius, hiſtoricus. Dicitur quoque Cyrenaïs, uti Thebaïs, & Cyrenita.

ΚΥΡΗΣ Κύρητος, πόλις, ὡς Φάγρης, Μένδης, Ἀδρύμης. [87] τὸ ἐθνικὸν, Κυρήσιος.

E CYRES, Cyretis, uti Phagres, Mendes, Adrymes. Gentile, Cyreſius.

ΚΥ-

[1] Σφήκεια.] Nominis origo legitur apud Etymologici Mag. Auct. Σφήκεια, ἡ Κύπρος. παρέστιν ἡ Σφηκελλάνη, διὰ τὸν σκοπελίζειν ἐκεῖσε ἀνέμων, οἱ ἐπιχώριοι Σφῆκες. Hæc deſumta ſunt ex Philoſtephano è Cypro, auctore Scholiaſta Lycophronis: Ἡ Κύπρος εἴρηται Σφήκεια λοιμαλέα, ὡς φησι Φιλοστέφανος ἐν τῇ τῆς Κύπρου, διὰ τὸν σκοπελίζειν ἐκεῖσε ἀνέμων, οἱ ἐγχώριοι Σφῆκες. Priora Etymologici verba ibi Stephano adſcribuntur, ſed ſummo errore; ſunt enim Philoſtephano attribuenda, auctori ſatis vetuſto, cujus opus de inſulis cognitiſſimum eſt. Eundem errorem erravit Suidas, quem ſine dubio ex Etymologico hauſit.

[76] Ἀκαμαντίς.] Videtur hoc nomen Cypro datum a promontorio in illa inſula celeberrimo, de quo Ptol. Agathem. aliique. Quæ Acamantidis appellatio, duntaxat ad promontorium pertinens, tractu temporis univerſæ inſulæ fuit communis.

[77] Τὸ ἐθνικὸν, Κύπριος.] Paſſim apud antiquarios inveniuntur numiſmata, in quibus hoc gentile excuſum eſt. Apud Triſtanum: ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΥΠΡΙΩΝ. Et apud Spanhemium: ΕΠΙ ΚΟΜΙΝΙΟΥ ΠΡΟΚΥΛΕΙΟΥ ΚΥΠΡΙΩΝ.

[78] Καὶ Κυπρίτης.] Illud gentile invenitur apud noſtrum in Δικαιόλιον, ubi inter alia hæc leguntur: Τὰ ἐνώπιον Δικαιόλιος, ὡς Κύπριος Κυπρίτης.

[79] Λιβυκὴ Κύπρος.] Inſula in Nilo eſt hoc nomine, teſtante Hecatæo apud noſtrum in voce Ἔφυρος. Ἔστι δὲ Ἔφυρος νῆσος ἐν τῷ Νείλῳ, ἧς Χῖος καὶ Λίστος, ἡ Κύπρος, ἡ Σάμος ἡ ἄλλη.

[80] Κυραυνὶς, νῆσος κατὰ Γύζαντας.] In margine Voſſiani codicis ſcriptum legitur: Κυρηναΐς, νῆσος κατὰ Γυζ. Venet. Florentinaque editio: Κυρηνὶς, νῆσος κατὰ Γύζαντ. Alii libri calamo exarati: Κυρηνὶς νῆσος κατ. Γυζ. ἐν δὲ Δικ. Ἡρόδ. πτ. ὁ πολίτης, Κυρηναῖος. Hæc lectio proxime convenit cum vulgata Herodoti, in quo hodie Κύρνος, a recto Κύρνη, reperitur: Κεῖται γάρεος δὲ λίγυν Καρχηδονίων κάτω τῇσι ἑσπερίῃσι νήσῳ Κύρνῳ. μῆκος δὲ παρήκει σταδίους, πλατος δὲ ἑβδομήκοντα. Cum hæc inſula præter oleas etiam vitibus abundat, ingenioſe Cl. Bochartus pro νῆσος κύρνος malit legi κύρμος, id eſt, כרמין *Ceramin* vitium.

[81] Γύζαντας.] In Herodoto tranſpoſitis literis legitur Ζύγαντες, qua de re alio in loco egimus.

[82] Ὡς Ἡρόδ. πτ.] Particulam ὡς ex MSS revocavimus.

[83] Πήδασα.] Vulgati exhibebant Πάδασα. Voſſianus Πίδασα. Veriſſima lectio eſt, quam nos ſubſtituimus.

[84] Ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ.] In Aldina Juntinaque, ἐν τῷ Περσικῷ πόντῳ. Nos Xylandrianam ſequimur.

[85] Ἡ Κυρὴ πηγὴ ἐγχωρίως.] Nihil hoc loco mutavimus, quam ultimam vocem, in omnibus enim libris contra regulas artis legebatur ἐγχωρίως, quod auctoritate Euſtathii emendatum ivimus: Sed eodem illo loco fontem hunc Κυρὼ non Κυρὴ nominavit, ſic enim ille in comment. ad Dionyſ. pag. 36. Ἐκλήθη δὲ Κυρώ, ἢ διὰ Κυρώνης τῆς Ὑψέως θυγατρός, καθά Πίνδαρος, ἢ διὰ Κυρώνης πηγῆς ἐγχωρίου. Sed non dubito, quin eo in loco Κυρὴ ſit reſtituendum: nam fons ille ſcaturire videtur ex monte *Cyra* (unde ei & nomen) de quo Juſtinus lib. XIII cap. VII, ubi de Batto aliiſque Cyrenes conditoribus loquitur: *Cum venissent in Africam, pulsis accolis, montem Cyram, & propter amœnitatem loci & propter fontium ubertatem, occupavere.* Hujus fontis etiam meminit Callimachus Hym. in Apoll. ubi in vulgatis non bene Κυρὴ appellatur:

Οἱ σ' ἔτι παῖδα πάγοι Κυρὴς ἰδρώοντα πλάσσοντ
Δωριέες -- -- -- --

Miror profecto Annam doctiſſimam, hanc lectionem ſequutam fuiſſe, cum in Scholiaſta legatur: Κυρὴς] χρήνης τοῦ Κοράκου. & Vulcanius in ſuis ad illum poëtam notulis, alibi Κυρὴς inveniſſe teſtetur.

[86] Ἐρατοσθένης Ἀγλαοκλέους.] In Suidæ onomaſtico appellatur Ἐρατοσθένης Ἀγλαΐδου. Ubi vitium lateat, alii inquirant.

[87] Τὸ ἐθνικὸν, Κυρήσιος.] Sic optime Xylandriana, quam ſequimur: male in prioribus editionibus Κυρήνιος excuſum eſt.

ΚΥΡΙΣ μητρόπολις Σαβίνων. τὸ ἐθνικὸν Κυρίτης. [88] τὸ κτητικὸν, Κυρίτιος, καὶ Κυρίτια Ἥρα.

A

CYRIS, metropolis Sabinorum. Gentile, Cyrites. Poſſeſſivum Cyritius, & Cyritia Juno.

ΚΥΡΝΟΣ, [89] νῆσος πρὸς βορρᾶν Ἰαπυγίας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Κύρνιοι, καὶ Κυρναῖοι. Φασὶ δὲ τοὺς [90] Κυρναίους πολυχρονιωτάτους εἶναι. [91] οἰκοῦσι δὲ ἔστι περὶ τὴν Σαρδόνα. Δεῖ τὸ μέλιτι αὐτοὺς χρῆσθαι. πλεῖστον δὲ τοῦτο γίγνεται παρ' αὐτοῖς.

B

CYRNUS, inſula ad aquilonarem Japygiæ partem ſita, auctore Hecataeo in Europa. Gentile, Cyrnii & Cyrnæi. Perhibent Cyrnæos diutiſſime vivere (Habitant autem hi circa Sardiniam) quod ſemper melle veſcantur, cujus ingens apud eos gignitur copia.

ΚΥΡΟΥ πόλις, [92] ἡ καὶ Κυρέσχατα καλεῖται, πόλις [93] ἐσχάτοις Περσίδος. ὁ πολίτης καθ' ὑμᾶς Κυροπολίτης. οἱ δὲ Πέρσαι Κυρεσχατιῶται, ὡς Ἀραξηνοὶ, καὶ Καμβυσηνοί.

C

CYRUPOLIS, quæ etiam Cyreſchata vocatur, urbs eſt in ultimis Perſidis finibus ſita. Civis apud nos Cyropolita dicitur, apud Perſas vero Cyreſchateni, uti Araxeni & Cambyſeni.

ΚΥΡΡΟΣ, πόλις Συρίας, [94] ἧς ἀκρόπολις Γίνδαρος. ὁ πολίτης, Κυρρήστης, ὡς [95] Πολύβιος πέμπτῳ· καὶ [96] Κυρρέστης ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ἡ χώρα Κυρρεστική· Στράβων ἑκκαιδεκάτῃ. Δημήτριος δὲ ὁ Ἀντιγόνου, [97] τὸ Κυρρήστης διὰ τοῦ η φησί.

D

CYRRHUS, oppidum Syriæ, cujus arx Gindarus appellatur. Oppidanus, Cyrrheſtes, teſte Polybio lib. v. Et Cyrrheſtis Minerva, & regio Cyrrheſtica, auctore Strabone lib. xvi. Demetrius Antigoni filius Cyrrheſtes ſcribit per eta.

ΚΥΡΤΑΙΑ, πόλις ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, εἰς ἣν ὑπερώρισεν Ἀρταξέρξης [98] Με-

E

CYRTAEA, urbs in mari rubro, in quam Artaxerxes Megabyzum relegavit, uti Cteſias

[88] Τὸ κτητικὸν, Κυρίτιος, καὶ Κυρεῖτις ἡ Ἥρα.] Mirum profecto, Cluverium alioſque non ſubolfeciſſe mendam: peſſimo enim errore in Xylandriana aliiſque editis legitur, πτλικὸν, Κυρήτιος & Κυρήτια ἡ Ἥρα.

[89] Κύρνος, νῆσος.] Cyrnus, Latinis Corſica dicitur, teſte Plinio lib. III cap. VI: *In Liguſtico mari eſt Corſica, quam Graeci Cyrnon appellavere.* Sed noſtro auctori Cyrnus, *Corſis* ſive *Corſica* diverſæ cenſentur inſulæ, cum ſint eædem.

[90] Κυρναίους πολυχρονιωτάτους εἶναι.] Hæc deſcripſit noſter ex Lyco apud Athenæum lib. II: Λύκος δὲ πολυχρονίους φησὶ εἶναι τοὺς Κυρνίους (οἰκοῦσι δὲ ἔστι περὶ Σαρδόνα) διὰ τὸ μελιτι αὐτοὺς χρῆσθαι. πλεῖστον δὲ τοῦτο γίγνεται παρ' αὐτοῖς. Mellis uſum homines longævos reddere, ſemper credidit antiquitas; locus in hanc rem egregius eſt apud Diophanem in Geoponicis lib. XV: Οὐ μόνον τοῦτο ἐστὶ χρήσιμον, ἀλλὰ καὶ μακροβίους ποιεῖ. οἱ γὰρ μέλιτι μὴ ἄπειρα μόνον προφέρουσι, ἀλλὰ πλείους βιοῦσι, καὶ πᾶσι αἰσθήσεσι διαφυλάττουσι πάσας ἐρρωμένας.

[91] Οἰκοῦσι δὲ ἔστι περὶ τὴν Σαρδόνα.] Cenſet Cluverius in Corſicæ deſcriptione, hæc verba ab excriptore vel ab ipſo Epitomatore eſſe tranſpoſita. Sed hoc vix videtur veriſimile, cum etiam ab Athenæo Lyco attribuuntur, uti commentario præcedenti videre eſt.

[92] Ἡ & Κυρεσχατα καλεῖται.] In omnibus libris legebatur Κυρέσχαι, & gentile Κυρεσχαῖοι, quæ vocabula emendavimus addendo ſigma, nam Κυρέσχατα hæc urbs a Ptolem. appellatur. Rationem denominationis legimus apud Strab. lib. XI: Μακεδόνιόν τε ἦν Σκυθῶν, καὶ τὰ Κύρεια, ἴσχατα δὲ Κύρου κλῆσιν ἐπὶ τῷ Γαξάρτῃ πεδίῳ κεῖται, ἔνθα δὴ ἔφασαν οἱ Πέρσαι δόξαι. Sic autem appellabatur, quia oppidorum ultimum erat, quæ Cyrus condiderat. Sic apud Appianum in Syriacis invenitur Ἀλεξανδρεσχάτη, & apud Ptol. Ἀλεξάνδρου ἔσχατα, ſic dictum, quia ultimum erat quod Alexander condiderat. Sed quemadmodum ubique terrarum Græci in excogitandis urbium etymologiis ſatis felices exſtitere, ita etiam in fingendo hujus urbis nomine acumen ſuum experiri voluerunt. Verum ergo cenſeo, ſub hac appellatione latere genuinum nomen, ſcilicet קרשקרתא *Coreſcartha*, id eſt, Κυρέσχαι, ſive *Cyri urbs*, quod proxime convenit cum Κυρέσχατα, quod in prioribus Stephani editionibus conſpicitur: nam Cyrus Hebraice כורש *Coreſ* dicitur, & Κύρεσχα apud Armenios urbs. Heſychius: Κύρεσχα, πόλις τινὰ Ἀρμενίων. Sic etiam apud noſtrum invenitur Τιγρανοκίρτα, quod eſt Τιγρανόπολις Græce, & *Tigranis urbs* Latine. Par ratio eſt in *Vologeſocerta* Plinii, quod eſt oppidum a Vologeſo Parthorum rege non longe a Babylonia condium, & in Καμψιδικήσῃ, juxta Strabonem lib. XI Sophenes regia.

[93] Πρὸς τοῖς ἐσχάτοις Περσίδος.] Docet Salmaſius in Plin. Exercit. quid ſint apud noſtrum Περσικὴ πόλις, & quid ſint πόλεις Περσίδος. Vult itaque, reprehendens Stephanum, hanc Cyrupolin non fuiſſe Περσίδα, ſed τῆς Περσικῆς ὄρους: quia Græci nunquam Περσίδα ponunt, niſi de particulari Perſarum regione, a qua hæc Cyreſchata longe abfuerunt. Eum vide pag. 1193.

[94] Ἧς ἀκρόπολις Γίνδαρος.] In omnibus libris editis & calamo exaratis male legebatur ἡ ἀκροπόλις Σινδαρ. Noſtram autem emendationem eſſe veriſimum, ſine evincunt verba Strabonis lib. XVI: Σωσίστρατος δὲ τριῶν ἐν Κυρρήστῃ μνήμην ἐποιήσατο. εἰσοικίσαι δ' αὐτὸν φησὶ Γίνδαρος, ἀκροπόλεως τῆς Κυρρηστικῆς, ἧς ἐπῆρχεν ἐκεῖνος. Gindari etiam meminit Ptol. lib. V, ſed in Seleucide Syriæ, ponit, non vero in Cyrrheſtica: Σελευκίδος ἡ πόλις αὐτὴ, Γίφρα, Γίνδαρος, Γάμφρα.

[95] Πολύβιος πέμπτῳ.] In Polybio hodie legitur Ἐμβέστης, non per E, ut hic vult Stephanus. Sic enim Pol. Πλάτων τῶν Κυβίστου.

[96] Κυρρέστης ἡ Ἀθηνᾶ.] Hæc inveniuntur apud Strab. libro citato. Διέχει δὲ Ἡράκλεια τριάκοντα σταδίους ἐπὶ τὰς Ἀρτεμίδος τῆς Κυρρηστικῆς, ἔστι δὲ Κυρρήστικη μοῖρα τῆς Ἀντιοχίδος.

[97] Τὸ Κυρρήστης διὰ τοῦ η φησί.] Apud Pol. hanc vocem in medio per E ſcriptum noſter reperit, nunc vero Demetrii teſtimonium adfert, qui mediam vocalem ſtecerat. Imo hæc conſtans hujus gentilis eſt ſcriptura: adducunt enim Goltzius & Triſtanus numiſmata in quibus ΚΥΡΡΗΣΤΩΝ excuſum legitur. Ferre obiter eorum admonere in omnibus editis hoc loco legi κυρρήστης per ε, quare Xylandro locum afterico notare placuit.

[a] Μεγάβυζον. [b] Κτησίας τρίτῳ Περσικῶν. Κτησιανός, ἐκ τῆς πόλεως Κυρταιανός, ἐκ τῆς χώρας Κυρταηνός, ὡς Σωφηνὸς καὶ Ἀραξηνός.

A Ctesias libro III Persicorum perhibet. Gentile, ex lege nostræ artis dicitur Cyrtæanus, juxta regionis consuetudinem Cyrtæenus, uti Sophenus, Araxenus.

ΚΥΡΤΟΣ, πόλις Αἰγύπτου ἐν τῷ μεσογείῳ. ἐκ ταύτης Διονύσιος ὁ ἰατρὸς, ἀπὸ τῆς πατρίδος, οὐκ ἀπὸ τοῦ σώματος Κυρτὸς ὀνομαζόμενος, ὃ μέμνηται Ἑρέννιος Φίλων ἐν τῷ περὶ ἰατρικῆς. [c] ὁ μὲν οὖν ἐθνικὸς ὀξύς, ὁμοίως τῷ πάθει. ἡ δὲ κυρίως τῆς πόλεως, βαρύς, ὡς τὸ Πόντος, καὶ κόντος.

B CYRTUS, urbs Ægypti in mediterraneis. Ex illa originem habuit Dionysius Medicus celebris, sic a patria, non vero a corpore *Cyrtus* appellatus, cujus meminit Herennius Philo libro de re Medica. Nomen gentile accentu notatur in ultima, quemadmodum C cum pro morbo (id est, gibbositate) sumitur. Proprium vero urbis in prima accentum gerit, uti Pontus & Contus.

ΚΥΡΤΩΝΕΣ, πόλις Βοιωτίας. Παυσανίας ἐνάτῳ. [d] τὸ δὲ δεχαῖον τῷ πλίσματι φασὶν εἶναι Κυρτώνη. τὸ ἐθνικὸν, Κυρτώνιος. ἡ δὲ πολιχνίον, Κυρτῶνες.

CYRTONES, urbs Bœotiæ, auctore Pausania lib. IX. Antiquum oppidulo nomen esse ajebant, Cyrtone. Gentile, Cyrtonius: sed ab oppidulo Cyrtones deducitur.

ΚΥΡΤΩΝΙΟΣ, πόλις Ἰταλίας. Πολύβιος τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν, τῷ τῆς χώρας ἔθει, Κυρτωνῖνος, ὡς Σατορνῖνος.

CYRTONIUS, urbs Italiæ, de qua Polybius lib. III. Gentile, juxta regionis consuetudinem Cyrtoninus, ut Saturninus.

ΚΥΤΑ, πόλις Κολχικὴ, πατρὶς Μηδείας. [e] ἔστι καὶ ἄλλη Σκυθίας. ὁ πολίτης Κυτεύς, ἐξ οὗ καὶ Κυταεύς.

CYTA, urbs Colchica, patria Medeæ. Est & alia Scythiæ, cujus civis Cytæus, unde & Cytæensis.

[f] Πύργους εἰσιὼν ἑπταπύλους Κυταίου Αἰήτεω.

Turres adspicietis Cytæensis Æetæ.

[g] Ἠλικὰς Κυταίας, καὶ Κυταιᾶ. Λυκόφρων,

Fœmininum Cytæias, & Cytæa. Lycophron:

Οἷός τις Κυταῖον τὸν Λιβυστῖνιν μολὼν.

Qui Cytæam Libystinam veniens.

οἱ Liby-

nit. Sed manifeste in Vossiano MS κυρίως legitur, per mihi medio

[a] Μεγάβυζον.] In omnibus libris Μεγαβύζου legebatur, contra Ctesiæ aliorumque fidem. Justinus lib. III: *Atque ita inter scelus omnibus, ignarus rei Megabyzus, cum legati non redirent, misit eo cum exercitus jure finderent.*

[b] Κτησίας τρίτῳ Περσικῶν.] In Ctesiæ Excerptis hoc inde Megabyzi exilio fit mentio, ut & oppido, sed *Cyrta* appellatur, non vero Κυρτίῳ. Ἀμισηνὸς δὲ καὶ Κρότωνος καὶ τῶν ἄλλων τῆς Ἰταλίας πόλεων, ἃ μὴ γνώσιμα ῥᾴστης μεταβολῆς διάκειται. Δι' ὀλίγων δὲ καὶ τοῦ Κύρνου. Hunc locum citat Salmasius in margine sui Steph. sed pro Κύρνου, in Ctesia Κυρηναίου rescribendum censet.

[c] Ἑρέννιος Φίλων.] Ita scriptum erat in libris bibliothecæ Palatinæ, sed male in vulgatis Ἑρέννιος Φίλων. Vide Steph. in Ἀμίσηνος, ubi nonnulli ex illo opere Medici memorantur. Verum hæc quæ sequuntur de accentuum in una eademque voce diversitate, etiam petere potuit ex Philonis libro περὶ διαφόρων σημασιῶν, cujus meminit Eustathius ad Iliad. M. pag. 908 cujus ego verba, cum multum ad rem faciant huc transferibam: Οἱ δὲ γραμματικοὶ Ἑρέννιον (libro videlicet citato) φασὶ τὸ λέγειν, φησὶν ὅτι ἐφυλάχθη καθ' ὑπερθεσιν τοῦ ι, τὸ ἀπὸ διφθόγγου, ἀπὸ τοῦ λείπω, λοιπὸς, καὶ λιφαρὸς φησιν ὁ τηλεφανέστατος. Ἐν τῷ περὶ διαφόρων σημασιῶν δέ, ὃς ἀπὸ τῶν ὀρέων ἄφρης, ὃς Ἄφρας τὴν ἰδιωτικὴν, ὃς ἀπὸ τοῦ ἀφρίζειν ἥλιος, ὡς ὁ Θεόκριτος, ὃς ὁ τὴν ἀφρίαν ἥλιος. ὃς ὁ τοῦ ποδὸς κορυφὴ, ὃς ὁ τῶν ἀλλάντων κορός.

[d] Ὁ πλίνθος μὲν ἰθυντικῶς ἔχει, ἐμφάσεως τοῦ πλίνθ.] In Aldina Juntinaque editione exculum est ἰθυντικῶς, & mutato spiritu in Xylandriana εὐθυντικῶς. Sed quintam conjecturam huic voci excidisse, etiam monet Salmas. ad eum loc. Steph. hinc est, quod ἰθυντικῶς edi curavimus. Hinc censeo esse mentem Stephani: τὸ Κύρτος, si pro urbe accipiatur accentum debere gerere in prima, sed pro gentili & morbo, quem gibbositatem appellant, in ultima. Hæc vox accentu in prima notata etiam piscatoriam naſſam Hesych. Poll. & aliis denotat. Hinc illud adagium: Οἱ μὲν δὴ ἰχθῦς εἰς κύφωνα ἐσπήξαι ἐφᾶν ἄλλον κυρτεύσοντα, ἀλλ' ἐρεῖς εἰς λίνα.

[e] Ἔστι καὶ ἄλλη Σκυθίας.] Non sunt diversæ urbes. Eadem enim aliquando Colchidi, aliquando Scythiæ attribuitur: nam Colchi passim Scythæ appellantur.

[f] Πύργους.] Est verticulus desumptus ex lib. III Apol. Rhod.

[g] Τὸ ἡλικὰς, Κυταίας.] Sic emendavimus, cum male in omnibus, τὸ ἰθυντικὸν legeretur. Forte etiam Κυτικὰς legendum pro Κυταίας, quod nusquam in usu est.

9 Πλησ-

οἱ Λιβυστῖνοι γὰρ ἔθνος [9] παρακείμενον Κόλχοις. λέγεται καὶ Κυταῖς, ἀπὸ Κύτου. [10] εἰ δὲ, ὅτι δύο εἰσὶ Κύται, ταῦται, καὶ τῆς Εὐρώπης. [11] ἔστι καὶ Κύτωρον, πόλις Κρήτης. A

Libyſtini enim populi ſunt Colchis vicini. Dicitur quoque Cytæis, quod ſit a voce Cytæus. Quidam tradunt, hæc duo Cyta eſſe, hæc & alia Europæ. Eſt quoque Cytæum Cretæ oppidum.

ΚΥΤΕΡΙΟΝ, πόλις Οἰνωτρῶν ἐν τῇ μεσογείᾳ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Κυτεριώτης. θηλυκῶς καὶ τῷ τῆς χώρας ἔθνει Κυτερίνος. B

CYTERIUM, urbs Oenotrorum in mediterraneis, de qua Hecataeus in Europa. Gentile Cyteriota. Poſſet quoque ex conſuetudine regionis Cyterinus dici.

ΚΥΤΙΝΑ, πόλις Θεσσαλίας, ὡς Θέων ἐν Ὑπομνήμασι Λυκόφρονος. ὁ πολίτης, Κυτιναῖος. ἔστι δὲ Κυτίνιον, [11] μία τῶν τριῶν τῶν Δωρικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Κυτινιάτης. C

CYTINA, urbs Theſſaliæ, de qua Theo in commentariis ad Lycophronem. Civis, Cytinæus. Eſt quoque Cytinium, una ex tribus Doricis. Gentile, Cytiniata.

ΚΥΤΩΝΙΟΝ, πόλις μεταξὺ Μυσίας καὶ Λυδίας. Θεόπομπος Ἑλληνικῶν ὀγδόῳ. τὸ ἐθνικὸν, ὅμοιον τῷ ἡγεμόνι. D

CYTONIUM, urbs Myſiam inter & Lydiam, de qua Theopompus lib. VIII Hellenicorum. Gentile primitivo ſimile eſt.

ΚΥΤΩΡΟΣ, [12] πόλις Παφλαγονίας, ἀπὸ [13] Κυτώρου τοῦ Φρίξου παιδός. [12] τὸ ἐθνικὸν Κυτωρεύς. καὶ θηλυκὸν, Κυτωρεάς. λέγοντες καὶ Κυτωρίτης, καὶ Κυτώριος, ἡ Κυτωρία θηλυκόν. E

CYTORUS, urbs Paphlagoniæ, a Cytoro Phryxi filio ſic dicta. Gentile, Cytorenſis, & fœmininum Cytorias. Appellantur quoque Cytoritæ, & Cytorius, & Cytoria genere fœminino.

ΚΥΦΟΣ, πόλις Περραιβίας.

Γενεὰς δ' ἐν Κύφῳ ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας.

Ἀπὸ Κύφου, τοῦ παιδὸς Περραιβοῦ. Δύο δ' εἰσὶ Κύφοι, ἡ μὲν Περραιβίας, ἡ δὲ Θεσσαλίας. F

CYPHUS, urbs Perrhæbiæ.

Gentes vero Cypho duxit duas & viginti naves.

Nomen habet a Cypho Perrhæbi filio. Duo autem ſunt Cyphi, altera Perrhæbiæ, altera vero

[9] Παρακείμενον Κόλχοις] Non poſſum, quin addam verba Euſtathii ex comment. ad Dionyſ. Lycophronis verſiculum explicantis: Γράφει δ' ὅτι ἔθνος ἐστὶ Κολχικὸν πλησίον Λίγυες οἵτινες ὤκησαν τὴν Εὐρωπαίαν. Ὁ δὲ Λυκόφρων, ἐπεὶ οἱ πρὸς Κόλχοις Κύται ἦσαν Λιγυστικὸν πόλις.

[10] Οἱ δὲ, ὅτι δύο εἰσὶ Κύται, ταῦται, καὶ ἡ Εὐρώπης.] Hæc verba in omnibus editis mutilata circumferuntur: nam vocem Κύται ex Palat. & Voſſ. MSS inſeruimus, unde evidenter liquet, in principio hujus ſectionis eodem modo legendum, uti jam probavimus. Videtur noſter plures hoc nomine urbes ſtatuere, Colchicam, Scythicam & Europeam, quod etiam volunt verba Scholiaſtæ ad lib. II Apoll. Rhod. Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις ἡ Εὐρώπης Κύται, ἱδρύσατο δὲ τὴν Σκυθικὴν ἀφ' ἧς φασι καὶ τὰ Κολχικὰ ἐγκώμια τὰ ὀρχηστά. Sed illam opinionem ſuperius refutavimus.

[11] Ἔστι καὶ Κύτωρον, πόλις Κρήτης.] Urbs hæc memoratur Plinio lib. IV cap. XII, & Ptol. lib. III cap. XVII, & ad orientale inſulæ latus collocatur. Nautæ eam hodie Candiam appellant, unde & toti inſulæ nomen impoſitum, teſte Nigro in Geogr. *Inde terra in mare longe extenditur, unde iterum curvatur, ubi Cytæum urbs olim, quam recenti vocabulo Candiam nautæ dicunt, Venetorum colonia, a qua tota inſula Candia nunc denominatur.*

[12] Μία τῶν τριῶν τῶν Δωρικῶν.] Videtur reſpexiſſe noſter locum Strabonis lib. X, ubi loquitur de Deciemfibus circa Parnaſſum habitantibus: οἱ γὰρ ἐκλιπόντες τὴν τῶν Ἐρινέων, καὶ Βοιὸν, καὶ Κυτίνιον, ἀφ' ὧν ἡ Τετρακώμη τοῦτ' ἔστι τετράπολις λέγεται. Fuit tamen Andro, de quo ibidem Strabo, Doridem tetrapolin exiſtimans, quam ſententiam lib. IX geographus probat: Οὔτοι μὲν οὖν οἱ τὴν τετράπολιν εἰσάγοντες, ἣν φασιν εἶναι μητρόπολιν τῶν ἀπὸ τοῦ Δωριέως πόλεις δ' ἦσαν, Ἐρινεὸς, Βοιὸς, Πίνδος, Κύτινον. Prol.

[13] Κύτωρος, πολ. Παφλ.] Jam ſupra diximus, unum idemque eſſe oppidum, quod hic Stephano Κύταιρος, & in præcedentibus Κύτωρος dicebatur, quanquam etiam cum noſtro in eadem ſententia verſatur Euſtathius, & loca diverſa ſtatuat, ita enim ille ad illud: Ἡ δὲ Κύτωρος ἡ Ὀμηρικὴ ἔκειτο ἐπὶ τῷ παρὰ τοῦτον τῷ ἀκρωτηρίῳ. Ἡ δὲ Κύτωρος πόλις Παφλαγονίας. ἀπὸ Κυτώρου πλησίον ποτὲ οἰκήσαντος Φρίξου, ἢ ἀπὸ τοῦ Κυτωρείδος, ἢ Κυτωρίνης καὶ Κυτώρου, ὡς ἡ ἀπὸ Ἑλληνικοῦ χαίρουσα φωνή. Ἔστι δὲ ποτὲ καὶ ἡ γράφουσα Κύδωρος, φυλάσσει δὲ ἡ Κύτωρος μᾶλλον τὸ παλαιὸν ὄνομα, ὡς καὶ ὁ Παφλὼν, καὶ ἡ Κρώμνα. Verum enim vero, ſi Euſtathii verbis paullulum immoremur, ejusdemus horum locorum ſitum non eſſe diverſum. Inquit κώμη τις Ποντική, quaſi in regione Ponto ſitus eſſet ille vicus, ſed ad Pontum, & uti noſter dixit ἀκρωτήριον τῆς Παφλ. Deinde Paphlagoniæ adſcribit, ſed illam partem intelligo, quæ Ponti Euxini fluctibus pulſatur, de qua teſtes habemus Strab. lib XII, Scylacem, Marcianum Heracleotam in Paphlagoniæ periplo, Melam aliosque. Adeo ut hic vicus Ponti, & urbs Paphlagoniæ, quo ad ſitum, unus idemque locus ſit. Verum hoc quoque in Euſtathii verbis non eſt prætereundum, eum dicere: ἔστι δὲ ποτὲ καὶ ἡ διὰ τοῦ Δ γραφομένη Κύδωρος, cujus ſcripturæ veſtigia remanere in utraque vetuſtiori Aldina Junianaque editione, ita enim ibi legitur, quanquam illud probare nequeam: Κύδωρος, πολ. Παφλ. ἀπὸ Κυδώρου τινὸς, Κυδωρείδης, καὶ θηλυκὸν Κυδωρεάς.

[14] Ἀπὸ Κυτώρου τοῦ Φρίξου παιδός.] Sic Strabo, ex quo noſter hæc de conditore hauſit, lib. XII: Τὰ δὲ Κυτώρου ἐμπορεῖα διὰ τοῦτ' Σησαμόν. ἐνίοτε δ' ἀπὸ κυτίνης τοῦ Φρίξου παιδὸς, ὡς Ἔφορος. Quod etiam imitatus eſt Euſtathius. Sic quoque hic Phrixi fil. dicitur Apollod. lib I: ſed Herodoto lib. VII Κυτίωρος, & Apoll. Rhod. lib. II Κυτίωρος, ut & Melæ lib. I cap. XIX: *Citra Parthenium amnis, urbeſque Sesamus & Cromna, & a Cytiſoro Phrixi filio poſita Cytorus.*

[15] Τὰ Κυτωρίου, Κυτωρείς.] Omnes libri, & edit. a calamo exarati conſtanti ſcriptura exhibent Κυτωρείου, quæ

λιας. ᾗ πόλεως Κῦφ@-. ὁ πολίτης, Κυφαῖ@-. [11] Λυκόφρων.

Ἐν ᾗ Κυφαίων δύσμορον φρατηλάτην.

ΚΥΧΡΕΩΣ, πάγος περὶ Σαλαμῖνα. [10] Σοφοκλῆς Τέλεφῳ. ὃστὸ Κυχρέως δ' Σαλαμῖνος καὶ Ποσειδῶνος, [11] ὃς ὄφις ἐπεκλήθη διὰ τὸν τραχύτητα τ τρόπων. [12] ὃν λυμαινόμενον τὴν νῆσον, [13] ἀπήλασεν Εὐρύλοχος. ἐδέξατο δ' ἐν Ἐλευσῖνι Δημήτηρ, καὶ ἀμφίπολον ἐποίησεν. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ [14] ἡ Σαλαμὶς Κυχρεία ἐκλήθη, ὡς Στράβων. τὸ ἐθνικὸν, Κυχρεοπαγίτης.

ΚΥΨΕΛΑ, φρούριον τετειχισμένον ἐν Ἀρκαδίᾳ ὑπὸ Μαντινέων. Θουκυδίδης πέμπτῳ. ἔστι καὶ Κύψελα πόλις Θράκης, πλησίον δὲ Ἕβρου ποταμοῦ. [15] τὸ ἐθνικὸν, Κυψελῖν@-, ἢ Κυψελήνος.

[16] ΚΩΒΡΥΣ, πόλις Θράκης· Θεόπομπος φιλιππικῶν ἐνάτῳ. τὸ ἐθνικὸν Κωβρύτης, ὡς Αἴγυς Αἰγύτης.

[17] ΚΩΘΩΝ, νῆσος, ἀπόῤῥω Κυθήρων Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ἐνδεκα τὸ ἐθνικὸν Κωθώνιος, ὡς Σιδώνιος.

ΚΩΛΙΑΣ, ἄκρα, ἢ τοῦ Φαληρεῖ ἀκτὴ, ἔστι δὲ Ἀφροδίτης Κωλιάδος· [18] ὁ δὲ τόπ@- ἀπὸ τοῦ καλεῖσθαι. ἐγκείμεν@- γάρ ἐστι τῷ ὁμοίως ἀνθρώπου κώλῳ. τὰ τοπικὰ, Κωλιάθεν, καὶ

Avero Theſſaliæ. Et fluvius Cyphus. Civis, Cyphæus. Lycophron:

In qua Cyphæcrum infelicem ducem.

CYCHREUS, pagus circa Salaminem, cujus meminit Sophocles Teucro; a Cychreo Salaminis & Neptuni filio ſic dictus, qui Serpens cognominabatur propter morum aſperitatem. Hunc Eurylochus inſulam devaſtantem expulit, ſed Ceres Eleuſine excepit atque adminiſtrum conſtituit. Ab illo etiam Salamis ipſa Cychrea vocata fuit. Gentile, Cychreopagita.

CYPSELA, caſtellum a Mantineis in Arcadia muro cinctum, de quo Thucydides libro v. Eſt quoque Cypſela urbs Thraciæ prope fluvium Hebrum. Gentile, Cypſelinus, vel Cypſelenus.

COBRYS, urbs Thraciæ, de qua Theopompus libro IX Philippicorum. Gentile, Cobryta, uti ab Ægys Ægyta.

COTHON, inſula a Cytheris non longe remota, cujus meminit Artemidorus in epitome librorum XI. Gentile, Cothonius, uti Sidonius.

COLIAS, promontorium vel littus in portu Phalereo, ubi Venus Colias colitur. Sic autem iſte locus appellatur, quia ſitu ſuo humanam tibiam repræſentat. Formantur hinc localia, ex, in & ad Coliadem denotantia. Genti-

quod vitium ipſo Euſtathio antiquius, apud quem idem mendo invenitur. Nos hanc emendatiſſe liquet ex comparatione aliarum urbium, videlicet, Ἀλικαρνασσεύς, Ἁλικαρνασσ@-, Μασσαλ@-, Νάξιος@- & ſimilium, in quarum gentilibus in ος exeuntibus, quarta vocalis locum non habet, neque etiam habere poteſt.

[11] Λυκόφρων.] Peſſimo errore in Aldina Juntinaque legitur: Λυκόφρων ὁ Χυλάτης, quem Xylander ſua editione abegit. Reperitur enim ſequens verſiculus in Lycoph. Caſſandra.

[12] Τραχύτητα Τέλεφῳ.] Cenſet Meurſius poſt Τέλεφῳ ſtatui debere, videlicet ἀνομαλῶς φασί, aut tale quid: ſcilicet itaque pro puncto aſſervidcum defectus notam. Sed qui Stephanum familiarius tractarunt, optime ſciunt, hujuſmodi ellipticas loquutiones in eo inveniri numeras. Quare nihil mutandum judico.

[13] Ἀπήλασεν Εὐρύλοχος.] In illum hominem vere dici poſſet: *Serpens, niſi deterret Serpentem, non ſit draco.* Illud luminum genus Græci ὄφις, & Latini *Scorpiones* appellant. Apul. Milet. IX: *Noſti quendam Barbarum civitatis noſtræ decurionem, quem Scorpionem pro morum ariditate, vulgus appellat.*

[14] Ἡ Σαλαμὶς Κυχρεία ἐκλήθη τὸν πρίν.] Diodorus lib. IV de iiſdem, Σαλαμίνιοι τὸν ἐγχώριον. Et Apollod. lib. III: Κλῆσιν τὸν πρίν. Omnia de illo Serpente collegit luculentus Cham. lib. I cap. XXI.

[15] Κυψελῖν@- Εὐρυλοχ@-.] Sic quoque Euſtathius ad Dionyſium eum appellat, ſed apud Strabonem lib. IX mendo, quod jam multi obſervarunt, ſed primus omnium Hanmerus, legitur Ἐχεμολ@-. Integrum locum adhuc, quem ex Strabone Stephanus, hanc hiſtoriam habet: Κύψ ᾗ δὲ πόλις Κυψελίδης ὄφις, ὃν φασὶ Ἡσιόδ@- τραφῆναι ὑπὸ Κυχρέως, ἐβλαπτέν τε τοὺς ἐγχωρίους λυμαινόμενον τὴν νῆσον, ὑπαλλαχεὶς δὲ τοῦτον τὸν Δημήτερα εἰς Ἐλευσῖνα, καὶ ἀθλὸς τοιοῦτος ἀμφίπολον.

[16] Ἡ Σάλαμις Κυχρεία.] Apud Strabonem loco citato Κυχρεία invenitur, ubi de nominibus hujus inſulæ agit: Ἐκαλεῖτο δ' ἐτέρως πρότερον καὶ Σκιρὰς, καὶ Κυχρέα ἀπὸ τινος ἡρώου. Sed apud Euſtathium ad Dionyſ. etiam Κυχρεία legitur.

[17] Τὸ ἐθνικὸν, Κυθήλ@-, ὁ Κυθήλιος.] Sic legunt libri Palatini & Voſſianus, quam lectionem expreſſerunt veterum editionum præfecti, ſed in Xylandrina, errore typographi exculſum eſt, τὸ ἐθνικὸν, Κυφαλ@-, ὁ Κυφάλιος. Miſere ſe homo quidam torquet, ut huic loco ſenſum affingat; ſed quiſi præter nugas ab illo exſpectandum, qui tam imparatus ad editionem alicujus ſcriptoris accedit, ut priſtinas editiones vel nunquam noverit, vel nunquam conſuluerit.

[18] Κῶβρυς, πόλ. Θρᾴκης.] Hanc Scylax Caryandenſis in Caſſianorum finibus collocat, apud quem prima per ω μακρὸν exaratur.

[19] Κῶθον, νῆσ@-, ἀπόῤῥω Κυθήρων.] Mera figmenta ſunt & ſomnia, quæ nobis obtrudere nititur Salmaſius in Plin. Exercit. Stephanum hæc loqui de *Cothone Carthaginenſi*, ſive de foſſa quadam factitia, quæ vicem portus præbebat. Loquitur noſter de Cothone inſula, quæ Æginæ adjacet, & de qua altum apud veteres ſilentium non eſt. Ejus memoriam celebrant Plinius, & Mela emendante Voſſio; ita enim ille lib. II cap. VII: *Ita Thoracum Græcorumque terris abjerunt. At inter vias Melos, Olinarus, Ægilia, Cothon, Ios, Thera* &c. Et Plin. lib. IV cap. XII: *In Laconico Tegeaticis, Cothon, Cythera cum oppido.*

[20] Ὁ δὲ τόπ@- ἔστιν ὑφηνται. ἐγκείμεν@- γάρ ἐστι τῷ ὁμοίως ἀνθρώπου κώλῳ.] Hic locus longe alio modo concipitur in vulgatis: Ὁ δὲ τόπ@- ἐγκείμεν@-, ὁμοίως ἀνθρώπου κώλῳ. In MSS Voſſ. legitur: ὁ δὲ τόπ@- ὑφηλότατος. ἐγκείμεν@- γάρ ἐστι, ὁμοίως ἀνθρώπου κώλῳ. Quam divulgatus Palatini codicis lectio eſt, ſed ut verum fatear, vocem ἔστιν noſtra auctoritate adjecimus, quam nemo ægre ferret, cum ad ſenſum commodiorem ne-

καὶ Κωλιεῖς ἐν πάσῃ, καὶ Κωλιάδης. τὸ ἐθνικὸν, Κωλιεύς. Κωλιάς. ὄφις καὶ τὸ Κωλιὰς, καὶ Κώλιον δεύτερον καὶ Κώλιοι, ὡς Σένιοι.

A Gentile, Colienſis. Unde & Colias & Colium genere neutro. Et Colii, uti Sunii.

ΚΩΛΟΙ, [23] ἔθνος περὶ τὸν Καυκάσου. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. αἱ δὲ ὑπωρείαι τοῦ Καυκάσου καλοῦνται Κωλικὰ ὄρη. ἡ χώρα, Κωλική.

COLI, gens juxta Caucaſum, teſte Hecataeo in Aſia. Imæ Caucaſi partes appellantur montes Colici. Regio Colicæ.

ΚΩΜΗ, ἐν ταῖς μακρυγείοις ὁδοῖς μέσαι χωρία εἰσὶ πρὸς τὸ κοιμᾶσθαι νυκτὸς ὑπαναπαυόμενοι· ὅθεν καὶ ὄνομα ἐπικέκληται, ὡς Φιλόξενος. ὁ οἰκήτωρ, ἐγκώμιος. Ἡσίοδος,

COME, vicus ſive pagus. In longis viis intermedia diverticula condiderunt ad dormiendum ingruente nocte, unde & nomen ei datum, teſte Philoxeno. Incola dicitur, Encomius, id eſt, paganus. Heſiodus:

Εἰ γάρ τοι καὶ [24] χρῆμ' ἐγκώμιον ἄλλο γένοιτο.

Si enim tibi aliquod negotium encomium (id eſt paganum ſive ruſticum) *eveniat.*

καὶ κωμαῖος, καὶ [25] κωμήτης ἀφοσιωτικῶς, καὶ ἡλιωτικῶς ἀπὸ τοῦ η. καὶ ὁ ὄνομος, Κώμης. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν αὐταῖς κοιμᾶσθαί τε, καὶ αὐλίζεσθαι. λέγεται καὶ κωμήτωρ.

Et Comæus & Cometes genere maſcul. & fœm. per eta. Et populus Come dicitur. Ita autem dicta eſt, quod in iis dormiantur & divertatur. Dicitur quoque Cometôr.

ΚΩΝΩΠΗ, [26] πόλις Ἀκαρνανίας. Πολύβιος πέμπτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Κωνωπεύς, καὶ Κωνωπίτης, καὶ Κωνωπαῖος. ἔστι καὶ [27] Κωνώπιον τῆς Μαιώτιδος λίμνης, ὅπερ φασὶ τοὺς λύκους θηρᾶν τῶν ἁλιέων λαμβάνοντας τροφὴν, φυλάττειν τὸν θήραν. ἐὰν δὲ ὑπολάβωσιν ἀδικεῖσθαι, λυμαίνεσθαι καὶ τὰ λίνα, καὶ τοὺς ἰχθῦς αὐτῶν. τὸ ἐθνικὸν, Κωνώπιος, καὶ Κωνωπεύς.

CONOPA, urbs Acarnaniæ, de qua Polybius lib. v. Gentile, Conopenſis, & Conopita, & Conopæus. Eſt quoque Conopium Mæotidis paludis, ubi perhibent lupos, a piſcatoribus accepto alimento, capturam cuſtodire: quod ſi aliqua ſe affectos injuria putent, retia & piſces eorum tunc infeſtare. Gentile, Conopius & Conopenſis.

ΚΩ-

ΚΩ-

ceſſario requiratur; præſertim ſi cum Stephani verbis, Euſtathium contulerit, ita enim ille de eodem loco ad Dionyſ. Ὁ δὲ παῖς Ἀτθίδος τινὸς ἁρπασθεὶς ὑφ', φασὶν, ἑτέρων πόλεμον, ἀγνοοῦντος τοῦ ἁρπασθέντος παιδὸς, ἐκκλίβοντος (melius ἐγκλείοντος, uti in Stephano) εἰς Γαλάτας, ἔχων Ἀφροδίτης ἄγαλμα, Καλλιάδος ἐπωνομάσθη ἡ τιμωρήσασα. Scaliger inſuper de origine nominis fabellas adfert idem Euſtath. nempe Colliadem vocari a loco, in quem avis raptum ex ſacrificio ferens amnum depoſuerat: Vel quod mulier Tyrrhenica amore Attici cujuſdam capiti capſa, a vinculis illum liberaverit, qui deinde fugiens, templum Veneris Coliadis ædificarit, ὡς δι' αὐτὸν τὸ κάλλος λυθεῖσα, eo quod per illam ejus membra eſſent ſoluta.

[23] Κόλοι ἔθνος περὶ τὸν Καυκάσου.] Inſigniter errat Salmaſius in Plin. Exercit. quod ad Melam obſervat Incomparabilis Voſſius, quum Colicos Indorum gentem remotiſſimam, cum Colis Ponti Euxini accolis confundit. Quis enim non videt, hæc Stephani verba, non poſſe de Indica gente accipi? Quid Caucaſo commune cum Aurea Cherſoneſo? Colicæ regionis memanit Scylax: Μετὰ δὲ Κόλχους Κόλικες ἔθνος. Et Mela lib. I cap. XIX: *Reliqua tenent, ferè incultæque gentes, vaſto mari adſidentes ſecuſ, Melanchlæni, Ecrecice, Colice, Cerauni, &c.*

[24] Χρῆμ' ἐγκώμιον.] Hodie in vulgatis Heſiodi legitur, χρῆμ' ἐγχώριον. Sed cum etiam Proclus nanc Stephani lectionem agnoſcat, nec ulla mora, interpretes eam, Heſiodo reddere deſinſſent. In eodem verſiculo legitur χρῆσθ', pro quo in editis Heſiodi χρῇ, quod obſervaſſe operæ pretium non eſt.

[25] Κωμήτης ἀφοσιωτικῶς καὶ ἡλιωτικῶς. Διὸ δὲ κ.] Quamquam in vulgatis & MSS conſtanti ſcriptura legatur, κωμήτης ὄνος. καὶ ἡλ. διὸ δὲ κ., nobis tamen placuit vitioſam lectionem expungere, & auctoritate Stephani meliorem ſubſtituere. Stephanum olim ſcripſiſſe, uti nunc divulgamus, manifeſtiſſime liquet in voce Ζίλη, ubi hæc legantur: Τὸ δὲ εἰς α λήγοντα ἀπλᾶ ὄντα, οἷον πόλις, ἐκκλησία μία, διὰ δύο δὲ α τὸ ἀφαίρεσιν ἔχοντα, φύλη φυλέτης. Διὸ δὲ ὁ βακχεῖος, κωμήτης πόλις πολίτης καὶ πολέτης. Ergo iſtum ritumque in nos antiquam lectionem reducitile, nam κωμήτης apud plurimos auctores occurrit, puta Ariſtoph. Euripid. Arrianum aliuſque. Apud Joſephum tamen κώμης reperitur lib. VI Antiq. Jud. cap. II: Ἔκλαυσε δὲ πᾶσα πατρὶς αὐτὸν οἱ κωμῆται. Ubi tamen quoque κωμῆται nullam Quod porro nullum addit, ὁ κώμης genere maſculino & fœm. uſurpari, aliis ni fallor habeo Arrianum in Indicis, ubi loquitur de cujuſdam pagi incolis, Neancho hoſpitalia munera, pro dictis piſces offerentibus: Ἐπεσίτιζε ξένια Νεάγχῳ ἀφθονίᾳ οἱ κωμῆται, ἀφύαις καὶ ἰχθύσι. Et verſibus nonnullis interjectis eadem vox genere fœm. occurrit, ubi loquitur de Barna pago, in quo palmarum & horarum copia, in quibus myrti variique flores naſcebantur: ἐξ οἷς αἱ παῖδες αἱ κωμῆτιδες, ἅτε φιλοκάλου τι ὄντος τοῦ ἔθνους, καὶ ἀνθοῦσι, καὶ ἐπὶ τοῦ κάτω μειδιῶσιν ἐπιχωρίοις, καὶ ἀπὸ ὥρῃσι, καὶ ἐπὶ ἄνθεσι στεφανοῦσθαι τῶν ἡβώντων.

[26] Κωνώπη, πόλις Ἀκαρνανίας.] Si accuratæ hujus urbis ſitum inveſtigemus, apparebit eam non in Acarnania, ſed in Ætolia debere collocari, ubi Achelous amnem, quod profecto eveniſſe docet Polybius lib. V a Stephano allegato: Διαβὰς ἐπὶ τὰ Ἀχελῶου ῥεῖθρα, ἀπέχει στάδια ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τούτου τὴν πόλιν ἑξήκοντα καὶ ἑκατόν. Namque ab iis locis Stratum, Agrinium, Conopen, Limnæam &c. Liquet ergo antiquam hujus Acarnaniæ limites latius extenſiſſe, ſcilicet ultra Achelooum, qui inter Acarnanes & Ætolos terminus erat.

[27] Κωνώπιον τῆς Μαιώτιδος λίμνης, ὅπερ φασὶ τοὺς λύκους &c.] Totam hanc de lupis hiſtoriam noſter hauſit ex Ari-

ΚΩΠΑΙ, πόλις [10] Βοιωτική. Ὅμηρος, A

Κώπας, Εὐρησίν τε. - - -

ὁ τοῦ Κωπέως [11] Ἀπολλόδωρος, ὁ τοῦ Ὀγχηστοῦ, ὁ Ποσειδῶνος. ὁ πολίτης, Κωπαίτης, ὡς Ἐπαφρόδιτος. ἔστι δὲ ὁ τόπος [12] Κωπαῖος, ὡς Ἀθηναῖος, Ἀθηναΐτης. λέγεται καὶ B Κωπαὶς λίμνη, καὶ Κωπαϊδίς. καὶ ἡ λίμνη Κωπὶς, ἡ ἐλέγετο Λοφωνίς.

ΚΩΡΥΚΟΣ, πόλις Κιλικίας· Παρθένιος ἐν προοιμιακῷ. παρ' ἣν τὸ Κωρύκιον ἄντρον νυμφῶν, ἀξιάλογον θαῦμα, ὡς C [13] ἰμώνυμον ἐν Παρνασσῷ· [14] τὸ ἐθνικὸν, Κωρύκιος. ἐκεῖ δὲ πλὴν πόλιν Κωρύκιαν φασι. λέγεται καὶ Κωρυκιώτης· καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ Κωρύκιον, ἢ ἀπὸ τῆς Κωρυκίας. ἔστι καὶ Κώρυκος ὄρος ἐφεστρικὸς λεγόμενον, ὑψη- D λὸν [15] πλησίον Τέω καὶ Ἰωνίας καὶ Ἐρυθρῶν, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. καὶ λιμὴν ὁμώνυμος, καὶ πρὸ ὁμώνυμος, ἔχει τι ἀξιόλογον λιμένι ἐκ μέσου τῶν Κωρυκαίων, [16] ὡς παρα- πλεόντων τοῖς αὐτόθι λῃστεύειν τοὺς φόρτους, E καὶ τοὺς πλέοντας τῶν ἐμπόρων, καὶ ἄτοπος αὐτοῖς ἐπιβουλεύοντων. ὅθεν ἡ παροιμία, ἐπὶ τῶν ἄγαν ἐξεταζόντων τὰ ἀπόρρητα.

Τὸν δὲ ἀπὸ Κωρυκαίου ἠκροάσατο.

καὶ [17] Ἀφροδίσιον Κρήτης Κωρυκίη, καὶ λιμὴν ἄδυτος.

ΚΩΣ

COPAE, urbs Bœotica, de qua Homerus:

Copas Euresinque. - - -

Nomen habet a Copeo filio Apatalei, filii Onchesti, filii Neptuni. Civis, Copaïtes, auctore Epaphrodito. Hoc vero formatum est a voce Copæus, uti ab Athenæus fit Athenaïtes. Dicitur quoque Copæa palus & Copænsis, & palus Copaïs: quæ etiam Leuconis appellabatur.

CORYCUS, urbs Ciliciæ, de qua Parthenius in Propemptico. Juxta hanc erat Corycium, antrum nymphanum, miraculum admiratione dignum, quod ejusdem nominis est cum eo, quod in Parnasso est. Gentile, Corycius. Illic & urbem Coryciam esse perhibent. Dicitur quoque Coriciota, quod forte deducitur a voce Corycium, vel a Corycia. Est quoque mons Corycius, genere mascul. sic dictus, altus, prope Teon & Erythras, auctore Hecatæo in Asia. Est quoque portus & parva insula ejusdem nominis, in cujus littore, quod prætervigando legebatur, magnum Corycæorum erat latrocinium, qui ibi in portubus auscultabant, quas merces portarent, & quo navigarent mercatores, ut iis sic insidiarentur. Unde adagium de illis, qui nimia diligentia & cura aliorum secreta inquirunt:

Nimirum & hoc Corycæus auscultavit.

Est quoque promontorium Cretæ Corycia, & portus Æthiopiæ.

COS

---

ipsi Historiorum Mirabilium Collectaneis cap. XXXIII, ejusque ejus nomen Epitomator dissimulaverit. Eadem de hac historiam narrant Aristot. lib. IX cap. XXXVI hist. Animal. Ælian. Hist. Animal. lib. VI cap. LXV. Et Plinius, cujus addam verba, lib. X cap. VIII: *Simile quidam lapsum Mercurio palumbem facimus. Namque ipsum a piscatoribus suum accepisse, expansa eorum retia tenentem.*

[10] Βοιωτική.] Germanam scripturam ex MSS reducimus legendo: in omnibus enim vulgatis male excusum est, Βοιωτικῆς.

[11] Κωπέως.] Sequimur vulgatam hactenus lectionem, quinquam in omnibus codicibus calamo exaratis Κωπεὺς invenitur. Lucem speraveram ab Eustathio, sed paternum Cuneti nomen non exprimit, ita omnia ad hunc: Ἀλλὰ Κῶπας, καὶ Κωπεύς, ἡ Κωπὶς ἐν ᾗ ἐλέγετο, ἀπὸ Ὀγχηστοῦ τινος, ὁ πολίτης Κωπαΐτης. Etymologici Mag. Auctor, omissis fabulis, alia malus: hoc nomen urbi impositum censet: nempe cum aliquando diluvium quodcunque Bœotiam inundasset, lacunes paludes & lacus apparebant: incolæ tamen, ut sic commercia exercerent, κώπαις, id est, quadam navigii specie, utebantur, unde urbi nomen datum. Sed integrum locum transcribam: Ἔφιππος, πόλις Βοιωτίας. ἀπὸ πολλοποιηθείσης ὑπὸ τοῦ ὕδατος τῆς χώρας ἐποιοῦντο τὰς ἐμπορίας πλοίοις κώπαις καλουμένοις· ἐν οἷς ἐμπορευόμενοι ἐκαλοῦντο κωπαῖται. ἢ ἀπὸ τοῦ κώπου τοῦ Ἀπολλοδώρου ἐπωνυμίας. Ἐν τούτῳ δὲ τῶν πολλῶν ἀναπλασμάτων. Δῆλον μὲν τὸν Ὀγχηστὸν Πλάσμα. Δῆλον δὲ τὸν κώπαν Κώπας. Δῆλον δὲ τὸ Ἐφίππου, Ἔφιππος. Apud Solinum legitur: Πλάτε, πόλις Βοιωτίας. Ferme eadem traduntur a Stephano in voce Πλάτεια, ex Apollodori libro primo Catalogi.

[12] Κωπαῖος.] Apud Vaillantium numisma Vespasiani exhibetur cum inscriptione ΚΟΙΝΟΝ ΚΩΠΑΙΩΝ.

[13] Ὁμώνυμον ἐν Παρνασσῷ.] Corycium scribit Strabo in Parnasso tuisse Coryeium pulcherrimum nympharum antrum ejusdem nominis cum Cilicio, ita enim ille lib. IX: Τὰ μὲν πρὸς ἑῴαν τοῦ Παρνασσοῦ, ἔχων ἄντρον καὶ ἄκραν χοιράδη, προήκουσαν εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ ὑπὸ τὸ Κωρύκιον, πυμφῶν ἄντρον ὁμώνυμον τῷ Κιλικίῳ.

[14] Τὸ ἐθνικὸν, Κωρύκιος.] Sic Pan *Corycius* appellatur ab Oppiano lib. III de Pisc.

Παὶ δ' Κωρυκίῳ βουσὶν ὑφορβεύοντι νύμφῃ.

In Græca præfatione ad hunc auctorem hæc leguntur: Ἐπελήσθη Σαλμάσιος ὁ Γρηγορίου Βιτελλίου ἐν τῇ τῶν Κωρυκίων πόλει. Sed ibidem etiam Κωρυκεύς invenitur: Εὐβίου λειμὼν λεγόμενος ἐν τῇ τῶν Κωρυκαίων πόλει.

[15] Πλησίον Τέω τε Ἰωνίας καὶ Ἐρυθρῶν.] Libri Palatini, Vossianus, nec non Aldina Justinianque editio: Πλησίον Τέω τε Ἰωνίας καὶ Ἐρυθρῶν. Emendabat ultimam vocem Xylander scribendo Ἐρυθραί. Sed ex vestigiis depravatæ lectionis optime correxit Salmasius in margine sui Steph. & ad Solinum Ἐρυθρῶν, quod nos recepimus. Inspiciatur Strabo lib. XIII, unde infima hujus lectionis pars est confecta & defumta. Eustathius differtis verbis illud Ἐρυθρῶν agnovit in comment. ad Dionys. sic enim ille: Γέγραπται δὲ ἐν τῷ παρόντι ὁ λόγος· Ἔστι δὲ ὄρος ὁ Κωρυκαῖον ἐκπλήττον, οὐκ ἀπὸ πορείας τῆς Κορυκίας λέγον, ἀλλ' ἀπὸ τινος ἄλλης, καὶ λιμὴν ἔστιν ἐπιφανὴς τῆς τοιαύτης ὁ Τέω τοῦ ἐν Ἐρυθραῖς.

[16] Ὡς παραπλεόντων τοῖς αὐτόθι λῃστεύειν τοὺς φόρτους.] In Eustathii comment. ad Dionysium legimus: Ἐπιπολαιότερον εἰρήκασι τὸ παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς, ἢ γοῦν ἐπιτηδειότερον ἂν εἴη γνωρίσασθαι καὶ κρύπτεσθαι τὰ τοιαῦτα. Commodior esset sensus, si in Stephano legatur: τὸ παρὰ τοὺς φόρτους ἢ τοὺς πλέοντας τῶν ἐμπόρων.

[17] Ἀφροδίσιον Κρήτης Κωρυκίη.] Ptolemæus in Cretæ descriptione Corycum promontorium & urbem celebrat lib. III. Κώρυκος ἄκρα καὶ πόλις.

Κῶς, [38] τὸ ὄρυγμα τὸ ἐν Κορίνθῳ, ἔνθα καθείργνυον τοὺς φυγάδας, καὶ τοὺς δεσμίους. Λέγεται καὶ Κῶος. Κῶες δέ, [39] οἱ ἐν αὐτῷ ἀναστρεφόμενοι. [40] Κώους γὰρ τὰ κοιλώματα τῆς γῆς, καὶ πάντα τὰ ἀπήλαια ἔλεγον.

COS, fossa in urbe Corintho, in qua res & fugitivi servi coërcebantur. Dicitur quoque Cous. Coës vero qui in ea alebantur. Κώους enim terræ cavitates, & omnes speluncas appellabant.

B

Κῶς, πόλις, καὶ νῆσος. καὶ Ὅμηρος, Καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο. ——

COS, urbs & insula, de qua Homerus, Et Coa Eurypyli. - - -

[41] ἡ Μεροπὶς ἐκαλεῖτο, ἀπὸ γοῦν Μέροπος Μεροπὶς. Κῶς δέ, ἀπὸ Κῶ τῆς Μέροπος θυγατρός. [42] ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Καρίς. [43] λέγεται καὶ Κώους, διὰ δύο ω. καὶ Κόως. ἀφ' οὗ τὸ περὶ Ὀμήρου τοπικόν,

Καί μιν ἐπὶ Κόων ἐῢ ναιομένην ἀπένησεν.

Hæc Meropis appellabatur a Merope terræ filio: sed Cos a Co Meropis filia. Vocabatur etiam Caris. Dicitur quoque Κώους per duo ω mega, & Κόως, unde apud Homerum locale:

Et ipsam postea Coon bene habitatam asportavit.

λέγεται καὶ Κόος, διὰ δύο ο. [44] ἔοικεν ὃν τὸ πρωτότυπον Κόως. οὕτω γὰρ καὶ ὁ κτίστης Κόος. τὸ ἐθνικὸν, Κῷος. καὶ ὁκτώσυλλ., Κῆος, ὡς τῆς Τέω Τήιος καὶ Τηΐος, καὶ Κῷος διὰ διφθόγγου. τῆς δὲ Κῶ μονοσυλλάβου, Κῶος, [45] καὶ Κώιος, ὡς Μινῶος. οὕτω γὰρ ἐζητημάτιζον Ἱπποκράτης καὶ Ἐρασίστρατος ἰατροί. διὸ γὰρ [46] Ἱπποκράτης ὁ καλούμενος [47] Νε-

Dicitur quoq; Coos per duplex o parvum. Videtur igitur primitivum ejus esse Κόως, ita enim conditor a Κόος vocabatur. Gentile, Κῷος, & facta productione κῶος, quemadmodum a Τέως Τήιος & Τῶος. Dicitur quoque Κῶος per diphthongum. A Co vero monosyllabo deducitur Cous, & Coius, uti Minous. Sic appellabantur Hippocrates & Erasistratus medici. Erat vero Hippocrates ex eorum genere, qui

[38] Κῶς, τὸ ὄρυγμα τὸ ἐν Κορίνθῳ.] Bis hunc Stephani locum transcripsit Eustathius, primum in Comment. ad Iliad. B, nomine omisso; secundum expresso, ad Odyss. Δ. Ὁ δὲ τὸ ἰθυντικὸν μεμφόμενος, ἴσμεν, ὅτι Κῶς, ὄρυγμα ἐν Κορίνθῳ, ἔνθα φόβητρα καὶ φραγμοὶ ἐφυλάττοντο. καὶ οἱ ἐν αὐτῷ κατάγειοι. κῶες ἐλέγοντο. κώους γὰρ, τὰ κοιλώματα τῆς γῆς καὶ τὰ ἀπήλαια ἔλεγον. Apud Athenienses erat Βάραθρον, sive ὄρυγμα, locus in quo de damnatis & sacrilegis ultimum supplicium sumebatur, unde carnifex dicebatur ὁ ἐπὶ τῷ ὀρύγματι. Apud Lacedæmonios erat κοιάδες in quem malefici detrudebantur. Thucid. lib. 1 de Pausania: αὐτὸν ἐμπίπτοντα μέχρι εἰς τὰς κοιάδας, ἔστιν ἃς τῶν κατόρυγας ἐμβιβάσαι ἔνεστιν. Ad quem locum ita commentatur Scholiastes: Τῶν ἐ κοιάδων ὀρύγματά ἐστιν ἐν Λακεδαίμονι, ἐπεὶ τοὺς κακούργους ἐκεῖσε ἔρριπτον. Verum non tantum Lacedæmonii, sed etiam Siculis hujusmodi carcer adscribitur. Suidas: Κοιάδας τοὺς ἐν Λακωνικῇ βασιλικὰς φρέατα. καὶ Σικελικούς. Eustathio ad Odyss. Δ. Dicitur hic carcer κοιάδες, vel κοιάδες, sic enim ille: καὶ ἐν μεσογείοις τε καλωνάδες τοὺς λάκκους ἐ κοιάδες, ἐ διὰ δ' ἐ κοιάδες. οἱ δὲ κάκεῖ φασὶ κοιλάδας τοὺς τοιούτους κοιλώματα.

[39] Οἱ ἐν αὐτῷ.] Sic nobis referebere, ex loco Eustathii supra allegato, quam vulgatam sequi lectionem, οἱ ἐν αὐτῷ.

[40] Κώους γὰρ τὰ κοιλώματα τῆς γῆς.] In hunc sensum etiam scribit Strabo lib. VIII: Ἔνιοι δὲ κώους μόνον τὰ τοιαῦτα κοιλώματα λέγειν φασίν, ὡφ' ὧν καὶ τὰ. Φυρσὸν ἀμυνόμενος.

[41] Ἡ Μεροπὶς ἐκαλεῖτο.] Male in omnibus libris MSS & editis legebatur, ἡ Μέροψ ἐκαλεῖτο. Antonius Liberalis cap. XV: καὶ ἔστιν Κῶ νῆσος Μεροπὶς νῦν, Aristides alibi: καλουμένης δὲ Κῶ τῆς Μεροπίδος γῆς, εἰκασθεὶς τῷ Μέροπι. Eustathio etiam Μεροπὶς & Μερόπις dicitur, sic enim ille ad Iliad. B: Γράφει δ' ὅτι ἡ Κῶς ἔστιν Μεροπὶς καὶ Μερόπις ἐλέγετο, διότι Μέροπος ἦν γῆς εἰκασθεῖσα αὐτῷ, ἢ διότι Μέροψ ὁ βασιλεύσας Κῶς, ὡς φασὶν οἱ νεώτεροι ἱστορικοί. Vide ipsum Stephanum in Μέροψ.

[42] Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Καρίς.] Etsi omnes libri calamo exarati & excusi constanter exhibeant, ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Καρία, nobis tamen non placuit: permoti enim auctoritate Eustathii germanam lectionem redituros: scribatur enim sic olim scripsisse Stephanum, cum sic ad Iliad. B: Ἡ δὲ Κῶς Καρὶς ἐλέγετο πρὸς τῶν ἐπιχωρίων. Sed ne quem fallens fas laude fraudem, primus Bochartus in utroque opere, Phaleg & Hierozoico Stephani locum sic emendavit.

[43] Λέγεται καὶ Κώους, διὰ δύο ω.] Hæc profecto pessime sunt contaminata in scriptis libris & editis. Quid enim sibi velit hæc lectio, λέγεται καὶ Κῶος, διὰ δύο ω, quod idem mox repetitur, λέγεται ἐ καὶ Κῶος διὰ δύο ω, ego nequaquam percipio: quin imo, nisi doctissimus Archiepiscopus nobis in emendando tantum non scenderet, totus hic locus desperatus transiliet, ille cum melioris Stephani codice usus, ad Iliad. B sic scripsit: Καὶ ἐν ἑπταπυλίοις Κώους λέγει διὰ δύο μικρὰ ω. ἢ Κῶος διὰ μικροῦ ω ἐ μεγάλου, ἐξ οὗ τὸ Κῶαν τὸ ἐπιθετικὸν ἐ μικροῦ, ἐ Κῶος δὲ διὰ δύο ο μικρὰ, ὡς μινώϊος, ἔνθεν γένοιτ' ἂν ἐ Κῶς. Ex hisce verbis luce meridiana clarius liquet, nos ex Eustathio germanam lectionem restituisse.

[44] Ἔοικεν ὃν τὸ πρωτότυπον Κόως.] Stephanus hîc verbis confundit insulam Coum Atticæ vicinam, cum Coa Cariæ, quam Græci nonnulli, ut ab Asia distinguant Κῶν Μεροπίδα appellant. Nisi quis ex Stephani verbis colligere velit, Coum insulam Cariæ eam Coum dictam esse: quo etiam Eustathii verba videntur inclinare, quæ leguntur ad Iliad. B, ubi de Coa Cariæ insula loquitur: Εἴρηται δὲ καὶ Κῶος λεγόμενον, ὡς ἐ Τήιος. ὡς Μινῶος, Κήϊος, ἐ διὰ διφθόγγου Κῶος, ὡς Τήϊος. ἢ ἐκ συγκοπῆς, Κῶος ἀπὸ Κῶ τινος ἥρωος Πυθοκλέους, Κωΐου.

[45] Καὶ Κώϊος.] Illud gentile genuinum esse, leget manifeste ex nummo quodam apud Trithemium, cujus hæc est inscriptio. ΚΑΛΛΙΠΠΟΣ ΚΩΙΟΣ.

[46] Ἱπποκράτης ὁ καλούμενος.] Infigne est μνημεῖον ἀμαθίας hoc loco nullos omnino Hippocrates quidem ex Co Meropide fuit oriundus, sed Erasistratus ex Ceo: nam fuit Julidensis, quæ fuit urbs Ceæ, ut ipse Stephanus illîc hanc lectionem perfecte ad addi potest reflituendam Strabonis lib. X.

47 Ne-

[39] Νεβριδῶν. Νεβρὸς γὰρ ἐγήμετο ὁ Ἀσκλεπιαδῶν μάντις τῶν Ἀσκληπιαδῶν, ᾧ καὶ ἡ Πυθία ἐμαρτύρησεν. ᾧ, Γνωσίδικος. [40] Γνωσίδικος δὲ Ἱπποκράτης, καὶ Αἰνεὰς, καὶ Ποδαλίριος. Ἱπποκράτους, Ἡρακλείδης· ᾧ, Ἱπποκράτης ὁ ἐπιφανέστατος, ὁ καὶ [41] βιβλίους θαυμασίους συγγράψας καταλελοιπώς. [42] ἔστι καὶ ἐν Αἰγύπτῳ πόλις Κῶς.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΕΙΑ, [43] ἡ νῦν ἐν Κύπρῳ Σαλαμίς. γέγονεν [44] ἀπὸ τῆς Κωνσταντίνου γενικῆς, ὡς Μαρωνία ἀπὸ Μάρωνος, καὶ Καυκωνία Καυκῶνες. [45] ἔστι δὲ καὶ Βριτανίας ἄλλη, ὡς Διονύσιος ἐν τῇ καθολικῇ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. τὸ ἐθνικὸν, Κωνσταντιάτης. εὕρηται καὶ διὰ τοῦ ι.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΟΛΙΣ, ἡ μία λέξις· καὶ ἐξ αὐτῶν ἐστι, Κωνσταντινοπολίτης. ὡς εἴρηται ἐν τῷ περὶ Βυζαντίου.

A qui Nebridæ appellabantur. Nebrus enim erat Asclepiadum celeberrimus, cui & Pythia testimonium concessit, cujus filius Gnosidicus, Gnosidici vero Hippocrates, & Æneus, & Podalirius; Hippocratis filius fuit Heraclides; Heraclidis filius fuit illustrissimus Hippocrates: qui admirabiles libros reliquit. Est quoque in Ægypto urbs Cos.

CONSTANTIA, ita nunc in Cypro Salamis dicitur. Factum est hoc nomen a genitivo Constantis, uti Maronia a genitivo Maronis, & Cauconia a Cauconis. Est quoque alia Britanniæ, auctore Dionysio lib. XIX. Antiquitatum Romanar. Gentile, Constantiata. invenitur & per i scriptum.

CONSTANTINI URBS, sive Constantinopolis, duæ sunt partes orationis, ex quibus unicum fit derivativum, Constantinopolita, uti a nobis dictum est in voce Byzantium.

[39] Νεβριδῶν.] In aliis urbibus notissimæ familiæ a suis auctoribus nomina perpetuarunt. Athenis *Eumolpidæ*: in Thessalia *Aleuadæ*, & *Scopadæ*: Corinthi Bacchiadæ: in Coo insula *Nebridæ*, ex qua fuit Hippocrates. *Nebridarum* invenere a *Nebro*, primo familiæ auctore, & quo Stephanus in sequentibus mentionem facit. Vide hac de re plura apud Salmasium in Plin. Exerc. pag. 864.

[40] Ποδαλίριος δὲ.] Conjunctionem adversativam ex Vossiano cod. adjecimus.

[41] Θαυμασίους συγγράψας βιβλίους.] Multi τοῦ Θαυμασίου scripsere, Phlegon Trallianus, Polemon aliique: illorum hoc loco pro elogio est habenda, quod scilicet admiranda ex traditione Hippocratis libri fuerint referti. Sic enim scribit Suidas de Arcadio Grammatico, eum edidisse Ὀνομασίας θαυμασίους.

[42] Ἔστι καὶ ἐν Αἰγύπτῳ πόλις.] Non Κῶς illa urbs Ægypti vocabatur, sed Κφῶς, uti ipse tradit Stephanus a Hecatæi Asiæ Periegesi. Sed ut fatear quod res est, incidit nobis, ut sæpe alias, in depravatum Hecatæi codicem: nam insulam *Cos* in Ægypto agnoscit Ptolem. cujus verba ita constituit Salmasius: Καὶ μεσόγειος κεῖται ὁ Νομὸς Ϛ΄ πόλεσιν, ἡ Καὶ αὐτὴ τῷ νέῳ Κωῒ πόλις. Cynopolites Nomus & metropolis Cynopolis ex adverso Coæ insulæ posita est. Septuaginta Interp. Κωῒ appellasse videntur, pro quo Londinensis perperam exhibet Θοκκί. Locus γ΄ Βασιλείων cap. X. 28. Καὶ ἡ ἴδιος Σολομῶν πλοῖα ἐρχόμενα ἐξ Αἰγύπτου, ἐξ ἐν Θοκκὶ ἔμπορος τοῦ βασιλέως ἐν ἐν Θοκκὶ ἐν ἐπιλογαῖς. Sed optime Hieronymi versio: *Et educebantur equi Salomonis de Ægypto & de Coa: negotiatores enim regis emebant de Coa.* Arabibus *Kuts* قوص est Ægypti urbs & insula in Nilo prope Cynopolim, teste Bocharto in Hieroz.

[43] Ἡ νῦν ἐν Κύπρῳ.] Vocula νῦν a vulgatis libris aberat, quam ex Palat. & Voss. auctori restituimus. Salamina Stephani ætate *Constantiam* fuisse dictam, liquet satis ex auctoribus, qui ei superfuerunt. Hieronymus in Epitaphio Paulæ: *Vidit in admirabiles viros Christique pontifices, Paulinum Antiochenæ urbis episcopum; & Epiphanium Salaminæ Cypri, quæ nunc Constantia dicitur.* Suidas: Ἐπιφάνιος, Κωνσταντίας τῆς Κύπρου ἐπίσκοπος, ἐκ πόλεως Σαλαμῖνος. Beda de nom. loc. in Apost. Actis: *Salamis, civitas in Cypro insula, nunc Constantia dicta.*

[44] Ἀπὸ τῆς Κωνσταντίνου.] Ex MSS & vetustioribus editionibus sic rescripsimus; exhibebat enim perperam Κύρου Xylandriana. Sed error potius typothetæ videtur attribuendus.

[45] Ἔστι δὲ καὶ Βριτανίας ἄλλη.] Libri Palatini: ἔστι δὲ καὶ Βριτανίας ἄλλη. Conjunctionem adversativam inseruimus. Porro Βριτανίαι & Βρεττίαι pro eodem sæpe sumi, & ab auctoribus confundi, res notior est, quam quæ demonstrari debeat.

Λ L

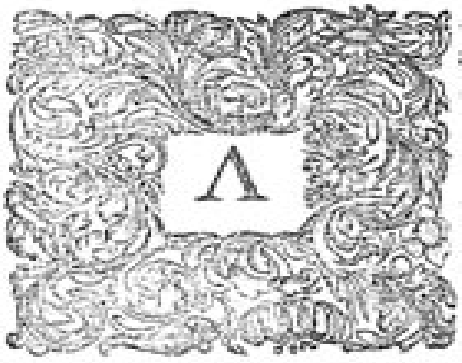

Λ', [1] πόλις Λακωνική. Λυκόφρων, Καὶ Λᾶν περιέπουσι. τοὺς τοὺς ἐλόντες οἱ Διόσκουροι, [2] Λαπίρους ἐκλήθησαν. [3] λέγεται καὶ ἐθνικῶς. τοὺς τοὺς Λελεύσους Ὅμηρος φησίν,

Οἵ τε Λάαν εἶχον, αἰπεινὴν Οἴτυλον. —

κεῖται γὰρ ἐπὶ πέτρας ὑψηλῆς. διὸ Λὰ καλεῖται. [4] οἱ κατοικοῦντες, Λάαι.

ΛΑΒΑΙ, πόλις, ὡς Σάβαι, [5] Χαττηνίας πόλις. Πολύβιος τεσσαρεσκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν Λαβαῖος, ὡς Σαβαῖος. τῆς αὐτῆς χώρας ἀμφότερα. ἡ γὰρ Χαττηνία, [6] τῶν Γερραίων ἐστὶ χώρα.

ΛΑΒΑΡΑ, πόλις Καρίας· Ἀλέξανδρος δευτέρῳ περὶ Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Λαβαρεύς, ὡς Παταρεύς.

ΛΑΒΔΑΛΟΝ, ἄκρον τῶν Ἐπιπολαίων, Συρακουσίων πλησίον. Θουκυδίδης ἕκτῃ.

ΛΑ-

A, urbs Laconica, de qua Lycophron: *Et Las trans-* -- *Hanc capientes* Dioscuri, *Lapersæ* appellati fuere. Dicitur quoque genere masculino. Vocem hanc dissolvens Homerus, inquit:

Quique Laan habitabant & OEtylum. —

Urbs in excelsa rupe sita est, quare La vocatur. Incolæ, Laï.

LABÆ, urbs, uti Sabæ, Chatteniæ, de qua Polybius libro XIII. Gentile, Labæus, uti Sabæus, ejusdem regionis utraque. Chatthenia enim Gerrhæorum est regio.

LABARA, urbs Cariæ, de qua Alexander libro II de Caria, Gentile Labarensis, uti Patarensis.

LABDALUM, castellum Epipolæorum, prope Syracusanos, de quo Thucydides libro VI.

LA-

[1] Λ', πόλις Λακ.] In veterum scriptis hujus vocis terminatio admodum anceps circumfertur: φ' Λὰ cæcutisse Stephanum, non possum, quin mihi persuadeam, ita enim ille alibi: Χιὼ, ἥτις ἡ Φοινίκη ἐκαλεῖτο, ἀπὸ τῆς Λιὼ, ἡ Λακωνικὴ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν κατὰ τοὺς Χιῶς, ὡς Λιὼ Λιῶς. Quod manifestissimum indicium est, a Stephani manu τὸ Λιὼ profectum esse; quam terminationem etiam agnovit Eustathius, si genere femininо efferatur, ita enim ille in com. ad Iliad. B: Οἱ δ' ἁπλοϊκώτερον ἐπὶ Λιὼ γοητικῶς ἐκλίνουσι δοτικὴν Δρεπανικῶς τὴν Ι ἐκθλιβόμενον. ἄγων ἡ ἡ Λιώ, ἡ ἡ Λιῦς. Aliis tamen Grammaticis τὸ Λιῦς in usu erat. Dionysius Thrax: Τὰ εἰς ὼς κύριον ἐπιτατικῶς κλινόμενα κατὰ ἰσοσύλλαβον τῆς τέτε, εὐθεῖαν ὼ. οἷον ὁ Γερὼς τῆ Γερῦ, ὁ Λιὼς τῆ Λιῦ. Similiter quoque Etymologici Mag. Auctor. Γερὼς Λιὼς, ἐ κλίνῃ Λιῦ. σημαίνῃ δὲ τὸν ἱερὸν καὶ σεμνὸν, ἐ τάλαν, ἐ λίθον. Urbem collocat Pausanias inter Eleutherolacones, decem stadiis a mari remotam: Τὰ δὲ ἀπὸ θαλάσσης ἑπτὰ, Λὰς ἔστι, βουλομένοις μὲν ἐπὶ πόδα ἰέναι, ἔστι δὲ καταμαθεῖν ἀπίοντα. Ætate Livii erat vicus, cujus meminit lib. XXXVIII: *Nocte adorti circum maritimum*, *vicum Las*, *improviso occupaverunt.*

[2] Λαπίρους ἐκλήθησαν.] Hæc noster hausit ex Strabone lib. VIII, ita enim ille: Τῶν δὲ Λᾶν οἱ Δεδαιεργέται πάντ' ἐν πολιορκίαις ἐκλιπόντες, ἀφ' ὧν δὴ Λαπίρους αὐτοὺς προσηγόρευσαν. Vide præterea Eustath. loco jam citato, & Pseudo-Didymum ad Iliad. B. A Lycophrone Λαπίρειοι vocantur:

Τοῖς ἐκπεπτωκόσι δηλῶσαι Λαπιρείοις.

[3] Λέγεται δ' ἐθνικῶς.] Hinc excidisse vocem terminationis masculinæ, mihi videtur verisimile. Censeo scribendum, λέγεται δ' ἐθνικῶς Λᾶς. Quam conjecturam si conferas cum iis, quæ ex Eustathio jam allegavimus, pedibusibi in nostram sententiam.

[4] Οἱ κατοικοῦντες Λαάι.] Apud Stephanum in Χιὼ, vox in penultima notatur. Et ut verum fatear, dubitant Grammatici, in quam sedem accentus sit rejiciendus. Eustathius ad Iliad. B: Οἱ δὲ εἰκότως, ἀλλοιοῦντες Λαοὶ ἰδιότητος, ἀπὸ Λάου ἐθνικοῦ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ὁ ἀπὸ φυλακῆς ὀξυτόνως ἐκφερομένου. ἐ διὰ τὸν ἀλλογράφων ἐκφοβισμόν.

[5] Χαττηνίας πόλις.] Ex loco Polybii, cujus verba in Χαττηνία ex libro XIII a Stephano adducuntur, liquet eam esse tertiam Gerrhæorum regionem ad mare rubrum. Verum hinc dubium posset oriri, utrum Labæ Æthiopiæ, an vero Arabiæ sint assignandæ: quod deinde tamen solvit Stephanus, φ' πόλις χώρας ἐστίν. Si itaque *Labæ* & *Sabæ* ejusdem sint regionis, certum est, *Labas* inter mediterraneas Arabiæ felicis oppidum debere collocari. Ptolemæo lib. VI cap. VII *Laba* dicitur.

[6] Τῶν Γερραίων ἐστὶ χώρα.] Fortassis legendum: Τρίτη τῶν Γερραίων ἐστὶ χώρα. Vide Stephan. in Χαττηνία.

ΛΑΒΙ΄ΝΙΟΝ, πόλις Ἰταλίας, Αἰ- A νείου κτίσμα. Ἰόβας ἐν πρώτῳ. Ἀπὸ τῆς Ἐ βασιλέως θυγατρὸς Λαβινίας. [1] τὸ ἐθνικὸν, Λαβινιάτης. λέγου) καὶ Λαβινί).

ΛΑ΄ΒΡΑΝΔΑ, κώμη Καρίας· Στρά- βων παρασπαρεσκευδεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Λα- B βρανδηνὸς, καὶ Λαβρανδεύς, καὶ [2] Λαβρανδεν- σίς.

ΛΑΓΑΡΙ΄Α, [3] φρούριον Ἰταλίας, πλησίον Θουρίων, Ἐπέων καὶ Φωκέων κτί- σμα, ὡς Στράβων. ὁ πολίτης, Λαγαρεί- της ὄνομα καὶ Λαγαρετανὸς οἶνος.

ΛΑΓΙΝΙ΄Α, [10] πολίχνιον Καρίας. Στεφάνου Καρικῶν ἐκκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Λαγινεύς, καὶ Λαγινίτης, καὶ D [11] Ἡλιεὺς Λαγινίτης. ἔστι καὶ Λαγίνα Βι- θυνίας.

ΛΑ΄ΓΟΥΣΑ, νῆσος πρὸς Κρήτην· Στράβων δεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Λαγου- σαῖος, ἢ Λαγούσιος.

ΛΑ΄ΔΕΣΤΑ, ἡ Λάδεσον, μία τῶν Λιβυρνίδων νήσων. Θεόπομπος καὶ Φι- λιστείων. τὸ ἐθνικὸν Λαδεσηνὸς, ὡς τῆς E Λιγίσης Λυγαστηνός.

ΛΑΔΕΨΟΙ΄, καὶ Τραμψοὶ, ἔθνη Βιθυνῶν. Θεόπομπος ἐνδεκάτῳ Ἑλλη- νικῶν.

ΛΑ΄ΔΗ, [11] νῆσος Αἰολίδος. Ἑκα- ταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Λαδαῖος.

LABINIUM, urbs Italiæ ab Æneæ condita, de qua Jobas libro I. Nomen habet a Labinia regis filia. Gentile, Labiniates. Appellantur quoque Labinitæ.

LABRANDA, vicus Cariæ, de quo Strabo libro XIV. Gentile, Labrandenus, & Labrandius, & Labrandensis.

LAGARIA, castellum Italiæ prope Thurios, ab Epeo & Phocensibus conditum, Cuti Strabo perhibet. Civis, Lagaritanus: unde & vinum Lagaritanum.

LAGINIA, oppidulum Cariæ, de quo Apollodorus lib. XVI Caricorum. Gentile Laginæus & Laginita, & genere fœminino Laginitis. Est quoque Bithyniæ Laginia.

LAGUSA, insula circa Cretam, de qua Strabo lib. decimo. Gentile, Lagusæus, sive Lagusius.

LADESTA, sive Ladestum, una ex insulis Libyrnidum, de qua Theopompus libro XXI Philippicorum. Gentile, Ladestanus, uti ab Augusta Augustanus.

LADEPSI, & Tranipsi, gentes Bithyniæ, de quibus Theopompus lib. VIII Hellenicorum.

LADE, Insula Æolidis, de qua Hecatæus in Asia. Gentile, Ladæus.

ΛΑ- LA-

[1] Τὸ ἐθνικὸν, Λαβινιάτης. λέγου) Ἐ Λαβινίτης] In MSS & vulgatis codicibus mendam extitisse, evidentissimum est, legebatur enim: τὸ ἐθνικὸν, Λαβινιάτης. λέγεται Ἐ Λαβινίτης. Salmasius in margine tui Stephani emendavit, quemadmodum nos excudi curavimus. Cornias emendandum censet: τὸ ἐθνικὸν, Λαβινάτης λέγεται Ἐ Λαβινίτης. Salmasii Λαβινίτης, ut verum Liv. & Cluverii Λαβινάτης in antiquorum scriptis eodem comperi: sed Λαβινάτης sive Λαβινίτης, sunt Dionysii Halicarnassei Λαυϊνάτης, eo enim gentili utitur lib. I: Καὶ ἀνεῖλον οἱ Λαυϊνάται πᾶς ἄνθρωπος ἄρσεν ἐπιόντα, ἡλικίαν κεφαλῶντα. Latino ore appellantur LAVINIENSES. Varro lib. II cap. IV Rer. Rust. *Porcæ sat oportet porcos, quæ mammas habeat: si unum pariat, fraudationem silvestrem non esse: si plures pariat, esse portentum, in quo illud antiquissimum fuisse scribitur, quod Æneæ Lavinii XXX porcos peperisse: itaque quod portenderit, factum XXX annos.* LAVINIENSES condiderunt oppidum Alba.

[2] Λαβρανδεύς.] Si vici nomen non sit corruptum (ut satis manifeste apparet, ex testimonio Strabonis a Stephano adducto, & Herodoto præterea lib. V, ubi Λάβρανδα dicitur) nobis de gentili non est amplius dubium. Male igitur legitur in Plutarchi Quæst. Gr. Λαβρανδεύς. ita enim ille: Διατί τὸ Ζεῦ Λαβρανδεῦ Διὸς ἐν Καρίᾳ τὸ ἀρσενικὸν ἐφύλαξεν, ἐφ' ἑτέρων δὲ κακοῦται τὸ κύριον; Et eadem lectione sequitur: Καὶ Λαβρανδεῖς καὶ Ὑσεῖς ἐκαλοῦντο. Ubi utrobique ε intrusum est. Idem gentile sic corruptum occurrit apud Lactantium lib. I de Falsa Relig. *Sic constituta sunt nobis Jovi Atabyrio, Jovi Labradeo. Atabyrius* vocatur *& Labradeus hospites ejus, atque adjutores in bello fuerunt.* Sed uti jam monui, etiam hoc in N adjiciendum est.

[3] Φρούριον Ἰταλίας.] In omnibus libris MSS & vulgatis legitur Σικελίας, quod vitium si non Stephani, saltem librariorum oscitantiæ est imputandum: nam tota hæc sectio ex Strabone est confecta, ubi lib. VI sic legitur: Μετὰ δὲ Θουρίους Λαγαρία φρούριον, Ἐπέων Ἐ Φωκέων κτίσμα. ὅθεν Ἐ ὁ Λαγαρεινὸς οἶνος, γλυκὺς Ἐ ἡδύοινος. De nomine & titu plura apud Cluverium lib. IV Ital. antiq.

[10] Λαγίνα, πολίχνιον Καρίας.] Straboni dicitur τὰ Λάγηνα lib. XIV. Μέσῃ μὲν Λαγίνων ἐπέχουσιν εἴκοσι σταδίους. Ego tamen censeo ex hoc Stephani loco, & alio in Ἐγχειρίται, apud Strabonem debere corrigi Λαγεῖνον.

[11] Καὶ Ἡλιεὺς Λαγινίτης.] Ex cod. Voss. illud Ἡλιεὺς, quod ab editis abest, revocavimus. Idem illud gentile fœm. occurrit in Ἐγχειρίται. Νεῖλος δὲ τοῦ ἐξιόντος εἰς Κάρας, οὗ ἐστι Λαγίνων ἐπίπεδον. Ita legendum pro Λαγινέων, quod tunc temporis admonere obliti sumus.

[12] Στράβων δεκάτῃ.] Hæc sunt ejus verba: Λέσβος δὲ ἡ ἐν τῷ κατὰ Ἰωνίαν τόπῳ, Σίκινος δὲ καὶ Λάδη καὶ Χάρακος ἐστὶ καὶ Ἀρτεμίτης καὶ Ἀρτεμισία καὶ Ἀρτεμίσιον καὶ Ἀρτεμίσιος καὶ Ἀρτεμίσιον. Igitur a copia lporum hæc insula nomen sortita est.

[11] Νῆσος Αἰολίδος.] Lade proprie erat Jonicæ insula, Milesio pretensa, teste Arriano lib. I de Exp. Alex. Mag. Gentile nomen in nummis est Λαδέων, non Λαδαῖος, quod habet noster: utrumque tamen a regione

ΛΑΔΙΣΑΚΙ΄ΤΗΣ, κόλπος ἐν τῇ Περσικῇ θαλάσσῃ. Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς.

ΛΑ΄ΕΙΑ, πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. ὁ πολίτης, Λαΐτης, ὡς [19] Παυσανίας φησὶ πίμπλῳ.

ΛΑΕ΄ΡΤΗΣ, [19] Κιλικίας χωρίον. Στεφάνου δ'. Ἀλέξανδρος δέ, καὶ ὄρος τῆς πόλιν φησί. τὸ ἐθνικὸν, Λαερτῖνος. ἄμεινον δὲ Λαέρτιος.

ΛΑΖΟΙ΄, Σκυθῶν ἔθνος. [20] ἔστι δὲ χωρίον ἐν Πόντῳ παλαιὰ Λαζικὴ, ὡς Ἀρριανός.

ΛΑ΄ΙΝΟΙ, ἔθνος Παιονικόν. [21] Θουκυδίδης δ' Λαιναίων.

ΛΑΙΣΤΡΥΓΟ΄ΝΕΣ, πρῶτοι μὲν Κυκλώπων ὤκησαν Σικελίαν· Θουκυδίδης ς'. λέγεται καὶ Λαιστρυγονίς, [22] ἡ Λαιστρυγόνιος, ἀδιαφόρως καὶ ψιλοῦται.

ΛΑΚΕΔΑΙ΄ΜΩΝ, πόλις ἐνδοξοτάτη τῶν ἐν Πελοποννήσῳ· ἡ Σπάρτη πρότερον, ἀπὸ Σπάρτης τοῦ Ἀμύκλαντος, τοῦ Λέλεγος, τοῦ Σπάρτου. ἢ διότι τοὺς πρώτους οἰκήσαντας τὴν πόλιν Λέλεγας διεσπαρμένους [23] εἰς ταυτὸ συνελθεῖν, καὶ μίαν οἴκησιν ποιήσασθαι. Λακεδαίμονα δὲ, οἱ μὲν ἀπὸ Λακεδαίμονος. ἢ ὅτι μετὰ τὴν [24] τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον συνελθόντες κλήρῳ διενείμαντο τὴν χώραν, καὶ τὸ λαχόντες πρῶτον τοῦτον λαβεῖν [25] ἐ Λαχεδαίμονα, ἢ Λαβεδαίμονα καλέσαι. διότι ἀγαθῷ δαίμονι, τυτέστι τύχῃ, τοῦτο ἔλαβεν ὁ λαβών, ἢ ἔλαχεν ὁ λαχών. καὶ τροπῇ τοῦ δ', ἢ τοῦ χ εἰς κ, Λακεδαί-

LADISACITES, sinus in Persico mari, cujus meminit Marcianus in ejus periplo.

LAËA, oppidum Cariæ, de qua Hecatæus in Asia. Oppidanus, Laïtes, ut Pausanias lib. quinto perhibet.

LAËRTES, castellum Ciliciæ, de quo Strabo lib. xiv. Alexander vero & montem & urbem esse inquit. Gentile, Laërtines, sed melius est Laërtius.

LAZI, Scytharum gens. Est quoque regiuncula in Ponto, quæ antiqua Lazice ab Arriano appellatur.

LAENI, gens Pæonica, de qua Thucydides libro secundo.

LÆSTRYGONES, primi eum Cyclopibus Siciliam incoluere, teste Thucydide libro VI. Dicitur quoque Læstrygonis, & Læstrygonius genere neutro & fœminino.

LACEDAEMON, urbs celeberrima in Peloponneso, quæ prius Sparta appellata fuit a Sparta Amyclantis filio, filii Lelegis, filii Sparti. Vel quod primi urbem incolucre Leleges, qui prius dispersi in eundem convenerint locum, atque unam habitationis sedem fecerint. Lacedæmonem vero alii vocatam volunt a Lacedæmone: vel quod post Heraclidarum reditum inter se convenerint, regionem sorte dividere: qui igitur primus sortem jecit, hanc accepit, & Lachedæmonem (ex λαχὼν & δαίμων) sive Labedæmonem (ex λαβὼν & δαίμων) appellavit; quia numine propitio, id est fortuna, eam acceperat, vel sortitus fuerat: unde β sive χ mutato in κ factum est Lace-

gionis conflicta forma non recedit. CL. Spanhemius ex Harlco adduxit nummum cum inscriptione ΑΑΔΕΩΝ.

[19] Παυσανίας φησὶ πίμπλῳ.] A vulgatis abest φησὶ, quod per compendium scriptum erat in Vossiano. Alii codices male φασὶ.

[19] Κιλικίας χωρίον.] Quamquam apud Strab. lib. xiv legatur: Εἶτα Λαέρτης φρούριον ἐπὶ λόφῳ μετρίῳ, ἔφεδρον ἔχον. Non tamen illico in Steph. pro χωρίον substituendum φρούριον: nam χωρίον optimis auctoribus etiam expeditum φρούριον, castellum sive munimentum denotat. Deducit noster ab hac voce Λαερτῖος & Λαέρτιος: sed miror eum tertium Λαερτεὺς non addidisse, quod habet in voce Χαιρίλος, ubi citatur Διοφάνης ὁ δ' Λαερτεὺς ἐν δευτέρῳ φιλιππικῶν ἱστορίας.

[20] Ἔστι δὲ χωρίον ἐν Πόντῳ παλαιὰ Λαζική.] Mutilus in omnibus libris MSS & vulgatis hic locus circumfertur: Λαζοὶ Σκυθῶν ἔθνος. ἔστι δὲ λαὶ Λαζική. Facillimum erat ex Periplo Arriani hiatum supplere, ita enim ille: Ἀπὸ Ἀγχιάλου ἐς Ἡράκλειαν πλοῦς, κατηγμένη ἡ ἀγορὰ τοιαύτη. εὐθὺς ἐς Κολχίδα, ἔνθα παρεκτείνει ἤδη πλέον ὄρεσι καὶ βορρᾶ, ἀγκάζουσα ἡ ἀκτὴ. εὐθὺς δὲ ἐς τὸ ἐπιλαμβάνον παλαιὸν Λαζικόν.

[21] Θουκυδίδης δ' Λαιναίων.] In Thucydide loco citato legitur Λαινοι, quod hic literarum ferie non servat. Verba Thuc. sunt: Ἀτίρα δὲ ἡ Ἀγραῖνες καὶ Λαῖοι, καὶ Ὄμφακα ἔσω Ἰθώμης Παιονικά. ἐν ᾗ ἔχε.

[22] Καὶ Λαιστρυγονίς.] Male exhibet Xylandriana Λαι-

γονικὸν. Germanam lectionem ex MSS & priorum editionibus revocavimus.

[23] Εἰς ταυτό.] Sic rescripsimus ex Eustath. pro εἰς ταυτὸν. Ita enim ille ad Iliad B: Ἡ δὲ λέξις Διότι οἱ πρῶτοι οἰκήσαντες τὴν πόλιν, διεσπαρμένοι τὸ πρὶν ἐκεῖ οἰκοῦντες, εἰς ἕκαστον ὡς ταυτό.

[24] Τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον συνελθόντες.] In omnibus libris MSS & editis pessime legebatur τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον συνελθόντων. Nos veram & minime dubiam lectionem introduxisse, ex verbis Eustathianis allegatis, manifestissime apparebit.

[25] Καὶ Λακεδαίμονα ἢ Λαβεδαίμονα φασίν.] Hæc & quæ sequuntur verba, usque ad ἔστι δὲ καὶ Λακ. non conspiciuntur in MSS & vulgatis. Mirum sit profecto, hactenus neminem hoc locum & inquinatum hiatum subolfecisse. Indigenam hanc inquinalias est nostri, vel ab ipso Epitomatore (cujus aliquando in concinenda hac epitome judicii animum, infantium juxta est æquiparando) vel ab ipsis peritis librariis, quibuscum Stephanum in indicando hoc onomastico Geographico, turpissime dormisse. Nos maximas agimus gratias Eustathio, qui ejusdem libris usus, hunc locum integrum reduxit in Comment. ad Homeri Catal. unde hoc mendum clarissime constabit, nos lacunosa & mutilata Stephani verba litis commode replevisse atque expendisse, ita enim ille: Ἡ μὲν Λακεδαίμων δὲ καὶ Λακεδαίμων ὠνόμασται. ἢ ἀπὸ Λακ-

χεδαίμων. ἔστι δὲ ἑτέρα Λακεδαίμων, [11] κύ-
πρου μιᾶς. ὁ πολίτης, Λακεδαιμόνιος. καὶ
κτητικὸν, Λακεδαιμονικός. λέγε[ται] καὶ [12] κατὰ
συγκοπὴν Λάκων, ὡς Ἀπολλόδωρός φη-
σιν, ὡς ἀπὸ Κυδωνιάτης τὸ Κύδωνες. ἔοικε
δὲ πρωτότυπον εἶναι, καὶ οὐ συγκοπή. πα-
ρὰ δὲ τὸ Λάκων ὑποκοριστικῶς φασὶν, ὃ
θηλυκὸν Λάκαινα, καὶ κτητικὸν Λακω-
νικός. καὶ Λακωνικὴ τὸ θηλυκὸν, [14] εἶδος
ὑποδήματος. ἔστι καὶ [15] ὄρχησις Λακωνικὴ,
ὡς ἐν τῷ περὶ Μαντινείας εἰρήκαμεν εἶναι καὶ
μάχης Λακωνικῆς. ἔστι καὶ [17] εἶδος
πλήξεως Λακωνικῆς. καὶ ἑτέρων τὸ Λα-
κωνικὸν σιδήρειον· τριῶν γὰρ τὸ μὲν Χα-
λυβδικὸν, τὸ δὲ Σινωπικὸν, τὸ δὲ Λύδιον,
ὁ δὲ Λακωνικός. καὶ ὅτι Σινωπικὸν καὶ
Χαλυβδικὸν εἰς τὰ τεκτονικά· τὸ δὲ Λα-
κωνικὸν εἰς ῥίνας, καὶ σιδηροτρύπανα, ἢ
[18] χαρακτῆρας, καὶ εἰς τὰ λιθουργικά·
ὁ δὲ Λύδιον, καὶ αὐτὸ εἰς ῥίνας, ἢ μαχαί-
ρια, καὶ ξυρέα, καὶ ξυστῆρας, ὡς φησι
Διόφαν[τος] ἐν Πολιορκητικοῖς ὑπομνήμα-
σι. καὶ [19] Λακωνίζω, [20] καὶ Λακωνιστής.
λέγε[ται] δὲ Λακεδαιμονιάζω, ὡς Ἀριστοφά-
νης Βαβυλωνίοις. λέγε[ται] καὶ Λακεδαιμονιάδης

A Lacedæmon. Est quoque alia Lacedæmon in Cypri mediterraneis. Civis, Lacedæmonius, & possessivum Lacedæmoniacus. Dicitur etiam per syncopen *Lacôn*, teste Apollodoro, uti a Cydoniatæ fit Cydones. V. detur vero primitivum esse, & non syncope. B Aliqui tradunt, illud *Lacôn* diminutivum esse, cujus fœmininum Lacæna, & possessivum Laconicus. Appellatur etiam Laconice genere fœmin. quoddam calceamenti genus. Est quoque saltatio quædam Laconice, uti dicetur, C ubi de Mantinea agimus. Sunt etiam flagella Laconica. Est præterea genus clavis Laconicæ. Hinc fit neutrum, ut ferramentum Laconicum: chalybis enim genus aliud est Chalybdicum, aliud Sinopicum, aliud Lydium, aliud Laconicum. Sinopicum autem & Chalybdicum ad fabrilia adhibetur: Laconicum ad limas, & terebella, & characteres, & ferramenta lapidaria. Lydium autem & ipsum ad limas, & gladiös, & novaculas & scalpella, uti perhibet Daimachus in commentariis Poliorceticis lib. xxxv. Hinc verbum *Laconizo*, & *Laconista*. Dicitur quoque *Lacedæmonizo*, quo utitur Aristophanes in Babyloniis. Hinc & adverbium ad urbem *Lacedæmonem* denotans.

[11] ΛΑΚΕΊΡΕΙΑ, πόλις Μαγνησίας· Ἑλάνικος Δευκαλιωνείας πρώτῳ· ἔστι καὶ

LACERIA, urbs Magnesiæ, de quâ Hellanicus libro 1 Deucalioneæ. Est quoque alia

---

[11] Κύπρου μιᾶς.] Idem perhibet Eustathius ex nullo alio quam ex Stephano nostro, ita enim ille circa ipsa allegata verba: Ἔστι δὲ ἡ Κυπρία Λακεδαίμων.

[12] Κατὰ συγκοπὴν Λάκων.] Et hæc transcripsit idem Archiepiscopus ex nostro, sic enim ille: Τὰ ἐθνικὰ, λακωνικῶς, καὶ συγκοπῇ Λάκων, ὡς καὶ ἡ Κυδωνιάτης τὴν συγκοπὴν τὸ Κύδωνες ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ. τάχα δὲ καὶ ἀφαιρετέον ἐστὶ ἐνθένδε. εἰσὶ δὲ ὑποκοριστικὰ εἶναι φασὶ, Λάκων, ὃ θηλυκὸν Λάκαινα, ἡ κτητικὸν, Λακωνικός.

[14] Εἶδος ὑποδήματος.] Calceorum Laconicorum descriptio petenda ex Meursii Miscell. Laconicis lib. 1. cap. xviii.

[15] Ὄρχησις Λακωνική.] Apud Lacedæmonios varias saltationes in usu fuisse, idem docet Meursius lib. 11 cap. 21 in Misc. Lac.

[17] Μάστιγι Λακωνικῇ.] Loquitur de flagellis, quibus Lacena juventus utebatur festo dianasligoteos. Seneca de Provid. cap. 1v. *Ipsi illos patres adhortantur, ut ictus flagellorum fortiter perferant.* Tertull. ad Martyres cap. xv: *In quo sacro ante aram nobiles quinque adolescentes flagellis affliguntur, astantibus parentibus & propinquis, & ut perseverent adhortantibus.* De hoc festo, quo Lacedæmonii flagellis certabant, agit idem Meursius lib. 11 Gr. Feriat.

[17] Εἶδος πλήξεως Λακωνικῆς.] Insignis harum clavium descriptio legitur apud Aristoph. in Sacra Cereris celebrantibus:

> - - οἱ γυναῖ ἄνδρες ἥδε κλειδία
> Φορεῖν κρυπτὰ τὰ σκευοθήκια,
> Λακωνικ' ἄττα, τρεῖς ἔχοντ' ὀμφάλους.

Quiritantur hoc loco mulieres usum Laconicarum clavium, quas viri tum gestabant, multum sibi & furtis suis incommodare. Cum enim antea solerent de facili cellaria & apothecas viris insciis aperire, & inde quæ vellent depromere, hoc sibi nunc non licere, propter illas claves Laconicas, quæ fraudibus minus obnoxiæ essent, quam cæteræ communes. βαλανάγρας. Vide Salmasium ad Sol. pag. 928.

[18] Χαρακτῆρας.] Scripsit Salmasius in ora sui libri ad hanc vocem: γραφεῖα hic vocat, quæ Latine *cælia* vocamus, quod alibi non memini legere.

[19] Λακωνίζω.] Notum est, quid hujusmodi verba significent hoc modo formata. In usu est apud Xenoph. lib. VI Hellenicor. Καὶ ὃν ἐφίησι πόλει οἱ μὴ βούλεσθαι Λακωνίζειν, οἱ δὲ Ἀθηναίζουσι. Sed etiam inter voces obscœnas numeratur. Suidas: Λακωνίζειν, πυθησθαι χρῆσθαι. Hesychius in Κυπριάζειν. τὸ τοῖς παιδικοῖς χρῆσθαι. Λακωνίζειν ἔλεγον. Philostratus in quadam epist. Μὴ Λακωνίζῃς, ὦ γύναι μηδὲ μισῇς τὸν Ἀνακρέοντα.

[20] Καὶ Λακωνιστής.] Lacunilla erat qui in quadratis choris canebat, teste Athenæo lib. IV: Οἱ δὲ παρὰ Λακωνιστοῦ, φησὶν ὁ Τίμαιος, ὁ τετράγωνος χορὸς ᾄδει.

[11] Λακεία, πόλ. Μαγν.] Agnoscit noster oppidum hoc nomine in voce Ἑρμιών, sed situm non addit. Videsis quæ ibi à nobis sunt annotata.

[27] Γαλίας ἄλλη. τὸ ἐθνικὸν, Λακερεάτης, ὡς Λακέρεια τὸ θηλυκὸν, ὁμοφώνως τῷ πεντηκοντόρῳ.

ΛΑΚΙΑΔΑΙ, [28] δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς. ὁ δημότης, Λακιάδης. ἀναγράφει δὲ ὁ δῆμος, Λακίαι καὶ ὁ δημότης, Λακιάδης. τὰ τοπικὰ, ἐκ τῆς γενικῆς τῶν πληθυντικῶν μετὰ τῶν ἐθνικῶν.

ΛΑΚΙΝΙΟΝ, ὄρος Κρότωνος. Λυκόφρων,

—— Καὶ Λακινίας μυχοὺς.

τὸ ἐθνικὸν, Λακίνιος. καὶ τὸ κύριον τοῦ ἥρωος, ἀφ' οὗ τὸ ὄρος. τὸ θηλυκὸν, Λακινιὰς. καὶ ἡ χώρα Λακινία, ὡς Κυδωνία. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Λακινιάτης.

ΛΑΚΜΩΝ, ἄκρα τῆς Πίνδου ὄρους, ἐξ ἧς ὁ Ἴναχος καὶ Αἰὼς ῥεῖ ποταμὸς, [29] ὡς Ἑκαταῖος ἐν περιόδῳ. ἔστι δὲ παρώνυμον, ὡς ἀπὸ τοῦ Λάκμωνος. [30] τὸ τοπικὸν, Λακμώνιος.

ΛΑΛΙΣΑΝΔΑ, πόλις Ἰσαυρικὴ, ὡς Καπίτων Ἰσαυρικῶν περιόδῳ. τὸ ἐθνικὸν, Λαλισσανδεύς. [31] οἱ δὲ νῦν, Δαλίσσανδα ταύτην φασὶ, καὶ Δαλισσανδεῶτας.

ΛΑΜΙΑ, πόλις Θεσσαλίας τῶν Μηλιέων, [32] ὡς Πολύβιος. οἱ μὲν ἀπὸ [33] Λάμου τοῦ Ἡρακλέους φασίν. οἱ δὲ ἀπὸ Λαμίας γυναικός, ἣ ἐβασίλευσε Τραχινίων. ἐν ᾗ καὶ [34] Λαμιακὸς πόλεμος. ἔστι καὶ ἄλλη Κιλικίας. τὸ ἐθνικὸν Λαμιεὺς, καὶ Λαμιώτης.

ΛΑ-

alia Italiæ. Gentile, Lacereensis, & Lacereia fœmininum, quod cum primitivo convenit.

LACIADÆ, populus Oeneïdis tribus. Popularis, Laciades. Populus quoque appellatur Lacia, & popularis Lacieusis. Localia formantur ex genitivo plurali cum præpositionibus.

LACINIUM, mons Crotonis, de quo Lycophron:

—— Et *Lacinios* recessus.

Gentile, Lacinius, quo nomine etiam gaudebat heros, unde monti nomen. Fœmininum Lacinias. Et regio Laciuia, uti Cydonia. Gentile Laciniates.

LACMON, cacumen montis Pindi, ex quo Inachus & Æas fluvius defluunt, auctore Hecatæo libro I. Est vero denominativum, quasi a genitivo Lacmonis. Locale, Lacmonius.

LALISANDA, urbs Isaurica, de qua Capito Isauricorum primo. Gentile, Lalisandensis. Nunc autem hanc Dalisandi vocant, & incolas Dalisandeotas.

LAMIA, urbs Thessaliæ Melibensium, de qua Polybius. Alii a Lamo Herculis filio, alii vero a Lamia muliere, quæ Trachiniis imperavit, sic appellatam censent. Hinc bellum Lamiacum. Est quoque alia Ciliciæ. Gentile, Lamienses & Lamiotæ.

LA-

[27] Γαλίας ἄλλη.] Si mei arbitrii res foret, corrigerem Θεσσαλίας ἄλλη: nam Italicam Laceriam geographi non agnoscunt: Thessalica vero pluribus scriptoribus in ore est. Pindarus Pyth. od. III:

Πίμπλη δὲ κραιπνοῖσιν ῥοθίοις
Θυμὸν ἀμφιπαγείσα
Ἐς Δακέρειαν.

Ex Scholiasta ad hunc locum liquet, Lacerium ad Boebeidem lacum sitam fuisse, ita enim ille: ὁ δὲ Βοιβηὶς λίμνη πρόκειται τῇ Δακερείᾳ. Et Apollon. Rhod. lib. IV ad flumen Amyrum, sese in prædictum lacum exonerans, collocat

—— Τὸν εἰς λιμνὴν Δακερείην
Δῖαι Νηϊάδες ἵππιον ὕδωρ ἀφύσσαν Ἀμύρου.

Etymologici Mag. Auctor id urbis nomen compositum censet, ὡς ἐκ τοῦ λᾶς, καὶ τοῦ βίβω. Δακέρεια (male ibi hodie legitur Δακάδεμα) ὄνομα πόλεως· ὡς ἐκ τοῦ λᾶς, καὶ βίβω, οἱονεὶ ἡ μεγάλως ἐπιβεβηκυῖα.

[28] Δακιάδαι, δῆμος τῆς Οἰν.] Lacidas habet Paus. in Atticis. Suidas Πλακιάδης appellat, sed cum in depravatum cujusdam auctoris codicem incidisse censeo: Πλακιάδαι, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος ἴσως μεγάλου γράμματος. Quod an Meursius observaverit nescio, cum ejus de Demis Atticis libellum ad manum non habeam.

[29] Ὡς Ἑκαταῖος ἐν περιόδῳ.] Ex eodem Hecatæi loco Strabo τῶν Δακμώνος, non vero vocem in ων terminatam citavit, ita enim ille lib. VII: Βελλῶν δ' Ἐχινάδων, ἃς φησιν εἶναι τὰς ἐπὶ τοῖς Ἀμφιλόχοις Στροφάδας, ἐν ᾗ καὶ ὁ Ἀχελῷος ῥεῖ, ὑπερκεῖται ἡ Δακμών.

[30] Τὸ τοπικὸν, Δακμώνιος.] Lacmonius Lycophronis dicitur Æas fluvius, quia ex Lacmo originem ducit:

Ἐξ οὗ πλανήτου λιμνὸς ἔβρυσεν βίου
Λακμωνὶς αἰπεινὸς Αἰὼς ῥοὰς.

[31] Οἱ δὲ νῦν, Δαλίσσανδα ταύτην φασὶ, καὶ Δαλισσανδεῶτας.] Non dubito, quin hoc loco vitiosum interpretis corrigit Salmasius, non bene ut mihi videtur, Δαλισσανδεῖς ταύτην φασὶ, καὶ Δαλισσανδεῖτας. Ego putavim scripsisse Stephanum: Οἱ δὲ νῦν, Δαλίσσανδα ταύτην φασὶ, καὶ Δαλισσανδεῖτας. Dalisandus enim appellatur a Constantino Porphyrog. lib. I Them. XIII, & in Concil. Chalcedonensi Act. VI. Gentile autem Δαλισσανδεῖται eodem modo formatur, uti a Μακὶς, Μακεδὼν, Γαβίνιος, Γαβίνιοι, quæ forma Ciliciæ & Isauriæ indolis est usitatissima. Vide etiam in Καπιτωλία.

[32] Ὡς Πολύβιος.] Vocalem ὡς ex Vossiano adjecimus. Lamiæ meminit Polybius lib. IX, uti liquet ex ejusdem libri excerptis: Οὐδεὶς μὲν ἦν τῶν ἐντὸς ἴσως ἀντιγνώμων, ὡς ἐγὼ πίστιν ἔχω Ἀντίοχος μὲν ὁ τῆς ἐν Δακμῶνι μάχης γενόμενος κύριος. Ἐλθόντες. Urbem Phthiotidi vicinam habebat, uti liquet ex nostro in illa voce.

[33] Λάμου.] Sic correximus pro Λαμία, quod est in omnibus libris. Lamus enim appellabatur hic Hercules & Omphalæ filius. Vide Steph. in Βαίβυκα, & notas ad illam sectionem commentaria.

[34] Λαμιακὸς πόλεμος.] Ab urbe Lamia bellum Lamiacum nomen habere, testis est Strabo lib. IX: Ἐν-

ΛΑΜΗΤΙΝΟΙ, πόλις, ἀπὸ Λα- A
μήτε ποταμοῦ [40] πρὸς Κρότωνι. Ἑκαταῖος
δεύτερῳ. ἐν δὲ Λάμητος πόλις, ἐν δὲ
Λαμητῖνοι. ὁ πολίτης, Λαμητῖνος.

ΛΑΜΟΣ, [41] ποταμὸς Κιλικίας· καὶ ἡ
περὶ αὐτὸν χώρα Λαμουσία, ὡς Ἀλέξαν-
δρος ὁ πολυΐστωρ ἐν πρώτῳ Λυκιακῶν. τὸ
ἐθνικὸν, Λαμούσιος.

ΛΑΜΠΕΙΑ, [42] ὄρος Ἀρκαδίας· Παρ- B
θένιος Ἀνθίππῃ. τὸ ἐθνικὸν δυνατὸν [43] καὶ
Λαμπεάτης, καὶ δίχα τοῦ ι.

ΛΑΜΠΕΤΕΙΑ, [44] πόλις Βρεττίας·
Πολύβιος τρισκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν,
Λαμπετάτης, ἢ Λαμπετιανὸς τῷ ἐπι-
χωρίῳ τύπῳ· Λαμπετῖνος γὰρ ὁ δυνάμενος
εἶναι, διὰ τὸ ἀδύνατον εἶναι τὴν διφθόγγου.

ΛΑΜΠΕΤΕΙΟΝ, σῆμα ἐν Λέσβῳ, C
ἀπὸ Λαμπετοῦς, τοῦ Ἴριος.

ΛΑΜΠΗ, πόλις Κρήτης, Ἀγαμέμ-
νονος κτίσμα, ἀπὸ Λάμπου τοῦ Ταρραίου. D
[45] τὸ ἐθνικὸν, Λαμπαῖος· Κλαύδιος Ἰού-
λιος Λαμπέας αὐτοὺς φησιν. ἔστι δὲ δεύ-
τερα τῆς Ἀκαρνανίας. καὶ τρίτη τῆς Ἀρ-
γολίδος, ὡς Φίλων. Ξενίων δὲ ἐν [46] Κρητικοῖς,
διὰ δύο που γράφει τὴν πόλιν τὴν Κρητι- E
κὴν

LAMETINI, urbs a Lameto fluvio, juxta Crotonem, nomen habens, auctore Hecataeo in Europa. Erat vero Lametus fluvius, erant & Lametini. Civis Lametinus.

LAMUS, fluvius Ciliciæ, cujus adjacens regio Lamusia appellatur, teste Alexandro Polyhistore libro I Lyciacorum. Gentile, Lamusius.

LAMPEA, mons Arcadiæ, de quo Parthenius in Anthippe. Gentile potest esse Lameates, & sine jota.

LAMPETIA, urbs Brutiæ, de qua Polybius libro XIII. Gentile, Lampetiates, vel Lampetianus vernacula regionis forma. Lampetinus vero dici nequit, quia in penultima habet diphthongum.

LAMPETIUM, sepulchrum in Lesbo, quod a Lampeto Iri filio nomen habet.

LAMPE, urbs Cretæ ab Agamemnone condita, sed quæ à Lampo Tarrhæi filio nomen habet. Claudius Julius Lampeas eos vocat. Secunda Acarnaniæ, & tertia Argolidis, uti Philo testatur. Xenio vero in Creticis, nomen urbis Creticæ per duplex P scribit, & per du-

---

ἀπὸ Θέβης τῆς Φθιώτιδος. Ἐχίων, Λαμίαν, τοῦτ' ἔδει ἐκφωνεῖν πολεμῶν, Μακεδὼν δὲ Ἀντιπάτρῳ φησὶ Λαμαίους.

[40] Πρὸς Κρότωνι.] In vulgatis libris tota hæc sectionem in modum corrupta conspicitur: Λαμητῖνοι, πόλις Λαμήτε ποταμοῦ πρὸς Κρότωνι. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἐν δὲ Λάμητος πόλις, Λαμητῖνοι. Emendationem hujus loci, quam in contextum recepimus, Incomparabili Viro J. Vossio debemus, cujus verba ex observationibus ad Melam, verum hujus urbis situm ob oculos ponentia, huc transcribam. *Oppidum Lametum situm fuit in angustissimo illo Italiæ istmo, quem Scylacæus & Hipponiates sinus efficiunt, haud procul a fontibus Lameti fluminis. Hodie Matda vocatur, corrupto procul dubio nomine ex Lamatia, extrita priore syllaba, quod & ipsum in mensis fluminis vocabulo factum est, quem Matnum vel Amatum vocant pro Lameto. Quia vero hoc oppidum situm est in medio fere istmi, procul a mari, ideo factum est, ut aliqui ad sinum Scylacæum illud collocarint. Reprehendunt viri eruditi hunc Stephani locum, sed ipse fallitur, cum hoc oppidum in ipso littore sinus Hipponiatis collocat, hodieque Euphemiæ appellari credunt.*

[41] Λάμου, scil. Κιλικίας.] In margine sui libri Salmasius Λαμοῦς emendare nititur, quia in sequentibus legitur Λαμασία. Verum illa derivari queunt a genitivo Λαμοῦ, uti aliis in locis aliquando fit. Λάμος hic fluvius etiam Ptolemæo dicitur lib. v cap. vi. Κάμπος, Σίβυρις, Λάμος καὶ ἐκβολαὶ, Περιπλεύσαντι δὲ καὶ Σίλιν.

[42] Λάμπεια, ὄρος Ἀρκαδ.] In omnibus libris MSS & vulgatis pessimo errore Λάμψα legebatur, quem primus omnium correxit Casaubonus in comment. ad Strab. Vide quoque Salmasius, & in margine sui Stephani emendavit. Mons est Arcadiæ ex quo fluit Erymanthus teste Pausan. in Arcad. Ἔστι δὲ καὶ πηγὴ ὁ Ἐρύμανθος· ἐς ἣν ἐμπίπτει. τὸ δὲ ὄρος τοῦτο ἱερὸν εἶναι Πανὸς λέγεται. Scholiastes ad lib. I Apoll. Rhodii: Λάμπεια ὄρος Ἀρκαδίας, ἀφ' οὗ καὶ πόλις ἡ Ἐρύμανθος.

[43] Καὶ Λαμπεάτης, καὶ δίχα τοῦ ι.] Exhibebant omnes editi male: τὸ ἐθνικὸν δυνατὸν καὶ Λαμπιάτης, δίχα τοῦ ι. Ex vestigiis antiquorum codicum in quibus legebatur, τὸ ἐθνικὸν δυνατὸν ἐστὶ Λαμπιάτης, καὶ δίχα τοῦ ι, nos veram germanamque lectionem reposuimus.

[44] Λαμπετία, πόλις Βρεττίας.] Cluverius lib. IV Antiq. Ital. multis probare nititur Lampetiam & Lametiam unum idemque oppidum fuisse. Sed egregie J. Vossius vir maximus demonstrat in suis ad Mel. observ. *Lampetiam* multum differre a *Lameto* vel *Lameria*. Hæc de qua nunc agit Stephanus hodie *Mantia* dicitur. A Latinis *Clampetia* vocatur, addita tertia litera initiali, ut in multis aliis vocabulis, cum Græci Λαμπετίαν illam appellarint. Lycophroni vero est Λάμπτης, Poëtice pro Λαμπετία. Male vulgo Λαμπείας. Quod autem Cluverius Lametum & Lampetiam eandem existimet, in eo valde fallitur. Lametum situm erat ad flumen ejusdem nominis, aliquot millibus a mari, ad pedem Apennini. In Clampetiæ vero sive Lampetiæ situ omnes conveniunt, ut sit Mantia, sive Amantia hodierna. Si enim Λάμητος & Λάμου idem fuisset Lycophroni, non diversa usus fuisset appellatione. Quod autem Lampetiam collocet in extimo cornu Hipponii montis, hoc ideo est, quoniam sinus Hipponiates pertingit usque ad Clampetiam: itaque mons Hipponius accipitur pro monte sinus Hipponiatæ. Clampetia vero sita est in loco arduo, & quasi in extimo sinus Hipponiatæ cornu.

[45] Τὸ ἐθνικὸν, Λαμπαῖος.] Apud Polyb. lib. IV hoc gentile occurrit: Καὶ Πελοποννήσιοι μὲν, καὶ Καρῆνες, καὶ Λαμπαῖοι. Et apud Dion. Cassium lib. XLI: Κυδωνιάται καὶ Λαμπαῖοι ἐλεύθεροι ἐφάνησαν.

[46] Ἐν Κρητικοῖς.] Sic rescripsimus, cum in omnibus libris ἐν Κρήτῃ legeretur. Xenionis enim Cretica passim apud nostrum & alios sunt notissima.

[47] Διὰ δύο που γράφει.] Ita hoc urbis nomen scripsit Dio lib. XXXVI: Καὶ μετὰ ταῦτα Λάμπωνα, πρώτου δὲ Ὀνόμου αὐτοῦ κτίσαντος. Liquet etiam ex nominis, veteres hoc urbis nomen sic scripsisse. Goltzius adducit num-

κλεὶ, [49] καὶ Δῆλος δὶς αα, καὶ Δῆλος Ε η.

ΛΑΜΠΩΝΕΙΑ, πόλις Τρωάδος. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, [49] Λαμπωνεύς. Ἑλλάνικος δὲ [50] Λαμπώνιον αὐτὴν φησι. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Λαμπωνιεύς.

ΛΑΜΥΡΑ [51], πόλις Λυκίας, ἡ πρὸς τοῖς λόφοις, ἀπὸ θαλάσσης ὑπερκειμένη πόρρω λόφου. ὁ πολίτης, Λαμυρεύς.

ΛΑΜΨΑΚΟΣ, πόλις ἡ πρὸ τῆς Προποντίδος, [52] ἀπὸ Λαμψάκης Ἐπιχωρίας παιδὸς κόρης. ἔστι δὲ Φωκαέων κτίσμα, [53] πάλαι Πιτύουσα λεγομένη, ὡς [54] Δηίλοχος ὁ Κυζικηνός. Ἐπαφρόδιτος δὲ [55] Πιτύειαν ὑφ' Ὁμήρου ταύτην κληθῆναι, Διὸς τὸ πιτύων ἔχειν πλῆθος, [56] Λαομεδοντίαν καλουμένην. ἔστι δὲ Οἶνος. ὅθεν Θεμιστοκλεῖ ὑπὸ τοῦ τῶν Περσῶν ἐδόθη βασιλέως [57] εἰς οἶνον. Δημοσθένης δὲ Διὸς τὸ Οἶνον, ἢ [58] Πεμάτιον κτίσμα ταύτην φησὶ, τοῦ μὲν Ἀφροδίτης καὶ Διονύσου. τὸ ἐθνικὸν, Λαμψακηνός.

ΛΑ-

A duplex A, & per Eta.

LAMPONEA, urbs Troadis, auctore Hecataeo in Asia. Gentile, Lamponensis. Hanc Helianicus Lamponium vocat, unde gentile Lamponiensis.

B LAMYRA, oppidum Luciæ, & fluvius Lamyra, à mari super editum collem. Civis Lamyrensis.

LAMPSACUS, urbs juxta Propontidem a Lampsace puella indigena sic dicta. C Hæc a Phocæensibus condita est, olim Pityusa nominata, uti Deilochus Cyzicenus auctor est. Perhibet vero Epaphroditus, Pityeam hanc ab Homero vocari a pinorum copia, cum antea Laomedontia diceretur. Vino abundat; unde Themistocli a Persarum rege ad vinum dono data est. Sed Demosthenes ob vini abundantiam hanc urbem a Priapo, Veneris & Bacchi filio, conditam esse asserit. Gentile, Lampsacenus.

D

LAM-

sium cum inscriptione ΛΑΠΠΑΙΩΝ, cui alium addit CL. Spanhemius ex Graca Chrifline Augustæ. Praterea etiam ex Theophrasto lib. II Hist. Plant. Φασὶ δὲ οἱ τὰς τὸ Κρήτη (Ψυχρὸς) πλῆκες μὴ τίκτειν ἀφορεῖς. εἶναι δὲ τῇ τεφρώδεις. οἱ δὲ τῇ Λαπτοπίᾳ, καὶ τῇ πυγαργίτιδι. Frustra viri docti hunc locum sollicitant, cum subintelligendum sit γῇ, vel simile quid.

[49] Καὶ Δῆλος δὶς αα.] In omnibus libris pessimo errore legebatur, καὶ Δῆλος δὶς λλ, quod mihi summo jure videbatur expungendum, & reponendum Δῆλος δὶς αα. Urbis nomen igitur tribus modis scribebatur, Λάμπη, Λάμπια & Λάμπη. Non alium in hisce verbis sensum latere firmiter mihi persuadeo.

[49] Λαμπωνεύς.] Sic scripsimus pro Λαμπωνεῖς, quod omnes occupaverat libros. Sic quoque corrigit Salmasius in libri sui ora.

[50] Λαμπώνιον.] Etiam apud Herodot. lib. V sic legitur, ubi Oeanis fortuna commemoratur: Ἐλλὰ δὲ Αἰνιήτῃσι, πλὴν ὅσοι τῇ Τρωικῇ γῇ εἶναι δὲ Λαμπώνιον.

[51] Λάμυρα, πόλις Λυκίας.] Putat Lipsius in notis ad Vell. Paterculum, quod Limyra, ubi Cajus morbo obiit, Stephano fit Lamyra; cum *Limyra* & *Lamyra* diversa Lyciæ oppida sint, teste Salmasio ad Flor. lib. IV cap. XII. Ad me quod attinet, cum Lipsio judico eadem esse oppida, quod satis evidenter demonstrari potest verbis Strabonis, ubi eadem hæc urbs *Limyra* dicitur, tota enim hæc fictio ex Geographi verbis conflata est, apud quem sic legitur: Ἐπὶ Μύρα, ἐν ᾗπερ πόλεως ὕστερ ἡ γαλκῆτις ἐπὶ ποσὸν λέφος. ἀφ' ἧς ἐκβολὰ τοῦ Λιμύρα ποταμοῦ, ἢ ἀπέχει σταδίους ὀγδοήκοντα πρὸς τὰ Λίμυρα πολίχνιον.

[52] Ἀπὸ Λαμψάκης ἐπιχωρίας παιδὸς κόρης.] Plutarchus libro de virt. Mul. & Polyænus libro VIII referunt, qua occasione Lampsaceni a Lampsace Mandronis filia urbi hoc nomen imposuerint. Sed alii hoc nomen deducunt ἀπὸ τῆ λάμπειν, quod non duntaxat accipiendum de splendore solis, sed etiam de fulgetro. Mela lib. II cap. XIX: *Lampsacum Phocæi appellantibus nomen ex eo traxit, quod consulentibus in quasnam terras potissimum tenderent, responsum erat, ubi primum subsiderent, ibi sedem capesserent.* In eadem opinione versatur Etymol. Magn. Auctor: Ὅτι πρὸς λαμπρότητα ἐπεχωρίασε ἡ πόλις ἔθνος, ἔστι δὲ παρὰ τὸ λάμπειν, ἐκεῖ πόλιν οἰκισαι. ἐφορεῖται δὲ Ἀναξίμης, οὕτω τὸν τύπον, ὃ ἐκλεκτὸν τῶν πόλεων, λάμψακον τοῦτον ἀφωμοιωμένον.

[53] Πάλαι Πιτύουσα λεγομένη.] Idem asserit Strabo lib. XIII: Ἐγγύτατα δὲ ἀφ' ἑσπέρας Πιτύουσα, πρότερον δὲ τὴν Χίον φασί. Et a Plutarcho loco jam citato Pityusa appellatur, & a Plinio lib. V cap. XXX: *Pityusa.*

[54] Δηίλοχος.] Male in omnibus libris Δίφιλος, docente CL. Viro G. Joh. Vossio. Sæpissime Deilochi fit mentio apud Schol. Apollonii. Voss. vide lib. III de Hist. Græc. pag. 251.

[55] Πιτύειαν.] Sic appellabatur ab Homero Iliad. B. & ab Apoll. Rhod. in Argon. lib. I:

Πεμπάσθω δ' ἐπὶ γῆν, καὶ Ἀθαμβίδος ἐμβάτε πέτρας
Ἠϊόνα, ζαθέην τ' ἀπερείσιον Πιτύειαν.

Docet Etymologici Magn. Auctor, fuisse promontorium hoc nomine circa Lampsacum, eamque urbem etiam ita appellatione fuisse insignitam: Πιτύεια, ἄκρα ἐν τῷ πρὸ Λαμψάκου, ἢ Πιτύεια ἀπέστραφ ἡ Λάμψακος ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ ἔχειν πίτυς πολλάς. Attamen Scholiastes ad Apollonii locum perhibet, non eo tempore eam urbem, quod pinis abunder, sic nominatam, sed quod Phrixus ibi thesaurum collocaverit, quam Thraces πιτύλον vocant, ita enim ille: Πιτύεια δὲ ἐστὶ τόπος Λαμψάκου πρότερον ὀνομαζόμενος. ὃν τινες Πιτύειαν ἐκάλεσαν, διὰ δὲ τοῦτο ἐκλήθη. ἐν ᾧ Φρίξος ἐθησαύρισε τὸ τοῦτο χρυσοῦ ἔθνος, ἢ διὰ τοῦτο ἡ πόλις ἐκαλεῖτο. Θρᾷκες γὰρ τὸν θησαυρὸν πιτύλον λέγουσιν.

[56] Λαομεδοντίαν καλουμένην.] Videtur hoc nomen omnium fuisse antiquissimum, hinc est quod ceteri τὸ πρότερον, vel simile, quid ante hæc verba addidisse.

[57] Εἰς οἶνον.] Pessimo errore commentitius hic locus in omnibus codicibus MSS & vulgatis conspicitur, legebatur enim ante εἰς ἰσοσίαν. Nullam correctionem esse veritimam, liquet ex Strabone lib. XIII: Οὗτοι δὲ Σίφνιοι τὴν Θεμιστοκλείαν εἶναι φασὶ τὴν λεγομένην. Huic adde Thucyd. lib. I: Δίκτυος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας μὲν, ἀρχῆς, ἃ πρότερον ὑπῆρχε τῷ οἰκείῳ. λαμβάνων δὲ οἶκον (ἔλαττον γὰρ ἐπολυανθρώπει τῶν νῦν ὄντων) Μακεδόνας δὴ, ἔθνος. Eadem habemus apud Plut. in Themist. Πέλλης δ' ἀνοικ τρεῖς εἰσπέμπει λίτρας λίγυπτον, εἰς ἄρτον τῷ οἴκῳ τῷ ἑαυτοῦ. Μακεδόνας δὲ Λαμψάκου καὶ Μυοῦντος. Et denique apud Cornel. Nep. in vita ejusdem: *Namque Magnesiam ei rex donavit, his ipse verbis, quæ ei pauca præberet: ex quo reditus quingentorum ei talentum quotannis redibant: Lampsacum unde vinum sumeret, Myuntem, ex qua opsonium haberet.*

[58] Πεμάτιον κτίσμα.] Hæc conferenda sunt cum iis, quæ narrat noster in voce Ἄνθρ.

ΛΑ΄ΜΨΟΣ, μοῖρα τῆς Κλαζομενῶν χώρας, ἀπὸ Λάμψου παιδὸς Καδίδρα, ὡς Ἔφορος τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Λάμψιος, ὡς Θάψιος, Σάμιος, Κίψιος.

A LAMPSUS, pars Clazomenarum regionis, sic dicta a Lampso Cadidri filio, teste Ephoro lib. III. Gentile, Lampsius, uti Thapsius, Cipsius.

ΛΑΟΔΑΜΑ΄ΝΤΕΙΑ, νῆσος ἐν Λιβύῃ. Ἀρτεμίδωρος ἐν Ἐπιτομῇ τῶν ἑνδεκα. ἐκαλεῖτο δὲ Λαομεδόντεια, ἴσως ἀπὸ Λαομέδοντος τοῦ Τρωός. τὸ ἐθνικὸν ἀμφότερα, Λαομεδοντίτης, καὶ Λαοδαμαντίτης.

B LAODAMANTIA, insula Libyæ, de qua Artemidorus in Epitome librorum undecim. Appellabatur etiam Laomedontia, fortassis a Laomedonte Trojano. Utriusque gentilia sunt Laomedontita, & Laodamantita.

ΛΑΟΔΙ΄ΚΕΙΑ, [66] πόλις τῆς Συρίας, ἡ πρότερον Λευκὴ ἀκτὴ λεγομένη, [67] καὶ ἀπὸ τότε Ῥάμιθα. κεραυνωθεὶς γάρ τις ποιμὴν, ἔλεγε βαμάνθης, τυπέντα, ἀφ' ὕψους ὁ θεός· βάμμα γὰρ τὸ ὕψος, ἄθης ὁ θεός· ὅτω φίλον. λέγεται δὲ ἀπὸ Λαοδίκης, ἧς μητρὸς [68] Σελεύκου τοῦ Νικάτορος. [69] ἐστὶ δὲ εὐοινοτάτη, καὶ πάσης εὐκαρπίας ἀνάμεστος. ἔστι δὲ καὶ [70] ἑτέρα Λυδίας, Ἀντιόχου κτίσμα καὶ πειθοῦς τοῦ Στρατονίκης. τῇ δὲ γυναικὶ αὐτοῦ ὄνομα Λαοδίκη. Διὸς μὲν οὖν διὰ Ἑρμοῦ, ἄναξ Ἄπολλον δὲ χρησμῷ Ἀπόλλωνος.

C LAODICEA, urbs Syriæ, quæ prius Leuce Acte i. e. album littus vocabatur, & antea Ramitha. Quidam enim pastor fulmine ictus dicebat *Ramanthas*, hoc est, ab alto Deus. *Roman* enim altitudinem, *Athas* vero Deum significat. Nomen habet a Laodice, matre Seleuci, qui Nicanor cognominabatur. Vini feracissima est, & omni genere fructuum abundans. Est quoque alia Lydiæ ab Antiocho Stratonicæ filio condita: uxor enim ejus Laodice appellabatur. Jouis autem admonitio per Mercurium, somnium per oraculum Apollinis hujusmodi erat:

Ἀντιόχῳ βασιλῆϊ τάδε χρᾷ Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἐπτίσμεναι πτολίεθρον ἀγακλείτης, ὡς ἐκέλευσε
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, πέμψας ἐριούνιον Ἑρμῆν.

Antiocho regi hæc vaticinatur Phœbus Apollo:
Condendam urbem celebrem, uti præcepit
Jupiter altitonans, mittens Eriounium Mercurium.

ἐν δὲ καὶ [71] ἄλλη Λυκαονίας, [72] καὶ Μηδίας ἑτέρα.

Est quoque alia Lycaoniæ, & alia Mediæ.

ΛΑ΄-

LAOS

[65] Θάψιος.] In vulgatis & MSS legebatur Σάψιος, quæ vox est nihili. Quid autem tibi velit illud Κίψιος, quod sequitur, fateor me nescire, & adeo divinus nomen, ut prisinam vocem revocem.

[66] Πόλις δὲ Συρίας, ἡ πρότερον Λευκὴ ἀκτὴ λεγομένη.] Erat ad mare erat sita, & commodissimo portu instructa, teste Strab. lib. XVI: Εἶτα Λαοδίκεια, ἐπὶ τῇ θαλάττῃ πρόκειται ἐπινείου, καὶ λιμένα ἔχουσα πόλις, χῶρόν τε ἔχουσα πολύοινον ἄριστον τῆς ἄνω συνεχοῦς. Haec quia in luxe sita est, a Theodoro Presbytero Rhetenti Λαοδίκεια πρὸς θαλάττῃ appellatur: Χωρὶς δὲ ἡ μακρὰ προσηγορία ἐπικρατήσασα τὴν προτέραν ἐξέβαλε τὴν Λαοδίκειαν τὴν Συρίας, ἐπὶ θαλάττῃ, ἐπίσης μεταφερομένων ἐγχωρίων.

[67] Καὶ ἀπὸ τότε Ῥάμιθα. κεραυνωθεὶς γάρ τις ποιμὴν, ἔλεγε βαμάνθης, τυπέντα &c.] Varia sunt doctorum de hoc loco interpretamenta atque sententiæ. Illustris Scaliger in suis ad Euseb. Animadv. censet, illud βάμμα maxime convenire, cum ὑπερύψης: additque βάθος quidem altitudinem; sed ἄθης nequaquam Deum significare. Deinde Cl. Heinsius in suis ad N. Test. Exercitt. putat, pastorem viso fulmine, quod Dei telum dicitur, lingua sua μαμμὰν ἄθη exclamasse, hoc est: ὦ πάτερ θεὲ, ἐγὼ ὁ βλὰξ, ἔρρω: imo tantum abesse, ut ἄθης sit θεὸς, aut βάθος ὕψος. Sed quam longissime hæc a verisimilis specie sint remota, clarissime ostendit subjectior doctissimi Bocharti emendatio & interpretatio, reponentis pro βάμμα, βάμμαν pro βάθος βάθ, & pro ἄθης ἄθας. Adeo ut nullus dubitet, quin Stephanus perverterit Philonis mentem, qui non voluit, Deum Ἄθης vel Ἄθης dici, sed pastorem fulmine ictum Deum compellasse hisce verbis *Rhum attha*, vel *Rhum anath*, id est, *celsus es tu*, nempe ὁ Deus: quod sic accepit Stephanus ac si à Philone ἄθας vel ἄθης Deus exponeretur. Eum vide lib. II de Phœn. Col. cap. XII.

[68] Σελεύκου τοῦ Νικάτορος.] Sic quoque Strabo, quem nostri passim sequitur, lib. XVI: Ubi refert tres urbes ab eo conditas, quæ propter concordiam fratrum dicebantur. Λέγεται γὰρ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν ἀδελφὰς αὐτὰς ἐπονομασθῆναι, Σελεύκου τοῦ Νικάτορος κτίσματα. Sciotamen, quod ab aliis aliquando Sel. Nicanor appellatur.

[69] Ἐστὶ δὲ εὐοινοτάτη.] Tanta vini copia abundat, ut maxima pars inde ad Alexandrinos transportetur. Strab. lib. citato: Χώρᾳ τε ἔχουσα πολύοινον σφόδρα τῇ ἄκρᾳ ἐκφορίῳ. τοῦ μὲν οὖν Ἀλεξανδρικοῦ οἴνου τὸ πλεῖστον τοῦτ' ἐστίν. Imo vinum hoc in Indiam mittebatur, auctore Arriano in Peripl. Mar. Eryth.

[70] Ἑτέρα Λυδίας.] Hæc Ptolemæo dicitur *Laodicea ad Lycum* lib. V cap. II, sed eam inter Cariæ civitates numerat, ut & Philostratus in Polemone: Πολέμων δὲ σφόδρα, οὗ ὡς ἐπὶ πολλοὺς διεκρίθη, Σμυρναῖος, οὗ ὡς τινὲς οὐ Φρύγιος, ἀλλ' ἐκ τῆς αὐτῆς Λαοδικείας ἦν ἐν Καρίᾳ. Male in editis ἐν Καρίᾳ legitur. Ejusetiam meminit Strabo lib. XVI, & recens inventa inscriptio apud I. Spon. Ο ΔΗΜΟΣ Ο ΛΑΟΔΙΚΕΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΛΥΚΩι.

[71] Ἄλλη Λυκαονίας.] Intelligit Laodiceam, quæ ἐν Κατακεκαυμένῃ cognominabatur, quam etiam in Lycaonia Strab. & Ptol. reponunt.

[72] Καὶ Μηδίας ἑτέρα.] A Græcis in Media hoc nomine urbem fuisse conditam refert Strabo lib. XI: Εἶτ'

ΛΑΟΣ, πόλις Λευκανίας· Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ γῆς δευτέρῳ· ἀπὸ Λάου ποταμοῦ· τὸ ἐθνικὸν Λαῖνος, ὡς Ῥηγῖνος.

A LAOS, urbs Lucaniæ de qua Apollodorus libro II de Terra, sic dicta a Lao fluvio. Gentile, Lainus, uti Rheginus.

ΛΑΟΥΝΤΙΟΝ, μητρόπολις τῶν Λατίνων· Διονύσιος ἐ Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας. τὸ ἐθνικὸν, Λαουντῖνος.

LAUNTIUM, metropolis Latinorum, auctore Dionysio libro V Historiæ Romanæ. Gentile, Läuntinus.

B

ΛΑΠΕΡΣΑ θηλυκῶς, ὄρος Λακωνικῆς, οὗ μέμνηται Ῥιανὸς ἐν Ἠλιακῶν πρώτῳ· ἀπὸ τῶν Λαπερσῶν Διοσκούρων. τὸ ἐθνικὸν, Λαπερσαῖος.

LAPERSA, genere fœminino mons Laconicæ, cujus meminit Rhianus lib. I Eliacorum. Nomen habet a Lapersis Dioscuris. Gentile, Lapersæus.

ΛΑΠΗΘΟΣ, πόλις Κύπρου, ἔφορμον ἔχουσα, καὶ νεώρια. Ἀλέξανδρος Ἐφέσιος,

Βήλου δ' αὖ Κιτίοιο πόλιν, καὶ ἰμερόεσσαν Λάπηθον.

τὸ ἐθνικὸν, Λαπήθιος, καὶ Λαπηθεύς.

C

LAPETHUS, urbs Cypri, stationem & navalia habens, de qua Alexander Ephesius mentionem facit:

Rursum autem Beli Citiorum, & amœnam Lapethum.

Gentile, Lapethius, & Lapethensis.

D

ΛΑΠΙΘΗ, πόλις Θεσσαλίας, ὡς Ἐπαφρόδιτος ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς· ἀπὸ Λαπίθου τοῦ Περίφαντος. οἱ οἰκήτορες Λαπίθαι, οὐκ ἀπὸ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἔθνους. ὡς Πισίδαι, καὶ Ἴωνες, καὶ Θεσσαλοί. Λαπίθαι γὰρ ἔθνος Θεσσαλίας. ἔστι καὶ Λαπίθιον ὄνομα ὄρους τῆς Λακωνικῆς.

LAPITHE, urbs Thessaliæ, auctore Epaphrodito in commentariis Homericis, a Lapitha Periphantis filio nomen habens. Incolæ Lapithæ, non ab urbe, sed a gente, ut Pisidæ, Jones & Thessali. Lapithæ enim gens Thessaliæ. Est quoque Lapithæum montis nomen in Laconia.

E

ΛΑΡΑΝΔΑ, πόλις Λυκαονίας. ὁ πο-

LARANDA, urbs Lycaoniæ, cujus civis

Ἀλεξ. Μακεδὼν πόλις κλίσματος τῶν Μακεδόνων ἐν τῇ Μηδίᾳ, ἣν Λαοδικεὰ π ἐ Ἀντίοχος. Plinius hanc ab Antiocho conditam cenſet lib. VI cap. XXVI: *Proxima habet in extremis finibus Laodiceam ab Antiocho conditam. Inde ad orientem Magi obtinent Pasargadas castellum, in quo Cyri sepulchrum est.*

Λαπίνιος, μητρόπολις τῶν Λατίνων.] Eodem modo legitur in Aldina, uti in Xylandriana: Juntina exhibet Λατίνων; sed gentile ibidem est Λατῖνος, adeo ut ibi typotheta errore ν' N excidisse videatur. Hodie apud Dionys. Hal. libro citato legitur Λαυίνιον, ita enim ille: Τυρρηνὸς μὲν δὴ Κοσσοῦτος πιθόμενος τοῖς παροῦσι εἰς Λαυίνιον ἦλθε τὴν μητρόπολιν ἣ Λατίνων ἦλθεν, ἐν ᾗ γυναῖκες ἐπόλουν. Hinc est quod Salmasius Plin. Exercit. pag. 69 hæc Λαυίνιον emendare conetur, sed tutius est cum Cluverio exilimare, Stephanum affinitate nominum *Lavinii* & *Latinii* deceptum fuisse.

Ὄρος Λακωνικῆς.] Demum hoc nomine in Attica ponit Tzetzes ad Lycoph. Λατμίους δ' ἔφησεν Ἀττικῆς, ἐπὶ τοῦ Διὸς Ἀζηνιέως ἐπὶ ἱερᾶς, ὁμώνυμον ἐν τῷ Λατμείῳ Διὶ Ἀζηνιέως, ὅπως ἐκεῖ Τρῶσιν ἐνηγώνισεν. Apud alios de utroque loco altum est silentium.

Ῥιανὸς ἐν Ἠλιακῶν πρώτῳ.] Sic emendavimus pro ἐν Ἰλιακῶν: scripsit enim Rhianus Ἠλιακῶν, non vero Ἰλιακῶν. Vide in voce Νάσσακος.

Ἀπὸ τῶν Λαπερσῶν Διοσκούρων.] In omnibus editis male meo quidem judicio Λαπιτῶν legitur. Uti emendavimus, passim ab auctoribus nominantur. Porro Lapersæ Dioscuros fuisse appellatos, tradit Strabo lib. VIII: ἐκεῖ δὲ λέγει καὶ Διοσκούρους ἐκ τοῦ πολεμεῖν ἐλθεῖν ἐπ' αὐτούς, ἀφ' ὧν δὴ Λαπέρσας προσαγορευθῆναι.

Τὸ ἐθνικὸν, Λαπερσαῖος.] Apud Lycophronem occurrit Λαπέρσιος Ζεύς.

Τοῖς ἐμπλήκτοις διοσκόροις Λαπερσίοις.

Ad quem locum vide verba Scholiastæ, jam supra a nobis allegata.

Λαπηθεύς, πόλις Κύπρου.] Hæc delenda sunt ex Strab. lib. XV: Ἐν δὲ τῇ μεσογείᾳ Λαπηθίς τε ἐν πόλει ἵδρυται ἱκανὴ, ἐ Νεάφιλα Λακεδαιμόνιος κτίσμα. Sed in Stephano vox πόλεως appellative sumitur, quod probare nequeo: cum Casaubonus in Strabone pro ἐν Κυρηνίᾳ ex Diodoro & Ptol. substituere conetur, quam emendationem a Bocharto non observatam summopere miror. Variis modis media vocalis hujus vocis exaratur: modo per ε, modo per η, modo per ι. E numero multitudinis τὰ Λαπήθεια dixit Nonnus XIII Dionys.

-- -- ἐν δὲ Λαπήθων
Ὕπνος ἐὼ λεχέεσσιν ἐπώνυμος ἐκραδάασκε.

Καὶ Λαπηθεύς.] Apud Goltzium nummus reperitur cum inscriptione ΛΑΠΗΘΕΩΝ. Et apud Spanhemium pag. 313.

Λαπήθη ἡ ἔθνος Θεσσαλίας.] Gentis nomen sæpe frequens apud auctores veteres, qui tamen de urbe nullam mentionem faciunt. Vide Strab. lib. IX & Apoll. Argon. lib. I. In nummis gentis nomen duplici Π conspicitur. Patinus talem agnovit in Thelaus pag. 21, cujus inscriptio est ΛΑΠΠΗΘΩΝ.

Ἐν τῷ καὶ Λαπιθικὸν ὄνομα ὄρους τῆς Λακ.] In omnibus libris calamo exaratis & excusis male legebatur: Ἐν τῷ Λακεδαίμονος ὄνομα ὄρους. Sed optime emendavit Meursius in Laconicis, uti nos edi curavimus, addens hanc mentionem: nempe ultimam syllabam verbi Λακεδαίμων cum priore verbo ὄνομα coaluisse, quod sæpissime a librariis deliniantibus in describendis auctoribus factitatum. Hujus montis meminit Paus. in Lac. Περιοικοῦσι δὲ τὴν πόλιν ταύτην ἀφίσιοι Λακεδαίμονος κολάσεως ἕνεκα ἀπῳκισμένοι Λακεδαιμόνιοι. τοῦτο γὰρ ἐκ τοῦ Λακεδαίμονος ἴσον ἐκ τοῦ Ταϋγέτου.

Δαφνοῦς, πόλις Συρίας.] Numero multitudinis effertur urbis nomen: apud Eusebium lib. VI cap. 12 Hist. Eccles. legimus: Ὠσανεὶ δὲ μεμφόμενοι Ἐδέσσῃ τῇ Μεσοποταμίᾳ, ἐ τὸν Ἴσχυρὸν Βασιλέα τῶν Κιλίκων. Λέγουσι δὲ

ἡ πόλις, Λαρανδεύς· χαράξ τρίτῳ Χρονικῶν. τὸ θηλυκὸν, Λαρανδίς.

civis, Larandenſis, auctore Charace lib. III Chronicorum. Femininum, Larandis.

ΛΑΡΙΝΑ[77], πόλις Δαυνίων. [78] ὁ τὸ ἐθνικὸν, Λαρινατῶν, ὡς Τέρινα Τερινατῶν.

LARINA, urbs Dauniorum, cujus gentile Larinæus, uti Terina Terinæus.

ΛΑΡΙΣΣΑ, πόλις πρώτη [79] Θεσσαλίας, ἡ πρὸς τῷ Πηνειῷ, ὑπὸ Ἀκρίσιος κτισθεῖσα. [80] δευτέρα, ἡ Κρεμαστὴ ὑπό τινων δὲ, Πελασγία· [81] τρίτη, ἐν τῇ Ὄσσῃ χωρίον. [82] τετάρτη, ἡ Τρωάδος, ἣν φησιν Ὅμηρος.

LARISSA, prima urbs Theſſaliæ ad Peneum ſita, quam Acriſius condidit. Secunda, Cremaſte, ſive penſilis dicitur, a nonnullis vero Pelaſgia. Tertia, munimentum in Oſſa monte. Quarta, Troadis, cujus Homerus meminit:

[81] τῶν οἱ Λάρισαν ἐριβώλακα —— πίειρα, Αἰολίδος, [84] πρὸς Κύμῃ τὴν Φρικωνίδα. [85] ἕκτη, Συρίας, ἣν Σύροι Σίζαρα καλοῦσιν. [86] ἑβδόμη, Λυδίας. ὀγδόη, Θεσσαλίας, πρὸς τῇ Μακεδονίᾳ. [87] ἐνάτη, Κρήτης. [88] καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐστι Λάρισα· [89] καὶ ἡ ἀκρόπολις δὲ Ἄργος, Λά-

Eorum qui Lariſſam valde ſertilem. —— Quinta, Æolidis circa Cumam Phriconidã. Sexta, Syriæ, quam Syri Sizara appellant. Septima, Lydiæ. Octava, Theſſaliæ, juxta Macedoniam. Nona, Cretæ. Eſt quoque Lariſſa in Attica, & arx Argivorum Lariſſa voca-

Laranda Lyciæ adſcribitur. Suidas: Λάρισα πολιχνία, ἐν Λυκίᾳ. Στράβων, πατὴρ Πανσανίου δὲ τοπογρ. Aliquando etiam Hauriæ. nam in Concilio Nicæno ſub Sylvestro primo Paulus Larandensis Epiſcopus Hauriæ Provinciæ ſubſcripſit: Hauriam etiam Lycaoniam comprehendere, nos docet Geographus lib. XII hisce verbis: Τὴν δὲ συνεχείαν ἔχει τῇ Ἰσαυρικῇ αὐτῇ ἡ ἐντὸς τοῦ Ταύρου.

[77] Λάρισα, πόλις Δαυνίων.] Editi omnes Λαβρῶν. Teſtatus Δαυνίων, quod eodem redit. Nos correximus Δαυνίων, quod mirum eſt Cluverii diligentiam fugiſſe. Hanc emendationem confirmant verba Melæ lib. II cap. IV, ubi inter Dauniorum oppida recenſetur: Daunii autem Tiferninum amnem, Cliternium, Larinum, Traum, oppida, mont emque Garganum.

[78] Τὸ ἐθνικὸν, Λαρινατῶν.] Urbis incolæ Polyb. dicuntur lib. III ΛΑΡΙΝΑΤΑΙ. & Plinio lib. III LARINATES.

[79] Πρώτη Θεσσαλίας.] Peſſimo hanc errore in omnibus libris πρώτη Θεσσαλίας legebatur. Hanc ad Peneum amnem ſitam memorat etiam Pauſ. lib. II, & ab Acriſio condiram refert Apol. Rhodii Schol. Λάρισσαν τὴν Θεσσαλικὴν λέγει, διὰ ὄνομα Ἀκρισίου, ὃς ἀνῃρέθη ὑπὸ Λαρίσσης ὑπὸ Πελασγοῦ.

[80] Δευτέρα, ἡ Κρεμαστή.] Non uno in loco hanc celebrat Strabo. Adducam ejus verba ex lib. IX: Τῆς δὲ τῶν Θετταλῶν πολίτης ἐστὶν, ἡ Ἐρέτρια ὑπέρκειται, ἡ δ' ἄλλη Θετταλίς· ἐν μεσογείᾳ δὲ ἡ Κρεμαστὴ λεγομένη, ἔχουσα πόλιν αὐτὴν διαχρῶσα· ἡ δ' ἀνὼ ῥὴ Πελασγὸς λεγομένη, ἐ λαρίσσαν. Livius lib. XLI. Græcam vocem retinet: *Lariſſam, non illam nobilem in Theſſalia urbem, ſed alteram quam Cremaſtem vocant, ſubito adventu prater arcem capit.* Sed ſummopere miror, Lud. Nonnium in Comment. ad Goltzii Græciam ſuſpicari, in Stephano pro Πελασγίαν referendum cum Strabone Πελασγῶν, quam lectionem hodierni Strabonis codices non agnoſcunt.

[81] Τρίτη, ἐν τῇ Ὄσσῃ χωρίον.] Et hujus meminit Strabo lib. jam citato, unde noſter ferme iiſdem verbis hanc lectionem confecit: Λάρισσαν δ' ἴσι ἐ ἐν τῇ Ὄσσῃ χωρίον.

[82] Τετάρτη, ἡ Τρωάδος.] Hæc illa eſt, quæ juxta Homericum a Geographis collocatur. Scylax Troadis deſcriptione: Καὶ ἐν τῇ ἑσπερίῃ πόλις ἐ Ἀγχιαλὸς, ἐ ἀρχαία Ἀχαιῶν, Κολωναὶ, Λάρισσα, Λίμναιον. Vide præterea Strabonem lib. IX in Troadis deſcriptione.

[83] Τῶν οἱ Λάρισαν ἐριβ.] Sunt verba Homeri ex Iliade B. Sed exiſtimat Strabo lib. XIII, Homerum hisce verbis innuere Lariſſam circa Cumam, Heſiodi patriam, quare hæc loco referendum foret, Τοῦ δὲ Λαρίσσης ἐριβώλακος, quæ Homeri verba inveniuntur Iliad. P. V. 301.

[84] Πρὸς Κύμῃ τὴν Φρικωνίδα.] In omnibus libris calamo exaratis & editis mutilus circumferebatur hic locus: πρὸς Κύμῃ τὴν * νίδα, quem facili negotio replerunt Caſaubonus & Salmaſius. Stephanus in Φρικώνιον: κορυφὴ τοῦ Φρικωνὶς ἡ λατρεύουσα, ἧς Φρικωνίνης. Nomen habet a monte Locrico Phricio, cujus incolæ teſte Strab. lib. XIII Cumam coloniam deduxerunt. Vide præterea Herodot. lib. I.

[85] Ἕκτη, Συρίας.] Hanc celebrat Suidas hisce verbis: Δημώδης. φιλόσοφος. Σύρος τὸ γένος. καὶ τὰ λακεδαιμόνια καὶ Λαρίσσης πόλεως Συρίας. Hujus etiam meminit Appianus in *Syriacis*, & Strab. lib. XVI. Sed *Siſaram* appellari teſtis egregius eſt Fulcherius lib. II cap. XLIII: *Contra Turcos progreſſi ſunt, qui ante urbem, quam dicunt* SIZARAM, *caſtra metati ſunt, quam urbem litteratorie nominare neſcio, ſed Ceſar incola regionis eam vulgariter vocitant, quæ ab Apamia VI millibus diſtat.*

[86] Ἑβδόμη Λυδίας.] In Etymologico Mag. Λαρίσσα videtur appellari. Ἔστιν δὲ, πολλαχοῦ δὲ καὶ μία Δίκη ἐν τῇ Ἐρυθραίᾳ, ἧς λακεδαίμων, καὶ ἡ Τρῳὰς καὶ Λάρισσα καὶ Λέσβος.

[87] Ἐνάτη Κρήτης.] Vide Stephanum in voce Γόρτυν. Præclare Strabo libro IX: Λάρισσαν δ' ἴσι ἐ ἐν τῇ Ὄσσῃ χωρίον &c. Καὶ ἐν τῇ Κρήτῃ πόλις, ἡ καὶ εἰς Γαργαφίαν ἀποκλίνουσα, ἀφ' ἧς ἐ τὸ καλούμενον πέδιον τὸ Λαρίσσιον καλεῖται.

[88] Καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐστι.] Hæc de Lariſſa Atticæ, ut ferme cætera hujus ſectionis, deſumpta ſunt ex Strab. lib. IX. Καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ δ' ἴσι Λάρισσαι· καὶ τῶν Τετραπόλεων δὲ ἴσχυσαν κώμη τετράπολις οὖσα. Verum hic Strabonis locus Palmerio eſt ſuſpectus, cum ipſe Strabo in Atticæ deſcriptione (quæ præ aliis Græciæ regionibus eſt notiſſima, cujuſque ferme omnia pagorum nomina exſtant) Lariſſam Atticam non nominet. Ergo ex Palmerii mente Stephanus incidit in depravatum Geographi locum, quem ex conjectura hunc in modum emendare conatur: Καὶ ἐν τῇ Καρικῇ δ' ἴσι Λάρισσα, τῶν Τετραπόλεων ἴσχυσα.

[89] Καὶ ἡ ἀκρόπολις δὲ Ἄργος.] Hujus Strabo meminit lib. VIII hisce verbis: Ἡ μὲν οὖν πόλις τῶν Ἀργείων οὐ μεγάλης ἐπιπέδου τόπου ἐστὶν, ἔοικεν δ' ὑπὸ τῶν ἐχόντων ἀθρόων Λάρισσαν. Stephanus tamen ex lib. IX ſua hauſiſſe videtur, ſic enim ibi: Καὶ ἐν Πελασγικῷ ἦν τῶν Ἀργείων ἄκρα. Antoninus Liberalis, quem ſecundum noſtris notis diximus, etiam hujus memoriam celebrat cap. XXIII: Καὶ ἐντεῦθεν εἰς Πελοπόννησον ἦλθε Κεκρὼψ ἧς Λαρίσσης ἄρχων Τρίτος.

Λαρισσα. ϗ ὁ πολίτης, [90] Λαρισσαῖος, ϗ Λαρισσάς ΖΔς. Στράβων δ' καὶ μίαν Ἑφέσου, ἐν ᾗ [91] Ἀπόλλων Λαρισσηνός.

ΛΗΜΝΟΣ, νῆσος πρὸς τῇ Θράκῃ, [92] δύο πόλεις ἔχουσα, Ἡφαιστίαν καὶ Μύριναν, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· λεγόμενον ἀπὸ τῆς μεγάλης λεγομένης θεοῦ, [93] ἣν Λῆμνον φασί. ταύτῃ δὲ καὶ παρθένους ἔθυον. φοικίδη δὲ πρῶτον ὑπὸ Θρακῶν, οἱ [94] Σίντιες ἐκαλοῦντο, ὡς Στράβων. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ Σαπαῖοι. [95] ὁ οἰκήτωρ Λήμνιος, ϗ Λημνικὸς κτητικόν.

ΛΗΝΑΙΟΣ, [96] ἀγὼν Διονύσου ἐν ἀγροῖς, ἀπὸ τοῦ ληνοῦ. Ἀπολλόδωρος ἐν τρίτῳ Χρονικῶν, ϗ Ληναϊκὸς, ϗ [97] Ληναεύς. [98] ἔστι δὲ καὶ δῆμος.

ΛΗΝΟΣ, [99] χώρα τῶν Πισαίων. ὁ πολίτης, Ληναῖος· Φλέγων πανηγυρικῇ ἀγωγῇ ὀλυμπιάδι.

ΛΗ-

Avocatur. Civis, Lariſſæus. Et Jupiter Lariſſenſis. Strabo perhibet, vicum Epheſi hoc nomine inveniri, ubi Apollo Lariſſenus colitur.

LEMNUS, inſula juxta Thraciam, duas urbes habens, Hephæſtiam & Myrinam, auctore Hecatæo in Europa, hic dicta a magna Dea, quam Lemnum appellabant. Hinc etiam virgines immolabant. Primum a Thracibus condita fuit, qui Sinties appellabantur, ut Strabo auctor eſt. Iidem etiam Sapæi dicti ſunt. Incola, Lemnius, & poſſeſſivum Lemnicus.

LENÆUS, certamen in honorem Bacchi in agris, quod ἀπὸ τοῦ ληνοῦ, a torcularis nomen invenit, teſte Apollodoro lib. III Chronicorum. Hinc Lenaïcus & Lenæus. Et quoque populus.

LENUS, Piſatarum regio, cujus ãrx Lenæus, de qua Phlegon Olympiade XLVIII.

LE-

[90] Λαρισσαῖος, ϗ Λαρισσάς.] Primum gentile frequens occurrit apud Xenophontem, quod in nummis apud Goltzium & Spanhemium ſimplici S exaratur, in iis enim ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ legitur: deinde apud Strabonem non conſpicitur lib. IX, unde hæc deſumpta ſunt, Λαρισσάς Ζεύς, ſed Λαρίσιος Ζεύς, & Λαρίσσιος πεδίον. Non eſt tamen improbandum, cum Latino ore LARISSENSIS dicatur Liv. lib. XXXI cap. XXXI Ergo quatuor ab hac voce formantur gentilia, Λαρισσαῖος, Λαρισσηνός, Λαρίσιος & Λαρίσσιος.

[91] Ἀπόλλων Λαρίσσιος.] Reſpicit noſter verba Strab. lib. XIII: Τρίτη δὲ Λάρισσα, κώμη τῆς Ἐφεσίας ἐν τῇ Καυστρίου πεδίῳ. ἐν ᾗ φασὶ πόλιν ὑπάρξαι ποτέ, ἔχουσαν ϗ τὸ ἱερὸν Ἀπόλλωνος Λαρισσηνοῦ.

[92] Δύο πόλεις ἔχουσα.] Hinc apud Apollonii Scholiaſt. legimus ad lib. I Argonaut. Δίδυμαι γάρ εἰσι ἡ Λῆμνος. ἔνθα μὲν Ἡφαιστία ϗ Μυρίνα. Ubi male in prima Υ Φαιστία. Hæc de cauſa Hephæſtienſes & Myrinæi ab hiſtoricis aliquando conjunguntur. Herodot. lib. VI: Ἡφαιστίης μοῦνοι ἐπεμείνατο. Μυριναῖοι δέ, ἐόντες συγγενέες ἐόντες τῶν Χερσονησιτέων Ἀτθίδα, ἐναπελείποντο.

[93] Ἣν Λῆμνον φασι.] Male in editis φησί, quod ex MSS correximus.

[94] Σίντιες ἐκαλοῦντο, ὡς Στράβων.] Vide Stephanum in Κλαζομεναί. Strabonis verba, quæ noſter reſpicit, ſunt in epit. lib. VII. Σίντιοι, ἔθνος Θρᾳκικὸν, κατοικοῦσι τὴν Λῆμνον νῆσον. ὅθεν Ὅμηρος Σίντιας αὐτοὺς καλεῖ, λέγων, Ἔνθα μιν Σίντιες ἄνδρες. Hinc Lemnum Σιντηΐδα appellavit Apollon. Rhod. lib. I. Ubi ſic Scholiaſtes: Σιντηΐδα. Ἐπιθετικῶς Σινθικὴ ἡ Λῆμνος. Sic Lemnios dictos cenſet Hellanicus ἀπὸ τοῦ σίνασθαι, teſte eodem Schol. Ἑλλάνικος δέ φησι Σιντικὸν ὀνομασθῆναι τὸν Λῆμνιον, ἀφ' οὗ τοὺς ἀπὸ τοῦ πλοῦ τοὺς πολεμικοὺς καθ' ὑπονοίαν τοὺς ἁπλῶς πειρατὰς ϗ βιαστὰς.

[95] Ὁ οἰκήτωρ Λήμνιος.] Goltzius adducit nummum, cujus inſcriptio eſt ΑΗΜΝΙΩΝ. Quod gentile aliis etiam ſcriptoribus eſt uſitatum. Herodot. lib. VI circa finem: Νενίκηκε δὲ τὸν Ἑλλήσποντον πᾶν χρῆναι ἔχειν πόλιν, Λήμνιον τριήρεϊ. LEMNIENSIS occurrit apud Plaut. in Ciſtellaria:

-- -- *Ei nunc alia ducenda eſt domum,*
Sua cognata Lemnienſis, quæ habitat hic in proximo.

[96] Λήναιος, ὡραῖον Διονύσου.] Omnia ad τὸ Λήναιον pertinentia ſatis diligenter congeſſit Joh. Meurſius Græcæ Fer. lib. V. Sed miror eum non ſatis accurate deciſſe, unde nomen habeat illud certamen, nempe ἀπὸ τοῦ ληνοῦ, a torculari. Hinc ipſe Bacchus ληναῖος dicitur Georg. Cedreno in Hiſtoriarum epitome: Γέγονε δὲ καὶ ὁ Τεμένου υἱὸς Δίας πάλαι, καὶ Διώνυσος, ὃν καὶ ἀπὸ Σεμέλης, ἀλλ' ἄλλος τέτταρα πολὺ ὕστερον, τὸν ἐπὶ Ἰνάχου, καὶ ὃν πρὸς Λητοῦς ἀπόλλωνα, ἀφ' οὗ καὶ Δήλιος ὀνομάσθη. Et Virg. lib. II Georg.

Hinc pater o Lenæe (tuis hic omnia plena
Muneribus: tibi pampineo gravidus autumno
Floret ager: ſpumat plenis vindemia labris)
Hinc pater o Lenæe veni.

Ad quem locum ita commentator Servius: *Patrem, ſive generale ſit omnium deorum, tamen proprie Liberum ſemper colebant: nam Liber pater vocatur.* LENÆUS *autem* ἀπὸ τοῦ ληνοῦ, *id eſt, a lacu. Nam quod Donatus dicit ab eo, quod mentem leniat, non probo: ut enim poteſt Græcum nomen Latinum etymologum recipere.* Eadem ferme habet Servius ad lib. IV Æneid. Sed utrobique male ἀπὸ τοῦ ληνοῦ, cum articulus ſequentis ſexus iſti voci ſit attribuendus.

[97] Ληναεύς.] Gentile videtur a primitivo ληνοῦ deductum. Invenitur apud Ariſtoph. in Equit. ληναῖον. Et quod præcedit Ληναϊκὸς poſſeſſivum eſt, quo apud Athenæum lib. X utitur Phylomachus:

-- -- *ὃν ἐγὼ ἀχάνων*
Τῶν τότε Δηναϊκῶν ἤλυθ' ὑπὸ πώς ἀρετάων.

[98] Ἔστι δὲ καὶ δῆμος.] Idem videtur poſſe colligi ex Heſychio, quem vide in Ἐπὶ Ληναίῳ. Etymologicus Mag. Auctor tradit fuiſſe magnum Ληναιῶνα, ubi Dionyſi Lenæi templum, & ubi ſcenicos ludos edebant.

[99] Χώρα τῶν Πισαίων.] In omnibus libris male legebatur, ϗ Πισαίων. Quamquam apud noſtrum τὸ Πισαῖον non ſit in uſu, exſtat tamen apud Polyb. in Frag. lib. XXVI: Τέτταρα κριτήρια ἔσαν ἐπινείοις Πισαίων ἐβ χίλια, πολυπαγῆ δὲ περιβόλοις. Non incommode etiam corrigi poſſet, χώρα τῶν Πισαιτῶν, vel χώρα ϗ Πισαΐδος.

3 Λέσ-

ΛΗΤΗ[1], πόλις Μακεδονίας, ἀπὸ ἧς πλησίον ἱδρυμένου Λητῶος ἱεροῦ. ὡς Θεαγένης Μακεδονικοῖς. τὸ ἐθνικὸν, Λητῶος· οὕτω γὰρ ἱστορεῖται [2] Νέαρχος, Λητῶος, τῶν Ἀλεξάνδρῳ τῷ μεγάλῳ στρατευσαμένων ὁ διασημότατος.

ΛΗΤΟΥΣ πόλις, πόλις Αἰγύπτου. ἔστι δὲ μοῖρα Μέμφιδος, καθ' ἣν αἱ πυραμίδες Λητοῦς ἱερόν· Ἀλέξανδρος τρίτῳ περὶ Αἰγύπτου. τὸ ἐθνικὸν, Λητοπολίτης· οὕτω γὰρ Πολύστρατος, καὶ [3] Ἀπολλώνιος ὁ Ἀρχιερεὺς λεγόμενος ἀναγράφει.

ΛΗΤΩΕΤΣ, δῆμος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὡς Τρύφων ἐν τῷ περὶ παρωνύμων· ὅπερ ἔδει τὸ Λητῶ κτητικὸν σχηματίζειν.

ΛΗΨΗΜΑΝΔΟΣ, πολίχνιον Καρίας. τὸ ἐθνικὸν, Λησημανδεύς. Κρατερὸς ἐπάτῳ περὶ Ψηφισμάτων.

ΛΙΒΑΝΑΙ, πόλις Συρίας, παρὰ τὸ λίβανον γεννᾶσθαι. Ἀρριανὸς Παρθικῶν ἐνάτῳ. ἔστι καὶ Λίβανος ὄρος τῆς Συρίας. τὸ ἐθνικὸν, Λιβανίτης.

ΛΙΒΥΗ, χώρα πολυώνυμος, ὡς Πολύστωρ· γῆ Ὀλυμπία, Ὠκεανία, Ἐσχατιὰ, Κορυφὴ, Ἑσπερία, Ὀρτυγία, Ἀμμωνὶς, Αἰθιοπία, Κυρήνη, Ὀφιοῦσα, Λιβύη, Κηφηνία, Ἀερία. [4] τὸ ἐθνικὸν, Λίβυς· καὶ θηλυκὸν, Λίβυσσα.

ΛΙΒΥΡΝΟΙ, ἔθνος προσεχὲς τῷ ἐντὸς μέρει τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· τὸ ἐθνικὸν, Λιβυρνὶς, καὶ Λιβυρναῖος. ὠνομάσθησαν δὲ ἀπό τινος Λιβύρνου.

A LETE, urbs Macedoniæ, inde nomen habens quod prope Latonæ templum condita sit, uti Theagenes in Macedonicis auctor est. Gentile, Letæus. Hoc nomine memoratur Nearchus ille celeberrimus, qui militiæ Alexandri Magni per totam expeditionem socius fuerat.

LETUPOLIS, Latonæ urbs, urbs Ægypti. Est quoque pars Memphidis, juxtà quam Pyramides Latonæ templum auctore Alexandro libro III de Ægypto. Gentile, Letopolita. Ita enim Polystratus, & Apollonius dictus Archiereus, describuntur.

LETOUS, populus in Alexandria, de quo Trypho in libro de Paronymis. Quoniam a voce Λητὼ, *Latona*, possessivum formatur.

LEPSEMANDUS, oppidulum Cariæ. Gentile, Lepsemandensis, auctore Cratero de Decretis.

LIBANÆ, urbs Syriæ, Atris vicina, de qua Arrianus libro nono Parthicorum. Est quoque Libanus Syriæ mons. Gentile, Libanita.

LIBYA, regio multis nominibus gaudens, teste Polyhistore: dicitur enim Terre Olympia, Oceania, Eschatia, Coryphe, Hesperia, Ortygia, Ammonis, Æthiopia, Cyrene, Ophiusa, Libya, Cephenia & Aëria. Gentile, Libys & genere fœmin. Libyssa.

LIBURNI, gens adjacens interiori parti sinus Adriatici, auctore Hecatæo in Europa. Gentile, Liburnis & Liburnæi. Ita dicti sunt a Liburno quodam, a quo Liburni-

[1] Λίπη, πόλ. Μακεδ.] Harpocrationi *Lipe* hæc civitas dicitur, sed parum recte, uti ex aliis liquet. Vide Pol. & Plin.

[2] Νέαρχος Λητῶος.] In omnibus libris MSS & editis Νέαρχος male legitur, pro quo nos Νέαρχος reposuimus, nomen in Alexandri Mag. vita cognitissimum. Sed refert Arrianus in Indicis hunc Cretensem fuisse, ita enim ille: Ἐκ Κρήτης Νέαρχος Ἀμφιπόλιος, ὃς καὶ ἀμφὶ τὰ Φοινίκων ἐναυάρχησε. Et versibus nonnullis interjectis legitur: Νέαρχος δὲ αὐτίκα ἐπεπλεῖ. Νέαρχος Ἀλεξάνδρου. τὰ γὰρ μὴν Κρὴς ὁ Νέαρχος, ἐπεὶ καὶ ὁ Ἀμφιπολὶς τῷ ἐπὶ Στρυμόνι. Idem hic post Alexandri obitum ab Antigono Consiliarius eligitur, teste Diod. Sicul. lib. XIX: Παραγενόμενοι δ' αὐτοῦ καὶ ἐπιβολὴν ποιησάμενοι, Νέαρχόν τε τὸν Κρῆτα, καὶ Πίθωνα τὸν Ἀγηνόρος &c. ἀνδρας ὑπερβαλλούσης εὐνοίας πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον πάντων τῶν φιλικῶν. Vide præterea Plutarchum in Eumene. Quare summopere miror, Stephanum ex Theagenis Macedonicis adstruere Nearchum *Letæum* fuisse, quæ si hodie exstarent, omnem scrupulum tollerent: sed ego vereor, ne inciderit nodus in depravatum Theagenis codicem, in quo pro Κρεταῖος, exaratum erat Λητῶος.

[3] Λητοῦς πόλις.] Hæc Ægyptia civitas non a *Latona*, sed *Latopolice*, qui ibi divino cultu honorabatur, nomen accepit, auctore Theodoreto sermone tertio Therap. Ἔστιν γὰρ ἡ μὲν τῆς Μεμφίτης τὸν ταῦρον, ἡ Λυκοπολίτης τὸν λύκον, ἡ Λεοντοπολίτης τὸν λέοντα, ἡ μέχρι δεῦρο ἡ Κυνοπολίτης τὸν κύνα, ἡ ἰχθυώδης ἡ Λατοῦς ἐπονομαζομένη, τὸν Λατοῦς αἰνίττεται.

[4] Ἀμπελώνιος ὁ Ἀρχιερεύς.] Ortum est a mala librariorum manu, quod in hunc usque diem scriptos & editos libros obscuraverat, Ἀπολλώνιος ὁ Ἀρχιερεύς. Optime ex Suida emendavit Hartungus, uti nunc divulgamus, apud quem ita legitur: Ἀπολλώνιος, Ἀφροδισιεύς, θεολογικὰ καὶ ἱστορικὰ, γράψας Κυρηναϊκά.

[5] Λιβύη.] Lycophronis Scholiastes tradit, Libyæ nomen a Libya Epaphi & Memphoes filia habere, eamque ferme esse omnium historicorum sententiam. Addit idem Scholiastes, Andronem Halicarnassæum scribere, Oceanum duas habuisse uxores, Omphalidam & Parthenopam, ex quibus quatuor suscepit filias, Asiam, Libyam, Europam & Thraciam, a quibus regionibus nomina sunt indita.

[6] Τὸ ἐθνικὸν, Λίβυς.] In omnibus libris calamo exaratis & editis, pessimo errore legebatur, τὸ ἐθνικὸν, Λίβυσσα, quod nos exigua correctione mutatum vidimus, quamquam Salmasius in margine sui Stephani reponere tentaverit, τὸ ἐθνικὸν Λίβυς· καὶ θηλυκὸν Λίβυσσα.

Βυρνᾶ, [7] ἀφ' ἧ εὕρηται τὸ Λιβυρνικὰ σκάφη. καὶ Λιβυρνικὴ μανδύη, εἶδος ἐσθῆτος. A barnicæ naves inventæ sunt. Liburnica mandya, vestimenti species est.

[8] ΛΙΒΥΣ κύριον, κλίνεται Λίβυος· ἀφ' ἧ Λιβύη. τὸ ἐθνικὸν Λίβυς, Λίβυσσα, Λίβυ. Λιβυκός, Λιβυκή· καὶ Λιβύστιον, ὡς ἀπὸ τοῦ Λίβυστος τοῦ ἀπὸ τοῦ Λίβυος ὄντος καὶ πλεονασμόν. καὶ Λιβυστικόν, καὶ Λιβυστῖνος, καὶ Λιβυστίνη καὶ Λιβυστιάς, καὶ Λιβυστίς, καὶ Λιβυσσαία, ἀπὸ τοῦ Λίβυσσα. [9] καὶ κτητικόν, Λιβυστικός. B

——Λιβυστικὰς πλάκας,
Λευκόφρων. οἵτινες ἢ ἀπὸ τοῦ γ γράφουσι, κακῶς.

[10] ΛΙΒΥΣΣΑ, φρούριον Βιθυνίας ἐπιθαλάσσιον, ὡς Πολυΐστωρ Ἀλέξανδρος. τὸ ἐθνικόν. Λιβυσσαῖος. C

[11] ΛΙΒΥΣΤΙΝΟΙ, ἔθνος προσκείμενον Κόλχοις, ὡς Διόφαντος ἐν Πολιτικοῖς· οὗ θηλυκὸν Λιβυστίνη.

ΛΙΓΓΟΣ, φρούριον Καασσανδρέων· Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικῶν τρίτῳ, ὅς καὶ τὸ ἐθνικὸν Λιγγαῖος. ἔστι καὶ Λίγγιος, [12] καὶ Λίγγιος κόλπος. D

ΛΙΓΞ, ποταμὸς Μαυριτανίας, καὶ πόλις. [13] οἱ δὲ Λίξον γράφουσι, [14] καὶ Λίξους τοὺς πολίτας.

ΛΙΓΥΡΕΣ, [15] ἔθνος παροικοῦσα τοῖς Τυρρηνοῖς· Ἀρτεμίδωρος ἐν Ἐπιτομῇ τῶν ἑνδεκα. ἀπὸ Λιγύρου ποταμοῦ. E

ΛΙΓΥΣΤΙΝΗ, πόλις Λιγύων, τῆς δυπ- LIBYS, nomen proprium in obliquo habet Libyos, unde Libya. Gentile, Libys, Libyssa, Liby, Libycus, Libyca. Et Libystium fit quasi a genitivo Libystos, quod formatur a Libyos per pleonasmum. Dicitur quoque Libysticum, Libystinus, & Libystina, & Libystis, & Libyssis, & Libyssæa, quod fit a Libyssa. Et possessivum, Libysticus, unde illud

— *Libysticæ tabulæ*

apud Lycophronem. Qui vero hanc tamen per g scribunt, perperam id faciunt.

LIBYSSA, castellum Bithyniæ maritimum, auctore Alexandro Polyhistore. Gentile. Libyssæus.

LIBYSTINI, gens Colchis adjacens, teste Diophanto in Politicis, cujus femininum est Libystina.

LINGUS, castellum Cassandreensium; de quo Apollodorus libro III Chronicorum, apud quem gentile, Lingæus. Est quoque Lingius, & Lingius sinus.

LINX, fluvius Mauritaniæ & urbs. Quidam Ligum scribunt, & cives Lixos nominant.

LIGYRES, gens Tyrrhenis vicina, de qua Artemidorus in Epitome librorum XI. Nomen habet a Ligyro fluvio.

LIGYSTINE, urbs Ligyrum, occi-

[7] Ἀφ' ἧ εὕρηται τὸ λιβυρνικὸ σκάφος.] In libris MSS & hactenus editis pessimo errore legebatur, Ἀπὸ ἧρκται τὸ λιβ. σκ. Pro quo nos considenter reposuimus ἀφ' ἧ. Ad hanc emendationem viam nobis monstravit Eustathius in suis ad Dionys. comment. Τοὺς δὲ λιβυρνίδας νῆας ἱστόρηται πρῶτα μὲν εὑρεῖν τοὺς ἀμφὶ Σκύλακα, παραφθειρόμενον δὲ λέγεσθαι Λιβυρνίδας. ἔστι δὲ οἱ Λιβυρνοὶ ἐν τοῖς ἐσπερίοις ἢ Ἀδρίᾳ, ἀπὸ ἧς καὶ Λιβυρνὶς κυρίως ἐλέγετο τὸ Λιβυρνικὸ λεγόμενον σκάφος. Ergo illud Ἀπὸ ἧς expungendum, pro quo nos ἀφ' ἧ, & Eustath. ἀπὸ ἧς substituit.

[8] Λίβυς κύριον, κλίνεται Λίβυος.] Integram hanc sectionem, nescio quo fato & temporis injuria, loco suo genuino & sede divulsam, firmiter mihi persuadeo; est enim continuatio illius capituli, cujus initium est Λιβύη, χώρα παλαίφατος &c.

[9] Καὶ κλιθήσεται, Λιβυκός, Λιβ. πλακ.] In omnibus libris possessivum ipsum omissum erat, quod nos interseruimus: legebatur enim: καὶ κλιθήσεται, Λιβυκὰς πλάκας.

[10] Λίβυσσα, φρούριον Βιθυνίας.] Strabo κώμην, & Salinus locum appellat. Plinii ætate nullum amplius hoc nomine erat oppidum: *Fuit*, inquit, *& Libyssa, ubi nunc Annibalis tantum tumulus.* Plutarcho locus & vicus exiguus dicitur in Flaminio: Ἐν δὲ Βιθυνίᾳ τόπος ἐστὶν ὀνόματι Λίβυσσα καὶ θηλαίας ἔστιν, καὶ κατὰ τοῦτον κώμη τις ἐστὶν ὀνόματι Λίβυσσα κοινῷ. Hæc tandem tenuere Δημοκράτειαν Ἀντίοχοι. Oppidum antea fuerit, postea tamen κώμη vel vicus, ubi *mutatio* vel mansio. Nam & hujus mentio est in Tabula Peutingeri, & *Libyssa* vocatur, viginti tribus milliariis a Nicomedia dissum, hoc modo: *Chalcedonia* XXXVII. *Libyssa* XXIII. *Nicomia.* Certe a Chalcedone Libyssam, & a Libyssa Nicomediam ibatur. Ammian. lib. XXII: *Transgressus angustum fretum, præteremissa Chalcedone, & Libyssa, ubi posteritas Annibal Pœnus, inde Nicomediam venitavit.* Vide Salmasium ad Sol. pag. 879.

[11] Λιβυστῖνοι, ἔθνος προσκείμενον Κόλχοις.] Eandem hujus gentis descriptionem legere licet in voce Κόλχοι.

[12] Καὶ Λίγγιος κόλπος.] In omnibus libris erat, Λίγγιος κόλπος. Sed tertia consonans erat emendanda, ut ex præcedenti gentilitio liquet.

[13] Τινὲς δὲ Λίξον γράφουσι.] Ita appellatur in Hannonis Periplo: Ἐκπεσόντες δὲ ἀπαγγέλλουσι, ἐλθεῖν εἰς ποταμὸν Λίξον, ἀπὸ δὲ Λιβύων γράφειν. Sic quoque dictum ex Eratosthene vocat Strabo lib. I. hinc, & Stephanus infra ex Alexandri Lybicis, quamvis diversa hoc nomine flumina, in Libya fluxisse videantur.

[14] Καὶ Λίξους τοὺς πολίτας.] Vocem Λίξους non genuinam censeo, infra enim in voce Λίξη apud nostros Λίξους occurrunt, quare hæc Λίξους reponenda, nisi arbitrii res foret.

[15] Λίγυρες, ἔθνος παροικοῦσι τοῖς Τυρ[illegible] Sic optime emendabat Cluverius, cum in omnibus libris mendose gereretur corrupte: λιγυρῶν, ἔθνος παροικοῦσι τοῖς Τυρρηνοῖς. Frequentius tamen ab auctoribus Graecis Ligyes appellantur, uti liquet ex Hesiod. lib. V. Plutarcho C. Mario, aliisque. Eustathius ad Dionys. de his ambiguis subjiciam: Οἱ μὲν τοὺς Ἴβηρας Τυρρηνοὺς λέγουσι διὰ τὸ πολλοῖς ἐπιμεμῖχθαι.

βυτικῆς Ἰβηρίας ἐγγύς, [10] ἢ ὁ Ταρτησσοῦ πλησίον. οἱ οἰκοῦντες, Λίγυες καλοῦνται.

ΛΙΗΒΡΙΣ, πόλις Φοινίκων, ὡς Ἡρωδιανός. [11] τὸ ἐθνικὸν, Λιηβρίτης, ὡς Συβαρίτης. Ἑκαταῖος περιηγήσει Λιγύπων.

ΛΙΘΗΣΙΟΣ, ὁ Ἀπόλλων, [12] ἐν τῷ Μαλέᾳ λίθῳ περιδρυμένος ἐστί. [13] Γίνεται Ἡλιακῶν τρίτῳ. ὡς γὰρ ἀπὸ Μάραθος Μαραθήσιος, οὕτω καὶ τοῦτο.

ΛΙΛΑΙΑ, [14] πόλις Φωκίδος, Λυκόφρων,

Πάτραν, Λίλαιάν τ' Ἀνεμωρείας πέδον.

ὁ πολίτης, Λιλαιεύς.

ΛΙΛΥΒΑΙΟΝ, ἡ πρὸς δύσιν ἄκρα Σικελίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἔστι καὶ πόλις. ἡ [15] τὸ ἐθνικὸν Λιλυβαῖος, καὶ Λιλυβαίτης. [16] καὶ Λιλυβηΐς.

ΛΙΜΕΝΩΤΙΣ, [17] Χερρόνησος Κελτική.

ΛΙΜΗΝ, ὁ ἔφορμος πόρος, καὶ λιμένιος, ὁ ἐν αὐτῷ ἱδρυμένος.

ΛΙΜΝΑΙΑ, [18] κώμη τῆς Ἀργείας. τὸ ἐθνικὸν, Λιμναῖος. [19] Θουκυδίδης δὲ Δημοσθένει, τῷ δι' ὀνόματος.

ΛΙΜ-

A dentali Iberiæ vicina, prope Tartessum. Incolæ appellantur Ligyes.

LIEBRIS, urbs Phœnicum, cujus Herodianus meminit. Gentile, Liebrita, uti Sybarita, quo utitur Hecataeus in Ægypti Periegesi.

B LITHESIUS, dicitur Apollo in Maleæ promontorio supra lapidem collocatus, cujus meminit Rhianus lib. III Eliacorum. Quemadmodum a voce Marathus fit Marathesius, ita & illud de quo loquimur.

LILÆA, urbs Phocidis, de qua Lycophron:

C *Patram, Lileamque Anemoreæ solum.*

Civis, Lilæensis.

LILYBÆUM, Siciliæ promontorium, versus occidentem, de quo Hecataeus in Europa. Gentile, Lilybætes & Lilybeïs.

D LIMENOTIS. Cherhonesus Celtica.

LIMEN, id est, Portus, locus navibus accommodatus. Qui in eo sedem fixit, dicitur Limenita.

E LIMNÆA, vicus Argorum. Gentile, Limnæus Thucydides per ω & duabus syllabis vocem effert.

LIM-

[10] Ἢ ὁ Ταρτησσοῦ πλησίον.] Hic locus in omnibus editis pessime corruptus circumferebatur, in quibus ordinem erat, ἢ ὁ Ταρτησσὸς πλησίον. Emendationem hinc hausit Salmasius ex Palatino codice, eamque ad Solinum divulgavit pag. 286, quanquam etiam in margine fuit Steph. conspiciatur.

[11] Τὸ ἐθνικὸν, Λιηβρίτης, ὡς Συβαρίτης.] Ultima verba in vulgatis non apparent, quæ cum Vossianus codex retexuerit, jam Stephano reddere nobis fuit visum.

[12] Ἐν τῇ Μαλέᾳ λίθῳ κειμένῳ.] Caudam nullam video, quare Xylander hunc locum defectus nota edidit, cum neque in MSS, neque in prioribus editionibus hiatus ullus appareat. Imo Suidas, suppresso Rhiani nomine, totam hanc lectionem in suum usum transcripsit: λίθιος. ὁ Ἀπόλλων, ὁ ἐπὶ Μαλέᾳ λίθῳ περιδρυμένος ἄγαλμα. ὡς ἀπὸ Μάρου Μαρωνίτης, οὕτω καὶ τοῦτο.

[13] Γίνεται Ἡλιακῶν.] Quemadmodum aliis in locis, ita etiam hic pro Γίνεται, quod a mala manu est, Ἡλιακῶν rescripsimus.

[14] Λίλαια, πόλις Φωκίδος.] Lilæam non longe abesse a Charadra, ipse nos docet Steph. Χάραδρα, πόλις Φωκίδος, ἀπὸ τοῦ ἥρωος Λιλαίου. Nomen habet a Lilæa Naiade una, quæ Cephisi filia fuit, uti Pausan. in Phoc. author est. Genere neutro Λίλαιον dicitur Pindari Scholiasta ad Pyth. Od. I. Οἱ Δωριεῖς ἐκάστης ἑορτῆς τὸν ἥλιον, μᾶλλον δὲ τὸν Ἀπόλλω τὸν ἥλιον ὄντα ἐν Δελφοῖς, ἐφιλοτίμησαν εἰς τοῦτο μιμήσασθαι τὸν Πυθικὸν Δωριᾶ, ἐβούλοντο ἄσται. Ἔστι δὲ Ὑάκινθος, Κάρνειος, Βοῦς, Λίλαιον, Κύψελα, Δρύοπες. Olim emendandum pro Κύψελα, quæ vox est nihili, Σκάφαι, quanquam non ignorem illam urbem propie Locris attribui.

[15] Τὸ Λιλυβαῖον, καὶ Λιλυβαίτης.] De hisce gentilibus cum satis appositæ loquatur & scribat Cluverius, pauca ex eo transcribam. Utrumque agnovit Diodorus Sic. in Ecl. Legat. lib. XXXVI. & lib. Biblioth. XI, quanquam illic Diphthongus αι in duas syllabas αϊ resoluta sit ab editoribus ejus auctoris. Diphthongum fuisse vel ex eo patet, quod inde Latini idem vocabulum sua lingua dixere LILYBAETANI, diphthongo Græca αι in Latinam æ conversa, ut Cicero frequenter habet in Verrinis: & lapidis antiqua inscriptio, quem Aretius in sua Siciliæ Chorographia & Gruterus in opere inscriptionum antiquarum e Scaligeri Verdeniique Thedis, citant: unde postea ab exscriptoribus, quibus Ciceronis opus tumultuabundum dictitatum a præfectore fuit, factum est *Lilybetani*, & apud Solinum *Lilybitani*. Nummos tamen duos refert Golzius cum inscriptione ΛΙΛΥΒΑΙΤΤΑΝ. Dorica dialecto pro Λιλυβαιτῶν: unde recte feceris Romano ore LILYBAEITANI.

[16] Καὶ Λιλυβηΐς.] Utitur hoc sequioris sexus gentili Apol. Rhod. lib. IV Argonaut.

- - Λιλυβηΐδα νασίδα πέτρην.

Sed apud Polyb. lib. I occurrit Λιλυβαίτης, sic enim ille, ubi loquitur de elephantis, qui Romanorum ordines, in Africana pugna dissipaverant: Πολλοὺς μὲν οὖν τῶν Λιλυβαίτων χώρᾳ, πολλοὺς δὲ τῶν Συρακουσίων.

[17] Λιμενῶτις, Χερρόνησος Κελτική.] Integra hæc lectio, & quatuor sequentes, usque ad vocem Λιμένιος, in Vossiano codice non comparent.

[18] Λιμναία, κώμη τῶν Ἀργείων.] Intellige hoc loco Argos Amphilochicum, non vero Argos Peloponnesiacum, satis hoc liquet ex Thucyd. lib. II, quem locum noster respexit: Καὶ Δημοσθένης τῶν Ἀργείων ὁπλίτας, λαβὼν πλείους πεντήκοντα ἐπιβατικὰ ἀφικόμενος τε ἐπὶ Σολύγειαν, πόλιν μεγίστην τῶν Ἀκαρνανίων. Ad quæ verba sic scribit Scholiastes: Καὶ Δημοσθένης τῶν Ἀργείων, τῶν Ἀμφιλοχικῶν. Palmerius in Græciæ ant. descriptione multis disputat, in Thuc. reponendum τῶν Ἀργείων, unde sequeretur in Steph. pro τῶν Ἀργείων corrigendum τῶν Ἀμφιλοχικῶν. Imo considerans attentius locum Thucydidis: quem vir doctiss. ex lib. III in medium adduxit, pedibus ire in ejus sententiam cogor.

[19] Θουκυδίδης δὲ Δημοσθένει τῷ τ', τῷ δι' ὀνόματος.] Hunc locum aliquid monstri alere, etiam pueri viderent.

ΑΙ΄ΜΝΑΙ, πόλις Ἑλλησπόντου [16] περὶ Σεστόν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [17] ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ, Λίμναι καλούμενον, ἔνθα ὁ Διόνυσος ἐτιμᾶτο, καὶ οἱ Λιμναῖοι χοροὺς ἔστησαν ἐνταῦθα ἄγον ἑορτάς.

ΑΙ΄ΜΥΡΑ, [18] πόλις Λυκίας, ἀπὸ Λιμύρου τοῦ ποταμοῦ. ὁ πολίτης, Λιμυρεύς.

ΑΙΝΔΟ΄ΝΙΟΝ, [19] πόλις τῆς Βρεττανίας· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς. τὸ ἐθνικόν, Λινδονῖνος.

ΑΙ΄ΝΔΟΣ, [20] πόλις ἐν Ῥόδῳ, κίτιον καὶ Λίνδος, καὶ Κερκάφου καὶ [21] Ἡλίου καὶ Κυδίππης, τῆς Ὀχίμου θυγατρός. [22] τὸ ἐθνικόν, Λίνδιος.

ΑΙ΄ΝΟΝ, χωρίον ἐν Ἑλλησπόντῳ. [23] Στράβων τρισκαιδεκάτῃ. μεταξὺ ἔστι κώμης τῆς Παρίας καὶ τῆς Πριάπου. καὶ [24] οἱ οἰκοῦντες, Λινέσιοι.

ΑΙ΄ΞΑ, [25] πόλις Λιβύης, ἣν Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ Λιβυκῶν, ἀπὸ Λίξου ποταμοῦ.

LIMNÆ, urbs Helleſponti circa Seſtum auctore Hecatæo in Europa. Alius prætera locus eſt in Attica, Limnæ dictus, ubi Bacchus colebatur, & Limnæi celebrabant feſta, quo choreæ inſtaurabantur.

LIMYRA, oppidum Lyciæ, a Limyro fluvio nomen habens. Oppidanus, Limyrenſis.

LINDONIUM, urbs Britanniæ, de qua Marcianus in ejus Periplo. Gentile, Lindoninus.

LINDUS, urbs in Rhodo, condita a Lindo Cercaphi filio, Solis & Cydippes nepote, quæ fuit Ochimi filia. Gentile, Lindius.

LINUM, caſtellum Helleſpontiæ, de quo Strabo libro XIII. Situm eſt inter Parium & Priapum. Incolæ, Linuſii.

LIXA, urbs Libyæ de qua Alexander libro primo Libycorum, ſic dicta a Lixo fluvio. Gentile

Codices MSS nihil juvant, quare fortaſſis ex conjectura emendandum, Θουκυδίδης δὲ ἐν ἕκτῃ, διαφθείρας. Sed cum hodie illa terminatio in Thuc. non inveniatur, etiam noſtræ conjecturæ diffido, aliis lampada tradens.

[16] Περὶ Σεστόν.] Strabo lib. XIV Limnarum circa Seſtum in Cherſoneſo Thraciæ meminit, ubi tradit ex Anaximene Lampſaceno Miletios eo coloniam duxiſſe: Καὶ αὖθις Ἑκαταῖός φησι μετὰ τὴν Χερρόνησον Λίμνας.

[17] Καὶ ἔστι καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ.] Hæc & quæ ſequuntur uſque ad finem ſectionis, in hactenus vulgatis non conſpiciuntur; quod inſigne incrementum MSS debetur. Hujus loci meminit Ariſtoph. Batrachis:

Ἦ ῥᾳδίως Νυσαῖον Διὸς
Διόνυσον ἐν Λίμναισιν ἐκκαλούμεθα.

Ad quem locum egregie Scholiaſtes: Λίμναι δὲ χωρίον ἐν Ἀττικῇς, ἐν ᾧ Διονύσου ἱερόν. Καλλίμαχος. Λιμναίῳ δὲ χορευτὰς ἔγειρε θοίνης. Proreſus eadem hæc inveniuntur apud Phavorinum. Igitur Atticæ locus erat, ubi Bacchi templum, in cujus honorem choreæ inſtaurabantur. Erat templum antiquiſſimum & ſacra omnium antiquiſſima. Templum toto anno erat clauſum, & duntaxat duodecimo menſis Antheſterionis, quo ſacra iſta celebrabantur, aperiebatur, quemadmodum ex Demoſthene, Thucydide aliiſque ſcriptoribus luculenter oſtendit Meurſius in Atheniis Atticis lib. III cap. IV.

[18] Λίμυρα, πόλ. Λυκίας.] Vide quæ diximus ad vocem Λίμυρα.

[19] Λινδόνιον, πόλις τῆς Βρεττανίας.] Quanquam hodie in Marciani reliquiis nulla de hac urbe fiat mentio, facile tamen mihi perſuaſerim, Stephanum noſtrum loqui de *Londino*, totius Britanniæ metropoli, quæ fortaſſis ætat. Jul. Cæſaris *Trinovantes* vel *Trinobantes* dicebatur, quaſi eſſet *Trinovantum*, id eſt, *Troja nova*, cum *Londini* nomen nondum invaluerat, quod deducunt a *Ludde* rege: nam uti a *Brute* fit *Brytaine* & *Frytaine*, id eſt, Britannia, ita a *Ludde* fit *Luddaine*, *Luddaine*, & d in n mutato, *Lundain*, quod genuinum hujus urbis nomen eſt, quod Græci & Latini deinde appellavere *Londinium*, inter quos Tacitus lib. XIV Annal. & Ptolemæus lib. II Λονδίνιον. Amm. Marcell. lib. XXVII & XXVIII *Auguſta* & *Londinium* dicitur. *Londinum* & *Londinenſis* gentile inde deductum, auctoribus ſatis antiquis celebratur: nam in Concilio Arelatenſi, celebrato temporibus Conſtantini Imperat. & Sylvestri P. I. Reſtitutus Epiſcopus Londinenſis ſcribitur. *Eborius Epiſcopus de civitate Eboracenſi, provincia Britannia. Reſtitutus Epiſcopus de civitate Londinenſi, provincia ſuprascripta.*

[20] Λίνδος, πόλις ἐν Ῥόδῳ, κίτιον καὶ Λίνδος.] Tria ultima verba abſunt ab omnibus libris MSS & edit. & mirum eſt profecto omnes editores hac loco nullum hiatum obſervaſſe, quem nos facisopportune replemus: tria enim ſunt in Rhodo oppida Lindus, Ialyſus & Camirus, quæ a totidem Cercaphi filiis nomen ſua ſortita ſunt. De tribus hiſce filiis loquitur Diod. Sicul. lib. V: Ἦν (ſcilicet Κυδίππη) γυνὴ Κερκάφου τοῦ κτίσαντος Λίνδον τὴν Βοιωτίαν. Μιᾶς δὲ τῶν παίδων ὀνομασθείσης ὑπ' αὐτοῦ Ἰαλυσοῦ τὴν ἀρχαιοτάτην οὖσαν τῶν ἐν Ῥόδῳ πόλεων, Λίνδου, Ἰαλυσοῦ, Κάμιρου. Plura hac de re vide apud Strab. lib. XIV, Scholiaſtam Lycophronis, *&c.*

[21] Ἡλίου.] Male ubique ſcriptum & excuſum eſt Ἡλίου. Deinde pro Ὀχίμου, quod omnes libri exhibent, correximus Ὀχήνου. Addam ſolummodo verba Scholiaſtæ ad Od. VII Olymp. Pindari: Ἐγχωρίαν ἀφ' ἑνὸς τῶν πόλεων ὀνομάζουσιν, Λινδίαν, Ἰαλυσίαν, παῖδες Κερκάφου ἦσαν Ἡλίου καὶ Κυδίππης τῆς Ὀχήνου θυγατρός. Plura vide apud Diod. Sic. loco ſupra citato.

[22] Τὸ ἐθνικὸν, Λίνδιος.] Gentile gen. maſcul. & Fœm. occurrit apud Geographum lib. XIV: ἔστι δὲ καὶ Λίνδος Λινδία πόλις ἐπώνυμος, τῶν Δαναϊδῶν ἀφίξεως ἐκεῖσε μᾶλλον ἢ Λίνδου γενομένης. Verum puſt hæc Stephani verba quædam excidiſſe, quis crederet? Sic tamen videtur. Exſtabat enim hoc auctiorem fuiſſe, ita enim ille, poſtquam de Lindo, Rhodi oppido egiſſet: Ὅ δὲ καὶ Λίνδος πόλις ἐστὶ Σικελικὴ πόλις Λίνδος ἐστί.

[23] Στράβων τρισκαιδεκάτῃ.] Strabonis hæc ſunt verba, ubi de Pityea loquitur, Μεταξὺ δὲ κεῖται Παρίου καὶ Πριάπου κώμη Λίνον τοὔνομα.

[24] Οἱ οἰκοῦντες, Λινέσιοι.] Gentile reperitur apud eundem Strabonem libro loco que jam citato, ubi de Linuſiis crebris mentionem facit: ἔστι δὲ τοῦτο τὸ χωρίον ἐμπόριον τῶν πλείστων ἀλλοτρίων.

[25] Λίξα, πόλις Λιβύης.] Hinc oppidum in præcedentibus Fuſſe, & in ſequentibus auctori noſtro ſæpius citatur. Vide notas noſtras ad vocem Θύγγα. Gentile Λίξίτης apud Hannonem in Periplo reperitur: Παρῆλθε

μὸς. τὸ ἐθνικὸν, Λιξίοι, Λιξίτης, καὶ Λιξίτιος καὶ Λιξίτιος.

ΛΙΠΑΞΟΣ, πόλις Θρᾴκης. Ἑκαταῖος. τὸ ἐθνικὸν, Λιπάξιος.

ΛΙΠΑΡΑ, νῆσος μεγίστη τῶν ἐπὶ τῶν Αἰόλου, ἣ Μελιγουνὶς ἐκαλεῖτο, πλησίον Σικελίας, [30] ἀπὸ Λιπάρου τοῦ Αὐσονος. [31] λέγεται καὶ πλειοναχῶς. [32] τὸ ἐθνικὸν, Λιπαραῖος.

ΛΙΡΝΥΤΕΙΑ, [33] πόλις Παμφυλίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Λιρνυτεύς.

ΛΙΣΣΟΣ, πόλις Ἰλλυρίδος, [40] καὶ Ἀκρόλισσος. [41] τὸ ἐθνικὸν, Λίσσιος, καὶ Λισσαῖος.

ΛΙΤΑΓΑΙ, πόλις Λακωνικὴ. Ἀπολλόδωρος ἐβδόμῳ. οἱ πολῖται, Λιταγεῖς.

ΛΙΧΙΝΔΟΣ, πόλις Σικελικὴ. Φίλιστος Σικελικῶν τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Λιχινδῖνος.

ΛΟΓΓΩΝΗ, Σικελίας πόλις. ὁ πολίτης, Λογγωναῖος. Φίλιστος δεκάτῳ.

ΛΟΚΟΖΟΣ, πόλις Φρυγίας, ἣν οἱ [42] Θρᾷκες Λοκόζιοι. κατακλυσθῆναι δὲ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ Λυδοῦ, ὃς καὶ διὰ τοῦ ξ "γράφει ἐν τόποις, Λοκοξίτας τούτους καλῶν.

ΛΟΚΡΟΙ Ἐπιζεφύριοι, πόλις Ἰταλίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. οἱ πολῖται, Λοκρὸς ὁμωνύμως. [43] τὸ ἐθνικὸν, Λόκριος, καὶ Κύπριος.

ΛΟ-

Gentile, Lixii, Lixita, & apud quosdam Lixatæ.

LIPAXUS, urbs Thraciæ, de qua Hecatæus. Gentile, Lipaxius.

LIPARA, insula maxima ex septem Æoliis, quæ Meligunis vocabatur, prope Siciliam, a Liparo Ausonis filio sic dicta. Præterea etiam numero multitudinis effertur. Gentile Liparæus.

LIRNYTEA, urbs Pamphyliæ, auctore Hecatæo in Asia. Gentile, Lirnytensis.

LISSUS, urbs Illyriæ, & Acrolissus. Gentile, Lissius & Lissensis.

LITÆÆ, urbs Laconica, de qua Apollodorus libro VII. Cives, Litaæenses.

LICHINDUS, urbs Siciliæ, de qua Philistus libro III rerum Sicularum. Gentile, Lichindinus.

LONGONE, oppidum Siciliæ, cujus oppidanus Longonæus, auctore Philisto libro X.

LOCOZUS, urbs Phrygiæ, quam Thraces Locozii incoluerunt. Diluvium passa est auctore Xantho Lydo, qui vocem per x scribit, juxta formam regionis eos Locozitas appellans.

LOCRI, Epizephyrii, oppidum Italiæ, de quo Hecatæus in Europa. Oppidani Locri, ejusdem nominis sunt. Gentile, Locrius uti Cyprius.

LO-

ἐστὶ, πολίτης ἀνήρηται Λιξίτης, βεσπέρισι ἔτεμον, σπεῖρ' ἀμήσαντα ἄρρα πυρός.

[30] Ἀπὸ Λιπάρου τοῦ Αὐσονος φησι.] Post hæc verba excidisse videtur, Κτίσεως ἄποικος. Nam sic olim legebat Strabo, quem noster passim sequitur, lib. VI: Μετὰ δὲ τὴν Λιπάραν, Κτίσεως ἄποικος, ἱστορεῖται τὰ Σικελικὰ πάντα. Sed multo clarius hoc fecit Eustathius ad Dionysium: Αἱ δὲ ἀστερωπαὶ αἱ δὲ Αἰόλου λίγεται καὶ πτερόεσσαι. (sic legit Clu. pro Λιπαρέων.) Μαρτυρεῖ δὲ καὶ Στράβων ὁ περιηγητὴς, λέγων Λιπάραν τινὰς κτίσαι τῶν ἀπὸ Αὐσονος, Κτίσεως ἄποικος. His adde Pausaniam in Phocicis: Οἱ δὲ ἀπόγονοι Κτίσεως μὲν ἦσαν Αὐσονος, τὰ δὲ πρότερα ἐκμηνύει ἡμῖν φωνὴ Ἑλληνὶς Κτίσεως. ἄνεμος δὲ πῶς ἐς Πιττακὸν ἦλθε; Vide præterea Thucyd. lib. III, & Diod. Sicul lib. V.

[31] Λέγεται δὲ πλειοναχῶς.] Hinc apud Strabonem libri bis legitur ἐν Λιπάροις, pro unius insulæ vocabulo: quod tamen ipsum ita scripsisse Strabonem, Casaubonus dubitat: quando ibidem sæpius occurrunt ἐν Λιπάρᾳ, non Λιπάροις, ἐν Λιπάροις. Deinde idem Casaubonus adducit locum Dioscoridis, ubi vox plur. numero occurrit, ubi de alumine loquitur lib. V cap. CXXXIII: Συμφύεται δὲ χρῶμα πᾶσι σχεδὸν ἴσα τοῖς αὐτοῖς ἐν τῇ Λιπάρᾳ μεταλλευόμενα ὑφ' ἡμῶν. Γίνεται δὲ καὶ ἐν Λιπάροις τοῖς νήσοις, ἐν Μήλῳ, ἐν Μακεδονίᾳ, ἐν Λιπαραίοις.

[32] Τὸ ἐθνικὸν, Λιπαραῖος.] Omnibus Græcis oppidani ΛΙΠΑΡΑΙΟΙ dicuntur. Ciceroni, Livio, & I. Obsequens de Prodigiis LIPARENSES.

[33] Λιρνυτεία, πόλ. Παμφ.] Hæc sine dubio eadem est, quæ infra Stephano Λυρνασσὸς dicitur, & Lyciæ adscribitur.

[40] Καὶ Ἀκρόλισσος.] Hunc locum librarii male tractarunt, legebatur enim in omnibus libris manu exaratis & editis, καὶ ἄκρον λίσσον. Melius in voce Δυβίμαχον· ἢ δὲ τῶν Γαζωνίων λίσσος ἐστὶ πόλις, ἣ Ἀκρόλισσος, ἣ Ἐπίδαμνος. Inspiciantur nostræ ad illum locum animadversiones, & nemo de hac emendatione dubitabit.

[41] Τὸ ἐθνικὸν, Λίσσιος.] Polybius hoc gentili utitur in Excerp. Leg. CXXXIV: Οἱ τῶν Λισσίων καὶ τῶν Δικαρχιτῶν πολιτικοὶ ἐξηγησάμενοι βουλόμενοι εἰς τὸν Γέρμιλον.

[42] Λιτοὺς, πολ. Λυδ.] Sic Salmasius in Palat. invenit, quodnine dubio longe melius, quam hactenus vulgatum Λιταῖος, unde profecto nulla ratione formari potest civium nomen Λιτοκῆς, pro quo etiam, eodem Salmasio monente, ex Palat. MSS. Λιτοκῆς excudi curavimus.

[43] Θρᾷκες Λοκόζιοι.] Infra eos appellat noster Λυγδίους, adeo ut ex oppido Thraciæ Lycoxea, originem duxisse videantur.

[49] Γράφει ἐν τόποις.] Locus, ut mihi videtur, depravatissimus. Salmasius in margine sui Stephani corrigebat, γράφει ἐν τόπῳ τῷ χώρου. Hanc emendationem meo calculo approbare non audeo, puto enim hic libri nomen latere, quod vel meliores MSS, vel conjectura nobis suppeditent.

[51] Τὸ ἐθνικὸν Λόκρος.] Hujus fœmininum legitur apud Strab. lib. VI: Καὶ ἡ ἐκ ταύτης Λοκρίς. Invenitur etiam Λοκρὶς apud Pind. Pyth. Od. II:

Χαρσίᾳ παῖ Δάμων
Λοκρὶς παρθενοκόμος ἀκοιτὶς
Τττ 3 Pin-

ΛΟΠΑΔΟΥΣΣΑ, [46] νῆσος κατὰ Θάψον τῆς Λιβύης, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἑβδόμῳ γεωγραφουμένων. τὸ ἐθνικὸν, Λοπαδουσσαῖος.

LOPADUSSA, insula juxta Thapsum Libyæ, de qua Artemidorus libro septimo Geographicorum. Gentile, Lopadussæus.

ΛΟΥΓΔΟΥΝΑ, [47] πόλις Κελτογαλατίας· [48] Πτολεμαῖος ἐν Περίπλῳ· τὸ ἐθνικὸν, Λουγδουνήσιος· καὶ Λουγδουνησία ἐπαρχία.

LVGDVNA, urbs Celtogalatiæ, de qua Ptolemæus in Periplo. Gentile, Lugdunenſis, & Lugdunenſis provincia.

ΛΟΥΚΑΡΙΑ, [49] πόλις Ἰταλίας· Πολύβιος τρίτῳ. ᾠκισμένοι δὲ Διονυσίῳ μέν φασιν οἱ ἐγχώριοι, Λευκερῖνοι.

LVCARIA, urbs Italiæ, de qua Polybius libro III. Apud Dionyſium vero pro E ſcribitur. Incolæ, Lucerini.

ΛΟΥΣΙΑ, τῶν Ὑακινθίδων θυγατέρων [50] ἡ Λεσβιακῶ [51] ἀφ' ἧς ὁ δῆμος Οἰνηΐδος φυλῆς Λουσιεύς.

LVSIA, ex Hyacinthi filiabus hæc Luſia erat, unde OEneidis tribus populare nomen Luſienſis.

ΛΟΥΣΙΤΑΝΙΑ, [52] μέρος τῆς Βαιτικῆς· Μαρκιανὸς ἐν Περίπλῳ αὐτῆς. τὸ ἐθνικὸν, Λουσιτανοί.

LVSITANIA, pars Bœticæ, de qua Marcianus in ejus Periplo. Gentile, Luſitani.

ΛΟΥΣΟΙ, [53] πόλις Ἀρκαδίας, ἔνθα Μελάμπους ἔλυσε τὰς Προίτου θυγατέρας, καὶ

LVSI, oppidum Arcadiæ, ubi Melampus Prœti filias lavans ab infania liberavit. Oppidanus

---

Præterea exſtat inde formatum Λεκερίνιος in Noſſidis epigrammate inedito, quod penes me eſt:

Εἰ ξεῖν' ἐσσὶ πόθεν· ἔκτισε πᾶν ἐμὸν ἄστυ Μιτυλήνην,
Τὴν Σαπφὼ μελέταν ἔμπλεον εὐεπίης·
Εἶπον ἐγὼ Μυτιλὴν φίλαν πᾶσιν τε Λεκερίνοις
Τιμιώτατα, τὴν μὴν τ' ἐνεπεν Νοσσὶς ἐοῦσα.

[46] Λιπάδουσσα, νῆσος κατὰ Θάψον] Videntur hæc deſumpta ex Strabone lib. XVII: Εἶτα Θάψος πόλις· ἐφ' ᾗ ταύτῃ νῆσος Πλατέα. Apud Goltzium reperitur numinus cum inſcriptione ΛΟΠΑΔΟΥΣΣΑΙΩΝ.

[47] Λουγδουνα, πόλις Κελτογαλατίας] Cod. Voſſianus Λουγδεῖος, πολ. Καππ. male in Xylandriana Κελτοσκυθίας, quod ex MSS & prioribus editionibus emendandum cenſuimus. Mira veteribus fuit licentia in terminandis urbium nominibus, hic τὸ Λουγδουνα & in vocabulo Βίεννος; Λουγδῶνος, quod Latinis, Lugdunum; pro τῶνος, alii Ἴατα Ἴατος inflexerunt. Vox compoſita eſt: nam λούγη Cornum, & Δοῦνον locum eminentem vocant, teſte Plutarch. de Fluviis: Μάγερος ὁ κυνηγετικὸς ἵππος ὑπάρχει, γένει πόλει Λουγδούνων ἀποτροπιάσας. λούγη γὰρ τὴν κόρνα ἀξιολόγως τοὺς ἐφεστῶτας καλοῦσι· δοῦνον δὲ ὕψωμα κοῖλον ἐοικὸς κλειθρῶνι ἢ κύτει. Ad quem locum vide Mauſſacum.

[48] Πτολεμαῖος ἐν Περίπλῳ τῆς Ἐσπερίας, Λουγδουνησία ἐπαρχία.] Mirũ mihi profecto videtur neq; Xylandrum, neq; priores editores hoc lacunam ſubolfeciſſe, nam de gentilitio quidem in omnibus libris, quod fuit Λουγδουνήσιος, uti liquet in vocibus Βίεννος & Βίεννα, unde hoc opportune revocavimus. Præterea legebatur peſſime Λουγδουνησία ἐπαρχία, quam vocem nemo geographorum agnoſcit. Non tantum ex Ptolemæo, quem noſter erat, verum etiam ex Marciano Heracleota τῆς Κυκλοτερείας Λουγδουνησίας Periplus peri potuit, quod caput cum plurimis vitiis ſcatebat, hoc emendatius apponam. Ἡ Λουγδουνησία Γαλατία ἀποτέμνεται δὲ μέρος τῆς Πρετανικῆς ἀκεανοῦ, λέγει δὲ πλησίον τῆς Βελγικῆς ἐπαρχίας Σηκουανοὺς (legendum Σηκουανοὺς) πεδίον, λέγει δὲ ἔτερον τῆς Λουγδουνησίας ἀκεανοῦ, λέγει δὲ πολυπόρους μοίρας τῆς Ναρβωνησίας ἐπαρχίας, καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν ὠκεανὸν. Τὸ δὲ τῆς Λουγδουνησίας μέσον λέγει ἡ Γαλατία (Legendum Γαῖος) διαφανὴς ὀρίζουσα, καὶ καθόλου τῆς κατὰ τὸν ὠκεανὸν πλευρᾶς, καὶ λέγει τῆς Βελγικῆς μέχρι τῶν Σηκουανῶν corrige Σηκουάνων) πεδίον, ὡς ἔστιν ἡ μέση πλατυτέρα· τὸ δὲ πρὸς τὸν ὠκεανὸν τῆς Λουγδουνησίας ἄρχεται μὲν λέγει ἀπὸ μεσημβρίας λέγει Καλλαϊκῶν πόλεως, καθήκει δὲ εἰς Σηκουανοὺς πρὸς ἀνατολὰς, ἐν ᾗ καὶ ἡ πολιτικὴ σφόδρα γέ. Ἔστι δὲ ὁ κατὰ γῆν περίπλους τῆς ἐπαρχίας τοιόσδε ἔστιν ἀπὸ Σηκουανῶν πόλεως ἐπὶ Σηκουανοὺς, ἐπὶ Τρικασίνους ἐπαρχίαν σε· ἐπὶ Λινγόνας ἐπαρχίαν σε· ἐπὶ Λουγδουνησίους δ', ἀφορμητήριον ἐπαρχίαν σε· λιμένας ἐπαρχίαν σε· ἐπὶ πόλεις ἐπαρχίαν σε· ἐπὶ Ἀρβενίους ἐπαρχίαν σε· ἐπὶ τοὺς Σκέλλους ἔθνος Λίγυος (Leg. γυρὸς) στάδιοι μύριοι· τῶν Σκέλλων τὸ Σηκουανικὸν τοῦτο τὸ τέλος τῆς Ἀκουιτανικῆς Λουγδουνησίας μῆκος γίνεται πάντα γξ.

[49] Λουκερία, πολ. Γαλλίας] Stephanum, et bene ſuſpicatur Cluverius, non adum ſuiſſe ſatis emendato Polybii codice, hinc liquet, quod hodie in omnibus ejus libris legatur Λουκερία, quam lectionem enim alii auctores, & codex Voſſianus confirmant. Polybii verba hæc ſunt: Οἱ δὲ φρουροὶ Λάτιβιοι, συμβοηθοῦντες τοῖς κατοικοῦσι, πολέμου ὑπαρχόντος ἤδη τὸ τῶν Λουκερίων καὶ τὸ καλούμενον Ἔφεσον χωρίον. Noſter gentile nomen facit Λουκερῖνος, quod Lucerum eſt LUCERINI, uti ex Livio & Priciano liquet.

[50] Ἡ Λεσβιακὴ] In omnibus editis legebatur Δεσβιακῶν Ὑακινθίδων θυγατέρων δύο. MSS notæ ſuppeditarunt, quo hunc locum auctiorem reddidimus.

[51] Ἀφ' ἧς ὁ δῆμος Οἰνηΐδος φυλῆς] Cenſet Meurſius hæc eſſe tranſpoſita, atque hunc in modum ordinanda: ἀφ' ἧς ὁ δῆμος φυλῆς, ἧς ὁ δῆμος Λουσιεύς. Verum hujuſmodi tranſpoſitiones Stephano non ſunt inſolitæ.

[52] Λουσιτανία, μέρος τῆς Βαιτικῆς] Immanem errorem Geographicum commiſit noſter Stephanus, quem profecto nullo Marciani Heracleotæ auctoritate, quem ad partes vocat, poſſet defendere. Tradit enim Marcianus in Luſitaniæ Periplo, Luſitaniam verſus meridiem terminari Oceanum autẽ Luſitaniam eſſe partem ejus, ita enim ille: Ἡ Λουσιτανία τῶν Γαλατῶν χώρα ἐστὶν ἣν μὲν ἀφέλων τῇ Ταῤῥακωνησίᾳ Γαλατίᾳ τὸ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Δουρίου ποταμοῦ, λέγει δὲ ὠκεανοῦ τῇ Ταῤῥακωνησίᾳ, λέγει δὲ Δουρίου τῇ Βαιτικῇ Ὑσπανίᾳ, λέγει δὲ ὠκεανοῦ τῇ ἀντιγραφούσῃ Βαιτικῇ, καὶ τῇ καθ' ἑσπέραν θαλάσσῃ.

[53] Λουσοί, πολ. Ἀρκαδίας.] Quia in fine hujus dictionis, omnia ab hac vocedeluſta gentilia ſine ſ exarantur, idem nobis facere hoc vitium fuit, licet omnes libri Λουσεῖς agnoſcant Pauſanias in Arcadicis, ubi eadem hæc Melampodis hiſtoria refertur, rerum numero multitudinis & ſimplici S vocem eiſdem: ἐς δὲ Λουσίους ἐκ Πρόιτου κατέρχεται ὁ Μελάμπους ἐς τὰς Μη-

καὶ ἔτι ἄνω τῆς μανίας. [14] ὁ πολίτης Λεσ-βος, καὶ Λεσβεὺς, καὶ Λεσβιάτης.

ΛΥΓΚΟΣ, [15] πόλις Ἠπείρου. Στεφάνος ἐβδόμῃ. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Λυγκέως. τὸ ἐθνικὸν, [16] Λυγκιστής. τὸ θηλυκὸν, Λυγκίς. λέγεται καὶ Λύγκιος, [17] ὡς Λύττιος. Λυγκαῖος καὶ Λυγκεύς.

ΛΥΓΞ, [18] πόλις Λιβύης, πρὸς τοῖς Γαδείροις μετὰ τὴν Ἀτλαντίδα. Καὶ νῆσος Ἀτλαντὶς [19] καὶ πόλις Λύγξ ὡς Ἀρτεμίδωρος. τὸ ἐθνικὸν Λυγξίτης, καὶ Λύγξιος.

ΛΥΔΙΑ, ἡ χώρα. Ξάνθος ἐν Λυδιακῶν τρίτῳ. [20] τὸ ἐθνικὸν Λυδὸς, καὶ Λυδαῖος.

ΛΥΞΕΙΑ, [21] πόλις Ἀκαρνανίας. Ἑκαταῖος

Apidanus Lusius & Lusiensis & Lusiata.

LYNCUS, urbs Epiri, teste Strabone libro VII, sic dicta a Lynceo. Gentile, Lynciſtæ. Fœmininum, Lynciſtis. Dicitur quoque Lyncius, uti Lyttius. Dicitur etiam Lynceusis.

LYNX, urbs Libyæ prope Gades post Atlantem. Est præterea insula Atlantis & urbs Lynx, de qua Artemidorus mentionem facit. Gentile, Lynxita & Lyngius.

LYDIA, regio, de qua Xanthus libro III Lydiacorum. Gentile, Lydus & Lydæus.

LYXEA, urbs Acarnaniæ, auctore Hecatæo

ὁ ἱστορικὸς τῆς περιηγήσεως Ἀρτεμίδωρος εἰρηκέ. Sed hoc diligenter animadvertendum, Callimachi Scholiast. casum rectum esse Λίγξ. & quidem Herodiani auctoritate, ita nam ille ad Hymn. in Dian. Τὸν δ' ἐκ Λέσβου.] Ἡ Λέσβος καὶ Λέσβιος, ὡς Ἡρωδιανός. Lutorum situm graphice describit Polyb. lib. IV, eoque ponit Cynetham usq; Clitorem, ubi vox duplici, & lib. IX simpliciter. Porro scriptores ibi memorant fontem, in quo mures muros vivunt. Sotion ἐκεῖ γάρ τινα πηγὴν φησὶν. Εἰ Δημοκλῆς τε Ἀρκαδίας φησὶν Ἀρτεμίτας πρεσβύτης εἶναι, ἐν ᾗ μῦς χερσαῖος ζῶσιν, ᾗ τοῦτο κολυμβᾶν ὑπὸ γῆν ἀλλ' ἀναφαίνεσθαι πεφυκέναι. Plinius lib. XXXI. cap. VIII. mentionem facit: *Lusis Arcadiæ fonte quo in mures terrestres vivere & convenire.*

[15] Πόλις Λέσβου, ἡ Λεσβὶς, ᾗ Λεσβίτης.] Mécum gentile occurrit apud Xenoph. lib. IV Anab. Ἐρέτριος δὲ Δημοκλῆς Λέσβιος στρατιάρχημα ἄγων ἐπῆλθε. Sed in medio jota redundare videtur. Ultimum etiam apud eundem Xen. de eodem Eurylocho lib. VII Anab. reperitur. Εὐρύλοχος ὁ Δαμάτου. Et sic Polyb. lib. IV cum duplici S, ut primitivum existat: Δεσποίνης τοιαυτῆς ὄντος, καὶ τῶν καταλειφθέντων τοῖς θεοῖς.

[16] Λυγκ-, πόλις Ἠπείρου.] Quamquam noster testimonium Strabonis adducat, ut probet hanc urbem in Epiro esse sitam, toto tamen cœlo errat, nam non Epiro, sed Macedoniæ est attribuenda, cum Lyncestis quæ urbi Lyncus, ab ipso Strabone superiori Macedoniæ annectatur, ita enim ille lib. VII: Καὶ δὴ καὶ τὴν Δορισσὸν, καὶ Πελαγονίαν, καὶ Ὀρεστίδα, καὶ Λυγκηστὶν, τὴν ἄνω Μακεδονίαν ἐκάλουν. Hoc quoque animadvertendum, Λύγκ- in Strabone non inveniri, ni quod jam proxime allegatum est, unde etiam Λυγκηστὶς derivantur. Urbem præterea debere Macedoniæ, non vero Epiro assignari, clarissime evincunt verba Thucyd. lib. IV: Λυγκηστῶν Μακεδόνων βασιλέα, γένει ὄντα, ξυμφορᾷ δὲ τῶν πραγμάτων ἐκπεπτωκότα, ἐπεὶ δὲ ἐβοήθει τῷ κηδεστῇ μετὰ τῶν Βρυγῶν τῶν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τῶν Λύγκων. Corrupte hoc nomen occurrit apud Liv. lib. XXXII: *Ad Lucum stativa posuit fere finem hiemis.* Ubi cum Sigonio non Lycum, sed Lyncum corrigendum judico. Idem error latet apud Plutarch. in Flaminio: Ἦσαν μὲν δὴ οἱ Τίτου τοῦ ὑπάτου ἀφεδρεύοντες τὰς Δικαιαρχείας καιροὶ λόγοι. Hic etiam sine dubio Λύγκῳ referendum.

[17] Λυγκιστής.] Usitatum est hoc gentile Straboni locum citato, sed Thucydidi per eta Λυγκηστής, variis in locis.

[18] Ὁ δὲ Λύγξ-.] Quamquam in voce Λύγξ hoc gentile non legatur, est tamen genuinum, nam nonnulli Λύγγα urbem illam nominarunt, unde gentile Λυγγ- apud Polyb. lib. IV: Οἱ δὲ Λυγγῖται τοῦ συμμάχου ἐπεκράτησαν τῆς τε πόλεως καὶ τῆς ἐξουσίας.

Λυγξ, πόλις Λιβύης.] Duobus in locis de hoc appido jam noster egit, sed utrobique nomine parum variato. Vide in Λύγξ & Λίξη.

[19] Καὶ πόλις Λύγξ, ὡς Ἀρτεμίδωρος.] In omnibus libris editis & calamo exaratis legebatur ᾗ πόλις Λυγξὼ. Ἀρτεμ. quod corruptum & depravatum est. Hilce Artemidori verbis noster nihil aliud adstruere conatur, quam urbi φ' Λύγξ nomen fuisse, quæ profecto nihil ad rem faciunt, si in Artemidoro noster φ' Λυγξὼ inveniſſet. Quare hinc evidenter liquet, hanc emendationem non esse animadvertendam. Sic exhibuerunt Stephano Strabonis codices, in quibus Λυγξ circumfertur, qui lib. XVII Artemidori verba adducit: Ἀρτεμίδωρος δ' Ἐγγὺς δέ φησι πόλιν, δύσιν Λίξου καὶ φησὶ πόλιν εἶναι ἐπὶ τῷ ἄκρῳ τῆς Μαυρουσίας τῇ ἐσπερίᾳ, ὀνόματι Λιγγάς.

[20] Τὸ ἐθνικὸν Λυδὸς, ἡ Λυδαῖος.] Adeo frequens est primum gentile idoneis scriptoribus, ut supervacaneum existimem, exemplum subjungere: sed rarius est istius vocis fœmininum, quod vel pro gentili, vel pro fœmina ex regione Lydia occurrit, in elegantissimo Asclepiadæ epigrammate inedito, quod ante aliquot annos ad Gysbertum Cuperum, doctissimum recip. Daventriensis Consulem transmisisse memini:

Λυδὴ τῷ Θρῃκὶ σύμβιος ἔπλευσε. πῶν δ' ἀλλὸ Κόλχων
Σαρωτέρη πασῶν εἶναι δὶ Ἀνδρομάχῃ.
Τίς Θρῄκιν' οὐκ ἔσπευσε; τίς οὐκ ἐπόθησε Λυδὴν,
Τὸ ξυνὸν Μοισῶν χρῆμα καὶ Ἀνδρομάχης;

Non jam dicam cujusmodi moribus fuerit Lyde Antimachi poëtæ uxor, in cujus honorem plurima composuit, eruditis notissima: sed in genere male propter falacitatem audiebant Lydæ, non solentes solum corpore quæstum facere, sed amatores donis & præmiis allicere, observante Eustathio ad Dionys. de situ Orbis: Αἱ δὲ Λυδαὶ παροδεύουσι πᾶσαν λιχνεύουσαι, καὶ δῶρα πολλὰ ἐλίσσουσι ἐκ λαμβάνειν. Quod ad ultimum gentile Λυδαῖος attinet, hactenus in auctoribus mihi non fuit obvium, sed quidem Λυδῖος & Λύδιος. Hesychius: Λυδία ἰδίως, καὶ Λύδια ὑφάσματα. Eustath. ad Dionys. Λυδὸν ἄρτον. Deinde idem Archiepiscopus Thessalonicensis rationem eodem loco reddit, quare Λυδὸς & Λύδιος dicatur: Ὅτι ἔστιν ὡς Παμφύλιος καὶ Παμφύλιος φ' ἑνικὸν, καὶ Σίφιος καὶ Σίφιος, οὕτω καὶ Λυδὸς καὶ Λύδιος.

[21] Λύξεια, πόλις Ἀκαρνανίας.] Cuivis patet, hanc vocem non servare literarum ordinem, unde conjicio, scripsisse nostrum Λυζεία, πόλ. Ἀκαρν. Ex hac elementorum convenientia luce meridiana clarius appareret, eandem hanc esse civitatem, quam noster in præcedentibus Ἀλιζείαν appellat, & Acarnaniæ attribuit. Non obstat hoc loco primam vocalem rejici, fit enim hoc aliquando & in aliis nominibus, dicimus enim hodie *Natolia* pro *Anatolia* ab ἀνατολὴ, præterea *Sparagi* & *Asparagi*. Quæ de re consulendus Casaubonus

ad

Ε'καταῖ@· Εὐρώπη, [67] ἀπὸ Λύζεως ἥρωος. [68] τὸ ἐθνικὸν Λυζεύς, καὶ Λυζαῖ@·.

ΛΥ'ΚΑΙΑ, πόλις Α'ρκαδίας· Θεόπομπος@· πεντηκοστῷ ἕκτῳ· ὧδε δὲ Μενελάῳ Λύκαιθα, μὴ τὸ θ. ὁ οἰκήτωρ, Λύκαι@·. καὶ Λύκειον τὸ γυμνάσιον, καὶ Λύκει@· ὁ Α'πόλλων.

ΛΥΚΑΟΝΙ'Α, [69] χώρα Λυκίας καὶ Ἰσαυρίας. τὸ ἐθνικὸν, Λυκαόνι@·, καὶ Λυκάων, ὁμοφώνως τῷ οἰκιστῇ· καὶ Λυκᾶν, ὡς Μεγιστέα.

ΛΥ'ΚΑΣΤΟΣ, πόλις Κρήτης. Ὅμηρο@·,

Λύκτον, Μίλητόν τε, καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον.

[67] ἀπὸ Λυκάστου αὐτόχθονο@·. [68] ὁ πολίτης, Λυκάστι@·.

ΛΥ'ΚΑΨΟΣ, κώμη πλησίον Λυδίας· Εὐφορίων Διονύσῳ· τὸ ἐθνικὸν Λυκάψι@·, [67] ὡς Αἰθήψι@·, Γαλήψι@·.

ΛΥ'ΚΕΙΟΝ, τὸ γυμνάσιον· καὶ Λύκει@· ὁ Ἀπόλλων. λέγεται καὶ Λυκήϊον.

ΛΥΚΙ'Α, ἡ χώρα, ἀπὸ Λύκου τοῦ Πανδίονο@·. [68] ἔστι καὶ Λυκία ἡ πρὸς Κιλικίαν, ἧς ἦρχε Σαρπηδών. οἱ οἰκήτορες, Λύκιοι, ὡς Φρύγιοι.

ΛΥ'ΚΟΑ, πόλις Α'ρκαδίας· [69] Παυσανίας ὀγδόῃ. τὸ ἐθνικὸν Λυκοάτης· καὶ θηλυκῶς, διὰ τοῦ ι.

ΛΥ-

A cataxo in Europa, nomen habens a Lyxe quodam. Gentile, Lyxensis & Lyxæus.

LYCÆA, urbs Arcadiæ, de qua Theopompus libro LVI. Apud Menelaum vero cum Θ Lycæthа appellatur. Incola, Lycæus. Et Lyceum gymnasium, & Lycius Apollo.

LYCAONIA, regio Lyciæ & Isauriæ. Gentile, Lycaonius, & Lycaon, quod cum conditore convenit. Dicitur quoque Lycan, uti Megistan.

LYCASTVS, oppidum Cretæ, de quo Homerus:

Lyctum Miletumque & album Lycastum.

Nomen habet a Lycasto indigena. Oppidanus, Lycastius.

LYCAPSVS, pagus prope Lydiam, de quo Euphorion in Baccho. Gentile, Lycapsius, uti Ædepsius, Galepsius.

LYCEVM, gymnasium. Et Lyceus Apollo. Dicitur quoque Lyceïum.

LYCIA, regio a Lyco Pandionis filio nomen habens. Est quoque ad Caliciam Lycia, cui Sarpedon præfuit. Incolæ, Lycii, uti Phrygii.

LYCOA, urbs Arcadiæ, de qua Pausanias lib. VIII. Gentile, Lycoates, & genere fœminino per I.

LY-

ad Suetonii J. Cæs. Verum ut sæpius alias noster in depravatos veterum auctorum codices incidit, ita etiam nunc censeo, Hecatæi codicem huic vitio immunem non fuisse, sed in eo legisse Stephanum Λύζεια, ex quo imperiti librarii σ' Λύζεια finxere, ζ enim & ξ facillime confunduntur.

[67] Α'πὸ Λυζίας ἥρως.] Emendationem hanc ex margine Salmasiani Stephani transcripsimus. In editis ante legebatur, ἀπὸ Λυζίου ἥρω@·. Sed oppidi nomen si fuerit Α'λύζεια, scribendum erit, ἀπὸ Λυζίας ἥρως.

[68] Τὸ ἐθνικὸν Λυζεύς, καὶ Λυζαῖ@·.] In omnibus libris hic locus mutilus circumferebatur, σ' ἐθνικὸν Λυζεύς, καὶ Λύζα. Eum replevimus ex voce Α'λύζεια, ubi ejusdem formæ gentilia occurrunt, quanquam non difficitear, in medio ζ collocandum. Salmasius in ora sui libri emendabat: σ' ἐθνικὸν Λυζεύς καὶ Λύζειος. Quod nostro calculo approbare non possumus, ob rationes jam allegatas.

[69] Λυκαονία, χώρα Λυκίας καὶ Ἰσαυρίας.] Lycaones inveniuntur ad Lycum fluvium in Phrygia qua Lyciæ contigua est, testantibus Ptolomæo, Plinio aliisque. Alii autem Isauriam ad occasum, & Armeniam minorem ad orientem habent, ubi Iconium & Derbe præcipua oppida.

[67] Α'πὸ Λυκάστου αὐτόχθονο@·.] Eustathius ad Iliad. B, ad versum Stephano citatum, vel a Lycasto indigena, vel a Minois filio, oppidum hoc nomen invenisse perhibet. Sed quia ille Eustathii locus alia huc pertinentia continet, non inconsultum videbitur ejus verba transcribere: Λύκαστο@· δὲ διὰ τοῦ Λυκάστου φασὶν αὐτόχθονο@· τινὸς, ἢ Μίνω@·. Ἔνθα δὲ ὁ Παῦσας Λύκαστο@· πωλεῖ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἵππων. ἐς λέγει ὁ ὅτι τοῦ Ἐρεχθέως λέγεται, οὗτινος οἱ ἵππειοι ἐκ ἱστορικοῦ δὲ φησι ὁ ἰδιώτης

ἀνδρείους· τινὲς δὲ ἀπὸ ἵππου, ἐκ ἵππου). Uti hic, ita etiam aliis in locis liquet, Eustathium ea ætate auctiorem Stephani codicem habuisse, non illa, quæ de accentu vocis & Pontica Lycasto Archiepiscopus ex nostro observat, hodie non inveniuntur, quare satis tuto huic lectioni adnecti possent.

[68] Ὁ πολίτης, Λυκαστι@·.] Lycastium genere neutro apud Polybium invenitur in Exc. Leg. cap. XIX. ubi pro regiuncula accipi videtur, ita enim ille: Καὶ πολὺ πρότερον ἐλευθέρους Γορτυνίους τῆς Κνωσίας, ὑπερμάθους ὄντας ἀνδρῶν, τὸ μὲν ἐλεύθερον διέσωσαν ἀσυνθέτους Γαυλείους.

[67] Ὡς Αἰθήψι@·.] Male legebatur in libris MSS & editis: ὡς Ἀμφίψι@·. Nos veterem & genuinam lectionem revocatile, nemo paullo humanior ibi inficias.

[68] Ἔστι καὶ Λυκία ἡ πρὸς Κιλικίαν, ἧς ἦρχε Σαρπηδών.] Noster hoc loco videtur sequi antiquam Homeri opinionem, qua Lycia dividebatur in minorem, cui præfuit Pandarus, & majorem, cui præfuit Sarpedon. Locus ad hanc rem egregius est apud Eustath. ad Hom. Iliad. E: Ἔστω δὲ ἐπὶ τὸ σύντομον Λυκίαι παρὰ Ὁμήρῳ@·, τῆς μικρᾶς τῆς ὑπὸ Πάνδαρον, καὶ ἄλλης μικρᾶς Λυκίας, ἥτις καὶ μικρὰ Τροία ἐκαλεῖτο. διὸ καὶ ἐν τῷ Νεοπτολέμῳ Τρῳάσι, καὶ ὑγιοῦς Τρῳάσι λέγει ὁ Πλούταρχος@·. Ζηλοπόνως δηλονότι σ' μὴν ἓν τῶν τοῦ Σαρπηδόνος Λυκίων, ἀπὸ ἧς ὁ Παυσανίας). Sed Stephanum nostrum errare, & unam eandemque esse Lyciam, fulius docet Incomparabilis Vossius Observ. ad Pomp. Melam.

[69] Παυσανίας ὀγδόῃ.] Ad imum montis Mænali vidit sua ætate Pausanias hujus urbis vestigia, & Dianæ fanum ac signum ex ære cognomento Lycatidi;

ΛΥΚΟΖΕΙΑ, πόλις Θρᾴκης. τὸ A
ἐθνικὸν, Λυκοζεύς, ὡς Πείσανδρος τε-
τραβίβλῳ.

ΛΥΚΟΡΜΑΣ, ποταμὸς, ἔν τινες
Λάκωνα φασι. τὸ ἐθνικὸν, Λυκορμεύς.

ΛΥΚΟΣΘΕΝΗ, πόλις Λυδίας, Ξάν- B
θος πρώτῃ Λυδιακῶν. ἣν καὶ Λυκο-
σθενίδα Νικόλαος φησιν. τὸ πολίτης Λυκο-
σθενίτης, ὡς Βερενικεύς. ἔστι δὲ Λυδοῖς
Δικαιαρχίτης, ὡς Δικαιαρχεύς.

ΛΥΚΟΣΟΥΡΑ, πόλις Ἀρκαδίας, C
ἀπὸ Λυκαίου ὄρους ὁ πολίτης, Λυκο-
σουρεύς.

ΛΥΚΤΟΣ, πόλις Κρήτης, ἀπὸ
Λύκτου τοῦ Δευκάλιωνος. τινὲς δὲ Λύκτιν φα-
σιν, ἀπὸ τοῦ κεῖσθαι ἐν μεσογείᾳ τό- D
που ἀπὸ ἄνω τοῦ ὑψηλοῦ, Λύκτιον φασι.
τὸ ἐθνικὸν, Λύκτιος. τὸ θηλυκὸν, Λυ-
κτία.

ΛΥΣΣΑ, πόλις δύο· ἡ μὲν, ἐν E
Ἰνδοσκυθίτῃ νόμῳ τῆς Αἰγυπτίας· ἡ δὲ ἐπι-
βλ. ζ πρὸς Σεβεννυτικῷ νόμῳ πρὸς θαλάσσῃ
ἀφ. τὸ ἐθνικὸν, Λυσσαλίτης.

ΑΥ-

LYCOZEA, urbs Thraciæ. Gentile, Lycozei, auctore Pisandro libro quarto & decimo.

LYCORMAS, fluvius, quem nonnulli Laconum appellant. Gentile, Lycormaeus.

LYCOSTHENE, urbs Lydiæ, de qua Xanthus libro primo Lydiacorum, quam Nicolaus Lycostheneam appellat. Civis, Lycosthenidæ, ut Berenicensis; apud Lydos vero Lycesthenita, ut Dicæarchita.

LYCOSURA, oppidum Arcadiæ, ad Lycæum montem. Oppidanus, Lycosurensis.

LYCTUS, urbs Cretæ, a Lycto Lycaonis filio ita dicta. Hanc quidam Lyctum appellant, quia excelso loco sita est: quod enim sublime est & altum *Lyctum* vocant. Gentile, Lyctius, & fœmininum Lyctis.

LYCOPOLIS, duo hoc nomine oppida inveniuntur, alterum in Ægypti Lycopolitana præfectura, alterum in præfectura Sebennytica ad mare. Gentile, Lycopolites.

LY-

[Simonios δὲ καλλίγυνα, πόλις παραλία Λυκίας ἐ
λεγεῖα ἐστὶν ἡ ἀμαλιὰ ἐν χώρᾳ Λυκιανδέων.
Ipsius urbis situm depinxit Polyb. in Excerp. de Leg. Vit. et lib. XVI.

ᵃ Τὸ ἐθνικὸν, Λυκίζευς.] Apud Suidam & Phaverinum legitur Λυκίζεος τὸ ἐθνικόν. Putat tamen Salmasius magno sui libri, Stephani locum hunc in eum odore legi: Τὸ ἐθνικὸν, Λυκίζεος, a primum Λυκίζις appellantur. Ego colligam cenco qui supra Assesappellantur.

ᵇ Λάκωνα, ποταμὸν, ἔν τινες Εὐβοίας φασι.] Xylander legunt: pessime enim in Veneta Florentinaque exciusum est, ἐν τινες Εὐβοίας φασι. Hæc ita lapsa sunt ex Strab. lib. VIII: καὶ ποταμοὶ, εἷς μὲν ἐκ τῆς Λακωνικῆς, ὃς ἀπὸ τοῦ Λυκόρμου καλεῖται· ὃν ἔνιοι καὶ Εὐρώταν φασὶ, καὶ Ἴναχον, καὶ Ἀρχάνα, καὶ Ὀνοῦν, ἄλλους ἄττοντας καλοῦσι. Rumorem inanitatis plurimus persequitur Plutarchus lib. de Fluviis: ποταμὸς ὑπάρχει ἐν τῇ Λακωνικῇ γεγονὼς καὶ ὁ Εὐρώτας· εἶτ' ἄλλοι πολλοὶ. Ἴδια δ' Ἀφροδίσιος τὸν ἐμβαλόντα λέγουσιν Μαίανδρον εἰς πέλαγος, κατὰ τὴν ἀφ' Ἁλικαρνασσοῦ καὶ Μυκάλης, καὶ τὸν Εὐρώτα τὸν ἐμβάλλοντα εἰς τὸν Λακωνικὸν κόλπον· ἐπεὶ καὶ τὸν Ἴναχον τὸν ἐμβάλλοντα εἰς τὸν Ἀργολικὸν κόλπον· ἀλλὰ τὸν μὲν Λακωνικὸν καὶ τὸν Ἀργολικὸν ἐκτὸς ἐμβάλλειν εἰς τὸ πέλαγος· τὸν δὲ Μαίανδρον ἐντὸς τοῦ Ἰκαρίου πελάγους. Archelaus apud Strab. Serm. CXLIII. Ἀλλοῦσαι πόλεις ποταμοφόρητοι εἰσὶ Εὐβοϊκαὶ· ταύτην δὲ χῶμα περιέχουσιν, ἀφ' ἑτέρας ἐπιχωσθεῖσαν. Eustathius in Comment. ad Iliad. I. pag. 768. Dionysius ad eundem locum.

ᶜ Ὃ πολίτης, Λυκοσθενίδης.] Apud Goltzium invenimus cum hac inscriptione: ΑΥΚΟCΘΕΝΙΤΗC ΜΗΤΡΟΔΩΡΕΩΝ.

ᵈ Λυκοσθενίτης, ὡς Δικαιαρχίτης] Si meo arbitrio ces, emendarem, Λυκοσθενείτης, ὡς Δικαιαρχείτης: ut Dicæarchium gentile suo loco Steph. per diphthongum penultimam scripsit.

ᵉ Λύκτος, πόλις Κρήτης.] Hæc alio nomine Κυκτία dicitur. Hesychius: Κυκτιεύτατος, Λύκτιος ἄριστος ἐκ Κρήτης.

ᶠ Ἔνιοι δὲ Λύκτιν φασὶ τὸ κεῖσθαι &c.] Eadem hæc ex nostro transcripsit Eustathius ad Iliad. B: Λύκτος δὲ ἐς λατῖνον ἐ λεγόμενον χεῖρονος ἐστὶν, ἀπόγονος Διὸς Λύκτου ἐξ Ἀκακαλλίδος, ὡς ὁ χρόνος τὸ ἔθνικὸν ἀρχῆς, Λύκτιος δὲ φησι, Λύκτιον αὐτὴν καλεῖσθαι, ὡς ἐν μεσογείᾳ τόπῳ κειμένην, τὸ γὰρ ὑψηλὸν καὶ ὑψηλὸν, Λύκτιον φασί. Plurimis in locis apud Polybium Λυκτία scribitur, quod verum hujus urbis nomen esse tradit Trillanus in Comm. Hist. Commenr. CXXI. Conflat illud antiquissimum oppidi nomen fuisse, quod omnino Homeri ætate obtinebat, ita enim Strab. lib. X. ubi refert, Cnossum stad. CXX a Lyctio abesse: Τῆς δὲ πόλεως, ἣν ὁ ποιητὴς Λύκτον ὀνόμασεν, ἐκαστὸν ἴστορῶ.

ᵍ Τὸ ἐθνικὸν, Λυσσαλίτης.] Aristoteles Polit. lib. VIII: Λέγουσι γὰρ οἱ πολῖται τὸν Λυσσαῖον ἵππον. Valerius Flaccus lib. III Argon.

- - *Saxosi & Massyli, & mixta*
Lydius, & Calabris redit armentarius arvis.

Sed cum urbs etiam Λύσσα appellatur, inde veteres Λυσσαλίτην formarunt, quod pallam apud Polyæn. notavit, & in veteri marmore apud Gruterum, ΑΥΤΟΥΣΑ ΒΟΑΙΟ. Nec non apud Callimachum Hymn. in Apoll.

Ἢ ὅτε λύσσα, τύ, τ' ἄκρον ἐπ' ἀκτὴν, ἢ τε Σκα-
μάνδρῳ.

ʰ Λύσσα πόλις δύο.] Urbis a lupis, quos in Ægypto divinum honorem attribuisse, nemo inficiabitur, satis est Diod. Siculi lib. I Bibliothecæ. Strabonis libro XVII Λύσσα πόλις, voce non compositæ: Eunapio in vita Plotini ἄκωμα, qua terminatione & alia Ægyptiorum urbes gaudent: Πλωτῖνος δὲ ἐξ Λύκων τῆς Φοινικῶν ἐν τῇ Λυκίᾳ τῇ κατὰ Φοινίκην ὁρμώμενος, ἄκωμα τοιοῦτον ἐκκλίνων. Hinc idem Plotinus Suidæ λυκοτελὴς dicitur, quod gentile ab hac civitate deducit Stephanus.

ⁱ Σεβεννυτικῷ.] In omnibus libris legebatur Σεβεννυτῶν, quod correximus.

ΛΥΚΩ΄ΝΗ, πόλις Θρᾴκης· Εὐφο- A
ρίων ἐν Ἱππονικέῳ. τὸ ἐθνικὸν Λυκωνεύς, ὡς ἀπὸ Σκιώνης Σκιωναῖος. δύναται καὶ Λυκωνεὺς, ὡς Σινωπεύς.

ΛΥΚΩ΄ΡΕΙΑ, κώμη ἐν Δελφοῖς· Καλλίμαχος τρίτῳ. ἀπὸ Λυκωρέως δ' B
Βασιλεύς. ἡ πολίτης Λυκωρεύς, καὶ Λυκώρεος, καὶ Λυκωρείτης. ἔστι καὶ Λυκώρειος Ζεύς, καὶ Λυκώρειον ἀπὸ διφθόγγου.

ΛΥ΄ΛΗ, πόλις Ἀρκαδίας· Ἀλέξανδρος δευτέρῳ περὶ Λυκωρείας. τὸ ἐθνικὸν, C
Λυλαῖος.

ΛΥ΄ΡΚΕΙΟΝ, ὄρος Ἄργους· Καλλίμαχος Ἑκάλῃ. τὸ τοπικὸν, Λύρκειον ὕδωρ, καὶ Λυρκήιον. τὸ ἀρσενικὸν Λυρκεύς, ὡς Ῥοῖτος.

ΛΥΡΝΑΤΙΑ, χερρόνησος, καὶ D
χωρίον Λυκίας· Ἀλέξανδρος δευτέρῳ περὶ Λυκίας. τὸ ἐθνικὸν Λυρναταδεύς, ὡς Οἰχαλιδεύς. Ἀρκὰς δὲ διὰ τοῦ ε διφθόγγου.

ΛΥΡΝΗΣΣΟ΄Σ, πόλις Τρωϊκὴ, E
μία τῶν ἑνδεκα τῶν ἐν τῇ Τρωάδι. τὸ ἐθνικὸν

LYCONE, urbs Thraciæ, de qua Euphorion in Hipponicdome. Gentile, Lyconæus, uti Scione Scionæus. Possit quoque Lyconensis dici, uti Sinopensis.

LYCOREA, pagus Delphensis, de quo Callimachus lib. III, a Lycoreo rege sic dictus. Paganus Lycoreensis, & Lycorius, & Lycorita. Juvenitur quoque Lycoreus Jupiter, & Lycoreum per diphthongum.

LYLE, urbs Arcadiæ, de qua Alexander libro II de Lycorea. Gentile, Lylæus, Lylaïus.

LYRCEUM, mons Argeorum, de quo Callimachus in Hecale. Hinc locale, Lyrcea aqua, & Lyrceium. Masculino genere dicitur, Lyrceus, uti Rhœcus.

LYRNATIA, peninsula & Lyciæ nominenum, de quo Alexander libro II de Lycia. Gentile, Lyrnatiensis, uti OEchalia OEchaliensis. Arcadius vero per η diphthongum scribit.

LYRNESSUS, urbs Trojana, una ex undecim quæ in Troade erant. Gentile, Lyr-

79 Σκιώνης Σκιωναῖος.] In omnibus libris MSS & editis legebatur Κιώνης Κιωναῖος: quæ lectio, quamquam aliquo modo defendi possit, Stephani nostri auctoritate nobis corrigenda visa fuit. Vide in illa voce.

80 Ἀπὸ Λυκωρέως δ' Βασιλ.] Etymologici Magni auctor conditorem Lycorum appellat: Λυκώρεια, πόλις Δελφῶν, ἀπὸ τοῦ πρώτου ὀικιστοῦ Λυκώρου. ἀπὸ Λυκώρου κλίνεται Λυκώρειος, ὡς Κορινθιακὸς, κλίνεται δὲ Παρθενικὸς. Sed hoc quandoque fit, ut hujusmodi nomina duabus terminationibus efferantur. Paulanias in Phocicis non ab hoc rege, sed ἀπὸ τῶν λύκων ἀφ' ὧν ἐπὶ τῶν βασιλέων ὄνομα ἔσχον τοῖς ἀρχηγοῖς a Imperatorum similitudine nomen habere perhibet.

81 Ὁ πολίτης Λυκωρεύς.] Illud oppidani nomen, uti sæpe aliis in locis, ἐφυλάχθη καὶ ἐνταῦθα. Suidas: Λυκωρεύς, ὁ Λυκώρειος, ὄνομα πόλεως. Sic etiam Apollo Lycoreus dicitur Callimach. in ejus Hym.

- - - ὅτε κλείουσι δόμοι
Ἠ΄ εἰσαγεν, ἡ νίκα, Λυκωρίδι ἵππια Φοίβῳ.

Invenitur præterea aliquoties apud Scholiast. Apollon. ad lib. II & lib. IV.

82 Καὶ Λυκωρεύς.] Omnes codices conflanter quidem exhibent Λύκωρος, quod nequaquam admittendum Salmasii auctoritate hanc vocem emendavimus, qui satis multa, ad hunc locum in margine sui Steph. ejus commentatus, sed quæ vel nuda omnia adeo sunt exilia, ut oculorum aciem fugiant.

83 Καὶ Λυκωρείτης.] Eodem modo derivari potest, uti a Μαραθὼν Μαραθώνιος.

84 Ἔστι καὶ Λυκώρειος Ζεὺς, ἀπὸ Λυκώρου ἀπὸ διφθόγγου.] In præcedentibus formaverat duo gentilia sine diphthongo, nunc adducit ubi Ἐνικὰ cum diphthongo, & quamquam in omnibus codicibus MSS & editis legebatur, ἔστι δὲ Λυκωρεὺς Ζεὺς ἀπὸ Λυκώρου, diphthongum ου expunximus, & ει repodimus. Inventur enim Λυκώρειος apud Apoll. Rhod. lib. IV.

- - ἐπεὶ ἔ μιν ἀφραδέεσσι γ' ἐνίπτεν
Υἱωνὸς Φοίβοιο Λυκωρέου Κάρανος.

Ad quem locum sic commentatur Scholiast. Λυκωρεύς· ἀπὸ τῆς Δελφικῆς· ἐν γὰρ Δελφοῖς πόλις ἐστὶν ὀνομαζομένη Λύκωρος, ἀπὸ τοῦ κτίσαντος Λυκώρου.

81 Λύρκειον, ὄρος Ἄργους.] A Strabone ὄρος appellatur lib. VIII, ubi tradit ex eo Inachum profluxe, ita enim ille: Φασὶ δ' αὐτὸν ἐκβῆναι ἐκ Γυαίου, μεταξὺ δὲ τούτοιν ἐστὶ τὸ Λύρκειον. ἔχει τινὰς ὑπερβολὰς ἀξιολόγους τὸ ὄρος. Vide præterea Scholiast. Apoll. Rhod. ad lib. I v. 125.

82 Καὶ Λυρκήιον.] Hinc apud Val. Flaccum Ly. Argon.

- - - *Dominumque Lyrcea tellus*
Autraque deprensa tremuerunt cuspide rupes.

83 Λυρνατία, χερρόνησος.] Hæc mihi eadem videtur quam in præcedentibus sub nomine Lirnatiæ descripsit & Pamphyliæ attribuit. Apud Scylacem, cui dante Salmasio, Lyrnatiæ mentio reperitur.

84 Λυρνησσὸς, πόλις Τρωϊκή.] Alio loco ab Ethnicographo Lyciæ adscribitur. Καρδηνοὶ, πόλις καὶ ἄκρα Λυκίας πρὸς Ἀνθρίαν. Sed cum nullus duplicem Lyciam statuit, hæreo, ubi urbs sit adscribenda. Servius ad lib. X Æneid. in Phrygia collocat: *Lyrnessus, ut ipse Phryx. Aeneas ergo & Menesthaeus filii Clytii: unde Lyrnesse civitas est Phrygiae, unde fuit Briseis, quam civitatem Achilles expugnavit.* Sed Phrygia tum late se extendit, ut etiam Troada comprehendat. Trojani Cilices hanc condidere teste Strab. lib XIV: Τῶν δ' ἐν Τροίᾳ Κιλίκων, ἃν Ὅμηρος μέμνηται, οἱ μὲν ὑπὸ τῶν ἐξ ἀρχῆς Τευκρῶν κτισθῆναί φασι τὴν ἐν τῇ Τροίᾳ ταύτην, τῇ δυνάμει τῶν πολεμίων ἐκπεσόντας, ὕστερον δὲ τὴν Παμφυλίαν σχεῖν ἐκείνην. Vide præterea Eustathium ad Dionysium. Ita præter Troicam, etiam alia Cilicia adscribitur, de qua Curtius, & Strabo loco jam allegato mentionem faciunt.

νικὸν, Λυγκήσιος. [88] Αἰσχύλος δὲ Πέρσαις, ὡς ἀπὸ Λύρνης, ἡ Λύρνη, Λυρ-
νικός.

ΛΥΣΙΜΑΧΕΙΑ, πόλις ἐν Θρᾴκῃ Χερρονήσῳ, [89] ἡ ποτὲ Καρδία. [90] ὁ πο-
λίτης, Λυσιμαχεύς. ἔστι καὶ [91] πόλις Αἰο-
λική.

ΛΥΤΑΙ, [92] χωρίον θεσσαλίας, ἀφ' ὃ λύσαι τὴν Τέμπην Ποσειδῶνα, καὶ σχεδά-
σαι τὸ ὕδωρ ἐξ αὐτῆς καταχλυσμὸν ὕδατος.

ΛΥΧΝΙΔΟΣ, [93] πόλις Ἰλλυρίας, [94] ἐξωνυμῶς λεγομένη, καὶ λίμνη θηλυ-
κῶς. Ἡρωδιανὸς Λυχνίτιν αὐτὴν φησί. τὸ ἐθνικὸν Λυχνίδιος, καὶ [95] Λυχνιδία λίμ-
νη, καὶ Λυχνίτης. [96] ἔστι δὲ καὶ Ἀρμενίας Λυχνῖτις κώμη.

ΛΩΜΕΝΤΟΣ, [97] πόλις Ἰταλίας, ὀξυτόνως καὶ θέσει εἰς τος, τῇ ἐν συλλα-
βῇ φωνήεντι. ἐν καὶ Λαυρεντὸν φασι, διὰ τοῦ ρ.

ΛΩΡΥΜΑ, [98] πόλις Καρίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. ἔστι καὶ λιμὴν Ῥόδου, ὃς Λώ-
ρυμα λέγεται. τὸ ἐθνικὸν, Λωρυμεύς.

ΛΩΣ,

A Lyrneſſius. Apud Æſchylum vero in Perſis, tanquam a Lyrna vel Lyrne, Lyrnæus formatum eſt.

LYSIMACHIA, oppidum in Threciæ Cherſoneſo, quæ olim Cardia. Oppidanus, Lyſimachenſis. Eſt quoque Æoliæ urbs.

B

LYTÆ, regionis Theſſaliæ, ſic dicta a voce λύειν, quod Neptunus Tempe ſolverit, atque diluvii aquas diſſipaverit.

LYCHNIDUS, urbs Illyriæ genere C maſcul. & palus gen. neut. ſic dicta. Herodianus eam Lychnitum appellat. Gentile, Lychnidius. Palus etiam Lychnidia & Lychnitis dicitur. Eſt quoque Lychnitis Armeniæ caſtellum.

LOMENTUS, urbs Italiæ cum accentu acuto, juxta regulam in Tos deſinentium, ac in penultima ſyllaba ω habentium. Hanc quoque Laurentum appellant cum R.

D

LORYMA, urbs Cariæ, auctore Hecataeo in Aſia. Eſt quoque portus Rhodi, qui Lorymа dicitur. Gentile, Lorymaeus.

E

LOS.

[88] Αἰσχύλος δὲ Πέρσαις, ὡς ἀπὸ Λύρνης, ἡ Λυρ-
νικός.] In omnibus libris mala interpunctione hiabat hic locus, nam poſt vocem Πέρσαις librarii τὸ ὡς ἀπὸ Λύρνης collocaverant, ſenſum turbantem, & ἡ Λύρνη, pro ἡ Λύρνε. Euſtathius hunc locum citans in ſuis ad Iliad. B comment. legiſſe videtur ex noſtro, hoc gentile ab Æſchylo per ſyncopen formatum, ita enim ille: Ἐθνικὸν δὲ Ὁμηρικὸς Λυρνησσὸς φησὶν ἐγκω-
μιαστικῶς παρ' Αἰσχύλῳ Λυρνικός, καὶ τάχα κατὰ συγκοπήν. Locus, quem noſter & Euſtathius innuunt, hodie hunc in modum in Perſis Æſch. circumfertur:

Θάρσεῖ τι πεπόηκεν πεδόθεν νεῶν
Τυχὶ, γένος Λυρνικὸν ἐνοδίᾳ κύνες

[89] Ἡ ποτὲ Καρδία.] Lyſimachiam & Cardiam diverſas fuiſſe urbes, manifeſtiſſime paſſim inculcant Geographi & Hiſtorici. Videſis Strabonem lib. VII, Ptol. lib. III, Pauſan. lib. I. & Marc. Heracleotam, vel potius Scymnum Chium. Sed Salmaſius ſententiam Stephani interpretando lenire conatur: cenſet enim Cardiam ideo Lyſimachiam fuiſſe dictam, quia Μακεδονικῶς quod Cardiam & Pactyen, utrinque in iſthmo ſitas, & Lyſimachiam in medio comprehendebat. Muros hic a Propontide ductus ad Melanem fluvium, has urbes cingens, longus erat quinque millibus paſſ. quæ latiſſimi latitudo habebatur.

[90] Ὁ πολίτης, Λυσιμαχεύς.] Apud Goltzium exſtat numnus cum inſcriptione: ΛΥΣΙΜΑΧΕΩΝ

[91] Πόλις Αἰολική.] Hanc ſtatuit ad lacum ejuſdem nominis inter Pleuronem & Arſinoen, ſeite, Strab. lib. IX: Ἡ δὲ νῦν καταφερὴς πλησίον ἐφεστηκυῖα, καὶ μικρὸν ὑπὲρ τῆς λίμνης τῆς νῦν ἐφεστηκυῖα, ἐ μικρὸν ὑπὲρ τῆς λίμνης τῆς νῦν μεθ' ἣν κατοικεῖται· ἐκάτερον δὲ Πλευρὼν Βαλερώνιον, καὶ Αἰτωλικὴ πόλις. Vide præterea Liv. lib. XXXVI, & Plinium lib. V cap. XXX.

[92] Χωρίον Θεσσαλίας.] Apud Heſychium legitur πεδίον Θεσσαλίας. Quod Salmaſius ad marginem ſui Steph. collocaverat.

[93] Λυχνίδος, πόλις Ἰλλυρίας.] Hæc præcipua Dalmatiarum fuit urbs, quæ aliquando Λυχνὶς, Λυχνίδων, Λυχνίδος Λυχνίδι, & Λυχνίδα ab auctoribus appellatur, cujus luculentiſſimam deſcriptionem cum nobis exhibeat Cl. Palmerius, lectorem eo ablegamus, ne actum agere videamur. Strabonis locus, ubi Λυχνιδὶς dicitur, exſtat lib. VII, ſed ex noſtro emendatura Caſaubono, in ſuis ad Geographum notis. Contra Uſſinus in ſuis ad Polybianas Legationes commentat. confert, locum Strabonis vitii immunem eſſe, tenuans pro Λυχνίδα, quod eſt apud Polyb. ſubſtituere Λυχνιδὶς Strabonis: ſed cum Λυχνίδα factum ſit a recto Λυχνὶς, locus nulla emendatione indigere videtur.

[94] Ἐξωνυμῶς λεγομένη.] Non ſemper hæc fuit verum, ſequioris enim ævi ſcriptores gen. foem. uſitis nomen protulere. Procop. in Anecdotis: Λυχνίδον τοῦ ἐν Ἠπείρῳ. Malchus Rhetor: Καὶ Λυχνίδος μὲν τοῦ Λυχνιδίου ἐπεβάτευσε λίμνης, ἐπὶ ὄχθῃ κατοικίδιον.

[95] Λυχνιδία λίμνη, ἡ Λυχνῖτις.] Peſſime hunc locum divulgavit Xylander. edendo, καὶ Λυχνὶς λίμνη, ἡ Λυχνῖτις. Melius in Veneta Florentinaque excuſum erat, ἡ Λυχνὶς λίμνη, ἡ Λυχνίς. Pro Λυχνὶς nobis vitium fuit reponere Λυχνίδα, quo nomine hæc palus paſſim apud ſcriptores occurrit Polyb. lib. V: Τῶν δὲ περὶ τὴν Λυχνιδίαν λίμνην· Λυχνῖτις vero apud Scym. Chium:

Ἐγγὺς δὲ λίμνης ἐστὶ καὶ ὄρους ἄκρα
Μαρκέλλη, καφ' ἧσπερ τὴν Λυχνῖτιν λαμβάνει.

Et apud Diod. Siculum lib. XVII: Νικοκλῆς τὰς Ἠπειρώτας, ἡ καὶ ἐπὶ τὴν μικρὰν, ἡ Λυχνιδίδα προσαγορευομένην λίμνην.

[96] Ἔστι δὲ καὶ ἡ Ἀρμενίας Λυχνῖτις κώμη.] Et hæc fere ſequi fidem vetuſtiorum editionum mihi fuit viſum, male enim Xylandriana exhibent Λυχνίτης. Fuit in Armenia lacus hoc nomine, ad quem fortaſſe ejuſdem nominis caſtellum conſpiciebatur. Ptol. lib. V: Ἐπὶ δὲ τῇ ἑτέρᾳ λίμνῃ, ἣ ἐστὶ πρὸς ἑσπέραν Λυχνῖτις, ἐν ᾗ ἐστὶν ἡ μεγίστη τῶν νήσων ἡ Λυχνῖτις.

[97] Λαυρεντὸν, πόλις Ἰταλίας.] Stephanum hac ſectione innuere urbem, quam alio loco Νωμεντὸν appellat, etiam obſervat Cluverius lib. II cap. IX. Deinde quoque alium erroris communiſit, oppidum hoc cum *Laurento* confundens.

[98] Λώρυμα, πόλις Καρίας.] Portus in Caria a ſcriptoribus hoc nomine agnoſcitur, ſed de poeta Rhodienſi altum ſilentium. Conſico itaque, unum extitiſſe locum, quem noſter geminavit. Lorymæ ſitum optime deſcribit Conſtant. Porphyrogenneta lib. I de Them: Λιμὴν δὲ ἐστὶν ἐπὶ τῆς νοτίας πλευρᾶς

ΛΩΣ, [100] νῆσος περὶ Θετταλίαν, ὡς Κῶς· Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ἑνδεκα. Λῶος, ὁ νησιώτης. A

LOS, insula circa Thessaliam, uti Cos, de qua Artemidorus in Epitome librorum undecim. Insulanus, Lous.

ΛΩΤΟΦΟΡΟΣ, [101] χώρα, καὶ Λωτοφαγῖτις γυνή. B

LOTOPHORUS, regio, & Lotophagitis mulier.

νησος ἐν Ὠλίῳ ἄντικρυ, ἡ λιμὴν κολέονται λέγουσι. ἐ πρότερον νῦν ἡ Σύρτις. ἡ ἀπὸ τῆ πόλεως κρίνουσι ἀπὸ Γέλων πρώτου ἦν τοῦτο. Ubi sine dubio legendum λέγουσι. Vide praterea Strabonem lib. XIV, & fatebere Lerynas in Caria esse, nostrum vero graviter errasse.

[100] Λῶς, νῆσος περὶ Θετ.] Salmasius in Steph. sui ora observat, Ptolemæum Los fluminis meminisse, sed ad rem non facit; nam fallitur ex Ptol. hunc errorem Bertius, legendo Λῶος ποταμὸς ἐκβολαί. Vide Palm. Græc. Antiq. pag. 136.

[101] λωτοφόρος χώρα, ἡ λωτοφαγῖτις γυνή] Quanquam constanti scriptura sic legatur in omnibus libris, ego tamen legendum censeo γῆ & non γυνή: Loquitur enim de regione *Lotifera*, cujus incolæ Lotophagi appellantur ab arboris fructu, quo latrantem stoma-

chum lenire credebantur. Certam eis sedem non assignat Stephanus, de qua tamen luculenter Scylax Caryandensis capite λωτοφάγοι. & ad illum locum incomparabilis Vossius, quem cum consule ad Pomp. Mel. lib. I cap. VII. Porro λωτοφαγῖτις appellatur insula Meninge ad minorem Syrtim, de qua eleganter Agathemerus lib. I Geog. cap. V. Ἀπὸ Ἑσπερίνης ἐστὶ νῆσος Μηνιγξ τῶν λωτοφαγῶν ἡ ἐμπόρους ἔχουσα, ἔστι δὲ μικρὰς Σύρτεως λείπουσα πόλεμον. Ἡ δὲ Μηνιγξ μείζων ἐστὶν ἢ πλείων μ'. Sed vehementer miror, nostri Archiepiscopum Thessalonicensem in suis ad Dionys. comment. tradere, ipsum Syrtim minorem hoc nomine appellari: Οἱ μὲν τῶν Καρχηδόνα Σύρτις ἡ μικροτέρα, ἡ δὲ λωτοφαγῖτις, μετ' ὀλίγα ἀπὸ ἀνέμου ἑλίκτου ἡ ἑσπέρα ἔχουσα ἄκτη. Vel toto cœlo errat, vel legendum ibi, ἡ δὲ λωτοφαγῖτις, vel simili modo.

M

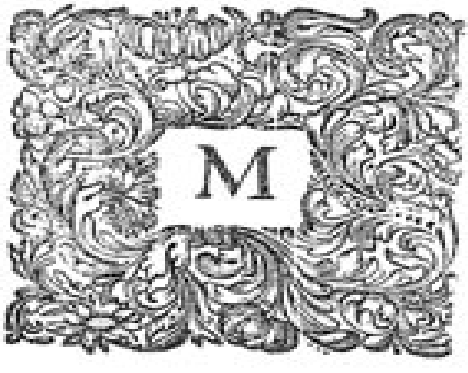

ΑΓΑΡΣΟΣ[1], μέγας ὄχθος ἐν Κιλικίᾳ, πρὸς τῇ Μαλλῷ· τὸ πατρικὸν Ἀγαρσεύς. Καὶ Μαγαρσὶς ἡ Ἀθηνᾶ ἐκεῖ ἵδρυται· ὡς Λυκόφρων, Λυκόφρονος.

AGARSUS, maximus Ciliciæ collis juxta Mallum. Locale, Magarsius, & Magarsis Minerva ibi collocata est, uti a Lyrnessus fit Lyrnessius.

M

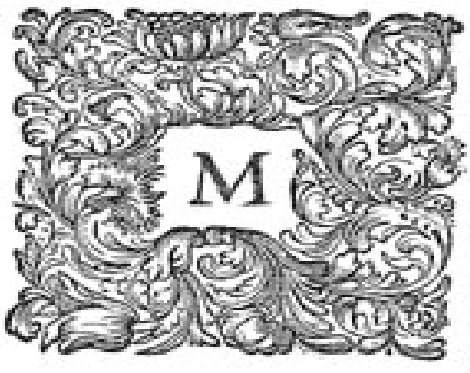

MAG-

[1] Μάγαρσος, μέγας ὄχθος ἐν Κιλ.] In voce Ἀγάρσεως, ubi rationem reddit, quare istius terminationis vocabula in antepenultima accentum gerant, male Μάγαρσος dicitur. Urbis & Minervæ meminit Arrianus lib. II de Exped. Alex. Magn. Αἰνὶς δὲ καὶ αὐτὴ πόλις ἐν τῇ ὑπὲρ Βριγιλιανῆς Μάγαρσον ἦν, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν τὴν Μαγαρσὶν ἔχουσι. ἐπώνυμον δὲ αὐτῆς Μάλλον ἥρωα. Lycophroni dicitur Μάγαρσος, ubi mallem Μάγαρος:

Αἰνὶς δ' ἀλιπὴς ὄχθος ἐν μεταιχμίῳ
Μάγαρσον ἱερὸν ἄφνεω πεδίου.

Perhibet ejus Scholiast. urbem Magarsum ad Pyrami ostia sitam esse, & secundum Demetrium, qui res Pamphyliacas in historiam redegit, a filia quadam Pamphyli hoc nomen obtinuisse.

[2] Καὶ Μαγαρσὶς Ἀθηνᾶ.] Minerva hæc Arriano loco proxime allegato, Μαγαρὶς dicitur, & Lycophronis Schol. Μάγαρις, ita enim ille: Μάγαρος, πόλις Κιλικίας μέσον δὲ πόρου Μάλου ἐ Ἀμφιλόχου, ἡ Μαγαρὶς Ἀθηνᾶ ἱερά.

Μαγ-

ΜΑΓΔΩΛΟΣ. [1] πόλις Αἰγύπτου. Ἑκαταῖος περιηγήσει. τὸ ἐθνικὸν Μαγδωλίτης, διὰ τὸ Αἰγύπτιον τύπον, Καινωβίτης, [2] Διολίτης, Πενταςχοινίτης.

MAGDOLUS, urbs Ægypti, auctore Hecatæo in Periegesi. Gentile, Magdolita, propter Ægyptium formam, uti Cænobita, Diolcita, Pentaschœnita.

ΜΑΓΙΑ. πόλις Ἰλλυρίας. τὸ ἐθνικὸν, διὰ τοῦ Μαγιαίτης, καὶ Μαγιανός. [3] εἰσὶ καὶ ἔθνος Ἰλλυρικὸν περὶ Μηδίαν.

MAGIA, urbs Illyriæ. Gentile potest esse Magiata & Magianus. Sunt etiam Magi gens circa Mediam.

ΜΑΓΙΣΤΡΙΚΗ, χώρα τῆς Ταυρίκης, ἡ πρὸς τὰ Ἄλπεια ὄρη. οἱ οἰκήτορες Μαγιστρικαὶ, οἱ πρὸς τοῖς Γερμανοῖς ὁμορθοῦσι.

MAGISTRICE, regio Tauriscorum, qui ad Alpes montes sunt. Incolæ, Magistricæ, qui Germanis contermini sunt.

ΜΑΓΝΑ, [4] νῆσος Λιβυκὴ Ἀλέξανδρος ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν. ἡ κατὰ τὴν Λιβύων γλῶτταν Σαμαθὼ, ὅ ἐστι μεγάλη. τὸ ἐθνικὸν Μαγνίτης, διὰ τὸν Λιβυκὸν τύπον, καὶ ὁμώνυμον.

MAGNA, insula Libyca, de qua Alexander libro III Lybicorum; quæ linguâ Libyca *Samatho* vocatur, quod est Magna. Gentile, Magnita, propter formam Libycam & Ægyptiam.

ΜΑΓΝΗΣΙΑ, [5] πόλις πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ, καὶ χώρα, ἀπὸ Μάγνητος. [6] πολίτης, Μάγνης, ὁμωνύμως τῷ οἰκιστῇ.

MAGNESIA, urbs ad Mæandrum & regio, quæ à Magnete nomen invenit. Civis, Magnes, quod ejusdem nominis est cum conditore.

[1] Μαγδώλου, πόλις Αἰγύπτου.] Hæc urbs ab Hebræo מגדול, quod arcem & turrim denotat, nomen ducere videtur, observante Bocharto Geogr. lib. IV cap. XXVII. Urbs terme fixa fuit in tabula Ægypti, à Pelusio XII M. P. distans, ita enim habet Itinerarium Itiner

Inter *Serapin Pelusium.*	M.	P.	LX. Sic.
Thanbasion.	M.	P.	VIII.
Sile.	M.	P.	XXVII.
Magdalos.	M.	P.	XII.
Pelusium.	M.	P.	XII.

[2] Διολίτης.] Libri omnes editi & MSS reperiam hanc formam exhibent. Hieron. Surita in suis ad Antonini Itinerarii commentariis infelicissime conjicit Διεσπολίτης legendum: nolles enim probare nitens, a nominibus in ις apud Ægyptios formari gentilia in ιτης, illud Διεσπολίτης habitum a Διεσπολις, non pro exemplo adducere potuit. Nostri scriptissimus Διολίτης, quod formatur a Διόλις, qua de voce vide in Ἄβυδος, ubi idem innuitur.

[3] Εἰσὶ Μάγοι ἔθνος περὶ Μηδίαν.] Herodotus lib. I cap. CI. Μάγων γένος, Βασιλῆες, Πατροφαντίδαι, Σκυθέων, Ἀσπάνιοι, Βούσαι, Μάγοι.

[4] Μάγνα, νῆσος Λιβυκή.] Operæ pretium erit in eadem adducere verba cl. Bocharti, quibus sententiam suam de hac fictione pronunciat, ita enim ille Geogr. III cap. XII de Phœn. Colon. Est cur putetur hæc fuisse insula Lyciæ non Libyæ. Libyæ insula hoc nomine alibi nulla memoratur. At prope Lyciam fuit Μεγάλη νῆσος *Magna insula*, de qua eadem Steph. Ἐστὶ καὶ μεγάλη νῆσος, ἣν καὶ Λυκίαν. Quæ & Μεγίστη *Maxima* dicta. Ptolemæus lib. V cap. III: Νότια δὲ τούτων τῆ Λυκίᾳ μικρὰ &c. *Australiora Lyciæ adjacent Maxima.* Et rursus Stephan. Μύρα, πόλις ἐπὶ τῇ Λυκίᾳ, ἣς Πτολεμαῖος. *Myra urbs & insula Lyciæ, ut tradit Alexander Polyhistor*, nempe in Lyciacis, vel Lyciæ Periplo, quem tamen non citat Stephanus. Sed & Lybica idem scribit. Et vox *Samatho* plane videtur olere Libyca, seu, quod idem est Punica. *Samatho* enim fit ex שמאת Gnaschinitiali rejecta.

[5] Μαγνησία, πόλις πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ, καὶ χώρα.] Hæc Magnesia Thessaliæ, in minori Asia, duo intelligitur hoc nomine oppida, alterum ad Mæandrum fluvium, alterum ad montem Sipylum, quorum frequentissima in veteribus monumentis, & utriusque linguæ scriptoribus mentio est. In fœdere Smyrnæorum & Magnetum, quod hodie inter Oxoniensia marmora conspicitur, hæc leguntur: Ἀνανεώσασθαι καὶ τὴν ὁμολογίαν ἣν ἐποιήσαντο πρὸς ἀλλήλους Σμυρναῖοι καὶ οἱ Μαγνῆτες τῇ πρὸς τὸν Μαίανδρον. Et in appendice ad eadem marmora hæc inscriptio, quæ de Magnesia ad Sipylum mentionem facit.

ΤΑΤΙΑ ΗΓΩΘΕΜΙΔΟΣ ΜΑΓΝΗΤΙΣ ΑΠΟ ΣΙΠΥΛΟΥ
ΖΩΣΑ ΕΑΥΤΗ ΚΑΙ
ΤΩ ΥΙΩ ΚΑΤΟΙΧΟΜΕΝΩ ΛΑΥΣΑΝΙΑ
ΛΥΣΑ.
ΚΑΙ ΤΩ ΠΑΤΡΙ ΛΥΣ.

Utriusque etiam meminit Ptolemæus lib. V cap. II. Μαγνησία ἀπὸ Σιπύλου. Μαγνῆτις ἡ πρὸς Μαιάνδρῳ. Et Livius lib. XXXVII cap. XLIV: *Legati ab Thyatira & a Magnesia ad Sipylum ad deducendas urbes venerunt.* Et paucis interjectis versibus sequitur: *Sub idem fer. tempus, & ab Tralibus & a Magnesia quæ super Mæandrum est, & ab Ephesio legati ad deducendas urbes venerunt.* Magnetiam ad Mæandrum, quam etiam Magnesiam Cariæ, & Magnesiam circa Ephesum appellant, condiderunt Magnetes Penei amnis accolæ, auspiciis Peucli contra Trojanos militantes, uti perhibet Conon Narratione XXIX. Sed Scholiastes Apoll. Rhodii Leucippum Cari filium hujus urbis conditorem fuisse ait, in eum ille ad lib. I Argonaut. Πρῶτοι δὲ πόλις Μαγνησίαν Μαίανδρου ἐπὶ ῥοῇσι τεκτήνατο ἡρωϊκὸν ἔθνος Τελέθων, ἢ ὁ Ἐφεσιάδαι. Μαγνησία, τῆν Μαγνησίαν λέγει τὴν πρὸς Σιπύλῳ Ἀσιανίδος Τανταλίδος τῆς ἐγγὺς Μαγνησίας τῆς πρὸς Μαιάνδρῳ. Verum Magnesia Thessaliæ, quam noster Steph. χώραν appellat, Magnetem Argi filium conditorem habuit, ita enim Ant. Liberalis cap. XXIII: Ἄργου δὲ φασὶν ἢ Πολυμήλης ἢ Ἀβρωτίης γενέσθαι ἐρῶντα Μάγνητα. ὃν φασιν ἐγγὺς Θετταλίης ἢ τῶν ἐμῶν τούτου τὸν μὲν Μαγνησίαν κτίσαι ἐπιχώριον.

[6] Ὁ πολίτης, Μάγνης.] Apud Tristanum Tom. II Comment. Histor. diversi occurrunt nummi cum inscriptione ΜΑΓΝΗΤΩΝ.

σχή. [a] Τὸ ἐθνικὸν Μάγνησσα ὡς ἀπὸ Καλλιμάχου, καὶ Μαγνήτης ὡς ἀπὸ Παρθενίου, [b] καὶ Μαγνῆτις, ὡς ἀπὸ Σοφοκλέους.

ΜΑΔΙΗΝΟΙ, [c] οἱ Μαδιανῖται. ἔθνος Ἀραβίας. ἀπὸ μέν, ἐπὶ δὲ Ἀραβίας [c] τῆς ἀνατολικῆς χώρας.

ΜΑΔΥΤΟΣ, πόλις Ἑλλησποντίας ἐκ τῆς Εὐρώπης, καὶ ἄλλοι. τὸ ἐθνικὸν Μαδύτης, ὡς Βυρύτης, Σιδητης ἡ δοτὴ τοῦ Μάδυτα, Μαδυτεῖς.

ΜΑΖΑΚΑ, πόλις Καππαδοκίας, [d] ἡ νῦν Καισάρεια. [e] τὸ ἐθνικὸν Μαζακηνὸς λεγέσθω καὶ Μαζακεὺς, ὡς Τύανα Τυανεύς. λεγέσθω καὶ ἀπὸ Μαζάκων.

ΜΑΖΑΡΗ, φρούριον Σελινουντίων. τὸ ἐθνικὸν, Μαζαρεύς, ὡς Ἔμμαι Ἐμμαεύς.

ΜΑ-

Acconditore. Femininum est Magnessa apud Callimachum, & Magnes apud Parthenium, & Magnetis apud Sophoclem.

MADIENI & Madianitæ, gens Arabix. Dicimus Arabes duabus hisce vocibus uti.

MADYTUS, urbs Hellespontiæ, è qua Hecatæus in Europa, ubique. Gentile, Madytius, uti Byrytius, Sidetes. Sed Madyta fit Madytensis.

MAZACA, urbs Cappadociæ, cui nunc Cæsarea appellatur. Gentile, Mazacenus. Dicitur quoque Mazacensis, uti Tyana Tyanensis. Dicitur præterea a Mazacis.

MAZARA, castellum Selinuntiorum. Gentile, Mazarenus, uti Emmaus, Emmæus.

MA-

[a] Τὸ ἐθνικὸν, Μάγνησσα.] Pessimo errore in omnibus libris legebatur, τὸ ἐθνικὸν, Μάγνητος, quod correxit Salmasius in margine sui Stephani, & nos ex MS Vossiano auctori reddidimus. Horatius Carm. lib. III Od. VII.

Narrat paene datum Pelea Tartaro,
Magnessam Hippolyten dum fugit abstinens.

Vide præterea locum, quem ad hanc sectionem ex Apoll. Rhodii Scholiasta in medium adduximus.

[b] Καὶ Μάγνης.] Et hoc gentile femininum in quadam inscriptione conspicitur, quam modo allegavimus, cum de Magnetis ad Sipylum loquebamur.

[c] Μαδιανοὶ, ἡ Μαδιανῖτις.] Quanquam in libris editis & MSS constanti scriptura legebatur, Μαδηνοὶ ἡ Μαδηνῖτις, exhibemus tamen conjecturam cl. Bocharti, in prolegomenis ad Greg. Sac. Μαδιανοὶ & Μαδιανῖτις in Stephano restituentis. Deducitur sine dubio hæc denominatio ab Hebræo *Madian*, regio in sacris literis secundo Mosis nobilis. Exod. II: XV. Horum urbs a Josepho Μαδιὰν vocatur & ad mare rubrum ponitur, ita enim ille lib. II cap V: Εἰς τὴν πόλιν Μαδιηνῶν ἀφικνεῖται ἐπὶ τῇ μιᾷ τῆς θαλάσσης καλουμένῃ, ὑπόκειται δὲ αὕτη τῇ Ἀραβίᾳ χώρᾳ. Hinc non incommode formantur Μαδιανοὶ, Μαδιανῖτις & Μαδιανῖτις, quod ultimum Josepho usitatissimum est lib. II cap. V, & Μαδιανῖτις apud eundem libro V cap VII: Μετὰ τῶν Μαδιανιτῶν συμμαχίαν ἀναλαβόντες Ἀμαληκῖται τε καὶ Ἄραβες, ἐστρατοπεδεύσαντο πρὸς Γαργαλίοις. Hinc Μαδιανῖτις, quod pro regione, & muliere in usu est. Idem lib. IV cap VI Zambriam refert matrimonium inisse cum Chosbi Madianitide, Uti filia: Καὶ Ζαμβρίας ὁ τοῦ Σιμεωνίδου ἡγεμὼν φυλῆς, Χοσβι ἀπὸ Μαδιανῖτιδος, Οὖσαν θυγατρὶ τοῦ ἐπὶ Μαδιανίταις ἄρχοντος. Et eadem capite circa finem: Ἐπὶ τοὺς Μαδιανίτας ἐξεστράτευσαν. Ubi Μαδιανῖτας reponendum. Hi Madianitæ, teste Augustino Quæstione XX super Num. in Paralipomenôn Æthiopes dicuntur, quos sua ætate Sarracenos appellabant, ita enim ille: *De uxore Moysi Æthiopissa quæri solet, utrum ipsa erat filia Jethro, an alteram duxerit, vel superduxerit: sed ipsam fuisse credibile est: De Madianitis quippe erat, qui reperiuntur in Paralipomenôn Æthiopes dici, quando contra eos pugnavit Josaphat. Nomen hîc forsitan dicitur eos persequens populus Israël, nisi Madianitæ habitarent, qui nunc Sarraceni appellantur. Sed nunc eos Æthiopes nomen fere appellat, sicut solent lucarnum & gratum nomen plerumque vetustate mutari.*

[d] Τῆς Λυκαονίας πόλεως.] Utrumque enim formæ ὁ & ος, uti ab Ἄδανα deducitur Ἀδανὸς & Ἀδανεύς, pari ratione a Δωδὼ Δωδωνὸς & Δωδωναῖος, de quibus suis locis videndum.

[e] Ἡ νῦν Καισάρεια.] Nomen hoc cognomen est a Tiberio Cæsare, teste Eutropio lib. VII cap VI, & enim ille: Βασιλεύσας δὲ ἔτη δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἐβίωσε πρεσβύτερος ἡλίκων ἡγεμόνων ἐπὶ Ἀρχελάου τοῦ Ἡρῴδου βασιλέως, ὃν ὁ τῆς Ἰουδαίας ἐπίτροπος ἐπὶ τοῦ μεγάλου πόλεμον ἐποιήσατο ἐπὶ τῶν Ἰουδαίων, ἡ δὲ νῦν Καισάρεια, Μαζάκα πρότερον καλουμένη. Obiter observandum, hoc loco nomen urbis quæ form efferri, quod in hac voce est rarius. Fusius eadem habet Suidas in Tiberio: Ἀπὸ μαχαίρας δὲ Καππαδοκίας ἐλεύθερον ἡ τῆς μεγάλης Τύρων, Μάζακα ὀνομαζομένην ἐπὶ ἐνιαυτὸν παραζεύξασθαι, ἀφ' οὗπερ τὸν ὀνόματος ἐδέξατο, ἣν καὶ νῦν καλοῦσι τῶν ἐπιχωρίων. Toto ergo cælo erat Conf. Propyrogeneta lib. I de Them cap II, qui hanc urbem a magno Julio Cæsare id nominis recepisse ait enim ille. Καισάρεια μεγαλόπολις, ἡ πάλαι ἡ μητρόπολις Καππαδοκίας τῆς ἀνατολικῆς, ἥτις πρότερον ἐκαλεῖτο Μάζακα. Sed hæc contra historiæ fidem esse, luce clarant jam nominati Eutropius & Suidas. Cæsarea enim est, uti refert Apollonius Gemellus apud Phlegontem Trallianum in Rebus Mirab cap VIII Tiberii ætate ingentem terræ motum tulisse, cui decima celeberrimæque Asiæ civitates funditus deletæ sunt, quas deinde suis sumptibus instauravit. Hinc etiam apud Suetonium ejus in vita legimus: *Asiæ quidem illas liberalitate sublevavit: nempe Asia, denique terræ motu everberata.*

[f] Τὸ ἐθνικὸν, Μαζακηνός.] Apud Strabonem hoc gentile occurrit. Πλησιάζουσι γὰρ ἀλλήλοις ἐν τῷ Ἀντιταύρῳ ὄρει Καππαδοκίας πρὸς μεσημβρίαν Μάζακα καὶ Κόμανα, ἱερόπολις. Conradus Rittershusius in Appiani Cyneget. comment. hunc poëtæ versiculum explicans:

Tyrsenni, Siculi, Cretes, Mazetes, Argivi

censet Mazetes aliis etiam Africanos esse, sed Cappadoces debere intelligi, quia Mazaca urbs Cappadociæ, unde *Mazax* gentile deducitur, quod etiam apud Claudianum est Lucan. occurrit. Sed hemeuter affinitate vocis fallitur; nam a Mazaca cum nulla alia gentilia quam *Mazacenus*, & *Mazacensis* formentur, τὸ *Mazax* nulla analogia inde deduci tur. Conico in Oppiani verba non incommode posse emendari levissima mutatione Μάζητες vel Μαζῆνες, de quibus Prol. lib. IV cap. II, & Philostorgius lib. XII cap. XII: Μάζικες δὲ καὶ Ἀβασγοὶ μετὰ Ἀνίωχον ἐκ Ἄφου ἐπὶ τόπου ἐλθόντες.

Ma-

ΜΑ'ΖΥΕΣ, [11] οἱ Λιβύης νομάδες· ἐθνικῶς βαρυτόνως. εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι Μάξυες, [12] καὶ ἕτεροι Μάξυες.

ΜΑ'ΖΑΙΝΑ, πόλις Παλαιστίνης, ἀπὸ Μαζάνης· οἱ πολῖται, Μαζαηνοί.

ΜΑΊΑ, πόλις Ἑλλησποντία πρὸς ἔθνει Μακεδόνων, καὶ παροξυτόνως διὰ φ.

ΜΑΙΑΝΔΡΟΥ'ΠΟΛΙΣ, Μαγνησίας πόλις, [13] ὡς Φλεγῶν ἐν Ὀλυμπιάσι· τὸ ἐθνικόν, Μαιανδροπολίτης· εἰ δὲ ἐστὶ Μαίανδρος ἡ πόλις, [14] τὸ ἐθνικὸν Μαιανδρεύς.

ΜΑΙΔΟΙ', [15] ἔθνος Θρᾴκης, πλησίον Μακεδονίας· ἐκ τούτων μεταβάντες τινὲς εἰς Μακεδόνας, [16] Μακεδονοβιθυνοὶ ἐκλήθησαν· τὸ ἐθνικὸν Μαιδικὸς καὶ Μαιδική.

ΜΑΙΝΑΛΟΣ, πόλις Ἀρκαδίας, [17] ἀπὸ Μαινάλου τοῦ Λυκάονος· τὸ ἐθνικὸν, Μαινάλιος· καὶ θηλυκὸν, Μαινάλια, καὶ [18] Μαιναλίτης, ὡς Ἴναχος Ἰναχίτης· καὶ Μαιναλὶς, ὡς Σκιρὶς. ἀπὸ τοῦ ὄρους τὸ Μαίναλον. ἔστι καὶ Μαίναλια, πόλις Γαλατίας.

ΜΑΙΝΟ'ΒΟΡΑ, [19] πόλις Μασιλιωτῶν. ἐστὶν Εὐρώπης. τὸ ἐθνικὸν, Μαινοβωρεύς.

ΜΑΙΟΝΊΑ, [20] ἡ Λυδία, ἀπὸ Μαίονος

MA'ZYES, Libyæ Nomades, auctore Hecatæo in Periegesi. Sunt & alii Mazyes, & alii Magyes.

MAZÆNA, oppidum Palæstinæ, a Mazæno condita. Oppidani, Mazæmeni.

MÆA, urbs Helleſpontia. Gentile, Mæates, addita ſyllaba tes.

MÆANDROPOLIS, urbs Magneſiæ, de qua Phlegon in Olympiadibus. Gentile, Mæandropolita. Si urbis nomen eſt Mæandrus, gentile erit Mæandrius.

MÆDI, gens Thraciæ, prope Macedonium. Ex his nonnulli ad Macedones profecti, Mædobithyni appellati ſunt. Gentile, Mædicus, & Mædice.

MÆNALUS, urbs Arcadiæ, quæ a Mænalo Lycaonis filio nomen habet. Gentile, Mænalius, fœmininum Mænalia. Et Mænalites, uti Inachus Inachites. Et Mænalenſis, uti Suniendes quod deducitur a monte cui nomen Mænalum. Eſt quoque Mænalia, urbs Galatiæ.

MÆNOBORA, urbs Maſſicenorum, auctore Hecatæo in Europa. Gentile, Mænoboræus.

MÆONIA, ſic dicitur Lydia, a Mæone

[11] Μάξυες, οἱ Λιβύης νομάδες] Variis modis hoc gentis nomen ſcribitur & deformatur: hic præterea Μάξυες & Μάγυες, ſi nullum vitium latet, & deinde Μάγυες appellantur, quos ibidem Rhianus Μάγους vocat. Sed de hiſce vide cl. Voſſii judicium ad Mel. pag. xxxi.

[12] Καὶ ἕτεροι Μάγυες.] Suſpecta vox & aliis non obſcura. Forte corrigendum Μάξυες, de quibus Herod. lib. IV: Διατρίψαντι δὲ ὥδε παλαιστὰς ἔρχεται Μάξυας. Etiam apud Heraclidem lib. IV ſunt Μάξυες. De quibus hic Stephanus. In Sarmatia Europæa prope Alanos etiam ſunt Μάξυες, de quibus frequentiſſima mentio eſt apud Lucianum in Toxari, ubi etiam pollellivæ inde derivata leguntur. Eorum ergo eidem dicitur Μαξυϊκὸς & Μαξυϊκὸν, incolæ vero Μάξυες.

[13] Ὡς Φλεγὼν ἐν Ὀλυμπιάσι] Male in vulgatis edebatur ἐν Ὀλύμπῳ. Quod noſtro reddidimus, Xylandrus & Salmaſiana correcta eſt.

[14] Τὸ ἐθνικὸν, Μαιανδρεύς] Invenitur hoc gentile apud Athenæum lib. XI, ex Simonide, qui ovum ambus Meandrii meminit:

Οὐ τὸ χλιὸς ἔσαν Μαιανδρίου.

[15] Μαιανδροπολίτης.] Paſſim excuſum erat Μαιανδρηνίτης, quod exigua mutatione correximus.

[16] Μακεδονοβιθυνοὶ] Medobithynorum memoria celebratur Strab. lib. VII. Et duobus Thraciæ populis, qui in unum culuere, Medobithyni orti ſunt. Vide Cellar. ad lib. Stephani allegatum.

[17] Ἀπὸ Μαινάλου τοῦ Λυκάονος.] Mænalus non fuit Lycaonis filius, ſed nepos, teſte Scholiaſta ad Apollon. Rhod. lib. I. Μαίναλον φασὶν Ἀρκάδων πρῶτον κτίσαι, ἀπὸ Μαινάλου, τοῦ παιδὸς Λυκάονος. Idem quoque ad eundem auctoritate Helladici comprobat: Μαίναλος δὲ ὁ μὲν Ἀρκάδων, ὁ δὲ τοῦ Λυκάονος ἀδελφὸς ἦν Μαινάλου τοῦ Ἀρκάδος, ὡς φησιν Ἑλλάνικος. Sed in fabulis conſtans veritas non eſt: ſcribit enim Scholiaſta ad Theoc. Eidyll pr. Montem Mænalum nomen habere a Mænalo Lycaonis filio, qui Mercurium patrem habuit.

[18] Μαιναλίτης.] Male in Holſtenniana, Μαικλίτης, & in Aldina Μαιναλίτης, quod typographorum curionibus videtur inferendum. Optime Juſtinus Μαινάλιος, quod etiam MSS repræſentant.

[19] Μαινόβορα, πόλις Μασιλιωτῶν.] Facillimo negotio accurate attendentibus liquebit, vocem eſſe compoſitam ex Μασσίνης & Ἔβορα, quæ ambæ Maſſicenorum urbes erant. Optime ergo cenſet Incomparabilis Voſſius ad Mel. Stephanum more ſuo impegiſſe in depravatum Hecatæi codicem, in quo Μασσίνορα pro Μασσίνης, Ἔβορα exaratum erat. Graviter erat & impingit contra geographiam Hier. Syrus in ſuis ad Antonini Itin. comment. qui in Stephano reponere nititur Μαίνιον, quæ urbs non Maſſicenorum, ſed Baſſiloruin regioni adſcribitur.

[20] Μαιονία, ἡ Λυδία.] Lydiam antiquis temporibus Mœoniam fuiſſe dictam, veterum teſtimoniis tutis evincere evinci poteſt. Herod. lib. I: Οἱ δὲ αὐτόχθονες Ἀτυάδαι Μαίονες τὸ πρὶν ἐκαλέοντο ἐπ' ἐμεῦ δὲ μετονομάσθησαν ἀπὸ Λυδοῦ τοῦ Ἀτύος. Vide præterea lib. V, Strabonem lib. XIII, Euſtathium ad Dionyſ. de Situ Orbis pag. 121, & alios.

Hæc

νὸς πεπεὺς, ἧς [17] περὶ τὴν Ἀχαΐδα γλυκάζουτος. [18] τὸ ἐθνικὸν Μαιόνιος, καὶ Μαιονία θηλυκὸν καὶ Μαίων, ἀρσενικῶς τῷ ἰωνικῷ. ἀφ' οὗ ἡ χώρα.

MAIΩTAI. ἔθνος Σκυθικὸν, μέγιστον καὶ πολυάνθρωπον. [19] καὶ τὸ θηλυκὸν Μαιῶτις, ὡς Μαιῶτις λίμνη, διὰ φασι πληθύνειν λύτὸ ἢ μαῖαν εἶναι ἢ εὐξείνου πόντου. [20] ἔστι δὲ μαιώτης ἰχθὺς τις. λέγεται δὲ κτητικὸν [21] Μαιωτικός.

MAΊKH, [22] Κελτικὴ πόλις. εὕρηται δὲ Μαυνάκη Κελτικὴ πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Μαυνακλεύς.

MÆOTÆ, gens Scythica, maxime & populosa. Genere fœm. dicitur Mæotis, uti Mæotis palus, quam sic vocatam perhibent ex eo, quod sit μαῖα, sive obstetrix Euxini Ponti. Est quoque piscis quidam Mæotes. Et possessivum Mæoticus dicitur.

MACE, urbs Celtica. Invenitur etiam Mænace urbs Celtica. Gentile, Mænacenus.

MA-

[17] Περὶ τὴν Ἀχαΐδα] Aldina Juntinaque, περὶ τὸν Ἀχαιόν. Cl. Bochartus in Geog Sac. lib. II cap. XI. censet, hunc locum in mendo cubare, & satis speciosa conjectura emendare conatur, περὶ τὸν Μαιάνδριον. Hunc locum esse finium & virii immunem, non est quod mihi verbis fidem. & quamquam Bocharti correctio satis probabilis videtur, eam haesitanter & sollicite amplector, quia apud Hesychium idem reperio, scilicet, Mæonem Achaiæ fluvium esse. ita enim ille: Μαιόνιος λιμὴν, Μαίονιος Φασὶ εἶναι πατρὸς τοῦ Ἀχαιοῦ, ἢ Μαιόνιος λιμὴν ἐν Ἐλικῇ. Si quid tentarem in Stephano, emendarem Αἰγιεύς. & in Hesychio Αἰγιεύς. Nam Αἴγιος fuit urbs Lydiæ juxta Tmolum, unde fœm. Αἰγιὰς, quod pro circumjacenti Asiæ regione tumi potest, per quam, vel circa quam Μαίων fluvius huc volvit & undas agit

[18] Τὸ ἐθνικὸν, Μαιόνιος.] Est hoc gentile juxta suum idioma in Philippi epigrammate:

Καὶγὼ ἐν σπιδέοις ἴφαχον ἀστὴ Μαίονα βῶν.

[19] Καὶ τὸ θηλυκὸν Μαιῶτις, ὡς Μαιῶτις λίμνη, διὰ φασὶ πληθύνειν διὰ τὸ μαῖαν εἶναι τοῦ Εὐξείνου πόντου.] Vel pessime hunc locum tractarunt librarii, vel alio quodam fato multa exciderunt, ita enim in vulgatis & scriptis codicibus circumfertur: Καὶ τὸ θηλυκὸν, ὡς Μαιῶτις λίμνη, διὰ φασὶ πληθύνειν διὰ τὸ Εὐξείνου πόντου. Mirum est profecto in tribus editionibus, nullam in his verbis lacunæ aut defectus notam conspici, quasi omnia essent jam atque integra. Salmasius in marginibus sui Stephani emendavit: διὰ φασὶ πληθύνειν μητέρα τοῦ Εὐξείνου πόντου, quasi vitium ex compendiaria scriptura vocis μητὸς originem haberet. Plurima veterum scriptorum loca, quibus Salmasiana conjectura fulcitur, adduci possent. Plinius lib. VI cap. VII: *Tanaïs ipsum Scythiæ Sisyn verum, Mæotin Temerundam, quod significat matrem maris.* Procopius lib. IV de Bello Got. lib. IV: Ὁ ποταμὸς τὴν Μαιῶτιν οὖσαν λίμνην ἀπεργάζεται τῇ Εὐξείνῳ Πόντῳ, ἐς αὐτὴν τὸ πλεῖον ἀφιεὶς, τὸ δὲ ὀλίγον ἐξωθεῖ ἐπὶ λίμνην χωρίς. Μητέρα δὲ αὐτὴν τοῦ Πόντου καλοῦσι τὸν λιμένα. Eustathius ad Dionys. de Situ Orbis: Εὔξεινος δὲ ἐστὶ καὶ Μαιῶτις Σκυθικὰ, πολυπόθητα τοῖς ἐλλιμενίοις, ἄνδρας χαρίεντας καὶ πλουσίους. Τὴν δὲ Μαιῶτιν Μαίαν, μητέρα τοῦ Πόντου καλοῦσιν. οὕτω δέ τινες φασὶ λαχεῖν αὐτὴν τὸ ὄνομα. μαῖα γὰρ ἡ τροφός. Et paucis verbis interjectis sequitur: Φασὶ δέ τινες ἐκ μακροῦ ἱλαρώτατον εἶναι τὸ Πόντου τοῦ ἀκρῶς σκυτέως πωλοῦντα Μαιῶτιν. Eustathius igitur ex Dionysio non dentaxat *matrem*, sed etiam μαῖαν, id est, *nutricem* sive obstetricem appellat, ὡς διὰ τὸ μαιοῦσθαι. Influit autem Mæotis per Bosporum Cimmerium, qui Mæotidis ostium dicitur, in Pontum, & hic porro in Propontidem, in Hellespontum, & denique in mare Ægeum, uti egregie ostendit Agathemerus lib. II Geog cap. XIV. Quamvis autem hæc Salmasiana conjectura admodum speciosa videtur, maluimus tamen indubitatam & certam Cl. Isaaci Vossii emendationem recipere, in observationibus ad Melam docentis, hic Mæotas paludi, διὰ τὸ μαῖαν εἶναι τοῦ Εὐξείνου Πόντου, nomen obtigisse. Praeterea interiit post τὸ θηλυκὸν, vocem Μαιῶτις, quæ necessario requirebatur. Sic Tegeatæ Μαιῶτις dicitur Polyæno lib. VIII, quia Leucippo Sintiorum regi nupsit.

[20] Ἔστι δὲ μαιώτης ἰχθύς.] In omnibus libris male legebatur Μαιῶτις: hic enim piscis omnibus dicitur Μαιώτης. Athenæus lib. VIII: Φησὶ δὲ καὶ τοὺς Μαιώτας καλουμένους, οὓς μονωφθάλμους Ἀριστοφάνης ὠνόμασε ἰχθῦς διὰ τόδε,

Τοὺς Μαιώτας δ' ἐπιτήδειος καὶ γλαυκώδης

Infita quadam naturæ vi hi pisces Nili accolis, futurum ejus in remotum denunciunt, quare eos sacros ducunt. Ælian lib X de Animal. Τοὺς ἐν τοῖς φρέασι Σαλαμῖνας μὲν Αἰγυπτίους, ἰσχνοὺς τυγχάνειν ἐπὶ τῇ ἀνάγκῃ τοῦ καλουμένου Ἐλληνοπόντου τοὺς μαιώτας. Pisces in Mæotide palude, sive Mæotæ, sive alio nomine dicti, quare tardiores & pinguiores censeantur, eadem docet Juvenalis Satyra IV:

- - *Neque enim minor hoserat illic*
Dura operit glacies Mæotica, rupta quotannis
Solibus effundit torpentia ad æthera Ponti
Desidia tardos, & longo frigore pigros.

[21] Μαιωτικός.] Possessivum illud invenitur apud Juvenalem Satyr. IV. & Æschyl. in Prometheo Vincto.

- - Ὃν βροτοστυγὴς ὄχλος
Λιμνᾶτιν ἀκτὴν ἐν παρόδῳ Μαιωτικὴν.

Et apud Plin. lib. VI cap. VII: *Inde Mæotis lacus, in Europa dictus. A Cimmerio accolunt Mæotici.* Adverbium Μαιωτικῶς apud Scholiast. Theocriti in usu est, & Μαιώτης pro possessivo Μαιωτικὸς apud Lycophronem:

Λιμνᾶτιν ἄκραν ἔνδον ἐλθοῦσα χαρᾷ
Σαλμυγὶς ὑποφθάσουσα Μαιώτιν κύτος.

[22] Μάκη, Κελτικὴ πόλις.] Non apparet hæc scilicet in MS. Vossiano. Censet tamen vir Incomp. integer servat. ad Melam, Stephanum debuisse legere, Μακάλη, Κελτικὴ πόλις· ἔδρηται δὲ Μακάλης. Adeoque se existimare, Menacam esse illum locum, qui vulgo *Velez Malaga* appellatur, ac octodecim circiter passuum mill. a Malaca distare. Quare autem sic scripserit Stephanus, mihi est in promptu: exstiere enim veteres, qui existimabant Malacam & Menacam unam eandemque urbem esse, uti manifeste docet Strabo lib. III: Πόλις δὲ ἐστὶν ἐν τῇ Ἰβηρίᾳ τοῦτο μὲν Μάλαγα, ἴσον διέχουσα τῆς Κάλπης. Paucis vocibus inter-

jecto

ΜΑ΄ΚΑΙ, [31] ἔθνος μεταξὺ Καρμανίας καὶ Ἀραβίας.

ΜΑΚΑΛΛΑ, [32] πόλις Ἰταλίας, κέκληται ἀπὸ τῆς μαλακισθείσης ἐν αὐτῇ Φιλοκτήτου. [33] τὸ ἐθνικὸν μακαλλαῖος, ὡς Γιγυλαῖος.

ΜΑΚΑΡΕ΄ΑΙ, πόλις Ἀρκαδίας, [34] ἀπὸ Μακαρέως τοῦ Λυκάονος. [35] τὸ ἐθνικὸν μακαρεύς, καὶ Μακαρεάτης, καὶ Μακαρία. ὅπερ ἐστὶ Ῥωμαίοις, Βέατα. τὸ ἐθνικὸν, μακαρεύς.

ΜΑΚΕΔΝΟ΄Ν, χωρίον ἐν Πίνδῳ, [36] ὡς Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ. τὸ ἐθνικὸν, ἰμαῖος.

ΜΑΚΕΔΟΝΙ΄Α, ἡ χώρα. [37] ἀπὸ Μακεδόνος τοῦ Διὸς καὶ Θυίας τῆς Δευκαλίωνος. [38] τὸ ἐθνικὸν μακεδών, ὁμοφώνως τῷ κτήτῃ, [39] κοινὸν τῷ γένει· καὶ Μακεδονὶς θηλυκῶς· καὶ Μακεδών, οὕτω δὲ μακεδονικός· λέγεται δὲ Μακεδάνιος, καὶ μακεδονικὴ ἡ χώρα.

MACÆ, gens Carmaniam inter atque Arabiam.

MACALLA, urbs Italiæ, sic dicta, quod in ea Philoctetes ægrotaverit. Gentile, Macallæus, uti Gongylæus.

MACAREÆ, urbs Arcadiæ, sic dicta a Macareo Lycaonis filio. Gentile, Macarensis, & Macareata, & Macaria, quod Romanorum lingua Beata denotat. Gentile, Macariensis.

MACEDNUM, castellum in Pindo, de quo Herodotus libro primo. Gentile primitivo simile est.

MACEDONIA, regio, quæ à Macedone Jovis & Thyiæ Deucalionis filiæ filio nomen habet. Gentile, Macedo genere communi, quod idem est ac conditoris nomen, & Macedonis genere femininо. Et Macedo ponitur pro Macedonicus. Dicitur quoque Macedonius, & regio Macedonica.

Dici-

[31] Μακαι, ἔθνος μεταξὺ Καρμανίας καὶ Ἀραβίας.] Hæc non sunt sita inter Carmaniam & Arabiam, sed in populi Arabiæ, Carmaniæ oppositi. P. Mela III cap. VIII: *Arabia dicitur, cognomen Eudæmon, angusta, verum cinnami & thuris aliarumque arborum maxime ferax. Majorem Sabæi tenent partem, ad proximam & Carmanis contrariam Macæ.* Vide hæc & plura apud Salmasium in Plin. Exercit. pag. 1182.

[32] Μακαλλα, πόλις Ἰταλίας.] Libri editi cum fœmina vocali μακαλλη. Sed Palatini MSS μακαλλα habuere Salmasio, quod etiam recepimus, cum & Lycophronis Scholiastes eodem modo hanc urbem appellaverit, ita enim ille: Μακαλλα, πόλις Ἰταλίας, ἀπὸ τῆς ἐκεῖ Φιλοκτήτου. Et deinde sequitur apud eundem: Οἱ δὲ ἐν Μακαλλαῖς ἀκέσεσι, κάμνοντες συχνὸν ἐκεῖ χρόνον αὐτὸν, πρόσχημα αὐτὸν, ὅτι τῆς Φιλοκτήτου, ἐν ᾗ ἐν ἐκείνῃ. Hujus urbis etiam mentio est apud Aristotelem in Admirand. Aud. ex quo loco apparet, eam exc. Italiis a Crotone abesse, ita enim ille: Λέγεται περὶ Σοβαρίτας, λέγεται Φιλοκτήτου πρόβατα, κατασκευὴν δὲ αὐτὸν ἐν Τυρρηνίᾳ ἀπογραφῆναι πόλεμον ἐκείνῃ τῇ Κροτωνιάτῃ· ἐν ᾗ φασιν ἀπέχειν ἡμέρας ἑπτὰ πλοῦν. Non dubito, quin eo loco Μακαλλαι sit emendandum. Sed incidens in Holstenii annotationes ad Cretum, video hoc ab ipso observatum.

[33] Γιγυλαῖος, Μακαλλαῖος, ὡς Γιγυλαῖος.] Uti in nativo, ita etiam in gentili primam vocalem reposui. Quid sit Γιγυλαῖος, fateor me nescire; nisi prave, quod sine dubio corruptissimum, Ἀγγιλαῖος inscribendum.

[34] Ἀπὸ Μακαρέως τοῦ Λυκάονος.] Hæc noster hausit ex Pausaniæ Arcadicis, ita enim ille: Ὀνόματα δὲ ἐγένετο τῇ Τεγεατίδι ἀπὸ Τ Λυκάονος ἑλληνικὰ ἐκ τοῦ πατρός.

[35] Τὸ ἐθνικὸν Μακαρεύς.] Sic conditoris nomen & gentile idem efficit, quod satis frequenter contingit in talibus. Salmasius tamen in margine sui Stephani τὸ ἐθνικὸν Μακαρεύς legendum monet. Videtur hanc vocem Μακαρεύς non expungendum, cum aliquoties in libris Μακαρίων, & Μακαρίων mihi reperiatur, quod ni a recto Μακαρεύς.

[36] Ὡς Ἡρόδοτος.] Integrum Herodoti locum Stephanus noster in v. Δῶρος allegavit, quo lectorem remittimus.

[37] Ἀπὸ Μακεδόνος τοῦ Διός.] In omnibus libris calamo exaratis & hactenus editis pessimo errore legitur, ἀπὸ Μακεδόνιος τοῦ Διός, quod correximus, admonente Salmasio in Plin. Exercit. Si quis auctoritatem requirat, is legat Const. Porphyrog. lib. II de Themat. Μακεδονία ἡ χώρα ἐπωνυμίαν ἔσχε Μακεδόνος, τοῦ Διὸς & Θυίας τῆς Δευκαλίωνος, ὡς φησι Ἡσίοδος ὁ ποιητής.

Ἡ δ' ἀπαμειβομένη Διὶ γείνατο πρεσβυγενέτῃ
Τρι δία, Μάγνητα, Μακηδόνα θ' ἱππιοχάρμην,
Οἳ περὶ Πιερίην, καὶ Ὀλύμπιον ἔπλετο δῖοι.

Minor profecto neminem illorum, qui vatem Asiaticum in lucem ediderunt, hujus fragmenti memisse, quod etiam puto Stephanum in genuino opere habuisse, ut & reliqua, quæ ex Hellanico de Macedone, Æoli filio, de Macera ex Marsya, & de Macetia ex Clidemo, allegavit Constantinus Porphyrog. Immo si hoc, uti aliis in locis fecit, Stephani nomen meminerat, sine ulla hæsitatione, illa omnia in contextum recepissem.

[38] Τὸ ἐθνικὸν Μακεδών.] Gentile hoc in antiquorum scriptis rara frequens est, quam illorum arma & res gestæ: sed quod media illius vocis nonnunquam producatur, hoc magis est intolerabile. Immo verum Antipatri Thessalonicensis apud Etymologici Magn. auctorem in Καυσία:

Καυσία ἡ δὲ μάχαιρα Μακηδόνα ἔκτανε ἄνδρα,
Καὶ σφαγίοις ἐν ἀνάγκῃ, καὶ εἴδεσι πολλάκις.

Sylburgius ad hunc locum scribit, quosdam esse, qui Μακηδὼν velint. Et certe æquum est quod petunt & corrigunt: dicitur enim Μακεδὼν & Μακεδών, uti luculenter testatur Eustath. ad Dionys. de Situ Orb. qui etiam agnoscit ε in medio: Ὅτι ἡ Μακηδὼν ἡ Μακεδὼν λέγεται, ἐξ ἧς καὶ τὸ Ἀλεξανδρείοις ἐπιφέρεται. Ὅθεν ἡ Μακηδόνιος ἔρρει τὸν χῶρον ὁ Διονύσιος.

[39] Κοινὸν τῷ γένει.] Hinc fœminino genere usurpatur in Euripidis epitaphio:

Μέμνημαι μὲν Ἕλλας ἔναιον Ἐρεχθείδαι ἔσαν δ' ἐμοὶ
Τᾶς Μακεδνᾶς ἐκ γᾶς πάτριοι βίοι.

κώσεως. [40] Λέσβιος ὁ Μακίστιος ἐθνικόν, καὶ Μακιστὶς γυνή, καὶ Μακεσσαῖος διὰ διφθόγγου, ὡς Ἡρακλείδης· καὶ Μακεσία, διὰ δύο σσ, καὶ ὁ ἐνὴς.

MACISTUS, urbs Triphyliæ, quam habitarunt Caucones. Nomen inditum a Macisto Phrixi filio, a quo & Phrixi mons nomen sortitur. Sita est in excelso monte a Boreæ Lepreaticæ. Civis, Macistensis. Gentile, Macistius & Macistia. Invenitur quoque Macestius per E.

Μάκιστος, πόλις Τριφυλίας, ἣν ὤκησαν Καύκωνες, ἀπὸ Μακίστου τοῦ ἀδελφοῦ Φρίξου, ἀφ' οὗ καὶ ὄρος ἐστὶ Μάκιστον. [41] ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ κειμένη πρὸς βορρᾶν τῆς Λεπρεατικῆς. ὁ πολίτης, Μακιστεύς. [42] τὸ ἐθνικὸν Μακίστιος, καὶ Μακιστία. διὰ δὲ Μακέστιος, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ.

MACCARÆ, regio super Pharsalum, de qua Theopompus libro 9 Philippicorum. Gentile, Maccaræus

Μάκκαραι, χώρα ὑπὲρ Φαρσάλου· περὶ ἧς Θεόπομπος ἐν τῷ θ Φιλιππικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Μακκαραῖος.

MACRA, insula Lyciæ, de qua Alexander in ejus periplo. Gentile, Macronesita, & Macræus, & Macrelius.

Μάκρα, [43] νῆσος Λυκίας, ἧς Ἀλέξανδρος ἐν τῇ περίπλῳ αὐτῆς. τὸ ἐθνικὸν, Μακρονησίτης, καὶ Μακραῖος, καὶ Μακρήσιος.

MACRIS, Eubœa. Habitatores, Macrones. Incola, macriensis, & macreis.

Μάκρις, [44] ἡ Εὔβοια. οἱ οἰκοῦντες, Μάκρωνες. [45] ὁ οἰκήτωρ μακριεύς, καὶ μακρεύς.

MACROCEPHALI, juxta Colchos

MAKROKE'ΦΑΛΟΙ, [46] ἔθνος πρὸς τοῖς Κόλχοις

[40] Λέσβιος ὁ Μακίστιος ἐθνικόν, καὶ Μακιστὶς γυνή.] In omnibus libris exulum scriptumque erat, ὁ Μακεστὶς γυνή, quod exigua mutatione correximus. Pro nullo illud masculinum Μακίστιος latis usitatum est. Gratius in Cynegetico:

Quid Macetum immensos libeat si dicere contos,
Quam longa exigui spicant hastilia dentes?

Ausonius in claris urbibus:

Et vos ite pares: Macetumque attollite nomen.

Addam præterea locum insignem ex Aul. Gellii Noct. Att. lib. IX cap. III: *Philippus Amyntæ, terræ Macetiæ rex, cujus virtute industriaque Macetia longe latissimo imperio arcibi gentium nationumque multarum potiri cæperant.* In hisce verbis videmus *Macedonium* etiam *Macetium* fuisse nuncupatum. Probat hoc Comit Porphyr. loco jam citato ex Clidemo de Attica: Ἀπὸ δὲ τοῦ πάλαι Μακεδόνος Μακετίων οὐδεὶς ἐπεμνήσθη χρόνῳ· Καλεῖται δὲ οὕτως Ἀτθίδι· καὶ ἐξεπολίτευσαν ὕστερον τὴν πόλιν ἄνω τὴν καλουμένην Μακετίαν. Vide plura hac de re apud Eustath. ad Dionysium, Hesychium atque alios. Femininum Μακετὶς apud Lucianum in Pseudomanti invenitur: Ἐν δὲ τέτταρι ἐγὼ Μακετὶ γυναῖκα πάλαι, ἤδειν μὲν, ἐμίσουν δὲ ἔτι πλέον βελτιόνων ἐξόντων.

[41] Ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ κειμένη πρὸς βορρᾶν τῆς Λεπρεατικῆς.] Ultima vox in omnibus libris vitio erat deturpata, pro quo legebatur Λεπρεατικῆς. Est enim poscitivum a Λέπρεον, unde Λεπρεάτης gentile, & Λεπρεάτις femin. & Λεπρεατικὸς, quo aliquoties Strabo in Elea descriptione lib. VIII utitur. Cluconas hanc urbem tenuisse, appellatamque fuisse *Platanistunta*, idem Geographus eodem lib. hisce verbis tellatur, Ἄμφω δὲ τὼ χωρία πρότερον Καύκωνες κατέσχον, καὶ ἡ Μάκιστος δὲ, καὶ πρὸς Πλατανιστοῦντι καλοῦσι. Lepreo vicinam fuisse etiam ibidem declarat: Καὶ Νηλεὺς δὲ πως ἐλθὼν εἰς τὴν ὑπὲρ τῆς Τριφυλίας κατέσχε γῆν, ἀφ' ἧς τὸ Λέπρεον καὶ τὸ Μάκιστον καὶ Φᾶλισσαν, πόλιν δὲ Σαμικὴν Ἡρακλείδης. Eundem prorsus urbis situm habemus apud Hierocl. in Nelpom. sed perperam ibi urbs Μάκρον vel Μάκρος dicitur, adhibenda te Ortelia.

[42] Τὸ ἐθνικὸν, Μακιστεὺς καὶ Μακιστία.] Apud Pausaniam Elicis posterioris, gentile reperitur, & apud Strabonem lib. VII leviter depravatum: Ἐν δὲ τῇ μεσογείᾳ τὰ, τε Μάκιστον Ἡρακλείδης ἀφῆκεν ἐν, καὶ ὁ Ἀχαιὸς πόλεμος ἐπὶ τοῖς ἄνω τοῖς Ἐφυραίοις. Uoi indubitanter Μακιστὶς legendum. Femininum Μακεσσὰ aliquoties apud eundem Geographum lib. allegato conspicitur.

[43] Μάκρα, νῆσος Λυκίας.] Eleuenterum ordinem patiebatur, ut ederemus Μακρὰ, νῆσος Λυκίας. Nos in primitivo, & in omnibus gentilibus inde derivatis primam vocalem deleviimus.

[44] Μάκρις, ἡ Εὔβοια.] De hac Eubœæ nomine fusius in voce Εὔβοια egimus: quod autem incolæ *Macrones* appellentur, etiam tellatur Apollonii Rhodii Schol. ad lib. I. Μακρώνιοι. Τοῦ καλλίστου Μακρίου, οἱ νῦν λεγόμενοι Εὐβοεῖς, ἀφ' οὗ & Μάκρων καλοῦνται.

[45] Ὁ οἰκήτωρ, Μακρεύς.] Quemadmodum hoc gentile deducatur a Μακρὰς, docet nos Eustathius ad Dionys. de Situ Orb. Καλεῖται δὲ ἡ Μακρὰς ἀπὸ καθαρᾶς ἐν ὄρει. διὸ καὶ ὁ τοιοῦτος οἰκήτωρ, Μακρεὺς λέγεται. Utitur hac gentili Apoll. Rhod. lib. I Argon.

Μακρέων ἔκτοθεν ἔστιν Ἐλειδεμίοιο λιμήν.

[46] Μακροκεφάλοι, ἔθνος πρὸς τοῖς Κόλχοις.] Hi iidem indubitanter sunt, quos deinde nolter *Macrones* & *Sauromatas* appellat. Hoc nomen a capitis longitudine adepti sunt. Hippocrates lib. de Aëre, aquis & locis, incertas inquirens, quare tam longis capitibus essent, affirmat, eos infantium recens natorum capita, quæ tunc tenera & mollia sunt, manibus, vinculisque instrumentis ita cogere, ut rotunditas capitis prohibeatur ac longitudo augeatur: additque, tempore progressu, naturam quoque tales produxisse, ut non necesse fuerit consuetudine priore cogere. Dionysius Chalcidensis apud Schol. Apoll. Rhod. ad hunc locum I perhibet, Macrones esse Euboëensium coloniam, atque ita aliis sic appellari, quia inter illos plurimi capite nimio longo inveniuntur, in enim ille: Διονύσιος δὲ ὁ Χαλκιδεὺς ἱστορεῖ φασὶ δοῦναι Μάκρωνας. Ἐοικέναι δὲ Εὐβοεῖς τοῖς Μάκρωσι διὰ τὸ πλείονας τῶν παρ' αὐτοῖς Μακροκεφάλους. Solent ei affingitur Paleophatus libro VII Troicorum apud Suidam Lucas Colchos, sic enim ille: Μακροκεφάλους δὲ φασὶ τοὺς τῆς

χλωπες· [47] ὡς ⁂ δὲ Ἡρόδωτος, καὶ Μακροκέφαλοι, καὶ Πυγμαῖοι.

ΜΑΚΡΥΕΣ, [48] ἔθνος Λιβύης. Ῥιανὸς ἡμάκρυας, ἀφ' ὧν Ἔρατος φησί.

ΜΑΚΡΩΝΕΣ, οἱ νῦν Σάννοι· [49] Στράβων δωδεκάτῃ. καὶ Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ, [50] καὶ Ἀπολλώνιος δευτέρῳ

ΜΑΚΤΩΡΙΟΝ, πόλις Σικελίας· πόλιτης πρώτῳ, [51] ὧν ἔκπυστος μάλιστα. τὸ ἐθνικὸν, Μακτώριος.

ΜΑΚΥΝΕΙΑ, [52] πόλις Αἰτωλίας· Στράβων δεκάτῃ. [53] τὸ ἐθνικὸν Μακυνεύς, τῷ κοινῷ τύπῳ.

ΜΑΛΑΚΗ, [54] πόλις Ἰβηρίας· Μαρκιανὸς ἐν βʹ τῆς ἐπιτομῆς Ἀρτεμιδώρου. τὸ ἐθνικὸν, Μαλακιτανός.

ΜΑΛΑΝΙΟΣ, [55] πόλις μία μεσογείων τῶν Οἰνοτρίων, τῶν ὑπὸ Ἑκαταίου καταλεγομένων τῇ Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν Μαλάνιος, καὶ Μαλανιεύς.

ΜΑΛΕΑ, [56] ἄκρα τοῦ Πελοποννήσου, καὶ

Achos. Quemadmodum enim Semicanes, & Macrocephali, & Pygmæi.

MACRYES, gens Libyæ, quam Rhianus per I Macrias appellat.

MACRONES, nunc Sanni vocantur, teste Strabone libro XII, & Hecataeus in Asia, & Apollonius libro II.

MACTORIUM, urbs Siciliæ, de qua Philistus libro I. Quam condidit solum. Gentile, Mactorinus.

MACYNIA, urbs Ætoliæ, de qua Strabo libro X. Gentile, Macynensis vulgari forma.

MALACE, urbs Iberiæ, de qua Marcianus libro II Epitomarum Artemidori. Gentile, Malacitanus.

MALANIUS, urbs una ex mediterraneis Œnotrorum, quæ ab Hecataeo in Europa recensentur. Gentile, Malanius, & Malaniensis.

MALEA, promontorium in Peloponneso,

Ἡρόδωτος, ὁ τῆς Λιβύης ἱστορικὸς Κίλικας εἶναι τοὺς Σαμψαφύλους. Hechires sive Dechari hora n vicini sit ille Scylace: Μετὰ δὲ Βεχείρους Μακροκέφαλοι ἔθνη, καὶ Φωκῶν λιμήν. Cum quo contenta Mela lib. I cap. III: *Deinde manus feri (verum & hi meonditis nubes) Macrocephali, Bechiri, Euzeri. Rara urbs: Graiis & Troezen maxime illustres.* Non mihi persuadebit Apoll. Scholiast. ad lib. I Macrientes sive Nicrones esse Bechirorum gentem: Οἱ δὲ ἱστορικοὶ Βεχείριον φασὶ τὴν Μάκρωνα, οἱ νῦν ὑπὸ πολλῶν τῶν Κολχίδων. Testimonia jam allata, & aliorum, contrarium evincunt.

[47] Ὡς ⁂ Ἡρόδωτος, καὶ Μακρωνῖς. &c.] Locus est lusus & mutilus, debet enim post ὡς defectus ita quam collocari, cum certum sit vel Strabonis, vel Scholiastæ nomen excidisse, qui utrique, sed Strabo ex Herodoto, Macrocephalorum memoriam celebrarunt. Vide quæ nobis ad V. Ἡρόδωτος observata sunt pag. 382. Magnum sui Steph. etiam Salmasius observat, Strabonis nomen excidisse. Liber ille, quo Herodotus Macrocephalorum meminit appellatur *Mulierum Catalogus*, & illius in eorum mentionem fecerat, uti me docuit Harpocration: Μακροκεφάλοι. Ἔθνος ἐστὶ βάρβαρον, ὃ καὶ Ἡσίοδος ἐν τῷ τρίτῳ Γυναικῶν Κατάλογον γράφων.

[48] Μάκρυες, Μοῦσα Λιβύης.] Idem sunt, qui supra appellantur Μάκρυες, Μάκρυας & Μάκρωνες. Vide Vossium ad Melam pag. 31.

[49] Στράβων δωδεκάτῃ.] Male in omnibus libris MSS decimo *indagery* legebatur, cum evidentissimum sit, Strabonem XII lib. *Macronum* meminisse: Τῆς δὲ Τρωγοδυτικῆς (παραλίας), καὶ τῆς Φαρουσίας, Τυσδροῖοί τε καὶ Σάννοι, καὶ Σάννοι, οὓς πρότερον ὠνόμαζον Μάκρωνας. Herodotum etiam meminit Dionysius Periegeta, ad quem hæc verbis commentatur Eustathius: Οἱ δὲ ἀπὸ τῶν Μάκρωνος Διὸς Ἕλληνος, Βαρβάρων ἀπολέμων τινῶν οἰκούντων Σάννους φησὶν, ἰδιοτρόπως δὲ Τζέτζης, ὡς ἐν τῷ κατὰ Κολχίδα Καυκασίου καὶ τῶν χώρων δὲ τῶν Σαύρων, Τροπαδίτικα ἐν τῷ φρούριον ἱδρυσάντων. Hinc ergo liquet eorum regionem Eustathii ætate Trapezuntem fuisse. Regionem Tzanicam & Tzanorum mores, idem & ad Christum conversionem, ut & ritus apud illos a Justiniano scribit luculentissime Procopius lib. III de ædif. Just. cap. VI.

[50] Καὶ Ἀπολλώνιος Δευτέρῳ.] Locus est lib. II, Versu 395.

Νῆσος δὲ ἀπόκρημνος ἐν ἀκτῇσιν περαίης
Φείδωνος Φίλυρης Φιλύρου δ' ἐφύτευσε θύγατρα
Μάκρων.

[51] Ἧς ἔκπυστος μάλιστα.] Vel hic excidisse conditoris nomen, vel corruptum esse in voce μάλιστα, optime observat Cluverius Siciliæ antiq. lib. II.

[52] Μακυνεία, πόλις Αἰτωλίας.] In vulgatis legebatur Μακρωνεία, contra fidem codicum Palatinorum & Vossiani. Quare bene conlet Salmasius ad oram sui Stephani, virum præstantissimum imprudenter Strabonem ex hoc Stephani loco correxisse, quod etiam eram observat Cl. Palmeriussus suis Exercit. & in Græcia antiqua. Ergo summo jure *ω* in nomine urbis & gentili delevimus; dicitur enim etiam Plutarcho in Quæst. Gr. Μακυνεύς, & in Epig. Alexi Messenii lib. I Anthol. Μακυνίς, & Plin. lib. IV cap. II *Macynia*. Sita erat urbs ad ostium Taphiassum in Ætolia Epicteto, uti liquet ex verbis Strabonis, quæ nostrinunt: Τοῖς δὲ τὸ Μολυκρίου Ταφιασσίου καὶ Χαλκίδος, ἱερὸν ἱδρυμένοις, ἐφ' ὑψηλοῦ πολίχνιον Μακυνίαν τὸ καὶ Ἀκτίου ἐφεστηκὸς ἐστὶ.

[53] Τὸ ἐθνικὸν, Μακυνεύς.] Ita quoque legunt MSS, sed Salmasius in Stephani sui ora Μακυναῖος emendare nititur.

[54] Μαλάκη, πόλις Ἰβηρίας.] Videsis quæ superius ad vocem Μάλαια diximus.

[55] Μαλάνιος, πόλις μία μεσογείων.] Voculam μία ex libris calamo exaratis, quæ ab omnibus editis incessimus absunt, intereramus: hunc nisi addideris ne sequentibus ilonicum ictum elicere non potes, uti vult Salmasius in magine sui Stephani. Gentilia in vulgatis conspiciuntur corrupta, Μαλάνιος & Μαλανιεύς. Nos primum vocalem reduximus, sicuti puto olim a Stephano exaratum fuisse.

[56] Μαλέα, ἄκρα τοῦ Πελοποννήσου & Μάλεια.] Promontorium ejus Laconicæ, quod nunc in penultima cum vocat, nunc cum diphthongo exarat, quæ elegantia apud Græcos quam Latinos ancipsella. Eustathius ad Odyss. Γ. Λέγει δὲ ὁ Διονυσιόδωρος, ὅτι Μάλεια πόλις ἐστὶ Λακωνικὴ παρὰ ἱστορικοῖς τὸ μὲν τὸ ἀκρωτήριον

ἡ Μάλεια ὄρος ἀκρωτήριον. [17] ἡ Μαλεάτης, ὁ Ἀπολλόδωρος. ἡ Μαλειάτης. ἡ διὰ τοῦ Ε Μάλεια, Μαλειεὺς ὁ Ζεύς. ἡ θηλυκὸν, Μαλειὰς ἄκρα.

Ancło, & Maleia per diphthongum. Hinc Maleates, uti Apollodorus. Et Maleiatis. Et a Maleia fit Maleieus Jupiter. Et femininum Maleiea, quod etiam promontorii nomen eſt.

ΜΑΛΙΕΥΣ, [18] πόλις ἐπώνυμος τῆς Μαλιέων, ἀπὸ Μάλου τοῦ Ἀμφιστόνου καὶ Ἀργείας, ἢ Ἀμύρου τοῦ Βιωτοῦ. ὁ πολίτης, Μαλιεύς. [19] ἔστι δὲ Μαλιακὸς κόλπος. λέγει δὲ Μαλεάτης Ἀνθρώπων πώπωνα.

MALIEUS, urbs a qua Malici denominantur; nomen habens a Malo Amphilochi filio, vel Amyri Bioti fil. Civis, Malieus. Eſt quoque Maliacus ſinus. Dicitur quoque Maleates, uti vult Andronis libro v.

ΜΑΛΛΑΔΑ, πόλις Περσική· Μαρκιανὸς ἐν τῷ Περίπλῳ τῆς Περσικῆς κόλπου. τὸ ἐθνικὸν, Μαλλαδηνός.

MALLADA, urbs Perſica, de qua Marcianus in Perſici ſinus Periplo. Gentile, Malladenus.

ΜΑΛΛΟΣ, πόλις Κιλικίας· Καλλίμαχος αἰτιῶν πρώτῳ. [20] ἀπὸ Μάλλου, κτίσαντος αὐτήν. [21] ὁ πολίτης, Μαλλώτης. [22] ἡ

MALLUS, urbs Ciliciæ, de qua Callimachus libro 1 Quæſtionum. Nomen habet a Mallo qui eam condidit. Civis, Malluta,

μεγάλης. ἔστι δὲ καὶ Κρήτης ἑτέρα Κρήτη, καὶ ἄλλαι πολλαί. ἡ δὲ Μάλεια, καὶ Μαλειεὺς ὁ Διός. Promontorium hoc *Europæ ora*, vel *Siciliæ ora*, & poſterioris ævi ſcriptoribus *Καπηρέας λίθος*, ſive *Aſini maxilla*, ob formam, appellatur. Lycophron:

Ἀπ' ὀκριόεντος Σκυλλαίου μέχρι κύτους,
Γαμφηλὰς ὄνου,
Καὶ λᾶας πτώσεως.

Ad quem locum ſic commentatur Scholiaſtes: *Λέγεται δὲ τὸ Μάλεον ἀκρωτήριον Πελοποννήσου, ἀφ' οὗ τὸ ἰσθμιακὸν συγχεῖται κῦμα.* Et poſterioris ævi Græci hunc locum *Καπηρέας* appellarunt. Scholiaſt. Euripidis ad Orcſten: *Μαλέας δὲ ἀκρωτήριόν ἐστι τῆς νήσου τῆς Λακωνικῆς, λιμένας ἔχον ἀσφαλεῖς ἀπὸ πολλῶν ἀνέμων ἐφορμοῦντας.* Hæc vox compoſita eſt ex *κατὰ* & *κρύπτω*, quæ *genam*, *buccam*, & *maxillam* denotat. Moſchopulus: *Καπηρεὰς, ἡ ἐκ τοῦ.* λέγεται δὲ διὰ ε. ἔχει τὸ κρύπτω. Vet. Gloſſ. *Κρύπτω. παρειά.* Et Portus in Lexico Græco-Barb *Maxilla. σιαγών, Κρύπτω.* Verum enim vero iſti Grammatici in Geographicis non ſatis verſati, illa appellatione promontorium illud minimum extendunt: fuit enim veſtuſtum Laconicum *ὄνου γαμφηλὰ, Aſini maxilla*, qui locus cum Malea promontorio nequaquam confundendus, inde enim ca. ſtadiis diſtabat, atque Boea oppidum interjacebat, teſte Strabone lib. VIII cujus hæc ſunt verba: *Εἶτα ἡ Ὀνου γναθὸς, λιμένα ἔχουσα. εἶτα Βοία πόλις, εἶτα Μαλέας. ἐπέκεινα δὲ εἰς ἀπόπλουν ἐστὶ τὸ Ὀνου γναθὸς πυγμήεντος, καὶ ἐφεξῆς.* Prætervectio hujus promontorii omni tempore periculoſa fuit, & crebris naufragiis infamis, ut etiam in notiſſimum proverbium abierit, *Μαλέαν κάμψας, ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε.* Illi igitur, qui aliquoties hinc noxa, illud promontorium prætervectaſſent, hoc monumentis ſuis, tanquam egregium atque heroicum facinus, indicii curabant, cujus rei exemplum nobis ſuppeditavit cl. Jacobus Spon in Itiner. ſuo.

ΦΛΑΟΥΙΟΣ ΖΕΥΞΙΣ ΕΡΓΑΣΤΗΣ
ΠΛΕΥΣΑΣ ΥΠΕΡ ΜΑΛΕΑΝ ΕΙΣ
ΙΤΑΛΙΑΝ ΠΑΘΑΣ ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ
ΔΥΟ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝ ΤΟ ΜΝΗΙΕΙΟΝ
ΕΑΥΤΩ &c.

Hic Flavius Zeuxis cum his & ſeptuagies Maleam ſuperaſſet navigando in Italiam, hoc monumentum ſibi erexit. Vox *πλοῦς*, non ſignificat *Batiments*, ſeu *naves*, ut vult editor, ſed *navigare*. Eſt enim accuſandi caſus numeri pluralis, a recto *πλοῦς*, in genitivo *πλοός*, uti occurrit in Act. Apoſt. apud Lucam cap. XXVII: 10 Γνοὺς δὲ ὅτι μετὰ ὕβρεως μέλλει ὁ πλοῦς ἔσεσθαι καὶ πολλῆς ζημίας οὐ μόνον τοῦ φορτίου καὶ τοῦ πλοίου.

[17] Καὶ Μαλειάτης, ὡς Ἀπολλόδωρος.] In omnibus ſuis hic locus erat mendoſiſſimus, legebatur enim, καὶ Μαλιεὺς, ὡς Ἀπολλόδωρος. Liquet fatis ex feminino Μαλειάτης, nos veram lectionem revocaſſe. Ἀπολλόδωρος eſt gentile deductum ab Ἀπόλλων, κώμης τῆς Ἀργείας, unde pagi incola Ἀπολλόδωρος. Nihil obſtat huic emendationi, quod in V. Αἴγιον legitur Αἰγιεὺς & Μαλιεύς, illud enim ε mutato in ο formatur a Μάλεια, non vero a Μαλία.

[18] Μαλιεὺς, πόλις ἐπώνυμος τῆς Μαλιέων.] Ubinam tarum urbs Malieus & Malienſes fuerint ſiti, Epitomator non addit: noſcimus Theſſalos fuiſſe ad ſinum Maliacum. Aliquando terminatione Attica Μαλιῆς, & aliquando Æolica Μαλιεῖς appellantur, de quibus ne verbum addam, quia Nobiliſſimus Palmerius in ſuis ad Scylacem Exercit. hanc materiam laculenter & docte pertractavit pag. 275.

[19] Ἔστι δὲ Μαλιακὸς κόλπος.] Ut ſupra, hic ſinus pro ratione idiomatum in prima habet ε vela. & dicitur Μαλιακὸς & Μαλιακὸς, & nonnunquam Μαλιεὺς & Μαλιεύς. Sed cum Αἴγιον urbs etiam ad hunc ſinum ſita ſit, aliquando Αἰγιακὸς Lamium vocant: utrique enim ſinuum hunc accolebant Malienſes & Lamienſes.

[20] Ἀπὸ Μάλλου, κτίσαντος αὐτήν.] Strabo lib. XIV Mallum conditam refert ab Amphilocho & Manto Apollinis filio & Mantûs, cum Troja ellent profecti. Et Stephani & Strabonis de conditore urbis ſententia reperitur apud Euſtathium, cujus & tranſpoſita verba hunc in modum ſunt conſtituenda: Καὶ ἡ μαντικὴ μανία, ἣν ἐπῆλθε μὲν κατὰ τὴν ἐπὶ Τροίαν πλοῦν τοῦ Μαλλῶτου κλεινοῦ, ἐν Σόλοις μέντοι, ἔνθα ἐκ Κιλικίας ἐπανελθὼν ἐκτίσθη, ἡ ἐκφορὰ τοῦ ἐμπνεύσαντος αὐτῷ, καὶ ἐμπεσόντος πολέμου, ἐλιπόρει ἡ πόλις κατὰ χρησμὸν ἐπὶ Μάλλου τοῦ Ἀμφιλόχου τὸ ὁμώνυμον μαντεῖον. εἰ δὲ Μαλλὸς ἐκτίσθη ἐν πεδίῳ ἐν παρόδῳ ποταμοῦ. Peſſime & hinc hinc in vulgatis legebatur: ἔστι Κιλικίας ἐπὶ πόλις ἡ Λαρισσὰ, κτίσμα Τρωϊκὸν, ἐκπεμφθεῖσα ὑπὸ Ὀρεστείου. Ὁ ὑὸς &c. Quis non videt ex Ὀρεστείου eſſe corruptum, & a voce Μαλλὸς originem ducere?

[21] Ὁ πολίτης, Μαλλώτης.] Arrianus lib. II de Exped. Alex. Magn. Μαλλεῖς dicuntur cives, quod gentile formatum eſt a conditoris nomine: ἔστι δὲ ἔγγιστα αὐτῶν Μαλλεῖς καλούμενοι. Sic quoque Euſtathius ad Iliad. Β. pag. 290: Ἔστι δὲ ὁ Μαλλεὺς Κιλίκων ἔθνος. ἔχει δὲ Μαλλὸς πόλιν. Suidas: Μαλλεῖς, τὸ Κιλικίας. φιλοσοφοῦσι μάλιστα. Ἡγεῖται δὲ φιλοσοφίας Μαλλῶται. φιλοσοφοῦσι. Sed male in Suida utroque loco media vocalis per ο exaratur. Sed cum hic Procopii mentio incidit, non poſſum quin divulgem *Leonis Philoſophi* epigramma elegantiſſimum, hactenus quod ſciam, in lucem non emiſſum, quod in Thomen & Prochum Lycium compoſuit:

ὁ καὶ Μαλλώτης.

ΜΑΛΛΟΕΙΣ, [61] Ἀπόλλων ἐν Λέσβῳ· ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Μαλλόεις, [62] ἀπὸ Μάλλου τοῦ Μάντεως, ὡς Ἑλλάνικος ἐν Λεσβιακῶν πρώτῳ.

ΜΑΛΛΟΙ, [63] ἔθνος Ἰνδικόν, τὸ αὐτὸ πρότερον τῷ Διονύσῳ μὴ δηλούμενον, ὡς Ἀρτεμίδωρος Βασταρνικῶν δ'.

ΜΑΛΣΑΝΗ, πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας. τὸ ἐθνικὸν, Μαλσανίτης· διπταρχεῖον δὲ ὁ τόπος.

ΜΑΜΑΡΚΙΝΑ, [64] πόλις Ἀυσονικὴ. ἐθνικὸν Μαμαρκινατῖνος, ὡς Τερινατῖνος, καὶ ἄλλοι.

ΜΑΜΕΡΤΙΟΝ, [65] πόλις Ἰταλίας. ἐθνικὸν Μαμερτῖνος, ὡς Μεταποντῖνος, καὶ Ῥηγῖνος.

ΜΑΝΔΑΡΑΙ, μέρος [66] τῆς Μακεδονικῆς Κύρρου. [67] οἱ οἰκήτορες, Μανδαραῖοι.

ΜΑΝΔΡΟΠΟΛΙΣ, [68] Φρυγίας πόλις [69] τὸ ἐθνικὸν, Μανδροπολίτης.

ΜΑΝΔΥΡΙΟΝ, πόλις Ἰαπυγίας. ὁ πολίτης Μανδυρῖνος, ὡς Λεοντῖνος.

Aleta, & femin. Mallotis.

MALLOEIS, hoc nomine Apollo colitur in Lesbo. Et locus templi etiam Malloëis dicitur a Mela Mantûs filio, auctore Hellanico libro I Lesbicorum.

MALLI, gens Indica, quæ cum Deriade contra Bacchum bellum gessit, auctore Dionysio libro I Bassaricorum.

MALSANE, urbs Arabiæ Felicis. Gentile, Malsanita. Hæc enim est vernacula regionis forma.

MAMACRINA, urbs Ausoniæ. Gentile, Mamacrinæus, uti Terinæus & similia.

MAMERTIUM, urbs Italiæ. Gentile, Mamertinus, uti Metapontinus, & Rhegimus.

MANDARÆ, pars Macedonicæ Cyrrhi, cujus incolæ Mandaræi.

MANDROPOLIS, Phrygiæ urbs, cujus gentile, Mandropolita.

MANDYRIUM, oppidum Japygiæ, cujus oppidanus Mandyrinus, uti Leontinus.

MA-

Ἴδας Θέων ὁ Περίλλας τ' ἀπογόνων,
Ἴδας πίλαν ὁ χθονὸς φίλης μάστορ.
Θέων πίλαν μὲν ὁ Περίλλου ματρὸς χθόνα,
Περίλλου μὲν ἀν' ὑγρὸν ὁ Θέων ματρὸς πίλαν.
Κρηθεὶς δ' ἐπείσου τ' ἐπαοίνου ἄκρου,
Κρηθεὶς δ' ἀμφιδόλου τ' λυγὸν πτοίσματος.
Θέων Περίλλα μὲν λιμηθόντα σωρὸς ἔθηκε,
Δάκτυλα πάντας τοὺς δέκας τ' ἀπάρων.
Περίλλου δὲ δίκτυς τ' Θέωνος λιμηθόντα,
Τούτους ἀναλοὶ ὁ αὐτοκλαδὶ πὰς ἔθηκε.
Κἀν ὁ σοφὸς ξυνωκὶ χαίρει μᾶλλον λίθον.
Χαίρει Θέων ἄφατα πάντοθεν τόκῳ.
Ὁ τὸ πανδίζων πλοῦ Ἀλικαρνάσσου πόλιν.
Χαίρει δ' αὐτῷ σὺ, Περίλλα, τ' Σαμοσίδου
Ἄγγος αἰνῶ, πᾶς πόλεως βουλόμενος.

[61] Καὶ Μαλλώτης, Μακεδών.] Strabo lib. XIV hoc fere modo: Ἐκεῖνα τοῦ φαλακροῦ κέκτηνται ἐν τῇ Σάμῳ ἀφ' ὧν τὸ ἐπίθετον, καὶ τὸ Μαλλώτειον.

[62] Ἀπόλλων ἐν Λέσβῳ.] Perhibet Thucydides lib. III Apollinem hoc nomine cultum in Lesbo: Ἐκβάλλει τὸ ἀπὸ τῆς Ἀπόλλωνος Μαλλοέως ἔξω τὸ πίλαιον ἐκ τοῦ προνηοῦ Μυτιληναῖοι ἐκβάλλουσι. Sed literarum hæc pollubat, ut in nostro Μαλλόεις scriberetur, quod Aldina Juntinaque repræsentant, & ita forte erit in Thucyd. corrigendum: nam Hesychius nominis eodem modo duplici λ protulit: Μαλλόεις, Ἀπόλλων ἐπίσκοπος, ἢ ἐπώνυμος.

[63] Καὶ τὸ Μάλλ.] Imo potius Καὶ τὸ μάλλον, quæ Bassaris solabantur, hunc locum nomen accepisse censet Salmas. ad Sol. pag. 64.

[64] Μαμερκινᾶς, Ἰαπυγίας.] Scripturam editionis Juntinæ sequimur, & fidem MSS, male enim Aldus & Xylander simplici lambda vocem efferunt. Sed Diod. Sicul. lib. XVIII, Arrianus lib. VI Plutarchus Caries Eusebius ad Dionys. pag. 116 uniformi scriptura Μαμερτῖνοι agnoscunt, solus Strabo lib. VI Μαμερκῖνοι.

[65] Πόλις Ἀυσονική.] Male Xylandrina Ἰταλικὴ, sed typographi erroribus videtur subjacuisse. Constanti scriptura exhibent MSS Ἀυσονική, quod etiam ab Aldo & Junta agnoscitur. Mamarcinæ urbis mentio nusquam, quod sciam occurrit. Forte noster incidit in depravatum cujusdam auctoris codicem, in quo Μαμερκίνων pro Μαμέρτινα exaratum erat. Vide Cluv. Ital. ant. lib. IV cap. VI.

[66] Μαμερτῖνος, πόλις Ἰταλίας.] Videntur hæc ex Strab. lib. VI desumpta, ubi Mamertium constitur urbs Bruttiorum Rhegium inter & Locros. Gentile eodem loco in usu est, quod etiam Goltzio repræsentarur ex numismo Augusti, in quo hæc inscriptio: MAMERTINΩN NEOKOPΩN.

[67] Τῆς Μακεδονικῆς Κύρρου.] Libri calamo exarati & editi omnes legunt Κύρρ, nos alterum ρ affinximus, auctoritate Thucydidis permoti, qui lib. II Macedonicæ Cyrrhi meminit: Ἔπεσαν δὲ καὶ ἐς πλοῦ Μακεδονίων ἀγχοῦ πλοῦ ὃ ἀφεστηκὼς Περδίκκου ἐς Κύρρον. Hæc Cyrrhus Macedonica dicebatur, ad differentiam alterius in Syria sitæ.

[68] Οἰκήτορες, Μανδροπολῖται.] Libri omnes constanter exhibent, οἱ οἰκήτορες, Μανδρόπολις. Sed recepimus conjecturam Salmasii ex margine sui Stephani.

[69] Μανδροπόλις, Φρυγίας πόλις.] Nemo non videt vocem esse ex duabus compositam: sed quid prima compositi pars sit, non est ubique obvium. Docuit me Georg. Cedrenus in Historiarum Compendio, in Phrygia esse prædium, cui nomen Μανδρὼ, in quod Priamus filium suum Paridem emisit. Alexandri nomine imposito, ut ab Agricola latte educaretur: Εἰδὼς ὁ Περίλλου Ἀλέξανδρος παιδευόμενος, ἐστρατεύετο ἐς ἄρδην, Μανδρὼ λεγόμενον, χαλεπωτέρου, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐς ἔρδην ἐκ τοῦ χαλεποῦ ἦθος, ἐπιμιξίας τε καὶ ὁμιλίας ἐν τῷ ἀγροικικῷ πεπλεῖν. Forsitan, undique accedentibus, & arcessentibus incolis, in illo agro urbs condita est, unde urbi nomen Μανδροπόλεως, cujus frater Steph. etiam meminit Livius lib. XXXVIII, emendante Sigonio: *Postero die ipse prater Cavarini palatum agmen duxerat. Ad Mandropolim manserant.*

[70] Τὸ Ἰονικὸν, Μανδροπολίτης.] Apud Celsium

ΜΑΝΗΣΙΟΝ, πόλις Φρυγίας.[70] Ἀπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μάνυος, σφόδρα εὐπόρου ἀνδρός.

ΜΑΝΟΥΡΕΑ, κώμη Ἀρκαδίας.[71] τὸ ἐθνικὸν, Μαντυρεύς, ἀφὸ τοῦ ἐπιθέτου τοῦ Διὸς τοῦ Μαντύλου.

ΜΑΝΝΑΚΑΡΤΑ, [70] πόλις Ἀραβίας. ὁ οἰκήτωρ Μανναχαρτηνὸς, ὡς Μηδαβηνός.

ΜΑΝΝΕΩΣ, χώρα μέση τῶν ποταμῶν, ἐν ᾗ οἰκοῦσιν Ἄραβες Μαννεῖται, ὡς Θεόφιλός φησι.

ΜΑΝΤΑΛΟΣ, πόλις Φρυγίας, ὡς ὁ πολυΐστωρ Ἀλέξανδρος, ἀπὸ Μαντάλου κτίστου αὐτῆς. τὸ ἐθνικὸν, Μανταλώτης.

ΜΑΝΤΙΝΕΙΑ,[71] πόλις Ἀρκαδίας. Ὅμηρος,

Οἱ Τεγέην εἶχον, [70] καὶ Μαντινέα ἐριθρόν.

[71] τὸ ἐθνικὸν, Μαντινεύς, καὶ Μαντινίς. [72] τὸ κτητικὸν, Μαντίνιος.

ΜΑΝΤΥΑ,[72] πόλις Ῥωμαίων. τὸ ἐθνικὸν, Μαντυανός· Πολύβιος ἐκκαιδεκάτῳ. ἀφῄρηται δὲ Μάντυα, τῷ τε Ῥωμαίων ἔθνει ἐξ αὐτῆς λεὺ Βεργίλιος ὁ ποιητὴς Μαντοῦσσαν ἐξεμαπίζων. ἔστι δὲ καὶ παρὰ τοῦτο Μαντοῦος, ὡς τὸ Ζελίτης.

MANESIUM, urbs Phrygiæ, auctore Alexandro: sic dicta a Mane, conditore opulentissimo.

MANTHYREA, vicus Arcadiæ. Gentile, Mantiy.enſis, propter concursum duorum EE.

MANNACARTA, urbs Arabiæ, cujus incola Manacarrenus, uti Medabenus.

MANNEOS, regio media inter flevios, in qua habitant Arabes Mannecar, uti perhibet Theophilus.

MANTALUS, urbs Phrygiæ, teste Alexandro Polyhistore, sic dicta a Mantalo conditore. Gentile, Mantalenus.

MANTINEA, urbs Arcadiæ de qua Homerus:

Quique Tegeam habitabant, & Mantineam irriguam.

Gentile Mantinensis, & Mantinis. Possessivum Mantinicus.

MANTYA, urbs Romanorum. Gentile, Mantyanus, auctore Polybio lib. xvi. Scribitur etiam Romano more Mantua. Ex illo oppido originem traxit Virgilius Poëta, qui Mantua appellabatur. Quod gentile fit per syncopen, uti Zelita.

MA-

exstat nummus cum hac epigraphe: ΜΑΝΔΡΟΠΟΛΙΤΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΜΗΛΕΩΝ ΟΜΟΝΟΙΑ.

[70] Ἀλέξανδρος, ἀπὸ Μάνυος.] Auctor hic cum plurima variaque lacerpserit, non dubito, quin hæc ex libro de Phrygia lasciente noliter, cujusterrius in Φρυγιακὰ illegatur. In omnibus libris talem vitium legebatur, ἀπὸ Μανέως. Salmasius emendat, ἀπὸ Μανύος, & deinde addit sibi magis placere ἀπὸ Μάνεος. Illud Manéos non est probeconcudum, nam apud Herod. lib. i Junior invenitur Μάνεω a recto Μάνης, pro Μάνυς ita enim ille: Ἐπὶ Ἀνδρ Μάνεω βασιλεῦ ἀνεδέθη ἀγρὸς ὑπὸ τοῦ Ἀσσίλου πάσσι χρηζ. Lib. iv apud eundem in Steph edit. male legitur Μάνου. Melius tamen effet Μάνεος, nam apud Cedrenum, ubi de Manetis & Manichæorum origine loquitur, polysyllabice hanc vocem inflexam reperio, quod aliquando hujusmodi terminationis nominibus accidit, ut utroque modo declinentur. Manes nomen est in Phrygia uitatissimum, quod etiam Attici suis mancipiis ex Phrygia in Atticam delatis imponebant, uti Strabo lib. viii hisce verbis auctor est: Ἀφ' ἧς ὁ πρῶτος τῶν Ἀττικῶν ἐστρέψατο τὸ ὄνομα τὸ ἀνδραποδώδες Φρὺξ ἢ Δᾶος. Deinde sequitur: Ἐξῆν δὲ ἐφεξῆς, ἐπιθέτοις ἐκάστοις ἀφορισθῆναι τοὺς ἀνδραπόδους, ὡς Λυδὸν, ἢ Σύρον, ἢ ἐπιτελέσαι ἐπὶ τοῖσδε σωφρονίζειν, ὡς Μάνην ἢ Μίδαν, ἢ Φρύγα. Ad quem locum operæ pretium est videre Incomparabilem H. Casaubonum.

[71] Τὸ ἐθνικὸν, Μαντινεύς.] Inveniuntur apud Paus. in Arcadicis pag. 528 Μαντινῆς, quod convenit cum allata Stephani ratione. Sed eodem libro etiam occurrit Μαντινικός, quod ab illo ritu nunc recedit.

[72] Μαντίνιος, πόλις Ἀχαΐας.] Ad vocem Κῶς nobis dictum est, plurima in urbe terrarum invenisi urbium nomina, compositaex regia quadam appellatione & *cartha* sive *certa*, quod apud Armenios urbem denotat. Eodem modo hæc ex *Manus* & *certa* constituitur, qui regio imperio Aromatiferæ Arabiæ præfuit, teste Isidoro Characeno apud Lucianum Macrobiis, cui hic rex *Manes* dicitur, ita enim ille, Ἐπὶ Ἀνδρὸς, ὃς ἦρξε Γεδάρων ὁ Χαραξηνός, ἐπὶ ᾧ ἐκαστὸς ἐλαύνει ὁ Μάνης ἐν ἀρωματοφόρῳ βασιλείᾳ, πεντήκοντα ἐπὶ ἑκατὸν χαλκοῦς ἵππους, ἐπιλείπων πίνω. [71] Μαντίνεια, πόλις Ἀρκαδίας.] Argivi hanc urbem ex quinque pagis composuerunt, teste Strabone lib. viii: Τῶν Ἀργείων Μαντίνειαν μὲν ἐκ πέντε κωμῶν ἀνοικισάντων Ἀργεῖοι δοῦλοι. Sed deinde a Lacedæmoniis occupata in eadem redacti sunt, uti tradit Ephorus apud Harpocrationem in Μανθύριον ἱερόν. Sic enim ille: Καὶ Ἔφορός φησιν ἐν τῇ εἰκοστῇ φησὶν, ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἐπόλις ἦν ἡ Μαντίνεια ἐπάνω οἰκοῦσα οἱ Ἀρκάδες.

[70] Καὶ Μαντινέα ἐριθρόν.] Hodie in Homero legitur ἠ Μαντινέην ἠγαθέην. Et sic quoque Eustathius eam vere legebat.

[71] Τὸ ἐθνικὸν, Μαντινεύς.] Passim apud scriptores hoc gentile occurrit, apud Pausaniam, Diod. Sic. Harpocrationem & alios.

[72] Τὸ κτητικὸν, Μαντίνιος.] Possessivum illud habet Diog. Laërtius in Plat. & Speusippo, ubi memini Ἀνεθηκε Μαντίνιος, ubi interpres pessime legit μαντικὸς, & satem erat interpretatus. Mavult Casaubonus pro possessivo *mantéis* (quod etiam elegans Stephanum) cui silentitur Meursius. Sed nihil usquequaque loco mutandum, sæpe enim possessivum pro gentili in usu est, cujus rei plurima documenta afferri possunt.

[72] Μάντυα, πόλις Ῥωμαίων.] Cenſet Cluverus in Italiæ Antiq. Descripe. Stephanum ex Polybio scripsisse Μαντοῦα & Μαντοῦος. Quemadmodum apud nostrum legi-

ΜΑΡΑΘΗΣΙΟΝ, [80] πόλις Καρίας. [81] τὸ ἐθνικὸν, Μαραθήσιοι, ὡς Βυζάντιοι. ἔστι δὲ πόλις Ἐφεσίων.

ΜΑΡΑΘΟΣ, [82] πόλις Ἀκαρνανίας. πολίτης, Μαραθήσιος· τὸ ἐθνικὸν Μαραθήνιος, ὡς Κάδμος Καδούσιος.

ΜΑΡΑΘΟΥΣΣΑ, νῆσος πρὸς Κλαζομεναῖς [83] ὁ πολίτης, Μαραθούσιος.

ΜΑΡΑΘΩΝ, [84] δῆμος τῆς Λεοντιδος φυλῆς. καὶ Μαραθώνιος, καὶ Μαραθωνίς, καὶ Μαραθώνιον πεδίον, Μαραθωνικὸν, καὶ κτητικὸν, Μαραθωνιακός.

ΜΑΡΑΘΩΝΙΑ, πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ ἄποικοι Ἀβδήρων. [85] τὸ ἐθνικὸν, Μαραθωνίτης.

ΜΑΡΑΦΙΟΙ, [86] ἔθνος ἐν Περσίδι, ἀπὸ Μαράφιος βασιλέως.

ΜΑΡΑΧΗ, πόλις Ἰνδικὴ. τὸ ἐθνικὸν Μαράχης, τῷ κοινῷ τύπῳ.

ΜΑΡΓΑΓΑΙ, [87] πόλις Ἠλείας, ὡς ἴσως. καὶ τὸ ἐθνικὸν Μαργαεὺς, ὡς Ἴσως.

ΜΑΡΓΑΝΑ, πόλις τῆς Ἰνδικῆς. Μαρκιανὸς ὁ περίπλους Ἔστι δὲ Μαργάνων πληθυντικῶς τὸ ἐθνικὸν, Μαργανεῖς.

ΜΑΡΔΟΙ, [88] ἔθνος Ὑρκανῶν Ἀπολλόδωρος δὲ περὶ γῆς δευτέρῳ. λῃσταὶ δ' ἦσαν, καὶ τοξόται.

ΜΑΡ-

MARATHESIUM, urbs Cariæ. Gentile, Marathesii, uti Byzantii. Est vero Ephesiorum urbs.

MARATHUS, oppidum Acarnaniæ, oppidanus Marathenus. Gentile Marathusius, uti Cadus Cadusius.

MARATHUSA, insula juxta Clazomenas. Oppidanus, Marathusius.

MARATHON, populus Leontidis tribus. Et Marathonius & Marathonia & Marathonium. Locale, ex Marathone. Possessivum, Marathoniacus.

MARATHONIA, urbs Thraciæ, non procul ab Abderis. Gentile, Marathonitæ.

MARAPHII, gens Persica, a Maraphio rege sic dicta.

MARACHE, urbs Indica. Gentile, Marachius, juxta communem formam.

MARGÆA, urbs Elidis, uti Heræa. Gentile, Margæensis, uti Heræensis.

MARGANA, urbs Indica, de qua Marcianus in Periplo. Est quoque Marganæ numero multitudinis. Gentile, Marganensis.

MARDI, gens Hyrcanorum, de qua Apollodorus libro II de terra. Latrones illi erant atque sagittarii.

MAR-

igitur Ionia, & apud Polybium Ἀΐδης ac Παδίνη, quæ Latinis, ut alia ejus formæ effrebantur *Genua*, *Alia*, & *Padusa*.

[80] Μαράθεσις, πόλις Καρίας.] Hanc Scylax Lydiæ dicebat: quod autem a nostro in fine sectionis additur, de Ephesiorum urbem, hoc ita non interpretandum, quasi in circumjacenti Ephesiæ urbi agro sita fuisset, sed quod aliquando sub Ephesiorum ditione fuit, quod satis manifeste apparet ex Strabone lib. XI, ubi inquit: Εἶτα Νύσσαλις, ἣ κεῖται πρὸς μεσημβρίαν Ἰθώνης, καὶ δὶς Σκιρτὰς, διαπεραιωθέντι πρὸς τὸ μεσημβρινὸν ἐπίπεδον πρὸς τὸ ἀνάπαλιν.

[81] Τὸ ἐθνικὸν, Μαραθήσιοι.] Apud Goltzium in nummo Neroniano invenitur hæc inscriptio: ΜΑΡΑΘΗΣΙΩΝ ΠΡΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Verum an pro insolentem N ad hanc urbem pertineat, aliis dijudicandum relinquo. Vide præterea in voce Ἀζηνὸς, ubi eorum gentile repetitur.

[82] Μάραθος, πόλις Ἀκαρνανίας.] Erit mihi magnus Apollo, qui urbem in Acarnania hoc nomine effinxerit. Parum aberat, quin cl. Jac. Gronovii conjecturam recepissem, ad Polybium ducentis, hoc loco corrigendum videri Ἀγραῖος, pro Ἀκαρνανίας.

[83] Ὁ πολίτης, Μαραθήσιος.] Primo illud πολίτης non sibi sanum videtur, malleim ὁ ἀφικόμενος, ut alias legitur noster; quamquam non ignorem, aliquando hæc confundi ab ipso. Deinde illud παραδήσιος dubium est, producaret enim secundum aliorum analogiam inde formare Μαραθωνιακὸς, uti a Ἀθῆναι Ἀθηναιακὸς, Λεωνίδιον Λεωνιδιακὸς.

[84] Μαραθὼν, δῆμος τῆς Λεοντίδος.] Vide nostrum in voce Τρίκορυθος. Plurimæ ante paucos annos deteclæ sunt inscriptiones a J. Sponio in quibus invenitur ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ. Sed ante illam vocem excidisse in Epitomate nostro ὁ δημότης, non est quod multis adstruamus.

[85] Τὸ ἐθνικὸν Μαραθωνίτης.] Apud Goltzium nummus Antonini Pii conspicitur cum inscriptione: ΜΑΡΑΘΩΝΙΑΤΩΝ.

[86] Μαράφιοι, ἔθνος ἐν Περσίδι, καὶ τὰ.] Abest ab omnibus vulgatis integra hæc sectio, quam nobis reservaverant libri Palatini & codex Vossianus: seu pro Μαράφιοι, quod MSS constanter exhibent, subtilissimus Μαρδοῦχοι, moti auctoritate Herodoti, ubi de hac gente lib. I, fit mentio: Καὶ τὰ μὲν πρότερα ὑπήκοοι ἦσαν τοῦ Μηδικοῦ, ἐπὶ δὲ τούτου τοῦ χρόνου ἀπέστησαν ἐκεῖνοι τῶν τε ἄλλων ἐθνέων, Ἀρτάης, Ἠρτάκης, Μαρδοῦχοι, Μάσπιοι. Vide præterea Steph. in V. Μάσπιοι, quem hiulcum locum ex Herodoto replevimus.

[87] Μαργάλη, πόλις Ἠλείας, ὡς Ἡγησίας.] Non puto hunc locum vitii esse immunem, fortasse retribendum: Μαργάλη, καὶ Ἠλ. ὡς Ἡγησίας. vel legendum Μαργάνη, καὶ Ἠλ. ὡς Ἡγησίας. Peperam apud Strab. lib. VIII Μαργάλην scriptum esse, ad illum librum docet Magnus Casaubonus. Sed deinde consulens J. nostram editionem, vidi in ea exaratum esse, quod primum conjeceram.

[88] Μαρδοὶ, ἔθνος Ὑρκανῶν.] Horum nostri meminit in Ἀστραβηνῇ. Est quoque magna Phrygiæ pars, cujus incolæ Mardi appellantur, teste Stephano in voce citata. Hyrcaniæ Mardos latrocinii fuisse dedisse, liquet ex Strabone lib. XI, ubi a Nearcho Mardi recensentur inter gentes Ἀγρίους.

E e

ΜΑΡΔΟ'ΝΕΣ, Ἠπειρωτικὸν ἔθνος. [87] Εὐπολίς Πόλεως,

Καὶ Χαόνων, καὶ Θεσπρώτων, καὶ Μαρδόνων.

A MARDONES, gens Epirotica, de qua Eupolis Urbibus.

Et Chaonum, & Thesprotum & Mardonum.

ΜΑ'ΡΕΙΑ, [88] πόλις ἐν λίμνῃ, τῇ Ἀλεξανδρείᾳ συνεχομένη, [89] ἡ καὶ Μαρεώτης λίμνη. ἀφ' ἧς [90] καὶ Μαρεώτης οἶνος.

MAREA, urbs & palus Alexandriæ vicina, quæ etiam Marcotis dicitur, unde & vinum Marcoticum.

ΜΑ'ΡΕΣ, [91] ἔθνος Σκυθικὸν πρὸς Μεσογαίοις Εὐκατίου Ἄστεως.

B MARES, gens Moſſynœcis vicina, de qua Hecatæus in Aſia.

ΜΑΡΙΑ'ΒΑ, [92] μητρόπολις Σαβαίων, πρὸς τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ· [93] Στράβων ἑκκαιδεκάτῃ.

MARIABA, metropolis Sabæorum, ad mare rubrum, de qua Strabo lib. XVI.

ΜΑΡΙΑΜΜΙ'Α, [94] πόλις Φοινίκων. οἱ πολῖται [95] Μαριαμμῖται, ὡς Παυσανίας C ἔκτῳ.

MARIAMMIA, oppidum Phœniciæ, cujus oppidani Mariammitæ, teſte Pauſania lib. VI.

ΜΑΡΙΑΝΔΥΝΙ'Α, χώρα. [96] Εὐπολις Χρυσῷ ἢ Μαριανδυνίᾳ.

MARIANDYNIA, regio, de qua Eupolis in Chryſogene:

Video currens nunc Mariandynian.

Ὁρῶ θέουσαν νυνὶ τὴν Μαριανδυνίαν.

Ἀπὸ Μαριανδύνου τινὸς Αἰολέως. [97] τὸ ἐθνικὸν Μαριάνδυνος Βαρυτόνως, καὶ Μαριανδυ- D νος nomen habet a Mariandyno quodam Æoleo. Gentile Mariandynus accentum in ante penul-

[87] Εὐπολις, Πόλεσι.] Quod hic allegatur, non fuit opus Geographicum, ſed fabula Eupolidis cui nomen Πόλεις, cujus meminit Athenæus lib. IX & X.

[88] Μάρεια, πόλις ἐν λίμνῃ.] Non puto urbem hoc nomine extitiſſe, ſed vicum, de quo Diod. Sicul. lib. I: Γενομένης δὲ ἐπιβολῆς τοῦ Μαρέως κώμου, καὶ τῆς Λιβυκῆς τὴν μεσόγειον κατοικούσης &c. Fuerat quondam ad lacum iſtum urbs ampliſſima, quæ Athenæi ætate pagi formam aſſumſerat, uti libro I Deipnoſophiſt. periibet. Ejus verba, ubi de vino Marcotico agimus, mox producentur. Hæc palus erat vicina Pharo, aqua carenti, ex qua ad paludem aquatum ibant, teſte Scylace in Libya: Ἐν δὲ Φάρῳ λιμένες πολλοί, ὕδωρ δὲ οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ ἐκ τῆς Μαρείας λίμνης ὑποβρύχιον ἐπὶ χῶμα πέμπουσιν.

[89] Ἡ καὶ Μαρεώτης λίμνη.] Etiam hoc nomine iſta palus inſignitur Græcis & Lat. ſcriptoribus. Vide Strab. lib. XVII. Plin. lib. V. cap. X. & Curtium lib. IV cap. VIII. Sic etiam regio paludi & vico circumjacens inſignienda, quamquam apud Theodoretum lib. I Hiſt. Eccl. cap. XXVIII Μαρεώτης genere maſc. inveniatur: ὁ δὲ Μαρεώτης χώρα πλησίον Ἀλεξανδρείας, ἣ λίμνην ποιεῖ μεγάλην ἐπιοῦσαν. Ubi fortaſſis emendandum: Ἡ δὲ Μαρεώτης χώρα &c.

[90] Καὶ Μαρεώτης οἶνος.] Locus egregius eſt de vino Marcotico apud Athenæum lib. I Deipnoſoph. Φησὶ Σοφοκλῆς, ὑπὲρ Μαρεώτης οἴνου, ὁ Ἀλεξανδρεὺς πολίτης, τοῦ μὲν καταγωγέως ἦν ἀπὸ τῆς Ἀλεξανδρείας κρίνεως Μαρείας, ἣ τοῦ καὶ αὐτὴν πόλιν ἀφανισθεῖσαν μετὰ ταῦτα μᾶλλον ἐπιφανῆ, νῦν δὲ κώμην· παρείληφε μὲν καὶ αὐτὴν ἀπογραφὴν ἐκεῖνον, λέγουσι δὲ Μάρωτον, ὡς τῆς μὲν Διονύσου τὰς τροφοὺς ἀποκτείναντα.

[91] Μάρες, ἔθνος.] Herodotus lib. VII hujus meminit, ubi etiam eorum arma deſcribuntur: Μάρες δὲ εἶχον μὲν τῇσι κεφαλῇσι κράνεα ἐπιτήδεα ἄλλα, ἀνωτύφλους δὲ θηρητῆρος μακρῆς ἐπὶ κράνεα. Eſt & alius locus in Thalia, ubi hæc gentis appellatio corrupta occurrit; ſed emendatur ab Incomparabili Voſſio, in notis ad Melam pag. 13.

[92] Μαριάβα, μητρόπολις Σαβαίων.] Xylandrianam & MSS codices ſequimur, poſſunt etiam pro Σαβαίων in Venetis Florentinaque editione Σαβέων exhibita eſſe, quod ſua ætate vidit Pinianus & correxit in notis ad Pomp. Melam. Verum hujus urbis nomen eſt *Mariab*, quod hoc *Mariaba*, & Straboni lib. XVI *Sleriaba* dicitur: eam vocem Plin lib. VI cap. XXVIII *Domicos omnium* interpretatur. Vide Boch. Geog. Sac. pag. 112, & Golii notas ad Alphraganum.

[93] Στράβων ἑκκαιδεκάτῃ.] In omnibus libris MSS & editis *πεντεκαιδεκάτῃ* legebatur, quod erat emendandum: nam lib. XVI Strabo hujus oppidi mentionem facit.

[94] Μαριαμμία, πόλις Φοινίκων.] Libri Palatini & Voſſianus: πόλις Φοινίκης. Ab Arriano lib. II de Exp. Alex. Mag. Μαριάμμη appellatur, & non procul a Marathone ſita videtur, ubi refert Alexandrum Sextoni omnia reddidiſſe, καὶ τόν τε Ἀγρίδα αὐτοῦ τὸν τῶν τοῦ Μαριάμμη τοῦ ἡγεμόνος καὶ Ἀγρίδα ὧν τῷ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, πόλιν μεγάλην ἐν ἰσθμῷ ἐν Μαριάμμῃ τῇδε. In Faſtis Siculiſted pagi nomine inſignitur, ubi de converſione Gelatis agitur: Καὶ λαβόντες τὰ λάφυρα αὖθις ἐς ἓν χῶμα αὐτὸ ἐποίησαν ἐπὶ τοῦ κόλπου τοῦ ἐπὶ Μαριάμμῃ.

[95] Μαριαμμῖται· ὡς Παυσανίας.] Duplici M hoc gentile excudendum curavimus, ut primitivo reſponderet. Porro Pauſaniam lib. VI confuluimus. Inſuper de hac urbe & gentili ibidem fit mentio. Latine ait *Mariammitani* diſcuntur Plin. lib. V cap. XXIII.

[96] Εὐπολις, Χρυσῷ ἢ Μαριανδυνίᾳ.] In omnibus libris hic locus mala interpunctione laborabat, quam corrigimus; deinde vocibus diviſis legitur Χρυσῷ ἢ Μαριανδυνίᾳ. Chryſogene vox compoſita apud Harpocrat. in Σίμων & Pollucem lib. X cap. XVII id fabulæ nomen occurrit, quod non inveniſſe expreſſimus. Sed verſum Eupolidis, unica aliqua interula relicta, legebatur enim antea: Ἐννοῶ Χρυσογένειόν τιν', ἢ τὸν τοῦ Μαριανδύνου.

[97] Τὸ ἐθνικὸν Μαριάνδυνος, βαρυτόνως.] Videtur hoc excidiſſe, quod vide Αἰολεῖς, quod conjicimus ex Euſtathii commentar. ad Dionyſ. hunc ipſum Stephani locum fere verbis citantem: Οἱ δὲ Μαριανδυνοὶ τὸν κλῆσιν ἀπὸ τινὸς Αἰολέως Μαριανδύνου τοιαύτης. ἢ καὶ Ἰθνικὸν δὲ Μαριανδύνου μὲν λέγεται περισπωμένως παρὰ τοῖς Αἰολεῖς, ὡς φησι ὁ γραμματικὸς οὗτος. Ἡ δὲ τοιαύτη χρῆσις ἐξωθεῖ αὐτὸ, καὶ τὸ τόνου τὸ εἰς ος ἰθύνει. In voce Αἰολεῖς liquet, Æoles hunc accentum imprimis in pronuntiando affectaſſe. Porro obſervatum eſt, Mariandynix incolas ſæpe ab auctoribus appellari in penult. per ω. Conflat Porphyrog. lib. I de Them. Ἔστι δὲ καὶ μέρος ἀνατολικὸν τοῦτο, Καλλίπολις, Μαριανδυνοὶ, Παφλαγονία. Vide præterea Chron. Alex. pag. 50 [illegible]

γιανδωνὶς, [1] ἧς Μαριανδυνὶς ἡ λιμνη. Μαριανδυνὸς καὶ Μαριανδύνη κλητικὸν, [2] ἧς Μαριανδυνικός.

MARIANDYNIS & Mariandyne dicitur genere fœm. A Mariandynus & possessivum Mariandynicus deducitur.

ΜΑΡΙΟΝ, [3] πόλις Κύπρου, ἡ μετονομασθεῖσα Ἀρσινόη, ἀπὸ Μαρίωνος. ὁ πολίτης, Μαριεύς. ὅθεν καὶ τὸ κύριον, ὁ [4] Κιτιεὺς Μαριεύς.

MARIUM, urbs Cypri, quæ postea Arsinoë appellata est: a Marieo nomen habens. Civis, Mariensis. Hinc & proprium Cityræ Mariensis.

ΜΑΡΚΑΙΟΝ, [5] ὄρος τῆς Τρῳάδος, πρὸς τῇ Γεργιθίᾳ. [6] οἱ οἰκήτορες, Μαρκαιεῖται.

MARCÆUM, mons Troadis ad Gergithin situs. Incolæ, Marcæitæ.

ΜΑΡΜΑΚΕΣ, ἔθνος Αἰθιοπικὸν ἑκατεῖος Ἀσίᾳ.

MARMARES, gens Æthiopica, auctore Hecataeo in Asia.

ΜΑΡΜΑΡΙΟΝ, [7] πόλις Εὐβοίας. ὁ πολίτης Μαρμαρεύς, ὡς Βυζάντιος.

MARMARIUM, oppidum Euboeæ, cujus oppidanus Marmarius, uti Byzantius.

ΜΑΡΜΗ, πόλις Φοινίκης. τὸ ἐθνικὸν Μαρμεύς, ὡς Βαρκαῖος.

MARME, urbs Phœniciæ. Gentile, Marmæus, uti Barcæus.

ΜΑΡΠΗΣΣΑ, ὄρος Πάρου, ἀφ' οὗ οἱ λίθοι ἐξαίρονται. ὁ οἰκήτωρ, Μαρπήσιος.

MARPESSA, mons Pari, unde lapides effodiuntur. Incola, Marpessius.

ΜΑΡΣΙΠΠΟΣ, πόλις Φοινίκης. τὸ ἐθνικὸν, Μαρσίππιος.

MARSIPPUS, urbs Phœniciæ. Gentile, Marsippius.

ΜΑΡΣΟΙ, ἔθνος Ἰταλικόν. τὸ ἐθνικὸν, Μαρσικός.

MARSI, gens Italica. Gentile, Marsici.

ΜΑΡΣΥΑ, πόλις Φοινίκης, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Φίλωνι, [8] ἀπὸ Μαρσύου. τὸ ἐθνικὸν Μαρσυηνός, τῷ ϕ Ἀσίας τύπῳ.

MARSYA, urbs Phœniciæ, de qua Alexander & Philo, a Marsyo nomen habens. Gentile, Marsyenus juxta formam Asiaticam.

ΜΑΡΩΝΕΙΑ, [9] πόλις Κικονίας, ἧς [10] ἡ μὲν Θρᾴκη χερρόνησον. [11] ἐν δὲ λίμνη Ἴσμαρις· ἐν δὲ, Μαρώνεια πόλις. [12] τὸ ἐθνικὸν,

MARONEA, urbs Ciconiæ juxta Thraciæ Cherrhonesum. Erat hic palus Ismaris, & urbs Maronea. Gentile, Maronenses.

[1] Καὶ Μαριανδυνὶς ἡ λιμνη.] Apud Eusebium in Chron. pro regione ipsa formatur: Βιθυνία ἐπιθέτου ἀπὸ Βίθυνος, ὁ πρῶτος Μαριανδυνός.

[2] Μαριανδυνικός.] Possessivum, quod hoc loco a proprio Μαριανδυνὶς formatum est, in libris MSS & editis genuinam terminationem perdidit, in iis enim pessime Μαριανδικὸν legebatur: illud autem non habere possessivi formam, manifeste docet Etymologici Mag. auctor in voce Αἰδικός, & aliis in locis.

[3] Πόλις, περὶ Κύπρου.] Scylax hujus urbis meminit: Σαλαμὶς, ἧς ἐστιν λιμὴν ἔχει χρηματιστὴν, Μάριον Ἑλληνὶς, Ἀμμόχωστος. Vide praeterea nostrum in Ἀρσινόη.

[4] Κιτιεὺς Μαριεύς.] Sic emendavit Salmasius in margine suo Stephani, pro Κιτιεὺς Μαριεύς. Vide praeterea in Κίτιον, unde haec emendatio confirmatur.

[5] Μάρκαιον, ὄρος τῆς Τρῳάδος.] Mons non admodum celebris. Genter tamen Hollenius in suis ad Apoll. Rhodii Argonaut. comment. contra Scholiastae subauditam, Μακρώνιδος ἀκτῆς in agro Troadensi sitae, Thraciae opposito, quas cum Marcaeo monte Μαρκαίῳ ὄρει eadem statuit.

[6] Οἰκήτορες, Μαρκαιεῖται.] Manifeste mendosum est illud incolarum nomen. Formasse emendandum: Οἰκήτορες Μαρκαῖοι, ὡς Κάλχοι.

[7] Μαρμάριον, πόλις Εὐβοίας.] Hujus meminit Strabo lib. x: Πλησίον δὲ τοῦ Σηπιάδος, ἐν τῇ Μεσογείᾳ. Deinde sequitur oppidani nomen, sed pallulum corruptum: legitur enim Ἀπὸ τοῦ Μαρμαρίου. Sic legendum, non Μαρμαρέως, uti in vulgatis conspicitur.

[8] Ἀπὸ Μαρσύου.] Penultima vocalis in omnibus libris exulare videtur. Non dubito, quin legendum sit, Ἀπὸ Μαρσύα. Fit enim Marsyas notissimus. Strab. lib. xvi hujus urbis meminit: Μετὰ δὲ τὸν Μαιάνδρου ἐστὶν ὁ Μαρσύας, ἔχων τινὰ ἄρσιν, ἐν αἷς ἡ Χαλκὶς, ἄκρα εὐερκὴς ἐν Μαρσύᾳ. Marsyam convallem memorat Polybius lib. v. inter radices Libani & Antilibani sitam.

[9] Μαρώνεια, πόλις Κικονίας.] Cleonas hanc urbem habitasse, testis est Scymnus Chius:

Ἔστι Μαρώνεια ἐκπεπλεύκοσιν τὸ πρῶτον
Τῆς Κικονίας ἐστὶν ἐν τῷ μεσογείῳ
Λίνος δὲ Χίων ἐξῆλθ' ἄποικος πάλιν.

Locus alius hujus nominis in Attica sita est, teste Harpocratione in Μαρώνεια. Τόπος ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς ἐγγὺς τοῦ δήμου καὶ πόλεως τῆς Θορίκου Μαρώνεια, ὡς φησὶν Ἀνδροτίων ἐν τῷ ὑφ' Ὁμήρου Γεραιστὸν καλουμένου μονομαχίᾳ. Δι' ἀκτῆς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Πανταινέτου. De situ urbis Thraciae consulendus Vossius vir Maximus ad Pom. Mel. pag. 132.

[10] Ἡ μὲν Θρᾴκη χερρόνησον. ἐν δὲ Μαρώνεια πόλις.] Nullum haec verba defluxisse ex libr. iv Herodoti, non est quod multis perfundeam. Inspiciatur modo locus Harpocrationis prorsus allegatus. Sed in omnibus libris MSS & editis legebatur: ἐν δὲ λίμνη Μάρις, ἐν δὲ Μαρ. Firmam & certam esse hanc emendationem satis liquet ex Steph. in Γεραιστός. Ἔστι δὲ καὶ πόλις λίμνη. Ὑπόκειται ζ. Sine erat haec palus inter Strymam & Maroneam, auctore Herodoto, quem jam allegavit noster: Μαρωνείης μὲν μετὰ ἔστι Σήρηνα ποταμὸν Ἴσμαρίδα· καὶ δὴ Δίκαιαν, Βριλησσὸν.

[11] Τὸ ἐθνικὸν, Μαρωνίτης.] Amplissimus S. guinus nummum aereum exhibet, in cujus antica parte caput Othonis, cum inscriptione ΟΘΩΝ ΚΑΙΣΑΡ, vili-

μὸν, Μαρωνείτης· ᾗ Ἰλλυτικῶς Μαρωνίτης· καὶ Μαρωνίς, [11] ἀπὸ τοῦ Μάρωνος ἡρωικῆς. καὶ Μαρωναῖος, ὡς ἀπὸ τοῦ Μαρώνη.

Ates. Et genere fœminino per I, & Maronis, a genitivo Maronos. Et Maronæus, quasi a Marone.

ΜΑΣΑΙΣΥΛΙΑ, χώρα Λιβύης, [12] ἔχουσα τὴν τῶν Μαυρουσίων. [13] τὸ ἐθνικὸν Μασαισύλιοι, καὶ Μασαισυλεῖς, καὶ Μασαισύλιτης.

MASÆSYLIA, regio Libyæ Maurusiis vicina. Gentile, Masæsylii, & Masæsylenses, & Masæsylitæ.

ΜΑΣΑΝΩΡΑΔΑ, πόλις Καρίας, ἀπὸ Μασανωράδου τοῦ Κινδάλμου παιδός. [14] τὸ ἐθνικὸν, Μασανωραδεύς.

MASANORADA, urbs Cariæ, ſic dicta a Masanorado Cindapſi filio. Gentile, Masanoradenſis.

ΜΑΣΗΣ, πόλις Ἀργείων. Παυσανίας δὲ Στύρῳ, [15] Ὁδὸς ἐστὶν ἀπὸ Μάσητος. Ὅμηρος,

Οἵ τ' ἔχον Αἰγίναν, Μάσητά τε, καὶ περὶ Ἀχαιῶν.

MASES, urbs Argivorum, de qua Pauſanias libro ſecundo: Via ad Maſeta ducit. Homerus:

Quique incolebant Æginam Maſetemque, filii Achivorum.

[16] λέγει δὲ καὶ ἡ πόλις Μάσητος. οἱ πολῖται, Μασήσιοι. ἔστι δὲ λίμνη δὲ καὶ νῆσος Μάσης, καὶ νῆσος.

Urbs quoque dicitur Maſetus. Cives, Maſetii. Eſt quoque palus & vicus Maſetis & inſula.

ΜΑΣΙΟΝ [18] ὄρος, ὑπὲρ τῆς Νισίβεως Στρατόνων ἐνδεκάτη. οἱ οἰκοῦντες, Μασιῆνοι. [19] ἢ Μασιανὸς, ὡς Πάριον Παριανός.

MASIUM, mons ſupra Niſibin, de quo Strabo libro XI. Incolæ Maſitæi, vel Maſianus, uti Parium Parianus.

ΜΑΣΚΩΤΟΣ, πόλις Λιβύης· Ἑκαταῖος Περιηγήσει. ἔστι δὲ πλησίον τῶν Ἑσπερίδων. τὸ ἐθνικὸν, μασκωτίτης, Λιβυκῷ δὲ Αἰγυπτίῳ τύπῳ.

MASCOTUS, urbs Libyæ, de qua Hecatæus in Periegeſi. Sita eſt prope Heſperides. Gentile, Maſcotita, Libyca & Ægyptia forma.

ΜΑΣΠΙΟΙ, ἔθνος Περσικὸν, ὡς εἴρη-

MASPII, gens Perſica, uti dictum eſt in

---

tur, & in averſa parte figura nuda, dimidiato corpore, cum verbo ΜΑΡΩΝΕΙΤΩΝ. Idem illud gentile producitur a Steph. in Βαρυδάτης. Apud Goltzium tamen & Spanhemium inveniuntur nummi cum epigraphe: ΜΑΡΩΝΙΤΩΝ. Interim Jac. Sponius V. Cl. nuperrime Othones æreos in lucem emiſit cum inſcriptione ΜΑΡΩΝΕΙΤΩΝ. Non tamen videtur rejicere noſter terminationem gentilis in ιος, cum in voce Ταῤῥάκων eam adſtruere videatur: Τὸ ἐθνικὸν, Ταῤῥακωνίτης, ὡς Ἀσκάλων Ἀσκαλωνίτης, καὶ Μάρων Μαρωνίτης. Aliud igitur terminatio in ως primitivum habet, cum illud a Μάρων, non vero a Μαρώνεια formetur. Vide præterea in Καικώνεια, ubi etiam ratio redditur, quare inde formentur duo gentilia, nempe Καικωνίτης & Καικώνιος.

[11] Ἀπὸ τοῦ Μάρωνος ἡρωικῆς.] Apud Suidam de primo conditore hujus urbis hæc leguntur: Μάρων Μαρωνίτης ἔκτισε κτίσμα· ἐκ τούτου Μαρωνεῖα.

[12] Παρήκειται τῇ τῶν Μαυρουσίων.] Confecit hanc ſectionem noſter ex Strabonis libro XVII: Μετὰ δὲ τοὺς τῶν Μαυρουσίων ἐστὶν ἡ τῶν Μασσυλίων ἴσθι, λεπὶ δὲ Μελεγίδα ποταμὸν οἱ δεχόμενοι λιμνάζουσι, πλησίον δὲ ἐστὶ τοῦ ὄρους, ἐκ κοιλότητος ἔχοντος τὸ τῶν Μασσυλίων ἔθνος ἡ Μασσυλιεῖς γῆς.

[13] Τὸ ἐθνικὸν, Μασαισύλιοι.] Sic quoque appellantur Dionyſio Afro:

Ἔνθα Μασαισύλιοι τε καὶ ἀγχίαλοι Μαυρουσῖαι
Βάσσαντες σπείουσι κατ' ἠπείροιο τε κόλπου.

Perperam apud Suidam ſcribitur: Μασσαισύλιος τόπος. Ubi emendandum Μασαισύλιοι, ἔθνος. Vel Μασσαισύλιος τόπος.

[14] Τὸ ἐθνικὸν, Μασανωράδης.] Apud Goltzium exſtat nummus Titi cum hac inſcriptione: ΜΑΣΑΝΩΡΑΔΕΩΝ.

[15] Ὁδὸς ἐστὶν ἐπὶ Μάσητος.] Hæc Pauſaniæ verba in omnibus libris mutilata circumferebantur hoc modo: ὁδὸς ἐστὶν ἐπὶ Μάσης. Integer locus apud Pauſaniam libro II ſic legitur: Πλησίον δὲ αὐτοῦ ὁδός ἐστιν ἐπὶ Μάσητος πόλιν ἀναφερούσαν ἐκ τῆς Ἀλέας.

[16] Λέγεται δὲ καὶ ἡ πόλις Μάσητος.] Sic quoque refertur Euſtathius in comment. ad Iliad. B tribus ſyllabis urbis nomen efferri: Λέγεται δὲ φασὶ καὶ τρισυλλάβως τὴν Μάσητος. ἔστι δὲ πόρρω Μάσητος καὶ λίμνη φασὶ καὶ νῆσος.

[18] Μάσιος, ὄρος ὑπὲρ Νισίβεως.] In Strabonis verbis, quæ noſter citat, hodie pro ὑπὲρ legitur ὑπερκείμενον. Hæc enim ſunt integra ex lib. XI: Ἐν δὲ τούτοις ἐστὶ, καὶ τὸ Μάσιον, τὸ ὑπερκείμενον τῆς Νισίβεως ὄρος, καὶ τῆς Τιγρανοκέρτης. Imo eodem libro de eodem monte eandem rurſus vocem uſurpavit: Μάσιος μὲν ἐν τοῖς ὑπερκειμένοις (ubi legendum ὑπερκειμένου) τῆς τε τῶν Μασσυλίων Μυγδόνων οἰκείας, καὶ τῆς Νισίβεως. Euſtathius in Comment. ad Iliad. B etiam Maſii meminit, &, quanquam nomen reticeat, utique ego confico ex Steph. noſtro: ſed hæc & præcedens de Maſete Argivorum oppido ſectio, adeo ſibi invicem cohæſiſſe videntur, ut in ejus codice hæc duæ ſectiones una cum confecerint, nam poſt verba præcedenti commentario a nobis ex Euſtathio allegata, hæc ſequuntur: Τὸ δὲ Μάσιον ὄρος Μακεδόνων, ἐν Πιερίᾳ, ἐφ' οὗ καὶ Μοῦσαι Μασσήσιαι, οἷον τὸ τῶν Νισαίων.

[19] Ἢ Μασιανὸς, ὡς Πάριος Παριανός.] Vox Μασιανὸς in illuſtris MSS & editis non conſpicitur: nobis [illegible] addo-

[17] ἐν τῇ πρὸς Μαραφίοις, Ἀρτεμίτου καὶ Παστραγάδων.

ΜΑΣΣΑΓΕΤΑΙ, ἔθνος Σκυθῶν, [18] ὑφ' ὃν Κῦρος ἐτελεύτησε. [19] τὸ θηλυκὸν λέγει Παπυρώτης, καὶ ἴσως διὰ τὸ μέτρον.

ΜΑΣΣΑΛΙΑ, [20] πόλις τῆς Λιγυστικῆς, ἡ Κελτικῆς, [21] ἄποικος Φωκαέων. Ἔκτισε δὲ Εὔξενος. Τίμαιος δέ φησιν, ὅτι πορθμεῖόν τι ἀνυσιφόρητος, καὶ ἰδὼν ἁλιέα, ἐπιλαβόμενον μάσσης τὸ δίκτυον ἕλκοντα. [22] μάσσης γάρ, τὸ δίκτυόν φασιν Αἰολεῖς. ἀπὸ δὲ τοῦ ἁλιέως καὶ τῆς μάσσης ὠνόμασεν. [23] τὸ ἐθνικὸν Μασσαλιώτης, καὶ Μασσαλίδης, καὶ Μασσαλία, καὶ Μασσαλιώτης γυνή.

ΜΑΣΣΑΚΑ, [24] πόλις Ἰνδῶν. Ἀρριανὸς ἐν Ἰνδικοῖς. τὸ ἐθνικὸν Μασσακηνός, καὶ Μάζακα Μαζακηνός.

ΜΑΣ-

[17] Ἐν τῇ πρὸς Μαραφίοις, Ἀρτεμίτου καὶ Παστραγάδων.] Ingens erat hiatus in omnibus Iudoris calamo exaratis ἐν τῷ, legebaturque hunc in modum: Ἐν τῇ πρὸς Ἀρτεμίτου καὶ Παστ. Hoc vult Stephanus, se in illis capitulis, quæ de Maraphiis, Artemitis & Hagdis compoſuit etiam de Malpiis gente Perſica annotem feciſſe. Sed tribus illis locis Epitomator Iudorum memoriam non celebrat, quin imo in hæc editis ipſi Maraphii non occurrebant, quos auctore MSS codicum huic editioni inſeruimus. Sed Stephanum tribus illis locis Malpios commemoraſſe, evidenter liquet ex Herod. lib 1, unde locum ampliſſimum repleximus: Καὶ τὰ μὲν πρὸς ἑσπέρης ἐόντα Κῦρος ὑπέκλινε, καὶ ἀπέστησε ἀναγκαίοισι Μήδους ἐπ' ἑωυτόν, ἐξὸν οὐδένα τούτων, Ἀραβίους, Βαβυλωνίους, Παστραγάδας, Μαρδοὺς (legendum Μαράφιους) Μιλυαίους.

[18] Ὑφ' ὃν Κῦρος ἐτελεύτησε.] Situm Maſſagetarum, & mores egregie delcribit Euſtathius ad Dionyſ. de Situ Orbis: Οἱ παρὰ Ἀράξῃ ποταμὸν οἰκοῦντες οἱ Μασσαγέται τρόπον τινὰ καταξανθίζουσι. Ἔστι δὲ μάχιμον τὸ ἔθνος, ἱππεῦσι καὶ τοξόταις χρώμενον. Τεμυρίδης. Ultima vox labentando cubat: Forte referibendum Τεμυρίδη, ut Τεμυρίδη. Quanquam ſcitum in illa voce primum vocalem diverſiſſime mutari. Alii, qui varias hujus vocis ſcribendi rationes obſervarunt, præterminiſſe in primis per ε exarari.

[19] Τὸ θηλυκὸν λέγει Παπυρώτης.] In omnibus libris legebatur, τὸ θηλυκὸν λέγει Παπυρώτης. Primo illud θηλυκὸν in ἄρρενικὸν mutatum vidimus: quod vitium expeditius apud noſtrum librariorum fraude occurrit: deinde pro Παπυρώτης reſcripſimus Παστραγάδης: jam vocem, ut verum fatear, apud poëtas nondum reperimus, ut de metro judicaremus. Legitur tamen apud Joh. Tzetzen Hiſt. Chil. XII. Hiſt. CCCCLI. ſub inſcriptio: Γραμμὸς ἡ λέγουσι τὸ ὃς Σκυθῶν τὸ Μασσαγέτου.

[20] Πόλις τῆς Λιγυστικῆς.] Sic bene emendavit Holſtenius, quem ſequimur: male in duabus prioribus editionibus, πόλις τῆς Λιβυστικῆς, excuſum eſt.

[21] Ἄποικος Φωκαέων.] Male Euſtathius ad Dionyſ. Maſſiam Phocenſium coloniam ſtatuit: Οὗτος δὲ ὁ Μασσαλία Γαλατικὴ ἐστι, Φωκαεῖς δ' ἔχουσιν αὐτήν, φησὶν ὁ Κύρου βιβλεῖον. Nullum in veterum ſcriptis reperitis mendum, quam coctaneos Φωκαεῖς & Φωκεῖς. Eſt enim Φῶκαια, urbs Jonie, ſed Φωκεῖς unus ἔθνους, Achaïæ regio. Bene Harpocration in voce Μασσαλία. Γεωγράφος καὶ ῥήτωρ ὁ Ἀρτεμίδωρος, ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Γεωγραφουμένων λόγων, Μασσαλίαν ἀποικίαν εἶναι Φωκαέων τῶν Ἀσίαν, οὐ Φωκαλίαν ἀποίκων. Ad quem locum vide Mauſacum, & Salmaſium hac de re agentem pluribus in Plin. Exercit. pag. 94.

[22] Μάσσης γὰρ τὸ δίκτυον φασιν Αἰολεῖς. ἀπὸ δὲ τοῦ ἁλιέως καὶ τῆς μάσσης ὠνόμασεν.] Quanquam omnes editi & calamo exarati conſtanter utroque loco μάσσης per s ſimplex exhibeant, exiſtimabamus tamen melius reſponſurum opinioni noſtri Stephani, ſi vox duplici σ excuderetur, quia urbis nomen ſic expreſſit. Præterea etiam Archiepiſcopi Theſſalonicenſis auctoritate movebamur, qui paſſim Stephanum tranſcribens, μάσσης, non vero μάσσης agnoſcit, ſic enim in Comment. ad Dionyſ. de Situ Orbis: Ἔστι δὲ ἡ μάσσα χάλκη Μασσαλίας, ἀλλὰ καὶ πόλις Λιγύων πρὸς τῷ τοῦ Κελτικοῦ, ὑπερβεβηκυῖα δὲ ἡ μάσσα, ἡ ἐπιβολὴ Αἰολικῶς, καὶ ὅτι τὸ ἁλιεὺς ἀφαιρεῖται, φησὶ, ὁ τῶν ἀλιέων Φωκαέων (ſic legendum non Φωκαέων) κωμῳδιογράφος, καὶ ἰδὼν ἁλιέα, ἐπιλαβόμενον μάσσης, ἕλκοντα τὸ δίκτυον πρὸς αὑτόν, ὅθεν καὶ ἡ πόλις Μασσαλία, ἀπὸ τοῦ μάσσης, καὶ τοῦ ἁλιέως. Satis opportune hæc verba produximus, quorum beneficio adhuc duo hac ſectione menda expungi poſſunt. In omnibus MSS & editis Stephani ἀπὸ πόλεως legebatur & deinde καλοῦσιν, pro quibus ex Euſtathio ἀπὸ πόλιος, & ἐπιλαβόμενον ſubſtituimus. Sed cum hæc de *Maſſilia* etymo ſermo incidat, non poſſum quin addam, ſcriptis ſuis illuſtrem Menagium in Amenit. Jur. Civilis exiſtimare, ridiculam eſſe Stephani ex Timæo opinionem. Vult enim vir doctiſſ. a *μάσσειν* fieri *μασσαλία*: unde *μασσαλιώτης*, a quo *μασσαλιώτης*, & à quo *μασσαλιώτης*. Hinc que cenſet, Maſſilienſes, genus ſeverum & fortem aliis molles audiiſſe, uti demonſtrant loci Plauti, Athenæi & Suidæ, ſed præſertim Flori verba lib. IV cap. II, mire ipſius ſententiam adſtruere, cum ait: *Maſſilia Græcula civitas, nunquam mollitiæ nimium, & vallum exedere, & inermibus marbaricis anſis, & comredi mavolum.* Deinde tranſit in opinionem Francilci Cuicti, qui in notis ad Stephanum, *Maſſiliam* deducit a *μάσσω*, id eſt, *magneo*. Neque enim a *mollitie Maſſiliam* victum fuiſſe contendit (quanquam urbem in Iberia *Μαλάκη* dictam invenit) ſed quia *μασσαλία mollitiem* denotat, Maſſilienſes pro mollibus habitos fuiſſe arbitratur.

[23] Τὸ ἐθνικὸν, Μασσαλιώτης.] Omnia gentilia ab hac urbe deducta duplici σ exeunti curavimus, quæ emendatio variarum ſcriptorum auctoritate comprobari poſſet. Apud Goltzium videtur nummus cum inſcriptione MACCAAIHTΩN.

[24] Μάσσακα, πόλις Ἰνδῶν.] Hæc ſunt Arriani verba in Indicis, quæ mihi ſuſpecta videntur: Ἔστι δὲ Ἀσσακηνοὶ ἐν Μάσσακα, πόλις μεγάλη, ἣν οἱ μὲν Ἀσσακηνοὶ

ΜΑΣΣΙΑ, χώρα ἐπικειμένη τῆς Ταρτησίας. τὸ ἐθνικὸν, Μασσιανός· Θεόπομπος τετάρτῳ παραφθαρτῷ τρίτῳ.

ΜΑΣΤΑΥΡΑ, [18] πόλις Λυδίας, ἀπὸ Μᾶος. Μᾶ δὲ τὴν Ῥέαν εἶπεν, ἣ παρέδωκε Ζεὺς Διόνυσον τρέφειν καὶ ἡ Μᾶ αὐτὸν ἐκάλει. Ἡ Ἥρα ἐρωτηθεῖσα, τίνος εἴη τὸ βρέφος; Ἄρεος, ἔφη. καὶ αὐτὸν Καρῶν ὁ Διόνυσος Μάσαρις ἐνταῦθα ἐκάλεσε. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἡ Ῥέα Μᾶ, ἣ πατρὸς αὐτῇ ἐθύετο αὐτοῖς Λυδοῖς, ἀφ' ἧς ἡ πόλις. ῥεῖ δὲ διὰ μέσης πόλεως [19] Χρυσόρρας λεγόμενος. [20] τὸ ἐθνικὸν Μαστωρεύς, ὡς Πηγασεύς. ἔρηται δὲ Μαστωρείτης.

ΜΑΣΤΙΑΝΟΙ, [21] ἔθνος περὶ τὴν Ἡρακλείους στήλας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. εἴρηται δὲ ἀπὸ Μασσίας πόλεως.

ΜΑΣΤΡΑΜΕΛΑ, πόλις ἐν [22] λίμνῃ τῇ Κελτικῇ. Ἀρτεμίδωρος ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν ἑνδεκα

ΜΑΣΣΥΛΟΙ, Λιβυκὸν ἔθνος. Ἀπολλόδωρος. [23] Πολύβιος ἐν ἑβδόμῳ, Μασσυλεῖς αὐτούς φησι.

ΜΑΣΧΑΝΗ, [24] πόλις περὶ τὴν Σκηνιτῶν Ἀράβων. Κυάδρατος ὀγδόῳ Παρθικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Μασχανεύς.

ΜΑ-

A MASSIA, regio quæ Tartessis adscribitur. Gentile, Massianus, quo utitur Theopompus libro quarto & quadragesimo.

MASTAURA, urbs Lydiæ, sic dicto a Ma, quæ sequebatur Rheam, cui Jupiter Bacchum educandum dedit. Ma interrogata a Junone, cujus infans esset, respondit Arios, id est, *Martis*. Atque hunc a Caribus Bacchus Masaris appellatus est. Rhea etiam vocabatur Ma, eique apud Lydos taurus sacrificabatur, unde urbs Mastaura dicta est. Fluvius vero per mediam urbem vehens Chrysaoras appellabatur. Gentile, Mastaurensis, uti Pegasensis. Aliquando etiam Mastaurita dicitur.

MASTIANI, gens prope columnas Herculeas, auctore Hecatæo in Europa. Gens autem a Mastia urbe sic dicta est.

MASTRAMELLE, urbs & palus Celticæ, auctore Artemidoro in Epitome librorum undecim.

MASSYLI, gens Libyca, cujus meminit Apollodorus. Polybius libro VII eos Massyleos nominat.

MASCHANE, urbs prope Scenitas Arabes, cujus meminit Quadratus lib. VIII Parthicorum. Gentile, Maschanensis.

MA-

τος ἡ γῆς ἐν ἡ Ἀτραπίας. Eodem modo hæc urbs appellatur in indice præfixo lib. XVII Diod. Sicul. Ὡς Μάτταυρα πόλις ἐγγὺς ἐκπεσόντος Ἀλεξάνδρου, τὸν μυθώδη καὶ πανῦν λαμπρῶς ἀγωνιζόμενον κρατήσαντα. Certe illud Stephani Μάτταυρα, cum justam literarum seriem observat, me impellit, ut terme credam, reliqua apud Arrianum loca, ubi hæc urbs Μάτταυρα appellatur, in levi mendo delitescere, & scripturam per K. potiorem esse, quam per T. Imo tic quoque in Strabone emendandum judico, licet Casaubonus pro Μασσίᾳ etiam Μάτταυρα substituat.

[18] Μάσταυρα, πόλις Λυδίας.] Meminit hujus urbis Strab. lib. XIV: Πεδίον] δὲ ἀξιόλογον ἐμπίπτει μέχρι τῆς Μαιάνδρου. Κεφαλὴ δ' Ὀλυμπίου εἰσὶ δὲ Βαῦλα, Μάσταυρα &c. Latino ore hinc formatur gentile MASTAURENSIS, quod est apud Plin. lib. V cap. XXIX.

[19] Χρυσόρρας λεγόμενος.] Sic constanter exhibent MSS & editi. Citat tamen ex Stephano Reinesius in var. lectionibus *Chrysorrhoas*, quod non est probandum, uti neque illud, quod Pactolo Chrysorrhoæ nomen attribuat. Quanquam certum sit Pactolum arenis suis auriferamenta vehere, nusquam tamen *Chrysorrhoas* dicitur. Ille amnis est in Syria, & Damascenam regionem perfundit.

[20] Τὸ ἐθνικὸν, Μαστωρεύς.] In numismate Domitiani apud Goltzium legitur hæc inscriptio, MAΣΤΑΥΡΙΤΩΝ.

[21] Μαστιανοὶ, Ἔθνος περὶ τὰς ἔξω Ἡρακλ. στήλ.] Iidem mihi videntur, qui in Μασσία ex Theopompo Μασσανοὶ appellantur, & ubique a Stephano Μασσανοὶ, præterquam hoc in loco. Vide in Ἐλαῖουσα, Πάφος, Μαλλῶται & Σῖδη. Polybio tamen libro III Massæi dicuntur, cui etiam urbs Μασσία eodem libro: Πολίσας] δὲ ἐπὶ τῷ Καλῷ λιμένι, Μασσία, Ταρσεῖον

[22] Λίμνῃ τῇ Κελτικῇ.] Ab hac palude, cui adjacet, urbs nomen accepit. Plinius lib. III cap. IV emen-

dante Samasio ad Solinum: *Insigne stagno Mastramela oppidum, Maritima Avaticorum.* Casaubon. super hoc Plinii loco sententiam vide in notis ad Strab. pag. 72. Sed locum Plinii longe alio modo emendavit Vir Maximus ad Melam: *Ultra fossæ ex Rhodano, C. Marii opere & nomine insigne stagnum Mastramela, oppidum Maritima Avaticorum.* Verum deinde addit eadem esse Mastramela & Maritima. Nunc *Martegue* vocatur oppidum, & lacus quem obstruit, *Lac de Martegue.* Mastramelæ etiam meminit Festus Avienus, cujus verba ab eodem Vossio hunc in modum emendantur:

Gens hic Veragri: Bergineque civitas,
Salyes atroces, oppidum Mastramele
Priscum paludis, terga celsum prominens,
Quod incolentes Cathusyssium vocant.

[23] Πολύβιος ἐν ἑβδόμῳ.] Locus Polybii hodie non exstat, adeo ut de genuina scriptura non simus certi. Eustathius ex Polybio Μασσυλεῖς citat in commentariis ad Dionysium pag. 29. Ὅτινα εἰσὶ μέχρι Μασσυλιέων] ἔθνους τινὸς, ἐφεξῆς τοῦ, περὶ τὸν καλούμενον, ἐλθὼν πάλιν ἐπὶ τὰ ἑσπέρια μέρη, ἐπὶ τὰς κοίλας τὰ ἔσχατα μεσογείους λέξει ἱστορῶν. Πολύβιος δὲ Μασσυλεῖς γράφει αὐτούς. Verum hodie lib. III apud Polyb. Μασσυλίαν memoria celebratur, qui mihi iidem videntur. Male in Plutarcho Paralleli Μισσύλιοι appellantur, quod fabulosi Xylander, cum verteret *Massilios.* Hæc sunt Plut. verba, Καλλιφῶν Κρότωνι, ἀνὴρ ἐπιφανὴς Ῥηγίνῳ συμπολιτεύεται, ἐπιφθόνῳ Μισσύλιοι πολίτῃ. Scribendum Μασσαλιώτης.

[24] Μασχάνη, πόλις περὶ τὴν Σκηνιτῶν Ἀράβων.] Originem nominis habere videtur ab Arabico مسكن *Maschan:* nam quodvis habitaculum locus ve ad quietem aptus hoc nomine insignitur.

ΜΑ'ΤΑΥΡΟΣ, [37] πόλις Σικελίας, A
Λοκρῶν κτίσμα. τὸ ἐθνικὸν, Ματαυρῖνος.
Στησίχορος Εὐφήμου παῖς Ματαυρῖνος
ἦν, ὁ τῶν μελῶν ποιητής.

MATAURUS, urbs Siciliæ a Locris condita. Gentile, Mataurinus. Stesichorus Euphemi filius genere erat Mataurinus, poëta melicus.

ΜΑΤΙΑΝΗ', μοῖρα τῆς Μηδίας· [38] Στράβων ἑνδεκάτῃ. τῶν δ' γένος ἐστὶ τῆς Μηδίας ἐν τῇ Ματιανῇ. B

MATIANE, pars Mediæ, auctore Strabone libro XI. Hoc vero fit in Matiane Mediæ.

ΜΑΤΥΚΕ'ΤΑΙ, ἔθνος Σκυθικόν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

MATYCETÆ, gens Scythica, cujus meminit Hecatæus in Europa.

ΜΑΥΡΙΤΑΝΊΑΙ, δύο· [39] ἡ μὲν Τιγγιτανία, ἡ δὲ Καισαρέα, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ.

MAURITANIÆ duæ, altera Tingitana, altera vero Cæsarienſis, teſte Marciano in ejus Periplo.

ΜΑΥΡΟΥ'ΣΙΟΙ, [40] οἱ Μαῦροι, C
ἔθνος μέγα Λιβύης, ὡς Κυάδρατος ἐν
τρίτῳ Παρθικῶν. [41] τὸ ἐθνικὸν, Μαυρέσιος. τὸ θηλυκὸν, Μαυρουσία.

MAURUSII & Mauri, gens magna Libyæ, cujus meminit Quadratus lib. primo Parthicorum. Gentile, Maurulius & fœminino Maurusis.

ΜΑΥΣΩ'Λ, κώμη Κορίνθου. Θεόπομπος τεσσαρεσκαιδεκάτῃ δεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Μαυσώλιος. D

MAUSUS, pagus Corinthi, de quo Theopompus libro XXXII. Gentile, Mauſenſes.

ΜΑΥΣΩΛΟΙ, οἱ Κᾶρες, ἀπὸ Μαυσώλου Δημοσθένης δεκάτῳ Βιθυνιακῶν, Δαίδαλα Μαυσωλῶν.

MAUSOLI, ſic Cares appellantur a Mauſolo, auctore Demoſthene libro X Bithyniacorum. Dædala Mauſolorum.

ΜΑΧΑΙΡΟΥ'Σ, φρούριον τῆς Ἰουδαίας, [42] ὡς Ἰώσηπος. [43] τὸ ἐθνικὸν ὄφει- E

MACHÆRUS, caſtellum Iudææ, de quo Joſephus. Gentile debebat eſſe Machæ-

[37] Μάταυρος, πόλις Σικ.] Emendandum eſſet, ὡς Ἴστρος, ſi auctor noſter illi Italiæ parti, in qua Locros, non aliquando Siciliæ nomen attribueret. Ideoque in Italia collocat, & Mataurum nominat: Ἰστρος δὲ Εὐφήμου, ἢ Εὐφορίωνος, ὡς δὲ ἄλλοι, Εὐκλείους, ἢ Τίτου, ἢ Ἡγησιλόχου δὲ καὶ πόλεως Γραικίας τῆς Σικελίας. ἐκλήθη γὰρ Ὑραιτία. Οἱ δὲ ἀπὸ Ματαυρίας τῆς ἐν Γαλατίᾳ. *Strabo Mataurus* ad fluvium ejuſdem nominis, hodie *Metauro* dictum, cujus deſcriptio pretenda ex Cluverio lib. IV. Ital. Ant.

[38] Στράβων ἑνδεκάτῃ.] Vitium hoc irrepſerat, nam in libro duodecimo, ſed undecimo, ut & lib. ſecundo hæc verba leguntur: Sed undecimum elegimus, quippe Media ibi deſcribitur: Τῶν δὲ γένος ἐστὶ καὶ ἐν τῇ Ματιανῇ, ἣ τὰ Ἀγχίαλα καὶ τὴν Σαπειρίτιν, ἔστι δὲ Ἀγχίαλος

[39] ἡ μὲν Τιγγιτανία, ἡ δὲ Καισαρέα, ὡς Μαρκ. &c.] Miror hunc locum tractarunt librarii, nam in Palat. notæ Salmaſius, ὡς Μάρκος ἐν τῷ ἐπιτόμῳ. Sed multo ſpatiſſus & Junta ex ſuis libris edidere: ἡ δὲ Καισαρέα, ὡς Μάρκος ἐν ἐπιτόμῳ. Nos Xylandrianam ſecuti, in qua vera lectio exprimitur. Miror ſummo-rum Ockhum in *Cale Alle* ſcripturam vocis Καισαρέα tentare probare in Stephano, ut cenſeat *Augaſta* vel *Auguſtidia* eodem modo formatum. Notatu eſt hæc Mauritaniæ diviſio, in Tingitanam & Cæſarienſem, quam primus inſtituit Claudius Cæſar, ut Dione lib. LX.

[40] Μαυρούσιοι, οἱ Μαῦροι.] Magnam gentem fuiſſe Mauros, præter Quadratum quem noſter citat, etiam teſtatur Strab. lib. ultimo: Οἰκοῦσι δ' ὑπερπολὺ Καφήνων μὲν ὅσον τὸ Ἑπτάδιον λεγόμενον, Λιβυσφοινίκων, οἱ νομάδες, Μαῦροι δ' ὅσον τὸ Γαιτούλιον ἐπὶ τὸ ὄρος. *Mauruſii* igitur a Græcis, ſed a Romanis *Mauri* appellabantur. Inde Latini fecere etiam ſuum *Morus*, Morulus & Morula apud Plautum, uti a plaudo *plodrum*, cauda coda &c. Uti incolæ Mauruſii a Græcis, ſic etiam ipſa regio iis Mauruſia dicebatur, teſte Vitruvio lib. VIII cap. II: *Mauruſia quam nunc Mauritaniam appellant.* Euſtath. ad Dionyſ. Ἀγχίαλος τῶν ἐπὶ Μαυρούσιοι, ὡς ἐκ Μαύρου οἱ Ῥωμαῖοι λέγουσι.

[41] Τὸ ἐθνικὸν, Μαυρέσιος. Τὸ θηλυκὸν Μαυρουσία.] Sine ſenſu commodo legebatur in prioribus editionibus: Τὸ ἐθνικὸν, Μαυρουσία.

[42] Θεόπομπος τεσσαρεσκαιδεκάτῃ δεκάτῃ.] Locus, quem noſter innuit, videtur apud Theopompum extitiſſe lib. XXXIX Philippicorum, ita enim noſter in voce Αἴσυη, κώμη Καρίας. Θεόπομπος τεσσαρεσκαιδεκάτῃ ἐκδόσεως Φιλιππικῶν. Αἴσυη ἡ Μαυσώλου κώμη μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος. Potuiſſet etiam Theopompus alio libro hunc vicum celebraſſe, quare nihil mutamus, quanquam admodum veriſimile ſit, noſtrum hæc Theopompi verba reſpicere.

[43] Δαίδαλα Μαυσωλῶν.] Olim legebatur male Δαίδαλος Μαυσωλῶν, ſed emendavit Salm. ad oram ſui Steph. & in Plin. Exercit. Mauſoli hic ſunt Cares, & Dædala urbs Cariæ. Uti nos edi curavimus, etiam ſic exhibent Florentina Venetaque editio, quas tuto ſequutus fuiſſet Hulmannus.

[42] Ὡς Ἰώσηπος.] Variis in locis, in Antiq. Iud. & de bello Iud. hujus caſtelli memoriam celebrat, ſed inſignior deſcriptio petenda eſt ex lib. VII de Bel. Jud. Meminit quoque ejus Strabo lib. XVI. Situm graphice depingit Eugeſippus de diſtantiis locorum Terræ Sanctæ: *Decimo miliario a Samaria, quæ & Sebaſte, id eſt, Auguſta, ab Auguſto Cæſare dicta: in qua ſepulcrum fuit paranymphus ille & præcurſor Domini, Joannes Baptiſta, ab Herode decollatus trans Jordanem juxta lacum Aſphaltiten in caſtello Macherus, & a diſcipulis ſuis inde tranſlatus Sebaſten.* Ibi ſine dubio ſcribendum *Macherus* cum diphthongo.

[43] Τὸ ἐθνικὸν ὄφειλεν Μαχαιρώντιος, ὡς Γαμαλιώτης.] Locus in omnibus libris erat lacunoſus & corruptus, legebatur enim: Τὸ ἐθνικὸν ὄφειλεν ὡς Γαμαλιώντιος. Nos eum replevimus & correximus: nam paſſim ſic ſolet loqui Stephan. agens de gentilium anomalia. Cæterum Μαχαιρώντιος eſt apud Joſeph. de Bel. Jud. lib. II cap. XXXVI: Καὶ τὸν ὑπὲρ Μαχαιροῦντα ἐκβάλλει τὸν πολίτην, ἐπιπέμψας τοὺς ἀφηγουμένους Ῥωμαίων ἱππέας τὸν

Ἀγρίλεν Μαχαιρέντιος, ὡς Ἑκαταῖος. ἐστὶ δὲ ὁ Μαχαιρεὺς οὗτος φησι. A Acheruntius, uti Hecataeus, sed ipse unice voce Macheritas.

ΜΕΓΑΛΗ πόλις [49], πόλις Ἀρκαδικὴ, ἣν συνῴκισαν ἄνδρες Ἀρκάδες [47] μετὰ τὴν Λεύκτρικὴν. ὀναλείπει δὲ αὐτῆς τὸ ἥμισυ μέρος [48] Ὀρέσται, ἀπὸ τῆς Ὀρεστοῦ παρουσίας. εἰσὶ δὲ πολῖται Ὀρέσται, καὶ Μεγαλοπολῖται. B εἷς δὲ ἐξ [47] Κερκίδας ἄριστος νομοθέτης, καὶ μιριάμβων ποιητής· καὶ Αἰνησίας ὁ περιπατητικὸς, ὁ Θεοφράστου μαθητὴς· καὶ [48] Ἀκεσίδωρος, ὃς πολιτῶν ἀνέγραψε φύσεις· καὶ Πολύβιος, τεσσαράκοντα βιβλία γεγραφώς. ἔστι Μεγαλοπολίτης. τὸ κτητικὸν, μεγαλοπολίτικος. δεύτερον, πόλις Καρίας, [49] ἡ νῦν Ἀφροδισιὰς, ἡ πρότερον Λελέγων πόλις. ὠνομάσθη δὲ Νινόη. ἀπὸ Νίνου. ὁ πολίτης, Νινοήτης. ἔστι δὲ Ἰβηρίας Μεγάλη πόλις, ὡς Φίλων. ἔστι δὲ Μεγάλη νῆσος, [50] ἡ νῦν Λυκιάς.

MEGALOPOLIS, urbs Arcadiæ, quam condidérunt viri Arcades post cladem Leuctricam. Dimidia sui parte Orestis relinquitur ab Orestis adventu. Cives Orestæ, & Megalopolitæ. Ex hac urbe oriundus fuit Cercidas optimus legislator & Miambiborum poëta: insuper Æneslas peripateticus Theophrasti discipulus, & Acestodorus qui de urbibus scripsit, & Polybius qui quadraginta libros consignavit. Illi omnes Megalopolitæ vocantur. Possessivum Megalopolitícus. Secunda urbs Cariæ, quæ nunc Aphrodisias, antea vero Lelegum urbs vocabatur. Dicta est etiam Ninoë a Nino. Civis, Ninoëtes. Est quoque Iberiæ Megalopolis, uti Philo auctor est. Est quoque Megale insula, quæ nunc Lycias appellatur.

ΜΕΓΑΡΑ, πόλις περὶ τὸ Ἰσθμὸν, [51] μέση Πελοποννήσου, καὶ Ἀττικῆς, καὶ Βοιωτίας· ἧς Ἀθηνᾶναι Νισαία. ὀνομάσθη δὲ [52] ἀπὸ Μεγαρέως τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ τοῦ Αἰγίνης, τοῦ Παυ-

MEGARA, urbs circa Isthmum, media inter Peloponnesum, & Atticam, & Boeotiam, cujus navale Nisæa vocatur. Sic dicta est a Megareo Apollinis filio, vel Ægi filii

---

γρέως, ἢ Ποσειδῶνος ὑφ' οὗ. εἰδὼς τοῦ ὀνόματος τὴν ἀμφισβήτησιν ἱστορικὸς ἀνὴρ ἀκριβέστατα παρέστησε, καὶ λαβόντες τὰ παρ' ἐκείνου τὰ φέροντα ἐπὶ τὴν φυλακὴν κεφαλαιώδη κρίνομεν ἐν ΜΑΚΑΙΡΙΤΑΙ.

[49] Μεγάλη πόλις, πόλις ἡ Ἀρκαδίας.] Ita hunc locum nostra auctoritate & conjectura concepimus; nam imperiti rerum librarii alterum illud πόλις ejecerant, summopere necessarium. Urbis nomen aliquando seiunctis vocabulis Μεγάλη πόλις, aliquando compositis, Μεγαλόπολις effertur. Diogenes Laërtius in vita Platonis, ubi etiam conditores recensêt, nomen urbis separatis vocibus scribit: Φασὶ δὲ Παμφίλαν ἐν τῷ πέμπτῳ & εἰκοστῷ τῶν ὑπομνημάτων, εἰς Ἀρκάδες & Θεσσαλοὶ Μεγάλην πόλιν οἰκίζοντες παρηγόρουν αὐτοὺς τοιαῦτα ποιεῖν. Pausanias in Arcadicis etiam Arcadas conditores urbis fuisse ait. Ἡ δὲ Μεγάλη πόλις πανσὶν πόλιν ἐστὶν, ἀπὸ τῆς Ἀρκαδικῆς μόνον, ἀλλὰ & τῆς ἐν Ἔλιδι. Deinde addit: Συνῴκισε δὲ αὐτὴν ἐκ κωμῶν ἐς κοίτην ἐς Ἀρκάδες. Deinde idem testatur Pausanias, Epaminondam coloniæ auctorem jure optimo vocari, quia Arcadas in unum congregavit, & mille Thebanorum delectam manum, duce Pammene Arcadibus misit, qui auxilio essent, si forte Lacedæmonii coloniam impedire essent aggressi.

[50] Μετὰ δὲ Λεύκτρων.] Indefinite noster statuit, Megalopolin post cladem Leuctricam esse conditam: nec usurpatus multo Pausanias libro jam citato, eo coloniam esse deductam ipso anno, paucis post mensibus, quam Lacedæmonii Leuctricam cladem accepissent, ita enim ille: Συνῳκίσθη δὲ ἡ Μεγάλη πόλις ὀγδοηκοστῷ πρὸ ἔτους, ἢ μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις ἧτταν Λακεδαιμονίων τὴν ἐν Λεύκτροις.

[47] Ὀρέσται.] Vide nostrum in illa voce, ubi Arcadicam Orestiam celebrat.

[47] Κερκίδας ἄριστος νομοθέτης, καὶ μιριάμβων ποιητής.] Hujus miniambi citantur a Stobæo, versibus quos scazontas, seu χωλιάμβους Græci nominant, conscripti. Eodem metri genere Cn. Matius mimiambos suos scripserat, ut docet Terentianus & A. Gellius lib. xx cap. VIII. Vide Valesium ad Am. Marcell. pag. 404. Nos hoc loco Xylandrianam sequimur, exhibent enim depravatissime edito Aldina Iuntinaque: Κερκίδας ἄριστος νομοθέτης, καὶ Πελοποννησίων ποιητής.

[48] Ἀκεσίδωρος, ὃς πόλιν συνέγραψε.] Male in omnibus libris Ἀκεσίνεως reperitur, quod animo ad Fragmentum de Dodone indicavimus, ubi de eodem hunc scriptorem & Plutarcho & Etymologi Mag. auctori fuisse cognitum

[49] Ἡ νῦν Ἀφροδισιάς.] Eadem de hac Caricæ urbe scribit Suidas in Νινόη. ἐν δὲ Καρίᾳ Ἀφροδισιὰς· ἐκαλεῖτο πρότερον Πελασγῶν Λελέγων· ὅθεν ἡ πόλις ἐστὶ μητρόπολις, Μεγάλη πόλις. εἶτα ἀπὸ Νίνου, Νινόη. ὁ πολίτης Νινοήτης.

[50] Ἡ νῦν Λυκιάς.] Non satis attente hunc locum legit Ortelius, existimans hæc mentionem fieri de aliqua Lyciæ insula. Putavit Λυκίας ingigneudum fuisse scriptum, cum sit cujus rectus. Salmasius in margine sui Stephani habet: Forte legendum ἡ νῦν Λέσβος. Plinius lib. v cap. xxxi *Megalen* ponit circa Smyrnam, ita enim ille: *Juxta Smyrnam sunt Phrixidæ, Carteria, Alopece, Clausia, Eschatæ, Hyssira, Cranaonesos, Megale.* An hanc vetus nobis peritiores dijudicent.

[51] Μέση Πελοποννήσου, καὶ Ἀττικῆς, καὶ Βοιωτίας.] Accurate satis situm hujus urbis depingit noster, cum eam locans mediam inter tres celeberrimas Græciæ regiones, quam alii statuunt inter principes illarum regionum urbes. Vellejus Paterculi lib. i: 11: *Peloponnesii digredientes finibus Atticis, Megaram mediam evinctho Athenisque urbem condidere.* Portum habet commodissimum, cujus nomen ætate Pausaniæ adhuc vigebat, uti is in Atticis testatur.

[52] Ἀπὸ Μεγαρέως τοῦ Ἀπόλλωνος.] Nusquam obvium in Megarei genealogia Apollo agnoscitur. Aliquando Megareus Neptuni filius dicitur, & aliquando Pandionis a Pausan. lib. i: Βασιλεύοντος δὲ ἐν Ὀγυγίου Μεγαρέως τοῦ Ποσειδῶνος ἐκείνοις ἐφικέσθαι φασὶ Δευκαλίωνα ἐπὶ Παρνησσὸν. Hinc versibus nonnullis interjectis: Μεγαρέα δὲ ἐν Ἡσιόδου, γενέσθαι Νίσου σωτῆρα τῆς πόλεως. Ἐπὶ δὲ Πανδίονος τοῦ Μεγαρέως ἀφικέσθαι Τηρέα. Vertit tamen interpres: *Megareum deum Neptuni filium, cui Nisus Iphinoës filiæ nuptum dederat, successisse in regnum* Pandionis. Dicit tradi Megarum Jovis filium fuisse: Tzetzes

Πανδίονος, καὶ Ἐρεχθέως, καὶ Ἡφαίστου. ἀπὸ τοῦ τραχέος καὶ χώρας. [14] ὁ πολίτης, Μεγαρίς. ἀφ' ἧς Θέογνις, ὁ τὰς Παραινέσεις γράψας. ἐν ᾗ σχολὴ Φιλοσόφων Μεγαρικῶν λεγομένη, [15] διηκροᾶτο Εὐκλείδου Μεγαρέως Σωκρατικοῦ. ὡς Στράβων ἱστορεῖ. [16] τὸ θηλυκὸν ἀπὸ τοῦ χώρας, Μεγαρὶς, καὶ Μεγαρηΐς. καὶ κτητικὸν, Μεγαρικός. ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς περαίνειν ἀπὸ τοῦ λέγειν, καὶ ἀπὸ ἔθους, ὡς οἱ ἔμποροι τὰ ἀγγεῖα διαφθείροντες. καὶ τοπικὸν. Μεγαρεύει, ἐν τόπῳ· ἐν τόπῳ Μεγαροῖ, ὡς Πυθοῖ. ἐν δὲ Μέγαροις ἐν Θεσσαλίᾳ τρίτη, ἄλλη. πρώτη, ἐν Ἰλλυρικῷ. πέμπτη, ἐν Μολοσσίδι. ἕκτη, ἐν Σικελίᾳ, ἡ πρότερον Ὕβλη, [17] ἀπὸ Ὑβλωνος βασιλέως Ὑβλαῖοι, οἱ πολῖται.

ΜΕΓΑΡΙΚΟΝ πολίχνιον, ὃ συγκαταλέγεται τοῖς Βιθυνῶν πόλεσιν. Ἀρτεμᾶς πέμπτῳ, Ἀτλαντικῆς π, καὶ Ἡρακλεία, [18] καὶ τὸ τερμνὸν ἴθνικον.

ΜΕΓΑΣΑ, ὡς Γέρασα, πόλις Λιβύης Ἑκαταῖος δευτέρᾳ Ἀσίας. ἐξ ὧν ἀπόφασις, καὶ Ἀροτῆρες.

ΜΕ-

Filii Pandionis, filii Erechthei, filii Vulcani. Vel propter asperitatem regionis sic dicta est. Civis, Megarensis, ex qua erat Theognis, qui Paræneseis conscripsit. Fuit ibi schola Philosophorum, qui Megarici dicebantur, successores Euclidis Megarensis Socratici, teste Strabone libro IX. Femininum de regione dicitur Megaris & Megaridis, & possessivum Megaricus. Sic enim oportet Megarica vasa appellare per E, non per A, quemadmodum mercatores, qui primam syllabam corrumpunt. Localia de loco, ex Megaris, in loco in Megaris, uti in Pytho. Est quoque Megara urbs Thessaliæ. Tertia in Ponto. Quarta in Illyrico. Quinta in Molosside. Sexta in Sicilia, quæ ab Hyblone rege prius Hybla dicebatur. Et cives, Hyblæi.

MEGARICUM, oppidulum quod Bithynorum urbibus accensetur, cujus meminit Arrianus libro V. Aliacus, & Heraea, & Megarica gens.

MEGASA, uti Gersa, urbs Libyæ, de qua Hecatæus in Asiæ Periegesi. Ex illa sunt Sitophagi & Arotenses.

ME-

ἐκείνων Μεγαρεῖς κλῆσιν ἔλαβον ἐπωνυμίας, μοίρᾳ, ἐκεῖ ἔφασαν, συμβούλῳ Διὶ, Μεγαρεῖ τε καὶ Ἀλκάθοῳ ἐπὶ πᾶσιν ἐκ τοῦ νικᾶν δὲ τὸ νικᾶφος. Idem etiam statuit Erymologus Magn. Auctor in Γεγάνιον. Ab hinc longissime abest Apollod. lib. III, statuens Megarcum. Hippocratis filium esse: Καὶ Μεγαρέα τὸν Γιππολύτου ἐξ Ὀτρηρῆς βασιλεύσαντα Ἀθήνησι. Sed in tabulis nulla exstitit, neque in iis quærenda

[13] Ἡ ἀπὸ τραχέος καὶ χώρας.] Quantum ego conjicere possum assequi, videtur Stephanus ex peregrina quidem lingua, uti sæpius aliis in locis facit, velle inferre illud μέγαρα, quod nomen urbis repræsentat, quasi esset ἀπὸ τραχέος, quod an veritati sit consentaneum, ei sequentibus judicetur. Ego mihi universum orum a Corintho Athenas usque, quasi inter legam, mentius ob oculos ponens, eodem illo tractu Scironides Petras reperio, ita littus occludentes, ut mare versus pateat transitus, teste Strabone lib. IX. Hæ nomen acceperunt a Scirone quodam, qui a pinuum curvatione Pityocamptes dicebatur. Hic cum Megaridem vicinasque regiones perpetuis latrociniis infestaret, necesse habebant incolæ in collibus petris proximisque montibus speluncas & latebras cavernas cavare, ut contra ejus vim & insidias essent tuti. Hujusmodi cavernæ, quæ fortasse illi originem dedere, Arabice appellantur مغارة megarah, & Hesychio σπήλαια ἀνάκτορα, ut enim ille, cujus verba hunc in modum sunt concepta: Μέγαρα, οἱ μὲν δὲς σπηλαίους ἀνάκτορα ἔφασαν, καὶ Σκιρωνίδα πέτρας. τινὲς δὲ σπηλαίους ἁπλῶς, ἢ πύλας. De hujusmodi speluncis & subterraneis cavernis loquitur Josephus lib. XIV Antiquit. Ἡρώδης δὲ ὁ βασιλεὺς ἐφύλαττε καὶ πύλας ἔβαλλε σπηλαίων, καὶ ἧς μεγάλαι τινὲς, κατεσκευασμένοι ἔσαν ἐν τοῖς τόποις, πάσας εἶχον ἐμπεπλησμένας. ὧν δὲ τυγχάνει μάλιστα τοιοῦτον ἐν Ἰδουμαίᾳ. Imo multo magis in hac sententia subterraneas sive montanas cavernas hinc urbi nomen dedisse, quis me dehortabitur? Strabo lib. jam citato, universam Megaridem montosam atque collibus subasperam, & præter Scironidas petras etiam Oncios montes maximam Megaridis partem constituere.

[14] Ὁ πολίτης, Μεγαρίς.] Passim apud Pausaniam & Strab. hoc gentile occurrit: Sed in numismatibus apud Goltzium legitur ΜΕΓΑΡΑΙΩΝ. Quo etiam noster usus est in Κόδρος. & Θήβαι, Κοδριανός, ὡς Μεγαρικός.

[15] Διηκροᾶτο Εὐκλείδου] Priores editiones omnes & libri MSS exhibent Διηκροάσατο Εὐκλείδου. Quod quanquam videatur ad vocem præcedentem σχολὴ, malim tamen cum Strabone loqui, unde noster hæc de Megaricorum secta hausisse fatetur, ita enim ille: Ἔσχε δὲ λόγον ἡ φιλοσόφων αἵρεσις ἡ καταγομένη Μεγαρικὴ, Εὐκλείδου διηκροάσατο Μεγαρέως Σωκρατικοῦ ἀνδρὸς Μεγαρέως ἔθους.

[16] Τὸ θηλυκὸν ἀπὸ τοῦ χώρας, Μεγαρὶς, καὶ Μεγαρηΐς.] Ultimum femininum poeticum videtur. Cæterum Μεγαρὶς non solum de regione, sed etiam de femina accipitur. Suidas: Μεγαρὶς γυνὴ, Μεγαρίδιον. καὶ Μεγαρὶς, ἡ τῶν Μεγάρων ἔθνος, καὶ ἡ ἀπὸ τῆς πόλεως θήλεια χώρα.

[17] Ἀπὸ Ὑβλωνος βασιλέως] In voce Ὑβλαῖος inquit ἀπὸ Ὑβλωνος βασιλέως. Sed satis tamen est, quod hic editur, & se tueri potest auctoritate Thucydidis, sic enim ille lib. VI: Καὶ λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι τῆς νήσου ταύτης Χαλκιδῆς ἐκ Εὐβοίας ἐλθόντες κτίσαι, καὶ τοῦ κατὰ τὸν ἄνεμον, καὶ Θάψον ὀνομάσαι, οἱ δὲ Ἔλυμοι, οἳ αὐτοὶ ὄντες τῶν Τρωικῶν ἐκπλεύσαντες, καὶ Σικελοὺς ἀφικόμενοι τὰ μὲν πρὸς βορέαν καὶ τὴν θάλασσαν τὴν πρὸς ἑσπέραν, Μεγαρικὴν φασὶν, τὴν δὲ Ὑβλαίων ἐλαβέσθαι. Strabo author est, cum Megaræ nomen defecisset, Hyble permansisse, propter Hyblæi mellis præstantiam. Ptolemæus Megaram ab Hybla disjungit, quasi diversa essent oppida.

[18] Καὶ οἱ Μεγασηνὸς ἴθνος.] Non satis commode de oppidulo dicitur Μεγασηνὸς ἴθνος. Suspicor locum esse male sanum. Fortasse legendum: Μεγασηνὸς τόπος. Sic quoque alibi apud nostrum habemus Κυπρηνὸς τόπος.

H 2

ΜΕΓΙΣΤΗ, [59] πόλις ἐν νήσῳ τῇ Λυκίας, ὡς Πολύστωρ, ἀπὸ Μεγίστου τινός. [60] τὸ ἐθνικὸν, Μεγιστεύς.

ΜΕΔΕΩΝ, Βοιωτικὴ πόλις, ἡ Φωκικὴ ἐτέρα. [61] Στρεβώνων ἀνάτη. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μεδεῶνος, ἢ Πυλάδου ἐκ Ἠλέκτρας. τὸ ἐθνικὸν, Μεδεώνιος. ἔστι δὲ καὶ Ἤπειρος πόλις, καὶ κώμη.

ΜΕΔΙΟΛΑΝΟΝ, [62] πόλις Ἀκουιτανίας [63] οἱ οἰκοῦντες, Μεδιολάνιοι.

ΜΕΔΙΩΝ, πόλις πρὸς τῇ Αἰτωλίᾳ· Πολύβιος ὀκτωκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Μεδιώνιος.

ΜΕΔΜΑΣΑ, [64] πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Μεδμασεὺς τῷ τύπῳ τῆς χώρας, ὡς Πηγασεύς.

ΜΕΔΜΗ, [65] πόλις Γαλλίας ἐν κρημνῷ ἀμώνυμος· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [66] ἀπὸ Μέδμης κρημνοῦ τινός. ὁ πολίτης, Μεδμαῖος· ὅθεν καὶ Φίλιππος ὁ ἀξιόλογος ἀνὴρ, ὁ περὶ ἀνέμων γράψας. ἔστι δὲ ἑτέρα πόλις τῆς Αἰγυπτίας.

ΜΕΔΥΛΛΙΑ, πόλις, Ἀλβανῶν κτίσις, Ῥωμαίων ἀποικία· [67] Διονύσιος Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας γ. τὸ ἐθνικὸν, Μεδυλλῖνος.

ΜΕ-

MEGISTE, urbs & insula Lyciæ, cujus meminit Polyhistor, sic dicta a Megisteo quodam. Gentile, Megistensis.

MEDEON, urbs Bœotiæ, & alia Phocica, auctore Strabone libro IX. Sic dicta est a Medeone Pyladæ & Electræ filio. Gentile, Medeonius. Est etiam alia urbs Epiri & vicus.

MEDIOLANUM, urbs Aquitaniæ, cujus incolæ, Mediolanii.

MEDION, urbs juxta Ætoliam, de qua Polybius libro XVIII. Gentile, Medionius.

MEDMASA, urbs Cariæ, de qua Hecatæus in Asia. Gentile, medmasensis, juxta formam regionis, uti Pegasensis.

MEDME, oppidum Italiæ, & fons ejusdem nominis, auctore Hecatæo in Europa, nomen habens a Medme. Oppidanus, Medmæus. Ex hac erat Philippus vir commemoratione dignus, qui de Ventis librum conscripsit. Est quoque urbs Ægyptiacæ.

MEDYLLIA, urbs, Albanorum opus & Romanorum colonia, cujus meminit Dionysius Romanarum Antiquitatum lib. III. Gentile, Medyllinus.

ME-

59 Πόλις ἐν νήσῳ τῇ Λυκίας.] Fuit tamen in Rhodiorum potestate, quamvis Geographis Lyciæ annumeretur. Scylax: Καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ῥοδίων Μεγίστη, Λιμὴν πόλις. Vide commentaria nostra ad vocem Διλιγή.

60 Τὸ ἐθνικὸν Μεγιστεύς.] Apud Goltzium numismata inveniuntur, cum inscriptione ΜΕΓΙΣΤΕΩΝ.

61 Στρεβώνων ἀνάτη.] Sane dubio innuit hæc Strabonis verba: Μεδεὼν δ' ὁ μὲν Φωκικὸς ὑπὸ τὴν Κρισσαίαν κεῖται, λέγουσι Βοιωτίας πολίσματα ἐκπεσόντα· ὁ δὲ Βοιωτικὸς ἀπ' ἐκείνης κέκληται. πλησίον δ' ἐστὶν Ὀγχηστὸς ἱερὸν τῆς Φωκικῆς ἔχει. Eustathius, qui in comment. ad Homeri Catal. etiam refert, urbem hanc a Medeone Pyladæ & Electræ filio nomen habere, trium oppidorum meminit, sic enim ille: Μεδεὼν δὲ, ὁποῖ Μεδεῶνος τοῦ Πυλάδου & Ἠλέκτρας. ἢν λέγουσι Φωκικὴν Μεδεῶνα & Ἠπειρωτικόν. Ὁ δὲ γεωγράφος φησί. Μεδεὼν μὲν Φωκικὸς, ὑπὸ τὴν Κρισσαίαν κεῖται. λέγουσι Βοιωτίας. πόλιν ἐκπεσοῦσαν ἐκεῖθεν. ὁ δὲ Βοιωτικὸς ἀπ' ἐκείνης κέκληται.

62 Μεδιόλανον, πόλις Ἀκουιτανίας.] Quot modis & terminationibus veteres & recentiores hanc urbis nomen protulere videsis apud Cluverium Ital. Antiq. lib. I. Sæpius tamen occurrit Μεδιόλανιον, quam Μεδιόλανον Strabo lib. VI: Γεωγράφει δὲ Μεδιόλανιον ἔχον μεγαλόπολιν, πόλιν μὲν κάμηλον, τοῦ δὲ κρίλλου πόλιν, τίμιον δ' Ἄκτιν, ἀποικίσματα τῶν ἐνδόξων Ἀλπεινῶν. Illud autem concoquere non possum, quod hodie in Aquitaniæ Periplo, qui Marciani Heracleotæ nomen gerit, tradatur Mediolanium ad mare esse situm: Ἀκουιτανικὴ δὲ τὴ Γαρίννα παραμήκης κεῖται πόλις ἡ Ἀκουιτανίας Βιεννίλλα, ἐντεῦθεν παραπλεῖν Σάντους, ἐν πόλις Μεδιολάνιον ἐπὶ θαλάσσῃ κειμένη ἐν ἡ Γαρίννα ποταμῷ. Sed præterquam quod illa verba ἐπὶ θαλάσσῃ loco moveant, alios etiam vitiis hic locus obnoxius est, qui ita mihi videtur in integrum restituendus: Ἀκουιτανικὴ δὲ τὴ Γαρίννα παραμήκης κεῖται πόλις ἡ Ἀκουιτανίας Βιεννίλλα ἐπὶ θαλάσσῃ. Ἐντεῦθεν παραπλεῖν Σάντους, ἐν πόλις Μεδιολάνιον, κειμένη ἐν ἡ Γαρίννα ποταμῷ. Si quis meliora huic loco noverit præbis, ea lubens amplectar.

63 Οἱ οἰκοῦντες, Μεδιολάνιοι.] Absque quarta vocali in penultima gentile nomen occurrit apud nostrum. Σαντόνες, πόλις Γαλλίας. τὸ ἐθνικὸν Σαντόνιος, ἡ Μεδιολανίς. In antiquis lapidibus, ubi Claverius MEDIOLANENSES à Mediolano, & MEDIOLANIENSES à Mediolanio.

64 Μέδμασα, πόλις Καρίας.] In omnibus libris MSS & editis perperam Μέδμασσος legebatur, quod Stephani auctoritate sustulimus: Καρίαν, ἐν Βιθυνίᾳ, Μεδμησσὸς, πόλις Καρίας. Idem videtur mihi oppidum, quod in præcedentibus Stephanus appellat Δίδυμα. Sic noster sæpenumero in describendis scriptorum codicibus incidens, ex depravata scriptura urbes & oppida comminiscitur.

65 Μέδμη πόλις Γαλλίας &c.] Similiter & hoc loco, variante auctorum scriptura, ex uno oppido duo finxit Stephanus, nam urbs quam hoc ex Hecatæo Medmam appellat, in sequentibus ex lib. III Chronicorum Apollodori Μίσμη dicitur. Vide Cluver. Ital. Antiq. pag. 1292. Hujus urbis & fontis etiam meminit Strabo lib. VI, cui Medama dicuntur, sic enim ille, emendante Salmasio: Ἐν δὲ τῷ ὑπὲρ τοῦ Μίσμου πόλις Λοκρῶν τῶν ἐπιζεφυρίων, ἀφ' ἧς μίλιοι τριάκοντα ἐπὶ τὸν Μέδαμα ποταμὸν ἔχουσι ἐπίνειον, καλούμενον Ἐμπόριον.

66 Ἀπὸ Μέδμης κρημνοῦ.] Librariorum culpæ hisce verbis inesse facile mihi persuadeo. Habet enim nomen a fonte ejusdem nominis: non tamen fons a eodem fonte, vel abalio quodam nomen fortitus est. Legendum sine dubio: Ἀπὸ Μέδμης κόμης τινος.

67 Διονύσιος Ῥωμ. Ἀρχαιολ. γ'.] Libri numeri passim in omnibus libris exciderat, quem restituimus. Est enim locus, quem innuit apud Dionys. Halicar. lib. III: Πόλις Μεδυλλία, ἣν Ἀλβανοὶ ἔκτισαν, Ῥωμαῖοι δὲ καὶ ταύτην ἀποικίαν

ΜΕΘΟΥΡΙΑ΄ΔΕΣ, [69] νῆσοι μεταξὺ Αἰγίνης καὶ Ἀττικῆς, πλησίον Τροιζῆνος· ὁ ἐθνικὸν, Μεθουριάδης.

ΜΕΘΥ΄ΔΡΙΟΝ, [70] πόλις Ἀρκαδίας· καὶ ὁ πολίτης, Μεθυδρεύς. ἔστι δὲ ἑτέρα πόλις Θεσσαλίας, ὡς Φιλόξενος.

ΜΕΘΩ΄ΝΗ, [71] πόλις Θρᾴκης. Ὅμηρος δέ φησι,

Οἳ δ' ἄρα Μηθώνην, καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο.

ἰθύφαλλος, Μεθωναῖος. ἔστι καὶ Μακεδονίας. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ μεθύειν· πολύοινος γάρ ἐστι. [72] καὶ Λακωνικῆς, ἧς [73] τὸ ἐθνικὸν Μεθωναῖος, ὡς Κορωναῖος. τετάρτη, ἐν Περσίδι. [74] πέμπτη, Εὐβοίας.

METHURIADES, insulæ Æginam inter & Atticam, prope Trœzenem, de quibus Androtion libro v Atthidis. Gentile, Methurienſis.

METHUDRIUM, oppidum Arcadiæ, cujus oppidanus, Methydrienſis. Eſt & alia urbs Theſſaliæ, de qua Philoxenus.

METHONE, oppidum Thraciæ, cujus primam Homerus per ω eſſert:

Qui vero Methonem & Thaumacium habitabant.

Oppidanus, Methonæus. Eſt quoque urbs Macedoniæ, ſic dicta ἀπὸ τοῦ μεθύειν, id eſt, a vino: abundat enim vino. Eſt etiam urbs Laconicæ, cujus gentile, Methonæus, uti Coronæus. Quarta in Perſide. Quinta, Eubœæ.

ME-

[69] Μεθουριάδες, νῆσοι μεταξὺ Αἰγίνης &c.] Mira adhuc in omnibus libris calamo exactis & editis ſcripturæ conſtantia hoc conſpicitur. Aldina & Florentina hoc modo totam lectionem conficiunt: Μεθυάδες, νῆσοι μεταξὺ Αἰγίνης καὶ Ἀττικῆς, πλησίον Τροιζῆνος. Ὁ Μεθυαδεύς. Τὸ ἐθνικὸν, Μεθυάδης. Ab hiſce multum diſcrepat Xylandriana: νῆσοι, ἴσως μεταξὺ Αἰγίνης καὶ Ἀττικῆς, πλησίον Τροιζῆνος. Ἀνδροτίων πέμπτῳ Ἀτθίδος. Nos non primos illud priorum editionum Μεθυαδεύς, nec etiam Xylandri Μεθυάδης, bonis avibus repoſuiſſe ſtatuimus, mutaſſe duntaxat unica literula, Μεθυριάδες, ἔθν. &c. Quod ſic correxerim, potiſſimum ex motiva auctoritas Plinii, apud quem quatuor hoc nomine inſulæ recenſentur, ita enim ille lib. IV cap. XII: *Spiræ promontorio abjacent Eleuſa, Dentheliadus, Cecia dua, Selachuſa, Cancloreus, Aphanis & in Argarico ſinu Methuriades quatuor.* In legendis hic locus, ubi vulgo *Methurides*. Cadit nihil eſt Μεθυάδες, reperiturque in Simonidæ epigrammate, quod primus edidit Salmaſius, ſed quod nos plenius & emendatius apponimus:

Νῆσός Γερήνια κικλὸν λίσσαι, ἄφελλε Γ' ἔφορ
Τόκε, καὶ ἐν Σκύλλαιον μακρὸν ἔρυε Τάλωϊν,
Μηδ' ὀλοὸν ὄμβρον Σκιρωνίδος ἄχλυσον ἀκτῆς
Λύγκεα πεφυλάξαις ἀμφὶ Μεθυριάδ[ας].
Καὶ δ' ἐμὲ δὴ πολύν κεν ἐρωήσειεν, εἰ δὲ βαρεῖαν
Ναυτιλίην κτεάνεσσι βοὴν πέμοι.

[70] Μεθύδριον.] Cum Holtmanno divulgamus, quod ſic cuſum cernitis: male enim in Veneta Florentinaque editione, quod & ſcriptos codices occupat, ἐν πόλεσι Ἀρκαδίας.

[71] Μεθώνη, πόλις Θρᾴκης.] Potiſſimum Pauſaniæ Arcadici hujus urbis meminit. Unicum modo locum tranſcribam, in quo nominis redditur ratio, ſignale nomen occurrit: Ἐπιγράφαι μὲν δὴ Μεθύδριον, ἐπώνυμος ἐστὶν ὁ ποταμὸς, Μαλεάτην τοσοῦτόν ἐστι Νεικοκλέους μέρος ὑφ' οὗ τὸν πόλιν ἐτείχισε Ὀρχομενίοις ἐπιβουλεύσας. ὅτου δὲ ἕνεκα τὸν πόλιν ἐς τὸ μεθυσκόλιμνον, χωρίον ἐστὶ Μεθυδριεῦσιν ὑπὲρ Ὀρχομενίων.

[72] πόλις, πόλις Θρᾴκης.] Fallitur Stephanus, exiſtimans Homeri verſiculo duo loca de Methone dici, cum vicina urbs Thaumacia, ſatis ſcite indicet hic agi de Magneſia Theſſaliæ, quæ Macedoniæ ſita erat.

[73] Καὶ ἡ Λακωνικὴ.] Hujus meminit Thucydides lib. IV: Κυθήρων δὲ ἐπὶ Λακωνικὴν πόλιν Θυρέαν ἐπετείχισαν αὐτοῖς. Adde præterea Scylacem: Λακεδαίμων δ' ἐστὶ καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ τρεῖς αἱ μὲν Ἀθῆναι, Μεσσήνη, Ἄργος τὸ μέσον.

[74] Τὸ ἐθνικὸν Μεθωναῖος, ὡς Κορωναῖος.] Ita concipiendus eſt hic locus, cujus ultima vox paſſim male exaratur. In MSS extat Κορωνιάς, & in omnibus editis Κορωναῖος. Nos veram lectionem divulgaſſe liquet ex Euſtathio ad Hom. iliad. β, hunc Stephani locum citante: Ὁ δὲ τὰ Ἐθνικὰ γράψας, Θρᾳκίων δὲ οἶδε ἱστορεῖ Μεθώνην. Ἔστι δὲ καὶ Μακεδονίας πολίχνιον ἡ αὐτὴ, ἀπὸ τοῦ μεθύειν· πολύοινος γάρ φησι. καὶ Λακωνικὴ δὲ φησὶ Μεθώνη εἶναι, ἀπὸ δὲ μεθύης ἐπώνυμον φυλὴν οἱ τῆδε κλῆσιν σχόντα πάντες ὁ πολίτης, Μεθωναῖος φησὶν, ὡς Κορωναῖος.

[74] Πέμπτη, Εὐβοίας.] Ergo quinque Noſter hoc nomine enumerat urbes: Sed Demetrius Magnes in opere de urbibus synonymis quatuor, ita enim Harpocration: Μέθων. Δημήτριος Φιλιππικοῖς λέγει ἐν τῷ περὶ Θρᾴκης, διὰ πολλῶν Φιλίππου, ἔστι καὶ ἀπὸ Θετταλίας. Δημήτριος δ' ὁ Μάγνης ἐν τοῖς ὁμωνύμοις πόλεσι, τέσσαρας εἶναί φησι πόλεις. Item quoque Suidas Demetrii Magnetis auctoritate alleverat: Sed & Harpocration & Suidas Thracicam modo deſcribunt, reliquarum ſitum reticentes. Melius Euſtathius ad locum Homeri a noſtro allegatum perlibet, commentatores in hunc Poetæ locum tres Methonas commemorare, quarum ſitum ob oculos ponunt, ita enim ille: Τρεῖς δέ φασι πόλεις, ἡ ἐν Μακεδονίᾳ, ἀπωτάτω Ἑσπερίων. καὶ ἡ ἐν Φιλοκτήτου καὶ ἡ ἐπὶ Τροιζῆνος. καὶ τρίτη μία εἰ χρὴ λέγειν. Verum paullo poſt addit, alios alio modo haſtres Methonas enumerare: Ἕτεροι δὲ ἐπὶ Τροιζῆνος μίαν ἡ Μακεδονικὴν, πέμπτην ἢ μᾶλλον. ἄλλοι δ' ἀκριβέστερον τρεῖς Μεθώνας, λέγοντες ἐν Φιλοκτήτου, ἑτέραν τ' Ἑσπερίαν Μεθώνην, ἐπὶ πασσάλου Φιλοκτήτου τὸν ἰὸν δηλοῦσαν ἡ δ' Ἀφροδισιὰς ἔστω καλουμένη ἡ Ἀφροδισιὰς τὸ Φιλοκτήτου τὸ τόξον δηλοῦσα. τὴν δὲ ἑτέραν Παλαιστινήν. Quam in Peloponneſo intelligant, difficillimum dictu, cum duæ fuerint, altera Laconica, cujus noſter ſupra meminit, & altera inter Trœzenem & Epidaurum ad ſinum Hermionicum, de qua Strabo lib. I & VIII teſtatur, in quibuſdam Thucydidis codicibus appellari *Methanam*, & in quibuſdam *Methonam*. Thuc. verba ſunt lib. IV ubi de ſinu Argolico diſcuſſione ponitur: Τῆς δ' ἀπορίας ἐξηρτημένου ἐς τὸν Ἐπιδαύριον ὄρμον, καὶ Ὑπέρειαν καὶ Ἀσίνην, ἐπὶ θαλάσσης οἰκουμένας, ἐν τῷ Ἐπιδαυρίῳ ὄρμῳ, τὴν μεταξὺ Ἐπιδαύρου καὶ Τροιζῆνος καὶ Καλαυρίας καὶ τῆς χερρονήσου ταύτης, ἐπίπλουν, ἐν ᾗ ἐστὶ Μεθώνη. Proximior fui hac de mon-

ΜΕΛΑΓΧΛΑΙΝΟΙ, [71] ἔθνος Σκυθικόν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [72] κἀκείνους τοὺς ἀφ' ὧν Φερέσιον. ὡς Ἱπποµολγοί, ἀπὸ τοῦ τοὺς ἵππους ἀµέλγειν· καὶ µεσοπώγωνες, ἀπὸ τῆς ὑπάτης.

ΜΕΛΑΙΝΑΙ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μελαινέως τοῦ Λυκάονος, [73] ὡς Παυσανίας. ὁ πολίτης Μελαινεύς, ὡς ἀπὸ Ἡρακλείας Ἡρακλεώτης. Τίµαιος [74] ἐν Ἡλιακῶν πρώτῳ,

Γόρτυναν, Ἡράκλειάν τε, [75] πολυδρύµας τε Μελαίνας.

εἰσὶ δὲ καὶ Λυκίας Μελαιναὶ πόλις, ὡς Ἀλέξανδρος Λυκιακοῖς. δῆλον ὅτι τὸ ἐθνικὸν Μελαινίτης, [76] ὡς Κελαινίτης.

ΜΕΛΑΙΝΕΙΣ, δῆµος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. [77] Καλλίµαχος δέ, Μελαινὰς φησὶ τοὺς δήµους κεκλῆσθαι. ὁ δηµότης, ὁµοίως Μελαινεύς. [78] τὸ θηλυκὸν, Μελαινίς. τὰ τοπικὰ, ἐκ Μελαινῶν, εἰς Μελαινῶν, ἐν Μελαινῶν.

ΜΕΛΑΜΠΕΙΑ, πόλις Λυδίας, ἀπὸ Μελάµπου, ὡς [79] Ξάνθος ἐν Λυκιακοῖς. τὸ ἐθνικὸν Μελαµπεύς, ὡς Σελευκεύς, Ἀλεξανδρεύς.

ΜΕ-

ΜΕΛΑΝΧΛΑΙΝΟΙ, gens Scythica, de qua Hecataeus in Europa. Sic dicti fuere nigris vestimentis quæ gestare solent, ut Hippamolgi ab equis mulgendis, & Mesopogones ab hasticis ligneis.

ΜΕΛΑΝΑΕ, urbs Arcadiæ, sic dicta a Melaneo Lycaonis filio, teste Pausania. Civis Melanensis, uti ab Heraea Heracleensis. Rhianus Eliacorum primo:

Gortynam Heraeamque, atque amoenae Melanas.

Sunt quoque Melænæ Lyciæ urbs, de qua Alexander in Lyciacis, cujus gentile potuit esse Melænites, uti Celænites.

ΜΕΛΑΝΕΙ, populus Antiochidis tribus. Sed Callimachus testatur, populum Melanas fuisse appellatum. Popularis fuerit Melæneus, genere fœminino Melænis. Localia ex, ad & in Melænis dicentur.

ΜΕΛΑΜΠΕΑ, urbs Lydiæ, sic dicta a Melampo, teste Xantho in Lydiacis. Gentile, Melampensis, uti Seleucensis, Alexandrensis.

ΜΕ-

firandæ, quia, ut optime observat Palmerius, Scylax hujus insulæ supine & inadvertenter transtulit ad alterum littus, ubi fuit alia Epidaurus Limera dicta: & ideo etiam, quia Stephanus loci tam celebris nullam memoriam celebrat, quem si agnovisset, non quinque, sed sex enumeraret.

[71] Μελάγχλαινοι, ἔθνος Σκυθικόν.] Scythicam esse gentem asseverat Dio Chrysost. in Borysthenit. Χρῶνται δὲ καὶ ἐσθῆτι µελαίνῃ, ὡς τὸ πολὺ ἀπὸ ταύτης τοὺς Σκύθας Μελαγχλαίνους, ὡς ἴσµεν λέγοντες, κρατοῦσιν ἀπὸ Ταύρων τῶν Ἑλληνικῶν. Hanc tamen gentem a Scythis segregat Herodotus lib. IV: Τοὺς δὲ καταδύντας ἀπὸ τούτου Βορέου πάντας ὑπὸ βασιλέων Σκυθέων ἐκείνων Μελαγχλαίνους, κάλεσθαι ὑπὸ Ἑλλήνων ὁ Σκύθας. Sed eos uti legibus Scythicis, idem Herod. eodem libro perhibet. Aliquando hæc vox non de gente accipitur, sed appellative, ut apud Theocritum & alios.

[72] Κἀκείνους ἀφ' ὧν φησιν.] Non puto olim ita scripsisse Stephanum in genuino opere: nullus ego dubito, quin Stephanus hæc hauserit ex Herodoto lib. IV: Μελάγχλαινοι δὲ ἴσασι ἄλλῳ µάλιστα φορέσι πάντες, ἀπ' ὧν καὶ τοῖσι ἐπωνυµίη γέγονε. Hinc concludo in Stephano legendum: Κἀκείνους ἀφ' ἑαυτῶν µαρτύρων, ὧν φησιν. Et sic quoque de iisdem scribatur Eustath. ad Dionysium de Situ orbis: Οἱ δὲ Μελάγχλαινοι λέγονται, διὰ τὸ ἐν ἔθει µάλιστα ἔχειν τὴν ἐσθῆτα τὴν, ὡς ὁ Ἡρόδοτος ἔφασκε. Et Mela lib. I cap. II: *Melanchlaenos atra vestis, & ex ea nomen.*

[73] Ὡς Παυσανίας.] Non additur libri numerus, quem facile conjicimus esse lib. VIII in Arcad. ubi hæc leguntur: Καὶ δὴ καὶ υἱὸν Ἡρακλεῖ λέγουσιν ἐκ Μεγάλης πολίσεως Μελαινέα. Τοῦτον φασὶν τὸν Μελαινέα ὑπὸ Λυκάονος, ἔρωτος δὲ ἐκ τοῦ ἐκείνου, ἐλθεῖν ἐς ἐρηµίαν. Sed hoc loco urbis nomen Μελαινὶς dicitur.

[74] Ἐν Ἡλιακῶν πρώτῳ.] Sic emendavimus: male in omnibus Ἑλληνικῶν legebatur. Passim hoc vitium Stephani codices obsidet.

[75] Πολυδρύµας.] Male passim legebatur πολυδρέµας. Quod nos exhibemus, Salmasii emendatio est, quam ex ora sui Stephani hausimus. Addimque etiam posse legi πολυδένδρους, uti apud Callimachum ἐρεµνὸν ed ἐρεµνόφυλλον.

[76] Ὡς Κελαινίτης.] Est gentile ab urbe Κελαιναὶ deductum, cujus descriptio hodie in Stephano desideratur. Vide Arrianum de Exp. Alex. Mag. lib. I. & Curtium lib. III.

[77] Καλλίµαχος δὲ Μελαινὰς φησι τοὺς δήµους κεκλῆσθαι.] Ita cum Salmasio hunc locum emendavimus e codice Palatino MS. In vulgatis legebatur: Καλλίµαχος δὲ Μελαινὰς φησι τοὺς δήµους κεκλῆσθαι. Sine dubio imperiti librarii illud κεκλῆσθαι formarunt ex τοὺς δήµους, quod Callimachi opus passim Stephano & aliis allegatur. Sed non est præterundum, Polyænum lib. I Strateg. hunc Melænensium Demum appellare castellum, Atticæ & Boeotiæ fines dirimens, ita enim ille: Ἐπὶ µεταξὺ Μελαινῶν κώµης Μελαινῶν χωρίων Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας. Verum quidem est Casaubonum virum acerrimi judicii hæc Μελαινὰς neutrius in Κελαινὰς, Scholiastæ Suidæ & Scholiasti Aristophanis, eique contiguri Mauffacum ad Harpocrationem & Buchanum Fastorum lib. I cap. III. ferri tamen posse in Polyæni Harpocratione aliisque Μελαινὴ, teste Strabone lib. XII.

Icarii Celeique domus, viridesque Melanae

Imo ipsum oraculum suadet, ut in præsidiis asservatis retineamus vulgatam lectionem, sic enim Apollo Μελαινεῖ ad Μελαινὰς erit manifestissima. Convenit oraculum κρεµάµενον fuisse, si habuisset ἔχει Κελαινάς. Denique adde Callimachi auctoritatem, etiam hanc dictas Μελαινὰς appellantis.

[78] Τὸ θηλυκὸν, Μελαινίς.] Pessime omnes editi præferebant, τὸ ἔθνικὸν, Μελαινεύς, quod nullorum MSS meorum vim invasit.

[79] Ξάνθος ἐν Λυκιακοῖς.] In omnibus excus. & manu exaratis Λυκιακοῖς, quod est a mala manu. Λυδιακοῖς enim Xanthi, non Lycica, passim apud ipsum & alios nata sunt. Sic quoque Salmasius aliquot ejus libri observavit.

ΜΕΛΑΝΔΙΑ, [86] χώρα Σικυωνίας. θηλυκῶς τρισκαιδεκάτῳ φιλιππικῶν. ἐθνικὸν, Μελάνδιος καὶ Μελανδία.

A MELANDIA Sicyoniæ regio, de qua Theopompus Philippicorum libro tertio & tricesimo. Gentilia, Melandius & Melandia.

ΜΕΛΑΝΙΠΠΙΟΝ, [87] ποταμὸς Παμφυλίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τινὲς δὲ Λυκίας φασι. τὸ ἐθνικὸν Μελανιππεύς, ὡς Κιλικιππεύς.

MELANIPPIUM, fluvius Pamphyliæ, de quo Hecatæus in Asia. Quidam vero eum Lyciæ attribuunt. Gentile, Melanippensis & Melanippius.

ΜΕΛΗΤΟΥ κόλπος, ὃς Σμυρναῖος καλεῖται, [88] διὰ τὸ Μελήτῳ ποταμῷ, ὃς Ἑκαταῖος ἐν Αἰολικοῖς.

MELETI sinus, qui & Smyrnæus vocabatur, sic dictus a Meleto fluvio, teste Hecataeo in Æolicis.

ΜΕΛΙΑ, πόλις Καρίας. Ἑκαταῖος Εὐμηλιδῶν πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν Μελιεὺς, ὡς Τυριεύς.

MELIA, urbs Cariæ, de qua Hecataeus libro 1 Genealogiarum. Gentile, Melienſis, uti Hyrienſis.

ΜΕΛΙΒΟΙΑ, [89] πόλις Θεσσαλίας. τρίτῳ ἐνάτῳ. [90] τὸ ἐθνικὸν Μελιβοεύς, ὡς Θεσπιεύς.

C MELIBOEA, urbs Theſſaliæ, de qua Strabo lib. IX. Gentile, Melibœenſis, quo utitur Theopompus.

ΜΕΛΙΓΟΥΝΙΣ, μία τῶν Αἰόλων νήσων. [91] Καλλίμαχος ἐν τῷ Ἐπιμηδίου ὕμνῳ. τὸ ἐθνικὸν, Μελιγουνεύς.

MELIGUNIS, una ex Æoli inſulis, de qua Callimachus Hymno in Dianam. Gentile, Meliguneuſis.

ΜΕΛΙΝΑ, πόλις Ἄργους, ἀφ' ἧς ἱδρύσατο Μελιναίαν πρώτην. Λυκόφρων, [92]

MELINA, urbs Argorum, a qua Venus Melinæa colitur. Lycophron:

Τὴν Κασσίαν τε Μελιναίαν θεόν.

Caſſiniam vero & Melinæam Deam.

ΜΕ-

ME-

[86] Μελανδία, χώρα Σικυωνίας.] Libri MSS. Σιθονίας. Est enim Sithonia pars Thraciæ de qua noster & Herodotus lib. VIII.

[87] Μελάνιππον, ποταμὸς Παμφυλίας.] Apage illud πρὸς, quod in omnibus libris conſpicatur, & reponendum. Non enim tam in Pamphylia hujusmodi amnis fluvius, sed locus Minervæ tano celebris, de quo Q. Calaber. lib. III:

Καὶ δ' ὅγε κἀκείνας Μελανίππου, ἵκετο Δῆλον.

Immaniscomes Glauci celſum Melanippium incolit. Epitheton illud κάκεινα manifeste satis indicat locum quendam, & non fluvium debere intelligi.

[88] Κατὰ Μέλητος ποταμοῦ.] Omnes qui de hoc fluvio mentionem fecere, eatum rectum faciunt à Μέλω, unde citus gignendi μέλλω, qui hoc loco apud Scriptorem pro recto sumitur. Quamplurima nomina reperiuntur a secundo casu formata, quod noster ipse confirmat in Γεωργίοις auctoritate Apollonii: Ἀπὸ Ἰθώμης Ἰθωμήτης Ἀπολλώνιος, ὡς δ' ἀπὸ Ἴμης, ὁ Ἴμητος. Locus in hanc rem egregius, dignusque qui inſpiciatur. Hic igitur fluvius Meles Smyrnæ urbis mœnia lambens, in mare tandem delabitur & Meleti ſinum facit, qui & Smyrnæus appellatur. Quis autem inter antiquos plurimi extiterit apud Homeri ambigentes, cum fluvii Meletis & Critheidis filium exiſtimarunt, & μελεσιβοὴς appellant. Certamen Homericum: Καὶ σφᾶς γε Σμύρνα Μέλητος ἔνασε δι' ὑπὲρ αὐτῆς πολέμου, ᾗ Κρεθηΐδα Νύμφην καλέουσι φασὶ σφέτερον μελεσιβοὴν ἔτεκε. Ὅμηρος μαρτυρεῖ ἐν τῷ Τρωϊκῷ τὸν ποταμὸν ἐκ τῆς Σμύρνης ἀναφέρων. Alii tamen fatentur, cum non Meletis fluvio editum, sed prope Meletem, & hac de causa civem Meletigenem nuncupatum, qua de re videndi Herodotus, Aristoteles, Pausanias, Proclus, aliique, sed imprimis L. Allatius de Patria Homeri.

[89] Μελίβοια, πόλις Θεσσαλίας.] Verba Strabonis hoc libro allegato: Μεταξὺ δὲ ὁ κόλπος οὗτος, ἐν ᾧ Μελίβοια. Urbem hanc condidit Magnes, quam ab uxore Melibœa ita denominavit, auctore Eustathio ad Homeri Iliad. B: Μάγνης μὲν φασὶ τὸν Αἰολέως υἱὸν τὸν Πηλίου ᾠκισμένον πόλιν, ἀπὸ τῆς γυναικὸς, Μελίβοιαν ὀνομάσαι.

[90] Τὸ ἐθνικὸν, Μελιβοεύς.] Idem gentile ab hac urbe derivat Eustathius loco jam allegato. Τῆς δὲ Μελιβοίας τὸ ἐθνικὸν, Μελιβοεύς.

[91] Καλλίμαχος ἐν τῷ Ἐπιμηδίου ὕμνῳ.] Libri calamo exarati: Καὶ ἐν Ἐπιμηδίου ὕμνῳ. Ex in Palatino Salmasius invenisse tebatur, Καὶ ἐν τῷ εἰς Ἐπιμηδίου ὕμνῳ. Omnino male legitur in Veneta Florentinaque editione: Καὶ ἐν τῷ εἰς Ἐπιμηδίου ὕμνῳ. Nos Xylandrianam sequuti sumus. Callimachi verba hæc sunt:

- - - - - Τῆς μὲν ἔπειτα
Νῆσος ἐπ' Αἰολίδῃ (Αἰολίδα νῆσον, ἅπαν δὲ ἔπος
Οἰωνοῖς ἐν Μελίγυνις) - - - -

Sic dictam fuisse hanc insulam testatus est noster supra in voce Λιπάρη. Strabo lib. VI, Plin lib. III. cap. VIII. Adducam in medium Parthenii verba, a nobis aliquot mendis purgata, in quibus hujus insulæ memoria celebratur, ita enim ille cap. XI: Ὀδυσσεὺς ἀλύπῳ (lege ἀλύφῳ) ἐπὶ Σικελίαν ἐκ τῆς Τηλεβοίας ἐπλεεν, ἵνα φασὶν ἐκεῖ Αἰόλου ἐκ Μελιγουνίδος νήσου, ἧς (corrige ἧς) ἐκεῖθεν πρὸ κλεῖθρα ἀνέμων πήγνυσι (restituendum πήγνυσιν) ὁ τοῦτο φρουρὸς νήσου.

[92] Τὴν Κασσίαν τε Μελιναίαν θεόν.] Sic Xylander, quem sequimur & vulgati Lycophronis. In primis editionibus legebatur, τὴν Κασσιάνειραν, adjuta prima vocali. Sed alter Lycophronis Scholiastes hunc versiculum interpretatur, quam Stephanus, qui censet Venerem non ab urbe ita dictam, verum ἀφ' ἧς τὴν ἐπωνυμίαν ἔσχηκεν. Hæc sunt ejus verba: Κασσία] τὴν Ἀφροδίτην, τὴν μητέρα. Κασσιάνειραν δὲ τὴν ἀδελφεὴν, ἀπὸ δὲ ἧς ἡρώων φησὶν Ἑλλάνικος, καλλίφρα μὲν, ἣ συμβιοῖ μετὰ τὸν σίτλαν, ἀφ' ἧς καὶ ἡ ἐπωνυμία. An Stephani interpretatio, non ita præterrenda Scholiastæ, alii viderint.

ΜΕΛΙΝΟΦΑΓΟΙ, ἔθνος Θρᾴκης· [91] Ξενοφῶν ἐν ἀναβάσεως ἑβδόμῳ, καὶ Θεόπομπος ἐν τῷ πεντηκοστῷ ἑνὶ τούτου.

ΜΕΛΙΣΣΑ, πόλις Λιβύων. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. ὁ οἰκήτωρ, Μελισσαῖος. ἡ χώρα, Μελισσαία. [92] ἔστι δὲ ἐν Κυρηναίῳ κώμη Μέλισσα. τὸ ἐθνικὸν Μελισσεύς, [93] ὡς Κυζικηνός.

ΜΕΛΙΤΑΙΑ. [94] πόλις Θεσσαλίας. Ἀλέξανδρος Ἀσίᾳ. Θεόπομπος δὲ Μελίτειαν αὐτὴν φησιν. ὁ πολίτης, Μελιταιεύς. Ἔφορος λ'. οἱ δὲ τύραννοι τῶν Φερῶν, καὶ Μελιταιεῖς, φίλοι πρότερον ὄντες ἀρχόντων.

ΜΕΛΙΤΕΙΑ· [95] Φίλων δέ τινες γράφουσι, τὰ αὐτὰ πράγματα τῇ εἰρημένῃ προσαπιῶν. [96] τὸ ἐθνικὸν, Μελιτεύς.

ΜΕΛΙΤΗ, [97] νῆσος μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Σικελίας, [98] ὅθεν τὰ κυνίδια Μελιτταῖα φασιν. [99] ὁ οἰκήτωρ, Μελιταῖος. ἔστι δὲ πόλις

A MELINOPHAGI, gens Thraciæ, de qua Xenophon libro VII Anabaseôs, & Theopompus libro nono & quadragesimo.

MELISSA, urbis Libyum, de qua Hecatæus in Asia. Incola, Melissæus. Regio Melissæa. Est quoque in agro Corinthiaco vicus Melissus, cujus gentile Melissenes, ut Cyzicenus.

MELITÆA, urbis Thessaliæ, de qua Alexander in Asia. Eam vero Theopompus Melitæam appellat. Civis, Melitæensis. Cujus meminit Ephorus libro trigesimo: Tyranni vero Pheræorum & Melitæenses, cum prius amicitiam coluissent.

MELITEA, sic scribit Philo, eadem superioribus annectens. Gentile, Meliteus.

MELITE, insula inter Epirum & Italiam, unde catulos Melitæos appellant. Incola, Melitæus. Est quoque urbs Cariæ, ex-

[91] Ξενοφῶν ἐν Ἀνάβ.] Hunc locum ob oculos habuit noster: Καὶ ἐπὶ πόλιν ἐπιβάλλουσι, σκυτοτραπέζιον, ἢ ἀφιερώσιμον, ἐν λίθῳ ἴσους τῷ πόδι, ἔχει δ' ἐπιγραφὴν Θρᾳκῶν τὴν Σαλμυδησσίων.

[92] Ἔστι δὲ ἐν Κυρηναίῳ κώμη Μέλισσα.] Libri MSS omnes constanter exhibent ἐν Κυρηναίῳ, omissa in medio prima vocali. Locum esse depravatissimum nemo non videt; quare miror summopere cum Cl. Jac. Gronovio, Ortelium hinc confecisse *Cyriacam* regionem, quæ nusquam est terrarum. Valde autem veretur idem noster Gronovius, ne Stephanus scripserit: Ἔστι δὲ ἐν Κυρήνῃ κώμη Μέλισσα, ex Plutarcho in Amatoriis Narrationibus: Δάτις δ' Ἀθηναῖον φεύγει τὴν Κίμωνος, ἀναπλεύσαν τοῦ γυναῖκα ἐκ τῆς Ἰωνίας εἰς Μέλισσαν κώμην τῆς Κυρήνης χώρας. Additque, quod ego veritati admodum consentaneum existimo, mutationem postremæ syllabæ confirmari ab ipso Stephano ex adjuncto exemplo ὡς Κυζικηνός. Nam proteleo, ubi a Κύζικος fit Κυζικηνός, sic etiam a Μέλισσα Μελισσεύς.

[93] Ὡς Κυζικηνός.] In omnibus editis & calamo exaratis Κυρηναῖος constanter legitur, quod aperte mendosum erat. Nos monente Gronovio literarum elegantiorum peritissimo, Κυζικηνὸς emendavimus.

[94] Μελιταία, πόλις Θεσσαλίας.] In omnibus vulgatis duplici T nomen urbis exculsum conspicitur, sed alterum expunximus, quia ipse Stephanus ex Theopompo idem approbat, & civis nomen sic scribere voluit, quibus addi posset auctoritas Strabonis & Polybii, etiam simplici T vocem exarantium. posterioris verba ex lib. v transcribam, ubi, uti censeo, male urbs Μελίτεια appellatur: Καὶτοι δὲ τὴν σκυτικὴν ἐπιτηδείαν ἐκαστοτεροῦ χρυσοφόρου, τοῦτ' οὐκ ἐνδιδοῦσι ἐκ αὐτῆς Μελιτεῖται. Hic debere legi Μελιταῖαι, liquet satis ex sequentibus, ubi cives Μελιταῖοι appellantur, quæ vox profecto a Μελίτεια deduci nequit. ita enim ille: Καὶ σκυτοτόμοις τοῖς καλλιστεύουσι τῆς τέχνης, ἐμπορεύεσθαι τὸ μέλιτος τῇ μὲν ἐν ἀφειδίᾳ τῶν Ἰλλυριῶν καταπλέοντας τοῖς Μελιταίοις. Ex libro IX eodem modo cives appellat, ubi refert Philippum scalas breviores adduxisse: Πόλιν ἁρπάσας Φίλιππος ὁ βασιλεὺς, ἐκβιάσας αὐτοῦσας, πρόβλημα ποιησάμενος τῆς πόλεως &c. Et deinde sequitur: Καὶ κατασκευάσας αὐτὸς τὸν τῶν Μελιταίων λιμένα, ἐπ' ἐκείνῳ ἐδίωκεν. Ex hisce igitur luce meridiana clarius liquet, in Polybio dicto loco Μελιταίων reticibendum. Leviter etiam vitiatum censeo Dicæarchum, ubi hæc urbs mollitie dicitur, enim passim & ab omnibus pro vocalem in penultima exaratur. Ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἐγκωμίοις Μελιταίων τὸ ἐπιμελὲς τῶν ἱματίων καὶ τὸ κομψὸν ἐπαινοῦσιν.

[95] Μελίτεια. Φίλων δέ τινες γράφουσι.] Ego haud scio antecedentibus divulsa existimo. Pertinet hæc ultima ad superiorem, agit enim noster de diversa hujusce rei scriptione apud veteres usitata.

[96] Τὸ ἐθνικὸν, Μελιτεύς.] Occurrit illud gentile apud Ant. Liberalem cap. XIII: Οἱ δὲ κάτοικοι τῆς Ἀνεμούριδος ἐκαλοῦντο. Sed is urbis nomen Μούλη fuisse eodem cap. Καὶ πόλιν ἔσεσθαι τὴν Φῶκαν ἀφιγμένου Μελίτου, ἐπ' αὐτῇ τῇ Μούλῃ τέμενος Ἀπόλλωνος ἱδρύσεσθαι. Errat ergo Salmasius, qui in utroque loco Steph. emendat Μελιτεεύς: contrarium satis evincet aliis exemplis, scil. Ἀλεξανδρεύς, Ἀνιοχεύς &c.

[97] Μελίτη, νῆσος μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἰταλίας.] Duæ sunt hoc nomine insulæ, altera Africam inter & Siciliam, altera pertinens ad Illyricum inter Epirum & Italiam, de qua nunc noster. Hæc a Constantino Administr. Imp. cap. XXXVI *Meleta* sive *Malvenna* appellatur, ita enim ille: Νῆσος ἐστὶ μεγάλη ταῖς Ἀλβανοῖς, ἥτις καλεῖται Μελέτη. Ἐὰν οὖν ἐκ τῆς Ἀλβανοῖς ἐλθῇς Λίσσου μέσης πλεύσῃς ἐπὶ τὰ ἀνατολικὰ μέρη, εὑρήσεις νῆσον Μελέτην. Ἐὰν δὲ ἐκ τῆς Ἰσπανίας ἔλθῃς ἐκ τῆς Ῥώμης, εὑρήσεις Μαλβέννην νῆσον. Sed errat Constantinus, altera enim Melite, ut Africanam oram pertingens, Paulli miracula nobilitat.

[98] Ὅθεν τὰ κυνίδια Μελιταῖα.] Sunt hæc Simonidis verba lib. VI ubi agit de nobiliore illa Melita, quæ Siciliæ subjacet; & cum noster hæc referat ad alteram illam ad Illyricum pertinentem, facile noluerit credam, Stephanum in genuino opere eum duarum illarum Melitam meminisse & describisse: quam quam sciam plures esse auctores, inter quos Callimachus, Plinius, & Etymologici Magni Auctor, qui catulos Melitæos ignobilium insulæ adnumerant, quæ lis facillime posset dirimi, si hujusmodi canes, quæ opulentæ mulieres in deliciis habent, in alteram devenirentur. Addam Plinii verba ex Callimachi Ibantis, in melita Illyrico adjacenti hujusmodi canibus lasciui, ita enim ille lib. VIII cap. XXVI: *Inter Corsicam & Illyricum est Melita: unde Catuli appellati Callimachus auctor est.*

[99] Ὁ οἰκήτωρ, Μελιταῖος.] Apud Theocritum charactere [illegible] inscripta est in calamo cujusdam cadelli mortui: ΚΛΑΔΟΣ ΜΕΛΙΤΑΙΟΣ &c.

πόλις ἀπικὸν Καππαδοκίων, ἐκ δὲ τῆς Οἰνειδὶς φυλῆς. ὁ δημότης, Μελιτεύς. ἡ πρακτὰ, εἰς Μελίτειν, ἐκ Μελίτης, ἐκ Μελίτης.

ΜΕΛΙΤΗΝΗ, [1] πόλις Καππαδοκίας ἐν στάδιοις ἑνδεκάκις τὸ δ' Ἄμανον ὄρος μίσγει τῇ Εὐφράτῃ καὶ τῇ Μελιτηνῇ πεδίῳ, [2] καθ' ὃν τὴν Κομμαγηνὴν τὴν Καππαδοκίαν ἀφίστησι. οἱ πολῖται Μελιτηνοὶ, ἡ Κομμαγηνοί.

ΜΕΛΙΤΟΥΣΣΑ, [3] πόλις Ἰλλυρίας· Πολύβιος τριακαιδεκάτῳ τὸ ἐθνικὸν Μελιτουσσαῖος, ὡς Σκοτουσσαῖος. καὶ Μελιτώσιος, ὡς Σκοτώσιος.

ΜΕΜΒΛΙΑΡΟΣ, [4] νῆσος πλησίον Θήρας, ἡ καὶ Ἀνάφη, ἀπὸ Μεμβλιάρου τοῦ θήραν ἐκκόψαντος Φοίνικος, ὃν μετὰ Κάδμου φασὶ λέγειν ἐκ τῆς ἀφαιρέσεως Βλίαρον, πάθημα Μεμβλιάδες.

ΜΕ΄ΜΦΙΣ, [5] ἡ Διὸς πολιόπολις Αἰγύπτου μητρόπολις. καὶ [6] κλίνεται Μέμφιδος, καὶ Μέμφι. ὁ πολίτης, Μεμφίτης. ἐκ Μεμφίδος, κτητικόν.

ΜΕ΄ΜΝΟΝΕΣ, [7] ἔθνος Αἰθιοπικὸν, ὁ ἐρ-

nensium colonia, & populus Oeneidis tribus. Popularis, Melitensis. Localia ad, ex & in Melite denotant.

MELITENE, urbs Cappadociæ, de qua Strabo libro XII. Amanus mons usque ad Euphratem & Melitenam progreditur, qua Commagena juxta Cappadociam porrigitur. Cives, Melitenæ, uti Commageni.

MELITUSSA, urbs Illyriæ, de qua Polybius libro XIII. Gentile, Melitussæus, uti Scotussæus, & Melitussius, uti Scotussius.

MEMBLIARIUS, insula prope Theram, quæ & Anaphe dicitur. Nomen habet a Membliaro Phœnice, uno ex Cadmi sociis, qui Theram habitavit. Dicitur quoque per aphæresin Bliarus. Gentile, Membliarius.

MEMPHIS, celeberrima Ægypti metropolis. In obliquo casu habet Memphidis & Memphios. Civis, Memphita, & Memphiticus possessivum est.

MEMNONES, gens Æthiopica, quam

Mίτα. Nummus etiam apud Goltzium est cum inscriptione: ΜΕΛΙΤΑΙΩΝ.

[2] Ἐφ' ὃν τὴν Κομμαγηνὴν Καππαδοκίας ἀφίστησι.] Egregia hujus Dem descriptio reperitur apud Scholiastam ad Ranas Aristoph. Μελίτη ἔθνος τῆς Ἀττικῆς, ὅτι ἡ ἱστορία Ἡρακλέα τὸν μικρὸν μυσταγωγὸν τοῦ δὶς ἐλθεῖν εἰς Ἅιδου φησὶν ἐκ Μελίτης τοῦ δήμου τῆς Ἡρακλέους. ὅθεν καὶ τὸν τύπανον σκάπτει, ἐπειδὴ ἐν Μελίτῃ τὸν ἐπιφανῆ Ἡρακλέα λεχθῆναι ἀλεξίκακον. Ubi malim ἀλεξικακῆ.

[3] Μελίτεια, πόλις Καππαδοκίας.] In Cappadocia inveniri urbem hoc nomine, frustra nostri allevarat auctoritate Strabonis: nam nusquam, ut bene observat Salmasius in Plin Exercit. Μελίτεια apud Strab. deube reperitur, sed ibi præfecturæ nomen est, una ex decem in quas Cappadocia magna dividebatur. Imprafecturam κατὰ τὸν Ταῦρον collocat, qui Taurus et Amanus, ut ex ipso constat. Imo disertis verbis tebatur Strabo, Melitenem nullam urbem habuisse, sed cellula tantum aliquot in montibus munita, ita enim ille lib. XII: Πολὺ δ' ὕστερόν τι τὸ Καππάδοκον ἔσχε πόλεις, ἢ Μελιτήνη φρούριον ἦν ἐπιτήδειον τῶν ἄνω. Sed in ista provincia decimoprimo a Romanis oppidum hoc nomine fuit conditum, docet Salmasius ad Jul. Capitolinum.

[4] Στράβων διδάσκων.] Aperte censet Hartungus hoc apud Stephanum debere legi διδάσκων. Sed vehementer fallitur: eadem enim verba apud Geographum lib. XI. inveniuntur, & non XII.

[5] Καὶ διὸ ἡ Κομμαγηνικὴ Καππαδοκίας ἀφίστησι).] In hunc locum ex Strabone correximus, legebatur enim antea in excusis Stephani: Καθ' ὃ ἡ Κομμαγηνὴ Καππαδοκίαν ἀφίστησι).

[6] Μεμφίτης, πόλις Αἰγύπτου.] Quia primitivum Memphi a exaratur, gentilia eadem modo excudi consentaneum. Vide præterea in Σεβέννυς & aliis vocibus huic lectioni respondentibus.

[7] Μεμβλίαρος, νῆσος πλησίον Θήρας, ἡ Ἀνάφη.] Lectionem hunc locum excepere librarii imperiti, in omnibus enim editis & MSS legebatur, Μεμβλίαρος, νῆσος πλησίον Θήρας ἡ Ἀνάφη, quod prudenti lectori statim Stephani adversatur, qui in præcedentibus docuerat Membliarum Anaphen appellari, non vero Membliarum Theræ & Anaphæ vicinum esse, ita enim ille: Ἀνάφη, νῆσος μία τῶν Σποράδων πλησίον Θήρας. ἔστι δὲ καὶ Μεμβλιάρη, ὃ καὶ Κάδμῳ συνδιατρῖψαν εἰς ἀνοίκητον Εὐρώπης, Μεμβλιάρου ὀνομασθῆναι. Primus omnium fontem erroris detexit Bochartus in Geog. Sac. pag. 461.

[8] Μέμφις, ἡ Διὸς Αἰγύπτου πολιόπολις.] Epaphus Jovis jussu urbem hanc condidit, teste Hygino Fab. CXLIX. *Jupiter Epaphum, quem ex Io procreaverat, Ægypto oppida communire, ibique regnare jussit. Is oppidum primum Memphim, & alia plura constituit: & ex Cassiopeja uxore procreavit filiam Lebyen, a qua terra est appellata.* Prorsus eadem leguntur apud Lactantium Statii interpretem ad lib. IV Theb. Herodotus lib. II a Mene; primo Ægypti rege conditam perhibet: ὡς δὲ τὸν Μῆνα τὸν πρῶτον βασιλεύσαντα Αἰγύπτου φασὶ οἱ ἱρέες, ἐπὶ τούτου πόλιν κτίσαι ταύτην, τὴν καὶ Μέμφιν καλέουσι. Sed veros antiquarum urbium conditores e tenebris eruere, nihil aliud est quam oleum & operam perdere.

[9] Κλίνεται Μέμφιδος, καὶ Μέμφι.] Præter hasce inflexiones etiam invenitur Μεμφοῦς in gignendi casu, qua de re videndum in Φανάγεια. Sic etiam Ἀμμώνιος in secundo casu habet Ἀμμωνίδου, Ἀμμωνίου & Ἀμμῶνος, quamquam in commentariis ad illata vocem, unum Ἀμμωνίδου gravate permiserim.

[10] Μέμνονες, ἔθνος Αἰθιοπικὸν.] Hanc sectionem esse satis tuam, non est quod mihi persuadeam, & quia nihil juvant MSS, conjecturis jam non indulgebimus, sed maculabimus locum Agathemeri, in quo plurima vitia, & ubi Memnonum Æthiopicum mentio occurrit, ita enim ille lib. II: Καὶ μὴν ἡ Καππαδοκία καὶ μὴν ἐντὸς ἔστι Νείλου ἡ μέχρι Καππαδοκίας καὶ μὴν ἐντὸς ἔστι Νείλου ἡ μέχρι Μεμνονίας, Ἐθιοπίας, Καππαδοκίας, ἡ μέχρι τῆς Μεμνονίας Μέμνονος, μᾶλλον δὲ Γλαυκοπιδίου Αἰθίοπος, ὅτου Βασιλεὺς ἦν ὁ Καππαδοκίας χρόνος. Verba ex emendatiore loco ἐν Φαβιανῷ. Καὶ δὲ ἀπαντᾶσθαι Καλλεῖ. Αἰθίοπες Μέμνονες

ὁ ἑρμηνεύσας, ὡς ὁ Πολυίστωρ φησίν, ἀγελίας παῖς, ἢ μαζίμας, ἢ χαλεπός.

ΜΕΝΑΙ, [a] πόλις Σικελίας, ἐξ ἧς Πολίχνων Ἀπολλόδωρος ἐν β' Χρονικῶν. [10] τὸ ἐθνικὸν Μεναῖος, ὡς Λύκιος Λυκαῖος.

ΜΕΝΔΗ, [11] πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ Μένδης γυναικός. Ἀπολλόδωρος Μένδιν αὐτὴν φησι. [12] τὸ ἐθνικὸν, Μενδαῖος εἶνος.

ΜΕΝΔΗΣ, πόλις Αἰγύπτου, ἥτις τὴν Λύκων πόλιν. Στραβὼν ιζ'. [13] ἡ Λύκων πόλις, ἡ Μένδης, ὅπου τὸν Πᾶνα σέβουσι, καὶ τὸν τράγον. ὁ πολίτης Μενδήσιος, καὶ Μενδήσια ἡλυκῶν. λέγει δὲ Μενδίτης.

ΜΕΝΕΔΗΜΙΟΝ, πόλις Λυκίας. Σαπίνων ἐν Γαυρικῶν τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν Μενεδήμιος, ἢ Μενεδημεύς.

ΜΕΝΕΚΙΝΗ, πόλις Οἰνωτρίων, ἐν μεσογείᾳ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [14] τὸ ἐθνικὸν Μενεκινεύς, καὶ Μενεκῖνος παρὰ τὸν τράγον.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ, πόλις Αἰγύπτου. [15] Στραβὼν ἑπτακαιδεκάτῃ. [16] καὶ ἡ χώρα Με-

A quam vocem si quis interpretetur, uti Polyhistor perhibet, agrestes quosdam, vel feroces, vel molestos denotat.

MENÆ, urbs Siciliæ, prope Pallenen, de qua Apollodorus libro II Chronicorum. Gentile, Menæus, uti Lycæ Lycæus.

MENDE, urbs Thraciæ, a Mende muliere nomen gerens. Eam Apollodorus Mendin appellat. Gentile, Mendæum vinum.

MENDES, urbs Ægypti circa Lycopolin, de qua Strabo libro XVII: Et Lycopolis & Mendes, ubi Pana colunt & hircum. Civis, Mendesius, & Mendesis genere fœminino. Dicitur quoque Mendita.

MENEDEMIUM, urbs Lyciæ, de qua Capito Hauricorum libro III. Gentile, Menedemius, sive Menedemiensis.

MENECINE, urbs Œnotrorum in mediterraneis, de qua Hecatæus in Europa. Gentile, Menecinæus, & propter regionis solitum formam, Menecinus.

MENELAUS, urbs Ægypti, de qua Strabo libro XVII. Et regio Menelaïs.

Ee Me-

ἔπορα Στεφανοφάνης δὲ ὁ Σμυρνοφόρον χώρα. Pro Σιδηρίδην legendum Σιδύμην, uti appellantur a Strabone, & male a Ptolemæo Σιδήρην. Pro Κάτανα corrigendum Κάδανα vel Καπάδνα. Pro Παπιδίῳ substituendum Παπιδίῳ, pro Φαζανία Ἀζανία. Pro Ἀπόλλωνι melius forte apud Ptol Ἄπολλα. Et denique pro Νάσσῳ restituendum Νάσσῃ.

[a] Μεναί, πόλις Σικελίας.] In omnibus libris MSS & editis legebatur, Μενδαί, πόλις Σικελίας. sed cum apud nostrum sequamur continuo ordine tria aliorum oppidorum vocabula, quibus δ litera inerat, Μίνδη, Μενδῆς, Μενδήσιος, cum Cluverio mihi statuendum videtur, facilem eam rem peperisse lapsum librario, uti is præcedenti quoque voci Μένα eandem literam infereret. Imo auctoritas CL. Bochartii non exiguum pondus addit huic sententiæ & correctioni, qui in Geog. Sac. aperte testatur, sic vere monuisse Cluverium, ex quo porro totius urbis descriptio pereuna est.

[10] Τὸ ἐθνικὸν Μεναῖος.] Quemadmodum in primitivo, sic quoque in gentili inde formato τὸ δ exemimus. Affeverat Bochartus loco allegato, a *Mena* cives non dici *Menæi*, sed *Menenii* vel *Menanini*, tanquam a *Menena* vel *Menana*. *Menenius* habet Cicero Verrina III, & Menaninos Plinius lib. III. Et in veteribus nummis utrumque reperire est, apud Goltzium & Parutam. Hanc difficultatem sic solvit Cluverius, quod nempe Ciceronis *Menenii* a nullo alio vocabulo dicti sunt nisi a *Mena*, quod ipsum derivativum fuit a *Mina*, quemadmodum Ἀγάθων, Μεγάνων, Γαλάτων, Τίτων, derivativis inde vocibus dicta fuere Ἀγάθωνα, Μεγάνιτα, Γαλάτης, Τίτιος. Ego protecto illud Stephani Μεναῖος sitis genuinum censeo, præsertim si conferatur cum aliis ejusdem insulæ gentilibus, ubi illa terminatio in αῖος non erat infolita, quod alias demonstravimus ad voc. Ἀζάνιον.

[11] Μένδη, πόλις Θρᾴκης.] In peninsula Pallene sita est, de qua Pomp. Mela lib. II cap. III: *Pallene soli tam parentis, ut quinque urbium sedes sit atque ager: tota in altum abit, angusta satis unde incipit. Ibi est Potidæa. At ubi laxius patet Mendæ Scionesque referendæ: illa ab Eretriis, hæc ab Achæis capto Ilio remeantibus posita.* Etiam Thuc. lib. IV Eretriensem coloniam appellat & Suidas in *Mendæ*.

[12] Τὸ ἐθνικὸν, Μενδαῖος εἶνος.] Apud Paul lib. V gentile occurrit: *Mendaïtes de potius quam Pallenæus, & vini Thasius fuit.* Mendæum porro vinum commemorat Athenæus libro I ex variis auctoribus.

[13] Καὶ Λύκων πόλις ἡ Μένδης.] Integer locus apud Strabonem lib. allegato hunc in modum legitur: Ἐν δὲ τῷ Ἑρμοῦ πόλει, ἡ Μένδης, ὅπου τὸν Πᾶνα τιμῶσι τὸν ζῶον τοῦτον. Quæ verba Straboni ex Stephano restituenda corrigenda: delendum enim illud ζῶον, vel τὸν ζῶον, quod a glossatoris forte manu profectum, quanquam ibi potius Λύκου πόλις pro Λυκοπόλει quo etiam Strabo eodem libro utitur. Eandem hanc urbem nostri appellat Πανὸς πόλις, ubi Dei signum, quod pudendum, septem circiter digitorum, sectum habet. ΜΕΝΔΗΣ, unde huic urbi & provinciæ nomen, Ægyptiace hodie *hircum* sonat, ac proinde Pan quoque *Mendes* dictus, & hirca forma in illo oppido cultus. De hircis ibidem cultis exstat testimonium Herodoti lib. VI: Σίβυννος δὲ γενόμενος ἐκ Μηδείης τῆς ἐρασθείσης τοῦ ἡλίου. Et Diodori lib. I: Τὸν δὲ τράγον ἐπίβουλον, καθάπερ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς μύθοις λέγεται τοῦ Πανὸς, ἐξαίρετον τιμῶσι μόριον. Videsis præterea Plutarchum libro, quod bruta ratione utantur, Ælian. Hist. Animal. lib. VII cap. XVIII. & Lucian in Imaginibus.

[14] Τὸ ἐθνικὸν Μενεκινεύς, καὶ Μενεκῖνος ἀπὸ τοῦ χώρου.] Pessimo errore in omnibus editis & MSS legebatur, καὶ Μενεκλεὺς ἀπὸ τοῦ χώρου. Salmasius in ora sui Stephani corrigebat Μενεκλεὶς, sed admodum infeliciter. Reponimus Μενεκῖνος, quæ vera lectio est, uti a Πόλλις Πολλίνος, Ἔρνις Ἐρνεῖος, & Σοφὸς Σοφήνιος.

[15] Στραβὼν ἑπτακαιδεκάτῃ.] Male in omnibus libris legebatur, πεντεκαιδεκάτῃ. Ægypti enim descriptio non est apud Strab. lib. XIV, sed XVII, ubi hæc de Menelao oppido leguntur: Παρὰ δὲ τὸ ἐπίνειον πόλις Μενέλαου ἐν ᾗ τὸ ἄλσος ἱερὸν τῆς Ἑλένης Νικήφορος.

[16] Καὶ ἡ χώρα Μενελαΐς.] Non bene in libris: καὶ ἡ χώρα Μενελαεῖς. Loquitur hinc dubio de nomine,

ex-

Μενελάϊτης. [17] Ἔστι δὲ χωρίον Σπάρτης Μενελάϊον. τὸ ἐθνικὸν Μενελαεὺς, ὡς Κοτιαεὺς Κοτιαεύς. καὶ κτητικὸν, Μενελαϊκὸς. ἡ δὲ Αἰγυπτίας, Μενελαΐτης.

ΜΕΝΟΥΘΙΣ, [18] Αἰγυπτία κώμη πρὸς τῷ Κανώβῳ, [19] ἧς νῦν ὁ Αἰθιοπίας Μενούθης. τὸ ἐθνικὸν Μενουθίτης, ὃ κύνω, Μενουθί, ἢ τὸ χωρίον χαρακτῆρα. ὁ δὲ Μενουθιεύς, Μενουθιεύς.

ΜΕΝΤΟΡΕΣ, [20] ἔθνος πρὸς τοῖς Λιβύσσαις. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΜΕΝΤΥΡΝΑ, [21] πόλις ἐν Γαπόλιϊ Σαυνιτῶν Διονύσιος ἑκκαιδεκάτῳ. [22] τὸ ἐθνικὸν, Μεντυρναῖος.

ΜΕΡΜΗΣΣΟΣ, [23] πόλις Τρωϊκὴ, ἐξ ἧς ἡ Ἐρυθραία Σίβυλλα· διὸ καὶ ἡ πόλις αὐτὴ ἐρυθρὰ τὸ χρῶμα. τὸ ἐθνικὸν Μερμησσεύς, καὶ Μερμησσός.

ΜΕΡΟΗ, [24] πόλις Αἰθιόπων. Ἡρόδοτος

AEst quoque Spartæ castellum Menelaïum, Gentile, Menelaïensis, uti Cotiæum Cotiaënsis. Et posseſſivum Menelaïcus. Sed ab urbe Ægyptia deducitur Menelaïta.

MENUTHIS, pagus Ægyptius juxta Canobum, & insula Æthiopiæ Menuthias. Gentile, Menuthita, a voce Menuthis, propter regionis formam. Sed a voce Menuthias deducitur Menuthiensis.

MENTORES, gens prope Libumos; de qua Hecatæus in Europa.

MINTYRNA, urbs Samnitum in Italia de qua Dionysius libro sexto decimo. CGentile, Mintyrnæus.

MERMESSUS, urbs Trojana, ex qua Erythræa Sibylla oriunda fuit. Erat enim illa urbs rufa colore. Gentile, Mermessius & Mermessensis.

MEROË, oppidum Æthiopum, de quo

ejusnomen genere fœm. erat proferendum, si ordinarium esset.

[17] Ἔστι δὲ χωρίον Σπάρτης Μενελάϊον.] Polybius in hac delerpta ne lib. v, etiam graphice Menelaï situm oculis ponit: Σταδίους τριάκοντα ἀφ' ὧν τὸ Μενελάϊον, πόλιν μὲν οὐκ οὖσαν ἔτι πολλαὶ, κατέχει δὲ τὸ τόπον ἡ καλουμένη κώμη Λαλα, ἔχουσα τριῶν ἢ τεττάρων οἰκίαν ἐπάλξεις. Sine dubio hic locus nomen accepit Menelai, quem Lacedæmonii divinis honoribus, sacrificiis & donariis coluere. Æneas Gazæus in Theophrasto: Τὸν γὰρ Μενέλαον, ὡς ἐκ Διὸς τὸν Ἕλληνα, ὁ Σωφάνης ἐν Λακωνικῆς τῆς ἐπὶ παραθαλάττης, μὴ ἐκόντα ἥβαν ἡνίκα τὸν ἐκ Τροίας ἐπανῆλθεν. [18] Μένουθις, Αἰγυπτία κώμη.] Canobus Menelai gubernator uxorem habuit *Menuthia*, quæ sine dubio huic vico nomen dedit. Is eum cum uxore in Alexandrino litore sepultus divino ibi cultu honoratur, ait Epiphanius in Ancorato: Καθάπερ καὶ ὁ Μενέλεως ἐν Αἰγυπτίοις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῷ λιμένι τιμᾶται ὡσεὶ θεὸς τῆς ἴσης ἐπιλάβου. Non longe hinc legendum: ὃς ἐν τῇ νῦν καλουμένῃ Μενούθιδι. Hujus etiam mentio fit in Vita Cyri Abbatis, sed prima per A citatur, & duobus tantum stadiis a Canopo distare additur. Hunc citat Gothofredus in Theod. Geographico.

[19] Ἧς νῦν ὁ Αἰθιοπίας Μενούθης.] Hujus insulæ meminit Arrianus in Periplo maris Erythræi, sed annexo corruptissimo, quod emendavit Stuckius. Bis etiam hujus insulæ mentio fit, sed nomine etiam paulo corrupto, in Marciani Heracleotæ Periplo: primo loco Μενουθιάς, & secundo Μενουθίας dicitur. Capite primo hæc leguntur: Τῶν δὲ λιβυκῶν τῶν ἀπὸ Μαραίας μέχρι Βερενίκης ἀκρωτηρίων, ἡ τῶν Μενουθιάδων νῆσος πρὸς τῷ μεσημβρινῷ τέρματι ἐστὶ τοῦ κόλπου. Ubi sine dubio emendandum: ἡ τῶν Μενουθιάδων. Et hoc cap. secundo: Ἐκεῖ ἐστὶν ἡ τῶν Μενουθιάδων νῆσος ἡ μεγάλη Βερενίκη, ἡ ἐπικαλουμένη Πανόλβιος, ἐν ᾗ ἐστὶ τὸ ἐμπόριον τὸ καλούμενον Ἀρσινόης. Et hoc loco indubitanter referendum, ἡ τῶν Μενουθιάδων. Ille Geographus parvo ingenii certamen est, qui nunc hodie hæc insulas fit infignienda. Volunt nonnulli esse Madagascar, quam insulam Portugalenses deinde Insulam S. Laurentii, quia anno tabulis eius inventa, in die quo Divi Laurentii memoria celebratur, detecta fuit. Cl. Bochartus in eadem versatur opinione, contra tamen eorum sententiam rejectans, qui existimant Menuthiadem antiquorum Cernen esse. Sed hæc Vossius Geographus incomparabilis in notis ad Melam, censet Menuthiadem, esse illam insulam, quæ nunc *Zanzibar* appellatur, eique omnia convenire, quæ veteres de Menuthiade scribunt, non insulæ S. Laurentii, quæ plane ignota fuit Græcis ac Romanis. Tres sunt hodie insulæ, *Mansa*, *Zanzibar* & *Pemba*, intra Madagascar, sive Divi Laurentii insulam & continentem interjectæ. Sed meum non est tantas componere lites.

[20] ἔθνος πρὸς τοῖς Λιβύσσαις.] Horum mentio est apud Plin. lib. v. cap. xxx: *Ab ea gens Libyarum jungitur usque ad Syrtim Titonum. Pars ejus fuere Mentores, Hyrnasi, Euchetæ, Ondini, & quos Callimachus Penestas appellat.* Et apud Scymnum Chium hisce verbis:

Τοῖς δὲ πᾶσιν ὑπέρκειται Μεντόρων
Ἡ γῆ πολλὴ, ἣν ἐμβάντι πλοῦν ἐστὶν φέρειν.

Horum regio Μεντορικὴ dicitur Aristoteli in Mir. Auscult. cap. cxxx. Cui adjacere perhibentur insulæ Μακάρων. Sic enim Scylax capite ΑΦΡΙΚΗ. Εἰσὶ δὲ ἐκ τῶν ἀνόμων ἔθνων Ἐθιοπικὰ ἔθνη, πολλὰ μὲν ἐπὶ θαλάττῃ ἐπὶ μὲν Καρχηδόνος Λιβύη, Μαυρουσία. κώμη δὲ ἐστὶ πάντα ἐπὶ μεγάλου, Καπρόκωμα πολίχνη.

[21] Μέντυρνα, πόλις ἐν Γαπόλι.] In ipso Dionysio, cujus auctoritatem nostri allegant, lib. i scriptum reperitur Μεντόρνα. Et cum lib. xvi hodie non exstet, de vera hujus vocis scriptura nihil affirmandum.

[22] Τὸ ἐθνικὸν Μεντυρναῖος.] Est apud Appian. Alex. lib. iii Bel. Civil. *Mentyrnæus*. Qui Romanis formis dicuntur MINTURNENSES, unde Plutarchus in Mario Græce ore formavit Μιντουρνησίους.

[23] Μέρμησσος, πόλις Τρωϊκὴ, ἀφ' ἧς ἡ Ἐρυθραία Σίβυλλα.] Eadem hæc est urbs, licet Stephanus diversum faciat, quam ex depravata fortasse Palæphati codice, *Myrrhinam* in sequentibus appellat. Cæterum multa de hac oppido & Sibylla accendi forsan, nisi hunc materiam procacu, abest Salmasius in Exercit. Plin. p. 78.

[24] Τὸ ἔθνικὸν Μερόηνος, καὶ Μερόης.] Ultimum gentile occurrit in numm. Tiberii apud Gabrielem MERMESSEΩN MHTPOΠΟΛΕΙΤΩΝ.

[25] Μερόη, πόλις Αἰθιόπων.] Meroën Cambysem condidisse dicunt, & a matre sic appellasse, quod tamen in istem versibus apud Herodotum non legitur, nam non dubium quin nullo hæc innuat: Καὶ ἔστιν ἔρημος ἡ νῦν μεγάλη, τῇ ἔσχατοι τῶν Μεροϊτέων. Λέγουσι δὲ ἔτεα

Δοτ@ ἐθνικὸν, Δοῦ Μερόης. ἔστι δὲ νῆσ@. [10] ὁ πολίτης Μεροίτης, ὡς ὁ Ἀρσινόης Ἀρσινοίτης. ἔστι δὲ Μερόη καὶ ἀνατολικὸς ὁ πρὸς Δάφνῃ Ἀντιοχείας. τὸ ἐθνικὸν Μεροεύς@, ἡ Μερόη@, καὶ τὸ ἐθνικὸν ὄνομα. καὶ τὸ κλητικὸν, Μεροπαιός. ἔστι καὶ Μερόη πόλις Λυκίας

MEPOYΣION, [11] χωρίον Σικελίας, ὡς Θεόπομπ@ φιλιππικῶν τεσσαρεσκαιδεκάτῳ συνάπτων οἱ δικηταὶ ἁμαίως Μερμήσι, καὶ Μερμέσσα ἡ Ἄρτεμις. εἰσὶν δὲ οἱ τὸν Συρακουσῶν ἐπιδεῖξαι βουλόμενοι. τινὲς δὲ Δοῦ τῆς Μερόης, ἡ Λιβυστικὴ.

MEΡΟΨ, [12] Τρωικὸς παῖς, ἀφ' οὗ Μέροπες οἱ Κῶοι, καὶ νῆσ@ Μεροπίς.

MΕΣΑΝΙΤΗΣ, κόλπ@ [13] Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ τοῦ Περσικοῦ Θαλάσσης.

MΕΣΗΜΒΡΙΑ, πόλις Ποντική. Νικόλα@ τέταρτῳ. [14] ἀποικία ἀπὸ Μέλανος. Βρία γὰρ τὴν πόλιν φασὶ Θρᾷκες ὡς ἂν Σηλυμβρία ἡ ἀπὸ Σήλυ@ πόλις, [15] Πολτυμβρία ἡ Πόλτυ@ πόλις, ἤτοι Μελανιμβρία ἡ Μέλανος πόλις· καὶ διὰ τὸ εὐφωνότερον λέγεσθαι Μεσημβρία. [16] ὁ πολίτης, Μεσημβριανός. ἔστι δὲ Θρᾴκης Μεσημβρία, ἀπὸς

A quo Herodotus lib. II. Nomen habens a Meroë. Est quoque insula. Oppidanus Meroïta, uti ab Arsinoë Arsinoïta. Est quoque Meroë in oriente circa Daphnen Antiochiæ. Gentile, Meroeus, sive Merus, juxta nomen scilicet. Et patrium Meropæus. Est quoque Meroë, Lyciæ oppidum.

MERUSIUM, castellum Siciliæ, cujus meminit Theopompus lib. XXXIX Philippicorum. Incolæ eodem modo appellantur Merasii, & Meroëssa Diana. Dicitur vero locus a Syracusis stadiis LXX. Nonnulli a Meroë Æthiopiæ nomen habere existimant.

MEROPS, Triopæ filius, a quo Meropes, Coï appellantur, & insula Meropis.

MESANITES, sinus, de quo Marcianus in Periplo Persici sinus.

MESEMBRIA, urbs Ponti, cujus meminit Nicolaus libro V. Sic dicta est a Melso quodam. Bria enim urbem apud Thraces denotat. Quemadmodum igitur Selymbria, urbs est Selys, Poltymbria urbs Polyis, ita quoque Meilembria Melsi urbs, quæ euphoniæ gratia Mesembria appellatur. Civis, Mesembrianus. Est quoque Thraciæ Mesembria ad Chalcedonem

πόλις πάνυ μεγίστη τῶν ἔκτων Ἀλβιανῶν. Sed a matre Cambysis ei hoc nomen inditum testatur Diod. Sicul. lib. I. Περιπλεῦσαι δ' ὁ στόλος ἐπὶ τοὺς Αἰθίοπας, καὶ μετὰ τὴν Αἰθιόπων ἅλωσιν τὴν πόλιν ἐξ ὀνόματος, τὸ προσῆκον ἐποίησε, τὴν μητέρα Νίτωκριν. Ἐν ᾗ ἐστὶ πόλις ἰσόπλευρος ἑπτάγων@ ἐπιπέδ@ τῇ κάτω κλίσει@ κειμένῃ Καμβύσου, καὶ ὑπὸ τὸν αὐτοκράτορα Δία ἡ μητρὸς ὀνομαζομένη Μερόη. Josephus ergo in eo errat lib. II Archæol. Jud. ubi tradit antiquum nomen fuisse Saba, Cambysen urbem a furore denominasse, sic enim ille. Σωσιλεῖ δ' ὄντος τῆς Σεβὰ πόλεως βασιλέως μετὰ τὴν Αἰθιόπων, δεῖ ἐστρατεύσατο Καμβύσης Μερόην ἀνελεῖν, ἀδελφὴν ἰδίαν τῶν γονέων, ἐπαλλαγείσῃ.

[10] Ὁ πολίτης Μεροίτης.] Præter hoc gentile aliud invenitur in voce Φολὲ, juxta communem Græcorum formam, nempe Μεροεύς.

[11] Μερόεσσα, χωρίον Σικελίας.] In omnibus libris ultima vox non conspicitur, quam addidimus, quia sic loqui usus nos docet, ut sciremus sub quo sole illud castellum positum sit. Præterea in omnibus codicibus legebatur in sequentibus, δοκεῖ δὲ ὁ τὸν@ Συρακουσῶν, quod ex mente Cluverii, reponentis Συρακουσῶν, emendavimus. Non enim ab oppidanis, sed ab oppidis ad oppida locorum intervalla metimur.

[12] Μέροψ. Τρωικὸς παῖς, ἀφ' οὗ Μέροπες.] Salmasius in margine sui Stephani emendat, Τρώ@ παῖς. Sed nulla mihi hoc videtur emendandi necessitas, cum Triopæ nomen in auctoribus sit frequentissimum. Pausan. in Corinth. Ἄγγελο δὲ Ἡσίοδο@ γράψαντε ἐς ποίησιν Φορβάντα τὸν@ Τριόπα. Τριόπα δὲ Γῆ@ καὶ Οὐρανός. Et eodem libro traditur, Pelasgum Triopæ filium fuisse: Δημοσθένης δὲ ὁ ῥήτωρ ἐπιλαμβάνει Πελασγοῦ@, λέγει δὲ ἐξευρεθῆναι Πελασγὸν ὑπὸ Τριόπα. Fuit quoque Triopas Perrhæborum tyrannus, quem occidit Carnabas, de quo Eustathius ad Iliad. Δ: Λέγεται δὲ Τριόπας Περραιβῶν τύραν@ ἔτυχε ἀρχῆς δύο, ὑπὸ τοῦ Καρνάβου κτείνας αὐτὸν, τυραννεύσαντος χρόνῳ ἑνὶ καὶ ἐνενήκοντα. Caterum Coos dictos fuisse Meropes nodie etiam docet in v. Κῶς, ad quem locum legatur quæ commentati sumus.

[13] Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ τοῦ Περσ. κόλπ.] In iis quæ hodie Marciani Heracleotæ nomine circumferuntur hujus Persici maris sinus mensuria celebratur, sed appellatione nonnihil vitiata: Ὁ δὲ κόλπος ἀπὸ τοῦ Ἀραβίου μυχοῦ ἐπὶ τὰ Μασσαλίτικα κάλπη ἐστὶ σταδίων μυρίων Ἀραβίων τετρακοσίων ἑβδομήκοντα ἕξ· καὶ εἰσπλεύσαντι ἀπὸ τῶν Αἰλανιτῶν μυχοῦ ἐστὶ τὰ Ἀραβικὰ ἄκρα πρὸς τὰ Μασσαλίτικα κάλπη, καὶ ἐστὶ τὸ εὖρος τοῦ κόλπου πλέθρα ἑπτακόσια· καὶ ἐν τῷ εἰσπλοῦ ἐστὶ Τύρος@ νησὶς ἐπέκεινα τῶν ἐκκειμένων Ἀραβίων ἐν ἀποστάσει σταδίων τριακοσίων ἑβδομήκοντα. Sed utroque loco legendum Μασσαλίτικος hoc diphthongo, quemadmodum etiam emendatum video ex Pal. cod. in Ptolemæo lib. VI cap. VII.

[14] Σηλυμβρία, Μέλανος. Βρία γὰρ τὴν πόλιν φασὶ Θρᾷκες.] Strabo lib. VII unde Stephanus sua videtur hausisse, urbis conditorem non facit Melsum sed Melanem quendam, ita enim ille: Εἶτα Μεσημβρία Μεσημβρίανος@, κατέσπαρται δὲ Μεσήμβρια, ἀπὸ Μεσήμβρου τινὸς κτίσαντος@ Μέλανος καλουμένου, ἢ ἀπὸ πόλεως βρίας καλουμένης Θρᾳκικῆς· ἀπὸ δὲ ταύτης ἡ Σηλυμβρία ἀποικισθεῖσα, ὅπου Λεπτοπόλεως καὶ Πολεμοῦσα ἀπωκίσθησαν. Sed quædam hic sunt attentione digna apud Strab. legimus Σηλυμβρία & Πολεμοῦσα: verum ex nostro mihi videtur legendum inserto M, Σελυμβρία & Πολεμβρία, quia deinde addit, euphoniam sic desiderare, eadem hæc confirmans in Σελυμβρία.

[15] Πολτυμβρία ἡ Πόλτυ@ πόλις.] Ultima vox in omnibus libris abest, quam commodioris lectionis gratia addidi, & quia eodem loco in voce Σελυμβρία invenitur. Hujus regis meminit Plutarchus in Apophthegmatibus, nam cum ad eum Trojani & Græci bello Trojano legatos misissent, Paridi fuadit, ut Græcis Helenam redderet, pollicens se ei danarum duas formulas hominum.

[16] Ὁ πολίτης, Μεσημβριανός.] Apud Goldium & Trillanum occurrit nummus cum inscriptione MESAMBRIANΩN.

πρὸς τῇ πόλει Χερρονήσου, ὡς Ἡρόδοτος. τὸ ἐθνικὸν, ὅμοιον.

ΜΕΣΗ ἡ Μεσοποταμιῶν [37], χώρα μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος. [38] ἡ δὲ Ἀδιαβηνὴ ἐκαλεῖτο, ὡς ἱστορεῖ Κυάδρατος. [39] τὸ ἐθνικὸν, Μεσοποταμίτης.

ΜΕΣΜΑ, πόλις Ἰταλίας. Ἀπολλόδωρος ἐν τρίτῳ Χρονικῶν. τὸ ἐθνικὸν Μεσμανὸς, [40] ὡς ἀπὸ Νώλης Νωλανός.

ΜΕΣΟΛΑ, [41] πόλις Μεσσηνίας, μία τῶν πέντε. Νικόλαος τετάρτῳ. τὸ ἐθνικὸν Μεσολάτης, [42] ὡς ἀπὸ Μεσσόας Μεσσοάτης.

ΜΕΣΟΠΟΝΤΙΟΣ Ποσειδῶν, ὁ αὐτός. οὕτω γὰρ ἐν Ἐρέσσῳ τιμᾶται, πόλει Λέσβου. Καλλίμαχος αἰτιῶν πρώτῳ.

ΜΕΣΣΑΒΑ, πόλις Καρῶν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν Μεσσαβεύς, τῷ τύπῳ τῶν Καρικῶν πόλεων.

ΜΕΣΣΑΠΕΑΙ, χωρίον Λακωνικὸν. τὸ ἐθνικὸν, Μεσσαπεύς· [43] οὗτω γὰρ ὁ Ζεὺς ἐκεῖ τιμᾶται· Θεόπομπος πεντεκαιδεκάτῳ Εὐρώπης.

ΜΕΣΣΑΠΙΑ, [44] χώρα Ἰαπυγίας, ἐσχάτη Ταράντου. τὸ ἐθνικὸν, Μεσσάπιος· [45] Παυσανίας δεκάτῳ.

ΜΕΣΣΑΠΙΟΝ, [46] ὄρος Εὐβοίας, καὶ

Anesi finem, de qua Herodotus libro VII. Gentile idem est.

MESE fluviorum, regio inter Euphratem & Tigrim. Vocabatur etiam Adiabene, uti Quadratus auctor est. Gentile, Mesopotamita.

MESMA, urbs Italiæ, de qua Apollodorus libro III Chronicorum. Gentile, Mesmanus, uti a Nola Nolanus.

MESOLA, urbs Messeniæ, una ex quinque de qua Nicolaus libro IV. Gentile, Mesolates, uti a Messoa Messoates.

MESOPONTIUS Neptunus, qui etiam Eressius dicitur. Hoc enim nomine Eressi colebatur, quæ est urbs Lesbi, teste Callimacho libro primo Causarum.

MESSABA, urbs Carum, de qua Hecatæus in Asia. Gentile, Messabensis, juxta formam Caricarum urbium.

MESSAPEÆ, castellum Laconicæ, cujus gentile Messapeensis. Hoc nomine Jupiter ibidem colitur, teste Theopompo libro LVII.

MESSAPIA, regio Japygiæ, Tarranti finitima. Gentile, Messapius, auctore Pausania libro decimo.

MESSAPIUM, mons Eubœæ. Et Messa-

[37] μία τῶν Μεσοποταμιῶν, χώρα μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος.] Nulla ratione mihi fit verisimile Stephanum deviasse nominis, pro ipso nomine regionis accepisse. Sine dubio etiam ex aliis noverat, & liquet tale ex adjecto gentili Μεσοποταμίτης, hanc regionem *Mesopotamiam* nominari, quare puto locum esse hiulcum, & non incommode hunc in modum posse supplevi: Μεσοποταμία, ὡς μία τῶν Μεσοποταμιῶν, χώρα μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος. Non tamen nego, hanc regionem simpliciter inter Euphratem & Tigrim μεσοποταμίαν appellari & pro *Mesopotamia* accipi. Dionysius de Situ Orbis:

Οἵην δ' Εὐφρήτης τε Τίγρις τε τίθησι χαλάων
Τὴν δὴ μεσσόθι μοῖραν ἐπώνυμον ἐσχεθέειν.

Vide præterea Polyænum lib. IV in Antiocho.

[38] Ἡ δὲ Ἀδιαβηνὴ ἐκαλεῖτο.] Quanquam Adiabene ipso modo etiam posset dici χώρα μεταξὺ Μεσοποταμιῶν, non tamen confundenda cum Mesopotamia proprie dicta. Locus egregius est apud Herodianum lib. III: Ἡ δὲ Σύρια, Ἀβγάρου τοῦ μεταξὺ Μεσοποταμιῶν μοῖραν γῆς τε καὶ πόλεων κτίσαντος, ἐπίκλησιν ἔσχεν Ἀδιαβηνῶν. Verius hoc demonstrari posset, si necessarium exilitium.

[39] Τὸ ἐθνικὸν Μεσοποταμίτης.] Gentile hoc occurrit apud Chronici Alexandrini Auctorem: Χαλδαίων ἄνωθεν χρήσασθαι τὴν Μεσοποταμίτην. Apud Vopiscum in Aureliano est MESOPOTAMIUS. *Habes sagittarios Syros trecentos, Armenios sexcentos, Arabas mixtos quingentos, Saracenos ducentos, Mesopotamios auxiliares quadringentos.* Fatetur tamen Salmasius in Palatino inveniri, *Mesopotamenos*, quæ forma illis gentibus familiaris est. Glossæ in Juvenalem: *Mesopotamenæ homines effœminatæ libidinis sunt, ut Sallustius meminit, in utroque sexu.*

[40] ὡς ἀπὸ Νώλης Νωλανός.] Male in omnibus libris legebatur, ὡς ἀπὸ Νώλα Νωλανός, quod ipsa ratione duce correximus. Mesma porro idem est oppidum, quod in præcedentibus ab Hecatæo Medme dicitur. Sed hæc dere videndus Cluverius.

[41] Μεσόλα, πόλις Μεσσηνίας.] Ita hunc locum supplevit Xylander, legebatur enim cum hiatu in pristinis editionibus: Μεσόλα, πόλις ..... ἧς, μία τῶν πέντε. Sic facillime suppleri potuit ex alio loco: Γάρσηνα, πόλις Μεσσηνίας, τῶν πέντε μία. Et certe olim in quinque πόλεις Messeniam fuisse divisam, ex Ephoro tentatur Strabo lib. VIII: Ἔφορος δὲ τὴν Κρανσφιντίου ἐπιβολὴν ἄλλα Μεσσηνίων, διαλεῖπε φησὶν (ὡς πεντεκαιδεκάπολιν) εἰς πέντε πόλεις αὐτούς.

[42] Ὡς ἀπὸ Μεσσόας Μεσσοάτης.] In omnibus libris simplici S urbis nomen & gentile legebantur, quod correctione dignum censebamus.

[43] Οὕτω γὰρ ὁ Ζεὺς ἐκεῖ τιμᾶται.] Hujus meminit Pausanias in Lacon. Ἔστι δὲ οὐ πρὸ πόλεως Διὸς Μεσσαπίου τέμενος, χαλκοῦς δὲ ὁ τοῦ ἐπικλήσεως ἕνεκα ἀνδρὸς λόγος ἐστὶν, ἱππεύσαντος τὸν ἵππον.

[44] Μεσσαπία, χώρα Ἰαπυγίας.] In omnibus editionibus & MSS hactenus legebatur male Μεσσηνία, χώρα Ἰαπυγίας. Sed ordinis alphabetici ratio eum Μεσσαπίαν scripsisse ostendit, ita monente Henrico Stephano in notis ad Dionysium de Situ Orb. quum Μεσσαπία & Μεσσαπίη præcedant. Sed cum Strabone non convenit Stephanus. Strabo vult Japygiam & Messapiam unam eandemque esse regionem: at Stephanus Messapiam Iapygiæ regionem esse tradit.

[45] Παυσανίας δεκάτῳ.] Respicit noster hæc Pausaniæ verba: Ταραντῖνοι δὲ οἱ ἔτι καὶ νῦν ἔχοντες τὴν παραλίαν τὴν ἀπὸ Μεσσαπίων χωρίων ἐπὶ Ταραντίνων βασιλεύουσι.

[46] Μεσσάπιον, ὄρος Εὐβοίας.] Uti præcedenti sectione, ita etiam hoc loco signa duplicavimus, sic postulante elementorum serie. Deinde pro Μεσσηνία rescripsimus Μεσσάπιον, sic jubente Strabone lib. IX:

καὶ Μεσσαπικὸς, ἀπὸ Μεσσάπου τοῦ μετοικήσαντος εἰς Ἰταλίαν.

ΜΕΣΣΗ΄ΝΗ, καὶ χώρα, καὶ πόλις Στρεφιάδων ὀγδόη. χώρα δέ ἐστι Μεσσηνία, ἀπὸ Μέσσης τοῦ ἄκρου, ἢ Μέση ἀπὸ Μεσσῆς, ὡς τινες. τὸ ἐθνικὸν, καὶ ὁ πολίτης, Μεσσήνιος. καὶ θηλυκὸν, Μεσσηνίς. ἔστι καὶ ἄλλη Μεσσήνη ἐν Σικελίᾳ, ἀπὸ χώρα Περσαϊδος Μεσσήνη, διὰ ἑνὸς σ, κατὰ τὸ δύο πυρρῶν Εὐφράτου καὶ Τίγριδος μεσοζομένη, ὡς Ἀσίνιος Κυάδρατός φησι.

ΜΕ΄ΣΣΟΑ, τόπος Λακωνικῆς Στρεφιάδων ὀγδόη. ἔστι δὲ φυλὴ Λακωνική. τὸ ἐθνικὸν, Μεσσοάτης.

ΜΕ΄ΣΣΩΓΙΣ, ὄρος Λυδίας. τὸ πτικὸν, Μεσσωγίτης. Στρεφιάδων πρωτοπροσαυδεκάτη. ἀφ' οὗ ἄκλιτος Μεσσωγίτης οἶνος, ὁ Ἀριμάδης.

ΜΕΤΑΓΩ΄ΝΙΟΝ, πόλις Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν Ἑκαταῖος Λιβύῃ. Ἡλιοκλῆς δὲ πρώτῳ φασὶ τὸ ἐθνικὸν, Μεταγωνίτης.

ΜΕ΄ΤΑΟΝ, πόλις Λέσβου. ἀπὸ Μέτα Τυρρηνὸς ᾠκισεν, ὡς Ἑλλάνικος.

ΜΕ΄ΤΑΠΑ, πόλις Ἀκαρνανίας. τὸ Πολύβιος

Messapicus a Messapio, qui in Italiam habitatum concessit.

MESSENE, & regio & urbs, auctore Strabone lib. VIII. Regio autem dicitur, Messenia & amputato fine Messe, vel Mese vel Mesene, ut quidam volunt. Gentile & civis, Messenius, fœmininum Messenis. Est quoque alia Mesene Siciliæ, & regio Persidis Mesene per S simplex, media inter duo flumina, Euphratem & Tigrin, cujus Asinius Quadratus meminit.

MESSOA, locus Laconicæ, de quo Strabo libro septimo. Est quoque tribus Laconica. Gentile, Messoata.

MESSOGIS, mons Lydiæ, cujus locale Messogita. Strabo libro XII. Unde optimum de vinis Messogit. Arimense.

METAGONIUM, urbs Libyæ, de qua Hecatæus in Libya. Genere fœm. hæc aliquando effertur. Gentile, Metagonita.

METAUM, urbs Lesbi, quam Metas Tyrrhenus condidit, uti Hellanicus auctor est.

METAPA, urbs Acarmaniæ, de qua Polybius

Ἐν δὲ τῇ Ἀνθηδονίᾳ Μεσάπιον ὄρος ἐστὶν, ἀπὸ Μεσσαπίου, ὃς εἰς τὸν Ἰταλικὸν διέβη Μεσσαπίαν τὴν χώραν ἐπώνυμον. Sed ab aliis Anthedonia non Euboeæ, sed Boeotiæ adscribitur; unde fortassis in Stephano pro Εὐβοίας, emendandum Βοιωτίας, quod deinde a etiam Salmasio marginibus sui libri adpictum animadverti.

Καὶ Μίσης ἐφ' ᾗ Δάναης] Libri calamo exarati & omnes editi constanter exhibent, καὶ Μέσης ἐπώνυμος. Duo in hisce verbis vitia occurrebant emendanda, pro Μίσης reseripsimus Μίσσης, & auctoritate Strabonis & Eustathii pro ἐφ' ᾗ ἐπώνυμος, quod pessime deturpatum, ἐφ' ᾗ Δάναης. Addam verba Strabonis e lib. VIII correctionem nostram confirmantia, ita enim ille: Τῶν δ' ὑφ' Ὁμήρου κατωνομασμένων, τὴν μὲν Μέσσαπον ἤδη πάντες φασὶ, Μεσσάπιον δ' ἐκ τῆς χώρας εἶναι μέρος τῆς Σκιάθου ἐφεξῆς δὲ τὴν Ἀεγιλίαν. Ἔνιοι δὲ ἐφ' ᾗ Δάναης ἔλεγεν ἀντὶ τῆς Μεσσαπίας. Ἴσμηνος γὰρ ἦν ἐκ Μεσσαπίας μέρος τῆς Λακωνικῆς. Ὑποδεδήλωκεν δὲ χωρὶς τοῦ μὴ ταυτὸν εἶναι, τῆς Κρήτης, ἐν Δίῃ, ἐν Μιλήτῳ. Et Eustathii ex comment. ad Iliad. B. Ἀναγνωστέον ὁ ὁ Ὁμηρικὸς ἐφ' ᾗ Μέσσης, ἀντὶ τοῦ Μεσσάπιος. ἐν μὲν γὰρ Δωδώνῃ πατὴρ κτίστης· ὁ δὲ χωρογράφος αὐτὴν κτίσμα ἔτους. οὐ εἰς τὸ ἔτος ἄλλο, ἀλλ, ὡς ἔοικε πολὺ ὕστερον· πολὺ πλησιόχρονος τοῦ Μεσσάπιος πάντως.

Τὸ Ὀνιὸν, ἡ ὁ πολίτης, Μεσσάπιος.] Apud Golzium occurrit nummus hæc cum inscriptione ΜΕΣΣΗΝΙΩΝ. Et nummus Augusti: ΜΕΣΣΑΝΙΩΝ ΔΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ.

Καὶ χώρα Περσὶς Μισσία, διὰ ἑνὸς σ, κατὰ τὸν δὶς πεζομένου Εὐφράτου καὶ Τίγριδος μεσοζομένη.] Hunc locum, si quem alium, librarii miserrime detruncarunt, omittentes nomen regionis cui attribuitur hæc Mesene, & nomina fluviorum quibus adjacet, ita enim in vulgatis concipiebatur: Καὶ χώρα Μισσία, διὰ ἑνὸς σ, κατὰ τὸν δὶς πεζομένου μεσοζομένη. Totum locum lacunis repletis, uti nos eum divulgamus, sic edi curavit Salmasius ex MSS, uti liquet Plin. Exercit. pag. 698.

Στρεφιάδων ὀγδόη] In omnibus calamo exaratis & excusis legitur Στρεφιάδων ἑβδόμη. Sed libro octavo, non vero septimo, hujus urbis memoriam celebrat Geographus, cujus verba comment allegavimus.

Ὅθεν ἄκλιτος Μεσσωγίτης οἶνος, ὁ Ἀρμάδης.] Eadem hæc verba citantur Stephano in voce Ἄρμη, & adscribuntur urbi Æthiopiæ, qua de re nusquam illum locum. Nunc autem, quia commoda sese effert occasio, ostendam in iis pessimum latere vitium, antea nobis non observatum, quam ob causam Strabonis verba altius sunt repetenda, ita enim ille: Ἔστι δὲ Βύκλα, Μάσσυρα, Ἀζάμορα, ἡ Σωΐς ἐ πόλις ὁ ἐφ' ἑκάτερα τὰ Ἀζάμορα, συνεπλάσατο τὸ ὄνομα. ἔστι δὲ καὶ Μασσυλίων εἷς ὁ Ἀσσυλίς. Si urbis nomen numero pluralivo sit efferendum, inde non deducitur Ἀσσυλὶς sed Ἀσσυλιτὶς, quod gentile Straboni & Stephano est reddendum. Ἄρμη Æthiopiæ oppidum gentem habet Ἀρμάδης & Ἀρμίτης, de quibus suo loco.

Ἑκαταῖος Λιβύῃ.] Libri omnes constanter exhibebant Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ, quasi vero Hecatæus urbem Libyæ, in Asiæ descriptione meminisset. Vidit Cl. Vossius hoc absurdum, & in notis ad Melam pro Ἀσίᾳ reseripsit Λιβύῃ, quod sequuti sumus. Idem Hecatæi opus a nostro allegatur in Ἑλλάνικος, ibique Λιβυακὰ ἐθνικὰ dicitur.

Ἦ ὑπὸ Μέτα Τυρρηνὸς ᾠκισεν.] In omnibus libris legitur ᾤκισται, quod emendavit Salmasius. Hinc numerus oppidorum in Lesbo augeri posset. Geographi enim quinque in ista insula urbes deferunt, inter quas Metaum non recensetur.

Πολύβιος πέμπτῳ.] Ob oculos habuit noster fere dubio hæc Polybii verba: Ἀφικόμενος δὲ καὶ εἰς τὸν καλούμενον Μυκάλησσον, ἐν αὐτῷ τῷ τῆς Τροζηνίδος λιμένι, ἐ τῶν ὁμοῦ τινὰ πόλιν. Sed ut verum fateor, videtur noster Acarmaniæ fines nimium extendisse, cum ipsi Polybio hæc urbs Ætoliæ adscribitur.

Μέτ-ων πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Μετωνῖ-ος, καὶ Μετωνίτης, ἀλλὰ τὸ Ἀττικώτερον.

Alybius libro v. Gentile, Metapæus & Metapentis, juxta formam vernaculam.

ΜΕΤΑΠΟ'ΝΤΙΟΝ, πόλις Ἰταλίας, ἡ πρότερον Σίρις, ἀπὸ Μεταπόντου τοῦ Αἰόλου τοῦ Σισύφου καὶ Βοιωτοῦ τοῦ Μεταπόντου ἐλέγετο. ὁ πολίτης, Μεταποντῖ-ος. ἀφ' ἧς Φίλων ὁ αὐλητὴς, ὃν καὶ Μεταποντῖον καλοῦσι, ὡς Βυζάντιον, καὶ Μεταποντῖνον.

METAPONTIUM, urbs Italiæ, quæ antea Siris appellabatur, nomen habens a Metapo Sisyphi filio, Æoli nepote. Metapontum enim barbari Metabum appellabant. Civis, Metapontinus. Hinc originem traxit Philo tibicen & poëta. Dicitur quoque Metapontius, uti Byzantius, & Metapontina.

ΜΕΤΑΧΟΙΟΝ, φρούριον Βοιωτίας, μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Κορωνείας. Ἔφορ-ος τριακοστῷ. τὸ ἐθνικὸν, ἐκ Μεταχοίου· ὡς ἔθος, τὸ ἐξ Οἴου. Οἶον δὲ δῆμ-ος Ἀττικὸς, ὡς λίλαιον, ἡ Μεταχοιάτης· καὶ τὸ ὄν-ομα πλέοντα, ἐς τὸ ἐθνικὸν Οἰάτης. Ἀνδρωτίων δὲ ἐν τῷ ζ Μεταχοίᾳ νεάτης φησὶ, καὶ ἴσως ἀπεφθεγκτικῶς.

METACHOEUM, castellum Bœotiæ, inter Orchomenum & Coroneam, cujus meminit Ephorus libro xxx. Gentile, a Metachoeo, quemadmodum Oeum, ab Oeo. Oeum vero Demus Atticus est, uti dictum est. Vel Metachoeates. Oeus enim oppidulum, cujus gentile Oeates. Androtio vero libro septimo, fortassis per periphrasin, *Metachoei incolæ* dixit.

ΜΕ-

ME-

Τὸ Βοιωτ. Μεταποντ. ἢ Μεταπεν.] Ita hunc locum emendat Salmasius, cui facile assentimur. In omnibus libris pessimo errore legebatur: Τὸ ἐθνικὸ Μεταπ-ος, ὁ Μεταπον-ος. Hæc confer cum gentilibus vocibus, & emendationem approbabis.

Ἡ πρότερον Σίρις.] Sic quoque vult Eustathius Iembum *Siris* appellatam, sic enim ille ad Dionysium: Ὅπερ ἦν τοῖς Λεκτροῖς ἴσον-ος καὶ Μεταπόντιος, ἢ πόλις ἐκαπτέλουν, ἡ πρὸ λεγομένη Σίρις. Quod si verum sit, etiam Helleses nuncuparetur, ita enim noster: Ἐκάλ-ουν, πόλις Ἰταλίας, ἡ πρότερον Σίρις ἐκλήθη. Si Metapontum & Sirim diversas fuisse urbes, satis docuit Cluverius in Ital. Ant. lib. IV.

Τὸ δὲ Μεταποντῖον οἱ βάρβαροι Μέτα-ον ἔλεγον.] Non possumus quin transferibamus verba Salmasii ad hunc locum in Plin. Exercit. ita commentantis. Metabum a quo Metapontum conditum est, Sisyphi filium Æolis nepotem Stephanus ita vocatum a barbaris dicit, quum verum nomen ejus esset Μετάπ-ους. Τὸ δὲ Μεταποντῖον οἱ βάρβαροι Μέτα-ον ἔλεγον, quid in eorum sit, addubito. Græci auctores Μέτα-ον eum ipsum appellant. Strab. lib. VI: Τῶν τε Μελανέων, οὓς καὶ τινες, κἀκεῖ καὶ Δίου περιβάλλουσι, λέγουσι καὶ τὸ Μέτα-ον. Et paulo post: ὡς καὶ ἐκεῖνοι ἀγνοοῦσι τὸν Μελανέων, ὃ καὶ τὸ Μέτα-ον. Idem Stephanus in voce Κακλησία, Metabum nominat, cur non Metapontum, si ita vocandus? Λέγει δὲ τὰς κώμας ἴσως μητροπόλεις Κακλησία, ὡς λέγει δὲ Μέτα-ον, οἱ Μεταποντῖνοι. Immo hic locus aperte offendit, Μέτα-ον verum illius Heros fuisse nomen, a quo per depravationem Μεταπόντιον urbs dicta est, quæ dici debuit Μεταποντῖον: ut Κακλησία; quam Ἀθήνησι magis dictam oportuit, quia λέγει τὰς Ἀθήνας. His accedit quod Antiochus apud Strabonem urbem hanc Μέτα-ον primo nominatam fuisse ait, postea μεταπεμφθέντων Μεταποντίων, a quibus μητροπόλεως, nisi a barbaris, qui Metapontium vocarunt, quæ Μέτα-ον fuit a nomine conditoris appellata? Nam μητροπόλεως est a vero nomine derivati. Servius: *Metabum nomen sumptum de historiis: illorum enim duce fuit Græci regnum, qui juxta Siritidem amnem urbem Metapontum condidit.* Adde quod Μεταπόντ-ος, licet speciem Græci nominis habeat, non est Græcum, haud hinc magis quam Δαιδάλ-ος, aut Περίκλ-ος. Nulla enim propria nomina ad hunc modum fabra. Δαιδάλ-ος eadem & Δαίδαλ-ος Græca sunt, & translativum apud Μέτα-ον nomen penitam ejus, qui condidit Metapontum, quod Μεταπόντ-ος & Μέτα-ος dicebatur prius, ut Ὀπόεις Ὀπόεν. pro quo loci incolæ dixerunt Μεταπόεις Μεταπόεν-ος, uti Ὀπόεις, Ὀπόεν-ος. Inde *Metapontius*. Τὸ ἐθνικὸν Μεταπόεις, ut Ὀπόεις, unde Μεταπόεινος. Quod Græci, ut Græcum sic magis formam haberet, dixerunt Μεταπόεινος, pro Μεταπόεινος: sic Ταινάρ-ος & Ταινάρειν-ος lucum. Et notandum est, Græcos scriptores nunquam aliter hujus urbis nomen enuntiare solitos. Nam ut dixi Μέτα-ον-ος, aut Μέτ-ος πόλ-ις Græcum non est. At Latini Meta-pontum vocant ἀπὸ Μεταπόντου, ut Hydruntum ἀπὸ Ὑδροῦντος, Opuntium ἀπὸ Ὀπόεντος, Buxentum ἀπὸ Πυξοῦντος. Μέτα-ος Græcum ab antiquo verbo μητάω, quod est μετρέω, unde μητάσσω, μητάσσω Hesychius.

Ἀνδρωτίων δὲ ἐν τῇ ζ Μεταχοίᾳ νεάτης φησί.] Hic locus in omnibus libris pessime depravatus circumfertur hoc modo: Ἀνδρωτίων δὲ ἐν τῇ ζ Μαχοίᾳ καὶ ἐς φησι. Salmasius etiam animadverterat quosdam errores, in margine tui Stephani eum sic emendare nititur: Ἀνδρωτίων δὲ ἐν τῇ ζ Μεταχοιάτου φησι. Summopere probandum, ἐν τῇ ζ, nam plures de Attica Androtio libros confingavit: sed qua ratione a voce Μαχοίᾳ deduci possit Μεταχοιάτου, ego, ut mea est cordatus, nequaquam video. Emendandum ventilo Μεταχοίᾳ νεάτης, quæ vera est periphrasis, de qua noster. Hujusmodi periphrasis in quavis lingua, in gentile non satis commode, juxta loquendi regulas formam & analogiam formari possit, haud frequentissimæ. Sic lib. IV Epigram. in principio periphrasis *Rhodus* appellatur Ῥόδου νάσου.

Ἀστοῖς καὶ ἀστοῖς Ὀλυμπιάδος ἡμιθέοις
Τὸν δὲ Ῥόδον νάσου Δωρὶς ἔθηκε πόλις.

Sunt plurima urbium nomina, unde gentile non rite formatur, pro quo periphrasin ubique necesse est, ipse noster: Ἀχαιοὶ καλλίχορον ναιετάουσι Ἑλίκην ἐν ἐμῇ πάτρῃ, Δαναοὶ Ἄργος. Multi quoque locorum in terra Attica reperiuntur, de quibus gentile non invenies, nisi per periphrasin, ut hinc citavi noster fecit. Neque ea re hi infelix etiam quod Europæa caterva gentili, quod etiam exemplo Stephani perspicuum adfert, ita cum Ἀθήνησι componunt, Ἐρεχθεὺς, ὃς Μεσσάλη τὸ πρὶν ἐκάλεον, ἐκλήθη τοῦ Ἐρεχθέως. A [illegible] quidem quæ [illegible] urbibus & populis [illegible] Græcis [illegible] gentilia, etiam non possunt, nisi per periphrasin, [illegible] demonstrari potest, [illegible] Hanc operæ pretium [illegible]

ΜΕ'ΤΗΛΙΣ, [57] πόλις Αἰγυπτίας, πλησίον Ἀλεξανδρείας, ἣ νῦν Βῆχις λέγεται. τὸ ἐθνικὸν, Μετηλίτης νόμος.

A METELIS, urbs Ægyptia prope Alexandriam, quæ nunc Bechis dicitur. Gentile Metelites nomus.

ΜΗ'ΔΑΒΑ, [58] πόλις τῆς Ναβαταίων. ὁ πολίτης Μηδαβηνός, ὡς Οὐρβάνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ.

MEDABA, oppidum Nabatæorum, cujus oppidanus Medabenus, auctore Urbanio libro II Arabicorum.

B

ΜΗΔΙ'Α, χώρα τῆς Κασπίους ἐκκειμένη πύλαις· Εὐκαπτικὴ Ἀσίας. [59] ἀπὸ Μήδου, υἱοῦ Μηδείας. τὸ ἐθνικὸν Μήδος, ὁμοφώνως τῷ πρωτοτύπῳ· καὶ Μηλικὸν, Μηδὶς· καὶ Μηδικὸς, [60] καὶ Μήδειος λέγοντες. ὁ Μηδικὸς ὄπος, ἡ Μηδικὴ βοτάνη· Στράβων, Φέρει δὲ σίλφιον ἡ χώρα, ἀφ' οὗ ὁ Μηδικὸς καλούμενος ὄπος, [61] οὐ πολὺ λειπόμενος τοῦ Κυρηναϊκοῦ. καὶ πάλιν· καὶ τοῦ βοτάνου τοῦ μάλιστα τρέφοντος τοὺς ἵππους, ὃν Μηδικὸν καλοῦμεν.

MEDIA, regio Caspiis portis adjecens, cujus meminit Hecatæus Asia, a Medo filio Medeæ nomen habens. Gentile Medus, quod idem est ac primitivum: & fœmininum Medis, & Medicus. Vocantur etiam Medi. Hinc Medicus liquor, & C Medica herba, de quibus Strabo: *Regio autem silphium fert, unde Medico succo nomen, non unilum inferior Cyrenaico.* Et mox: *Et herbam maxime alentem equos, quam Medicam vocamus.*

ΜΗΘΥΜΝΑ, πόλις ἐν Λέσβῳ τῇ νήσῳ, ἀπὸ Μηθύμνης τῆς Μάκαρος θυγατρὸς, [62] καὶ γυναικὸς Λεπετύμνου. [63] ὁ πολίτης, Μηθυμναῖος· [64] ἔστι δὲ ἀναγράφει Ἐχεκρατίδης περιπατητικὸς, Λέσβιος συγγραφεὺς, καὶ Μυρσῖλος συγγραφεὺς, καὶ Ἀρίων, καὶ ἄλλοι πολλοὶ Μηθυμναῖοι. [65] καὶ θηλυκὸν, Μηθυμναία χώρα, καὶ γυνή.

METHYMNA, urbs in Lesbo insula, D nomen habens a Methymna Macaris filia & uxore Lepetymni. Civis, Methymnæus. Hoc enim nomine commemoratur Echecratides Peripateticus, Aristotelis familiaris, & Myrsinus Historicus, & Arion, & alii multi Methymnæi. Et fœmininum de regione & mulE liere in usu est.

ΜΗ'ΚΙΣΤΟΝ, [66] πόλις Τριφυλίας. Ἑκα-

MECISTUM, urbs Triphyliæ, de qua

[57] Μέτηλις, πόλις Αἰγύπτου.] Male in Veneta Florentinaque editione Μίτηλις, ut ex gentili satis liquet. Ptolemæus lib. IV cap. V, quædam veteris ecclesiæ Notitiæ, & Benjam. Tudelensis hujus meminere, qui hodie *Rosetta* ab Italis, & *Raschin* Turcis appellari perhibet.

[58] Μήδαβα, πόλις τῆς Ναβαταίων.] Urbs est in finibus Moabitarum, cujus etiam memoris celebratur lib. I Machab. cap. IX: 36, ubi etiam Nabatæis, qui eodem capite Ναμβρῖται appellantur, finitimi censentur: Καὶ ἀπέστειλαν Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτῶν ἐγγίσαι τὴν ὁδὸν, καὶ παρακάλεσαν τοὺς Ναβαταίους φίλους αὐτῶν τοῦ χρῆσθαι αὐτοῖς τὸν ὁσπεδῶν αὐτῶν τὸν πολὺν. Καὶ ἐξῆλθον οἱ Ἰαμβρεῖς ἐκ Μηδαβᾶ, καὶ συλλαβόντες Ἰωάννην, καὶ πάντα ὅσα εἶχε, καὶ ἀπῆλθον ἔχοντες. Minus recte prima hujus vocis vocalis per ε scribitur apud Joseph. lib. I de Bel. Jud. cap. II.

[59] Ἀπὸ Μήδου τοῦ Μηδείας.] Antiquo nomine *Medi* appellabantur *Arii*, sed cum ad eos Athenis confugisset Medea Colchis, ipsi hoc nomen mutaverunt, teste Herodoto lib. VII: Ἐκαλέοντο δὲ πρὸς πάντων Ἄριοι τὸ πρότερον. ἐπεσχημάτισε δὲ Μηδείης ἐλθούσης Κολχίδος ἐξ Ἀθηνέων, ἐς τοὺς Ἄριους τούτους. μετεσκευάσατο καὶ ἐτύγχανε τὸ ἀνάπαλιν. αὐτοὶ μὲν σφέων ἀπὸ λόγων Μῆδοι. Sed hæc Græcorum est fabula. Nam nomen habent Media conditore מדי *Madai* tertio Japheti filio, vel ab Arabico מד terminum significante, quia versus orientem Media fuit terminus terrarum, quas possiderunt filii Japheth. Sed hac de re vide doctissime disserentem Sam. Bochartum Geog. Sac. lib. III cap. XIV.

[60] Καὶ Μήδειος λέγοντες.] Non placebat nobis, καὶ Μήδειος λέγουσι, quæ erat vulgata lectio: nos in medio diphthongum posuimus, inducti auctoritate Eustathii, sic enim ille in Commentat. ad Dionysium: Καὶ ἔστι δὲ Μῆδος, καὶ Μήδειος λέγοντες ἀποκοπτόντως, καθάπερ παρὰ Ὁμήρῳ Κάστωρ.

[61] Οὐ πολὺ λειπόμενος.] Loca quæ noster ex Geographo allegat, reperiuntur lib. XI. Sed negotium e in Strabone non conspicitur, quam opportune Incomparabilis Salmasius Geographo reddidit, quem vide in Plin. Exerc. pag. 360, ubi etiam de Silphio prolixam dissertationem instituit. Vide præterea Vossium virum summum ad Melam pag. 39.

[62] Καὶ γυναικὸς Λεπετύμνου.] In omnibus editis & MSS legebatur, καὶ γυναικὸς Λεπίδου, quæ emendata vidit & correxit Doctiss. Tho. Gale in notis ad Parthenium. Lepetymni mentio est apud Parthenium cap. XXI: Μάρμακος δὲ πατὴρ τούτου, καὶ ὁ τοῦ Λεπετύμνου πατήρ, ὃν φησὶ Δί.

Ἐννέα Πιερίδες κοῦραι μία κίδνα Λιβηθρὶς ἠὲ
Ἐκ Τιτανίσσης πέφνεν Ὑακινθίδος Λεπετύμνου
Υἱὸν, Μεθύμνης πτ.

Fuit quoque mons hoc nomine, ubi sepultus est Palamedes de quo Lycophronis Scholiast. Ἐν Λεσβίοις δὲ ὄρος ἐστὶ Μεθύμνης Παλαμήδης πεσὼν· ἡ δὲ Μεθύμνα πόλις ἐστὶ τῆς ὁμωνύμου Λέσβου.

[63] Ὁ πολίτης Μηθυμναῖος.] Apud Trissanum & alios nummus circumfertur cum inscriptione ΜΗΘΥΜΝΑΙΩΝ.

[64] Οὕτως δὲ ἀναγράφουσι.] In omnibus editis celebratur, ἔστι γὰρ ἀναγραφή. Quod nos divulgatum in MSS conspicitur, melioraque nobis videbantur Scaligio.

[65] Καὶ θηλυκὸν Μηθυμναία χώρα & γυνή.] Utitur nere fœm. Parthenius in Eroticis cap. XX: Ἡνίκα πρὸς Μηθυμναίων τὸν βασιλέα ἐπολέμησαν· ἐπεὶ δὲ πόλις ἐστὶ Λέσβου, ἐφεδρεύουσα αὐτῇ.

[66] Μέκιστον, πόλις Τριφυλίας.] Eadem Apollo Prover. 170ª dicitur male Μεκιστὶς. Eadem est quæ supra Μάκιστος, quam Hecatæus Junice Μακιστὶς

Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἔστι δὲ ἄλλη τῆς Ἤλιδος. τὸ ἐθνικὸν, Μηκίστιος.

A qua Hecatæus in Europa. Est quoque alia Elidis. Gentile, Mecistius.

ΜΗΚΥΒΕΡΝΑ, [61] πόλις Παλλήνης, ἐν τῇ Θρᾴκῃ Χερρονήσῳ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ὁ πολίτης, Μηκυβερναῖος. [62] ἔστω δὲ ἀναγραφεὺς Ἡγήσιππος, ὁ τὰ Παλληνικὰ συντεταχώς, καὶ Φιλωνίδης, καὶ οἱ ἄλλοι.

MECYBERNA, urbs Pallenæ, Chersoneſi in Thracia, de qua Hecatæus in Europa. Civis, Mecybernæus. Hoc nomine recenſentur Hegeſippus, qui Palleniaca compoſuit & Philonides & alii.

ΜΗΛΟΣ, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ὁμώνυμον ἔχουσα πόλιν. Φοίνικες δὲ οἰκίσαι φασίν. [63] ἔστι δὲ Βύβλος ἐκλήθη, ἀπὸ Βυβλίων Φοινίκων. [64] ἄλλα δὲ Ζεφυρία. ὁ πολίτης Μήλιος. Διαγόρας ὁ Μήλιος, ὁ ἐπικεκλημένος, παρ' Ἀριστοφάνει. [65] οἱ δὲ ἐν Θετταλίᾳ, Μηλιεῖς. ἔστι δὲ καὶ κώμη τῆς Ἀκαρνανίας, ἧς τὸ ἐθνικὸν Μηλιάδης. καὶ διὰ τοῦ α, Μηλιεύς. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ Μήλιος Μηλιάς, καὶ Μηλιακὸς, [66] καὶ Μηλὶς ἡ χώρα.

MELUS, inſula una ex Cycladibus, urbem habens ejuſdem nominis. Phœnices olim conditores fuere, unde etiam Byblus appellata eſt a Bybliis Phœnicibus. Vocatur etiam Zephyria. Civis, Melius. Diagoras Melius & Socrates apud Ariſtophanem. Alii vero ſunt Melienſes in Theſſalia. Eſt quoque vicus Acarnaniæ, cujus gentile Melienſis, quod etiam per A Doricè ſcribitur. A voce Μῆλος deducitur Melicus, & Meliacus, & Melis, quod regionis nomen eſt.

ΜΗΛΟΥΣΣΑ, νῆσος πρὸς τοῖς Ἴβηρσι. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Μηλουσσαῖος.

MELUSSA, inſula juxta Iberos, de qua Hecatæus in Europa. Gentile, Meluſſæus.

ΜΗΝΙΓΞ, [72] νῆσος πρὸς ταῖς Σύρτεσι, πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Μηνίγγιος.

MENINX, inſula circa Syrtes, & urbs, cujus gentile Meningius.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ, [73] πόλις Φρυγίας.

METROPOLIS, urbs Phrygiæ; a ma-

[61] Μηκύβερνα, πόλις Παλλήνης.] Diſtabat hæc urbs ſtadiis viginti Olyntho, teſte Hyperide apud Harpocrationem: Ὑπερείδης δὲ τῷ κατὰ Δημάδου. πόλις ἐστὶ τῆς Θρᾴκης, σταδίους εἴκοσιν ἀπέχουσα τῆς Ὀλύνθου ἡ Μηκύβερνα.

[62] Ὥστε τῷ ἀναγραφεῖ.] Uti ſupra, ita etiam hoc in editis legebatur, ὥστε τῷ ἀναγραφῇ: quod auctoritate MSS correximus.

[63] Ἔστι δὲ Βύβλος ἐκλήθη.] In Aldina Juntinaque typi mendo legitur: ἔστι δὲ Βύκλος ἐκλήθη, quod emendavit Xylander, quem ſequimur, quanquam Salmaſius in Plin. Exercit. doceat, fortaſſis legendum, ἔστι δὲ Βύβλις ἐκλήθη, motus auctoritate Plinii apud quem legebatur: *Melos cum oppido, quam Ariſtides Byblida appellat, Ariſtoteles Zephyriam, Callimachus Siphnida.*

[64] Ἄλλα δὲ Ζεφυρία.] In MSS exhibetur Ἔστω Ζεφυρία, quod omnino ad rem non facit. Zephyriam hanc inſulam vocatam fuiſſe comment. præced. ex Plinio demonſtravimus. Habet tamen hæc inſula alia quædam nomina, hoc non recenſita. Heſychius: Λιβυκὰ Ἀκρώρεια τὰ πελάγιά ἐστι Μήλου. Et alio loco apud eundem: Μιμαλλὶς, Μήλου πόλις. Et tertio loco apud eundem Lexicographum: Μίμαλλος, ἡ νῦν Μῆλος. Sed poſtea vidi omnia hæc loca occupaſſe Bochartum.

[65] Οἱ πολῖται, Μήλιος. Διαγόρας ὁ Μήλιος, καὶ Σωκράτης παρ' Ἀριστοφάνει.] Hic locus in omnibus libris MSS & editis mutilus & corruptus repræſentatur hoc modo: Οἱ πολῖται, Διαγόρας Μήλιος καὶ Σωκράτης, καὶ Ἀριστοφάνης. Imo pejus in Flor. Veneraque editione: Οἱ πολῖται Διαγόρας ὁ Μηλ. Verum & genuinam lectionem huic vitiato loco reddidit CL. Menagius inſuis ad Laertium obſervat. Salmaſius in Stephani margine emendabat, ὡς Ἀριστοφάνης, reliqua intacta relinquens. Diagoram Melium fuiſſe, omnes norunt; ſed Socratem inſulam hanc patriam habuiſſe verſimile ſpecie eſt remotiſſimum, fuit enim Athenienſis τὸ γένος Ἀλωπεκῆθεν, uti loquitur Laertius in ejus vita. Sed Ariſtophanes in Nubibus cum vocat Μήλιον per jocum & riſum, quia exiſtimabant Athenienſes, illum non meliusde Diis ſentire quam Diagoram. Liquet hoc evidenter ex Schol. in Ariſtoph. ubi Comicus Socratem hiſce verbis perſtringit:

Φι. Τίς ἐστι πούτος; Στρ. Σωκράτης ὁ Μήλιος.

Ἐπὶ Διαγόρᾳ, Μήλιος ἦν, ἀθεώτατον ἐς χαρακτῆρα, καὶ τὸν Σωκράτην δὲ ὡς ἄξιον ἐξεφώνησε διὰ τοῦτο Μήλιον αὐτὸν ἔφη.

[66] Οἱ δὲ ἐν Θετταλίᾳ, Μηλιεῖς.] Videſis quæ annotavimus ad vocem Μηλιάδης.

[67] Καὶ Μηλὶς ἡ χώρα.] Ita Græcos hanc regionem nominaſſe evidenti teſtimonio liquet ex Herodoto lib. VII, ubi Xerxis exercitus proceſſum & caſtrametationes deſcribit: Τούτων μὲν τῶν ἐν Θετταλίῃ, καὶ τῶν ἐν Ἀχαιΐδι. ἀπὸ δὲ τούτων τῶν χώρων ἐπὶ τὰς πύλας Μηλιέων ἔξοδος κοίλου ἐλάσσονος, ἐν τῇ ἀμφιτρίτη τε ῥέουσι καὶ πόριον ἀμφίβυον γίνεται.

[72] Μήνιγξ, νῆσος πρὸς ταῖς Σύρτεσι.] Deſcriptionem hujus inſulæ habemus apud Agathemerum lib. I cap. V: Ἀπὸ Κερκίνης ἐστὶ νῆσος Μήνιγξ τὸν Λωτοφαγιτῶν ὁ Λωτοφάγος ἐκλήθη χρόνον τινὰ οἰκήσας. ἔστι δὲ μακρὰ Σύρτεως λιγυστὶ τὸ εὖρος. Ἡ δὲ Μήνιγξ μῆκος σταδίων χ', πλάτος σταδίων ρ'. Ad lectionem Λωτοφάγος cenſebam, Meningem Lotophagitidem fuiſſe dictam, quod ut verum fatear, non recte ex illis verbis concludimur, debebat enim tunc legi Λωτοφαγίνδα. Ergo interpretanda ſunt: *A Cercina ad inſulam Meningem, quæ ad regionem Lotophagitim pertinet, faſcitur navigatione ſtadiorum 600.* Cercinam & Meningem ad Lotophagorum terram pertinere docet perſpicue Euſtathius in Comment. ad Dionyſ. de Situ orbis ubi ait: Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἑκαταῖον Σύρτιν, τὴν ἐκεῖσε βλέπουσαν Μήνιγγα ἐν Κέρκινα. Λωτοφάγων τε γῆ ἐστὶ καὶ λωτὸς πόλις.

[73] Μητρόπολις, πόλις Φρυγίας.] Voculam πόλις, quæ ab omnibus libris MSS exculo abeſt, interlinendam judicavimus. Sic nullus in ſequentibus Μητρό-

γάνες, [76] ἀπὸ Δοὺς τοῦ μητρὸς τῶν Θεῶν οἰκισθέντος, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Φρυγίας. ἔστι δὲ ἄλλη Φρυγίας ἐμφάνυμος. τρίτη, Λυδίας πεντάπολις, Θεσσαλίας· πέμπτη, Ἀκαρνανικὴ πρὸς Ἠθνικῶν, Μητροπολίτης. ἕκτη, Δωρίδων. ἑβδόμη, [77] ἐν τῷ Πόντῳ Μοσσυνοικῶν· ὀγδόη, Σκυθίας. ἐνάτη, Εὐβοίας. δεκάτη, ἡ ἄνω Θεσσαλίας.

ΜΙΑ΄ΚΩΡΟΣ, [77] πόλις Χαλκιδικῆς Θεόπομπος καὶ Φιλιππικῶν. ὁ πολίτης, Μιακώριος.

ΜΙΔΑ΄ΕΙΟΝ, [78] πόλις Φρυγίας· Ἑλλάνικος ἐν δευτέρῳ Δευκαλιωνείας. ᾗ Μιδαεὺς λέγοντες. [79] τὸ ἐθνικὸν Μιδαεύς, ᾗ Μιδαεικός, καὶ Μιδάειον.

ΜΙ΄ΔΕΙΑ, [80] πόλις ἐν Ἄργει, ἡ νῦν κώμη· ἡ πρότερον Περσέως πόλις, ἀπὸ Μιδείας τῆς Ἀλωέως θυγατρός. λέγεται δὲ χωλὸς ὁ, Μίδεια ὁ πολίτης, Μιδεάτης, [81] καὶ θηλυκὸν, Μιδεᾶτις, καὶ Μιδαίτις. ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις Βοιωτίας. Ὅμηρος,

Οἵ τε πολυστάφυλον Ἄργος ἔχον, οἵ τε Μίδειαν.

ἔστι δὲ Λυκίας ἄλλη.

ΜΙ΄ΕΖΑ, [82] πόλις Μακεδονίας, ἡ Σκυ-

Ma matre Deorum condita, teste Alexandro in libro de Phrygia. Est quoque alia Phrygiæ ejusdem nominis. Tertia, Lydiæ. Quarta, Thessaliæ. Quinta, Acarnaniæ. Gentile, Metropolita. Sexta, Doricum. Septima in Ponto Mossynœcorum. Octava, Scythiæ. Nona, Euboeæ. Decima superior Thessaliæ.

MIACORUS, oppidum Chalcidicum, de quo Theopompus libr. XXIV Philippicorum. Olympiadanus, Miacorius.

MIDAEUM, urbs Phrygiæ, ejus meminit Hellanicus libro secundo Deucalioneæ. Appellatur etiam Midæ. Gentile, Midæënsis, & Midæensis, & Midæum.

MIDEA, urbs Argolidis, quæ nunc pagus, antea Persei urbs, nomen habens a Midea Aloei filia. Dicitur etiam absque I Mida. Civis, Mideata, & genere fœmineo Mideatis, & Midæus. Est quoque alia urbs Bœotiæ, de qua Homerus:

Quique vitiferam Argen incolebant, quique Mideam.

Est præterea alia Lyciæ.

MIEZA, urbs Macedoniæ, quæ Syme-

πόλεως, πόλις μεταξὺ Κυζίκου. Et sic aliis in locis: Γαυκηνίτης, πόλις Φρυγίας· Δήλων πόλις, πόλις Λιβύης.

[76] Ἀπὸ δὲ μητρὸς τῶν Θεῶν οἰκισθέντος.] Quemadmodum in præcedentibus credere non poteramus, Jovem urbem Cyalum in Lydia ædificasse; sic hoc loco credere difficillimum est, Matrem Deorum hanc in Phrygia urbem condidisse. Hinc est quod cum Salmasio suspicer pro οἰκισθέντος, fortasse substituendum οἰκεῖ παραδόντος vel simile quid.

[77] Τὸ Ἐθνικὸν, πενταπολίτης.] Gentile hoc omnibus decem enumeratis urbibus commune, nisi quod aliquando numismata inveniantur in quibus regio occurrit, cui urbs attribuitur. Apud Trebellium repræsentatur numisma Gordiani cum hac inscriptione: ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΕΝ ΙΩΝΙΑ. Stephanus noster Ioniæ Metropolin non meminit, quam fortasse Lydiæ assignavit, cum terminis utriusque regionis sæpenumero confundi soleant. Testatur etiam Spanius vir in antiquitate versatissimus, se apud Patinum vidisse numisma, in cujus altera parte Solem, & in altera Jupiter & Diana Ephesia repræsentabatur cum hac inscriptione ΚΟΙΝΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΙΩΝΙΑ.

[78] Ἐν τῷ Πόντῳ Μοσσυνοικῶν.] In omnibus MSS & etiam in Veneta Florentinaque editione legitur Μοσσυνικῶν, per simplex σ & dempto ο parvo.

[77] Μιακώριος, πόλις Χαλκιδικῆς.] Mirum est profecto, tantam nostri auctoris & librariorum fuisse incuriam, ut ex eodem quidem codice & eodem libro, falsa quadam scripturæ inductus, duas diversas urbes finxerit, alteram Miacoram, alteram Μιακώριον appellans.

[78] Μιδάειον, πόλις Φρυγίας· Ἑλλάνικος δὲ δευτέρῳ Δευκαλιωνείας.] Pessime hunc locum & mutilate edidere Aldus & Junta, in quorum editionibus exemplum legitur: Μιδαεῖον, πόλις Φρυγίας, ὁ δεύτερος Δευκαλιωνείας. Suppleviit hanc lacunam Xylander, quam quoque repletam vidimus in MSS. Midæum in superiori Phrygia prope Ancyram situm est, ut ibidem Prol. lib. V cap. II, Strab. lib. XII & Plin. lib. V cap. XXXII.

[79] Τὸ Ἐθνικὸν Μιδαεύς.] Profert Trissanus numisma Antonini Augusti, in cujus aversa parte conjungitur Æsculapius cum inscriptione ΜΙΔΑΕΙΩΝ. Simile epigraphen vidit Illust. Spanheimius in museo Cavalcalle in Geza Medicea & Musæo Laurentiano. Idem gemmæ nobis suppeditavit Cod. MS Vossianus in voce Ἀγκυρανοί. Salmasius retinet quod a Xylandro vulgatum est, nempe Μιδαεύς, sed pro secundo gentili substituit Μιδικός, quod nollem factum, cum a Μιδαί, quod etiam urbi nomen fuit, non Μίδειος deducitur, quod in omnibus MSS & editis conspicitur.

[80] Μίδεια, πόλις ἐν Ἄργει.] Eadem legunter apud Eustathium in comment. ad Iliad. B. Μίδεια δὲ ἔστιν ὄνομα, καὶ ἡ Ἄργους, ἡ ἐξ οὗ πόλις Περσέως πάλαι ἀπὸ Μιδείας θυγατρὸς Ἀλωέως· λεγούσης ἐν Μιδαῖς χωλὸς ὁ. ἤγουν ὁ Μιδεὺς Ἀλκιδάμας. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Βοιωτικὴ πόλις λέγεται παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις. Testatur Pausanias in Corinthiacis, Electryonem Alcmenæ patrem in ea regnasse. Hæc ejus ætate ita erant dicta, urbis arca restaret.

[81] Καὶ θηλυκὸν, Μιδᾶτις.] Utitur & Alcmene Theocritus Idyll. XXIII:

Γαῖαν ἐγὼ πολυμηλὸν ἐς εὐρύχορον Ἀλκμήνα
Ἀλκιδάμαο θύγατρα Μιδᾶτιν ἔφραδον.

Ad quæ verba Scholiastes: Μιδᾶτιν δὲ, Μιδέα πόλις Ἄργους, ἀφ' ἧς καὶ ὁ Ἀλκιδάμας. Ἄργεια δὲ ἡ Ἀλκμήνη.

[82] Μίεζα, πόλις Μακεδονίας.] Videtur hæc Scidri vicina apud Plut. de vit. Alex. Ejusque meminit Plinius lib. IV cap. X, & lib. eod. cap. XII hæc verba: *Dissidunt quoque urbis in Lyncestarum regione Corycus: nam Mieza in Macedonia etiam præclarior in ipsis cavernis.*

τερμένιον ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Μιέζης θυγατρὸς Βέρητος, ἣ Μακεδόνος, ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς. Βέρης γὰρ τρεῖς ἐγέννησε, Μίεζαν, Βέρροιαν, [51] Ὄλγανον· ἀφ' οὗ ποταμὸς ὁμώνυμος, καὶ πόλις Βεροῖα, καὶ τοῦ Στρυμόνος. [52] τὸ ἐθνικὸν, Μιεζαῖος, καὶ Μιεζεύς. οὕτω γὰρ γράφεται Νικάνωρ, καὶ Λύσις.

Amonium vocabatur, a Mieza Beretis filia sic dicta, uti perhibet Theagenes in Macedonicis. Beres enim tres liberos genuit Miezam, Berrhœam, Olganum, a quo fluvius ejusdem nominis, & urbs Beroë & locus Strymonis. Gentile, Miezensis, & Miezæus. Sic enim vocatur Nicanor, uti vult Lusius.

ΜΙΛΗΤΟΣ, πόλις ἐπιφανὴς ἐν Καρίᾳ Ἰώνων. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Δίδυμος ἐν Συμποσιακῷ φησιν, ὅτι πρῶτον Ληλεγὶς ἐκαλεῖτο; [53] ἀπὸ τῶν ἐποικησάντων Ληλέγων. εἶτα Πιτύουσα, ἀπὸ τῶν ἐκεῖ πιτύων, ἃ ἦν ἐκεῖ πρῶτον πίτυς ἔφυ. [54] οἱ γὰρ ἐν Μιλήτῳ οἰκοῦντες, ἐν ταῖς Θεσμοφορίοις κάτω κλινίδιον ὑπὸ τὴν στιβάδα. [55] καὶ ἐπὶ τῇ Δήμητρος ἱερὰ καινὸν πίνου ἐπιθέασι, [56] ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ ἢ ἡμέτερος. μὴ δὲ παῦσαι [57] ἀπὸ Ἄνακτος καὶ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ ἀνα-

MILETUS, urbs celebris Jonum in Caria, cujus meminit Hecatæus in Asia. Testatur Didymus in Sympostaco, quod hæc primum Lelegeïs diecbatur a Lelegibus, qui eam incoluere; deinde Pityussa, a pinis scilicet, quæ illic nascebantur, & quod ibidem pinus primum prodierit. Qui enim Miletum incolunt, in Thesmophoriis pinus ramum infra lectum, & in sacris Cereris conum, seu pinus fructum collocant, propter vetustatem generationis. Postea vero ab Anacte Terræ & Cœli filio Anactoria ap-

[51] Ὄλγανον, ἀφ' ὃ ποταμὸς ὁμώνυμος.] Ortelius ait hæc verba interpretans, dicit Olganum esse lacum. Sed bene observat Holstenius debere legi, fluvium. Ast non placet, quod Ὄλγανον subsiliens conetur pro Ὄλκανον. Si quid mutandum, malim scribendum Ὄλκηνον, cujus nominis mons & lacus reperitur in Macedonia, de quibus Diodorus lib. III. Videsis ejus annotata ad Ortelium.

[52] Τὸ ἐθνικὸν, Μιεζαῖος.] Arriano in Indicis, ubi Amintor ex Macedonibus triremium ductores constituit, recensetur Πολυκάων Ἀλεξάνδρου, Μαζίης.

[53] Καὶ Λύσις.] Sic exhibet Xylandriana, quem sequimur. In duabus vetustioribus editionibus una vox legitur κηλλάνου. In MSS constanti scriptura scribitur: κηλλάμου. Puto hoc aliquid latere, quod medicas manus desiderat.

[54] Ἀπὸ τῶν ἐποικησάντων Ληλέγων.] Ultima vox ab omnibus MSS & editis aberat, quam tamen censeo ipsissimam in genuino opere habuisse, ut constaret a quibus Lelegeis dicta sit. Movebat me quoque Eustathius, ut hanc vocem Stephano redderem, ita enim ille Comment. ad Dionys. Μίλητος, πόλις ἐπιφανὴς ἐν Καρίᾳ τῶν ἀπὸ Λελέγος, ἀφ' ὧν ἐκλήθησαν Λέλεγες ἢ Πελασγοί, ἴσως ἀπὸ τινὸς πρώτου. Adeo antiqua hæc fuit appellatio, ut certum sit, ante Nelcum Athenienscm hoc nomen obtinuisse, uti liquet ex Ælian. Var. Hist. lib. III cap. V: Νηλεὺς δὲ τὴν Γυναῖκα ἐξέπεμψε. ἦν αὐτῷ τὸ γένος πόθεν, Κλεοπάτρα ἐξελήλυθεν, ἢ Μιλησία, ἢ ἄλλη βαρβάρου.

[55] Οἱ γὰρ ἐν Μιλήτῳ οἰκοῦντες ἐν ταῖς Θεσμοφορίοις &c.] In omnibus libris calamo exaratis & editis hic locus sic mihi circumfertur, & in Aldina Juntinaque prætera ἐν τῇ συμφόρᾳ corrupte sine jota, ultima vox legitur. Lacunam supplere tentavit Illustris Spanhemius Dissertatione IV de Præst. & usu numismatum, ingenio: Οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι ἐν Θεσμοφορίοις &c. Sed quæ hic Athenienses substituantur, rationem nullam video: nam cum hæc sacra non tantum Athenienses, verum etiam Lacedæmonii, Bœotii, Phocenses & alii celebrantur, pari jure quidam ex iis, atque ac Athenienses in illa lacuna substitui possent. Quod nos reposuimus, tantopere nobis placet, ut genuina germanaque lectio videatur, nam cum hic de ritu agitur, necessario τὸ ἐν Μιλήτῳ ἐποίησε excidisse intendum est. Ad hanc lacunam sic replendam maxime nos movebat Parthenius Phocicnsis, qui cap. VIII Erotricorum testatur, hæc sacra Mileti celebrari solita, ita enim ille: Ὅτι δὲ ἐν Γαλάτῃ κρεῖττόν-

μων τὸν Γαμήλιον, ἢ πὰς πόλις ἐποίησε, ἐν Μιλήτῳ Θεσμοφόρια ἔτυχε, ἢ σωφρονέστερον γυναικῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἢ βαρὺ ἐν πόλεσι κλαῖε.

[56] Καὶ ἐπὶ τῇ Δήμητρος ἱερὰ καινὸν πίνου ἐπιθέασι.] In omnibus MSS & vulgatis legebatur κλάδου πίνου, Doctissimus Meursius variis in locis hunc Stephani locum citans, bis in Græcis Feriata, semelque in Lectionibus Atticis legebat κλαδίον πίνου, quod est diminutivum a κλάδου κλαδίου ἢ ramus, sed qua auctoritate & fide, me latere fateor. Optime restituit Illustris Spanhemius loco proxime citato, καινὸν πίνου, quæ lectio adeo nobis genuina videbatur, ut eam Stephano redderc non dubitaverimus. Κῶνος enim est fructus pinus, cujus meminit Theophrastus apud Athenæum lib. III: Θυόφρασ-τος δὲ τὸ μὲν ἄνθρον πεδίλου ὀνομάζει, τὸ δὲ καρπὸν κῶνον.

[57] Διὰ τὸ ἀρχαῖον τῆς βλαστοῦς.] Sic legunt omnes codices MSS & editi, sed sensu, ut mihi videtur, parum commodo. Summopere ego miror, hunc locum a tam multis viris, eruditione & ingenii acumine præstantibus citatum, nempe Meurtio, Paschalio, Spanhemio exteriisque, hactenus in mendi suspicionem non venisse, in quam facile fuissent prolapsi, si attenta satis mente Thesmophoria ad examen revocassent. Mulieres sacra hæc celebraturæ variis utebantur herbis, ut se castas præstarent, & contra venereos impetus munirent. *Castum* subibemebant in lecto, teste Hesychio: Κάλαμος φυτόν τι, ἀφ' οὗ στρῶσεις γυναῖκες. Etiam *congiam* sive cunilaginem apud Scholiast. Nicandri: Κόνυζα εἶδος βοτάνης· ἐφυμνοῦσαι δὲ ἄνυδρα ἄρδουσι, διὸ καὶ ταῖς Θεσμοφορίαις ἐφύετο. Præterea *vitticem*, Græcis Λύγον, aliis Ἄγνον, adhibebant, ut perhibet Plinius lib. XXIV cap. IX: *Non mediocrem a salice virilitas ista vitex differt, foliorum quoque aspectu, nihil odore gratior esset. Graci Λύγον vocant, alii Ἄγνον: quoniam matronæ Thesmophoriis Atheniensium castitatem ensladientes, his foliis cubitus sibi substernunt.* Imo castitatis studio etiam alias vescebantur, uti tradit Etymologici Mag. auctor: Ἐν ταῖς Θεσμοφορίαις ἐσθίουσι σκόροδα, ἵνα μὴ ἀπόλωνται ἐπιθυμίαι ἀφροδισίων. Loca hæc omnia perspicue docent, quare mulieres ramum pinus substernere fuerint solitæ, non διὰ τὸ ἀρχαῖον τῆς βλαστοῦς, sed quemadmodum ego legendum censeo, διὰ τὸ ἀγνείαν τῆς βλαστοῦς, hoc est, *propter castitatem generationis*, quia Thesmophoriorum legibus tenebantur manere castæ, & coëundi appetitum diminuere atque refrenare.

[58] Ἀνὰ Ἄνακτος καὶ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ ἀναμφιδρόμια Ἀνακτόρια.] Exhibebant omnes libri calamo exarati, ἀνὰ Ἀνακτος

ὠνομάσθη Ἀνακτορία. [91] ὁ πολίτης, Μιλήσιος. οὕτω καὶ [91] Θαλῆς Ἐξαμίου πατρὸς Μιλήσιος ἐξεγυμάσζε, καὶ Φωκυλίδης, καὶ Τιμόθεος κιθαρῳδός, ὃς ἐποίησε [91] νόμων κιθαρῳδικῶν βίβλους ὀκτωκαίδεκα, εἰς ἐπῶν ὀκτακισχιλίων τὸ ἀριθμόν, [92] καὶ νόμια αὐλῶν χίλια. Θνήσκει δ' ἐν Μακεδονίᾳ. ἐπιγέγραπται δ' αὐτῷ τόδε,

Πάτρα Μίλητος τίκτε [93] τὸ μέγαιον ἀοιδὸν
Τιμόθεον, κιθάρας δεξιὸν ἡνίοχον.

ΜΙΛΗΤΟΥ ΠΟΛΙΣ, πόλις [94] μεταξὺ Κυζίκου, καὶ Βιθυνίας, [95] περὶ τὸν Ῥυνδακόν. ἔστι δὲ ἄλλη ἐν Περσίδι. [96] ὁ πολίτης, Μιλητοπολίτης· καὶ τὸ θηλυκὸν, ἡ Μιλητοπολῖτις· Στράβων δωδεκαιδεκάτῃ.

ΜΙΛΚΩΡΟΣ, Χαλκιδικὴ πόλις ἐν Θράκῃ. ὁ πολίτης, Μιλκώριος. Θεόπομπος ἑκτῷ πέμπτῳ Φιλιππικῶν.

ΜΙΛΥΑΙ, [99] οἱ πρότερον Σόλυμοι, ὡς Τιμαγένης πρώτῳ Βασιλέων· [100] καὶ ἡ χώρα Μι-

A appellata est. Civis, Milesius. Sic enim Thales, cujus pater fuit Examius, Milesius dicitur, & Phocylides, & Timotheus citharœdus, qui nomorum citharœdicorum libros octodecim in octo mille versus composuit, & tibiarum mille pronomia. Mortuus est in Macedonia, & hujusmodi in eum epi-
B gramma exstat:

Patria Miletus peperit nisi Maeonium
Timotheum, peritum citharæ moderatorem.

C MELETOPOLIS, urbs inter Cyzicum & Bithyniam circa Rhyndacum. Est quoque alia in Perside. Civis, Miletopolita, & genere fœmin. Miletopolitis, quo utitur Strabo libro duodecimo.

MILCORUS, oppidum Chalcidicum in Thracia, cujus oppidanus, Milcorius, teste Theopompo libro quinto Philippicorum.

D MILYÆ, antea Solymi dicebantur, teste Timagene libro primo Regum. Et re-
gio

Ἀνάκτειον Γῆς, quod aperte mendosum erat, uti bene monuit Bochartus in Geog. Sac. pag. 365. Imo heic latere mendum perspicue docent editiones Aldina Justinaque, repræsentantes, λιμὴν Ἀνακτεὺς γῆς &c. quasi Ἀνακτεὺς tutissimus esset portus rectus. Hanc CL. viri correctionem antiquis temporibus & Eustathii ætate Stephani codices obsedisse, liquet manifestissime ex comment. ad Iliad. Β. ubi ex Ἐθνικῶν Κανονικῆς Archiepiscopus sequentia in medium adducit: Ἐν δὲ τῇ τῶν Ἐθνικῶν ἐπιτομῇ, καὶ ἄνεμον ἄνομα φέρει Ἀνακτέα ἐξ οὗ καὶ ὁ Ὀνήσιμος. ἀφ' ὧν καὶ ὁ Μίλητος Ἀνακτορία πολιοῦχος. Scholiastes Apollonii Rhod. ad lib. 1 Ἀνακτόριον appellat, ubi etiam alias situs urbis appellationes recenset & etymologias: ἑρμηνεύονται δὲ οἱ μὲν τὴν λιμένα Πανόρμους, οἱ δὲ Ἀνακτέον, οἱ δὲ Ἀνακτόριον, οἱ δὲ Μίλητον.

91 Ὁ πολίτης, Μιλήσιος.] Apud Goltzium & Tristanum nummi inveniuntur cum inscriptione ΜΙΛΗΣΙΩΝ.

92 Θαλῆς Ἐξαμίου.] Xylandrianam sequimur, perperam enim in libris MSS & prioribus editionibus exhibetur, Θαλῆς Ἐξαμοίου. In Chronico Alexandrino de Thalete hæc habemus: Θαλῆς ὁ ἐξ Ἄμου Μιλήσιος, σοφὸς φυσικὸς φιλόσοφος ἀστρολογικὸς &c. Ubi sine dubio corrigendum Θαλῆς ὁ Ἐξαμίου Μιλήσιος.

91 Νόμων κιθαρῳδικῶν.] Quid sint νόμοι κιθαρῳδικοί, & quid sint νόμοι αὐλητικοὶ optime, & nemo hactenus melius explicuit quam Salmasius ad Julium Capitolinum. Terpander fuit antiquissimus νόμων κιθαρῳδικῶν ποιητής. Hunc sequutus est Phrynis Mitylenæus, qui circa rationem nomorum Citharœdicorum aliquid immutavit: sed huic succedens Timotheus, eam ferme totam immutavit, & ad numeros lege solutos dithyrambos deflexit. Igitur νόμος in poëti, quam μελῳδίαν vocant, nihil aliud est quam carmen vel canticum in honorem Deorum alicujus compositum, musicis modulis instructum, quod ad citharam vel tibiam cantabatur.

92 Καὶ ἀοιδίμων αὐλῶν χίλια.] Salmasius in margine sui Stephani censet heic legendum, καὶ ἀοιδίμων ἄστεα εἰς χίλια ἔτη. Sed hæc Stephani verba in notis ad Jul. Capitolinum allegans, nihil mutavit, nec de ulla emendatione mentionem fecit. Deinde exercitationes ad Solinum editurus, in prolegomenis monet legendum, καὶ ἀοιδίμων ἔθνων χιλίων. Sed ut verum fatear, non Salmasiana, sed Meursii conjectura mihi satis fecit, in libello de Archontibus Atheniensibus pro ἄνεμον emendantis ἀνλῶν, quæ ita nobis amisit, ut tuto jam edi posse existimaremus. Imo hanc conjecturam suo etiam calculo Ger. Joh. Vossium adprobasse, liquet ex libello de Poëtis Gr. pag. 46.

93 Τὸ μέγαιον ἀοιδόν.] Articulus abest ab editione Veneta atque Florentina: illum esse necessarium vidit Xylander, quem sequimur. Eum etiam agnoscit Eustathius ad Dionys. sed in commun. ad lib. 8. eum prætermissum video.

94 Μεταξὺ Κυζίκου & Βιθυνίας.] Ita hæc concipiuntur in codicibus MSS. & editionibus ante Xylandrianam excusis, sine ulla lacunæ suspicione. & quam eam finxerit Xylander rationem nullam video, nec quisquam dicet. Asteriscum igitur delevimus, nihil deesse existimantes.

95 Περὶ τὸν Ῥυνδακόν.] Sic optime editum ab Holstenio, quem sequimur, pessime vero errant in prioribus editionibus, ἀφὶ τὸν Πυνδακόν. quod etiam libri MSS repræsentant. Strab. lib. XII. cujus verba hanc notam respicit: Περὶ δὲ τὴν Δολιονίδα & τὴν Μηνίδα πολλὰ, μάλιστα δὲ Μιλητοπολίτας λόφους. καὶ Ἀπαμεήνους δὲ ὧν χωρίον & ὁ Ῥυνδακὸς ῥεῖ παρὰ.

96 Ὁ πολίτης, Μιλητοπολίτης.] Trifanus tom. II profert numisma cum inscriptione ΝΕΙΑΗΤΟΠΟΛΙΤΩΝ, ubi monet legendum ΜΕΙΑΗΤΟΠΟΛΙΤΩΝ. Et alium Imperatoris Commodi, in quo exscriptum est: ΕΥΤΥΧΟΥΣ ΜΕΙΑΗΤΟΠΟΛΙΤΩΝ, & ΕΥΤΥΧΟΥς ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΜΕΙΑΗΤΟΠΟΛΙΤΩΝ.

99 Μίλυαι, οἱ πρότερον Σόλυμοι.] In omnibus MSS & editis perperam ἡ πρότερον legebatur, quod necessario erat corrigendum. Antiquissimum eorum nomen fuit *Termilæ*, deinde *Solymi*, denique Mίλυæ, cujus rei testem habemus Strab. ita enim ille lib. XIV. Καὶ τὰς Τερμίλας πρότερον ὠνόμασαν οὕτω τῷ κοινῷ Λυκίων, ἴσως δ' ἀπὸ τοῦ ἡγησαμένου ἐπελθόντος ἐκ Κρήτης Σαρπηδόνος, Μίνω & Radamanthi ἀδελφοῦ ὄντος, καὶ ἀπωκισμένου Τερμίλας, τὰς τοῦ Μιλύου, ὃς φησι Ἔφορος. Locus Herodoti, quem respicit Geographus dignus est, ut transcribatur ex lib. 1: Τῶν δὲ τοῦτο Λύκιοι γέγονασι, ἐόντες τὸ πάλαι ἐπὶ Μίλυες. Οἱ δὲ Μίλυες τότε Σόλυμοι ἐκαλέοντο.

100 Καὶ ἡ χώρα Μιλυάς.] Ita hæc regio appellatur

μιλυάς, ὡς Μινυάς. λέγονται δὲ Μίλυες ἀπὸ Μίλυος τοῦ γυναικὸς Σολύμου, καὶ ἀδελφῆς· ὕστερον δὲ Κράγου γυναικός. τὸ ἐθνικὸν Μιλυάς, καὶ Μιλύτης.

MIAΩNIA, πόλις Σαυνιτῶν ἐπιφανεστάτη. Διονύσιος ἑπτακαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Μιλωνιάτης.

MIMAAKEΣ, ἔθνος Λιβυκὸν. Φίλιστος Σικελικῶν ἑβδόῳ.

MIMNHAOΣ, πόλις Λυδῶν. Ἑκαταῖος. τὸ ἐθνικὸν Μιμνήδιος, ὡς ἀπὸ Λυκνίδου Λυκνίδιος.

MINAΓOI, ἔθνος ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ ἱππότας Ἑλλάδος. Μαρκιανὸς ἐν τῷ Περίπλῳ αὐτῆς.

MINYA, πόλις Θεσσαλίας, ἡ πρότερον Ἀλμωνία, ἀφ' ἧς ἡ Μινύα, ἀπὸ Μινύου κληθεῖσα· καὶ Μινυήιον, καὶ Μινυεὺς, καὶ Μινυήιος. ἔστι δὲ ἑτέρα Φρυγίας, ὃ ἐν

MILONIA, urbs Samnitum illustrissima, de qua Dionysius libro septimo decimo. Gentile, Milonita.

MIMALCES, gens Libyca, cujus meminit Philistus rerum Siculanum libro VIII.

MIMNEDUS, urbs Lydorum, de qua Hecatæus in Asia. Gentile, Mimnedius, uti a Lychnidus fit Lygnidius.

MINÆI, gens in littore maris rubri, cujus meminit Marcianus in ejus Periplo.

MINYA, urbs Thessaliæ, quæ antea Almonia dicebatur. Ex hac erat Minya, quæ a Minya sic vocata est. Et Minyeum dicitur, & Minyeïs, & Minyejus. Est quo-

Herodoto, loco proxime allegato. Ita quoque Josephus dicitur in Antiq. Jud. lib. I cap. IV. Ἔστι δὲ τοῦτο τοῦ Μωσέως μεῖζον ὄρος καὶ τοῦ Λιβάνου ἀνηκέστερον. Fallo ibi male legitur Μωσέως, uti docuit magnus Vossius. Hæc regio tranquillis literis Μολιάς ab Arrio vocatur lib. I de Exp. Alex. Mag. Τοῦτο γὰρ ἐκεῖνο τὸ ἀκρωτήριον τῆς Χερρονήσου, ἐς τὸν Μολιάδα καλούμενον κόλπον ἐκπίπτει, ἔνθεν καὶ τὸ μηκίστη Φρυγίας. Sed mutila ibi etiam Μολιάδα scribendum.

[1] Λέγονται Μίλυες ἀπὸ γυναικὸς Σολύμου ἀδελφῆς.] Salmasius in margine sui Stephani hunc locum ita corrigendum existimabat: Λέγονται Μίλυες ἀπὸ Σολύμου ἀδελφῆς, ἔτι δὲ Κράγου γυναικός. Sed nimia hæc mutatio nullius videtur adprobanda. Nam quemadmodum, ut cum Nepote loquar, neque Ciconi fuit turpe, Atheniensium summo viro, sororem germanam habere in matrimonio, ita etiam huic Solymo, infinitis orientalium populorum utenti, neque turpe neque nefas fuit, sororem habere conjugem. Sed hanc regionem ab Milya nomen non foruri, demonstrat Bochartus in Geog Sac. pag. 139.

[2] Μινύα, Πόλις ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ ἱππότας Ἑλλάδος.] In omnibus libris MSS & editis duplici ν legitur Μιννύα, dubitesne, cum certum sit, Stephanum alio loco simplici ν vocem hanc exarasse: Κάρνεια, πόλις Μινύων ἔθνος, ταπεινὸν ἱππότας Ἑλλάδος. Imo omnes quotquot hujus gentis meminere, illam, quam edi curavimus, vocis scripturam agnoscunt. Solus Dionysius, forte propter metri legem, duplici ν utitur:

Λοπὶς Ἐρυθραίης πλατυφὼς ναίουτ' Ἰηλάσται
Μινναίῃ τε Σάβῃ τε, καὶ ἐγγύθεν Κλαυδίδαι.

Erat Minæi una ex quatuor maximis Arabiæ gentibus, in parte ad mare rubrum sita, quorum præcipua urbs Carna, sive Carnana appellabatur teste Strabone lib. XVI. Κατὰ δὲ τὰ μάλιστα πλέοντα τὸν τοῦ Ἐρυθροῦ κόλπον χώραν. πρώτους μὲν οὖν τοὺς ἀπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ μετὰ πόλεις οἰκοῦντας ἀπὸ μητροπόλεως Κάρνης, ἣ Καρνανά. Sed forsitan ibi legendum Κάρνεια, uti habet Steph. suo loco. Horum regio thuris proventu fuit felicissima, quod etiam Minæum dicebatur. Plinius lib. XII. cap. XIV: *In primis commercium thuris fecere maximeque exercent, a quibus & Minæum dictum est.* Imo ipsi Minæi thus & aliaaromata ex locis remotioribus in Arabiam Petræam & Palæstinam usque devehebant, uti testatur Agatharcides hisce verbis: Πρὸς τε τὴν Πέτραν ἐρχό-

μενοι δὲ τὸν Παλαιστίνον, εἰς δὲ Γεράτα δὲ Μαναῖοι, καὶ πάντες οἱ τὸν ἐπὶ θάτερα ἔχοντες πλοῦν ἐκ τῆς Ἀραβίας, τόν τε Λιβανωτὸν, ὃς λέγεται, καὶ τὰ φορτία τὰ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀνέκαθεν κεῖται δὲ χρείας ἕνεκα ἐξάγοντες.

[3] Μινύα, πόλις Θεσσαλίας, ἡ πρότερον Ἀλμωνία.] Apparent quædam hoc loco, quæ haud facile conciliari possunt: nam quod Minyæ antiquum nomen statuatur Ἀλμωνία, a mente Stephani alienum videtur, qui Almopiam Macedoniæ regionem statuit: Ἀλμωπία, χώρα τῆς Μακεδονίας, ἐν ᾗ πόλις Ἀλμωπός. Ego hoc pro Ἀλμωνία scribendum foret Ἀλμωπία, & pro Θεσσαλίας Μακεδονίας, nisi quis dicat, istarum regionum terminos sæpenumero confundi. Plinius obstat, quo minus certi quid de hoc loco statuam, sic enim ille lib. IV. cap VIII: *In Thessalia autem Orchomenus, Minyeus antea dictus: & oppidum Almon, ab aliis Elmon.*

[4] Ἀπὸ Μινύου κληθεῖσα.] Aliquando casus rectus est Μινεύς, ut apud Pindari Scholiast. ad Od. XIV Olymp. Τὸ τῆς πατρίδος χθονὸς ἐπώνυμον δεῖ Μινυᾶ τὸν Θεσσαλὸν· Μινυεὺς δὲ, ὃν Κλυμένης τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ Πασιθόης. Et deinde sequitur: Ὁ δὲ Μινυεὺς αὐτὸς ἔχει Ὀρχομενόν. Et

[5] Καὶ Μινύειον, καὶ Μινυεὺς, καὶ Μινυήιος.] Si mei arbitrii res esset, primam vocem maicula terminatione efferrem, καὶ Μινυεῖον, quo nomine Orchomenus in Bœotia insignitur apud Scholiast. Lycophronis: Μινυεῖον, τὸ Ἀργοναυτῶν· ἔστι δὲ πόλις ἀνωτάτω ἐξ Ὀρχομενοῦ τοῦ Μινυείου ἐστὶν· διὸ δὴ Ὀρχομενὸν, ἔστι δὲ Βοιωτίας (sic legendum, non Βοιωτίᾳ) κεῖται ὁ Μινύειος, καὶ ὁ πολίτης αὐτὸς, ὁ δὲ Ἀργοναύτης· ὁ δὲ τῆς μὲν Ὀρχομενὸς Μινύειος ἐστὶν, ἐκλήθη δὲ Μινυᾶ τοῦ Ποσειδῶνος παιδὸς, καὶ Κλυμένης. Sic debere corrigi istis liquet ex simili loco apud Etymologici Magn. auctorem, ubi etiam docetur, Orchomenum esse Bœoticum & Arcadicum: Ὀρχομενὸς διὸ καὶ, Βοιωτικὸς & Ἀρκαδικός. κλῆται δὲ μὲν Βοιωτικὸς, Μινύειος ἐκλήθη· ἐκ δὲ Ἀρκαδικὸς, πολίσματος. καὶ τὸν ἐπιχώριον ἀξιοπίστως ἐρασμονίδα. Patronymico fœminino utitur Apoll. Rhod. lib. I:

- - - Ὡς δ' αὖτις Ἰήσονα γείνατο μήτηρ
Ἀλκιμέδη Κλυμένῃς Μινυηίδι· ἐκτελέσασα.

Ultimum gentile occurrit apud Pausaniam in Fragmento Hesiodi:

Ἦν δ' Ὀρχομὸς Μινύειος. - - - - -

[6] ἐν τῆς ἑῴοις Λυδίας. [7] τὸ ἐθνικὸν, Μινύαι.

Aquoque alia Phrygiæ in finibus Lydiæ. Gentile, Minyæ.

ΜΙΝΩ΄Α, [8] πόλις ἐν Ἀμοργῷ τῇ νήσῳ, μία τῶν Κυκλάδων. δευτέρα, πόλις Σικελίας. τρίτη, ἐν Σίφνῳ, μία τῶν Κυκλάδων. [9] ἔχει δὲ Μινώαν καλουμένην κρήνην. ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Γάζα Μινώα. [10] ἔστι δὲ Ἀραβίας, ἧς οἱ πολῖται Μινωῖται, ἀπὸ Μίνωος. [11] ἔστι δὲ Κρήτης, [12] ἔστι δὲ ἄλλη νῆσος, ἀπέναντι Μεγάρων. [13] ἔχει δὲ Πάρος Μινῴα. οἱ πολῖται, Μινῷος.

MINOA, urbs in Amorgo insula, una ex Cycladibus. Secunda, urbs Siciliæ. Tertia in Siphno, una Cycladum. Habet quoque fontem Minoam dictum. Etiam Gaza vocabatur Minoa. Est quoque Arabiæ oppidum, cujus oppidani Minoitæ, a Minoë nomen habens. Est præterea Cretæ, & alia insula non longe a Megaris. Et Paros Minoa appellatur. Cives, Minoæ.

ΜΙΣΓΗΤΕΣ, [14] ἔθνος Ἰβήρων Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

MISGETES, gens Iberiæ, de qua Hecatæus in Asia.

ΜΙΣΓΟΜΕΝΑΙ, πόλις Θετταλίας· Ἑλλάνικος πρώτῳ Δευκαλιωνείας. τὸ ἐθνικὸν Μισγομένιος, ὡς Κλαζομένιος.

MISGOMENÆ, urbs Thessaliæ, de qua Hellanicus libro primo Deucalionis. Gentile, Misgomenius, uti Clazomenius.

ΜΙΣΗΤΟΣ, πόλις Μακεδονίας· Θεαγένης Μακεδονικοῖς. τὸ ἐθνικὸν Μισήτης, ὡς Βηρύτης.

MISETUS, urbs Macedoniæ, cujus meminit Theagenes in Macedonicis. Gentile, Misetius, uti Berytius.

ΜΙΣΚΕΡΑ, πόλις Σικανίας· Θεόπομπος πεντεκαιδεκάτῳ ἐπιτάφῳ Φιλιππικῶν. τὸ ἐθνικὸν Μισκερεύς, ὡς Μεγαρεύς.

MISCERA, urbs Sicaniæ, de qua Theopompus libro nono & quadragesimo Philippicorum. Gentile, Miscerensis, uti Megarensis.

ΜΙΣΠΙΛΑ, πόλις Μήδων· [15] Ξενοφῶν τρίτῳ ἀναβάσεως. τὸ ἐθνικὸν, Μισπιλάτης.

MISPILA, urbs Medorum, cujus meminit Xenophon lib. III de Exped. Cyri. Gentile, Mispilata.

ΜΟ-

ΜΟ-

[6] Ἐν τῆς ἑῴοις.] Omissa vocali in Aldina Juntinaque exhibetur male, ἐν τῆς ῥοις, quod Holtmannus correxit, quem sequimur.

[7] Τὸ ἐθνικὸν, Μινύαι.] Sic Græcis pariter & Latinis auctoribus dicuntur. Locus egregius est apud Scholiast. Apoll. Rhodii ad lib. I Argonaut. Ὀγχηστῷ δὲ ἐμφέπεται Ἐρμείης τ' Βοιωτῷ γένος Μινύας ἐπίκλησιν, φύσεν δὲ Ποσειδάων, ἃς ἐκτὸς ἐν Ὀγχηστῷ· ἀφ' ἃ δὴ καὶ Μινύαι ἐκλήθησαν. Ovidius lib. VII Metam. aliquoties utitur:

Jamque fretum Minyæ Pagasæa puppe secabant.

[8] Μινῴα, πόλις ἐν Ἀμοργῷ τῇ νήσῳ.] Vocem πόλις, quam ab omnibus libris abesse cernebam, inferendam judicavi, quia semper sic loqui amat Stephanus. Hujus etiam meminit Ptolemæus lib. V cap. III. Sed locus iste miseris modis ab imperitis librariis est deturpatus, & sine dubio hunc in modum corrigendus.

Ἐν δὲ τῇ Μυρτῴῳ πελάγει νῆσοι, Ἀμόργη πόλεις				
Ἀστυπάλη	νδ'	ς'	λζ'	
Λιβύαλη	νδ'	ς'	λς'	⅔ γ'
Μινῴα	νέ	ς'	λς'	⅔ γ'

Pessime in vulgatis legebatur Ἀμόργη πόλις, pro Λιβύαλη Βιβλίς, & pro Μινῴα Μινῶα.

[9] Ἔχει δὲ Μινῴαν κρήνην καλουμένην.] In omnibus codicibus calamo exaratis & editis conspiciebatur lacuna, ἔχει δὲ Μι * καλουμένην. Hanc Salmasius in margine sui Stephani replevit eodem modo, quo nos edidi curavimus.

[10] Ἔστι δὲ Ἀραβίας, ἧς οἱ Μινωῖται.] Non dubito cum Cl. Bocharto, quin *Minoa* & *Minoitarum* nomine Stephanus intelligat *Minæum* & *Minæos*, jam supra nominatos, mythologiæ doctores sequutus, quos inanis nominum allusio eo adegit infantiæ, ut a Cretensi regulo, qui postquam in insula sua consenuisset, in Sicilia fato functus esse dicitur, Arabiæ intimæ populos deducerent.

[11] Ἔστι δὲ Κρήτης.] Hæc verba ab omnibus editis absunt, ut & Vossiano Palatinisque codicibus. Ea Stephano reddidimus ope codicis Perusini, quem Cl. Jac. Gronovius contulit. Antequam hanc verborum adjectionem observaveram, mirabar, Stephanum Minoæ Cretensis, oppidi satis celebris, hoc non meminisse. Documentum hic locus præbet præstantissimum, quo addiscimus, quantam Ethnicographus non duntaxat ab Hermolao Epitomatore, sed deinde etiam ab ignavis librariis, injuriam passus sit.

[12] Ἔστι δὲ ἄλλη νῆσος, ἀπέναντι Μεγάρων.] Insulam hanc, non longe a Megaris dissitam, commemorat Thucyd. lib. III: Ἀθηναῖοι, Νικίου καὶ Νικίου στρατηγοῦντος, ἐκστρατεύσαντες ἐπὶ Μίνωαν τὴν ἐπὶ τῷ λιμένι τῷ Μεγαρικῷ. Sed Strabo lib. IX perhibet promontorium hoc nomine posse Scironidas Petras, quod Nisææ portum conficit, hæc sunt ejus verba: Ἐπὶ δὲ ταῖς Σκιρωνίσιν πέτραις ἄκρα ἀπόκειται Μινῷα, ὑπέκειτο δὲ τῇ Νισαίᾳ λιμένι. Imo ipsum illud Megarensium navale etiam Strabonis Minoa dicitur, sic enim idem: Ἡ δὲ Νισαία ἐπὶ ἑπτὰ σταδίους τῶν Μεγάρων, ἔχει δὲ ἐπτὰ σταδίους τὸ πέλαγος διέχει, ἐκλιμένισται δὲ καὶ αὐτὴ μόνη. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τῶν Μινῴα. Fert & hæc *Minoa* castellum, quo portus contra hostilem impetum defendebatur, quod apparet ex alio loco Strabonis lib. VIII, ubi traditur in Delio, quod in Argolico sinu est, castellum ædificatum, cui cum Megarica itidem *Minoa* nomen erat.

[13] Καὶ ἡ Πάρος Μινῴα.] Consule Stephanum in hac voce, ubi hac de re mentionem facit.

[14] Μισγητες, ἔθνος Ἰβήρων.] Similitudo & affinitas terminationis facit, ut ferme mihi persuadeam, eandem esse gentem, quæ aliis in locis Stephano dicitur Δῆτες, & Ἴσσητες. Nostrum sæpenumero moderi in depravatum Hecatæi codicem, notius est, quam quod doceri opus sit.

[15] Ξενοφῶν τρίτῳ ἀναβάσεως.] Hodie libro citato in Xenoph. legitur: Ὅ τε γὰρ δὴ τῇ πόλει Μήδων καὶ δὴ καὶ ἄλλα πολλὰ ἦν. Hoc prima vocalis abest, non vero jota.

ΜΟ'ΚΑΡΣΟΣ, Θρᾴκης χωρίον· Θεόπομπος πρώτῳ Φιλιππικῶν. [10] τὸ ἐθνικὸν, Μοκάρσιος.

MOCARSUS, Thraciæ caſtellum, de quo Theopompus libro primo Philippicorum. Gentile, Mocarſius.

ΜΟ'ΚΑΤΑ, Βιθυνίας πόλις, ὡς Δομίτιος Καλλίστρατος ἐν τῷ περὶ Ἡρακλείας τετάρτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Μοκατηνός.

MOCATA, urbs Bithyniæ, de qua Domitius Calliſtratus libro IV de Heraclea. Gentile, Mocatenus.

ΜΟ'ΚΚΑΗ, κώμη Φρυγίας. οἱ οἰκήτορες, Μοκκληνοί.

MOCCLE, pagus Phrygiæ, cujus incolæ Moccleni.

ΜΟΛΟΡΧΙ'Α, [17] πόλις Νεμέας, ἀπὸ Μολόρχου ξενισαντος Ἡρακλέα, ἀπόντα ἐπὶ τὸν ἀγῶνα. τὸ ἐθνικὸν, Μολορχίτης.

MOLORCHIA, urbs Neméæ, nomen habens a Molorcho, qui Herculem, ad certamen proficiſcentem, hoſpitio excepit. Gentile, Molorchita.

ΜΟΛΟΣΣΙ'Α, [18] ἡ χώρα τῆς Ἠπείρου. ἐθνικὸν, Μολοσσός. καὶ θηλυκὸν, Μολοσσὶς, καὶ Μόλοσσα διὰ τοῦ ρ, καὶ Μολοσσίδιος τ. Μολοσσὸς, ὁ τόπος. τὸ κτητικὸν, Μολοσσικός.

MOLOSSIA, regio Epiri, cujus incola, Moloſſus, & fœmininum, Moloſſis, & Moloſſa genere neutro. Et Moloſſi per T ſimplex. Molotus locus. Poſſeſſivum Moloticus.

ΜΟΛΥΒΔΑ'ΝΑ, πόλις Μασιηνῶν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

MOLYBDANA, urbs Maſſienorum, de qua Hecatæus in Europa.

ΜΟΛΥ'ΚΡΕΙΑ, [19] πόλις Αἰτωλίας. Στράβων δεκάτῃ. [20] Θουκυδίδης Μολύκρειον αὐτὴν καλεῖ· Εὐφορίων δὲ, Μολυκρίαν αὐτὴν φησι. τὸ ἐθνικὸν Μολύκρειος, ἠθηλυκῶς δὲ καὶ διὰ τοῦ ρ· καὶ Μολυκρίτης, καὶ Μολυκριάς. λέγεται δὲ Μολυκριάδης. Ἀξιωματικῶς δὲ Μολυκραίους φησί.

MOLYCREA, urbs Ætoliæ, de qua Strabo libro decimo. Hanc Thucydides Molycreum appellat, ſed Euphorio Molycriam. Gentile, Molycrius, quod & fœminino & neutro genere in uſu eſt. Et Molycritæ, & Molycrias. Dicitur quoque Molycrienſis. Apud Arcadium vero Molycræos occurrit.

ΜΟΛΥ'ΝΔΕΙΑ, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Μολυνδέως. Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Λυκίας πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Μολυνδεύς.

MOLYNDEA, urbs Lyciæ, a Molyndæo nomen habens, teſte Alexandro libro primo de Lycia. Gentile, Molyndenſis.

ΜΟΝΑΒΑΙ', πόλις Ἰσαυρίας. Κάπιτων ἐν Ἰσαυρικοῖς. τὸ ἐθνικὸν, Μοναβάτης.

MONABÆ, urbs Iſauriæ, de qua Capito in Iſauricis. Gentile, Monabata.

ΜΟ-

MO-

[9] Τὸ ἐθνικὸν, Μακέρης.] Quanquam non ignorem, nomen urbis & gentile ſæpe idem eſſe, & aliquando tantum accentu differre, non puto tamen iſtos canones hoc loco habere. Hoc loco nomen urbis & gentile in omnibus vulgatis nihil differebant. Fortaſſis ſcribendum, τὸ ἐθνικὸν, Μακέρης, vel Μακερεώτης. Si nummi hujus urbis exſtarent, melius de germana hujus gentilis ſcriptura judicari poſſet.

[17] Μολόρχεια, πόλις Νεμέας, ἀπὸ Μολόρχου.] In omnibus libris ſcriptis & editis male exhibebatur Μοιρία, Μολόρχου & Μολορχίτης: nam pauper ille, Herculem hoſpitio excipiens, non *Molorcus*, ſed cum diphthongo *Molorchus* dicebatur, uti unanimi conſenſu teſtantur Mythicæ Theologiæ doctores. Apollodorus lib. II: Περιόδῳ δὲ ἐπὶ τὸν Λέοντα, εἰς Κλεωνὰς ἦλθε, καὶ ξενίζεται παρὰ τινὸς πένητος Μολόρχου. Virgil. lib. III Georg.

Cærula mihi, Alpheumque linquens, lucoſque Molorchi,
Curſibus, & crudo decernet Græcia cæſtu.

Ad quæ verba ſic commentatur Servius: *Lucoſque Molorchi. Id eſt ſylvam Nemeam, in qua celebratur agon in honorem Archemori. Molorchus autem paſtor fuit, qui Herculem, venientem ad occidendum Nemeum Leonem, hoſpitio ſuſcepit hoſpitio.* Ex hiſce & ſimilibus locis, quæ cuſtos adduci poſſent, evidenter liquet, nos in urbis & conditoris nomine, ut & gentili, bene vocem reſtituiſſe.

[18] Μολοσσία, ἡ χώρα τῆς Ἠπείρου.] Bene ſic correxit Xylander, quem ſequimur, ſed male in prioribus editionibus Μολοσία, Μολοσός, Μολοσὶς & Μολοσσὸ per ſimplex ſigma excuſum eſt. Perverſa hæc ſcribendi ratio ſigonium in notis ad Livium ſuffragatorem habuit, ſed eum errantem refutavit Vir Max. J. Voſſius in ſuis ad Scylacem notis. Moloſſiæ deſcriptionem non ſubnectam, quæ ex Palmerii Græc. Antiqua commode peti poteſt.

[19] Μολύκρειον, πόλις Αἰτωλίας.] Sic legitur apud Strabonem libro IX: Καὶ ἡ Μολύκρειον δ' ἐκ παλαιοῦ Αἰτωλίδιον, Αἰτωλικὸν πολίχνιον. Adeo ut in penultima diphthongum collocaverim, quanquam libri ſcripti & omnes Stephani editiones hactenus ibi vocalem repræſentarint. Bis præterea apud Geographum hujus urbis mentio celebratur, ſed editores ibidem etiam in penultima diphthongum exigunt. De ſitu hujus oppidi conſulendus ſupra laudatus Palmerius.

[20] Θουκυδίδης Μολύκρειον αὐτὴν καλεῖ.] Sic Thuc. urbem appellat libro II. hiſce verbis: Οἱ δὲ Αἰτωλοὶ, πρωτοκτίστους, καὶ ποτὲ διδόντες καὶ λαμβάνοντες, τὴν τε γῆν ἀμφὶ ἐκείνην τὴν πόλιν ἀνάλωσαν, ἣν Μολύκρειον καλοῦσι. Eodem modo etiam libro tertio appellatur.

[21] Καὶ Μολυκρίαν.] In libris Palat. & utraque editione, Aldina Juntinaque corrupte legebatur Μολυκρείαν, quod emendat Xylander.

ΜΟΝΟ΄ΓΙΣΣΑ, [11] πόλις Καρίας, ἀπὸ ὄφεν Ἄρτεμις Μονογισσηνή, ἵδρυμα Δαιδάλου. [12] μεγίσσα γὰρ τῇ Καρῶν φωνῇ, λίθος ἐρυθρόδερμος. νῦν δὲ τοὺς πλακώδεις καὶ μαλακώδεις λίθους γίσσα λέγομεν.

MONOGISSA, urbs Cariæ, unde Diana Monogiſſena, a Dædalo poſita. *Megiſſa* enim Carum lingua lapidem interpretamur: nunc vero lapides cruſtaceos & molles *giſſa* appellamus.

ΜΟ΄ΝΟΙΚΟΣ, πόλις Λιγυστικὴ· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Μονοίκιος. [B]

MONOECUS, urbs Ligyſtica, cujus meminit Hecatæus in Europa. Gentile Monœcius.

ΜΟΡΓΕ΄ΝΤΙΟΝ, [13] πόλις Ἰταλίας, ἀπὸ Μοργήτων. λέγεται καὶ Μοργητία. [14] τὸ ἐθνικὸν, Μοργηντῖνος, καὶ Μοργήτης λέγεται.

MORGENTIUM, urbs Italiæ a Morgetis ſic dicta. Appellatur quoque Morgetia. Gentile, Morgentinus, & Morgeta dicitur.

ΜΟ΄ΡΓΥΝΑ, πόλις Σικελῶν· Φίλιστος δευτέρῳ· τὸ ἐθνικὸν, Μοργυναῖος. [C]

MORGYNA, urbs Siculorum, de qua Philiſtus libro ſecundo. Gentile, Morgynæus.

ΜΟΣΣΥ΄ΝΟΙΚΟΙ, [17] ἔθνος, περὶ οὗ Εὔδοξος ἐν πρώτῳ γῆς περιόδου. [18] τὸ κτητικὸν, Μοσσυνοικικός.

MOSSYNOECI, gens de qua Eudoxus libro primo de terræ circuitu. Poſſeſſivum, Moſſynœcicus.

ΜΟ΄ΣΥΛΟΝ, ἀκρωτήριον καὶ ἐμπόριον Αἰθιοπίας· [19] Μαρκιανὸς ἐν πρώτῳ περιόδου.

MOSYLUM, promontorium & emporium Æthiopiæ, quorum meminit Marcianus libro primo Periodi.

ΜΟ-

MO-

[11] Μονίγισσα, πόλις Καρίας, ἀπὸ Ἄρτεμις Μονογισσηνή.] In omnibus libris MSS & vulgatis lacuna conſpiciebatur (a quibus aberat πόλις Καρίας, ἀπὸ) quam nulla librorum auctoritate fieti confidenter replevimus. Cum hoc de Carum lingua noſter agat, facillime addi poterant, quæ addidimus. Interim ſi quis recurrat ad vocabula Ἀλαβάνδα & Γάβαλα, ubi etiam de vocum Caricarum ſignificatione agitur, is ſine dubio hanc lacunæ repletionem iniquo animo non feret.

[12] Μέγισσα γάρ.] Primam ſyllabam nihil ad rem facere cenſet CL. Gronovius, cui Perutinus codex vitium hoc modo indicabat, μεσ . . . . . γίσσα. In MSS Palatinis eandem lacunam obſervat Salmaſius hoc modo: μεσῶν . . . . . γίσσα λίθος ἐρυθρόδερμος.

[14] Τὸ Μοργητῖνος, Μοργηντῖνος.] Male paſſim legebatur, Μοργήτης, quod correximus. Aliud gentile, ſcil. Μοργητικός conſpicitur apud Goltzium in nummo Domitillæ, in quo hæc eſt inſcriptio, ΜΟΝΟΙΚΕΩΝ. Cæterum cum Cluverio judico, noſtrum hic agere de Portu Herculis Monœci, qui hoc nomen ſibi aſſumſit a μόνος & οἶκος, quia ibi ſolus habitavit, vel templum habuit. Serviusad lib. VII Virgil. *Arce Monœci*, inquit, *de Liguria: ubi eſt portus Monœci Herculis. Dictus autem Μόνοικος, vel quod, pulſis omnibus, ille ſolus habitavit; vel quod in ejus templo nunquam aliquis deorum ſimul colitur; ſicut in Jovis Minerva & Junone; in Veneris Cupido.*

[15] Μοργήντιον, πόλις Ἰταλίας, ἀπὸ Μοργήτων.] Bene Cluverius in Siciliæ deſcriptione obſervat, Epitomatorem more ſuo Siciliæ *Morgantium* ſive *Morgentium* confudiſſe cum Samnitum in Italia *Morgantia*, quam Livius lib. X memorat; apud quem etiam alterius Morgantiæ in Sicilia lib. XXIV mentio celebratur. Et quanquam noſter Italiæ oppido tribuat, quod Geographus Siciliæ, in eo nequaquam eſt ſequendus, nam Morgetes ab Œnotris pulſi, in Siciliam trajecere, ita enim ille lib. VI: Ἀντίοχος δὲ τὸ παλαιὸν ὑπὸ τῶν Ἰταλιωτῶν φησὶ τῶν Οἰνωτρίδων ἐκπεσόντας, καὶ Μοργήτας εἰς τὴν Σικελίαν ἐλθεῖν, ἐκβαλόντας τοὺς Σικανούς. φασὶ δέ τινες καὶ τὴν Μοργάντιναν ἀπὸ τούτων κτισθῆναι καὶ τὴν Μοργήντιναν ἔχειν. Et eodem libro: Καὶ τὴν Μοργάντιναν δέ τινες ἀπὸ τῶν Μοργήτων φασίν. πόλις δ' ἐν ἑκατέραις ἐστὶ δ' ὅτε ἦν.

[16] Τὸ ἐθνικὸν, Μοργηντῖνος, καὶ Μοργήτης.] In omnibus libris male erat Μοργίτης, ſed Cluverius emendavit Μοργήτης, quod ſequimur: ipſe enim noſter eodem gentili fuerat uſus. MURGENTINI occurrunt apud Cic. in Ver. III, ac Plinium lib. III cap. VIII. Diod. Sicul. ipſa urbs vocatur dativo vocabulo Μοργαντίνῃ MORGANTINA

[17] Μοσσυνοίκοι, ἔθνος.] Alterum e huic voci inſeruimus quia ipſe Stephanus aliis in locis, veterum ſcriptorum auctoritate motus, hanc ſcripturam eſt ſequutus. Videſis in voce Μιλήσιοι & Χαλκηδών. Non tamen improbamus, ſi vox ſimplici ſigmate ſcribatur, uti innumeris locis ſit apud Xenophontem lib. V de Cyri Exped. Apud Herodotum lib. III Dionyſium Halicarnaſſeum lib. I. In Fragmentis Nic. Damaſceni, & Euſtathii comment. ad Dionyſium. Illos Tibarenos habere vicinos teſtatur Apollon. Rhod. lib. II Argon. ubi eorum ſitum & mores deſcribit.

Τῇ δ' ὑπὲρ Μοσσυνοίκων ἐρύεται ἠλίβατος
Ἐξείης ἄκμων Ὑπαρήνιος ἠπείροιο,
Δυσχείμους μεγάλοιο διακλίνων παλιρροίης
Κύδιον, ἠδὲ μέγιστος ἀνηχθέων, ἐς καλὸν
Μέσσους.

Ad quem locum ſic commentatur Scholiaſt. Μοσσυνοίκους δὲ λέγει ἀπὸ τοῦ ξύλινα οἰκεῖν πύργους. Μοσσύνους γὰρ οἱ ξύλινοι πύργοι λέγονται· ὅτι δὲ καὶ τοὺς ἀνεστεμμένους, δῆλον ἐκ τοῦ ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν λέγειν τὸν μόσσυνον, ἀντὶ τοῦ ἀνεστεμμένον, ἀπὸ τῆς ἕξεως τῶν Μοσσυνοίκων. Lignea eorum ædificia appellantur μόσσυνοι & μόσσυνες. Hinc fit, ut nonnunquam, ubique altero compoſiti membro, ſic vocentur a ſcriptoribus. In Excerp. Nic. Damaſceni hæc leguntur: Μόσσυνοι δ' ἔκαστοι βασιλέα αἱροῦνται ἐκ τοῦ ἐγγὺς ἡγεμόνος. Mela lib. I cap. XIX: *Ultra Moſſynes turres ligneas ſubeunt.* Scylax: καὶ μετὰ Μοσσυνοίκους ἐστὶ Τιβαρηνοί.

[18] Τὸ κτητικὸν, Μοσσυνοικικός.] Hoc poſſeſſivum reddendum eſt Ariſtoteli de Mirab. Auſcult. Φασὶ δ' Μοσσυνοικικὸν χαλκὸν λαμπρότερον εἶναι καὶ λευκότερον ἐκείνου ὃς παρ' ἡμῖν ἐστιν. Vulgo ibi male Μοσσυνοίκιον.

[19] Μαρκιανὸς ἐν πρώτῳ περιόδου.] Hodie inſtaque de Marciano Heracleota circumferuntur, nulla ſuppe promontorii, & nulla quoque emporii mentio reperitur. Memoratur tamen gens, cui nomen Μόσσυλοι, vicina Troglodytis & Aualitis: Παρεμπίπτει τοῖς

ΜΟΣΧΟΙ, Κόλχων ἔθνος, πρὸς τῇ Ματιηνῇ· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. A

ΜΟΤΙΗΝΟΙ, χωρίον Ἰβηρίας, ἄποικον Ῥωμαίων· [10] Πολύβιος τρίτῳ. λέγων ἢ Μυτιηνὸν αὐτοὺς φησι. τὸ ἐθνικὸν, Μυτιηνός.

ΜΟΤΥΗ, [11] πόλις Σικελίας, ἀπὸ B Μοτύης γυναικὸς, μαντευσάσης Ἡρακλεῖ τὴν ἀπώλειαν τῶν αὐτοῦ βοῶν· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. φίλιος ἡ, Φρυγίου αὐτοὺς φησι Σικελίας ἀπέχουσαν σταδίους. [12] τὸ ἐθνικὸν, Μοτυαῖος.

ΜΟΤΥΛΑΙ, Σικελίας φρούριον, [13] ἐπὶ τῷ Μοτύῃ. φίλιος Σικελῶν ἐμπόριον. τὸ ἐθνικὸν, Μοτυλαῖος. C

ΜΟΥΚΙΣΣΟΣ, πόλις [14] Καππαδοκίας δευτέρας. Καπίτων Γαυρικῶν ἕκτῳ.

ΜΟΥΜΑΣΤΟΣ, ὡς Βάβας, D πόλις Καρίας. Ἀλέξανδρος δευτέρῳ Καρικῶν. ὁ πολίτης, Μυμαστίτης.

ΜΟΥΝΥΧΙΑ, λιμὴν Ἀττικῆς, [15] ἀπὸ Μουνύχου. καὶ ἱερὸν Μουνυχίας Ἀρτέμιδος. ὁ οἰκήτωρ Μουνύχιος, [16] καὶ Μουνυχεύς. τὰ πατρικὰ, Μουνυχάδην καὶ Μουνυχάζε, E

A MOSCHI, gens Colchorum, Matienis vicina, cujus meminit Hecatæus in Asia.

MOTIENI, oppidulum Iberiæ, Romanorum colonia, de qua Polybius libro III, Phlegonti Mutienum dicitur. Gentile, Motienus.

MOTYE, urbs Siciliæ, a Motya quadam fœmina nomen habens, quæ Herculi eos indicavit, qui ipsius boves abegerant, auctore Hecatæo in Europa. Sed Philistus perhibet maritimum esse Siciliæ castellum. Gentile, Motyæus.

MOTYLÆ, castellum Siciliæ, circa Motyam, de quo Philistus libro V Rerum Sicularum. Gentile, Motylæus.

MUCISSUS, urbs Cappadociæ secundæ, cujus meminit Capito Hauricorum sexto.

MUMASTUS, uti Bubastus, urbs Cariæ, de qua Alexander libro secundo Caricorum. Civis, Mumastita.

MUNYCHIA, portus Atticæ, sic dictus a Munycho. Et templum Munychiæ Dianæ. Incola Munychius, & Munychias. Localia ex, ad & in Munychia de-

---

σημείῳ Τρωγλοδύτης, ᾧ οἱ Ἀκταῖοι, πρόκειται δὲ Κερκυραίων τὴν ἴδιαν. Ptolomæus eodem modo & promontorii & emporii meminit lib. IV cap. VIII: Μουλλοῦ ἄκρα ἢ ἐμπόριον.

[9] Πολύβιος τρίτῳ.] Hæc si conferantur cum Polybio, constabit evidenter, vel Stephanum usum fuisse depravato Polybii codice, vel eum oculorum suorum vitio non bene in Polybium torsisse, nam in ejus vulgatis hodie ita legitur: Παραγενόμενος δὲ πρὸς Γναῖον, ἐξαναστὰς ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ἀποικίαν ἐφόδου, πρόσω τῶν καταφερομένων χωρεῖ πρὸς Ἴβηρα· ἐπιφανὴς δὲ ἐστὶν ἡ πόλις καὶ μεγάλην ἔχουσα δύναμιν. Ἐπολιόρκει. An ex hisce verbis conduci possit Μοτιηνὸν fuisse χωρίον Ἰβηρίας? Certe satis aliunde hunc Polybii locum transcripsit Stephanus: non Μοτιηνοὶ apud eum non occurrunt, sed quidem Ἴβηρ, non longe a Pado circa Placentiam & Cremonam posita, quæ regio nequaquam Iberiæ est adscribenda. Straboni lib. V hæc colonia Μουτία dicitur, cujus nominis vestigia adhuc superstant in hodierno Modena, vel Modana, teste Cluv. lib. I Ital. Antiq. cap. XVIII.

[10] Μυτις, πόλις Σικελίας.] Urbis insignem descriptionem habemus apud Cluverium Sic. Antiq. lib. II cap. I. Sed bene constat vir doctissimus, Epitomatorem hunc locum, & qui sequitur post hanc sectionem, in duo diversa secretaque loca distraxisse. Uti sæpe numero alias etiam hoc, Noster in depravatos auctorum codices incidit.

[11] Τὸ ἔθνικὸν, Μοτυαῖος.] In omnibus libris Μοτυαῖος legitur non bene, quem errorem emendavit Cluv. Idem gentile non depravatum occurrit in nece Κουΐντου τοῦ Ἰβηρικοῦ, Κοιντιανὸς, ἐκ Μοτυαίου, ἐν Σικελίᾳ πόλεως.

[12] Ἐπὶ τῷ Μοτύῃ.] Mirum est, tam diversum hujus loci scripturam circumferri. Pessimo errore legitur in Juntina, ἐπὶ τοῦ Μοτίου. Xylandriana minus bene exhibet, ἐπὶ τοῦ Μοτίλου. Placuit nobis, quod in Vossiano MS & antiquissima Aldi editione conspiciebatur, ἐπὶ τῷ Μοτύῃ.

[14] Καππαδοκίας δευτέρας.] Quemadmodum Cappadocia in duas & tres provincias fuerit divisa, prolixe ostendimus in voce Καππαδοκία, pag. 446. Hanc urbem Justinianus a suo nomine *Justinianopolim* appellare voluit, cum eam ex castello metropolin fecisset, uti liquet ex V Synodo general. Constantin. II. Collat. V. Tom. XII Concil. Gener. pag. 96. *Piissimus autem Imperator, cum Metropolitanum jura dedisset civitati, quæ quondam quidem Mucissos, nunc vero Justinianopolis nuncupatur, cum aliis civitatibus Dobutra & Naziauzum subjecit ei.* Procopius de Ædif. Just. lib. V cap. IX: Ἡ δὲ ἡ φρούριον ἐν Καππαδοκίᾳ Μουκισσὸς ὄνομα, ἐς μὲν τὸ ἀκμαιότατον κατῄει. Postquam ibi Justinianus multa templa, Xenodochia, & balneas publicas ædificasset, εἰς μητρόπολιν αὐτὴν ἦλθε, *ad Metropoleos dignitatem pervenit.* Variis igitur modis hujus urbis nomen exaratur Μούκιος, Μούκιον, Μουκισσὸς, sed omnium pessime Μόνιον in Notitia Græc. Episcopatuum

ιη'. Ἐπαρχία Καππαδοκίας.

Ὁ Μονίων.
Ὁ Νεζιανζοῦ.
Ὁ Κολωνίας.
Ὁ Παρνασσέων.
Ὁ Δοκίμου.

Sed ibi legendum Μουκίων vel Μουκισσῶν, non est quod multis probem.

[15] Ἀπὸ Μουνύχου.] Portum hunc a Municho rege nomen habere, etiam testatur Harpocration: Μουνυχία, Δημοσθένης ἐν τῇ Ἀττικῇ Ἐπιτομῇ φησὶν ὅτι καὶ Ἑλλάνικος ἐν τῇ Ἀτθίδι Ἐπιτομῇ ἱστορεῖ φασὶ δέ τινα Μουνύχου παῖδα βασιλέως Ἀθηναίων. Eadem habemus apud Ulpianum ad Orat. de Corona, Suidam, Apollonium in Proverb. & alios.

[16] Καὶ Μουνυχεύς.] Male in Xylandriana, accentu

χάζε, καὶ Μυνυχάσι. [37] ἔ πλὴ εἰς τόπον χέσιν Θουκυδίδης ἡ. Τῶν Μυνυχάσι πεμφθέντων ἄρχων.

MOΥΡΣΑ, [38] πόλις Παιονίας, κτίσμα Ἀδριανοῦ. τὸ ἐθνικὸν Μυρσαῖος, ὡς Παρθένιος Φωκαεύς. [39] λέγεται καὶ Μύρσιον.

MOΥΣΕΙΟΝ, τόπος περὶ τὸν Ὄλυμπον τὸν ἐν Μακεδονίᾳ· Πολύβιος τριακοστῷ ἐβδόμῳ. τὸ τοπικὸν ἀναλόγως Μουσεῖος, ὡς Σιγειεύς.

MOΨΙΟΝ, [40] πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας Θεσσαλίας· Στράβων ἐν ἕκτῃ. [41] ἄλλος δέ ἐστι Μόψιος, ἀφ' οὗ ἡ Ἀττικὴ Μοψοπία. τὸ ἐθνικὸν, Μόψιος.

MOΨΟΠΙΑ, ἡ Ἀττικὴ, ἀπὸ Μόψοπος, Καλλίμαχος. [42] ἔρρηται δὲ ἡ Μόψος. ὁ πολίτης, Μοψόπιος, διὰ διφθόγγου, καὶ διὰ τοῦ ι. καὶ Μοψοπιάδης. [43] Ἡ ἐθνικὸς

denotant. Forma adverbii ad locum repetita apud Thucydidem libro octavo: *In Mycalessi exulantium præfectus.*

MURSA, urbs Pannoniæ, ab Adriano condita. Gentile, Murſæus, quo utitur Parthenius Phocaënſis. Dicitur quoque Murſium.

MUSEUM, locus circa Olympum in Macedonia, de quo Polybius libro XXXVIII. Locale juxta analogiam, Muſcenſis, ut Sigeenſis.

MOPSIUM, urbs Pelaſgiecidis regionis in Theſſalia, de qua Strabo libro IX. Alius vero eſt Mopſius, a quo Attice, Mopſopia.

MOPSOPIA, ſic Attice dictum a Mopſope quodam, teſte Callimacho. Caſus rectus Mopſops non eſt in uſu. Civis, Mopſopeos, per diphthongum, & per ιοτα, & Mopſo-

ſito, καὶ Μυνυχίοις, quod ex prioribus editionibus correximus.

[37] Οὗ πλὴ εἰς τόπον χέσιν Θουκυδίδης ἡ. Τῶν Μυνυχάσι πεμφθέντων ἄρχων.] Si quis hæc contulerit cum hucusque vulgatis, ille videbit, nunc alio modo in hac editione capitulum hoc terminari. Considerandum hanc & admirabilem accessionem, librariorum negligentia sine dubio prætermissam, nobis reservavit codex Voſſianus MS, qui uti sæpe alias, ita etiam hoc multum profuit. Locus apud Thucyd. lib. VIII sic legitur: Ξυνεπελάβοντο δὲ αὐτῷ καὶ οἱ ἄλλοι, καὶ Ἕρμων τις ἀπὸ πόλεως τῆς Μυκαλησσοῦ πεμφθεὶς ἄρχων. *Ipsos autem simul adjuverunt cum alii, tum Hermon quidam civis, civitatum apud Mycalessum exulantium præfectus.* Idem adverbium, quod est apud Thuc. loco allegato, invenitur apud Lysiam pag. 127. Καθίζουσι ἐπὶ τὸν βωμὸν Μυνυχάσι.

[38] Μύρσα, πόλις Παιονίας.] Ita nobis exhibebat Voſſianus calamo exaratus. In omnibus editis peſſimo errore legebatur, Μύρσις, πόλις Γαλλίας. Vitium hoc primus omnium in Stephano detexit Illuſtris Scaliger in notis ad Euſeb. ubi docet, pro Γαλλίας ſcribendum Παιονίας, quod eſt in Voſſiano MS. vel Παιονίσης; nam indifferenter & Zoſimus & alii Græci Παιονίαν & Παιονίσην pro eadem provincia uſurpant. Poſt Scaligerum hunc errorem etiam correxit Salmaſius ad Ælium Spartianum, & in margine ſui Stephani. Satis demonſtrat Scaliger ex veteri inſcriptione & aliis auctoribus, inferiorem Pannoniæ urbem eſſe. Quibus addam verba Sex. Aur. Victoris in Epit. *Hujus morte cognita, Vetranio magiſter militum Imperium in Pannonia apud Murſiam corripuit: quem Conſtantius non poſt multos dies regno exuit.* Similerus conſet eſſe hodiernam *Mureviziam*, vel *Ezech*, quod alii ſcribant *Eſſek*: quæ hodie 12 leucis Buda diſtat. Mirum in modum etiam ſe torquet Hieronymus Surita, citans ad Antonin. Itinerarium hunc Stephani locum, ex quo præter Pannonicam Murſam aliam comminiſci conatur. Sed in noſtro ſcripturæ vitium non ſubodoſcit.

[39] Λέγεται & Μύρσιον.] Simocatte dicitur Μύρσαι, obſervante Salmaſio ad marginem ſui libri. Ptolem. Μύρσιον, ut & Aurelio Victori in Epit. *Hoc tempore Conſtantius cum Magnentio apud Murſiam dimicans vicit.* Nomen gentile apud noſtrum eſt Μυρσαῖος, Latino ore MURSINUS, apud eundem Aur. Vict. in Cæſaribus: *Eic. Gallienum Ingebnum, quum carnuſtem Pannonios, comperta Valeriani clade, imperandi cupido inceſſerat. Murſæ devicit: unque Regillianum, qui receptis militibus, quos Mopſius habuerat, bellum duplicaverat.* Peripsæsmam eſt in uſu, uti liquet ex epiſtola Concilii Sardicenſis ad Epiſcopos, ubi inter Arianæ Hereſeos defenſores recenſetur Ὄσσιος ὁ ἀπὸ Μυρσῶν τῆς Παιονίας. Vide tom. III Concilii General. pag. 57. Qui in alio Sardicenſis Synodi epiſt. Latine dicitur *Valens a Murſa.* Eodem tomo pag. 43.

[40] Μόψιον, πόλις τῆς Πελασγιώτιδος.] Ex hoc Stephani loco Sigonius corrupta quædam in Livio emendavit. Lib. XLIII cap. LXII: *Concione dimiſſa, poſtero die profectus inde ad Mopſium poſuit caſtra: tumulus hic inter Tempe & Lariſſam medius eſt.* Sed male Sigonius vel ex Aldina, vel ex Juntina editione dixit Πελασγίδος. Paſſim Πελασγιῶται illa Theſſaliæ pars ab auctoribus appellatur, quod non incognitum Xylandro, quem ſequimur.

[41] Ἄλλος δέ ἐστι Μόψιος, ἀφ' οὗ ἡ Ἀττικὴ Μοψοπία.] Quemadmodum paſſim Hermolaus in concinnanda hac epitome oſcitantiam ſuam prodit, ita etiam nunc egregium documentum exhibet: nam eo quod dicatur, alium fuiſſe Mopſium a quo Attica Mopſopia dicta eſt, paucis etiam debuiſſet indicare Mopſum illum, a quo Mopſium Pelaſgiotidis in Theſſalia, nomen accepit, fuiſſe Mopſum Lapitham expeditionis Argonauticæ ſocium. Porro ultima hæc verba, ἀφ' οὗ ἡ Ἀττικὴ Μοψοπία, ſic non legunter in aliis editionibus, in quibus male excuſum erat, ἀφ' οὗ ἡ Ἀττικὴ Μοψία. Fundamentum noſtræ emendationis eſt Strabo lib. IX quem noſter allegat, ex quo manifeſtiſſime apparet, Stephanum alterius Mopſi in genuino opere mentionem feciſſe, & ultima illa verba ſic debere emendari, prorſus admodum emendavimus, ita enim ille: Μόψου τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Μαντοῦς καὶ Τιρεσίου, ὃν καὶ ἐν Λιβύῃ ἐν τῷ ἀπελθόντι τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐπὶ τὸν Λιβυκὸν ἐπιστρατεύσαντα, ἀφ' οὗ καὶ Μόψιον, ἀφ' οὗ ἡ Ἀττικὴ Μοψοπία. Cuivis, qui non videt, totum locum Strabonis Stephanum in genuino opere habuiſſe, & ultimam verborum partem Epitomatorem duntaxat ſibi reſervaſſe, quæ prolixa, niſi cum antecedentibus conjungantur, commodum ſenſum non conficiunt.

[42] Ἄρρηται δὲ ἡ Μόψος.] In omnibus libris male legebatur, ἄρρητος ἡ Μόψος, quod neceſſario erat corrigendum. Elliptica locutio eſt, & ſubintelligitur ἐν δοκοῖς πόλεσι. Sic enim noſter in voce Βαρκαῖος

quam

[47] Ἡρακλείδης δ' ὁ Ποντικὸς ἐν πρώτῳ, [A]
[48] Μοψοπίτης φησὶ, καὶ ἐδεῖ Μοψοπώτης. ἴσως δὲ καθ' ὕφεσιν τοῦ ω. τὸ θηλυκὸν Μοψόπις.

ΜΟΨΟΥΕΣΤΙΑ, [49] πόλις Κιλικίας, ἀπὸ τοῦ Πυράμου ποταμοῦ, ἀπὸ Μόψου τοῦ μάντεως. [50] ὁ πολίτης, Μοψεάτης, κατ' ἀποκοπὴν μιᾶς τῶν λέξεων· ἀφ' ἧς ὁ γραμματικὸς Ἡρακλείδης, ὁ Μοψεάτης.

ΜΥΓΔΟΝΙΑ, μοῖρα Μακεδονίας καὶ ἄλλη Φρυγίας τῆς μεγάλης, ἀπὸ Μύγδονος. [51] οἱ δὲ Μαιδῆς αὐτοὺς φασι. τὸ κτητικὸν Μυγδονικὸς, καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως. [52] λέγεται καὶ Μυγδόνιος, καὶ Μυγδονία. ἐλέγετο δὲ Μυχθονία. [C]

ΜΥΓΙΣΟΙ, πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος πρώτῃ γενεαλογιῶν. τὸ ἐθνικὸν Μυγίσιος, καὶ Μυγισία Ἀθηνᾶ, καὶ Μυγισεύς.

ΜΥΗΣ Μύητος, [53] ὡς Φάγρης Φάγρητος, πόλις Ἰωνικὴ· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. [D] ἐθνικὸν, Μυήσιος, ὡς Φαγρήσιος.

MOPSIESTIAS, urbs Ciliciæ ad Pyramum amnem ſita, quæ a Mopſo vate nomen habet. Civis, Mopſeates, quaſi formatum eſſet ab una & ſimplici dictione. [B] Hinc Grammaticus Heraclides Mopſeates dicebatur.

MYGDONIA, pars Macedoniæ; & alia magnæ Phrygiæ, cui a Mygdone nomen impoſitum eſt. Eos nonnulli Mædos appellant. Poſſeſſivum, Mygdonicus, quod & fœminino & neutro genere in uſu eſt. Dicebatur etiam Muchthonia. [C]

MYGISI, urbs Cariæ, de qua Hecatæus libro IV Genealogiarum. Gentile, Mygiſius, & Mygiſia Minerva, & Mygiſais.

MYES, cujus caſus obliquus eſt *Myetis*, ut Phagres Phagretis, urbs Jonica, de qua Hecatæus in Aſia. Gentile Myetius, ut Phagreſius. [D]

MY-

---

pus dicit eſſe θηκαῖδι τῇ Αἰθίοπος ἐρήμου. Cæterum eum a Mopſope quodam Mopſopiam fuiſſe dicit, etiam teſtatur Lycophronis Scholiaſtes pag. 118 Τίτανα δὲ πόλιν οἰκιζόμενοι ὑπὸ Ἀττικῆς χώρας, καὶ ἀφ' Ἡρωίδος Μόψου. Hic locus nobis ſatis perſuaſit, in verbis Strabonis commentario proximo allegando latere, ubi fortaſſis legendum, ἀπὸ τοῦ Μόψου, ἀφ' ἧς ὁ Ἀττικὸς Μοψεάτης, nam juxta analogiam a Μόψος fieret Μοψίς, non vero Μοψεάτης. Alius locus eſt apud eundem Strab. eodem libro ubi de eadem Μοψεάτης in caſu recto dicitur: Ἀττικὸν δὲ (Κιλικιάδα Ἀττικὴν τὴν Κορυκίαν, ἀφ' ἧς ὁ Κορυκαῖος καὶ ἡμεῖς Μοψεάτιν αὐτὴν Μοψέαν. Hæc verba noſtram emendationem non deſtruunt: multa enim ſunt nomina, quorum genitivus pro caſu recto uſurpatur, ut Γόργος, ὁ Γόργου, Χαίρης Χαίρητος, ὁ Χαίρου, ſiccirca Μόψος Μόψου, ὁ Μόψους. Inſignem hac de re locum vide apud noſtrum in Θεσπία.

[47] Ἡρακλείδης δ' ὁ Ποντικὸς ἐν πρώτῳ.] Conjunctionem adverſativum, quæ ab aliis editionibus abeſt, ex MSS interuimus. Sed in Aldina Florentinaque pro voce πρώτῳ lacuna conſpicitur, quod manifeſtum ſignum eſt, illud operis nomen, cujus liber præcitatur, librariorum incuria periiſſe.

[48] Μοψοπίτης φησὶ, καὶ ἐδεῖ Μοψοπώτης. ἴσως δὲ καθ' ὕφεσιν τοῦ ω.] Hæc mihi videntur tranſpoſita. Multo commodiori ſenſu integer locus ſic poſſet conſtitui: Ἡρακλείδης δ' ὁ Ποντικὸς ἐν τῷ Μοψοπώτης φησὶ, καὶ ἐδεῖ Μοψοπίτης· ἴσως δὲ καθ' ὕφεσιν τοῦ ω.

[49] Μόψου ἑστία, πόλις Κιλικίας.] Aliquando ſimpliciter *Mopſus* appellatur. Plinius lib. V cap. XXVII: *Oppida Mallos, Magarſos & intus Tarſos, campi dos: oppida Caſtabala, Mopſos liberum, Pyramo imminens.* Aliquando duabus diſtinctis vocibus, & aliquando compoſitis effertur. Ab omnibus editis abeſt πόλις, quam noſtra auctoritate adjiciendum duximus: erat enim urbs, quæ liberæ Ciliciæ ΕΛΕΥΘΕΡΟΚΙΛΙΚΙΑ, Strabonis, juxta inſcriptionem apud Gruterum, ΜΟΨΟΥΕΣΤΙΑΣ ΤΗΣ ΚΙΛΙΚΙΑΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΣΥΛΟΥ. Hieronymus tamen (citante Holſtenio in Annotationibus ad Car. 2 S. Paulo) in Epiſtola Nepotiani hunc locum *Mopſi viridum* appellat: *Conſtantius Arianæ ſectæ hæreſeos, dum contra nimiæ cum paratur & concitus ſortur ad pugnam, in Mopſi viridi moriens, magno dolore hoſti reliquit imperium.* Non eſt hic locus confundendus cum *Mopſicrene*; nam Mopſi Fons non ad Pyramum, ſed ad Cydnum amnem in radicibus Tauri montis collocatur a Ptolemæo aliiſque. Aur. Victor in Epitome: *Hinc Conſtantius magis magiſque ardens dolore, atque, ut erat talium impatiens, in radicibus Tauri montis apud Mopſocrenem febri acerrima interiit.*

[50] Ὁ πολίτης, Μοψεάτης.] Variis modis hujus urbis gentile formant. Apud Cedrenum in Hiſtoriarum Compendio pag. 467 invenitur Μοψικεύς, quod a caſu recto Μοψικεύς formatum eſt: Οἱ Μοψικεῖς, τὴν μὲν Ἀθηνᾶν χειλίας ἀνεῖλεσαν. Hinc Latino ore formandum eſſet MOPSUESTENSIS, ſed adjecto I aliquoties inveni *Mopſueſtienſis*. Macedonicus *Mopſueſtienſis* ſubſcripſit epiſtolæ Synodicæ Concilii Antioch. Tom. II pag. 641 Concilior. Gen. Et Olympius *Mopſueſtienſis* ſubſcripſit Concil. Conſtantinop. I. Tom. III Concil. Gener. pag. 365. Non dubito quin etiam Græci dixerint ΜΟΨΟΥΕΣΤΗΝΟΣ, nam Concilio Conſtantinop. II Collat. I & V Theodorus *Mopſueſtenus* celebratur innumeris locis, cujus ſcripta & blaſphemiæ, Neſtorianis multo pejores, ibidem damnantur.

[51] Τυὶς δὲ Μαιδῆς αὐτοὺς φασι.] Sic non exhibent priores editiones, in quibus conſtanti ſcriptura legitur Μαιδῶν. Sed Salmaſianam emendationem divulgamus, quam ex oratui Stephani hauſimus.

[52] Λέγεται δὲ Μυγδόνιος, καὶ Μυγδονία.] Utitur eo Val. Flac. lib. III Arg.

Mygdonia Pan juſſa ferens ſæviſſima matris.

Et Claudianus de conſulatu quem Manl. Theodoro cum Eutropio adminiſtravit:

Perſuſſique ruunt populo tollente leones,
Dirales Mygdonio curru frenare Cybeles
Optat. -- -- -- --

[53] Ὡς Φάγρης Φάγρητος.] Unius literulæ tranſpoſitione laborabat hoc vocabulum in omnibus editis: legen-

ΜΥΚΑ'ΛΗ, πόλις Καρίας· [10] Ἡ'ρόδοτος πρώτῃ· τὸ ἐθνικὸν, Μυκαλήσιος, ὡς Ἰθακήσιος. [11] Τρύφων δὲ Μυκαλεύς φησιν, ἐν Παρωνύμοις. λέγει δὲ [12] Φιλόξενος Μυκαλησσὸν, ὡς Σώστρατος ὁ Φανοφερέτης. [13] Δίδυμος δὲ ὄρος τῆς Μυκάλης φησίν. ἐκλήθη δὲ, ἐπεὶ αἱ λειπαὶ Γοργόνες [14] ἐπὶ τέκνῳ μυκώμεναι, τὴν κεφαλὴν Μεδούσης ἀνεκαλέσαντο. [15] οἱ δὲ Μυχάλην αὐτὴν φασιν, ἐπεὶ ἐν μυχῷ κεῖται τῆς Καρικῆς ἀλός. ἔστιν οὖν ἡ Μυκάλη καὶ πόλις, καὶ ὄρος.

ΜΥΚΑΛΗΣΣΟ'Σ, πόλις μεσογεία Βοιωτίας. [16] Θουκυδίδης ἐβδόμῃ. ἐκλήθη δὲ, [17] ὅτι ἡ βοῦς ἐνταῦθα ἐμυκήσατο, ἣ τὴν Κάδμου καὶ τὸν ζῳὸν αὐτῷ φανὲν ἀγαγοῦσα εἰς Θήβας. [18] ἔστι καὶ ἄλλη Καρίας, ὡς Ἔφορος τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Μυκαλήσιος, καὶ Μυκαληνεύς. ἔστι καὶ ὄρος Μυκαλησσὸς, ἐναντίον Σάμου. καὶ Μυκαλησσὶς, τὸ θηλυκόν.

ΜΥΚΗ'ΝΑΙ [19], πόλις Πελοποννήσου. Ὅμηρος,

Οἱ δὲ Μυκήνας εἶχον. ——

[20] Λέγει

A MYCALE, urbs Cariæ, de qua Herodotus libro I. Gentile, Mycalesius, ut Itacesius. Tryphon vero Mycalensis dixit in libro de Derivativis. Et genere fœm. dicitur Mycalesis, ut Sostratus Phanagoreta perhibet. Didymus vero tradit, Mycalen esse montem. Ita autem fuit dicta, quod ibi B quæ Gorgones in partu μυκήσθαι mugiemes, Medusæ caput revocaverint. Alii eam Michalen vocant, quia ἐν μυχῷ in intimo recessu Caræi maris sita sit. Est igitur Mycale & urbs, & mons.

C MUCALESSUS, urbs mediterranea Bœotiæ, de qua Thucydides libro septimo. ita autem fuit appellata, quod vacca, Cadmum cum exercitu Thebas ducens, ibidem mugitum ediderit. Est quoque alia Cariæ, de qua Ephorus libro III. Gentile, Mycalesius & Mycalessia. Est præterea mons D Mycalessus e regione Sami, & Mycalesis fœmininum.

MYCENÆ, urbs Peloponnesi, de qua Homerus:

Qui vero Mycenas habitabant. ——

nomina

legebatur enim male, ὡς Φοίνικες Φοίνικος, & gentile Φοινικήσιος, quod necessario erat corrigendum. Vide in Φοίνικες & Τυρία.

[10] Ἡ'ρόδοτος πρώτῃ.] Male in omnibus libris editis & MSS Ἡ'γησ' ἐκτῇ legebatur: Nam Herodotus libro primo promontorium, cui nomen *Mycale*, hisce verbis describit: Ἡ δὲ Μυκάλη ἐστὶ ἀκτὴ ὄρεος, ἐπὶ τὴν ἵδρυσαν ἵστερον ναὸν Πανιώνιοι Σάμιον. Lydiæ hunc locum adscribit Scylax in Periplo: Μετὰ δὲ τὸ Μυκάλης Σάμιόν ἐστι τὸ ἱρὸν, πάλιν ἔχοντα ἐπὶ θαλάσσῃ κλιτύν. Deinde docet Mycalen urbem vicinam habere Prienen: Ἐπὶ δὲ Μυκάλης ἐστὶ πόλις Πριήνη, λιμένας ἔχουσα δύο, καὶ τὸ ἱερὸν κοινόν. Imo adeo vicina Prienæ, ut Mycale mons Priene appelletur a Pseudo-Didymo: Μυκάλη ὄρος Περσίνης, ἀπέχον Σάμου τὸ πέρας. Occurrit illud gentile apud Eustathium in comment. ad Iliada B hisce verbis: Μυκαλήσιος Διὸς λαμπρῶς ἱερόν.

[11] Τρύφων δὲ Μυκαλεύς φησιν.] Occurrit illud gentile apud Eustathium in comment. ad Iliada B hisce verbis: Μυκαλήσιος Διὸς λαμπρῶς ἱερόν.

[12] Καὶ Φιλόξενος Μυκαλησσός.] Cum Sostratus Phanagorita hodie desideratur, adducam verba Callimachi ex hymno in Delum, ubi hoc fœmininum in usu est:

– – Οὔπω τόδε Σάμος, ἐχέτω τὸ νέμεσθαι
Γείνατο Ἀγκαίου Μυκαλησσὶς ἐξεπόησεν.

[13] Δίδυμος δ' ὄρος τῆς Μυκάλης φησίν.] Mons Taurus, per omnem Asiam se extendens, initium facit a Mycale monte, qui est Samo insulæ oppositus. Docet hoc ex Arriano de Exped. Alexandri Mag. Eustathius in Comment. ad Dionys. de situ orbis, cujus verba producam, quia aliqua emendatione indigent. Ἀξιοῦσι δέ φασι τινες, ὁ Ταῦρος τὸ ὄρος ἀπαίρειν τῆς Ἀσίας, ἀρξάμενον ἀπὸ Μυκάλης (lege Μυκάλης) ἧς ἀντικρὺ Σάμου τὸ τέναος ὄρος. Plura sunt in verbis Eustathii, quæ non satis respondent verbis Arriani, de quibus alias monebimus. Passim ab auctoribus mons ille Μυκάλη appellatur. Philostratus in Apollonii Tyanei vita, ubi de Caucaso loquitur: Τὰ δὲ ὄρη ἐστὶ τὰ ἀρχαῖα τῆς Ἀσίας τὰ ἐπὶ Καυκάσῳ ἐπὶ Παμφύλοις καὶ Μυκάλῃ τοῖς Ἕλλησι. ὁ πλοῦς ἐς Ἰωνίαν δὺο Κύρου ἐκάστη, πέρας δὲ Κανώβου πεντήκοντα, ἀπ' ἄκρας, ὡς ἔνιοί φασι, Χελιδόνος. De hoc monte præterea vide Strab. lib. XIV, Thucyd. Salden & alios.

[14] Ἐπὶ τέκνῳ μυκώμεναι.] Eustathius in Comment. ad Iliad B, hunc locum de Gorgonum ex Stephano Ethnologo allegans, nullam de partu mentionem facit, qui pro ἐπὶ τέκνῳ, legisse videtur ἐπὶ ὄρει: ideoque mutatio nimis temeraria videri posset, facile negotio legi posset ἐπὶ τέκνῳ. Sed ut omnia ut diximus, ipsa Eustathii verba in medium adducam, de eam ille: Λέγεις δὲ ἡ Βοιωτία Μυκαλησσὸν, ὅτι μυκήσατο ἐκεῖσε ἡ βοῦς, ἥτις ἦγε τὸν Κάδμον καὶ τὸν λαὸν τὸν Ἑλληνικὸν ἐπὶ Θήβας. ἐντεῦθεν δέ φασιν οἱ Γοργόνες ἐπὶ ᾧ ἔκλαυσε τέκνῳ μυκώμεναι, τὴν κεφαλὴν Μεδούσης ἀνεκαλέσαντο. Quia præterea alii mythologiæ doctores de mugitu Gorgonum in partu nihil affirmant, hanc emendationem amplectendam esse censeo.

[15] Οἱ δὲ Μυχάλην αὐτὴν φασιν.] Idem ex nescio quo asseverat Eustathius, loco proxime allegato: Οἱ δὲ Μυχάλην αὐτὴν φασιν, ἐπεὶ ἐν μυχῷ κεῖται ἡ Καρικὴ ἅλς τοῦ πόντου.

[16] Θουκυδίδης ἑβδόμῃ.] Hæc fere de hoc recepit Thucyd. verba: Καὶ ἀπεβίβασαν ἐς τὴν Βοιωτίαν, ὅπου αὐτοῖς ἐκεῖ Μυκαλησσός.

[17] Ὅτι ἡ βοῦς ἐνταῦθα ἐμυκήσατο.] Noster unam urbem sic vocatam, quod vacca quæ Cadmum Thebas duxit, illic mugitum ediderit, quod etiam non uno in loco asseverat Eustathius in Comment. ad Iliad B. Etymologici Mag. auctor ferme habet eadem, nisi quod præterea addat, vaccam dixisse Cadmum ædificandas Thebas juxta Apollinis oraculum: Μυκαλησσὸς ἡ πόλις, ἐν ᾗ ἐκείνη ἐμυκήσατο ἡ βοῦς, ἣ ἀπὸ Κανώβου τῆς Θηβαΐδος, κατὰ χρησμὸν Ἀπόλλωνος.

[18] Ἔστι καὶ ἄλλη Καρίας.] Hæc alia non esse, quam Ortelius noster assentiri videtur, quam jam supra *Mycalen* nominavit & Carie attribuit. Idem profecto judicandum est de monte *Mycale* e regione Sami, qui idem est cum monte Mycale, ut eadem sectione describitur.

[19] Μυκήνη, πόλις Πελοποννήσου.] Urbs Peloponnesi

ἀπὸ Μυκηνέως τοῦ Σπάρτωνος, τοῦ Φορωνέως ἀδελφοῦ· ἢ ἀπὸ μύκητος τοῦ ξίφους, ὃ φορῶν Περσεὺς, ἀποκόψαντος τοῦ Ἑρμοῦ, τὴν πόλιν ἔκτισεν· ἢ ἀπὸ τῆς μυκησαμένης τῆς Ἰοῦς, βοῦν οὖσαν ἡμερήσιον. Ἡ πολίτης Μυκηναῖος, καὶ θηλυκὸν Μυκηνίς, καὶ Μυκηνιάς.

ΜΥΚΟΙ, ἔθνος· ἀφ' οὗ ὁ Ἑκαταῖος ἐν Ἀσίᾳ, Ἐκ Μυκῶν εἰς Ἄραξιν ποταμόν.

ΜΥΚΟΝΟΣ, μία τῶν Κυκλάδων, ἀπὸ Μυκόνου τοῦ Αἰνέως, τοῦ Καρυστοῦ καὶ Ῥοδίης τῆς Ζάρητος· οὗ Θουκυδίδης τρίτῃ, καὶ

A Nomen habet a Myceneo Spartonis filio, Phoronei fratre: vel ἀπὸ μύκητος, id est, à manubrio gladii quem gestabat Perseus, quo cadente, ex mandato Mercurii urbem condidit. Vel nomen habet a μυκησαμένης, quod Io illic in vaccam transfigurata, mugitum ediderit. Civis, Mycenæus, fœmininum Mycenis, & B Mycenensis.

MYCI, gens, de qua Hecatæus in Asia: A Mycis ad Araxen fluvium.

MYCONUS, una ex Cycladum insulis, nomen habens a Mycono Æolii filio, Carysti & Rhyus filiæ Zarecis nepote. Hujus meminit Thucydides libro III, & Strabo

C καὶ

quidam clarissima, cujusne vestigium quidem ætate Strabonis superarat, minus quinquaginta stadiis Argis abest. Antiquissimam ejus nomen fuit Argos. Ait Phanchus libro de Fluviis auctor est: Μυκήνην δὲ λέγουσι καθ' ὁμοίωσιν Ἄργους (legendum Ἄργου) τοῦ Ἀγρέως. Imo hoc loco sic emendandum, liquet ex Scholiasta ad Sophoclis Electram in principio: Ἄργος δὲ τὸ πεδίον τῆς Μυκήνης χαρίεν λέγει. Ἐ δοκεῖ καὶ Μυκήνη λέγειν Ἄργον.

[a] Ἀπὸ Μυκηνέως τοῦ Σπάρτωνος, τοῦ Φορωνέως ἀδελφοῦ.] Huic sequi auctoritatem MSS & Eustathii, quam habemus vulgatorum, in quibus pro Μυκηνέως excusum est Μυκηναίου: sed præter *Mycenæum* hunc Eustathius dixit *Mycenæum* nympham Laconicam. (Hanc Pausan. Corinth. Inachi filiam, & Arestoris uxorem fuisse ait) unde urbi nomen impositum videtur, ita enim illic ad lib. Τέταρτα δὲ ἡ μὲν Μυκήνη, δοκεῖ τοῦτο τὸ ὄνομα φυσὶ Λακωνικῆς ἐπιχωρῆσαι. ἡ δὲ Μυκηναίου τοῦ Σπάρτωνος ἀδελφοῦ θυγάτηρ. Imo nostram emendationem esse verissimam, liquet manifestissime ex Pausania in Corinthiacis: Ὅτι δὲ ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐπιχωρίου λέγω, Μυκήνην εἶναι νύμφην Σπάρτωνος, Σπάρτωνα δὲ Φορωνέως, εἶπα ἐν ἄλλοις ἐπιδεδειγμένα.

[b] Ἡ διὰ μύκητος τοῦ ξίφους.] Sic optime emendavit Xylander: quare summopere miror, Aldinæ Juntinæque editioni præfectos admisisse, ἢ διὰ μυκῆς τοῦ ξίφους, quod hinc omni sensu caret. Chrysermus Corinth. lib. I Peloponnesiacorum apud Plutarchum de Fluv. occasionem condendæ urbis hisce verbis refert: Περσεὺς φυσῶντος ποτοῦ, τὸν ἀπὸ τῆς Γοργόνος τοῦ λίθου ἐκπεσόντα τῶν πτερῶν ἐπιλαβόμενος, ἐπὶ τὸν Ἀκρόκορινθον ἀνέβη· ἐνταῦθα δὲ ἐκ τοῦ ἀνέμου τὸν ἐκπεσόντα τοῦ ξίφους ἐπιλαβόμενος, ἐκεῖ τὴν Μυκήνην ἔκτισε. Παυσανίας δὲ φησὶ τὸ ἄγαλμα τὸ ἐν τῷ ἀκροκορίνθῳ λιθοβολήσαντα τὸν Περσέα, πόλιν ἐκεῖ κτίσαι, διὰ τὸν ὑποφανέντα ἀποκεφαλισμὸν Μυκήνην. Huc etiam facit locus Nicandri in Alexipharm. quem Salmasius marginibus sui libri appinxit:

Περσεὺς δ' ὅτε πουλὺ μεταὶ λιθὸν Κηφηίδα γαῖαν,
Κεῖθι δὲ νηλείῃσιν ἀφαυρώσειε Μέδουσαν,
Τῇσι Μυκηναίης ἐπιείκατο δώμασι νύμφης,
Κηρύκου τε δόλοις, μύκητι δὲ τοῖο πεσόντος ἄστυ.

Pausaniæ in Corinthiacis, referens urbem a casu capitis Gorgonis, quem ferebat Perseus, accepisse nomen, paucula addit, se audivisse qui dicerent, Persea fessum, humo fungum sustulisse, ac repentinis aquæ fontibus, siti magna cum voluptate depulsa, ex eo casu urbem Mycenas nominasse. Nam ὁ μύκης, teste magistris Græcis, *capitulum ensis & fungum* denotat. Etymol. Mag. Auctor: Μύκης ἐστὶ τὸ λεῖον τοῦ ξίφους· καὶ τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους· ἢ διὰ μύκητος τοῦ ξίφους ἡ Περσέως ἐκεῖ κτίσθη (Forte legendum πεσόντος) ἄλλως τε πόλις Μυκῆναι. Νῦν δὲ πρωτεύουσι τῶν ἄκρων τοῦ ξίφους. Et illi legend. Μύκης δὲ· Scholiast. Nicandri ad locum jam allegatum prorsus gemina habet: μύκης πυρίως ἡ ξίφους τὸ πρωτεῖον τοῦ ἄκρου· διὰ δὲ μύκητος τοῦ ξίφους φασὶ πεσόντος ἀνηρῆσθαι τὸν Μυκήνου. Vel in Etymologico legendum μύκης δὲ πρωτεῖόν &c. Nam apud Suidam legimus: Μύκης, ὁ ἄκρος.

[c] Ἡ δὲ ἀπὸ τῆς μυκησαμένης τοῦ Ἰοῦς, βοῦν οὖσαν ἡμερήσιον.] Eustathius varias significationes τοῦ μύκης cum recensuit in Comment. ad Iliad. B pag. 290 tandem ex nostro addit: Καὶ ἀπὸ τῆς μυκησαμένης τοῦ Ἰοῦς βοῦν οὖσαν ἡμερήσιον. Non conveniunt cum his alii mythologiæ doctores, qui perhibent, non Io, sed Medusæ sorores (quarum nomina erant Stheno & Euryale) præmira animorum convenientia, cum nulla eis superesset spes Perseum capiendi, mugitum edidisse, unde indigenæ Mycenas appellarunt. Locus sane egregius est apud Plutarchum de Fluv. in Inacho hisce verbis: Περσεὺς Μίδωνα λευκόπτερον, χρησάμενον Ἐρμοῦ ἐπινοίᾳ καὶ ταχυτῆτι τῶν ἐπιβολῶν ἐπιλαμβανόμενος· γενόμενος δὲ κατὰ τύχην τὸν λίθον, ἀπολιπόντος τὸ συμβάντος· ἐξ οὗ τὸν συμπεσόντα· ὃν ἐγχώριοι τὸν ἀκρόκορινθον διὰ τὸ συγκυφῆναι Μυκήνην προσαγορεύουσι, κρῆναι ὑπὸ Κυκλώπων ἐξ ὧν ἡ Περσεὺς.

[d] Ὁ πολίτης Μυκηναῖος.] Eadem ex nostro gentilia masculina agnoscit Archiepiscopus Thessal. loco jam allegato: Λέγονται δὲ καὶ ἐπιχωρίως Μυκῆνες καὶ Μυκηνίδες· ὁ δὲ πολίτης αὐτῆς, ὁ μέντοι Μυκηναῖος, ἀλλὰ καὶ Μυκηνίς, κατὰ τὸν τοῦ Ὁμήρου χαρακτῆρα. Apud Thucyd. est Μυκηναῖος lib. I: Τῶν Μυκηναίων τε καὶ ὅσοι Εὐρυσθέως ἦρξαν. Et fœm. gen. de regione apud Strab. lib. VIII: Κατὰ δὲ τὸν Λακωνικὸν καὶ Μυκηνὶς ἐστὶ χώρα.

[e] Μυρσῖλ, ἔθνος.] Non addit noster quo sub sole posita sit. Sine dubio fuit gens Persica, de qua Herod. lib. VII. Οὗτοι δὲ καὶ Μυσοὶ τε καὶ Ὑπερόχοι καὶ Λασώνιοι ἐκαλεοντο Περσικοὶ τὸ πάλαι. τοῦτον δὲ τρόπον ἐσθῆτα Ὀθόνιον μὲν καὶ Μυσὸν, Ἀστροπαῖος ὁ Δαναΐδης. Lib. VII scribitur Μυσοὶ, sed melius in margine Μυρσῖ.

[f] Ἐν Μυσῶν τῆς Ἀσίδος πεδίῳ.] In omnibus libris legebatur: Ἐν Μυσῶν εἰς Ἀσίδος πεδίον. Salmasius putabat, nonnulla hoc desiderari, quare in margine sui Stephani totum locum sic constituebat: Ἐν Μυσῶν τῆς Ἀσίδος πεδίον πόλις τίνα. Omnia hæc, destituti fide codicum MSS & auctoritate veterum scriptorum, addere non sustinuimus. Hoc in πεδίῳ mutatum vimus: nam illud πῆς ortum est ex compendiaria scribendi ratione vocis πεδίῳ. Huic non dissimilis menda occurrit in Μύρσῳ.

[g] Μύκῃ, νῆσος τῶν Κυκλάδων.] Inter Tenum & Icariam sita est hæc insula. Hinc apud Scholiast. Lycophronis legimus: Ἡ δὲ Τήνου καὶ Μύκης, νῆσοι τῶν Κυκλάδων. Verum ibi corrigendum Κυκλάδων. Aliquando *Mycone* dicitur. Virg. lib. III Æneid.

Errantem, Myconе celsa Gyaroque reduxit.

[h] Ἀπὸ Μυκόνου τοῦ Αἰνέως τοῦ Καρυστοῦ.] Scripturam codicum MSS potiorem duxi. In Xylandrian. excusum erat, quod minus placebat: Ἀπὸ Μυκήνου τοῦ Αἰνέως τοῦ Καρυστοῦ. In Aldina Juntinaque: Ἀπὸ Μυκόνου τοῦ Αἰνέως, τοῦ Καρυστοῦ καὶ Ῥοδίης τῆς Ζάρητος.

[i] Θουκυδίδης τρίτῃ.] Sine dubio immunitur hæc

[69] καὶ Στράβων δεκάτῃ. Μύκονος δ' Ἄβο libro x. Myconus est sub qua fabulantur
ἐστὶν, ἐφ' ᾗ μυθεύουσι κεῖσθαι τῶν γιγάν- jacere fortissimos gigantum ab Hercule inter-
των τοὺς ὑγιεστάτους, ὑφ' Ἡρακλέους κα- fectos. A quibus proverbium: Omnia sub
τατοξευθέντας, ἀφ' ὧν ἡ παροιμία, [70] Πάντα unam Myconum. Quod de iis dicitur, qui
ὑπὸ μίαν Μύκονον. ἔστι τῶν ὑπὸ μίαν res natura divisas, sub unam descriptionem
γραφὴν ἀγομένων τὰ διηρημένα τῇ φύ- cogunt. Quidam etiam calvos Myconios ap-
σει. καὶ τοὺς φαλακροὺς δέ τινες Μυκο- pellant, quia morbus hic insulæ vernacu-
νίους καλοῦσιν, [71] ὅπερ ἔχει τὸ πάθος τοῦτο est. Insulanus, Myconius.
ἐπιχωριάζειν τῇ νήσῳ. [72] ὁ νησιώτης, Μυ-
κόνιος.

ΜΥΛΑΙ, πόλις Σικελίας. Ἑκα- MYLÆ, oppidum Siciliæ, de quo He-
ταῖος Εὐρώπῃ. ὁ πολίτης Μυλαίτης, ὡς catæus in Europa. Oppidanus, Mylæita,
τῶν Θηβῶν Θηβαίτης, Ἀθηνῶν Ἀθηναί- uti a Thebis fit Thebaïta, ab Athenis Athe-
της. εἰσὶ γὰρ οἱ οὕτω λέγοντες. [73] καὶ τὸ θη- naïta. Sunt enim qui sic dicunt. Et fe-
λυκὸν Μυλαίτης. εἰσὶ δὲ Μυλαὶ καὶ Θετταλίας, mininum Mylaïtes. Sunt etiam Myiæ Thessa-
[74] ἧς τὸ ἐθνικὸν, Μυλαῖος. licæ, cujus gentile, Mylæus.

ΜΥΛΑΚΕΣ, ἔθνος Ἠπειρωτικόν. MYLACES, gens Epirotica, de qua
[75] Λυκόφρων. Lycophron:

Κραθὶς δ' γείτων, ἠδὲ Μυλάκων *Crathis vero vicinus, & Mylacum*
ὄχοι. *finibus.*

ΜΥΛΑΝΤΙΑ, [76] ἄκρα ἐν Καμίρῳ MYLANTIA, promontorium in
τῆς Ῥόδου. [77] Μυλάντιοι θεοὶ ἐπιμύλιοι. Camiro Rhodi. Unde Dii Mylantii, qui
[78] ἔστι sunt

Thucyd. verba: Περιπλεύσαντες δ' ἐκ' ἀυτὸν τὴν Γυρίαν ἐς Μυκόνην.

[69] Καὶ Στράβων δεκάτῃ.] Male in omnibus excusis legebatur πρώτῃ, quod primus omnium vidit Schottus ad Zenobium. Sed longe alio modo in Strabone legitur, quem citat Stephanus. Ut autem discrimen illud manifeste liqueat, ipsa Strabonis verba in medium adducam: Μύκονος δ' ἐστὶν ὑφ' ᾗ μυθεύουσι κεῖσθαι τῶν γιγάντων τοὺς ὑγιεστάτους, ὑφ' Ἡρακλέους κατατοξευθέντας· ἀφ' ὧν ἡ παροιμία, πάντα ὑπὸ μίαν Μύκονον· ἔστι τῶν ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγομένων τὰ διηρημένα τῇ φύσει· καὶ τοὺς φαλακροὺς δέ τινες Μυκονίους καλοῦσι, διὰ τὸ τὸ πάθος τοῦτο ἐπιχωριάζειν τῇ νήσῳ. Minutias omnes, in quibus a Strabone differt noster, non persequar: sed observatione non indignum est, in vulgatis Geographi libris legi ὑγιαίνους, pro quo noster habet, utietiam in quibusdam invenit Casaubonus ὑγιεστάτους, quam vocem etiam agnoscit vel ex Strabone, vel ex Stephano Eustathius in Comment. ad Dionys. pag. 76. Adeo ut frustra hanc vocem sollicitaverit Petavius ad orat. 1 Themist. pro eo reponens ἀνοσίους. Deinde, uti bene monet Casaub. pro διηρημένα in Strabone ex nostro reponendum est διηρμένα.

[70] Πάντα ὑπὸ μίαν Μύκονον.] Perperam exhibebant Veneta Florentinaque: Πάντα ὑπὸ μίαν Μύκην. Vitium hoc Xylander correxit, quem sequimur.

[71] Ἀπὸ τοῦ τὸ πάθος τοῦτο ἐπιχωριάζειν.] Myconios carere pilo, testatur Plinius lib. XI cap. XXXVII: *In capite cuniculorum animalium pilus &c. Quippe Myconii carentes eo gignuntur, sicut in Cauno Icensi.*

[72] Ὁ πολίτης, Μυκόνιος.] Cratinus in hominem sordidum apud Athenæum lib. I: Πῶς δὲ γ' ἡμῖν χαίρειν Μυκονίῳ φιλήδεϊ ἂν ἦμεν; *Quomodo tu ad Ischomachum Myconium genitus, munificus esses.* Alia præterea proverbia sunt, in quibus illud gentile occurrit, de quibus videsis Paræmiographos.

[73] Καὶ τὸ θηλυκὸν, Μυλαίτης.] Male in Xylandriana Μυλαίνης, quod forte in typographi errores est inferendum. Veram lectionem ex MSS & prioribus editionibus revocavimus.

[74] Ἧς τὸ ἐθνικὸν Μυλαῖος.] Non mihi persuadet Stephanus, duntaxat a Thessalico oppido derivari Μυλαῖος. Polybius enim Μυλαῖος nullam ejus urbis meminit lib. I. Et oppidani Μυλαῖοι dicuntur Livio. Sic lib. XXII. Hinc verisimile censeo magni Grævii conjecturam ad Ausonii Mosellam:

Aut Pompejani Mylæa pericula belli
Euboica referunt per averna fatalia cymbæ.

Ubi vulgo perperam *Mylæana pericula* editur.

[75] Λυκόφρων.] In vulgatis Lycophronis legitur ἄορος, quare ego versiculum istum in corrigendum censeo:

Κραθὶς δὲ γείτων, ἠδὲ Μυλάκων ἔρος
Χάρ, ευκλειας δίξηται Κάλχου Πάνος.

[76] Ἄκρα ἐν Καμίρῳ τῆ Ῥόδου.] Male in hactenus vulgatis ἐν Καυσίῳ excusum est. Veram emendationem Salmasius sui libri marginibus apprimit.

[77] Μυλάντιοι θεοὶ ἐπιμύλιοι.] Adiectum colligerunt post copulativam ἠ, ubi non erat necessarium: sed Meursius post vocem θεοὶ supplebatque, minime excudi curavimus. Sed mirum est, eum Hesychii auctoritatem non adduxisse, in quo plane eodem modo legitur: Μυλάντιοι θεοὶ ἐπιμύλιοι. Nostra regio, inquit Petronius, tam prædentibus plena est numinibus, ut facilius possis Deum, quam hominem invenire. Quod non tantum de Romanis verum est, sed etiam de Græcis, apud quos vix ullus locus, ei non aliquis genius aut numen præerat. Denique molaris appellabatur Εὐνις, quæ mensuram, quibus farina metitur, curam gerit. Etymologus Mag. Auctor: Εὐνις, ἡ ἐπιμύλιος, ἡ ἐπὶ τῶν ἀλετρίδων τ' μύλων ἀλέουσα. Apud Pollucem Dea molaris mentio est, ut & Eunostii lib. VII cap. XXXIII. Ἐπιμύλιος δὲ καὶ ἐπιμυλαία θεὸς, ἡ Εὐνις, quod male vertitur a Gualthero: Molaris cantio: Dea molaris & benevola. Alii perhibent Eunostum esse vilem in molendinis imaguncula, quæ mendum præse cre-

[71]ἀπὸ Μύλαντος ἀμφότερα, καὶ καὶ περὶ- A
τὸν Διόντα ἐν τῷ βίῳ πρῶτον καὶ μύλας
χρῆσαι.

ΜΥ΄ΛΑΣΑ, [72]πόλις Καρίας, ἀπὸ Μυλάσσου τοῦ Χρυσαόρου, τοῦ Γλαύκου, τοῦ Σισύφου, τοῦ Αἰόλου. λέγεται καὶ Μύλας, B [73]ὡς Αἰσχύλος ἐν Καρσὶν, ἢ Εὐρώπῃ. [74]τὸ ἐθνικὸν, Μυλασεύς. [75]ἔστω δὲ ἀναγράφειν πολλοὶ, [76]ὡς Μένανδρος Καταψευδομένοις.

ΜΥ΄ΛΙΣΙΝ, ἔθνος Φρυγίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. C

ΜΥ΄ΛΩΝ, πόλις Αἰγύπτου. Ἑκαταῖος. ὁ πολίτης, Μυλοπολίτης.

ΜΥ΄ΝΔΟΣ, πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. [77]ἔστι καὶ πόλις Καρίας ἄλλη, παλαιὰ Μυνδος, ἧς [78]τὸ ἐθνικὸν Μυνδιεύς, καὶ Μυνδία. Ἀπολλώνιος καὶ Ζήνων, Μυνδιοὶ γραμματικοί. D

ΜΥΝ-

MYLANTE nomen accepere, qui primus in vita invenit molæ usum.

MYLASA, urbs Cariæ, sic dicta a Mylaso filii Chrysaoris, filii Glauci, filii Sisyphi, filii Æoli. Dicitur quoque Mylas, auctore Æschylo in Caribus, aut in Europa. Gentile Mylasensis. Hoc enim nomine describuntur multi, uti auctor est Menander in Contza-mentientibus.

MYLISIN, gens Phrygiæ, de qua Hecatæus in Asia.

MYLON, oppidum Ægypti, cujus meminit Hecatæus. Oppidanus, Mylopolita.

MYNDUS, urbs Cariæ, de qua Hecatæus in Asia. Est quoque alia Cariæ, quæ antiqua Myndus dicitur, cujus gentile Myndius & Myndia. Apollonius & Zeno, Myndii Grammatici dicuntur.

MYN-

cnebatur. Hesychius: Εὔλας, ἀχαλκώματον ἐμπύριον τὸν μύλαντα, ὃ δεικνὺς ἐφεῦρε πρῶτος ἐπίμαστρον τῶν ἀλφίτων. Addam præterea Eustathium, qui utrumque habet in Comment. ad Odyss. A. pag. 138;: ἔστι δὲ Εὔλας, φασὶν ἔνιοι ἀχαλκώματον πυρὸς τῶν χρησίμων (scribe μύλαντα)· ἢ ὡς τὸ ἐπίμαστρον μάζαν λέγεται, Εὔλας ὁ ἐπιμάλιος, ἐπειδὴ ἐφεῦρε πρῶτος τὸν ἀλφίτων.

[71] Ἀπὸ Μύλαντος ἀμφότερα.] Mylas hic fuit unus a Telchinibus, qui Camiri sacra Mylanteorum instituit, auctore Hesychio: Μυλὰς, ὃς τῶν Τελχίνων, ἱερὰ ἐν Καμείρῳ ἵδρυσε Μυλαντείων ἑορτάς. Igitur hic Mylas molendinarum usum & sacra illa instituit. Antiquis nullus erat molarum usus, sed fruges torrebant, atque in pilam conjectas pinsebant, ut docet Servius ad Æneid. lib. I: *Olim apud majores nostros molarum non erat usus, frumenta torrebant, & ea in pilas missa pinsebant. Unde & pinsores dicti, qui nunc pistores vocantur.* Alii vero hoc non Mylanti, sed Cereri tribuunt, ita enim Plinius lib. VII cap. LVI: *Cujusnamnam videtur, priusquam digrediamur a natura hominum, indicare, quæ cujusque inventa sint. Imprimis vendere instituit Liber pater. Idem denarium & nummum insignivit & triumphum invenit. Ceres frumenta, cum antea glande vescerentur. Eadem molere & conficere in Attica, Italia & Sicilia: ob id Dea judicata.*

[72] Μύλασα, πόλις Καρίας.] Optime per s simplex scribitur, convenitque illa scribendi ratio maxime cum nummis antiquis. Pausanias lib. VIII: Καὶ Καρῶν οἱ Μύλασα ἔχοντες. Hujus urbis navale inde aberat tunc stad. tetie eodem ibidem: Ὑπερκεῖται δὲ τῆς Μυλασέων ἐπὶ λόφου κρημνώδους ἱερὸν ἐστὶν Διὸς Ὀσόγου. Colebatur in illa urbe templum Dei Osogo, teste Strab. lib. XIV: Ἔχουσι δὲ οἱ Μυλασεῖς ἱερὸν, τοῦ Διὸς, τὸν Ὀσόγου καλούμενον, ἐπ' Ἀμβρακικοῦ. Casaubonus in comment. ad hunc locum, Deum ipsum quærebat, quem inveniret apud Pausaniam in Arcadicis, ubi Carum lingua Ogon appellatur: Καὶ Καρῶν οἱ Μύλασα ἔχουσι, ἐνταῦθα δὲ τὸν ἥρωα, ὃν φασὶ τῇ ἐπιχωρίᾳ καλεῖσθαι Ὄγων. Eundem esse Deum facile mihi persuadeo, cujus nomen vel apud Geographum, vel apud Pausaniam leviter est corruptum.

[73] Ὡς Αἰσχύλος ἐν Καρσὶ, ἢ Εὐρώπῃ.] Lacuna erat in Veneta Florentinaque hoc modo: ὡς Αἰσχύλος ἐν Ἰαρσὶ ἢ Εὐρώπῃ. Unde confecit Xylander lectionem quam divulgamus & nos in MSS invenimus.

[74] Τὸ ἐθνικὸν, Μυλασεύς.] Apud Goltzium & alios nummus est cum inscriptione ΜΥΛΑΣΕΩΝ. Illustris etiam Spanhemius in Reginæ Christinæ gaza vidit nummum inscriptum ΣΕΒΑΣΤΩ ΜΥΛΑΣΕΩΝ.

[75] Οὕτω δὲ ἀναγράφειν πολλοὶ.] Multo elegantius aliis in locis, ut in Ἀβδηρίταις. Πλείους δ' Ἀβδηρίτης ἐκεῖ τῶν συναγωγέων ἀναγράφουσιν. Non dubito, quin noster etiam voce passiva scripserit, & vitium ortum sit ex compendiaria scribendi ratione. Vide præterea in Μύλασα & aliis locis plurimis.

[76] Ὡς Μένανδρος Καταψευδομένοις.] Pessimo errore legebatur in omnibus editis duabus vocibus καὶ ψευδόμενοις. Ego mea auctoritate vocabula composui, & gignendi casum in tertium mutavi. Nam si fuit aliqua hoc nomine Menandri fabula, constructio dandi casum requirit.

[77] Μύλασα, ἔθνος Φρυγίας.] Gentem hoc nomine non facile invenies. Primam vocem esse corruptam ex terminatione satis liquet. Fortasse scriptum fuit Μυλασσεῖς vel simile quid. Sed cum Hecatæus hodie non supersit, & alii de hac gente taceant, locus non facile restituetur in integrum.

[78] Ἔστι καὶ πόλις Καρίας ἄλλη, παλαιὰ Μυνδος.] Casaubonus in commentariis ad Theocritum cap. XIII censet, hic vel priori loco pro Καρίας scribendum Ἀρκαδίας, permotus auctoritate Scholiastæ, ad Idyl. II ita scribentis: Τὸ δὲ Μυνδὸς, ἀπὸ πόλεως. Μυνδὸς γὰρ Ἀρκαδίας, ἔστι δὲ ὁ πλησίος· οἱ δὲ Καρίας φασὶ τὸν Μυνδον. Sed pace tanti viri & in Geographia versatissimi dixerim, in Arcadia Myndum non exstare, & licet Grammatici scholia id velint, hinc tamen non sequitur, in Stephano alterutro loco emendandum Ἀρκαδίας: namantiquæ Myndi ruinis alia superstructa est, quod anchoritate Plinii evidenter demonstrari potest, hic enim ille lib. V cap. XXIX: *Inde Myndus, & ubi fuit Palamydnus, Nariandus, Neapolis, Cerjandus, Termera libera, Bargyla, & a quo fluvius Isfus, & oppidum Isfus.* Male in Constantino de Thema. lib. I cap. X hæc urbs Μινδὸς dicitur.

[79] Τὸ ἐθνικὸν, Μυνδιεύς.] Spanhemius memorat nummum cum inscriptione ΜΥΝΔΙΩΝ. Fœminino genere invenitur apud Strab. lib. XIV: Ἐν δὲ τῇ περι-

ΜΥΝΔΟΝΕΣ, ἔθνος Λιβύης. Ἔφορος ὀγδόῳ· Μυνδόνες ἐπιφανέστατοι εἶναι δοκοῦσιν ἔνιοι πλουσιώτατοι τὸν βίον.

MYNDONES, gens Libyæ, cujus meminit Ephorus libro octavo & vigesimo: Myndones æquissimi, videntur esse & victu divitissimi.

ΜΥΟΝΙΑ, πόλις Φωκίδος. Παυσανίας ι. οἱ πολῖται, Μύονες. Θουκυδίδης Μυονέας αὐτοὺς φησι.

MYONIA, urbs Phocidis, de qua Pausanias libro x. Cives, Myonæ. Hos Thucydides Myoneas appellat.

ΜΥΟΝΗΣΟΣ, πόλις μεταξὺ Τέω καὶ Λεβέδου. Ἑκαταῖος. Ἀρτεμίδωρος δέ χωρίον αὐτὴν φησιν. ὁ ἐθνικὸς, Μυονήσιος.

MYONESUS, urbs inter Teum & Lebedum, auctore Hecatæo in Asia. Artemidorus vero castellum appellat. Incolæ, Myonesius.

ΜΥΟΥΣ, πόλις Ἰωνίας, ὡς Φίλων καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν ἀ Χρονικῶν. Στρ. βων ιβ. ἡ πρὸς Μαγνησίαν καὶ Μυοῦντα. τὸ ἐθνικὸν, Μυούσιος.

MYUS, urbs Joniæ, ut Philo & Apollodorus lib. 1 Chronicorum perhibent. Strabo libro duodecimo: Quæ circa Magnesiam & Myunta. Gentile, Myusius.

ΜΥΡΑ, πόλις Λυκίας, ἀπὸ μύρων, ἢ ἀπὸ μύρωνος, ἢ ἀπὸ Μύρα τοῦ ἐπιφανοῦς. ἄμφινον δὲ τὸ πρῶτον· λέγεται καὶ θηλυκῶν καὶ οὐδετέρου. τὸ ἐθνικὸν, Μυρεύς.

MURA, urbs Lyciæ ab unguentis sic dicta, vel a myrone, vel a præfluente fluvio Myro. Sed prima sententia potior est. Effertur genere fœminino & neutro. Gentile, Myrensis.

ΜΥΡΓΕΤΑΙ, ἔθνος Σκυθικὸν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἐν ποι τῶν Ἡροδιανοῦ γεγράφεται κακῶς.

MYRGETÆ, gens Scythica, de qua Hecatæus in Europa. In quibusdam Herodiani libris male scribitur.

ΜΥΡΙ-

MYRI-

λιμὴ ἐπείρου καὶ τῶν Μυρτίων, Ἀμφιπολίτης ἐστὶν ὁ κόλπος.

Μυοῦς, πόλις Φωκίδος.] Omnia attente consideranti apparebit, eandem esse urbem, quæ infrequentibus voce Μυοῦς describitur. Sine dubio noster hæc Pausan. verba respicit: Ἀπὸ μὲν δὴ τοῦ Ἀμφίσσης ἀπέχουσιν ἐς Μυοῦντα σταδίους ἑκατὸν ἡμίσεα τριάκοντα Ἀμφισσῆς. Deinde ibidem sequitur gentile nomen: Οὗτοι δὲ τῷ Διὶ τὸν Φλοιρεῖον ἐπικαλοῦσιν εἶναι Μυοῦντες τῶν ἀστῶν. In medio vocis hoc est ultima vocalis, sed o parvum apud nostrum, & sic quoque apud Pausan. in Eliacis Posterioribus scriptum reperio, ubi oppidani Μυοῦς & Μυοῦς appellantur, & non Μύους, ut in nostro, cujus verba tanto lubentius transcribo, quia etiam in iis Thucydidis mentio fit, quem noster hac lectione allegat: Ἐμὲ δὲ ἐκβαλὼν ἀνάστατος, ὡς Θουκυδίδης συγγράφει τοῖς λόγοις λαχὼν τῶν ἀπὸ τῆς Φωκίδος καὶ ἄλλας πόλεις, τὸν αὐτὸν τοῦτον καὶ Μυοῦντα. Οἱ Μυοῦντες δὲ οἱ ἐπὶ τῇ ἀκτῇ πολίσματι ἐρυμνῷ χωρίῳ ἀδρύνονται μὲν ἔστιν οἱ αὐτοὶ Μυοῦντες, οἱ ἐν τῇ Λοκρίδι ἤπειρον.

Μύονος, πόλις μεταξὺ Τέω καὶ Λεβέδου.] Defumpta sunt hæc verba ex Strab. lib. xiv: Ἀπώλεσε δ' ἡ Μύονησσος αὐτὴν κατοικοῦσα μεταξὺ Τέω καὶ Λεβέδου. Male ibi legebatur Λέσβου, quod bene observatum Palmerio, quem sic docere poterat interpres. Sed summopere admirandum, nostrum hinc deducere gentile, quasi fuisset insula: ὁ πολίτης, Μυονήσιος. Sine dubio hac lectione Stephanus in genuino opere de insula ejusdem nomine loquutus est, quæ negligentia Epitomatoris periit, reservata tamen apud Strab. lib. ix in Thessaliæ descriptione: Ἡ δὲ αὐτὴ μὲν Πελασγὶς λεγομένη, καὶ Λεμνία· ἔστι Μυονησσὸς πρόλοφος, εἰς Ἄντρων. Inde facile etiam derivari posset Μυονήσιος. Cæterum Strabonis nomen hujus urbis & insulæ passim duplici N examinari cupit, & variis exemplis id docet lib. xiii, ubi loquitur de insulis parvis in freto, quod inter Lesbum est atque Atiam, quam nonnulli xx, sed Timosthenes xl fatuit. Hæc insulæ κρατοῦσιν Ἐρυθρίνων ἐναντίαι, ὡς Παλαισκήψιος, καθὸ ἔστι π ἢ N γεγραμμένον· πολισμάζουσι δὲ τῶν νησίων, ὡς Μύονησσος, καὶ Πεδιούσσιος λέγεται, καὶ Ἀλίννησσος ὧν Ἐρυθρίνων ἐστὶ, καὶ Ἀνταίνησσος. Sed hanc rationem frequentius esse falsam, facile demonstrari posset, si id a nobis ageretur.

Ἡ δὲ πρὸς Μαγνησίαν καὶ Μυοῦντα.] Sunt hæc Strabonis verba ex libro allegato circa finem: Διαπλεύσαντι δὲ τὸν πόρον τὸν πλείω διξήκοντα πάντα ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ Χαραδρὸς, ἔστι τὸ ἐπὶ τῇ πόλει, ἡ πρώτη ἐστὶ Νεμισσὸς, εἶτα ἡ πρὸς Μαγνησίαν ἡ Μυοῦς. Perperam igitur illi errant, qui contexti male hiantes, librum quartum decimum in Stephano substituendum existimant.

Μυοῦς, πόλις Λυκίας, ἀπὸ μύρων.] In omnibus libris hæc verba erant transposita, legebatur enim: Μυοῦς πόλις Λυκίας, ἀπὸ Μυρέως. Nusquam hæc urbs Μυοῦς, dicitur seu passim Μυρέα, Straboni, Ptol. Stephanique. Urbem hanc nomen sortiri ab unguentis, quæ ibi conficerbantur, satis liquet ex Constant. Porphyrogen. lib. de Them. cap. xxiv, ubi hæc habet de Nicolao Archiepiscopo: Εἶναι τὴν Λυκίαν πόλιν, τὴν μητέρα τῆς τριακοσίων· ἐν ᾗ καὶ ὁ μύρος Νικολάου, ὁ ἐξ οὗ ἐβλύστησεν, ἀναβλύζει τὸ μύρον, ἐμβλητὸν ἐν πόλαις ὕσπερ. Plurima de illo Nicolao congessit Lambecius lib. 1 Comment. de Biblioth. Cæs. pag. 308.

Τὰ Μυρεῖς, Μυρεῖς.] Apud Goltzium extat est cum inscriptione ΜΥΡΕΩΝ. In epigrammate ex edito Philoxenus Tlepolemi Myrensis meminit:

Τλαπόλεμος ὁ Μυρεὺς Ἐρυκίου ἀθρόον ἔρνος
Γοργοφόνης Ζῆνα πατρὶ ἐπιφραδέως.
Δὶς δέκ' ἀνὰ κλισίαν ἐναρίσατο· πάντα δὲ πυκνὸς
Μαιμάκτης ἐκ χρυσείων ἔκτανε κασσιτέρων.

In usu etiam est gentile ΜΥΡΑΙΟΣ, apud Photium. Sed infigniter corruptum in Ficini editione. Exstat in ultima ad Archytam epistola. Τοῦ μὲν πατρὸς ἐστὶ δοκεῖ τετιμηκέναι ἀνάλογον τὸ ἀληθινὸν, τῆς δὲ γενέσεως αἰτίαν ἐχρῆσθαι, ὡς τῆς μητρὸς ἡ ἐκ Μύρων ἦλθε ἄλλῃ ἄλλοθι· οὐκέτι τοῦ πλοὸς κατέχοντος τὴν ἐπὶ τὰ ἄνθρακα ἔνεκα ἐπιστολὴν. Τρόπον. Pessime editum est μύρεσι, quod etiam tute sequutus est interpres.

Ἐκ τοῦ τῶν Ἡρακλείδου γεγράφθαι κακῶς.] In MSS Palatinis invenisse Salmasius: Ἐκ τοῦ τῶν Ἡρακ-

ΜΥΡΊΚΗ, νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς.

MYRICE, insula in mari rubro, de qua Marcianus in ejus Periplo.

ΜΥΡΙΑΝΔΡΟΣ, πόλις Συρίας, πρὸς τῇ Φοινίκῃ. Ξενοφῶν ἐν πρώτῳ ἀναβάσεως. [1] τὸ κτητικὸν, Μυριανδρικὸς κόλπος.

MYRIANDRUS, urbs Syriæ juxta Phœniciam, de qua Xenophon libro primo de Expeditione Cyri. Poſſeſſivum, Myriandricus ſinus.

ΜΥΡΙΚΟΥΣ, πόλις καταντικρὺ Τενεδίου καὶ Λέσβου, τῆς Τροίας. Ἑκαταῖος, [2] Ἐς Μυρικήνην τὴν Τρωϊκῆς. οἱ πολῖται, Μυρικήσιοι.

MYRICUS, oppidum e regione Tenedi & Lesbi, Trojæ, de qua. Hecatæus: Ad Myricenem Troicæ. Oppidani, Myricenſii.

ΜΥΡΙΝΑ, [3] πόλις ἐν Λήμνῳ· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [4] ἔστι καὶ τῆς Αἰολίδος ἄλλη, [5] ἀπὸ Μυρίνης ἀμφοτέρας, ἢ ἀπὸ Μυρίνου. [6] τὸ ἐθνικὸν, Μυρινᾶιος. Μυρινὶς δὲ, ἀπὸ τῆς χώρας· ἐξ ὑστέρου, Μυρινέων.

MYRINA, urbs in Lemno, de qua Hecatæus in Europa. Eſt quoque alia Æolidis, utraque a Myrina vel Myrino nomen habens. Gentile, Myrinæus. Myrinæa vero de regione dicitur, & Myrinæum genere neutro.

ΜΥΡΚΙΝΟΣ, [7] τόπος καὶ πόλις κεῖται πρὸς τῷ Στρύμονι ποταμῷ. [8] τὸ ἐθνικὸν, Μυρκίνιος, καὶ Μυρκινία. [9] Παρθένιος δὲ Μυρκιννίαν αὐτὴν φησι.

MYRCINUS, locus & urbs ad Strymonem fluvium condita. Gentile, Myrcinius & Myrcinia. Parthenius vero eam Myrcinniam appellat.

ΜΥΡΛΕΙΑ, [10] πόλις Βιθυνίας, ἡ νῦν λεγομένη Ἀπάμεια, ἀπὸ Μύρλου τοῦ Κολοφωνίων ἡγεμόνος κτισθεῖσα.

MYRLEA, urbs Bithyniæ, nunc Apamea dicta, a Myrlo Colophoniorum duce

ηνὸς) Ἀβύσσου κρηνῆς. Si Herodiani codices ſuperſint, facile poſſet judicari, quid vitii hic lateat.

[1] Τὸ κλητικὸν, Μυριανδρικὸς κόλπος.] Ante hæc non hiatus eſt notandus: nam gentile ſine dubio incuria ſcribarum, vel alio quodam fato excidit. Tota lacet hunc in modum videtur conſtituendus: Τὸ ἐθνικὸν, Μυριανδρικός. Ἐν τῷ πρώτῳ Περίπλου, Μυριαν. κόλπος. Illud gentile corruptum cernitur apud Herodot. lib. IV: Τὰ δὲ ἐπὶ τούτῳ τῷ ἀνὰ τὴν θάλασσαν κόλπῳ οἰκημένα ἔθνεα ἐστὶ Μυριανδρικὰ καλεόμενα ἔθνεα Φοινίκων τοσαῦτα. Sed legendum hoc loco Μυριανδρικὰ κόλπα. Cæterum Myriandrenorum ſinus, qui Stephano Μυριανδρικὸς dicitur, ſæpius ſinus Iſſicus appellatur ab adjacenti oppido Iſſo. Agathem. lib. I cap. IV Geog. Ἀπὸ μὲν Γαγγρῶν παράπλους ἐστὶ Μυριανδρικὸς τῷ ἱστορικῷ κόλπῳ σταδίων μυριάδων δ', καὶ ϕ ψ κ. τ. ἑξῆς.

[2] Ἑκαταῖος.] Conſtat ſatis, Hecatæum Joniſmum affectaſſe, nam hic accuſandi caſus fit a nom. Μυρικῆς, pro quo Attici dicerent Μυρικᾶς, ut Ἀτρεύς & Ἀλκμᾶς, πολῖται & πολικᾶς.

[3] Μύρινα, πόλις ἐν Λήμνῳ.] A nonnullis oppidi nomen duplici N exaratur, & aliquando duplici R, Μύρρινα, ut apud Euſtath. in Comment. ad Dionyſ. pag. 109.

[4] Ἔστι δὲ καὶ τῆς Αἰολίδος ἄλλη.] Situm hujus oppidi, præter Strabonem, Ptolemæum alioſque, graphice deſcribit Agathias in principio operis: Μύρινα δὲ πατρὶς ἦν. Στρύμνα δὲ φασι, ἃ τὸ Θρᾴκιον πέλαγος, ὀλίγῳ τι κατωτέρω τοῦ Εὐρίπου τυγχάνει, ἢ Λεσβίου τοῦδε κόλπου τῇ ἀνάκρᾳ· ἀλλὰ τοῦτο ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλιν τοῦτ' Αἰολίδων ἐπικεκλῆσθαι, ἀμφὶ πᾶς ἐκβολὰς τοῦ Πυθέω ποταμοῦ. ἐς δὲ ἦσαν οἱ Λεσβίων ἀποίκους τὸν ἔμπαλιν ἀπολιπόντα τὴν πάλαι Γυλίδα.

[5] Ἀπὸ Μυρίνης ἀμφοτέρας, ἢ καὶ Μυρίνου.] Extitere quondam, cenſentes hiſce oppidis nomen impoſitum παρὰ τὴν μυρίκην, quorum opinionem rebellit Etymologi Mag. auctor: Μυρίνη δύο πόλεις εἰσὶν ἡ Λήμνου, καὶ Μυρίνη ἡ Φωκαίας. ἐκ δὲ τῆς φυλῆς, ὥσπερ τὸ μυρικὸς ἐστὶ μὲν, ἀπὸ δὲ Μυρίνης τῆς Θεσσαλικῆς γυναικός. Conſentit. Scholiaſt. ad Apoll. Rhod. lib. I: Πόλις δέ ἐστι ἡ Μυρίνη ἀπὸ τῆς τάλης τῆς Λήμνου. δύο γάρ ἐστι Λήμνου· ἡ μὲν ἡ Ἡφαιστίου ἡ Μυρίνου. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μυρίνης τῆς Θεσσαλικῆς γυναικὸς, Κρεθέως δὲ θυγατρός. Alii ſtatuunt, Æolicæ urbi nomen impoſitum ab una Amazonum, quæ ibi obiit & ſepulta eſt, in cujus honorem ſuperſtites Amazones urbem condidere, ita enim Scholiaſt. ad Lycophronem: Μύρινα δὲ ἡ πολίχνη ὠνόμασται, ἐπεὶ μία τῶν Ἀμαζόνων Μύρινα καλουμένη ἐκεῖ τελευτᾷ, ἔνθα καὶ τῆς Τροίας ἐφάπτονται· αἱ δὲ λοιπαὶ τῶν Ἀμαζόνων εἰς πρώην ἐκείνης τὴν πόλιν ἀνῳκίσαντο.

[6] Τὸ ἐθνικὸν, Μυρινᾶιος.] Apud Goltzium & Triſtanum invenitur nummus cum hac inſcriptione ΜΥΡΙΝΑΙΩΝ. Genere neutro legitur apud Strabonem lib. XIII: Ἔστι πολίχνιον Μυρικινὸν, Γρυνίου, καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος.

[7] Μύρκινος, τόπος ἐστὶ καὶ πόλις &c.] Alterum N expunximus, quod erat in omnibus vulgatis, inducti auctoritate Thucyd. lib IV: Καὶ Μύρκινον οὐκέτι κατοικίσαντες, Ἠϊονικὴ πόλις. Non longe diſtabat ab Amphipoli, uti ibidem ex Thuc. liquet, quam noſter peſſime cum Amphipoli confundit. Vide in illa voce.

[8] Τὸ ἐθνικὸν Μυρκίνιος.] Gentile hoc inſurpat Thuc. lib. V: Καὶ Μυρκινίων ἐς Χαλκιδέων χιλίους πελταστὰς ἐκ τῶν ἐν Ἀμφιπόλει. Et paginis nonnullis interjectis eodem libro: Καὶ ἐκ μὲν Κλέωνος, καβαλαρίους τοὺς Μυρκινίους πελταστὰς, λόγχας ἔχοντας.

[9] Παρθένιος δὲ Μυρκιννίαν.] Hoc nomen, cum non differat a præcedenti gentilitio fœminino, non eſt quod genuinum cenſeam. Fortaſſis heic latet Μύκινα, vel Μύρρινα, quam Agathias, loco jam allegato, Thraciæ adſcribit.

[10] Μύρλεια, πόλις Βιθυνίας, ἡ νῦν λεγομένη Ἀπάμεια.] Urbs erat Prufe vicina teſte Strab. lib. XII: Κατίσασι δὲ τὴν Κίον ὁ Φίλιππος ὁ Δημητρέως μὲν ἦν υἱὸς, Περσέως δὲ γαμβρὸς, ἴδιον δὲ Προῦσαν τὴν ὑπὸ τῷ Ὀλύμπῳ συνῳκισεν ἑπτὰ σταδίους ἀπὸ θαλάττης, ὃ Μυρλείαν ἀπωνόμασεν πόλιν, πλησίον δὲ ἡ Πρόυσα κεῖται. καταλαβὼν δὲ ἐκεῖθεν ἐν τῷ ἱερῷ

Κολοφωνίων ἠρεμένος. Νικομήδης ὁ Ἐπιφανὴς, Πρυσίᾳ δὲ υἱὸς, ἀπὸ τῆς μητρὸς Ἀπάμας Ἀπάμειαν ὠνόμασεν· οἱ δὲ, ἀπὸ Μυρλείας Ἀμαζόνος. [1] ὁ πολίτης, Μυρλεανὸς, ὡς Ἀσκληπιάδης Μυρλεανὸς ἀναγεγράφεται. Στεφάνων δὲ Μυρλεάτην καλεῖ τὴν χώραν. ἴσως ἀπὸ τούτου Μυρλεάτης ἐστὶ, καὶ Μυρλεανὸς κόλπος.

ce condita. Verum Nicomedes Epiphanes Pruſiæ regis filius a matre Apama appellavit Apameam. Alii autem a myrlea Amazone ſic dictam perhibent. Civis, Myrleanus, quo nomine Aſclepiades Myrleanus deſcribitur. Strabo regionem Myrleatin vocat: et de fortaſſis Myrleates deducitur. Eſt quoque Myrleanus ſinus.

ΜΥΡΜΗΚΙΟΝ, [4] πολίχνιον τῆς Ταυρικῆς· Στεφάνων ἐνδεκάτῃ. [5] Ἡρωδιανὸς δὲ διφθόγγῳ γράφει, καὶ περισπᾷ. τὸ ἐθνικὸν, ἐὰν μὲν διὰ διφθόγγου, Μυρμηκεύς· εἰ δὲ διὰ ῑ, Μυρμήκιος. Ἀρτεμίδωρος δὲ Μυρμήκειαν αὐτὴν φησι.

MYRMECIUM, oppidulum Tauricæ, de quo Strabo lib. undecimo. Herodianus vero hanc vocem per diphthongum ſcribit, & circumflectit in penult. Gentile, ſi per diphthongum ſcribatur, eſt Myrmeceuſis, ſi vero per I, Myrmecius. Ab Artemidoro vero Myrmecia appellatur.

ΜΥΡΜΙΔΟΝΙΑ, [6] χώρα τῶν Μυρμιδόνων· [7] ἔτω γὰρ ἡ Αἴγινα ἐκλήθη.

MYRMIDONIA, regio Myrmidonum. Ita etiam Ægina dicta eſt.

ΜΥΡΜΙΣΣΟΣ, [8] πόλις περὶ Λάμψακον, ὡς Πολίμων. τὸ ἐθνικὸν, Μυρμισσιανός.

MYRMESSUS, urbs circa Lampſacum, cujus Polemo meminit. Gentile, Myrmiſſius.

ΜΥΡΡΙΝΟΥΣ, δῆμος τῆς Παιονίδος φυλῆς. [9] ὁ δημότης, Μυρρινούσιος, καὶ τοπικὰ, Μυρρινουντόθεν, Μυρρινουντίδε, Μυρρινουντίσι. Διονύσιος δὲ ὁ Τρύφωνος Μυρ-

MYRRHINUS, populus Paeoniadis tribus, cujus popularis, Myrrhinuſius. Localia ex, ad & in Myrrhinunte denotant. Sed Dionyſius Tryphonis filius Myrrhinuſia dixit. Popu-

πίνων αὐτὸς ἱστορήκασιν· ἀφ' ἑαυτῆς μὲν Περσεΐδα πόλιν αὐτὴν Κῖος, τὸν δὲ Μυρλείαν Ἀπάμειαν ἀπὸ τῆς γυναικός. Sic quoque Euſtathius in commen ad Homeri Catalogum: Μύρλεα πολίχνιον Περίνθου ἐστὶ, Ἀπάμεια μεθαρμοσθεῖσα ὑπωνύμως βασιλικῆς τινος γυναικός.

[1] Ὁ πολίτης Μυρλεανός.] Idem gentile occurrit in Ἀπάμεια, & in voce Καρίωμα nobis offendit, qua ratione formetur: Τὸ ἐθνικὸν Καρίωμα, ἀφῆκε περισπᾶται δὲ τὸ ᾱ, ὡς Μύρλεια Μυρλεανός, καὶ ὑφαιρεῖ τὸ ι. Hoc nomine deſcribitur Aſclepiades aliquis a noſtro, quem etiam meminit Suidas, cujus verba ſic ſunt legenda: Ἀσκληπιάδης. Διοτίμου Μυρλεανός· Μυρλέα δὲ πόλις ἐν Βιθυνίᾳ, ἡ καὶ Ἀπάμεια προλεχθεῖσα. τὸ δὲ ἐθνικὸν ἀφῃρημένου Νικομήδους. Imo hunc orto Nicænum fuiſſe, etiam tradit noſter in Νίκαια. Paſſim tamen aliis ſcriptoribus Myrleanus dicitur. Euſtathius ad Iliad Λ: Οἱ δὲ τὸ ἔλος παντελῶς εἰς τὸν κόσμον ἀποχρήσιμον· ὡς Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανός, ἤγουν ὁ ἐκ τῆς Φρυγικῆς Μυρλείας, ἢ τοῦ Ἀπαμείας, διὰ κακοζήλειαν εἶπε τὸ ὠφελιμαῖον πονηρόν. Male in Schol. ad Theocrit. Μυρλιανὸς dicitur, quod forte typographo imputandum. Vide præterea Scholiaſt. ad lib. 1 Argonaut. Apol Rhodii.

[4] Πολίχνιον τῆς Ταυρικῆς.] Strabo, quem noſter allegat, lib XI vicum appellat, & libro VII oppidulum, & Pom. Mel. oppidum lib. II cap. 1: *In Boſporum Cimmerica oppida, Myrmecium, Panticapæum, Theodoſia*, &c.

[5] Ἡρωδιανὸς δὲ διφθόγγῳ γράφει καὶ περισπᾷ.] Ergo Herodianus ſcripſit Μυρμηκεῖον. Unde gentile, ſi formetur a voce cujus penultima eſt diphthongus, Μυρμηκεύς, quod noſtro reddidimus, cum in omnibus peſſimo errore legeretur: τὸ ἐθνικὸν διὰ μὲν διφθόγγου, Μυρμηκεύς.

[6] Μυρμιδονία, χώρα τῶν Μυρμιδόνων.] Licet in ſequentibus Ægina Myrmidoniæ nomine appelletur, exiſtimo tamen noſtrum in genuino opere per χώραν τῶν Μυρμιδόνων Theſſaliam intellexiſſe, & ſic quoque veteres ſtatuiſſe, liquet ex Dicæarcho, cujus verba ſic ſunt concipienda: Εἰ δὲ Ἕλλησι τὰ Θετταλίας δῶ παντί, φησὶ τὸν τῆς Ἀτθίδος, ὁ νῦν πανταχοῦ φερόμ.

Μυρμιδόνες δὲ κεκλῆσθαι, καὶ Ἕλληνες, καὶ Ἀχαιοὶ Μυρμιδόνες ἀφ' ἑνὸς λέγει τινὰς τῶν περὶ τὸν Θετταλικὸν Φθιῶτιν ἐρημωθέντας Ἕλληνας δὲ, τοὺς μικρὰ πρόσωπα φέροντας. Qua occaſione Theſſali hoc nomen ſint ſortiti, lepide apparet ex Lycophronis Schol. Ἄλλοι δέ τινες αὐτοὺς μυρμήκων ἔθνος φασὶ, διὰ παλαιὰς κατοικίας τὴν νῆσον φύσει ἔχουσαν. ὡς ἴσχειν οὖν Θετταλοὺς ἀπὸ ἑνὸς ἀρχηγοῦ, ᾧ ὄνομα Μύρμηξ ὁ Διὸς, ὑπολαβεῖν οὐ μάταιον τὸν ἀπὸ μυρμήκων αὐτοὺς κληθῆναι. Ἢ λέγει Μυρμιδόνας.

[7] Οὕτω γὰρ ἡ Αἴγινα ἐκλήθη.] Forte legendum: Οὕτω πρὸ ἡ &c. Myrmidones appellantur Ægineticæ teſte Strabone lib. VIII, non quod magna oborta peſte, formicæ, Æaco votis id imperante, in hominum naturam ſint mutatæ: ſed quod formicarum in morem terram fodientes in ſaxa ferrea conjicerent, ut agriculturam exercere poſſent. Verum cum hæc inſula incolis fuerit frequentiſſima (nam quondam eam habitarunt, teſte Pindari Scholiaſt. ad VIII Olymp. XLVII myriades ἐλευθέρων, exceptis dominis, hominis & liberis mercatoribus, qui ibi negotiationis gratia ſedem fixerant.) commodiſſime hæc fabula de incolarum multitudine non vero de formicis intelligi poteſt: nam ſi antiquis temporibus cavernas & ſubterraneas antra inverlentes, diligenterque agriculturæ operam dantes ſaxis haud diſſimiles videbantur, cum agri fructus omnemque meſſem in iſtis ſpeluncis condirent. Vide Pindari Schol. ad Nem. Od. III.

[8] Μυρμισσός, πόλις περὶ Λαμψάκου, ὡς Πολίμων.] Eidem hæc eſt, quæ ſupra appellatur κώμη. In omnibus libris MSS erat Πολέμων, quod etiam Venet. & Florentina exhibebant, male Xylandrina Παλαίμων.

[9] Ὁ δημότης, Μυρρινούσιος.] Vetus inſcriptio apud Jac. Spon. de Pagis Atticis: ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΝΟΣ ΚΗΦΕΙΣΙΕΥΣ ΔΟΡΩΘΕΑ ΙΣΙΓΕΝΟΥΣ ΜΥΡΡΙΝΟΥΣΙΟΥ ΘΥΓΑΤΗΡ. Ergo jure meritoque librarium R populari nomini inſeruimus, quod etiam in primitivo conſpicitur: quanquam negari non poſſit etiam inſcriptionem ſimplici R. inveniri apud eundem eodem libro ΦΙΛΗΜΩΝ ΤΕ ΜΕΡΡΙΝΟΥΣΙΟΥ

Μυρρινάσιος φησιν. [10] ὁ δημότης, ὁν Μυρ- A Populare nomen etiam dicitur, Ex Myrrhinuncta per duplex T.
ρινάσης, διὰ δύο τ.

MYRSINUS, urbs Elidis:

—— —— Et *Myrsinus extrema.*

ΜΥΡΣΙΝΟΣ, πόλις Ἠλιάδος.

—— καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα.

[11] Ὕστερον δὲ Μυρτούντιον ἐκλήθη. τὸ ἐθνικὸν, Poſtea vero Myrtuntium appellata fuit. Gen- B tile invenitur Myrtuſius.
Μυρτούσιος.

MYRTUSSA, mons Libyæ, cujus incola Myrtuſſæus, & Myrtuſſius.

ΜΥΡΤΟΥΣΣΑ, [12] ὄρος Λιβύης. [13] οἱ οἰκήτορες Μυρτουσσεῖς, καὶ Μυρτούσιοι.

MYRONIS inſula, in Arabico ſinu ſita eſt. Gentile, Myroneſita, ſive Myroneſæus. C

ΜΥΡΩΝΟΣ νῆσος, [14] νῆσος τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου. τὸ ἐθνικὸν, Μυρωνονησίτης, ἢ Μυρωνονησεύς.

MYSIA, regio & urbs. Lydi ἀξύλου, id eſt, ſagum, *myſen* vocant. Appellantur etiam Myſii, & Myſii, Æolice dicitur Myſadius.

ΜΥΣΙΑ, [15] χώρα καὶ πόλις. [16] Λυδοὶ γὰρ τὸ ἀξύλινον μυσὶον φασι. λέγοντες [17] καὶ Μυσὸν, καὶ Μύσιον, [18] ὡς Μυσάδην Αἰολικῶς.

MYSTIA, urbs Samnitum, de qua Philiſtus libro undecimo. Incolæ, Myſtiani, uti ab Oſtia Oſtiani. D

ΜΥΣΤΙΑ, [19] πόλις Σαυνιτῶν· Φίλιστος ἑνδεκάτῳ· οἱ οἰκήτορες Μυστιανοί, ὡς ἀπὸ Ὄστιας Ὀστιανοί.

MYTILENE, urbs in Lesbo maxima, de

ΜΥΤΙΛΗΝΗ, πόλις ἐν Λέσβῳ μεγίστη·

Ex domus Atticus a *myrtia* nomen invenit, quod hyſteii & duobus R. effertur, quia Græce dicimus ῥόδα & μυρσίνη. Videtur tamen ſcriptura per duplex T magis uſitatior, quam, præter Stephanum, etiam ſignatus Scholiaſtes ad Ariſtophanis Plutum: Μυρρινάσιος δῆμος ἀπὸ Μυρρινοῦς, μυρσίνης ὄντος, ὅθεν ἀντὶ τοῦ διπλοῦ τὸ ρ καὶ τὸ σ παραλαμβάνει Μυρρινάσιος.

[10] Ὁ δημότης, ὁν Μυρρινάσιος, διὰ δύο τ.] Eſt populare nomen per periphraſin formatum, cujus uſus rectus paſſim non eſt obvius. Reperitur hoc paſſu, ut ne eo non ſit dubitandum, apud Gruterum pag. 405 in veteri quodam inſcriptione: ΑΝΘΕΣΤΙΟΣ ΕΚ ΜΥΡΡΙΝΟΥΣΤΗΣ.

[11] Ὕστερον δὲ Μυρτούντιον ἐκλήθη.] Editiones Venetæ Florentinaque: ὕστερον δὲ Μυρτίνον, quam lectionem omnes MSS agnoſcunt. Bene tamen Xylandriana Μυρτούντιον, quod ſequimur, nam ſic olim noſtrum ſcripſiſſe facile mihi ex Euſtathio perſuaſerim, ita enim ſcribit illud B: Ἡ δὲ Μυρτοῦς· ἐξωτέρω μὴν ἔφαμεν, ὅτι καὶ ἡ Λεῦκας ἐκλήθη δὲ φασιν ὕστερον, Μυρτοῦς· εἴρηκε δὲ αὐτὴν ὕστερον Μυρτούντιον. Eſt ſic quoque Strabo lib. VIII. illud oppidum nominavit, quem noſter paſſim ſequitur: Μυρτοῦς δὲ τὸ καὶ Μυρσῖνον ἔχει ἐπίνειον κατέκτισται, ὑπὸ τοῦ ἐκ Δύμης τῆς ἐν τῇ Ἀχαΐᾳ.

[12] Μύρτουσσα, ὄρος Λιβύης.] Per ſimplex σ ſcribitur apud Callimachum Hymn. in Apoll.

Σοὶ ἐπὶ Μυρτώσσης καταπάλλεται. -- --

ſæpe multo rectius hujuſmodi nomina duplici σσ ſcribuntur, ut Σκήπτουσσα, Ἐρκάδουσσα, Φαιστίδουσσα & ſimilia.

[13] Οἱ οἰκήτορες Μυρτουσσεῖς, ὁ Μυρτέαος.] In omnibus libris ſcriptum erat: ὁ οἰκήτωρ Μυρτούσιος, ſed præcedenti commentario rationem dedimus, quare illorum ο in ε mutandum putaverim. Præterea in omnibus editis legebatur Μυρτέαος contra analogiam, quod enim correctione indigebat. Apud Apoll. Rhod. lib. II invenitur Μυρτοῖος. Auctores ſæpe ε in ο mutare notiſſimum eſt, ſic apud noſtrum Μενοιτίη & Μενοιτίου legitur.

[14] Μύρωνος νῆσος, νῆσος ἐν Ἀρ.] Primum illud νῆσος abeſt ab omnibus libris, quod tamen neceſſario requirebatur, ut ſenſus eſſet commodus.

[15] Μυσία, χώρα καὶ πόλις.] Nuſquam hujus nominis urbs celebratur, niſi apud Etymologici Mag. Auctorem in voce Μυσός. ἀφ' οὗ καὶ ἡ Μυσία ἡ πόλις.

[16] Λυδοὶ γὰρ τὸ ἀξύλινον μυσὶον φασι.] Hauſit hæc noſter ex Strabone lib. XII, ubi etiam perhibet Lydorum lingua *μύσιον* fagum denotari, ita enim ille ex Xantho Lydo & Menecrate Elæita: Ἐνταῦθα λέγουσιν καὶ τὸν μῦθον τὸν περὶ Μυσσοῦ. ὅτι τὸ ἀξύλινον ὕσπληγγα ἐκάλουν οἱ Λυδοί. Πλησίον δ' ἐστὶν ἐξύλου κῶμη τὸν Ὄλυμπον. Verum alii non ſolum hinc Myſiæ nomen deducunt, ſed a Myſo Jovis, vel ab alio quodam Myſo Arganthonis filio, ut ſic quoque appareret Græca vanitas. Audiamus Euſtathium ad Dionyſ. pag. 46. Οἵτινες Μυσοὶ ὀνομάζονται, ἢ ἀπὸ Μυσοῦ τοῦ Διὸς, ἢ ἀπὸ ἑτέρου Μυσοῦ υἱοῦ Ἀργανθῶνος τοῦ Ὀλυμπίου καὶ Ὀλυσσίας. ἢ ἀπὸ τοῦ φονεῦσαι τὰ μυσσά. ἢ τοῦ μυσεῖν (ἀμφοτέρως γὰρ λέγεται) ἤτοι τὸ ἀξύλινον δηλοῦν, καθὸ τὸν γλάσσαν τῶν Λυδῶν. Addit præterea Salmaſius locum ex Heſychio in margine ſui Stephani: Μύσιον, τὸ ἀξύλινον. Μυσά. Sed docet ibi legendum ἀξύλου. Dicitur enim & ἀξύλη & ἄξυλος, uti liquet evidenter ex verbis Euſtathii jam allegatis.

[17] Καὶ Μύσιον.] Rariſſime occurrit hoc gentile, citatum tamen Suidæ ex poëta anonymo: Μυσίων Θρηικῶν· μάχης γὰρ ἐν Θρήκῃ πολλὰ τοῖς Τρωσὶν. Τοῦτος δὲ πάρεστιν ἄμφι κρημνοῖσι λάτι Μυσίων.

[18] Καὶ Μυσάδην Αἰολικῶς.] Cenſet Salmaſius legendum Μυσίδην, additque eſſe nomen proprium, non vero gentile Æolice formatum, uti & Λεξάδης & Ἐξάδης. Poſſet tamen, uti mihi videtur, eſſe gentile formatum juxta typum Æolicum, nam ipſa Myſia Æolis fuit dicta, unde facile quædam verba Æolice detorta, remanere potuerint. Mela lib. I cap. XVIII. *Proxima regio, ex quo ab Æolis incoli cœpit, Æolis fuit. ante Myſia, & qua Helleſpontum attingit Trojanis poſſidentibus Troas fuit.*

[19] Πόλις Σαυνιτῶν.] Philiſtus *Samnites* hoc loco appellavit *Brutios*, quia hi illorum progenies, uti alibi demonſtratum Cluverio.

γήσι· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [16] Ἀπὸ Μυ-
λλίνης τῆς Μάκαρος θυγατρὸς, ἢ Πέλο-
πος. οἱ δέ, [17] ὅτι Μυτίλης ἦν ὁ οἰκιστής,
οἱ δέ, [18] ἀπὸ Μύτωνος τοῦ Ποσειδῶνος, ἢ
Μυτιλήνης· [19] ὅθεν Μυτωνίδα καλεῖ τὴν
Λέσβον Καλλίμαχος, ἐν τῷ πεμπτῳ.
[20] Παρθένιος δὲ Μυτωνίδας τὰς Λεσβιάδας
φησί. λέγονται καὶ Μύτωνες, καὶ Μυτωναῖοι,
[21] καὶ Μυτιλαῖοι.

ΜΥΤΙΣΕΡΑΤΑ, [22] φρούριον Σικε-
λίας· Φίλιστος δεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Μυτι-
σερατῖνος, ὡς αὐτός.

ΜΥΤΙΣΤΡΑΤΟΝ, [23] πολίχνιον
περὶ Καρχηδόνα. Πολύβιος πρώτῳ. τὸ
ἐθνικὸν Μυτιστράτιος, ὡς Στρατὸς Στρά-
τιος, ἡ Ἀκαρνανικὴ πόλις.

ΜΥΩΝ, [24] πόλις Λοκρῶν ἐν τῇ ἠπείρῳ. οἱ πολῖται Μύωνες, ὡς Θουκυδίδης τρίτῃ. λέγονται καὶ Μυωνεῖς.

ΜΩ.

A de qua Hecataeus in Europa, quæ a Mytilene Macaris, aut Pelopis filia nomen habet. Alii vero perhibent, quod Mytiles fuerit ejus conditor. Alii vero tradunt, a Mytone filio Neptuni & Mytilenæ hoc nomen accepisse. Hinc est, quod Callimachus Lesbum libro B quarto Mytonida vocaverit. Parthenius feminas Lesbicas Mytonidas appellat. Nuncupantur etiam Mytones, & Mytonaei, & Mytilenæus.

MYTISERATA, castellum Siciliæ, de quo Philistus libro decimo. Gentile, C Mytiseratinus, ut idem perhibet.

MYTISTRATUM, oppidulum circa Carthaginem, de quo Polybius libro primo. Gentile, Mytistratius, ut Stratus Stratius, urbs Acarnanica.

MYON, oppidum Locrorum in mediterraneis. Oppidani, Myones, auctore Thucydide libro III. Vocantur etiam Myonenses. D

MO-

[16] Ἀπὸ Μυλλίνης τῆς Μάκαρος θυγατρός.] Summo pessimoque errore legitur in Aldina Juntinaque: ἀπὸ Μυλλίνης τῆς Καίσαρος θυγατρός. Quod lectionis monstrum optime debellavit Xylander, quem sequimur. Paternum enim hujus filiæ nomen est Μάκαρ, Μάκαρος & Μακαρεύς, quibus terminationibus ab antiquis efferitur. Ultima utitur Diod. Sicul. lib. v ubi de Lesbo Lapitha loquitur: Καὶ γήμαι τὴν θυγατέρα Μακαρέως Μθύμναν, καθ' ἣν χρόνον ἐβασίλευε τῆς νήσου Λέσβου ἀνέμνησαν ἀφ' ἑαυτῆς, καὶ τὰς λοιπὰς Αἰολίδας ἀποικήσαι. Μακαρεῖ δὲ θυγατέρες ἐγένοντο Μθύμνα καὶ ἄλλαι Μυτιλήνη & Μθύμνα, ἀφ' ἧς αἱ πόλεις ἔσχον τὴν ἐπωνυμίαν. Verum ego in admirationem rapior, eundem Diodorum fui adeo oblitum, ut lib. III aliam nominis originem huic urbi attribuat: tradit enim ibi, Myrinam, quæ famigeratissima una ex Amazonibus fuit, sororem habuisse Mytilenem, & in ejus honorem, quia nonnullarum expeditionum socia fuerat, urbem sic appellasse, ita enim ille: Καθηγήσατο δὲ ἐπὶ ἔτη τέτταρα ἔθνη, καὶ μάλιστα τὴν Λέσβον, ἐν ᾗ κτίσαι πόλιν Μυτιλήνην, ἐπώνυμον τῇ μητρὶ τῇ ἑαυτοῦ. Quomodo hæc sint concilianda cum superioribus & interpretatione lenienda, alii viderint, quibus plus otii est, nobis advertisse sufficerit. Hoc tamen obiter addendum, multos auctores pro *Mytilene*, scribere *Mitylene*, transpositis vocalibus. Utroque usi sunt veteres. sed prius illud longe rectius; confirmant enim & hanc scripturam nummi veteres, e quibus ponifichum vera scribendi ratio est petenda. Vide Vossium ad Mel. pag. 201.

[17] Ὅτι Μυτίλης.] Constanter sic exhibent libri MSS. & editi. Corrigit tamen Salmasius ad libri sui oram, ὅτι Μύλης. Sed utrum amplecti præstiterit, ambigo, cum nusquam hoc nomen occurrat.

[18] Ἀπὸ Μύτωνος τοῦ Ποσειδῶνος.] Ex Stephano Byzantio, commentatore ad Dionysium Thracem similem allegat locum Incomparabilis J. Vossius in notis ad Melam, pag. ut supra: ἀπὸ γὰρ τοῦ Μύτωνος τοῦ κλυτοῦ Μυλλάνδρου κρείσσων. Sed quis sit ille Stephanus, qui in Dionys. Thracem commentarios conscripsit, hactenus non comperi, & nemo facile dicet.

[19] Ὅθεν Μυτωνίδα καλεῖ.] A Mytone filio Neptuni filio Callimachus Lesbum Mytonida appellavit. In omnibus editis & MSS legebatur corrupte, ὅθεν Μυτιλήνα καλεῖ, quod non sine ratione emendavimus in hac editione.

[20] Παρθένιος δὲ Μυτωνίδας.] Sic optime edebat Xylander, pessime vero Aldus & Junta: Παρθένιος δὲ Μυτιλήνας. Hæc lectio, quamquam falsissima, etiam in nonnullis MSS repræsentatur.

[21] Καὶ Μυτιλαῖοι.] Hoc gentile nomen veterum scriptorum auctoritate adstruere, non est necessarium. Plurimi apud Antiquarios occurrunt nummi, in quibus conspicitur hæc inscriptio: MYTILAHNAIΩN. Videantur Tristanus, Goltzius & alii.

[22] Μυτίσερα, φρούριον Σικελίας.] Ego cum Cleverio credo, Philistum, auctorem antiquissimum scripsisse oppidi nomen Μυτίστρα, & gentile nomen Μυτιστρᾶτις.

[23] Μυτίστρατον, πολίχνιον περὶ Καρχηδόνα.] Eidem est urbs, quam noster præcedenti lectione *Mytistratum* ex Philisto appellavit & Siciliæ attribuit. Satis imperite nostri hoc oppidum circa Carthaginem collocat, quasi Polybii auctoritate permotus, aut ipse Polybius aliique scriptores Siciliæ attribuant. Non fuit circa Carthaginem oppidum, sed Siciliæ, ἐν τῇ ὑπηκοΐᾳ τῶν Καρχηδονίων, in ditione & potestate Carthaginensium, quod Romani per septem annos frustra obsedissent, nec sine magnis cladibus, tandem obsidione cœperunt & funditus delevere, cæteris quotquot supererant sub corona venditis.

[24] Ὧν Στρατὸς Στρατεύς.] Omnes vulgati hujus ultimam vocem corrupte exhibent, nempe Στρατεύς, quod vitium, cum non diutius erat ferendum, nos correximus.

[25] Μύων, πόλις Λοκρῶν ἐν τῇ ἠπείρῳ.] Hæc eadem est urbs, quam noster ex Pausania decimo, in præcedentibus Phocidi assignavit, unde liquet, quo judicio hæc epitome sit confarcinata. Casus rectus hujus urbis est Μύων, unde obliquus conspicitur apud Tristanum. tom. I pag. 187. ΜΥΩΝΟΣ ΣΥΝ ΑΙΓΙΑΛΑΙ, ΑΠΟΙΚΕΩΝ. Adeo ut Sylburgi conjectura non sine probabilitate procedat, sed Pausaniam consentis Stephanum scripsisse Μύωνα, πόλιν Λοκρῶν. In Eliacis Poster. apud Pausaniam est insignis, quo clarissime adstruitur, hanc Locrorum, in præcedentibus Phocidi attributam, unam eandemque esse, ita enim ille: Ἐγὼ δὲ ἐπὶ τῷδε εἰκάζω, ὡς Θουκυδίδης πεποίηται τὰ πρὸς Λοκροὺς τοὺς τῇ Φωκίδι & Ἔπιζε πόλεις, τὰ δὲ ἀνωτέρω τούτου τῆς Μυωνίας· ἡ Μυωνὶς δὲ ἐστὶ τῇ ἐπικλήσει κατὰ χωρίον ὄνομα ἐπ' αὐτῷ κείμενον· ἔστι δὲ καὶ Μύων, πόλις τῶν Λοκρῶν ἐπ' ἠπείρου. Ad quem locum videndus Sylburgius. Ex hisce verbis, ut hoc obiter addam, clare liquet, illud

ΜΩ'ΒΑ, [15] μοῖρα τῆς Α'ραβίας· οὗ-
ἀρχῶ ἐν Α'ραβικῶν δ' Οὐρανίᾳ· οἱ οἰκοῦν-
τες, Μωβηνοί. Ε Ἰηλυκῶς, Μωβίνη.
[16] ἴσως δ' ἐκδεῖν τὸ α. ὡς γὰρ Μώαβα. ΚΑΙ
[17] τὸ ἐθνικὸν, Μωαβίτης· τὸ Ἰηλυκὸν, Μωα-
βίτις.

MOBA, pars Arabiæ, de qua Uranius libro II Arabicorum. Incolæ, Mobeni, & genere fœm. Mobene. Sed A videtur desiderari, debebat enim esse Moaba, & gentile Moabita, femininum Moabitis.

ΜΩΘΩ', κώμη Α'ραβίας, ἐν ᾗ ἔθα-
νεν Α'ντίγονος ὁ Μακεδών, [18] ὑπὸ Ρ'αβί-
λου βασιλέως τῶν Α'ραβίων, ὡς Οὐρανί-
ᾳ ἐν πέμπτῳ· ὅ ἐστι τῇ Α'ραβῶν φωνῇ,
θάνατος. οἱ κωμῆται, Μωθηνοί, κατὰ
τὴν ἐπιχώριον τύπον.

MOTHO, pagus Arabiæ, in quo obiit Antigonus Macedo a Rabilo Arabum rege occisus, auctore Uranio libro V. Vox ista Arabum lingua denotat locum mortis. Pagani appellantur Motheni juxta formam indigenam.

ΜΩΛΥΣ, [19] Λίβυσσα πόλις· Ε'κα-
ταῖος περιηγήσει Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν, Μω-
λύης τῷ τύπῳ τῶν Λιβυσσῶν πόλεων. καὶ
Μολυάτης.

MOLYS, urbs Libyca, de qua Hecatæus in Libyæ Periegesi. Gentile, Molyta juxta formam Libycarum urbium, & Molyata.

ΜΩ'ΜΕΜΦΙΣ, πόλις Αἰγύπτου·
Ἡρόδοτος δευτέρᾳ. κλίνεται Μωμέμ-
φεως, ὡς Α'λέξανδρος· καὶ Μωμεμφί-
της νόμος.

MOMEMPHIS, urbs Ægypti, de qua Herodotus libro II. Casus obliquus est Momempheôs, auctore Aristarcho. Est quoque Momemphites Nomos.

ΜΩΝΥΧΙ'Α [17], λιμὴν τῆς Α'τθικῆς, E
ἰδίως πάνυ χρῆσιν φησὶ Θουκυδίδης ἡ.
τῶν Μουνυχάδε τεταγμένων ἄρχων.

MONYCHIA, portus Atticæ, cujus formam adverbii ad locum agnoscit Thucydides libro VIII. *In Monychia excubantium præfectus.*

ΜΩΡΙΕΙΣ, [20] ἔθνος Ἰνδικὸν, ἐν
ξυλίνοις οἰκοῦντες οἴκοις, ὡς Εὐφορίων.

MORIEIS, gens Indica, in ligneis ædibus habitans, uti perhibet Euphorio.

did Stephani ὁ ἀνὴρ appellative accipiendum, in quibus errasse video.

[15] Μώβη, μοῖρα τῆς Α'ραβίας.] Sæpenumero comparentem ingreditur hæc vox; sic enim reperitur Ἰησσαῦβα & Γαβδηρουβα. Testatur Hieronymus etiam, in Arabia urbem fuisse hoc nomine, quæ nunc Areopolis dicitur, ita enim ille: *Moab urbs Arabiæ, quæ nunc Areopolis dicitur &c. Appellatur autem hodie nomine urbis & regio. Porro ipsa civitas quæ priorem nomen possidet Rabbath Moab, id est, grandis Mab.*

[16] Ἔσως δ' ἐκδεῖν τὸ α.] Male tractarunt hunc locum homines imperiti, hinc conficientes hanc scripturam & lectum incommodum: ἴσως δ' ἐκδεῖν τὸ ω. Nihil aliud vult noster hisce verbis, quam quod videatur desiderari A, ut esset Μώαβα. Quod & vulgatus constans est MSS codicum lectio.

[17] Τὸ ἐθνικὸν, Μωαβίτης.] Frequentissimum est hoc patrium nomen in Sac. Bibliis, præsertim Deut. cap. II, & apud Josephum in Antiq. Judaicis.

[18] Ὑπὸ Ῥαβίλου βασιλέως τῶν Α'ραβίων.] Subintelligi vult Bochartus ὑπ' ἀναιρεθείς, & forte isthac vocula mancus est supplendus. Idem vir CL. monet vel Uranium, vel Stephanum, vel exscriptores graviter hallucinari: neque enim Antigonus Macedo, sed successorum unus Alexander à Balæ, vel à Bæsse in Arabia occisus est. Nec cædis auctor Rabilus, sed Zabelus vel Zabdiel. Sed mirum non est pro Zabelo vel Zabilo Rabilum scribi, cum apud Arabes Z & R uno duntaxat puncto differant. Vide loca & argumenta a Bocharto producta lib. II cap. XVII de Dispersione Gentium.

[19] Μῶλυς, Λίβυσσα πόλις.] Holtmanniana edito perperam Μῶλις exhibet. Ex gentilibus satis liquere, debere scribi Μῶλυς, in margine sui Stephani monet Salmasius. Veram nos lectionem ex vetustioribus editionibus reduximus, in quibus manifeste exulum est, quod conjicit Salmasius.

[17] Μουνυχία, λιμὴν τῆς Α'τθικῆς.] Eundem hunc portum describit in antecedentibus, ubi vocatur Μουνυχίη. Gaudebamus tunc temporis, Vossianum codicem insignem accessionem exhibuisse, quæ ab omnibus libris aberat. Verum cum hoc eadem repetantur, tam effuse lætari non oportebat. Interim certum est atque evidens, hunc locum multo correctioneni prodire, & omnia legenti esse planissima, præsertim, si operæ pretium existimaverit hæc conferre cum iis, quæ pag. 566 observavimus.

[20] Μωρίεις, ἔθνος Ἰνδικὸν.] Hesychius hoc nomine Indorum reges appellari perhibet, Μωριεῖς, οἱ τῶν Ἰνδῶν βασιλεῖς.

N. N.

ΑΑΡΔΑ, πόλις Συρίας, πρὸς τῷ Εὐφράτῃ, [1] ὡς Ἀρριανὸς Παρθικῶν ἐνδεκάτῳ. [2] τὸ ἐθνικὸν, Νααρδαῖος τῷ ἐγχωρίῳ τύπῳ.

AARDA, urbs Syriæ ad Euphratem, auctore Arriano libro xi Parthicorum. Gentile, Naardenus, juxta formam vernaculam.

ΝΑΒΑΤΑΙΟΙ, [4] ἔθνος τῶν δ' ἄνω Ἀράβων. ἀπὸ Ναβάτου τινός. [5] Ναβάτης δέ ἐστιν Ἀραβιστὶ, ὁ ἐκ μοιχείας γεγόμενος. ἀπὸ οὖν τοῦ Ναβάτης Ναβατῶος, [6] ἡ Ναβατηνὴ χώρα, ἡ Ναβατηνὸς ὄνομα κύριον.

NABATÆI, Gens felicium Arabum, a Nabare quodam nomen habens. Nabates Arabice significat cum, qui ex adulterio natus est. A voce igitur Nabates fit Nabatæus, & Nabatene regio, & Nabatenus nomen proprium.

ΝΑΓΙΔΟΣ, πόλις μεταξὺ Κιλικίας καὶ Παμ-

NAGIDUS, urbs Ciliciæ inter & Pam-

[1] Ναάρδα, πόλις Συρίας.] Sic etiam dicitur Ptol. lib. v cap. xviii & Mesopotamiæ adscribitur: Ναρδὰ & Ναρδὰ Josepho lib. xviii cap xii Antiq. Jud. Videntur orientales facillime permutasse literas α & ε. Nam Philo in Phœniciciis, perhibente Stephano nostro, scripsit τὸ Νάσπιος διὰ τοῦ α. Uranius vero διὰ τοῦ ε Νέσπιος, & sic quoque levi opera ex Ναάρδα potuit fieri Νάρδα vel Νέαρδα. Syriæ nomen heic apud nostrum tam late patet, ut etiam Assyriam, Babyloniam & Mesopotamiam complectatur.

[2] Ὡς Ἀρριανὸς Παρθικῶν ἑνδεκάτῳ.] Libri omnes excusi & calamo exarati perperam exhibebant, ὡς Ῥιανὸς Παρθικῶν. Quemadmodum nos divulgamus a Salmasio in margine fui Stephani est emendatum, Parthica enim a Rhiano pericripta non sunt. Vide in Χαζηνη, ubi liber xiii Arriani Parthicorum allegatur, ut & in Ἀτραγη.

[3] Τὸ ἐθνικὸν, Νααρδαῖος, τῷ ἐγχωρίῳ τύπῳ.] Non dubito quin leviter corruptum sit illud gentile: nam non solent orientis incolæ gentilia sua in αιος formare. Vide in Γαζαιος & aliis locis, quare heic legendum censeo, τὸ ἐθνικὸν, Νααρδηνὸς τῷ ἐγχ. τύπῳ. Apud Josephum l. allegat. Ναρδαῖος occurrit: Καὶ ἔστιν ὁ Ἀντιπατρος ὁ Ἀντιπατρου, Ναρδαῖος μὲν τὸ γένος, ἀνὴρ δὲ ἀδελφοί.

[4] Ναβαταῖοι ἔθνος τῶν ἄνω Ἀράβων, ἀπὸ Ναβάτου τινός.] Libro i Machab cap. , & Appian Alexand. in Mith. appellantur Ναβαταῖοι, sed Suidæ Ναβάτης, sine ει diphthongo, quod factum mihi videtur ἀπὸ Ναβάτου: sunt enim gentes & urbes plurimæ, eodem nomine gaudentes, quo conditores, uti alias sæpius docuimus. Suidæ verba sunt: Ναβάτης· χθὲς Ἀράβιος· ὁ δὲ πάππος αὐτῆς Ἀράβιος τῆς λεγομένης Ναβα-

tus. ὁ Ναβαταῖος. Horum situm & opulentiam præcipue docent Diodorus Sicul. lib. ii & xix. Dionys. de situ orbis, & Strabo lib. xvi.

[5] Ναβάτης δὲ ἐστιν Ἀραβιστὶ, ὁ ἐκ μοιχείας γεγόμενος.] Ab omnibus libris abest τὸ Ἀραβιστὶ, quod ex MSS. deduximus. Hanc vocem etiam Eustathius in suis ad Dionys. comment. agnoscit: Ἀφτουσι Ναβαταῖοι, ἀπὸ τινος Ναβάτου καλοῦνται. Ναβάτης δὲ, φησὶ, Ἀραβιστὶ, ὁ ἐκ μοιχείας γεγονώς. Scil hæc de radicina confictum esse, ad gentis universæ ignominiam docet Fullerus lib. vi c. xx Miscel Sac. Et post eum Bochartus in Hierozoico. Arabice quidem نبط *nabida*, vel *nabadsa*, est aliquem ut spurium abjicere, unde منبوذ *manbûdz* spurius: Sed نبط *nabi*, unde *Nabathi*, eminere, excellere, florere & germinare denotat: nam opibus, potentia, imperio, neque bellicæ gloriæ præ aliis Arabum gentibus semper excelluere, teste Diod. lib. xix.

[6] Καὶ Ναβαταῖος ὁ χώρος.] Sic restripsimus pro Ναβαταῖος ὁ χώρος: nam forma orientalis nequaquam ibi jota admittat. Ut alia loca non adducam, scribitur in Νίσιβις, ὁ δὲ ἀμφ' ἣν πόλις νῦν Νίσιβις, ὡς Σωφανὴς &c. Sciopanus Jude, in Lexico Tiq. Jud. cap. xii hæc legit: Οὗτοι πάντες τὸν τῆς Φοινίκης καὶ Συρίας καὶ τὸν ἔνδον Εὐφράτου καὶ Ναβαταίων τῶν χώρων ἐκυρίευσαν. Sed etiam necesse Ναβαταίων τῶν χώρων debere corrigi, ipsa ratio docet, & omnes formandorum gentilium canones postulant. Imo deinde vetustiores editiones consulens, Aldinam Juntinamque, omnem illæ scrupulum removebant, manifestissime exhibentes: uti edi curavimus, ἡ Ναβαταῖος ὁ χώρος.

ῥη-

καὶ Παμφυλίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· [7] περὶ δὲ Ναγίδος πόλις, ἀπὸ Ναγίδος κυβερνήτου· καὶ νῆσος Ναγιδοῦσα. Ναγίδος δὲ ἐκλήθη, διὰ τὸ Ναγὶν αὐτὴν πλῆσαι. ὁ πολίτης, Ναγιδεύς.

ΝΑΪΣΟΣ, [8] πόλις Θρᾴκης, [9] χλίσμα καὶ πατρὶς Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως. [10] τὸ ἐθνικόν, Ναϊσσηνός. καὶ ἔστιν ἀπὸ τοῦ Ναΐσσου Ναΐσσης, καὶ κατὰ μεταγωγὴν Ναϊσσηνός.

ΝΑΡΚΑΣΟΣ, [11] δῆμος καὶ πόλις Καρίας Ἀπολλόδωρος δεκάτῳ Καρικῶν. ἐθνικὸν καὶ ὁ πολίτης, Ναρκασεύς.

ΝΑΚΟΛΕΙΑ, πόλις Φρυγίας. [12] Στρά-βων δυσὶ παραδίδωκεν. καὶ ἔστιν οὐδέτερον. [13] ἀπὸ Νακόλης νύμφης. [14] καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ νύμφης νύμφαιον, καὶ Ἥρας Ἥραιον, οὕτω Νακόλης Νακόλειον. [15] τὸ ἐθνικὸν, Νακολεὺς καὶ ἐκ [16] Νακόλλου τοῦ Δασκύλου παῖδα τὸ ἐθνικὸν, Νακλεύς. ὡς τὸ Σελεύκου Σελευκεύς

ΝΑΚΟΝΗ, [17] ὡς Ἡλώνη, πόλις Σικε-

[7] Περὶ δὲ Ναγίδος πόλις.] Sine dubio hæc sunt ista ex Hecatæi Asia, quibus Stephanus genuinum ejus nomen adstruere conabatur, quare pessime vulgatis legebatur, περὶ δὲ Νάξου πόλις, quod correximus.

[8] Ναΐσσος, πόλις Θρᾴκης.] In omnibus libris legebatur Ναΐσσος duplici σ, sed gentilia inde formata simplex desiderabant. CL. Hen. Valesius ad Amm. Marcel. aliud quid emendabat, scilicet pro Θρᾴκης legendum Δακίας, quod nullem factum. Nam vel disjunctis Daciæ & Thraciæ terminis confunduntur, vel Thracia Europæ regio maxima tam late extenditur, ut & Mysiam & Daciam comprehendat. Sed accurate loquendo, non Thraciæ, sed Daciæ mediterraneis hæc urbs est attribuenda. Constantinus Porphyr. lib. II de Them. Ἐν τῇ μεσογείᾳ Δακίας μητροπόλεις, αἱ Εὐκλειδείου πόλεις εἰσὶν. Ἡραῖλλα, Γερμησία, Ναΐσσος, ἡ πατρὶς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, Νιμσικάνη. Verum hoc quatuor tantum recensentur urbes mediterraneæ, & prima, nempe Σαρδικὴ μητροπόλις omnia, uti manifestissime liquet ex simili loco Hierocl. Grammatici in veteri provinciarum civitatumque notitia: Ἐν τῇ μεσογείᾳ Δακίας μητροπόλεις εἰσὶν αἱ πόλεις ταῦτα. Σαρδικὴ μητρόπολις, Ἡραῖλλα, Γερμησία, Ναΐσσος, Γερμανία. Præterea in Constant. pro Κερμανία legendum Γερμανία, nam etiam Antonio in Itinerario Remisiana dicitur. Aliquoties Naissi memorantur in Excerptis ex historia Gothica Prisci Rhetoris & Sophistæ.

[9] Ἔθνος καὶ πατρὶς Κωνσταντίνου.] Quanquam hoc ita dicat Noster κλίσμα Κωνσταντίου, aliud tamen ita tum est interpretandum, quod urbem Constantinus in ejus tot natus, de novo tuisset restitutus & conditus: κλίσις enim hoc loco nihil aliud denotat, quam ædificare, excædere, vel novis ædificiis urbem amplificare quod evidentissime liquet ex auctore, qui & gestis Constantini excerpta dedit, ita enim ille: *Constantinus natus Helena matre nobilissima, in oppido Naisso atque educatus, quod oppidum postea magnifice auxit.* Quemadmodum κλίσις Græcis, sic *condere* Latinis est perpolire, corrigere, & quidi ex integro ædificare, uti observat Freinshemius ad Flor. lib. I cap. III.

[10] Τὸ ἐθνικὸν, Ναϊσσηνός.] Testatur Hollstenius in Annotationibus ad Ortelium, se Romæ in veteri nummo vidisse hanc inscriptionem, NAISITANI.

[11] Νάρκασσος, δῆμος καὶ πόλις.] Orbis literarum est turbatus, debebat enim scribi Νάκασσος.

[12] Στράβων δυσὶ παραδίδωκεν.] Hæc sunt Strabonis verba: Τῆς δὲ ὑποκειμένης Φρυγίας Ἀξιοὶ τὴν ἄνω, ἣ Νακόλεια, καὶ Κοτυάειον.

[13] Νύμφαι Νακόλεις νύμφης.] Male in Xylandriana, λέγει Νακόλεις νύμφας, quod vitium typothetis est imputandum; nam Veneta Florentinaque aperte exhibent, λέγει Νακόλεις, quod nos repoluimus.

[14] Καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ Νύμφης Νύμφαιον.] Juxta Suidam hic locus, ut & sequentia gravi mendo laborarent. In Suida, qui sine dubio hæc de Nacolæa ex nostro transcripsit, hodie aliter legitur, sed quia ibidem etiam corruptus est, verba ejus emendata apponam: Νακόλεια, ὄνομα πόλεως. ἀπὸ δὲ τῆς Νακόλης τῆς νύμφης ἐκλήθη. ἔστι δὲ ἐθνικὸν, ὁ Φρυγιακὴ πόλις ἀπὸ Νακόλης νύμφης· ἐξ ἧς ὁ Νακόλλιος, ὡς ἀπὸ νύμφης νυμφαῖος· ἐθνικὸν ἀπὸς Νακολεύς, ὡς Σελευκεύς. Igitur ex mente Suidæ in Steph. corrigendum esset: Καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ νύμφης νύμφαιον, & Ἥρας Ἥραιον, οὕτω Νακόλης Νακόλειον. Suidæ locum transcripsit Phavorinus, sed ibi multo adhuc corruptior, quam in Suida conspicitur.

[15] Τὸ ἐθνικὸν, Νακολεύς.] Spanhemius ex Medicea gaza Trajani nummum producit cum inscriptione NAKOΛΕΩΝ.

[16] Νακόλλου τοῦ Δασκύλου.] Apud Philostorgium libro IX per ει diphthongum unici nomen scribitur, sed male in medio ibidem conspicitur ω, sic enim ille: Οὗτος δὲ ἐκπεμφθεὶς βασιλικὸς ἦρχε, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐκ τῆς Νακολείας πρὸς αὐτὸν ἐκομίζετο. ἦν δὲ Κίνναμος ἦρχε πυθόμενος, ὡς φίλιος εἴη τοῖς Ῥωμαίων διαφέρουσι, κατὰ τὴς Νακολείας ἐξεβάρβαρον, πολίσματι τῷ πόλεως ἐκ Φρυγίας εἴρε. per diphthongum etiam scribitur apud Strab. Paul. Zosimenem & Suidam.

[17] Νακόνη, ὡς Ἡλώνη.] In omnibus MSS & vulgatis pessime legebatur Νακκώνη, ὡς Ἀλκώνη. In prima voce o parvum mutavimus in ω, idque auctoritate Suidæ, nostrum etiam sub nomine Ὀνομαστικοῦ, ita enim ille:

Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν, Ναξωναῖος. Φίλιστος ἕκτῳ Σικελικῶν.

ΝΑΞΙΑ, πόλις Καρίας. [18] Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ φησὶ Καρίας. τὸ ἐθνικὸν, Ναξιώτης, τῷ πτῶσιν ἀφ' ἧς γίνεται, [19] καὶ Ναξιάτης.

ΝΑΞΟΣ, νῆσος τῶν Κυκλάδων, ἡ Διόνυσος. ἀπὸ τοῦ Νάξου Καρὸς ἡγεμόνος. ἄλλοι δὲ ἀπὸ Νάξου τοῦ Ἐνδυμίωνος. [20] Εὐφορίων, ἀφ' ὃ τὸν νάξον, ὅ φασι θύειν τινές. Ἀσκληπιάδης ἱστορεῖ, [21] τὰς Ναξίας γυναῖκας μόνας ὀκτάμηνα τίκτειν. ἢ ἀφ' ὃ τὸν Ἥρωα Φίλλιδι γαμοῦντι τῷ Διονύσῳ, τὰς Ναξίας τοῦτο δῶρον ἀφικέσθαι, ἢ ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Διόνυσος ὀκτώ ἐτέχθη. [22] Καὶ ὅτι ἔστιν ἐκεῖ κρήνη ἐξ ἧς οἶνος ῥεῖ μέλας ἡδύς. [23] ἔστι καὶ πόλις Σικελίας, καὶ ἄλλοι τόποι Νάξοι. [24] τὸ ἐθνικὸν, Νάξιοι. [25] ἀφ' ὃ καὶ Ναξία λίθος, ἡ Κρητικὴ ἀκόνη. λέγεται καὶ θηλυκὸν Ναξιὰς, ἀπὸ τοῦ

A Gentile, Naconæus, cujus meminit Philistus lib. VI Rerum Siculatum.

NAXIA, urbs Cariæ, cujus meminit Alexander libro I de Caria. Gentile, Naxienſis, juxta formam regionis, & Naxiata.

B NAXUS, inſula illuſtris, una ex Cycladum, a Naxo quodam, Carum duce, nomen habens, quod alii deducunt a Naxo Endymionis filio. Euphorio vero ſic dictam conſtat a voce νάξω, quam nonnulli *ſacrificare* interpretantur. Aſclepiades perhibet, ideo Naxias mulieres octavo menſe parere, vel quod Iuno, cum Baccho amicitia inita, Naxias fœminas hoc dono proſequuta ſit, vel quod ipſe Bacchus octavo menſe fuerit editus. Tradunt etiam illic eſſe fontem, vino perinde ac fluentem. Eſt etiam urbs Siciliæ, & alii loci, qui Naxi nomine inſigniuntur. Gentilia, Naxii. Unde etiam lapis Naxius, vel C Cretica. Dicitur etiam genere fœmin. Naxas

ille: Νακώνη, πόλις Σικελίας παρὰ τὸν Ἐπιχαρμόφοντα. Pro Ἀλώνη facillime poterat ſubſtitui, Ἀλόντα, vel Ἀλόντη, ſed ab hiſce vocabulis non derivantur gentilia, quæ reſpondent voci Νακώνη, quare non dubitavi recipere τὴν Ἥλωνα, quæ urbs eſt Perrhæbica, unde gentile Ἥλωνες.

[18] Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ φησὶ Καρίας.] Ab omnibus editis & quibuſdam MSS Alexandri nomen aberat, quod auctoritate codicis Perufini Epitomatori noſtro reddidimus.

[19] Καὶ Ναξιάτης.] Apud Suidam legimus in V. Νάξος. ὁ πολίτης Ναξιώτης, καὶ Ναξιάνης. Et vereor, ne olim ita ſcripſerit Stephanus, præſertim cum in memoriam canones revoco, juxta quos hujuſmodi gentilia in ατης formantur, de quibus agitur in Ἀμαθοῦσσα, Καρπαθία & in Γαφησία.

[20] Εὐφορίων, ὡσεὶ τὸν ἀπὸ νάξου, ἢ φασὶ θύειν τινές.] Conſtanter ita legunt libri omnes MSS & editi. Salmaſius in Plin. Exercit pag. 783 de voce νάξειν, quam hoc loco noſter ex Euphorione adducit, agens, ait, ſe apud Græcos nuſquam legiſſe, quod pro *ſacrificare* ponatur; additque, Euſtathium in Comment ad Dionyſ. ex Stephano etiam ſic legere & rationem addere, διὰ τὰς θυσίας ἐξωρίτους πάσῃ ἱερᾷ γενομένας; ſed falli mendoſa Stephani lectione, nec eſſe dubium, quin ſcripſerit: ὡσεὶ τὸν νάξειν ἀπὸ φασὶ βύειν τινες, quod *implere, farcire* & *ſtipare* ſignificat. Heſych. νάξειν, πλήσειν, βύειν. Tandem concludit hiſce verbis: *Ex hoc conſtat, legendum in Stephano* βύειν, *non* θύειν. *Rationem ex Euphorione, quare* Νάξῳ δίδωσι τῷ νάξειν, *id eſt,* βύειν, *diceretur, non addit, forte ob multitudinem ſacrificiorum & donorum, quibus ornabantur aræ.* Sed præter Euſtathium adducam etiam Suidam, qui ex noſtro etiam θύειν tranſcripſit, ita enim ille in νάξειν. Καὶ Κυκλάδες δὲ νῆσοι ἐστίν ἀπὸ Νάξου. ἢ ἀπὸ τοῦ Νάξου, ἀ ὡσεὶ τὸν νάξειν, ἤγουν θύειν. Quicquid ſit, recte veteres omnes Naxi nomen a victimarum copia aut præſtantia deduxerunt. Et in eo ſolo error fuit, uti monitum Bochart o, quod ad Græcitatem revocarint vocem mere Phœnicam. Syris enim נכס *nacſa* eſt immolare, & נכסא *nicſa* ſacrificium, pro quo Phœnices ſcripſere *nacſa*, unde factum eſt *Naxus*.

[21] Τὰς Ναξίας γυναῖκας μόνας ὀκτάμηνα τίκτειν.] Male in omnibus MSS & hactenus vulgatis Νάξους legebatur. Nam Νάξιος nulla ratione a Νάξος deri-

rivari poteſt. Sic quoque Suidas loco jam aliquoties allegato: Φασὶ δὲ τὰς ἐκεῖ Ναξίας γυναῖκας μόνας ἑπτάμηνα τίκτειν, καθὰ φησὶν Ἥφαιστος, &c. Imo ipſo Stephano ſatis evidenter conſtat, ſic olim hæc ſcriptum, ſequitur enim eadem hac lectione: Τὰς Ναξίας τοῦτο δῶρον ἀφικέσθαι. Inter medicos rehementiſſime diſputatur, an partus octavo menſe editi ſint vivaces. Prodiit tandem Carolus Drelincourtius Academiæ Lugd. Bat. ornamentum inſignes, & anatomicorum facile princeps, quod ob arctiſſimam inter nos cultam amicitiam, & ob ſummam vini crucitionem reticere nequeo, qui eximium tractatum in lucem emiſit, quo probat partus octimeſtres eſſe vivaces.

[22] Καὶ ὅτι ἔστιν ἐκεῖ κρήνη, ἐξ ἧς οἶνος ῥεῖ.] Auctorem nullum adducit noſter, ex quo hæc de hujuſmodi fonte hauſit. Fuit is Heraclides, citatus a Suida, & non dubito quin eum alibi genuine noſter in genuino opere. Hæc ſunt Suidæ verba: ἡ κρήνη ἡ καθ' Ἡρακλείδην ἐστὶ, ἐξ ἧς οἶνος ῥεῖ μέλας ἡδύς.

[23] Ἔστι δὲ καὶ πόλις Σικελίας.] Cenſet Cluverius, Naxum in Sicilia eo loco non fuiſſe, quo deſcribit Strab. lib. VI, ſed prope Taurum montem, in quo poſtea Tauromenium fuit conditum. Chalcidenſes ex Euboea profecti cum Theocle colonias duxere Naxum ædificarunt, teſte Thucyd. lib. VI.

[24] Τὸ ἐθνικὸν, Νάξιοι.] Dubito, an non legendum ſit, τὸ ἐθνικὸν, Νάξιος. Nam plura noſter ejuſdem nominis enumerans, gentile tamen unicum ſingulari inde deduxit. Νάξιοι paſſim apud auctores occurrunt. Diod. Sic. lib. XIV: Πραξίλλῳ δὲ τῷ Ναξίῳ ἀφηγουμένῳ. Et Thuc. lib. VI: Ναξίων δὲ ἐξιόντων τῇ πόλει, παρέπλευσαν ἐς Κατάνην.

[25] Ἀφ' ὃ καὶ Ναξία λίθος, ἡ Κρητικὴ ἀκόνη.] Certeo poſt hæc verba quædam excidiſſe, quorum ſuppetias commodiſſime hinc revocari poſſeant. Textum ſic ita mihi videtur conſtituendus: Ἀφ' ὃ καὶ Νάξιος λίθος, ἡ Κρητικὴ ἀκόνη. Νάξιος γὰρ πόλις Κρήτης. Nam cum hac lectione de Cretæ Naxo ne jam quidem quæreretur, haud improbabile eſt, aliquo ſimilia verba excidiſſe. Suidæ verba, quia emendatiora lectu ſunt, huc tranſcribam: Νάξος πόλις (legit Νάξιος πόλις) Κρήτης, ἡ Κυκλάδων ἀκούω. Νάξιος γὰρ πόλις Κρήτης. ἢ γραϕέως ὅτι Νάξιοι (ſupplendum, ἢ δὲ πόλις γράϕεται φασὶ) ἐν Νάξῳ πόλει Κυρήνης, ἢ πόλεως Νάξου, ἡ Νάξιος. Eadem modo eademque ſcripſit

τῆ Νάξι@. [26] ἡ δὲ Κρητικὴ ἀκόλουθος, [27] ἐὰν ἀπὸ τοῦ Ν γραφέσης, ἡ Διακεκλευσμένη ἐ φανερὸν σημαίνει.

A

ΝΑΠΑΤΑΙ, [28] πόλις Λιβύης, πρὸς τῇ Αἰθιοπίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, ἐδὴ Ναπατίτης. [29] ἔστι δὲ Ναπατεῖ@, ὡς Ἀλέξανδρ@ ἐν πρώτῳ Αἰγυπτιακῶν.

B

ΝΑΠΗ, [30] πόλις Λέσβου. Ἑλλάνικος δ δευτέρῳ Λεσβιακῶν. ὁ πολίτης, Ναπαῖ@. ἐ Ἀπόλλων Ναπαῖ@. [31] εἰσὶ ἐ Ναπαῖοι Ἤπειρ@. ἔστι δέ μέρ@ ὄρους Νάπη, ἐ Ναπαῖ@ τὸ ἐκ τούτου.

C

ΝΑΠΙΣ, [32] κώμη Σκυθίας. ὁ οἰκήτης Ναπάτης, [33] ἡ Ναπίτης τῆς κώμης, ὡ Ναπίτη ἐθνικόν.

ΝΑΡΒΩΝ, ἐμπόριον ἐ πόλις Κελτικὴ. [34] Στράβων πεμπτῃ [35] Μαρκιανὸς δὲ Ναρβωνησίαν αὐτὴν φησι. τὸ ἐθνικὸν Ναρβωνίτης, ὡς Ἀσκαλωνίτης. [36] ἔστι δὲ λίμνη Ναρβωνίτις, ὡς Ἀσκαλωνίτις [37] δὲ ποταμὸς Ἀτακός. Ἑκαταῖ@ ἐ Ναρβαίους αὐτοὺς φησι.

D

ΝΑΞΙΑΣ, ἀπὸ τοῦ Ναξίου. Κρητικὴ δὲ οὖσα, εἰ διὰ τοῦ ι γράφοιτο, σημαίνοι ἂν τὸ κριτικὸν, ἤγουν τὸ δυνάμενον διακρίνειν καὶ ἐπιδεικνύναι.

ΝΑΠΑΤΑΙ, πόλις Λιβύης πλησίον τῆς Αἰθιοπίας. Ἐθνικὸν ὀφείλει εἶναι Ναπατίτης, ἔστι δὲ Ναπαῖος, κατὰ τὸν Ἀλέξανδρον ἐν πρώτῳ Αἰγυπτιακῶν.

ΝΑΠΗ, πόλις Λέσβου. Ἑλλάνικος δὲ δευτέρῳ Λεσβιακῶν. Πολίτης Ναπαῖος. Καὶ Ἀπόλλων Ναπαῖος. Εἰσὶ δὲ καὶ Ναπαῖοι Ἤπειρῶται. Ἔστι δὲ μέρος ὄρους Νάπη, καὶ Ναπαῖος τὸ ἐκ τούτου.

ΝΑΠΙΣ, κώμη Σκυθίας. Ὁ οἰκήτης Ναπάτης, ἡ Ναπίτης τῆς κώμης, ὡς Ναπίτη ἐθνικόν.

ΝΑΡΒΩΝ, ἐμπόριον καὶ πόλις Κελτική. Στράβων πεμπτῃ. Μαρκιανὸς δὲ Ναρβωνησίαν αὐτὴν φησι. Τὸ ἐθνικὸν Ναρβωνίτης, ὡς Ἀσκαλωνίτης. Ἔστι δὲ καὶ λίμνη Ναρβωνίτις, ὡς Ἀσκαλωνίτις. Ἔστι δὲ καὶ ποταμὸς Ἀτακός. Ἑκαταῖος καὶ Ναρβαίους αὐτοὺς φησι.

NAXIAS, quod fit a Naxius. Cretica vero cos, si per I scribatur, scil. Critica, significat talem, quæ discernendi & demonstrandi vim habet.

NAPATÆ, urbs Libyæ juxta Æthiopiam. Gentile debebat esse Napatita, est vero Napatæus, auctore Alexandro libro primo Ægyptiacorum.

NAPE, urbs Lesbi, de qua Hellanicus libro secundo Lesbiacorum. Civis, Napæus. Et Apollo Napæus. Sunt quoque Napæi in Epiro, & pars montis Nape, & Napæus, quod ex illo est.

NAPIS, pagus Scythiæ, cujus incola Napata, sive Napita, & gentile, Napitæ.

NARBO, emporium & urbs Celtica, de qua Strabo libro IV. Hanc Marcianus Narbonesiam appellat. Gentile, Narbonita, uti Ascalonita. Est quoque palus Narbonitis, uti Ascalonitis: & fluvius Atacus. Hecatæus eos Narbæos appellat.

NA-

NA-

ipsi Stephanum appellare solet Eustathius in Comm. ad Hom. & Dionys. de situ orbis, qua de re plura in animadversionibus nostris & prolegomenis ad hæc auctorem.

[26] Ἡ δὲ Κρητικὴ ἀκόλουθος.] Pessime in Xylandriana legitur, ἡ δὲ κρητικὴ ἀκόλουθος. Nos unicam correximus lectionem, & exhibemus quod ab Aldo & Junctæ hæredibus divulgatum est.

[27] Ἐὰν ἀπὸ τοῦ Ν γραφέσης.] Sic exhibent Aldina Junctinæque, pessime in Xylandriana, ἐὰν ἀπὸ τοῦ γραφέσης, hinc nullo sensu. Nos veterem lectionem reduximus, uti sententia postulabat. Imo non aliter eam legebat Suidas, quem aliquoties ad partes vocavimus: Καὶ Κρητικὸς δὲ ἀφ' ἧς ἡ Νάξος λέγεται. ἐὰν δὲ ἀπὸ τοῦ Ι γράφοις κριτικὴν ἐπιλέξῃ λέγε, ἐὰν τοῦ ἀπὸ τοῦ Ν φανερὸν ἔσται. Tum præstantes hæ notæ faciunt, ut Pindarus in Ithm athletas cum iis comparaverit, ita enim ille Od. VI.

Θοίης τε καὶ ἀνὴρ ὃς ἀθλεύσειεν ἅμοῖρα
Νάξῳ πάτρᾳ τε σὺν ἐσθλᾷ
Καλοῖς ἐπέεσσιν ἀείσας. -- -- --

Aliquem locum sic commentatur Scholiastes: Νικήσας γὰρ ἀπὸ φιλοτιμίας τινὸς ἔλαβεν ἀνάθεμα, ἐν καλῷ τόπῳ ὁ Ἐρίτιμος Νάξιος.

[28] Νάπαιοι, πόλις Λιβύης.] Eli iidem mihi videntur, qui a Mose Genes. 10: 13. appellantur Nephtuhim. Napata, Candaces regiam, meminit Strabo lib. XVII.

[29] Ἔστι δὲ Ναπατεῖ@.] Præcedens oppidani nomen non agnoscit Suidas, sed ultimum: Ναπαῖος, πόλις Λιβύης, πλησίον τῆς Αἰθιοπίας. ἐ πολίτης Ναπατεύς.

[30] Νάπη, πόλις Λέσβου.] Noster numerus multitudinis Νάπη scripsisse videtur, sic enim concludi posset regnili, quod alio loco produxit: Κώπη, πόλις Ἑλλησπόντου. Ἀνδρίων γ' Ἀττικῶν. τὸ θηλυκὸν Κωπαῖς, ἡ Κωπαῖ@. Strabo incidit in codicem Hellanici, qui Ἄναπα exhibebat, ita enim ille lib. IX: Ὧν τε καὶ Νάπη ἐστὶ Μυρίνης πόλις. ὡς Ἑλλάνικ@ ἱστορεῖ Λέσβου κτίσεις. Fortasse vitium illud, quod Strabo Hellanico imputat, scribarum incuriæ est imputandum, nam Stephanum incidisse in codicem, in quo repræsentabatur Νάπης vel Νάπη, non est quod quis in dubium vocet.

[31] Ἔστι δὲ Ναπαῖοι Ἤπειρ@. Epiroticos Napæos meminit Suidas: Νάπη, πόλις Λέσβου. ὅθεν Ἀπόλλων Ναπαῖος. ἐστὶ δὲ καὶ Ναπαῖοι Ἠπειρῶται.

[32] Νάπις, κώμη Σκυθίας.] In Suida legitur, πόλις Σκυθίας.

[33] Ἡ Ναπίτης τῆς κώμης.] Ultima verba τῆς κώμης male repetita videntur, eaque delerem si mei arbitrii res foret.

[34] Στράβων πεμπτῃ.] Non dubito, quin noster respiciat sequentia Strabonis verba, ita enim ille de hac urbe lib. allegato: Εἶτ' ἀπὸ τῶν Νάρβων Ναρβὼν πόλις ἐστὶ Κελτικὴ τῶν ὑπ' Ἀτακίνου ἐκπεσόντων ἐ τῶν λῃστῶν ἐ Ναρβωνίτου@, μέγιστον ἐμπόριον τοῦτο. Urbs est notissima, inter Montana Pessulanum & Tolosam sita, apud Atacis fluvii ostia.

[35] Μαρκιανὸς δὲ Ναρβωνησίαν αὐτὴν φησι.] Quid audio? An urbs Narbo a Marciano Narbonesia appellatur? Non puto hoc a Stephani mente, sed ab imperitia Epitomatoris profectum. Sine dubio sciebat Stephanus, Narbonesiam provinciam a Narbone urbe hoc nomen invenisse, qui cum hæc illius provinciæ caput & metropolin celebraret, non poterat, quin obiter de quatuor Καλλιγαλλίας provinciis mentionem faceret. Adeo ut Marciani verba Stephano non sint allegata, ut iis veram urbis appellationem adfruat. Etiam hodie in iis, quæ de Marciano Heracleota supersunt, nulla de Narbone oppido, sed in Celtogalatiæ Periplo Narbonensis provinciæ memoria celebratur hisce verbis: Ἡ καλουμένη Καλλιγαλλία διαιρεῖται μὲν εἰς πολλὰ ἐ μεγάλα καὶ ἰδιάζοντα ἔθνη, ἐ διαιρεῖται δ', Γαλλίαν Ἀκουιτανίαν, καὶ Γαλλίαν Λουγδουνησίαν, καὶ Γαλλίαν Βελγικήν, καὶ Ναρβωνησίαν. Hinc liquet, nos bene correxisse illam vocem, nam vulgati Stephani codices Ναρβωνίτιδα exhibent.

[36] Ἔστι δὲ λίμνη Ναρβωνίτις, ὡς Ἀσκαλωνίτις.] Ultima vox levi nendo erat vitiata in Xylandriana, legebatur enim inde Ἀσκαλωνίνης. Sed optime in Veneta Florentinaque Ἀσκαλωνίτις, quasi exhibemus. De lacu Narbonitide legendus Strabo, cujus verba jam produximus.

[37] Καὶ ποταμὸς Ἀτακός.] Libri MSS perperam exhibent, ἐ ποτα@ Ἀτακὶς. Et editiones tres, ἐ πο-

ΝΑΡΒΙ᾽Σ, [38] Ἰλλυρίας πόλις.

ΝΑ᾽ΡΘΗΚΙΣ, [39] νησίδιον ἐγγὺς Σάμου, ἐν δεξιᾷ πλέουσι πρὸς τὴν πόλιν. [40] τὸ ἐθνικὸν, Ναρθηκεσιεύς, ἢ Ναρθηκέσιος.

ΝΑ᾽ΡΜΑΛΙΣ, πόλις Πισιδίας, ὡς Κάβαλις. οἱ πολῖται Ναρμαλεῖς, ὡς Καβαλεῖς, ὡς Ἔφορός φησι.

ΝΑΡΝΙ᾽Α, πόλις Σαυνιτῶν, ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ Νάρνου, ὡς Διονύσιος ἀντιγραφόμενος Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. τὸ ἐθνικὸν Ναρνιάτης, ὡς Καυλωνιάτης.

ΝΑ᾽ΡΥΞ, πόλις Λοκρίδος, θηλυκῶς λεγομένη. [41] τινες δὲ Νάρυκον τὴν πόλιν φασὶν, [42] ἐξ οὗ ὁ Αἴας. ὁ πολίτης Ναρύκιος, καὶ Ναρυκία, ἡ ἐθνικῶς. [41] λέγεται καὶ Ναρύκη, [44] ἡ Ναρυκαῖος θηλυκῶς, καὶ ἐθνικῶς.

ΝΑΣΑΜΩ᾽ΝΕΣ, ἔθνος ἐν Λιβύῃ, ὡς Καλλίμαχος· [45] ἡ Νασαμωνὶς, [46] ἀπὸ Νασαμῶνός τινος.

ΝΑ-

NARBIS, oppidum Illyriæ.

NARTHECIS, parva insula prope Samum, navigantibus ad dextram in urbem. Gentile, Narthecusæus, vel Narthecusius.

NARMALIS, urbs Pisidiæ, uti Cabalis, cujus cives Narmalenses, uti Cabalenses, quemadmodum Ephorus perhibet.

NARNIA, urbs Samnitum, nomen habens à Narno, fluvio prætervehente, auctore Dionysio Antiquitatum Roman. libro XVIII. Gentile, Narniata, uti Caulonia.

NARYX, urbs Locridis, genere fœminino sic dicta. Quidam urbem Narycem appellant, ex qua erat Aïax. Civis, Naycius & Narycia, cujus quoque neutrum genus invenitur. Dicitur quoque Naryx, unde Narycæus, quod genere fœm. & neutro in usu est.

NASAMONES, Gens Libyæ, cujus meminit Callimachus. Et Nasamonis, a Nasamone quodam.

NA-

πηρὸς Ἀ῾ιτικός. Salmasio hic locus erat suspectus in ora sui Stephani, existimanti fortassis corrigendum Ἀ῾ιτικὸς, quod nos in contextum recepimus. Non ignoro casum rectum hujus fluvii apud Græcos esse Ἄ῾ιτις, & apud Latinos *Anax*, sed a gignendi casu nostrer rectum formavit, quod in veterum scriptis, & præsertim in nostro tam frequenter occurrit, ut pigeat hac de re exempla proferre.

[38] Νάρβις, Ἰλλυρίας πόλις.] Apud Suidam retracto accentu legitur Νάρβις, πόλις Ἰλλυρ. Apud Ptol. lib. II cap. ultimo Ναρβῶνα πολίσμα reperitur, sed vereor ne locus sit depravatus.

[39] Νάρθηκις, νησίδιον ἐγγὺς Σάμου &c.] Sectionem hunc nostrer confecit ex verbis Strabonis lib. XIV: Ἐν δεξιᾷ μὲν τῶν ἀφορμιζομένων πρὸς τὸν πόλιν ἐστὶ τὸ Ποσειδίον, εἶτα ἡ πανήγυρις πρὸς τῷ Μυκάλῃ τὸ ἐπιφανέστατον ἱερὸν τῆς. ἐφ᾽ ᾗ δὲ πλεῖ Ποσειδῶνος. εἶτα ἡ Ἀ῾ιτικὴ νησὶς ἡ Νάρθηκις.

[40] Τὸ ἐθνικὸν, Ναρθηκεσιεύς, ἢ Ναρθηκέσιος.] Ita supplevimus hunc locum ex Suida, qui in omnibus editis & MSS valde mutilus circumfertur. Sine dubio Suidas omnia hausit ex Nostro, ita enim ille: Καὶ ἔστι Νάρθηξ νησίδιον ἐγγὺς Φυλῆς Σάμου, ἐν δεξιᾷ πλέοντι. ἡ ἐθνικὸν Ναρθηκεσιεύς, ἢ Ναρθηκέσιος. Verum ex hisce verbis concluderem, insulam fuisse dictam Ναρθηκέσιον, & hoc nomen obtinuisse a ferularum copia, in illa insula nascentium. De qua re certissimi essemus, si integrum opus Stephani prostaret: hoc enim evidenter liquet, nulla ratione & analogia a Νάρθηξ vel Νάρθηκος posse deduci gentile in εύς vel ικός. Ab illis potius deducitur Ναρθηκεσιεύς vel Ναρθηκίς.

[41] Τινὲς δὲ Νάρυκα τὴν πόλιν φασὶν.] Ita hunc locum emendavit Salmasius in Plin. Exercit. cum perperam in cunctis illaris Ναρύκιον exhibebatur. Ut sic legeret, cum permoverent Strabonis auctoritas, ita enim ille lib. IX: Οἱ μὲν ἐβασίλευσέν φασιν ἐνταῦθα τῶν Ὀιλέως παῖδα Αἴαντα ὁ Λοκρὸς, πανταχοῦ δὲ, ὡς φασιν, Ναρύκιον. Sed vulgati perperam exhibebant Ἀ῾ρύκιον.

[42] Ἐξ οὗ ὁ Αἴας.] Alio loco de hominis ejusdem patria hæc leguntur apud Nostrum Ὀ῾ιλεὺς Λοκρὸς μοιχὸς ἦν τῆς Νάρυκος ἢ Λοκρίδος, ἐξ ἧς φασὶ τὸν Αἴαντα γεγενῆσθαι, ubi vitiose editur εἰς Ἄργους, uti monuit Salmasius.

[43] Λέγεται δὲ Νάρυκος.] Igitur casus rectus hujusce oppidi tribus modis efficitur, nempe Νάρυξ, Νάρυκος & Νάρυκα. Apud Hyginum exstat *Naryca*, quod mihi vitiatum videtur, ita enim ille Fab. XIV: *Ilius Oileus & Agrianomes Perseonis filiæ filius, ex urbe Naryca.* Ubi legendum Naryca, vel Naryn, quod ultimum gentile fœm. est.

[44] Καὶ Ναρυκαῖος.] Apud Lycophronem legimus

Καὶ Ναρύκιον ἔσω, καὶ Θρονίου.

Ubi fortassis legendum Ναρυκαῖον. Sed vana modo illa nomina formantur & concipiuntur.

[45] Καὶ Νασαμωνὶς.] Fœminium hoc reperitur in Epigrammate inserti auctoris, hactenus non citato:

Ἐχθαίρω Λιβύων Νασαμωνίδα, φῦλον ἄγριον
Ἔστενον ἐν πέτρῃ νύμφης βαρυπένθεος.
Ἦχθε δ᾽ ἀμαιμάκητον ἐπαντιόωσιν Ἀσσυρίοις.
Ὦ ξυμπᾶς, ψυχρῶν ἄχρις ἔβης Νασάμων.
Φῦλον ἐπεὶ ἀνάγαθον ἐν ὀχυρώμασιν ἀκρόπτοις.
Ἐ᾽χρίμψε πέζυγας Καίσαρ ἔδαφος ἑοῦ.
Αἱ δὲ πρὸν ἀγρόδιλον ἀγριόβιβλ᾽ ἀκορήτως.
Θῆρες, τῶν ἀνδρῶν εἶσι βροτοκτασίης.

[46] Ἀπὸ Νασαμῶνός τινος.] Sic quoque Eustathius scribit ad Dionys. de situ Orbis, horum regionem a rege quodam nomen accepisse, ita enim ille: Οἱ δὲ Νασαμῶνες, τὸ Λιβυκὸν ἔθνος, ἐκ τοῦ βασιλεύσαντος ἔσχον, ἐξ Νασάμωνος βαρυπένθους ἥρωος, ὃς ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἑαυτοῦ υἱοῦ ἐξώστην, ἀφεὶς ἀπὸ τοῦ ὄρους τὸ ἑαυτοῦ σῶμα. Fragmentum illud, in quo Callimachus Nasamones celebrat, invenitur in Scholiis ad Apollon. Rhod. Argonautica lib. IV, ad verba: Περὶ δὲ τῶν παρὰ μείρακας Καλλίμαχος, τὰ λέγων.

Δίκτυον Λιβύης ἐφοπλίδες, ἢ Νασαμῶνες
Λίθῳ τὴ βλωρὰς ὄτριας ἐπιβλάσαν.
Μαίνεο μοι ξείνων ἐφίλων. --- --

47 Νά-

ΝΑ΄ΣΤΟΣ, [47] πόλις Θρᾴκης. χρᾶται καὶ Νέστος. [48] Ἀπολλόδωρος δευτέρᾳ περιηγήσεως.

ΝΑΥ΄ΚΡΑΤΙΣ, πόλις Αἰγύπτου, [49] ἀπὸ Μιλησίων τότε θαλασσοκρατούντων ἐπὶ Στρόβων ἐπτακαιδεκάτῃ. ὁ πολίτης Ναυκρατίτης, [50] ἐθνικῶς Ναυκρατίτης· καὶ Ναυκρατιώτης, ὡς Πηλουσιώτης, ἴσως ἀπὸ τοῦ Ναυκράτιον. [51] ἡ Ναυκρατία, ὡς Ἰταλία Ἰταλιώτης.

ΝΑΥ΄ΠΑΚΤΟΣ, [52] πόλις Αἰτωλίας. [53] ἀπὸ Ναυπηγίας τῶν Ἡρακλειδῶν, ὡς Ἔφορος, καὶ Στράβων. [54] ὁ πολίτης Ναυπάκτιος, καὶ Ναυπακτία.

ΝΑΥΠΛΙΑ, πόλις Ἄργους· Στράβων ἐγγύθεν. [55] ἀπὸ τοῦ πλοίων ναυσὶ παρασκευάσαι [56] οἱ οἰκήτορες Ναυπλιεῖς, ὡς Στράβων· ἐθνικὸν Ναυπλία.

ΝΕ΄ΑΙ, [57] νῆσος πλησίον Λήμνου, [58] ἐν ᾗ Φιλοκτήτης κατά τινας ἐδήχθη ὑπὸ ὕδρου. ἁλίσκεται δὲ ἀπὸ τοῦ συμπνίξαντος Ἡρακλέα.

A NASTUS, urbs Thraciæ. Scribitur quoque Nestus, auctore Apollodoro libro secundo Periegeseos.

NAUCRATIS, urbs Ægypti, condita a Milesiis qui tunc temporis maris imperio potiebantur. Strabo libro XVII. Civis, B Naucratita, & genere fœmin. Naucratitis. Dicitur quoque Naucratiota, uti Pelusiota, fortassis a Naucratium, vel Naucratia, uti ab Italia Italiota.

NAUPACTUS, urbs Ætoliæ, sic dicta, quod Heraclidæ ibi classem compegerint, C auctoribus Ephoro & Strabone. Civis, Naupactius, & naupactia.

NAUPLIA, urbs Argorum, cujus meminit Strabo lib. VIII. Inde sic dicta, quod navibus ad eam adnavigent. Incolæ, Nau- D plienses, ut ipse Strabo perhibet. Et Naupplia.

NEÆ, insula Lemno vicina, in qua juxta nonnullorum opinionem Philoctetes ab hydro morsus est. Sic dicta est a νεῖσθαι, quod

[47] Νέστος, πόλις Θρᾴκης.] Codices calamo exarati habent Νέαστος, quod etiam Aldinæ Juntinæque editionis præfecti sequuti sunt. Fortassis idem est oppidum quod in præcedentibus appellatur Νεαίστος. Xylandrum, & nos ex eo veram lectionem divulgasse, liquet ex Suida, apud quem hodie legitur, Νέστος ἡ καὶ βαρβαρικὴ πόλις Θρᾴκης ἣ ἐλήφθη ὑπὸ Νέρωνος.

[48] Ἀπολλόδωρος δευτέρᾳ περιηγήσεως.] Fortassis legendum est περιηγητικῶν, quemadmodum Apollodorus alibi in locis a Stephano allegatur.

[49] Ἀπὸ Μιλησίων τότε θαλασσοκρατούντων.] Quemadmodum in voce Βύσταλλος allegatur Eusebii Hist. Ecclesiastica, ita hoc loco eum sine dubio citavit Stephanus, quem prætermisit Epitomator: nam bene observatum Scaligero, hæc ipsa verba esse Eusebiana, quem vide ad Euseb. pag. 73. Suidas eadem de Milesiis perhibet, cujus verba hunc in modum sunt corrigenda: Ναύκρατις πόλις αἴνη Αἰγύπτου, ἀπὸ Μιλησίων κτισθεῖσα, ὅτε ἦν θαλασσοκρατοῦντες. ταύτης πολίτης ὁ σοφὸς Ἀθήναιος, ὁ τῶν Δειπνοσοφιστῶν. Hinc originem duxit Athenæus, uti in Deipnosophisticis perhibetur lib. XI cap. VIII.

[50] Καὶ ἐθνικῶς Ναυκρατίτης.] Ab omnibus libris editis MSS aberat ultima vox, quam nostro reddidi, scicio quo fato deperditam: nam illa in vas excusum digniori lexui adscribuntur.

[51] Ἡ Ναυκρατία.] Ita etiam olim hæc urbs videtur appellata. Steph. Περξικωπαλις, ἀπὸ Ναυκράτεως ἡ πόλις Περξικωπαλίτης.

[52] Ναύπακτος, πόλις Αἰτωλίας.] Auctores suos habet noster, dum urbem hanc Ætoliæ adscribit, nempe Scylacem, Ptolemæum, Apollod. & alios. Sunt vero nonnulli, hanc urbem Locris Ozolis attribuentes, ut Thucydides Dicæarchus aliique. Sed auctores quare deferepant, refert Strabo lib. IX: Τῶν μὲν ἑσπερίων Λοκρῶν Ὀζολῶν ἡ μεσόγειον . . . . . πόλεις δὲ ἔχειν Ἀμφισσαν καὶ Ναύπακτον. Sed addit deinde Strab. Ἔστι δὲ καὶ Αἰτωλῶν Φιλίππου κατασκάμμα.

[53] Ἀπὸ ναυπηγίας τῶν Ἡρακλειδῶν.] Strabo, qui poli hæc verba allegatur, hilloriam ex Ephoro hausit, uti lib. IX additicimus: Ὁ δὲ λιμὴν ἀπὸ τῆς ναυπηγίας ἐκεῖ γενομένης· ἔστι τῶν Ἡρακλειδῶν εἰκὸς ναυπηγησάμενον τὸν στόλον, οὗ φησὶν Ἔφορος, ἀνορθῶσαι τὴν κάτοδον. Plura de hac navium fabricatione leguntur apud Apollod. lib. II. Pausan. in Phocicis & Suidam in voce Ναύπακτος.

[54] Ὁ πολίτης Ναυπάκτιος.] Apud Goltzium in vet. Græcia reperitur nummus cum inscriptione ΝΑΥΠΑΚΤΙΩΝ. Exstat quoque apud Thucyd. lib. II ubi refert, Timocratem Laconem sibi intulisse manus: Ἐσφαξεν ἑαυτὸν, καὶ εἶπεται ἐς τὸν Ναυπάκτιον λιμένα. Et Cleomenes Naupactius memoratur Polybio lib. V.

[55] Ἀπὸ δὲ τοῦ ναυσὶ παρασκευάσαι.] Sunt hæc Strabonis verba, quæ reperiuntur libro allegato: Μετὰ δὲ τὸ Τρίκρανον ἡ Ναυπλία τὸν Ἀργεῖον ταμίσεται κόλπον, ὃν οἱ ἔσχατοι λιμὴν δὲ τοῦ ναυσὶ παρασκευάσαι.

[56] Οἱ οἰκήτορες Ναυπλιεῖς, ὡς Στράβων· ἐθνικὸν Ναυπλία.] Gentile ΝΑΥΠΛΙΕΥΣ frequentissime occurrit apud Pausan. lib. IV. Οἱ τῶν Ναυπλιέων ἐπὶ τοῦ Ἀπολλωνιακοῦ διαχρίσεις Δημοκρατίδην βασιλεύουσιν ἐξ Ἄργους. Ultima hujus tmematis vox vel omnino removeri posset, vel corrupta est. Forte legendum, καὶ Ναύπλιος, quod satis analogice progentili accipi posset.

[57] Νῆσος, νῆσος πλησίον Λήμνου.] Ferme eadem leguntur apud Suidam & Phavorinum. Suid: Νῆσος, νῆσος πλησίον Λήμνου. τὸ δὲ ὄνομα, ἀπὸ κολυμβητοῦ. ἢ ἀπὸ νεῖσθαι φασι Ἡρακλέα· ἐπεὶ δὲ ἐκεῖ πάντες Φιλοκτήτην ἐδήχθη ὑπὸ ὕδρου. Νῆα δὲ φησὶν ὁ Μουσαῖος ἰδιωτικῶς, Νεῖον. Non tantum Lemno hæc insula fuit vicina, sed etiam Lemniæ ditionis fuisse videtur ex Antigoni Hist. Mirab. cap. IX: Ἐν δὲ τοῖς τῶν Λημνίων ὅροις, τοῖς ἐκλιπούσαις Νήσοις, σπάνιος ἡ γένεσις. ἀλλὰ καὶ τοῦτο τῆς τε Δήλου.

[58] Ἐν ᾗ Φιλοκτήτης κατά τινας ἐδήχθη ὑπὸ ὕδρου.] Bene additur κατά τινας. Nam nonnulli statuunt, ipsum in insula Chryse, Lemno etiam proxima, serpentis morsu laborasse, sic enim scribit Pausanias in Arcadicis: Λήμνιοι δὲ πλὴν ὀλίγων ἀπὸ παλαιοῦ Χρυσῆς νῆσον, ἐν ᾗ ὁ τοῦ Φιλοκτήτου χαλκοῦς συμφορᾷ ὄφεως ἐν ᾗ ὕδρᾳ φασί. Lycophronis Scholiast. perhibet, Philoctetem in Lemno decubuisse, prius tamen laciatum a serpente hydro, qui alio nomine chelydrus appellatur, sic enim ille: Ἔχει δὲ ἐν Λήμνῳ ἀγάλμα δαιμόνιον ὑπό τινων ὕδραν, ἄλλων δὲ χελύδρου λεγομένου, ὑπ' ὀφεως ἐν Χρυσῇ τῇ μεγαλοπόλει ἐν Ἀρκαδίᾳ. Vide præterea Scholiast. ad Sophoclis Philoctetem pag. 386.

τὸ ἐθνικὸν, Νεαῖος. [10] Ἔστι καὶ Νέα κώμη, καὶ Φρύγιον Μυσίας. τὸ ἐθνικὸν, τὸ αὐτό.

ΝΕΑΝΔΡΕΙΑ, πόλις Τρωάδος ἐν Ἑλλησπόντῳ, ὡς Χάραξ. [11] ἔνιοι δὲ Λεάνδριον γράφουσι διὰ τοῦ λ, κακῶς. λέγεται καὶ Νεάνδριον οὐδετέρως, ὡς Θεόπομπος. [12] ὁ πολίτης Νεανδρεύς, ὡς Στράβων.

ΝΕΑΠΟΛΙΣ, πόλις Ἰταλίας διάφορος, [13] ἐν ᾗ Παρθενόπη ἤρητο, μία τῶν Σειρήνων. [14] ὁ πολίτης, Νεαπολίτης. ἔστι καὶ ἄλλη Λιβύης, καὶ ἄλλαι.

ΝΕΓΛΑ, [15] πολίχνιον Ἀραβίας Γλαύκῳ δὲ τῷ Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας. τὸ ἐθνικὸν, Νέγλιος, ἢ Νεγλίτης, τῷ ἔθει τῆς χώρας.

ΝΕΔΗ, [16] πόλις Ἀρκαδίας. ἀπὸ νύμφης Νέδης. Εὐφορίων δὲ Νεδίην καὶ αὐτὴν φησι. [17] τὸ κτητικὸν, Νεδήσιος.

ΝΕ-

quod tradant Herculem ad eam adnatasse. Gentile Neæus. Est quoque, Nea vicus & castellum Mysiæ, quod idem gentile habet.

NEANDRIA, urbs Troadis in Hellesponto, cujus Charax meminit. In quibusdam libris male scribitur per L Leandria. Dicitur quoque Neandrium genere neutro apud Theopompum. Civis, Neandrensis, uti Strabo auctor est.

NEAPOLIS, urbs Italiæ eximia, in qua Parthenope excepta est, una ex Sirenibus. Civis, Neapolita. Est quoque alia Libyæ, & præterea aliæ.

NELGA, oppidulum Arabiæ, cujus meminit Glaucus Antiquitatum Arabicarum libro II. Gentile, Neglius, sive Neglin, juxta regionis consuetudinem.

NEDE, urbs Arcadiæ, a nympha Nede sic dicta. Hanc ipse Euphorio Nedeen appellat. Possessivum, Nedeensis.

NE-

[10] Ἔστι καὶ Νέα κώμη.] Strabo lib. XII. hujus meminit hisce verbis, & situm accurate ob oculos ponit: Ἐν δεξιᾷ δὲ τῷ Αἰσήπῳ μικρὸν Πολίχνιον τὸ Πολιτικὸν ὑπὲρ Νέας κώμης, καὶ ἱερὸν Διός.

[11] Ἔνιοι δὲ Λεάνδρου γράφουσι διὰ τοῦ Λ κακῶς.] Ita legebat emendabatque Salmasius in margine sui Stephani, addens deinde pro Λεάνδρου scribendum Ἀνδρίου. Perperam in hactenus editis exhibebatur γράφει, quod vitium fepenumero oritur ex compendiaria scribendi ratione. Hæc Salmasiana correctio facillime fulciri posset auctoritate Suidæ, apud quem legimus: Νεάνδρεια, διὰ τοῦ Δ καὶ Ν Ἀνδρεῖον γράφουσι κακῶς. Verum etiamsi apud Suidam sic legatur, non tamen mihi videtur extirpandum illud Stephani Λεάνδρου. Habuit enim hujus urbis appellatio terminationem in ος, uti evidenter constat ex Plinio lib. v cap. XXX, ibi *Neandros*, non *Leandros* dicitur. *Intercidere Cane, Lysimachia, Atarnea, Carene, Cisthene, Cilla, Coeilium, Thebæ, Assyre, Chrysa, Palæscepsis, Gergithes, Neandros.* Ex ex Geog. Cedreni Historiarum Compendio, ubi de Cygno Priami cognato sic loquitur: Περιέρχεται δὲ τοὺς Κύκνου τοῦ ὑιοῦ, συνορίας δὲ Περκώτην, ἄρχων δὲ πόλεων Νεανδρίας, μὴ πολλὰ πόλεσιν πολεμικὰς πολιτείας, ἐπιβὰς καὶ ἀυτῶν. Ex verbibus paucis interjectis ibidem sequitur: Καὶ ὁ μὲν τοῦ Τυδέως ὑὸς Διομήδης, πλὴν τοῦ ἱερωσύνης Κύκνου πάλιν Νεανδρεὺς, καὶ τοὺς ὑὸς καὶ πλὴν χώρας ἀυτοῦ πόλεως ἀστεροπαίους &c. Hinc evidenter constat urbem etiam *Neandrum* appellatum fuisse.

[12] Ὁ πολίτης Νεανδρεύς, ὡς Στράβων.] Apud nostrum idem gentile occurrit in voce Φοινῖκα, & apud Strab. lib. XIII: Τῆς μὲν γὰρ Ἀλεξανδρείας, νεανδρεὺς ὑπάρχων), καὶ ἄνωθεν ἐντὸς Λιβύης ὄντας μυστηρίοις. Præterea ab hoc oppido formatur gentile νεανδρεικὸν, exhibetur enim nummus Valeriani apud Pyrrhum Ligorium cum hac inscriptione ΝΕΑΝΔΡΕΙΑΙΩΝ. Apud Antigonum in Hist. Mirab. corrupte legitur Νεανδρίδων pro Νεανδρίων, ita enim cap. CLXXXVII: Φασὶν δὲ οἱ περὶ ταῦτα τόπους τῆς Λιβύης, ἐν οἷς τῶν νεανδρίδων τὰς βύβλους ἐκ τῶν φύλλων ἐκθλίβουσι χάρτας. Femininum νεανδρὶς inde derivatum usurpat Strabo lib. X, ubi tradit in Creta fuisse Samonium orientale promontorium, & planicies in Neandride & Alexandreorum solo, ita enim ille: Γαυκαίρεται τὴ τῆ Ἀθηναιτίδος, ἐν Γαυκαίρεται ἐν Κρήτῃ. Σαμώνιόν τε τὸ ἀνατολικὸν ἀκρωτήριον τῆς νήσου, ἐ πεδία ἐν τῇ νεανδρίδι, ἐ τῇ Ἀλεξανδρέων.

[13] Ἐν ᾗ Παρθενόπη ἤρητο, μία τῶν Σειρήνων.] Apud Suidam de hac Parthenope sic legimus: Νεάπολις, πόλις Ἰταλικὴ διάφορος· ἐν ᾗ Παρθενόπη ἤρητο) Σειρήν· ἀγωνίας. Non sequitur tamen, vulgatam Stephani lectionem debere sollicitari. Se ipsum satisexplicat in voce Φάληρον, ita enim ibi de Parthenope: Ἐν ᾗ τῇ πόλις ἐν Ὀπικοῖς, εἰς ἣν ἐξεπέμφθη Παρθενόπη ἡ Σειρήν, ἡ καλεῖται Νεάπολις. Ex hisce verbis manifeste satis liquet, τ' ἤρητο in mendi suspicionem nequaquam venire, nam Parthenope, quæ ædita est, etiam optime exegta dicitur, quemadmodum τ' ἤρητον sine dubio interpretandum.

[14] Ὁ πολίτης Νεαπολίτης.] Passim apud antiquarios occurrunt numismata in quibus conspicitur ΝΕΑΠΟΛΙΤΩΝ. Sed addit Spanhemius etiam in quibusdam inveniri ΝΕΟΠΟΛΕΙΤΩΝ, eamque diversam scribendi rationem originem habere vel ex veteri consuetudine, vel loci dialecto, vel quod multæ literæ ob soni vicinitatem eodem modo pronuncientur.

[15] Νέγλα, πολίχνιον Ἀραβίας.] Idem videtur oppidum, quod a Suida Νίγλα dicitur, a Ptolem. Νιγλά, a Strab. Νιγλ, & a Cedreno, Callisto & Zonara Νίγλα. Fortassis auctores omnes recensiti ex Stephano sunt corrigendi.

[16] Νέδη, πόλις Ἀρκαδίας.] Solus Suidas, sine dubio ex Stephano, hujus urbis meminit: Νέδη, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ νύμφης Νέδης. γεγένηται ἡ Καλλίστῳ ἡ πόλεως ταύτης. Sed ex Pausania, qui nobis accuratissimam Arcadiæ descriptionem reliquit, non apparet urbem hoc nomine exstitisse, sed quidem Nedam nymphan Jovis nutricem, quæ fluvio nomen dedit. Eum videsis in Arcadicis. In eadem quoque de Neda, versabatur opinione Callimachus Hymno in Jov. quæ Jovem in recessum Cretensem portaverat, ut clam ibidem educaretur, sic canens:

Οὐδ' ἀλίλου ἀνέτλην ἐς χέρας, ἀλλὰ σ' ἐγὼ γε
Κύνα Νήδιον ἐνάριθμον. — — —

[17] Τὸ κτητικὸν, Νεδήσιος.] Melius hæc exhibet Suidas loco proxime citato. Hinc est quod centum multo commodius in Stephano posse legi. Οὗ τὸ ἐθνικὸν γεδήσιος. Nam illud gentile, & juxta Suidam

ΝΕ΄ΔΩΝ, [67] πόλις καὶ τόπος τῆς Λακωνικῆς. τὸ πτωτικὸν Νεδώνος, καὶ Νεδωσία ἡ Ἀθηνᾶ. κλίνεται δὲ Νέδωνος.

NEDON, urbs & locus Laconicæ. Locale Nedusius, & Nedusia Minerva. In genitivo habet Nedonis.

ΝΕΙΛΟΣ, [68] πόλις Αἰγύπτου· Ἑκαταῖος περιηγήσει αὐτῆς· καὶ ἱερὸν Νείλου B ἔχουσι τὸ ἐθνικὸν τῆς πόλεως, [69] Νειλοπολίτης. [70] εἰ δὲ ἡ πόλις μόνη κέκληται, [71] ἰθυντικῇ ἔπεσθαι τῷ κτητικῷ δεῖ καὶ παρὰ τοῦτο Νειλεύς, ὡς Ἀπολλώνιός φησιν. [72] ὅσα δὲ τῶν κτητικῶν παραλήγεται διὰ τοῦ ι, ἢ διὰ χρηστικοῦ μετὰ τοῦ πρωτοτύπου, ἢ πλῆν ἑξῆς μόνον [73] διὰ τοῦ ι· οἷον Φέρε-ης, Ποσειδώνι-ος, Ἑλικώνι-ος, Ῥόδι-ος, [74] Σά-

NILUS, urbs Ægypti, de qua Hecatæus in Periegesi. Et templum Nili fluvii. Urbis gentile dicitur, Nilopolita. Si autem sola urbs vocata fuerit Nilus, non addito vocabulo πόλις, tunc sequendum est possessivum fluvii, quod est Niliæus, uti perhibet Apollonius. Omnia enim possessiva quorum penultima est Iota, fiunt a genitiva primitivi, & casum rectum solummodo per Iota efferunt, uti Posidonius, Heliconius, Rhodius, Sacius. Quæ vero natura sua in penultima

dus oppidi nomen non formatur, a Nilo Stephani, id Euphorionis Νῖλος.

[67] Νέδων, πόλις καὶ τόπος τῆς Λακωνικῆς.] Et hunc hem Suidas accuratius ex nostro exhibet, apud quem igitur: Νέδων, πόλις καὶ τόπος Λακωνικῆς, κλίνεται Νέδωνος. ὅθεν καλοῦνται Ἀθηνᾶ. Judico igitur, ex hîc verbis iam constare, legendum in Stephano, Νέδων πόλις καὶ τόπος τῆς Λακωνικῆς. Sed multo evidentius hoc apparebit, si addiderim verba Strab. lib. VIII. unde hanc sectionem confecit Stephanus, ἔστι δὲ Φηραὶς νῦν ἐκβαλοῦσα, φίλον ἀφ' ἧς Λακωνικῆς, ἐν δὲ τῇ πόλει. ἴσχε δ' ἐνίοτε ἐπίκλησιν Ἀθηνᾶς Νεδούσης ἡ ἐν Πασσαῖς ἐν ἴσῃ Ἀθηνᾶς Νεδουσίας, ἐφ' ἧς ἐστὶν ὁμώνυμος τόπος καὶ πόλις Νέδων. Præter loci & fluvii nomen, etiam hîc exstat gentile, ut & gignendi casus de quibus hac sectione Stephanus.

[68] Νεῖλος πόλις Αἰγύπτου.] Non puto hunc locum tunc esse immunem. Legendum, Νειλόπολις, πόλις Αἰγύπτου, liquet hoc evidenter ex gentili addito, Νειλοπολίτης. Etiam ut plurimum ab aliis oppidi nomen conjunctis vocibus effertur, uti apud Peol. lib. περὶ ν, qui urbem in Heracleote nomo collocat.

[69] Νειλοπολίτης.] Apud Goltzium & Occonem nummus invenitur cum hac epigraphe: ΝΕΙΛΟΠΟΛΕΙΤΩΝ.

[70] Εἰ δὲ ἡ πόλις μόνη κέκληται.] Salmasio hic locus valdeque mutilus, legebatque in margine sui libri, εἰ δὲ ἡ πόλις μόνη κέκληται Νεῖλος, non adjecto vocabulo πόλις.

[71] Ὀφείλει ἕπεσθαι τῇ κτητικῇ ἡ παρωνύμῳ Νειλεύς.] Hæsitavit olim mentem Stephani: si quis a voce Νεῖλος gentile deducere conetur, sequi debet formam possessivi, quod est Νειλῷος. Eustathius in Comment. Dionys. A tribus localibus ab hac voce formatis, Νειλῷος, quod mirum est, non agnovit, sic enim ille ad v. 1500: Τοιοῦτος δὲ ὁ Νεῖλος, ὃν ἐκ μόνου Νείλου, ἢ Νειλέως, ἢ Νειλώου, ἀλλὰ τῆς Νειλόπης, ἔστιν ὅτε ἡ Νειλὼ ἐκβολὰς ἐκλαβόντες τινὲς, γλυκεῖς εἶπον. ἐκ κεῖνης ἔστιν ἡ Διονυσιακή. Facetoſi admodum sunt Joh. Tzetzæ versus, quibus plurima Nili derivativa componitur, sic enim ille Chil. x Hist. ccc:

Νειλέας δ' οἶδεν ῥήσεως ἐπιγελᾶν ποιῆ λόγους,
Νείλους, Νειλεῖς δὲ γράφειν ῥήσεσίν οὐκ οἶδεν,
Καὶ ποῦ ἐστὶν Νειλεὺς δ' ἀφ' γραφῆς οὐκ οἶδεν,
Εἰ ἐκβλύσει ἐκ ἀντῆς ἢ ἀπὸ τῶν Νειλείων.
Κτίσμα δ' Νειλέως δέ, τῆς Διονύσου Νειλέως.
Ὡς ἐν πολλοῖς, ἢ δ' Νειλεὺς, ἐκβιογλυφεῖ χρόνῳ.

Tali derivativa hi versiculi exhibent, sed Νειλεύς-ptissimum est in usu. Eustathius in Comment. ad Iliad. pag. 1059. Τοῦτον δὲ ἐφεξῆς) ποταμὸν λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ εἶναι τὸ Νείλου ῥέεθρον ὑπὸ Διὸς Μαιήσιον ἐφέρεσθαι. Procli ad Armenios de Fide: Εἰ γοῦν ἐξ ἀπορρήτων, ἢ ἐξ οἴου ἄλλου γένους, ὡς ὁ ἔφορος ἐκ μυθικῆς ἀρχῆς ἀπήγαγε δόξαν, ἢ ἐκ τῶν ἱστορικῶν ἀκολουθίαν, ὡς τὸ Νειλεῖον ῥεῖθρον ἐξ οὐδενὸς μυθολόγησε. Sed præter derivativa jam enumerata, etiam inveni Νειλεύς, quod est in Leonidæ epigrammate inedito:

Καὶ λέγε ἱστορίᾳ κατερεύθεον ἐκβολάδας,
Καὶ βίον ὃν φιλίῃ παῖς τε βεβωκεν.
Τῶν δ' ἐκπεζέσαι χρὴ δῶρα ἑκηβόλου
Δῶρον ἐ πολλοὺς πίσυνος ἀνδρονίλου.

Sed ut concludamus: deducuntur ab hac voce Νεῖλος, & inde πολιτικὸς, uti à Κρανεῖος Κρανειώτης, deinde Νειλεὺς, Νειλῷος, Νειλώου, Νειλεὺς & Νειλεὺς, si Tzetzæ in hac re fidendum. Femininum Νειλέης occurrit apud Euseb. lib. IX de Præpar. Euang.

Οἵ τε πολὺν πίνοντες ὕδωρ Νειλῆΐδος ἀκτῆς.

Quam vocem Latine expressit Martial. lib. X Epig. VI de Adventu Cæsaris.

Dicendo eques, & picti tunica Niloticle Mauri
Ibitis, & populi vox erit una, venit?

Formam possessivorum Noster non expressit, quamquam de ea mentionem fecisse Stephanum ingenuino opere nullus dubitem. Apud Latinos in usu sunt *Niloticus* & *Niliacus*. Martial. lib. VI Epig. LXXX:

Ut nova dona tibi, Cæsar, Nilotica tellus
Miserat hybernis ambitiosa rosis.

Possessivum *Niliacus* apud Martialem tam frequenter occurrit, ut supervacaneum censeam exemplum in medium adducere.

[72] Ὅσα δὲ τῶν κτητικῶν παραλήγεται διὰ τοῦ ι.] Hic locus in omnibus libris mutilus circumferebatur hunc in modum: Ὅσα δὲ τῶν κτητικῶν * τοῦ ι. Salmasius in margine sui Stephani ita supplevit, uti nos excudi curavimus. Ut verum fatear, plura mihi huic videntur desiderari, & si quis locum supplere tentaverit, is consulat Etymologici Mag. Auctorem, qui in voce Ἀθηνᾶ varios possessivorum canones exhibet. Fortasse totus locus in nostro hunc in modum est concipiendus: Ὅσα δὲ τῶν κτητικῶν διὰ τοῦ ι παραλήγεται, ἢ διὰ χρηστικοῦ μετὰ τοῦ πρωτοτύπου, ἢ πλὴν ἑξῆς μόνον διὰ τοῦ ι διφθόγγου, ὡς Ποσειδώνι-ος &c. Hanc conjecturam in versione sequuti sumus, sed si quis huic loco præstantiora præsidia exhibuerit, mihi & aliis fecerit rem gratissimam.

[73] Διὰ τοῦ ι διφθόγγου.] Libri omnes repræsentant διφθόγγου, sed ordo postulabat, quod jam divulgamus, & quod deinde vidimus in Perusino codice exhibitum.

[74] Σείκι©. τὸ δὲ φύσει μὲν διφθόγγῳ ξυλλεγόμενα, οὐδέποτε τὸ προκείμενον σχῆμα ἀποπλεῖ. ἔστι γὰρ τὸ Κηπεῖ©, [75] ἢ Νειλεῖ© ἐθνικὸν οὕτω ὁμολόγως ξυλλαμβάνῃ.

NEMAUSUS, urbs Galliæ, quæ a Nemauso, uno ex Herculis posteris, nomen accepit, auctore Parthenio. Gentile, Nemausius, sive Nemausinus propter formam regioni solitam.

NEMAUSUS, urbs Galliæ, quæ a Nemauso, uno ex Herculis posteris, nomen accepit, auctore Parthenio. Gentile, Nemausius, sive Nemausinus propter formam regioni solitam.

NEMEA, regio Elidis, in qua habitabant Dryopes. Gentile, Nemeus, & Nemeæus, auctore Strabone libro VIII. Et Nemea dicitur, & Nemeetes Jupiter, & Nemeetæ. Cives urbis Locridis appellantur Nemeïi, unde quoque adverbium ex Nemea.

NEMEA, regio Elidis, in qua habitabant Dryopes. Gentile, Nemeus, & Nemeæus, auctore Strabone libro VIII. Et Nemea dicitur, & Nemeetes Jupiter, & Nemeetæ. Cives urbis Locridis appellantur Nemeïi, unde quoque adverbium ex Nemea.

NEOCÆSAREA, urbs Ponti, ejus

[74] Σείκι©.] In omnibus libris legebatur Σίβι©, quod erat vitiosum. Vide in vocabulo Σείκ©.

[75] Ἢ Νειλεῖ©.] Sic correximus ex Ms Perusino, perperam enim in vulgatis legebatur Νειλῶ©. Sed postea vidi sic etiam in Aldina & Juntina exhiberi.

[76] Νέμαυσ©, πόλις Γαλλίας.] In Veneta Florentinaque editione pessimo errore legebatur, Νίμαυσ©, πόλις Γαλλίας, quod vitium correxit Xylander. quem sequimur, neque aliter legebat Suidas, Νίμαυσ©, πόλις Γαλλίας· ἀπὸ Νεμαύσου Ἡρακλείδου. Urbs est Galliæ Narbonensis antiquissima notissimaque, cujus situm videsis apud Strab. lib. IV. Gallis hodie dicitur *Nismes*.

[77] Τὸ ἐθνικὸν Νεμαυσῖν©.] Gentilia ex lege artis bene videntur formata. Latino ore NEMAUSENIS dicitur, quod est apud Suet. in Tib. *Adeo ut imagines ejus & statuas Nemausenses subverterint.*

[78] Νεμέα, χώρα τῆς Ἠλείδ©.] Huic sectioni vel ab Epitomatore, vel a librariis, vel alio quodam fato inignem injuriam fuisse illatam, non est quod quis in dubium vocet. Nam nulla hoc loco mentio sit de Argiæ Nemea, quam noster sine dubio verbis Strabonis, ex libro VIII. allegatis, adstruxerat: Imo nulla etiam fit mentio de oppido Locridis, quod indubitanter nostrum descripsisse censeo, quia in fine hujus emendatis τὰς πολίσσας τῆς Λοκρίδ© πόλεις commemorat. Argiæ Nemea nomen habet a Nemea Selenæ & Jovis filia: vel a bubus, qui ab Argo ibidem pascebantur, vel à Danai libris, qui locum sorte dividebat, teste Anonymo in Prologo ad Pindari Nemea: Ἔστι δὲ ἡ Νεμέα τῶν Ἀργείων ἀπὸ χώρας μεθορίου ἀπεχούσης δὶς Νεμέας ἀπὸ Σελήνης καὶ Διός· ἢ ἀπὸ δύο βοῶν τῶν τοῦ Ἄργους νεμομένων ἐν τῇ χώρᾳ· ἢ ἔστιν Ἥρας ἄγαλμα· ἢ δύο τῶν Δαναοῦ παίδων· ἢ καταπεσόντος ἢ ἐκλειφθέντος ἀπ' οὐρανοῦ. Ita hic locus erat supplendus, qui in omnibus libris mutilus circumfertur. Alii tamen hanc Nemeam Asopi filiam statuunt Pausan. in Corinthiacis: Τὸ δὲ ἔπειτα λέγουσι τῇ χώρᾳ Νεμέαν δοῦναι ὄνομα Ἀσώπου. Etymologici Mag. Auctor etiam a pascentibus bubus, vel a Danai liberis, sorte regionem dividentibus, nominis etymologiam deducit, sed cum in ejus verbis lacuna una & altera conspicitur, integrum locum adscribam: Νεμέα, τόπ© ἐν Ἄργει· διὰ τὸν νεμομένων ἐκεῖσε βοῶν, ἢ διὰ τὴν Ἥρας ἑορτήν· ἢ διὰ τῶν Δαναοῦ παίδων, οἱ καταπεσόντ© ἢ ἐκλειφθέντ© τοῦ χωρίου. In vulgatis non apparent vocabula ἑορτή, neque etiam παίδων, quæ necessario requirebantur, uti liquet ex argumento ad Pindari Nemea jam allegato. De Argi bobus refert Etymol. Mag. Auctor in voce Ἄφιν©, ex libro II Bithyniacorum Arriani.

[79] Τὸ ἐθνικὸν, Νεμαυσῖν©, καὶ Νεμαεῖ©.] In Florentina exhibetur, Νίμαυσ© καὶ Νιμαεῖ©. Quod in hac editione repræsentatur, etiam Aldus & Xylander agnoscunt. Gentile Νεμαεῖ© frequenter occurrit apud Paus. in Corinth. Θύουσι δὲ Ἀργεῖοι τῷ Διὶ τῷ ἐν τῇ Νεμέᾳ, καὶ Νεμέου Διὸς ἱερεῖα ἀποφαίνουσι καὶ δὴ καὶ δῆλον ἀγῶνα ἀνδρῶν ἀποδεικνύουσι, Νεμέων παντελῶς τῶν χειμερινῶν. Sed hoc infra formatur ab oppido Locrico, quod Grammatici non libenter confundunt cum gentili deducto ab oppido Elidis. Accurate videtur distinxisse Suidas hisce verbis: Νεμαεὺ© ὁ ἐκ τῆς Νεμέας τῆς Λοκρικῆς ἢ ἀπὸ τῆς Ἠλείας Νεμέας πόλεως. Νίμα© ἀναγράφεται, καὶ Νιμαεῖ©· ἔδει δὲ καὶ Νεμαίτης· ὡς δῆλον ἐκ τοῦ Διὸς Νεμαίτης. Illud autem gentile Νεμαεῖ© est apud Strab. lib. VIII: Καὶ πρὸ αὐτῶν τῶν Νεμαίων ἔστιν πόλισμα. Factum est etiam Νιμαεῖ© duplici diphthongo apud Hesiodum in Thog. Posteriore in Νιμαεῖ©, quod apud nostrum non est, inveni apud Plutarch. lib. V Sympos. Quæst. III. Ὕστερον δὲ ὁ ἀρχαῖ© ἐκεῖ γράφων, ἐν τῷ Νεμαείᾳ πανηγύρει μαθόντων ἀμῶν τῶν ἐν πόλει πίθων.

[80] Καὶ Νεμέα λέγεται.] Fœmininum hoc deductum videtur a Νεμέ©. Verum si scripseris Νέμεα, tunc ludicra intelligenda sunt. Exstat illud tam apud Ephorum lib. XXIII, & apud Hyperidem in orat. contra Patroclem, citante Harpocratione in Νέμεα χωρίον· ἔστι τόπ© τῆς Ἰωνικῆς ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, πλησίον τῆς Νεμέας χωρίον. Ἔστι δὲ καὶ ἄλσος τοῦτο, Νεμέου συνεχὲς τῷ καλουμένῳ Τανάγρῳ ἐν τῇ καλῇ Παιτροκλείᾳ.

[81] Οἱ πολῖται τῆς Λοκρίδ©, πόλεως Νέμης.] De hoc oppido Locrico mentionem fecit Plutarchus in Septem Sap. Convivio, ubi de morte Hesiodi loquitur: Ἀπέθανεν οὖν αὐτὸν οἱ τῆς πολίσσης ἀδελφοὶ τῶν Λοκρικῶν Νέμεαν οἰκήσαντα. Ergo hinc liquet, sectionem hanc esse mutilam, debebant enim antea nulla de ipso oppido præcedere, antequam de oppidanis mentio celebratur.

[82] Καὶ Νεμέᾳθεν ἐπάξασθαι.] Adverbium hoc invenitur apud Plutarchum lib. V Sympodiac. Quæst. III, ubi illud citat ex Callimacho:

Ζῆλον τῶν Νεμέᾳθι, πόνον δ' ἀναλημάτεσσι,
Ἢ, πρὸς ἀμαιμακέτας ἔπεα τίνας ἐκφέρε.

[83] Ποντικὴ πόλις.] Satis non est ex Geographicis urbs, quæ fuit Metropolis Ponti Polemoniaci, nisi Am. Marcellino lib. XXVII. Terræ motu periit, auctore Paulo Diacono lib. II. Hist. Miscel. *Tunc etiam tota motus maximus in urbibus factus est, & præcipue in Anti-*

λης. [84] τὸ ἐθνικὸν, Νεοκαισαρεὺς, ὡς Α
κλέων [85] πεντεκαιδεκάτῃ Ὀλυμπιάδι. εἰσὶ δὲ καὶ Ἀδριανοπολῖται. [86] ἔστι καὶ Βιθυνίας.

ΝΕΌΝ ΤΕΊΧΟΣ, [87] πόλις τῆς Αἰολίδος, ὡς Χωλὸν τεῖχος. τὸ ἐθνικὸν Νεοτειχίτης, ὡς Χωλοτειχίτης. [88] καὶ Νεοτειχεύς, ὡς Ἡρόδοτος ἐν Ὁμήρου βίῳ.

ΝΕΊΠΕΤΟΣ, [89] πόλις Ἰταλίας. Διονύσιος τεσσαρεσκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. [90] τὸ ἐθνικὸν, Νεπεσῖνος. ἡ γραφὴ διὰ τοῦ τ εἰς σ, ἰδιάζουσα, καὶ σεσημειωμένη. C

ΝΈΣΣΩΝ, [91] πόλις Θεσσαλίας. Διονύσιος τρίτῳ Γιγαντιάδος. τὸ ἐθνικὸν, Νεσσωνίτης τῷ κοινῷ τύπῳ.

ΝΈΣΤΟΣ, πόλις καὶ ποταμὸς Ἰλλυρίας. [92] τὸ ἐθνικὸν Νέστιος, ὡς Ἀρτεμίδωρος δευτέρῳ γεωγραφουμένων· καὶ Νέστις, ἡ χώρα. D

ΝΕΥΡΟΙ, ἔθνος τῆς Σαρματίας. [93] Διονύσιος ἐν περιηγήσει. [94] καὶ Νευρὶς χώρα. Λέγονται καὶ Νευρῖται.

NE-

Jus gentile Neocæsareensis, quo utitur Phlegon quinta decima Olympiade. Iidem etiam Adrianopolitæ appellantur. Est præterea Bithyniæ oppidum.

NEONTICHUS, sive *Novus murus*, urbs Æolidis, uti Cholontichus, id est, *Claudus Murus*. Gentile, neotichita, uti Cholotichita, & neotichensis auctore Herodoto in Homeri Vita.

NEPETUS, urbs Italiæ, de qua Dionysius libro decimo tertio Antiquitatum Roman. Gentile, nepetinus. Quod autem littera T vertatur in S, huic voci peculiare est, & ideo notandum.

NESSON, urbs Thessaliæ de qua Dionysius libro III. Gigantidis. Gentile, nessonita, juxta communem formam.

NESTUS, urbs & fluvius Illyriæ. Gentile nestius, auctore Artemidoro libro secundo Geographicorum. Et nestis, regio.

NEURI, gens Sarmatiæ, de qua Dionysius in Periegeti. Et neuris, regio. Appellantur etiam neuritæ.

NE-

Antiochia, quæ nomo jungitur est annumerata, & Neocæsarea civitas Ponti cecidit.

[84] Τὸ ἐθνικὸν Νεοκαισαρεύς.] Sic erat editum in Venet Florentinaque editione, quod revocavimus: pessime vero in Xyland. Τὸ ἔθνος Νεοκαισαρεύς.

[85] Πεντεκαιδεκάτῃ ὀλυμπιάδι.] Sic emendavimus ex mente Salmasii, male in omnibus editis & MSS exhibetur, πεντεκαιδεκάτῃ ὀλυμπιάδος. Hujusemendationis rationes videtis apud Salmasium in notis ad *El Spartianum*.

[86] Ἔστι καὶ Βιθυνίας.] Videtur excidisse τὸ πόλις, ibique forte legendum, ἔστι καὶ πόλις Βιθυνίας.

[87] Νέον τεῖχος, πόλις τῆς Αἰολίδος.] Hoc loco τὸ πόλις inseruimus, quod ab omnibus libris aberat. Si ἔθνος τὸ πόλις non placeat, is ex Suida famat rursus in eum illic ex Nostro translatipsit: Νέον τεῖχος, τὸ Αἰολίδος ἔθνος ὡς καὶ τὸ Χωλὸν τεῖχος τὸ ἐπὶ Ἴασον, καὶ Χωλοτειχίτης, ὁ ἐπὶ τούτου. Sed τὸ πόλις non hac ratione revocavimus, quia Herodotus libro primo Νέον τεῖχος inter undecim priscas civitates *Eolicas* recenluit.

[88] Καὶ Νεοτειχεύς, ὡς Ἡρόδοτος.] Frustra quæres apud Herodot in Homeri Vita gentile Νεοτειχεύς, inseritur enim dicto loco Νεοτειχίτης, adeo ut non sine ratione permoverer, hanc lectionem, lacunæ laboranteni, integriorem reddere, sic enim Herodotus: Κίνησιν δὲ ἐν Νεοτειχεῖ μείζω ἐπ' ἐμοῦ τῆς χώρης οὐ γενέσθαι τῶν ἐπιτοῦδε ἐπυθόμην.

[89] Νίπετος, πόλις Ἰταλίας.] Pannus omnium ad Strabonem Casaubonus docuit, perperam apud Stephanum lepi Νίκαια πόλ. Ἰταλ. quod in omnibus oris & MSS repræsentatur. Sic quoque corrigebat Salmasius ad marginem sui Stephani ex Suida Deinde Cluverus in Ital. Ant. pag. 519 centet, Nolitrum per femininam imperitiam Νίκαια scripsisse pro vocabulo Νίπετος, quo ipse Dionysius utitur: sed in eo vehementer fallitur, quod existimet hanc vocem interamnam Iciem non observare.

[90] Τὸ ἔθνος, Νεπεσῖνος.] Oppidani Livio, Festo & multis inscriptionibus Latino ore dicuntur NEPESINI, eadem scilicet analogia, uta Mileto Græcie Asiaticæ oppido dicebantur Milesii. Vide Cluverium loco allegato.

[91] Νέσσων, πόλις Θεσσαλίας.] Palus Nessonis, notior est multo, quam oppidum Nessön. Suidas tamen ejus meminit ex Nostro: Νέσσων, πόλις Θεσσαλίας καὶ λίμνη Νεσσωνίς. Hæc alio nomine Βοιβηὶς dicitur, teste Scholiasta Pindari ad Pyth. Od. 3. ex Archimi Thessilicis: Ἡ δὲ Βοιβηὶς καὶ Κηρκὶς, ἡ κατ' αὐτὸν Νεσσωνὶς λίμνη, ἄπωθεν Ἀχαΐας ἐν Θεσσαλίᾳ φησὶ. Idem quoque perhibet Scholiast. ad Euripidis Alcestin, sed pessime ibidem λιμνῶν Μυκηνῶν excusum est, cum legendum sit, λίμνη Βοιβὶς καὶ Νεσσωνὶς λίμνη. Strabo tamen lib. IX Nessonidem paludem a Boibeide manifeste distinguit, ut & Eustathius in Comment. ad Iliad. B.

[92] Τὸ ἐθνικὸν Νέστιος.] Inveniuntur Nesti apud Scylacem in Periplo, ut & πόλις Νέστις, sed docet in suis ad hunc scriptorem notis Cl. Vossius, non Nestis sed Nestus ibidem debere legi, idque auctoritate Scholiorum in Apollonium: Τὸν Νέστον Σκύλαξ φησὶν ἐν Θρᾴκῃ εἶναι. Ἀπὸ τούτου καὶ τὸν ἐκ τῆς πόλεως Μάρωνα. Καὶ Ἐρατοσθένης δὲ γ' Γεωγραφουμένων φησὶ, μὴ εἶναι τὸν Νέστιν. Ergo a voce Νέστος non duntaxat formandum gentile Νέστιος, quod est apud Nostrum, sed etiam Νεστεύς, quod Scylacis & Eratosthenis auctoritate adstruitur.

[93] Διονύσιος ἐν Περιηγήσει.] Respicit hanc Dionysii locum:

Νεῦροι Σαρμάτιοι τε, Βορυσθενίδα κὰτ' Ἀχαΐην
Ἠῶ Βορεάδην πεπαται πλατυμηδέα γαῖαν
Μίσγοντες Ἐκθρόην. — — —

Hos Herodotus collocat juxta Hypanin ad occidentale Borysthenis latus. Eum vide lib. IV.

[94] Καὶ Νευρὶς, ἡ χώρα. Λέγονται καὶ Νευρῖται.] Iliad Νευρὶς de regione in usu est apud Herodotum lib. jam allegato, ubi perhibet, fluvium Tyram ab aquilone meantem, Scythicam terram a Neuride separare, ita enim ille: Μετὰ δὲ τοῦτον, Τύρης, ἐκ δὲ βορέω μέγα ἀπὸ ἑωυτοῦ ἐξιεὶς, ἔρχεται διὰ μέσου ἐὼν ἐς λίμνας μου-

ΝΕΦΕΛΟΚΟΚΚΥΓΙΑ, πόλις κωμικῶς οὕτω νοηθεῖσα παρ' Ἀριστοφάνει, ἡ ἐπικὸς, ἡ πληθυντικῶς λεγομένη. τὸ ἐθνικὸν, Νεφελοκοκκυγιεύς. A

ΝΕΦΘΑΛΙΤΑΙ, ἔθνος κρατῆσαν τῆς Ἀσίας, παρ' οἷς Ἰώσηπος, παρ' ἡμῖν δὲ θηλυκῶς, Νεφθαλίτης.

ΝΕΩΝ, πόλις Φωκίδος· Ἡρόδοτος ἐγδόῃ. τὸ ἐθνικὸν Νεώνιος, ὡς Ἐλεὼν Ἐλεώνιος· καὶ Νεωνία, καὶ Νεωνεύς. B

ΝΗΙΟΝ, ὄρος Ἰθάκης, ἀφ' οὗ καὶ αἱ Κρατηΐδες αἱ Νηϊάδες. οἱ δὲ, παρὰ μέρος ἀναβιβάζοντες τὸ ν, Νυμφῶν ἄντρον. ἐστὶ δὲ ὑπόνοιον, σημαῖνον, ὥσπερ τὸ Ἐπικνημίδιον. αἱ δὲ Νηϊάδες, ἀπὸ τοῦ Νηΐου, ἢ ἀπὸ τοῦ Νηΐδος.

ΝΗΚΟΥΙΑ, πόλις Ὀμβρίκων. Διονύσιος ἑπτακαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. τὸ ἐθνικὸν, Νηκουΐτης. C

ΝΗΡΑΒΟΣ, πόλις Συρίας· Νικόλαος

NEPHELOCOCCYGIA, urbs comico more ficta apud Ariſtophanem, quæ numero ſing. & plur. efferatur. Gentile, Nephelococcygienſis.

NEPHTHALITÆ, gens quæ orientis imperium habuit, apud Joſephum. Genere fœmino Nephthalitis dicitur.

NEON, urbs Phocidis, de qua Herodotus libro octavo. Gentile, Neonius, ut Eleon Eleonius. Et Neonia, & Neonenſis.

NEIUM, mons Ithacæ, a quo jam Cratetem Neïades nomen habent. Alii vero ſic vocant nymphas habitantes circa fontes. Hyponcium vox compoſita eſt, quemadmodum Epicnemidium. Neïades vero formantur vel a Neïus, vel a Neïeus.

NECUIA, urbs Umbrorum, auctore Dionyſio libro ſeptimo decimo Antiquitatum Rom. Gentile, Necuiata.

NERABUS, urbs Syriæ, de qua Nicolaus

ρίλαος, ἢ ἀρχῇ τοῦ π Σκυθικοῦ ἢ Νευρίδα γράφει. Regia Neuris & Neuritæ etiam inveniuntur apud Suidam, citantem hemistichium ex Dionys. de ista Orbis, jam supra allegatum: Νεύροι δ' ἐκπάγλοις π. ὃν ἀστοὶ ἢ Νευρίτης Σαρμάτας ἐσορᾷ· ἢ χώρα Νευρίς.

ᵒᵒ Ἡσιόδῳ Ἀσφαλεῖ.] Locus qui a noſtro innuitur eſt apud Comicum in Avibus:

Κἄθιον ἢ πάλιν βάλλ' Νεφελοκοκκυγίαν.

Sic aves fingantur ſuam in aëre urbem appellaſſe. Eadem quoque habemus apud Suidam: Νεφελοκοκκυγία. πόλις παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν τοῖς ἄνω τόποις ἀπὸ νεφελοκοκκύγων δὲ παρ' ἡμῖν ἐπὶ τῶν ἀρτίως πεπλασμένων. De hac urbe Nephelococcygia locus etiam eſt elegans apud Lucian. lib. 1 Veræ Hiſt. ubi fingit, ſe eo navigaſſe, & non fruſtra credidiſſe Ariſtophani poëtæ viro ſapienti & veridico, hæc ſunt ejus verba: Τῇ ὑστεραίᾳ δὲ, ἄρασιν, ἐπιπλέομεν πλησίον τῶν νεφῶν, ἔνθα δὴ καὶ τὴν Νεφελοκοκκυγίαν ἐκείνην ἐώμεν, ἐπιμιμησάμενοι. Οὐ μέντοι ἀπέβημέν γε αὐτῆς· ἀλλ' ἐγὼ ἴσως σφ' ἀπόντων, βασιλεῖ μὲν ἀντῶν Κεραυνὸς ὁ Καππαδόκης, καὶ ἐγὼ ἐπιτρέπω Ἀριστοφάνει τῷ ποιητῇ, κἀκεῖνός σφᾶς καὶ κολάζει, καὶ μισθὸν ἀφ' ἑκάστου ἐπιπράσκει.

ᵖᵖ Ὡς Ἰώσηπος.] Nuſquam tradit Joſephus Nephthalitas imperium orientis obtinuiſſe, ſed quidem eis in diviſione terræ promiſſæ obtigiſſe ſortem ad orientem ſpectantem, ita enim Joſephus lib. v Ant. Jud. cap. 1: Τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀνατολικοῦ περιγραμμίου μέρος Δαμασκηνὴ κάλλους, καὶ τῆς Γαλιλαίας καὶ σαβύσης, Νεφθαλίτην περιλαβόν, ἕως τῆς Λαβάνου ἔρεως. Eundem quoque errorem errarit Suidas, ſine dubio ex Noſtro, ita enim ille: Νεφθαλίτης ἔθνος ἐπικρατῆσαν τῆς ἄνω Ἀσίας Ἰώσηπος.

ᵠᵠ Κατὰ χαλκιδέας, Νεφθαλίτης.] Apud eundem Joſephum loco allegato hæc vox de regione uſurpatur: Τῇ μὲν γὰρ Γαλατία φυλῇ, Χαβρανα. Σίκιμα δὲ τῇ Ἐφραίμου. τῇ Νεφθαλίτου δὲ Καδασα.

ʳʳ Νέων, πόλις Φωκίδος.] Præter Herodotum a noſtro citatum, etiam conſulendus Paul. in Phocicis, & Suidas in Νεῶν.

ˢˢ Ὡς Ἐλαιὼν Ἐλαιώνιος.] Stephanus in præcedentibus de Eleone mentionem nullam fecit, quare emendare tentabam, ὡς Ἐλαιὼν Ἐλαιώνιος. Sed σ' Ἐλαιὼν non eſt removendum, eſt enim hoc nomine pagus Tanagricus apud Strab. lib. IX

ᵗᵗ Καὶ Νεώνια, καὶ Νεωνεύς.] Fortaſſis legendum: καὶ Νεώνιος καὶ Νεωνεύς. Commodius enim nobis Νεώνιος numero multitudinis deducitur Νεωνεῖς, quam a Νεώνιος vel a Νεωνία. Et videtur audiſſe Androtio, lib. VI Atthidis apud Suidam in Νεῶν, hanc vocem uſurpaſſe: Λεληθέναι δὲ ἐν ἔτεσι Ἀνδροτίων. πάντας. Quanquam non diffiteor, illud poſſe derivari a Νεῶνες.

ʰʰ Νῆον, ὄρος Ἰθάκης.] Prolixam deſcriptionem hujus montis, & interpretationem habet Homerus videlis apud Palmerium Gr. Antiq. lib. IV cap. XVIII.

ⁱⁱ Ἀφ' οὗ καὶ αἱ Κρατηΐδες αἱ Νηϊάδες.] Cratetem intelligit, qui de Partubus ſcripſit, cujus meminit Euſtathius ad Odyſſ. a: Τὰ δὲ κάρηατα, οἷα ἐξ ἀδρανοῦς, Κράτης τε καὶ ἄλλοι λιμναῖα παρ' αὐτοῖς ἐξενεγκόντες φασὶ, καὶ Φιλόξενος δὲ ἱστορεῖ. ἐξ οὗ τάχα Ἰθάκης ὄντος ἐκεῖθεν ἐξενεχθῆναι φασι. Porro mihi dubium videtur, an non in Stephano corrigendum ἀπὸ τοῦ νήϊος. quia Cratete ἀπὸ τοῦ νήϊος derivantur: nam illinc appoſitione occurrunt apud Porphyrium de Nympharum antro in Odyſſea: Διὸ καὶ ὕδατα νυμφῶν εἶναι φησιν, ἀπὸ ἀναβάσεως, ἢ πάσης πηγαίας, ἀπὸ μείζονος. καὶ τὰ τῶν νυμφῶν ἔστω κάλλιον]. νυμφῶν δὲ καλεῖσθαι λέγει ἢ πάσας τὰς ὑδάτων ἀναβάσεις ἀπὸ τοῦ νήϊος. Νῆϊος denique apud Suidam legimus: Νηΐδες δὲ, νύμφαι· ἀπὸ δὲ Νηΐδος νύμφου, ὃν ἔσχε παῖδα, ἕνα ἢ τῶν λιμνῶν. Non temere tamen aliquid mutandum cenſeo, quia video Phavorinum integrum locum Stephani, addito alio errore manifeſtiſſimo, ſic tranſcripſiſſe, quemadmodum in hodiernis libris repræſentatur. ait enim ille: Νῆϊος ὄρος Ἰθάκης, ἀφ' οὗ καὶ αἱ Κρατηΐδες αἱ Νηϊάδες. αἱ δὲ παρὰ μέρος ἀναβιβάζοντες τὸ ν, Νυμφῶν ἄντρον. ὑπόνοιον δὲ Γαμφικόν. σημαῖνον. ὥσπερ τὸ Ἐπικνημίδιον. αἱ δὲ Νηϊάδες ἀπὸ τοῦ Νήϊος, ἢ ἀπὸ τοῦ Νηΐδος.

ᵘᵘ Τὸ δὲ Γαμφικόν.] In omnibus libris paſſim error legebatur, σ' δὲ Γαμφικόν, ſed eum correxit Salmaſius in margine ſui libri. Error fuit tamen antiquus, quem, uti jam admonuimus, in ſuum locum tranſtulerat Phavorinus, qui tamen auctoritate ſuidæ, Euſtathii aliorumque emendare potuerat.

ᵛᵛ Νηκεία, πόλις Ὀμβρίκων.] Suſpecta hic loca

λεῦ πατρίου. τὸ ἐθνικὸν Νηρίβιος, καὶ ἀπὸ τοῦ Τερρήβου Τερρήβιος.

NERICUS, urbs Acarnaniæ, quam Homerus *Litus Epiri* appellat, quod eſt Acarnania. Hanc Lupercus neritos vel neritron nominat, uti mons. Civis, Nericius & Nericiæ. Et poſſeſſivum montis eſt Neritius.

ΝΗΡΙΣ, πόλις Μεσσήνης. Νικόλαος πεμπτῳ.

NERIS, urbs Meſſeniæ, de qua Nicolaus libro quarto.

ΝΗΣΑΙΟΝ, πεδίον ἀφ' οὗ καὶ τοὺς Μήδους οἱ Νησαῖοι ἵπποι.

NESÆUS CAMPUS, a quo apud Medos equi Neſæi dicti ſunt.

ΝΗΣΟΣ, ἡ ἐν Ἑλλάδι πόλις. ἀπὸ τοῦ οἰκοῦντος νησίτης, ὡς Κανωβίτης. ἡ δὲ νησιῶτις, καὶ νησιῶτις. καὶ νησαῖος, ὡς Χερσαῖος. τὸ κτητικὸν, νησιωτικός. ἔστι καὶ Νῆσος πόλις Ἰβηρική.

NESOS, *inſula*, urbs in mari, qui hanc incolit dicitur Νησίτης *Inſitanus*, uti Canobus Canobites. Sed a voce νῆσος fit νησώτης & gen. fœminino νησῶτις, id eſt, mulier in inſula degens. Præterea Neſæus, uti Cherſæus. Poſſeſſivum neſioticus. Eſt quoque Neſus urbs Iberica.

NE-

d Claverio, qui omnino credit, Dionyſium, etſi Ingeverit Steph. ſcripſiſſe Νηρία, & gentile Νηρίος.

Νήριτος, πόλις Λευκαδίας.] Strabo libro x ſinus ejuſdem oppidi peripetiæ docet, quod deinde, mutato nomine, Leucadem appellarent, ita enim ille: Διὰ χειλέους ἀποτέμνουσι τὸν κόλπον ἐκεῖνον ἀπὸ τῆς Ἀκαρνανίας, ᾗ μεσογειοτάτη ἐστὶ τοῦ κόλπου ἐκείνου, καὶ ἐπὶ πόδα μάλιστ' ἰσθμοῦται. Manet Salmaſius in ſua Exercit. & in margine ſui Stephani, Plinium eſſe, qui oppidum hoc *Neritum* appellat, quo nomine Ithacæ mons inſignatur. Docet etiam Strabo libro x eos errare, qui hinc diſcrimine, nunc per ε, nunc vero per ι aliud oppidi nomen ſcribunt, ſic enim ille: Ὅ μοίως ἁμαρτάνουσι γράφοντες Νήριτον, ἢ Νήριτον ὀνομάζοντες πόλιν.

ᵉ Ὡς Ὅμηρος ἐκεῖθί φησιν Ἠπείρου.] Reſpicit locum Homeri Odyſſ. Ω.

Οἳ Νήριτον εἶλον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον
Λευκάδα Ἠπείροιο, καὶ ἀμφιβάσιον ἀκτήν.

ᶠ Λέγεται δὲ καὶδίδυμα Νήριτος φέρειν, ἢ Νήριτα.] Hic in omnibus editis legeatur Νήριτος φέρειν, ἢ Νήριτα, quod ex MSS corrigebat Salmaſius. Lupercus fuit Grammaticus Berytius, cujus opera recenſet Suidas, non bene hic confundebat *Neritum* & *Neritum*. Docet etiam Euſtathius, Ambraciæ oppidum *Neritum* debere appellari, etiamſi Lupercus aliter ſit exaraverit, ita enim ille ad Dionyſ. περιηγ. Τὴν Ἠπείρου δὲ πόλιν τὴν τε Νήριτον, ἢ λιγυφώνου Μούσῃ, ὡς καὶ τῷ ἐν Ὀδυσσείᾳ Ω λέγοντι. Λέγει τε ἡ χαλκῆθρον. Ἐν δὲ τισὶ Λίνηρον, κακῶς γράφοντες, ὡς οἱ γράφοντες λέγειν, λέγε δὲ τὸ γράφειν, τὴν τοῦ πυκνοῦ πόλιν, ἐπικοινῶς παρὰ Ὁμήρῳ κεῖσθαι.

ᵍ Ὡς τοῦ ἄρους.] In præcedentibus Stephanus montem Neritum celebrat. Vide in voce Κουκύλιον, & commentarius ad illum locum.

ʰ Τὸ κτητικὸν Νηρίτου ἄρους, Νηρίτιος.] Hinc recte legitur apud Ovid. lib. XIII. Metam.

Et jam Dulichios portus, Itacæque Samesque
Neritiique domos, regnum fallacis Ulyſſei,
Fruge erant viridi. — —

ⁱ Νῆρις, πόλις Μεσσήνης.] Hujus meminit in Co-

rinthiacis Pauſanias, ſed vicum appellat, & præterea Suidas ex noſtro.

ᵏ Νησαῖον πεδίον &c.] De hoc Neſæo campo, deque equis Neſæis plurima congeſſere Salmaſius in Plin. Exercit. Bochartus in Hierozoico lib. II. cap. IX, ut omnino ſupervacaneum cenſeam de nominis etymologia, vel de ipſis equis aliquid ſubjicere.

ˡ Νῆσος, ἡ ἐν Ἑλλάδι πόλις.] Inſulas appellari πόλεις nihil novi eſt, ut cum Incomparabili Voſſio loquar. Scylax: Γ' ἐστὶ καὶ πόλις ἐπὶ θαλάσσῃ πόλις, Θεμίσκυρα πόλις. Apud eundem: Φάσις ἐστὶ πόλις Εὐξείνου πόντου, ἡ πόλις Ἑλλήνιδες ἔνοικοι. Himerius apud Photium in oratione, quæ inſcribitur, ἐκ τῶν τῶν Κυπρίων ἐπιβημάτων, inquit, τῶν Κύπρου ἐν πασιν ἡμῖν Ἀφροδίτης χαριζομένων. Ὥσπερ γοῦν Δῆλον Ἄπολλωνος, ἡ μὲ Κύπρος πόλις μαρτύρεται. Sic quoque apud Euſtathium Archilochus Thaſum τειπεζοειδῆ πόλιν vocat. Apud Ariſtophanem Sicilia inſula dicitur πόλις, cum de ea ſic loquatur:

Οἵαν πόλις πόλλαντα διαλυμαίνεται.

Sed egregius quoque locus eſt in hanc rem apud Pollucem lib. IX, in quo cum mendum unum atque alterum lateat, cum emaculatiorem dabimus, ita enim ille cap. IV: Τὸν δὲ κῆρυκα Ἕλληνες μὲν τῇ Ἀττικῇ, ἰσοθέλειν ἔφασκε, οἱ δὲ ἐγχώριοι ἔστιν ὅτε ἄλλην ἀρχὴν τῶν ἐπιτάξεων. Πλείονος ἐπέκεινα, ἐπιτάξεις ἔφασκε ἡ δὲ πόλις ἡ κεφαλὴ σαφηνίσαι πόλις, ἐμφρίτολις, ἢ ἡ πολλὰς ἔχουσα πόλεις ἐν μέρει πολίτολις. λέγει γὰρ τὸ Δίνεί φιλεπιτάκτου, τὸ τῶν ἀναγκαίων ἐστὶν ἐπιτακτικόν. ἐν δὲ μέρει πολλαὶ πόλεις ἦσι ἡ συμπολίτιν ὄνομα· ὡς δὲ πολλαὶ πόλεις ἦσι ἡ ἄκρα συμφέρουσα, πόλις τοῖς γε πολίταις. ἐν τοῖς κώμαις λέγεται πόλις, ἐ καθαιρεῖται ὡς τοῦ Εὐριπίδου ἐν Ἴδῃσι.

Ἔνθεν Ἀθήνας ἦν τις εἶσω πόλεως,

ἢ πόλιν ἐν Τηλεβοίαις,

Ἀττικοῦ Πανδιονίδου ἐνοικεῖ πόλις.

Mulcta ſunt in his verbis, quæ attentum lectorem morantur. Falſiſſimum enim eſt, τὸν κῆρυ Comicum dixiſſe ἰσοθέλειν, ſine dubio emendandum ἰσοφοιτᾶν, ſuadente Heſychio, apud quem legimus, Ἐπιτᾶν, ὁ ἀναγκάζων ἄρχειν. Deinde pro τῶν ἐπιτάξεων legendum

ΝΗΣΩ΄ΠΗ, [14] νῆσος Λέσβου, [15] ἡ τὸν Σίγριον λιμένα ποιοῦσα. τὸ ἐθνικὸν, Νησωπαῖος.

NESOPE, insula Lesbi, quæ Sigrium portum efficit. Gentile, nesopæus.

ΝΙ΄ΒΙΣ, πόλις Αἰγύπτου [16] Φλέγων ἑκατοστῇ πεντηκοστῇ ὀλυμπιάδι. τὸ ἐθνικὸν Νιβίτης, ὡς Μεμφίτης.

NIBIS, urbs Ægypti, de qua Phlegon Olympiade centesima quadragesima. Gentile, nibita, uti Memphita.

ΝΙ΄ΓΡΗΤΕΣ, ἔθνος Λιβύης, ἀπὸ [B] ποταμοῦ Νίγρητος Διονύσιος,

NIGRETES, gens Libyæ, a fluvio Nigrete sic dicta. Dionysius:

--- [17] Καὶ ἀγχίγυοι Νίγρητες.

-- -- -- Et vicini Nigretes.

ΝΙ΄ΚΑΙΑ, [18] πόλις Βιθυνίας, Βοιωτικῶν ἄποικος. ἐκαλεῖτο δὲ [19] πρότερον Ἀγκύρη, εἶτα Ἀντιγόνεια· ὕστερον δὲ ἀπὸ [C] τῆς Λυσιμάχου γυναικὸς Νίκαια ὠνομάσθη. [20] δευτέρα, τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν. [21] τρίτη, ἐν Ἰλλυριδι. [22] τετάρτη, ἐν Ἰνδοῖς. [23] πέμπτη, ἐν Κύρνῳ τῇ νήσῳ. [24] ἕκτη, ἐν Λευκτροις τῆς Βοιωτίας. [25] ἑβδόμη, Κελ-

NICÆA, urbs Bithyniæ, Boeotiorum colonia. Appellabatur vero prius Ancore, deinde Antigonia: postea vero ab uxore Lysimachi Nicæa dicta est. Secunda, Locrorum Epicnemidiorum. Tertia, in Illyrico. Quarta, apud Indos. Quinta, in Corsica insula. Sexta apud Leuctra Bœotiæ. Septima, Celenæ,

Mass-

τὸν ἑπτάστομον. Sed conquere non possum, quod urbs isthmo sive freto adjacens ἀμφίπολις dicatur, multo minus, quod interpres illam vocem interpretetur *Bonaris*, quod verissimum quidem est Connthi epithetum apud Horatium, sed illum significationem latere in τῇ ἀμφίπολις, mihi nemo persuadebit. Denique cum viro dochissimo miror, quod cum Pollux hoc loco inquit, κώμας a poetis quibusdam urbes vocari, statim in testimonium illius rei, subdat illos Euripidis versiculos: nam nemo unquam Eubœam & Peloponnesum κώμας appellavit.

[14] Νησίτη, νῆσος Λέσβου.] In omnibus vulgatis exhibebatur Νασίτη, νῆσος Λέσβου. Sed hanc lectionem non patiebatur literarum series, neque erat in MSS. qui suppeditabant, quod divulgavimus. Idem vitium conspiciebatur in gentili, quod etiam correximus. Suidæ hæc insula Νασίτη dicitur.

[15] Ἡ τὸν Σίγριον λιμένα ποιοῦσα.] In hactenus vulgatis conspiciebatur, ἡ τὸν Σίγριν λιμένα ποιοῦσα. Hunc portum Σίγριν appellat Suidas, sed utrobique male pro Σίγριον. Suidæ verba sunt: Νασίτη, νῆσος Λέσβου τὸν Σίγριν φασι λιμένα ποιοῦσα. Agathemerus Sigrii meminit, ita enim ille lib. 1 cap. 17: Ἐπὶ Μαλιακὸν κόλπον Λέσβου, στάδια ν. ἐπὶ Σίγριον Λέσβου στάδια φ.

[16] Φλέγων ἐν τῇ ἑκατοστῇ πεντηκοστῇ ὀλυμπιάδι.] Uti passim in citando Phlegonte vitium committitur, ita etiam hoc in vulgatis male legebatur, Φλέγων ἐν τῇ ἑβδόμῃ πεντηκοστῇ ὀλυμπιάδι, quod nos correximus.

[17] Καὶ ἀγχίγυοι Νίγρητες.] Varias Dionysii editiones contuluimus, sed in omnibus hemistichium illud legebatur, uti hoc excudi curavimus. Omnes Stephani codices exhibebant, καὶ ἀγχίγυοι Νίγρητες. Sed vulgatam Dionysii sequi maluimus. Porro Nίγρητες aliis auctoribus Νιγρίται appellantur, ut apud Agath. lib. II cap. v. & Plin. lib. v cap. VIII. Fluvius a quo nomen accepere quibusdam dicitur Νίγης, quibusdam vero Νίγρις.

[18] Νίκαια, πόλις Βιθυνίας.] Suidas hoc oppidum ad fluvium Pharnutin collocat: Νίκαια, ἄστυ πόλεως Βιθυνίας, ὃν ὁ Φαρνούτης ποταμὸς φυσικῶς λαμβάνει. Strabo ad Alcaniam paludem, Pharnute notiorem collocat, ita enim ille lib. XII: Καὶ Νίκαια ἡ μεγαλόπολις τῆς Βιθυνίας, ἐπὶ τῇ Ἀλκανίᾳ λίμνῃ κειμένη· διέχουσι δὲ κόλπου πόλεις μικρὸν, ἡ μὲν Νίκαια ὑπὲρ τοῦ Ἀσκανίου, ἡ δὲ Νίκαια ὑπὲρ τοῦ Ἀντιγονείας καλουμένης· εἶτα Λευκτρίκη, ἡς ἐστὶν ἡ γυνὴ Λυσιμάχου ἐπώνυμος Νίκαια. Memnon in Excerpt. de Heraclea Pont. Tyrannis tradit, Nympham Niceam huic urbi nomen dedisse, & a Nicæensibus conditam, qui in Alexandri exercitu fuerunt, ita enim ille: Ἔστι δὲ ἡ πόλις ἡ Νίκαια τῆς μὲν κλῆσιν ἴσχυε ἀπὸ νύμφης πάρεδρος, ἔκτισε δὲ μᾶλλον τῶν Νικαίων, ὅσοι ἐν τῇ Νικαίων τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον ἐστρατεύσαντο, μετὰ δὲ τὸν ἐκείνου θάνατον ἐπανελθόντες. ἡ μὲν οὖν ἐκ νύμφης ἐπωνυμία τοιαύτη· ἡ δὲ κτίσις ἐκ τῶν Νικαίων. Ἰστέον δὲ ἐνταῦθα ὡς ἡ πρὸς τῷ Ἀσκανίῳ λίμνῃ κειμένη Νίκαια ἐκ τῶν Νικαίων ἐκτίσθη. Infinite verbis ἐν πόλει accipiendum appellativo, prorsus quadam sunt præfide, ut supra indicavimus ad vocem Νεῖον.

[19] Πρότερον Ἀγκύρη.] Vox mihi videtur vitiosa, & quid reponendum sit vehementer ambigo. Facile mutari posset in Ἄγγρα, de qua Stephanus Βοιῶν, verum situs parum convenit, est enim Ἄγγρα, multum ab Ascania palude remota.

[20] Δευτέρα, τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν.] Sitet clarissime patet ex Strabone lib. IX: Νῦν δ' εἰσὶν, Σκάφη πολίχνιον ὑπερκείμενον τῆς θαλάττης· εἶτα, Λίμνη καὶ Θρονίον τειχίσματα· ἑξῆς Νίκαια ἡ ἐπὶ Θρονίῳ. Erat sita prope Maliacum sinum, unde Livius lib. XXXVII: *In sinu Maliaco prope Nicæam urbem classem egere; ea rex ab Demetriade cum quinque longis & una navi rostrata venit.*

[21] Τρίτη, ἐν Ἰλλυριδι.] Hæc Lychnido ei vicina, & ab Antonino in Itinerario a Dyrrachio Byzantium, *Nicia* appellatur, ita enim ille:

Cloduianum.	M. P. XL III.
Scampim.	M. P. XX.
Tres Tabernas.	M. P. XXVIII.
Lychnidum.	M. P. XXVII.
Niciam.	M. P. XXXIIII.

[22] Τετάρτη, ἐν Ἰνδοῖς.] Hæc Alexandrum Magnum editorem habet, qui eam in memoriam victoriæ Porum reportatæ ædificavit, ubi Hydaspen trajecerat, ita Arriano lib. V. de Exp. Alex. Mag. Ἔνθα δὴ καὶ ξυνίασιν, ἐς ὕδατος ἐπιφορὰς ἐπίγουσι τὸν Ὑδάσπην οἱ πολῖται ἅπαντες ἐς Ἀλέξανδρον τῇ τοῦ μετ' ἐκεῖνον Νικαίᾳ, ἣν νίκης ἕνεκα ἔκτισε τῆς ἐπὶ Πώρῳ ἀνάθημα. Vide præterea Diodorum, Curtium, Justinum & alios.

[23] Πέμπτη, ἐν Κύρνῳ τῇ νήσῳ.] Hanc condiderunt Tyrrheni, cum mari potirentur, teste Diod. Sicul. lib. V: Τοῦ δὲ Νικαίου ἔκτισαν Ταρκύνιοι λιμένος, ἐν πόλει τοῦ Ταρκυνίου κειμένου τοῦ παραπλησίου.

[24] Ἕκτη, ἐν Λευκτροις τῆς Βοιωτίας.] Hæc ubi sita Leuctrica dicitur, sed cum varia diverságque sint Leuctra, bene noster addit τῆς Βοιωτίας, nam in Boeotia fuere Leuctra, unde Messenica originem ducit, teste Strab. lib. VIII: Εἶτα Λεύκτρα τὰ ὑπὲρ Βοιῶν Λεύκτρων ἐστιν.

[25] Ἑβδόμη, Κελαινῶν.] Hujus meminit Plin. lib.

Κελτικῆς, Μασσαλιωτῶν ἄποικος. ὀγδόη, Θερμοπύλαι. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι, [16] αἱ καὶ Θερμοπύλαι, καὶ Θρᾴκιαι. λέγεται δὲ παροξυτόνως. εἰ δ' ἔστι Νικαῖος, τὸ θηλυκὸν Νικαία. [17] ὁ πολίτης, Νικαεὺς καὶ Νικαεύς, διχῶς. [18] ἐξ αὐτῆς Ἰσίγονος, καὶ Ἀσκληπιάδης, καὶ Παρθένιος, καὶ Ἀπολλόδωρος, καὶ Ἐπιθέρσης γραμματικὸς, γράψας καὶ λέξεων Ἀττικῶν καὶ κωμικῶν καὶ τραγικῶν.

Massilienſium colonia. Octava, Thraciæ. Sunt item aliæ circa Thermopylas & Thracas. Vox illa notatur accentu in antepenultima. Si autem dicatur Νικαῖος *Nicæus*, fœminium ejus eſt Νικαία. Civis, nicæenſis & nicaënſis duplici modo. Ex hac urbe originem duxere Iſigonus, & Aſclepiades, & Parthenius, & Apollodorus, & Epitherſes grammaticus, qui de dictionibus Atticis, & comicis & Tragicis ſcripſit.

ΝΙΚΑΣΙΑ, [19] νησίδιον μικρὸν, πλησίον Νάξου. τὸ ἐθνικὸν Νικάσιος, ὡς Θηρασίος· καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως· ἔστι καὶ ὄνομα κύριον Νικάσιος.

NICASIA, parva inſula prope Naxum. Gentile, Nicaſius, uti Theraſius, & genere fœmineo & neutro. Eſt quoque Nicaſius nomen proprium.

ΝΙΚΑΤΟΡΙΣ, πόλις Συρίας [20] ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ, κτίσμα [21] Σελεύκου τοῦ Νικάτορος. [22] τὸ ἐθνικὸν, Νικατορίτης.

NICATORIS, urbs Syriæ juxta Europum, condita a Seleuco Nicatoris filio. Gentile, Nicatorita.

ΝΙΚΗΦΟΡΙΟΝ, [23] ἔστως ἡ Κωνσταντία, ἡ πρὸς Ἐδέσσαν πόλις [24] ὡς Οὐρανίος. [25] τὸ ἐθνικὸν Νικηφόριος, ὡς Βυζάντιος.

NICEPHORIUM, ſic appellabatur Conſtantina, urbs circa Edeſſam, auctore Uranio. Gentile, Nicephorius, uti Byzantius.

ΝΙΚΙΟΥ, κώμη [26] Αἰγύπτου. Ἀφ' ἧς ὁ Ἀγαθοκλέους Αἰγυπτιακῶν δευτέρῳ. ὁ οἰκήτωρ Νικιώτης, ὡς φησιν Ὧρος· Ἐθνικῶν πρώτῳ.

NICIÆ, pagus Ægypti, de quo Ariſtagoras libro II Ægyptiacorum. Incola, Niciota, uti perhibet Orus libro primo de Gentilibus.

NI-

III cap. V: *Igitur ab amne Varo Nicæa oppidum a Maſſilienſibus conditum.* Et Strabo lib. IV: Ἡ δ' ἐπὶ τὸν Οὖαρον ποταμὸν καὶ τὰς τοῦ Λίγυος πόλεις τῶν Μασσαλιωτῶν ἐστὶ πόλις, Ταυροέντιόν τε Ὄλβια, καὶ Ἀντίπολις καὶ Νικαία. Ὁ δὲ Οὖαρος μεταξὺ ἐστὶ τῆς Ἀντιπόλεως καὶ Νικαίας. Plura qui vult, conſulat Cluv. Ital. Ant. lib. II cap. VIII. Antiqui nominis veſtigia reſtat, appellatur enim *Nizza*, & duci Sabaudiæ paret.

[16] Αἱ καὶ Θερμοπύλαι.] Eandem hanc eſſe exiſtimo, quam ſecundo loco Epicnemidiis Locris adſcripſit, quem errorem ex noſtro etiam erravit Suidas, qui præterea confundit urbem Locridis, cum Βάγιστα, quæ Bottiæorum colonia fuit.

[17] Ὁ πολίτης, Νικαεὺς ἢ Νικαεύς.] Maxima apud antiquarios nummorum copia reperitur, in quibus utrunque oppidani nomen conſpicitur. Non dubitat in numiſmatibus invenies hæc epigraphas ΝΙΚΑΙΕΩΝ & ΝΙΚΑΕΩΝ, ſed præterea etiam ΝΕΙΚΑΕΩΝ. Imo Salmaſius in Plin. Exercit. pag. 84 tribuit a Nicæa etiam formari gentile Νικαρεὺς Ἄκαρνος, unde Latini poſtea fecere *Nicanus*.

[18] Ἐξ αὐτῆς, Ἰσίγονος.] Peſſime hunc locum tractarunt inepti librarii: legebatur enim in omnibus MSS & editis: ἐξ αὐτοῦ, Ἀγαθοκλῆς. Suidas optime ex noſtro: Ἀνδρες ἐξ αὐτῆς γενέσθαι λόγιοι ἄξιοι. ἐθνικὸν δὲτῆς Νικαεὺς καὶ Νικαεύς. Pro Ἀγαθοκλῆς reſcripſimus Ἰσίγονος, qui fuit Nicæus Niceenſis teſte Gellio lib. IX cap. IV. *Scriptores veteres non parva auctoritate, Ariſteas Proconneſius & Iſigonus Nicæenſis.* Sed imprimis citatur in Stobæi Excerptis. Vide Voſſium de Hiſt. Græc. lib. III.

[19] Νικασία, νησίδιον μικρὸν, πλησίον Νάξου.] Hujus inſulæ meminit Plinius lib. IV cap. XII, cujus verba ſunt corruptiſſima *Et hactenus quidem Cycladas ſervant: Cæteras, quæ ſequuntur, Sporadas. Sunt autem Helene, Phacuſſa, Phacaſia, Sebinuſſa, Phelegandros, & a Naxo decem & ſeptem mil. paſſuum Icaros.* In margine pro Phocuſſa legebatur *Phacuſſa a Lente Hecaria & Hacaſia*, ſed tria ultima nomina ſunt corruptiſſima, corrigendum enim *Nicaſia*, quam Plinius non longe a Naxo collocat.

[20] Πρὸς τῷ Εὐφράτῃ.] In omnibus vulgatis male excuſum erat, πρὸς τῇ Εὐφράτῃ, quod correximus. Nam Europus Syriæ oppidum huc ſpectat, non vero Europa.

[21] Σελεύκου τοῦ Νικάτορος.] Sic Græci hunc Seleucum appellabant, qui a Macedonibus Nicanor dicitur.

[22] Τὸ ἐθνικὸν Νικατορίτης.] Veſpaſiani nummum agnoſcit Goltzius cum hac inſcriptione ΝΙΚΑΤΟΡΙΤΩΝ.

[23] Νικηφόριον, ἔστως ἡ Κωνσταντία, ἡ πρὸς Ἔδεσσαν.] Suidas, qui noſtrum paſſim tranſcribit, tradit Nicephorium Κωνσταντίαν appellari. Nicephorium ſitum eſſe ad Euphratem, & conditorem habere Alexandrum regem, teſtatur Iſidorus in Stathmis Parthicis: Εἶτα Νικηφόριον πρὸς Εὐφράτῃ πόλις Ἑλληνίς. κτίσμα Ἀλεξάνδρου βασιλέως, χρόνοι ι'. Videtur debere collocari in Oſroëna prope Zenodotium, qua de re videſis in illa voce.

[24] Ὡς Οὐρανίος.] Hæc verba in aliis editionibus non apparent, quæ cum agnoſceret Cod. Voſſianus, non potui quin ea adderem.

[25] Τὸ ἐθνικὸν Νικηφόριος.] Spartianus *Nicephorii Jovis* meminit in Adriano: *Habuit autem præſumptionem imperii mox futuri, ex ſuo quoque Nicephorii Jove, manante reſponſo, quod Apollonium Syrus Platonicos libros ſuis indidit.* Ubi autem fuerit illud templum, vide apud Comment. ad hunc locum.

[26] Νικίου, κώμη Αἰγύπτου.] In omnibus editis legebatur ΝΙΚΙΟΥ ΚΩΜΗ, Αἰγύπτου. Sed manifeſtiſſimum eſt, ſic debere legi & diſtingui, quemadmodum nunc divulgamus. Liquet enim ſatis ex gentili,

ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑ, [37] πόλις Βιθυνίας, ἀπὸ Νικομήδους [38] τοῦ Ζήλα παιδὸς, ὀπτιμοπάτρα βασιλέως· [39] ἡ καὶ Ὀλβία ἐκλήθη· [40] ὁ πολίτης, Νικομηδεύς. ἐξ οὗ τὸ κτητικὸν, Νικομήδειος· καὶ ἡλυκῶς ἐξ ἀδιαφόρου. [41] ἐξ ἧς Ἀρριανός.

ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΟΝ, ἐμπόριον Βιθυνίας· Ἀρριανὸς πέμπτῳ Βιθυνιακῶν. τὸ ἐθνικὸν, Νικομηδεύς. δυνατὸν καὶ Νικομηδιεύς.

ΝΙΚΟΠΟΛΙΣ, [42] πόλις Ἠπείρου, ὡς Μαρκιανός. [43] ἔστι δὲ Βιθυνίας. [44] ἔστι δὲ ἄλλη τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ὁ πολίτης Νικοπολίτης, [45] ὡς Παυσανίας δεκάτῳ.

ΝΙΚΩΝΙΑ, πόλις ἐν τῷ Πόντῳ, [46] πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἴριος· Στράβων ἑβδόμῃ. τὸ ἐθνικὸν Νικωνιάτης, ὡς [47] Ῥιθυμνιάτης.

ΝΙΝΑΙΑ, πόλις Οἰνωτρῶν, ἐν τῇ μεσογαίᾳ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν Νιναῖος, ἢ Νιναεύς.

NICOMEDIA, urbs Bithyniæ, ſic dicta a Nicomede Zelæ filio, rege celeberrimo, quæ etiam Olbia dicta eſt. Civis, nicomedenſis, & poſſeſſivum Nicomedeus, quod & fœm. & neutro genere effertur, et Arrianus hanc originem ducit.

NICOMEDIUM, emporium Bithyniæ, de quo Arrianus libro v Bithyniacorum. Gentile, nicomedenſis, poſſet etiam eſſe nicomedienſis.

NICOPOLIS, urbs Epiri cujus Marcianus meminit. Eſt & alia Bithyniæ, & item alia in minori Armenia. Civis, Nicopolita, quo utitur Pauſanias libro x.

NICONIA, urbs in Ponto ad Iſtri oſtia, cujus meminit Strabo libro VII. Gentile, niconiata, ſicuti Rithymniata.

NINÆA, urbs Oenotrorum in mediterraneis, auctore Hecataeo in Europa. Gentile ninæus, vel ninæenſis.

NI-

gentili, vocem κώμη, priori non debere adjungi. Suidas Νικία, κώμη ἐστὶ Λιβύης. Si priori eſſet annectenda, gentile inde deduceretur Νικαιακωμήτης, quod Stephanus hoc loco non voluit. Nam idem gentile etiam reperitur in Ἀζηνὶς πόλ. ἀπ' ἀκέστης Ἀζηνίτης, ὡς ἀπὸ Νικίας Νικαίτης, ἢ ἀπὸ Χαιρίλου Χαιρίλιος. Vide præterea noſtrum Χαιρίλου.

[37] Νικομήδεια, πόλις Βιθυνίας, ἀπὸ Νικομήδους.] Antiquiſſimis temporibus urbs appellabatur Aſtacus, teſte Cedreno: Ἐν ᾧ χρόνῳ ἔτι ἦν κώμη Νικομήδους βασιλέως Βιθυνῶν, ἐπ' ὀνόματι δοντὸς τοῦ Νικομήδους ἔτους, πρώην καλουμένου Ἄστακου. Sed alii volunt Nicomediam & Aſtacum diverſa eſſe oppida.

[38] Τοῦ Ζήλα παιδός.] Hujus etiam meminit noſter in Ζῆλα· ὡς ἔστιν ὁ Νικομήδης υἱὸς Ζήλακος. Aliquando Ζήλας, aliquando vero addito iota dicitur Ζείλας, de qua re vide comment. ad vocem Ζῆλα pag 375.

[39] Ἡ καὶ Ὀλβία ἐκλήθη.] Unde ſic appellari potuerit, liquet in voce Ἄστακος, ubi Olbiæ nymphæ memoria celebratur.

[40] Ὁ πολίτης Νικομηδεύς.] Plurimi ſunt apud antiquarios nummi, in quibus hæc legitur inſcriptio ΝΙΚΟΜΗΔΕΩΝ.

[41] Ἐξ ἧς Ἀρριανός.] In omnibus vulgatis excuſum erat, ὡς Ἀρριανὸς, quod imperiti librarii, ut ſolitum in Stephano cantilenam, receperunt. Quod nos divulgamus, veriſſima codicis Voſſiani lectio eſt, nam fuit Arrianus Nicomedienſis, uti plurimorum auctorum teſtimonio conſtat.

[42] Νικόπολις, πόλις Ἠπείρου.] Urbs hæc a Cæſare Auguſto condita eſt in memoriam victoriæ, quam contra Antonium in ſinu Ambracico obtinuit. Suet. in Aug. *Quoque Actiacæ victoriæ memoria celebratior ac poſterorum eſſet, urbem Nicopolin apud Actium condidit, luſuſque illic quinquennales conſtituit.* De hac urbe extat Epigramma ineditum, quod Antipatro adſcribitur.

Λευκὸν ἀπὸ μὲν Κάσσιος ἰδ' Ἀμβρηκίης ἐκλύβδην
Θεσσέα τε πόλιν ἀπὸ δ' Ἀκτιακὰς
Ἄρεϊ Λευκοφρύῃ τε καὶ ἀγχιτόροις φάλαγξι
Ἀπ' ἐπιῤῥήνων ἀθρήσαντες πτόλεμον.

Ἑπτὰς Νικόπολις θνητῶν πόλις, ἀντὶ δὲ τείχους
Φῶτας ἀνὰξ νίκαις δείκνυσιν Ἀτλίδης.

[43] Ἔστι δὲ Βιθυνίας.] Plinius lib. v cap. ultimo hujus memoriam celebrat. *Ultra Chalcedona Cleopolis fuit. Deinde Nicopolis, a qua nomen etiamnum fretum retinet.*

[44] Ἔστι δὲ ἄλλη τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας.] Hujus meminit. Ptol. lib. v cap. VII. Imo ex Baſilio Magno conſtabit, hanc fuiſſe minoris Armeniæ metropolin, ſi aliquis ccxcii epiſtolam, cum ccxc comparet. Hanc condidit Pompejus poſt devictum Mithridatem, teſte Strabone lib. XII. cujus ætate adhuc ſuperant, ita enim ille: Πομπήϊος δὲ αὖθις τὸν πόλεμον τὸν ἐκεῖνον ἐν τῇ κάτω μικρᾷ Ἀρμενίᾳ ἐποίησε, ἐν τοῖς ἐπιφανεῖ ἐκείνην καλῶν. Condidit hanc ubi inter Euphratem & Araxen, ſenibus laſſis & ægris valentibus, uti ſcribit Oroſius, quod etiam teſtatur Dio lib. XXXVI: Πόλιν ἐν τῇ χωρίῳ ἐν ᾧ ἐνικήσατο συνοικίσας τοῖς τραυματίαις καὶ τοῖς ἀφηλικιώταις τῶν στρατιωτῶν.

[45] Ὡς Παυσανίας δεκάτῳ.] Reſpicit fine dubio hunc locum Pauſaniæ, ubi tradit Auguſtum Nicopolin decreviſſe locum in Amphictyonum concilio: Βουλὴν δὲ Ἀμφικτυόνων μονάδιον τοῖς Νικοπολίταις τοῖς ἐν τῇ Ἀκτίᾳ συνοίκοις Αὐγούστου ἔδωκεν. Plurimi apud antiquarios occurrunt nummi cum inſcriptione ΝΙΚΟΠΟΛΙΤΩΝ, ex quibus evidentiſſime conſtat, plures hoc nomine inveniri urbes, quam tres a Stephano hac ſectione recenſitas.

[46] Πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἴριος.] Eadem hæc legumtur apud Suidam. Sed inepiſſime Stephanus, uti bene obſervat Voſſius ad Scylacem, ad Iſtrum Niconiam collocat, cum maximo ſpatio inde ſit remota. Eſt enim Niconia ultra Tyram amnem collocanda, ad dextram, & Ophiuſa ad lævam, ut ſplendide docet Strabo lib. VII: Ἐντεῦθεν δ' [ἐκ τοῦ Ἴστρου] ἐπὶ Τύραν ποταμὸν πλοῦς ἐστιν ἑπτακόσιος. Deinde ſequitur: Ἀνακομιζόμενοι δὲ ἐκεῖθεν παραπλέουσι πόλεις, ἥ τε μετὰ Νικωνίαν, ἡ δ' ἑξῆς Ὀφιοῦσσα. Hinc igitur clare liquet, Stephanum male Niconiam ad Iſtri oſtia collocaſſe.

[47] Ῥιθυμνιάτης.] In Xylandriana membrana conſtanter

ΝΙΝΟΗ [48], ἡ ἐν Καρίᾳ Ἀφροδισιάς, κληθεῖσα ὑπὸ τῶν Πελασγῶν Λελέγων. καὶ ἐκλήθη Λελέγων πόλις. εἶτα ἐκλήθη Μεγαλόπολις. εἶτα ἀπὸ Νίνου, Νινόη. τὸ ἐθνικὸν Νινοήτης, ὡς τὸ Πύλη Πυλήτης, [49] ὅθεν Πυλάτιδες ἀγοραί. καὶ Λίμνη, Λιμνήτης.

ΝΙΝΟΕ, sic appellatur Aphrodisias in Caria, a Pelasgis Lelegibus condita, unde & Lelegum urbs vocatur. Deinde dicta est Megalopolis, deinde a Nino Ninoë. Gentile, Ninoë.es, uti a Pyle Pyletes. Hinc Pylarides cœtus: & a Limne Limneta.

ΝΙΝΟΣ, πόλις Ἀσσυρίων, ἣν ἔκτισε Νίνου Σεμιραμίδου ἀνήρ, ἐν τῇ Ἀτουρίᾳ. [50] οἱ πολῖται, Νίνιοι. [51] Στρέφων ἑπταιδεκάτῃ.

NINUS, urbs Assyriorum, quam Ninus condidit Semiramidis conjux in Aturia. Cives, Ninii, auctore Strabone libro XVI.

ΝΙΣΑΙΑ, ὄρνεον Μεγαρίδου, ἢ καὶ ἡ Μεγαρὶς, [52] ἀπὸ Νίσου τοῦ Πανδίονος. [53] Ἑλλάνικος ἐν Ἱερειῶν πρώτῳ, καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ· Καὶ Νισαίαν εἶλε, καὶ Νίσον τὸν Πανδίονος, καὶ Μεγαρέα [54] τὸν Ὀγχήστιον.

NISÆA, navale Megaridis, & ipsa Megaris sic dicebatur a Niso Pandionis filio, cujus meminit Hellanicus libro primo de Sacerdotibus Junonis, & etiam libro II. Et Nisæam cepit, & Nisum Pandionis, & Megarea Onchestium.

ΝΙΣΙΒΙΣ [55], πόλις ἐν τῇ περαίᾳ, τῇ πρὸς τῷ Τίγρητι ποταμῷ. Φίλων ἐν Φοινικικῆς, [56] Νάσιβις φησὶ διὰ τοῦ α. Οὐρανίου δὲ διὰ τοῦ ε, Νέσιβις. σημαίνει δέ, ὡς φησι Φίλων, νάσους τὰς στήλας. ὁ δὲ Οὐρανίου, νέσιβις, φησὶ, σημαίνει τῇ

NISIBIS, urbs in regione trans Euphratem, quæ est ad Tigrim amnem. Philo in Phœniciis perhibet, *Nasibin* per A, & Uranius per E *Nesibin* debere scribi. Vox *nasibis*, uti Philo tradit, significat columnas. Et Uranius inquit, vocem *nesibis* lingua Phœnicia signi-

erat typothetæ, Πόρφυρος. Sed ex vetustioribus exemplis veram lectionem revocavimus.

[48] Ἡ ἐν Καρίᾳ Ἀφροδισιάς.] Eadem hæc leguntur a voce Μεγάλη πόλις.

[49] Ὅθεν Πυλάτιδες ἀγοραί.] Noster hisce verbis innuit Thermopylas, ubi Amphictyonum solennis consessus celebrabatur. Sophocles Trachiniis:

Ἐνθ' Ἑλλάνων ἀγορὰς
Πυλάτιδας καλέουσιν.

Qui huic concilio Amphictyonum præerant Πυλαγόραι dicebantur, teste Etymologici Mag. Auctore: Πυλαγόραι, οἱ ἀμφικτύονες Πυλαίας. Πυλαία δὲ ἐστι ἡ κοινὴ σύνοδος γινομένη συνόδου τῶν Ἀμφικτυόνων· ἢ οἱ παρόντες διὰ τὸν πόλεμον εἰς Ἀμφισσαίους βήσσας, ἢ ἐπὶ Θερμοπύλαις. ἐκαλεῖτο δὲ Πυλαγόραι, πεντεκαίδεκα ἐν τῇ Πυλαίᾳ ἀγορεύοντες. Vide præterea Strab. lib. IX. Herodot. lib. VII. Hesychium, Suidam & Harpocr.

[50] Οἱ πολῖται, Νίνιοι.] Exempla in genuino opere habuisse Stephanum, non est quod quis in dubium vocabit. Imo Suidas usus est codice, uti mihi persuadeo, integriore, nam ejus χρῆσιν ex Herodoto adhibet, ita enim ille. Νῖνος, πόλις Ἀσσυρίων ἄστυ. ἣν ἔκτισε Νίνου ἀνὴρ Σεμιραμίδου, ἐν τῇ Ἀτουρίᾳ. Οἱ πολῖται, Νίνιοι. χρῆται τούτῳ τῷ ἔθνει Ἡρόδοτος ἐν τρίτῃ καὶ ἕκτῃ καὶ ἑπτακαιδεκάτῃ πολλαχοῦ. Idem hoc gentile retinendum Suidæ in voce Δώριοι. ὁ γὰρ Ἀπολλόδωρος ἔκτισε εἰς Νίνον. ἀφορίσαντα δὲ ἀπὸ Δωριέα Κνίδιον (sic legendum non Νῖνον) καὶ συνοικίσαι αὐτῷ, ἐπὶ μάλιστα μνημονεύουσι. Locum Herodoti a Suida allegatum, in Thalia inveni cap. CLV, ubi Zopyrus & Darius hoc Strategema comminiscuntur, quo Babylonem caperent, jam anno & septem mensibus in obsidione consumptis.

[51] Στρέφων ἑπταιδεκάτῃ.] In omnibus excusum erat πεντεκαιδεκάτῃ, quod non sine ratione correximus: nam libro XVI hæc de Nino leguntur: Ὧν ὁ μὲν Νῖνος ὁ τὴν Νίνον ἐν τῇ Ἀτουρίᾳ κτίσας· ὁ δὲ τούτου γυνὴ, ἣν φησι διαλέξεσθαι τὸν ἄνδρα Σεμίραμις, ἣ ἐν ἄκρῳ τῷ Βαβυλῶνι. De conditore hujus urbis, & operibus quibus fuit exornata, legendus Diod. Sicul. lib. II. Ἀτουρία, de qua Steph. ex Strabone, est Assyria, quam barbari sic appellabant duplici S in T mutato, teste Dione lib. LXVIII. Καὶ τὴν μὲν Ἀτουρίαν διὰ τῶν βαρβάρων τῶν σύνεγγυς ἐς τὸ τοῦ μαθηματικοῦ ὀνόματος ἐκλῦσαι.

[52] Ἀπὸ Νίσου τοῦ Πανδίονος.] Quatuor habuit filios Pandion, nempe Ægeum, Pallantem, Nisum & Lycum: sed Nisus Megaridem forte obtinuit & Nisæam condidit, teste Strabone lib. IX aliisque.

[53] Ἑλλάνικος ἐν Ἱερειῶν πρώτῳ.] Passim in nostro, sive sit librariorum vitium, sive quod alio quodam fato irrepserit, ἐν Ἱερείοις citatur, quasi Hellanicus de Sacrificiis egisset, sed correximus Ἱερειῶν. Conscripserat enim Hellanicus indicem sacerdotum Junonis Argivæ, & quid sub unaquaque erat gestum, teste Dionys. Hal. lib. I. Ab iisdem Sacerdotissis Argivi tempora sua numerabat, auctore Scholiasta ad Thucyd. Ἡρόδωρος δὲ τὰς χρόνους οἱ Ἀργεῖοι λέγουσι τῶν ἱερειῶν.

[54] Τὸν Ὀγχήστιον.] Veneta Florentinaque editio exhibent, τὸν Ἀγχέστιον male: sed emendavit Xylander, quem sequimur. De gentili nihil subjicitur, quod mirum. Goltzius in Vet. Græcia tabula XIII nummum exhibet cum inscriptione ΝΙΣΑΙΕΩΝ, qui ad hunc locum referri debet.

[55] Νίσιβις, πόλις ἐν τῇ περαίᾳ.] Variis modis hanc vocem a veteribus exarari, argumentis evidentissimis demonstrat. Νίσιβις Strabo, Νάσιβις Philo, & Νίσσις scribebat Uranius. Hanc diversam scribendi rationem in orientalium urbium appellationibus satis frequentem esse, ad vocem Νάσαρδα docuimus, sed addi possent alia & non dissimilia exempla, sic enim dicimus Ἐδεσσὰ & Ἔδεσσα. Iidem etiam sunt Ἔσραδδις & Ἔσραδδις. Illud ἐν τῇ περαίᾳ appellative sumendum, & subintelligendum χώρᾳ, vel simile quid. Hinc est quod centesim, non incepe ab aliis versum esse, *in Transsuphratensi regione, quæ est ad Tigrim amnem.*

[56] Νάσιβις φησὶ διὰ τοῦ α.] Vocula φησὶ ab omnibus vulgatis aberat, cum ex Voss. & Perusino codice huc revocavimus. Videtur tamen debere præferri Νάσιβις, quæ est Uraniscriptura: teste enim An-

τῇ Φοινίκων Φωνῇ [57] λίθοι συγκείμενοι, ᾗ συμφερητόν. Στεφάνων δὲ ἐκκαιδεκάτῃ, διὰ τοῦ ι. [58] τὸ ἐθνικὸν, Νισιβηνός. ᾗ ἔδη Νισιβίτης, ἀλλ' ὁ τύπος Λιγύπτιος ᾗ Λιβύης. ὁ ᾗ διὰ τοῦ ω, ἀφ' οὗ τὸν Εὐφορίωνα, καὶ τὴν ἔω, ὡς Σωφλωὸς, [59] Ταβηνὸς, Καμβυσηνός.

ΝΙΣΥΡΟΣ, μία τῶν Κυκλάδων.

[60] Οἳδ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον. --

Πολυβώτης γὰρ εἷς τῶν γιγάντων, [61] ὑπὸ Διὸς βληθεὶς, ἐνήχετο. Ποσειδῶν δ' ἐπ' αὐτὸν ἀφεὶς τὴν τρίαιναν, τοῦ μὲν ἥμαρτε· χώρου γὰρ νῆσος τὸ βληθὲν Νίσυρος. ὠνομάσθη καὶ Πορφυρὶς, [62] διὰ τῶν ἐν αὐτῇ πορφυρῶν. [63] ὁ οἰκήτωρ Νισύριος, ᾗ Νισυριακός.

ΝΙΤΡΙΑΙ [64], τόπος Αἰγύπτιος. Στεφάνου ἐπικαιδεκάτῃ. [65] τὸ ἐθνικὸν Νιτρίτης, ᾗ Νιτριώτης. [66] ἔστι καὶ νόμος Νιτριώτης.

ΝΙΦΑΤΗΣ, ὄρος Ἀρμενίας· ἔστω καὶ Ἀρκαδίου. ἔοικε δὲ ἀφὸ τοῦ νείφειν, [67] ἀλλ' ὀνομαστικῶς διὰ τοῦ ι γράφει. ᾗ Πείσανδρος ἑβδόμῳ,

Ταύρῳ

A significare lapides collectos & congeſtos, Strabo libro XVI vocem per jota ſcribit. Gentile, Niſibenus, & debebat eſſe Niſibita, quæ forma eſt Ægyptia & Libyca: forma vero ea ad Euphratem & in oriente in uſu eſt, quemadmodum Sophenus, Tabenus, Cambyſenus.

NISYRUS, una ex Cycladum inſulis.

Qui vero Niſyrum habitabant. -- --

Polybotes enim unus ex gigantibus, a Jove fulmine percuſſus, enatabat. Sed Neptunus tridente in eum immiſſo, eum non attigit: nam hoc quod percuſſum eſt, ſcilicet inſula Niſyrus. Appellabatur etiam Porphyris a purpuris, quæ ibi inveniuntur. Incola Niſyrius & Niſyriacus.

NITRIÆ, locus Ægypti, de quo Strabo libro ſeptimo decimo. Gentile, Nitrita & Nitriota. Eſt quoque præfectura nitriacis.

NIPHATES, mons Armeniæ, de quo Arcadius. Videtur a voce νίφω, id eſt, *ningere*, derivari: ſed in caſu recto illud nomen per jota ſcribitur. Et Piſander libro ſeptimo:

Tauri

tiquarii in nummis circumferri NECIBI, qua de re videndus Spanhem. lib. de præſt. Num. pag. 908.

[57] *Λίθοι συγκείμενοι* &c.] Salmaſius in margine ſui libri accudendi caſum requirens, emendabat, λίθος συγκειμένης, ᾗ συμφορητῆς. Verum vulgata lectio non videtur improbanda, quam etiam Bochartus & alii non rejecerunt. Urbem hanc Syri vocant נִסִּיבִין *Neſibin*, & Philo & Uranius optime interpretantur: nam נִסִּיב *Neſib* ſignificat acervum lapidum & columnam. Hodie, vetuſta appellatione retenta, vocant *Niſibin* & *Nesbin*: ſed præſtantiſſimi iſtius oppidi admodum exilia veſtigia ſuperſunt, uti per illas regiones peregrinantes nobis referunt.

[58] *Τὸ ἐθνικὸν, Νισιβηνός, καὶ ἔδη Νισιβίτης.*] Utraque vetuſticor editio peſſime exhibebat, Ε ἔδη Νισβίτης, quod in poſtrema emendatum erat.

[59] *Ταβηνός.*] Sic emendavimus in hac editione, peſſime in omnibus aliis excudum erat Ταξηνὸς, quæ vox eſt nihili.

[60] *Οἳ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον.*] Hemiſtichium deſumptum eſt ex Homeri Iliade B.

[61] *Ὑπὸ Διὸς βληθεὶς, ἐνήχετο.*] Male in hactenus vulgatis ultima vox concipiebatur, in iis enim erat *διοκέχετο*, quod auctoritate MSS codicum emendavimus. Hanc emendationem huic convenire fabulæ, ſatis liquet ex Comment. Euſtathii ad Dionyſ. ubi etiam de etymologia vocis agitur: Ἡ Νίσυρος, ἣν καὶ Ὀμηρικῶτερον οὕτω καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ νέω, ὃ τὸ νίσσω, διότι διενεχθέντα τὰ νέατα τῆς Κῶ, τῷ Ποσειδῶνος τριαίνῃ, ἐποίησε τὴν μεγάλην Πελοποννήσου νῆσον, ἢ ἐν διεχώρισεν. Eandem fabulam & vocis etymologiam habemus apud Strabonem, circumſtantiis nonnihil immutatis, circa finem libri X, apud Apollod. lib. I, Suidam & alios. Sed docuit Bochartus vocem eſſe Phœnicam, quem vide lib. I cap. VII de Phœnicum coloniis.

[62] *Ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ πορφυρῶν.*] Addam conſona Suidæ verba: Νίσυρος, τόπος μία τῶν Κυκλάδων. ἡ ᾗ Πορφυρὶς ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ πορφυρῶν. & Euſtathii ex Comment. ad Iliad. B: Πορφυρὶς δὲ αὐτὴ διὰ τὰ ἐν αὐτῇ πορφύρεια ὠνομάσθη. Ubi etiam πορφυρῶν ſcribendum.

[63] *Ὁ οἰκήτωρ, Νισύριος.*] Artemiſia Lygdamis filia imperavit Halicarnaſſeis, & Coïs, & Niſyriis, & Calydniis, teſte Herodoto lib. VII: Ἡγεμονίην δὲ Ἁλικαρνησσεῦσι τε & Κῴοισι, καὶ ΝΙΣΥΡΙΟΙΣΙ τε & Καλυδνίοισι. Vini Niſyrii etiam meminit Euſtath. ad Dionyſ. Γίνεται δὲ & ἄνω χρεὼν ὁ Νισύριος.

[64] *Νιτρίαι, τόπος Αἰγύπτιος.*] In omnibus libris MSS & editis peſſimo errore legebatur, Νίτραι, τόπος Ἀσίας. Sed tantum apud nos valuit auctoritas Strabonis, ut in medio primam vocalem delevissemus. Ita enim ille lib. XVII: Ὑπὲρ δὲ Μαρεώτιδος καὶ τῆς Νιτριώτιδος, πεδίον ἐστὶν ἔχουσαν· ᾗ νομὸς Νιτριώτης. In legendum pro Νιτριώτης, quod exhibent vulgati Strabonis codd. Hujuſmodi locus, ubi nitrum effoditur, Νιτρία dicitur, hinc apud Suidam legimus Νίτρος, τόπος. Unde numero plurativo Νίτρια, quod ut apud Strab. & Steph. Latine vero dicitur *Nitraria*, Plinius num. multitudinis Nitrariæ, quæ apud Ægyptios celeberrimæ fuere. Plinius lib. XXX cap. XI: *Magnum & nitro uſum, qui dicetur ſuo loco. Nitrariæ egregiæ Ægyptiæ. Nam circa Naucratim & Memphim tantum ſalinæ eſſe, circa Memphim deteriores. Nam & lapidoſa ibi in acervis: multique ſunt tumuli ex eo caſi ſaxei.*

[65] *Τὸ ἐθνικὸν Νιτρίτης.*] In omnibus libris hactenus male Νιτρίτης excuſum fuit, nos unicam literam mutavimus, ut forma eſſet Ægyptia. Νιτρίτης mihi is videtur, qui in Nitrariis degit. Sed poſtea obſervavi omnes MSS Νιτρίτης exhibere.

[66] *Ἔστι καὶ νόμος Νιτριώτης.*] De hoc nomo mentionem facit Strabo loco jam allegato, ſed male ibi legebatur Νιτριώτης, quod monuimus.

[67] *Ἀλλ' ὀνομαστικῶς.*] In hactenus vulgatis legebatur ἐκφωνικῶς, quod non ſatis placebat. Unicam addidi literam, ut ſenſus fieret commodior.

ut[illegible]

Ταύρου πρυμνοτάτην, [68] ἐσχατόπολιν τῆς Νιφάτου.

Tauri extremam partem & ſcopulis inſignem Niphaten.

ΝΙΨΑ, πόλις Θρᾴκης. ὁ πολίτης Νιψαῖος. [69] Ἡρόδοτος τριτάτῃ.

NIPSA, oppidum Thraciæ, cujus oppidanus Nipſæus; apud Herodotum libro IV.

ΝΟΑΙ [70], τὸ ἐθνικὸν Νοαῖος. [71] ὁ τόνος γὰρ οὐκ ἀνάγκης αὐτοῦ. ἔστι δὲ πόλις Σικελίας. Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ χρονικῶν.

NOÆ. Gentile NOXUS, quæ forma Siculis non eſt inſolita. Eſt autem Siciliæ oppidum, de quo Appollodorus libro II Chronicorum.

ΝΟΜΑΝΤΙΑ [72], πόλις Ἰβηρίας· Ἶβις ἐν δευτέρῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. τὸ ἐθνικὸν Νομαντῖνος λέγει, ἀφ' ἧς ε.

NOMANTIA, urbs Iberiæ, de qua Jobas libro ſecundo Antiquitatum Romanar. Gentile, NUMANTINUS per U dicitur.

ΝΟΜΒΑ [73], πόλις τῆς Ἰουδαίας. Ἰώσηπος ἔκτῳ τῆς Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας. [74] τὸ ἐθνικὸν, Νομβαῖος.

NOMBA, urbs Judææ, cujus meminit Joſephus libro VI Antiquit. Judaïcarum. Gentile, Nombæus.

ΝΟΣΟΡΑ [75], νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. Οὐρανίος Ἀραβικῶν. ὁ πολίτης, Νοσορηνός, ἐγχωρίως ὁ τύπος.

NOSORA, inſula in mari rubro, de qua Uranius in Arabicis. Inſulanus, NOSORENUS, quæ forma vernacula eſt.

ΝΟΣΤΙΑ [76], κώμη Ἀρκαδίας. Θεόπομπος τεσσαρεσκαιδεκάτῳ Φιλιππικῶν. [77] Ἔφορος τὸ ἐθνικὸν, Νεστάνιος, ὡς καὶ αὐτὴν Νεστανίαν λεγομένην· ἔστι γὰρ τῇ αὐτῇ· ὡς δῆλον ἐξ ἄλλων.

NOSTIA, vicus Arcadiæ, cujus meminit Theopompus libro XXXII Philippicorum. Ephorus gentile dixit NESTANIUS, adeo ut vicus ipſe, ſecundum ejus opinionem, NESTANIA vocaretur. Idem enim eſt ac præcedens, uti ex aliis patet.

ΝΟ-

NO-

[68] Ἐσχατόπολιν τῆς Νιφάτου.] Male in Aldina ſuntinque legebatur ἐσχατιὰν τῆς Νιφάτου, quod correxit Xylander. Apud Suidam idem Piſandri verſiculus legitur, cujus nomen ibi retinetur: Νιφάτης, ἱερὸν Κρητικόν. Τούτου πρυμνόφρουρον ἐσχατιὴν τε Νιφάτου. Sed ut verſus conſtet, legendum uti in Steph. ἐσχατιὴν π. Quid ſit πρυμνόφρουρα docent magiſtri Græci. Heſychius: Πρυμνόφρουρα, ἀπόρρητα, ἄκρως ὄρους τὸ πρῶτον μέρος. Ubi male legitur Πρυμόφρουρα. Suidas: Πρυμνόφρουρα δ' κάτω μέρος τοῦ ὄρους. Vide præterea Etymologici Mag. Auctarem.

[69] Ἡρόδοτος τριτάτῃ.] Errore peſſimo hic locus erat commaculatus in omnibus libris calamo exaratis & editis, exhibebant enim, Ἡρόδοτος πεμπτάτῃ. Quod cum ortum eſt, ſicuti aliis in locis apud noſtrum, e compendiaria ſcribendi ratione. Apud Herodotum enim libro IV. *Nipſæorum* celebratur memoria, quamquam in hodiernis Herodoti libris *Nυψαίων* invenitur. Sed in noſtro indubitanter ita corrigendum eſſe, liquet manifeſte ex Suida, qui hunc Steph. locum in ſuum ſonum tranſcripſit: Νιψαῖος, πόλις Θρᾴκης, ὡς Ἡρόδοτος.

[70] Νόαι, τὸ ἐθνικὸν Νοαῖος.] Turbatus eſt ordo hujuſce dictionis in omnibus libris; ſi mei arbitrii res eſſet, ita ſic conſtituerem: Νόαι, πόλις Σικελίας. Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ Χρονικῶν. τὸ ἐθνικὸν Νοαῖος. ὁ τόνος οὐκ ἀνάγκης αὐτοῦ. Oppidi nomen corrupte occurrit apud Diod. Sicul. lib XII: Τὰς μὲν πόλεις, ἃς ἐν ἀκρωτηρίῳ κειμένας, μετῳκισαν εἰς τὴν μεσόγειαν. Palmerius ibi ſcribendum cenſet Νόας. Ultra Galaten, inter Cantaram & Glycium amnes, eſt *Noara* oppidum, quod uti opinatur Cluverius, nomine ſuo ſervare videtur memoriam antiqui oppidi, quod Steph. Suidæ Favorinumque dicitur nare. Plinio oppidani ſunt NOAENI lib. III. cap VIII.

[71] Ὁ τόνος οὐ κατὰ ἀνάγκην αὐτοῦ.] Variis modis Siculi formant ſua gentilia. Idem canon occurrit in Ἀγκύρᾳ. Ἐθνικὸν Ἀγκυρανός. ὁ δὲ πολίτης ὁ τόνος οὐ κατὰ ἀνάγκην αὐτοῦ. Σικελικὸν ἔθνος.

[72] Νομαντία, πόλις Ἰβηρίας.] Suidas utroque modo, & per vocal. o & diphthongum ω oppidi nomen præfert: Νομαντία, ἡ καὶ Νωμαντία, πόλις Ἰβηρίας ὡς φησὶ Ἰόβας. Sed uſitatior eſt ſcriptura per diphthongum. Urbs ſua clade clariſſima.

[73] Νόμβα, πόλις τῆς Ἰουδαίας.] In Joſephi editionibus non eadem ſcriptura hoc oppidi nomen invenitur. In Baſilicenſi κωμβᾶ, ſed melius in ea, quæ Colon. Allob. prodiit ναμβᾶ, plane convenienter Hebræo nomini נוֹב *Nobe*. Sic etiam LXX interpretes ſecundum veuſtiſſimum codicem Alexandrinum Biblior. Anglic. & editionem Complut. habent ναβὲ I Sam. XXI. At alix editiones habent, ut Stephanus Νομβᾶ. Verum Syriaca & Arabica verſio longius ſibi a textu originali receſſit: nam ſimilitudine ב & נ ſibi deceptæ interpretes pro *Nobe* habent *Nochia*.

[74] Τὸ ἐθνικὸν Νομβαῖος.] Teſtantur antiquarii penes Ligurium inveniri numisma Claudii cum hac epigraphe. NOMBA IUM RGINON. Solmeſius in Exercit. Plin. pag. 492 cenſet, ſe *Nombæos* in Plinio invenille, cujus verba ſic emendavit: *Nec non & in mediterraneis Syriæ ad Libanum penetrantibus Nombæi, quidam ſunguntur Ramiſi.* Locus extat lib. V. cap. XXIII.

[75] Νόσορα, νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλ.] Eadem nuncupatur inſula, quæ Arriano in Indicis νόσκελις dicitur.

[76] Νόστια, κώμη Ἀρκαδίας.] Mons fuit apud Mantinenſes νεστάνη, teſte Pauſania in Arcadicis: Τῆς δὲ Ἀγρᾶς καλουμένης πόλις Μαντινέων ἐστὶν ἐν ἀριστερᾷ, ἐπιόντες τὴν Φιγαλίαν ἐς Ἀρσηνόην, ἐν πόρρῳ ἐρείπια ἔστι τοιάδε.

[77] Ἔφορος δὲ Νεστάνιος ἔφη, ὡς καὶ αὐτὴν κωμῆν Νεστανίαν λεγομένην.] Hic locus in omnibus libris MSS & vulgatis peſſimis erroribus commaculatur, hunc in in modum circumfertur: Ἔφορος δὲ Νεστανὶς ἔφη, ὡς καὶ αὐτὴν Κωμανίαν λεγομένην. Nullum ex

NO'TION [78], πόλις Ἰωνίας. Ἐκαταῖος Ἀσίᾳ τὸ ἐθνικὸν, Νοτιεύς.

NOTΒΑΙ [79], ἔθνος Αἰθιόπων παρὰ Νείλῳ. Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ περὶ γῆς. [80] λέγονται καὶ Νουβαῖοι, ὡς Σαβαῖοι, [81] καὶ Νόμιδες οἱ αὐτοί.

NOΥΚΕΡΙΝΟΙ [82], ἔθνος Ἰταλίας. Πολύβιος τρίτῳ. τὸ πρωτόγονον αὐτῶν, Νουκερία.

NOΥΚΡΙΑ, πόλις Τυρρηνίας. [83] Φίλιστος ια', καὶ ιε'. τὸ ἐθνικὸν, Νουκρῖνος, Δέγεται καὶ Νουκέρια, διὰ τοῦ α.

NΥΜΦΑΙΑ, νησυδριον, ἡ νῆσος Καλυψοῦς, παρὰ τὴν Ἀδρίαν. τὸ ἐθνικὸν Νυμφαῖος, [84] ὡς ἡ Αἰσίας Αἰσαῖος.

NΥΜΦΑΙΟΝ, πόλις Ταυρικῆς, μεταξὺ Παντικαπαίου μητροπόλεως καὶ Θεοδοσίας, ὡς φησι Στράβων. τὸ ἐθνικὸν δυνατὸν ὡς Ἡρακλῆς, Νυμφαιεύς. τὸ δὲ Νυμφαῖος κτητικὸν, ἀπὸ τῶν νυμφῶν. λέγεται καὶ Νυμφαίτης.

NΥΜΦΑΣ [85], τόπος Ἀρκαδίας. Παυσανίας ὀγδόῳ· τὸ ἐθνικὸν Νυμφασεὺς, καὶ Νυμφασία πηγή.

NΥΡΑΞ, πόλις Κελτικῆς. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν Νυραξῖνος, ὡς ἀπὸ τοῦ Νάρυκα Ναρύκιος.

NΥ-

A NOTIUM, urbs Joniæ, de qua Hecatæus in Asia. Gentile, Notiensis.

NUBÆ, gens Libyæ juxta nilum, de qua Apollodorus libro II de terra. Appellantur etiam Nubæi, uti Sabæi, & Numidæ iidem sunt.

B NUCERINI, gens Italiæ, de qua Polybius libro III. Horum primitivum est Nuceria.

NUCRIA, urbs Tyrrheniæ, de qua Philistus libro undecimo & XV. Gentile, Nucerinus. Invenitur etiam Nacria per A.

C NYMPHÆA, genere fœminino, insula Calypsus juxta Adriam. Gentile Nymphæus, quemadmodum ab Æa fit Æus.

NYMPHÆUM, urbs Taurica, inter Panticapæum metropolin & Theodosiam, uti Strabo auctor est. Gentile, uti Herœnsis, potest esse Nymphæensis. Nymphæus vero possessivum est, quod a nymphis formatum est. Dicitur quoque Nymphæa.

D

NYMPHAS, locus Arcadiæ, de quo Pausanias libro octavo. Gentile Nymphasius, & Nymphasia scaturigo.

E

NYRAX, urbs Celtica, cujus meminit Hecatæus in Europa. Gentile, Nyracius, uti a Naryx Narycius.

NY-

hisce verbis sensum congruum elicies. Suidas, sepistle nostrum transcribens, & Favorinus Suidam, longe meliorem lectionem exhibent: Νόμισε, κώμη Ἀρκαδίας. Ἔφορος δὲ τὴν Ἰθωνίαν Νόμισον εἴρηκεν, ἣν καὶ Νόμιον ἐκάλουν. Fontem erroris hinc cognoscimus: deleverunt librarii primam literam N, quam præcedenti voci adhærentem non reperiebant. Sed præterea illud Ἔμισον, & addito N κτητικὸν gentilis formam non habet, sed quidem possessivi nominis, quare omnino præferendum judico illud Ephori apud Suidam, Νομίσιος, cujus quartam casum numeri plurat. in medium adduxit. Ingratus essem contra Salmasianos manes, si non testarer, eum ferme idem statuisse in margine sui Stephani.

[78] Νόμος, πόλις Ἰωνίας.] Geographi omnes diversimode situm hujus urbis depingunt; Scylax Lydiæ, Herodot. Æolidi attribuit. Sed accuratissime omnium collocatur ante Colophoniorum urbem, quasi arx eorum fuisset. Hinc apud Suidam legimus: Νόμος, χωρίον ἀσφαλέστατον τῶν Κολοφωνίων πόλεως. Imo ipsi Colophonii in Notio describuntur Polyb. in Excerpt. Leg. cap. XXXVI: Κολοφώνιοι δὲ τὸν ἐν Νόμῳ ἐκπεσόντες, καὶ Κυμαῖοι, καὶ Μιλήσιοι ἀφορολογήτους ἀφῆκαν. Hinc apud Livium legimus: *Nominatim præterea Colophonii, qui in Notio habitant, & Cymæi, & Milesii immunitatem concessere.*

[79] Νοῦβαι, ἔθνος Αἰθιόπων παρὰ Νείλῳ.] Nubarum situm Strabo lib. XVII clare ob oculos ponit: Ἐξ ὑπερκειμένων δὲ τῶν χώρων ἡ Νοῦβα κατοικεῖται ἀπὸ τῆς Λιβύης, μέχρι ἔθνους τινὸς Αἰθιοπικοῦ μέχρι τῶν ἀγκωνῶν. Vide præterea Ptol. lib. IV cap. VIII, & Agathem. lib. II cap. V, cujus verba ad vocem Μέμφις produximus atque emaculavimus.

[80] Λέγονται καὶ Νουβαῖοι.] In omnibus MSS & editis legebatur perperam ὡς Δαναΐδαι, qui in geographia non sunt cogniti. Quod non repositimus genuina lectio est: nam quemadmodum a νῆσος fit νησαῖος, sic etiam a Σαβᾶς deducitur Σαβαῖος, de quo vide suo loco.

[81] Καὶ Νόμιδες οἱ αὐτοί.] Locus hic mihi est suspectus, sed facillime posset corrigi: καὶ Νομάδες οἱ αὐτοί. Nam tales fuere, teste Strabone lib. XVII: Νομάδων, καὶ Νομάδων, ἐν Μαυρουσίοις, οἱ ὅμορα Σούσης Αἰθίοψι, καὶ ἄνω Νομάδες. Sed Henr. Valesius in notis hist. ad Excerpta ex Historia Priscі Rhetoris contet. hinc in Stephano legendum Νουβάδες, quia Νόβαδαι in illo Excerpto frequens mentio est: Ὅτι Βλεμμύες καὶ Νουβάδες κατέδραμον τὴν Ρωμαίων, σχεδὸν πᾶσαν τὴν Νειλῴαν ἔκπυστον ἐξ ἀμφοτέρων ἐποίουν. Deinde legitur: Ἡγεμόνευε δὲ τῶν Βλεμμύων & Νουβάδων ὁ τῆς ἀνατολῆς τῷ τότε ἡγούμενος. Eos quoque sic appellat Jordanis in lib. de succeff. regn. *Cum Parthi cæterarum omnia infestantibus pacem injicerent, Aurelianus compescuit, Nubades Blemmyesque Æthiopia potiti per Florum Alexandrinæ urbis procuratorem falsa, ac populati a sedibus Rom.* Itaque triplex nomen a fuisset Νόβαι, Νόβαδαι & Νουβάδαι, quibus addit Valesius ex Procopio & Νοβάται.

[82] Νουκερῖνοι, ἔθνος Ἰταλίας.] In Goltzii Thesaur. pag. 223, & in Magna Græcia Tab. XXI numisma reperitur cum inscriptione NOΥΚΕΡΙΝΩΝ.

[83] Φίλιστος ια' καὶ ιε'.] Conjunctio καὶ erat loco motu in omnibus libris, legebatur enim Φίλιστος ια', ιε'. καὶ τὰ Ἰταλικά. Hanc suo loco inseruimus.

[84] Ὡς ἡ Αἰσίας Αἰσαῖος.] Inveniuntur hæc verba apud Nostrum in Αἶα. Τὸ Θρηϊκὸν Αἰσαῖος, καὶ Γαζαῖος. τὸ δὲ θηλυκὸν Αἰσαία.

[85] Νυμφᾶς, τόπος Ἀρκαδίας.] Ab omnibus libris MSS & editis τὸ τόπος abest, quod non necessarium existimabamus. Respicit noster hæc Pausaniæ verba: Ἐν

ΝΥΣΑΙ, [88] πόλεις πολλαί. [89] πρώτη, ἐν Ἑλικῶνι. [90] δευτέρα, ἐν Θρᾴκῃ. [91] τρίτη, ἐν Καρίᾳ. [92] τετάρτη, ἐν Ἀραβίᾳ πλησίον. πέμπτη, ἐν Αἰγύπτῳ. ἕκτη, ἐν Νάξῳ. [93] ἑβδόμη, ἐν Ἰνδοῖς. [94] ὀγδόη, ὑπὸ τὸ Καυκάσιον ὄρος. ἐνάτη, ἐν Λιβύῃ. [95] δεκάτη, ἐν Εὐβοίᾳ, ἔνθα δὶς μιᾶς ἡμέρας πρὸ ἀμπέλου φασὶν ἀνθεῖν, καὶ πρὸ βότρυος πεπαίνεσθαι. [96] τὸ ἐθνικὸν Νυσεύς, καὶ Νυσαὶς θηλυκόν· [97] ἀφ' ἧς κλησαι, Νυσηΐδων. [98] λέγεται δὲ Νυσαῖος ἐπ' αὐτῆς Νυσηΐδος τελευτήσας, ὃς [99] Νυσεύς, ἄνευ τοῦ ι.

A NYSÆ, multæ urbes sic appellantur. Prima, in Helicone. Secunda, in Thracia. Tertia, in Caria. Quarta in Arabia. Quinta, in Ægypto. Sexta, in Naxo. Septima, apud Indos. Octava, in monte Caucaso. Nona, in Libya. Decima, in Euboea, ubi perhibent B uno eodemque die vitem florere, & racemum matureſcere. Gentile, nyſenſis, & nyſaïs fœminium, unde formatur poſſeſſivum nyſeïs. Dicitur quoque nyſæus, unde formant & Νυσαιεύς & Νυσιεύς, id eſt nyſæenſis & nyſaïenſis, quæ trium ſyllabarum vocabula ſunt.

ΝΩΛΑ, πόλις Αὐσόνων· ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ. Νωλὼ δὲ αὐτὴν Πολύβιος φησι· [100] τὸ ἐθνικὸν, Νωλίου. Πολύβιος δὲ, Νωλανοὺς αὐτοὺς φησι.

NOLA, urbs Auſonum, de qua Hecatæus in Europa. Hanc Polybius Nolen appellat. Gentile, nolius. Polybius vero eos Nolanos nuncupat.

ΝΩΝΑΚΡΙΣ, πόλις Ἀρκαδίας· C

Ῥιανὸς

NONACRIS, urbs Arcadiæ, de qua Rhianus

Ἐν Ἀραβίᾳ] Ἴσως πόλις ἦν ἐπὶ Νυμφάδι. καλεῖται δὲ νῦν, ὁ ἐστὶν ἀνάπλους ἴσον ἡ Νυμφάς. Ita ante Nymphaio paullo poſt hæc ſequuntur: Μεθ' ἣν δὲ ὡς τριάκοντα σταδίους πόλις Νυμφαῖον πηγή.

[88] Νῦσαι, πόλεις πολλαί.] Enumerantur a noſtro dem hoc nomine oppida, quæ omnia apud alios vix inveni. Hic urbis nomen ſcribitur ſimpliciter, quæ ſcriptura etiam in numiſmatibus cuſtodiis conſpicitur, apud quibus vera nominum & ſcripturæ ratio eſt petenda. In locis noſter vocem per duplex σσ effert, quod paſſim etiam ab aliis factum video.

[89] Πρώτη ἐν Ἑλικῶνι.] Hujus meminit Strabo lib. x. ſed vicum eſſe perhibet: Κώμη δ' ἐστὶ ἡ Ἑλικὼν ἱερά.

[90] Δευτέρα, ἐν Θρᾴκῃ.] Hujus memoriam noſter abſtruſit in voce Θυσίδιον· ἔστι δὲ κώμη Θρᾴκης, παρ' ἣν Νέστος ῥεῖ.

[91] Τρίτη, ἐν Καρίᾳ.] Et hujus variis in locis noſter mentionem facit, quæ ſi conferantur, inde conſtabit, urbem trinominibus fuiſſe inſigniam. Πτολεμαῖος, Καρίας πόλιν, ἣ μετὰ ταῦτα κληθῆναι Νύσσαν. Etiam Antiochia fuit appellata, ſic enim noſter in ea V. Ἐνδυμίων, Καρικὰ, ἧς ἐν Πολυανθεῖ ἐπαυλίζει. Deinde ſequitur: ἐκ δὲ τῆς γυναικὸς Νίκης, Νύσσαν. Denique etiam Λάμβρα nominabatur. Λάμβρα, πόλις Καρίας πρὸς Μαιάνδρῳ. Λάμβρα ἐλάττονα, ἣν μετὰ ταῦτα Νύσσαν ἐκάλεσαν.

[92] Τετάρτη ἐν Ἀραβίᾳ.] Quotam Arabiæ & quintam Ægypti, diverſas eſſe urbes, non facile mihi perſuadeo. Diodorus Sicul. lib. i Nyſam quidem Arabiæ attribuit, ſed Ægypto adnoſcum terminam, hæc ſunt ejus verba: Ἐπεὶ δὲ ὁ φιλοσοφώτατος τῶν Ὀλυμπίων, ὁ τριετηρικὸς ἀφ' ἑστίας Διόνυσος ἐν Ἀραβίᾳ τὸν Νῖσον πόλεσι ἐκτίσεν. Deinde ſequitur anonymi poëtæ auctoritas. Nyſam etiam circa Ægyptum collocantis: Μεμνῆσθαι δὲ τῆς Νύσης καὶ τῶν περιοίκων τὰ πρὸς ἥρωας, ἐπὶ τοῖς τῆς Ἀραβίας γράφων, ὁ δὲ ἔπος λέγει.

Ἔστι δέ τις Νύσης ἔπακτος ἔρωτος, ἀθέσφατον ἄλγος
Τέλλει θνητοῖσι, χολὸν Διονύσοιο φόβητρον.

Obiter monendum, hos verſus etiam citari a Scholiaſta Apoll. Rhod. ad lib. iv, qui eos Herodoro adſcribit, ſed ibi pro ἔπακτος ἔρωτος legitur ἔπαντος κέρως. Verum lectio nihil videtur præferenda.

[93] Ἑβδόμη, ἐν Ἰνδοῖς.] Hæc veterum ſcriptorum tenebris eſt cognitiſſima. Diod. Sicul. lib. ii: Κτίσαι δὲ τὴν πόλιν ταύτην φασὶν ὑπὸ τοῦ Διονύσου, καὶ διὰ τὴν ἐπώνυμον τῆς πόλεως ἐπιφάνειαν, καὶ διὰ τὴν ἐν τοῖς ὄρεσι φυομένην ἀμπελώδη κισσὸν, ἔτι δὲ διὰ τὴν ἐν τοῖς περὶ αὐτὴν τόποις εὐκαρπίαν. Videſis præterea Arrianum, Plinium, Melam, Curtium & alios.

[94] Ὀγδόη, ὑπὸ τὸ Καυκάσιον ὄρος.] Videtur hujus meminiſſe Euſtathius ad Iliad. Ζ pag. 629. Εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεραι νῆσοι ἐμβὸς τοῖς ἱστορίαις· ἡ μὲν ἐν Εὐρώπῃ, ἡ Ἀραβίᾳ, ἡ Ἰνδικῇ, ἡ Λιβύῃ· ἡ δὲ ἐν, ἡ πλησίον τοῦ τοῦ Καυκάσου ὄρους, ἡ τοῦ πολυοῦς Νύσης. Sed quid ſibi velint illa verba, *Inſula in monte Caucaſio*, non ſatis percipio, niſi quis forte legendum ſtatuat τοῦ Νύσης.

[95] Δεκάτη, ἐν Εὐβοίᾳ.] Non poſſum quin addam Euſtathii verba ex Comment. ad Dionyſ. idem de Vite miraculum perhibentis: Νῆσοι δέ, φασὶ διάφοροι, Λεβηνικὴ, Ἀρτεμισία, Ἐνδοικὴ, ἀφ' ἣν λέγει ἡ τ' ἀμπέλῳ πρώτην, βότρυας ἐκφορέσαι ἐφημέρους.

[96] Τὸ ἐθνικὸν, Νυσεύς.] Non diſplicet hoc gentile, quanquam in antiquorum ſcriptis hactenus illud non invenerim. Mirum eſt Stephanum non habere Νυσεύς, quod alibi agnoſcit. In V. Καλλίπη. ἐν δὲ Καλλιθέᾳ, ὡς Νύσεύς. Multo elegantius apud Scholiaſt. Ariſtoph. ad Ranas: Νύσεύς δὲ ὁ Διόνυσος παρὰ Ἰνδοῖς ἐκφωνεῖται, Νύσ' ἐν τοῖς Ἰνδοῖς Νύσης.

[97] Ἀφ' ἧς κλησαι, Νυσηΐδων.] Qua ratione hoc poſſeſſivum formetur, docet Auctor Etymologici Magni in Νυσηΐδες. Εἰ μὲν γὰρ λέγει Νύσαιον, γ' ἂν πλεονάζει τὸ ι· εἰ δὲ παρὰ τὸ Νύσα, ἐρεῖ ἴσως Νυσαῖον. καὶ ἐπικλήσει Νυσαίου, ὡς Ἀρείου Ἄρεως.

[98] Λέγεται δὲ Νυσαῖος.] Eo utitur Arrianus lib. v de Exp. Alex. Magn. Ἐκείνωνα παρ' αὐτὸν τὸν Νυσαῖον τὸν κρημνώδους ὄρους. Fœmininum Νυσαῖα de regione circumjacenti ibidem occurrit: Νύσαιον τε ἐν ἐκείνοις τοῖς τόποις ὁ Διόνυσος ἐκτίσε καὶ τὴν κώμην τὴν Νύσαιαν, καὶ τοὔνομα ἔθηκε.

[99] Νυσεύς ἄνευ τοῦ ι.] Apud Triſtanum, Sequinum, Patinum, Sphanhemium & alios occurrunt nomiſmata Adriani, Aurelii, Commodi & aliorum, in quibus conſpicitur hæc epigraphe: ΝΥΣΑΕΩΝ, quod factum eſt a caſu recto Νυσαεύς ſine jota.

[100] Τὸ ἐθνικὸν, Νώλιος. Πολύβιος Νωλανούς.] Primum gentile non eſt vitiatum, quanquam nummiſmata ſic opinantur: ſed male meo judicio in omnibus libris legebatur Νωλανεῖς, quod fit a recto Νωλανεύς, quod hodie in Polybii codicibus non conſpicitur, Itaque ille lib. iii: Τὸν δὲ μετοικισθέντα ὑπὸ τῶν Καλλίου & Τευσίνου καθιδρῦσαι ἐν ἐκείνοις τοῖς μέρεσι, Δάυνιον καὶ Νωλανούς. Primum gentile non eſt corruptum, liquet ex Suida, apud quem legitur: Νῶλα, πόλις Αὐσονίας παρὰ Ἑκαταίῳ. Ἡρωδιανὸς δὲ Νώλαν αὐτὴν φησὶ. τὸ πολίτην Νώλιος & Νωλανός. Tertium

Ῥιανὸς ἐν Ἡλιακῶν πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Νωνακρίτης· καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α, Νωνακριάτης, ὁ Ἑρμῆς. Λυκόφρων,

Νωνακριάτης τελχίφαλος Φαιδρὸς θεός

καὶ θηλυκὸν Νωνακριάτης, καὶ Νωνακριάδος λέγεται παρὰ Ἀριστοφάνει.

ΝΩΝΥΜΝΑ, πόλις Σικελίας. ὁ πολίτης Νωνυμναῖος, ὡς Φίλιστος.

ΝΩΜΕΝΤΟΣ [a], πόλις ἐγγὺς πόλεως Ῥώμης. [b] τὸ ἐθνικὸν, Νωμεντανός. Διονύσιος ἐν δευτέρῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

ΝΩΡΑ [c], πόλις ἐν Σαρδοῖ τῇ νήσῳ. τὸ ἐθνικὸν Νωρανός, ὡς Νωλανός.

ΝΩΡΑΚΟΣ [d], πόλις Παννονίας. ὁ πολίτης Νωρήσιος, ὡς Ἐπαφρόδιτος ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς φησιν [e] ὅτι γίνεται ἐν Παννονίᾳ σίδηρος, ὃς εὐκοπώτατος ἐστιν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ,

--- [f] νώροπι χαλκῷ.

καὶ θηλυκὸν, Νωρακία· καὶ δεύτερον, Νωρήκιον.

Ξ. ΞΑΝ-

A Rhianus libro primo Eliacorum. Gentile, nonacrita, & per pleonasmum litera A, nonacriata, quo nomine Mercurius appellatur apud Lycophronem:

Nonacriata triceps & alastor Deus.

B Femininum nonactiatis, & nonacriensis dicitur apud Aristophanem.

NONYMNA, oppidum Siciliæ, cujus oppidanus nonymnacus, auctore Philisto.

NOMENTUS, urbs non procul a Roma. Gentile, nomentanus, quo utitur C Dionysius libro secundo Antiq. Romanarum.

NORA, urbs in Sardinia insula, cujus gentile, noranus, uti nolanus.

NORACUS, oppidum Pannoniæ, cujus oppidanus noracius, quemadmodum D Epaphroditus in Homericis perhibet. Nascitur in Pannonia ferrum, quod si acuatur valde splendescit, unde illud:

-- -- *Splendidum ferrum.*

Fœminino genere dicitur, noracis, & metro noracium.

X. ΧΑΝ-

gentile Νωλανὸς conspicitur in nummis, quos produxit Goltzius in Thesauro & Magna Græcia, in iis enim legitur, ΝΩΛΑΙΩΝ.

[a] Νωμεντὶς, πόλις ἐγγὺς πόλεως Ῥώμης.] Urbs eadem est, quæ supra Λυμεντὶς dicitur. Gentile *Nomentanus* degeneravit in *Nomentinus*, secundum Cluverium Ital. lib. II cap. VIII, ubi fusè de hac urbe agit, quam nunc testatur dici *Lamentano*.

[b] Τὸ ἐθνικὸν, Νωμεντιανός.] Sic correximus, male enim in omnibus libris excusum est Νωμεντῖνος. Quod repoluimus, passim Dionys. Hal. & aliis scriptoribus in usu est. Vitium illud ex nostro transcripsit Suidas, apud quem legimus: Νωμεντὶς, πόλις ἐγγὺς πόλεως Ῥώμης. οἱ πολῖται Νωμεντῖνοι.

[c] Νῶρα, πόλις ἐν Σαρδοῖ.] Nomen habet hæc urbs a Norace Mercurii filio, testibus Paus. in Phocicis, & Solino cap. x. De situ & aliis rebus ad urbem spectantibus, legendus Cluv. Cives Lat. ore dicuntur NORENSES apud Plin. lib. III. cap. XIV.

[d] Νωρήσιος, πόλις Παννονίας.] In omnibus editis legitur πόλις Παιονίας, quod vitium in veterum scriptis frequentissimum est, ut in scribendo ΑΙ Παιονὶς cum Παννονὶς confundant: sed auctoritate MSS codicum & vetustiorum editionum veram lectionem repoluimus, quam etiam agnoscit Suidas in voce Νῶρος. Ἐπαφρόδιτος δὲ ἐν τοῖς Νωρήσιος πόλιν Παιονίας, ἧς ὁ πολίτης Νωρήσιος, γράφεσθαι ἔφη ἐν Παννονίᾳ σίδηρον. ἐκ ἀκονητῆς, ἀκροτομώτατος ἐστι. ἔστι δὲ Νώρησσα φασὶ διφυᾶ χαλκὸν, ἐκ ἧς τὰ ξίφη Νωρήκεια. Sed pessime Stephanus & ex eo Suidas, ex provincia urbem fingunt. Urbs *Noreia* appellabatur Strabonis lib. V: Διορίζουσι δὲ τοῦτο μέρος Δανουβίου τὸν Ἀτρᾶν ἰόντι, ἐπὶ πόλιν ἔχοντι τὴν μεγίστην ἐπὶ τοῖς ἄρεσι τὴν Νώρειαν πόλιν. Cæsar lib. I de bello Gallico: *Qui trans Rhenum incolunt, in agrum Noricum transierat, Noreiamque oppugnarat, receptos ad se, suis finibus adfecisse Helvetii.* Vide præterea Plin. lib. III cap. XXIV.

[e] Ὅτι γίνεται ἐν Παννονίᾳ σίδηρος.] Sic etiam hoc loco rescripsimus pro Παιονίᾳ, quod in Xylandrum conspicitur. Non duraxat ferrum illius provinciæ sed etiam aurum laudatur. Strabo lib. V: Ἐν δὲ τοῖς ὄρεσι χρυσοῦ τε ἀφθονία καὶ σιδήρου. Præstantissima in ea regione conficiebantur arma. Hinc *Noricus ensis* apud Horat. lib. I Carm. Od. XVI. Addam præterea locum Mart. lib. IV Epig. LV.

Nos Celtis genitos & ex Ibera,
Nostra nomina duriora terra
Grato non pudeat referre versu:
Salvo Bilbilin optimam metallo,
Quæ vincit Chalybasque Noricosque.

[f] Νώροπι χαλκῷ.] Sunt verba Homeri, vel ex Iliad. B. A. vel ex Odyss. Ω. Sed rationem nullam video, ob quam ad hanc lectionem sint allegata: nisi quis dicat inter Homeri interpretes extitisse quosdam, qui νώροψ proprie sumserint, & *Noricum* intellexerint: scimus enim inter veteres fuisse, qui *Noropes* & *Norici* eosdem statuerent. Clem. Alexand. Νώροπας δὲ τοὺς Παιονικοὺς, παρὰ δὲ Νωρικοῖς καλεῖσθαι, κατασκεύασμα χαλκοῦν, ᾧ σίδηρον ἐκάθαιρον πρῶτοι.

Ξ.

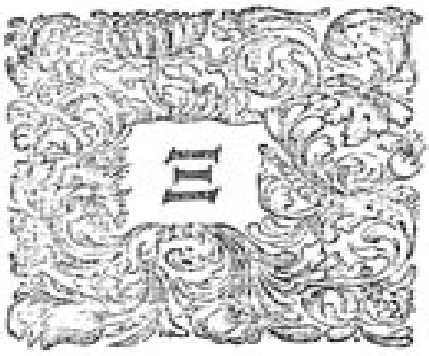

Ξ

Ἄνθοι, A ἔθνος Θρᾴκιον· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

Ξάνθος, B πόλις Λυκίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. ἀπὸ τοῦ ξανθοῦ ἐξίησι ποταμός. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ξάνθου Αἰγυπτίου, ἢ Κρητὸς, οἰκίσαντος. ἔστι καὶ Ξάνθος πόλις ἐν Λέσβῳ· ὁ πολίτης Ξάνθιος, [1] ὡς Εὐρίπιος. καὶ ὁ ποταμὸς ὡσαύτως κτητικὸν ὄρισαν.

Ξάυρος, τόπος Μακεδονίας, ἀπὸ Ξαύρου τινός, οἱ οἰκήτορες, Ξαύριοι.

Ξενέφυρις, κώμη Λιβύης, πλησίον Ἀλεξανδρείας. τὸ ἐθνικὸν Ξενεφυρίτης, τῷ τύπῳ τῆς χώρας.

Ξέρξη νη, ἀπὸ Ξέρξου, ὡς Καμβύσην ἀπὸ Καμβύσου, [4] τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ ὅμορος.

Ξήρα, [5] πόλις πρὸς τοῖς Ἡρακλείας στήλαις· Θεόπομπος παραπλησιστῷ τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν Ξηραῖος, ὡς Θήρα Θηραῖος.

Ξιλία, [6] πόλις Λιβύης· Ἀλέξανδρος ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν. [7] τὸ ἐθνικὸν Ξιλιάτης ὡς Ἰάμνια Ἰαμνιάτης.

Ξιφήνη, χώρα Παλαιστίνης. [8] Ἰώσηπος ἕκτῳ Ἰουδαϊκῆς ἱστορίας. τὸ ἐθνικὸν, Ξιφηνεύς φησι.

Ξιφωνία, πόλις Σικελίας· Θεόπομπος

[1] ὡς Εὐρίπιος.] Quanquam in plurimis MSS legatur, ὡς Εὐριπίδης, non tamen est admittenda illa lectio, nam quemadmodum a Ξάνθος fit Ξάνθιος, sic ab Εὔριπος, quod fretum est inter Aulidem Boeotiæ partem & Euboeam insulam, etiam fit Εὐρίπιος.

[4] Τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ ὅμορος.] Videntur hæc desumpta ex Strab. lib. x: Χαλκίδων δὲ καὶ Μοσσυνοίκων Καππάδοκας, καὶ Σκυθηνοὺς ἀπὸ τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἴσον ἀφορᾶν.

[5] Ξήρα, πόλις πρὸς τοῖς Ἡρακλ. στήλ.] Ludovicus Nonius in Hispaniæ descriptione ex nominis situsque vicinitate judicat hodiernum esse *Xeres*, olim *Asta regia* dicta.

[6] Ξιλία, πόλις Λιβύης.] Ptolemæo lib. IV hæc urbs dicitur *Zilia*. Confunduntur nempe duæ illæ literæ Ζ & Ξ, ob sonum haud multo diversum. Sic dicimus Ζίφιον & Ξίφιον, Ἀζώτης & Ἀξώτης, Καζεῖοι & Καξεῖοι, Ζάγρος & Ξάγρος.

[7] Τὸ ἐθνικὸν Ξιλιάτης, ὡς Ἰάμνια Ἰαμνιάτης.] Canonem exhibet noster in voce Ἰάμνια, juxta quem hujusmodi gentilia sunt formanda. Vide pag. 407 & commentarios ad illum locum.

[8] Ἰώσηπος ἕκτῳ Ἰουδαϊκῆς ἱστορίας.] Apud Josephum libro allegato prima hujus vocis per Ζ scribitur, non

X.

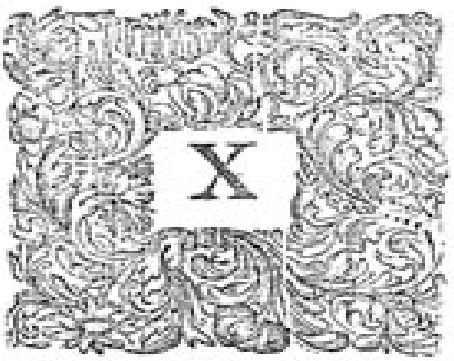

X

Anthi, populus Thraciæ; de quo Hecatæus in Europa.

Xanthus, urbs Lyciæ, de qua Hecatæus in Asia, juxta quam fluvius Xanthus exit. Ita dicta est a Xantho Ægyptio, vel Cretensi, qui eam condidit. Est quoque Zanthus urbs in Lesbo. Civis, Xanthius, uti Euripius. Fluvii possessivum eodem modo dicitur.

Xaurus, locus Macedoniæ, a Xauro quodam sic dictus. Incolæ, Xaurii.

Xenephyris, pagus Libyæ, prope Alexandriam. Gentile, Xenephyrita, juxta regionis formam.

Xerxene, a Xerxe, uti Cambysene a Cambyse nomen habet, minori Armeniæ finitima.

Xera, urbs circa Herculeas columnas, de qua Theopompus libro tertio & quadragesimo. Gentile, Xeræus, uti Thera Theræus.

Xilia, urbs Libyæ, de qua Alexander libro tertio Libycorum. Gentile, Xiliata, uti a Jamnia Jamniata.

Xiphene, regio Palæstinæ, de qua Josephus libro VI Historiæ Judaïcæ, apud quem gentile est Xiphenæus.

Xiphonia, urbs Siciliæ, de qua Theo-

[1] ἔθνος Θρᾴκιον.] Horum meminit Strabo lib. XIII, ubi Ξανθίοις appellantur. Sed hujusmodi nomina utraque terminatione gaudere, novum non est. Sic etiam dicimus Βόιοντα & Βοάντα: Αὐλίς & Αὐλίδες, Μακεδὼν & Μάκων &c.

[2] Παρὰ δὲ Ξάνθου ἐξίησι ποταμός.] Male in omnibus libris exculsum erat, παρ' ἣν nam in illa urbe Xanthi fontigines non erant, ergo melius παρ' ἐκεῖ, quæ loco vicinitatem denotat. Possit quoque legi παρ' ἣν, quemadmodum observo sic olim legisse Eustathium ex Steph. itenim ille ad Iliad. B. Ξάνθος δὲ ὁ μέσον πλήθους Λυκίας, ἀπὸ τῆς πόλεως· παρ' ἣν Ξάνθος φασὶν ἔχειν ποταμός. Fluvius qui prius Scamander dicebatur, ξάνθους flavas reddebat oves, aquam scam potantes, teste Ælliano de Animal. lib VIII. cap. XXI, & Aristot. Hist. Animal. lib. III. cap. XIII. Duo itaque hac nomine sunt fluvii, unus in Lycia, alter in Troade. Hinc apud Statium lib. IV. Theb.

— — — *Xanthus niveque.*

Lycium Xanthum olim dictum Σίρβιν, testatur Strabo lib. XIV. Ex quo corrigi debet Eustathius, cui dicitur Σίρβις, ad Iliad. M. Sed mirum non est, si vox barbara minus bene describta sit. Nomen illud Phœniciæ originis est, & derivari videtur a زرب *Zarab* flavescere, quo colore oves tingebantur, ex illo fluvio gustantes.

[4] Τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ ὅμορος.] Videntur hæc desumpta ex Strab. lib. x: Χαλκίδων δὲ καὶ Μοσσυνοίκων Καππάδοκας, καὶ Σκυθηνοὺς ἀπὸ τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἴσον ἀφορᾶν.

[5] Ξήρα, πόλις πρὸς τοῖς Ἡρακλ. στήλ.] Ludovicus Nonius in Hispaniæ descriptione ex nominis situsque vicinitate judicat hodiernum esse *Xeres*, olim *Asta regia* dicta.

[6] Ξιλία, πόλις Λιβύης.] Ptolemæo lib. IV hæc urbs dicitur *Zilia*. Confunduntur nempe duæ illæ literæ Ζ & Ξ, ob sonum haud multo diversum. Sic dicimus Ζίφιον & Ξίφιον, Ἀζώτης & Ἀξώτης, Καζεῖοι & Καξεῖοι, Ζάγρος & Ξάγρος.

[7] Τὸ ἐθνικὸν Ξιλιάτης, ὡς Ἰάμνια Ἰαμνιάτης.] Canonem exhibet noster in voce Ἰάμνια, juxta quem hujusmodi gentilia sunt formanda. Vide pag. 407 & commentarios ad illum locum.

[8] Ἰώσηπος ἕκτῳ Ἰουδαϊκῆς ἱστορίας.] Apud Josephum libro allegato prima hujus vocis per Ζ scribitur, non

πόμπος Φιλιππικῶν τριακοστῷ ἐννάτῳ. τὸ ἐθνικὸν Ξιφωνιάτης, ὡς Καυλωνιάτης.

ΞΟΪΣ[9], πόλις καὶ νῆσος Αἰγυπτία, [10] ἐν τῇ μεσογαίᾳ ὑπὲρ τῆς Σεβεννυτικῆς καὶ Φατνιτικῆς στόματος. [11] ὁ πολίτης Ξοΐτης, ὡς Σαΐτης.

ΞΟΥΘΙΑ, πόλις Σικελίας· Φίλιστος τρίτῳ Σικελικῶν· τὸ ἐθνικὸν, Ξυθιάτης.

ΞΟΥΧΗΣ[12], πόλις Λιβύης· Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ἑνδεκα. [13] τὸ ἐθνικὸν, Ξυχίτης.

ΞΥΛΟΣ, πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν Ξύλιος, ἢ Ξυλεύς, διὰ τὸ ἰδίωμα τῆς χώρας· χαίρουσι γὰρ τοῖς εἰς υς.

ΞΥΝΙΑ, Θεσσαλίας πόλις· Πολύβιος ἐννάτῳ· τὸ ἐθνικὸν Ξυνιεύς, ὡς Λιλιεύς· [14] καὶ Ξυνιὰς λίμνη, [15] ἣν Βοιβιάδα φασί.

ΞΥΠΕΤΗ[16], δῆμος Κεκροπίδος φυλῆς· [17] ὁ δημότης Ξυπετεών, ὡς Μακεδών. τὸ πτωτικὸν, ἐκ Ξυπετεώνων, εἰς Ξυπετεώνων, καὶ ἐν Ξυπετεώνων. Φιλόχορος δὲ Ξυπετεώνων, τὸν δήμον φησι, διὰ δύο ω, καὶ οὐ διὰ ο μικροῦ ἐν τέλει.

ΞΥΣΤΙΣ, ὡς Σάρδις, πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν, Ξυστιανός.

O. Οα,

per Ξ: sed de harum literarum confusione in præcedentibus diximus. Sine dubio hunc Josephi locum respicit: Δωρίδες δὲ ἐκαλοῦντο οἵδε, ἐκ τῶν πέντε Καυλωνιατῶν καλουμένων πόλεων Σιρέως παρωκισμένοι. Sed mirum est, Stephanum codicem Josephi habuisse, in quo gentile nomen invenit Σιρώνιος, cum hodie variis in locis apud Josephum legatur Σιρώνιος, ita enim ille libro sexto cap. XIV: Οἱ δὲ Σιρώνιοι μαχεσάμενοι τῷ Σαούλῃ. Et deinde ibidem: Γνοὺς δὲ ὁ Δαυΐδης τὸν τῶν Σιρώνιων κίνδυνον. Et denique verbis nonnullis interjectis: Διὸ δὴ πᾶς τὸν Σιρώνιον, ἐκ πόλεως Ἐκρῶν.

[9] Ξοΐς, πόλις καὶ νῆσος Αἰγυπτία.] In omnibus libris MSS & editis male Χοὶς legebatur, quod ipsius Stephani auctoritate correximus, ita enim ille: Θρωΐς, πόλις Αἰγύπτου, ὡς Σάϊς Σαΐτης. Imo apud ipsum Strabonem, ex quo hanc sectionem confecit, etiam Ξοΐς legitur.

[10] Ἐν τῇ μεσογαίᾳ ὑπὲρ τῆς Σεβεννυτικῆς καὶ Φαθνιτικῆς στόματος.] Pessime hæc verba concipiebantur in omnibus editionibus, nempe: ἐν τῇ μεσογειτνίᾳ, λέγε τῆς Σεβεννυτικῆς καὶ Φατ. στο. In MSS nihil auxilii superest, legebatur enim in Vossiano: Ἐν τῇ μεσογειτνίᾳ λέγε τῆς Σεβεννυτικῆς στόματος. Judicat Salmasius in literis νγ, quæ voci μεσογείᾳ adjunguntur, stadiorum numerum periisse. Verum enim vero, si nostinet conferamus ad Strab. lib. XVII, unde omnia hujus sectionis verba noster transcripsit, evidenter apparebit, ita legendum in Steph. quemadmodum correximus: Ἐν δὲ τῇ μεσογείᾳ τῇ ὑπὲρ τῆς Σεβεννυτικῆς καὶ Φαθνιτικῆς στόματος Ξοΐς, ἣν καὶ πόλιν ἐν τῇ Σεβεννυτικῇ τιθησί. Sed legendum in verbis Strabonis Φαθνιτικῆς.

[11] Ὁ πολίτης Ξοΐτης.] Athanasius XOITARUM Episcopus subscripsit Synodicæ Gennadii Tom. pr. Juris Græc. Rom.

[12] Ξοῦχις, πόλις Λιβύης.] Ex diversis terminationibus diversas urbes noster comminiscitur. Apud Strab. lib. XVII legitur Ξῦρις, quam etiam suo loco & ordine memorat; apud Artemidorum Ξῦρις, undecim aliam urbem & sectionem fingit. Sed Ξῦρις & Ξοῦχις nequaquam sunt diversa oppida.

[13] Τὸ ἐθνικὸν, Ξυχίτης, ὡς Ἁλιεύς.] In omnibus libris vitiose legebatur, ὡς Ἅλιννς, quæ vox ex nihil. Nos juxta Eudæmonis orthographiam reposuimus Ἁλιεύς, quod gentile optime convenit cum præcedenti Ξυνιεύς. Vide in pace Ἅλιεια.

[14] Καὶ Ξυνιὰς λίμνη.] Hujus meminit Apollonius Rhod. lib. I.

— Ἀ — ἀγχοῦ δὲ λίμνης
Ξυνιάδος κεκλῆσθαι Δολιονίδα ναιετάουσαν.

Ad quæ verba sic scribit Scholiastes: Ξυνιὰς, λίμνη τῆς Θεσσαλίας. πρὸς δὲ πόλει παραπλησίῳ τῇ Βοιβιάδι λίμνῃ. λέγει δὲ τὴ πόλιν ἀφ' ἧς ἡ Ξυνιὰς ἐκδίδοται, ἐπεὶ καὶ αὐτὴ ἦν ἡ πόλις. ἡ δὲ Φησὶ Ξυνιάδα ἐκβάλλειν, ἀντὶ τοῦ ἔχειν τινὰ τὸ κοινόν. πάντως δὲ κοινὸν τινὰ Θεσσαλοὶ ἐν Βοιβιάδι.

[15] Ἣν Βοιβιάδα φασί.] In Xylandrina transpositis literis legebatur Βοιβιάδα. Sed legendum Βοιβιάδι, uti excudi curavimus, vel Βοιβιάδα. In Mss & vetustioribus editionibus male legitur, διὰ Βοιβιάδα φασί.

[16] Ξυπέτη, δῆμος Κεκροπίδος φυλῆς.] Hic demus Troia appellata fuit, teste Stephano in illa voce: Ἔστι καὶ ἄλλη Τροία ἐν Ἀττικῇ, κώμη ἧς καὶ Ξυπέτη ὁ δῆμος καλεῖται. Videatur porro Meursius de Demis Atticis.

[17] Ὁ δημότης Ξυπετεών.] Occurrit hoc populare nomen apud Diog. Laërtium lib. III in Plat. Ἐξ, γράψας δὲ Διαλόγους Εὐθυμήδειον Μηδειακὸν, πόνους δὲ Διαλόγους Ξυπετεών. Male ibi legitur, quod monuere viri docti, Ξυπετεῶνι.

A Theopompus libro nono & trigesimo Philippicorum. Gentile, Xiphoniata, uti Caulonіata.

XOÏS, urbs & insula Ægyptia in mediterraneis, supra Sebennyticum & Pharnuticum ostium. Civis, Xoïta, uti Saïta.

B

XUTHIA, urbs Siciliæ, de qua Philistus libro III rerum Sicularum. Gentile, Xuthius.

XUCHES, urbs Libyæ, de qua Artemidorus in Epitome librorum undecim, C Gentile, Xuchita.

XYLUS, urbs Cariæ, de qua Hecatæus in Asia. Gentile, Xylius, vel Xyleus, propter idioma loci, gaudent enim Cares terminationibus in υς.

XYNIA, urbs Thessaliæ, de qua Po- D lybius libro IX. Gentile, Xyniensis, ut Æliensis. Est quoque Xynias palus, quam Bœbiadem vocant.

XYPETE, populus Cecropidis tribus, cujus populare est Xypeteôn, uti Macedôn. Locale denotat ex, ad & in Xypeteonibus. E Philochorus pagum Xypeteonum appellat per ω magnum, & per ο parvum in fine.

XYSTIS, uti Sardis, urbs Cariæ. Gentile, Xystianus.

O. OA,

[1] Τὸ ἐθνικὸν, Ξωνιὰς, ὡς Ἅλιννς.] In omnibus libris vitiose legebatur, ὡς Ἅλιννς, quæ vox ex nihil. Nos juxta Eudæmonis orthographiam reposuimus Ἁλιεύς, quod gentile optime convenit cum præcedenti Ξυνιεύς. Vide in pace Ἅλιεια.

[14] Καὶ Ξυνιὰς λίμνη.] Hujus meminit Apollonius Rhod. lib. I.

— Ἀ — ἀγχοῦ δὲ λίμνης
Ξυνιάδος κεκλῆσθαι Δολιονίδα ναιετάουσαν.

Ad quæ verba sic scribit Scholiastes: Ξυνιὰς, λίμνη τῆς Θεσσαλίας. πρὸς δὲ πόλει παραπλησίῳ τῇ Βοιβιάδι λίμνῃ. λέγει δὲ τὴ πόλιν ἀφ' ἧς ἡ Ξυνιὰς ἐκδίδοται, ἐπεὶ καὶ αὐτὴ ἦν ἡ πόλις. ἡ δὲ Φησὶ Ξυνιάδα ἐκβάλλειν, ἀντὶ τοῦ ἔχειν τινὰ τὸ κοινόν. πάντως δὲ κοινὸν τινὰ Θεσσαλοὶ ἐν Βοιβιάδι.

[15] Ἣν Βοιβιάδα φασί.] In Xylandrina transpositis literis legebatur Βοιβιάδα. Sed legendum Βοιβιάδι, uti excudi curavimus, vel Βοιβιάδα. In Mss & vetustioribus editionibus male legitur, διὰ Βοιβιάδα φασί.

[16] Ξυπέτη, δῆμος Κεκροπίδος φυλῆς.] Hic demus Troia appellata fuit, teste Stephano in illa voce: Ἔστι καὶ ἄλλη Τροία ἐν Ἀττικῇ, κώμη ἧς καὶ Ξυπέτη ὁ δῆμος καλεῖται. Videatur porro Meursius de Demis Atticis.

[17] Ὁ δημότης Ξυπετεών.] Occurrit hoc populare nomen apud Diog. Laërtium lib. III in Plat. Ἐξ, γράψας δὲ Διαλόγους Εὐθυμήδειον Μηδειακὸν, πόνους δὲ Διαλόγους Ξυπετεών. Male ibi legitur, quod monuere viri docti, Ξυπετεῶνι.

O. O.

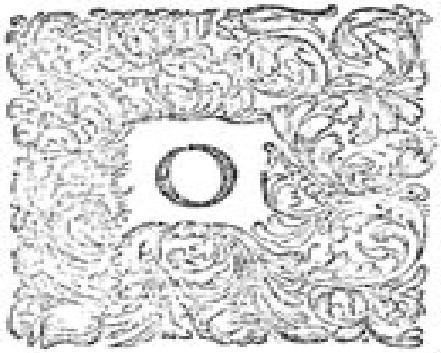

Ὠ, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος, τῆς Πανδιονίδος φυλῆς. Διονύσιος δὲ ὁ Τρύφωνός φησι, τὸ πληθυντικὸν οὕτως λέγεσθαι αὐτούς, ὡς καὶ ἄλλα πολλά. Ὁ μὲν τοῦ δήμου. Οὔηθεν λέγεται· Δάμων Δαμωνίδου Οὔηθεν, καὶ ἔστι πανταχοῦ, τὸ αὐτό. παρὰ δὲ ἄλλοις, Οὔαζε, ὅπερ λέγεται καὶ Οὖ. ἔστι δὲ Οὖ ὁ Οἰνηΐδος φυλῆς. ὁ δημότης, Οὔηθεν.

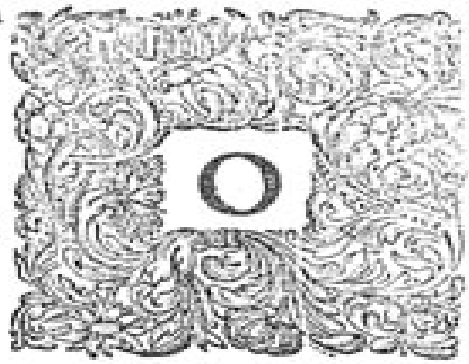

A, populus Atticæ Pandionidis tribus. Dionysius Tryphonis filius perhibet, eos numero multitudinis dici Oënses, quemadmodum multæ aliæ tribus. Popularis etiam dicitur ex Oa, uti Damon Damonidis filius ex Oa, quod idem etiam adverbium de loco est. Hinc & alia formantur adverbia, ad Oam denotantia. Dicitur quoque Oë. Est autem Oë Oenеidis tribus, cujus popularis ex Oë.

Οἄνος, πόλις Λυδίας· Διονύσιος ἐν τρίτῳ Βασσαρικῶν.

OANUS, urbs Lydiæ, de qua Dionysius libro III Bassaricorum.

Οάξος, πόλις Κρήτης, Ἐλευθέρας πόρρω, καθὰ Ξένιος, ἀπὸ Οάξου τοῦ Ἀκακαλλίδου, θυγατρὸς δὲ Μίνω. τινὲς δὲ διὰ τὸ καταπέτασμα εἶναι τὸν τόπον καλεῖσθαι τοὺς τοιούτους τόπους, ἔξας, καθάπερ καὶ ἡμεῖς ἀγυιάς. Ὁ πολίτης Οάξιος.

OAXUS, urbs Cretæ, non procul ab Eleuthera, uti Xenio auctor est, ab Oaxo filio Acacallidis, filiæ Minois, nomen habens. Alii vero nomen inde deducunt, quod locus sit præceps, hujusmodi enim locos ἔξας appellant, quemadmodum nos ἀγυιάς. Civis, Oaxius.

Ὄβοδα, χωρίον Ναβαταίων· οὗ μνημονεύει Ἀγαθαρχίδης πρώτῳ· ἔστι δὲ βάσις βασιλέως, ὃν θεοποιοῦσι, τιμῶσι. Ὁ ἐθνικὸν Ὀβοδᾶνος, ὡς Δαχαρηνός.

OBODA, oppidulum Nabatæorum, de quo Uranius libro III Arabicorum. Ubi Obodes rex, quem divino honore afficiunt, sepultus est. Gentile, Obodenus, uti Dacharenus.

Ὀβολ-

Ὠ, δῆμος Αἰγηΐδος Οἴης.] Quemadmodum nobiles accuratissime distinguit inter Οᾶ & Οἶ, & inter popularе nomen Οᾶθεν & Οἶθεν, sic olim discrimen observamus in elegantissimis inscriptionibus nuperrime divulgatis, in quibus legimus ΣΠΑΙΔΕΙΟΣ ΟΑΘΕΝ. Et alio loco: ΑΥΣΙΚΑΛΗΣ ΒΙΟΤΤΟΥ ΟΗΘΕΝ ΕΧΟΡΗΓΕΣΕΙ ΟΙΝΗΙΣ ΦΥΛΗΙ ΠΑΙΔΩΝ ΕΝΙΚΑ.

Ἐλευθέρας πόρρω.] Sic olim divulgavit Xylander, quem sequimur. In quibusdam MSS legitur, Ἐλευθερίας πόρρω. Pessime quoque in Aldina Junianaque editionе, Ἐλευθερνέων πόρρω.

Τὸ Ἀκακαλλίδου.] Sic bene editum in Holtmanniana: male vero in prioribus editionibus & Ἀκακαλλίδη. Noluerunt librarii imperiti canem syllabam repetere. Vide in Eudocia.

Τοὺς δὲ διὰ τὸ καταπέτασμα εἶναι τὸν τόπον καλεῖσθαι &c.] Ita emaculabat hunc locum Salmasius in Plin. Exercit. & sui Stephani ora: qui in omnibus libris fœdissime depravatus circumferebatur: Τοὺς δὲ διὰ τὸ καταπέτασμα εἶναι τὸν τόπον, καὶ περιπέτειαν ὑπάρχειν, καλεῖσθαι γὰρ &c. Censet Salmasius a gladiatore adjectum, καὶ περιπέτειαν ὑπάρχειν, & reliqua esse emendanda, quemadmodum edi curavimus.

Ὁ πολίτης, Οᾴδιος.] Goltzius in Thesauro suo producit nummum cum inscriptione ΟΑΣΙΩΝ. Hinc forte Οᾴδις, uti scribit Salm. ad Sol. pag. 983. & ad marginem sui Steph. pro quo poëtæ dicunt Οᾶς, ξος, quod est apud Apollon. Rhod. lib. 1.

— — ἐς πατρὸς ἱκέσθαι
Ἀγχιάλην Δικταῖον ἀνὰ σπέος, ἔνθα τοκῆος
Δαιδάλεον γαίῃς Οἰαξίδος ἔκλυεν ὄμφην.

Obiter hinc emendandus Etymol. Magn. Auctor, præsertim ultimi versiculi partem citans, ubi perhibet Τὸ Οἴαξις

Ὀ Β Ο Ὰ Κ Ω Ν· [a] Ὀβόλκων, πόλις. [b] τὸ ἐθνικὸν, Ὀβολκωνίτης.

Ὀ Γ Κ Α Ἱ Α Ι, πύλαι Θηβῶν. Εὐφορίων Θρᾳκί. [c] Ὄγκαι γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ἡ Μινέρβα.

Ὀ Γ Κ Ε Ι͂ Ο Ν, χωρίον Ἀρκαδίας, [B] ἀπὸ Ὄγκου δυναστεύσαντος, [d] ὡς Παυσανίας ἐγράψε. [e] ὁ εἰκήτως, Ὄγκειος καὶ ἑλληνικῶς, Ὀγκαῖος.

Ὀ Γ Χ Η Σ Τ Ὸ Σ, [f] ἄλσος· Ὅμηρος,

Ὄγχηστόν θ' ἱερὸν Ποσειδήϊον ἄγλαον ἄλσος.

κεῖται δὲ [g] ἐν τῇ τῶν Ἁλιαρτίων χώρᾳ, [h] ἱδρυθῆναι δ' ὑπὸ Ὀγχήστου τοῦ Βοιωτοῦ, ὡς φησιν Ἡσίοδος. [i] ἔστι καὶ πόλις Βοιωτίας, ὡς Παυσανίας ἱστόρησε, [k] τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ Γόδης. τινὲς δὲ πόλιν μεταξὺ Ἁλιαρτίων φασὶ τὸν Ὄγχηστὸν, μεταξὺ Ἁλιαρτίων

O N C Æ Æ, portæ Thebarum, quarum meminit Euphorio in Thrace. Onca enim Minerva significat juxta Phœnicas.

O N C Æ U M, [B] caſtellum Arcadiæ, ab Onco, qui ei imperavit, nomen habens. Incola, Onceus, & genere fœminino Oncea, Græcum.

O N C H E S T U S, ſaltus, de quo Homerus:

Onchestumque ſacrum, Neptuni ſplendidum nemus.

Situs eſt in Haliartiorum regione, plantus ab Onchesto Bœoti filio, teſte Heſiodo. Eſt quoque urbs Bœotiæ, de qua Pauſanias libro IX, & Apollonius Rhodius. Nonnulli perhibent, Onchestum magnam urbem eſſe, inter Haliartios & Acræphios. Iſi quoque

Οἴξις factum per pleonaſmum lit s. pro Οἶξις, ſic enim ille: Οἶξις, χωρίον Κρεσφόντου φυλάκιον· πρὸς δὲ ὄρει πεποιημένῳ ἐπὶ Ξ ι. Οἴξις γὰρ λέγ. Δημοσθένης δὲ γράφει Οἶξιδι. Legendum ibi, ut in Apollonio, cujus nomen reticetur, Δημοσθένης, nam ſunt ipſiſſima Poëtæ verba.

[a] Ὀβόλκων, Ὀβόλκωνος, πόλις.] Sic exhibent libri omnes, ſed quis non credat librariorum incuria, vel alio quodam caſu, vocem Γαδείρων excidiſſe. Obolco enim haud ignobile Hiſpaniæ oppidum eſt inter Gicnnam ad ortum, & Corduban ad occaſum. Strabon. lib. III dicitur Ὀβόλκων, qui tradit Jul. Cæſarem, adverſus Pompeii liberos properantem, XXVII die, quam Roma diſceſſit, eo pervenisſe. Hirtius de Bello Alexand. *Obuculam* vocat.

[b] Τὸ ἐθνικὸν, Ὀβολκωνίτης.] Latino ore OBULCONENSIS dicitur in veteri interipticne apud Ludovicum Nonium in Hiſpaniæ deſc.

[c] Ὄγκαι γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ καὶ Φοίνικες.] Hujus vocis etymologia petenda eſt ex Scholiaſte de Diis Syriis lib. II cap. IV, & præterea ex Bocharto, lib. II cap. XII Geogr. Sac.

[d] Ὡς Παυσανίας ἐγράψε.] Apud Pauſan. in Arcadicis ubique diphthongo ſcribitur Ὄγκειος, ubi etiam de Onco heroë mentionem facit, ſed ejus verba admodum ſunt corrupta, & ideo emendanda: Ὁ μὲν δὴ πάππος Ἀντίκλειαν ἐκ κοπτοῦ τοῦ Φόλου, καὶ ἐν τῇ Θηλπουσίᾳ αὐτοῦ τὸ χωρίον ἐδυνάστευσε φ' Ὄγκειον. Sine dubio noſter hæc Pauſaniæ verba reſpicit, ſed legendum: Ὁ μὲν δὴ Ὄγκος Ἀντίκλειαν ἐκ κοπτοῦ τοῦ Φόλου. *Oncum quidem Apollinis filium fuiſſe, fama prodidit* &c. Hujus Onci etiam meminit eadem libro, verbibus nonnullis interjectis: Ἥρωσιν πολεμοῦσι Ἠλεῖοι αἰτίαν παρ' Ὄγκου τοῦ ἔτους. Etymologici Magni Auctori hic Arcadiæ locus Ὄγκειον dicitur, ſic enim ille: Ὄγκειον, πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἀπὸ Ὄγκου τοῦ ἐπικτίσαντος.

[e] Ὁ εἰκήτως, Ὀγκαῖος.] Hujuſmodi gentile apud Pauſaniam non reperitur. Cenſeo locum hunc etiam Ὄγκειον fuiſſe dictum, unde Ὀγκαῖος, quod agnoſcit Antimachus apud Pauſ. in Arcad.

Τὸν μὲν τ' Ἀντίκλειαν ἐϋζώνοιο θύγατρα
Ἀλκὶ γαμ' ἀνδάνουσα πάϊς Διὸς αἰγιόχοιο.

Hinc quoque apud eundem Pauſ. eodem loco aliud gentile deductum video, Ὀγκωνίτης ſcil. quod etiam ab Ὄγκος commodiſſime formatur, meminit enim templum Apollinis Ὀγκωνίτου, ita enim ille: ἐν ἀριστερᾷ μὲν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ὀγκωνίτου ἐστὶν.

[f] Ὄγχηστός, ἄλσος. Ὅμηρος.] Abominabiliſſimi media vox abeſt, quam nobis exhibet Vaticanus codex. Imo cenſeo olim a Stephano fuiſſe ſcriptum: Ὄγχηστος, ἄλσος Βοιωτίας. Ὅμηρος. Quæ ſequuntur, ἔστι καὶ πόλις Βοιωτίας. Verſiculus ſequens a Nodis tranſcriptus eſt ex Homeri Bœotia, cui libro.

[g] Ἔν τῇ τῶν Ἁλιαρτίων χώρᾳ.] Sic legitur omnibus editis, ſed perperam in plurimis MSS Ἁλιαρτίων χώρᾳ.

[h] Ἱδρυθῆναι δ' ὑπὸ Ὀγχήστου.] In haſtenus obſcuriſſimo ſenſu legebatur, ἱδρυθῆναι δ' ὑπὸ Ὀγχηστοῦ τοῦ Βοιωτοῦ quod nos auctoritate Euſtathii emendatum monuimus, ita enim ille ex Stephani Ethnicis legebat in Comment. ad Hom. pag. 270. Ὀγχηστὸς δὲ ἄλσος ἐστὶ τῆς Ἁλιαρτίας χώρας, ἱδρυθῆναι δὲ ὑπὸ Ὀγχήστου τινὸς Βοιωτοῦ.

[i] Ἔστι καὶ πόλις Βοιωτίας, ὡς Παυσανίας ἱστόρησε.] Ex loco Pauſaniæ, quem Noſter allegat, fatis liquet oppidum & ſylvam in eadem regione exiſtiſſe, ſic enim ille: Ἀπὸ δὲ τοῦ ὄρους τούτου πόλις ἐστὶν ἐπὶ θαλάσσῃ πόλεως ἱερᾶς ἀπέχουσα Ὀγχηστοῦ. φασὶ δὲ οἱ ποιηταὶ δάσους ἱερὸν Ποσειδῶνος ἐλαίᾳ Ὀγχηστὸν, καὶ τὸ ἄλσος τὸ ἱερὸν ὀνομάζουσιν Ὀγχηστόν.

[k] Καὶ Ἀπολλωνίου ὁ Ῥόδιος. Τοὺς δὲ πόλιν μεταξὺ φασὶ τὸν Ὀγχηστὸν.] Longe alio modo hæc legebantur in vulgatis & MSS. Nam hujus loci verba, utpotè ubique ſunt confuſa, male interſtincta & lacera: ἐν Παυσανίᾳ εὑρήσεις. Ἀπολλωνίου δὲ ὁ Ῥόδιος τὸν μεταξὺ φασὶ τὸν Ὀγχηστόν. Pauſaniæ verba ſupra retulimus: ſed falſum eſt, Apollonium Rhodium aliquid de urbis magnitudine affirmaſſe, cum ille tantummodo lucum Onchesti Hyantii memoret.

---- Ἢ καὶ' ἄλσος Ὑαντίου Ὀγχηστοῖο.

Nos integrum locum alio modo ordinavimus, & quæ deſiderabantur addidimus, non auctoritate noſtra, ſed Archiepiſcopi Theſſalonicenſis, qui pag. 270. ſcholiaſtæ Homeri Catalogum Stephani locum tranſcripſerat: Ὀγχηστὸς δὲ ἄλσος ἐστὶ τῆς Ἁλιαρτίας χώρας, ἱδρυθῆναι δὲ ὑπὸ Ὀγχήστου τινὸς Βοιωτοῦ. ἐν δὲ τῷ Ὑπερ. πόλις ἐστὶν Ποσειδῶνος ἔδρανος ἔμφυτος. Τὰ δὲ πόλις μεταξὺ καὶ τὰ ἑξῆς ἀπὸ τοῦ ἐπικοῦ γράμματος φησίν. Hinc luce meridiana cla-

τίων καὶ Ἀχαρναῖον. [14] ἔστι δὲ πλησίον ἐν Θετταλίᾳ· ὁ πολίτης, Ὀγχηστός. Παυσανίας ἕνατῳ.

A quoque fluvius in Theſſalia. Civis, Onchestius, apud Pauſaniam libro nono.

Ὀγχόη, πόλις Φωκίδος. [15] τὸ ἐθνικὸν Ὀγχαῖος, ὡς τῆς Οἰνόης Οἰνωῖος, ἢ Ὀγχοεύς.

ONCHOË, urbs Phocidis, cujus gentile Onchoœus, uti ab Oenoë Oenoœus, vel etiam Onchoënſis.

Ὀδησσός. [16] πόλις ἐν τῷ Πόντῳ, πρὸς τῷ Σαλμυδησσῷ. Ἀπολλόδωρος δὲ ὄρος μέγα τὴν Ὀδησσόν φησιν. [17] ὁ πολίτης Ὀδησσίτης, καὶ Ὀδησσεύς. ἐμνημόπιζον δὲ Ἡρακλείδης ἱστοριογράφος, καὶ Δημήτριος ὁ καὶ ὁ περιηγητὴς γεγένηται.

B ODESSUS, urbs in Ponto juxta Salmydeſſum. Apollodorus vero ait Odeſſum eſſe montem magnum. Civis, Odeſſita, & Odeſſenſis. Hoc nomine extitere Heraclides Hiſtoriographus, & Demetrius, qui de patria ſua ſcripſit.

Ὁδιοπολαῖς, χωρίον Ἡρακλείας, ἐπὶ τοῖς τῷ Πόντῳ. Δομιτίου Καλλίστρατος ἕκτῳ τῶν περὶ Ἡρακλείας· ὁ πολίτης, Ὁδιοπολίτης.

C HODIOPOLIS, caſtellum Heracleæ juxta Pontum, cujus meminit Domitius Calliſtratus libro VI de Heraclea. Civis, Hodiopolita.

Ὁδός, παρὰ τὸ ἕδος, ἡ πεπατημένη τρίβος. [18] τὸ προσχώρημα ὁδίου, ἢ ὁδεύσεως. ἢ ὁδίου Ἑρμοῦ.

D HODOS, id eſt, Via: quæ vox deducitur ab ἔδω, id eſt, a pavimento, ſemita trita. Derivativum eſt *Hodios* & *Enodios*, ut *Mercurius Hodios*, id eſt, propter viam.

Ὀδόμαντοι, [19] ἔθνος Θρᾴκης· Θουκυδίδης δευτέρᾳ. καὶ Ὀδομαντικὴ, [20] καὶ Ὀδομάντιος.

E ODOMANTI, gens Thraciæ, de qua Thucydides libro ſecundo. Dicitur quoque Odomantis, & Odomantice, quod fit ab Odomanticus.

Ὀδρύσαι, ἔθνος Θρᾴκης· [21] Στράβων ἑβδόμῳ. [22] λέγεται Ὀδρύσιος

F ODRYSÆ, gens Thraciæ, de qua Strabo libro ſeptimo. Dicitur etiam Odryſius

---

ius liquet, Euſtathium vix modo hujus ſectionis verba in his codicibus invenire, & nos Stephanum non recognoſcere emendatiſſime.

* Ἔστι καὶ ποταμὸς ἐν Θετταλίᾳ.] Hujus fluvii mentio reperitur in Excerptis Polybii e lib. XVII.

[14] Τὸ Ὄνκιος Ὀγχεστός.] Sic legatur in MSS, neque aliter hactenus vulgatis, non tamen dubito, quin ſcripſerit, ὁ Ἐνκιος Ὀγχεστός, quod ipſi ratio & analogia poſtulat. Sed uti in primo gentili, ſic etiam in ultimo deſiderator a priore, ſortaſſis itaque pro Ὀγχεστός, legendum Ὀγχεστός.

* Ὀδησσός, πόλις ἐν τῷ Πόντῳ.] Media vocalis apud poſſum eſt ε, apud quoſdam vero ω. Noſtrum ſequi veteres & genuinum ſcribendi rationem, nummi itera, reſtituunt hoc negotium fidiſſimi, teſtantur. Urbs oriundi eſt a Mileſiis, auctoribus Diodoro, Strabone, & Anonymo in Periplo Ponti Euxini.

[15] Ὁ πολίτης Ὀδεσσίτης.] ſpanhemius, Patinus & li præſtantiores Caracallæ nummum cum inſcriptione ΟΔΗCCΕΙΤΩΝ. Tribunus adducit nummum cum hac epigraphe, ΟΔΗΣΙΩΤΩΝ, cujus etiam meminit Valeſius ad Ammianum, ſed ibi aliquem lapſum ſenſerem, quilibet facile videbit.

[16] Τὸ παράγωγον ὁδῖος, καὶ ὁδίου καὶ ὁδοῦ Ἑρμοῦ.] Derivativum ὁδεύω occurrit apud Theocritum Idyl. XXV.

Ἦ ῥα δὴ τοῦτον ἐφράσατο μυρίον ἔμμεν
Ἑρμᾶν ὁδοῦν, ἐπεὶ οὐκ ἐπὶ δηρὸν ἔμιμνεν.
Τὸν δ' ἅμα μὲν πόρτις ἐπεσσυμένα παρέβαλλε
Ἅ τε καὶ ἐξ ὀχέων ἀνερωμένα πυκνὰ κέλευθα.

Mercurius ὁδοῦ vel ὁδίου viarum præſes eſt, qui eorum cultoribus maxime inditur, ſi quis viatori, quem itineris faciendi magna neceſſitas urget, viam quærenti, viam indicare nolit. Hinc Græci lapidum cumulos in honorem Mercurii congeſtos appellant Ἑρμοῦ λίθους, & Ἑρμαῖα. Plura de hoc rita inveniuntur apud Heſychium, Etymologici Magn. Auctorem, ſuidam, Euſtathium & Pſeudo-Didymum ad Odyſſ. Η.

[17] Ὀδησσίτης, ὁ καὶ Ὀδησεύς.] Bene noſter ex Thucydide hanc terminationem produxit; in Suida vero eſt Ὀδησσεύς, ὁ καὶ Ὀδησσίτης. Ἀλεξάνδρου. Ἐπὶ τῶν Ὀδησσέων. ἀπὸ Ὀδησσοῦ. ἀπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς. ἀπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς. Sed ex Ariſtophanis ad teſtimonium allegatis verbis non liquit, in recto debere dici Ὀδήσσιος. De Odeſſitanis videtis diſſertationem elegantiſſimam, quam Cl. Motinus conſcripſit ad Huetium Regii Delphini a ſtudiis proximum.

[18] Ὁδός] Apud Livium lib. XLV occurrit ejus mentio: *Paullus Æmilius Conſul quum caſtra, ut ſupra dictum eſt, ad Siras terræ Odomanticæ haberet.* Ptolomæus lib. III cap. XII *Odomanticam* & *Edonidem* eaſdem ſtatuit. Sed ex Herodoto lib. VII argumenta fruſtra valida peti poſſunt, ut aſſeruimus *Odomantes* & *Edones* non eſſe eoſdem. Sed finitimos.

[19] Στράβων ἑβδόμῳ.] In omnibus libris peſſimo errore legitur ἐν τῷ ἐνδεκάτῳ, quo libro Odyſſeum memoria celebrari non poterat, ſed ſeptimo, ubi Thracia & Macedonia deſcribuntur. Sed cum liber ſeptimus hac in parte non ſit integer, Odryſarum deſcriptio ex Thucyd. petenda eſt, quem vide lib. II.

[20] Λέγεται Ὀδρύσιος, ὁ Ὀδρύσης.] Martis Odryſii meminit Auſonius Epig. I:

Sed carmen non molle modis, bella horrida Martis
Odryſii, Horriſſque viragnis arma vetrahat.

ετος, καὶ Ὀδρυσία, καὶ Ὀδρυσίδαι· καὶ Ὀδρυσιάδες θηλυκῶς, [11] ᾗ Ὀδρυσίς. ἔστι καὶ Ὄδρυζα πόλις αὐτῶν. καὶ Ὀδρυσία λέγεται. [10] ᾗ Ὀδρύσιος λέγεται, ᾗ Ὀδρυσιεύς.

A fius & Odrysia & Odrysidæ, & Odrysiades genere fœminino & Odrysis. Et urbs eorum appellatur Odrysa & Odrysia. Dicitur præterea Odrysies & Odrysita.

Ὀ ΔΥΣΣΕΥΣ, [17] πόλις Ἰβηρίας θηλυκῶς. καὶ τὸ ἐθνικὸν, ἔμπιον. ἀρσενικὸν ᾗ, ὡς Ἀτραμπίς ᾗ Διπαιεύς.

B ODYSSENSES, urbs Iberiæ genere masculino. Gentile idem est. Genere masculino gaudet, uti Atramenses & Dipæenses.

Ὀ ΖΟΛΑΙ, [25] Λοκρῶν μοῖραι τρεῖς εἰσιν Ἐπικνημίδιοι, Ἐπιζεφύριοι, οἱ καὶ Ὀπούντιοι, ὧν ἐστὶ Αἴας· οἱ ᾗ, Ὀζόλαι. λέγεται καὶ Ὀζόλις ἡ χώρα.

C OZOLÆ, tres sunt Locrorum partes. Epicnemidii, Epizephyrii, qui etiam Opuntii dicuntur, qui Ajacem tulere. Hi vero Ozolæ. Regio etiam Ozolis dicitur.

Ὀ ΘΡΩΝΟΣ, [19] πόλις. οἱ ᾗ νῆσος, πρὸς νότον Σικελίας. Λυκόφρων,

Ἄλλοι Μελίτειον νῆσον Ὀθρώνιον πέλας.

ὁ οἰκῶν, Ὀθρώνιος.

OTHRONUS, urbs: sed alii insulam esse perhibent ad meridiem Siciliæ. Lycophron:

Alii Melitæn insulam juxta Othronium.

Incola, Othronius.

D

Ἡ Ὀ ΑΝΘΗ, [10] πόλις Λοκρῶν· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. [11] Ἑλλάνικος ᾗ Οἰάνθειαν αὐτὴν φησιν. [12] τὸ ἐθνικὸν Οἰανθεύς. ἔστι ᾗ καὶ

OEANTHE, urbs Locrorum, de qua Hecatæus in Asia. Hanc Hellanicus Oeanthiam appellat. Gentile, Oeanthensis. Est quoque Oeanthis.

[11] Καὶ Ὀδρυσίς.] De regione usurpatur hæc vox apud Cononem narrat. XLV: Ὡς Ὀγρυσὶς ἡ Ὀλύμπου Θ Καλλίστης μοῖρα τῶν μυστῶν, ἱδρυσάμενοι Μακεδόνων τῆς Ὀδρυσίδος.

[10] Καὶ Ὀδρύσιος λέγεται.] Sic non uno in loco appellatur Orpheus a Theodoreto lib. Græc. Affect. Serm. I: Καὶ τῶν Ἑλλήνων παῖς πλεῖστος Ὀρφεὺς, ἀνὴρ Ὀδρύσιος μὲν τὴν πατρίδα, τὴν Ἀθηναίων ἐκφυγών. Et eodem Sermone circa finem: Τοιοῦτοι οὖν ἦσαν οἱ παρὰ τοῖς Ἕλλησι θεῖοι ἄνδρες· ὁ Ὀδρύσιος Ὀρφεὺς, εἰς τὴν Ἑλλάδα παραδύσεως.

[17] Ὀδυσσεύς, πόλις Ἰβηρίας.] Straboni lib. III dicitur Ὀδυσσεία, Solino *Ulyssippo*, Plinio & Varroni *Ulyssippo*, Ptolem. lib. II. Ὀλισσὼν Ἵππων, pro quo in melioribus libris Ὀλισσεῖνον invenitur. Hujus descriptionem pete ex Ludovici Nonii Hispania cap. XXXV.

[25] Ὀζόλαι. Λοκρῶν μοῖραι τρεῖς εἰσιν.] In Perusino codice legebatur, μοῖραι ΙΓ, quod haud dubie in suis invenere libris Aldinæ juntinæque editioni præfecti, in utraque enim pessimo errore excusum est, Ὀζόλαι. Λοκρῶν μοῖραι τεσσαρεσκαίδεκά εἰσιν. Hæc lectio nullam veritatis speciem habet, ideoque merito repudiata Xylandro. Verum quia in sequentibus nihil absurdius dici potuit, quam Locros Epizephyrios etiam Opuntios fuisse dictos, Salmasius, ut bene consulat Stephano, sequentia verba levi trajectione ita constituenda curabat, Ἐπιζεφύριοι, Ἐπικνημίδιοι δὲ καὶ Ὀπούντιοι. Trajectionem hanc si admittimus, uti haud impeobanda videtur, tres Locrorum partes habebimus, nempe Epizephyrios in Italia, Epicnemidios, alio nomine Opuntios dictos, & Ozolas in Græcia. Imo hanc Locrorum in Græcia divisionem antiquis temporibus obtinuisse, nempe in Epicnemidios & Ozolas, luculenter tellatur Polybius in Exc. ex lib. XII de Virtutibus & Vitiis: Ἔστι δὲ δύο Ὀζόλαι Λοκρῶν ἔθνη, πρὸς ἑσπέραν κεῖται, καὶ πρὸς ταῖς ἄκραις πόλις τῶν Ἀμφισσέων. Opuntios olim Epicnemidiis accensitos fuisse, liquet satis ex Strab. lib. IX, ubi Opunta facit Epicnemidiorum metropolim: Τὴν μεσόγειαν δ' Ὀρμενίδιος ἡ Ποσειδὶς Φωκικὴ πόλις, καὶ Τάφιος πόλις· τούτοις δ' ὁμορεῖ Ὀπὸς, ἡ τῶν Λοκρῶν μητρόπολις τῶν Ἐπικνημιδίων. Et præterea ex Stephano, qui in sequentibus etiam Opuntas Locris Epicnemidiis attribuit. Sic quoque, uti noster Stephanus, tripartiam dividebat Locros Pindari Scholiastes ad Od. XI Olymp. Τῶν δὲ Λοκρῶν ἐστὶ τρία, Ἐπιζεφύριοι, Ὀζόλαι, Ἐπικνημίδιοι· τούτων οἱ μὲν Ἐπιζεφύριοι εἰσὶ Λοκροὶ οἱ τῆς Ἰταλίας· οἱ δὲ Ὀζόλαι πρὸς τῇ Αἰτωλίᾳ, οἱ δὲ Ἐπικνημίδιοι πρὸς τῇ Εὐβοίᾳ. Deinde tamen Opuntii ab Epicnemidiis Locris separabantur, unde quinque Locrorum partes in centum venere, quod manifestis versibus indicat Eustathius in Comment. ad Dionys. in Græcia Opuntios, Epicnemidios & Ozolas, & in Italia Epizephyrios collocans, ita enim ille: Ὡς δ' ἔστιν ἑκατὸν πολίσματα Λοκρῶν τὴν ἀρχὴν, τοῦτο μὲν τούτων, τῶν Ὀπουντίων, καὶ τῶν Ἐπικνημιδίων, ᾗ τῶν Ὀζόλων πεντήκοντα δὲ, τῶν Ἰταλικῶν, ἅπερ τῶν Ἐπιζεφυρίων.

[10] Ὄθρωνος, πόλις.] Integra hæc fectio in omnibus libris MSS & editis mutila admodum & corrupta circumferebatur. Xylandriana: Ὄθρωνος πόλις· ἡ δὲ νῆσος Σικελίας. Ἄλλοι δὲ Μελιτείαν, Ὀθρώνιος. In Aldina Juntinaque codice fere modo legitur, nisi quod pro ἡ δὲ νῆσος legitur ἡ δὲ νῆσον. Nos Lycophronis nomen auctoritate nobis addidimus, ex quo versiculum illum nullo defuisse mihi, cujus nomen vel Epitomator neglexit, vel alio quodam fato periit. Vide locum, etiam apud Lycoph. ac commentatorem ad illum locum, & videbis nos hanc fectionem bene reparasse.

[10] Οἰάνθη, πόλις Λοκρῶν.] Primitivum hujus urbis nomen est Οἰάνθεια, quo utitur Hellanicus; ad quam ratione inde formetur Οἰάνθη, videndum in voce Φυλάκη, & aliis in locis. Uti Stephanus, sic etiam Mar. Capella oppidum appellavit. *In Mœdia Oeanthe, apud quos oppidum Oeanthe, in quo portus Apollinis.* Vide præterea Plin. lib. IV cap. III. Male apud Polybium lib. IV Οἰάνθεια appellatur, quod an aliquis comerit, alii inquirant.

[11] Ἑλλάνικος δὲ Οἰάνθειαν αὐτὴν φησιν.] An scripsellaverit urbem Hellanicus vehementer dubito: nam ejus verba a Stephano in voce Χάλκαια allegnata hoc non ducent, ibi enim sic legitur: Χάλκαια, πόλις Λοκρίδος. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ μέν φησι Λοκροὺς, οἱ δὲ Χάλκαιαν εἶναι, οἱ δὲ οὐ λέγουσιν. Vossius ad Melam. sublima verba corrigens, legit: οἱ δὲ Οἰάνθειαν πόλιν. Sed legendum esset Οἰάνθεια πόλις, sic hæc fectione ex Hellanico veram Scripturam Stephanus produxerit, de qua certissimi essemus, si Hellanici Europa superesset.

[12] Τὸ ἐθνικὸν, Οἰανθεύς. ἔστι δὲ καὶ Οἰάνθειος.] Pro hunc locum restituendum existimabam, qui in vulgatis mendose & transpositis ita enumerabatur: Οἰανθεύς, ἔστι δὲ καὶ Οἰάνθειος. Gentile Οἰάνθη apud Eu-

Eu-

ἡ καὶ Οἰάνθιον, καὶ Οἰανθὶς ἐξ αὐτοῦ, Οἰανθεύς. A Oeanthium & Oeanthis. Hinc Oeanthius.

Οἴ ΔΑΝΤΙΟΝ, [11] πόλις Ἰλλυριῶν Θεόπομπος φιλιππικῶν τριακοστῷ ἑβδόμῳ. τὸ ἐθνικὸν Οἰδάντιος, ὡς φησιν Ἑκαταῖος. καὶ Οἰδαντικὴ γῆ.

Οἶ ΚΟΣ, Ἡρωδιανὸς μὲν παρὰ τὸ εἶμι, ἐν ᾧ εἴκομεν· δυνατὸν γὰρ εἶναι τὸ ἴδιον διαίτημα, [12] παρὰ τὸ οἶος, τὸ μόνος, καὶ πλεοναζόντων τοῦ κ· ὡς ὄρος ὄρκος. ὁ οἰκήτης, οἰκεῖος, ὡς δῶς δῶκος, [13] καὶ οἰκέτης παρὰ τὸ οἶκος, οἰκία, καὶ οἰκίστης [14] καὶ πλεοναζόντων τοῦ ο δοτὸ τοῦ οἰκίστης. B C

Οἶ ΚΟΥΣ, Καρίας πόλις. τὸ ἐθνικὸν οἰκέσιος, καὶ Οἰκεσία, καὶ [15] Οἰκέσιον ὄρος. D

Οἶ ΝΑ, πόλις Τυρρηνίας ἰσχυρὰ λίαν· μέσον δὲ αὐτῆς λόφος ἐστὶν ὑψηλὸς τραπέζῃ ἐοικὼς πεδίον, ἔχων ἄνω ὕδατος καὶ ὕλης παντοδαπῆς, [16] ὡς Ἀριστοτέλης ἐν θαυμασίοις ἀκουσμάτων. τὸ ἐθνικὸν, Οἰναῖος· ὅσον ἀλλότριος καὶ ὁ τύπος. E

Οἰ ΝΕΙΑΔΑΙ, [17] πόλις Ἀκαρνανίας παρὰ τῷ Ἀχελῴῳ, ἡ καὶ Ἐρυσίχη καλουμένη. τὸ ἐθνικὸν, Ἐρυσιχαῖος. [18] λέγεται

OEDANTIUM, urbs Illyriorum, de qua Theopompus libro octavo & trigesimo Philippicorum. Gentile, Oedantes, teste Hecatæo. Dicitur quoque terra Oedantica.

OECUS, id est Domus, quæ vox teste Herodiano deducitur ab εἶμι secedo, in quam secedimus. Potest quoque esse particularis quædam habitatio, quasi fieret a voce οἶος, id est, solus, unde addito K fit οἶκος: quemadmodum a voce ὅρος terminus fit ὅρκος jusjurandum. Hinc fit οἰκήτης incola, οἰκεῖος domesticus, uti ab δῶς δῶκος civis, ἀστὸς ἀστεῖος, & οἰκέτης famulus. Ab οἶκος etiam fit οἰκία domus; unde per pleonasmum literæ K οἰκέτου servus domesticus, quod deducitur ab οἰκίας.

OECûS, oppidum Cariæ, cujus gentile Oecusius, & Oecusia, & Oecusium oppidum.

OENA, urbs Tyrrheniæ admodum munita. In ejus medio collis est altitudine triginta stadiorum, habens in vertice aquas & sylvam omnigenam, uti perhibet Aristoteles libro de Admirandis Auscultationibus. Gentile, Oenata, quæ forma regioni non est peregrina.

OENEADÆ, urbs Acarnaniæ ad Acheloum, quæ etiam Erysiche appellata est. Gentile, Erysichæus. Regio hæc etiam Oenias

lib. III exstat, sed inde noster produxit in Χάλκιον Οἰνεύς.

11 Οἰδάντιον, πόλις Ἰλλυριῶν.] Scylax hujus memin. emendante Salmasio, capite de Illyriis: Κατ' Οἰνεῶν δὲ ἔστι τὸ Ἰλλυριῶν ἔθνος, ὧν ἡ Ἐπίδαμνος in. Sed Palmerius in Gr. antiquæ Descriptione lib. I cap. XIII hanc emendationem refutavit.

12 Παρὰ τὸ οἶος, τὸ μόνος, καὶ πλεοναζόντων τοῦ κ.] Illic locus admodum corruptus in MSS & vulgatis ita deturpatur. Salmasius tollatur ad oram sui lepidi in MSS invenisse: παρὰ τὸ οἶος, τὸ μόνος, & πλεοναζόντων, sed duo ultima vocabula expungenda esse, quod etiam nobis placuit. Verum ab οἶος per pleonasmum literæ K formaretur οἶκος, quod nos οἰκῶ, & μόνος in μόνῳ mutatum ivimus, ut ensis efficeret planta & peripicua.

13 Καὶ οἰκῆι, παρὰ τὸ δῶκος.] Homerus Iliade E hæc vice utitur:

Μὴ δῶ Ἀχαιὸν πᾶσιν ἄρμενον Ἄρηϊ
Ἐξ ὕπνου ἐγρέσθαι φῶτας ἀσπίδας ἐγείρῃ.

Sed proprie sit δῶκος explicat hisce verbis Eustath. ad locum allegatum: Ἐπιτηδεῖα δὲ δῶκος, ὡς ἔφασαν παλαιοί, ἡ τοῖς ἄλλοις ἡ πατρὶς λέγει, ἀλλὰ δῶμα τὸ οἰκεῖον, ἢ τοῖς οἰκέταις. δῶ καὶ φίλοι κἠκεῖθι λέγονται. Multa alia apud Eustath. loca occurrunt, in quibus genuina vocis significatio ob oculos ponitur.

14 Καὶ πλεοναζόντων τοῦ κ καὶ τοῦ ο δοτὸ τοῦ οἰκίστης.] In omnibus hactenus vulgatis pessimo errore legebatur, καὶ πλεοναζόντων τοῦ κ. Sed verum, & quam nunc divulgamus lectionem, suppeditarunt libri calamo exarati.

15 Οἰκέσιον ὄρος.] Mihi hen. nisi hoc, quod noster desumsit ex Nicæneto Abderita vel Samio, cujus opera periere. Ex illius poetæ operibus nonnulli versus citantur a Parthenio in Eroticis cap. XI, ubi illi verba occurrunt. Sed illi versus cum sint corruptissimi, eos emendatiores apponam:

Ἀντιὸς ἦρα ποτ' ἔκτισεν κώμην, Οἰκάσιον δ' ὄνομ' ἔθηκεν. Τερμησσὸς δὲ μιὴ' ἄκρων ἔχουσ', πολλὰς Ἢ ἐν Καῦνον ἐπικτᾶσθαι φιλέοντας ἵππους.

16 Ὡς Ἀριστοτέλης ἐν Θαυμασίοις ἀκουσμάτων.] Leguntur hæc hodie in libello allegato, sed urbis nomen ibi non est Οἶνα, sed Οἰνηΐα, de quo nihil apud Cluverium legisse memini. Aristot. hæc sunt verba: Ἐν δὲ τῇ τῶν Τυρρηνῶν πόλει Οἰνηΐᾳ καλουμένῃ, ὃν καὶ Ἱερώνυμος φησὶν ἐμπρῆσαι ἄνεμον· ἐν ᾗ πόλει ἄκρα λόφος ἐστὶν ὑψηλὸς, τραπεζοειδὴς πεδίον ἄνωθεν ἔχων, καὶ ὕλην παντοδαπὴν καὶ ὕδατα. Frustra vir doctus pro ἔχουσι ex Arist. substituere in Steph. conatur ἔχουσι, sunt enim voces synonymæ.

17 Οἰνειάδαι, πόλις Ἀκαρνανίας.] Mallem referibere Οἰνιάδαι, ut ipse Stephanus scripsit in voce Ἐρυσίχη, & maxime scriptorum pars, qui hujus urbis memoriam celebrant. Imo antiquaria adducunt numisma cum inscriptione ΟΙΝΙΑΔΑΝ, quod Dorice positum est pro ΟΙΝΙΑΔΩΝ. Oppidum est e regione Strati, in ipso ore Acheloi amnis positum, ubi is in mare præcipitat, cujus situm graphice ob oculos posuit Thucydides in fine libri secundi.

18 Λέγεται ἡ Οἰνειὰς ἡ χώρα.] Thucydidis Scholiastes pro urbis nomine accepit, quæ nunc *Dragamestæ* appellatur: Ἐς ἣν Οἰνειάδαι.] Οἰνειὰς, πόλις ἔστι ἐν τῇ περὶ Ξ Ἀχελῴου, ἡ καὶ Διδυμοτείχιον λεγομένη.

γαμῶ δὲ Οἰνεὺς ἡ χώρα. ἔστι καὶ [41] ἐπίσημα τῆς Οἰνιάδος πόλις, Οἰνιάδαι. A

ΟΙΝΕΩΝ, [42] λοιμεῖόν τι λιμένος. Θουκυδίδης τρίτῳ. [43] τὸ ἐθνικὸν, Οἰνεωνεύς.

ΟΙΝΗ, πόλις Ἄργους· Ἑκαταῖος B Ἱστορικῶν πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Οἰναῖος, Οἰναία, Οἰναῖον. Ὄρος δὲ Οἰναῖον αὐτὴν ὀνομάζειν, ἧς τὸ ἐθνικὸν Οἰνωάτης· [44] καὶ θηλυκῶς, Οἰνωάτης Ἄρτεμις, ἡ [45] ἐν Οἰνόῃ ἐν Ἀργείᾳ ἱδρυμένη ὑπὸ Ἡρακλέους.

ΟΙΝΟΑΝΔΑ, πόλις Λυκίας· C Ἀλέξανδρος πρώτῳ Λυκιακῶν. τὸ ἐθνικὸν, Οἰνοανδεύς.

ΟΙΝΟΗ, [46] μία τῶν ἐν Καρίᾳ δύο πόλεων. τὸ ἐθνικὸν, Οἰνοάτης.

ΟΙΝΟΥΣ, [47] πολίχνιον Λακωνικῆς, D ὡς Ἀνδροτίων καὶ Δίδυμος. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Οἰνουντίος, καὶ Οἰνουσσεύς.

ΟΙΝΟΥΣΣΑΙ, [48] νῆσοι τῇ Χίῳ προσεχεῖς· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Οἰνουσσαῖος, καὶ Οἰνούσσιος.

ΟΙΝΩΝΗ, [49] νῆσος μία τῶν Αἰακιδῶν. E

OENEÔN, portus Locridis, de quo Thucydides libro tertio. Gentile Oeneonenſis.

OENE, urbs Argeorum, auctore Hecataeo libro primo Hiſtoriarum. Gentile Oenaeus, Oenaea, Oenaeum. Orus hanc Oenoën appellat, cujus gentile Oenoates, & genere feminino, Oenoatis Diana, cujus ſimulacrum Oenoae Argiae a Proeto poſitum eſt.

OENOANDA, urbs Lyciae, de qua Alexander libro primo Lyciacorum. Gentile, Oenoandenſis.

OENOË, una ex duabus urbibus Cariae. Gentile Oenoaeus.

OENUS, oppidulum Laconicum, cujus meminere Androtio & Didymus. Gentile Oenuntius, & Oenuntius.

OENUSSÆ, inſula Chio adjacens, de qua Hecataeus in Europa. Gentile, Oenuſſaeus, & Oenuſſius.

OENONE, inſula una Æacidarum, ejus

[41] Ἐπίσημα δὲ Οἰνιάδαι.] Hujus meminit Strabo celebrat lib. IX: Τῆς δ' Οἰνιάδος, ἧς ἐστὶν Ἀνάφη ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ Παγασαὶ καὶ Οἰνεὼν, καὶ Λίθαιαι ἐρήμη τὴν ἐν Λοκρίδι ἔχουσι Ἐπικνημίδα.

[42] Οἰνεών, Λοκρίδος λιμήν.] In Veneta Florentinaque editione legebatur, Οἰνὼν, Λοκρίδος λιμήν. Ortum, γ', τὸ ἔθν. Οἰνωνεύς. Xylandriana exhibet, Οἰνὼν, & gentile Οἰνωνεύς. Sed cum hodie in omnibus Thuc. codicibus legatur Οἰνεών, non potui, quin hanc ſcripturam Stephano redderem, ita enim Thucydidem jam allegato: Μάλιστ' ἂν ἐπὶ τὸν ζεφυρίαν καὶ τὸν Οἰνεῶνα τῆς Λοκρίδος ἐπιβοηθήσειν κατέφυγον. Et paullo poſt: Καὶ παραλιπόντες Οἰνεῶνα ἐπὶ πολὺ. Hinc etiam liquet, gentile nomen eſſe Οἰνεωνεύς, uti correctiones, non vero Οἰνωνεύς, quod omnes editi ſcripſerunt.

[43] Τὸ ἐθνικὸν Οἰναῖος, Οἰναία, Οἰναῖον.] Sic correxit Xylander, quem ſequimur: peſſime in duabus vetuſtioribus exhibetur: Τὸ ἐθνικὸν, Οἰνωῖος· Οἰνωΐδος Οἰναίου.

[44] Καὶ θηλυκῶς, Οἰνωάτης Ἄρτεμις.] Hiulcum hunc locum cenſet Portus ad Euripidem, ſuppletque, καὶ θηλυκῶς Οἰνωάτης· ἧς Οἰνωάτης Ἄρτεμις. Sed mihi videtur, vulgatam lectionem ſtare poſſe, & nulla emendatione indigere. Diana Oenae culta eadem modo ab Heſychio appellatur: Οἰνωάτης Ἄρτεμις, παρὰ τὸ Οἶνος ἡ Ἄργεια.

[45] Ἐν Οἰνόῃ ἡ Ἀργείᾳ.] Male excuſum erat in Veneta Florentinaque editione, ὃ νῦν ἡ Ἄργεια, quod Holſtenius correxit, & nos ſequuti ſumus. Libri MSS pro Ἄργεια habent Ἄργεος. Et pro Οἰνόη nonnulli ſcribunt Οἰνία, inter quos eſt Apollod. lib. I, ubi tradit, Dionedem Oenei cadaver in Argos tranſportaſſe, a quo urbi nomen impoſitum eſt, hic enim ille: Διομήδης δὲ τὸν πατέρα εἰς Ἄργος κομίσας, Οἰνέα, ἔνθα καὶ πόλις ἀπ' αὐτοῦ Οἰνία κατῴκισται.

[46] Οἰνόη, μία τῶν ἐν Καρίᾳ δύο πόλεων.] Alterum Cariae oppidum appellatur Ἀρβανασσὸς, quod in praecedentibus deſcripſit Stephanus, & cujus memoria ſervatur in Euphorionis epigrammate inedito, quod penes me eſt.

Οὐχ' ὁ τροχὸς σε λιθοῦσθαι ἐπ' ἴσης κέλευε πολίτῃ
Οὐδ' ὁ δικαίως γεγάμενος λαοῖσιν ἀνὴρ
Ἀλλά σε μὴ μέλι δοκεῖν, ἢ τῷ Δυσκέλεω Δρύοπα
Ὑπάρχειν βέλεϊ κάρτα τάδε πεφασμένον.
Ἀλλ' ἐπὶ δ' ἐμοὶ ξείνας πολυμάδεϊ ἐν χώρᾳ χθὶ
Ὠχαλιοῦδε Δρύοπας ἀνέβαινε βοείαις.

Cæterum Oenoë deſcriptio petenda eſt ex Strabone lib. XIV. Hinc noſter formavit gentile nomen Οἰνοάτης, ſed apud Athenaeum lib. I Οἰνωάτης invenitur: Ἡγησιάναξ δὲ, φησὶ Ἐπιγένης, ἐ Δωριεὺς, ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλείων φησὶν, ὅτι τὸν ξένον μὲν ἔφη, ὃν ἐπὶ τὸν Οἰνωάτην Διονύσῳ. Οἶνος δὲ πόλις ἐν Ἄργει ἐστί.

[47] Οἶνοῦς, πολίχνιον Λακωνικῆς.] Oenus Laconicae oppidulum eſt, non procula Sellaſia, quod ſine dubio a flumine cognomine appellationem tenuit. Liv. lib. XXXV hujus fluvii meminit: *Quoniam ſatis jam omnibus peractis profectus ad flumen, deinde inde ad Sellaſiam juxta Oenoaeta fluvium pervenit.* Et Polyb. lib. IX. Athenaeus lib. I Delphinop propoſitanum putat, & ibidem natali vir Laus Oenuſſius perhibet, quod nomen ab Oenunte oppido ſic deductum, quivis facile viderit.

[48] Καὶ Οἰνουσσεύς.] Igitur duplex gentile ab hoc oppido deducitur, in -ος & in -ευς desinens, illud agnoſcitur Athenaeo lib. allegato. Sed dubito vehementer, an in Stephano non ſit legendum, καὶ τὸν Λεσβίον Οἰνοπίδην, quod de regione & familia ſatis uſurpari. Verum vulgata lectio ſatis [illegible] & nihil muto.

[49] Οἰνώνη, νῆσος μία τῶν Αἰακιδῶν.] Libri editi & MSS ſimplici ν vocem citerunt, nobis [illegible] rum adjungere placuit, aliorum ſcriptionem [illegible] pernotis. Pantanus in Collig ad Meleagrum [illegible] phanum cauſam non habuiſſe, quod apud [illegible] Herodoti & Thucydidis auctoritatem, qui non [illegible] hoc nomine inſulam, ſed plures contra [illegible] in Stephano corrigit: Οἰνώνη, νῆσος τῆς Χίου πρὸς [illegible] Videtis Herodot. lib. I, & Thuc. lib. VIII.

[50] Οἰνόη, νῆσος μία τῶν Αἰακιδῶν ἐν [illegible] libri MSS

πόλ. οἱ οἰκήτορες Οἰνωναῖοι, ὡς Παρ. ἐν τῷ Ἡρακλεῖ.

A cujus incolæ Oenonæi, ut tradit Parthenius in Hercule.

Οἰνωτρία, χώρα τῆς Ἰταλίας. καὶ ἡ μὲν αὐτὴν τὴν Ἰταλίαν ἔτω φασὶ καλεῖσθαι, ἀπὸ Οἰνώτρου Ἀρκάδος, ὡς Παυσανίας ἐν ὀγδόῳ. Ἡφαιστίων τρισκαιδεκάτῃ ἑκατοντ., ἀπὸ δέ τινος χρήσεως κεκλῆσθαι αὐτὴν φησι. τὸ ἐθνικὸν Οἰνωτρὸς, ὡς Θεσσαλὸς, καὶ Ἴων, καὶ Κίλιξ· λέγεται καὶ Οἰνώτριος, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Οἰνωτρικὸν καὶ ἐξήνεγκαν δὲ τὸ Οἰνωτρός.

B OENOTRIA, regio Italiæ. Nonnulli vero ipsam Italiam sic vocatam esse perhibent ab Oenotro Arcade, teste Pausania libro VIII. Pisander libro tertio decimo hanc sic nuncupatam tradit a vini usu. Gentile, Oenotrus, uti Thessalus, & Jon, & Cilix. Dicitur quoque Oenotrius, unde terra Oenotrias. Vox Oenotrus accentum gerit in ultima.

Οἶον, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. ἐξ Οἴου, Ἀλεξίς Ἀλεξίδος· ἐξ οὗ Λεοντίς. ἐν Οἴῳ, Οἰόνδε, εἰς Οἶον.

C OEUM, populus Leontidis tribus. Ab Oeo erat Alexis Alexidis. Ex Oeo Leontis. Hinc adverbia quæ in Oeo & Oeum denotant.

Οἶος, πολίχνιον Τεγέας· Αἰσχύλος Μυσοῖς. οἱ πολῖται, Οἰάτης. τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως.

D OEUS, oppidulum Tegeæ, cujus meminit Æschylus in Mysis. Oppidani Oeatæ. Gentile eodem modo formatur.

Οἴσυμη, πόλις Μακεδονίας· ὁ ἐπίδικος πτόλις. ἡ νῦν Ἠμάθεια. τὸ ἐθνικὸν, Οἰσυμαῖος. ταύτην Ἀσιόπιος ὁμοίως ἔφη.

OESYME, urbs Macedoniæ, de qua Thucydides libro IV, quæ nunc Emathia appellatur. Gentile Oesymæus. Hanc Homerus Æsymen appellavit.

Οἴτη, ὄρος πλησίον Τραχῖνος. ἔστι καὶ πόλις Μηλιέων. οἱ οἰκοῦντες, Οἰταῖοι. Σοφοκλῆς.

Ἐγὼ μὲν ὦ γηρᾴθλου Οἰταίας πατρός.

καὶ θηλυκὸν Οἰταία, καὶ Οἰτικὸς, ἴσως ἀπὸ τοῦ Οἰτικὸς, Οἰταϊκὸς, Οἰτικός. ἔστι δὲ ὡς καὶ

E OETA, mons circa Trachinem. Est quoque urbs Meliensium. Incolæ Oetæi, apud Sophoclem:

Ego quidem ô progenies Oetæi patris.

Genere fœminino Oetæa, & Oeteis. Fortassis ab Oeticus sit Oetæetæ, Oeteis. Eodem modo

---

Οἰνόη, τῶν τῶν Αἰακιδῶν, sine vocabulo νῆσ. Fortasis legendum, supplendumque. Οἰνόη, τῶν, ἀπὸ μιᾶς τῶν Αἰακιδῶν. Nam Æacidarum insulæ Geographis sunt incognitæ, & si hoc nomine quondam extitit, habuerunt sine dubio hoc nomen ab Æaco & ejus pulleris. Hinc apud Ovid. lib. VII Metam. legimus:

--- --- *Latere inde sinistro*
Oenopiam Minos petit Æacidæa regna.

Vide nostrum in voce Αἴγινα.

[a] Ἀπὸ Οἰνότρου Ἀρκάδος, ὡς Παυσανίας ἐν ὀγδόῳ.] Sed Ἀρκάδος mihi videtur nomen gentile, & non nisi interpretandum, quasi fuisset OEnotri pater. Fuit enim Oenotrus Lycaonis filius natu minimus, qui, pellicatu & viris a fratre Nyctimo acceptis, classe in Italiam transmisit, teste Pausania in Arcadicis, quem locum nuper innuit: Οἰνωτρὸς δὲ ὁ τοῦ παιδὸς τοῦ Λυκάονος τοῦ Πελασγοῦ, Νύκτιμον τὸν ἀδελφὸν ἐκβαλὼν ἐξ Ἀρκαδίας ἀνδράσιν ἐπιγαμίαν ποιησάμενος ἐς Ἰταλίαν, καὶ ἡ Οἰνωτρία χώρα τὸ ἀπ' ἐκείνου ἔσχεν ὄνομα Οἰνότρου βασιλεύσαντος. In magno sobolis virilis numero unica Lycaoni fuit filia Callisto nomine, cujus filius fuit Arcas, à quo Arcades, antea Pelasgi dicti, nomen accepere.

[b] Ἀπὸ τοῦ οἶνος χρήσεως.] In hac etiam opinione versatur Servius ad Æneid. lib. I. Oenotria dicta est ab vino optimo, id est, ἀπὸ τοῦ οἶνος, quod in Italia nascitur: vel ut Varro dicit, ab Oenotro, rege Sabinorum. Alii patrem Itali Oenotrum, tradunt, ex Arcadia in Italiam venisse, & eam sibi cognominem fecisse.

[c] Ἀφ' οὗ καὶ τὸ Οἰνωτρικὸν γῆ] Fortassis scribendum, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Οἰνωτρίη γῆ. Lycophron in Alexandra:

Τὸν δ' Αἰνέᾳ τε χεῖρας ἠδὲ βαρυγδούπους
Οἰνωτρίας γῆς κεγχρίνοι βιβρώσκειν.

Non tamen nego posse dici Οἰνωτρικὸν in casu recto.

[d] Ἐξ Οἴου, Ἀλεξὶς Ἀλεξίδος.] Male exhibet Florentina, ἐξ Ἴου, Ἀλεξὶς Ἀλεξίδος. Salmasio omnia hæc & quæ sequuntur sunt suspecta, uti annotavit ad marginem sui Stephani. Vide Palmerii Exercit. pag. 191, & Harpocrat. & alios.

[e] Οἰσύμη, πόλις Μακεδονίας.] In præcedentibus hæc urbs a Nostro Αἴνεια ex Homero appellatur, & Thraciæ attribuitur. Apud veteres auctores hujus civitatis nomen corruptissimum esse, nempe apud Herodotum, Scylacem, & Marcianum Heracleotam, jam olim docuit Mauricius ad Harpocrationem. In Polymnia Herodoti verba sunt: Παραμείβεται Σιδηλίτιδα καὶ πόλιν, Τορώνην, Γαληψὸν, Σαρτηλλόν. Pro ultima voce Mauricius ex conjectura Θυσσηλόν legit. Sed toto cœlo erat, vox satis fana erit & urbs nostra.

[f] Οἶτος, ὄρος πρὸς Τραχῖνι, ἔστι καὶ πόλις Μηλιέων.] Corrigebat Salmasius hoc modo, cum in omnibus vulgatis legeretur Οἶτος, ὄρος πρὸς Τραχῖνι. Urbem juxta montem cognominem condidit Amphitus nymphæ Dryopes filius, teste Antonino Liberali cap. XXXIII: Ἔστι δ' ἐγγὺς ἀκτῆς ὄνομα Ἀνδραίμων ἐν Οἴτῃ, ἔχουσα πόλιν ἐξ Ἀνδραίμονος Ἀμφιτον Οἴτῃ τινὶ νύμφῃ συνοικήσαντα, ἣν ἔκτισε πόλιν ὁμώνυμον τῷ ὄρει Οἴτην πόλιν ὑπὸ τῷ ὄρει.

[g] Ἐγὼ μὲν ὦ γηρᾴθλου.] Interjectionem ὦ ex MSS revocavimus, quæ ab omnibus editis aberat. Et ita etiam nunc hic versiculus in Sophoclis Philoctete legitur.

[h] Οἴτιος

ἀφ' οὗ τὸ Κρητικὸν Ἐρετικὸς, καὶ δεύτερον, Οἰταῖον.

Amodo uti a Cretæus Cretæensis. Et genere neutro Oetæum.

ΟΙΤΥΛΟΣ, [12] τριχῶς, ὡς Δείκτυλος, πόλις Λακωνικῆς· ὄρους, --- [13] οἱ δ' Οἰτυλον ἀμφενέμοντο. [14] ἀπὸ τοῦ Οἰτύλου ἥρωος. [15] τινὲς δὲ καὶ Οἰτύλην φασὶ, καὶ νῦν πόλιν Τύλον· τὸ ἐθνικὸν Οἰτυλιεύς.

OETYLUS, trium syllabarum vox, uti dactylus, urbs Laconica, de qua Homerus:

——— *Quique Oetylum habitant.*

Sic dicta est ab Oetylo Heroë. Quidam censent τὸ ι articulum esse, & urbem Tylum appellari. Gentile, Oetylius.

ΟΙΧΑΛΙΑ, πόλις, ἣν ὄρους ἐν τῷ Πελασγικῷ Ἄργει φησὶ, λέγων,

Οἵ τ' ἔχον Οἰχαλίην πόλιν Εὐρύτου. --

[16] οἱ δὲ νεώτεροι, πεθείκασιν αὐτὴν ἐν Εὐβοίᾳ. [17] ἔστι καὶ Μεσσηνίς Οἰχαλία, καὶ ἑτέρα ἐν Τραχῖνι, καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ. ὁ πολίτης, Οἰχαλιεύς, ὡς τὸ Αἰμονία Αἰμονιεύς, καὶ Αἰμονὶς, ἄτου καὶ Οἰχαλὶς· καὶ Οἰχαλιώτης, ὡς Ἀμβρακιώτης, καὶ Σικελιώτης. [18] Λίνος γὰρ ὁ ἱστορικὸς Οἰχαλιώτης ἦν. λέγεται καὶ Οἰχάλιος, [19] καὶ Οἰχαλίηθεν ἐκ πόντου.

OECHALIA, urbs, quam Homerus in Pelasgico Argo ponit, dicens:

Quique habitabant Oechaliam urbem Eurytæ.

Recentiores vero hanc in Eubœa collocant. Est quoque Messeniæ Oechalia, & alia in Trachine, & in Thessalia, & in Arcadia. Civis, Oechalienſis, uti ab Æmonia Æmonienſis, & Æmonis, ita quoque Oechalis, & Oechaliota, uti Ambraciota, & Siciliota. Linus enim historicus Oechaliota erat. Dicitur quoque Oechalienſis, & Oechalio adverbium de loco est.

ΟΚΡΙΚΟΛΑ, [20] πόλις Τυρρηνῶν. Διονύσιος ἐκτωκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. [21] τὸ ἐθνικὸν Ὀκρικόλανος, ὡς αὐτός φησιν.

OCRICOLA, urbs Tyrrhenorum, de qua Dionysius libro octavo decimo Antiquitatum Roman. Gentile, Ocricolanus, quo idem utitur.

ΟΚΩ-

[12] Οἴτυλος, τριχῶς, ὡς δάκτυλος, πόλις Λακωνικῆς.] Ita refinximus totam hanc sectionem, non auctoritate MSS codicum, sed Eustathii: in omnibus enim libris corrupte & mutile hunc in modum circumfertur: Οἴτυλος, πόλις Λακωνικῆς. ἀπὸ δὲ Οἴτυλου, ὡς δάκτυλος, γίνεται δὲ Οἴτυλος ἥρως. τινὲς δὲ πεθείκασιν φασὶ. τινὲς δ' ὕστερον Οἰτύλιον. Dixi, me Eustathii auctoritate esse permotum, ut hunc locum refingerem, cujus verba addam, ut cuivis appareat, me non temere emendationem ejus tentasse, in etiam ille ad Iliad. β. pag. 295. Οἰτύλος δὲ τριτοσύλλαβος, ὡς δάκτυλος. γίνεται Οἴτυλος ἥρως, ὡς ἐ τὸ Εὔτυ. τὸ γραφὲν ἀνάλυε. ἔστιγμαι δὲ τ', Οἴτυλον ἀμφενέμοντο, ἐν ἄνευ τοῦ ι λέγει ἀκριβέστερον ἔχεσθαι μὲν τῆς πόλεως τὸ ι. πόλει δὲ τῇ Τύλῳ. ἵνα λέγῃ ὅτι καὶ ἡ πόλις Τύλος ἀμφεβάλετο. ἐσχ. ἀρχαιολ. δὲ τῶνα ἀκριβάζει.

[13] Οἱ δ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο.] Hemistichium hoc defumtum est ex Iliade secunda, cujus partem noster etiam citavit in voce Δεῖ. Hodie tamen in Homeri vulgari legitur, ἡ δ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο.

[14] Ἀπὸ τοῦ Οἰτύλου Ἥρωος.] Hujus Heroïs & oppidi ab eo denominati meminit Pausanias in Laconicis.

[15] Τινὲς δὲ φασὶ Οἰτύλην, καὶ νῦν πόλιν Τύλον.] Salmasius in margine sui Stephani monebat legendum, τινὲς φασὶ Οἰτύλην, ut Τύλος esset nomen urbis. Sed ignoscendum, quia hoc festinanter margini allevit, non consulto Eustathio, cujus verba supra transcripsimus, neque etiam Strabone, qui lib. VIII perspicue docet, veteres diversimode OEtylum & Tylam hoc oppidum appellasse, ita enim ille: Μνήμην δ' ἐποιήσαντο Θεόφιλος ἱστορήσας, ὁ Τύλος καὶ Οἰτύλος. Sic quoque docet Eustathius, quondam e veteribus in Homeri versiculo legisse Οἴτυλον ἀμφενέμοντο, alios vero, abjecto ο, Τύλον ἀμφενέμοντο. Hunc verum & genuinum judico hujus loci esse sensum, in quem tam facile penetrabis, nisi integram sectionem, nunc illis ex Eustathio additis, reparassem.

[16] Οἱ δὲ νεώτεροι, πεθείκασιν αὐτὴν ἐν Εὐβοίᾳ.] Quemadmodum noster aliis in locis aliquando Scholiis in Apoll. Rhodii Argonaut. usus est, ita etiam nunc evidentissimum est, hæc inde transcripta esse, ita enim Scholiast ad versum 86 lib. I. Οἰχαλίαι ἔσαν αἱ δ' Ἀνθήνης πόλεις Οἰχαλίαι δὲ αἱ μὲν πλείους ἐν Εὐβοίᾳ φασὶ εἶναι, Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ Πελασγικῷ Ἄργει καὶ Ὅμηρος.

[17] Ἔστι καὶ Μεσσηνὶς, Οἰχαλία.] Eustathius ex alio transcripsit, ἔστι δὲ Μεσσήνης, quod emendandum. Sed totum locum ex Commentat. ad Iliad. β transcribam: Καὶ ἐν τοῖς ἀναγραφεῖσιν ὑπὸ Εὐβοέων, ἐστὶν αἱ πλείους ἐστὶν Οἰχαλίαι. λέγει γὰρ ὁ Σοφοκλῆς, ἐν τῷ Πελασγικῷ Ἄργει πόντου ἐν τῷ πόντῳ, πεθείκασι δὲ αὐτὴν ἐν Εὐβοίᾳ. ἔστι δὲ φασὶ καὶ Μεσσήνης, καὶ ἑτέρα ἐν Τραχῖνι, καὶ Θεσσαλίᾳ, καὶ Ἀρκαδίᾳ. καὶ ἡ μὲν Οἰχαλία, Οἰχαλιεύς, καὶ Οἰχαλιώτης, καὶ Οἰχαλὶς. Hoc Messeniæ urbis alio nomine Andaniæ dicitur, uti testatur Etymologici Magni Auctor in illa voce.

[18] Λίνος γὰρ ὁ ἱστορικὸς Οἰχαλιώτης ἦν.] Hunc nostro de Lino perinde Eustathius paullo post cum jam allegata: Λέγεται δὲ μᾶλλον καὶ οὕτως ὁ Λίνος. Φασὶ γὰρ ὁ ἱστορικὸν, ἀπὸ ὁ ἱστορικὸς Λίνος, Οἰχαλιώτης ἦν.

[19] Καὶ Οἰχαλίηθεν ἐκ πόντου.] Utitur isto simili Homerus Iliad. β.

Οἰχαλίηθεν ἰοῦσα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος.

[20] Ὀκρικόλα, πόλις Τυρρηνῶν.] In omnibus libris Τυρρηνίων legebatur: quod falsissimum multo clarius est, & sic etiam legebat Claverius, quem tamen ipsi Dionysio opposui vocabulum Romanum fuisse Ocricolas, nem ne Tyrrhenorum id ille fecerit oppidum. Imo veretur, ne Stephanus ac manipulus nomen adjecerit, cujus ætate Umbri etiam sub Etruria, sive ut tum appellabant, Tuscia titulo comprehendebantur.

[21] Τὸ ἐθνικὸν, Ὀκρικολανός.] Cicero in Orat. pro Milone utitur hoc gentili: *Arrana in nullam Gentilium devecta Liberi: damnus in clivo Capitolino fuisse refertur.*

ne Εἰκὼ-

Ὄκωλον, χωρίον Ἐρετριέων θείμητ. Φιλιππικῶν εἰκοστῷ πεμπτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ὀκωλίτης.

Ὄλβηλος, πόλις Μακεδονίας, [a] Βέλλαρ. Μακεδονικῆς. τὸ ἐθνικὸν, Ὀλβήλιος.

Ὀλβία, πόλις Λιγυστική. [b] ὁ πολίτης, Ὀλβιοπολίτης. [c] οἱ Ὀλβιανοί, ὡς Ἀσιανοί. ἔστι δὲ καὶ πλησίον αὐτῆς ὄρος Ὀλβιανόν. [d] δευτέρα, πόλις ἐν Πόντῳ. τρίτη, Βιθυνίας, ἀπὸ Ὀλβίας νύμφης. [e] τετάρτη, Παμφυλίας, ὡς Φίλων. ἔστι δὲ οὐ Παμφυλίας, ἀλλὰ τῆς τῶν Σολύμων γῆς, καὶ οὕτω Ὀλβία, [f] ἀλλὰ Ὄλβα καλεῖται. οἱ πολῖται Ὀλβαῖοι, [g] οἱ Ὄλβιος, καὶ Ὀλβία. [h] πέμπτη, Ἰβηρίας. [i] ἕκτη, Σαρδοῦς. ἑβδόμη, Πλυρίδος. ὀγδόη, Ἑλλησπόντου. [k] ἐνάτη, Κιλικίας. [l] λέγεται καὶ Ὀλβηνὸς, καὶ Ὀλβιακὸς, καὶ τὸ θηλυκὸν, Ὀλβιακή.

Ὀλβί-

OCOLUM, caſtellum Erectrienſium, de quo Theopompus libro quarto & vigeſimo Philippicorum. Gentile, Ocolius.

OLBELUS, urbs Macedoniæ, cujus meminit Balager in Macedonicis. Gentile, Olbelius.

OLBIA, oppidum Liguriæ, cujus oppidanus Olbiopolita, & Olbiani, uti Aſiani. Eſt vero prope eum mons Olbianus. Secunda, urbs in Ponto. Tertia, Bithyniæ ab Olbia Nympha ſic dicta. Quarta, Pamphyliæ, uti Philo perhibet. Sed non eſt Pamphyliæ oppidum, ſed terræ Solymorum, neque etiam Olbia, ſed Olba appellatur, & cives Olbæi, & Olbius & Olbia. Quinta, Iberiæ. Sexta, Sardiniæ. Septima, Illyridis. Octava, Helleſponti. Nona, Ciliciæ. Dicitur quoque Olbenus, & Olbiaceus, & genere fœminino Olbiaca.

OLBI-

[a] Βέλλαρ. Macedonicis.] Peſſimo errore in Veneta Latinique editione exhibetur Βαλαγ. Macedonicis. Item in voce Ἀμφίπολις, ubi etiam Βέλλαρ. de Macedonicis allegatur, quod magis placet quam Macedonicis.

[b] Ὁ πολίτης Ὀλβιοπολίτης.] A vocabulo Ὀλβία, quod tamen urbis Ligyſticæ, cujus meminit Strabo lib. IV. atque, non poteſt deduci Ὀλβιοπολίτης, niſi illi oppidi nomen ſit Ὀλβιόπολις. Inveniuntur tam Olbiopolitæ, ad illam urbem non pertinentes, apud Herodot. lib. IV: Ἀπὸ δὲ τούτου, ἀνθρώπων οἰκέειν Σκύθην γεωργούς. τοὺς Ἕλληνες οἱ ἐκείνους ἐνοικέοντας περὶ Ὑπάνιν καλέουσι Βορυσθενείτας· ἑωυτοὺς δὲ ἐόντας, Ὀλβιοπολίτας. Apud Plinium lib. IV. cap. XII Olbiopolis & Olbi occurrit: Et a Tyra centum viginti millibus paſſ. flumen Boryſthenes, lacuſque & gens eodem nomine, & oppidum a mari recedens quindecim millibus paſſuum Olbiopolis & Miletopolis, antiquis nominibus. Itaque verſibus interpoſitis ſequitur: Quidam Panticapen confluere infra Olbiam eam Boryſthenen tradunt, diligentiores Hypanin. Adeo ut veriſimile ſit, Stephanum de voce compoſita in genuino opere aliquid tradidiſſe.

[c] Καὶ Ὀλβιανοί.] Latini etiam uſurparunt iſtam vocem. Mela lib. I cap. XIX: Duo ſunt inde montes ſpectu. alter ſuus nomine Cion excipitur, Phrygia ad longe ſpectis opportuniſſimum emporium: alter Olbianus. Non poſſum reticere, inveniri etiam gentile OABIATIΣX, quod Synefius a vico quodam, cujus illam non indicat, deduxit, ita enim ille Epiſt. CXXVI: Ὀλβιάσιος (ἔστι δὲ ἀπὸ κώμης οὕτω καλουμένης) ἑλὼν ἀνδράποδα ἐπτακόσια. Et in fine ejuſdem epiſt. Τέτνα τὸν Ὀλβιάσιον δεῖ· ἐμοὶ δὲ ἀρκεῖ. In Concilio Chalced. mentio fit de Olbus, Ægypti Epiſcopatu, unde forſan hi Olbiates formantur.

[d] Δευτέρα, πόλις ἐν Πόντῳ. τρίτη Βιθυνίας.] Hanc ſecundam & tertiam, etiamſi noſter diſtinguat, eaſdem eſſe puto: nam Ponti & Bithyniæ confinia ſæpenumero a geographis confunduntur.

[e] Τετάρτη, Παμφυλίας, ὡς Φίλων.] In omnibus editis legebatur, ὡς Φιλόξενος, ſed ex Voſſiano & Palatinis revocatum eſt, ὡς Φίλων, quod etiam æquatus eſt Salmaſius ad Sol. pag. 609, addens Stephanum nugari, & male Philonem reprehendere: nam Ὄλβα Παμφυλίας Olbia Pamphyliæ, & Ὄλβα ſive Ὄλβη Ciliciæ, diverſa ſunt oppida, ut plurimis docet Salmaſius dicto loco. Sed ante Salmaſium Caſaubonus in ſuis ad Strab. commentariis etiam obſervavit, hanc Stephani reprehenſionem iniquam eſſe, cum à Philone ſtent Strabo, Ptol. & Plinius. Eum videſis ad lib. XII.

[f] Ἀλλὰ Ὄλβα καλεῖται.] Utraque terminatione Olbia & Olbe oppidum dicitur, quod Ciliciæ aſſcribitur. Strabo lib. XIV: Γ' μετὰ τοῦτο τὸ τῶν Σολύμων, ἐφεξῆς ἐστι, τὸ τῆς Ὄλβης πόλις, ἄνισος ἐφεξῆς ἔχουσα, λίαν τοῦ ἰδιώματος τῆς Τάρσου. Nomen illud nondum deſiderat Valentin. & Marcian. Impp. Nam Conc. Calchedon. inter alios ſubſcripſit Διοφάντου τοῦ ἱερωτάτου πόλεως Ὄλβης, ἤτοι Ὄλβης. Vide Concil. General. Tom. VIII pag. 240.

[g] Καὶ Ὄλβιος.] Occurrit idem gentile apud noſtrum in Κάβυμα, quam Lyciæ urbem & Olbiorum coloniam eſſe perhibet. Πόλις Λυκίας, ἀποικία τῶν Ὀλβίων.

[h] Πέμπτη Ἰβηρίας.] Olbiæ Iberiæ meminit Ptol. lib. II cap. VI, ſed male in vulgatis Ὄλλβα legitur, ita enim ille: Ὑπὸ δὲ τοὺς Ἀνηγήνους Βέρωνες. εἶτα αἱ πόλεις.

Τρίτον μέσογειον.
Ὀλίβων. Sed legend. Ὄλβιλα.
Οὐαγεῖα.

[i] Ἕκτη, Σαρδοῦς.] Theſpienſes, duce Jolao, in Sardiniam contendentes, Olbiam munierunt, teſte Pauſan. lib. X: Τετάρτῃ δὲ μοίρᾳ Γαλάται Θεσπιεῖς τε καὶ οἱ Ἀθηνῶν στρατιῶται κατῆγον ἐς Σαρδῶ, καὶ Ὀλβίαν μὲν πόλιν ἐποίησαν. Vide præterea Cluv. in Sardiniæ deſcript.

[k] Ἑβδόμη, Πλυρίδος.] Noſter in voce Σκιδρόνιον ἀκρωτήριον δὲ Ὀλβίας ἐκαλεῖτο, καὶ Γύρα. οἱ πολῖται λέγει ὁ Γύρας, Γυρεύς, καὶ ὁ Ὀλβίας Ὀλβιανός.

[l] Λέγεται καὶ Ὀλβηνός.] Quamquam in Anonymo inveniatur Ὀλβανός, non tamen illico τὸ Ὀλβηνὸς ad iſtam formam mutandum eſt: potuit enim fieri ab Ὄλβα, vel ab Ὄλβη, habita ratione idiomatis. Adduximus præterea Ὀλβιάσιος ex Synefio, & apud Ciceronem Lat. ore OLBIENSIS reperitur, ita enim ille in Epiſt. ad Quint. lib. II Epiſt. VIII: At poſt illam Olbienſem epiſtolam nullas literas accepi. Et in Concil. Calch. Act. VI pag. 340 Publius Olbienſis inter convocatos Epiſcopos recenſetur.

Ο Λ Β Ι Σ Ι Ο Ι, [79] ἔθνος ὅπὶ Η ἔμ- Α
πλείων φηλῶν. ᾗ Ο λβισίνιοι ἀλλά.

Ο Λ Ι Ζ Ω Ν, [80] πόλις Θεσσαλίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [81] κλίνεται ἡ λῆξις ἔ ω, ᾗ ὀξύνεται.

[82] Καὶ Μελίβοιαν ἔχον, ᾗ Ο λιζῶνα Β
τρηχεῖαν.

ὀξύνεται ἡ [83] ποὸς ἀντιδιαστολὴν ἔ ὁλίζων

—— [84] Λαοὶ δ' ὔπ' ὀλιζόνες ἦσαν.

ὠνομάσθη ἡ λπὸ ἔ μικρὰ εἶναι. Θεσσαλοὶ γάρ, ὡς ἱστορεῖ [85] Δημοσθένης ἐν κτί- C
σεσι, τὸ μικρὸν ὀλίζον καλοῦσι. [86] τὸ ἐθνικὸν, Ο λιζώνιος.

Ο Λ Κ Α Δ Ε Σ, ὡς Α ρκάδες, ἔθνος Ι βήρων, τῶν ἐντὸς Ἴβηρος τοῦ ποταμοῦ. Πολύβιος ἐν τρίτῳ.

Ο Λ Κ Ι Ο Ν, πόλις Τυρρηνίας. Πο- D
λύβιος ἕκτῳ. τὸ ἐθνικὸν Ο λκιῆνος, καὶ Ο λκιεύς.

Ο Λ Μ Ι Ο Ν, [87] πόλις Βοιωτίας, ὡς Ε ὐσταθίου ἐν τοῖς Ο ὐρανικοῖς. τὸ ἐθνικὸν, Ο λμιεύς.

Ο Λ Μ Ο Ι, πόλις τραχείας Κιλικίας, E
[88] ἅπερ

OLBISII, gens juxta Herculeas columnas. Et alia gens cui nomen Olbisini.

OLIZÔN, urbs Theſſaliæ, de qua Hecataeus in Europa. In caſu obliquo retinet ω, & accentu in ultima notatur.

Et Meliboeum habitabant & Olizonem aſperam.

In ultima gerit accentum, ut differat a voce ὀλίζων, quod eſt in illo:

—— *Viri autem pauci, ὀλίζονες, ſupererant.*

Urbs ſic dicta eſt, quod parva ſit. Theſſali enim, uti perhibet Demoſthenes in libro de Originibus urbium, parvum ὀλίζον appellant. Gentile, Olizonius.

OLCADES, uti Arcades, gens Iberica, intra Iberum fluvium, ut qua Polybius libro ſexto.

OLCIUM, urbs Tyrrheniæ, de qua Polybius libro texto. Gentile, Olciatæ, & Olcienſes.

OLMIUM, urbs Boeotiæ, cujus meminit Epaphroditus in Homericis. Gentile, Olmienſis.

OLMI, urbs aſperæ Ciliciæ, ubi antea habita-

[79] Ὀλβίσιοι, ἔθνος ὑπὸ Ἡρακλείων φηλῶν.] In omnibus Mss exhibetur, Ὀλβισινοι λόγ Ἡρακλείων φηλῶν, & etiam in Veneta Florentinaque editione. Illud Ὀλβίσιοι magis probo, quam ſi in medio collocetur jota, ſed λόγ omnino improbandum cum Xylandro, pro quo ὑπὸ reposuit, quod ſequimur. Puto eſſe Hecataei Ἐλβισίνους, & Herodoti Ἐλβισινούς, de quibus quid ſtatuendum ſit, videſis in comment. ad vocem Ἴβηρες pag. 466.

[80] Ὀλίζων, πόλις Θεσσαλίας.] Urbs hæc Magneſiæ attribuitur Straboni lib. IX, Plinio lib. IV cap. IX, & etiam Scylaci. At ob vicinitatem Theſſaliæ aſſignat Stephanus. Sed toto cœlo erravit Suidas, tradens Olizonas gentem eſſe Thracicam: Ὀλιζῶνες, ἔθνος Θρᾳκικόν. Sine dubio legendum Θεσσαλικόν. Præterea idem Suidas errorem reprehenſione dignissimum commiſit, quod urbem hanc Olizona Meliboeum vocaverit, ita enim ille: Μελίβοιαν, τὴν Ὀλιζῶνα πόλιν. Ubi tamen, ſi veritati convenientia pronuntiaſſet Suidas, Μελιβοίαν, τὴν Ὀλιζῶνα πόλιν legendum foret.

[81] Κλίνεται δὲ λῆξ ἔ ω, ᾗ ὀξύνεται.] Idem teſtatur de hac voce Euſtathius ex Apione & Herodoro in comment. ad Iliad. B pag. 329. Ἡ δὲ Ὀλιζὼν, ᾗ ὀξυνόμενον ᾗ φυλάσσῃ τὸ ω εἰς ὃλης τῆς κλίσεως. φασὶ δὲ Ἀπίων ᾗ Ἡρόδωρος, Ὀλιζῶνα ὡς Μυσιῶνα.

[82] Καὶ Μελίβοιαν ἔχον.] In omnibus Homeri editionibus hoc modo ille verſiculus concipitur, & qua de cauſa Stephani codices exhibeant, ᾗ Πυλίοιο ἔχον, rationem nullam video, & ideo ſummo jure illam vocem corrixímus.

[83] Πρὸς ἀντιδιαστολὴν ἔ ὁλίζων.] Niſi addas ultimam vocem, quæ ſcribarum incuria exciderat, ſenſus non erit ſatis commodus. Imo Euſtathii auctoritate probari poteſt, hanc vocem eſſe neceſſariam, & quondam in Stephani codicibus extitiſſe, ſic enim ille ad Iliad. B. poſt verba ſupra allegata: Ὀξύνουσι δὲ φασὶ καὶ Ὀλίζων, πρὸς διαστολὴν ἔ ὁλίζων, ἤγουν ὁλιζόνων ὡς τοῦ, λαοὶ δ' ὔπ' ὀλιζόνες ἦσαν. Θετταλοὶ γὰρ φασὶ ἔ μικρὸν, ὁλίζον καλεῖσθαι· ὅθεν καὶ ἡ πόλις οὕτω λέγεται τὸ μικρὸν εἶναι. ἡ πολίτης τοίνυν, Ὀλιζώνιος.

[84] Λαοὶ δ' ὔπ' ὀλιζόνες ἦσαν.] Eſt hemiſtichium deſumtum ex Homeri Iliade Σ, ubi in omnibus exemplaribus voce compoſita legitur, ὀλιζόνες. Sed ex verbis jam nota proxima allegatis, & ex Euſtathii ad illum locum commentariis, manifeſte liquet, legendum eſſe, quemadmodum noſtra jam exhibet editio.

[85] Δημοσθένης ἐν κτίσεσι.] Non opus eſt emendari in κλίσεσι: nam Attica declinandi ratio in medio ſimilis cujuſmodi caſuum admittit. Heraclides apud Euſtath. ad Hom. pag. 1643 perhibet, Jones mentionem ita voce uti: Ἔστι γάρ τις ἐν τοῖς ὀλίζοσι, ὀλίζος καὶ Ἡρακλείδης Γάιος φησὶν ὁ παίσας. τοῦ ζῶντος καὶ ἐ γ ἐμφύλιος. ᾗ τὸ μὲν φύσει φῦλον λιγυρὸν. Alii credunt τὸ ὀλίζον factum eſſe ab Æolica voce ὀλίσσων. Etymologici Magn. Auctor hoc docet in voce Δίσσυρα. ἢ γὰρ Αἰολεῖς καὶ διὰ τοῦ ἐς τρίτωσιν. ἔστω γὰρ ἔ γ μικρὸν, λέγει ἔ μακρὸς, μίζων φησὶ καὶ μειζων. ἔ γ ὀλίγον. ἔστω, λέγει ἔ ὀλίγος, ὀλίζων.

[86] Τὸ ἐθνικὸν, Ὀλιζώνιος.] Sic bene exhibetur in Xylandriana, peſſime vero & præter mentem Stephani in Veneta Florentinaque, τὸ ἐθνικὸν, Ὀλιζῶνος. Euſtathius in ſupra allegatis verbis idem gentile ſcriptum agnoſcit.

[87] Ὄλμιον, πόλις Βοιωτίας.] Extitere olim in Boeotia Permeſſus & Olmejus, duo flumina ex Helicone confluentia in Copaidem paludem teſte Strabone lib. IX, cui etiam ultimus ſine diphthongo Ὄλμιος dicitur. Hujus etiam meminit Heſiodus in principio Theogon.

[88] Γαγγαμήρης, ἢ Ὀλμιὰς ξυλίνη

Ad quem locum ſic ſcribit Scholiaſt. Καὶ Ὀλμιὰς παλαιστὴς ἐν Ἕλλησιν ὁ Βοιώτιος, καὶ Ὀλμεὺς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ. Hinc facile mihi perſuadeo, urbem ejuſdem nominis ad hoc flumen fuiſſe ſitam. Dubito tamen, utrum Ὄλμιον & Ὄλμιος, de quo vico Boeotiæ mox aget, diverſa ſint loca, & an non Stephanus antiquorum codicum fide ſit deceptus, in quibus unum idemque oppidum variis modis exaratum invenerit.

88 Ὅπε

habitabant qui nunc Seleucenſes appellantur. Gentile, Olmenſes, uti Tarſenſes.

OLMONES, vicus Bœotiæ, ab Olmo Siſyphi filio ſic dictus, cujus meminit Pauſanias libro nono. Gentile, Olmonenſes.

OLOBAGRA, urbs Macedoniæ, de qua Theagenes in Macedonicis. Gentile, Olobagrus.

OLOOSSON, urbs Magneſiæ de qua Homerus:

—— *Urbemque Oloſſona albam.*

Cives, Olooſſonii. Hinc quoque advectibium de loco Ὀλοσσ. formatur.

OLURUS, oppidulum Achaiæ, non procul a Pellene, teſte Xenophonte libro ſeptimo. Gentile, Olurius.

OLUS, oppidum Cretæ, de quo Xenio in Creticis. Oppidanus, Oluntius, uti Selinuntius.

OLOPHYXUS, urbs Thraciæ circa Athon, cujus civis Olophyxius, teſte Herodoto, qui de Nymphis & Diis ſcripſit.

OLPÆ, caſtellum, quod eſt Acarnanum & Amphilochiorum commune prætorium, de quo Thucydides libro tertio. Incola, Olpæus, cujus fœmin. & neutrum in uſu eſt.

OLYCA

[a] Ὅπου πρότερον ᾤκησαν οἱ νῦν Σελευκεῖς.] Hæc noſter tranſcripſit ex Strabone lib. XIV: Εἶθ' Ὅλμος ἦσαν ὀχυρὸν ὄρος οἱ νῦν Σελευκεῖς. κληθέντες δ' ἐπὶ τῆ Καλυκάδνῳ ὑπὸ Σελεύκειαν εἰσὶ μυστικώτατον. Hoc eſt quod ait Plinius lib. V cap. XXVIII, *a mari relatam eſſe Olmeium, ubi vocabatur Holmia.* Vide Salmaſium ad Solinum pag. 619.

[b] Ὡς Ταρσεῖς.] In vetuſtioribus editionibus cum ſpiritione, ὡς Θαρσεῖς legitur.

[c] Ὅλμωνες, κώμη Βοιωτίας, ἀπὸ Ὅλμου τοῦ Σισύφου Παυσανίας ἐννάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ὁλμωνεῖς.] Antequam varias hujus loci appellationes enumerem, adducam verba Pauſaniæ ex Bœoticis, quæ ſuccho innuuntur, ſic enim ille: Κωπῶν δὲ οὐ πρόσω κώμαι πολίσματος οὐδὲν ἀπολείπουσι ἃς δὴ λέξω. τὴν μὲν οὖν πρώτην ἀπὸ Ὅλμου τοῦ Σισύφου Ὅλμους. Ὑπομένει δὲ ἐκ ταύτης πόλιν Γόνοσσα ἐρείπια, κώμην τε ἔτι καὶ νῦν οὖσαν ἐξ ἀρχῆς. In hiſce verbis exhibetur vici nomen & gentile, ac deinde ibidem Ὅλμῳ τῷ Σισύφου celebratur, qui perperam in MSS Stephani Ὅλῳ τοῦ Σισύφου dicitur. Idem mihi videtur oppidum, quod Epaphroditus in commentariis Homeri *Olmium*, noſter in antecedentibus *Almona*, & Hellanicus male ex ſententia Stephani *Salmonem* appellarit, de quibus nominibus ſuo loco videndum.

[d] Τὸ ἐθνικὸν, Ὁλμεάτης.] Illud gentile videtur vitium, legendum fortaſſis, τὸ ἐθνικὸν, Ὁλμεάτης, vel Ὁλμεήτης. In Venera & Flor. editione vitioſe nomen Ὁλμεάτου dicitur.

[e] Ὁλοσσών, πόλις Μαγνησίας.] In Aldina Junctinaque, ut & MSS Palat. nomen urbis eſt Ὁλοσσών, ſed male, uti ex allato Homeri teſtimonio liquet. Conſtat etiam ex Euſtathio, illam terminationem olim in Steph. codicibus extitiſſe, ita enim ille ex Noſtro ad Iliad. B. pag. 333: Ἡ δὲ Ὁλοσσών, ἡ ὁ πολίτης ὁμοίως Ὁλοσσώνιος, ὡς παρ' ἄλλοις λέγεται, διὰ τοῦ λ μιμούμενοι καὶ τὸν γινόμενον ἐν αὐτῇ. ὁ δὲ τοῦ ἐθνικοῦ σχηματισμὸς τοιοῦτος, Μαγνησίας πόλις λέγει Ὁλοσσών, δεῖται δὲ φυλάττειν τὸ νῦν καὶ κλῆσιν παραφθειρόμενον διφθόγγοις. ὅτως δ' ἦν ἐκεῖ ἡ ἄρτι λεχθεῖσα Ἔλασσών. Scholiaſtes ad Lycoph. etiam teſtatur, urbi nunc eſſe nomen Ἔλασσών, ſed antiquum nomen ibi eſt Ὁλοσσών, altera media vocali rejecta.

[f] Ὡς Ξενοφῶν ἑβδόμῳ.] In omnibus libris conſtanti ſcripturæ legitur, ἐννακαιδεκάτῳ, & ideo dubitat Xylander, cum modo ſeptem hodie Xenophontis Hellenicorum libri proſtent, hanc ſectionem illi auctori adſcribere. Sed vel Stephani error eſt, vel ſcribarum, unam libro VII, quemadmodem emendavimus, Xenophon perhibet, Arcades Olurum Achaiæ oppidum, non longe remotum a Pellene, cepiſſe, ita enim ille: Ἐπεὶ δὲ ἐξέστη τὰ περὶ Ὄλουρα, πόλισμα οὐ πολὺ ἀπέχον, ἔστι δὲ ταῦτα ἃ τοῖς Ἀρκάσιν ἐπολέμησε Πελλανέων ἕνεκα· ἐν οἷς τάχα δὲ ἐπολέμουν πρὸς τοὺς Ὀλύρτα Ἀρκάδας τε καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας ἅπαντας, καὶ μᾶλλον ἐλύπει ἅπαντας.

[g] Ὀλόφυξος, πόλις ἐν Θρᾴκῃ. Suidas, qui hunc locum tranſcripſit, habet Ὀλοφυξός, & ſic quoque apud Phavorinum inveni. Suidæ verba ſunt: Ὀλόφυξος· Θρᾴκης πόλις περὶ Ἄθω· ἧς πολίτης Ἡρόδοτος Ὀλοφύξιος, περὶ νυμφῶν, ὡς φησι Χρύσιππος ἐν ἰαμβοῖς. Sed apud Thucyd. lib. IV etiam legitur Ὀλοφυξός, uti hoc apud Steph.

[h] Ὅλπαι, φρούριον· κοινὸν Ἀκαρνάνων καὶ Ἀμφιλοχίων δικαστήριον.] In omnibus vulgaris mutile legebatur: Ὅλπαι, φρούριον Ἀκαρν. καὶ Ἀμφιλόχων δικαστήριον. Vocem κοινὸν ex MSS revocavimus, & pro Ἀμφιλόχων reſcripſimus Ἀμφιλοχίων, ratione ſic ſuadente & Thucydide ipſo, apud quem libro III hæc leguntur: Καὶ ἐκβαλόντες (Lil Ambraciotæ) ἐς τοὺς Ἀργείους, καθελόντες Ὀλπας, τείχος ἐπὶ λόφῳ ἰσχυρῷ ἐφ' ᾧ τὰ Ἀλκίδειον, ὃ ποτὲ Ἀγόρατος τειχομάχησε, κοινὸν διαφυλάσσειν ἐχόντων.

[i] Ὁ δὲ πολίτης, Ὀλπαῖος.] Eodem libro apud Thucyd.

Ο᾽ΛΥΚΑ, πόλις Μακεδονίας· Θεόπομπος πέμπτῳ Φιλιππικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ὀλυκαῖος. A

Ο᾽ΛΥΚΡΑΙ[97], πόλις περὶ Ναύπακτον· Ἑκαταῖος Εὐρώπης περιηγήσει. τὸ ἐθνικὸν, Ὀλυκραῖος.

Ο᾽ΛΥΜΠΗ, πόλις Ἰλλυρίας, ὡς Δημήτριος Καλλίστρατος ἐβδόμῳ περὶ Ἡρακλείας· τὸ ἐθνικὸν Ὀλυμπαῖος, ἢ Ὀλυμπόλις. B

Ο᾽ΛΥΜΠΙΑ[98], ἡ πρότερον Πίσα λεγομένη, ἔνθα Ὀλύμπιος Ζεὺς· ἀφ᾽ οὗ τὰ Ὀλύμπια, ὁ ἀγών. ἐξ οὗ συμβαίνει τὰ πτωτὰ, Ὀλυμπιάσιν, Ὀλυμπιάζειν, Ὀλυμπιάζειν. [99] λέγεται καὶ Ἀρπίνα, ὡς Νικάνωρ, ἀπὸ τῆς Οἰνομάου μητρός. C

Ο᾽ΛΥΜΠΙΕΙΟΝ, τόπος ἐν Δήλῳ, ὃν κτίσασιν Ἀθηναῖοι χρήμασιν Ἀδριανοῦ, [D] νέας Ἀθήνας Ἀδριανὰς καλέσαι, ὡς Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάδων πεντεκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν Ὀλυμπιεῖς, ἢ Ὀλύμπιος, ὡς Βυζάντιος.

Ο᾽ΛΥΜΠΟΣ[1], ὄρος Μυσίας· Ἀρριανὸς Βιθυνιακῶν πρώτῳ. οἱ οἰκήτορες, Ὀλυμπηνοί. ἔστι καὶ πόλις Παμφυλίας· Στράβων ποιᾷ δεκαπεντεκαιδεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως. E

OLYCA, urbs Macedoniæ, de qua Theopompus libro quinto Philippicorum. Gentile, Olycæus.

OLYCRÆ, urbs circa Naupactum, de qua Hecatæus in Europæ Periegesi. Gentile, Olycræus.

OLYMPA, urbs Illyriæ, de qua Domitius Callistratus libro VII de Heraclea. Gentile, Olympæus, vel Olympensis.

OLYMPIA, quæ antea dicta fuit Pisa, ubi Jupiter Olympius colitur, unde Olympia, certamen. Localia formantur addita syllaba, quæ ex & ad Olympiam dicuntur. Appellatur quoque Arpina, uti perhibet Nicanor, quod nomen ei urbi ab Œnomai matre est impositum.

OLYMPIEUM, locus in Delo, quem Athenienses sumtibus Adriani conditum Novas Athenas Adrianas appellavere, uti Phlegon Olympiade quinta decima perhibet. Gentile, Olympiensis, vel Olympius, uti Byzantius.

OLYMPUS, mons Mysiæ, de quo Arrianus libro primo Bithyniacorum. Incolæ, Olympeni. Est quoque urbs Pamphyliæ, de qua Strabo libro quarto decimo. Gentile idem est.

Ο᾽ΛΥΝ-

cyd. incolæ nomen occurrit: Ὀλυμπιεῖς δὲ ἐμοὶ μὲν δοκοῦσι.

[97] Ὀλύκραι, πόλις περὶ Ναύπακτον.] Mirum est profecto, nostrum auctorem in conficiendo suo Onomastico geographico, oculis & ingenio adeo hebetem fuisse, ut non perceperit in Hecatæi codicem vitium irrepsisse, & ab urbis nomine τ' M. in principio abesse. Est itaque idem oppidum, quod Straboni Μολυκρία, & Thucyd. Μολύκριον dicitur, de quo in præcedentibus egit. Verum ut hoc ex situ clarius patet, addam locum Thucyd. lib. III: Γενόμενοι δὲ ἐν τῇ Ναυπακτίᾳ, καὶ οἱ Αἰτωλοὶ ἅμα ἐλθόντες ἐπεστράτευσαν ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν, καὶ τὰ πρῶτα αὐτοὺς ἐκπολιορκήσαντες ἔλαβον, ἔπειτα τὰ Μολύκρια ἐλόντες, τῶν Κορινθίων μὲν ὑπηκόων Ἀθηναίων δὲ ὑστέρων οἰκούντων.

[98] Ὀλυμπία ἡ πρότερον Πίσα λεγομένη.] Non exprimitur an fuerit urbs, neque etiam in qua regione fuerit sita, sed in sequentibus noster tradit, Pisam fuisse urbem & fontem Olympiæ. Quemadmodum inter veteres existunt, Olympiam a Pisa distinguentes, sic etiam nonnulli inveniuntur Olympiam & Pisam eadem loca esse asseverantes. Hinc in recentioribus Scholiis οἱ τὰ τῶν ὀλυμπίων ἐξηγούμενοι Pindari legimus pag. 130, Ὀλυμπία, Πίσα, καὶ Ἦλις τὸ αὐτό. Sic quoque in vetustioribus scholiis traditur, quosdam non rectæ Pisam & Elida confundere, ita enim Schol. pag. 4. Ἔνιοι δὲ ἀποσυγχέουσι τὴν Πίσαν καὶ τὴν Ἦλιν· εἰσὶ δέ τινες οἱ λέγοντες ὅτι ἀπ᾽ ἀλλήλων τῷ χρόνῳ, σαφέστερον ἀνάγνωθι. Sed apud Grammaticos & scholiastas geographica veritas rarius invenitur. Eorum sententia magis amplexanda videtur, qui statuunt, Olympiam & Pisam, vicina quidem, sed nihilominus diversa fuisse loca, quod Geographorum testimoniis evinci possit. Juxta Orum hic locus nomen habet ab Olympia Arcadis, quam Pisus uxorem duxit, sed hanc opinionem rebellat Etymologici Mag. Auctor: Ὀλυμπία, ἡ ἐν Ἤλιδι πόλις· φασὶ δὲ τὸν Δία ἐλθόντα τῆς πόλης, ἰσωνυμῆσαι τῇ κλίσει τῶν Μακεδονικῶν ἐξ Ὀλυμπίου, τοῦ τὸν Ἄτλαν, καὶ τὴν Πλειόνην, καὶ τοὺς Ὑάδας τεκόντος. ὁμοιώματος δὲ τούτοις ἐστὶ καὶ τὸ τῶν Αἰολέων· ἀπὸ γὰρ τοῦ Αἰόλου Ὀλύμπιος ὁ Διὸς ἐκλήθη· ὁμοίως δὲ καὶ Ὀλυμπιὰς ἡ Ἀρχίου. Ὧδε.

[99] Λέγεται καὶ Ἀρπίνα.] Hæc noster fine dubio desumsit ex Pausaniæ Eliacis posterioribus, quæsquam ibi Pisa & Arpina non sint eadem oppida, eaque ille: Ἔστι δὲ τῇ Ἤλιδι Ἀρπινάτης κωμηδὸν οἰκούντες, ἢ πολὺ νῦν ἔτι πολυανδρεῖ πλέους Ἀρπινάτας ἀπὸ τοῦ ἥρωος, ἢ μεγίστου οἱ βουλοῦ· δοκοῦσι δὲ Οἰνόμαον τὸν Ἅρπης, ἢ Ἅρπης ἐνόμισε δῶσε ἑ μητρῷς λέγεται Ἀρπίνα. Sic quoque Strabo lib. VIII Olympiam ab Arpina distinguit, sic enim ille: Πλησίον δὲ τῆς Ὀλυμπίας ἐστὶ ἡ Ἔπιτα (Leg. Ἀρπίνα) ἢ αὕτη τῶν ἐπιτηδείων, ἐν ᾗ ἐν μεγάλῃ Πυθοῖδος, ὡς οἱ Φιγαλεῖοι φασιν. Sic emendabit Salmasius in margine sui Stephani, unde egregie quoque fulcitur conjectura Casauboni, qua suspicabatur una Ἀρπίνα in Strabonis codicibus fuisse exaratum.

[1] Νῦν Ἀθήνας Ἀδριανάς.] In Delo Athenienses fuisse, non dubitatur probatur hoc Stephani loco, ad quibusdam inscriptionibus apud Gruterum pag. 472. ubi legitur ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΔΗΛΩι, & ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ ΤΟΙΣ ΕΝ ΔΗΛΩι, quibus addi potest inscriptio nuperrime ex Delo in Chium insulam delata, & inde Constantinopolim, ubi nunc est apud Gallos Legatum, in qua legitur ΔΗΜΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ, quod opportune de Atheniensibus in Delo interpretatus est vir doctus in Miscel. Eruditæ Antiq. pag. 316.

[1] Ὄλυμπος, ὄρος Μυσίας.] Scholiastes ad lib. I Apollon. Rhodii sex hoc nomine montes enumerat variis regionibus positos: Ὄλυμπος δὲ πέντε εἰσὶν, Θετταλικὸς, Θρακικὸς, ὃν ἐν τῇ Ὀλυμπηνῇ ὄρεσι Λυκίοις ἐστὶ, Μυσικὸς, Κιλικικὸς, Ἰλλυρικὸς, Ἀρχαδικὸς. Macedoniæ mons inter excelsiores Europæ creatur, teste Agathemero lib. II. Geogr. Γράφει δὲ ὁ αὐτὸς καὶ τὰ Πυρήνια, καὶ τὸν Ἰσθμὸν τὸν Μακεδονικὸν ἐξ Ὀλύμπου, καὶ τὸν Ἄθω, καὶ τὸν Ἄ-

Ὀλυνθος, πόλις Θρᾴκης, πρὸς τῇ Σιθωνίᾳ τῆς Μακεδονίας, ἀπὸ Ὀλύνθου τοῦ Ἡρακλέους. ὁ πολίτης, Ὀλυνθιώτης, καὶ Ὀλύνθιος.

OLYNTHOS, urbs Thraciæ juxta Sithoniam Macedoniæ, quæ ab Olyntho Herculis filio nomen habet. Civis Olynthius & Olynthia.

Ὄμανα, πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας· Γλαῦκος δευτέρῳ Ἀραβικῶν ἀρχαιολογίας· τὸ ἐθνικὸν Ὄμανδις, ὡς Τυανδις, Κομανδις.

OMANA, urbs Arabiæ felicis, de qua Glaucus libro secundo Antiquitatum Arabicarum. Gentile, Omanensis, uti Tyanensis, Comanensis.

Ὄμαριον, πόλις Θετταλίας. Θεόπομπος φιλιππικῶν εἰκοστῷ δευτέρῳ. ἐν ταύτῃ πρώτην Διὸς, καὶ Ἀθηνᾶς. τὸ ἐθνικὸν Ὀμάριος, Ὀμάρειος.

OMARIUM, urbs Thessaliæ, de qua Theopompus libro secundo & vigesimo Philippicorum. In hac colitur Jupiter & Minerva. Gentile Omarii, & Omarensis.

Ὄμβοι, πόλις Αἰγύπτου πρὸς τῇ Λιβύῃ. Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ Αἰγυπτιακῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ὀμβίτης.

OMBI, urbs Ægypti juxta Libyam, de qua Alexander libro primo Ægyptiacorum. Gentile, Ombitæ.

Ὄμβρικοι, ἔθνος Ἰταλικὸν, περὶ τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον, μέσον δὲ Πάδου καὶ Πικεντίνου. λέγονται καὶ Ὄμβροι. ἔστι καὶ πηγὴ Ἰταλίας Ὄμβρος. λέγονται σύμβιοι τοῖς Ἰταλιώταις συγγραφεῦσι. φησὶ τέλος ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων, ὅτι τρὶς δὲ τοῦτο τίκτουσι τὸ βοσκήματα, καὶ τοὺς καρποὺς πολυπλασίους τὴν γῆν ἀνιέναι τῶν

OMBRICI, gens Italica circa sinum Adriaticum, media inter Padum & Picenum. Appellantur quoque *Ombri*. Est præterea Italiæ fluvius *Omber*. Nuncupantur etiam *Umbri* ab Italicis scriptoribus. Aristoteles in libro de Admirandis Auscultationibus perhibet, apud eos pecora singulis annis ternos fœtus edere, atque terram, cui semina sunt mandata, copiosissimos fructus ferre; quia

μὲν Ἀκροκεραύνια. Ubi male legebatur, Ἐπὶ τὰ Ἠδάβαλα. Hic enim mons Strab. & Ptolemæo dicitur Ἠδάβυρον.

1 Καὶ Ὀλυνθος ὁ Ἡρακλέους.] Juxta alios Olynthus fuit Stymonis Thracum regis filius. Conon Narrat. 11: Ἡ πόλις πυθομένη δίκησιν, τὸ μὲν Ὄλυνθον τὸν παῖδα, ἐξ Σαρμησσοῦ καὶ Θρᾳκῶν βασιλέως, ἀπωγμῇ. Deinde additur, Olynthum cum Icone in venatione congressum periisse, quem frater Brangas deplorans, eodem quo ceciderat loco sepeliendum curavit. In Sithoniam vero delatus, urbem condidit, quam Olynthum de pueri nomine appellavit. Plura de hac re vide apud Laud. Nonnium in Comment. ad Goltzii Græc.

2 Ὁ πολίτης, Ὀλυνθιώτης.] Passim apud scriptores hoc civis nomen occurrit, conspicieturque etiam in numismatibus hæc epigraphe, ΟΛΥΝΘΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΑΜΩΝ ΟΜΟΝΟΙΑ.

1 Ὄμανα, πόλις τῆς ἐνδοτέρας Ἀραβίας.] Ab hoc oppido, quod fuit in mediterraneis Arabiæ felicis prope Mariabam & Nagaram, noster deduxit Ὀμανίτας, & numero multitudinis Ὀμανίτης, qui Ptolemæo dicuntur OMANITAI, juxta terminationem regioni fo-sim, ita enim ille lib. VI: Καὶ Ὀμανίται· οἱ ὑπὸ Ἀλιλαίους Καταβάλοι, μείζονα τῶν Ἀσεβῶν ἔθνη. Horum emporium appellat Ptol. Ὄμανα neutro genere & numero sing. Est præterea in Carmania oppidum Ὄμανα sive Ὄμανον, juxta montem Semiramidem, qui est ultra fretum Persici sinus, quod inter montes Alaba & Semiramidem decurrit, cujus circumjacentis regio Armuo in Periplo maris Erythræi Ὀμανίτικος dicitur. Μεῖζον δὲ τῶν Ὀμανιτικῶν χώρων ἁπάντων, ἡ παρ' αὐτὸν παρήκουσα βασιλικὴ ἐπίνειον καὶ κόλπος τῶν Ταριβάλων λεγόμενος. Carmaniæ Omana etiam memorat Marcianus Heracleota in Carmaniæ Periplo, in quo capite multa sunt emendanda, quæ jam in aliud tempus & occasionem differam.

3 Ὄμβοι, πόλις Αἰγύπτου.] Integra hæc sectio in hactenus vulgatis collocatur post vocem Ὀλυνθος contra elementorum ordinem, legebaturque hunc in modum: Ὄμβοι, πόλις Αἰγύπτου πρὸς τῇ Λιβύῃ. Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ Αἰγυπτιακῶν· τὸ ἐθνικὸν, Ὀμβίτης. Eandem hanc periocopen ego in Vossiano codice calamo exarato inveni post vocem Ὀμάριον, quod etiam de vetustiori Palatino testatur Salmasius ad oram sui Steph. Sed tunc etiam isti Ὄμβοι, literarum seriem turbantes, ad hunc locum non pertinent. Ego unicam mutavi literulam in oppidi nomine & gentili, scilicet β in μ, & audeo dicere sic legendo omnia esse plana, & pristinæ sanitati restituta: nam Ὄμβοι literarum ordini non adversantur, & urbs ista appellatione, ut & gentile priscis scriptoribus satis cognita sunt. Ptol. lib. IV *Ombos* juxta Syenen collocat, qui male in vulgatis *Ombri* appellantur, ita enim ille: Θηβῶν κεφὰς ἡ μητρόπολις. Διὸς πόλις μεγάλη· εἶτα Τάφιον· εἶτα Χαιρὼς· εἶτα Ἐλεφαντίνη πόλις· εἶτα Τέκνα μητέρων· εἶτα Ὄμβοι· εἶτα Συήνη. *Ombites nomos* est apud Plin. lib. V. cap. IX, & *Ombite* apud Ælian. de Animal. lib. X cap. XXI crocodilos vehementer colere perhibentur: Τοὺς κροκοδείλους Αἰγύπτιοι οἱ μὲν σέβουσι, ὡς Ὀμβίτας· imo in foliis Ombitarum manu factis nutriuntur uti eodem capite persequitur Ælian. Τοῖς δὲ Ὀμβίταις ἐπωνύμους εἶναι, ἢ μόνοι τῶν ἐν Θηβαΐδι κολάζουσι κολοβοῦντες αὐτῶν τὰ ἐγκέφαλα ἐν ταῖς λίμναις ταῖς τῶν ἱερῶν περιφερομένους. Hinc egregie illustrari possunt verba Stephani in Διὸς πόλις, quibus perhibet, crocodilos ibi sacrari & in puteis coli. Vide locum ipsum, si rem tanti feceris.

7 Περὶ τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον.] Sic legebatur in vetustiori Palat. quod revocavimus. In hactenus vulgatis conspicitur Ἀδριανὸν, minus bene. Salmasius hunc Stephani locum in Plin. Exercit. pag. 68. allegans, etiam legebat, quemadmodum edi curavimus.

8 Λέγονται Ὄμβριοι.] Codices MSS exhibent, λέγονται δὲ Σαμνῖται. Multo pejus editio Veneta Florentinaque, λέγονται Σαμνῖται πρὸς τοῖς Γαλ. συγγραφεῦσι.

* τὴν καββαλμείνην, καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν πολυτόκους. σπανίως γὰρ ἓν τίκτουσι. τὰς δὲ πλείστας, δύο, ἢ τρία.

ΟΜΗΡΙΤΑΙ [16], ἔθνος Αἰθιόπων. [17] Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ α'.

ΟΜΟΛΗ, ὄρος Θετταλίας. [18] Παυσανίας ἐννάτῳ. λέγεται καὶ Ὄμολος. οἱ οἰκήτορες, Ὁμολῆς. [19] καὶ Θηβῶν αἱ πρὸς τῷ ὄρει Ὁμολοΐδες πύλαι. [20] καὶ Ζεὺς Ὁμολώϊος τιμᾶται ἐν Βοιωτίᾳ.

ΟΜΟΛΟΙΟΝ, πόλις [21] Μακεδονίας καὶ Μαγνησίας. Στράβων ἑβδόμῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ὁμολιεύς. [22] τὸ δὲ Ὁμολώϊος, τὸ χρηματικόν ἐστι, καὶ πλεονασμὸν ἔχει ω.

ΟΜΦΑΚΗ, πόλις Σικελίας· φίλιστος Σικελικῶν τετάρτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ὀμφακεύς. [23] ἔοικε δὲ Ὀμφακῖνος, τῷ τύπῳ τῆς χώρας.

ΟΜ-

quia imo mulieres ibidem esse fœcundissimas, utpote quæ rarius unos, sed plerumque geminos vel tergeminos fœtus enitantur.

HOMERITÆ, gens Æthiopica, de qua Marcianus libro primo Peripli.

HOMOLE, mons Thessaliæ, de quo Pausanias libro nono. Appellatur quoque Homolus. Incolæ, Homolenses. Et Thebarum juxta montem Homoloides portæ. Colitur quoque Jupiter Homoloius in Bœotia.

HOMOLOIUM, urbs Macedoniæ & Magnesiæ, de qua Strabo libro VII. Gentile Homolienſis. Homoloius vero possessivum est, per pleonasmum literæ ω.

OMPHACE, urbs Siciliæ, de qua Philistus rerum Sicularum libro quarto. Gentile, Omphacæus, sed oportebat esse Omphacinus juxta regionis formam.

OM-

* Τὴν καββαλμείνην.] In omnibus vulgatis legebatur, τὴν καβδαλμειμίην sine sensu, & quamquam in Aristotele eodem modo excusum sit, codicum MSS lectio mihi potior videbatur, quam nunc Stephano reddidi, & etiam Aristoteli reddi oportebat. Καββάλλειν & καββάλλειν apud Græcos est usitatissimum.

[16] Ὁμηρίται, ἔθνος Αἰθιόπων.] Vel non satis attenta mente Marcianum consideravit Stephanus, vel alio quodam fato Αἰθιόπων pro Ἀράβων irreplit; nam nunquam illius scriptoris testimonio confirmabitur, Homeritas esse gentem Æthiopicam, qui eos satis manifeste in Arabia Fel. ad oceanum collocat ab Arabico sinu usque ad Persicum, atque ut hoc constet addam Marciani verba: Πλοῦς πάλιν τὸν Ἀράβιον κόλπον, καὶ θέματος ἴσοῦ τοῦ ἀπαφθὲν μὲν ἐστὶ ἡ Εὐδαίμων Ἀραβία (male invulgatus Αἰθιοπία) ἔθνεσιν ἔχουσα τὸν Ἀράβιον ὠκεανὸν κόλπον, μᾶλλον δὲ ἀπεξηρασμένον Ἀραβίᾳ κόλπῳ ὑπὸ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης &c. Ἐν τούτῳ δὲ τῷ μέρει τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν Ὁμηριτῶν ἔθνος πυγμαῖον τῆς Ἀράβων ὑπαρχόντων χθὲς μείζονα τῆς δεχθεὶς ἔτεσιν ἑπτὰ πλείοσι. Ergo hinc liquet errasse Stephanum, quod etiam ex Plinio lib. VI cap. XXVIII. ex Arriani Periplo maris Erythræi, & ex Ptol. lib. VI cap. VII manifeste satis evinci posset. Homeritæ olim Sabæi appellabantur, teste Philostorgio, ad quos ille perhibet Constantium legatos misisse, ita enim ille lib. III cap. IV: Οὗτοι Κωνσταντίου φίλοι ἐμφανεστάτοις ἐσχέθησαν μὲν τῆς πόλεως μὴν Σαβαΐοις, τοῦ δὲ Ὁμηρίτου κρατοῦντος· ἦν δὲ τοῦτο τῶν ἐν Χριστῷ τῶν Ἀράβων ἡγεμόνα. τοῦτο δὲ χρόνῳ μαχίλλου τὸ Ἀράβιον κρατοῦντος καὶ Εὐδαίμονα αὐτὸς τῶν Ἐλαίων· κρατήσαντι δὲ ἐπὶ τὸν ἑξῆς ἐνιαυτὸν ἐκπολεμῆσαι, καὶ μαχόμενος ἡ Σαβᾶ. Æthiopes, ut hoc addam, habitabant e regione Homeritarum, & Sabæorum, interpolito rubro mari, quod clare evincitur verbis Procopii Cæsariensis lib. I de Bello Persico: Ὁμηρίταις δὲ διὰ μέσου μάλιστα τοῦ πελάγους ἐπίπλουν Αἰθίοπες ἐποιοῦντο, οἱ Αἰξωμίτην κρατοῦντες. Cum quo etiam consentit Procopius Gazensis in 1 Reg. Ὁμηρίτας δὲ λέγουσι Ὁμηρίτας, καὶ ἀπαρχὴν δὲ εἶναι τῶν Αἰξωμιτῶν, μέση δὲ τέμνει ἐρυθρὰν ἡ θάλασσα.

[17] Μαρκιανὸς ὁ Περίπλῳ α'.] Sic quoque citatur Marcianus aliis in locis. Ejus opus geographicum, cujus modo brevissimum compendium superest, quod Hoeschelio debemus, constabat libris duobus, quorum alter orientalis & meridionalis, alter vero occidentalis & septentrionalis oceani descriptionem continebat, ita enim ille: Ἐπὶ μὲν ἑῴου πλοῦς ἔστιν ἀπὸ Χρύσης ἀκρωτηρίου τῆς Ἀραβίας διακριθέντος ἐπὶ βόρειον μέρος· τὸν μὲν ἐπὶ τὸν καὶ μεσημβρινὸν κλίματος τῆς ἀποτόμου βορείου, τὸν δὲ ἐπὶ ἑσπέραν ἐπὶ τὴν Ἡρώων κώμην ἐπὶ ὁδοὺς ἐπτακοσίους.

[18] Παυσανίας ἐννάτῳ.] Sine dubio respicit hæc Pausaniæ verba: Τραπόμενοι δὲ ἐς Θετταλούς, παραμείβουσι τὸν Ὄμολον, ἐρῶν τῶν Θετταλικῶν, ἐπιφανῆ μάλιστα ἐς ὀδόντων ἐπιβολήν. Erat hic mons omnium Thessalicorum maxime fertilis & aquis irriguus.

[19] Καὶ Θηβῶν αἱ πρὸς τῷ ὄρει Ὁμολοΐδες πύλαι.] Ultima vox scribarum incuria exciderat, quam restituximus, auctoritate Pausaniæ, qui loco jam allegato etiam de hisce portis mentionem facit: Τὰς πύλας λέγεσι δὲ τὰς πρὸς ἕω τοῦ ὄρους ἐπωνύμους εἶναι τοῦ Ὁμόλου, ἐφεξῆς δὲ Ὁμολοΐδας. Plures scribunt Ὁμολοΐδες per ω in medio. Apollod. lib. III. septem Thebarum portas describens: Καὶ πυλῶν ἑπτὰ οὐσῶν, Ἀθηνᾶς μὲν ἐπὶ ταῖς Ὁμολοΐδαις πύλαις ἴσης. Sic quoque Lycophronis Schol. Ὁμολοΐς δὲ πρώτην πρὸς Θηβαίοις, ἐν Ὁμολοΐδι τῇ Πινδικῇ ἱερατικῇ. Ὁμολοΐδες γὰρ αἱ πύλαι Θηβῶν. Nihil tamen in Stephano mutare ausim, cum certum sit, Hesychium eodem modo scripsisse: Ὁμολοΐδες, πύλαι εἰσὶ Θήβησιν. Ὁμολώϊος Ζεὺς, ἐπὶ τοῦ ὄρους τοῦ Ὁμόλου ὁ Ζεύς, sic legendus ille locus, non Ὁμολῷος Ζεύς.

[20] Καὶ Ζεὺς Ὁμολώϊος.] Suidas in media habet vocabula, & duas illius appellationis etymologias adhibet: Ὁμολώϊος Ζεὺς ὁ Θήβησι, παρὰ τὸ ἐλθεῖν Διόνυσον καὶ τὸ θορυβῆσαι· καὶ Ὁμολώϊος ἐπωνύμως ὁ Διόνυσος· διὰ τὸ ἐπιφανῆ εἰς Δελφοὺς παραγίνεσθαι τὸν Διόνυσον ἐκ Θρᾴκης. Ἱερὸν δὲ τοῦτο ἦν ὁ ἀναιρεθὲν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐμπρησθὲν καὶ ἀνοικοδομηθὲν ὕστερον λέγεται· ἔτι δὲ καὶ Δημήτηρ Ὁμολώϊος ἐν Θήβαις. Instituum fuit quoque festum in honorem Jovis Homoloi & Cereris Homoloiæ, quod Ὁμολώια celebratur, teste Schol. ad Theocritum Idyll. VII: Καὶ Ἀρχίδαμος ὁ Θηβαῖος, ὃν καὶ αὐτὸν ἐν ἱεροῖς τῶν Ὁμολώων. Sic ibi legendum, cum male hactenus in vulgatis excusum sit, ἐν τοῖς ἱεροῖς τῶν Ὁμόλων.

[21] Μακεδονίας καὶ Μαγνησίας.] In omnibus libris media vox erat conjunctio copulativa, quam nos in adversativam mutavimus, quia ipse Strabo dubitat, an oppidum illud Macedoniæ, an vero Magnesiæ inscribendum. Urbis nomen utroque modo efferebatur, & Ὁμόλιον & Ὁμόλη, uti docet ibidem Geographus libro citato circa finem.

[22] Τὸ δὲ Ὁμολώϊος πλεονασμὸν ἔχει.] In omnibus libris perperam exhibetur, τὸ δὲ Ὁμολῷος πλεονάζει. Quod nos correximus ratione & lectis hic requirente.

[23] Ἔοικε δὲ Ὀμφακῖνος, τῷ τύπῳ τῆς χώρας.] Inomnibus libris scriptis & editis pessimo errore legebatur,

in

Ο'ΜΦΑ'ΛΙΟΝ [13], πόπ@ Κρήτης, A πλησίον Θεννῶν καὶ Κνωσσοῦ. [14] ἔστι καὶ Θεσσαλίας. [15] τὸ ἐθνικὸν, Ο'μφαλιώτης.

Ο'ΝΕΙΑΒΑ'ΤΗΣ, πόλις Αἰγύπτου. ἔκκειται ἐπιχωρίοις Λιβύης. [16] ὁ πολίτης, Ονιαβάτης τῷ τῆς χώρας ἔθει.

Ο'ΝΟΥ'ΡΙΟΝ, πόλις Θεσσαλικὴ B πρὸς τῇ Ἄρνῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ο'νθυριεύς· ἔστιν ὑγιὲς ὀγδόῳ.

Ο'ΝΝΑ, ἐμπόριον τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ. τὸ ἐθνικὸν Ο'ννεῖος@, ὡς Ε'ννεῖος@.

Ο'ΝΟΥΦΙΣ, πόλις Αἰγύπτου, οὐκ C ἄσημος. ὁ πολίτης, Ο'νουφίτης.

Ο'ΝΥ'ΧΙΟΝ, πόπ@ Κρήτης, [17] ἀπὸ ὄνυχος@ ἀγκύρας, ἐνορμισθείσης ἐν αὐτῷ, τῶν Ἀμυκλαίων ἀποικησάντων.

Ο'ΞΥ'ΒΙΟΙ, μοῖρα Λιγύων. Κυά- D δρατος@ πεντακισχιλιοστῷ δευτερῷ Γωμαϊκῆς Χιλιαρχίας.

Ο'ΞΥΔΡΑ'ΚΑΙ, ἔθνος@ Ἰνδικὸν, ὑπ' ὧν σωθεὶς Ἀλέξανδρον Πτολεμαῖος@, σωτὴρ ἐπεκλήθη. [18] οἱ δὲ, ψευδος@ τὸ περὶ E τοῦ Ὀξυδρακῶν.

Ο'ΞΥ'ΡΥΓΧΟΣ [19], πόλις Αἰγύπτου, πρώ-

OMPHALIUM, locus Cretæ prope Thenas & Cnossum. Est quoque Theſſaliæ oppidum. Gentile, Omphalita.

ONIABATES, urbs Ægypti, de qua Hecatæus in Libyæ Periegeſi. Civis Oniabates juxta regionis conſuetudinem.

ONTHYRIUM, urbs Theſſalica circa Arnem. Gentile, Onthyrienſis apud Rhianum libro VIII.

ONNA, emporium Arabiæ felicis, cujus meminit Marcianus in Peripio. Gentile, Onnæus, uti Ennæus.

ONYPHIS, oppidum Ægypti, non ignobile, cujus oppidanus Onyphita.

ONYCHIUM, locus Cretæ, ſic dictus ab unguе anchoræ, qui ibi inhæſit, cum eo coloniam Amyclæi deducerent.

OXYBII, pars Ligurum, cujus meminit Quadratus libro quarto decimo Chiliarchiæ Romanæ.

OXYDRACÆ, gens Indica, a quibus cum Alexandrum ſervaſſet Ptolemæus, *Soter*, id eſt, Servator appellatus eſt. Alii vero hoc de Oxydracis falſum eſſe perhibent.

OXYRYNCHUS, urbs Ægypti, quæ

Ἢ Ὀμφακιώτης, παρὰ πόπ@ τὸ χώρας. Quot modis Siculi gentilia ſua formare ſoleant, diximus ad vocem Ἰσαῖος. Illa quæ adduci poſſent, ex Xylandria & aliis editionibus ad formationem in πόπ@ Siculis aſcribenda, omnia ſunt corruptiſſima, & quibus ſi ita πόπ@ ſit uſitata & ſolita, ad vocem Πελλανα, & aliis a locis inculcamus.

[13] Ὀμφάλιον, πόπ@ Κρήτης.] Propriam hujus loci formam videtur fuiſſe Ὀμφαλὶς, unde facile deducitur Ὀμφάλιος@, & neutro genere Ὀμφάλιον, quod eſt id noſtrum, ubi tamen πεδίον ſubintelligi velim, ex edocuit Diod. Siculus, qui plane eo modo loquutus eſt, ita enim ille lib. V: Φυτεύσαι μὲν γὰρ τὸν βίον τῶν ἀνθρώπων αὐτὸν γενέσθαι (ſcilicet Δία) φασὶν ἐπιστάντα τοῖς τόποις τοῖς περὶ τὴν Ὀμφαλὸν καλουμένην Γορτύνιαν. ἔχουσιν δὲ τὸν τόπον ἐκεῖνον εὐκαρπότατον, καὶ διὰ τοῦτο συμβῆναι τὸν Ὀμφαλὸν ἀφορμὴν μεγάλην γενέσθαι τοῖς ἐμπείροις Ὀμφάλιον. Ergo locus ipſe Ὀμφαλὶς dicitur, & ager circumjacens Ὀμφάλιον. Liquet hoc etiam ex Callimacho Hym. in Jovem, unde noſter fideliter, licet nomen poetæ reticeatur, hanc fictionem confecit.

Εἶπε Θενὰς ἀπίλησεν, ἐπὶ Κνωσσοῦ φέρωσα.
Ζεῦ πάτερ, ἢ νύμφα σε, Θενὰς δ' ἔπορ ἔνθεν ἐγείνω
Κνωσσέ.
Τετράκι σοι πάϊδες δαΐφρονες ἐκ μιῆς ὠδῖνος
Ὀμφάλιον μετέπειτα πόλον κατέχουσι Κύδνης.

[14] Πλησίον Θενῶν.] In Xylandriana duplici N legitur, Θενῶν, & ſic quoque in præcedentibus ſuo loco exhibetur, quod tunc non advertimus. Sequimur nunc ſcripturam MSS codicum, atque etiam Venetam Florentinamque editionem, in quibus manifeſte ποτὲ τῶν Θενῶν ſcriptum eſt.

[15] Ἔστι καὶ Θεσσαλίας.] Rhianus libro IV Theſſalicorum apud noſtrum in voce Πελασγιῶται hujus urbis meminit, cum ejus incolas appellat ἀνθρώπους Ὀμφαλιώτας.

[16] Τὸ ἐθνικὸν, Ὀνιαβάτης.] Apud Goltzium in Theſ. pag. 224. invenitur nummus cum inſcriptione ΟΜΦΑΛΙΤΩΝ.

[17] Ὀνιαβάτης, Ὀνειαβάτης.] In libris ſcriptis & editis oppidani nomen erat vitiatum, in quibus legebatur Ὀνειαβάτης. Variis in locis noſter docet urbis nomen & gentile idem eſſe. ſic in præcedentibus loquitur, Διοσπόλεις, κώμη Αἰγύπτου, ἀπὸ τῆς πλησίον Ὀ'σιρεως ἱδρυσαμένου αὐτὴν, Διοσπόλεις. Sic quoque in alia regione: Ε'γγαλεῖς, ἔθνος@ Γαλατικὸν, οἱ ἀπώτατοι Ε'γγαλεῖς.

[18] Λέγεται ἄνωθεν ἀγκύρας.] Hiſtoria hæc de anchoræ ungue, attractione ex ſaxoſis locis abrupto, legitur apud Plutarchum de Virtutibus Mulierum, ſed circumſtantiis maxime diverſis, nam Amyclæorum nulla ibidem fit mentio.

[19] Οἱ δὲ ψευδος@ περὶ αὐτῶν Ὀξυδρακῶν.] Arrianus lib. VI de Exp. Alex. Magni refert, vulgatam eſſe opinionem, infortunium hoc Alexandro in Oxydracis contigiſſe: ille tamen in alia verſabatur opinione, nempe Alexandrum a Mallis, Oxydracis vicinis, ictum fuiſſe, ita enim ille: Λέγουσι δὲ Ὀξυδρήκαις τε καὶ Μαλλοῖς ξυμβῆναι Ἀλεξάνδρῳ, ὁ μὲς λόγος ἐμοὶ ἧσσον πιστὸς, οἱ δὲ καὶ Μαλλοὶ ἔφασαν ἐπιμόρους σφίσιν ἐλθεῖν ἐς πόλεμον Ὀξυδρακῶν ξυμβῆναι δὲ Μαλλοῖς δοῦναι, καὶ οἱ βασιλέα Ἀλέξανδρον, Μαλλικοῦ. Addit deinde rationem, quare hoc fieri non potuerit, nempe, quia Malli ſtatuerant Oxydracis ſeſe conjungere, atque ita prælium inire; ſed Alexander, itinere per arida & ſiticuloſa loca facto, eos præverterat, priuſquam aut Malli Oxydracis, aut Oxydracæ Mallis adjumento eſſe poſſent.

[20] Ὀξύγγος@, πόλις Αἰγύπτου.] Male in Aldina Juntinaque legitur Ὀξυγγος@, & gentile nomen eodem modo Ὀξυγγίτης. Perperam quoque in Comment. Euſtathii ad Dionyſ. pag. 37. hæc urbs Ὀξύρυγχος@ dicitur. Ex Strabone hæc videntur hauſta, apud quem libro XVII legimus: Ἐν τῇ μοίρᾳ τῆς Ὀξυ-

ρυγχος@

πιμῶσι τὸν ὁμώνυμον ἰχθῦν. [16] ὁ πολίτης, Ὀξυρυγχίτης.

Ὀ ΦΙΚΟΙ, ἔθνος Γαλλίας· Εὔδοξος ἕκτῳ γῆς περιόδου, [17] γλώσσας συμμίξαι. οἱ δέ, ὅτι Ὀφικοί, ἀπὸ τῶν ὄφεων.

Ὀ ΠΟΈΙΣ, πόλις Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων, [18] ἀπὸ Ὀπόεντος. τὸ ἐθνικόν, Ὀποεύς, Ὀποέα. λέγεται καὶ Ὀπῆς Ὀπῆτος, καὶ κράσει. ἔστι καὶ Ὀπῆς πόλις Ἀχαΐας, [19] καὶ τῆς Ἠλείας ἄλλη. [20] οἱ πολῖται, Ὀπωῆται.

Ὀ ΡΒΊΤΑΙ [21], ἔθνος Ἰνδικόν, [21] ὡς Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ, περὶ Ἀλεξανδρείας.

Ὀ ΡΑΘΑ [22], πόλις ἡ ἐν Τίγρητι Μεσήνης· Ἀρριανὸς Παρθικῶν ἑκκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικόν, Ὀραθηνός.

Ὀ ΡΓΑΛΗΜΑ [23], πόλις ἐπὶ τῷ Ἴστρῳ· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. εἰσὶ καὶ Ὀργομεναὶ πόλις Ἰλλυρίας. [24] τὸ ἐθνικόν, Ὀργομεναῖος. καὶ τῆς δευτέρας, Ὀργομένιος.

Ὀ ΡΓΩΝ

A quæ ejusdem nominis piscem colit. Civis, Oxyrynchita.

OPICI, gens Italiæ, de qua Eudoxus libro sexto de terræ circuitu. Linguas commiscuerunt: alii vero Ophicos dictos volunt ἀπὸ τῶν ὀφέων, a serpentibus.

OPOEIS, urbs Locrorum Epicnemidiorum, sic ab Opoënte dicta. Gentile, Opoïsius, Opoïsia. Dicitur quoque Opis Opuntis per crasin. Est quoque Opus urbs Achaiæ, & Elidis alia. Cives, Opuntii.

ORBITÆ, gens Indica circa Alexandriam, cujus meminit Apollodorus libro secundo.

ORATHA, urbs Mesenæ, quæ est juxta Tigrim, cujus meminit Arrianus libro sexto decimo Parthicorum. Gentile, Orathenus.

ORGALEMA, urbs ad Istrum, de qua Hecatæus in Europa. Sunt quoque Organenæ urbs Illyriæ. Gentile, Orgomenæus. Et alterius urbis Orgomenius.

ORGON

πόλις, καὶ περὶ ἀμώνυμον πιμῶσι δὲ τὸν ἐξώργυον, καὶ ἔστι ἀστὴς Τίγρητι Ὀξυρύγχης. Vide præterea Plutarchum de Iside & Osir. & Ælian. de Animal. lib. x cap. XLVI.

[16] Ὁ πολίτης, Ὀξυρυγχίτης.] Gotzius adduxit nummum Domitiani cum hac inscriptione: ΟΞΥΡΥΓΧΙΤΩΝ ΜΗΤΡΟΠ. Concil. Constantinopol. inter alios Episcopos subscripsit *Dorotheus Oxyrinchites*. Vide tom. III Concil. General. pag. 364. Et in Conc. Calched. tom. VIII. Concil. pag. 340 occurrit *Petrus Oxyrinchitanus*, quod gentile Latino ore formatum est.

[17] Γλώσσας συμμίξαι.] Cluverius libro III cap. IX Ital. Antiq. manifestam hoc notavit lacunam, in qua reddenda erat ratio, cur dicti fuerint Opici, nihil tamen adiverens, quo hæc lacuna in nostro repletur. Sunt quâ lacunam hunc in modum replere conantur: Οἱ μέν, ὅτι γλώσσας συμίξαιεν· οἱ δὲ ὅτι Ὀφικοί, ἀπὸ τῶν ὄφεων. Verum si ita hanc lacunam suppleas, non tamen constabit, unde Ὀπικοί nominis originem deducunt. Censeo itaque totum locum ita debere emendari atque impleri: Οἱ μέν, ὅτι γλώσσαν συμίξαιεν, ἀπὸ δὲ ἀστῆς. οἱ δέ, ὅτι Ὀφικοὶ ἀπὸ τῶν ὄφεων. Hi Opici, qui sese lingua cum Ausonibus & Auruncis permiscebant, ἀπὸ δὲ ἀστῆς, id est, a voce sive lingua nomen invenere: alii tamen eos *Ophicos* appellant, quia eorum regio serpentibus abundat: Servius ad lib. VII Æneid. *Osscorumque manus. Campanos dicit, qui ante Ophici appellati sunt, quod illic plurimi abundavere serpentes: nam Græce ὄφις, dicitur serpens.*

[18] Ἀπὸ Ὀπόεντος.] Herois nomen idem est ac urbis nomen, Ὀπόεις Ὀπόεντος & per crasin Ὀπῆς Ὀπῆτος. Hunc Elcum fuisse perhibet Schol. Apoll. Rhodii ad lib. I. Argon. Ὀπῆς πόλις ἡ Λοκρικὴ, ἀπὸ Ὀπόεντος τοῦ Ηλέως. Sed Scholiastes Pindari Locri & Protogeniæ filium fuisse tradit pag. 87. ad IX od. Olymp. Quia autem hujus urbis insignem descriptionem reliquit Palmerius, plura addere supervacaneum existimo.

[19] Τὸ ἐθνικὸν, Ὀπόεις.] Eodem modo formavit illud gentile Eustathius in comment. ad Iliad. B. pag. 277. Ἔθνος δὲ Ὀπόεις, Ὀποέως, ὡς Σιρχήσεις· ὥστε δὲ Πλευρὼνος ἡ εἰς ωνικὴν Πλευρῶνες, ἡ Σιρχήσεις Σιρῶνες, ἐπεὶ καὶ Ὀπόεις ὁ κοινὸς Ὀπόεως. ἡ γ' ἰδικὴ εἰς ἀστὰς Ὀπωῆται.

[20] Καὶ ἡ Ἠλείας ἄλλη.] Male in Aldina Justinique exhibetur, καὶ ἡ Ἠλεία ἄλλη. Hujus oppidi meminit Strabo lib. IX: Λέγουσι δ' Ὀπωέα τινὲς καὶ ἐν τῇ Ἠλείᾳ φασὶν, ὃν οὐκ ὀλίγοι μαρτυροῦσι, πολλὰ ἐν ἀμφισβητήσεσι ἐξεσκευωρημένοι περὶ Ὀπωέως ὑπὲρ ἐχόντων.

[21] Οἱ πολῖται, Ὀπωῆται.] Passim apud scriptores antiquos hoc civis nomen est in usu: verum apud Gotzium aliosque antiquarios profant numismata inscriptione ΟΠΟΝΤΙΩΝ.

[21] Ὀρβῖται, ἔθνος Ἰνδικόν.] Eadem est gens, quæ supra nostro appellatur Ἀρβῖται & Ἀρβῖτα habitantes ad fluvium Indicum, cui nomen Ἄρβις Ἄρβιος.

[22] Ὡς Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ περὶ Ἀλεξανδρείας.] Hæc in omnibus libris sine ulla distinctionis nota efferuntur, quasi intelligeretur opus, quod Apollodorus de Alexandria conposuerat: Sed nostri sui Græcitas circa Alexandriam fuisse fitus, & quidem circa Alexandriam, quod in illa voce quarto loco monet.

[24] Ὀρθώσια, πόλις ἡ ἐν Τίγρητι Μεσήνης.] Facile ducor, ut credam esse antiquorum vox *Ur* Chaldæorum, cui Græci scriptores solitam terminationem finxere. Plinio, mutatis mutandis, dicitur libro VI cap. XXIV: *Ita feruntur* (nempe Euphrates) *usque Durlecum in quo conversus ad orientem relinquit Sjriæ Palmyrenas solitudines.* Quæ autem sit Μεσήνη ἐν Τίγρητι, satis perspicue docet Stephanus in Ἀσπαγα, ubi hæc leguntur: Ἔστι καὶ ἄλλη ἐν τῇ Μεσήνῃ τῇ πρὸς Τίγρητι περιεχομένη.

[23] Ὀργάλημμα, πόλις ἐπὶ τῷ Ἴστρῳ.] Summa librariorum incuria, vel alio quodam casu duæ lectiones unam sunt conflatæ, quod satis liquet ex genuinis, quæ maxime cum primitivo conveniunt. Luculentum istius rei exemplum, quod aliquando duæ lectiones commiscentur, fuit quondam in Ἔθνικοῖς, unde omnes editi exhibebant gentile Ἐθνικοῦδος, quod tandem ope MSS correximus.

[24] Τὸ ἐθνικὸν Ὀργαμηναῖος.] In MSS legitur Ὀργαμηνός

Ὄργων [47], νῆσος πλησίον Τυρρηνίας. τὸ ἐθνικὸν, Ὀργώνιος, ὡς Ἀντρώνιος.

Ὀρδαία, πόλις Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν, Ὀρδαῖος. [48] Λέγεται καὶ Ὀρδαῖοι, ὡς Νίκανδρος.

Ὀρεσθάσιον [49], πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Ὀρεσθέως τοῦ Λυκάονος. Παυσανίας ἐν τῷ η΄ τῆς Ἑλλάδος φησὶν ὁ πολίτης, Ὀρεσθάσιος.

Ὀρέσται [50], Μολοσσικὸν ἔθνος. ἀπὸ Ὀρέστου. [51] Θεαγένης ἐ Μακεδονικῶν φησιν, ὅτι ἐπεὶ ἀφῆκε τὸ μανιῶδες Ὀρέστης, φεύγων διὰ τὴν αἰδῶ μετ' Ἑρμιόνης, εἰς ταύτην ἦλθε τὴν χώραν, καὶ παῖδα ἔσχεν Ὀρέστην· ὃς ἄρξαντος, ἐκλήθησαν Ὀρέσται. αὐτὸς δὲ ὑπὸ ἐχίδνης δηχθείς, θνήσκει εἰς χωρίον τῆς Ἀρκαδίας, καὶ λεγόμενον Ὀρέστιον [52] λέγεται καὶ θηλυκῶς Ὀρέστις καὶ Ὀρεστιάς· ὡσαύτως Θεαγένης, καὶ [53] Διονύσιος δευτέρῳ Γιγαντιάδος.

Ὀρέστη [54], πόλις Εὐβοίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπης περιηγήσει. τὸ ἐθνικὸν, Ὀρέστης ὁμοίως.

Ὀρεστία, πόλις ἐν Ὀρεσταῖς, ἐν ὑπερκειμένῳ τῆς Μακεδονικῆς χώρας, [55] ἐξ ἧς Πτολεμαῖος ὁ Λαγοῦ πρῶτος βασιλεύσας Αἰγύπτου. ὁ πολίτης, Ὀρεστιώτης. ἔστι καὶ ἄλλη ἐν Ἀρκαδίᾳ Ὀρεστία, ἣν Εὔδαιμων καὶ Ὦρος διὰ τοῦ ει διφθόγγου γράφουσι, [56] τὴν Ὀρέστειαν.

ORGO, insula prope Tyrrhenium. Gentile, Orgonius, uti Antronius.

ORDÆA, urbs Macedoniæ. Gentile, Ordi. Appellantur etiam Ordæi, uti Nicander perhibet.

ORESTHASIUM, urbs Arcadica; quæ ab Orestheo Lycaonis filio nomen invenit, auctore Pausania lib. VIII. Civis, Orestiasius.

ORESTÆ, gens Molossica, de qua Hecatæus in Europa. Theagenes libro V rerum Macedonicarum inquit, Orestem, postquam a furore fuit liberatus, præ pudore cum Hermione fugientem, in istam regionem venisse, atque filium Orestem habuisse, quo imperante Orestæ nomen accepere. Ipse vero a vipera morsus, moritur in Arcadiæ munimento, cui nomen Orestium. Dicitur quoque genere fœminino Orestis & Orestias, quemadmodum ipse Theagenes perhibet, & Dionysius libro secundo Gigantiadis.

ORESTE, urbs Euboeæ, auctore Hecatæo in Periegesi. Gentile, Orestæ, eodem modo.

ORESTIA, urbs apud Orestas in monte qui Macedoniæ adjacet, cujus erat Ptolomæus Lagi filius, primus Ægypti rex. Civis, Orestiæus. Est quoque alia Arcadiæ Orestis, quam Eudæmon & Orus per ει diphthongum scribunt & Orestheam appellant.

μιῶν. unde non incommode emendari posset Ὀργανικῶν.

47 Ὄργων, νῆσος Τυρρηνίας.] Aldina Justinaque exhibent: Ὄργα & gentile Ὀργήνιος. Sed potior mihi videtur Xylandrina lectio, quam expressimus. Cenda Cluverius Ital. Ant. lib. II. cite insulam cui nomen Ilva, inter Caprariam & Mactræ fluminis ostium, memorant Mela, Plinius ac Martianus Capella. Vulgo nunc Gorgona dicitur, quod vocabulum jam multis hinc seculis obtinuit, unde apud Rutilium in Itinerario:

Adsurgit Ponti medio circumfusa Gorgon
Inter Pisanum Cyrnaicumque latus.

48 Λέγεται καὶ Ὀρδαῖοι.] Sane dubio iidem sunt populi, qui supra Ἐρδῆνοι & Ἐρδεῖς, præfixa secunda vocali, ab Herodiano appellantur.

49 Ὀρεσθάσιον πόλις Ἀρκαδίας.] Utroque genere, feminino & neutro oppidi nomen a Pausania libro VIII. efertur: Ὀρεσθάσιος δὲ ὁ Ὀρεσθάσιον, Φιγαλίαν δὲ ταύτῃ Ὀρεσθάσιοι. Et paucis intercedentibus verbis: Φιγαλία δὲ ἡ Ὀρεσθασίαν τὴν χώραν καλουμένην πρὸς ἑσπέρας.

50 Ὀρέσται, Μολοσσικὸν ἔθνος.] Oretæ sine figma, & Orestæ populi sint diversi, uti docet Eustathius in comment. ad Dionys. Ὀρεῖοι μὲν Σαμοθρᾴκιοί εἰσι καὶ Ὀρεσταῖοι πολίσματος ἐφεστῶτος Καμιρίῳ, καὶ ὁ Ὀρέστης, ἀφ' οὗ καὶ ἡ Ὀρέστη ἴσως εἶναι Ἐφορεύει, Μολοσσικὸς· ἀλλ' ἀμφοτέρων Ὀρέστων πλάσμα.

51 Θεαγένης ὁ Μακεδονικῶν φ.] Sic emendavit Salmasius in margine sui Stephani, quod nobis magis arridebat, quam quod in vulgatis exhibetur, Θεαγένης ὁ Μακ. Sane

52 Τὸ λεγόμενον Ὀρέστιον.] Euripides in Oreste hunc locum appellat Ὀρέστεια, ex quo sequentes versiculos refert Salmasius:

— — Σὲ δ' ὦ χρόνιε
Ὀρέστα, χώρας τῆς δ' ὑπερβαλλόντ' ἄγαν,
Παμφύστου λεκτὸς ἐκπέμπει, σπουδῇ κυκλεῖ.
Κυκλοῖ δὲ σὸς φυγὰς ἰὼν μόρος,
Ἀζόμενον, Ἀζομένοις τ' Ὀρέστου κρηπῖδι.

53 Λέγεται καὶ θηλυκῶς Ὀρεστὶς καὶ Ὀρεστιάς.] Addam verba Solini, ex quibus patebit, hanc regionem Orestidem fuisse appellatam: *Populi sunt, quos ut Orestæ dicerentur, inde coepisse. A Mycenis profugus matricida, cum absessus longius destinasset, natum sibi in Æmathia parvulum de Hermione, quam in omnes cujus sociam adsciverat, hic mandaverat extendum. Adolevit puer in spiritu regii sanguinis, nomen patriæ sui referens: occupatoque quicquid est quod procedit in Macedonicum sinum & Adriaticum salum, terram cui imperaverat Orestidem dixit.* Arrianus in Indicis sic quoque vocavit hanc regionem: Ἐς δὲ Ὀρεστίδα, Κορραγὴς ἦν ἀπ' Ἀλεξάνδρου. Illud Ὀρεστὶς quod sequitur, occurrit apud Strab. lib. VII: Καὶ ἐν μὲν τοῖς Λυγκησταῖς, ἐν Πελαγονίᾳ, ἐν Ὀρεστίδι, ἐν Ἀντιόχου τοῦ ἐπικλήσεως Μακεδόνος οἰκίαι.

54 Καὶ Διονύσιος δευτέρῳ.] Conjunctionem ἐ insertendam putavi, vult enim Theagenem & Dionysium ista fœminina usurpasse.

55 Ὀρεστία, πόλις Εὐβοίας.] Ultima vox abest ab omnibus libris MSS & editis: eam auctoritate Hesychii revocavi, apud quem legitur, Ὀρέστη, χωρίον Εὐβοίας. Delantevidi, sic quoque emendasse Salmasium ad oram sui Stephani.

56 Ἐξ ἧς Πτολεμαῖος ὁ Λαγοῦ.] Omnes editi exhibebant, ἐν ᾗ Πτολεμαῖος. Libri MSS Palatini, ἐξ ἧς ἐ ἐν ᾗ Πτολεμαῖος. Sed Vossianus calamo exaratus, ἐξ ἧς Πτολ. ὁ Λαγοῦ, quod in hac editione excudi curavimus.

57 Τὴν Ὀρέστειαν.] In omnibus editis male impressum erat τὴν Ὀρέστεαν, quod correctione indigebat.

Π. P.

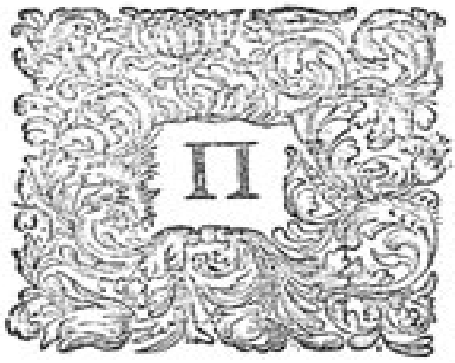

ΑΛΙΚΗ', πόλις Σικελίας. Θεόφιλος δ' ἐν ἐνδεκάτῳ περιηγήσεως Σικελίας, Παλικίνλων κρήνην φησὶν εἶναι. [1] πλησίον δὲ αὐτῆς ἱερὸν Παλικῶν, οἵ εἰσι δαίμονές τινες, ὡς [2] Αἰσχύλος ἐν Αἴτναις γενεαλογεῖ. [3] Διὸς καὶ Θαλείας τῆς Ἡφαίστου. Σιληνὸς δ' ἐν δευτέρῳ, Αἴτνης, φησὶ, καὶ Ὠκεανοῦ καὶ Ἡφαίστου, κληθῆναι δὲ αὐτοὺς Παλικούς, διὰ τὸ δὶς γενόμενοι πάλιν εἰς ἀνθρώπους ἰέναι. ἔστι δὲ καὶ κρήνη τις ἐν Παλικοῖς τῆς Σικελίας, [4] ὡς δεκάκλινος. αὕτη δ' ἀναβρίπτει ὕδωρ εἰς ὕψος ἓξ πήχεις

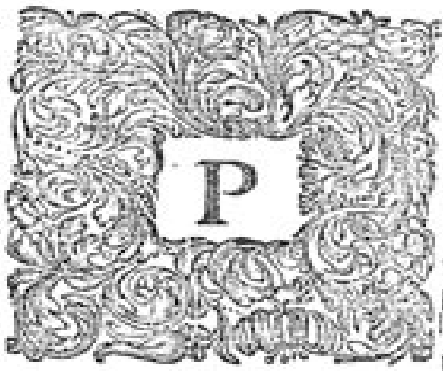

ALICE, urbs Siciliæ. Theophilus libro undecimo descriptionis Siciliæ, Palicinum fontem commemorat, prope quem Palicorum templum est, qui dæmones quidam sunt, quorum genealogiam Æschylus in Ætna deducit a Jove & Thalia, quæ Vulcani filia fuit. Verum Silenus libro secundo perhibet, esse filios Ætnæ, Oceani filiæ, & Vulcani. Appellatos autem Palicos ajunt, διὰ τὸ πάλιν ἰέναι, quod quum mortem obiissent, ad homines rediem. Ut quoque fons quidam in Palicis Siciliæ, cujus spatium decem accubantium capax est. Ipse aquam ejicit ad altitudinem sex cubitorum, ut ad-

[1] Πλησίον δὲ αὐτῆς ἱερὸν Παλικῶν.] Pessimo errore in Veneta Florentinaque excusum est, ἱερὸν Παλικῶν, quod, cum correxit Xylander, tuto sequimur. Fanum hoc antiquitate & veneratione præ cæteris eminebat, imo porticibus & aliis diversoriis erat instructissimum. Hinc apud Diod. Sic. lib. xi legimus: *Μαλιστα γὰρ, τῶν πλείστων τὰς ἀξιοχρεους ἐν αὐτοῖς χρησμωδίας ἐκ παλαιοτάτου, πολλὰς δὲ αὐτοῦ παραδιδόασιν.* Et paucis interjectis verbis: *Ἔτι δὲ καὶ τὸ πλῆθος ἐν πολλῇ συνεστηκὸς καὶ φοβερὸν, καὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις ἐμφιλόστοργον ἱκανῶς παρεσκεύασε.*

[2] Αἰσχύλος ἐν Αἴτναις.] Placuit nobis lectionem MSS codicum, & ab Aldo & Junta divulgatam amplecti: imo rationem nullam video, quare Xylander ἐν Αἰτναίοις ediderit. Hoc dramatis nomen utroque numero invenitur, & apud Macrob. lib. v Satur. cap. xix singulari occurrit, sic enim ille: *Sed hæc quæ diximus auctoritatibus approbanda sunt. Æschyli tragœdia est, quæ inscribitur Ætna, in hac cum de Palicis loqueretur sic ait:*

> *Τί δῆτα κώτιλ' ὕπνον ἔτνυμεν βροτοῖς;*
> *Σκηνὰς Παλικὰς ἐλθὲ ἐφέστιον κυκλεῖ,*
> *Ἢ Ζ' Παλικῶν ἰσόζυγα ῥοὰ φάτις,*
> *Πάλιν γ' ἐκεῖσ' ὃν σκῆπτρ', ὃ δ' ἐς φάος.*

Hos versus non transcripsissem, nisi Stephanum eosdem in genuino opere habuisse mihi persuaderam. Apud Hesychium aliquoties Æschyli Ætna allegatur, sed de ea re consulendus Pricæus in Ind. ad illum auctorem.

[3] Διὸς καὶ Θαλείας.] Eadem hæc habet Macrobius ex Æschylo lib. v. Sat. capite allegato: *In Sicilia Symæthus fluvius est: juxta hunc nympha Thalia compressa Jo-*

vis gravida, metu Junonis optavit, ut filiorum dolori superesset. Factum est. Sed ubi venit tempus matris infantum, quos alvo illa gestaverat, reliquatus est. & duo infantes de alvo Thaliæ progressi emersere, appellatique sunt Palici διὰ τὸ πάλιν ἰέναι; quoniam prius in terram merserit, deinde inde revertantur.

[4] Ὡς δεκάκλινος.] In Aldina Juntinaque ista vox legitur cum majuscula, adeo ut etiam hanc vocem pro aliquo scriptoris nomine acceptam deantur. Apud Aristot. de Adm. Auscult. edenda de Palicorum fonte perhibentur, & uti hic apud Steph. sic etiam apud Aristot. vox δεκάκλινος occurrit, & totus locus sic vertitur: *Est Fons in Palicis, amplitudine decaclini.* Cluverius tradidit: *ad amplitudinem decaclinos.* Verum ista interpretatione Græcarum literarum experies, non facile acquiescet, quanquam sciam aliquando Latinos hujusmodi fabulæ usurpasse, ut Martial. lib. ix Epig. xx.

> *Et testudineum mensus quater hexaclinon,*
> *ingemuit citro non satis esse suo.*

Apud Athenæum lib. v. in elegantissima thalamæ navis descriptione hunc non dissimiles vocis legimus ἑξακλίνους, ἑπτάκλινος, & ὀκτάκλινος, id est, *sedilia cum lectis quinque, cum duobus septem, & octaclinum cum lectis octem.* Item apud eundem Athenæum lib. xii ecthesin ædis δεκακλίνου, *ædes centum lectis instructæ.* Apud Aristot. lib. allegato circa principium de Palicis magnopere legitur, *imo eadem ἐν δίκῃ non ἐν ἀκοῇ videntur πάλιν, ubi fuerit dissentium, locum ille accidentem occupare.* Et eodem libro de loco prope Apollonia Taulanticam accolæ perhibent, ignem jugiter ar-

[illegible]

χὶς, [illegible] ἐκβαλλοθήσεσθαι τὸ πεδίον, καὶ πάλιν εἰς ἑαυτὸ καθίσεσθαι. ἔστι δὲ καὶ ὅρκος ἀμφ' αὐτῷ· ἔστι γὰρ ὁμοῦ τις εἰς πινάκιον γράψας, εἶτα εἰς τὸ ὕδωρ. ἐὰν μὲν τὸ δίκαιον ὀμόσῃ, σῴζεται· ἐὰν δὲ μὴ ἀληθῆ, τὸν μὲν πινάκιον ἀφανίζει, αὐτὸς δὲ τυφλοῦται). [illegible] πολίτης, Παλικῖνος, ὡς ἀπὸ Ἐρυκίνης Ἐρυκῖνος, καὶ τὸ θηλυκὸν, Παλικίνη.

A adspicientes existimet, campum omnem inundatum iri: sed iterum ad se revertitur. Ibidem etiam est sanctum jusjurandum: quicunque enim aliquid jurat, id tabellæ inscriptum in aquam conjicit: quod si bona fide juret, tabella innatat; si vero pejeraverit, eripitur ex B oculis, ipse vero perjurus comburitur. Civis, Palicinus, uti ab Eryce Erycinus, & genere fœmineo Palicina.

ΠΑΛΙΜΒΟΘΡΑ, πόλις Ἰνδική. ὁ πολίτης, Παλιμβοθρηνός.

PALIMBOTHRA, oppidum Indicum, C cujus oppidanus Palimbothrenus.

ΠΑΛΛΑΝΤΙΑ[10], πόλις Ἰβηρίας. ὁ πολίτης, Παλλάντιος.

PALLANTIA, Iberiæ civitas, cujus civis Pallantius.

ΠΑΛΛΑΝΤΙΟΝ[11], πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Παλλάντος, ἑνὸς τῶν Λυκάονος παίδων, ὡς Ἡσίοδος[12]. τὸ ἐθνικὸν, Παλλάντιος. τινὲς δὲ Παλλαντιάδα καλοῦσιν, ὡς ἐν τῇ περὶ Ἑστιαίας λέξει[13].

D PALLANTIUM, urbs Arcadiæ, sic dicta a Pallante, qui unus fuit ex Lycaonis filiis, uti Hesiodus perhibet. Gentile, Pallantius. Quidam vero Pallantiadem vocant, uti in voce Hestiæa dictum est.

ΠΑ-

PA-

hominine amplo, ut qui *prætentini spatium* complectatur, quod ibi sic Græce concipitur: ὁ δὲ πανὶς ὁ πλατὺς, ἵνα ὁ πολὺς, ὡς ἔστιν, ἀπ' ἴσου μᾶλλον πρόκειται τῷ μήκει. Ex ultimis illis locis manifestum liquet, hujusmodi vocabula a Græcis, non accuratiore modulo & postealiquid meticulosibus, fuisse adhibita, atque variorum locorum & rerum spatium ubuta. Stephanus igitur aliique veteres, hunc fluvium fontem [illegible] describentes, non voluerint cubicula tot lectis instructa fuisse, sed duntaxat ejus spatium & amplitudinem a decem accubantibus posse occupari. Idem est ac si dixissent, ἵνα δὲ ὁ χῶρος τοῦ μήκους ἀπὸ κλινῶν δέκα, & sic plenarie loquebantur veteres, uti liquet ex Polyæno lib. IV, ubi Alexandri Magn. tabernaculum describitur, ὁ σκηνὴ τοῦ μήκους δὶς κλινῶν ἦσαν. *Tabernaculum amplitudinem tantum erat, ut centum mensæ posset capere.* Salmasius non contentus vulgata scriptura, ad oram sui Sypni Ἰνδικοῦ emendare conatur, licet in MSS ἰνδικὸν inveniret: sed cum veteres nusquam tradiderint, Paliconum fontem decem scaturigines habuisse, e quibus aqua prosiliebat (quemadmodum Calirhoe apud Athenienses, quæ ideo dicebatur Ἐννεάκρουνος, quia novem fistulis aquam fundebat) istam emendationem, ut ab aliis exactius examinetur, hoc duntaxat proposuimus.

[1] Ἃς καὶ τῶν ἱερῶν τινὲς ὀμνύουσι καθιέντες ἐμβριθεῖσαν τῷ ὕδατι.] In omnibus libris MSS & vulgatis sententia pene integro legebatur, καθιέντες ἐμβληθησομένας, sed Athenæi auctoritate καθιέντες reposuimus. Efficaciam hanc legimus apud Solinum ex Isigoni lib. I de incredibilibus: Κρῆνα δὲ Παλικῶν, ἅπερ εἰς ὕδωρ ἀμφιεσθῆναι τὰ ἔλλυχνα πεῖραν ἔχει, ἐμφανῶς πείθουσι μεμφόμενοι τοὺς ἀπιστοῦντας λόγους, ἐβλάβησαν γὰρ ὑπὸ τοιούτου ὕδατος.

[2] Βάπτ' αὐτά.] Vitium est in omnibus libris: vel legendum, βάπτ' ἀυτά, ut respiciat ad ἅπερ, vel βάπτ' ἅπερ. Et sic sensus erit integer.

[3] Τὸ μὲν πινάκιον ἀφανίζεται.] Tabella evanescit, deperdi pondere suo, & in aquis demersa, & hoc vas Stellæ jure testes allegatus, cum inquit: Τὸ μὲν πινάκιον, ἔφη, βαρεῖ ὕδατι ἀφανίζεται.

[4] Αὐτὸς δὲ πίμπρησθαι.] Varia a scriptoribus singuntur pœnæ, quibus perjuri afficiuntur. Nudet ex Aristotele tradit, pœnarum comburi. Macrobius scribit, Idem jusjurandum in loco virum amittere, & Polemo apud eundem, *jusjurandum pulvinar flatum expirare.* At Diodorus siculus perhibet, perjuros oculis solum orbari. Hoc etiam sequuti sunt alii, inter quos Solinus: *Quisquis sacramento vanum negat, lumina aqua arcellas: nisi perjurium non est, cernit clarius: si perfidia abnuit, detegitur flagitium excitatæ, & captum acutæ ad noxiam tenebris fatetur.* In qua sententia versantur Prisicianus in Periegesi, & Isidorus lib. XIV Orig. cap. VI. Sed imperite admodum has aquas ex Sicilia in Sardiniam transtulere, quemadmodum alii jam observarunt.

[5] Ὁ πολίτης Παλικῖνος, ὡς ἀπὸ Ἐρύκης Ἐρυκῖνος, καὶ τὸ θηλυκὸν Παλικίνη.] Corruptissime hæc verba in omnibus libris calamo exaratis & editis concipiuntur. In Aldina Juntinaque, ὁ πολίτης Παλικιεὺς, ὡς ἀπὸ Ἐρύκης Ἐρυκιεὺς· ὡς τὸ θηλυκὸν Παλικιεύς. In Xylandrina: Ὁ πολίτης Παλικιεὺς, ὡς ἀπὸ Ἐρύκης Ἐρυκιεὺς· καὶ τὸ θηλυκὸν Παλικιεύς. Quicquid etiam alii objecerint, ego verissimam & genuinam lectionem esse contendo, quam jam divulgavi. Superius ex Theophilo noster habet Παλικίνος κρόκος, quod solum sufficeret, ad sententiam nostram confirmandam. Scio in voce Ἔρυξ nunc tantum exture gentile Ἐρυκῖνος, sed in v. Ἀβακαινίται, etiam Ἐρυκῖνος invenitur. Imo hoc dicam, illos omnes toto cœlo errare, qui statuunt in Sicilia formas gentilium in ινος desinentes obtineri, qui character duntaxat orientis incolis periculiaris est. In Polemone apud Macrob. lib. V Sat. Παλικανὸς invenitur, quod etiam corruptum est, legendumque: Περὶ δὲ τῶν τότε ἄκρων Ἑρκτῶν Παλικῶν, πόλιν ἐπώνυμον τούτου τοῦ ἀνεμίου Παλικάδα.

[6] Παλικάδα, πόλις Ἰβηρίας.] Elementorum ordo, & auctoritas aliorum scriptorum, de hac urbe mentionem facientium, duplex ἀπόπλοιαν postulabat, quod a præcedentibus editionibus aberat. Mela lib. II cap. VI: *Urbium in mediterraneo in Tarraconensi clarissimæ fuerunt Pallantia & Numantia.* Vide præterea Strab. Appian. & alios.

[7] Παλλάντιον, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Πάλλαντος.] Et hoc loco contra fidem MSS aliorum A intercidisse illic, multis docuit & probavit Salmasius ad Solinum pag. 13 & pag. 140.

[8] Τὸ ἐθνικὸν, Παλλάντιος.] Præter hoc gentile etiam invenitur Παλλαντιάδης, & posteritivum Παλλαντιάδικος, quod ultimum uno in loco, primum vero aliquoties apud Pausaniam in Arcadicis occurrit, ita enim ille: Τὰ δὲ ἀναμεταξὺ τούτων Κάπυα, ἔστι Μεγαλοπολίταις ἀπὸ τῶν ὁρίων Τεγεάταις ἐς Παλλαντιάδικα ἐστὶ· καὶ τὸ Παλλαντιάδικον πέλας ἐστὶ τοῦ ἱστορουμένου ἐς ἀφετηρίαν Διὸς τοῦ Λυκαίου.

ΠΑΛΛΗΝΗ [1], πόλις Θράκης. [2] Ἀπὸ Παλλήνης τῆς Σιθωνος μὲν θυγατρὸς, [3] Κλείτου δὲ γυναικὸς, ὡς Ἡγήσιππος ἐν τοῖς Παλληνιακοῖς. [4] καὶ Παλλήνη δὲ ἐστὶ χερρόνησος τρίγωνος, τὴν βάσιν ἔχουσα πρὸς μεσημβρίαν ἐστραμμένην. ἐκαλεῖτο δὲ Φλέγρα τὸ πάλαιον, καὶ ᾠκεῖτο ὑπὸ τῶν γιγάντων. καὶ ἡ τῶν θεῶν καὶ τῶν γιγάντων μάχη ἐνταῦθα μυθεύεσθαι φασίν. [5] Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς οὐκ ἐπιτυχῶς δὲ περὶ Παλλήνης ἔοικε λόγον ποιεῖσθαι. φησὶ γὰρ, τὴν μὲν χώραν ταύτην κεκλῆσθαι Φλέγραν, τοὺς δ' ἐνοικοῦντας γίγαντας· εἰς οὓς Ἡρακλέα καταχθέντα, τήν τε ὠμότητα αὐτῶν, καὶ τὴν μιαιφονίαν ἐκπολεμῆσαι. ἐπεὶ δὲ καὶ μάχης ἤρξαντο, τὰ σωθέντα ἔπαλλε εἰς χεῖρας λαβὼν, ἕως ἅπαντας ἔκτεινε· τοὺς δὲ πολεμίους αὐτοῦ ξένια καὶ καπήλια προσαγορεῦσαι. γενέσθαι δ' ἐν τῇ μάχῃ βροντὰς πολλὰς, καὶ στεροπὰς, ἀφ' ὧν ἡ τῶν θεῶν μάχη τοῖς

PALLENE, urbs Thraciæ, sic dicta a Pallene Sithonis filia, sed Clitι uxore, ut Hegesippus in Palleniacis auctor est. Pallene quoque est peninsula triangularis, quæ viam (qui in continentem itur) ad meridiem versam habet. Vocabatur autem antiquitus Phlegra, & a gigantibus habitabatur: ibi bellum Deorum cum gigantibus hoc gestum fabulantur. Theagenes in Macedonicis non ibi de Pallene sermonem instituit: inquit enim illam regionem Phlegram, & incolas gigantes fuisse appellatos. Contra quos cum Hercules bellum suscepisset, eorum contumeliam & inhumanitatem obstupuit. Sed post quam, confectis armis arreptis, prælium fuit aspicati, omnibus viribus eos est prosecutus atque neci dedit, qui ei bellum, tanquam donum, quod ad eos navigasset, obtulerant. Inter pugnandum vero tonitrua fulminaque micabantur, unde Deorum pugna adversus eos con-

[1] Παλλήνη, πόλις Θράκης.] A Macedonibus, qui π & φ in β mutare solent, haec urbs Βαλλήνη appellatur, teste Eustathio ad Homeri Odyss. 1. pag. 1618. Νεῶν δὲ, ἤγουν πλοίων τὸ φίλιον τῶν Βιλλήνων, ἢ τῶν Παλληνίων βλάπτει, ἤγουν Βαλληνίων λέγει Παλλήνης τῆς κατὰ Θρᾴκην ἢ Βαλλήνης. Et mox sequitur: Λέγεται δὲ καὶ τὸ εἰς γλυκύτητα ἴσον τὸ Βιλλήνων ἀλλὰ καὶ Φιλλήνων, τὸ αὐτὸς καὶ τὸ Βαλλήνη, ἀντὶ τοῦ Παλλήνη, ἢ ἔτι ἀλλαχοῦ ἐδείχθη τὸ Βιλλήνων ἀντὶ τοῦ Παλλήνων.

[2] Ἀπὸ Παλλήνης τῆς Σιθωνος μὲν θυγατρός.] Multa sunt quæ me movent, ut nihil mutandum censeam, quamquam tanamsi jure in dubium vocari possit, an in obliquis casibus per ο parvum, vel per ω magnum Σίθων inflecti debeat. Noster regionis Σίθωνος meminit, ut & Herodotus lib. VII cap. CXXII. His addam loca quædam corrupta, unde tamen constabit, Stephani lectionem vitii immunem esse. Eustath. in Comm. ad Dionys. de Situ Orbis, de Pallene sic scribit: Παλλήνη πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ Παλλήνης θυγατρὸς Τῶνος. Ubi ex mente Stephani corrigendum Σίθωνος. Sed idem illud nomen multo magis vitiatum occurrit apud Conomem Narratione x hisce verbis: Ἐν οἷς ἦν ὁ Βασιλεὺς τῆς Ὀδρυσῶν Θρᾳκίας Χερρονήσου βασιλεύς, ὄνομα Θυσσίππη ἐκ Μυσῶν τῶν πάνυ ἀνδρικῶν, ἥτις ἔκρινε τῇ μάχῃ κρατεῖσθαι τὸν ἄνδρα, ἢ τὸν κύριον λύσῃ τῆς τοῦ βασιλέως. Ubi mutatione unius literulæ emendandum Σίθωνος, & in secundo casu Σίθωνος. Verum quemadmodum multa sunt me moventia, ut nihil mutem, sic etiam non nulla sunt, quæ in obliquis casibus ο parvum exigunt, uti auctoritas Virgilii, syllabam illam Eclog. x corrigentis:

Hæc fic fcripferibus mediis Hebrumque bibamus,
Sithoniafque nives hyemis fubeamus aquofæ.

Deinde tres editiones Erotic. Parthenii consulens, qui perinde ac Stephanus ex Hegesippi Palleniacis hanc de Sithone historiam pertexuit, in media voce ο parvum exaratum cap. VI invenι hoc modo: Λέγεται ὁ Σίθων τὸν Ὀδρυσῶν βασιλέα γήμαντα Θυσσίππην Παλλήνην, παῖδα δὲ μὴ ἐπιγόνων. Adeo ut Virgilii & Parthenii auctoritas Stephani scripturam evertant, & ego dubius sim, quidve probem, quidve vituperem.

[3] Κλείτου δὲ γυναικὸς.] Veneta Florentinaque cum aspiratione, Κλεῖθος exhibent. Apud Parthenium loco allegato etiam Κλειτος legitur, & apud Conomem Narrat. x Κλεῖτος sine diphthongo: Παλλήνη τῆς Κλείτου βασιλέως ἐκβάσης.

[4] Καὶ Παλλήνη δ' ἐστὶ χερρόνησος τρίγωνος, τὴν βάσιν ἔχουσα &c.] Ab eit ab omnibus libris repulsum, quam ex Eustathio revocavimus, sic enim legit lib. B. pag. 291. Ἡ μὲν τοῦ Παλλήνη ἀρχὴ ἔστι Θρᾴκης· ἡ Χερρόνησος δὲ τρίγωνος, ἡ καὶ Φλεγραία. Et sic quoque loquitur in comment. ad Dionys. pag. 47. Praterea in omnibus MSS & priscis editionibus legebatur, Χερρόνησος τρίγωνος τὴν βάσιν ἔχουσα, quod Xylander emendavit & nos sequimur. Per βάσιν hoc loco intelligo illam terræ particulam, sive viam, qua ex Cherroneso in continentem pergitur, quæque proprio nomine *ἰσθμὸς* appellatur. Hinc Heracleota, sive potius Scymus Chius:

— — μετὰ δὲ τὸν Ὀλυνθίων
Ἀγρίδαν, Παλλήνη τ' ἐπ' ἰσθμοῦ πτόλις.

Porro βάσις ibi gandere significata, & tanti pro via, ex magistris Græcis satis apparet. Hesychius: Βάσις, ἡ ῥοπὴ· ἀλλὰ δὲ καὶ τὸν πορισμὸν, καὶ βίον, καὶ εἶδος.

[5] Θεαγένης δὲ Μακεδονικοῖς, οὐκ ἐπιτυχῶς δὲ περὶ Παλλήνης ἔοικε λόγον ποιεῖσθαι, φησὶ γὰρ, τὸν μὲν χώραν &c.] Hæc ut omnibus libris tam pessime erant depravata, ut mirari, quod illa tam sicco pede potuisse transilire & aliquam ictum affingere, legeratur enim hoc modo: Θεαγένης δὲ Μακεδονικοῖς οὐκ ἐν τοῖς δ' ἐπὶ Παλλήνης τὸν λόγον· φησὶ γὰρ, τὸν μὲν χώραν &c. Nos corrupta correximus, & ordinem concinnum orationi reddidimus. Quantum igitur, Theagenis Macedonicis hoc dicit non præstantibus, conjectura alloquor, nullus hoc vult. Theagenem historiæ fidem de bello gigantum non prodidisse, eique locum non ad Pallenen, sed ad Phlegram (quasi hæc duo diversa fuissent loca, ubi gesta) fuisse. Et hoc ex veterum scriptorum monumentis satis clarum est, bellum illud giganteum diversis locis fuisse adscriptum. Sunt enim, qui Deorum Gallicum illam inter & Rhodam ortis, cum gigantibus manus conseruisse velint: alii vero in Italia prope Veteranam Campaniæ montem: nonnulli in Phlegræis campis dimicatum statuunt, quos alii Pallenæ genuinos

ως αὐτὸς μεμνηλόγηται. [10] τὸ ἐθνικὸν Παλλήνιος. ἔστι δὲ καὶ δῆμος Ἀττικὸς τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, ὅτου λεγόμενος Παλλήνης ὁ δημότης, Παλληνεύς.

ΠΑΛΜΥΡΑ [11], φρούριον Συρίας, ἢ μᾶλλον πολίχνιον ἐν Ἀραβικοῖς βόλοις [12] τὸ ἐθνικὸν, Παλμυρηνός. οἱ δ' αὐτοὶ, Ἀδριανοπολίται μετωνομάσθησαν, ὑπὸ βασιλέως τῆς πόλεως ὑπὸ δ' αὐτοκράτορος.

ΠΑΛΤΟΣ, πόλις Συρίας· [13] Ἀρτεμίδωρος ἐν Ἐπιτομῇ. [14] ὁ πολίτης Παλτηνὸς, ὡς Δαμασκηνός.

ΠΑΜΒΩΤΑΔΗΣ [15], δῆμος Ἀττικὸς Ἐρεχθηίδος φυλῆς ὁ δημότης, Παμβωτάδης. τὰ τοπικὰ, εἰς Παμβωτάδων, ἐκ Παμβωτάδων. Ἀριστοφάνης.

ΠΑΜΦΥΛΙΑ, χώρα παραλία τῆς Ἰσαυρίας, [16] ἀπὸ Παμφύλης τῆς Ῥακίου καὶ Μαντοῦς. [17] οἱ κατοικοῦντες, Παμφύλιοι· τὸ κτητικὸν Παμφυλιακὸς, ὡς τὸ ἐπὶ τοῦ Κύπριος Κυπριακὸς, Βοιώτιος Βοιωτιακός. ἔχρην δὲ τὸ Παμφυλὶς παροξύνεσθαι, [18] ὁμοίως τῷ Ἄγρυλις, διὰ τὸ μακρόν. τὰ γὰρ συνεσταλμένον ἔχοντα τὸ ι, ὀξύνεται· πηχυλίς.

—— νὺξ γὰρ ἐπῆλθε κακὴ Βορέαο πεσοῦσα

Πηχυλίς. ——

A consicta est. Gentile, Pallenius. Est quoque populus Atticus Anthiochidis tribus Pallene dictus, cujus popularis Pallenensis.

PALMYRA, castellum Syriæ, cujus meminit Uranius libro secundo Arabicorum. B Gentile, Palmyrenus. Idem etiam Adrianopolitæ appellari sunt, civitate ab Imperatore instaurata.

PALTUS, urbs Syriæ, de qua Artemidorus in Epitome. Civis, Paltenus, uti Damascenus.

PAMBOTADES, populus Atticus Erechtheidis tribus. Popularis, Pambotades. Localia sunt, ex Pambotadis, ad Pambotadas, in Pambotadis. Aristophanes.

PAMPHYLIA, regio Isauriæ vicina, a Pamphyle Rhacii & Mantûs filia nomen habens. Incolæ, Pamphylii. Possessivum, Pamphyliacus, ut a Cyprius fit Cypriacus, & a Bœotius Bœotiacus. Vox Pamphylis in antepenultima accentu erat signanda, quemadmodum vox Agrylis, propter ῡ longum. Quæ enim ῠ habent breve accentu in ultima notantur, uti in voce πηχυλίς:

—— *Nox enim ingruit mala Boreæ cadente*

Πηχυλὶς, id est, *gelida*.

Ee

qui Macedoniæ, & alii Thraciæ attribuunt. Videtis Ind. Steph. lib. IV & V: Strab. lib. V, & Pomp. Mel. lib. II cap. V

[10] Τὸ ἐθνικὸν, Παλλήνιος.] Illo gentili utitur Diod. Sic. lib. XII: Γενόμενος δὲ μάχης πρὸς τὸν ἡγεμόνα τῶν Τυρίων τὸν Παλληνέα. Invenitur præterea Παλληνὶς apud Scymnum Chium pag. 26. Fœmininum Παλληνεὺς est apud Herodot. lib. I, qui templi Παλληνίδος Ἀθηνᾶς meminit, quanquam fatendum hoc a Κῶος desivasi.

[11] Πάλμυρα, φρούριον Συρίας.] Aliis urbs dicitur, immo castellum, & olim cum Salomon eam ædificabat *Tadamora* appellabatur, teste Josepho lib. VIII Antiq. Just. Τοιαύτα μὲν οἱ περὶ τὴν ἀνομίαν ἐσπουδακότες ἐπεδείκνυντο, Θαλασσίοις διώκοντες, ἐν ἐσχατιᾷ γοῦν ἤδη τῆς Συρίας. Οἱ δὲ Ἕλληνες ἀνὰ πᾶσαν ἐφοίτησαν, Παλμυρᾶν. Sed alii auctores in ultimo penultimam vocalem agnoscunt, sive Græci sit, sive Latini.

[12] Τὸ ἐθνικὸν Παλμυρηνός.] Apud Goltzium in Thematicalibus nummus conspicitur cum inscriptione IMAMPHPHNΩN. Apud Treb. Pollionem etiam ita legendum invenitur in Gallienis: *Gallieno & Saturnino Cos. Odenatus rex Palmyrenorum obtinuit tectus omni imperium.* Et apud Vopisc. in Aureliano: *Nam PALMYRENI quidem vidi atque vestigia fuerant &c. nunc iterum rebellant.*

[13] Ἀρτεμίδωρος ἐν Ἐπιτομῇ.] Verba Artemidori, in quibus Paltæ memoriam celebrat, inveniuntur in voce Λάρα, quæ ibi leguntur ex libro X: Ἀρτεμίδωρος δὲ ἐν τῇ δεκάτῃ βιβλίῳ φησὶν. Ἔστι Κάρης, ἔστι καὶ Πάλτος, ἔστι Γάβαλα πόλις. Strabo lib. XVI etiam hujusmodi urbis meminit, & eadem ei cum Artemidoro vicinas urbes adjungit: τῇ δὲ Λαοδικείᾳ πλησιάζει τὰ λίγκια, τόν τε Ποσείδιον, ἔτι τὰ Ἠγιάλεια, ἔτι τὰ Γάβαλα· εἶτ' ἔξεδρα ἡ τῶν Ἀραβίων πολιτικὴ Πάλτος, ἔτι Βαλανεῖαι, ἔτι Κάρης· τὰ ἐπίνεια τῆς Ἀραβίας, λιμένιον ἴδιον. Sed obiter monendum pro Κάρης in Strabone corrigendum Κάρος, quod est apud Artemidorum & Steph. nostrum.

[14] Ὁ πολίτης Παλτηνός.] In Conc. Calchedon. Act. VII Concil. Generali celebratur memoria: Εὐσεβίου τοῦ ἐλαχίστου ἐπισκόπου τῆς Παλτηνῶν πόλεως. Latino ore hinc formarunt PALTENSIS. Quod gentile corruptissimum est in subscript. Concilii Constantini. I. Tom. III Conc. Gen. pag. 364, ubi inter Episcopos provinciæ Syriæ Coles subscribentes, recenetur *Severus Paltensis*. Ubi *Paltensis* legendum: nam *Patrensis* ab Achaiæ oppido deducitur.

[15] Παμβωτάδης, δῆμος Ἀττικὸς.] In MSS Γῆμος Ἀττικός. Meurlius censet in Stephano legendum Παμβωτάδαι. Sed ego nihil muto: nam alibi in locis nonnen Γῆ ἤτοι ἡ Γῆ δημότης idem est.

[16] Ἀπὸ Παμφύλης τῆς Ῥακίου καὶ Μαντοῦς.] Eustathius in Comment. ad Dionysium Pamphyliæ nomen deducit, vel a muliere Pamphyle, vel a quodam Pamphylo. Οὕτω ὁ Περιηγητὴς χώραν ἀπὸ γυναικὸς Παμφύλης ἢ ἀπὸ Παμφύλου τινός, ἢ ἀπὸ Λυκίφρονος μυθικοῦ.

[17] Οἱ κατοικοῦντες Παμφύλιοι.] Apud Goltzium profert numisma Caii Cæsaris cum hac inscriptione ΒΑΜΦΥΛΙΩΝ. ΚΟΙΝΟΝ. Sed dicitur etiam ΠΑΜΦΥΛΟΣ, dentojota, uti circa finem hujus sectionis liquet, & præterea ex Eustathio ad Dionys. pag. 112: Οἱ μὲν Παμφύλιοι καὶ Παμφυλεῖς τὰ ὄνομα, καὶ Σίφιος Συφίου, ἀπὸ τῆς Λυκίας Λυκίου.

[18] Ὀξύνεται τὸ Ἄγρυλις.] Quid sit τὸ Ἄγρυλις, divinandum. Censeo esse fœmininum, quod ab Ἄγρυ-

Θεγγυλὶς, ἀπὸ τοῦ Ἀθηνᾶς· [17] τὸ γογγυλὶς τὸ ὑ Παμφυλὶς ἐθνικὸν, ὀξυνόμενον, ὡς Αἰολὶς, Αἰτωλὶς καὶ τὰ ὅμοια, [18] ὁ Φυλήτης, Παμφύλ⊙. ἀλλὰ καὶ Παμφύλι⊙. ἔστι δὲ καὶ Παμφυλία πόλις Μακεδονίας. A Et ut Thegulis, Minervæ epitheton, & gongylis rapa. Vox vero Pamphylis gentile, accentu in ultima notatur, uti Æolis, Ætolis & similia. Tribule nomen est Pamphylus & etiam Pamphylius. Est quoque Pamphylis, urbs Macedoniæ.

ΠΑΝΑΙΟΙ [19], ἔθν⊙ Ἠδωνικὸν, ἀ πέρᾳ Ἀμφιπόλεως. B PANÆI, gens Edonica, non procul ab Amphipoli.

ΠΑΝΑΙΟΥΡΑ, πόλις Ἰνδικὴ, σὺν τὸν Ἰνδὸν ποταμόν. τὸ ἐθνικὸν, Παναιουρεύς, καθ' ὁμοιότητα τῆ Κίνυρα Κινυρεύς, Κυνόσουρα Κυνοσουρεύς· [20] ἢ ὡς Βῆρα Βηρεύ⊙, Παναιῆρα Παναιηραῖ⊙· [21] καὶ Ἄργυρα Ἀργύριος⊙, Παναιήριος⊙. C PANÆURA, urbs Indica, circa Indum amnem. Gentile, Panæurensis, ad similitudinem vocis Cimura Cimurensis, Cynosura Cynosurensis. Et uti Bura Burænus, Panæura Panæuræus, & Argura Argurius, Panæurius.

ΠΑΝΑΚΡΑ, ὄρη Κρήτης· [22] Καλλίμαχ⊙,

Ἴδαιός τ' ἐν ὄρεσσιν, ἅ τε κλείουσι Πάνακρα. D

τὸ ἐθνικὸν, Πανακραῖ⊙. τὸ θηλυκὸν, Πανακρίς. [23] ἔστι δὲ καὶ Πάνακρον πόλις Κύπρου. τὸ ἐθνικὸν Πανακραῖος, ἢ Πανάκριος. PANACRA, montes Cretæ, de quibus Callimachus:

Idæi in montibus, quos vocant Panacra.

Gentile, Panacræus. Fœmininum, Panacris. Est quoque Panacrum urbs Cypri, cujus gentile Panacræus vel Panacrius.

ΠΑΝΑΚΤΟΝ [24], φρούριον Ἀττικὸν, ὡς Ἀνδροτίων ἐν τρίτῳ Ἀτθίδος. E PANACTUM, castellum Atticum, cujus meminit Androtio libro III Atthidis.

ΠΑΝΔΑΙ [25], ἔθνος Ἰνδικὸν, κατὰ Διονύσου μὲν Δηριάδα στρατευσάμενον, κατὰ Διονύσ⊙.

ΠΑΝΔΟΣΙΑ [26], φρούριον Βρεττίων, [27] ἐρυμνὸν καὶ τετράφρουρον, [28] ὃ καὶ ὁ ἐφηβάρχης Ἀλέξαν- F PANDÆ, gens Indica, quæ contra Bacchum cum Deriade bellum gessit, teste Dionysio.

PANDOSIA, castellum Brettiorum munitum & tres vertices habens, circa quod Alexan.

λη, quæ apud Athenienses est demus Erechtheidis tribus, aliasetiam Ἀχερδοῦσα dictus, deducitur, quamquam apud nostrum in illa voce jam non occurrat.

[17] Γογγυλὶς.] Ut aliis in locis, ita heic quoque appellativa propriis immiscet noster. Quid sit τὸ γογγυλὶς, nemo melius neque doctius explicuit, quam Henr. Stephanus in Ling. Græc. Thesauro, quo lectorem remittimus.

[18] Ὁ Φυλήτης Παμφύλι⊙.] Hæc officiose admodum Epitomator in compendium redegit, nam cum heic de tribulium nomine agatur, necesse erat quædam præcessisse de ipsa tribu Dorientium, de qua in præcedentibus capiculo Δυμᾶν egerat, ita enim ibi: Δυμᾶν, φῦλον Δωρικὸν· ἔστι δὲ τρίτης, Τ' πιὰς, ἧ Παμφυλὶς, ἧ Δυμᾶνις, ἧς Ἠρακλῆς. Cæterum certum est, veteres olim dixisse Παμφυλ⊙ & Παμφύλ⊙, teste Eustathio ad Dionys. pag. 112. Περὶ δὲ Δυλίων καὶ τῶ ἐν βαθυκόμῳ Τάνει ἔθνος φαίνεται μέρος Παμφύλων, ἤτοι Παμφυλίων, ὡς ἐκ τῆς ἴσης φορᾶς ἀκοῆς, ὡς εἰπεῖν τις.

[19] Παναῖοι, ἔθν⊙ Ἠδωνικὸν.] Hi ab Hesychio & Phavorino Πάιονες appellantur atque Thraciæ adscribuntur. Sed puto τὸ ν vocí male adhærere.

[20] Καὶ ὡς Βῆρα Βηρεύ⊙.] Male in hactenus vulgatis, ἢ ὡς Βαῆρα Βαηρεῦ⊙ excusum est, legendum enim quemadmodum emendavimus.

[21] Καὶ Ἄργυρα Ἀργύριος⊙.] Pessime & hunc locum tractarunt librarii: in omnibus enim vulgatis conspicitur Ἀγγὺρα Ἀγγύριος⊙. Vide in illa voce.

[22] Καλλίμαχ⊙.] Versiculus allegatus reperitur Hymno in Jovem, ut & femininum Πανακρίς.

Γύθιόν τ' ἐξαπίνης Πανακρίδ⊙ ἔρχεται ἀκτὴ
Ἰδαίοις ὀρέεσσι, τὰ πλείονα Πάνακρα.

[23] Ἔστι δὲ καὶ Πάνακρον πόλις Κύπρου.] Hujus meminit Nonnus in Dionys. lib. XIII.

Οἵ τ' ἔχον ἀμφοτέρην τε πόλιν, ἧς ἄλσεα Σατὴ,
Καὶ Ταμασσὸν, ἧς Τεμβρὸς, Ἐρυθρείην τε πολίχνην,
Καὶ πίδακ⊙ βαθυδένδρου ἀμυμονίην Πανάκρης

Sed male ibi appellatur Πανάκρης, cum verum nomen sit Πανάκρου, adeoque ibi legendum Πανάκρου.

[24] Πάνακτον, φρούριον Ἀττικὸν.] Locus hic ab origani copia hanc appellationem accepisse videtur, cum teste Hesychio Πάνακ⊙, ἡ ὀρίγανος, καὶ τὸ ἐν ᾠδῇ Ἀττικῇ. Vide præterea Suidam & Harpocrationem, quibus idem locus Πάνακ⊙ dicitur.

[25] Πανδαῖ, ἔθν⊙ Ἰνδικὸν.] Arrianus in Indicis ex Megasthene perhibet, Pandaam regionem sic appellatam esse a Pandæa Herculis Indici filia. Vide Salm. ad Solinum pag. 995, qui plura de *Pandis* sive Pandæis congessit, hic non repetenda. Sed ubique admonendum, hanc sectionem in vetustioribus editionum seriis modis mutilam circumferri: Πανδοσία, φρούριον Δυμανῶν φρατρικώτερον, ἐφ' ᾧ Διονύσ⊙. Sed optime eam refecit Xylander, quem nos sequuti sumus.

[26] Φρούριον Βρεττίων.] In Aldina Juntinaque editione φρούριον Βρεττίων legitur, quod emendavit Xylander, & sic olim scripsisse nostrum, supra in illa voce ligure.

[27] Ἐρυμνὸν καὶ τετράφρουρον.] Voculam copulativam καὶ insersi, quam ab omnibus libris abesse video.

[28] Ὃ καὶ ὁ ἐφηβάρχης Ἀλέξανδρ⊙ ὁ Αἰνησίδ⊙.] Integram sectionem Noster conflavit ex Strab. lib. VI, ubi de hac Bruttiorum castello sic loquitur: Μεταξὺ δὲ τούτων Πανδοσία, φρούριον ἰσχυρὸν, οὗ καὶ Ἀλέξαν-

Ἀλέξανδρ@ ὁ Αἰτωλὸς, ἀπατηθεὶς τοῦτο A
χρησμῷ πεισ τῷ.

Πανδοσίη τρηχάλωνε, πολιοῦ πατὲ λαὸν ὀλέσεις.

ἐδόκει γὰρ πολεμίων, οὐκ οἰκείων φθορὰν δηλοῦσθαι. Τὸ δὲ ἐθνικὸν, Πανδοσῖνος, ἀλλὰ B Πανδοσιεύς. Ἔστι δὲ πόλις Θεσπρωτίας. Τὸ δὲ ἐθνικὸν, Πανδοσιάτης.

ΠΑΝΕΑ͂Σ, πολίχνιον Φοινίκης. ὁ πολίτης, Πανεάτης.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΕΣ, ὡς Πανα- C
χαιοί, διότι μέρος τι πα * τῷ ποιη-
τῇ, ὡς

—— Λέλεγες καὶ Τρῶες ἐναίρειν.

Ἕλληνες γὰρ παρ' αὐτοῖς, οἱ τὴν Φθιῶτιν Ἑλλάδα κατοικοῦντες.

Μυρμιδόνες δ' καλέοντο, καὶ Ἕλ- D
λληνες, καὶ Ἀχαιοί.

ΠΑ͂ΝΕΛΟΣ ἀρσενικῶς, πόλις περὶ τὸν Πόντον. ἐκλήθη δὲ διότι πν@ τῶν Ἡρακλεω-

Alexander Ætolus periit, ab hujuscemodi oraculo deceptus:

Pandosia tres colles habens, multum aliquando populum perdes.

Existimavit enim hisce verbis hostium, non vero suorum cladem indicari. Gentile, Pandosinus & Pandosianus. Est quoque urbs Thesprotiæ, cujus gentile Pandosiensis.

PANEAS, oppidulum Phœniciæ, cujus oppidanus Paneates.

PANHELLENES, sicuti Panachæi, a parte * apud Poëtam, ut

—— *Leleges & Troës occidere.*

Hellenes enim apud ipsum sunt Phthiotin Hellada incolentes.

Myrmidones vero vocantur, & Hellenes & Achæi.

PANELUS, genere masculino, urbs circa Pontum. Sic dicta est a quodam ex Heracleo-

μαχείδης διρρῆξαι &c. Sed mirum est Stephanum scribere Αἰτωλὸς, cum Strabo non tantum, sed eum alii hunc Alexandrum Molottum appellavere. Gellius lib. XVII cap. XXI: *Alter autem Alexander, cui cognomentum Molosso fuit, in Italiam venit bellum populo Romano facturus.* Et deinde sequitur: *Eum Molossum, cum in Italiam transiret, dixisse accepimus, se quidem ad Romanos ire quasi in ἀντιπύργιον; Pyrrhum ille ad Persas, quasi in μεσαγύλιον.* Formidolosus Ætolis tam late se extendebat, ut etiam Molottiam comprehenderit.

Πανδοσίη τρηχάλωνε.] Male in Veneta Florentinaque: Παλιοῦ τρηχάλωνε. Sic quoque illud oraculum citavit Strabone, quod tamen alii hunc in modum pulerunt.

Αἰτωλὲ φθονερὸν μηλέω Ἀχερόντιον ὕδωρ,
νῦν δέσιον δ' ἕδη τοι βασιλῆος πατρομήτορος ἐσῖ.

Etiam vide apud Strab. dicto loco, apud Liv. lib. VIII. & apud Justin. lib. XII.

Τὸ ἔθνικὸν, Πανδοσῖνος.] Corruptum erat hoc gentilicium in omnibus libris: legebatur enim Πανδοσηνὸς, quod in Πανδοσῖνος mutavimus, quæ forma Italis est familiaris & Siculis incolis. Imo nostram emendationem esse certissimam, abunde liquet in voce Τελμησσὸς, cujus gentile est Τελμησσῖνος, ἀπὸ τοῦ Πανδοσίου Πανδοσῖνος, καὶ Πλατανιστῖνος.

Ἔστι δὲ πόλις Θεσπρωτίας.] Hujus meminit Hesychius, Suidas, Harpocration Plinius & alii. Urbem Italiæ Cassiopæ liquet ex Demosth. Orat. de Halonneso: Τὰ δ' Ἡ Κασσώπη τρία κάλλη, Παλαιστὸν, Ἐ Βουχέτιον Ἐλάτειαν Πλατὺν ἀλωνίσας, ἐμπεπρησμένα νῦν χωρία, ἃ καὶ πάλαι βασιλεύουσι, παρέλαβεν Ἀλέξανδρος Φιλίππ ἐκ Ἰλλυριῶν, ἀγαλλόμενος. Sed Demosthenis opinionem refutavit Theopompus, asseverans in Cassiopa quatuor extitisse urbes, qua de re consule Palmerium Gr. Antiq. pag. 288.

Τὸ ἔθνικὸν Ἡρακλεώτης.] Apud Goltzium in Magna Græcia invenientur nummi cum inscriptione ΗΑΝΔΟΣΙΕΩΝ. Errat Hardvinus, cum Italiæ Πανδοσίαν oppido Italiæ debere adscribi, quia a Stephano juxta formam Italicam Πανδοσῖνος legi debeat, uti supra divimus. Verum tamen est, male Goltzium Pandosiensium nummos Italiæ attribuisse.

Πανεὰς, πολίχνιον Φοινίκης.] Alio nomine *Cæsarea Philippi* dicebatur hæc urbs (quæ ad pedes Panei montis sita erat) sed a Phœnicibus *Paneas*, cujus rei testem habeo Eusebium lib. X. Hist. Eccl. cap. XVII: Ἐπὶ τ' Φιλίππου Καισαρείαν, ἣν Πανεάδα Φοίνικες ἐπονομάζουσι, φασὶ πηγὴ παῖς ἀνωθὲν ἐκπηδήσας σὺν πολλῇ ἱστορίᾳ & καλλονῇ ὕδατος ἁγνοῦ πηγαῖς, ἐξ ὧν & τὸν Ἰορδάνην ἀπορεῖσθαι. Hinc apud Spanhemium in præclaro M. Aurelii nummo Mediceo legitur: ΚΑΙC. CEB. IEP. ΚΑΙ ΑCΥ. ΥΠ. ΠΑΝΕΩΝ. *Cæsarea Augustæ Sacræ & inviolabilis sub Pano.* Adeo ut cum illustri circo statuendum sit, urbem hanc id nomen fuisse sortitam, non ob cultum *Panis* simulacrum, neque a vicino fonte *Panende*, sed a monte ipso sub quo jacebat dicto *Panio*, juxta Josephum de Bello Jud. lib. I cap. XVI, Eusebium, & secundum superioris nummi scripturam.

Πανελλῆνες, ὡς Πανα-] Quanquam vox composita sit ex πᾶν & Ἕλληνες, non tamen vertendum *Universi Græci*, sed simpliciter Græci Πανέλληνες enim, ut bene observat Cl. Gravius in lection. Hesiod. tempore Heliodi, Homeri, Archilochi appellabantur Græci ad differentiam Ἑλλήνων propriæ sic dictorum. Hellenes autem tum temporis dicebantur Phthiotidis incolæ, quod nomen acceperunt ab Hellene Deucalionis filio, qui illius partis Thessaliæ rex fuit. Hinc quæ propriæ dicerentur Ἕλληνες, reliqui Græciæ populi dicti sunt Πανέλληνες. Vide Thucyd. proœmium, Strab. lib. VIII, Apollod. lib. I Biblioth.

Ἀπὸ μέρους τ' πα * τῷ ποιητῇ.] In omnibus libris MSS & editis hic locus mutilus circumfertur, posset ex conjectura suppleri hunc in modum ἀπὸ μέρους τ' πανὸς παρὰ τῷ ποιητῇ, sed cum non sequatur vox Πανέλληνες in addito Homeri hemistichio, conficio totam hanc sectionem gravius laborare, quam quod humana conjectura curari aut suppleri possit.

Αἰόλιος & Τρῶες ἐναίρειν.] Hemistichium hoc desumtum est ex Homeri Iliad. Υ, ubi hodie ἐναίρειν legitur, quod reddidi stephano, pro ἐναίρων, quod in omnibus libris conspiciebatur. Sed vox Πανέλληνες, quæ hunc sectionem conficit, apud Poëtam invenitur Iliad. B.

Ἔγχεϊ τ' ἀλόντων Πανέλλησιν & Ἀχαιοῖς.
Ad quem locum vide Eustathium

Μυρμιδόνες δὲ καλέοντο.] Libri omnes καλέοντ@. Sed quod reposuimus in Homeri editis reperitur, & apud Apollonii Scholiast. ad lib. I. Argonaut. ad v. 238.

4 R Ἔστι

κλεωτῶν, ὃς ἀφίκετο ἐκ Βοιωτίας, υἱωνὸς Πηνέλεω τοῦ στρατηγήσαντος ἐπὶ Τροίαν.

ΠΑΝΙΑ, Φοινίκων Κιλικίας πρὸς τῷ Ἀλήϊον πεδίον. τὸ ἐθνικὸν, Πανιεύς. κτῆ τὸ ἡλικιῶν, Πανιάς. [48] ἔστι δὲ Πάνιον ἄντρον Παλαιστίνης, [49] ἀφ' οὗ ἐκπίπτει ὁ ποταμὸς Ἰορδάνης. ὁ πολίτης, Πανιεύς.

ΠΑΝΙΩΝΙΟΝ, τέμενος καὶ πόλις ἐν τῇ Φιλαλίᾳ τῶν Ἐφεσίων καὶ Σαμίων. ὁ πολίτης Πανιώνιος, ὃ τὸ θῆλυ Πανιώνιον. ἔστιν οὖν [50] ὡς Βυζάντιον Βυζάντιος, Ἀναξικρέων Ἀναξικρέοντος. καὶ κτητικὸν Πανιωνικός.

ΠΑΝΑΤΕΡΙΑ [51], νῆσος, [51] ἐν ᾗ ἐξώρισεν Ἀγριππῖναν τὴν γυναῖκα Τιβέριος Νέρων. [51] τὸ ἐθνικὸν Πανλατερῖνος, καὶ Πανλατερανός.

ΠΑΝΟΠΗ [54], πόλις Φωκίδος. κέκληται δὲ ἀπὸ Πανοπέως τοῦ Φώκου παιδός. τὸ ἐθνικὸν οὖν Πανοπεύς, ὁμοίως τῷ πρωτοτύπῳ.

πρω-

PANIA, navale Ciliciæ, circa Aleïum campum. Gentile Panienſis, & femino gen. Panias. Eſt quoque Panium ſpelunca Paleſtinæ, unde Jordanes effluit. Loci incola Panienſis dicitur.

PANIONIUM, lucus & urbs in littore Epheſiorum & Samiorum. Civis, Panionius, unde neutrum plurale Panionia. Formatur eodem modo, ut a Byzantium Byzantius, & ab Anactorium Anactorius. Poſſeſſivum, Panionicus.

PANLATERIA, inſula, in quam Tiberius Nero uxorem Agrippinam relegavit. Gentile, Panlaterinus & Panlaterianus.

PANOPE, urbs Phocidis, quæ Panopeo Phoci filio ſic dicta eſt. Gentile igitur eſt Πανοπεύς, Panopenſis, quod primitivo ſimile eſt.

quæ

[48] Ἔστι δὲ ἡ Πάνιον σπήλαιον Παλ.] Locum hoc nomine invenies apud Joſeph. lib. 2 de Bel. Jud. Ὅτι δὲ, καὶ ταύτην καὶ ἄνωθεν μακρόθεν καταῤῥέουσαν παρὰ τὴν Ἰορδάνου πηγὴν καλεῖται. δὲ Πάνιον ὁ τόπος.

[49] Ἀφ' οὗ ἐκπίπτει ὁ ποταμὸς Ἰορδάνης.] Juxta Stephanum igitur Jordanes fluvius unicum haberet fontem, ſcilicet Panium, unde ejus aquæ erumpunt, quod fortaſſis noſtræ hauſit ex Joſepho lib. 1 de Bel. Jud., cujus verba commentario præcedenti allegavimus. Sed Joſephus lib. III de Bel. Jud. ſcaturiginem hujus fluvii accuratius examinans, perhibet, Paniam quidem Jordanis fontem videri, ſed revera non eſſe, cujuſque aquas in loco, cui *Phiala* nomen, a Cæſarea 120 ſtadia remoto, erumpere. Hujus rei minime dubium experimentum fecerat Philippus Trachonitidis Tetrarcha, qui injectis paleis in Phialum, caſdem apud Panium reditas invenit. Sed veteres omnes, qui de caſite hujus fluvii poſteris aliquid tradidere, ei duos fontes attribuunt ex radicibus montis Libani (ſeu potius Antilibani, ſi Ptolemæi mappis eſt fidendum) erumpentes, quorum alter per Panium fluens veteri nomine *Dan*, alter vero *Jor* inſignitur, a *Dan* 160 ſtadia diſtans. Hi ubi in plana ſeſe præcipitavere, deinde confluunt, & *Jordanem* maximum fluvium conficiunt. Qua de re inſignis eſt locus Johannis Antiocheni apud Salmaſium in Plin. Exercit. qui deinde in ſupplementis Philoſorgianis exſtat. Sed ut aliorum quoque teſtimonio evincatur, *Jordanem* non ex uno fonte erumpere, addam verba Chryſoſtomi ex Oratione in Jordanem tom. VII pag. 354. Ὁ Ἰορδάνης πηγὰς μὲν ἔχει δύο μεγάλας ἐκ μιᾶς· ἐκ δὲ τοῦ μέσου τοῦ ποταμοῦ εἰς τοὺς Πανεάδας· ἐκεῖ δ' ἄλλαι πηγαὶ εἰσὶ μεγάλαι τρεῖς, ἡ δὲ ἄλλη μία. Hiſce haud diſſimilia leguntur apud Eugeſippum de Diſtantiis locorum Terræ Sanctæ: *Ad radicem Libani civitas Panea ſita eſt, id eſt* * *Helymas, quæ & Cæſarea Philippi. Ad radicem Libani, Dan & Jor oriuntur, fontes illi duo, de quibus ſub montibus Gelboë, Jordanis conficitur.*

[50] Ὡς Βυζάντιον.] Male in omnibus libris editis, ὡς Βυζάντιον Βυζαντίος. Reſtituimus Βυζάντιος quod in MSS repræſentatur.

[51] Πανλατερία, νῆσος.] Sic legitur in libris MSS & vetuſtioribus editionibus, quod aſſumſimus. Ita verillima hæc eſt lectio, quamvis male hanc inſulam ſic appellaverit Stephanus, confuſione literarum A & A deceptus. Ferrarius in Lexico Geograph. ex vetuſta quadam Stephani editione citavit *Palateria*, cum citare debuiſſet *Panlateria*. Ad quem locum ab aliis illitum eſt, *quid ſit Palateria ignoratur; non enim reperitur apud Stephanum*. Conſuluit hic ſine dubio Xylandrum editionem in qua Παυλατερία legitur, quod quidem eſt genuinum inſulæ nomen, ſed nequaquam hujus loci cenſendum, quia elementorum ſeriem non tenet. Inſulæ ſitus non indicatur, quem Epitomator Stephani fecille videtur. Inſula eſt mariis Tyrrheni in ſinu Puteolano, Pontiæ finitima.

[51] Ἐν ᾗ ἐξώρισεν Ἀγριππῖναν τὴν γυναῖκα Τιβέριος Νέρων.] In Aldina Florentinaque male exhibetur Τιβερίου Νέρωνος, quod correxit Xylander. Nafer in hiſtoria Romana ſe imperitiſſimum hoc in loco prodidit. Nam Tiberius non uxorem, ſed nurum, ut bene obſervat Salmaſius in margine ſui Stephani, in hanc inſulam relegavit. Suetonius in Tiberio: *Neronem Agrippinam, poſt mortem mariti, liberius quàm ſatis eſſet, manus apprehendit.* Deinde adjicitur: *Neroſque calumniatus, modo ad Caſinum Auguſti, modo ad recipiendos confugere velle, Pandateriamque relegavit.*

[51] Τὸ ἐθνικὸν, Πανλατερῖνος.] Aldina Florentinaque, τὸ ἐθνικὸν Παυλατερεύς. Sed gentilia in -εύς non admittunt Itali. Vide quæ ſupra ad vocem Βιθυνὸς diximus.

[54] Πανόπη, πόλις Φωκίδος.] Rariſſime hæc urbs a Græcis ita terminatione efferitur. Heſychius: Πανοπεύς, πόλις Φωκίδος. Sic quoque Ovidius dicitur lib. III Metam. ubi de bove canit, quæ Cadmo juſſa Apollinis oraculum vice dux erat:

Jam vacuis Cephiſi, Panopesque evaſerat arvis:
Bos ſtetit. -- --

Panopea, ſive Panope alioquin eſt Nympha maris, Nerei & Doridis filia, de qua Homerus Iliad. Σ. & Virgil. lib. 1 Georg.

ΠΑ'ΝΟΡΜΟΣ πόλις Σικελίας, ᾗ λι- A μὴν, ὡς Πολύβιος. [51] Οἱ κατοικοῦντες, Πανορμῖται. Ὁ δὲ ἐν Σικελίᾳ πολίτης, [52] Πανορμίτης. [53] Τὸ θηλυκὸν, Πανορμίτις. Λέγεται δὲ καὶ Πανορμεύς.

PANORMUS, urbs Siciliæ, & portus, ut Polybius. Incolæ, Panormeni. Civis vero ejus, qui in Sicilia, Panormita. Fem. Panormitis. Dicitur vero etiam Panormeus.

ΠΑΝΟ'Σ [54] κώμη, κώμη περὶ τὴν ἐρυ- B θρὰν θάλασσαν, ἥ τις καὶ Παυὼν λέγεται. Τὸ ἐθνικὸν, Πανοκωμίτης.

PANOS vicus, vicus circa mare rubrum, qui etiam *Panon* dicitur. Gentile, Panocomites.

ΠΑΝΟ'Σ [55] πόλις, πόλις Αἰγύπτου. Ἔστι δὲ καὶ θεοῦ ἄγαλμα μέγα, ὀρθὸν ἔχον τὸ αἰδοῖον εἰς ἑπτὰ δακτύλους· ὅπερ μάστιγας C τῇ δεξιᾷ [56] σελήνῃ. ᾗς εἴδωλόν φασιν εἶναι τὸν Πᾶνα. Ὁ πολίτης, Πανοπολίτης.

PANOS urbs, urbs Ægypti. Est vero etiam Dei magnum signum, quod habebat pudendum arrectum circiter septem digitorum: dexteraque flagellum intentat lunæ, cujus idolum ajunt esse Pana. Civis, Panopolites.

ΠΑΝΤΙΚΑ'ΠΑΙΟΝ [57], πόλις μεγά- θ, τῶν κατὰ Βόσπορον μητροπόλεις. Οἰκίσθη δὲ [58] ὑπὸ Αἰήτου παιδὸς, λαβόντος τὴν τόπον D ὑπὸ Ἀγαθύρσου τοῦ Σκυθῶν βασιλέως, καὶ κληθεῖσα τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ ἀμφίρρου [59] τοῦ ἵππου Παντικάπου. Ὁ πολίτης Παντικαπαῖος. Λέγεται καὶ Παντικαπάτης. Ἔστι δὲ Παντικαπαῖος, [60] ὡς Σινώπη Σινωπεύς. E Τὸ δὲ Παντικαπάτης, κεῖται παρὰ Εὐσταθίῳ.

PANTICAPÆUM, urbs maxima earum, quæ juxta Bosporum, metropolis. Condita verò fuit ab Æetæ filio, qui ab Agaëre Scytharum rege locum acceperat, atque à præterlabente fluvio Panticapa civitatem appellavit. Civis, Panticapæus. Dicitur etiam Panticapiates. Est verò Panticapæus, ut Sinope, Sinopeus, Panticapiates verò invenitur apud Eustochium.

ΠΑΝ-

PAN-

Votaque servati solvent in littore nautæ
Glaucо, & Panopes, & Inoo Melicerta.

Sed antiquis temporibus hoc oppidum appellabatur Παντικάπη, quæ appellatio etiam ætate Homeri & Scylacis in usu fuit; sed ætate Strabonis porum immutatum est hoc nomen, & appellabatur Φανάγορις, uti testatur lib. IX hisce verbis: Παντικάπη δὲ ἡ νῦν Φανάγορις, ἔμπορον τῆς ἐκτὸς Λιμναίου πόντου, ἐν ᾧ Ἑλληνὶς πόλις, ἡ τοῦ ἐπὶ Τιμοσθένους Ἀθηναίου μισθοφόρου. Imo ipse Stephanus urbis Φανάγορις ex Thucydidis lib. IV meminit, quia tamen, etiam si eam distinguat & à Panope sive Panopeo divertim statuat, eadem est censenda, quemadmodum ad illum locum docebimus.

[51] Παρίασι.] Scio quidem Παριασὶ non Παιόσσοις hanc libris à Strabone dici. Sed non tamen propterea sic legatur est Παριασὶς contra librorum veterum consensum. Id sibi persuadent viri docti ex illis τὸ Ἴονιον Παριασίοις ὑπ' ἀστυνομίαν. Salm.

[52] Οἱ κατοικοῦντες, Πανορμῖται· ὁ δὲ ᾗ ἐν Σικελίᾳ πολίτης, Πανορμίτης.] Mirum est editores in hisce verbis laonandus non subolfecisse, ante οἱ κατοικοῦντες quædam nidere, & post ὁ δὲ ᾗ. Nam Panormi Siciliæ incolæ, ultas sæpe inculcavimus, non possunt dici *Panormeni*. hæc facile credideris hoc nonnulla excidisse, vel Epitomatorem in concinnanda hac epitome admodum negligentem fuisse. Portus hoc nomine celebratur in Scholiis ad Apol. Rhod. Argon lib. I. Λιμὴν Ἑκάτης] Πάνορμος, λιμὴν τῆς Κυζίκου, ἐμπόριον πόλεως ἐν Σικελίᾳ. Hinc posse deduci τὸ Πανορμῖται, manifesto liquet ex nostro, quia vicinæ urbes illhac ᾗ ἐθνικῷ gaudent forma; ita enim ille in Ἀτδνῖς. Τῶν δὲ Ἀτδνιτῶν, Ἀτδνίτης, ὡς ἀφ' τὸ πανηγύρεως. Κυζικηνὸς, ᾗ τὰ ἔθνικα. Quod ad alteram lacunam attinet, ibi vel Παιήονα, vel πολισμὸν excidit, & locus sensu caret, nisi alterutram vocem addideris. Tota igitur hæc sectio, hunc in modum videtur refingenda atque supplenda: Πάνορμος, πόλις Σικελίας ἐν λιμνῇ, ὡς Πολύβιος· ἐν δὲ λιμνῇ Κυζίκου, οἱ κατοικοῦντες, Πανορμῖται· ὁ δὲ ᾗ Πανόρμου ἐν Σικελίᾳ πολίτης, Πανορμίτης. Cluverius in Sicilia Ant. de Panormo agens, Stephani verba adducit, & quamquam de iis nihil statuat, liquet tamen ex versione verborum Stephani, ipsum pro *Panormeus* voluisse *Panormitus*, adeoque in ista verborum interpretatione admisisse errorem, de quibus jam non agam.

[53] Πανορμίτης.] Apud idoneos scriptores hoc gentile in usu est. Diod. Sicul. lib. XXIII. in eclogis legit. Ὁ δὲ Πολύβιος ἔφη ἐπὶ τῶν Πανορμιτῶν πόλιν. Latino ore dixerunt PANORMITANUS, quod est apud Ciceronem & alios.

[54] Τὸ θηλυκὸν, Πανορμῖτις.] Sic exhibent Aldina Iuntinaque, quod sequuti sumus: male enim Xylandriana, τὸ θηλυκὸν Πανορμίτης. Apud Polybium lib. I secundus & quartus hujus vocis casus occurrit: Ἀναθήσας ἐκπροσωπίδας ἐπτὰ καὶ δέκα καὶ χελώνας τέτταρας Πανορμιτῶν. Et alio in loco: Λιμένας ἐκτὸς πλὴν τοῦ ἐπὶ τῆς ἐπὶ τὸν Πανορμῖτιν.

[55] Πανὼς κώμη, κώμη περὶ τὴν &c.] Vocem κώμη, quæ ab omnibus libris abest, inserendam esse satis liquet ex gentili Πανοκωμίτης. Eodem prorsus modo in antecedentibus legitur, Κυνῶν πόλις, Αἰγυπτία πόλις, & Κροκοδίλων πόλις, πόλις ἐν τῇ Μαυρουσίᾳ.

[56] Πανὸς πόλις, πόλις Αἰγύπτου.] Et hoc loco vocem πόλις revocavimus, quæ in aliis editis non conspicitur. In MSS. legebatur, πόλις Αἰγυπτία, quod eodem redit.

[57] Πανὸς.] Vide in voce *Μύλης*. Vide ejus imaginem apud Kirch. pag. 222. Quare flagellis lunæ minitatur? fortassis ne illectos concubitus, qui lucente luna & nocte instituuntur, aperiret. Vel tale quid commiscendum. Pan enim omnis falacitatis auctor ab Hieroglyph. dicitur. Kircherus ejus imaginem aliter describit in Hieroglyph.

[58] Πανὸς πόλις.] Dictum etiam Χίμων testatur Diodorus lib. I. Τῶν γὰρ Πανὸς τοὺς ἐγχωρίους ὑ μόνος ἀχλαίνους παραλαμβάνει πρὸς πᾶν ἔργον, ἀλλὰ ὁ πόλεμος ὑπολαμβάνει τοῦ Θησέως τὰ παλαιὰ ῥᾴδια εἶναι τῶ ἐγχωρίων Χίμαιραν, ὑ Χίμαιραν, μεταφορικῶτερον δὲ Πανὸς πόλιν. Salm.

[59] Σαλλύου.] Σαλλούου habent MSS. Salm.

[60] Παντικαπαῖος.] Eustath. in Dion. pag. 45.

[61] Παντικαπαῖος.] In uno MS Palatino Παντικαπαῖος legitur, & Παντικαπαῖος, quod eo libentius notavi, quod fumosus vir II. Casaubonus quoque Strabonis in plerisque MSS. inveniri testatur. *Salm.*

[62] Παρὰ Αἰήτου παιδὸς.] Locus hic mihi suspectus, & legendum puto ᾗ Περσοῦς. nullum enim Æetæ filium fuisse præter Absyrtum notissimum. *Salm.*

[63] Πεδιμῆ παντικάπαν.] In uno MS. Palat. legitur παντικάπαν, quod notandum esse duximus. *Salm.*

[64] Ὡς σινώπη σινωπεύς.] Claudicat similitudo.

[65] Τὸ δὲ Παντικαπάτης &c.] Τὸ δὲ Παντικάπης κεῖται

ΠΑΝΤΟΜΑ΄ΤΡΙΟΝ, πόλις Κρήτης. Ὁ πολίτης Παντομάτριος, ὡς Βυζάντιος. Ἢ Παντομάτριος, ὡς [66] Βυπρέσιος Βυπρασιεύς, καὶ Δολίχιον Δολιχιεύς.

ΠΑΠΙ΄ΤΙΟΝ, πόλις Παφλαγονίας. Τὸ ἐθνικὸν, ὅμοιον τῷ πεωποτύπῳ.

ΠΑΠΡΙΜΙ΄Σ, πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης, Παπριμίτης.

ΠΑΡΑ΄ΔΕΙΣΟΣ, πόλις Συρίας. [67] Ἔστι καὶ κώμη Σικελίας τοιῶσδε λεγομένη.

ΠΑΡΑΙΓΙΑΛΑΙ΄ΤΑΙ, ἰχθύες οἱ ἐν αἰγιαλῷ διεσκόμενοι, ὥσπερ [68] Ἀχελωΐται, καὶ Παρωρεαΐται.

ΠΑ΄ΡΑΙΣΟΣ πόλις ἧς Ἡρωδιανὸς ἐν ἐγδόῳ. Τὸ μὲν τοι [69] Πάρισος [70] ὀξύνεται. Ἐγένετο δὲ ὁ Πάρισος Μίνῳ συγγενής, ἀφ' οὗ ἡ πόλις Πάρισος, ὁμοτόνως τῷ οἰκιστῇ.

ΠΑΡΑΙΤΑΚΑ [71], πόλις Μηδικὴ τὸ ἐθνικὸν Παρακατακηνὸς, ὡς Γέρρα Γερραῖος, Ζάρα Ζαρηνός. Καὶ ἀπὸ τῆς Παραιτακίνης Παραιτακηνὸς, ὡς τῆς Ἀρβακίνης Ἀρβακηνός.

ΠΑΡΑΙΤΟ΄ΝΙΟΝ [72], πόλις πλησίον Ἀλεξανδρείας, λεγομένη [73] Ἀμμωνίαν καλεῖσθαι.

ΠΑ΄ΡΑΛΟΣ [74], ἐν Θετταλίᾳ πόλις τῶν Μηλιέων, ἧς οἱ πολῖται Παράλιοι. [75] Ἔστι δὲ καὶ Παραλία ἡ Ἀττικῆς. Οἱ οἰκήτορες λέγονται καὶ Παράλιοι.

ΠΑΡΑΠΟΤΑΜΙ΄Α [76], πόλις Φωκίδος. Ὁ πολίτης, Παραποτάμιος.

ΠΑΡΑΥ΄ΑΙΟΙ, ἔθνος Θεσπρωτικόν. Ῥίανός ἐν πεντάδι Θεσσαλικῶν.

Σὺν δὲ Παραυαίοις καὶ ἀμύμονας Ὀμφαλιῆας.

Καλοῦνται δὲ ἀπὸ τοῦ παρὰ τὸν Ἄυον ποταμὸν οἰκεῖσθαι.

ΠΑΡΑΧΕΛΩΙ΄ΤΑΙ [77], οἱ Παρωρεαΐται, καὶ Παραστώπιοι, δίτιον ἔθνος. Δίτται γάρ εἰσι καὶ Ἀχελῷοι· ὁ μὲν Φθιώτης, ὁ δὲ Αἰτωλὸς· καὶ οἱ παροικοῦντες, ὁμοίως Παραχελωΐται.

ΠΑ΄ΡΕΔΡΟΣ [78], τῷ βασιλεῖ συγκαθήμενοι, ἀπὸ τοῦ ἕδρας, ἤ τις ἀπὸ τοῦ ἔδος τοπικῶς

PANTOMATRIUM, urbs Cretæ. Civis Pantomatrius, ut Byzantius. Vel Pantomatricus, ut Buprasius, Buprasicus, & Dolichium, Dolichicus.

PAPITIUM, urbs Paphlagoniæ. Gentile, simile primitivo.

PAPRIMIS, urbs Ægypti. Civis, Paprimites.

PARADISUS, urbs Syriæ. Est etiam vicus Siciliæ sic dictus.

PARÆGIALITÆ, pisces, qui in litore inveniuntur, ut Acheloitæ, & Parocenitæ.

PARÆSUS, de qua Herodianus lib. 8. *Paræsus quidem aiunt.* Erat vero Paræsus Minois cognatus, à quo urbi Paræsus eadem accessit, ac conditor.

PARÆTACA, urbs Medica. Gentile, Paretacenus, ut Gerra, Gerraeus, Zara, Zarenus. Et ab Paretace, Parætacenus, ut ab Arrace, Arracenus.

PARÆTONIUM, urbs prope Alexandriam, quam Ammoniam vocant.

PARALUS, urbs in Thessalia Melibœum, cujus cives Paralii. Est etiam Paralia Attica. Incolæ dicuntur quoque Paralii.

PARAPOTAMIA, urbs Phocidis. Civis, Parapotamius.

PARAUÆI, gens Thesprotica. Rhianus lib. 4 Thessalicorum.

Cum Paraueis verò & irreprehensibilibus Omphalienses.

Sic verò vocati fuere, quod juxta fluvium Auon incolerent.

PARACHELOITÆ, ut Parocenitæ, & Parasopii, duplex gens. Duplex enim etiam Achelous, alter quidem Phthiotes, alter verò Ætolus. Et qui juxta habitant, similiter Paracheloitæ.

PAREDRUS, qui una cum regnasset a voce ἕδρα i. e. sella, quæ ab ἕζομαι, i. e. resi-

---

ἀπὸ Εὐπόλεμος. Ita MSS. P.P. quam lectionem magnopere probamus. In MSS. compluribus legitur, ἐπὶ δὲ ὡς λέγει Παιδιοπτὶ Παιδιοπτιδὸς, ὡς δὲ Σιώπη Σιωπιδὸς, quæ omnino vera est lectio. *Salm.*

66 Βυπρέσιος.] Leg Βυπράσιος, ut convenit.

67 Ἔστι δὲ καὶ κώμη Σικελίας.] Diod Sic. pag. 100.

68 Ἀχελωΐται.] Παραχελωΐται. Ita legendum hoc loco

69 Πάρισος.] Vide Schol. Sophocl. pag. 289.

70 Ὀξύνεται.] Accentus male est collocatus, vel scribendum est ἀπὸ παραξυνῆς. Vide in voce Σιώπη

71 Παραιτακα.] Salm ad Solin. 1194. Vide Herodotum. ibi ni fallor Παραιάκαι scribitur.

72 Παραιτόνιον πόλις.] Ægypti. Vide Spanh. pag. 779.

73 Ἀμμωνίαν.] Titi Nummus è Th. Goltz. 224 inferioris Libyæ urbs, hodie Raxa.

74 Πάραλος.] Vide in voce Ἔπιζα.

75 Ἔστι δὲ καὶ παραλία.] Vide in voce Ἀτθίς.

76 Παραποτάμιος.] Sic Παραποταμίοις & Παραποτάμιος. Apud Livium Parorium eam Macedoniæ partem, quæ montibus erat propinqua. Sic idem *Parastrymoniæ*, ubi male hodie legitur *Parastrymonius Salm.*

77 Παραχελωΐται.] Vide Strabonem lib. 10 pag. 454 ul. Edit p. 199. prin. Ed.

78 Πάρεδρος.] Reges & Archontes habuere suos Paredros, ut & Polemarchi apud Athenienses. Pollux lib. VIII cap. VIII. Πάρεδροι δ' ἐκαλοῦντο καὶ οἱ ἄρχοντες

παπικῶς εἴρηται. Ἦσαν δὲ καὶ παρ' Ἀθηναίοις συνάρχοντες οἱ Παρέδροι. Ἐκ τούτου δὲ καὶ τὸ παρεδρεύειν, ὡς ἔστ Ἐφεδρος τὸ ἐφεδρεύειν.

A *parimentum*, localiter dicta est. Erant autem & apud Athenienses collegæ in magistratu Paredri. Hinc & verbum παρεδρεύειν, ut ab Ephedrus, verbum ἐφεδρεύειν,

ΠΑΡΕΜΦΙΣ [78], πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης, Παρεμφίτης.

PAREMPHIS, urbs Ægypti. Civis, B Paremphites.

ΠΑΡΕΝΤΙΟΝ, πόλις καὶ λιμὴν πλησίον Ἱστρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Παρεντῖνος. Τὸ θηλυκὸν, Παρεντίνα.

PARENTIUM, urbs, & portus prope Istriam. Gentile, Parentinus. Fœmin. Parentina.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΝ, πόλις Εὐβοίας. Ἔστι καὶ Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν, Παρθένιος, καὶ C [79] Παρθενεύς.

PARTHENIUM, urbs Eubœæ. Est vero etiam Thraciæ. Gentile, Parthenius, & Partheneus.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ [80], ποταμὸς ἐν μέσῃ Ἁμαξεμανῶν πόλεως ῥέων. Ἐκλήθη δ' ὅτε ἐπιχωρίως περὶ αὐτὸν τὴν παρθένον Ἄρτεμιν σεμνύουσιν. Ἢ ἀπὸ [81] τοῦ ἠρεμαίου καὶ παρθενικοῦ καὶ ῥεύματος, D

PARTHENIUS, fluvius, qui per mediam Amaltrianorum urbem fluit. Sic verò vocatus fuit, quod assidue circa ipsum Diana *Virgo* venaretur. Vel quod ejus fluentum esset quietum & *virginale*.

Ὡς [82] ἀκαλὰ ποταμοῖο, ὡς αἴθυια παρθένος εἶσι.

Sic quiete profluens, sicut mollis virgo incedit.

[83] Ὅπου ἐν αὐτῷ ἔπεσεν ἡ παρθένος, [84] Παλαιστίνου βασιλέως θυγάτηρ. Καὶ τὴν μὲν αἰτίαν ἐκείνη, [85] τῷ δὲ ποταμῷ Παρθένιον ἔθεσαν τὸ ἐπιχώριοι θεσμῷ, ὅτι τῷ πάθει ἡ παρθένος. Ἔστι καὶ ἀκρωτήριον πλησίον Ἡρακλείας, οὗ μέμνηται Ἀρτεμίδωρος ἐν ἑκτῷ γεωγραφουμένων. Ἔστι καὶ Παρθενία κώμη, πόλει πλησίον.

Quod in eum ceciderit Parthenos, alicujus E quondam regis filia. Et hæc quidem illic obierit, fluvio verò accolæ nomen Parthenium imposuere de virginis eventu. Est etiam promontorium prope Heracleam, cujus meminit Artemidorus lib. sexto Geographicorum. Est etiam Parthenia vicus prope Pon- F tum.

ΠΑΡΘΕΝΟΠΗ [87], πόλις ἐν Ὀπικοῖς Ἰταλίας, κτίσμα Ῥοδίων. Ὁ πολίτης Παρθενοπαῖος, ὁμωνύμως τῷ κτίσαντι.

PARTHENOPE, urbs in Opicis Italiæ, à Rhodiis condita. Civis Parthenopæus, ejusdem proprio nominis.

ΠΑΡΘΕΝΟΠΟΛΙΣ [88], Μακεδόνων πόλις, ἀπὸ τῶν θυγατέρων [89] Γερήστου τοῦ Μύγδονος παίδων, οἳ Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς. Ἀπὸ δὲ τῶν θυγατέρων, ἐπεὶ τὸν ἀγροικικὸν αὐτῶν καὶ ἀξένιστον, καὶ τὸ ἄμικτον, ἐκλιπεῖν πόλιν, ἣν ἔκτισε καὶ νεῶ δὲ ἐκείνας παρθενικῷ κόσμῳ ἐκόσμησαν. Ὁ πολίτης, Παρθενοπολίτης.

PARTHENOPOLIS, Macedoniæ G urbs, à filiabus Gerælti, Mygdonis filii, ut Theagenes in Macedonicis. Ab filiabus autem cum agrestesvita essent, ac ab hominum consortio abhorrerent, urbem condidit, quæ etiamnum propter eas *Parthenopolis* vocata fuit. Civis Parthenopolites. H

ΠΑΡΘΕΝΟΥ ἱερὸν, τόπος καὶ ἄκρα πρὸ τῆς Χερρονήσου πόλεως Βοσπόρου, ὡς Στράβων. Ἔστι δὲ δαίμονός τινος ἐπώνυμον, καὶ ἄκρα, καὶ νεώς, καὶ τὸ [90] ξόανον, ἔχουσι I δίας ἑκατόν. Ὁ δὲ ὁρμαθίζουσι, ἀπὸ δύο ἐν

PARTHENU hieron, locus, & promontorium ante Cherronesum urbem Bosphori, ut Strabo. Est autem Dæmonis cujusdam cognomen, & promontorium, & templum, & simulachrum, habens centum stadia. Nomi-

nis

[78] Ἐκ Βασιλίδος ἐν πολεμικοῖς, ἀπὸ ἥρωος, κε βιβλίου. Vide Meursium in lectionibus Atticis lib. II cap. XIV pag. 82.

[79] Παρίμφις.] Goltz. 224.

[80] Παρεμφις.] Παρίμφις MS. P. *Salm.*

[81] Παρθενίδος.] Leg. Παρθενιάδος. Circa Elidem in voce ἀκρωτήριον.

[82] Παρθένιος πολλαχοῦ ἐν μέσῳ.] Scribe παρθένιος πολλαχοῦ. Παραλειπόμενα Apol. Schol vid. p 340. Fontes Parthenii sunt in monte Παιμβολ. Vide in illa voce.

[83] Τὸ ἠρεμαῖον.] Apollonius lib 2. Καὶ δὲ Παρθένιος ῥοὸς ἀλιμυρήεντος Ἡρακλείης ποταμὸς παρμίγνυται. Salm

[84] Ἀκαλὰ ῥέων.] Ἀκαλαρρόους fluviis epitheton apud Hesychium in Glossis. *Salm.*

[85] Ὅπου ἐν αὐτῷ ἔπεσεν.] MS. ποιᾷ ἐν ἐν αὐτῷ ἔπεσεν.

[86] Παλαιστίνου βασιλέως.] Lege: ἐν ἐν αὐτῷ ἔπεσεν ἡ παρθένος πάλαι τινὸς βασιλέως θυγάτηρ, & omnino ita legendum est. *Salm.*

[87] Τῷ δὲ ποταμῷ.] Accuratissimum hujus amnis situm habemus apud Scholiast. Apollon. p. 235. & nominis originem.

[88] Παρθενόπολις.] Παρθενοπόλις est in voce ἐγκλιδία.

[89] Παρθενόπολις.] Nervæ nummus è Thes. Goltz. Item Plinii est lib. v cap. XL III Const. Por. I, v. pag. 26. nota altera Macedoniæ Parthenopolis. Hardouinus.

[90] Γερήστου δὲ Μύγδ.] Γερήστου δὲ Μύγδονος vocalis. ita MSS. *Salm.*

[91] Ξόανον ἔχουσι.] MS. ἐκ δὲ ἐκείνος τὸν ἐκείνον

ΦΑΣΙΑΝΟΣ. Ὡς γὰρ ἀπὸ Μόψου τοῦ ἥρωος πα- A
ρήχθη τὸ Μοψεάτης, ἀπὸ μόνου Μόψου· οὕτω
καὶ ἀπὸ Παρθένου καὶ ἱεροῦ, ἢ ἄκρας, ἢ ξοάνου,
ἀφ' οὗπερ παρήχθη μόνον τὸ Παρθένιος, ἀπὸ
δὲ Παρθένου μόνου ἐνόμασται.

ΠΑΡΘΟΣ[91], πόλις Ἰλλυρικὴ· Ἀπολ- B
λόδωρος ἐν Χρονικοῖς. Λέγεται δὲ καὶ ἀρσενικῶς, ὡς Πολύβιος. Τὸ ἐθνικὸν, [92] Παρθηνός.

ΠΑΡΘΥΑΙΟΙ[93], ἔθνος πάλαι μὲν Σκυθικὸν, ὕστερον δὲ Φυγὸν, [94] ἢ μεταναστάν- C
[95] ἐπὶ Μήδους κληθὲν ὅτε καὶ Μῆδοι, ἀπὸ τῆς φύσεως τῆς αὐτοῖς δεξαμενῆς γῆς, ἑλώδους καὶ [96] ἀγκώδους ὄσης· Ἢ ἀπὸ τῆς φυγῆς, καθότι οἱ Σκύθαι τοὺς φυγάδας Πάρθους καλοῦσι. Λέγονται δὲ καὶ Πάρθοι. Καὶ Πάρθιοι, καὶ Παρθυαῖοι· Καὶ Παρθυαία ἡ χώρα. Καὶ Παρ- D
θυηνὴ, καὶ [97] Παρθυηνὸς· Καὶ [98] Παρθὶς, ἡ χώρα Μακεδονίας.

ΠΑΡΙΚΑΝΗ[99], πόλις Περσικὴ· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ, Ἔστι δὲ αὐτοῖς πόλις Παρι- E
κάνη εὔνομα. Τὸ ἐθνικὸν Παρικάνιοι λέγονται, καὶ Παρίκανοι.

ΠΑΡΙΟΝ[100], πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ κληθεῖσα ἀπὸ Παρίου τοῦ Ἰάσονος. Τὸ ἐθνικὸν, Πάριος. Ὁ πολίτης, Παριανός. Καὶ τὸ θηλυκὸν, Παριανή· Λέγονται καὶ Παριανεῖς, ἀπὸ τοῦ Παριανὸς ἐθνικοῦ. F

ΠΑΡΜΗ, πόλις Ἰταλίας· Τὸ ἐθνικὸν, Παρμαῖος, ἢ Παρμανὸς, ὡς Ἀλξανός.

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ, ὄρος Δελφῶν. Ὁ ὄρος, Παρνάσσιος. Τὸ θηλυκὸν Παρ- G
νασσία, καὶ Παρνασσιὰς, ἀπὸ δὲ Παρνάσσου, ὡς Ἑλικωνιὰς καὶ τὸ ἐθνικὸν, Παρνάσσιον. Λέγεται καὶ Παρνασσὶς ἀπὸ τοῦ Παρνασσὸς, ὡς ἀπὸ Τευμησσοῦ Τευμησσὶς· Καὶ Παρνασσίς. Τὸ κτητικὸν [1] Παρνασσιακὸς· [2] Ἐκαλεῖτο δὲ H
πρότερον Λάρνασσος, [3] Ἀπὸ τοῦ τοῦ Δευκα-
λίωνος λάρνακα αὐτοῦ συνεχθείσης. Ἔνιοι δέ φασιν, ἀπὸ Παρνασσοῦ Παρνασ-
σὸν τέκνου λαβεῖν, ὃν καὶ μαθόντα παρὰ
Πυθοῖ

nis verò forma ex duobus unum derivatum. Ut enim à Mopso, & *beſtia*, deductum eſt Mopſeates, à ſolo Mopſo: ſic à Parthenu & hiereu vel promontorii, vel ſimulachri nomine deducitur tantum Parthenius, habitator, à ſolo Parthenu nomine.

PARTHUS, urbs Illyrica. Apollodorus in Chronicis. Dicitur verò etiam in gen. maſcul. ut Polybius. Gentile, Parthenus.

PARTHYÆI, gens olim Scythica, quæ deinde fugit, vel emigravit Medo duce vel tempore Medi. Sic verò à Medis vocata fuit ex natura terræ, quæ eos excepit paluſtris, & cava: vel à fuga, quoniam Scythæ *Parthos* vocant exules. Dicuntur vero etiam Parthi, & Parthii, & Parthyæi. Et regio, Parthyæa, & Parthyene, & Parthyenus, Et Parthia, regio Macedoniæ.

PARICANE, urbs Perſica. Hecatæus Aſia. *Eſt verò apud eos alia Paricane* nomine. Gentile, Paricanii dicuntur, & Paricani.

PARIUM, urbs in Helleſponto, ſic vocata à Pario Jaſonis filio. Gentile, Parius. Civis, Pariānus. Fœm. Pariana. Dicuntur etiam Parianenſes, à Parianenſis nominativo.

PARMA, urbs Italiæ. Gentile, Parmæus, vel Parmanus, ut Alxanus.

PARNASSUS, mons Delphorum, Montanus, dicitur Parnaſſius. Fœm. Parnaſſia, & Parnaſſias, à Parnaſſius, ut Helicōnius. Et neut. Parnaſſium. Dicitur etiam Parnaſſis, à Parnaſſus, ut à Teumiſſus. Teumiſſius. Et Parnaſſeus. Poſſeſſiv. Parnaſſiaci. Vocabatur verò antea *Larnaſſus*, quod Deucalionis arca illuc appuliſſet. Nonnulli verò dicunt Parnaſſum à Parnaſſo nomen accepiſſe, qui primus in Pytho vaticinatus eſt, ut Alexander inquit in pri-

μου ἐ ἔκοιμᾶ ἐ ἀνὴρ ἐ τι ξόανον παρθένιον ἔχων φαίνεται ἐκφέρ. Salm.

[91] Πάρθος.] Vide Palm. G. A. pag. 129.

[92] Παρθηνός.] Παρθηνοὶ dicuntur Straboni, ubi legendum Παρθυαῖοι. Βυθίνιος δὲ καὶ Παυλάνιος Παρθηνοί. Salm.

[93] Παρθυαῖοι.] Παρθίνοι Polyb. & Dio. Vid. Cataub. ad Strab. 123. vide Urſin. ad Pol. leg. 251. Παρθία eſt in voce Βρυνίκιον. Ergo plures habuit Parthene urbes ſub ſua ditione.

[94] Παρθυαῖοι.] Vide Salm. ad Solin. pag. 241 & 1196.

[95] Ἢ μεταναστάν ἐπὶ Μήδ.] Lege Ἢ μεταναστὰν ἐπὶ Μήδους. Salm.

[96] Ἐπὶ Μήδ.] Euſtath. ad Dionyſ. pag. 130.

[97] Ἀγκώδες.] Vide Juſtinum. Vide etiam Salm. ad Tertull. de Pallio. ibi inſignis Tert. locus.

[97] Παρθηνός.] Et Παρθυηνικὸς, unde Quadratus Parthyenici ſcripſerat. Salm.

[98] Παρθὶς.] A qua Παρθῖται dicuntur Straboni & aliis. Salm.

[99] Παρικάνη.] Vide Boch. de Animal. pag. 641.

[100] Πάριον.] Vide Euſtat. ad Dionyſ. pag. 74. ΠΑΡΙΑΝΩΝ Num. è Theſ. Golzii. 224.

[1] Παρνασσιακὸς.] Eſt gentile à gentili formatum. Vide in Ἀγγαρος, & Spanhem. in numiſ. pag. 344.

[2] Ἀλξανός.] Videndum, unde Vocabulum illud formatur.

[3] Παρνασσιανοῦ.] Παρνασσίνου in Ms.

[4] Ἐκαλεῖτο.] Vide Apoll. ſchol. pag. 214.

[5] Διὸ τὸ τοῦ Δευκαλίωνος.] De appulſu Deucalionis ad Parnaſſum, vide Ovid. Metam. & Juven. Falcon. Diſſert. de Nummo Apamenſi pag. 141.

Πυθοῖ πρῶτον, ὡς Ἀλέξανδρός φησιν [a] ἐν πρώτῳ [b] περὶ τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον.

ΠΑΡΝΗΣ, Παρνηθος, τὸ ὄρος ἡ Ἀττικῆς. Τέτο δὲ ἀφοσινικῶς λέγεται [c] Ἐμφανὴς ἐν Πυραυνῷ. [d] εἰς κόρακας [e] ἴτω, φέρων δίφρον τὸν Παρνηθα ὅλον. Καὶ θηλυκῶς, ὡς ἀπὸ Ἀγλαοφάνης ἐν [f] Νεφέλαις.

Βλέπε νυνὶ δὴ πρὸς πόλιν Παρνηθα τὸ πρανές. [g] Παρνήθιος λέγεται· καὶ ἀπὸ τῆς Παρνηθος θηλυκῆς, τὸ θηλυκὸν Παρνήθις.

ΠΑΡΟΙΤΑΙΑ, χώρα ἡ ἐρυθρὰ πρὸς θαλάσσης πλησίον, ἧς οἱ οἰκήτορες Παροιταῖοι.

ΠΑΡΟΠΑΜΙΣΣΟΣ [h], πόλεως [i] τῆς Ἰνδικῆς, ἀφ' ἧς [k] Παροπαμισαδαῖοι πρωτοκτίστης. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν δευτέρῳ φησὶ γῆς, ἀπ' αὐτῶν φησι τὸ ὄρος κεκλῆσθαι. οἱ δὲ τόπον κατοικοῦντες, Παροπαμισάδαι.

ΠΑΡΟΣ, νῆσος. Ἣν δὲ πάλιν Ἀρχίλοχος, αὐτὴν καλεῖ ἐν ταῖς Ἐπῳδοῖς. Οἰκεῖται δὲ τὸ μὲν πρῶτον ὑπὸ Κρητῶν, καί τινων Ἀρκάδων ὀλίγων. Τέκνωμα μὲν λέγεται ὑπὸ Πάριος, ἢ Παράσιος, ἀνδρὸς Ἀρκάδος, ἔχειν, ὡς Καλλίμαχος. Νικάνωρ δὲ ἐν τῇ Μετονομασίαις, κεκλῆσθαί φησιν αὐτὴν [l] Πασίαν, Δημητριάδα, Ζάκυνθον, Ὑρίαν, Ὑλήεσσαν, καὶ Μινῴαν, καὶ Κάβαρνιν, [m] ἀπὸ Καβάρνου τοῦ μυθολογουμένου τὴν ἁρπαγὴν τῆς Δήμητρος γυναικός. Ὁ πολίτης, Παριανός. [n] Εἰκῇ τοίνυν τὸ ἐθνικὸν τῆς Πάρου ὁ Τεχνικός, [o] Ἀπολλώνιος Παριανὸς εἰρηκεν, ἐν τῷ περὶ παρωνύμων ἔτω γράφων· [p] Τὰ δὲ ἀπὸ τόπων ἐθνικὰ ἀπὸ τῆς Ζυγίας Ζυγιανός, καὶ ἀπὸ τῆς Πάρου Παριανός, Λεοντιανός, Ταυριανός. [q] Ἀπὸ τούτης λέγεται παροιμία τὸ Ἀναπαιδάζειν, ὡς

[a] Ἐν πρώτῳ περὶ τὸ ἐν Διλφοῖς χρηστήριον.] Lege ἐν πρώτῳ περὶ δὲ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον. Ita enim Mss. habent. *Salm.*

[b] Περὶ τὸ ἐν Διλφοῖς χρηστήριον.] Περὶ δὲ ἐν Διλφοῖς χρηστήριον. Ita legitur in Ms. Vossiano.

[c] Ἐμφανὴς ἐν Πυραυνῷ.] Alexis apud Athenæum lib. 13 citatur ἐν Πυραυνῷ. Scholiastes Aristophanis citat hunc locum. Quis hic sit ἔμφανὴς, omnino mihi obscurus & ἄφανὴς; tam male mihi notus atque ille nescio quis ἄφανὴς, cujus meminit Athenæus lib. 7, quem librum edidisse narrat de Aristone doctore suo. Sed legendum Εὔφανὴς. Athenæus lib. 8 citat Euphanem in Musis. Εὔφανὴς, inquit, ἐν Μούσαις. Potest etiam legi Εὔφρων, quem Pollux citat ἐν πρώτῳ περὶ ὀψοποιΐας lib. 10 cap. 11. Corruptum censuit titulum eruditissimus Xylander. Fallo. Πυραυνὸς est furnus, idem quod κρίβανος. Pollux, ξυμπόσιον, ἐστίασις, λίβανος, χαλκεῖα, κρεάδια, βαυνὸς, ἔλαι, σκορόδια. Ἴσα δὲ ἀμύγδαλα, ἢ τινες ἰσατίνας βαλανους τρώγειν. Ἔμφανὴς legendum. *Salm.*

[d] Εἰς κόρακας ἴτω, φέρων δίφρον τὸν Παρνηθα ὅλον.] Lege ex Ms. Εἰς κόρακας ἴτω φέρων δίφρον τὸν Παρνηθα ὅλον. *Salm.*

[e] Ἴτω, φέρων.] Non est ponenda distinctio post vocem ἴτω, sed post φέρων. Nota Phrasin ἴτω φέρων. Vide Cor.

[f] Νεφέλαις.] Vide Aristoph. & ejus Scholiast. p. 144. Νεφέλαις.

PARNES, Parnethis, mons Atticæ. Hic & in gen. masculi. dicitur. Euphanes in Pyrauno, *ad corvos accedam ferens hoc totum Parnethem.* Et in genere fœminino sicut apud Aristoph. in Nebulis.

Aspice nunc hunc ad Parnethum.

Locale, Parnethius dicitur. Et à genitivo Παρνηθος, fœmininum Parnethis.

PAROETÆA, regio prope mare rubrum, cujus incolæ, Paroetæi.

PAROPAMISSUS, mons urbis Indicæ, à quo, qui juxta-habitant *Paropamissadæ* dicti. Apollodorus autem secundo de terra, ab ipsis ait montem esse appellatum. Qui verò hunc incolunt, *Paropamissadæ* dicuntur.

PAROS, insula, quam urbem etiam Archilochus in Epodis vocat. Habitabatur verò primùm à Cretensibus, ac nonnullis paucis Arcadibus. Nomen verò dicitur habuisse à Paro, Parasii filio, Arcade viro, ut Callimachus. Nicanor verò in Metonomasiis, *Pasiam* vocatam fuisse affirmat, nec non *Demetriadem*, *Zacynthum*, *Hyriam*, *Hyleessam*, & *Minoam*, & *Cabarnim*, à Cabarno, qui Cereri raptum filiæ prodidit. Civis Parius. Temere igitur gentile Pari, Apollonius Technicus, *Parianus* dixit, in lib. de derivativis sic scribens: *Secundò verò à Zygo Zygianus, & à Paro Parianus, Leontianus, Taurianus.* Ab hac dicitur parœmia τὸ ἀναπαιδάζειν, i. e. *more Parorum pallam frangere*

[g] Παρνήθιος.] Lege Παρνηθίς. *Salm.*

[h] Παρνήθιος.] Legerem Παρνηθίς

[i] Παροπαμισσός.] *Salm. ad Sol.* pag. 787 & 788.

[k] Οὗ.] Vide Agath. pag. 54.

[l] Παροπαμισσάδαι.] Lege Παροπαμισσάδης *al. Salm.*

[m] Παροπαμισαδαῖοι.] Vide Agath. pag. 51.

[n] Πασίαν.] Forte legendum Ἐπασίαν, quasi littoralem. *Salm.*

[o] Μινῴαν.] Unde hoc nomen habeat. Vide in Apol. Bib. pag. 335. Ed. Gale.

[p] Ἀπὸ Καβάρνου.] Vide Epistolam Cuperi adscriptam, & Bochartum 447. Geog. S.

[q] Καβάρνου.] De Cabarno nihil me legisse memini an legendum καβείρου. Suadent hoc Hesychii glossæ, quas annotant Καβείρους Cereris esse sacerdotes. Καβείρου ἱερεῖς Δήμητρος. nihil tamen ausim affirmare. Sed & Καβάρνους dicebantur eodem Hesychio auctore. Καβάρνοι οἱ τῆς Δήμητρος ἱερεῖς, ὡς παῖδες. *Salm.*

[r] Εἰκῇ τοίνυν.] Rebutandus est error Nuperrimi Observatoris Cuperi pag. 83. ubi distinguit inter Apollonii Dyscol. Alexand. & Apol. Parianum, qui in rerum natura non fuit. Pudet me & nolens factum.

[s] Ἀπολλώνιος Παριανὸς.] Παριεὺς Mss. sed corrupte. *Salm.*

[t] Τὰ δὲ ἀπὸ τόπων.] Vide in voce Ἀγκυρα.

[u] Ἀπὸ τούτης.] Lege Eustat. ad Dionys. pag. 76.

ὡς Ἔφορ@ ἐν δεκάτῳ· Ὁ δὲ Μιλτιάδης, τὰ μὲν ἄλλων νήσων τινὰς δοπαδάσεως ποιησάμενος, ἐπῆρτο· Πάρον δὲ δυσμενεστάτως ἐπολιόρκει πολλῷ χρόνῳ τῆς Κυκλάδων, καθήμενος

γατης ἡ ἡ Παρωραία. Οἱ πολῖται Παρωρεῖς. [34] Νικόλαος δὲ Παρωραείτας φησίν. Ἔστι [35] καὶ Μακεδόνων πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Παρωραῖοι. Ἀλλὰ καὶ Παρωρείτας, ὡς Δικαιαρχίτας, καὶ Σαμαρίτας. A vero etiam Paroræa. Cives, Parorenſes; Nicolaus verò *Paroræatas* vocat. Eſt etiam Macedonum urbs. Gentile, Paroræi. Sed & Paroritas, ut Dicæarchitas, Samaritas.

ΠΑΣΣΑ, πόλις Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν, Πασσαῖος, ὡς Ἰσσαῖος, ἀπὸ Ἴσσης. Ἔστι δὲ καὶ Πασσάνδα χωρίον περὶ Ἀδραμύτειον τεῖχος, καὶ [36] Κιθηλεῖον. Τὸ ἐθνικὸν, Πασσανδεύς, τῷ τ χώρας τύπῳ. Ἔφορος δὲ ὀλίγοι δέ τινες εἰς τὸ τῶν Πασσανδέων χωρίον ἔφυγον. B PASSA, urbs Thraciæ. Gentile, Paſſæus, ut Iſlæus ab Iſla. Eſt etiam Paſſanda caſtellum juxta Adramytium urbem & Cilbenen. Gentile, Paſſandeus, regionis typo. Ephorus, *Pauci verò aliqui ad Paſſandæorum caſtellum fugerunt.* C

ΠΑΣΣΑΛΑ, Μυλασσέων ὅπλιτικον. Τὸ ἐθνικὸν, Πασσαλεύς. PASSALA, Mylaſſeorum navale. Gentile, Paſſaleus.

ΠΑΣΣΑΡΓΑΔΑΙ [37], πόλις θηλυκῆς. Διόπερ ἐν ἑξηκοστῷ πέμπτῳ πεντάδων ἀναγνωζομένων, φησὶν [38] ὁ Ἀναξιμένης ἐν μεταλλαγαῖς Βασιλέων ἔτω γράφων. Τὰς δὲ Πασσαργάδας ἑλεῖν ἐκεῖνον, ἐφ' ἃ τότε στρατεύσαντα Ἀστυάγην νικῆσαι· Ὀνομάζεται δὲ ἡ πόλις διερμηνευθεῖσα, Περσῶν στρατόπεδον. Ἀπολλόδωρος δὲ θηλυκῶς φησιν. Ἔοικε δὲ θηλυκῶς εἰρῆσθαι. [39] Τάχα δέ, ὅπερ ἄμεινον, ὅτε μὲν τῆς πόλεως θηλυκῶς, ὅτε δὲ τῶν οἰκητόρων ἀνδρωνύμως. D PASSARGADÆ, urbs fœminini generis. Dicitur enim lib. LXV omnigenarum lectionum qui citat Anaximenen in mutationibus regum ſic ſcribentem. *Paſſargadas verò condidit Cyrus, in illo loco, ubi prælio Aſtyagen vicit.* Vocatur verò urbs, ex interpretatione ejus vocabuli, Perſarum caſtra. Apollodorus autem in genere maſculino uſurpat. Videtur verò & in genere maſculino & fœminino dicta eſſe. Fortaſſis verò, quod melius, cum de urbe dicitur, fœmininum; cum de incolis, virile nomen eſt.

ΠΑΣΤΕΡΙΣ. Αἰγυπτία πόλις. Ὁ πολίτης Πασσερίτης, καθὼς τὸ Ἀστερὶς Ἀστερίτης. E PASTERIS, Ægyptia urbs. Civis, Paſſerites, quemadmodum Aſteris Aſterites.

ΠΑΤΑΛΑ [40], πόλις Ἰνδική. Λέγεται δὲ Πατάλη. [41] Τὸ κτητικὸν, Πατελλωνικός. Λέγεται δὲ [42] Πατελλεύς. PATALA, urbs Indica. Dicitur etiam *Patale*. Poſſeſſivum Patalenicus. Dicitur etiam Patalæus. F G

ΠΑΤΑΛΟΣ, νῆσος περικειμένη τῇ Ἰωνίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Πατάλιος· ἀφ' οὗ ἴσως τὸ Πατελεύς, τὸ θηλυκὸν Πατελὶς, ὡς Βασιλεύς, Βασιλίς. PATALUS, inſula, Cariæ adjacens. Gentile, Patalius. Et velut ab Pataleus, fœmininum Pataleis, ut Baſileis.

ΠΑΤΑΡΑ [43], πόλις Λυκίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Πατάρου τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Λυκίας τῆς Ξάνθου Ἀλίξανδρος Σαλακίαν κόρην ἐξ Ὀφιονίδος φησὶ φέρειν ἱερὰ τῷ Ἀπόλλωνι [44] ἐν Πατάροις· [45] Ἔστι δὲ παῖδα παίγνια, [46] λύραι τε, καὶ τόξα, καὶ βέλη, οἷς παίζειν νηπίους ὄντας. Θέσθαι δὲ τὸ H PATARA, urbs Lyciæ. Hecataeus in Aſia. Vocata verò fuit à Pataro, filio Apollinis & Lyciæ Xanthi filiæ. Alexander inquit Salaciam puellam ex Ophionide ferre ſacra Apollini in Pataris. Ea autem ſunt I bellaria, lyræ, arcus, & ſagittæ, quibus ludere pueros; ſed quum depoſuiſſet vas, requie-

[34] Νικόλαος.] Herodot. in Melpom.

[35] Καὶ Μακεδόνων πόλις.] Hujus meminit Livius. Παρώρεια & Παρωρεῖται dicitur, unde Παρωραίτης & Παρωρείτης. Sic & in multis ωα pro ρα. Sic Λοκρὸς ſcribitur & Λόκρος. Sic *φωκαΐα φωκαΐδος* & *φωκηΐς, φώκαια* & *φώκια*. Callimachus *φωκείων* pro *φωκαΐων*. Salm.

[36] Κιθηλεῖον.] Vide Valeſium ad Harpocr. pag. 45.

[37] Πασσαργάδαι.] Salm. ad Sol. 1200 & 1202.

[38] Πασσαργάδης.] Πόπης in codice uno legitur, quam iſtem collocat *εἰς χαρακτῆρας*. Salm.

[39] Ἀναξιμένης.] Athenæus ejus meminit & Diodorus qui hiſtoriæ argumentum explicat.

[40] Τάχα δέ.] Euſtat. ad Dionyſ. pag. 132.

[41] Πάτολα.] Euſtat. ad Dionyſ. pag. 134. Curtius Raderi 61 1.

[42] Τὸ κτητικὸν Πατελλωνικός.] Aliquid deeſt. Lege τὸ ἐθνικὸν Πατελλωνίς, καὶ πλῆθυν ἐ Πατελλῶται· τὸ κτητικὸν Πατελλωνικός. Omnino ita legendum. Salm.

[43] Πατελλεύς.] Vide Marc. Heracl. pag. 55, cujus locum emenda.

[44] Πάτηρα.] Vide Euſtat. ad Dionyſ. pag. 22 col. 1. Vocata fuit Ἀγανίς. Vide Strab. pag. 458.

[45] Ἐν Πατάροις.] MS. ἐν Πατάρα. unde legendum εἰς Πατάρων. Salm.

[46] Ἔστι δὲ παῖδα παίγνια.] Salm ad Sol. 1123 emend.

[46] Λύραι τε.] MS. λύρας τε & τόξα. Pro παίγνια legendum

τὸ ἄγγος, ἀναπαύεσθαι τὸν ὁδόν. Ἄνεμον δὲ βορέαν ἐκβαλεῖν εἰς τὴν θάλασσαν βαλεῖν τὸν Πατάρεα. Κλαύσαντα δὲ τὸν παῖδα, εἰς τὸ οἶκον ἐλθεῖν. [47] Τὸν δὲ Πατάρεα τὴν Λυκίων χερρόνησον καπνεχθῆναι. Περιπυχόντα δέ τινα τῶν ἐκ Σαλακίας φυγόντων, τὴν Πατάρα πόλιν ἐν αὐτῇ πίμπλαμαι πάντα καλοῦσιν, καὶ τὸν χερρόνησον ἱερὸν Ἀπόλλωνι εἶναι. Ὠνομάσθαι δὲ τὸ χώρον ἀπὸ τοῦ ἄγγους τοῦ Πατάρεως, Πατάρα. Μεθερμηνευόμενον δὲ τὸ πατάρον ἐλλείπει [48] κίστην. Ὁ πολίτης, Πατάρευς. Τὸ θηλυκὸν Πατάρης ὡς Βασιλῆς. Τὸ κτητικὸν, [49] Πατάριον ὕδωρ.

ΠΑΤΟΥΜΟΣ, πόλις Ἀραβίας· Τὸ ἐθνικὸν, Πατούμιος· μᾶλλον δὲ Πατουμηνὸς, τῷ τοῦ χώρας ἔθνει.

ΠΑΤΡΑ [50], ἓν τῶν τριῶν τῶν παρ' Ἕλλησι κοινωνίας εἰδῶν· ὡς Δικαιάρχου, ἃ δὴ καλοῦμεν πάτραν, [51] Φρατρίαν, Φυλήν. Ἐκλήθη δὲ πάτρα μὲν εἰς τὸν δεύτερον μεταβασιν ἐλθόντων, ἡ καὶ μόνως ἑκάστῳ πρότερον ἦν συγγένεια, δοκεῖ δὲ πρεσβυτάτη καὶ μάλιστα ἰσχύουσα ἐν τῷ γένει τὴν ἐπωνυμίαν ἔχουσα, ὃν ἄν τρόπον Αἰακίδας ἢ Πελοπίδας εἴποιμεν ἄν. Πατρίαν δὲ πρώτην λέγουσι, καὶ Φρατρίαν, ἐπειδή τινες εἰς ἑτέρας φρατρίας ἐδίδοσαν θυγατέρας ἑαυτῶν. Οὐ γὰρ ἐπὶ τῶν πατρικῶν ἱερῶν εἶχε κοινωνίαν ἡ δεξαμένη, ἀλλ' εἰς τὸν τοῦ γαμβρὸν αὐτὴ συνεπλήρου πάτραν. Ὥστε πρότερον πάντα τὸν συγγενῆ ἀδελφοῖς καὶ ἀδελφαῖς, καὶ πατράσι ἱερῶν ἐπῆν κοινωνικὴ καὶ πρώτη, ἣν δὴ πατρίαν καλοῦμεν. Καὶ πάλιν, ὥστε πάτραν μὲν, ὅπερ εἴπομεν ἐκ τῆς συγγενείας τρόπον ἐγένετο μάλιστα τοῖς γονεῦσι καὶ τέκνοις καὶ γονεῦσι. Φρατρία δὲ, ἐκ τῶν ἀδελφῶν· Φυλὴ δὲ, καὶ φυλεῖ πρότερον ὠνομάσθησαν, ἐκ τῆς εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ καλούμενα ἔθνη πρώτης γενομένης. Ἕκαστον γὰρ τῶν συνελθόντων φῦλον ἐλέγετο εἶναι. Οἱ οἰκήτορες, Πάτριοι.

ΠΑΤΡΑΙ [52], πόλις Ἀχαΐας, ἀπὸ τινος Πατρέως. Ὁ πολίτης, [53] Πατρεύς.

ΠΑΤΡΑΣΙΣ, [54], πόλις Ποντικὴ, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Πατρασίτης, καὶ Πατράσιος, καὶ Πατρασιεύς.

ΠΑ-

A quievisse in itinere. Assentem igitur ventum in mare dejecisse Pataram. Ac techam fluctum domum redisse. Patarum vero ad Lycionum Chersonesum delatam esse. Quosdam verò illorum, qui ex Syracia fugerant, Pataram invenisse, atque omnia eorum, B quæ in ea erant cremavisse, atque Chersonesum Apollini sacram esse. Regionem verò à vase, Patara, *Patera* nominatam fuisse. Interpretari verò pataram Græce ἄγγος. Civis Patareus. Fœmininum Patareis, et Basileis. Possessivum Patarēia aqua.

C

PATUMUS, urbs Arabiæ. Gentile, Patumius. Potius verò Patumenus regionis consuetudine.

D

PATRA, una ex tribus apud Græcos consortii speciebus, ut Dicæarchus, quas vocamus patram, phratriam, tribum. Vocata verò fuit patra quidem eorum, qui ad secundum gradum veniebant: quæ E magis seorsum prius erat cognatio, ab antiquissima ac maximè valido in genere cognationis accipiens, quomodo aliquis dixerit Æacidas, vel Pelopidas. *Patria* verò & *phratria* dicta sunt, quum aliqui in aliam phratriam suas dedere filias. Non enim amplius patrimonii sacrorum erat particeps sic dicta, at in patrum accipientis conferebatur. Atque ut prius desiderio synodi factæ sororibus cum F fratre, alia quædam sacrorum consors constituta synodus sit, quam *patriam* nominabant. Ac rursus, ut patra quidem, quemadmodum diximus, fiebat maximè ex cognatione parentum cum filiis, ac fratrum cum parentibus; Phratria verò ex fratrum cognatione. Tribus verò, & tribules prius vocati fuere ex Synodo quæ fit in urbe & G in eas, quæ *gentes* vocantur. Unumquodque enim ex eis, quæ conveniebant, *tribus* dicebatur esse. Incolæ, Patrii.

PATRÆ, urbs Achaiæ, à quodam Patreo. Civis, Patreus.

H

PATRASIS, urbs Pontica, ut Hecatæus in Asia. Gentile Patrasites, & Patrasius, & Patrasieus.

I

PA-

dum πατράμαξα aut sane πίραμα est à πίρασι. Explicat Eustathius πίραμα· ἢ τὸ χάρμα λίθος ἐ βαλὼν ἐ τεῖχος. Vide Suidam in voce Ἀχαΐνιον. Arpa vocata est πίραμα. Salm.

47 Τὸν δὲ Πατάρεα.] Salm. ad Sol. 783. Vide Voss. ad Melam contra Salm. pag. 78.

48 Κίστην.] Κίσθην Ms. *Salm.*

49 Πατάριον ὕδωρ.] Vide Trist. t. 2 pag. 512. & Patin. pag. 375.

50 Πάτρα.] Vide Plut. tom. 2 pag. 287.

51 Φρατρίαν.] Vide in Φρατρία.

52 Πάτραι.] Ὁ ἐκ Πατρῶν Lucian. in Per. pag. 48. Vide Etym. Mag. in Ἄρπη & Steph. in illa voce. ΠΑΤΡΕΩΝ sic legunt alii, non vero ΠΑΤΡΩΝ, ut apud Spanh. 564.

53 Πατρεύς.] Vide Seguin. pag. 103. Colonia Augusta Patrensis in notis Lud. Nonnii ad Golzium in Græc. pag. 44.

54 Πάτρασις.] Πατρασὶς legunt. & Πατρασίτης & Πατρασιεύς

ΠΑΤΡΙΑΓΑ΄ΔΑΙ, περσικὸς τόπος. Οἱ οἰκήτορες, ὁμοίως Πατριαγάδαι.

PATRIAGADÆ, locus Perſicus. Incolæ, eodem modo Patriagadæ.

ΠΑΤΡΙ΄Σ, ἡ πατρόθεν πόλις. Τὸ ἐθνικὸν ὤφειλε Πατρίτης· Ἀμεινον δὲ τὸ Πατριώτης.

PATRIS, a patre urbs. Gentile, debebat eſſe Patrites. Sed melius eſt Patriotes.

ΠΑΤΡΟ΄ΚΛΟΥ νῆσος. Ὡς Προκονήσιος, οὕτω Πατροκλονήσιος ἀπὸ τοῦ Ἀττικοῦ.

PATROCLONESUS, Patrocli inſula. Ut Procouneſius, ſic Patrocloneſius, juxta Atticam.

ΠΑΤΥΚΟ΄Σ, πόλις Οἰνωτρῶν ἐν μεσογείᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Πατυκίτης.

PATYCUS, urbs Oenotrorum in mediterranea. Gentile, Patycites.

ΠΑΙΣΑ΄ΡΚΑΙ [17], ἔθνος ὑπὸ τὸν Καύκασον.

PÆSARCÆ, gens ſub Caucaſo.

ΠΑΙΤΑΛΙ΄Α [18], μοῖρα Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν, Παιταλιώτης.

PÆTALIA, pars Thraciæ. Gentile, Pætaliotes.

ΠΑΦΛΑΓΟΝΙ΄Α, [19] ἀπὸ Παφλάγος τοῦ Φινέως παιδός.

PAPHLAGONIA, a Paphlago Phinei filio.

ΠΑ΄ΦΟΣ [20], πόλις Κύπρου. Οἱ πολῖται, Παφίοι.

PAPHUS, urbs Cypri. Cives, Paphii.

ΠΑ΄ΧΥΝΟΣ [21], ἀκρωτήριον Σικελίας· Τὸ ἐθνικὸν, Παχυνίτης.

PACHYNUS, promontorium Siciliæ. Gentile, Pachynius.

ΠΕ΄ΔΑ, πόλις Αὐσονική. Τὸ ἐθνικὸν, Πεδανός.

PEDA, urbs Auſonica. Gentile, Pedanus.

ΠΕΔΙΕΙ΄Σ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν ὁμωνύμως, ὡς Ὀδυσσεύς· Ἢ Πεδιέτης, ὡς Ἀπαμεύτης.

PEDIEIS, urbs Cariæ. Gentile, pari nomine, ut Odyſſeis. Vel Pedietes, ut Atarnetes.

ΠΕΔΙ΄ΟΝ, τόπος πλατὺς καὶ ὁμαλός. Τὸ πτωτικὸν, πεδίου. Ἔστι δὲ καὶ Πεδιὰς φυλὴ τῆς Ἀττικῆς.

PEDION, locus latus & planus. Locale, Pedieus. Eſt vero etiam Pedias tribus Atticæ.

ΠΕΔΝΙΛΙΣΣΟ΄Σ, πόλις Πισιδίας. Τὸ ἐθνικὸν Πεδνιλισσεύς· Ὡς Τελμισσεύς, ἀπὸ τοῦ Τελμισσός.

PEDNILISSUS, urbs Piſidiæ. Gentile, Pednilisſeus. Ut Telmiſſeus, a Telmiſſus.

ΠΕΙΓΕ΄ΛΑΣΟΣ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πιγελασσεύς.

PIGELASUS, urbs Cariæ. Gentile, Pigelaſceus.

ΠΕΙΡΑΙΕ΄Υς [22], οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ λιμὴν τῆς Ἀττικῆς. Περσικὸς δὲ καὶ τὸ ἐθνικόν. Ἔστιν δὲ [23] Πειραιεὺς, δῆμος Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Πειραιεύς. Τὰ πτωτικὰ, ὁ Πειραιεύς, [24] εἰς Πειραιᾶ, ἐν Πειραιεῖ, καὶ Πειραιοῖ. Λέγεται καὶ κτητικῶς Πειραϊκὸς, μὴ συναλοιφῆς γινομένης. Ἔστι καὶ τὸ [25] Κορινθίας λιμήν. Λέγεται καὶ

PIRÆUS, ſic vocabatur portus Atticæ. Piræus etiam eſt gentile. Poſtea vero Piræeus, populus Hippothoontidis tribus. Popularis, Piræus. Localia, ex Piræeo, ad Piræum, in Piræeo, & Piræi. Dicitur & poſſeſſive Piraicus, per ſyſtolen literæ *a*. Eſt etiam Corinthiæ portus. Dicitur etiam

--- Περηΐδῃ ἱερὸς ὄρνις,

Piretidis ſacra avis.

Ὡς ἀπὸ τοῦ Πειρήτης ἀρσενικῶς. Ἔστι δὲ δῆλον, ὡς ἀπὸ τοῦ Πειραιᾶ Πειραιάτης, καὶ Πειραιεύτης,

Tamquam a Piretes maſculino. Eſt vero manifeſtum, quod a Piræa dicitur Piræates, & Pi-

Πάφος 2. Παταρεύς, & ita omnino legendum. *Salm.*

[17] Παισσάρκαι.] Ordo literarum docet hoc loco legend. Παισσάρκαι.

[18] Παιταλία.] Ordo literarum exigit legend. hoc loco Παισταλία. Apparet hoc etiam ex Spanhem. 184. Triſtan. T. 1. pag. 670. Vide Holſten. ad S. Paul. pag. 124.

[19] Ἀπὸ Παφλάγος.] Aliis Παφλαγών dicitur, non Παφλαγών. Et neſcio an ſic reponendum ſit ἀπὸ Παφλαγόνος τοῦ Φινέως παιδός. Nihil tamen mutavi. Vide Scholiaſten in Apollonii Argonautica. *Salm.*

[20] Πάφος.] Conditorem habemus apud Apollod. lib. III. pag. 193. Vide in Ἐπιλήψει.

[21] Πάχυνος.] Vide Euſt. ad Dionyſ. pag. 67.

[22] Πειραιεύς.] Vide Orent. obſerv. ad illum locum pag. 35.

[23] Πειραιεὺς δῆμος.] Manifeſte deeſt aliquid. & legendum ἔστιν δὲ Πειραιεὺς ἓν τῶν δήμων Ἀττικῆς. Salm.

[24] Εἰς Πειραιᾶ.] Εἰς τὸ Πειραιᾶ, dubito, an articul. non ſit tollend. Poly. exc. leg. 3 pag. 1092.

[25] Κορινθίας λιμήν.] Xenop. lib. 4 Ἑλλ., p. 305. *Salm.*

της, καθ' ὑφαίρεσιν τοῦ ι διφθόγγου Πειραίτης. A Piræcites, & adempta diphthongo ει Piræus.

ΠΕΙΡΑΣΙΑ [64], πόλις Μαγνησίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πειρασεὺς, ὡς Ὑδρεὺς, καὶ Ὑσεύς. Τὸ θηλυκὸν, Πειρασίς. Λέγεται δὲ καὶ Πειρέσιος.

PIRASIA, urbs Magneſiæ. Gentile, Pirafieus, ut Hydrieus, & Hyſieus. Fœminium Pirafis. Dicitur etiam Pireſius.

ΠΕΛΑΓΟΝΙΑ, [65] χώρα Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πελαγονεύς.

PELAGONIA, regio Siciliæ. Gentile, Pelagonæus.

ΠΕΛΑΣΓΙΑ [66], ἡ χώρα τοῦ Ἄργους, καὶ ἡ γυνή. Σημειωτέον δὲ, ὅτι Πελασγὸς μὲν λέγεται. Τὸ ἐθνικὸν ἄρρεν, ἀλλ' ὁμώνυμον τῷ κτίστῃ Πελασγός. Πελασγιῶτις δὲ θηλυκὸν, καὶ Πελασγία. καὶ

---- Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον.

Καὶ Πελασγιακὸν· καὶ Πελασγιώτης, ἀπὸ τῆς Πελασγίας.

PELASGIA regio Argi, & mulier. Notandum vero eſt, Pelaſgius non dici. Gentile maſculum, ſed ejuſdem conditori nominis Pelaſgus. Pelaſgiotis vero fœminium & Pelaſgia &

Pelaſgicum Argos incolebant.

Et Pelaſgiacum, & Pelaſgiotes, a Pelaſgia.

ΠΕΛΕΘΡΟΝΙΟΝ [67], ὄρος Θεσσαλίας. Οἱ οἰκήτορες, Πελεθρόνιοι.

PELETHRONIUM, mons Theſſaliæ. Incola, Pelethronius.

ΠΕΛΗ [68], πόλις Θεσσαλικὴ διπλῆ. Μία μὲν ὑπὸ Εὐρυπύλῳ, ἑτέρα δὲ ὑπὸ Ἀχιλλεῖ. Ἔστιν οὖν ἀπὸ τῆς Πέλης Πέλεια, ὡς Ζέλη Ζέλεια. Τὸ ἐθνικὸν, Πελεύς.

PELE, urbs Theſſalica duplex. Una ſub Eurypylo, altera vero ſub Achille. Eſt igitur a Pele, Pelea, ut Zele, Zelea. Gentile Peleus.

ΠΕΛΙΝΝΑ [69], πόλις Θεσσαλίας ἐν τῇ Φθιώτιδι. Κέκληται ἀπὸ Πελίννου τοῦ Οἰχαλιέως. Ἔστι δὲ καὶ [70] Πελλήνιον, ὄρος Χίου. Καὶ τὸ κτητικὸν, Πελληναῖος.

PELINNA, urbs Theſſaliæ in Phthiotide. Sic vocata fuit a Pelinno Occhalii filio. Eſt etiam Pellenæus mons Chii. Et poſſeſſivum Pellenæus.

ΠΕΛΛΑ [71], πόλις Μακεδονίας. [72] Θεσσαλίας, Ἀχαΐας, [73] νῆσος Συρίας. ἡ Βύπις λεγομένη. [74] Ὁ δὲ Μακεδονίας, [75] Βύνομος τὸ πρότερον ἐκαλεῖτο, καὶ Βυνομεῖα ἐκλήθη ἀπὸ Πέλλα τοῦ κτίστου. [76] Ὁ πολίτης Πελλαῖος. Τὸ ἐθνικὸν Πελλωνὶς, ὡς ἐποίησεν τῶν Κάρα, καὶ Ἐδεσσα, πόλις μὲν Ἐδεσσαῖος, πόλις δὲ Ἐδεσσηνός. Ἔστι καὶ [77] Πέλλα ὄρος Αἰθιοπίας.

PELLA, urbs Macedoniæ, Theſſaliæ, Achaiæ, Cœlelyriæ, quæ *Bunè* dicebatur. Macedoniæ vero urbs, *Bunomus* prius vocabatur, & *Bunomia*. Vocata vero fuit a Pella conditore. Civis, Pellæus. Gentile, Pelleni, ut diximus, a Cara, & ab Edeſſa aliquando quidem Edeſſæos, aliquando autem *Edeſſenos*. Eſt quoque Pella mons Æthiopiæ.

ΠΕΛΛΗΝΗ, πόλις Ἀχαΐας. Λέγεται καὶ [78] Πελλίνα, ὡς [79] Μιτυλίνα. Ὁ πολίτης, Πελληνεύς. Τὸ θηλυκὸν, Πελληνίς. Σημειωτέον δὲ, ὅτι Παλλήνη καὶ Πελλήνη, [80] διὰ

PELLENE, urbs Achaiæ. Dicitur & Pellina, ut Mitylina. Civis, Pellenæus. Fœminium Pellenis. Notandum vero eſt, Pallene & Pellene una ſola litera differre.

[64] Πειραεία.] Vid. Apol. Schol. pag. 59 & poſt ipſum Holſt. notas pag. 363.

[65] Χώρα Σικελίας.] Non Siciliæ. Vide Caſaub. notas ad Strab. pag. 123.

[66] Πελασγία.] Vide Apoll. Schol. pag. 58. Exigua mutatione ab Athenienſibus Πελαργοὶ, id eſt, Ciconiæ dicebantur. Vide Euſtath. ad Dionyſ. pag. 49. . . . Pelaſgi ſunt diſperſi. Vide Morini epiſt. 5 novem. 1676.

[67] Πελεθρόνιον.] Hic prius artem domandi vel frenis moderandi equos invenerunt incolæ. Varius.

Frena Pelethronii Lapithæ gyroſque dedere
Impoſiti dorſo atque equitem docuere ſub armis
Inſultare ſolo & greſſus glomerare ſuperbos.

Vide Torrent. ad Horat. pag. 34.

[68] Πέλη.] Μία μὲν ὑπὸ Ἀχιλλεῖ Εὐρυπύλου. Ita MS. P. *Salm.*

[69] Πέλιννα.] Salm. ad Sol. 365. Pind. Πελιννεύς. Pag. 352 urbem appellat.

[70] Πελλήνιον.] Lege Πελιννᾶον. Salm.

[71] Πελλωναῖος.] Scribe Πελιννᾶος. Vide Spanh. pag. 902. ΗΕΛΙΝΝΑΙΩΝ prodit ex Cimel. reg. Gal. cum nocturæ effigie urnæ inſidentis, & capite Palladis galeato ex parte aversa.

[72] Πέλλα.] Urbs iſta non multum erat celebrata & nobilis, ut colligere poſſumus ex iſtis Ariſtidis, quæ ſcribit in Panathenaica oratione. Πέλλης μὲν οὖν ἐδεῖτο οὐ φιλοσόφου τινὸς οὐδὲ ἀνδρὸς Αἰγιέως &c. De qua vero Pella delecamur accipere, omnino incertum, & dubitamus num legendum ſit Πέλλα, & de illa urbe Theſſaliæ intelligamus quam hic noſter meminit paulo ſupra. *Salm.*

[73] Πέλλα πόλις Μακεδονίας.] Unde nomen habet, vide apud Etymol. Mag. in Πέλλα.

[74] Θεσσαλίας.] Vide Arrian. pag. 19. Lucianum in Pſeudomante. ubi ſcriberem Πέλλαν ἐν Θεσσαλίᾳ. Arrianus.

[75] Κοίλης Συρίας.] Vide Euſt. ad Dionyſium, unde hoc oppid. nomen habeat pag. 118. & Vaſ. ad M. 142.

[76] Ὁ δὲ Μακεδονίας.] Ἡ δὲ Μακεδονίας legend. Vide Livium lib. 45.

[77] Βύπις.] Vide in voce Αἰγιές.

[78] Ὁ πολίτης Πελλαῖος.] Lucia. in Pſeudomante pag. 536. Pellæus draco.

[79] Πέλλα ἐν Αἰθιοπίας.] Cavæ Syriæ meminit Plinius lib. v: xvii. & Pella etiam Apamea appellatur Stephano. Vide Plutarch. in Pyrrho pag. 401. Ibi Galli monumenta regum aperiunt.

[80] Πέλλαιον.] [Pro Πελλάνη, ut Μυτάλαιον, pro Μυτάλλη. Salm.

[79] Μυτάλλη.] Vide quæ diximus ad vocem Βιγγίλια.

re. Et Pellene quidem duo sola gentilia habet, scilicet in eus, & in ius. Pallene vero per a, quatuor; Palleneus, Pallenius, Pallenæus, Pallenites.

PELOPE, vicus Lydiæ juxta Phrygiam. Gentile, Pelopeus.

PELOPONNESUS, tria [habuit] nomina. Imperante enim Apie Phoronei filio, vocabatur *Apia*. Sub Pelasgo vero, *Pelasgia*. Sub Argo autem simili nomine *Argos* vocabatur. Sub Pelopidis vero, *Peloponnesia*. Incola, Peloponnesius. Peloponnesiacum vero bellum observant dicere. Dicitur etiam Pelopeus per diphthongum, a Pelope. Fœmininum Pelopia, & Pelopeis.

PELTÆ, urbs Phrygiæ. Gentile, Peltenus.

PEMPTE, urbs Ægypti. Civis Pemptites, & Nomos Pemptites.

PENESTÆ, gens Thessalica. Tonus gravis, ut Orestes, Thyestes.

PENTHILE, urbs Lesbi. Cives, Penthilei, a Penthilo.

PENTELE, populus Antiochidis tribus. Popularis, Penteletheus. Est vero fœmineum nomen populi. Possessivum Pentelicus. Fœmininum Pentelica.

PEPARETHUS, insula una Cycladum, habens urbem ejusdem nominis. Civis, Peparethius. Hujus fœmininum Peparethis.

PERÆA, oppidulum Syriæ. Est etiam regio Corinthi. Gentile, Peræeus.

PERANTIA, urbs Æoliæ.

PERGAMUS, urbs Asiæ. Civis, Pergamenus.

PER-

ἐνί μόνῳ χεράμματα διαφέρουσι. Καὶ ἡ μὲν Πελλήνη, δύο μόνα ἐθνικὰ ἔχει, τὸ εἰς εὺς, καὶ τὸ διὰ διος. Ἡ δὲ Πάλλη διὰ διὰ τοῦ α, τέσσαρα· Παλλήνευς, Παλλήνιος, Παλληναῖος, Παλληνικός.

ΠΕΛΟΠΗ, κώμη Λυδίας πρὸς τῇ Φρυγίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Πελοπεύς.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ, [81] τρεῖς ἐπωνυμίας· [82] Ἐπὶ μὲν γὰρ Ἄπιδος τοῦ Φορωνέως ἐκαλεῖτο Ἀπία· Ἐπὶ δὲ Πελασγοῦ, Πελασγία· Ἐπὶ δὲ Ἄργου, ὁμωνύμως Ἀργεία ἐκαλεῖτο· Ἐπὶ δὲ τοῦ Πέλοπος, Πελοπόννησος. Ὁ οἰκήτωρ, Πελοποννήσιος. [83] Πελοποννησιακὸν δὲ πόλεμον φυλάττουσι λέγειν. Λέγεται δὲ Πελόπεια, διὰ διφθόγγου, [84] ἀπὸ Πέλοπος. Τὸ θηλυκὸν, Πελοπὰς καὶ Πελοπηΐς.

ΠΕΛΤΑΙ, πόλις Φρυγίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πελτηνός.

ΠΕΜΠΤΗ, πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης [85] Πεμπίτης, καὶ νόμος Πεμπίτης.

ΠΕΝΕΣΤΑΙ [86], ἔθνος Θεσσαλικόν. Ὁ τόνος βαρύς, οἷς [87] Ὀρέσης, Θυέσης.

ΠΕΝΘΙΛΗ, πόλις Λέσβου. Οἱ πολῖται, Πενθίλειοι, ἀπὸ Πενθίλου.

ΠΕΝΤΕΛΗ [88], δῆμος Ἀντιοχίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, [89] Πεντελῆθεύς. Ἔστι δὲ θηλυκὸν τὸ ὄνομα τοῦ δήμου. Τὸ κτητικὸν, [90] Πεντελικός. Τὸ θηλυκὸν, Πεντελική.

ΠΕΠΑΡΗΘΟΣ, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ὁμώνυμον ἔχουσα πόλιν. Ὁ πολίτης, Πεπαρήθιος· Τούτου τὸ θηλυκὸν [91] Πεπαρηθίς.

ΠΕΡΑΙΑ, πολίχνιον [92] Συρίας. Ἔστι καὶ ἐν τῇ χώρᾳ Κορίνθου. Τὸ ἐθνικὸν, Περαιεύς.

ΠΕΡΑΝΤΙΑ, πόλις Αἰτωλίας.

ΠΕΡΓΑΜΟΣ, πόλις Ἀσίας. Ὁ πολίτης, Περγαμηνός.

ΠΕΡ-

---

[81] Ἐνὶ μόνῳ.] Vide Apoll. Schol pag. 19.

[82] Τρεῖς ἐπωνυμίας.] Lege τρεῖς ἔχει ἐπωνυμίας. Totus hic locus potest restitui ex Constantino de Thematibus lib. secunda them. sexto. quidem quatuor. nam ab Ægialo Ægialea etiam dicta fuit.

[83] Ἐπὶ μὲν γὰρ Ἄπιος.] Legendum Ἄπιδος non Ἄπιος. Nam Apis filius erat Phoronei. sed forte nihil mutandum. Nam Ἄπεως Ἄπιος dicebatur & Ἄπις Ἄπιδος, ut ἀδάμας ἀδάμιος & ἀδάμις ἀδάμαντος. Quare nihil mutemus. Notat hanc κλῆσιν Eustathius. ἔστω δὲ καὶ ὁ Ἄπις τὸ κύριον εἰς πᾶσι σῴζει Ἀττικοῖς λόγοις. εἰ μὲν γὰρ διὰ τοῦ δ ἔλεγον Ἄπιδος ἐκ Πάρου. οἱ δὲ τριτόπους διὰ τοῦ ι ἔφασαν κλίνειν μετὰ τροπῆς τοῦ ι εἰς η κλίσεως Ἄπιος. ita ille docte. Eustachium tamen falli puto qui Ἄπιος genitivum λέγει ἀπὸ εὐθείας Ἄπις dicit gigni. nam ἔφις aliud est. non enim κλίνεται ἔφιος ἐφιδος. Verum omnino est Ἄπεως Ἄπιος & Ἄπις Ἄπιδος. Sic Ἀδάμας Ἀδάμιος, & Ἀδάμις Ἀδάμαντος Salm.

[84] Ἀπὸ Πέλοπος.] Vide Eust. ad Dion. 57. Dicitur Peloponesus esse similis platani folio. Vide Agath. 5.

[85] Πεμπίτης.] Vide Syritam ad Antonin. Itin. pag. 318.

[86] Πενέσται.] Ut Εἵλωτες Lacedæmoniis. *Salm.*

[87] Ὀρέσης, Θυέσης.] In Πιέσης, Δυέσης, Ὀρέσης.

[88] Πεντέλη.] Vide annotationes post Plutarch. t. p. pagina undecima.

[89] Πεντελῆθεύς.] Lege ὁ δημότης Πεντελῆθεν. Est & Pentelis mons Arcadiæ, unde Ladon defluit. *Salm.*

[90] Πεντελικός.] Legend. vel Πεντελῆθεν vel Πεντελεύς.

[91] Πεπαρηθίς.] Gent. apud Philost. 641. ΠΕΠΑΡΗΘΙΩΝ nummus Augusti apud Goltz. Tab. XIII insularum Græciæ. Plin. lib. IV. XXIII. Quondam Euœnos dicta, hoc est vino fertilis. Herael. lib. de Pol. vide. Hodie Piperi in Ægæo mari.

[92] Συρίας.] Meminit Perææ in voce Callipolis. Nisibis.

ΠΕΡΓΑ΄ΝΤΙΟΝ, πόλις Λιγύων. Τὸ ἐθνικὸν Περγάντιος, ὡς [91] Ἀλάντιος, Βυζάντιος.

ΠΕΡΓΑΣΗ΄, ὀξυτόνως, δῆμος τῆς Ἐρεχθηίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Περγασεύς. Ἔστιν δὲ καὶ ἐκ Περγασῆθεν, καὶ Περγασιώθε. Ἐν τόπῳ δὲ, Περγασῆσι.

ΠΕ΄ΡΓΗ [94], πόλις Παμφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Περγαῖος. Τὸ θηλυκὸν, Περγαία. Καὶ [95] Περγασία Ἄρτεμις.

ΠΕΡΔΙ΄ΚΙΑ, ἀδελφῶς, χώρα καὶ λιμὴν Λυκίας. Τὸ ἐθνικὸν, Περδικιάδης.

ΠΕΡΙΘΟΙ΄ΔΑΙ, δῆμος Οἰνηίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Περιθοίδης· καὶ ὡς ἐκ πόπω, ἐκ Περιθοιδῶν· Ἐν πόπῳ, ἐκ Περιθοιδῶν.

ΠΕ΄ΡΙΝΘΟΣ [96], ἀπὸ Περίνθου Ἐπιδαυρίου, ὃς μετὰ Ὀρέστου στρατεύσαμένου. Ἔστι δὲ πόλις Θρᾴκης. Ὁ πολίτης, Περίνθιος. [97] Τὸ θηλυκὸν, Περινθία.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΗ΄, πόλις Φοινίκων. Τὸ ἐθνικὸν, Περιστερίτης.

ΠΕΡΚΩ΄ΤΗ [98], καὶ πάλαι Περκώπη πόλις Τρωάδος. Ὁ πολίτης, [99] Περκώσιος.

ΠΕ΄ΡΝΗ, πόλις Θρᾴκης ἀνέκαθεν Θάσου. Τὸ ἐθνικὸν Περναῖος, καὶ Περναία.

ΠΕΡΟΥΣΙ΄Α, πόλις Τυρρηνῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Περουσίνης. Δύναται δὲ καὶ Περσεύς, ὡς ἀπὸ Θεοδοσίας Θεοδόσιος. Ἔστι δὲ καὶ Περουσινός. Γράφεται διχῶς, καὶ διὰ διὸ, καὶ διὰ δίχα αὐτοῦ.

ΠΕ΄ΡΡΑΙΒΟΣ [100], πόλις Θεσσαλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Περραιβοῖοι. Τὸ θηλυκὸν καὶ κοινότητα, ἡ Πέρραιβος, καὶ Περραίβη ἡ Περραιβίς. Λέγεται καὶ Περραιβίτης.

ΠΕΡ΄ΡΑΙΣΙΟΝ, πόλις μία τῶν δυὸ καὶ δέκα καὶ ἃς τοῖς Τυρρηνοῖς Ἀρχηγέτιδας καλουμένων. Τὸ ἐθνικὸν Περραισεύς, ὡς ἀπὸ Ἀσσωρίου τὸ Ἀσσωρεύς.

ΠΕΡ΄ΡΙΔΑΙ, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, ἐκ Περριδῶν, εἰς Περριδῶν, ἐκ Περριδῶν.

ΠΕΡΣΑ [3], πόλις θηλυκῶς, ἀπὸ τοῦ Εὐφρά-

PERGANTIUM, urbs Ligurum. Gentile, Pergantius, ut Alantius, Byzantius.

PERGASE, accentu acuto, populus Erechtheidis tribus. Popularis, Pergaseus. Dicitur tamen etiam ex Pergase & ad Pergasen. In loco vero in Pergasis.

PERGE, urbs Pamphyliæ. Gentile, Pergæus. Fœmininum Pergæa. Et Pergasia Diana.

PERDICIA, neutro genere, regio & portus Lyciæ. Gentile, Perdicicus.

PERITHOEDÆ, populus Oeneidis tribus. Popularis, Perithœedes. Ac tanquam ex loco, ex Perithœdarum. In loco, in Perithœdarum.

PERINTHUS, a Perintho Epidaurio, qui cum Oreste militavit. Est vero urbs Thraciæ. Civis, Perinthius, fœmininum Perinthia.

PERISTERE, urbs Phœnicum. Gentile, Peristerites.

PERCOTE, & olim *Percope*, urbs Troadis. Civis, Percosius.

PERNE, urbs Thraciæ e regione Thasi. Gentile, Pernæus, & Pernæa.

PERUSIA, urbs Tyrrhenorum. Gentile, Perusiates. Potest vero & Perusius, ut a Theodosia, Theodosicus. Est etiam Perysinus. Scribitur duobus modis, & per *s*, & sine eo.

PERRHÆBUS, urbs Thessaliæ. Gentile, Perrhæbæi. Fœmininum communiter Perrhæbus, & Perrhæbe, & Perrhæbis. Dicitur etiam Perrhæbites.

PERRHÆSIUM, urbs una ex duodecim, quæ apud Tyrrhenos *Archegetides* vocabantur. Gentile, Perrhæsenus, ut ab Assorium, Assorenus.

PERRHIDÆ, populus Antiochidis tribus. Popularis, ex Perrhidarum, ad Perrhidarum, in Perrhidarum.

PERSA, urbs fœmininо genere, juxta Eu-

[91] Ἀλάντιος.] Βαλέντιος, Παλάντιος, Ἀμάντιος.

[94] Πέργη πόλις Παμφυλ.] Μητρόπολις Παμφυλίας nominat Scholiastes Callimachi. *Salm.*

[95] Πέργη.] Vide Melam pag. 17 cap. XIV. lib. prim.

[95] Περγασία Ἄρτεμις.] Falsa lectio. nam Περγασία pertinet ad superiora. *Salm.*

[96] Περγαία Ἄρτεμις.] Vide Spanhem. pag. 782, 855. Trist. Tom. I pag. 365.

[96] Πέρινθος.] Vide Spanhem. pag. 897 & 826. Vide Syritam ad Ant. Itiner. pag. 299 & pag 480. Hodie Pantiro dicitur apud Goltz. num. tab. XXVI. Περίνθιος Πέρινθος apud Balsamonem. Hercules clavæ inniti-tur.

[97] Τὸ θηλυκὸν ἐστὶ καὶ κοινότητα.] Τὸ ἐθνικὸν ἐστὶ καὶ κοινότητα ἡ Περρίαιβος ἡ Περραιβία ἡ Περραιβίς. Ita in uno exemplari MS invenimus. *Salm.*

[98] Περκώτη.] Apol. Schol. pag. 96. Herod. pag. 375.

[99] Περκώσιος.] Vide in Δρῦμος ubi Demosth. in Bithyn. eodem utitur. Eo gentili utitur Apol. Schol. pag. 101.

[100] Περραιβοί.] Plura hic invenit Eustath. ad Homer. pag. 335.

[1] Περραιβίτης.] Salm. ad Non. pag. 873.

[3] Περριδῶν ἀκρωτήριον ἀπὸ Ἀντιοχίδος.] Hesychius Περριδῶν ἀκρωτήριον ἀπὸ Ἀτταλείας εἰς Ἀφροδισιάδα. Aphrodisiæ autem erant ad Lau-

φράτην Σαμοσάτης. Τὸ ἐθνικὸν, Περσαῖος. Δωριεῖς δὲ καὶ Περσεύειν εἰρήκασιν, ἔστι δὲ καὶ παρὰ Μοσχίωνι Μεσηνὸς ὁ Μεσηνὴ λέγεσθαι φαμεν.

ΠΕΡΣΑΙ, τὸ ἔθνος, ἀπὸ Πέρσου τοῦ Μηδείας. Λέγεται καὶ Πέρσης ὄνομα. Καὶ ἡ μετωνυμίᾳ ἡ κλητική, καὶ ὑφέσει τοῦ σ· ὡς τὸ,

Ὦ Πέρση. ——

Τὸ δὲ ἐθνικὸν, καὶ μεταπροπῇ τοῦ η εἰς α, ὦ Πέρσα, ὦ Σκύθα. Λέγεται δὲ καὶ Περσὶς ἡ χώρα, καὶ ἡ γυνή. Καὶ Περσίδιον ὑποκορισμὸν, ἀντὶ τοῦ Περσικόν. Καὶ κλητικὸν, Περσίδιον. Καὶ Περσικὴ, εἶδος ἁπλοῦς ὑποδήματος. Ἔστι δὲ γυναικεῖον εἶναι. Λέγεται καὶ Περσίζειν, ὡς τὸ Σκύθης σκυθίζειν· ἀφ' οὗ τὸ Περσιστὶ ἐπίρρημα, ὡς τὸ δωριστὶ, καὶ Σκυθιστί.

ΠΕΡΣΕΠΟΛΙΣ, πόλις Περσίδος. Τὸ ἐθνικὸν, Περσεπολίτης. Ἔστι δὲ καὶ ὄνομα κύριον υἱοῦ Τηλεμάχου.

ΠΕΡΣΕΥΣ, πόλις Ἀττικὴ, καὶ λιμὴν ὁμώνυμος, ὃν ἔκτισαν Ἀθηναῖοι. Οἱ πολῖται, Περσεῖς.

ΠΕΣΣΙΝΟΥΣ, πόλις Γαλατίας, ἀπὸ τινος Γάλλου Πεσσινοῦντος. Τινὲς δὲ ἀπὸ ῥεύσεως καὶ λόφου, τοῦ ἐν ᾧ ἐτάφη Μαρσύας. Τὸ ἐθνικὸν, Πεσσινούντιος.

ΠΕΤΕΩΝ, πόλις Βοιωτίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πετεώνιος. Καὶ τὸ οὐδέτερον, Πετεώνιον.

ΠΕΤΗΛΙΑ, πόλις Ἰταλική. Τὸ ἐθνικὸν, Πετηλῖνος.

ΠΕΤΟΡΣΟΙ, Λιβύης ἔθνος μέγα καὶ πολυάνθρωπον.

ΠΕΤΡΑ, πόλις νῦν τῆς τρίτης Παλαιστίνης. Ὁ πολίτης, Πετραῖος.

ΠΕΤΡΟΣΑΚΑ, χωρίον Ἀραβίας. Ὁ οἰκήτωρ, Πετροσακαῖος.

ΠΕΤΡΟΣΣΑ, νῆσος Κιλικίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πετροσσαῖος.

ΠΕΥ-

Euphratem & Samosata. Gentile, Persæus. Potest vero & *Persene* dici, siquidem a Mese, Mesenus & Mesene dici invenimus.

PERSÆ, natio, a Perse Medeæ filio. Dicitur & Perses nomen. Et proprii vocativus per ademptionem literæ *s*. ut illud,

Ὦ Πέρση ——

Gentilicii vero etiam mutatione η in α, ὁ Persa, ὁ Scytha. Dicitur etiam Persis regio, & fœmina. Et Περσίδιον, diminutivum pro Persicon. Et possessiv. Persicum. Et Persicæ, species vilis calceamenti. Videtur vero muliebre esse. Dicitur etiam Περσίζειν, ut ab Scytha, *Scythizare*. Unde adverbium Περσιστὶ, ut a verbo Δωριζω, Δωριστὶ & Σκυθιστί.

PERSEPOLIS, urbs Persidis. Gentile, Persepolites. Est etiam nomen proprium filii Telemachi.

PERSEUS, urbs Attica, & portus ejusdem nominis, quem Athenienses condidere. Cives, Persei.

PESSINUS, urbs Galatiæ, a Gallo quodam Pessinunte. Aliqui vero ab profluente collis ejus, in quo Marsyas sepultus est. Gentile, Pessinuntius.

PETEON, urbs Bœotiæ. Gentile, Peteonius, & neutrum Peteonium.

PETELIA, urbs Italica. Gentile, Petelinus.

PETORSI, Libyæ gens, magna ac hominibus frequens.

PETRA, urbs nunc tertiæ Palæstinæ. Civis, Petræus.

PETROSACA, oppidulum Arabiæ. Incola, Petrosacæus.

PETROSSA, insula Ciliciæ. Gentile, Petrossæus.

PEU-

λιανὸς φυλῆς. Sed hæc alibi. *Salm.*

1 Πέρσην.] Eustath. ad Dionys. pag. 131.

4 Ἀπὸ Πέρσου τοῦ Μηδείας.] Πέρσην δὲ τὸν Πέρσην τὸν Μήδου habet Eustathius. Lege. Ἀπὸ Πέρσου τοῦ Ἀνδρομέδης, τὸν Μήδου. Medius quidem filius Medeæ, a quo dicta Media. Sed Πέρσης filius Andromedæ ex Perseo, unde Perse dicti sunt. *Salm.*

5 Ὦ Πέρση.] Apud Hesiodum μεγαλήτορ Πέρση. Salm.

7 Τὸ δὲ ἐθνικὸν.] Vide hanc distinctionem apud Etym. magn. in voce Πελλάς.

8 Καὶ Περσίδιον ὑποκορισμὸν ἀντὶ τοῦ Περσικόν.] Lege, ἀντὶ τοῦ Περσὶς κόρη. Inepta enim lectio ἀντὶ τοῦ Περσικόν. MS. P. τὴν Περσικὸν ὑποκορισμὸν ἀντὶ τοῦ Περσικόν. Lege, τὸν Περσικὸν ἀντὶ τοῦ Περσικοῦ Θρασυδαίου. Hoc sane non est ὑποκορισμὸν. Omnino legendum puto Περσίδιον ἀντὶ τοῦ Περσικὸν. Sic & Περσὶς & Περσίδιος, ut ἀντὶ τοῦ ψαφὶς & ψαφίδιον & similia. *Salm.*

2 Ὑποκορισμὸν.] Polyæn. pag. 537.

9 Καὶ Περσικὴ.] Vide Schol. Aristophanis pag. 32. &c in sacra Cerer. celebrant.

10 Περσεῖ.] Est apud Strab. pag. 498.

11 Τελεμάχου.] Πέρσης alibi vocatur. *Salm.*

12 Πεσσινοῦς.] Salm. ad Solin. 816.

13 Ἀπό τινος Γάλλου.] Vide Herodianum qui nominis originem aliter describit: pag. 34.

14 Ῥεύσεως τοῦ λόφου.] Ῥέυσιν τοῦ λόφου vocat, quod vulgo vocamus pendens montis. *Salm.*

15 Πετραῖος.] Vide Boehart. geog. p. 17. Πετραῖος M. Aurelii apud Oecon. pag. 296.

16 Πετηλῖνος.] Vide Herduinum in num. p. 402.

17 Πέτρα.] Num. multit. in Πέτ. Salm. ad Sol. pag. 470 & 488. Τῶν λιθογλύφων Πετρέων τοῦ Καπίτωνος meminit Olympiodorus pag. 45. ubi Ptol. xi. annor. spatio astronomiæ operam dedisse affirmat.

18 Πετραῖος.] Vide Josep. vers. pag. 95 & 88. Vide Suidam in ἐμφάνεια.

ΠΕΥΚΕΤΙ'ΑΝΤΕΣ[19], ἔθνος πρὸς A
οἰνώτροις παροικοῦντες, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΠΕΥΚΕ'ΤΙΟΙ, ἔθνος περὶ τὸ Ἰόνιον πέλαγος. Τὸ ἐθνικὸν Πευκέλιος, ὡς τὸ Δυλίχιον τὸ Δυλιχιεύς. [20] Ἡρόδωρος δὲ αὐτοὺς Πευκετίους καλεῖ. Καὶ ὅπου μὲν ἀκριβῶς, Πευκέτιος. B

ΠΕΥ'ΚΗ[21], νῆσος ἐν τῷ Ἴστρῳ. Οἱ οἰκήτορες, [22] Πευκῖνοι.

ΠΕ'ΦΝΟΝ, πόλις Λακωνικὴ, οὐδετέρως. Ἀπολλόδωρος δὲ νῆσον αὐτὴν φησι. Λέγεται δὲ καὶ θηλυκῶς, καὶ ἀδελφέρως. Τὸ ἐθνικὸν Πεφνίτης, ὡς ἀπὸ Λίκνου Λικνίτης. Τὸ δὲ θηλυκὸν Πέφνις, ὡς Σίφνος. Ἄλλα καὶ Πεφναῖος, ὡς ἀπὸ νήσου Νησαῖος. Καὶ Πεφναία τὸ θηλυκόν. C

ΠΗΓΑΙ, παροικία Μεγαρέων. Οἱ οἰκήτορες: Πηγαῖοι. [23] Ἔστι δὲ καὶ πόλις ἐν [24] Κυπρείᾳ τῆς Κύπρου.

ΠΗ'ΔΑΣΑ[25], πόλις Καρίας. Καὶ Πηδασεύς. Τὸ ἐθνικὸν. Διὰ δὲ τοῦ δ ἀπὸ τοῦ θ ἡδύφωνον Πηδασεύς, ἀλλὰ διὰ τοῦ γ Πήγασαι. Οἱ πολῖται, [26] Πηγασεῖς. Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Πήδασος ὑπὸ τὴν Ἴδην, ἣν Ἀχιλλεὺς ἐπόρθησεν. Ὁ πολίτης, Πηδασεύς. Καὶ πατρωνυμικῶς, [27] Πηδασίδης. D

ΠΗΛΑΓΟΝΙ'Α, μοῖρα Μακεδονίας. Οἱ οἰκήτορες, Πηλαγόνες. Ἔστι δὲ καὶ [28] ὄνομα κύριον. Ἔοικε δὲ γράφεσθαι τὸ μὲν τῆς χώρας ὄνομα διὰ τοῦ ἐθνικοῦ, καὶ τῶν ἀλλοφύλων σπανίως διὰ τοῦ α. [29] Τὸ δὲ τοῦ ἥρωος, μόνον διὰ τοῦ ε. E

ΠΗ'ΛΗ, μικρὰ νῆσος. Βαρύνεται δὲ. Τὰ γὰρ διὰ τοῦ ηλη διπλόα, βαρύνεται θέλει, [30] εἰ μὴ δασείαν ἀρχὴ συμφώνου· οἷον Μήλη, Στήλη. Τὸ ἐθνικὸν, Πηλαῖος. F

ΠΗ'ΛΗΚΕΣ, δῆμος Λεοντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Πήληξ. Τὰ τοπικὰ, ἐν Πήληκι, εἰς Πήληκα, ἐκ Πηλήκων. Καὶ ἄλλα.

PEUCETIANTES, gens Oenotris vicina, ut Hecatæus in Europa.

PEUCETII, gens circa Ioniam pelagus. Gentile, Peucetieus, ut Dulichium, Dulichieus. Herodorus vero & *Peucetes* eos vocat. Et adjective Peucetius.

PEUCE, insula in Istro. Incolæ, Peucini.

PEPHNON, urbs Laconica, neutro genere. Apollodorus vero insulam eam dicit. Dicitur & fœminino & neutro genere. Gentile Pephnites, ut Licnon, Licnites. Ab fœminino autem Pephnius, ut Siphnius. Immo etiam Pephnæus, ut Nesos, Nesæus. Et Pephnæa fœmineum.

PEGÆ, habitatio Megarensium. Incolæ, Pegæi. Est etiam urbs in Cyrenia Cypri.

PEDASA, urbs Cariæ. Et Pedaseus, gentile. Scribendum vero est non per d Pedasa, sed per g Pegasa. Cives, Pegasei. Est & alia Pedasus supra Idam, quam Achilles diruit. Civis, Pedaseus. Et patronymice, Pedasides.

PELAGONIA, pars Macedoniæ. Incolæ, Pelagones. Est etiam nomen proprium. Videtur vero scribendum esse regionis nomen, & gentile in secunda syllaba per *a*; Herois vero tantum per *e*.

PELE, parva insula; notatur vero accentu gravi. Disyllaba enim per ηλη accento gravi gaudent, nisi incipiant consonante densa; quale Mele, Stele. Gentile, Pelæus.

PELECES, populus Leontidis tribus. Popularis, Pelex. Localia, in Pelece, ad Pelecem, ex Pelecibus. Et hoc mirandum, po-

[19] Πευκετίαντες.] Πευκῆται in voce Χαλδαῖοι.
[20] Ἡ'ροδωρος.] In MSS. legitur Ἡ'σιοδος.
[21] Πεύκη.] Vide Eust. in Dionys. 42.
[22] Πευκῖνοι.] Vide Salm. ad Trebell. Pollionem pag. 329. Strab. pag. 212. Πεύκινοι & Casaub. ad illum locum.
[23] Ἔ'στι δὲ πόλις ἐν Κυπρείᾳ.] MS. ἐστὶ δὲ πόλις ἐν κυπρωνίᾳ τῆς Κυπρου. Salm.
[24] Κυπρείᾳ.] Fort. κωδείᾳ.
[25] Πήδασα.] Lege ex MS Πήδασος πόλις Καρίας. ἐθνικὸν· ἀφ' Πηδασέως τὸ ἐθν. Pomponio Melæ Pedasium promontorium, & Straboni Πηδάσιον ὀνόματος. Sed apud utrumque id parum emendate scriptum legunt. Nam in Pomponio legitur Pedalium in Strabone Πήδιον. Neque autem id mirum videntur Pedasa urbem vocare Stephanum & Melam promontorium. Sic Nera promontorium etiam vocat Mela, quæ Stephano urbs est. Salm.
[26] Πηγασεῖς.] Vide in voce Ἄ'γκυρα hoc gentile, & Δαιδάλεια.
[27] Πηδασίδης.] Vide Eust. ad Hom. pag. 77.
[28] Πηλαγονία μοῖρα Μακεδονίας.] Alias Pelagonia Πελαγονία, alia Πελαγωνία. Hæc pars Macedoniæ, illa Siciliæ, & male vir. præstantissim. mendosum Stephanum putabat in illis Πελαγωνία Χώρα Σικελίας. Salm.
[29] Οἱ τοῦ ἥρως.] Nam Πελάγων Πελάγου Hesychius Πελάγονες χάσματος πολλοῦ γινομένου, & ita scribendum quoque in Callimacho Πελαγόνων ἰλαόντες. & perperam hodie scribitur πελαγωνίων ut puto. Idem.
[30] Τὰ δὲ διὰ τοῦ ἥρωος μόνον διὰ τοῦ ε.] Falsa est hæc distinctio. nam & herois nomen per *a* scribitur in secunda syllaba. Πελάγων. non Πελέγων. Idem.
[31] Εἰ μὴ δασείαν.] Εἰ μὴ διὰ δασείας. Ita MSS. habent.

[illegible] κα-

θαυμαστὸν τοῦτο, ὅτι ὁ δῆμος πληθυντικῶς λέγεται, ἑνικῶς δὲ τὰ τοπικά.

ΠΗ'ΛΗΚΟΣ, πόλις ἐν Λιβύῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Πηληκίτης.

ΠΗ'ΛΙΟΝ, πόλις Θετταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πηλιεὺς, καὶ Πηλιώτης. Καὶ θηλυκῶς, Πηλιῶτις. Λέγεται δὲ καὶ Πηλία· καὶ τὸ ἐθνικὸν, Πηλεύς. Καλεῖται δὲ καὶ Πηλεῖς πληθυντικῶς, ἀπὸ τοῦ Πηλεὺς ἑνικοῦ. [32] Καλεῖται δὲ ἀπὸ τῆς Θετίδος ἡ πόλις· Καὶ τούτου [33] τὸ ἐθνικὸν, Πηλίτης. Τὸ δὲ ὄρος, Πήλιον. Τὸ ἐθνικὸν τὸ θηλυκὸν τοῦ ὄρους, Πηλιάς, καθὰ τοῦ Ἴλιον Ἰλιεὺς καὶ Ἰλιάς. Λέγεται καὶ κτητικὸν [34] Πηλιωτικὸν, ἀπὸ τοῦ Πηλιώτης. Ἔστι δὲ καὶ Πηλίον Ἰλλυρίας [35] πόλεως, ἧς μέμνηται Κουάδρατος. Τὸ ἐθνικὸν, Πηληνός.

ΠΗΛΟΥ'Σ, [36] νῆσος περὶ Χίον. Τὸ ἐθνικὸν Πηλούσιος, ὡς Ῥαμνούσιος.

ΠΗΛΟΥ'ΣΙΟΝ [37], πόλις Αἰγύπτου, εἰς ἣν ἐκρεῖ τὸ πρῶτον [38] στόμα. Τὸ ἐθνικὸν Πηλουσιώτης, ὡς Ζεφυριώτης· Ἀλλὰ καὶ Πηλούσιος, καὶ [39] Πηλουσιακός. Ἔστι καὶ Πηλούσιον λιμὴν Θετταλίας.

ΠΗ'ΡΑ, πόλις Πισιδίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πηραῖος.

ΠΗΡΕΙ'Α, Θεσσαλίας χωρίον. Τὸ ἐθνικὸν, Πηρεύς.

ΠΙ'ΑΚΟΣ, πόλις Σικελίας. Οἱ πολῖται, Πιακηνοί.

ΠΙΑΛΙ'Α, πόλις Θεσσαλικὴ [40] ὑπὸ τὸ Κερκετιὸν ὄρος. Τὸ ἐθνικὸν, Πιαλεύς.

ΠΙΑ'ΣΤΑΙ [41], ἔθνος πρὸς τῷ Πόντῳ. Βαρύνεται δὲ ὁμοίως τῷ Ὀρέσται. Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ Διέσται. Μακεδονικὰ δέ εἰσιν ἔθνη καὶ οἱ Πιασταί. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὅτι οὔφησι καὶ τοὺς Πιάστας Μακεδονικὸν ἔθνος εἶναι, ἀλλὰ συμβαρυνομένους τοῖς Διέσταις, καὶ Ὀρέσταις.

ΠΙ'ΓΙΝΔΑ, ὡς [42] Ἄλινδα, [43] Δάραν-δα, δῆμος Καρίας. Οἱ δημόται Πιγινδεῖς.

ΠΙΕΡΙ'Α, πόλις ἐν ὁμωνύμῳ χωρίῳ. Οἱ πολίτης, [44] Πιεριώτης, καὶ Πιερίτης, καὶ Πιερεύς.

ΠΙΘΗΚΟΥ'ΣΣΑΙ [45], νῆσοι περὶ Τυρρηνίαν. Οἱ οἰκήτορες, Πιθηκουσσαῖοι.

ΠΙΘΗ'ΚΩΝ κόλπος, λιμὴν ἐν τῇ Λι-

populum pluraliter dici, singularie vero localia.

PELECUS, urbs in Libya. Gentile, Pelecites.

PELION, urbs Thessaliæ. Gentile, Pelieus, & Peliotes. Et fœminine Peliotis. Dicitur vero etiam Pelia. Et gentile, Peleus. Vocatur autem quoque Peleis plurali numero a Peleus singulari. Vocatur autem a Thetide urbs. Et hujus gentile, Pelites. Mons vero, Pelion. Gentile montis fœmineum, Pelias, ut Ilion, Ilieus, & Ilias. Dicitur etiam possessivum Pelioticum a Peliotes. Est vero etiam Pelion, Illyriæ urbis, cujus meminit Quadratus. Gentile, Pelenus.

PELUS, insula circa Chium. Gentile, Pelusius, ut Rhamnusius.

PELUSIUM, urbs Ægypti, in quam effluit primum ostium. Gentile, Pelusiotes, ut Zephyriotes. Sed & Pelusius, & Pelusiacus. Est etiam Pelusium portus Thessaliæ.

PERA, urbs Pisidiæ. Gentile, Peræus.

PEREA, Thessaliæ regiuncula. Gentile, Pereus.

PIACUS, urbs Siciliæ. Cives, Piaceni.

PIALIA, urbs Thessalica sub monte Cercetio. Gentile, Pialeus.

PIASTÆ, gens juxta Pontum. Accentu gravi notatur, ut Orestæ. Similiter autem & Diestæ. Sunt vero gentes Macedonicæ, & Piastæ, [*accentu in ultima*] Oportet vero scire, eum non dicere & Piastas [*accentu in secunda*] esse Macedonicam gentem, sed eodem gravi accentu notatos Diestis & Orestis.

PIGINDA, ut Alinda, Daranda, populus Cariæ. Populares Pigindeis.

PIERIA, urbs in regiuncula ejusdem nominis. Civis, Pieriotes, & Pierites, & Piericus.

PITHECUSSÆ, insulæ circa Etruriam. Incolæ, Pithecussæi.

PITHECON colpos, portus in Libya

[32] Καλεῖται δὲ λέγεται τὸ Θετίδος.] Nempe Θετιδεῖον. Salm.
[33] Τὸ ἐθνικὸν πηλίτης.] Forte legendum est: Τὸ ἐθνικὸν πηλιεύς, καὶ τὸ θηλυκὸν τοῦ ὄρους.
[34] Πηλιωτικόν.] Et Πηλιακὸς, unde Πηλιακὸν δέρυ in Epigrammat. *Salm.*
[35] Πόλεως.] Lege πόλις.
[36] Νῆσος περὶ Χίον.] Περὶ Χεῖον. Ita MS. *Salm.*
[37] Πηλούσιον.] Vide Salm. ad Sol. pag. 477 & 478.
[38] Στόμα.] Στόμα τοῦ Νείλου. Ita habent MSS. Codices.
[39] Πηλουσιακός.] Eustath. ad Dionys. pag. 38.
[40] Ὑπὸ τὸ Κερκέτιον ὄρος.] MS. ὑπὲρ τῶν Κερκετιῶν ὄρος. Aliud MS. ὑπὲρ τῶν Κερκέτιον ὄρος. Salm.
[41] Πιάσται.] In voce πινέσται legimus Ὀρέσται, Θυέσται, sed corrupte ut puto.
[42] Ἄλινδα.] Male, ἄλινα suo loco.
[43] Δάραν-δα.] Δάραν-δα legendum est sine dubio.
[44] Πιεριώτης.] Suid. in Κρίτων.
[45] Πιθηκοῦσσαι.] Vide Holst. ad Cluv. pag. 246.

[46] Ἀπὸ

Λιβύη περὶ Καρχηδόνα. Τὸ ἐθνικὸν, Πιθηκο-
κολπίτης.

ΠΙΘΟΣ, ὁμωνύμως τῷ ἀγγείῳ, δῆ-
μος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Κέκληται δὲ
[46] ἀπὸ τινος Πίθης, ἢ πίθων αὐτόθι γιγνομέ-
νων. Ὁ δημότης, Πιθεύς. Τὰ τοπικὰ, ὡς
Πιθέων, εἰς Πιθέων, ἐκ Πιθέων.

ΠΙΚΕΝΤΙΑ, πόλις Τυρρηνίας. Φλέ-
γων δὲ Πίκεντον αὐτὴν καλεῖ. Οἱ ἐνοικήτορες,
[47] Πικεντῖνοι· Καὶ τὸ θηλυκὸν, Πικεντίνη.

ΠΙΚΙΑΝΤΕΣ [48], ἔθνος Ἰταλίας.

ΠΙΛΩΡΟΣ, πόλις περὶ τὸν Ἄθων. Τὸ
ἐθνικὸν Πιλωρίτης, ὡς Ἀλωρίτης.

ΠΙΜΩΛΙΣΑ, οὐδέτερον, Φρούριον τῆς
ἐντὸς Ἁλυος Ποντικῆς, ἀφ' οὗ ἡ χώρα Πι-
μωλισηνή. Ὁ κατοικῶν τὴν πόλιν Πιμωλισή-
νος, ὡς Ἐμισηνός.

ΠΙΝΑΜΥΣ, πόλις Αἰγύπτου. Τὸ ἐθνι-
κὸν Πιναμύτης, ὡς Αἴγυος Αἰγύτης· Ὁ δὲ
τύπος Αἰγύπτιος.

ΠΙΝΑΡΑ [49], πόλις μεγίστη, ὑπερκει-
μένη τοῦ Κραγοῦ ὄρους τῆς Κιλικίας. Τὸ ἐθνικὸν
Πιναρεύς, [50] ὡς Μεγαρεύς.

ΠΙΣΑ [51], πόλις καὶ χερσόνησος Ὀλυμπίας.
Ἔστι δὲ χωρίον, ἐν ᾧ ὁ τοῦ Διὸς ναὸς ἵδρυται,
καὶ ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν [52] πολεῖται. Τὸ ἐθνι-
κὸν, Πισάτης. Τὸ θηλυκὸν [53] Πισάτις· Λέγε-
ται δὲ Πισαῖος. Τὸ πρῶτον δὲ καὶ δεύτερον τῆς Πί-
σης μακρὰ ἐστί.

ΠΙΣΙΔΙΑ [54]. Οἱ Πισίδαι, πρότερον Σό-
λυμοι, ἀπὸ Σολύμου τοῦ Διὸς καὶ Χαλδαίας.
Ἔστι δὲ ἔθνος βάρβαρον, κατοικοῦν περὶ τὴν
Ἀσπενδον καὶ τὴν Κιλικίαν. Εἴρηται δὲ ἀπὸ Πισίδου.
Αἱ δεύτεραι καὶ πρῶται συστολαί. Λέγε-
ται καὶ [55] Πισαδική, καὶ Πισαδικὸν, καὶ Πισαδεῖς μὴ συ-
στάζεως τοῦ ι.

ΠΙΣΙΣ, πόλις καὶ ὄρος Ἀρμενίας, ἢ Σω-
σιανῆς. Ὁ πολίτης Πισαδεύς, ὡς Χαλκιδεύς.

ΠΙΣΑΟΝ [56], Πελαγονίας. Τὸ ἐθνικὸν,
[57] Πισαῖος.

ΠΙΣΤΙΡΟΝ [58], ἐμπόριον Θρᾴκης. Τὸ
ἐθνι-

A bya circa Carthaginem. Gentile, Pithecocolpites.

PITHOS, ejusdem dolio nominatis, populus Cecropidis tribus. Sic vero vocatus fuit a quodam Pithe, cum dolia illic fierent. Popularis, Pitheus. Localia, ex Pitheis, ad Pitheos, in Pitheos.

PICENTIA, urbs Etruriæ. Phlegon vero *Picentinum* eam vocat. Inhabitantes, Picentini. & fœmininum Picentene.

PICIANTES, gens Italiæ.

PILORUS, urbs circa Athon. Gentile, Pilorites ut Alorites.

PIMOLISA, neutrum, castellum Ponticæ intra Halyn, a quo regio Pimolisene. Qui incolit urbem, Pimolisenus, ut Emisa, Emisenus.

PINAMYS, urbs Ægypti. Gentile, Pinamytes, ut Ægyos Ægytes. Hæc vero forma Ægyptia.

PINARA, urbs maxima, sita supra Cragum montem Ciliciæ. Gentile, Pinareis, ut Megareis.

PISA, urbs & fons Olympiæ. Est etiam regiuncula, in qua Iovis templum sedes & Olympiacum certamen celebratur. Gentile, Pisatæ. Fœmininum Pisatis. Dicitur etiam Pisæus. Prima & secunda syllaba hujus nominis Pisæ est longa.

PISIDIA. Pisidæ prius Solymi, a Solymo Iovis & Chaldenæ filio. Est vero gens barbara, habitans juxta Aspendum & Ciliciam. Sic vero dicta est a Pisida. Secunda & prima syllabæ corripiuntur. Dicitur etiam *Pisidice*, & *Pisidicum*, & *Pisidis* producta *i*.

PISIS, urbs & mons Armeniæ vel Sosianæ. Civis, Pisideus, ut Chalcideus.

PISAUM, Pelagoniæ. Gentile, Pisæus.

PISTIRUM, emporium Thraciæ. Gen-

[46] Ἀπὸ τινος Πίθης.] Lege, κέκλη]αι δὲ ἀπό τινος Πίθου. Salm.
[47] Πικεντῖνοι.] *Antea* Πικεντῖνος, ut a Πλακεντῖνος Πλακεντῖνοι. Idem.
[48] Πικιάντες ἔθνος Ἰταλίας.] In MSS. tantum legitur ἔθνος Ἰταλίας loco vacuo relicto. In uno tantum spatium illud repletum est. sed aliena manu Πικιάντες, & valde dubito an hæc vera sit lectio, & sane non puto esse. Πικιάντες quis veterum illos ita vocat. Πικάνοι Straboni vocantur & Πικίλοι, apud eundem Πίκελοι. Et notandum est illud ἔθνος quod facit Stephanus Πικεντῖνοι esse a Πίκεντος, quomodo illam urbem vocat Phlegon. At Πικιάντες omnino σημειώσεως & inde Πικεντῖνοι & Πικεντῖνος a Πικάνοι. Et si illud etiam legit, certe Πικάνοι hic libenter substituerim pro Πικιάντες. Idem.
[49] Πίναρα.] Salm. ad Sol. pag. 801.
[50] ὡς Μεγαρεύς.] Scribe λυκίας vide in Ξάνθος.
[51] Πίσα.] Vid. Etym. Magn. & Pasch. de Cena pag. 347. De Pisa multa apud Schol. Pind. pag. 4.
[52] Τελεῖται.] Ἐπιτελεῖται in MSS.
[53] Πισάτις.] Lege Πισᾶτις. Hesychius Phleg. Trall. Πισαῖος apud Polyb. Vide in Λέπρεος. & Paulan. El. p.
[54] Πισίδια.] Liv. pag. 740.
[55] Πισαδικὴ.] Vide Ursini notas ad Pol. leg. pag. 272.
[56] Πισαῖον.] Litterarum ordo scribendum docet Πισσαῖον. Vel potius πίσσα ὄρος Πελαγονίας. Vide Hollstenii notas in Apol. Rhod. pag. 364.
[57] Πισαῖος.] Quomodo Πισαῖος a Πίσσα esse possit non video. Omnino legendum Πισσαῖος, ut Πισσαῖος a Πίσσα quod infra legitur. *Salm.*
[58] Πίστιρον.] In voce Bistirus, habet Πίστρος.

ἐθνικὸν, Πισερίτης. Ἔστι δὲ ὡς Σκίρων, Σκιρίτης. A Gentile, Piſtiritæ. Eſt vero, ut Scirus, Scirites.

ΠΙΣΥΗ, πόλις Καρίας. Λέγεται καὶ Πίσυη. Τὸ ἐθνικὸν, [10] ὁμοίως Πισυήτης. PISYE, urbs Cariæ. Dicitur etiam Pityc. Gentile, ſimiliter Piſyetes.

ΠΙΤΑΝΗ, πόλις Αἰολίδος· Ὁ πολίτης, [66] Πιτανεύς, καὶ Πιτανίτης χώρα, B καὶ Πιτανίτης Νύμφη, καὶ Πιτανάια. PITANE, urbs Æolidis. Civis, Pitanæus, & Pitanitis regio, & Pitanitis Nympha, & Pitanæa.

ΠΙΤΑΟΝ, πόλις Καρίας, ἀπὸ Πιτάου. Πίτης δὲ φησὶ, Μίδου φίλος. Τὸ ἐθνικὸν, Πιτάης. Ἔστι δ' ἄτω δυοῖν ἐθνικῶν, οἷς ἡ Μόψου ἑστία, Μοψεάτης. PITAUM, urbs Cariæ, a Pitao. Pitaus vero Phryx, Midæ amicus. Gentile, Pitaeis. Eſt vero ſic duorum gentile, ut a Mopſi Heſtia, Mopſeatæ. C

ΠΙΤΝΙΣΣΑ [67], πόλις Λυκαονίας. Τὸ ἐθνικὸν Πιτνισσαεύς, ὡς Σκοτουσσαεύς, Πιτυουσσαεύς. PITNISSA, urbs Lycaoniæ. Gentile, Pitniſſæus, ut Scotuſſæus, Pityuſſæus.

ΠΙΤΥΕΙΑ [68], πόλις μεταξὺ Παρίου καὶ Πριάπου. Τὸ ἐθνικὸν, Πιτυεὺς καὶ [69] Πιτυάτης. PITYEA, urbs inter Parium & Priapum. Gentile, Pityeus & Pityeta. D

ΠΙΤΥΗ, πόλις Καρίας. Οἱ πολῖται, Πιτυάται. Κατὰ δὲ [70] αὐτὴν διὰ δύο τ γράφει, Πιττυᾶται. PITYE, urbs Cariæ. Cives, Pityatæ. Capito vero eam ſcribit per duplicem τ, Pittyuſſam.

ΠΙΤΥΟΥΣΣΑΙ [71], νῆσοι διάφοροι, E ἃς Πιτυώδεις καλεῖ Ἀλκμάν. Τὸ ἐθνικὸν, [72] Πιτυούσιος. PITYUSSÆ, diverſæ inſulæ, quas Pityodes vocat Alcman. Gentile, Pityuſſius.

ΠΛΑΔΑΡΑΙΟΙ [73], ἔθνος ἀπὸ ἄρκτου κείμενον. Τὸ ἐθνικὸν καθ' ἡμᾶς [74] Πλαδαρεύς καὶ Πλαδαρίτης. PLADARÆI, populus ad ſeptentrionem ſitus. Gentile ſecundum nos Pladaræus F & Pladarites.

ΠΛΑΚΕΝΤΙΑ, πόλις Λιγύρων. Τὸ ἐθνικὸν, Πλακεντῖνος. PLACENTIA, urbs Ligurum. Gentile, Placentinus.

ΠΛΑΚΗ [75], πόλις Ἑλλησποντίας. Ὁ πολίτης, Πλάκιος. Τὸ ἐθνικὸν Πλακιανός. PLACE, urbs Helleſpontia. Civis, Placius. Gentile, Placianus.

ΠΛΑΜΟΣ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν G Πλαμεύς, τῷ χαρακτῆρι τῆς χώρας. PLAMUS, urbs Cariæ. Gentile, Plameus, regionis charactere.

ΠΛΑΡΑΙΟΙ, ἔθνος Ἠπείρου. Λέγονται δὲ καὶ Πλάριοι. PLARÆI, populus Epiri. Dicuntur vero etiam Plarii.

ΠΛΑΡΑΣΣΑ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, [76] Πλαρασσεύς. PLARASSA, urbs Cariæ. Gentile, H Plaraſſeus.

ΠΛΑΤΑΙΑΙ [77], πόλις Βοιωτίας. Ὅμηρος ἐνικῶς, PLATÆÆ, urbs Bœotiæ. Homerus ſingulari numero,

Οἵ τε Πλάταιαν ἔχον. ——

Quique Plataeam habebant. ——

Εὔδοξος δὲ γῆς περιόδῳ, πληθυντικῶς. Πλαταιὰς δὲ διὰ τὸ τοὺς καὶ τρόπαια ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἔχειν, ὅτι τῷ Ἑλληνίδα γῆν ἐλευθερῶσαι Eudoxus in terræ Periodo plurali. *Plataeas vero eo quod ſepulchra & tropaea virorum bonorum haberent, qui Graeciam terram in libertatem*

[10] Ὁμοίως.] Quid ſibi vult ὁμοίως?

[66] Πιτανεύς.] Vide in Βάττος aliud gentile.

[67] Πιτνισσαι.] Πιτνισσὸν nominat Strabo. Ptolemæus Πιτνισσὸς. Sed tamen legendum cenſeo in Strabone Πιτνισσὸν Salm.

[68] Πιτυεία.] Vide Apollon. Schol. pag. 96.

[69] Πιτυάτης.] Vide Apoll. Schol. pag. 96.

[70] Πιττυᾶται.] Πιττυᾶται πλὴν Θέρμης. Heſych.

[71] Λέγεται δὲ καὶ δύο τ γράφ. Πιττύουσαι.] Perperam. Lege διὰ δὲ τ γράφ. Πιτυίαι vel Πιτυίδες. neque aliter ſcripti codices. Salm.

[72] Πιτυούσιος.] Agath. duas in mari Hiſpanico majorem & minorem collocat. vide pag. 13 emend. loc. ad Βάττος.

[73] Πλαδαραῖοι.] Ficus, laudat Plin. vide Bochart. 705.

[74] Πλαδαρεύς καὶ Πλαδαρίτης.] In MS. legitur Πλαπαρεύς καὶ Πλαπαρίτης. Salm.

[75] Πλάκη.] Vid. Scyl. pag. 33. contractum eſt pro πλάτακη. Sic γλαυκὴ γλαυκία, de quo in præced. vide ad illum locum gentilia.

[76] Πλαρασσεύς.] Hoc gentili utitur Epaphroditus in ἀρτιμετρίᾳ.

[77] Πλάταιαι.] Vide in voce Βυκάρη apud Etymolog.

θερωσάντων, καὶ τὸ βασίλειον στράτευμα δουλωσάντων. Τὸ πληθυντικὸν, ὀξύτονον. Ἡρωδιανὸς δὲ διὰ τὴν τοῦ ἀριθμοῦ ἐπικρίνει. Εἰ μέν τοι μεταβάλλει τὸν ἀριθμὸν, καὶ τὸν τόνον μεταβάλλει. Κέκληται δὲ [72] ἀπὸ τῆς πλάτης τῆς κώπης, ὡς Ἀπολλόδωρος πρώτῳ τοῦ καταλόγου, [73] ἐκλιμνωθείσης τῆς Βοιωτίας, τοὺς παροικοῦντας τῶν λίμναις Βοιωτοὺς πλῷ πορεύεσθαι ἀπ' ἀλλήλων. Ὅθεν παρὰ τὴν πλάτην καὶ τὴν κώπην τὰς πόλεις κληθῆναι. Οἱ πολῖται, [74] Πλαταιεῖς κατὰ συναίρεσιν. Ἀττικῶς τοὺς Πλαταιέας· Καὶ Πλαταιάτις τὸ θηλυκὸν, [75] καὶ Πλαταιΐς. Ἔστι καὶ νῆσος πρὸ τῆς Λιβύης· Ταύτης οἱ πολῖται, [76] Πλαταιεῖς. Καὶ ἡ χώρα, [76] Πλαταϊκή. Δεῖ δὲ τὸ πρωτότυπον ἐθνικὸν προπαροξύνειν. Πλάταιαν, ὡς Λίμναιαν, Ἱστίαιαν, Δίκαιαν. Τὸ ἐκ τόπου ἐπίρρημα, Πλαταιόθεν· Καὶ εἰς τόπον, Πλαταιάζε.

ΠΛΑΤΑΝΟΣ, πόλις Φοινίκης. Τὸ ἐθνικὸν, Πλατανεύς.

ΠΛΑΤΕΙΑ [77], νῆσος Λιβύης. Τὸ ἐθνικὸν Πλατειάτης, καὶ Πλατείτης, ὡς Ζελείτης.

ΠΛΑΤΗΙΣ, νῆσος παρὰ τῇ Λυκίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Πλαταιεὺς, [78] διὰ τὸ χαίρειν τοὺς Κάρας τῷ τῶν εἰς εὖς τύπῳ.

ΠΛΕΙΣΤΑΡΧΙΑ, πόλις Καρίας, ἥ τις καὶ πρότερον καὶ ὕστερον Ἡράκλεια ὠνομάσθη. Τὸ ἐθνικὸν, Πλειστάρχιτης.

ΠΛΕΥΡΩΝ, πόλις Αἰτωλίας. Ὁ πολίτης, Πλευρώνιος, καὶ Πλευρωνία, καὶ Πλευρωνεύς· Καὶ εἰς τόπον, Πλευρώναδε.

ΠΛΗΜΥΡΙΟΝ, φρούριον Συρακουσῶν. Ὁ οἰκήτωρ Πλημυριάτης, καὶ Πλημυράτης.

ΠΛΙΝΘΙΝΗ [79], πόλις τῆς Αἰγυπτίας, ἀπὸ τῆς Σαμαρείας. Ὁ πολίτης, [80] Πλινθινίτης.

ΠΛΟΥΤΙΟΝ, ὡς Ῥήγιον, πόλις Τυῤῥηνῶν, ἧς τὸ ἐθνικὸν [81] Πλουτῖνος.

ΠΛΥΝΕΑΙ [82], νῆσος ἐν τῷ Νείλῳ. Τὸ ἐθνικὸν Πλυνεαῖος, καὶ Πλυνεάτης.

ΠΛΩΘΕΙΑ, δῆμος Αἰγηΐδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Πλωθειεὺς, καὶ Πλωθεύς. Τὰ τοπικὰ, Πλωθειάθεν, Πλωθειάζε, Πλωθειῆσι.

ΠΝΕ-

tem asseruere, ac regium exercitum subegerunt. Plurale, accentu acuto notatur. Herodianus vero propter id quod accidit numero approbat. Si quidem tamen mutat numerum, etiam accentum mutat. Vocata vero fuit *a palmula remi*, ut Apollodorus primo catalogi; Quum ab paludibus inundata esset Bœotia, qui juxta paludes habitant, Bœotios navigatione vectos ad invicem. Unde a palma & a remo vocatas fuisse urbes. Cives Plataeis per synæresin; Attice, Πλαταιέας. Et fœmininum Platæatis, & Platæis. Est etiam insula ante Libyam. Hujus cives, Platæeis. Regio, Plataica. Prototypum vero gentile in antepenultima acui debet Platæa, ut Limnæa, Histiæa, Dicæa. Adverbium ex loco, ex Platæa, & ad locum, ad Platæam.

PLATANUS, urbs Phœnicæ. Gentile, Plataneus.

PLATEA, insula Libyæ. Gentile, Plateates, & Platites, ut Zelites.

PLATEIS, insula juxta Lyciam. Gentile Platæeus, eo quod Cares forma in eus gaudent.

PLISTARCHIA, urbs Cariæ, quæ ante & postea Heraclea nominata fuit. Gentile, Plistarchites.

PLEURON, urbs Ætoliæ. Civis, Pleuronius, & Pleuronia, & Pleuroneus. Adverbium ad locum, ad Pleuronem.

PLEMYRIUM, castellum Syracusarum. Incola, Plemyriates, & Plemyrates.

PLINTHINE, urbs Ægyptia, a Samaria. Civis, Plinthinites.

PLUTIUM, ut Rhegium, urbs Tyrrhenorum, cujus gentile, Plutinus.

PLYNEÆ, insula in Nilo. Gentile, Plyneæus, & Plyneates.

PLOTHIA, populus Ægeidis tribus. Popularis, Plothieus, & Plotheus. Localia, ex Plothia, ad Plothiam, in Plothia.

PNE-

72 Ἀπὸ τῆς πλάτης &c.] Vide hac de re Eustath. in Homer. pag. 267.

73 Ἐκλιμνωθείσης τῆς Βοιωτίας.] MS. habet ἐκγυμνωθείσης, quod mirum est. *Salm.*

74 Πλαταιεῖς.] Vide ad vocem Κώπη.

75 Καὶ πλαταιΐς.] Herodot. pag. 521.

76 Πλαταϊκή.] Herodot. 521.

77 Πλατεῖα.] Herodot. lib. IV pag. 312.

78 Διὰ τὸ χαίρειν τοὺς Κάρας.] Idem canon in Ἀτίαν.

79 Πλινθίνη.] Emend. Voss. ad Scyl. pag. 20. & Casaub. ad Athenæum pag. 74.

80 Πλινθινίτης.] Vide Joseph. pag. 446.

81 Πλουτῖνος.] Vide ad vocem πολλήσιον.

82 Πλυνίαι.] Vide Herod. lib. IV pag. 317.

ΠΝΕΒΕΒΙΣ, πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης, Πνεβεβείτης, ὡς πάντων τῶν εἰς ις Αἰγύπτια ὀνόματα *

A PNEBEBIS, urbs Ægypti. Civis, Pnebebites, ut omnia in is nomina Ægyptia .....

ΠΝΥΞ, τὸ παρὰ Ἀθηναίοις δικαστήριον, περὶ οὗ φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν λέξεως· [81] Ἔστιν δὲ Πύκνη * κυρ * ἀδύνατον δὲ καταλῆξαι, καὶ ὑποστραφῆναι τὸ ν. καὶ γράψαι τὸ κ εἰς ξ, Πυνξ. Τὸ παράδοσιν ἔχει λέγειν τὸν καταλήξειν. κλίνεται δὲ ἐν τῇ γενικῇ ἀποβαλόντα τὸν τελευταῖον Ξ καὶ Κ, Πυνὸς Πυνὸς. Τῆς Πυνὸς [82] τῆς Λυδίας Ἀλεξάνδρεια. Τὸ λίθος τοῦτο Πυκνί, καὶ Πυκνέα. Κεκλῆσθαι δὲ φασὶ τὰ πυκνὰ τῶν πάλαι συνῳκισμένων οἰκιῶν. Ὁ ἐν τούτῳ οἰκῶν, Πυκνίτης λέγεται, καὶ Πυκναία. Διδυμος δέ φησιν, ὅτι τὸν Πύκνα ἂν εἴη λέγων. Τὴν δὲ Πυκναίαν, ἀπὸ δὲ Πυκνῆς παρῆκται, ὅπερ οὐκ ἔστιν. Οὐδεὶς γὰρ εἶπε κυρίως, ἢ κυρίως τὸ Πυκνή. Τὰ γὰρ τοιαῦτα ἐκ βαρυτόνων καὶ μακρολογουμένων εἴωθε λῆξαι, ὡς ἐνταῦθα· γυρὴ γυρεία, ἀνάγκη ἀναγκαία. Τὸ δὲ βαρύτονον ἔληξεν, ἀφὸ τοῦ [83] ἄμαξις Ἀμαξία, καὶ κέρα κερεία.

B PNYX, tribunal apud Athenienſes, de quo inquit Herodianus de affectibus dictionum ſic. *Eſt igitur πύκνη, * κυρ * Non poteſt vero deſinere, & ſuperpoſita eſt littera n. Et verſa eſt* k *in* x *Pnyx. Superpoſitionem autem habet terminationis cauſſa.* In genitivo autem recepit ordinem cum litera k Pnyx, Pnycis; ut *Pnycis habenas* Ariſtophanes. *Lapidis hujus Pycni.* C Et *Pycna.* Sic vero vocatum fuit a denſitate domorum illic olim ædificatarum. Qui in eo loco habitat, dicitur Pycnites, & Pycnæa. Didymus vero inquit, Pycna dicere dici. Pycnæa autem a Pycne deductum eſt, quod non dicitur. Nullus enim dixit, vel appellative vel proprie Pycne. Hujuſmodi enim nomina, ut plurimum deducuntur a deſinentibus in longa, ut Ἐνὴ ἐνεία, γυρὴ γυρεία, ἀνάγκη ἀναγκαία. Illud ut plurimum, dicitur propter voces ἄμαξα ἀμαξεία & κέρα κερεία. D E

ΠΟΔΑΛΕΙΑ, πόλις [84] Λυδίας, πλησίον Λιμύρων. Ὁ πολίτης, Ποδαλειώτης. Εἰσὶ δὲ καὶ Ποδαργοὶ ἔθνος Θρᾴκης.

PODALEA, urbs Lydiæ, prope Limyra. Civis, Podaleotes. Sunt vero etiam Podargi, populus Thraciæ.

ΠΟΙΗΕΣΣΑ, πόλις [85] Κέω. Ὁ πολίτης, [86] Ποιηέσσιος. F

POEESSA, urbs Cei. Civis, Pœeſſius.

ΠΟΙΜΑΝΙΝΟΝ, πόλις, ἤτοι φρούριον. Ἔστι δὲ καὶ χωρίον Κυζίκου. Τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως.

POEMANINON, urbs, vel caſtellum. Eſt etiam regiuncula Cyzici. Gentile, ſimili modo.

ΠΟΙΜΗΝ [87], ὄρος τῆς Ποντικῆς, ἀφ' οὗ καταῤῥεῖ ὁ Παρθένιος, ὁρίζων τὴν Ἀμαξιτὸν. Οἱ οἰκοῦντες [88] Ποιμαίνιοι. Ἔστι καὶ ὄρος Ποιμαίνιον ἐν Μακεδονίᾳ. Οἱ καθοικοῦντες, ὁμοίως Ποιμαίνιοι.

POEMEN, mons Ponticæ, unde defluit Parthenius dividens Arnaſtrin. Incolæ, Pœmænii. Eſt etiam mons Pœmænium in Macedonia. Incolæ ſimiliter Pœmænii. G

ΠΟΙΜΝΗ, ὡς αὐλή· Ποιμνῖται ὑμεναίους, καὶ Ποιμνιώτας.

POEMNE, ut Aule. Pœmnitas Hymenæos, & Pœmnioteas. H

ΠΟΛΑ, πόλις Ἰλλυρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πολάτης. Καὶ ἀκρωτήριον Πολατικὸν, καὶ Πολεατικόν.

POLA, urbs Illyriæ. Gentile, Polatæ. Et promontorium Polaticum, & Poleaticum.

ΠΟΛΕΜΩΝΙΟΝ, ἐν Πόντῳ λιμὴν, καὶ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Πολεμώνιος, καὶ Πολεμωνιδεύς. I

POLEMONIUM, portus in Ponto, & urbs. Gentile, Polemonius, & Polemonicus.

ΠΟΛΛΗΣΙΟΙ [89], πόλις [90] καὶ οἱ πολῖται,

POLLESII, urbs & cives, ut Lo-

[81] Ἔστιν οὖν πύκνη.] Hæc eſt lectio MS. Salm.

[82] Τῆς λυδίας.] Juvenalis. *& plenis moderantem frena theatris.* Idem.

[83] Ἄμαξα ἀμαξεία.] Lege ἄμαξα, ἀμαξεῖον, non ἀμαξία. Hoc leve eſt μακρολογουμένων, at illa ἐκβάσεως in macrocatalectis fieri offendit ἐ γυρὴ γυρεία, tamen hic diſſentiunt veteres libri. Idem.

[84] Λυδίας.] Lege Λυκίας.

[85] Κέω.] Voſſ. ad Scyl. pag. 8. Cea Latinis dicitur. Plin.

[86] Ποιηέσσιος.] Vide Suidam in Βακχυλίδης.

[87] Ποιμὴν.] Vide in Παρθένιος.

[88] Ποιμαίνιοι.] Ποιμήνιοι aut Ποιμάνιοι. Ἔστι δὲ Ποιμάνιον ὄρος. Salm.

[89] Ποιλήσιοι.] Vide Holſt. ad Cluv. pag. 142. Ποιλήσιοι.

[90] Καὶ οἱ πολῖται, ὡς Ἀσκαῖοι &c.] Quomodo diſtinguit hoc loco τοὺς οἰκοῦντας ἀπὸ τῶν πολιτῶν? Sane aliud. Τὸ ἐθνικὸν aliud non idem cum πολίτης ſicit. ut οἰκοῦντας quid eſt aliud quam πολίτης? Sane οἰκοῦντας πόλεως, ut πολίτης ſit. Omnino legendum eſſe puto. Πολλήσιοι πολ.

λῖται, ὡς Λοκροὶ, Δελφοί. Οἱ οἰκήτορες, ὁμοίως. A Locri, Delphi. Incolæ, eodem modo.

ΠΟΛΙΕΙΟΝ [91], πόλις Ἰταλίας, ἡ πρότερον Σίελις καλουμένη. Τὸ ἐθνικὸν Πολιεύς, ὡς τὸ Σίγειον τὸ Σιγιεύς.

POLIEUM, urbs Italiæ, quæ prius Sielis vocata. Gentile, Polieus, ut Sigeum, Sigeus.

ΠΟΛΙΟΝ [92], ἐν Λέσβῳ τόπος, ὅπου τὸ ἱρὸν Ταντάλου. Λέγεται δὲ ὁ πολίτης, [93] Πολιεύς. B

POLIUM, locus in Lesbo, ubi erat Tantali fanum. Civis dicitur, Polieus.

ΠΟΛΙΣ, ὄνομα πόλεως Αἰγυπτίας. Ὁ οἰκήτωρ πολίτης, καὶ πολιεύς. [94] Οὕτω γὰρ πρώτῳ [95] ὁ Ζεὺς, ἀπὸ τῆς πόλιος θηλυκῆς, καὶ προπερισπῶσιν οὕτως. Τὸ δὲ [96] θηλυκὸν ἔστω πολιεύς, Πολιεία. Λέγεται καὶ ἄλλο θηλυκῶς Πολιάς, ὡς [97] Σφηνιάς. C

POLIS, nomen urbis Ægyptiæ. Incola, Polites, & Polieus. Sic enim Jupiter colitur, a genitivo πόλιος, verso *os* in *on*. Cujus nominis femininum Polieus. Dicitur etiam aliud fœminine Polias, ut Sunias.

ΠΟΛΙΤΕΙΑ, πόλις Ἀχαΐας.

POLITEA, urbs Achaiæ.

ΠΟΛΙΤΩΡΙΟΝ [98], πόλις Λατίνων, ἣν ἐλὼν Μάρκιος ὁ βασιλεὺς, μεθήρμοσθη εἰς Ῥώμην. Τὸ ἐθνικὸν, Πολιτωριεύς. D

POLITORIUM, urbs Latinorum, quam captam Marcius rex Romam transtulit. Gentile, Politorienus.

ΠΟΛΙΧΝΑ, πόλις Τρωάδος. Οἱ πολῖται, Πολιχνῆται. Ἔστι καὶ Κρήτης πολίχνη πόλις, ἧς ὁ πολίτης πολιχνίτης. E

POLICHNA, urbs Troadis. Cives, Polichnæi. Est etiam Cretæ urbs Polichne, cujus civis Polichnites.

ΠΟΛΛΕΝΤΟΣ, ὡς [1] Σωρέντος, ἢ Πολλέντιον, ὡς Ῥήγιον. Τὰ γὰρ τούτων ἐθνικὰ, τὸν ἕνα ΔΑ ἔχουσιν, ὡς Ῥηγῖνος, Σωρεντῖνος.

POLLENTUS, ut Sorentus, vel Pollentium, ut Regium. Horum enim gentilia, unam formam per *inus* habent, ut Reginus, Sorentinus.

ΠΟΛΥΑΡΑ, πόλις Καρίας. Ὁ πολίτης, Πολυαρεύς. F

POLYARA, urbs Cariæ. Civis, Polyarcus.

ΠΟΛΥΔΩΡΑ, [2] νῆσος πρὸς τῇ Κυζίκῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Πολυδωρεύς.

POLYDORA, insula juxta Cyzicum. Gentile, Polydorcus.

ΠΟΛΥΠΟΔΟΥΣΑ, νῆσος ἐν Κνιδίοις. Τὸ ἐθνικὸν, Πολυποδουσαῖος. G

POLYPODUSA, insula Cnidiæ. Gentile, Polypodusæus.

ΠΟΛΥΡΡΗΝ [4], πόλις Κρήτης, ἀπὸ τοῦ πολλὰ ῥήνεα, τουτέστι πρόβατα ἔχειν. Ὁ πολίτης, Πολυρρήνιος.

POLYRREN, urbs Cretæ, ab eo quod habeat multas oves. Civis, Polyrrenius.

ΠΟΜΠΗΙΟΥΠΟΛΙΣ [5], πόλις Παφλαγονίας. Τινὲς δὲ διχᾶ τοῦ υ, Πομπηϊόπολιν λέγουσι, καὶ Πομπηϊοπολίτης. H

POMPEIUPOLIS, urbs Paphlagoniæ. Aliqui sine *y* psilon dicunt Pompeiopolin, & Pompeiopolites.

ΠΟΝΗΡΟΠΟΛΙΣ, πόλις ἐν Θρᾴκῃ. Ὁ πολίτης, [6] Πονηροπολίτης.

PONEROPOLIS, urbs in Thracia. Civis, Poneropolites.

ΠΟΝΤΟΣ [7], ἰδικῶς ὁ Εὔξεινος. Τὸ ἐθνικὸν Πόντιος, καὶ Ποντία, καὶ [8] Ποντιάς. Καὶ τὸ I

PONTUS, proprie Euxinus. Gentile, Pontius, & Pontia, & Pontias. Et poeticum

---

91 οἱ πολῖται, ὡς Λοκροὶ, Δελφοὶ, καὶ οἰκήτορες ὁμοίως. Nihil verius aut certius hac lectione. vel etiam Πολιῆς Πολιῆται a Πόλιος. Salm.

92 Πολίου.] Vide Salm. ad Sol. pag. 57. & Lycoph. Schol. pag. 155.

93 Πόλιον.] MSS. ita habent. Πόλιον ἐν Λέσβῳ τόπος, ὅπου τὸ ἱρὸν Ταντάλου. λέγεται δὲ Ζεὺς πολιεύς. In alio recentiori. λέγεται δὲ πολιεύς. Salm.

94 Πολιεύς.] Ζεὺς Πολιεύς. In voce Ἀλαλκομεναί.

95 Οὕτω γὰρ πρώτῳ.] Vid. Pas. de Coron. 489.

97 Ὁ Ζεύς.] Vide Holst. not. ad Steph. pag. 216. in Mytil.

98 Θηλυκὸν.] Vide Trift. T. P. pag. 292.

99 Σφηνιάς.] Vide Πολεμαίους gent. in Ἰδαῖς.

100 Πολιτώριον.] Vide Livium lib. 1. *Salm.*

1 Ἢ τὸ ἴλιον.] Corruptissime in MSS. Pal. ἢ τὸ ἄρχαιον κτίσμα ὁ βασιλεὺς μετήγαγεν εἰς Ῥώμην. Idem.

2 Σώρεντος.] Leg. Λώρεντος sive Λαύρεντος. Salm.

3 Νῆσος πρὸς τῇ Κυζίκῳ.] MS. νῆσος ἀπὸ τῆς κυζίκου. Salm.

4 Πολύρρην.] Vide Spanh. pag. 902.

5 Πομπηϊόπολις.] Vide in voce Σίλιον. Vide Spanh. pag. 518. Deest ἰδικῶς sive πολίτης. Vide Spon. pag. 452.

6 Πονηροπολίτης.] Vide Palm. pag. 86.

7 Πόντος ἰδικῶς ὁ Εὔξεινος.] Forte. Πόντος Πανδιὰς ὁ Εὔξεινος. Nihil tamen mutandum censeo. Corrupte in MS. Πόντος ἰδικῶς ὁ εὔξεινος. Salm.

8 Πανδιάς.] Vide in Σκηλαῖς apud Etymol. M. Auct.

9 Ποντιάς.] In epig. inedito Damagetæ pag. 47.

πολιτικὸν, Ποντικός. Ἔστι καὶ Πόντος Πολεμωνιακὸς ἐπαρχία. A vum Ponticus. Est etiam Pontus Polemoniacus præfectura.

ΠΟΠΑΩΝΙΟΝ [9], πόλις Τυρρηνῶν. Τὸ ἐθνικὸν Ποπλωνίτης, τῷ τὸ χώρας ἔθος. POPULONIUM, urbs Tyrrhenorum. Gentile, Populonius, regionis consuetudine.

ΠΟΡΔΟΣΕΛΗΝΗ [10], νῆσος πρὸς τῇ Λέσβῳ, πόλιν ἀμώνυμον ἔχουσα. Ὁ πολίτης, Πορδοσελινίτης. Τινὲς δὲ σκολιότερον τὸ δύσφημον διὰ ἐνάμιλλος, [11] Πορδοσελίνιον σκάλεσιν. B PORDOSELENE, insula circa Lesbum, ejusdem nominis urbem habens. Civis Pordoselenites. Aliqui fœditatem nominis evitantes *Porofelenen* vocavere.

ΠΟΡΘΜΙΑ, καὶ Πορθμίον, κώμη ἐπὶ τῷ στόματι τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Τὸ ἐθνικὸν Πορθμιεὺς, ὡς Σουνιεὺς, καὶ Πορθμίτης. C POR THMIA, & Porthmium, vicus in ostio Mæotidis paludis. Gentile, Porthmieus, ut Sunieus, & Porthmites.

ΠΟΡΦΥΡΕΩΝ [12], πόλις Φοινίκης. [13] Τὸ ἐθνικὸν Πορφυρεώνιος, καὶ Πορφυρεωνίτης. PORPHYREON, urbs Phœnicæ. Gentile, Porphyreonius, & Porphyreonites.

ΠΟΡΦΥΡΙΤΗ, πόλις Ἀραβίας κατὰ D Αἴγυπτον. PORPHYRITE, urbs Arabiæ versus Ægyptum.

ΠΟΣΙΔΕΙΟΝ, πόλις μεταξὺ Κιλικίας καὶ Συρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ποσιδεεύς. POSIDEUM, urbs inter Ciliciam & Syriam. Gentile, Posideeus.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΑ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν [14] Ποσειδωνιάτης, καὶ Ποσειδώνιος. E POSIDONIA, urbs Italiæ. Gentile, Posidoniatæ, & Posidonius.

ΠΟΤΑΜΟΣΑΚΩΝ, Σάκων ὄνομα ἴδιον. Ἔστι δὲ ποταμὸς καὶ νῆσος τῆς Αἰολίδος. POTAMOSACON. Sacon nomen proprium. Est vero fluvius & insula Æolidis.

ΠΟΤΙΔΑΙΑ [15], πόλις Θρᾴκης. Ἡ αὐτὴ ἐκλήθη καὶ [16] Κασάνδρεια. Ὁ πολίτης Ποτιδαιάτης, καὶ Ποτιδαιεύς. F POTIDÆA, urbs Thraciæ. Quæ ipsa vocata fuit quoque *Cassandria*. Civis, Potidæates, & Potidæci.

ΠΟΤΙΔΑΝΙΑ, πόλις Αἰτωλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ποτιδανιάτης. POTIDANIA, urbs Ætoliæ. Gentile, Potidaniates.

ΠΟΤΙΟΛΟΙ [17], πόλις Τυρρηνίας, κτίσμα Σαμίων, ἥτις καὶ Δικαιάρχεια. Τὸ ἐθνικὸν Ποτιολεῖς, καὶ [18] Ποτιολήσιοι. G POTIOLI, urbs Tyrrheniæ condita a Samiis, quæ etiam *Dicæarchia*. Gentile, Potiolei, & Potiolesii.

ΠΟΤΝΙΑΙ, πόλις Βοιωτίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ποτνιεύς. Καὶ τὸ θηλυκὸν, [19] Ποτνιάς. Λέγεται καὶ Πότνιος. Καὶ τὸ κτητικὸν Ποτνιακὸς, καὶ Ποτνιακή. POTNIÆ, urbs Bœotiæ. Gentile, Potnieus. Et fœmineum, Potnias. Dicitur etiam Potnius. Et possessivum Potniacus, & Potniaca.

ΠΡΑΑΣΠΑ, πόλις τῆς Ἀτροπατηνῆς. Τὸ ἐθνικὸν, Πραασπηνός. H PRAASPA, urbs Atropatenæ. Gentile, Praaspenus.

ΠΡΑΙΝΕΣΤΟΣ [20], πόλις Ἰταλίας, [21] ἀπὸ Πραινέστου τοῦ Λατίνου, τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης υἱοῦ. Ὁ πολίτης, Πραινεστῖνος. PRÆNESTUS, urbs Italiæ a Prænesto filio Latini, filii Ulyssis & Circes. Civis, Prænestinus.

ΠΡΑΙΣΟΣ, πόλις Κρήτης, θηλυκῶς. Τὸ ἐθνικὸν Πραίσιος, [22] καὶ Πραῖος. I PRÆSUS, urbs Cretæ, fœminine. Gentile, Præsius, & Præsus.

ΠΡΑΙΤΕΤΙΑ, χωρίον ἀπὸ τῆς Ἀδρίας. Ἡ ὁ οἰκήτωρ Πραιτετιανὸς, καὶ Πραιτετιανή. PRÆTETIA, regiuncula, ab Adria. Cujus incola, Prætetianus, & Prætetiana.

ΠΡΑ- PRA-

[9] Ποπλώνιον.] Aristoteles περὶ θαυ. ἀκ. Χρήται δὲ ἀλλήλοις πανταχοῦ φωλεύοντι ὡς ἐν αὐτῇ μαλιστα οἰκοῦσι, ἐν τοῖς Τυρρηνοὶ οἱ τὴν ἡμιλίαν Ποπλώνιον ἐκπαίζουσι. Uti interpres legit. *Salm.*

[10] Πορδοσέλινον.] Salm. ad Sol. pag. 816.

[11] Πορδοσελινίτης.] Πόρδη crepitus ventris.

[12] Πορφυρεωνίτης.] Ptolomæus pag. 136.

[13] Πορφυρεών.] Le Moyne pag. 828.

[14] Τὸ ἐθνικὸν Ποσειδωνιάτης.] Scripti codices. Τὸ ἐθνικὸν Ποσειδωνίτης & Ποσειδωνιώτης. Bene tamen in vulgatis. *Salm.*

[15] Ποτιδαιάτης.] Indocte & imperite. *Idem.*

[16] Ποτίδαια.] Vide Paul. 333 & not. 760.

[17] Κασάνδρεια.] Marc. Heracl. pag. 26.

[18] Ποτιόλοι.] Vide Paudin. quare aqua fœtet pag. 285.

[19] Ποτιολήσιοι.] Potiolesii Latino ore Puteolani.

[20] Πότνιος.] Vide Eryn. Mag.

[21] Πραίνεστος.] Vide Sal. ad Sol. pag. 63.

[22] Ἀπὸ Πραινέστου & Λατίνου &c.] Non bene formatur hæc genealogia. Vide Cal.

[22] Καὶ Πραῖος.] Καὶ Πραῶς MSS. *Salm.*

ΠΡΑΚΙΑΙ, ἡ Πρᾶκες, ἔθν☉, [11] ἀπὸ Πρᾶκες δὲ ἐξ Ἠπείρου μὲν ὁρμώμενοι, οἰκήσαντ☉ δὲ ἐν τῇ Λακωνικῇ. Τὸ ἐθνικὸν Πρᾶκες, ἡ Πρᾳκιανοί.

ΠΡΑΚΝΟΣ, πόλις Ἰλλυρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πρᾴκνιοι.

ΠΡΑΞΙΛΟΣ, πόλις Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν, [12] Πραξίλι☉.

ΠΡΑΣΙΟΙ [13], ἔθν☉ Ἰνδικὸν, Διονύσῳ πολεμήσαν.

ΠΡΑΣ, ὄνομα πόλεως Περῤῥαιβικῆς. Περισπᾶται, ἡ διὰ τοῦ λλ δίκλινες μν. Τὸ ἐθνικὸν, Πρᾶντες.

ΠΡΑΣΙΑΙ, δῆμ☉ Ἀθηνῶν Πανδιονιδ☉ φυλῆς. Ὁ δημότης, Πρασιεύς· Καὶ Πρασιάζειν τὸ τοπικὸν, Πρασίασα, ἡ Πρασίασις. [14] Ἔστι δὲ Λακωνικὸν πολίχνιον, ὃ ὁ πολίτης ὁμοίως Πρασιεύς.

ΠΡΑΣΟΝ, ἀκρωτήριον περὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν. Οἱ οἰκήτορες, Πράσιοι.

ΠΡΑΣΣΑΙΒΟΙ, ἔθν☉ Θεσπρωτικόν.

ΠΡΕΤΑΝΙΚΗ, νῆσ☉, [15] ἀπέναντι κειμένη [16] ἀπὸ τῆς Κελτικῆς. Οἱ ταύτην οἰκοῦντες, Πρεττανοὶ καλοῦνται.

ΠΡΙΑΙΣΟΣ, πόλις Κρήτης. Οἱ πολῖται, Πριαίσιοι, ἡ [17] Πριασιεύς.

ΠΡΙΑΠΟΣ, πόλις Ἑλλησποντίας, θηλυκῶς. Ὁ πολίτης, Πριαπηνὸς, ἡ Πριαπηνή. Ἔστι δὲ ἄλλο ἐθνικὸν Πρίηπ☉, καὶ Πριαπεῖς πληθυντικῶς· Καὶ ἡ χώρα, Πριαπίς.

ΠΡΙΗΝΗ [18], πόλις [19] Ἰωνίας. Τὸ ἐθνικὸν Πριηνεύς, ἡ Πριηνὶ☉, ἡ Πριηνιάς.

ΠΡΙΝΑΣΣΟΣ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, [20] Πριναασσεύς.

ΠΡΙΟΛΑ [21], πόλις πλησίον Ἡρακλείας. Τὸ ἐθνικὸν, [22] Πριολαεύς.

ΠΡΙΟΥΕΡΝΟΣ, Ἰταλίας πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Πριουερνάτης.

ΠΡΟΑΡΝΑ [23], πόλις Μηλιέων, εὐθυπρώρως. Οἱ οἰκήτορες, Προάρνιοι.

ΠΡΟ-

PRACIÆ, & Praces, populi a Prace, qui ex Epiro quidem profectus, Laconicam vero incoluit. Gentile, Praces, & Praceni.

PRACNUS, urbs Illyriæ. Gentile, Pracnii.

PRAXILUS, urbs Macedoniæ. Gentile, Praxilius.

PRASII, gens Indica, quæ contra Bacchum militavit.

PRAS, nomen urbis Perrhæbiæ. Circumflectitur, & imparisyllabice declinatur. Gentile, Prantes.

PRASIÆ, populus Athenis Pandionidis tribus. Popularis, Prasieus. & locale, ex Prasiis, ad Prasias, & in Prasiis. Est etiam Laconicum oppidulum, cujus civis similiter Prasieus.

PRASUM, promontorium circa mare rubrum. Incolæ, Prasii.

PRASSÆBI, populus Thesprotieus.

PRETANICÆ, insula continentem imitans, a Celtica. Qui hanc incolunt, Pretani vocantur.

PRIÆSUS, urbs Cretæ. Cives, Priæsii, & Priæsieus.

PRIAPUS, urbs Hellespontiæ, fœminine. Civis Priapenus, & Priapena. Est etiam aliud gentile, Priepus, & Priapeis pluraliter, & regio, Priapis.

PRIENE, urbs Ioniæ. Gentile, Prieneus, & Prienius, & Prieniadas.

PRINASSUS, urbs Cariæ. Gentile, Prinasseis.

PRIOLA, urbs prope Heracliam. Gentile, Priolacus.

PRIVERNUS, Italiæ urbs. Gentile, Privernatæ.

PROARNA, urbs Melienſium, neutraliter. Incolæ, Proarnii.

PRO-

[11] Καὶ Πρᾶκ☉.] Incidit in mendosum codicem, quod sæpius observatum nobis; nam infra etiam habet Πρᾶσσαι☉.

[12] Ἀπὸ Πραξίας.] Πραξίας non placet. & fortasse legendum Πρᾶξ . . . codex codices. Ἢ ἐξ ἀνάγκης μὲν ὁρμώμενοι☉, οἰκήσαντ☉ δὲ ἐν τῇ Λακωνικῇ. Ita legendum. Salmasius.

[13] Πραξίλι☉.] Vide Steph. in Γραῖκ☉.

[14] Πρασιάζειν.] Pralia gens Solino, qui Palibotran urbem incolunt. Salm.

[15] Ἔστι δὲ Λακωνικὸν &c.] Idem videtur oppidum quod in præcedent. appellavit Βρασιὰς auctoritate Pausaniæ.

[16] Ἠπειρον μεμερμένη ἀπὸ τῆς Κελτικῆς.] Sequitur hic antiquam scripturam Steph. nam Eustath. in Dionys. ita inquit, τὴν Ἀλβιωνικὴν νῆσον οἱ ἀρχαιότατοι λέγουσι τὴν ἀπέναντι τῆς Κελτικῆς. ἐν ᾗ νῦν ἐστι τὸ κράτος Ἀγγλικῶν, ὡς ἐκ τῶν περὶ Βρεττανικῆς, ἀρτεμιανῆς pag. 70.

[17] Ἀπὸ τῆς Κελτικῆς.] MSS. ἀπὸ τῆς Κελτικῆς. Salm.

[18] Πριασιεύς.] Vide in Πριαπ☉. Vide Marm. Arund. pag. 122.

[19] Πριηνεὺς Ἰωνίας.] Nisi fallor est Joniæ oppidum. Primum gentile habet antiqua inscriptio lapidis in Marino agro inventi, & apotheosin Homeri exprimentis ΑΡΧΕ-ΛΑΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΕΠΟΙΗΣΕ ΠΡΙΗΝΕΥΣ Kirch. in Latio pag. 80. Unde originem habeant, vide apud Strab. pag. 265.

[20] Ἰωνίας.] Salm. ad Solin. 836. Καρίας apud ipsum.

[21] Πριναασσεύς.] Vide Palm. ad Polyb. pag. 590.

[22] Πριόλας.] Salm. ad Sol. 834. Eadem habes apud Apollon. Schol. pag. 221.

[23] Πριολαεύς.] Scol. in Nicand. Alexiph. pag. 52.

[24] Πριουέρνας.] Liv. & Str. Πριγέρνα.

[25] Πρι-

ΠΡΟΒΑ΄ΛΙΝΘΟΣ [16], δῆμος Παν- A
δίονος φυλῆς. Ὁ δημότης, Προβαλίνθιος. Τοπικὰ, Προβαλινθόθεν, Προβαλινθόνδε, Προβαλινθοῖ. [17] Θηλυκῶς δὲ λέγεται ὁ δημότης.

ΠΡΟΓΑ΄ΣΕΙΑ, πόλις Λυδίας, ἀπὸ Προγάσου τοῦ Μελάμπους. Τὸ ἐθνικὸν, Προγασεύς.

ΠΡΟ΄ΚΛΗ, πόλις Λυδίας. Τὸ ἐθνικὸν, Προκλαεύς.

ΠΡΟΚΟ΄ΝΗΣΟΣ [18], μία τῶν Σποράδων ἐν τῇ Προποντίδι. Ὁ πολίτης, [19] Προκονήσιος.

ΠΡΟΝΑ΄ΣΤΑΙ, ἔθνος Βοιωτίας. C Βοιωτῶν δέ τινες παλαιὸν ἔθνος Προναστέων.

ΠΡΟ΄ΝΕΚΤΟΣ, πόλις Βιθυνίας, πλησίον τῆς Δρεπάνης, ἣν ἔκτισαν Φοίνικες.

ΠΡΟΠΑΛΑΙ, πόλις Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν, D Προπαλαῖος. Ἔστι δὲ, ὡς Ἐπιπολαῖος.

ΠΡΟΞΕΝΟΥ΄ΠΟΛΙΣ, πλησίον [48] Ναυκρατίας. Πολίτης Προξενοπολίτης, ὡς Ἑρμοπολίτης.

ΠΡΟΠΟΝΤΙ΄Σ, ἡ πρὸ τοῦ Πόντου τῆς Βυζαντίων θαλάσσα, καὶ χώρα Βυζαντίων. Ὁ οἰκήτωρ Προποντίτης, καὶ Προπόντιος. Καὶ Προποντὶς θάλασσα. E

ΠΡΟΣΕ΄ΛΗΝΟΙ [41], οἱ Ἀρκάδες. Καὶ Προσελήνια, τὸ θηλυκόν.

ΠΡΟ΄ΣΠΑΛΤΑ [44], δῆμος Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Προσπάλτιος. Τοπικὰ Προσπαλτόθεν, Προσπαλτόδε, Προσπαλτοῖ. F

ΠΡΟΣΤΡΟ΄ΠΑΙΑ, πόλις Σικελίας, ἄδοξος. Τὸ ἐθνικὸν, Προστροπαῖος. G

ΠΡΟ΄ΣΥΜΝΑ [46], μοῖρα τῆς Ἀργείας. Οἰκήτωρ, Προσυμνεύς.

ΠΡΟ΄ΣΧΙΟΝ, χώρα Αἰτωλίας. Τὸ ἐθνικὸν Προσχιεύς, ὡς Σούνιον Σουνιεύς.

ΠΡΟΣΩΠΙ΄Σ, πόλις Αἰγύπτου. Τὸ ἐθνικὸν Προσωπίτης, ὡς Ναυκρατίτης, καὶ ὅσα τοιαῦτα λέγεται. Καὶ Προσωπίτης. H

ΠΡΟ΄ΣΩΠΟΝ, νῆσος ἐν πόρρῳ Καρχηδόνος. Τὸ ἐθνικὸν Προσωπίτης, ἢ Προσώπιος.

ΠΡΟΥ΄ΣΑ [47], ἡ Προυσιὰς διαφέρει. I

PROBALINTHUS, populus Pandionidis tribus. Popularis, Probalinthius. Localia, ex Probalintho, ad Probalinthum, in Probalintho. Dicitur vero fœminine popularis.

PROGASIA, urbs Lydiæ, a Progaso Melampi filio. Gentile, Progaseus.

PROCLE, urbs Lydiæ. Gentile, Proclæus.

PROCONESUS, una Sporadum in Propontide. Civis Proconesius.

PRONASTÆ, gens Bœotiæ. Bœotorum vero aliqui antiqua gens Pronastæ vocantur.

PRONECTUS, urbs Bithyniæ, juxta Drepanen, quam condidere Phœnices.

PROPALÆ, urbs Siciliæ. Gentile, Propalæus. Est vero ut Epipolæus.

PROXENUPOLIS, circa Naucratiam. Civis, Proxenopolites, ut Hermopolites.

PROPONTIS, mare ante Euxinum Pontum, & Byzantiorum terra. Incola, Propontites, & Propontius, & Propontis mare.

PROSELENI, Arcades. Et Proselenia fœmineum.

PROSPALTA, vicus Acamantidis tribus. Popularis, Prospaltius. Localia, ex Prospalta, ad Prospaltam, in Prospalta.

PROSTROPÆA, urbs Siciliæ, neutraliter. Gentile, Prostropæus.

PROSYMNA, pars Argi. Incola, Prosymnæus.

PROSCHIUM, regio Ætoliæ. Gentile, Proschicus, ut Sunium Sunicus.

PROSOPIS, urbs Ægypti. Gentile, Prosopites, ut Naucratites, & quæcumque talia dicuntur. Et Prosopitis.

PROSOPUM, insula non procul a Carthagine. Gentile, Prosopites, vel Prosopius.

PRUSA, a Prusiade differt. Prusias enim est

[a] Προβάλινθος.] Vide in Τετράπολις.

[b] Θηλυκῶς δὲ λέγεται ὁ δημότης.] Ὁ δημότης ἀσυναλήφ. MS. P. Legendum Προβαλίθιος, ὡς Τετραπολίτης &c. Omnino ita legendum & ut ἀκαλυφόπαρος ut alios dixit Stephanus. *Salm.*

[c] Προκόνησος.] Vide Etym. Mag. 689.

[d] Προκονήσιος.] Proconnensis gemma apud Solin. pag. 66.

[e] Βοιωτῶν.] Alicujus Historici nomen excidit.

[f] Ναυκρατίτης.] Τόπος vel πόλις est omissum. Vide Clep.

[g] Προπάλαιος.] Lege Προπάλαιος. Salm.

[h] Προπάλαιος.] Προπάλαιος in MS. Vide Apol. Sch. pag. 410.

[i] Προξενοπολίτης.] Suidas in Βικκοστάλιδι. Vide Lycoph. Schol. pag. 84.

[k] Προσπαλτόθεν.] Προσπαλτὸς in MS.

[l] Προσπαλτόδε.] Vide Etym. Mag. in Δρυμαλεῖς. pro Θουκυδίδης Δοκιδίης.

[m] Προσύμνα.] Vide Casaub. ad Strab. 335 ad lib. VIII.

[n] Προῦσα ἡ Προυσιὰς διαφέρει.] Ptolemæus duas agnoscit Προῦσας, alteram ἐπὶ τῷ Ὀλύμπῳ, alteram ἐπὶ τῷ Γανίῳ, quod etiam observant boni doctissimi. Sed iisdem nihil animadverterunt mendum certe gravissimum in Ptolemæo & legendum ἐπὶ τῷ Γανίῳ πεδίῳ. Scripti codices Ptolemæi habent ἀνίῳ cum simplice ν, quod prorsus ad veram lectionem accedit ἀνίῳ. Sine ulla dubitatione ita legendum est. Hypius fluvius ἀπὸ Παιλαίου

Πρα-

Η μὲν γὰρ Πρυσιὰς, Βιθυνίας, ἀπὸ Πρυσίου A
[48] τοῦ Ζιήλαντος Βιθυνῶν βασιλέως, [49] ἡ
[50] καὶ ὁ κτίσαντος ἀνομασθεῖσα· Η ὁ πολίτης,
Πρυσιεύς. [51] Η δὲ Πρῦσα, ἡ αὐτὴ μὲν πόλις μι-
κρὰ τῆς Βιθυνίας, κτίσμα [52] Πρυσίου τοῦ Κύρον πο-
λεμήσαντος· Τὸ ἐθνικὸν [53] Πρυσαεύς, B
ὡς ἀπὸ [54] Νύσσας [55] Νυσσαεύς.

ΠΡΟΧΥΤΗ [56], νῆσος πρὸ τῆς Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν, Προχυτεύς.

ΠΡΥΜΝΗΣΙΑ, πόλις Καρίας, ἣν ἔκτισε Μίμαιθος. Τὸ ἐθνικὸν Πρυμνησεύς, C
ὡς Θεοδοσεύς.

ΠΡΩΑΝΑ, πόλις Θεσσαλικὴ, ἀδιαφόρως λεγομένη. Τὸ ἐθνικὸν Πρωανεύς, ὡς Τυμαῖος, Ἀδανεύς.

ΠΡΩΤΗ, ὀξυτόνως, νῆσος [57] ἀπὸ τῆς D
Σφακτηρίας καὶ Πύλου. Τὸ ἐθνικὸν, Πρωτεύς.

ΠΤΕΛΕΑ, δῆμος Οἰνηίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Πτελεάτης. Τὰ τοπικὰ, Πτελεόθεν, Πτελεῶθε, [58] Πτελεάσιν. Ἔστι καὶ πόλις ἔτσι γὰρ ἡ Ἔφεσος ἐκαλεῖτο. Τὸ ἐθνικὸν, [59] Πτελαῖος. E

ΠΤΕΛΕΟΝ, πόλις Ἰωνίας, καὶ Τρωάδος, καὶ τὸ Πελασγικὸν Ἀχαιῶν, ἀδιαφόρως. Καλεῖται δὲ, ὅτι πολλὰς ἔχει Πτελέας. Ὁ πολίτης, Πτελεάτης, καὶ Πτελεᾶται· Καὶ Πτελεῆς, ὡς Φενεᾶς.

ΠΤΕΡΙΟΝ [60], πόλις Μήδων. Τινὲς δὲ [61] Πτερὰ ἀδιαφόρως, τὴν [62] ἀκρόπολιν Βαβυλῶνος· Λέγεται καὶ γλυκυῶς ἡ [63] Πτελία. Ἔστι καὶ Πτελία, πόλις Σινώπης. Τὸ ἐθνικὸν τῆς Μηδικῆς, Πτελεῖος· τῆς δὲ ἐν τῇ Σινώπῃ, Πτέριος. G

ΠΤΟΛΕΜΑΙΣ [64], πόλις Φοινίκης.

Ἔκα-

eſt urbs Bithyniæ, à Pruſia Zielæ filio, Bithynorum rege, quæ prius Cius vocata. Cujus Civis, Pruſieus. Pruſa vero & ipſa quidem urbs Bithyniæ parva a Pruſia, qui cum Cyro bellum geſſit, condita. Hujus gentile, Pruſaëus, ut a Nyſſa, Nyſſaëus.

PROCHYTE, inſula ante Siciliam. Gentile, Prochytæus.

PRYMNESIA, urbs Cariæ, quam condidit Mimæthus. Gentile, Prymneſieus, ut Theodoſieus.

PROANA, urbs Theſſalica, neutraliter dicta. Gentile, Proaneus, ut Tymeus, Adaneus.

PROTE, accentu acuto, inſula ab Sphacteria, & Pylo. Gentile, Protæus.

PTELEA, populus Oeneidis tribus. Popularis, Pteleaſius. Localia, ex Ptelea, ad Pteleam in Ptelea. Eſt etiam urbs. Sic enim, Epheſus vocabatur. Gentile, Ptelæus.

PTELEUM, urbs Joniæ, & Troadis, & maritimorum Achæorum, neutraliter. Sic vero vocatur, quod multas habeat ulmos. Civis, Ptelcates, & Pteleuſius, & Pteleeis, ut Phenecis.

PTERIUM, urbs Medorum. Aliqui vero Ptera, neutraliter arcem Babylonis vocant. Dicitur etiam Pteria fœminine. Eſt etiam Pteria, urbs Sinopæ. Gentile Medicæ, Pterieus. Ejus vero quæ in Sinope, Pterius.

PTOLEMAIS, urbs Phœnicæ. Prius vero

Ηρακλείων. Memnon. ἡ Πρυσιὰς πρὸς μὲν Νικομήδειαν τῇ παραλίᾳ κεῖται πόλει πλησίον Κίου καὶ Ἀστακηνῆς. Εἰ δὲ ἡ Βιθυνίας βασιλεύσασα τῶν Γαλατῶν τινὰς ἀφαλίζεται ἐξ ἀυτῆς μετοικίσασα. Etymol. M. Πρῦσα vel Πρυσιάδα vocat & eandem putat. ἡ δὲ κτίσα, inquit, ἦν πόλις ἡ νῦν Πρυσιὰς ἡ Πρῦσα. Pretiosam vulgo ἡ νῦν Πρυσιὰς ἡ Πρῦσα. Duas Pruſias ἀκριβέστερον Pruſienſes, non Πρυσιάδας, quod non videntur animadvertiſſe doctiſſimi viri, & nuper de illis Pruſiis Scaliger (Strabo duas Pruſias enumerat, Pruſiadis non meminit.) Πρῦσα πρὸς τῷ Τίου πόλει & Πρῦσα πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ ἔστι. Sed & Pruſiadis meminit, ἡ Λίννικα λίμνη Πρυσιάς ἀναπλέουσα. Salm.

[47] Πρῦσα.] Salm. ad Sol. pag. 877 & 878.

[48] Τοῦ Ζιήλαντος.] Lege, Τοῦ Ζιήλα τοῦ Βιθυνῶν βασιλέως. Hujus ſupra meminit in voce Ζιήλα, & Ζιήλαν nominat, non Ζιήλαντα. Salm.

[49] Η Κίος πρότερον ἐκαλεῖτο.] Non aliter habetur in duobus cod. Palatinæ bibliothecæ. alii κίλαρα vocant. Strabo Κίον. Supra Stephanus Κιλλάν urbis meminit in Theſſalia quæ prius Καλλαν vocabatur. Δελτίῳ πόλις Θεσσαλίας ἔστιν ἣν Βαιωτίαν ἡ κίλαρα καλοῦσιν. Κίον legit Euſtathius. καὶ φησὶ τὴν Πρυσιάδα πρότερον Κίον καλεῖσθαι, quam lectionem alteri præferimus. Κίον urbem hic vocat, cujus & alibi meminit, ut in Βρύλλιον. Βρύλλιον, inquit, πόλις ἐν τῇ Παφλαγονίᾳ. Ἐφησθα δὲ ἐν πέμπτῳ Κίον πόλιν φασὶν εἶναι. Sane hujus urbis quæ vocatur Κίον, alibi mentionem non reperi quam apud hunc auctorem. Idem.

[50] Καὶ ὁ κτίσαντος ἀνομασθεῖσα.] Vide Triſtan. tom. 2 pag. 303 & 305. Vid. & Spanh. pag. 77. Apud Memnonem in Excerpt. pag. 35 in verſione.

[51] Η δὲ Πρῦσα.] Vide Memnonem pag. 91.

[52] Πρυσίου τοῦ Κύρου πολεμ.] Τὰ αὐτὰ Κύρου πολεμήσαντος. In Strabone legitur Κτίσῃ. Salm.

[53] Πρυσαεύς.] Palmerius pag. 337 emendat. Vide Strabonem lib. XII pag. 588.

[54] Πρυσιάς.] Πρυσιὰς apud Mem. pag. 103. Vide Seguin. pag. 168 Πρυσιάν. vult & apud Spanh. Πρυσιάν pag. 892. Πρυσιάν eſt excuſum in Nummo apud Pain. in Theſauro pag. 183.

[54] Νύσσας τοῦ Ἰσσικοῦ.] In Ms. Νίσσης Νισσαῖος.

[55] Νυσσαεύς.] Νυσσαιεὺς ita MSS. & ita legendum. Salm.

[56] Προχύτη.] Vide Plinium pag. 46. Str. lib. v. olim Æneria dicebatur. Vide Voſſ. ad Melam, qui hanc inſulam deſcribit pag. 220.

[57] Ἀπὸ τῆς Σφακτηρίας καὶ Πύλ.] Vide in voce Χαλκίδων.

[58] Πτελεάσιν.] Vide Plinium lib. v cap. XXIX.

[59] Πτελαῖος.] Leg. Πτελεᾶτος.

[60] Πτέριον.] Bochart. pag. 262.

[61] Πτερά.] Heſychius. Πτέρους· Πύργους ἢ ἀναβάθρους ἱερῶν ἢ ἄλλων. Salm.

[62] Ἀκρόπολιν Βαβυλῶνος.] MSS. τὴν ἀκρόπολιν Βαβυλῶνα, mendoſe ut quidem puto. Idem.

[63] Πτελία.] Vide Herod. pag. 31 lib. 1.

[64] Πτολεμαΐς.] Phocas Α'πο pag. 10. Vide Hiſtoricum in Α'κε.

[49] Πρυ-

Ἐκαλεῖτο ἡ πρότερον Ἀκή, ἀπὸ Ἡρακλέους τοῦ ἀ vero Ace vocabatur, a curatione morsus inflicti
θεμίτου δήγματος. [66] Πτολεμαῖος ὁ καὶ Πτολεμαιεύς. Herculi a serpente. Civis, Ptolemaites, & Ptolemæus.

ΠΤΥΧΙΑ, νῆσος πρὸς τῇ Κερκύρᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Πτυχεὺς, ὡς Τρία Τρεύς.

PTYCHIA, insula juxta Corcyram. Gentile Ptychicus, ut Hyria Hyricus.

ΠΥΓΕΛΑ [67], πόλις Ἰωνίας. Ὁ πολίτης, [68] Πυγελεύς. B

PYGELA, urbs Joniæ. Civis, Pygeleus.

ΠΥΓΜΑΙΟΙ, ἔθνος, ἀπὸ Πυγμαίου τοῦ Δώρου, [69] τοῦ Ἐπάφου.

PYGMÆI, gens sic dicta a Pygmæo filio Dori, nepote Epaphi.

ΠΥΔΗΣ, πόλις καὶ ποταμὸς Πισιδίας. Τὸ ἐθνικὸν Πυδήσιος, ὡς Φαγρήσιος, καὶ Μαγνήσιος. [70] Οὗ τὸ Μαγνησία. C

PYDES, urbs & fluvius Pisidiæ. Gentile, Pydesius, ut Phagresius, & Magnesius. Cujus Magnesia.

ΠΥΔΝΑ [71], πόλις Μακεδονίας. Ὁ πολίτης, Πυδναῖος.

PYDNA, urbs Macedoniæ. Civis, Pydnæus.

ΠΥΗΝΙΣ [72], πόλις Κόλχων. Τὸ ἐθνικὸν, Πυηνίτης, τῷ λόγῳ τῶν εἰς ις ληγόντων. D

PYENIS, urbs Colchorum. Gentile, Pyenites, ratione eorum, quæ in *is* desinunt.

ΠΥΘΙΟΝ [73], τὸ πάλαι μεσαίτατον τῆς ἐν Κρήτῃ Γορτύνης. Οἱ κατοικοῦντες Πυθίης, ἤγουν τὸ Πύθιον εἰκοῦντες, ἐν ᾧ Ἀπόλλωνος ἱερόν ἐστι. Καὶ Μακεδονίας Πύθιον, ἐν ᾧ ἄγεται τὰ Πύθια Πτολεμαῖα. Πύθιος οὖν τὸ ἐθνικόν. [74] Καὶ Πύθιον παλαιὸν τῆς Ἀτακηνῆς κόλπου. [75] Οἱ κατοικοῦντες, Πυθιανοὶ καλοῦνται, καὶ Πυθιανὰ ποτήρια. E

PYTHIUM, maxime medius olim Gortynæ in Creta locus. Incolæ, Pythicis, & Pythium incolentes, in quo Apollinis templum est. Etiam Macedoniæ Pythium, in quo Pythia celebrantur. Pythius igitur gentile. Etiam Pythium prope Astacenum sinum. Incolæ, Pythiani vocantur, & Pythiana pocula.

ΠΥΘΟΠΟΛΙΣ [76], Καρίας πόλις, ἡ πρότερον κληθεῖσα [77] Νύσσα. Πυθόπολις, ἀπὸ Πυθοῦς διὰ συναιρέσεως, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ γενικῆς Ἑρμόπολις. Ὁ δὲ Πυθῆς τοσοῦτον [78] πλουτήσαι φασὶ, ὅτι τὸν Ξέρξῃ ὑποδεξάμενος, ἑκάστῳ τῶν στρατιωτῶν ἀνὰ ἓξ Δαρεικοὺς χρυσοῦς παρέσχεν. Ὁ πολίτης, Πυθοπολίτης. [79] Ἔστι καὶ ἄλλη Πυθόπολις Μυσίας. F

PYTHOPOLIS, Cariæ urbs, postea Nysla vocata. *Pythopolis* ἀπὸ Πυθοῦ, accentu circumflexo, ut ab Ἑρμοῦ genitivo, Hermopolis. Pythes vero adeo ditissimus erat, ut cum Xerxem hospitio excepisset, unicuique militum sex Daricos aureos præbuerit. Civis, Pythopolites. Est etiam alia Pythopolis Mysiæ. G

ΠΥΘΩ [80], ἡ ἐν Ἀπόλλωνος πόλις.

PYTHO, Apollinis urbs.

—— [81] Πυθοὶ ἐν [82] ἡγεμονίῃ. —— *Pytho in divina.*

Τὸ ἐθνικὸν [83] Πυθῶος, ὡς Λητὼ Λητῶος· καὶ Πύθις, καὶ Πυθία, καὶ Πυθιὰς, ὡς Ἑλικωνιάς· Καὶ Πύθιον, [84] καὶ πυθιάζειν· Ἀπὸ δὲ τοῦ Πυθοῦς διαλύσεως γινομένης, καὶ [85] Πυθαϊστής. Gentile, Pythous, ut Leto, Letous. Et Pythius, & Pythia, & Pythias, ut Heliconias. Et Pythium, & Pythiazare. Ab Pythæus facta diphthongi solutione, & Pythaïstes. Et locale H

[66] Ἡρακλεῖ.] Leg. ἡρακλεῖ.
[67] Πτολεμαιεύς.] Vide Spanhem. pag. 912.
[68] Πύγελα.] Vide Camerar. in Commentar. utriusque lap. pag. 386. 10.
[69] Πυγμαίος.] Vide Etym. Mag.
[70] Τοῦ ἐπάφου.] Κατώφρα vide in Δωρ. Obiter etiam mendandus Ant. Liberalis Fab. XVI de Pygmæis. Inscriptio habet Οὐνέᾳ male, pro quo scribendum Γίρωνι. Vide Eustath. ad Iliad. Φ pag. 1322. 49. Vide Ælian. de animal. ubi etiam Γιρώνα pag. 906.
[71] Οὗ τὸ μαγνησία.] Lege ἀφ' ἑλκυσθὲν μαγνησία.
[72] Πύδνα.] Marc. Herac. pag. 26.
[73] Πυήνις.] MSS. *Πυλνὶς* sive *Πυλνίς*. Salm.
[74] Πυδνὸν.] Voss. ad Scyl. pag. 14. forte eadem est quæ a Stephano πυλνὶς dicitur.
[75] Πύθιον.] Πύθιον Ptolemæus vocat, non Πύθιον. MSS. τὸν Κρήτης γορτυνίου. non γορτυνίας, uterque autem & ἐν τῇ Πύθιον ἐστί. Salm.
[76] Πυθόπολις.] Vide Trist. t. 1. p. 279.
[77] Καὶ Πύθιον παλαιὸν.] Scrip. ἐν τῷ Πύθιον πάλαι. Ἔστι

Acc. n. Salm.
[78] Καὶ Πύθιον.] In MSS. ἐν τῷ Πύθιον.
[79] Οἱ κατοικοῦντες.] Vide in Θερμῷ.
[80] Πυθόπολις.] Vide Steph. in voce Ἀντιόχεια.
[81] Νύσσα.] Vide quæ diximus ad voc. Νύσσης.
[82] Πλουτήσαι φασὶ.] MS. Πλουτῆσ. mendose. *Salm.*
[83] Ἔστι καὶ ἄλλη Πυθόπολις Μυσίας.] Vide Arist. de Admirand. pag. 111.
[84] Πυθὼ ἡ καὶ Ἀπόλλωνος πόλις.] Πύθων etiam dicta fuit, ut supra, & apud Hieronymum semper Pythium, ac Ptolemæo Πυθία, cujus hæc sunt verba. Φωκίδος Πυθία Δελφοί. Omnino non aliam intelligit, neque aliam intelligere potest. *Salm.*
[85] Πυθοῖ.] Vide Apol. Schol. pag. 23.
[86] Πυθοῦς.] Falcob. ad Nonn. 889.
[87] Ἡγεμονίῃ.] Scripti codices ἡγεμόνῃ. *Salm.*
[88] Πυθῶος.] MSS. ὡς Λητὼ Λητῶος. Forte legendum: τὸ ἐθνικὸν Πυθοῦς ἢ Πυθῶος, ὡς Λητὼ Λητοῦς. Idem.
[89] Καὶ Πυθιάζειν.] Lege καὶ Πυθιάζειν. Idem.
[90] Πυθαϊστής.] Πυθαστὴς melius legeretur. *Idem.*

ξειρής. Καὶ τὸ τοπικὸν, [86] Πυθῶθεν, ὡς δὲ ὦ, ὡς Κριωῶθεν· Καὶ μὴ συγκοπῆς, Πυθόθεν, ὡς Λεσβόθεν. Καὶ Πυθοῖ, τὸ ἐν τόπῳ. Καὶ ἀπὸ τοῦ Πυθὼ Πυθεύς, ὡς Ἐνυὼ Ἐνυεύς· [87] Καὶ ἀπὸ τῆς Πυθῆος γενικῆς Γωνικῆς, Πύθιος, ἐξ ἧς τὸ Πυθίειος· [88] κτητικόν· Καὶ Πυθαεὺς, καὶ Πυθαιεὺς, ὡς Κρησσαεύς.

ΠΥΛΑΙ [89], τόπος Ἀρκαδίας, καὶ Πυλαία. Τὸ ἐθνικὸν, Πυλαιεύς. Λέγεται καὶ Πύλαια τὸ ἐθέτερον, ὅπερ ἐστὶ [90] θυσίας. Καὶ τὸ ἐπίρρημα, Πυλαιεθεν. Τὸ ἐθνικὸν, Πυλάτης. Τὸ θηλυκὸν, Πυλάτις.

ΠΥΛΗΝΗ [91], πόλις Αἰτωλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πυληνεύς. Τὸ θηλυκὸν, Πυληνίς.

ΠΥΛΟΣ, πόλις ἐν Μεσσηνίᾳ. [92] Ἐκαλεῖτο δὲ Κορυφάσιον. Τὸ ἐθνικὸν, Πύλιος, καὶ [93] Πυλαιεύς. Λέγεται καὶ θηλυκῶς, καὶ δεσποτικῶς. Τρία τοίνυν ἐθνικά, Πύλιος, Πυλαιεύς, [94] Πυλίων.

ΠΥΞΙΣ, πόλις ἐν μεσογείᾳ τῆς Οἰνωτρῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Πύξιος.

ΠΥΞΟΥΣ, πόλις Σικελίας, [95] κτίσμα Μιλήτου. Ὁ οἰκήτωρ Πυξούντιος.

ΠΥΡΑΙΑ [96], μοῖρα Θεσσαλίας ὠνομασμένη ἀπὸ Πύρας. Ὁ οἰκήτωρ, Πυραῖος.

ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ [97], ἐν Αἰγύπτῳ κτίσμα, εἰς ὃ λέγεται ἀνηλωκέναι χρημάτων καὶ σκορόδων καὶ τυρῶ πάλαντα μύρια πεντακόσια. Ὠνομάσθησαν δὲ πυραμίδες, ἀπὸ τοῦ πυρῶν, ὃς ἐκεῖ συναγαγὼν ὁ βασιλεὺς, ἔνθεαν ἐποίησε σῖτος καὶ τοῖς [98] Αἰγυπτίοις.

ΠΥΡΑΜΟΣ, ποταμὸς ἐν [99] Μάλλῳ τῆς Κιλικίας. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Λευκόσυρος.

ΠΥΡΑΝΘΟΣ, πόλις μικρὰ, ἢ κώμη Κρήτης πρὸς Γόρτυνα. Οἱ κατοικοῦντες, Πυρανθιεῖς.

ΠΥΡΑΣΟΣ, πόλις [100] Φθίας. Κέκληται

PYTHO, urbs Phocidis. Gentile, Pythius. Et per o mutatum, Python. Et per ei, Pythei. Et per syncopen, Pythi. Et per o mutatum & syncopen

ται δὲ διὰ τὸ τὴν χώραν εἶναι πυροφόρον. Τὸ ἐθνικὸν Πυρασαῖος.

ΠΥ'ΡΓΗΣΣΑ, πολίχνιον Ἰταλίας. Ὁ πολίτης, Πυργησσαῖος.

ΠΥ'ΡΓΟΙ, πόλις Μεσήνης. Τὸ ἐθνικὸν, [1] Πυργίται.

ΠΥΡΗ'ΝΗ [2], ὄρος Εὐρώπης. Καὶ Πυρηναία, πόλις Λοκρίδος.

ΠΥ'ΡΙΝΘΟΣ, πόλις [3] Καρίας. Τὰ ὄς καὶ εἰς α, εἰς εὖς ἔχει τὸ ἐθνικόν.

ΠΥ'ΡΝΟΣ, [4] ὡς Οὖρνος, πόλις Καρίας. Οἱ πολῖται, Πύρνιοι.

ΠΥ'Ρ'Ρ'Α [5], πόλις ἐν Λέσβῳ. Ὁ πολίτης, Πυῤῥαῖος. Ἔστι καὶ κώμη Λιγυστική. [6] Ἔστι καὶ νῆσος.

ΠΥΡΩΝΑΙ'Α, πόλις Λοκρίδος, ἀπὸ Πύρωνος.

[7] Λοκρῶν ἀγυιαὶ, καὶ Πυρωναῖαι νάπαι.

ΠΩ'ΛΙΣ, καὶ Σήνος, πόλις ἐν νήσοις. Ὁ μὲν πολίτης, ὁ δὲ [8] Σηνικός.

A quod regio sit tritici ferax. Gentile, Pyrasæus.

PYRGESSA, parva civitas Italiæ. Civis, Pyrgessæus.

PYRGI, urbs Mesenæ. Gentile, Pyr-
B gitæ.

PYRENE, mons Europæ. Et Pyrenæa, urbs Locridis.

PYRINTHUS, urbs Cariæ. Quæ in *os* & in *a* desinunt, in *eus* habent gentile.

C PYRNUS, ut Urnus, urbs Cariæ. Cives, Pyrnii.

PYRRHA, urbs in Lesbo. Civis, Pyrrhæus. Est etiam vicus Liguriæ. Est etiam insula.

PYRONÆA, urbs Locridis, a Pyro-
D ne.

Locrorum viæ, & Pyronææ silvæ.

POLIS, & Senus, urbs in insulis. Alter quidem Polites, alter Senicus.

...nstravit, hanc phrasin valere; Nam est etiam Φθία ... Θεσσαλίας, uti Steph. in voce Φθία inquit.

[1] Πυργέται.] Apud Strab. sunt Πυργέται pag. 240.

[2] Πυρμήη.] Lege Πυρήνη. vide Eust. ad Dion. pag. 41. ...ene nomen habet teste Silio. Emendandus Agathe... pag. 54. pro τὴν Γνδοβαλέα legendum est τὴν Γδοβ...

[3] Καρίας.] Emend. ad vocem Ὄλυμπον.

[4] Ὡς οὖρνος.] Ὡς Κύρνος.

[5] Πύῤῥα.] Vide Lycoph. Schol. pag. 170. Vide Palm. observ. pag. 118.

[6] Ἔστι καὶ νῆσος.] Insula hæc est Astypalæa, de qua vide Steph. in illa voce.

[7] Λοκρῶν ἀγυιαὶ καὶ Πυρωναῖαι.] Λοκρ. ἀγυιαὶ καὶ Πυρωναῖοι. ita MSS. *Salm.*

[8] Λοκρῶν.] Lycophron, ni fallor.

[9] Σηνικός.] Vide Agath. pag. 68.

P.

'Α'ΒΑ, πόλις πρὸς τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ῥαβαῖος, ὡς Βάββα Βαββαῖος.

Ῥ'ΑΒΑ'ΘΜΩΜΑ [1], πόλις τρίτης Παλαιστίνης, ἡ νῦν Ἀρεόπολις. Ὁ πολίτης, [2] Ῥαβαθμωμηνός.

Ῥ'ΑΒΒΑΤΑ'ΜΜΑΝΑ [3], πόλις τῆς ἐνεινῆς Ἀραβίας. Λέγεται δὲ οὐδετέρως. Τὸ ἐθνικὸν [4] Ῥαββαταμμηνός.

Ῥ'Α'ΒΕΝΝΑ [5], πόλις Ἰταλίας. Ἕρμιππος ὁ Βηρύτιος Ῥούενναν αὐτὴν καλεῖ. Διονύσιος δὲ ἐν ἑκκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς Ἀρχαιολογίας, καὶ πληθυντικῶς, καὶ διὰ τοῦ η, καὶ

Ῥαβάθμωμα.] Scr. Ῥαβάθμωβα. Vide Boch. præf. ad Geog. sac. pag. 12.

[1] Ῥαβαθμωμηνός.] Samf. pag. 56. P. P.

[2] Ῥαββατάμμανα.] Vide Polyb. pag. 414 & 415.

R.

A ABA, urbs ad Jonium sinum. Gentile, Rabæus, ut Babba, Babbæus.

B RABATHMOMA, urbs ertiæ Palæstinæ, quæ nunc Areopolis. Civis, Rabathmomenus.

C RABBATAMMANA, urbs Arabiæ montanæ. Dicitur autem neutraliter. Gentile, Rabbatammenus.

RABENNA, urbs Italiæ. Hermippus
D Berytius Ruennam eam vocat. Dionysius vero libro XVI Romanæ antiquitatis, & pluraliter & per *eta*, & per unum *n* scribit. *Uterque*

[4] Ῥαββαταμμηνός.] Vide Boch. præf. ad Geog. sac. pag. 12.

[5] Ῥάβεννα.] De nominis origine lege si vacat Photium, vel notas Labbei T. P. histor. Byzant. script. pag. 88.

κὴ Φλεγύας. Ἀμφότεροι ἀπὸ Φλεγύου [6] Φλεγύης εἰσὶ καὶ καλέμενον Ῥαβεινόν. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαβεννάτης· περὶ Ἴταλοὺς, Ῥαβεννήσιος.

ΡΑΓΑ [7], πόλις ἐν Μηδίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, ἡ μὲν Ῥαγὲς Ῥάγιος, ἡ δὲ [8] Ῥάγαις Ῥαγαῖος, ὡς Καρχηδών. Ἐκλῃζομένη ὑπὸ Σελεύκου τοῦ [9] Νικάτορος. Ἐκαλεῖτο δὲ Εὐρωπὸς. Μεταονομάσθη δὲ καὶ Ἀρσίκη, διότι Ἀρσάκης βασιλεὺς Περσῶν. Ἔστι νῆσος Λυκίας Ῥὼξ, ἀλλὰ τούτης μὲν τὸ ἐθνικὸν Ῥώξιος. Τῆς δὲ πόλεως, Ῥαγαῖος.

ΡΑΔΑΝΟΥΣΙΑ [10], πόλις Μασσαλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαδανούσιος.

ΡΑΙΑ, πόλις μεταξὺ Σκυθίας καὶ Ὑρκανίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαιεύς.

ΡΑΙΤΟΙ [11], Τυῤῥηνικὸν ἔθνος.

ΡΑΚΕΛΟΣ [12], πόλις Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥακέλιος.

ΡΑΚΩΤΗΣ [13], ἔτως ἡ Ἀλεξάνδρεια πρότερον ἐκαλεῖτο. Ὁ οἰκήτωρ, Ῥακωτίτης.

ΡΑΜΝΟΥΣ [14], δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Ῥαμνούσιος, καὶ Ῥαμνουσία, καὶ Ῥαμνουσὶς. Τὰ τοπικὰ, [15] Ῥαμνουσίθεν, Ῥαμνουσάδε, καὶ Ῥαμνοῦντι.

ΡΑΠΤΑΙ [16], μητρόπολις τῶν ἐν τοῖς Λιβυστίνοις. Οἱ οἰκήτορες, [17] Ῥάπτιοι. Καὶ Ῥάπτα ὄρη, καὶ Ῥάπτος ποταμός. Ἔστι δὲ καὶ Μητρόπολις τῆς Βαρβαρείας, καὶ Ῥάπτα καὶ αὐτὴ καλουμένη.

ΡΑΡΕΝΤΟΣ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαρεντῖνος.

ΡΑΡΙΟΝ [18], πεδίον ἐν Ἐλευσῖνι· καὶ Ῥαρία γῆ. Καὶ Ῥαρίας ἡ Δημήτηρ.

ΡΑΥΚΟΣ, πόλις ἐν μεσογείῳ τῆς Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαύκιος, καὶ Ῥαυκία.

ΡΑ-

que obviam iere Flamio circa Rabennam. Gentile, Rabennates, apud Italos Rabennenſius.

RAGA, urbs in Media. Gentile, quidem ab Ragis, Ragius: a Raga, Rageus, ut Carreus. Condita a Seleuco Nicatore. Vocabatur vero Europus. Transnominata vero eſt etiam Arſace, ab Arſace rege Perſarum. Eſt inſula Lyciæ Rax, ſed hujus quidem gentile, Ragius; urbis vero Rageus.

RADANUSIA, urbs Maſſiliæ. Gentile, Radanuſienſis.

RÆA, urbs inter Scythiam & Hyrcaniam. Gentile, Rææus.

RÆTI, populus Tyrrhenicus.

RACELUS, urbs Macedoniæ. Gentile, Racelius.

RACOTES, ſic Alexandria prius vocabatur. Incolæ, Racotites.

RAMNUS, populus Æantidis tribus. Popularis, Ramnuſius, & Ramnuſia, & Ramnuſis. Localia, ex Ramnunte, ad Ramnuntem, & Ramnunte.

RAPTÆ, metropolis urbium Africarum. Incolæ, Rapſii. Et Raptra, ſtatio, & Raptus fluvius. Eſt etiam Metropolis Barbariæ, Raptra *neutro plurali* & ipſa vocata.

RARENTUS, urbs Italiæ. Gentile, Rarentinus.

RARIUM, campus in Eleuſine. Et Raria terra. Et Rarias Ceres.

RAUCUS, urbs in mediterranea parte Cretæ. Gentile, Raucius, & Raucia.

RA-

6 Φλεγύης.] MSS. habent Φλεγύου. Salm.

7 Ῥάγα.] Straboni Ῥαγαί. Vide lib. 1 p. 41. *Idem.*

7 Ῥάγα.] Bochart. pag. 107. Vide Steph. in voce Ὠρωπός. Samſon. pag. 13. p. 5.

8 Ῥαγαῖος.] Ῥαγεῖος MS. P. *Salm.*

9 Νικάτορος.] Salm. ad Sol. 1197.

10 Ῥαδανουσία πόλις Μασσαλίας.] Hæc eadem videtur urbs, quæ a Steph. Ῥοδανουσία appellatur.

11 Ῥαιτοί.] Ῥαιτοὶ a Romanis vocabantur. *Salm.*

12 Ῥάκελος.] Lycoph. Ῥάκελος. Vide pag. 184 & 183.

13 Ῥακῶτις.] Ῥακωτὶς in Cedreno legitur. *Salm.*

14 Ῥαμνούς.] Vide Boch. pag. 756 de animal. juxta lacum Mareotin. Vide Pintian. ad Plin. 48. Scribe Ῥακῶτις ex Stephano ipſo in Alexand. & Straboniis xvii. plurima Ægypti oppida in is exeunt uti Memphis, Naucratis &c. Scribendum eſt, ut ad vocem Αἰαντ. diximus, Ῥαμνοῦς, qua terminatione hæc civitas etiam Plinio eſt cognita. Hanc Cedrenus Ῥακώτιδα appellavit. Ὃ μὲν πρὶν Ἀλεξάνδρεια καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ βορείου τοπαρχίου, καλούμενον Ἀκρωτήριον, ἔλεγε τὸ μεσαίτατον Ἀλεξανδρείας εἰς ἑῴαν ὄψιν, πάλαι Ῥακῶτις ἐκαλεῖτο. Clem. Alexand. in Protrep. Διὰ μέσης δὲ τῆς ἀνθρωπίδος κατέρχεται ἐπὶ τὸ ἄκρον, ἐπὶ τὸν Ῥακωτικὸν καλούμενον, ἔνθα δὴ καὶ ἱερὸν ὑπῆρχε Σαράπιδος. Hinc videtur fuiſſe promontorium &c. Locus eſt apud Boch. de anim. inc. pag. 339. p. 1.

16 Ῥαπτοί.] Quemadmodum plures Demi a copia fructuum in Attica nomen acceperé, ſic etiam hic a *rhamno*, cujus herbæ deſcriptionem legimus apud veterem poetam, qui agit de plantis ſacris, cujus partem Cl. Voſſius publicavit.

Ῥάμνου τοῖς πανάγροις ἐν ἀκρωτηρίοις πτοιοῦσιν φρυγμοῖσιν ἀκανθώδεα δίκτυλον.
Ὧν ἄρα δὴ ἐπὶ φυλὴν τάδε. σύμπαντες ἐν βουτύλοις πασάζουσι τάδε βώμοις, ὅσσα φιλίζει σελίνα
Δίκτυα) πάντοσε βρυόεντι ἡμὶ μασσῶν ὀρίγανον
Κρομυοπράσῳ. Δαυὶς) ἡ λακρίζουσι κρεμνώδεϊ
Φυτρακαλίδι τε κρανῶν ἐ βάλανοι φύλ' ἀσφόδελον.

17 Ῥαπτιεῖς.] Vide inſcriptionem apud Oct. Falconerium pag. 132, ubi hoc primum adverbium exſtat.

18 Ῥάριον.] Salm ad Sol. 798. Agathem. pag. 62.

19 Ῥάψοι.] Lege Ῥάπτοι, non Ῥάψοι, quod eſt vitium ſcripturæ pro Ῥάπτοι. nam π & φ & τ ſimili modo pronuntiantur ſequente ι. Itaque non inultum intereſt, utro modo legas Ῥάπτοι an Ῥάψοι. illud eſt ἀνάλογον, hoc ex vitio ſcripturæ natum eſt. Sed plus legi Ῥάπτοι. Salm.

28 Ῥάριον.] Pauſan. in Atticis & Heſychius.

ΡΑΦΑΝΕΑΙ, πολίχνιον Συρίας. Ο' Α πολίτης, ΤΥ Ρ'αφανεώτης. Τῶν εἰς ωτης ἐθνικῶν τὰ πολλὰ τὸ ι ωμὸν ἔχει· Πηλιώτης, Φθιώτης. Σπάνια δὲ τὸ ε, ὃ ὀφείλον λύεσθαι διὰ τῆς αι, Ἡρακλεώτης, ἄτω καὶ Ρ'αφανεώτης.

RAPHANEÆ, oppidulum Syriæ. Civis, Raphaneotes. Plerique gentilium, in *otes* definentium, *i* ante *o* magnum habent. Ut Peliotes, Phthiotes. Rara *e*, ac fere a diphthongo *ei* correpta. Ut Heracleotes, sic etiam Raphaneotes.

ΡΑΦΕΙΑ [20], πόλις Συρίας. Ο' πολίτης, Ρ'αφιώτης· Ε'πλήθη δὲ ἀπὸ τῆς ἱστορίας, φασὶ τὸν [21] Διόνυσον.

RAPHEA, urbs Syriæ. Civis, Raphiotes. Sic vero vocata fuit ab historia Bacchi.

ΡΕΑΤΙΟΝ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Ρεατῖνος, ὡς ἀπὸ Ρήγιον Ρηγῖνος.

REATIUM, urbs Italiæ. Gentile, Reatinus, ut Regium Reginus.

ΡΕΜΟΥΡΙΑ, πόλις πλησίον Ρώμης. Τὸ ἐθνικὸν Ρεμυριάτης, καὶ Ρεμυριανός.

REMURIA, urbs prope Romam. Gentile, Remuriates, & Remurianus.

ΡΕΣΑΛΑ, πόλις Ὀμβρικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Ρεσαλλῖνος, τῷ τῆς χώρας ἔθει.

RESALA, urbs Umbricorum. Gentile, Resalenus, regionis consuetudine.

ΡΕΣΙΝΑ [22], πόλις περὶ τὸν Ἄβορον ποταμόν. Καὶ ἡ μὲν ὡς Αἴγινα τονηθείη, τὸ ἐθνικὸν Ρεσιναίτης· Εἰ δὲ ὡς Τέρινα, Ρεσιναῖος· [23] Ρεσιναίτης δὲ ἄμεινον.

RESINA, urbs circa Aborum fluvium. Et hæc quidem ut Ægina accentum habuerit; gentile, Resinates. Quod si, ut Terina, Resinæus. Resinates vero melius.

ΡΗΒΑΣ [24], ποταμὸς παρὰ τὸν Πόντον. Ἔστι καὶ χώρα, ἀφ' ἧς τὸ ἐθνικὸν [25] Ρηβαῖοι.

REBAS, fluvius juxta Pontum. Est etiam regio, cujus gentile, Rebæi.

ΡΗΓΙΟΝ [26], πόλις Ἑλληνίς. Ο' πολίτης, Ρηγῖνος. Τὸ θηλυκὸν, Ρηγίνη· Καὶ ῥήγινον, τὸ ἀθέτερον.

REGIUM, urbs Græca. Civis, Reginus, fœmineum, Regine. & Reginum neutrum.

ΡΗΓΜΑ [27], πόλις, ὡς Ἅρμα. Καὶ κόλπος Ρῆγμα, περὶ τὸ Περσικὸν κόλπον. Τὸ ἐθνικὸν Ρηγμαλίτης.

REGMA, urbs, ut Harma. Et sinus Regma, circa Persicum sinum. Gentile, Regmatites.

ΡΗΝΗ [28], νῆσος μικρὰ, πλησίον Δήλου. Λέγεται καὶ Ρήνεια, καὶ Ρηναία, καὶ Ρήνη, καὶ [29] Ρηνία.

RENE, insula parva prope Delum. Etiam Renis, & Renæa dicitur, & Renæus, & Renius.

ΡΗΝΟΙ [30], ἔθνος παροικοῦν τῷ Ρήνῳ τῷ ποταμῷ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ καλούμενοι.

RENI, gens, fluvium Renum accolens; & ab ipso nomen fortita.

ΡΗΓΙΛΛΟΣ [31], Σαβίνων πόλις.

REGILLUS, Sabinorum urbs.

ΡΙΖΗΝΙΑ, πόλις Κρήτης. Ο' πολίτης, Ριζηνιάτης.

RIZENIA, urbs Cretæ. Civis, Rizeniates.

ΡΙΖΙΣ, ἄκρα μεγάλη, ἣν οἰκοῦσι Τρωγλοδύται. Οἱ κατοικοῦντες, Ριζῖται· Καὶ Ρίζις, Ρίζιος, [32] Ριζιανὸς, ὡς Φασιανός.

RIZIS, promontorium magnum, quod habitant Troglodytæ. Incolæ, Rizitæ. Est & Rizis, Rizius, Rizianus, ut Phasianus.

ΡΙΖΟΥΣ, πόλις Θεσσαλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ριζουντῖνος.

RIZUS, urbs Thessaliæ. Gentile, Rizuntius.

ΡΙΖΩΝ [33], πόλις Ἰλλυρίας, καὶ ποταμὸς

RIZON, urbs Illyriæ, & fluvius ejus-

[20] Ραφανεώτης ἡ εἰς ωτης &c.] Similem exhibet canonem in voce Ἀζηνία.

[21] Διόνυσον.] Vide Trist. tom. pr. pag. 733. Vide Palmer. ad Pol. pag. 388 & Etymol. Mag. auct. in ἰσφὰ.

[22] Ρῆσινα.] Vide an non sit eadem, de qua Spanh. pag. 713 & 899.

[23] Ρεσιναίτης &c.] Vide Trist. tom. 2 pag. 591. Vide etiam Golii notas ad Alfrag. pag. 243. Antiochus Resinatensis Conc. Nicænum pag. 212. tom. 11.

[24] Ῥῆβας.] Eust. ad Dionys. pag. 105.

[25] Ῥηβαῖοι.] Ῥηβαῖος vide in Ἀβάρις.

[26] Ῥήγιον.] Eust. ad Dionys. pag. 48.

[27] Ῥῆγμα.] Vide Heideggerum pag. 692.

[28] Ῥήνη νῆσος.] Urbem vocat Hesychius. Ῥήνη πόλις μετὰ τὸ πόλις, ita apud eum legend. *Salm.*

[29] Ῥηνία.] Vide Trist. tom. 2 pag. 456. & Schol. Theocriti pag. 137.

[30] Ῥήνοι.] Vide quoque Cas. ad Athen. pag. 307. 33.

[31] Ῥῆγιλλος.] Ῥῆγιλλος ut τόπος, qui illorum accolunt. *Salmasius.*

[32] Ῥιζιανός.] Vide Julian. Apost. pag. 181.

[33] Ῥιζών.] Ῥιζῶνα Philost. vide Paul. pag. 834.

[34] Ῥιζιανός.] Vide Æliani sciem contra Alanos. pag. 101. Rixana apud Marc. Herac. pag. 62. Vide Ptolemæum lib. IV cap. XXI. cujus locus emendatione indiget. Male Bojamba pro Cojamba, quod habet Marc. Herac. pag. 55. nisi emendaverim in Ἡσσαμα.

[35] Ῥίζων.] Vide Hol. ad Paul. pag. 122.

τῶν ὁμώνυμον. Ὁ πολίτης, Ῥιζωνίτης.

Ῥ Ι Θ Υ Μ Ν Ι Ά, πόλις Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν [34] Ῥιθυμνιάτης, καὶ Ῥιθύμνιος.

Ῥ Ι Ν Ο Κ Ο Ύ Ρ Ο Υ Ρ Α [35], πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ τῶν εἰσωκισμένων ἐκεῖ τῶν παλαιῶν ἀνθρώπων, [36] τῶν ῥῖνας ἠκρωτηριασμένων, ὅτω καλουμένῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ῥινοκορουρεύς, καὶ [37] Ῥινοκορουρείτης.

Ῥ Ί Ο Ν [38], πόλις Μεσσηνίας, ἡ Ἀχαΐας. [39] Καὶ ἄλλη Αἰτωλίας, ἡ καὶ Μολυκρία καλεῖται.

Ῥ Ι Π Α Ί Α [40], ὄρος Ὑπερβορείων. Τὸ ἐθνικὸν Ῥίπαιος, ἐξ οὗ ἀπάγωγον τὸ [41] Ῥιπαῖος.

Ῥ Ί Π Η, Ἀρκαδικὴ πόλις, βαρυτόνως. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥίπαιος ὁμοίως.

Ῥ Ο Β Ε Ι Α [42], ἀφ' ἧς τὸ ἐθνικὸν Ῥοβειάτης, καὶ Ῥοβείτης· Καὶ κατ' Ἀλέλυσιν, [43] Ῥοβηίτης.

Ῥ Ο Δ Α Ν Ο Υ Σ Ί Α [44], πόλις ἐν Μασσαλίᾳ. Ὁ πολίτης, Ῥοδανούσιος· Καὶ τὸ θηλυκὸν, Ῥοδανουσία.

Ῥ Ό Δ Α Ι, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥοδαῖος.

Ῥ Ό Δ Η [45], πόλις Ἰβηρίας. Τὸ ἐθνικὸν Ῥόδειος, ὡς Μενδαῖος, Ἰουδαῖος.

Ῥ Ο Δ Ί Α [46], πόλις Λυκίας. Τὸ ἐθνικὸν Ῥόδιος, Ῥόδιος· καὶ τῆς Ῥόδης, Ῥόδιος. Ἄμεινον δὲ τὸ Ῥόδιος.

Ῥ Ό Δ Ο Η [47], πόλις Ἰνδική. Τὸ ἐθνικὸν Ῥοδοήτης, ὡς Ἀρσινοήτης.

Ῥ Ό Δ Ο Π Η [48], πόλις Ἰωνίας. Τὸ ἐθνικὸν Ῥόδοπος, ὡς Σινωπός.

Ῥ Ό Δ Ο Σ [49], νῆσος ἐπιφανεστάτη. Ἐκαλεῖτο

A ejusdem nominis. Civis, Rizonites.

RITHYMNIA, urbs Cretæ. Gentile, Rithymniates, & Rithymnius.

RINOCURURA, urbs Ægypti, ſic vocata ab hominibus, qui illuc olim in co-
B loniam miſſi fuere, nares mutilati. Gentile, Rinocururæus, & Rinocururites.

RIUM, urbs Meſſenæ, vel Achaiæ. Et alia Ætoliæ, quæ etiam Molycria vocabaC tur.

RIPÆA, mons Hyperboreorum. Gentile, Ripæus, cujus derivativum Ripæus.

RIPE, Arcadica urbs, accentu gravi.
D Gentile, Ripæus, ſimiliter.

ROBEA, a qua gentile, Robeates, & Robetes. Et per dialyſin, Robeites.

RODANUSIA, urbs in Maſſilia. Civis, Rodanuſius. & fœmineum, Roda-
E nuſia.

RODÆ, urbs Italiæ. Gentile, Rodæates.

RODE, urbs Iberiæ. Gentile, Rodæus, ut Mendæus, Judæus.

RODIA, urbs Lyciæ. Gentile, Rodias, Rodicus. Et Rodæ, Rodeus. Sed meF lius, Rodiæus.

RODOE, urbs Indica. Gentile, Rodoëtes, ut Arſinoëtes.

RODOPE, urbs Joniæ. Gentile, Rodopeus, ut Sinopeus.

RODUS, inſula clariſſima. Vocabatur
G Ophinſ-

[34] Ῥιθυμνιάτης.] In voce Νικαιεὺς eſt Ῥιθυμνιάτης.

[35] Ῥινοκόρουρα.] Schottus ad Photii Bib. emendat & ſupplet locum. Cedreno etiam urbs Ægypti pag. 11.

[36] Τῶν Ῥῖνας.] Vide Strabonem & Syritam ad Anton. Itin. pag. 303.

[37] Ῥινοκορουρείτης.] Vide Herculem Ῥινοκολούρου apud Pauſ. pag. 578.

[38] Ῥίον.] In Peloponneſo Ῥίον & Ἀντίῤῥιον. emend. Agathemerus pag. 16.

[39] Καὶ ἄλλη Αἰτωλίας, ἡ καὶ Μολυκρία.] MSS. P P. ἡ καὶ Μολυκρικὴ ἐκαλεῖτο. Lego Μολύκριον, non Μολυκρικήν, ut etiam Strabo appellat. Sed hic omnino ſciendum, an duo fuerint Ῥία, Ῥίον Achajæ & Ætoliæ. Rium Ætoliæ ut diſtingueretur ab Achaico, vocabatur Ἀντίῤῥιον & Ῥίον Μολυκρικὸν ab urbe vicina Molycria. Apud Strabonem lib. 8. illud Ætoliæ Ἀντίῤῥιον, Ῥίον Μολύκριον eſſe vocatum ſcribit Μολυκρίας & Μολυκρικὸν, ſed conjunctim Μολύκριον Ῥίον & Μολυκρικὸν Ῥίον idem, & hinc apparet, quam falſa ſit vulgata lectio. Forte etiam apud Strabonem legendum Μολυκρικόν. Hæc non ſatis ſana ſunt & ſincera. Annotat Ῥίον eſſe. Urbs Ætoliæ non Ῥίον ſed Ἀντίῤῥιον vocabatur, ἐν μεσογείᾳ τῆς Αἰτωλίας teſte Strabone lib. 8. Sed non dubium eſt, quin vetus lectio vera ſit, καὶ Μολυκρικόν, falſa autem vulgata Μολυκρία. nec enim videtur eadem Rhium & Molycria, imo Μολύκριον prope Ῥίον collocat Strabo, ut omnino non poſſit eſſe eadem. *Salm.*

[40] Ῥίπαια.] Vide Salm. ad Sol. pag. 206.

[41] Ῥίπαιος.] Ῥίπαιος in ſing. Soph. Schol. 140.

[42] Ῥόβεια.] Nihil Epitomator, an urbs, an regio, an caſtellum vel aliud aliquid ſit: nos tamen conjicimus eſſe oppidum, ab Aſſyrio conditum. Geor. Cedrenus in Epit. Hiſt. Ἐν τούτῳ ἐβασίλευε Ἀσσυρίων, ὃς οἰκίσας τὴν Νινευΐ, καὶ τὴν Ῥόβηθ, καὶ τὴν Χαλάνην πόλεις.

[43] Ῥοβηίτης.] Legit ὁ καὶ Ἀλέλυσιν Ῥοβείτης. Salm.

[44] Ῥοδανουσία.] Πόλις Μασσαλίας ut ſcribit in Ῥοδανουσία. Vide Meurſ. Crit. part. 2. pag. 7.

[45] Ῥόδη.] Scaliger alicubi notat Stephano dici Ῥόδη, quam Ῥόδη Latini Rodiam vocant. Strabo autem Ῥόδιόν πτίλιν. An ita hic legerit, an potius ſit ejus μνημονικὸν ἁμάρτημα, neſcio. In numero multitudinis ſimilis hujus urbis nomen exprimitur *Rudiæ*. Inde Ennius Rudinus & Rudius dictus. *Salm.*

[46] Ῥόδια.] Vide Spanh. pag. 784 & 279. Diodor. apud Meurſ. in Rhodo pag. 11. κατοικοῦσι δὲ οἱ Ῥόδιοι τὴν νῆσον.

[47] Ῥόδη.] Hujus meminit Dionyſ. Baſ. lib. III. Vide in voce ζειζῶν. & Nonnus lib. XXVI pag. 446.

[48] Ῥόδοπος πόλις Ἰωνίας.] Thraciæ apud Philoſt. pag. 652.

[49] Ῥόδος.] Vide hujus loci inſignem deſcriptionem apud Euſtath. in Dionyſ. pag. 72.

[50] Ὀφιου-

λείται [47] Ὀφίσσα, καὶ Αἰθραία. Οἱ κα- A Ophiſſa, & Æthræa. Incolæ, Æthræi, & Rodii, & Rodia.
τοικοῦντες, Αἰθραῖοι, καὶ Ῥόδιοι, καὶ Ῥοδία.

ΡΟΔΟΥΝΤΙΑ, χωρία πλησίον [48] Οἴτης. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥοδούντιος. Τὸ δὲ ἕτερον, Ῥοδούντιον ἔπος.

RODUNTIA, regio prope Oeten. Gentile, Roduntius. Neutrum Roduntium carmen.

ΡΟΔΟΥΣΣΑ [49], πόλις τῆς Ἀργείας. B Τὸ ἐθνικὸν Ῥοδύσσιος, ὡς Πιτυύσσιος, καὶ Ῥοδυσσαῖος.

RODUSSA, urbs Argiæ. Gentile, Roduſſius, ut Pityuſſius, & Roduſſæus.

ΡΟΕΞΟΣ, ὅρμιον Κιλικίας ὑπὸ τὰς Σελάς [50] καὶ Σάρα ποταμόν. Τὸ ἐθνικὸν Ῥοῖξος, καὶ Ῥοιξίτης. C

ROEXUS, navale Ciliciæ ad oſtia Sari fluvii. Gentile, Rœxius, vel Rœxites.

ΡΟΙΤΕΙΟΝ [51], Ὄρος ἄκρον εἶναί φασι. Καὶ πόλις δέκα τῆς Τρωάδος. Ὁ πολίτης Ῥοίτειος, καὶ Ῥοιτεὰς, καὶ Ῥοιτὶς διὰ τοῦ ι.

ROETEUM, Orus promontorium ait eſſe. Et eſt vero urbs Troadis. Civis, Rœteus, & Rœteas, & Rœtis per *i*.

ΡΟΙΤΙΑ, πόλις Βακτρων. Τὸ ἐθνικὸν Ῥοίτιος, ὡς Ἄρειος. Καὶ Ῥοιτιανὸς, ὡς D Βακτριανός.

ROETIA, urbs Bactrorum. Gentile, Rœtienus, ut Arienus. Et Rœtianus, ut Bactrianus.

ΡΟΝΔΑΙΟΙ [52], ἔθνος Θρᾴκιον.

RONDÆI, gens Thracia.

ΡΟΞΟΝΟΚΑΙΑ, πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Ῥοξονοκαίτης, καὶ Ῥοξονοκαιάτης, καὶ Ῥοξονοκαῖος. E

ROXONOCÆA, urbs. Gentile, Roxonocæus, & Roxonocæates & Roxonocæanus.

ΡΟΠΕΙΣ [53], ἔθνος, ἃ μέμνηται Φαβωρῖνος ἐν Ἐπιτομῇ τετάρτῃ τῆς Παμφυλίας.

ROPEIS, gens, cujus meminit Phavorinus in Epitome quarta Pamphyliæ.

ΡΥΒΔΟΣ, φρούριον Σικελίας. Τὸ κτητικὸν Ῥυβδαῖος.

RYBDUS, caſtellum Siciliæ. Gentile, Rybdius.

ΡΥΓΧΑΙ, χωρίον Εὐβοίας. Τὸ ἐθνικὸν Ῥυγχαῖος. F

RYNCHÆ, regiuncula Eubœæ. Gentile, Rynchæus.

ΡΥΜΗ, ὁ στενωπός. Τὸ τοπικὸν, Ῥυμαῖος. ἢ Ῥυμίτης.

RYME, angiportus. Locale, Rymæus, vel Rymites.

ΡΥΝΔΑΚΟΣ [54], πόλις μεταξὺ Φρυγίας καὶ Ἑλλησπόντου. Οἱ κατοικοῦντες Ῥυνδακηνοὶ, G ὡς Κυζικηνοί. Λέγεται καὶ ἀπὸ τοῦ Ῥύνδακος ποταμοῦ. Θηλυκὸν Ῥυνδακὶς, καὶ Ῥυνδακίτης.

RYNDACUS, urbs inter Phrygiam, & Helleſpontum. Incolæ, Ryndaceni, ut Cyziceni. Dicitur etiam a Ryndacus, fœmininum Ryndacis, & Ryndacites.

ΡΥΠΑΙ [55], πόλις Ἀχαϊκή. Λέγεται καὶ Ῥύπη, ἐξ ἧς τὸ Ῥυπαῖος. Ὁ πολίτης, Ῥύψ. Ἐθνικὸν [56] ἀπὸ τοῦ Ῥύπες Ῥυπικόν. H

RYPÆ, urbs Achaïca. Dicitur etiam Rypæe, unde Rypæus. Civis Ryps. Pefleſſivum a Rypes, Rypicum.

ΡΥΤΙΟΝ [57], πόλις Κρήτης. Ὁ πολίτης, Ῥύτιος. Τῆς δὲ Ῥυτίας, Ῥυτιασεύς, ὡς Ἁλικαρνασσεύς.

RYTIUM, urbs Cretæ. Civis, Rytieus. A Rytiaſſus autem Rytiaſſeus, ut Halicarnaſſeus.

ΡΩΓΑΝΗ [58], πόλις ἐν τῇ Ἰνδικῇ.

ROGANE, urbs in India.

ΡΩΓΗ, νῆσος ὑπὸ τὴν Λυκίαν. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥωγεύς. I

ROGE, inſula ad Lyciam. Gentile, Rogæus.

ΡΩΓΜΟΙ, Κιλικίας ὅρμιον. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥωγμίτης.

ROGMI, Ciliciæ navale. Gentile, Rogmites.

Ῥ Ω'-

RO-

[47] Ὀφίσσα.] Vide Euſeb. pag. 100 & Scal. ad ipſum pag. 22.

[48] Οἴτης.] Οἴτης eſt caſus rectus.

[49] Ῥόδυσσα.] Citatur hæc urbs in voce Σχοῖνος.

[50] Τῆς Σάρα &c.] De fluvio ilio etiam eſt mentio in Σάρος, niſi fallor.

[51] Ῥοίτειον.] Vide Schol. Apol. pag. 95.

[52] Ῥόνδαιοι.] Iidem videntur Γόνδαι appellari a Steph. Vide illam vocem.

[53] Ῥόπεις.] Ὑόπεις eſt in Ἐνόπη. Videtur hinc illorum urbem Ῥόπιον dictam.

[54] Ῥυνδακηνοὶ.] Apol. Sch. pag. 120.

[55] Ῥύπαι.] Vide Etymol. Magnum in voce Ἀῤῥοπία. & Salm. poſt Steph. ſuum pag. 335.

[56] Ἀπὸ τοῦ Ῥύπες Ῥυπικόν.] Lege ἀπὸ τοῦ Ῥύπος Ῥυπικόν. Salm.

[57] Ῥύτιον.] Vide Falcob. ad Nonnum pag. 879. 237. 19.

[58] Ῥωγάνη.] Ῥέκδηκε apud Marc. Herac pag. 62.

[59] Ῥώ-

Ρ Ω Μ Η [62], πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Ῥωμαῖος, ὡς Θηβαῖος. Καὶ Ῥωμαῖος, καὶ Ῥωμαΐς.

ROMA, celeberrima urbs Italiæ. Gentile, Romanus, ut Thebanus. Et Romana & Romaïs.

Ρ Ω Μ Υ Λ Ι Α, ἡ ἐν Ἰταλίᾳ Σαυνιτῶν πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥωμυλιάτης.

ROMYLIA, Samnitum in Italia urbs. Gentile, Romyliates.

Ρ Ω Ν [63], πόλις ἡ Γανδαρικῆς Σκυθίας. Τὸ ἐθνικὸν Ῥώνιος, ἡ Ῥωνίτης, ὡς Θεωνίτης.

RON, urbs Scythiæ Gandaricæ. Gentile, Ronius, vel Ronites, ut Theonites.

Ρ Ω Σ Ο Σ, τὸ ἐθνικὸν, Ῥώσιος. Ἀλλὰ καὶ [64] Ῥωσεύς, ὡς ἀπὸ Ταρσοῦ Ταρσεύς. Καὶ τὸ κτητικὸν, Ῥωσικός. [65] Ῥωσικὸς Σκόπελος.

ROSUS. Gentile, Rosius. Sed & Roseus, ut a Tarsus, Tarseus. Et possessivum Rosicus. Rosicus Scopulus.

[62] Ῥώμη] Salm. ad Solin. vocis originem refert pag. 6. Vide Trist. in pag. 273.

[63] Ῥών] Ῥῶνι Ῥώς Russia Russè Const. de administ. Imperii pag. 8, 9.

[64] Ῥωσεύς] Vid. Holst. ad Paul. pag. 187.

[65] Ῥωσικὸς] Ῥῶσος portus apud Polyæn. pag. 286. Apud Strab. Ῥωσεῖς. Vide pag. 517. lin. 26. Vide Athenæum.

Σ. S.

Σ

Σ Α Β Α Ι [1], πόλις μεγάλη, πλησίον τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης, καὶ Φρέαρ. Τὸ ἐθνικὸν, ἡ πόλεως καὶ τοῦ Φρέατος Σαβαῖοι. Καὶ θηλυκῶς Σαβαία. [2] Καὶ τὸ κτητικὸν Σαβαϊκὸν, ὡς ἀπὸ τοῦ Σπάρτης Σπαρτιακόν.

S

A B Æ, urbs magna prope mare rubrum, & castellum. Gentile urbis & castelli, Sabæi. Et femininè Sabæa. Et possessivum Sabæïcum, ut ab Sparta, Spartiacum.

Σ Α Β Β Α Τ Ι Α, κώμη Κελτική. Τὸ ἐθνικὸν Σαββαϊανός, καὶ Σαββάτιος.

SABBATIA, vicus Celticus. Gentile, Sabbatianus, & Sabbatius.

Σ Α Β Ι Ν Ο Ι [3], Ἰταλικὸν ἔθνος. Τὸ θηλυκὸν Σαβῖνη, καὶ ὅπι τὸ γυναικὸς, καὶ ὅπι τὸ χώρας.

SABINI, Italica gens. Femininum Sabina, & de muliere, & de regione.

Σ Α Β Ο Ι [4], ἔθνος Φρυγίας. Λέγονται καὶ αὐλητὰς Βάκχους οὕτω Φρυξί.

SABI, gens Phrygiæ. Dicuntur etiam pro Bacchis apud Phrygas.

Σ Α Β Ω [5], πόλις μεγάλη πέραν τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Οἱ πολῖται, Σαβαῖοι.

SABO, urbs magna ultra mare rubrum. Cives, Sabæi.

Σ Α Γ Α Λ Α Σ Σ Ο Σ [7], πόλις Πισιδίας. [8] Λέγε-

SAGALÁSSUS, urbs Pisidiæ. Dicitur

[1] Σαβαί.] Videtur distinguere τὸ μὲν πόλιν & τὸ φρέαρ. tamen ex iis Agatharchidæ colligas non esse diversa. nam urbs in colle non magno sita erat, τὸ δὲ τῶν Σαβαίων ἄστυ ἐπὶ πολὺν ἔλους ἐκτεταμένου δηλοῖ ἐπ' ἔρους ἱσταμένη μεγάλου πολὺ πρόκειται τῆς ἐρυθρᾶς τοῦ Ἀραβίου, ὁ πελάγους Σάλμας. Salm.

[2] Σαβαϊκὸν &c] Cedrenus Σαβεϊκόν. Vide in Μεγὼ. Vide Salm. ad Sol. pag. 491. Hæc de Arabico sive Æthiop. oppido sunt accipienda Salm. pag. 492.

[3] Καὶ τὸ κτητικὸν.] Salm. ad Sol. pag. 492.

[4] Σαβῖνοι.] De Sabinorum nomine, genere ac finibus lege Cluverium It. ant. lib. 11.

[5] Σάβοι. . Βάκχοι οὕτω Φρυξί.] Hesychius. Φρυξὶ δ' ὁ Διόνυσος ἴακχος Σαβάζιος λέγεται. Sed hæc, quæ nominat ἔθνος Θρᾳκικὸν, ii sunt Phrygiæ tane cum negligentiæ hoc loco nemo exculaverit. Scholiastes Aristophanis Thracum lingua Sabos appellari tradit, non Phrygum. Σαβάζιον, inquit, ὁ Διόνυσος οἱ Θρᾷκες καλοῦσι, καὶ Σαβοῦς τοὺς ἱερεῖς αὐτοῦ. Salm.

[6] Σαβοῦ.] Vide Casaub. ad Strab. lib. x pag. 161. pro edit.

[7] Σαγάλασσος.] Salm. ad Sol. pag. 491.

[8] Σαγαλάσσου.] De gentilibus vide in Βάτ. & Κώβ. & Χαμψώ.

[2] Σαγαλάσσου.] Vide Trist. t. p. 560.

[1] Λίγιλλα καὶ Σέλγησσος. Τὸ ἐθνικὸν, [2] Σαγαλασσεύς, καὶ [3] Σαγαλασσηνός.

ΣΑΓΑΡΤΙΑ, χερρόνησος [4] περὶ τὴν Κασπίαν θάλασσαν. Τὸ ἐθνικὸν, Σαγάρτιοι.

ΣΑΓΓΑΡΙΟΣ [5], [6] ποταμὸς τῆς κάτω Φρυγίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σαγγάριος. πρόφθη πρὸ τούτου [7] παρὰ τοῖς ὕστερον καταληφθείς.

ΣΑΓΟΥΝΤΟΣ [8], πόλις ἐν Ἱσπανίαις. Οἱ πολῖται, Σαγουντῖνοί.

ΣΑΔΑΛΙΣ, Αἰγυπτία πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Σαδαλίτης.

ΣΑΞΟΙ [9], ἔθνος περὶ τὸν Πόντον.

ΣΑΙΔΗΝΗ, ὄρος Κύμης. Τὸ ἐθνικὸν Σαιδηνός, καὶ Σαιδηνὴ ἡ χώρα.

ΣΑΙΞΑΙ [10], ἔθνος περὶ τὸν Ἴστρον.

ΣΑΪΣ [11], πόλις Αἰγύπτου· Κλίνεται δὲ Σάϊος, οἷος Μέμφεως. Καὶ κτητικὸν Σαϊκός, καὶ Σαΐα, καὶ Σαΐτης νομὸς, καὶ ὁ πολίτης Καὶ ἡλικὸν, Σαϊτικόν· Τὸ θηλυκὸν, Σαΐτις, καὶ Σαϊτίνης.

ΣΑΚΑΙ, ἔθνος Τοὺς Σκύθας οὕτω φασί. Τὸ θηλυκὸν, [12] Σάκις.

ΣΑΚΟΣ κώμη τῆς ἐν Λακεδαίμονι Πιερίας, ἀπὸ τοῦ πλήθους. ἐπὶ τοῦτο δὲ ἐφεύρηται. Τὸ ἐθνικὸν, Σάκιος.

ΣΑΚΧΗΝΟΙ [13], ἔθνος Ἀραβίου.

ΣΑΛΑΜΙΟΙ, ἔθνος Ἀράβων. Σάλαμα δὲ, ἡ εἰρήνη. Ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ τοῦ [14] ὑποσπόνδοι γενόμενοι [15] τοῖς Ναβαταίοις.

ΣΑΛΑΜΙΣ [16], ἡ πρὸς τῇ Ἀττικῇ νῆσος, καὶ πόλις. Ὁ πολίτης Σαλαμίνιος, καὶ Σαλαμινία.

ΣΑΛΑΓΓΟΣ, ὡς πέλαγος, ἔθνος Γαλλίας. [17] Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον ἔθνος Ἰνδικόν.

ΣΑΛΑΡΣ, ὡς Μάκαρς, νῆσος Λιβύης. Τὸ ἐθνικὸν [18] Σαλάρος, ὡς Τιρύνθιος.

ΣΑΛΓΑΝΕΥΣ [19], μεταξὺ τῆς Χαλκίδος ἐστὶ

[1] Λίγιλλα καὶ Σέλγησσος.] Forte legendum λίγιλλα ἐκ Σιγιλλῶν. Salm.

[2] Σαγαλασσεύς.] Lucian. pag. 688.

[3] Σαγαλασσηνός.] Vide Urlin. notas ad Pol. leg. pag. 185.

[4] Περὶ τὴν Κασπίαν.] Λίαν MS. Salm.

[5] Σαγγάριος.] Vami Σαγγάριος quidam nominatur, ut ex Etym. Magno discere licet. Idem.

[6] Σαγγάριος.] Agathem. male, ut puto, Σάγγαρις pag. 55.

[7] Πεπεμψὶ &c.] Fluvii descriptionem accuratam videsquod Livium lib. xxxvii. Strab. lib. 12. cjus etiam meminit Themistius orat. viii. Eust. ad Dionys. pag. 105. lcq.

[8] Σάγουντος.] Pro Σάγουντος Boch. de Animal. 384.

[9] Σάξοι.] Σάξοι habet Ms. Salm.

[10] Σάιξαι.] Σάιξαν MSS. & ita legendum. Idem.

[11] Σάϊς.] Text. Hist. Chil. pag. 92.

[12] Σάκις.] Lege Σακαῖς Salm.

[13] Σακχηνοί.] Cippeum in vico illo Laconico invenerat, cui fulebant inscribere A primam suæ regionis literam. Eustath. ad Iliad. B ἱστόρησε δὲ ὁ Λακεδ. Vide Meurs. Lac. 96.

[14] Σάκχηνοι.] Saccuni dicuntur in vetustis barbarolat. pro Sacchemi nam ita ille barbarus solet mutare e in i, ut Crita pro Creta Salm.

[15] Σάκχηνοι.] Vide in voce Ἄσκηνοι.

[16] Ἔστι τοῦ ὑποσπόνδοι γεγενῆσθαι.] Sc. ἔστι τοῦ ὑποσπόνδοις γενέσθαι, non γεγενῆσθαι. Salm.

[17] Τοῖς Ναβαταίοις.] Vide le Moyne pag. 824.

[18] Σαλαμὶς.] Vide Apol. Schol. pag. 10. Hygin. pag. 21.

[19] Ἔστι δὲ ἡ ἕτερον ἔθνος Ἰνδικόν.] Scripti codices Ἔστι δὲ ἐν ἕτερον ἔθνος ἐν Ἰνδικῷ. Quid illud ἐν velit, nescio, nisi etiam videatur tertiam gentem appellare. πρὸς ἕτερον ἔθνος ἐν Ἰνδικῷ. Salm.

[20] Ἔστι δὲ ἐν ἕτερον ἔθνος Ἰνδικόν.] Nonnus mem. pag.

[21] Σαλμωνίς.] Σαλμωνεύς habent MS. Sed probamus Σαλμωνίς, non Σαλμωνεύς, & ita omnino legendum. Salm.

[22] Σαλμωνὶς &c.] Auctoris & regionis nomen excidisse videtur.

A tur etiam Selgessus. Gentile, Sagalassæus, & Sagalassenus.

SAGARTIA, Chersonesus juxta mare Caspium. Gentile, Sagartii.

SANGARIUS, fluvius inferioris Phrygiæ. Gentile, Sangarius. Nam forma primitivi jam ante continebat.

SAGUNTUS, urbs in Hispaniis. Cives, Saguntini.

SADALIS, urbs Ægyptia. Gentile, Sadalites.

SAXI, gens prope Pontum.

SÆDENE, mons Cumæ. Gentile, Sædenus, & Sædena regio.

SÆXÆ, gens ad Istrum.

SAIS, urbs Ægypti. Declinatur autem Saëos, ut Mempheos. Et possessivum Saïus, & Saïi, & Saites Nomus, & civis. Et possessivum Saiticum. Fœmininum Saitis, & Saitenus.

SACÆ, gens. Scythas sic vocant. Fœmininum Sacis.

SACUS, vicus Pieriæ in Lacedæmone, ab genere armorum, quod ipsi istud invenerunt. Gentile, Sacius.

SACCHENI, gens Arabica.

SALAMII, gens Arabum. Salama vero, pax. Vocari vero sunt, quod fœderati Nabatæis fuerint.

SALAMIS, insula juxta Atticam, & urbs. Civis, Salaminius, & Salaminia.

SALANGUS, ut Pelagus, gens Italiæ. Est & alia gens Indica.

SALARS, ut Macars, insula Libyæ. Gentile, Salarsius, ut Tirynthius.

SALGANEUS. *Post Chalcidem est Sal-*

ἐστὶ Σαλγανεὺς, ἐπιθέτων τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἔστι καὶ ἡ πόλις Βοιωτίας. Ὁ οἰκήτωρ, Σαλγανεύς. Διὰ τοῦ ις, Σαλγανείτης, καὶ Σαλγανὸς Ἀπόλλων.

Σάλγας, ποταμὸς, καὶ πόλις Σάλγη, ἡ Μαυρουσίων. Τὸ ἐθνικὸν, Σαλγαῖος, ἢ Σαλγανεύς.

Σαλήσιοι, μοῖρα Παιόνων. Σαλήσιος δὲ εἶπε καὶ αὐτὴ μοῖρα Παιόνων τυγχάνουσα.

Σαλλεντία, πόλις Μεσσαπίων. Τὸ ἐθνικὸν, Σαλλεντῖνος.

Σάλυες, ἔθνος δυσκὸν, πολεμήσαν Ῥωμαίοις, ὡς Χάραξ ἐν δεκάτῳ χρονικῶν.

Σαλμακὶς. πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σαλμακίτης, καὶ Σαλμακεὺς, ἀφ' οὗ τὸ Σαλμακώρειον.

Σαλμηνοὶ, ἔθνος μοναδικὸν, ὡς φησὶ Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῶν ἀρχαιολογίᾳ.

Σάλμος, πόλις Βοιωτίας, ἧς οἱ πολῖται Σαλμώνιοι, ὡς Ἑλλάνικος ἐν δευτέρῳ Δευκαλιωνείας.

Σαλμυδησσός, κόλπος ἔξω Πόντου. Τὸ ἐθνικὸν, Σαλμυδήσιος, καὶ Σαλμυδησσία, καὶ Σαλμυδησσεύς. Ἡ ἀπὸ τόπου κλίσις, Σαλμυδησσόθεν.

Σάλμυκα, πόλις περὶ τὰς Ἡρακλέους στήλας. Τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τοῦ Σάλμυκος, Σαλμυκηνὸς, ὡς Ἐρυκήνιος.

Σαλμώνη, πόλις τῆς Παιονίας καὶ λίμνη ὁμωνύμως, ἀπὸ Σαλμωνέως τοῦ βασιλέως. Ὁ πολίτης Σαλμωνεὺς, ἢ Σαλμωνίτης, ὡς Ἀτηρνίτης. Τὸ θηλυκὸν, Σαλμωνίς.

Σάλωνα, πόλις Ἰλλυρίας. Τὸ ἐθνικὸν Σαλωνίτης. Εἰσὶ καὶ Σαλῶναι πόλις Δαλματίας, ὧν Σαλωνεὺς τὸ ἐθνικὸν, ὡς Πρίσκος ἐν ἕκτῳ.

Σα-

Salganeus, adharens Baccho. Est vero urbs Boeotiae. Incola, Salganius. Potest etiam Salganeites, & Salganeus Apollo.

SALGAS, fluvius, & urbs Salga, Mauritaniae. Gentile, Salgenus, vel Salganus.

SALESII, pars Paeonum. *Salesii vero, siquidem & ipsi pars Paeonum sunt.*

SALLENTIA, urbs Messapiorum. Gentile, Sallentenus.

SALYES, gens occidentalis, quae cum Romanis bellum gessit, ut Charax in decimo Chronicorum.

SALMACIS, urbs Cariae. Gentile, Salmacites, & Salmaceus propter regionis consuetudinem.

SALMENI, gens fabularis, ut inquit Glaucus in Arabicorum antiquitate.

SALMUS, urbs Boeotiae, cujus cives, Salmonii, ut Hellanicus in secundo Deucalioniae.

SALMYDESSUS, finus Ponti. Gentile, Salmydessius, & Salmydessia, & Salmydessenus. Forma ex loco, ex Salmydesso.

SALMYCA, urbs circa Herculis columnas. Gentile, a Salmycos, Salmycenus, ut Erycenus.

SALMONE, urbs Pisatidis, & fons ejusdem nominis, a Salmoneo rege. Civis, Salmoneus, vel Salmonites, ut Atarnites. Femininum, Salmonitis.

SALONA, urbs Illyriae. Gentile, Salonites. Sunt etiam Salonae urbes Dalmatiae, quarum gentile, Salonetus, ut Priscus in sexto.

SA-

[16] Σαλγανείτης & Σαλγανεύς.] Sic etiam Ἀτηρεὺς Ἀτηρνίτης.

[17] Σαλγανεύς.] Σάλγανοι sunt apud Non pag. 446. sed hunc l. non pertinent.

[18] Σάλμος.] Vide Plut. in Numa. Salm. ad Flor. pag. 138.

[19] Ἐπιχώριον.] Apud Arrian. lib. 1 pag. 66 ἄκρα vocatur. Οἱ δὲ ἐς τὴν Σαλμωνίδα ἄκραν ἵππου περιμήκους. Fons mirae virtutis in illa urbe. Vide Epigr. Gr. pag. 89.

[20] Ἔθνος μοναδικὸν.] Lege νομαδικὸν non μοναδικὸν, sed leve mendum. Puto esse eosdem cum iis, qui infra νομάδων dicuntur, qui sunt & ipsi etiam νομαδικοὶ & νομάδες. Salm.

[21] Σάλμων.] Vide in voce Ἄλμων.

[22] Σαλμωνοδόσης.] Σαλμωνίζειν Lycoph. Schol. pag 192.

[23] Σάλμυκος.] Σαλμυκίδα σπάρον vide Exeg. M. notas Godhof. pag. 45.

[24] Σαλωνὰς.] Etiam Cretae promontorium Melic Sal-

monem, sed non in vulgatis, in quibus Sasonium pessime legitur. Ita igitur corrigi debet Mela: *Ingens ibi promontorium Salmonium.* Σαλμώνιον ἄκρον Strabo lib. 4. Sed & vicinorum [illegible] tion. Legitur [illegible] ἀκρωτήριον τῆς [illegible] ξουσης Salm.

[24] Σαλμώνη.] Vide Sect. [illegible]

[25] Σαλμωνεύς.] De Salmoneo [illegible] hist. 107.

[26] Σαλμωνίδες.] Forte urbis nomen ut Σαμοθρᾷκες, ut Ἀτηρνίδες, a quo sit Ἀτηρνεύς.

[27] Σάλωνα.] Valesius hinc supplevit, quod etiam ante nos adnotarat civitatem esse urbem Dalmatiae Σαλώνας. Sed falluntur. Scribebat vetus Ptolemaeus, quem Strabo Σαλώνιον. Salm.

[27] Σάλωνα.] Vide Phil. [illegible] prim. pag. 548.

[28] Ὡς Πρίσκος ἐν ἕκτῳ.] Vide Vales. de Hist. Graec. pag.

ΣΑΛΩ΄ΝΕΙΑ [39], πόλις Βιθυνίας, καὶ ἀπὸ Σάλωνος Σαλώνου. Οἰκητικῶν, Σαλωνίτης. Οὐκ ἔστι δὲ ἀπὸ Σάλωνος ὁ Σαλωνείτης, ἀλλὰ ἀπὸ Σαλωνείας. Λέγεται καὶ Σαλωναῖος.

A SALONIA, urbs Bithyniæ, & locus Salon, Salonis. Incola, Salonites. Non eſt vero a vocabulo Salonis, Salonites, ſed Saloniæ. Dicitur etiam Salonæus.

ΣΑΜΑ΄ΡΕΙΑ [40], πόλις Ἰουδαίας, ἡ μετονομασθεῖσα Νεάπολις. Καὶ Ἐπαφρόδιτος μὲν τὸ ἐθνικὸν αὐτῆς Σαμαρὶς εἶπε, καὶ τὸ πρῶτον συλλαβὴν ἐμήκυνεν. Ὁ δὲ Ἀντιοχεύς, [41] Σαμαρείτης.

B SAMARIA, urbs Judææ, quæ Neapolis vocata fuit. Et Epaphroditus quidem ejus gentile Samareus dixit, & primam ſyllabam produxit. Antiochus vero Samarites.

ΣΑ΄ΜΒΟΣ, πόλις Ἀράβων. Καὶ ἐνικῶς μὲν ἡ πόλις, πληθυντικῶς δὲ οἱ πολῖται Σαμβοῦ, καὶ Σαμβίτης.

C SAMBUS, urbs Arabum. Et urbs quidem ſingulariter, pluraliter autem cives, Sambi, & Sambites.

ΣΑΜΗΝΟΙ, νομάδων Ἀραβίων ἔθνος.

SAMENI, gens Nomadum Arabiorum.

ΣΑΜΙΚΟ΄Ν, οὐδετέρως, Τριφυλιακὴ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Σαμικὸς, ὡς ἀπὸ τοῦ οὐδετέρου· ἢ Σαμικὸν, ὡς Ἀττικὸν, ἀπὸ Ἀττικῆς.

D SAMICUM, neutraliter, Triphyliaca urbs. Gentile, Samiceus, tanquam a neutro. Vel Samicum, ut Atticum, Atticæ.

ΣΑ΄ΜΝΙΟΝ [42], πόλις Βρεττανίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σάμνιος, καὶ Σαμνίτης· καὶ Σαμνίτικὸς κατηλλαγὸν.

SAMNIUM, urbs Bretaniæ. Gentile, Samnius, & Samnites. Et poſſeſſivum Samniticus.

ΣΑΜΟΘΡΑ΄ΚΗ [43], νῆσος πρὸς τῇ Θράκῃ, πάλιν ὁμώνυμον ἔχουσα. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Σαμίων καὶ τῶν Θρακῶν. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον [44] Δαρδανία. Τὸ ἐθνικὸν, [45] Σαμοθρᾴξ, ᾳ Σαμοθρᾴκιος.

E SAMOTHRACE, inſula juxta Thraciam, urbem ejuſdem nominis habens. Vocata vero fuit a Samiis & Thracibus. Antea vero Dardania vocabatur. Gentile, Samothrax, & Samothracius.

ΣΑ΄ΜΟΡΝΑ [46], καὶ Σάμορνος, ἡ Ἔφεσος ἐκαλεῖτο. Τὸ ἐθνικὸν δὲ Σαμόρνης, Σαμορναῖος· Τῆς δὲ Σάμορνος, Σαμόρνιος.

F SAMORNA, & Samornus, *Epheſus* vocabatur. Gentile Samornæ, Samornæus. Samorni autem, Samornius.

ΣΑ΄ΜΟΣ [47], ἐπιφανὴς πρὸς τῇ Καρίᾳ νῆσος. Ἐκλήθη δὲ πρότερον [48] Παρθενία, καὶ [49] Δρύουσα, [50] καὶ [51] Ἀθήμουσα, καὶ [52] Μελάμφυλος. Τὸ ἐθνικὸν, [53] Σαμαῖος, καὶ Σάμιος, καὶ Σαμία, καὶ [54] Σαμιακός.

G SAMUS, illuſtris juxta Cariam inſula. Antea vero vocata fuit *Parthenia*, & *Dryuſa*, & *Athemuſa*, & *Melamphylus*. Gentile, Samæus, & Samius, & Samia, & Samiacus.

ΣΑ-

SA-

[42] 548. Vide Ant. Itin. Syrit. pag. 432. Excerpta ex Samia Priſci exſtant etiamnum hodie: inter hiſtoriæ Byzantinæ ſcriptores numeratur. Vide corpus Hiſt. Byzant. tom. 1. Vixit ſub Theodoſio juniore ante annum 550. Ejus etiam meminit Euagrius lib. 2 Hiſt. Eccleſiaſticarum. Vide Valeſii notas ad Priſci excerpta.

[43] Σαλώνιος.] Triſtani Numiſ. tom. prim. pag. 546. Vide etiam in Σαλώνιος, ibi gentile Σαλώνιος.

[44] Σαμαρὶς.] Vide Spanh. pag. 770.

[45] Σαμαρείτης.] In Græco ſynt. Σαμαρίτης ἀκέφ. Apud Joſeph Gr. ed. pag. 727 & 735. item. Σαμαρεῖτις quod Joſeph pag. 671.

[46] Σάμορνα πόλις Βρεττανίας.] Ita quoque habent MSS. Σάμορνα πόλις Πρεττανίας. Sane Βρεττανίας hic accipias pro Italiæ, ut & Brettium. Βρεττανίαν enim pro Ἰταλίαν putabant illi infimæ vetuſtatis ſcriptores. Olympiodorus in excerptis apud Photium. ὅτι τὸ Ῥήγιον μητρόπολις ἐστὶ Βρεττανίας, ἐξ οὗ φάσκει ὁ ἱστορικὸς Ἀλλαμανικὸν ἐπὶ Σικελίαν βεβηκέναι πρωκόλπου ἐκστρατείαν. Salm.

[47] Σάμος, &c.] Vide Salm. ad Solin. pag. 321.

[48] Παρθενία.] Vide Apol. Schol. pag. 94.

[49] Δρύουσα.] Ariſtocles ἐν τῇ Σαμοθρᾴκης πολιτείᾳ Κλεαίτιον olim vocatam eſſe tradidit. Salm.

[50] Ἀθήμουσα.] Quare Dardania ſit appellata, legimus in Δαρδανία.

[51] Σαμοθρᾷξ & Σαμοθρᾴκιος.] In ſcriptis cod. Σαμοθρᾷξ & Σαμοθρᾳκιώτης. Salm.

[52] Μέλαμφυλος.] In Heſychio legendum Σαμοθρᾳκὴ & Σαμοθρᾴκη ἡ Ἔφεσος. Idem.

[53] Σάμιος.] Vide Apollon. Scholiaſt. pag. 229. cujus locus emendandus. Vide in Ἀνθεμοῦς.

[54] Παρθενία.] Vide Hygin fab. 224. Vide notas Valeſii ad Harpocrat. pag. 167.

[55] Δρύουσα.] Δρυοῦσσα Joniæ inſula.

[56] Καὶ Ἀθήμουσα.] Καὶ Ἀθήμουσσα. Euſtathius & Ἀνθεμοῦς. Utram præferam lectionem neſcio. Utraque enim ferri poteſt. Salm.

[57] Ἀθήμουσα.] Apol. Schol. Ἀθήμουσσα. Vide & Euſtath. in Dionyſ. pag. 77 & 78. ubi inter gentilia diſtinguit, oſtenditque unde nomen habeat. Unde Samus nomen habet vide Conſt. de Them. Them. 16. Triſtan. tom. 1 pag. 737. Σάμαινα in nummis. De gentili vide Sylburg ad Etymol. Mag. pag. 30. verſ. 1.

[58] Μελάμφυλος.] Legendum Μελάμφυλλος. Vide Jamblichum de vita Pythagoræ. Pro Μελάμφυλλος habet Μελάνθιος Sophocles. Παρθενία δὲ ἡ Σάμος· ἐκλήθη δὲ πολλοῖς ὀνόμασι, καὶ ἀπὸ Μελανθίου ἢ Παρθενίας ἢ ἀνθεμοῦσσα ἐκαλέῖτο. Salm.

[59] Σαμαῖος.] Gentile Σαμαῖος videtur eſſe potius ab Σάμη, quam a Σάμος. Hoc loco poſitum miror. Inque fine dubio hic aliquid deeſt poſt illa & Μελάμφυλλος. de Samo vel Same Itacæ agro ait Stephanus. ab illa Σαμαῖοι dicuntur, quod annotat Strabo. τὴν δὲ μικρὰν νῆσον Σάμην εἶπε Σάμον, ἣ καὶ ῥᾴδιον εἰπεῖν. Τὸν δὲ ἀπὸ ταύτης ὀνομαζόμενον πρὸς ἑσπέραν τῆς Ἠπείρου κεῖσθαι. εἰ δὲ ἀπ' αὐτῆς Σαμαῖοι, πρόδηλον. Idem.

[60] Σαμιακὸς.] Vide Spanh. pag. 911.

Oooo 2 [61] Σα-

ΣΑΜΟ'ΣΑΤΑ [11], πόλις Κομμαγηνῆς ἀπὸ τῷ Εὐφράτῃ. Ὁ πολίτης, Σαμοσατεύς.

SAMOSATA, urbs Commagenæ juxta Euphratem. Civis, Samosateus.

ΣΑΜΥΔΑ'ΚΗ [12], πόλις Καρμανίας. Τὸ ἐθνικὸν Σαμυδακηνὸς, ὡς Ἀρτάκης Ἀρτακηνός.

SAMYDACE, urbs Carmaniæ. Gentile, Samydacenus, ut Artacæ Artacenus.

ΣΑΜΥΛΙΑ, πόλις Καρίας, [13] Μοῦλος κτίσμα, ἣ τὴν Ἑλένην καὶ Πάριν ὑποδεξαμένη. Τὸ ἐθνικὸν, Σαμυλιανός.

SAMYLIA, urbs Cariæ, Motyli opus, qui Helenam & Parin hospitio excepit. Gentile, Samylianus.

ΣΑ'ΜΦΗ [14], πόλις Φοινίκης. Τὸ ἐθνικὸν, Σαμφεύς.

SAMPHE, urbs Phœniceæ. Gentile, Samphæus.

ΣΑ'ΜΨΑ [15], κώμη τῆς Ἀραβίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σαμψαῖος. Σάμψα δὲ, παρὰ τοῖς Ἀραβίοις [16] ἥλιος.

SAMPSA, vicus Arabiæ. Gentile, Sampsæus. *Sampsa* vero apud Arabas *Sol.*

ΣΑ'ΜΨΕΙΡΑ, πόλις Αἰγύπτου. Τὸ ἐθνικὸν Σαμψειρεώτης, ὡς Μαρεώτης, καὶ Σαμψειρίτης.

SAMPSIRA, urbs Ægypti. Gentile, Sampsireotes, ut Mareotes, & Sampsirites.

ΣΑΝΔΑ'ΛΙΟΝ [17], Πισιδίας χωρίον. Ὁ τοῦτο οἰκῶν, Σανδαλικός.

SANDALIUM, Pisidiæ regiuncula. Qui hanc habitat, Sandalicus.

ΣΑ'ΝΔΩΝ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Σανδώνιος, ὡς Αὐλώνιος. [18] Σαλώνιος.

SANDON, urbs Italiæ. Gentile, Sandonius, ut Aulonius, Salonius.

ΣΑ'ΝΕΙΑ, πόλις Ἰνδική, ὡς Ἀδριανὸς Ἀλεξανδρειάδος ἑβδόμῳ. Τὸ ἐθνικὸν [19] Σανεύς.

SANIA, urbs Indica, ut Adrianus Alexandriadis septimo. Gentile, Saneus.

ΣΑ'ΝΗ [20], πόλις Θρᾴκης μεταξὺ Ἀθω καὶ Παλλήνης. Οἱ πολῖται Σάνιοι, καὶ Σηναῖοι, καὶ [21] Σαναῖοι.

SANE, urbs Thraciæ inter Athon & Pallenen. Cives, Sanii & Senæi, & Sanæi.

ΣΑ'ΝΙΝΑ, πόλις ἐπὶ τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσης. Τὸ ἐθνικὸν Σανινεύς, ὡς Κωνσταντινεύς. Ἀλλ' ἐπειδὴ τῷ ης χαίρουσι τύπῳ, γίγνεται Σανινίτης.

SANINA, urbs ad mare rubrum. Gentile, Saninæus, ut Constantinæus. Sed quoniam forma desinentium in ês gaudent, fit Saninites.

ΣΑ'ΝΝΙΓΑΙ [22], ἔθνος Σκυθίας, πρὸς Ἀβασγοῖς κείμενον.

SANNIGÆ, gens Scythiæ, Abasgis apposita.

ΣΑ'ΝΤΙΣ, πόλις Κελτική. Τὸ ἐθνικὸν Σαντίτης ὡς Λέπτις Λεπτίτης.

SANTIS, urbs Celtica. Gentile, Santites, ut Leptis, Leptites.

ΣΑ'ΝΤΩΝΕΣ [23], ἔθνος [24] τῆς Ἀκυτανίας.

SANTONES, gens Aquitaniæ.

ΣΑ'ΞΟΝΕΣ [25], ἔθνος οἰκοῦν ἐν τῇ Κιμβερικῇ [26] χερρονήσῳ.

SAXONES, gens habitans in Cimbrica Chersonesо.

ΣΑ'ΟΣ [27], ἡ τῶν Σαίων νῆσος. Τὸ ἐθνικὸν [28] Σαῖος.

SAUS, insula Saiorum. Gentile, Saius.

Σ Α- Ι

[11] Σαμόσατα.] Vide Trist. pag. 607. tom. 1. Vide in voce Ηίερα. Gen. fem. Joseph. vers. pag. 838.

[12] Σαμυδάκη.] Vide Marc. Her. pag. 53.

[13] Μοῦλος κτίσμα.] In Διξωμήρῳ reperio Μισύλα.

[14] Σάμφα.] Vide Spanh. pag. 898.

[15] Σάμψα.] Samasa legisse videtur Gyraldus, quam lectionem unde susceperit, ignoro: neque ullæ antiquæ editiones hanc lectionem præferunt. Sed forte in Gyraldo *Sampsa* legendum. *Salm.*

[16] Σάμψα.] Vide in voce Βαίσιμψα.

[17] Ἥλιος.] Vide Salm. ad Sol. pag. 612 ex Epiphan.

[18] Σανδάλιον.] Sic Lacedæmone locus erat hoc nomine. Vide Prol. Hephæst. pag. 319.

[19] Σαλώνιος.] Fort. Ἀλμώνιος legendum.

[20] Σανεύς.] An non Σανιεύς?

[21] Σκάνη.] Thucyd. in monte urbem hanc collocat pag. 351.

[22] Σαναῖοι.] Σάνη, πόλις Κελτική, ὁ πολίτης Σανιεύς.

[23] Σαννίγαι.] Sannegæ Memnoni dicuntur Σαννίγαι ἔθνος Λαζῶν ὑπήκοον τῆς χώρας. Lege Σάνιγες. Sannigias vocat illud Excerpta Barbaro-Latina, & colorem cum Sannis facit. Sanni dicuntur qua qui Σάννης & Sannigii dicuntur. Si accepit a Græco, omnino Σάνιγες, ut Σανίγαι ἱππόται, quæ aut Africani sunt aut Eusebii. *Salm.*

[24] Σαντώνων.] Marc. Herac. pag. 79. cujus verba emendavimus in Μεδιολάνιον.

[25] Σάξονες.] Vide eundem pag. 85.

[26] Χερρονήσῳ.] Vide Cluv. Germ. Antiq. pag. 88 lib. 3.

[27] Σάος.] Eust. in Dionys. pag. 78.

[28] Σαῖος.] Vide de Saiis Strabonem lib.

ΣΑ΄ΠΑΙ[71], ἔθν☉ Θράκης. Λέγονται Α
ἱ[71] Σάπαιοι, καὶ[72] Σάποι. Καὶ τὸ κλητικὸν,
ὁ Σάπαιε, καὶ Σαπικόν, καὶ Σαπικήν.

ΣΑ΄ΠΕΙΡΕΣ[77], ἔθν☉ ἐν τῇ μεσογείᾳ
τῆς Ἰλλυρικῆς, οἱ νῦν Δρὶν καὶ Βλεγέμενοι[78] Σά-
βειρες. B

ΣΑΠΦΕΙΡΙ΄ΝΗ[79], νῆσ☉ ἐν τῷ Ἀραβίῳ κόλπῳ. Ἐκ ταύτης ὁ Σάπφειρ☉ λίθος.

ΣΑ΄ΡΑΚΑ[80], χώρα Ἀραβίας, μετὰ τοὺς Ναβαταίους. Οἱ οἰκοῦντες, Σαρακηνοί.

ΣΑ΄ΡΑΠΙΣ, νῆσ☉ ἐν τῷ Ἰνδικῷ κόλ- C
πῳ. Τὸ ἐθνικὸν Σαραπίτης.

ΣΑ΄ΡΑΠΤΑ[81], πόλις Φοινίκης. Ὁ πολίτης Σαραπτί☉, καὶ[82] Σαραπτία, καὶ Σαραπτηνός.

ΣΑ΄ΡΓΑΝΘΑ, πόλις Ἰβηρίας. Τὸ D
ἐθνικὸν Σαργανθηνός.

ΣΑ΄ΡΓΑΝΤΙΣ, πόλις καὶ Φυλακὴ Αἰγυπτία. Ὁ πολίτης Σαργανίτης, ὡς Ναυκρατίτης.

ΣΑ΄ΡΔΑΙΟΝ, ὄρ☉ πρὸς Ἀσωπόν. Τὸ Ε
ἐθνικὸν Σαρδαῖ☉, καὶ[83] Σαρδαιεύς.

ΣΑ΄ΡΔΗΣΣΟΣ[84], πόλις Λυκίας, πλησίον Λυρνησσοῦ. Ὁ οἰκήτωρ, Σαρδήσ-
σι☉· καὶ Σαρδήσιος ζεὺς προσαγ.

ΣΑ΄ΡΔΙΣ[87], πόλις Λυδίας. Ὁ πολί- F
της, Σαρδιανὸς, καὶ Σαρδιανή. Τὸ κλητικὸν, Σαρδιανικὸς, [86]Σαρδιανική.

ΣΑ΄ΡΔΟΣ, ὡς Πάρθ☉, πόλις Ἰλλυρίας. Οἱ πολῖται, Σαρδηνοί.

ΣΑΡΔΩ΄[87], ἡ νῆσ☉. Ὁ Σάρδ☉ ἦν, G
τῇ Σαρδοῖ ἀναλόγως. Λέγεται καὶ[88] Σαρδὼν, ὡς τῇ Πυθοῖ προσῆκεν τὸ Πυθών. Ἐκαλεῖτο δὲ[89] Ἴχνη πρότερον, διότι ἐοικυῖα ἦν ἀνθρώπου ἴχνει. Ὁ κάτοικος, [90] Σαρδώνι☉, καὶ Σαρδωνία, καὶ

SAPÆ, gens Thraciæ. Dicuntur autem Sapæi, & Sapti. Et poſſeſſivum Sapaicum, & Sapaica.

SAPIRES, gens in mediterranea Ponticæ, qui nunc per *b* dicti Sabires.

SAPPHIRINE, inſula in ſinu Arabico. Ex hac Sapphirus lapis.

SARACA, regio Arabiæ poſt Nabatæos. Incolæ, Saraceni.

SARAPIS, inſula in ſinu Indico. Gentile, Sarapites.

SARAPTA, urbs Phœnicæ. Civis, Saraptius, & Saraptia, & Saraptenus.

SARGANTHA, urbs Iberiæ. Gentile, Sarganthenus.

SARGANTIS, urbs & cuſtodia Ægyptia. Civis, Sargantites, ut Naucratites.

SARDÆUM, mons circa Aſopum. Gentile, Sardæus, & Sardæeus.

SARDESSUS, urbs Lyciæ, juxta Lyrneſſum. Incola, Sardeſſius. Et Sardeſſius Jupiter colitur.

SARDIS, urbs Lydiæ. Civis, Sardianus, & Sardiana. Poſſeſſivum Sardianicus, Sardianica.

SARDUS, ut Parthus, urbs Illyriæ. Cives, Sardeni.

SARDINIA, inſula. Sardus igitur analoge vocabulo Σαρδοῖ. Dicitur etiam *Sardon*, quemadmodum Πυθοῖ adjacet Python. Vocabatur autem Ichnuſa, quod ſimilis eſſet hominis veſtigio. Incola, Sardonius, &c

[71] Σάπαι.] Ab Archilocho Σάπαι vocabantur, qui poſtea Σάποι dicti ſunt. Vide Euſtathium Scholiis in Dionyſ. de ſitu orbis. *Salm.*

[72] Σάπαιοι & Σάποι.] Lege & Σαπαῖοι & Σαποὶ pro Σαπαῖοι. Idem.

[77] Σάπειρες.] Leg. Σάβειρες.

[78] Σαβικόν.] Lege Σαπικόν.

[77] Σάπειρες.] Orpheus hujus gentis meminit. Vide & notas poſt tom. 1 hiſt. Byzant.

[78] Σάβειρες.] Σαβῖρες vocat Βοῖ. Theophanes. Et male quidam corrigunt Σάπειρες. Salm.

[78] Σαβειρες.] Vide Βιζῆρ. Apoll. Rhod. Argon. pag. 185.

[79] Σαπφειρίνη.] Notanda eſt veteris libri ſcriptura, quæ habet Σαμιτζεὶρ, & ἐκ τούτης ὁ Σάμφερ☉ λιθ☉. Salm.

[79] Σαπφειρίνη.] Salm. ad Solin. 1084.

[80] Σάρακα.] De origine hujus vocis lege Hottingerum pag. 9 & 10. hiſt. Orientalis. Vide quoque Sal. ad Sol. pag. 485. Bochart. pag. 241 Geog. ſac. Vide Scal. ad Euſeb. pag. 16.

[81] Σάραπτα.] Hujus urbis meminit Lucas cap. 4. & illic Σάρεπτα nominat, ad quam miſſus eſt Elias ad viduam mulierem. *Salm.*

[81] Σαρεπτ&.] Willebrand. ad Oldenb. Itiner. pag. 125.

[82] Σαραπτία.] Urbs Phœniciæ apud Lycoph. Scholiaſtem. Vide Meurſ. Cret. pag. 125. Vide Sal. ad hiſt. Arg. pag. 411.

[83] Σαρδαιεύς.] Σαρδιανός. Salm.

[84] Σαρδήσσου πόλις Λυκίας.] Lege πόλις Καλυδνὸς. Pomponio Melæ Sardemiſſus dicitur, & neſcio an apud eum legendum Sardeſſus in hoc loco. Præterea montem vocat, non urbem. *Idem.*

[85] Σάρδις.] Habent antiquitus MSS. καὶ Σαρδιανὸς poſt Σαρδιανική. Idem.

[87] Σάρδος.] Biſetus hunc locum ad Ariſtophanis comment. aliter paulo legit pag. 376. Ita in Nummis. Vide Seguin. pag. 22. Vide etiam Spanhem. pag. 283.

[86] Σαρδιανική.] Ariſtoph. emendand. in Ἀχαρν. pag. 108 verſ.

[87] Σαρδὼ.] Dicitur & Σαρδὼν, a quo Σαρδονι☉ gentile eſſet. *Salm.*

[87] Σαρδὼ.] Vide Salm. ad Sol. pag. 99.

[88] Σαρδὼ.] Vide Euſtat. ad Dion. pag. 17 col. 2 & 66 col. 2.

[89] Ἴχνη.] Vide Euſtath. ad Dionyſ. pag. 26 col. pr. & 66. Hyginus fab. CCLXXV. Emend. Agathem. pag. 13.

[90] Σαρδόνι☉.] Σαρδόνι☉ γέλως unde originem habeat,

καὶ Σαρδῶος, καὶ Σαρδωνικὸς, καὶ Σαρδωνικὴ. A & Sardonia, & Sardous, & Sardonicus, & Sardonica.

ΣΑΡΙΧΑ, πόλις Καππαδοκίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σαριχηνὸς, ἢ Σαριχεὺς, ὡς Τυανεύς. SARICHA, urbs Cappadociæ. Gentile, Sarichenus, vel Saricheus, ut Tyaneus.

ΣΑΡΜΑΤΑΙ, ἔθνος Σκυθικὸν· Ἡ χώρα αὐτῶν Σαρματία, καὶ Σαρματικὸν ὄρος. B SARMATÆ, gens Scythica. Eorum regio Sarmatia, & Sarmaticus mons.

ΣΑΡΝΟΥΣ, ὡς Μυῦς, πόλις Ἰλλυρική. Τὸ ἐθνικὸν [91] Σαρνέσιος, ὡς Μυέσιος. SARNUS, ut Myus, urbs Illyrica. Gentile, Sarnefius, ut Myefius.

ΣΑΡΠΗΔΩΝ [92], πόλις Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν, [93] Σαρπηδόνιος, καὶ Σαρπηδονία. SARPEDON, urbs Thraciæ. Gentile, Sarpedonius, & Sarpedonia. C

ΣΑΡΤΗ, πόλις περὶ τὸν Ἄθων. Τὸ ἐθνικὸν, Σαρτιαῖος. SARTE, urbs circa Athon. Gentile, Sartæus.

ΣΑΡΩΝ [94], τόπος Τροιζῆνος. Σαρώνιος ἐν, καὶ Σαρωνία, καὶ Σαρωνικὸς, καὶ Σαρωνικὴ. SARON, locus Trœzenis. Saronius, igitur, & Saronia, & Saronicus, & Saronica. D

ΣΑΤΡΑ, πόλις Κρήτης, ἡ μετονομασθεῖσα Ἐλευθέρνα. Ὁ πολίτης, Σατραῖος. SATRA, urbs Cretæ, quæ poſtea vocata fuit Eleutherna. Civis, Satræus.

ΣΑΤΟΡΝΙΑ, ἡ Ἰταλία πρώην ἐκαλεῖτο. Τὸ ἐθνικὸν, Σατορνῖνος· Καὶ τὸ κύριον ὁμοίως. SATORNIA, Italia prius vocabatur. Gentile, Satorninus. Et nomen proprium ſimiliter. E

ΣΑΤΑΛΑ [95], πόλις Ἀρμενίας, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Σαταλεύς. SATALA, urbs Armeniæ, ut Alexander in Aſia. Gentile, Sataleus.

ΣΑΤΙΚΟΛΑ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Σατικολανὸς, ὡς [96] Μεδιολανός. SATICOLA, urbs Italiæ. Gentile, Saticolanus, ut Mediolanus. F

ΣΑΤΡΑΙ, ἔθνος Θρᾴκης, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ φησί. SATRÆ, gens Thraciæ, ut Hecatæus in Europa inquit.

ΣΑΤΡΙΑ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Σατριανὸς, ὡς Διονύσιος. SATRIA, urbs Italiæ. Gentile, Satrianus, ut Dionyſius.

ΣΑΤΡΟΚΕΝΤΑΙ, ἔθνος Θρᾴκιον, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ. G SATROCENTÆ, gens Thracia, ut Hecatæus in Europa.

ΣΑΤΥΡΙΟΝ [97], χώρα πλησίον Τάραντος. Τὸ ἐθνικὸν Σατυρῖνος, καὶ Σατύριος. SATYRIUM, regio prope Tarentum. Gentile, Satyrinus, & Satyrius.

ΣΑΥΑ [98], ἀδιαφόρως, κώμη δὲ Εὐδαίμονος Ἀραβίας. Οἱ κωμῆται, Σαυηνοί. Ἔστι δὲ καὶ [99] Σαῦνις πόλις Ἀραβίας, ἧς ἡ [100] αἰτιατικὴ Σαῦνιν. SAUA, neutraliter, vicus felicis Arabiæ. Incolæ, Saueni. H Eſt vero etiam Saunis urbs Arabiæ, cujus accuſativus Saunin.

ΣΑΥΝΙΤΑΙ, τῶν Ἰαπύγων ὅμοροι. Τὸ θηλυκὸν, [1] Σαυνῖτις. Τὸ κτητικὸν, Σαυνιτικός. SAUNITÆ, Japygibus contermini. Fœmininum Saunitis. Poſſeſſivum Sauniticus.

ΣΑΥΡΑ, πόλις Σαυνιτῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Σαυρανῶν δ' οἱ κορυφαιότατοι. SAURA, urbs Saunitarum. Gentile, *Saurenorum vero eminentiſſimi.* I

ΣΑΥ- SAU-

heat, apud Lycoph. Scholiaſt. pag. 126. Lege ibi etiam de herba mirabili & apud Procop.

91 Σαρνέσιος.] Σαρνίσιος & Σαρνήσιος. nam utroque Polyaenus utitur. *Salm.*

92 Σαρπηδὼν.] Vide Apol. Schol. pag. 24.

93 Σαρπηδόνιος.] Holſt. poſt Apol. pag. 364.

94 Σάρων.] Vide in Τροιζήν.

95 Σαταλα.] Vide Spanhem. pag. 899. Vide Ant. Itin. 347.

96 Μεδιολανός.] Vide in illa voce.

97 Σατύριον.] Oraculum Phalanto redditum, quod apud Strabonem legitur, ita corrige.

Σαντίριον τοι δῶκα Τάραντα τε πίονα ἔδρην.
Οἰκεῖεν δ' ἅπαντα Γαυλῶν χθόνες ἠμιόνεσσι.

Perperam vulgo legitur πίονα Γαυλῶνα. *Salm.*

98 Σαῦα.] Salm. ad Sol. pag. 491.

99 Σαῦνις πόλις Ἀραβίας.] Ex qua Σαυῖται fortaſſe dicti ſunt & Σαῦναι apud Procopium. at nos reponchamus Σάνναι & Σάννοι, cujus ſententiæ me nondum poenitet. *Salm.*

99 Σαῦνις.] Vide Phlegontem Trallian. pag. 56. emendand. forte.

100 Αἰτιατικὴ Σαῦνις.] Vide Boch. de Animal. pag. 815.

1 Σαυνῖτις.] In MSS. Σαυνῖτις.

Σα-

ΣΑΥΡΟΜΑ΄ΤΑΙ, Σκυθικὸν ἔθνος. Καὶ Σαυρομάτης, ἡ γυνὴ καὶ ἡ χώρα. A

SAUROMATÆ, gens Scythica. Et Sauromatis, mulier & regio.

ΣΑΧΑΛΙ΄ΤΑΙ[1], ἔθνος Ἰνδικόν· Καὶ Σαχαλίτης κόλπος. Κατὰ τοῦτον δὲ[2] Σαχαλίτου κόλπου νῆσοι ἑπτά.

SACHALITÆ, gens Indica. Et Sachalites sinus. Juxta hunc Sachalitem sinum jacent septem maritimæ insulæ.

ΣΕΒΑΣΤΗ΄[3], πόλις Ἀρμενίας, ἡ νῦν Σεβάστεια καλουμένη, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Ἐφέσιος. Ἔστι καὶ ἐν τῇ Σαμαρείτιδι πολίχνιον. Τὸ ἐθνικὸν, Σεβαστηνός. Λέγεται καὶ πρὸς τῇ Κόρυκι[4] χερρόνησος ἄντικρυς. B

SEBASTE, urbs Armeniæ, quæ nunc Sebastia vocatur, ut Alexander Ephesius. Est etiam in Samaritide oppidulum. Gentile, Sebastenus. Sic etiam dicitur juxta Corycem Chersonesus.

ΣΕΒΕ΄ΔΑ, λιμὴν Λυκίας, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Περίπλῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Σεβεδεύς. C

SEBEDA, portus Lyciæ, ut Alexander in Periplo. Gentile, Sebedeus.

ΣΕΒΕ΄ΝΝΥΤΟΣ[5], πόλις Αἰγύπτου, λίμνη, καὶ ποταμός. Καὶ Σεβεννύτης νομὸς καὶ πολίτης· Καὶ Σεβεννυτικὸν χρῆμα.

SEBENNYTUS, urbs Ægypti, & lacus, & fluvius, & Sebennytes Nomus & civis. Et Sebennyticum offinum.

ΣΕΓΙ΄ΔΗ[6], πόλις Κελτιβήρων. Τὸ ἴδιον Σεγιδεύς. D

SEGIDE, urbs Celtiberorum. Gentile, Segidæus.

ΣΕΘΡΟΝ[7], πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης, Σεθρώτης, ὡς Ἀρσενώτης. Ἀλέξανδρος τρίτῳ Αἰγυπτιακῶν.

SETHRUM, urbs Ægypti. Civis, Sethroites, ut Arsenoites. Alexander Ægyptiacorum tertio.

ΣΕΙΡΗΝΟΥ΄ΣΣΑΙ[8], νῆσοι ἐν τῇ Ἰταλίᾳ πρὸ τοῦ παρθενίου ἐπ' αὐτῆς τοῦ ἄκρου κειμέναι τοῦ Δικαρχιανοῦ κόλπου, ὡς[9] Ἀριστοτέλης τοῖς κόλποις τοῖς περιέχουσι Κύμην διειλήφασι τοῦ καλουμένου Ποσειδωνίου, ἐν ᾧ καὶ νεὼς αὐτῶν ἵδρυται, καὶ τιμῶνται ὑπὲρ θαλάττης. Ὧν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν Παρθενόπης, καὶ Λευκωσίας, καὶ[10] Λίγειας. Τεσσίνιον Σιρηνούσιος, καὶ Σιρηνουσαῖος. E

SIRENUSSÆ, insulæ in Italia circa fretum sitæ ad ipsum promontorium Lacinium, & suis finibus distinctis illum qui circumdat Cumen, qui diremit dictum Posidonium, in quo etiam earum templum collocatum est, ac eximie coluntur. Quarum nomina hæc, Parthenope, & Leucosia, & Ligia. Gentile, Sirenussius, & Sirenussæus. F

ΣΕΚΕΛΑ, πόλις Παλαιστίνης, ὡς Ἰώσηπος. Τὸ ἐθνικὸν, Σεκηλοί. G

SECELA, urbs Palæstinæ, ut Josephus. Gentile, Seceli.

ΣΕΛΛΑΣΕΙΑ[11], πόλις τῆς Λακωνικῆς. Τὸ ἐθνικὸν Σελλασιεύς, ὡς ἡ Πειραϊκὴ Πειραιεύς.

SELLASIA, urbs Laconicæ. Gentile, Sellasieus, ut Piraïcæ, Piraïeus.

ΣΕΛΓΗ[12], πόλις Πισιδίας, ἄποικος λακεδαιμονίων. Οἱ πολῖται, Σελγεῖς· Καὶ Σελγικὴ κλητικόν. H

SELGE, urbs Pisidiæ, Lacedæmoniorum colonia. Cives, Selgeis. Et possessivum Selgice.

ΣΕΛΕΥΚΕΙΑ, πόλις[13] ἐπὶ Κιλικίᾳ, τρα-

SELEUCIA, urbs ad Ciliciam, Trachea,

[1] Σαχαλίτης.] Vide Valesi. ad Ammian. Marc. pag. 65.

[2] Σαχαλίτου.] Marcian. Heracl. pag. 44. Promiscue [illegible] appellatur & sinus Ἀχαλίτης & Ἀχαλίτης. Σαχαλίτης Σαχαλίτου. Vide in voce Ἀχαλίτης.

[3] Σεβαστή.] salm ad Solin pag. 576 & 577. delenda quæ ad hunc locum scripsimus.

[4] Ἐπὶ τῇ Σαμαρείτιδι.] Vide Spanh. pag. 770. Vide in voce Σαμάρεια 771.

[5] Πρὸς τῇ Κόρυκι.] Πρὸς τῇ Κορύκῳ. MSS. πρὸς ἃ ὡσὶ ἄκρα vacuo relicto. Postea alter ὡσὶ τῇ Κορυκ. Salm.

[6] Χερρόνησος.] Gent. apud Joseph. pag. gr. 604.

[7] Σεβέννυτος.] In voce Βαρκὰς scribitur cum simplici N.

[8] Σειρῆνος.] Appianus Alexand. Σειρῆν urbem appellat Illyrica.

[9] Σείρις.] Lege Σείρις. & ita legendum. Gentile enim Σειρίτης a Σείρις, ut Θρακιώτης ab Θρᾴκη. alioqui Σειρήνιος vocari Σειρίτης. Salm.

[10] Λευκωσίας καὶ Λίγειας.] Apud Aristotelem omnia hæc verba Stephanus transtulit paucis immutatis. Φασὶ τοὺς Σειρηνούσσας νήσους κεῖσθαι μὲν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ πρὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ Λακινίου, ὃ κεῖται ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Δικαιαρχείου κόλπου πρὸς τὸν Κυμαῖον· ὧν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐνοικούντων νῦν Κυμαίων ἐστὶ διειλήφασι τὸν ὀνομαζόμενον Ποσειδώνιον. Quod utrum emendare melius sit, nos alibi videbimus. *Idem.*

[11] Διειλήφασι δὲ &c.] Hunc locum Sal. ad Sol. emendavit pag. 61.

[12] Ὧν καὶ τὰ ὀνόματα τούτων.] Ὧν καὶ τὰ ὀνόματα τούτων, in MS. Vossiano.

[13] Καὶ Λεύκωσία.] Salm. ad Sol. pag. 69.

[14] Λίγεια.] Una ex Amazonibus in Thema.

[15] Σελγη.] Eustat. ad Dionys. pag. 113.

[16] Σίλγη.] Vide in Σίλγη. Vide etiam Ursini notas ad Polyb. lib. pag. 328. Vide Etym. in Σίλγη. Vide Spon. pag. 440 & 441. t.

[17] Ἐπὶ Κιλικίᾳ τραχείᾳ.] Cilicia Trachea Victor. Salm. ad Solin. 619.

[18] Σε-

πεαγεία, λεγομένη. Ω'νόμασε δ' Σελεύκειον αὐτὴν [20] Σέλευκος ὁ Νικάτωρ ὡς Ἀλέξανδρός φησι. Πρότερον δὲ Ὀλβία ἐκαλεῖτο, καὶ Τήρια. Οἱ πολῖται ἀπὸ τῆς Τήρια Τήριοι, καὶ τῆς Ὀλβίας Ὀλβιῶται, καὶ τῆς Σελευκείας [21] Σελευκεῖς, καὶ Σελευκεύς, καὶ [22] Σελευκηνὸς, καὶ [23] Σελευκὶς ἡ χώρα. Ἔστι καὶ πλησίον εἶδος, Σελευκὶς, ἀπὸ Σελεύκου.

chea dicta. Quam Seleucus Nicator Seleuciam vocavit, ut Alexander inquit. Ante Olbia, & Hyria vocabatur. Cives, ab Hyria, Hyricis, & ab Olbia, Olbiani, & a Seleucia, Seleuceis, & Seleuceus, & Seleucenus & Seleucis regio. Est etiam Seleucis species poculorum, a Seleuco.

ΣΕΛΕΥΚΟΣ [24], πόλις πρὸς τῇ ἐν Συρίᾳ Ἀπαμείᾳ, ἀρσενικῶς λεγομένη. Ὁ πολίτης, [25] Σελευκήτης.

SELEUCUS, urbs juxta Apameam in Syria, masculine dicta. Civis, Seleucites.

ΣΕΛΕΥΚΟΒΗΛΟΣ [26], πόλις Συρίας πλησίον. Ὁ πολίτης, Σελευκοβηλίτης, καὶ Σελευκοβηλαῖος. Λέγεται καὶ Σελευκεὺς πρὸς τῷ Βήλῳ· Οὕτω γὰρ Παυσανίας ἐν τῷ περὶ Ἀντιοχείας φησί.

SELEUCOBELUS, urbs prope Syriam. Civis, Seleucobelites, & Seleucobelæus. Dicitur etiam Seleuceus ad Belum. Sic enim Pausanias in libro de Antiochia inquit.

ΣΕΛΗΝΗ [27], πόλις Τυρρηνίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σεληνοπολίτης. Καὶ ἑτέρα μεγάλη, μία τῶν ἑπτὰ νήσων. [28] Ἔστι καὶ Σελήνη φάσμα τι ἄστρου ὅμοιον πλάσιον. Οἰκήτωρ [29] Σεληνίτης, καὶ [30] Σεληναῖος.

SELENE, urbs Tyrrheniæ. Gentile, Selenopolites. Et alia magna, una ex septem insulis. Est etiam Selene placenta quædam astro similis. Incola, Selenites, & Selenæus.

ΣΕΛΙΝΟΥΣ [31], πόλις Σικελίας, ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς λεγομένη. Ὁ πολίτης [32] Σελινούντιος, καὶ Σελινούσιος, καὶ [33] Σελινουντία.

SELINUS, urbs Siciliæ, masculine & fœminine dicta. Civis, Selinuntius, & Selinusius, & Selinuntia.

ΣΕΛΛΑΣΙΑ [34], πόλις Λακωνική· Θεόπομπος ἐν τετάρτῳ Ἑλληνικῶν. Ὁ πολίτης Σελλασιεύς, ὡς Ἀπιεύς.

SELLASIA, urbs Laconica. Theopompus in quarto Hellenicorum. Civis, Sellasieus, ut Apieus.

ΣΕΛΛΟΙ, οἱ Δωδωνεῖοι.

—— [35] Ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ.
Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται. ——

SELLI, Dodonæi.

—— *Circum vero Selli*
Te habitant vates ——

Λέγεται καὶ διχῶς ΣΣ, Ἔλλοι.

Dicitur etiam sine *s*, Elli.

ΣΕΝΝΟΝΕΣ [36], ἔθνος Γαλατικὸν, ὡς Οὐρανίος ἐν Ἀραβικῶν πρώτῳ.

SENNONES, gens Galatica, ut Uranius in Arabicorum primo.

ΣΕ-

SE-

[20] Σέλευκος ὁ Νικάτωρ.] Alii Νικάνωρ scribunt. Seleucia, quam Nicanor condidit, magnam lege descriptionem apud Theophylactum lib. v c. vi t. 1 Instit. Byzant.

[21] Σελευκεῖς.] ΣΕΛΕΥΚΕΩΝ ΠΡΟΣ ΚΑΛΥΚΑΔΝΩ. Vide Spon. recherches d'Antiq. 184.

[22] Σελευκηνὸς.] Forte Σελευκεικὸς.

[23] Σελευκὶς.] Apud Plutarch. Σελευκείδες pag. 564.

[24] Σέλευκος.] Hanc in voce φάλαγξ Seleuciam Mesopotamiæ vicinam putat appellatur Hol.

[25] Σελευκήτης.] Vide Trist. tom. p. pag. 425.

[26] Σελευκοβηλαῖος.] Salm. ad Sol. pag. 618. 619.

[27] Σελήνη.] Vide, num hæc sunt intelligenda de Selene, cujus meminit Chron. Alexand. pag. 97.

[28] Ἔστι καὶ Σελήνη πλάσμα.] Vide Grammaticos Euripidis Erechtheo. καὶ μικρὰ πάλιν περὶ πλακοῦντος ἐπιτιμᾷ εἴρων φησὶ Σελήνας τινὰς δὲ συνέχειν χλόης. Lege τῇ ἄστρῳ καὶ ἐφωτίζειν. Σελήνιον etiam gens Arcadiæ quædam apud veterem Apollonii Scholiasten. καὶ ἴσως οἱ Ἀρκάδες Σελλούσιοι, quod illeo notavi, quia pauci eorum meminerunt. Salm.

[29] Ἔστι καὶ Σελήνη πλάσμα τι ἄστρου ὁμοιότατον.] Vide insignem & præstantissimum locum apud Athenæum lib. xi pag. 489. Vide Hesych. in Σελήνας. Alciphron epistol. ultima πλακοῦντα Σελήνης. Vide Suidam in Βῆς & voce Σελήνη & Πέπλιον. Spanh. de Nemis. antiq. in Nicolai. & Eustat. ad Iliad. Σ pag. 1160 lin. 6. Vide Hesych. in voce Βῆς pag. 197 & in Βῆτα ταῦρος. Vide Etym. Mag. auct. voce Βῆς pag. 204. Quæ etiam τὸ ῥῆμα in Constant. Lexicon. Πέπλια πλακοῦντα vide Reinef. Var. lect. 101. Vide quoque Vales. ad Mel pag. 78, ubi πέπλια πλακοῦντα ἐν σχήματι λύρας ἢ τόξου ἢ βύβλου, i. lacertulæ in formam arcus, lyræ. Malim erant placentæ formam pudendi muliebris referentes. Vide Meurs. Græc. Feriatam pag. 154.

[30] Σεληναῖος.] In voce Ἄστρον gentilitium est Σεληνίτης.

[31] Σελινοῦς.] Gent. est apud Call. pag. 117. Vide Selene mons apud Marc. Her. pag. 74.

[32] Σελινούντιος.] Vide Xiphilinum apud Ortelium.

[33] Σελινουντία.] Vide in Θερμοπύλαι.

[34] Σελλασία.] Nomen habet ab adjacente fluvio. vide Ἀκρωρείτης.

[35] Σελλοὶ.] Aut hæc exstirpanda est aut altera, de qua in præcedentibus.

[36] Ἀραβ. δ' Σεννόν.] Vide notas Casaub. ad Strab. pag. 125.

[36] Σέννονες.] Varie apud auctores, gentis nomen scribitur. Vide Cluv. Ital. ant. pag. 309. hæc mihi sunt suspecta.

ET

ΣΕΝΟΕΣΣΑΝΟΙ, ἔθν☉ Ἰταλικὸν, ὡς Πολύβι☉ [37] ἐν τρίτῳ.

ΣΕΜΦΗ [38], ὡς Τύμφη, πόλις τῆς κοίλης Ἀραβίας. Τὸ ἐθνικὸν Σεμφαῖος, καὶ Σεμφηνός.

ΣΕΡΙΦΟΣ [39], μία τῶν Σποράδων, ἐξ ἧς βάτραχ☉ Σεριφί☉. Καὶ τὸ ἡλυκὸν, Σεριφία, καὶ Σεριφιάς.

ΣΕΡΜΥΛΙΑ [40], πόλις περὶ τὸν Ἄθων, ὡς Ἑκαταῖ☉. Ἔοικε δὲ ὡς πρὸς τὸ Σερμύλιον, τὸ ἐθνικὸν, Σερμυλιακὸ☉, καὶ Σερμυλία, καὶ Σερμυλιάδης.

ΣΕΡΡΕΙΟΝ, ἀκρωτήριον τῆς Θρᾴκης. ἔστι καὶ πόλις Σαμοθρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν, Σερράβης, καὶ Σερρεώτης, ὡς τὸ Λαύρειον Λαυρεώτης. Καὶ Σερρεάτης, ὡς Λέπρεον Λεπρεάτης. Καὶ Σέρρειον τεῖχ☉· οὗ τὸ ἐθνικὸν, Σερρειοτειχίτης. Καὶ ὄνομα τὸ Σέρρεα ὄρη, [41] Σέρρειος ἰθυκή. Λέγεται καὶ Σέρρα, ἧς ἡ γλυκεῖα κατ' Ἴωνας Σέρρης· καὶ Σερραλειχίτης.

ΣΕΣΑΡΗΘΟΣ [42], πόλις Ταυλαντίων, ὡς φησιν [43] Ἑκαταῖ☉. Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Σεσαρήθι☉.

ΣΕΣΙΝΔΙΟΝ, πόλις Ἰνδικὴ Τὸ ἐθνικὸν Σεσίνδι☉, ὡς τὸ Ἰσίνδα Ἰσίνδι☉.

ΣΕΣΤΙΟΝ, πόλις ἐν μεσογείᾳ Οἰνωτρῶν. Τὸ ἐθνικὸν [44] Σεστιεύς, ὡς πὰ εἰς ον λήγον.

ΣΗΚΟΑΝΟΣ [45], ποταμὸς Μασσαλιωτῶν, ἀφ' οὗ τὸ ἐθνικὸν, Σηκοάνιοι, ὡς Ἀρτεμίδωρ☉ ἐν πρώτῃ.

ΣΗΛΥΜΒΡΙΑ [46], πόλις Θρᾴκης, διαλέκτῳ τῆς παρὰ Σηλυ☉. Βρία γὰρ καὶ Θρᾳκῶν πόλις, ὡς Πολτυμβρία, ἡ Πολτυ☉ πόλις. Ὁ πολίτης, [47] Σηλυμβριανός.

ΣΗΜΑΧΙΑΔΑΙ δῆμ☉ Ἀττικὸς. ἀπὸ Σημάχου, [48] ὃς καὶ τοῖς Διονυσίοις ἐπεξενώθη παρ' αὐτοῖς· Ἀφ' ὧν καὶ ἱερεῖαι αὐτῷ. Ἔστι δὲ τῷ δήμῳ φυλῆς φιλόχορ☉ ἢ τῶ [49] Ἐπακρίας φησὶ τὸ δῆμον. Ὁ δημότης, Σημαχίδης.

SENOESSANI, gens Italica, ut Polybius in tertio.

SEMPHE, ut Tymphe, urbs Arabiæ juxta Euphraten. Gentile, Semphæus, & Semphenus.

SERIPHUS, una Sporadum, unde & Seriphia rana. Et fœmininum Seriphia, & Seriphæa.

SERMYLIA, urbs circa Athon, ut Hecatæus. Videtur vero tanquam a Sermylium, gentile, Sermyliæus, & Sermylia, & Sermylieus.

SERRHEUM, promontorium Thraciæ. Est etiam urbs Samothraciæ. Gentile, Serrheeus, & Serrheotes, ut Laureum, Laureotes; & Serrheates, ut Lepreum, Lepreates. Et Serrheum Tichos. Cujus gentile, Serrheotichites, & hinc Serrhei montes. Gentile Serrheus. Dicitur etiam Serrha, cujus genitivus secundum Jonas, Serrhes, & Serrhatichites.

SESARETHUS, urbs Taulantiorum, ut inquit Hecatæus. Et gentile, Sesarethius.

SESINDIUM, urbs Indica. Gentile, Sesindius, ut Isindi, Isindius.

SESTIUM, urbs in mediterranea Oenotrorum. Gentile, Sestieus, ut neutra in on.

SECOANUS, fluvius Massilienſium, a quo gentile, Secoani, ut Artemidorus in prima.

SELYMBRIA, urbs Thraciæ. Vocata vero hinc a Selye. *Bria* enim secundum Thraces urbs, ut Polymbria, Polyis urbs. Civis, Selymbrianus.

SEMACHIDÆ, populus Atticus, a Semacho, cujus etiam filiæ Dionysum hospitio excepere. Unde ipsius Sacerdotes. Est vero Antiochidis tribus. Phlochorus autem Epacriæ ait populum. Popularis, Semachides. Localia,

[37] Ὡς πρίν.] Vide Holſten. Geog. notas ad Cluv. pag. 114.

[38] Σέμφη.] Si literarum ordinem respicis, non debet licere Σέμφη. Sine dubio Σίμφη positum est pro Σίμφηρα pro Σαμφηρὰ quod est in volgatis, manu exarati habebant Σαμφηρά. Veteres Graeci raro π et φ conjungebant. In quibusdam veteribus Σαμφὼ pro Σαπφὼ & Σάμφ☉ pro Σάπφ☉, quod est notatu dignum. Salm.

[39] Σέριφ☉.] Hyg. fab. LXXXIII.

[40] Σερμυλία.] Forte Σερμυλιάς.

[41] Σέρρειος.] Vide Holſten. ad Car. a S. Paul. pag. 113 & 155.

[42] Σεσάρηθ☉.] Hecatæi locum vide in voce Χιλιάνιοι.

[43] Ἑκαταῖ☉.] Cas. ad Strab. 123. Vide quoque Palmerii Graeciam pag. 191 edita.

[44] Σεστιεύς.] Lege Σεστιός.

[45] Σηκόαν☉ ποταμός.] MSS. Σεκόαν☉ πόλις Μασσαλιωτῶν. τὸ ἐθνικὸν Σεκοάνιοι. Salm.

[46] Σηλυμβρία.] Καὶ τὸ τεῖχος τὸ ἐπὶ Θρᾴκης ἐν Σηλυβρίᾳ ἐν Βυζαντίῳ. Herod. in Erato. *idem.*

[47] Σηλυμβριανός.] In voce Ἄστακος invenitur Σηλυμβρία, sed qua ratione.

[48] Σημάχου.] Vide Scal. ad Euseb. 33. Simf. 46. p. 1.

[49] Οὗ ἐν ταῖς Διονυσίοις.] MSS. ᾧ ἐν ταῖς Διονυσίοις ἐπεξενώθη, & ita omnino legendum censeo. Eusebius quoque scribit Herculem Semacho hospitio receptum fuisse καθὼ Ἀμφικτύονα τὸν Δουκαλίωνος ἐξιόντα εἰς τοὺς Ἀθηναίων ἐλεύθερα ἐπεξενοδόκησεν Σημάχῳ. Salm.

[50] Ἐπακρίας.] Vide in illa voce.

δης. Τὰ πτικὰ, ὁ Σημαχιδῶν, ὁ Σημαχιδῶν, εἰς Σημαχιδῶν. A calia, ex Semachidis, in Semachidis, ad Semachidas.

ΣΗΝΗ[51], πόλις Κελτικὴ. Ὁ πολίτης Σηνεύς, καὶ [52] Σήνων.

SENE, urbs Celtica. Civis, Senæus, & Senon.

ΣΗΝΟΣ, πόλις Αἰγύπτου· Ἑκαταῖος ἐν αὐτοῦ περιηγήσει. Ὁ πολίτης, Σηνικός. B

SENUS, urbs Ægypti. Hecatæus in ejus Periegesi. Civis, Senicus.

ΣΗΡΕΣ[53], ἔθνος Ἰνδικὸν, [54] ἀπὸ ἀσφόρμιγος ἀνθρώπων, ὡς Οὐρανίος ἐν τρίτῳ Ἀραβικῶν.

SERES, gens Indica, ab hominum consortio aliena, ut Uranius in Arabicorum tertio.

ΣΗΣΑΜΟΝ[55], πόλις Παφλαγονίας, ἐν ᾗ ᾤκησεν ὁ πρῶτος Φινεύς. Δίδυμος δὲ νῆσον αὐτὴν φησι. Τὸ ἐθνικὸν [56] Σησαμινεύς, καὶ Σησαμίτης. C

SESAMUM, urbs Paphlagoniæ, in qua habitavit primus Phineus. Didymus vero insulam esse ait. Gentile Sesamini, & Sesamites.

ΣΗΣΤΟΣ[57], πόλις πρὸς τῇ Προποντίδι λέγεται ἡ ἀρσενικῶς παρ' Ἐφόρῳ. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, [58] ἐν τῇ Σηστῷ φασιν. Ὁ πολίτης Σηστὸς· Ἐστὶ δὲ, ὡς Φαῦστος Φαύστιος. D

SESTUS, urbs ad Propontidem. Usurpatur autem masculine apud Ephorum. Athenienses vero *in illa Sesto* dicunt. Civis, Sestius. Est vero, ut Phæstus Phæstius.

ΣΗΤΑΙΟΝ χωρίον περὶ Συβαρίν, ἔνθα [59] Σηταίαν, μίαν τῶν αἰχμαλώτων, πεῖσαντες τὰς ἄλλας τῶν Ἑλληνίδων ἐμπρῆσαι τὰς νεῶς, ὑφ' αὐτῶν ἐπεύρωσαν. Τὸ ἐθνικὸν, Σηταῖος. E

SETÆUM, regio circa Syborin, ubi Setæam, unam captivarum, quæ aliis persuaserat Græcorum naves comburere, cruci affixere. Gentile, Setæus.

ΣΗΤΙΑ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, [60] Σητῖνοι. Ἔστι δὲ καὶ Σητία πόλις. Τὸ ἐθνικὸν τῶν Σητίων τῶν ἐν Βιθυνίᾳ, Σηταῖος. Λέγονται καὶ Σήτιοι, ὡς Δελφοὶ, καὶ Λοκροί.

SETIA, urbs Italiæ. Gentile, Setini. Est vero etiam Setia urbs. Gentile Setarum, quæ in Bithynia, Setæus. Dicuntur etiam Seti, ut Delphi, & Locri.

ΣΙΑΓΑΘΟΥΡΓΟΙ[61], ἔθνος, περὶ οὗ φησι Μαρκιανὸς ἐν τῷ Περίπλῳ Σαρματίας. F

SIAGATHURGI, gens, de qua loquitur Marcianus in Periplo Sarmatiæ.

ΣΙΒΑΙ[62], Ἰνδικὸν ἔθνος, ἅμα Δηριάδῃ μαχεσάμενον Διονύσῳ καθάπερ φησὶ Διονύσιος.

SIBÆ, Indica gens, quæ pugnavit una cum Deriade contra Dionysium, ut inquit Dionysius.

ΣΙΒΔΑ, πόλις Καρίας. Οἱ πολῖται, Σιβδάται. Τὸ ἐθνικὸν, Σιβδιανὸς, καὶ Σιβδίτης G

SIBDA, urbs Cariæ. Cives, Sibdatæ. Gentile, Sibdanus, & Sibdites.

ΣΙΒΕΡΗΝΗ, πόλις Οἰνωτρῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Σιβερηνός· Προκαταλήφθη γὰρ ὁ τύπος τοῦ πρωτοτύπου.

SIBERENE, urbs Oenotrorum. Gentile, Siberenus. Jam enim ante comprehensus typus in primitivo.

ΣΙΒΥΡΤΟΣ, πόλις Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν Σιβύρτιος, ὡς Πολύβιος ἐν τριακαιδεκάτῳ. H

SIBYRTUS, urbs Cretæ. Gentile, Sibyrtius, ut Polybius in tertio decimo.

ΣΙ-

SI-

[51] Σήνη.] Sine est in Thracia apud Plut. t. 2 pag. 298.

[52] Σήνων.] Gentile Σηνικὸς habes in Σῆνα.

[53] Σῆρες.] De iisdem Dionysius de situ orbis, & ejus Scholiastes Eustathius *Salm.*

[54] Σῆρες &c.] Anonymus in descriptione totius orbis hanc gentem Σῆρας & non Σῆρες nominat. Vide pag. 3. Eust. in Dionys. de situ orbis pag. 99.

[55] Σῆρες ἔθνος Ἰνδικὸν.] Seres ab occidentali latere Scythis extra Imaum montem annectuntur; septentrionali & orientali terræ incognitæ ac nivosæ solitudini cohærent. Agathemerus lib. 11 cap. VI. Μεθ' ὁρίσαντα τὸν Σκυθικὸν ἀπὸ τῆς Σηρικῆς, τὸ ἀνοικονόμητον ἀπεριγράπτως ἐκ ἀνοικουμένης. Sed qua meridiem spectant, ad Indiam & Gangem porrecti sunt. Hinc itaque manifeste constat Sericam mediam inter Scythiam & Indiam esse sitam & hæc causa est, quare Seres ab antiquis nunc Indiæ, nunc Scythiæ populis annumerentur. Clemens Alexandrinus Σῆρας Ἰνδικὰς vocat: Sed Eustathius ad Dionys. ἔθνος βάρβαρον Σκυθικὸν esse refert.

[56] Ἀσφόρμιγος ἀνθρώπων.] Pomponius tradit Seras rebus in solitudine relictis abientes peragere commercia. Vide ad illud ἀσφόρμιγος ἀνθ. Ursinum in Trat de Scribus pag. 381.

[57] Σέστος.] Apol. Schol. pag. 235.

[58] Σηστῷ.] Vide Eust. ad Hom. pag. 362.

[59] Σηστὸς.] Vide Eust. ad Dionys. 73. Attice fem. generis est.

[60] Ἐν τῇ Σηστῷ.] Ad hunc locum respexit Eustathius. Περὶ Εὐρώπου δὲ ἴσως εἰκαθέζεται πόλις ὀνομάζει Ἄθηναῖος ἐν Σοστῷ, ὡς καὶ ἐν Ἐφόρου Σηστῷ. Salm.

[61] Σητῖνοι.] Vide Theocrit. & Lycophronis commentatores.

[62] Λύσαι ἐσπάρξαν.] Lege ex MS. αἱ σὶ ἐσπάρξαν, & ita legendum est Hellenismo postulante. *Salm.*

[63] Σητῖνοι.] Σητῖνοις scribit Cluv. pag. 1021.

[64] Συμμαχήσαι.] Vide Vosl. ad frag. Perit. pag. 31.

[65] Σίβας.] Clavam gestant Sibæ & bubus clavæ notam inurunt. Arrianus, Ἐν ᾧ ἐ σκοπιλίῳ φασὶν οἱ Σίβαι ἐν τοῖς βουσὶ κόπτειν ἐπιγνώσεως. rerum Indicarum lib. 1 pag. 171. Sibas etiam vocat Strabo, & eos appellat λῃστὰς τοῦ Ἡρακλέους συστρατευσαμένους quod non Herculi sed Dionyso videtur attribuere noster. Hic Dionysius quem

ΣΙΓΑΘΑ, πόλις Λιβύης, ὡς Στρά- A βων ἑπτακαιδεκάτῃ. Ὁ πολίτης, Σιγαθεύς.

ΣΙΓΓΑ, ὡς Πολύβιος δωδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Σιγγαῖος.

ΣΙΓΓΑΡΑ[68], πόλις Ἀραβίας πρὸς τῇ Ἐδέσσῃ, ὡς Οὐρανίος ἐν πρώτῳ Ἀραβικῶν. Ὁ πολίτης, Σιγγαρηνός. B

ΣΙΓΓΟΣ, πόλις περὶ τὸν Ἄθων· Τὸ ἐθνικὸν, Σίγγιος· Καὶ Σιγγικὸς τὸ κτητικόν, καὶ Σιγγαῖος.

ΣΙΓΓΥΑ, πόλις Παμφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν Σιγγυάτης, ὡς Αἰγύας Αἰγυάτης. C

ΣΙΓΕΙΟΝ, πόλις Τρῳάδος, ὡς τρισὶν πρώτη· Ὁ πολίτης, Σιγειεύς. Τὸ θηλυκὸν Σιγειάς, καὶ Σιγειακός. Ἔστι καὶ ἄλλο ἐθνικὸν Σίγειος.

ΣΙΓΗ, πόλις Τρῳάδος, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, [69] Σιγίτης. D

ΣΙΓΝΙΝΑ[70], πόλις Ἰταλίας, ὡς τρισὶν πρώτη. Τὸ ἐθνικὸν, [71] Σίγνινος.

ΣΙΓΡΙΟΝ[72], Λέσβου λιμήν. Τὸ ἐθνικὸν παρὰ μὲν Καλλιμάχῳ καὶ Σιγριεύς, καὶ Σίγριος. E

ΣΙΓΥΝΟΣ, πόλις Αἰγυπτίων, ὡς Κτησίας ἐν πρώτῳ περίπλων. Οἱ πολῖται, Σίγυνοι.

ΣΙΔΑΚΗ, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Σιδάκης τοῦ Ἀμισοδώρου. Τὸ ἐθνικὸν, Σιδακηνός, καὶ Σιδακληνή, καὶ Σιδακληνόν, καὶ Σιδακεὺς τῇ χώρᾳ ἔθει. Χαίρουσι γὰρ τῷ τύπῳ. F

ΣΙΔΑΡΟΥΣ[73], πόλις καὶ λιμήν. Τὸ ἐθνικὸν, Σιδαρούντιος, ὡς Τραπεζούντιος. G

ΣΙΔΗ[74], πόλις Παμφυλίας, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Κέκληται δὲ [75] ἀπὸ Σίδης, τῆς θυγατρὸς Μενταύρου, [76] γυναικὸς δὲ Μώλου, ἀφ' ἧς νῆσος. Ὁ πολίτης, [77] Σιδήτης. Τὴν δὲ δευτέραν συλλαβὴν ἔχει διὰ μὲν τοῦ η, διὰ δὲ τοῦ βαρύνεσθαι διὰ τοῦ η. Τὰ γὰρ εἰς η λήγοντα ὀξύνοντα, ὀξυνόμενα μὲν, διὰ δὲ τοῦ ε ἀπαραλήκτου ἐκφερόμενα. Φυλὴ Φυλέτης.[78] Διὰ δὲ τοῦ η βαρυνόμενα, Κώμη Κωμήτης, Πύλη Πυλήτης καὶ Πυλάτης. H I

ΣΙ-

SIGATHA, urbs Libyæ, ut Strabo ſeptima decima. Civis, Sigatheus.

SINGA, ut Polybius duodecimo. Gentile, Singæus.

SINGARA, urbs Arabiæ ad Edeſſam, ut Uranius in Arabicorum primo. Civis Singarenus.

SINGOS, urbs circa Athon. Gentile, Singius. Et poſſeſſivum Singicus, & Singæus.

SINGYA, urbs Pamphyliæ. Gentile, Singyates, ut Ægyæ, Ægyates.

SIGEUM, urbs Troadis, ut Strabo tertia. Civis, Sigeus. Fœminimum Sigeas, & Sigeacus. Eſt etiam aliud gentile, Sigeus.

SIGE, urbs Troadis, ut Hecataeus Aſia. Gentile, Sigites.

SIGNINA, urbs Italiæ, ut Strabo tertia. Gentile, Signinus.

SIGRIUM, Lesbi portus. Gentile poteſt & Sigrieus, & Sigrius.

SIGYNUS, urbs Ægypti, ut Cteſias in primo circumnavigationum. Cives, Sigyni.

SIDACE, urbs Lyciæ, a Sidaca Amiſodori. Gentile, Sidacenus, & Sidacena, & Sidacenum, & Sidaceus regionis conſuetudine. Gaudent enim hoc typo.

SIDARUS, urbs, & portus. Gentile, Sidaruntius, ut Trapezuntius.

SIDE, urbs Pamphyliæ, ut Hecataeus Aſia. Eſt autem vocata a Sida filia Mentauri, uxore vero Moli, a quo inſula. Civis, Sidetes. Secundam ſyllabam habet per eta, propter accentum prototypi gravem. Diſyllaba enim primitiva, in eta deſinentia, habentia quidem accentum acutum, per e pſilon derivativum efficiunt. Ut Phyle Phyletes. Quæ vero accentum gravem habent per eta, ut Come Cometes, Pyle Pyletes, & Pylates.

SI-

[68] Σιγγαρα.] Vide Seguini Numiſmata pag. 173 ubi nomen urbis.

[69] Σιγειος.] Lege Σιγειος.

[70] Σιγνινα.] Vide Parriſot. ad Claud. 247.

[71] Σίγνινος.] Straboni lib. v Σιγνία, & ita vult hic legendum eſſe Rhod. in Scrib. larg. pag. 175.

[72] Σιγρίου πρώτη.] Ita libri quoque veteres P. ſed legendum eſſe conſtat πρωτῇ. Σιγριος in Strabone legitur & Σιγρειος αὐτος, non Σίγριος. Salm.

[73] Σιδαρους.] Accentus male eſt collocatus.

[74] Σίδης.] Vide Agath. pag. undecima. Vide in Nicæa.

[75] Σιδηρᾶς πόλις.] Lege Σιδηρᾶς πόλις Λυκίας ἡ λιμήν. Voſſium vide ad Scyl. pag. 18.

[76] Σίδα.] Vide omnino Arrianum lib. i de expeditione Alexandri pag. 16 ed. Henr. Stephani. *Salm.*

[77] Σίδη.] Vide Caſ. ad Ath. pag. 917. Vide Spanh. pag. 697. Patin. theſ. pag. 181.

[78] Ἀπὸ Σίδης.] Vide Apollo. Arg. i, & ejus Schol. *Salm.*

[78] Γυναικὸς δὲ Μώλου.] Lege γυναικὸς δὲ Κιμόλου. ἀφ' ἧς ἡ νῆσος. Ita legendum ex MSS. & ſine a Cimolo Cimolus inſula. Nulla eſt autem inſula Molus. *Idem.*

[77] Σιδήτης.] Σιδήτις apud Ant. in. pag. 63.

[78] Διὰ δὲ τοῦ η βαρυνόμενα.] Διὰ δὲ τοῦ η βαρυνόμενον διὰ φυῆς.

ΣΙΔΗ'ΛΗ, πόλις Ἰωνίας. Ἐκαλεῖτο Ἀσία. Ὁ πολίτης, Σιδηλεύς. A

ΣΙΔΗ'Ν Πόλις Λυκίας, ὡς Ξάνθος ἐν Λυκιακῶν πρώτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Σιδηνεὺς, ὡς Σιφανεύς.

ΣΙΔΟΥ'Σ[27], κώμη Κορίνθου, ἡ Μεγαρίδι πλησίον. Τὸ ἐθνικὸν, Σιδάντιος. Ἔστι καὶ ἄλλη κώμη κλαζομενὰς κώμης, καὶ ἄλλη Ἐρυθρᾶς, καὶ τόπος Παμφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σιδήσιος. B

ΣΙΔΟΥΣΣΑ, πόλις Ἰωνίας. Ἐκαλεῖτο Ἀσίη. Ἐν δὲ Σιδήσσα πόλις. C

ΣΙΔΥΜΑ[28], πόλις Λυκίας, ὡς Ἀλέξανδρος μνημονεύει ἐν πρώτῳ Λυκιακῶν. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Σιδύμου. Ὁ πολίτης, Σιδυμεύς.

ΣΙΔΩ'Ν[29], πόλις Φοινίκης. Ἐκαλεῖτο Ἀσίη. Ὁ πολίτης Σιδώνιος, διὰ μὲν τοῦ ω μεγάλου, καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ. Καὶ Σιδωνὶς τὸ θηλυκόν. Ἀλλὰ καὶ [30] Σιδὼν ἐθνικόν. D

ΣΙΔΩΝΙ'Α, πόλις Τρῳάδος. Τὸ ἐθνικὸν, Σιδώνιος. Προκατελήφθη γὰρ τὸ [31] πρωτότυπον. E

ΣΙΘΗΝΟΙ', ἔθνος ἀφικόμενον τῇ ἱερυθρᾷ θαλάσσῃ, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ.

ΣΙΘΩΝΙ'Α, μέρος Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν Σιθώνιος, καὶ [32] Σιθωνίη. F

ΣΙΚΑ'ΝΗ, πόλις Ἰβηρίας, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Σικάνιος.

ΣΙΚΑΝΙ'Α[33], ἡ περίχωρος Ἀκραγαντίνων. Καὶ ποταμὸς Σικανὸς, ὡς φησιν Ἀπολλόδωρος. G

ΣΙΚΕΛΙ'Α[34], ἡ χώρα, καὶ ἡ νῆσος. Τὸ ἐθνικὸν, Σικελοὶ, καὶ Σικελιῶται. Καὶ οἱ μὲν ἀπὸ Σικέλου τοῦ καὶ ἀρξαντος τῆς χώρας, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα, ὡς [35] Κίλικες ἀπὸ Κίλικος, οὗ καὶ ἡ Κιλικία· ὡς Θεσσαλοὶ ἀπὸ Θεσσαλοῦ, οὗ καὶ ἡ Θεσσαλία. Καὶ Φρυγὸς, Φρύγες, οὗ καὶ ἡ Φρυγία. οἱ δὲ παραγενόμενοι, καὶ τὴν χώραν εὑρόντες προκεκαλημένην ἐπωνυμάσθησαν· ὡς ἀπὸ τῆς Φθίας Φθιῶται, οὕτω Ἰταλίας καὶ Σικελίας, Ἰταλιῶται καὶ [36] Σικελιῶται. Καὶ Σικελὸς, καὶ H I

[37] Σι-

SIDELE, urbs Joniæ. Hecatæus Asiæ. Civis, Sidelenus.

SIDENE, urbs Lyciæ, ut Xanthus in Lyciacorum quarto. Gentile, Sidenus, ut Sophenus.

SIDUS, vicus Corinthi, vel Megaridis navale. Gentile, Sidantius. Est etiam circa Clazomenas vicus; & alius maris rubri, & locus Pamphyliæ. Gentile, Sidusius.

SIDUSSA, urbs Joniæ. Hecatæus Asiæ. *Incolæ vero Sidoſſa nova.*

SIDYMA, urbs Lyciæ, ut Alexander Lyciacorum primo meminit. Vocata vero fuit a Sidymo. Civis, Sidymeus.

SIDON, urbs Phœnicæ. Hecatæus Asiæ. Civis, Sidonius per ω magnum, & per ο breve. Et fœmininum Sidonis. Sed etiam gentile, Sidon.

SIDONIA, urbs Troadis. Gentile, Sidonius. Occupavit enim primitivum.

SITHENI, gens adjacens mari rubro, ut Marcianus in Periplo.

SITHONIA, pars Thraciæ. Gentile, Sithonius, & Sithonia.

SICANE, urbs Iberiæ, ut Hecatæus Europa. Gentile, Sicanius.

SICANIA, regio circumposita Agrigentinis. Et fluvius Sicanus, ut inquit Apollodorus.

SICILIA, regio, & insula. Gentile, Siculi, & Siceliotæ. *Illi* quidem a conditore & primo duce regionis, a quo etiam regio, ut Cilices a Cilice, a quo & Cilicia. Ut Thessali, a Thessalo, a quo Thessalia. Et a Phryge, Phryges, a quo Phrygia. Qui autem post advenerunt & regionem invenientes prius appellatam, cognominati fuere; ut ab Phthia Phthiotæ, sic ab Italia & a Sicilia Italiotæ & Siceliotæ. Et Siculus, & Sicula. Est & alia sici-

[27] Σιδοῦς.] Vide Spanhem. pag. 285.

[28] Σίδυμα.] Vide Hallt. ad P. pag. 148.

[29] Σιδών.] De urbis conditore legimus apud Cedrenum. φησὶ δὲ ὁ Μιλησιακὸς Σίδα βασιλέως, ἀπὸ Λιβύης, ὃς καὶ αὐτὸς Σιδόνα πόλιν. Quod gentile scribatur per O magn. & par. hinc fit quod πρωτότυπον in genit. habet Σιδῶνος, Σιδῶνι &c. patet hinc ex versu periegetæ Dionubi versiculus.

[30] Σιδὼν ἐθνικόν.] Vide Trist. Num. ibi cum ω scribitur. 126 & 227. Cuperi Apoth. Hom. 251.

[31] Πρωτότυπον.] Primitivum ponitur pro derivativo. Vide Cuperi ad Pers. pag. 442.

[32] Σιθωνίη.] Vide in Paliene. Commem pag. 272. 2 Synodus Ecclesiarum Rom.

[33] Σικανία.] Lycoph. Schol. pag. 154. Cluver. ad Athen. pag. 87. Sicania & quamvis olim universe Siciliæ appellatio, & peculiare nomen cujusdam particulæ. sicut Asia & pars orbis modo totius modo angustius significat, & provincia minorum Asiæ partem, unde Ἀσιάρχαι apud Poetam &c. Vide locum.

[34] Σικελία ἡ χώρα.] Forte intelligit Siciliam in Mauritania. Trist. t. 2 pag. 292. Non intelligit Stephanus hoc vocabulo siciliam, sed partem quandam Siciliæ, quæ antiqui temporis Siciliæ dicta fuit.

[35] Κίλικες.] Vide Cantil. Porphyrog. de Them. Thrac. Sicilia.

[36] Σικελιῶται.] Aristid. pag. 42 tom. 2.

[37] Σι-

Σικελή. Ἔστι καὶ ἄλλη [88] Σικελία, πρὸς τῷ Πελοποννήσῳ. A Sicilia juxta Peloponnesum.

ΣΙΚΗΜΟΣ [89], πόλις Ἀραβίας, καὶ Σίκημα. Τὸ ἐθνικὸν Σικήμιος, καὶ Σικημίτης. Τῆς Σίκημα τὸ ἐθνικὸν, [90] Σίκημοι.

SICEMUS, urbs Arabiæ, & Sicema. Gentile, Sicemius, & Sicemites. A Sicema vero gentile, Sicemi.

ΣΙΚΗΝΟΣ [91], νῆσος πρὸς τῷ Κρήτῃ, ἀπὸ Σποράδων δεκάτη. Αὐτὴ Οἰνόη πρότερον ἐκαλεῖτο. Ὁ οἰκήτωρ [92] Σικηνίτης, ὡς ἀπὸ νήσου Νησίτης. B

SICENUS, insula circa Cretam, ut Strabo decima. Ipsa prius Oenoë vocabatur. Incola, Sicenites, ut Nesus Nesites.

ΣΙΚΥΩΝ [93], πόλις Πελοποννήσου. Λέγεται καὶ θηλυκῶς καὶ οὐσιαστικῶς. Ἡ δὲ αὐτὴ καλεῖται καὶ [94] Μήκων, καὶ Τελχινία. Ὁ πολίτης Σικυώνιος, καὶ ἐπιθετικῶς [95] Σικυώνια. C

SICYON, urbs Peloponnesi. Dicitur fœminine & masculine. Eadem & *Mecon*, & *Telchinia* vocata fuit. Civis Sicyonius, & calcei Sicyonii.

ΣΙΛΙΝΔΙΟΝ, πολίχνα πρὸς τῷ Ἴδῃ, ὡς Δημήτριος ὁ Σκήψιος ἐν ἑπκαιδεκάτῃ Τρωϊκῆς Διακόσμου. Οἱ πολῖται Σιλινδίτης, καὶ Σιλινδιώτης. D

SILINDIUM, urbecula circa Idam, ut Demetrius Scepsius in sexto decimo Trojanæ ordinationis. Civis, Silinditæ, & Silindiotæ.

ΣΙΛΛΥΟΣ [96], πόλις Ἰωνίας, πρὸς τῇ Σμύρνῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Σιλλυεύς.

SILLYUS, urbs Joniæ juxta Smyrnam. Gentile, Sillyeis.

ΣΙΜΑΝΑ, πόλις Βιθυνίας, μεταξὺ τῶν ποταμῶν. Τὸ ἐθνικὸν Σιμανεύς, καὶ [97] Σιμανδρός. E

SIMANA, urbs Bithyniæ inter duos fluvios. Gentile, Simanæus, & Simaneus.

ΣΙΜΗΝΑ, πόλις Λυκίας, ἐθνικῶς. Οἱ παροικοῦντες Σιμηνεῖς, ὡς Σιδυμεῖς.

SIMENA, urbs Lyciæ, neutraliter. Incolæ, Simeneis, ut Sidymeis.

ΣΙΜΟΕΙΣ [98], καὶ Σιμοῦς, ὡς Ὀπόεις Ὀπούς. Παράγωγον, Σιμούντιος. Καὶ θηλυκὸν, [99] Σιμουντίς. F

SIMOIS, & Simus, ut Opois Opus. Derivativum Simuntius. Et fœmininum Simuntis.

ΣΙΜΥΡΟΣ [100], πόλις Συρίων. Ἔφορος, Σίμυρα δὲ ἑτέρως αὐτὴν φησι. Τὸ ἐθνικὸν Σιμύριος, καὶ ἡ ἑτέρα Σιμυρδής. G

SIMYRUS, urbs Syriorum. Ephorus vero Simyra neutraliter eam vocat. Gentile, Simyrius; a neutrali autem, Simyreus.

ΣΙΝΑΙ, μητρόπολις τῶν Σίνων, ὡς φησι Μαρκιανὸς ἐν περίπλοις.

SINÆ, metropolis Sinarum, de quibus inquit Marcianus in circumnavigationibus.

ΣΙΝΔΗΣΣΟΣ, ὡς Τελμισσὸς, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν Σινδησσεύς, καὶ Σινδήσιος.

SINDESSUS, ut Telmissus, urbs Cariæ. Gentile, Sindesseus, & Sindessius.

ΣΙΝΔΙΑ [1], πόλις Λυκίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Σίνδιοι. H

SINDIA, urbs Lyciæ. Hecatæus Asia. Gentile, Sindii.

ΣΙΝΔΑ [2], πόλις πρὸς τῷ μεγάλῳ κόλπῳ τῆς Ἰνδικῆς, ἔνθεν οἱ καλούμενοι Σίνδαι.

SINDA, urbs prope magnum Indiæ sinum, unde appellati Sindæ.

ΣΙΝ-

SIN-

[88] Σικελή.] Σικελὰ est apud Theocritum Eid. 1 vers. 125 ad quem locum vide Scholiast.

[89] Σικιμα.] Procul dubio intelligit Naxum, de qua apud Agathemerum his verbis. Τῶν δὲ Κυκλάδων πρώτη ἐστὶ Νάξος, ἣν μυθολογοῦσι Σικελίαν. Boch. 447.

[90] Σίκημοι.] Forte Sichem pag. 111 in Allat. fymmictis.

[91] Σίκηνος.] Vide Joseph. lib. Cap. cap. 11. Spanh. pag. 770.

[92] Σικηνίτης.] Aliis Σίκινος dicitur. Σίκινος δὲ νῆσός ἐστι Κυκλάδων, ἀπὸ πόλεως οὕτω προσαγορευθείσης. Vocata est autem a Sicino Thoantis & Medeæ filio. Vide Apoll. Scholiast. Salm.

[93] Σικυών.] Etymol. Mag. in Σικυών.

[94] Σικυώνια.] In Solonis Poëmate quod est apud Plutarch. Sol. & Diog. Laert. Σικυῶνος. ubi sic legendum est, ut versus constet. Vide & Voss. ad Justin. pag. 8.

[95] Σικυώνια.] Vide in Τελχινία. Samf. pag. 26 p. 1.

[96] Μεκων.] Vide Spanh. pag. 912.

[97] Σικυώνια.] Vide in Τελχινία.

[98] Σίμους.] Salm. ad Sol. pag. 781.

[99] Σιμουντὶς.] In MSS. est Σιμανεῖς.

[100] Σιμύρα.] Magna Epitomatoris officiantia (quam Steph. imputare nefas fit) quod situm hujus loci non expressit.

[1] Σιμουντὶς.] Vide illud fem. apud Eurip. in Electra pag. 595. in Hecub. pag. 39.

[2] Σίμυρα.] Forte eadem quæ Σίμυρος. Vide Antitin. pag. 371. vide Γίμυρα.

[1] Σίμυρα δὲ ἑτέρως.] Simyram vocat Pomponius Mela. apud quem male quidam corrigent. Γίμυρα est alio loco hujus auctoris. Γίμυρα πόλις Φοινίκης. Salm.

[2] Σινδία.] Idem quod Hindus & Hindia.

[3] Σίνδα.] Salm. ad Sol. pag. 781.

ΣΙΝΔΟΙ[4], ἀπὸ μεσημβρίας τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Ἔνιοι δὲ καὶ τὸ Σινδικὸν γένος Φασὶν εἶναι Μαιωτῶν λείψανα. Λέγεται καὶ τὸ [5] γυναικεῖον αἰδοῖον. A

ΣΙΝΔΟΝΑΙΟΙ, Θρᾴκιον ἔθνος, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. B

ΣΙΝΗΡΑ[6], πόλις Φοινίκης, [7] ἡ ἀπὸ Φοινίκης καὶ Συρίας. Τὸ ἐθνικόν, Σινηρεύς.

ΣΙΝΘΟΣ, πόλις ἐπὶ τῷ [8] Θερμαίῳ κόλπῳ. Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ. Τὸ ἐθνικὸν Σίνθιος. C

ΣΙΝΟΕΣΣΑ[9], πόλις Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν Σινοεσσαῖος, καὶ Σινοεσσεύς.

ΣΙΝΤΙΑ[10], πόλις Μακεδονίας πρὸς τῇ Θρᾴκῃ, ὡς Εὔδοξος ἐν τετάρτῳ γῆς περιόδου. Οἱ ἐπιχώριοι, Σίντοι ὀξυτόνως. Σίγεται δέ τι θαυμαστὸν παρ' αὐτοῖς, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης. Ποταμόν τινα εἶναι [11] Πόντον προσαγορευόμενον, ἐν ᾧ καταφέρεσθαί τινας λίθους, οἱ κειόμενοι τεφανοῦσι τοῖς ὑπὸ τῶν ξύλων ἀνθρακιᾶς. Ῥιπιζόμενοι μὲν γὰρ, ἀποσβέννυσθαι πεφύκασι. Τριβόμενοι δὲ καὶ ἀναθάλπουσι. Ὀσμὴν δὲ καίονται, πονηρὸν ὄζουσι, καὶ ἀσφαλτώδη ἀσφάλτῳ· καὶ τῶν ἰοειδῶν ἀτμῶν θερμοτάτων ἔχουσιν, ὡς μηδὲν τῶν ἑρπετῶν ὑποφεύγειν καιομένων αὐτῶν. Λέγονται δὲ [12] Σίνλοι, καὶ Σίνλιον τὸ [13] ἠθάδιον. D E F

ΣΙΝΤΟΙΟΝ, φρούριον Ἀρμενίας, κτίσμα Γαλατῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Σιντοικός.

ΣΙΝΩΠΗ[14], πόλις Διαφανεστάτη τῇ Πόντῳ, [15] κτίσμα Μακρίδου Κώου, ὡς φησι Φλέγων. Ὁ πολίτης Σινωπεύς, καὶ Σινωπίτης, καὶ Σινωπίτις, καὶ Σινωπίς, ἀπὸ δὲ Σινωπεύς· καὶ [16] Σινωπηνός. G

ΣΙΞΟΣ, πόλις Μασιηνῶν. Ἐθνικὸν· Μασὶ δὲ Σίξος πόλις. H

ΣΙ-

SINDI, a meridie Mæotidis paludis. Nonnulli vero etiam Sindicam gentem ajunt esse Mæotarum reliquias. Dicitur quoque pudendum fœmineum.

SINDONÆI, Thracius populus, ut Hecatæus Europa.

SINERA, urbs Phœnicæ, eorum, qui a Phœnice & Syria. Gentile, Sinereus.

SINTHUS, urbs juxta Thermæum sinum. Herodotus septima. Gentile, Sinthius.

SINOESSA, urbs Siciliæ. Gentile, Sinoëssæus, & Sinoëssenus.

SINTIA, urbs Macedoniæ, prope Thraciam, ut Eudoxus in quarto terræ periodi. Incolæ, Sinti cum accentu acuto. Fit vero quid mirandum apud eos, ut inquit Aristoteles. *Fluvium quendam esse nomine Pontum, in quo dejecti quosdam lapides, quibus accensis contrarium accidit quam prunis ex ligno. Etenim vento perflati eito extinguuntur. Aqua vero aspersi accenduntur. Cum comburuntur autem, grave olent, & asphalto simile. Et odorem adeo acrem habent, ut nullum reptile sustineat ipsis ardentibus.* Dicuntur etiam Sintii, & Sintium neutrum.

SINTOEUM, castellum Armeniæ, Galatarum opus. Gentile, Sintœus.

SINOPE, urbs Ponti celebertima, a Macritio Coo condita, ut inquit *Phlego*. Civis, Sinopeus, & Sinopites, & Sinopitis, & Sinopis, a Sinopeus. Et Sinopicum.

SIXUS, urbs Massienorum. Hecatæus. *Post vero Sixum urbs.*

SI-

[4] Σινδοί.] Et Scholiastes idem ait, male qui solet accuere. Acuunt tamen MSS omnes. quidam inter quos Herodianus ὁ παρὰ τὸν Ἕλληνα τῆ προθέσει sic gravi accentu notari oportere. Hellanicus in lib. de gentibus Βίαντος δὲ τοῦ Διονυσίου, ἐκ δὲ τούτου μαλακῶσιν Σινδῆς. Salm.

[5] Σινδ.] Alio nomine Σκυθὶ dicuntur ab Eust. in Dionys. pag. 42.

[6] Γυναικεῖον αἰδοῖον.] Hesychius Σινδικὸν αἰδοῖον γυναικός. Idem Σινδίδα πόρνην interpretatur. ex Hipponacte hæc habet Hesychius, cujus hæc verba sunt ὡς τὸν Σινδικὸν αἰδοῖον. Salm.

[7] Σίνηρα.] Vide Casaub. ad Strabonem pag. 213 E.

[8] Τῆ ἀπὸ Συρίας.] Τῆ hoc loco pro μιᾷ, ut Xylander in indice monet.

[9] Θερμαίῳ κόλπῳ.] Thermæus sinus in Thracia est.

[10] Σινοέσσα.] Anton. de ie ip. ad ſe ip. ex edit. Xyland. pag. 165.

[11] Σιντία.] Vide Salm. ad Solin. 253 emend. Vide num Herseica dicta sit. Vide Ant. It. Syriæ 475. Antigonus Carystius.

[12] Πόντον προσαγορευόμενον.] Hujus fluvii meminit Nicander in Theriacis. *Salm.*

[13] Σινλοι.] Σινλοι vel Σιλλοι. ita illi appellantur. Σίλλους vocat Hesychius. Σίλλους, inquit, ἄγριον ἢ χθόνιον. οἱ δὲ τοὺς τοὺς λίνους εἰκάζοντες. Idem.

[14] Σιλλίου.] Vide Apol. Schol. pag. 61.

[15] Ὀνόμαστος.] Vide in voce Καμιρεύς.

[16] Σινώπη &c.] Alium urbis conditorem apud Plutar. pag. 506. & apud Schol. Apollon. Rhod. pag. 236. Vide etiam Polybium lib. IV. Vide etiam Eust. in Dionys. pag. 101.

[17] Κτίσμα Μακρίδου Κώου.] Lege ex MSS κτίσμα Κερκίου Κώου, non Μακρίδου mendosum. & nos ita olim emendavimus ex Eustathio scholiis in Dionysium. Σινώπη ἐστὶ Σινωπικὸν κτίσμα κατὰ τινας Κερκίου ἀνέρος Κώου. Cum vero Diodorus, Xenophon, Strabo & alii Sinopen a Milesiis conditam norint, omnino mihi sit verisimile hunc Cercium Coum colonias illuc Milesiorum ductorem fuisse. Omnino adhæsit ex fine præcedentis dictionis syllaba μος, ut desinant, Macritius ille qui fit, quærere docti. *Salm.*

[16] Σινωπηνός.] Vide etiam Vossium ad Justin. pag. 6.

Σι-

ΣΙΠΟΥΣ [17], πόλις Δαυνίων. Τὸ ἐθνι- A
κὸν, [18] Σιπόντιος.

ΣΙΠΥΛΟΣ [19], πόλις Φρυγίας· Ἑλλά-
νικος [20] Ἱερειῶν πρώτῳ. Τὸ ἐθνικὸν [21] Σι-
πυλῖνος, καὶ [22] Σιπυλλαῖος.

ΣΙΡΕΣ, ἔθνος Θρᾴκης [23] ὑπὲρ τὸν B
Βυζαντίους, ὡς δέδεικται [24] ἐν τῷ περὶ [25] Νίψων.

ΣΙΡΒΩΝ, ἡ Σιρβωνὶς, λίμνη [26] πλη-
σίον Κασίου. Τὸ κτητικὸν Σιρβώνιος, ἀπὸ
τοῦ Σίρβωνος γραικῆς, ὡς Κιθαιρώνιος, καὶ
Ἀργανθώνιος.

C

ΣΙΡΙΣ, πόλις Ἰταλίας, πλησίον
[27] Μεταπόντου, καὶ ποταμός. Μετωνομάσθη δὲ καὶ
[28] Πολίειον, ἀπὸ τοῦ ἐν Ἰλίῳ [29] Πολιάδος Ἀθη-
νᾶς. Ὁ πολίτης, Σιρίτης, ὡς Σύβαρις Συβα-
ρίτης. Τὸ θηλυκὸν, Σιρῖτις, καὶ Σιρηνός. Ἔστι καὶ D
Σίρις ἐν Παιονίᾳ, ἧς τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τοῦ γραικῆς
Σιριοπαίονες.

ΣΙΡΜΙΟΝ [30], πόλις [31] Παιόνων. Τὸ
ἐθνικὸν Σιρμιώς, ὡς τὸ Σούνιον Σουνιώς.

ΣΙΡΡΑ [32], πόλις Θρᾴκης· Θεόπομ- E
πος ἐν Φιλιππικῶν εἰκοστῷ. Τὸ ἐθνικὸν, Σιρ-
ραῖος.

ΣΙΣΙΓΥΛΙΣ, πόλις μεγάλη πλη-
σίον Κελτικῆς. Τὸ ἐθνικὸν, Σισιγυλίτης.

ΣΙΣΥΡΒΑ, μέρος Ἐφέσου, ἀπὸ Σισύρ- F
βης Ἀμαζόνος. Τὸ ἐθνικὸν, [33] Σισυρβίτης.

ΣΙΦΑΙ [34], ὄρνιον ἐν Θεσπιακῆς. Καὶ
ἐνικῶς, Σίφη. Ἔστι δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ Κρητικοῦ
Κρήτευς, οὕτω Σιφαῖος [35] Σιφαιεύς.

ΣΙΤΙΚΟΝ [36], πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνι- G
κὸν, Σιτικανοί.

ΣΙΤΑΚΗ [37], πόλις Περσικὴ, ὡς Ἑκα-
ταῖος Ἀσίᾳ. Ὁ πολίτης, Σιτακηνός. Καὶ
χώρα Σιτακηνή.

ΣΙΦΝΟΣ [38], περὶ τῶν Κρητῶν νῆσος, H
ἀπὸ

SIPUS, urbs Dauniorum. Gentile, Sipuntius.

SIPYLUS, urbs Phrygiæ. Hellanicus ſacerdotum primo. Gentile, Sipylenus, & Sipyleni.

SIRES, gens Thraciæ ſupra Byzantios, ut oſtenſum eſt in loco de Nipſis.

SIRBO, & Sirbonis, palus juxta Caſium. Poſſeſſivum Sirbonius, a genitivo Sirbonis, ut Citharonius, & Arganthonius.

SIRIS, urbs Italiæ prope Metapontium, & fluvius. Poſt vero etiam Polieum appellata fuit, a Minerva Poliade in Ilio. Civis, Siritis, ut Sybaris, Sybarites. Fœmineum Siritis. Et Sirenus. Eſt etiam Siris in Pæonia, cujus gentile, a genitivo Siriopæones.

SIRMIUM, urbs Pæonum. Gentile, Sirmieus, ut Sunion Sunieus.

SIRRHA, urbs Thraciæ. Theopompus in Philippicorum vigeſimo. Gentile, Sirrhæus.

SISIGYLIS, urbs magna prope Celticam. Gentile, Siſigylites.

SISYRBA, pars Epheſi, a Siſyrbe Amazone. Gentile, Siſyrbites.

SIPHÆ, navale Theſpiacæ. Et ſingulariter Siphe. Eſt vero, ut a Cretæus Cretæeus, ſic Siphæus Siphæeus.

SITICUM, urbs Italiæ. Gentile, Siticeni.

SITACE, urbs Perſica, ut Hecataeus Aſia. Civis, Sitacenus. Et regio, Sitacene.

SIPHNUS, inſula circa Cretam, a Siphno

[17] Σιποῦς.] Cluverius 1212.
[18] Σιπόντιος.] Ant. Itin. pag. 471.
[19] Σίπυλος.] Salm. ad Sol pag. 863. Triſtan pag. 428. t. 2.
[20] Ἱερειῶν πρώτῳ.] Vide ad Νίψων.
[21] Σιπυλῖνος.] Marm. Arundel. pag. 12, 13.
[22] Σιπυλλαῖος.] Μητέρα τῶν Σιπυλλαίων Triſt. eod. loco pag. 429. Σιπυλλὶς eſt apud Holſt. in Steph. pag. 195.
[23] Ὑπὲρ τοὺς Βυζαντίους.] Siras Odomanticæ reg. apud Livium lib. 45.
[24] Ἐν τῷ περὶ Νίψων.] Ἐν τῷ περὶ Νιψοῦς aut Νιψαίων. Nipſa eſt urbs Thraciæ, quomodo eam ſupra ἀνωνύμως dixerit. Salm.
[25] Νίψων.] Nulla ibi de hac re fit mentio.
[26] Πλησίον δὲ Μεταπόντου ἐστὶ ποταμός.] Πλησίον δὲ Μεταπόντου ἐστὶ πόλις. ita Mſs. Salm.
[27] Μεταπόντου.] Vide Stephani notas ad Plutar. pag. 67. Vide Lycoph. Schol. 155.
[28] Πολίειον.] Corruptum hoc nomen. eſt enim a πολιὰς πολιάδος, πολίδεως vel πολιάδεως, ut ζηνὸς ζηνίδεως. Legendum igitur hic & ubique Polideum. Polydeon quoque vocat Solinus, ſed apud eum mendoſe ſcriptum Polyem. Salm.
[29] Πολιάδος.] Legendum apud Strabonem. ἐν δὲ τῷ Τρώων πεδίῳ ἱερὸν Ἀθηνᾶς Πολιάδος ξόανον ἵδρυται ἐκ Περγάμου. Idem.
[30] Σίρμιον.] Vopiſcus Sarmium. Sarmienſis dicitur Probus. Vide Caſ. ad Strab. 118. ad lib. 7. Frequens hujus oppidi mentio exſtat in excerptis ex Menandri hiſtoria, & Juſtinus in legatione ad Perſas Sirmii meminit Suidas in ἐγκρὶς. Ptol. pag 83. ult. ed. Σίεμιον. ſed vide an eadem ſit urbs.
[31] Παιόνων.] Lege Παννονίων. Salm.
[31] Παιόνων.] Παννονίων leg. vide Lamb. Bib. tom. ult. 207. docet eſſe antiquum errorem.
[32] Σίρρα.] Dubito an non Sires & Sirrha eodem loco colloc.
[33] Σισυρβίτης.] Vide Strab. lib. xiv.
[34] Σίφαι.] Vide Voſſ. ad Scyl pag. 6.
[35] Σιφαιεύς.] Vide Apol. Rhod. lib. 1 verſu 105. Σίφνος apud Heſychium in εἰσαπαθρία.
[36] Σίτικον.] Extra ordinem. legimus de Siſcia alibi.
[37] Σιτάκη.] Vide Caſaub. ad Strabon. pag. 210 & 211.
[38] Σίφνος.] In hac inſula fuit urbs Apollonia dicta. Vide in illa voce.

ἀπὸ Σίφνου τοῦ Σουνίου, ὡς Νικόλαος πέμπτῳ. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον [19] Μερόπη. Τὸ ἐθνικόν, Σίφνιος· Καὶ Σίφνιον ποτήριον, καὶ Σιφνιάζειν. A phno Sunii filio, ut Nicolaus quinto. Vocabatur vero prius Merope. Gentile, Siphnius. Et Siphnium poculum, & Siphniazare.

ΣΙΩΝΙΑ [40], πόλις Ποντική. Τὸ ἐθνικὸν, Σιωνίτης· Καὶ Σιωνίτις, τὸ θηλυκόν. B

SIONIA, urbs Pontica. Gentile, Sionites. Et Sionitis fœmininum.

ΣΚΑΒΑΛΑ, χώρα Ἐρετριέων. Θεόπομπος Φιλιππικῶν τετάρτῳ καὶ εἰκοστῷ πεμπτῷ. Τὸ ἐθνικὸν, Σκαβαλαῖος.

SCABALA, regio Eretrienſium. Theopompus Philippicorum quarto & viceſimo. Gentile, Scabalæus.

ΣΚΑΙΟΙ [41], ἔθνος μεταξὺ Θρᾳκὸς καὶ Τρῳάδος, καὶ Θρᾴκης, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. C

SCÆI, gens inter Troadem & Thracian, ut Hecatæus Europa.

ΣΚΑΜΑΝΔΡΟΣ, ποταμὸς Τροίας, ἀπὸ Σκαμάνδρου. Τὸ ἐθνικὸν, Σκαμάνδριος, καὶ Σκαμανδρία· Καὶ Σκαμανδριανὸς, ὡς ἀπὸ Καρδίας Καρδιανός· Καὶ Σκαμανδριώτης.

SCAMANDER, fluvius Trojæ, ab Scamandro. Gentile, Scamandrius, & Scamandria, & Scamandrianus, ut Cardia, Cardianus. Et Scamandrienus.

ΣΚΑΜΒΩΝΙΔΑΙ, δῆμος Ἀττικὸς Λεοντίδος φυλῆς. Τὰ πτωτὰ, ὁ Σκαμβωνίδης, καὶ ἐκ Σκαμβωνιδῶν, καὶ εἰς Σκαμβωνιδῶν. D

SCAMBONIDÆ, populus Atticus Leontidis tribus. Localia, ex Scambonidis, in Scambonidis, & ad Scambonidas.

ΣΚΑΝΔΕΙΑ [42], ὄρυγμα Κυθήρων, ὡς [43] Παυσανίας τρίτῳ.

SCANDIA, navale Cytherorum, ut Pauſanias tertio.

ΣΚΑΠΤΗΣΥΛΗ, πόλις Θρᾴκης μικρὰ, ἀντίπορθμος [44] Θάσῳ. Τὸ ἐθνικὸν, [45] Σκαπτησύλιος. E

SCAPTESYLE, urbs Thraciæ parva, e regione Thaſi. Gentile, Scaptesylitæ.

ΣΚΑΡΟΙ, πόλις Λυκίας, ἧς τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως. Ἔστι δὲ καὶ κρήνη ἱερὰ, ἣν κατ' εὐχὴν ἐμβάλλειν τινάς. F

SCARI, urbs Lyciæ, cujus gentile ſimiliter. Eſt vero etiam fons ſacer, quo ex voto aliquos injicere.

ΣΚΑΡΦΕΙΑ [46], πόλις Λοκρίδος, πρὸ Θερμοπυλῶν ἐγγύς. Κέκληται ἀπὸ Σκαρφέως. Τὸ ἐθνικὸν [47] Σκαρφεὺς, καὶ Σκαρφεύς, καὶ Σκαρφαῖος, καὶ [48] Σκάρφιος.

SCARPHIA, urbs Locridis prope Thermopylas. Sic vocata eſt ab Scarphia. Gentile, Scarpheus, & Scarphieus, & Scarphæus, & Scarphius.

ΣΚΕΜΨΑ, πόλις Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν, Σκεμψαῖος· [49] Καὶ Σκέψιος [50] Δαωτοσιαζήνης. G

SCEMPSA, urbs Thraciæ. Gentile, Scempſæus. Et Scepſii Daunotichitæ.

ΣΚΗΝΑΙ, πόλις ἀξιόλογος Περσικὴ, ὡς Ἐπιγράφων ις. Οἱ πολῖται, [51] Σκηνῖται.

SCENÆ, urbs celebris Perſica, ut Strabo xvi. Cives, Scenitæ.

ΣΚΗΨΙΣ, πόλις Τρωϊκὴ· Ξενοφῶν Ἑλληνικῶν τρίτῳ. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ σκήψασθαι Ῥέαν ἀντὶ τοῦ παιδὸς λίθον τινὰ. Τὸ ἐθνικὸν, [52] Σκήψιος. H

SCEPSIS, urbs Troica, Xenophon Hellenicorum tertio. Sic autem vocata eſt, ab fingente Rhea ſe lapidem pro filio peperiſſe. Gentile, Scepſius.

ΣΚΙΑΘΟΣ [53], νῆσος Εὐβοίας. Τὸ ἐθνικὸν, [54] Σκιάθιος. I

SCIATHUS, inſula Eubœæ. Gentile, Sciathius.

ΣΚΙΑ-

SCIA-

[19] Μερόπη.] Lege fort. Μερόπη vide in illa voce. Vide etiam in voce Κῶς.

[40] Σιωνία.] Plut. Σίωπα Strab. Plut. ἴωπα.

[41] Σκαῖοι.] Sunt vocant Hefychii gloſſæ, non Σκαῖοι Troici, ſed ἄνεμοι, ἀφ' ὧν οἱ ἀστρονόμοι κλίματα. quin inde diſtinctos Scæi Thraces de illis, qui hic Σκαῖοι vocantur, non eſt dubitandum putamus. *Salm.*

[42] Σκανδεία.] Lycoph. Schol. Alia meſſe urbem pag. 23.

[43] Παυσανίας τρίτῳ.] Alia apud Agathem. pag. 45. & Plin. 11. pag. 87.

[44] Θάσῳ.] Vide Εὐσελήνη.

[45] Σκαπτησύλιος.] Theoph. de Lapid. pag. 10.

[46] Σκάρφεια.] Sigon. ad Liv. pag. 250.

[47] Σκαρφεὺς.] Σκάρφη apud noſtrum in Ἐπωνυμ. ſed non eiſdem. Scarphe eſt apud Senecam in Troad. Vide Pal. Græc. pag. ſcrip. 403.

[48] Σκάρφιος.] Σκαρφαῖος epig. 51. 4 pag. 252.

[49] Καὶ Σκέψιος δαωτοσιαζήνης.] Καὶ Σκεψαῖος δαωτοσιαζ. ita legendum ex MS. *Salm.*

[50] Δαωτοσιαζήνης.] Lege δαωτοσιαζήνης.

[51] Σκηνῖται.] Harpoc. pag. 219.

[52] Σκήψιος.] Inde Metrodorus Scepſius & Demetrius Scepſius dicti ſunt: neque enim Σκηψὸς eſt τὸ κίναιδος, & minor Ovidium Scepſium dicere, cum de Metrodoro loquitur. *Mortuus vexavit manes Scepſius Arſinoes adhuc vana reus eſt.* ac ſi diceret Athenienſem pro Solone & Cecrope. *Salm.*

[53] Σκιάθος.] Vide Apoll. Schol. pag. 59.

[54] Σκιάθιος.] Vide Palm. pag. 507. Inſulæ meminit epigram. inditum pag. 34. Sciathium vinum apud Athen. pag. 30.

[55] Σκιά-

ΣΚΙΑ΄ΠΟΔΕΣ [1], ἔθνος Αἰθιοπικὸν, ὡς Ἑκαταῖος ἐν περιηγήσει Αἰγύπτου. A

ΣΚΙΑ΄Σ, χώρα Ἀρκαδίας. Καὶ Σκιάτης τὸ ἐθνικὸν, ὡς Λευκὰς Λευκάτης. Ἔστι καὶ [2] Σκιὰ πολίχνιον Εὐβοίας, ὃ τὸ ἐθνικὸν Σκιώς.

B

ΣΚΙ΄ΘΑΙ, πόλις Θρᾴκης, πλησίον Ποτιδαίας. Ὁ πολίτης, Σκιθεύς, ὡς φησι Θεόπομπος.

ΣΚΙ΄ΔΡΟΣ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Σκιδρανὸς, ὡς Λύκος ἐν τῷ περὶ Ἀλεξάνδρου. C

ΣΚΙΛΛΟΥ΄Σ [3], πόλις Τριφυλιακή. Τὸ ἐθνικὸν Σκιλλούσιος, καὶ Σκιλλούντιος, καὶ Σκιλλουντίς.

ΣΚΙΡΙ΄ΤΙΣ, ἡ δωδεκάπολις τῆς Καρίας. D Οἱ οἰκοῦντες, Σκιρῖται.

ΣΚΙ΄ΡΟΣ [4], Ἀρκαδίας κατοικία, πλησίον [5] Μαινάλου καὶ Παρράσιον. Οἱ κατοικοῦντες, [6] Σκιρῖται. Τὸ θηλυκὸν, Σκιρῖτις. Ἔστι καὶ ἕτερον Σκῖρον τόπος Ἀττικῆς. Καὶ E Σκιρωνίδες πέτραι, ἀπὸ Σκίρωνος. [7] Ἡ μὲν οὖν ἀπὸ τόπου, ὁ τόπος ἀπὸ Σκίρου ἥρωος. [8] Ἐν δὲ τῷ τόπῳ τούτῳ πόρναι ἐκαθέζοντο. Ἴσως δὲ τὸ [9] Σκιροφόριον, ὅπερ θηλοῖ τινες, [10] εἰς ὃν οἱ [11] κυβιστητοὶ παίσται. Καὶ ὁ F Σκιροφόρος, ὁ σημαίνων τὸ ἀνώλεθρον, καὶ κωλυτικῶς, ἀπὸ τοῦ ἐν Σκίρῳ θαλαμευόντων. [12] Σκίρα δὲ κέκληται, πολλοὶ μὲν ὅτι ἐπὶ Σκίρῳ ἀθύτοις θύεται. Ἄλλοι δὲ, ἀπὸ τῶν γεγονότων ἐκεῖ Δημήτηρ [13] καὶ Κόρη. [14] Καὶ ἡ ἑορτὴ G τοῦτο Ἐπισκίρα κέκληται· λέγεται δὲ καὶ ὁ Σκῖρος, [15] καὶ τὸ Σκίρειον. Βαρύνεται δέ· τὰ γὰρ πρὸς λήγοντα καθαρὸν [16] δισύλλαβα, ἔχοντα τὸ πρὸ τέλους φύσει μακρὸν, βαρύνεται θέλει, ἐὰν μὴ περιεσπασμένον ὑποτέθειται παρέσται H μὴ [17] Δῶρον, Σπεῖρον, Σκῖρον. Εἰσὶ δὲ Σκῖροι

SCIAPODES, gens Æthiopica, ut Hecatæus in Periegesi Ægypti.

SCIAS, regio Arcadiæ. Et Sciates gentile, ut Leucas Leucates. Est etiam Scia oppidulum Euboeæ, cujus gentile, Scieus.

SCITHÆ, urbs Thraciæ, prope Potidæam. Civis, Scithæus, ut inquit Theopompus.

SCIDRUS, urbs Italiæ. Gentile, Scidranus, ut Lycus in opere de Alexandro.

SCILLUS, urbs Triphyliaca. Gentile, Scillusius, & Scilluntius, & Scilluntis.

SCIRITIS, Dodecapolis Cariæ. Incolæ, Sciritæ.

SCIRUS, habitatio Arcadiæ prope Mænaleos & Parrhasios. Incolæ, Sciritæ. Fœminimum, Sciritis. Est & aliud Scirum loci Attici. Et Scironides petræ, ab Scirone. Vel hic quidem a loco, locus vero ab Sciro heroë. In hoc autem loco meretrices sedebant. Fortasse & Sciraphium, quod locum significat, in quem aleatores conveniunt. Et Scirophorus, quod libidinosum & aleatorem significat, ab eis, qui in Sciro commorantur. *Scira* verò vocata fuere, ut aliqui putant, quod Athenis in Sciro immolentur: alii vero a sacris, quæ Cereri & Proserpinæ fiebant. Et ipsum festum *Episcira* vocatum fuit. Dicitur & Scirus & Scirium. Accentu vero gravi notatur. Disyllaba enim, quæ in *ron* purum desinunt, ac longam natura ante finem habent, gravi accentu gaudent, nisi per pleonasmum rejiciant genus. Doron, Spiron, Sciron. Sunt quoque Sciri po-

[1] Σκιάποδες.] Hesychium vide.
[2] Σκιὰ πολίχνιον.] An non eadem quæ Σκιάθος?
[3] Σκιλλοῦς.] Vide ejus ruderа apud Pausaniam.
[4] Σκῖρος.] Eustath. ad Dionys. pag. 73.
[5] Πλησίον Μαινάλου.] MS. πλησίον Μαινάλου ἐν Παρράσιοις, quæ mendosa est lectio. *Salm.*
[6] Μαινάλιοι.] Vide Palmerium pag. 777.
[7] Σκιρῖται.] Thuc. pag. 392.
[8] Σκιρωνίδες.] Vide Strab pag. 271.
[9] Ἡ μὲν οὖν.] Ἡ ὅτι in MSS.
[10] Εἰς ὃν οἱ πολλοὶ &c.] Ubique fere terrarum loci quidam adumbrabantur olim, & nunc, ubi impune licebat meretricibus viram agere. Apud Lydos fuit locus Ἀγοραῖον, quo illorum virgines & uxores ilupranti graria deducebantur. Athenæus lib. undecimo pag. 515. purpurillas locus extra urbem, ubi scorta prostant: dictus est autem illo vocabulo, quod matronæ stola, libertinæ toga, prostitutæ purpurea veste uterentur. Hol. Subura locus din urbe Romæ inter Esquilias & Viminalem, meretricibus nobilis, quæ ibi prostabant. Vide Horat. epod. lib. epod. v. *Suburanæ canes.* Meretrices Corinthi habitabant in templo. Vide Strabon. lib. VIII & Arist. Schol. pag. 16. Χαμαιτυπεῖον, lupanar apud Suidam. Vide & Hesychium.
[11] Σκιροφόριον.] Pollux. Σκιροφόρια δὲ τὰ Σκιροφορεῖσθαι λεγόμενα ἐν ταῖς κυβιστητοῖς. Salm.
[12] Εἰς ὃν οἱ κυβιστητοὶ &c.] Εἰς ὃν οἱ κυβιστηταὶ. ita MS. lege κυβιστητοί. nam κυβιστητὸς aliud est. Et infra τὸ ἀνώλεθρον ἐν κυβιστητοῖ, ita MS. MS. item ἐπὶ Σκίρῳ, non ἐπὶ Σκίρου, quam lectionem etiam habet MS. recentior P. *Idem.*
[13] Κυβιστητοί.] Quid sit κυβιστητοί, nondum scio. Forte scribendum est κυβδιστητοί, uti inferius scriptum reperitur.
[14] Σκίρα δὲ κέκληται.] Emendat hunc locum Meurs. Græc. ferior. pag. 254 & 112.
[15] Καὶ Κόρη.] Intelige Proserpinam.
[16] Καὶ ἡ ἑορτὴ &c.] Vide Vossium ad Melam pag. 83. Strab. lib. IX pag. 271.
[17] Καὶ τὸ Σκίρειον.] Legendum ἐν τῷ Σκίρῳ, non Σκίρειον, quod ex sequentibus satis patet. *Salm.*
[18] Δισύλλαβα.] Δισυλλαβῆ. Vide Palm.
[19] Δῶρον, σπεῖρον, Σκῖρον.] Legitur in Mss. δῶρος σπεῖ-

ρει Γαλαδικὸν ἔθνος· Τὸ ἐθνικὸν, Σκιρικὸς A populus Galaticus. Gentile, Scirieus, & Scirieus.
καὶ Σκιρίς.

ΣΚΙΡΤΩ'ΝΙΟΝ, πόλις Ἀρκαδίας, ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Σκιρτώνιος. SCIRTONIUM, urbs Arcadiæ, ut Pausanias octavo. Gentile, Scirtonius.

ΣΚΙΡΦΑΙ, πόλις Φωκικὴ. Τὸ ἐθνικὸν Σκιρφίος, καὶ Σκιρφαῖος, ὡς [74] Διευχίδης φησί. B SCIRPHÆ, urbs Phocica. Gentile, Scirphius, & Scirphæus, ut Dieuchidas inquit.

ΣΚΙΩ'ΝΗ [75], πόλις Θρᾴκης, ἔνθα λέγεται τὰς Τρῳάδας αἰχμαλώτους. Διὰ τὸ μὴ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰς δουλείαν ἀπενεχθῆναι τῶν [76] αὐτῶν γυναικῶν, ἐμπρῆσαι τὰς ναῦς. Οἱ δὲ πλοίων ἀπορίᾳ, ἐξ ἀνάγκης κατέμειναν αὐτοῦ πόλιν Σκιώνην οἰκίσαντες. Ὁ πολίτης Σκιωναῖος, καὶ Σκιωνεύς. Ἔστι δὲ, ὡς ἀπὸ Σινώπης Σινωπεύς. C SCIONE, urbs Thraciæ, ubi fertur Troianas captivas, ne a Græcis deportarentur, ut ipsorum uxoribus ancillarentur, naves incendisse. Illi vero navibus defitui necessario manserunt ibi urbem Scionen condentes. Civis, Scionæus, & Scioneus. Est vero, ut a Sinope, Sinopeus.

ΣΚΟ'ΛΙΣ [77], Ἀχαΐας πόλις. Ὁ πολίτης Σκολιεὺς, ὡς Ῥιανὸς ἐν πεμπτῳ Ἀχαικῶν. D SCOLIS, Achiæ urbs. Civis, Scolieus, ut Rhianus in quarto Achaicorum.

ΣΚΟΡΔΙΣΚΟΙ, καὶ [78] Σκίλλιοι, ἔθνος [79] Παιονίας, ὡς Φλέγων ἐν πεντεκαιδεκάτῃ ὀλυμπιάδι. SCORDISCI, & Scirii, populus Pæoniæ, ut Phlegon in Olympiade quintadecima.

ΣΚΟΡΠΙΑΝΟ'Σ [80], ἔθνος. Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ· Ζυγιανὸς, Ταυρεανὸς, Σκορπιανός. E SCORPIANUS, gens. Herodotus septima. Zygianus, Taurieanus, Scorpianus.

ΣΚΟΤΙΝΑ' [81], τόπος ἐν Λακεδαίμονι, ἐν ᾧ πομπαῖος Ζεὺς Σκοτινᾶς, ὡς Παυσανίας δεκάτῳ. Ἔστι δὲ καὶ τῶν Ἐρινῶν ἕτερος τόπος ὕλης πλήρης· Ὄνομα δὲ τῷ χωρίῳ, Σκοτινά, ὃ δὲ τὰ πανταχοῦ τῶν δένδρων ἐπόησεν, ἀλλὰ Ζεὺς Φίλλησιν Σκοτινᾶς. F SCOTINA, locus Lacedæmone, in quo Jupiter Scotinas colitur, ut Pausanias decimo. *Eumenidum vero ab Hermis est hic locus quercubus plenus; nomen vero regiuncula Scotina, quod non arborum densitas fecit, sed Jupiter regnomento Scotinas.*

ΣΚΟΤΟΥΣΣΑ [82], πόλις καὶ χωρίον ἐν Θετταλίᾳ Πελασγίας. Καὶ πληθυντικῶς Σκότοι. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Σκοτουσσαῖος, καὶ Σκοτουσσαία. G SCOTUSSA, urbs & regiuncula Pelasgiæ in Thessalia. Et pluraliter Scotus. Et gentile, Scotussæus, & Scotussæa.

ΣΚΟΠΟΙ [83], πόλις Θρᾴκης· Λέπιδος ἐν ἱστορικῆς βιβλιοις ὀγδόῳ. Τὸ ἐθνικὸν, [84] Σκοπλωοί. SCOPI, urbs Thraciæ. Lepidus in octavo historicæ epitomes. Gentile, Scopeni.

ΣΚΥ'ΒΡΟΣ, χωρίον Μακεδονικὸν, ὡς Θεόπομπος. Τὸ ἐθνικὸν, Σκύβριος. H SCYBRUS, regiuncula Macedonica, ut Theopompus. Gentile, Scybrius.

ΣΚΥ'ΔΡΑ [85], Μακεδονικὴ πόλις, ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονικῇ. Τὸ ἐθνικὸν, [86] Σκυδραῖος. SCYDRA, Macedonica urbs, ut Theagenes in Macedonica. Gentile, Scydræus.

ΣΚΥ'ΘΑΙ, ἔθνος Θρᾴκιον· Ἐκαλεῖτο I SCYTHÆ, gens Thracica. Vocaban-

ὃ

tur

ego Σκίλλιοι, acuto accentu. Sed hæc in notis declarabimus. *Salm.*

74 Διευχίδης.] Lege ὡς Διευχίδης. Idem.

74 Διεύχιδης.] In MSS. Διεύχιδος.

75 Σκιώνη.] Vide Gale ad Cononem pag. 104.

76 Αὐτῶν γυναικῶν.] Omnino mendosa sunt hæc verba τῶν αὐτῶν γυναικῶν. Legendum forte τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν. Omnino aliud nihil elicere possumus, donec meliores codices nacti fuerimus. *Salm.*

77 Σκόλις.] Forte nomen habet ab adjacente fluvio, Scollis dicto. Vide Strabon. lib. VIII.

78 Σκίλλιοι.] In MSS est Σκίρριοι.

79 Παιονίας.] Legge ἔθνος Παιονίας. Annotat hoc loco Stephanus Scirios & Scordiscos dictos, tantum annotat Strabo Σκιρρίωνας & Σκορδίσκους dici, & miror eum, cum hoc auferret, de hac appellatione nihil monuisse. Videor observasse *Hesychium* quodam veterum vocabula, qui vere Pæonii dicebantur. Quare nihil mutandum, ut in aliis locis *Hesychius* pro Pannonia accipit. *Salm.*

80 Σκορπιανὸς.] Vide Boch pag. 642 Hieroz.

81 Σκοτινᾶ.] Vide Meurs in Locum pag. 112 &c. Vide & Pasch. de coron. pag. 445.

82 Σκοτουσσαῖος.] Nicias Scotussæus apud Paul. 352.

83 Σκόποι.] Non servat hic locus justum ordinem Alphabeti.

84 Σκοπλωοί.] Vide du Fresne ad An. Commen. pag. 297.

85 Σκύδρα.] Salm. ad Flor. pag. 209.

86 Σκυδραῖος.] In confinibus ad Drilonem amnem. Vide Holst. ad sanct. Paul. 32.

ἢ ἀόριστον [87] Νομαῖοι. [88] Σκύθαι δέ, ἀπὸ Σκύθου παιδὸς Ἡρακλέους. [89] Τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ σκύζεσθαι· Ὀργιλώτατοι γάρ. [90] Σκυθίζει, τὸ Σκύθας, καὶ Σκυθικὸς, καὶ Σκυθικὰ λέγεται, καὶ Σκυθικὴ ἔστι καὶ ὑποδήματος εἶδος, ὡς Περσικαί. Καὶ Σκυθίη, καὶ Σκύθης ὁμοίως· [91] Καὶ Σκύθιον ἐς οἶμον. Καὶ Σκύθης, ἐπίθετον. Ὅθεν [92] ἀποσκυθίσαι, τὸ τῷ σιδήρῳ τὰς τρίχας τεμεῖν. Ἡ κλητικὴ, ὦ Σκύθα ἐρρῶσθαι, ὡς Πέρσα. Ἔστι δὲ Σκύθη, καὶ [93] Σκυθὶς τὸ θηλυκόν. Καὶ Σκυθαινὰν, ὡς Κυρηναῖος· καὶ Σκυθίζειν.

tur vero prius Nomæi. Scythæ autem ab Scythe Herculis filio. Aliqui ἀπὸ τοῦ σκύζεσθαι irasci; sunt enim iracundissimi. Scythia igitur & Scythæ, & Scythici, & Scythica dicitur, & Scythice. Est etiam calceamenti genus, ut Persicæ. Etiam Scythie, & Scytha cœtus, & Scytham in viam. Et Scytha ferrum. Unde ἀποσκυθίσαι, ferro capillos secare. Vocativus debebat O Scytha, ut, Persa. Est vero Scythe, & Scythis fœmineum. Et Scythænam, ut Cyricænam, & Scythizare.

ΣΚΥΘΗΝΟΙ, ἔθνος πόρρω τῶν Μακρώνων, ὡς Ξενοφῶν ἀναβάσεως τετάρτῳ.

SCYTHENI, populus haud longe a Macronibus, ut Xenophon Anabaseos quarto.

ΣΚΥΘΟΠΟΛΙΣ [94], Παλαιστίνης πόλις, ἡ [95] Νύσσης κοίλης Συρίας, Σκυθῶν πόλις, [96] ἀόριστον [97] λεγομένων Βαΐσων ὑπὸ

SCYTHOPOLIS, Palæstinæ urbs, vel Nyssæ Cœlesyriæ, Scytharum urbs, qui prius *Baïsi* dicti sunt a Bar-

[87] Νομαῖοι.] Vide Eust. in Dion. pag. 28, 29.

[88] Σκύθαι.] Vide Herod. lib. IV.

[89] Τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ σκύζεσθαι.] Vide Eust. in Dionys. pag. 97.

[90] Σκυθίζει.] Vide Fab. epist. Crit. pag. 168.

Καὶ Σκυθάριον ἐς οἶμον.] Salm. ad Sol. 826 & 7.

[91] Ἀποσκυθίσαι.] Ἀποσκυθίσαι ἀθέλησεν Græcæ Glossæ Salm.

[92] Ἀποσκυθίσαι.] Vide Reinesii Var. lect. pag. 458.

[93] Σκυθὶς.] Vide Arrian. de exped. Alexand. pag. 273. Vide Ath. lib. x. Etiam Scythissa erit in usu apud Nepotem: pag. in Datam cap. 14. Σκύθης apud Æsch. contra Ktesiph. 32. Meurs. lect. Att. pag. 361. Σκύθης apud Laërtium pag. 108. com. Σκυθάστης a recto Σκυθὰς apud Pohan. pag. 535.

[94] Σκυθόπολις.] Scythopolis nomen habet a Scythis (fabulis fides sit habenda) qui Iphigeniam persequebantur a Thoante Scythiæ regulo missis. sic refert Cedrenus. Φησὶ δὲ τότε παραγενέσθαι εἰς καθοδήγησιν Ἰφιγενείας ἀπὸ τὸ ἄγαλμα Σκύθας πλείονας ἀποσταλέντας· ἐπὶ ἣν εἰς Ταύροις ἱλάσεως, ἵνα μὴ δύνασθαι τοὺς διωγμένους, ὑπὸ βροτῶν καὶ πόλιν τὴν λεγομένην Σκυθόπολιν ἐφικέσθαι, ἐσκληκὸς ὑπάρχον. Ad hanc rem etiam egregie pertinere videntur verba Eusebii lib. I Chronicorum τῶν Παλαιστίνων κατέβραττε ὁ τῶν Βαβυλωνίων κρατήσας τὰ ἀπὸ Δανὶτ πλησίον Σκυθόπολιν. Ita legendus hic locus, ubi autem male Σκυθὶ habebatur.

[95] Σκυθόπολις, Παλαιστίνης πόλις, ἡ Νύσσης κοίλης Συρίας.] Hæc sunt corruptissima, uti vidit Salmasius ad Solinum pag. 618. qui locum variis modis emendavit, primo Σκυθόπολις, Παλαιστίνης πόλις, ἡ Νύσσης κοιλ. Συρ. Sed quia Stephanus videtur aliquid velle de Nysſa dicere, correxit Σκυθ. Παλαιστ. πολ. ἡ Νύσσ κοίλης Συρίας. Hæc rejiciens rursum rescripsit, Παλαιστ. πολ. ἐ νυῦ ἡ κοίλ. Συρίας. Sed quia Palæstinæ eam urbem asserunt Strabo & Hieronymus; Plinius Decapolitanæ regioni Syriæ, quæ jungitur Judææ; & Ptolemæus in Cœle Syria ponit, hæc est, quos Salmasius exstimet, Stephanum, adscripta utraque opinione, hæc verba ita expressisse: Σκυθόπολις, Παλαιστίνης πόλις, ἡ ἐ κοίλης Συρίας. Vide an nihil habet Bochartus.

[96] Νύσσης.] Nysa dicta fuit vel Nisa teste Plinio. Hoc commentariis addendum. Etiam Nyssa dicta fuit a virgine hoc nomine ibi immolata. Cedrenus. κατὰ δὲ ἀγυιὰς τῶν, Νύσσαν ἀνῃροῦσι, διὸ ἐ Διονύσῳ ἐθύετο. Vide etiam Plinium lib.

[97] Βαΐσων λεγομένων Βαΐζων.] Et hic locus est depravatissimus. Unicum mendum delevimus ex MSS. λεγομένων pro λεγομένων restituendo, quod omnes editiones exhibebant. Sed quid sibi vult vox Βαΐσων? Xylander in suis ad Cedrenum commentariis putat hic referibendum Βάσσων vel Βάσσων: sed falsam esse hanc conjecturam ostendit Salmasius, & ex Hieronymo & Josepho probat Βαθσὰν restitui debere. Hieronym. de interpretatione locorum Hebraicorum. *Bethsan. ex hoc oppido tribus Manasse accolas prisinos non potuit expellere, & nunc appellatur Scythopolis, urbs nobilis Palæstinæ, quam interdum Scriptura nominat Domum San, quod in nostra lingua interpretatur iniquus.* (an *inimicus*?) Josephus lib. V Antiq. Βέθσανον vocat: Πλάτων δὲ ἐπὶ Βαθσάνων, ἣ νυῦ Σκυθόπολις καλεῖται. Hisce duobus locis tertium addam ex Eugesippo de distantiis locorum terræ sanctæ, qui ita scribit: *Secundo milliario a Gelboë, contra Orientem Scythopolis civitas, Galilææ metropolis, quæ & Bethsan, id est, domus solis, vel civitas, cujus supra muros suspenderunt caput Saul.* In ipso nomine conveniunt Hieron. & Eugesippus, sed variant circa significationem vocabuli *San*. (*His adjecta est chartula, sed per alium conscripta, hoc exemplo:*) Bethsan, accuratius Bethschan, quia in Heb. est שׁ schin, שֵׁן quod vertunt Domus dentis vel eboris, a שׁן schen, dens, ebur; quod a rad. שָׁנַן schanan, acuit. Exponentes per Domum hostis, legerunt per שׂ sin (quomodo & legi potest, cum scribitur sine punctis) a שָׂנֵא sane, odio habuit. Reperitur quoque בֵּית שָׁאן Bethschean, ac explicatur Domus vastationis vel tumultus, a שָׁאָה schaah, vastatus, tumultuatus fuit. Quid respexerint reddentes Domum solis, conjecturam facere nequeo; hoc enim Hebraï dicerent בֵּית שֶׁמֶשׁ Bethschemesch, vel בֵּית חֶרֶס Bethcheres, vel בֵּית גַּמּוּל Bethchamma Joannes Cotovicus in Itiner. Hieros. & Syriac. hanc annumerat urbibus clari nominis, quæ olim fuere in Galilæa p. 329.

[97] Λεγομένων Βαΐσων.] Forte legendum Βαΐσαι ἢ νυῦ ἡ κοίλος Συρίας, quam emendationem veram puto. Eustathius scribit ex nescio quo auctore Justinum Imperatorem (Romanum) in quatuor partes divisisse; primam quidem potuit Heptapolin, cujus metropolis Bizanis, quæ prius Leontopolis dicebatur. An hæc Bizanis ad hanc Bizan aliquid pertinet? Haud facile dixerim. Locus est corruptissimus & profligatissimus, ut alii in hoc auctore infiniti, neque quidquam præclari habemus in scriptis eo diebus, a quibus tamen multum sperabamus. Qui sint isti Βαΐσαι, nescio. Codex MS. Pal. habet Σκυθῶν πόλις παρὰ τοῦ λεγομένου Ἐμέσου, ut urbe intelligatur. Nam de Scythis qui unquam Βαΐσαι dicti sunt? Nunc quæramus, quid si Βαΐσαι? In Cedreno legitur, ὧν ἡ Σκυθόπολις Βαΐσαν ἐλέγετο πρότερον. Alterutrum ex altero corrigendum esse apparet. *Salm.*

[97] Λεγομένων.] Λεγομένης in MSS.

ὑπὸ τῶν βαρβάρων. Ὁ πολίτης, ΣΚΥθοπολίτης. A Barbaris. Civis, Scythopolites.

ΣΚΥΛΑΚΗ, πόλις περὶ Κύζικον. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ὁ πολίτης Σκυλακηνὸς, καὶ Σκυλάκιος. SCYLACE, urbs circa Cyzicum. Hecataeus Asia. Civis, Scylacenus, & Scylacius.

ΣΚΥΛΛΑΙΟΝ[99], ἄκρον, περὶ ἧς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ φησί. Τὸ ἐθνικὸν, Σκυλλαῖος. B SCYLLÆUM, promontorium, de quo Hecataeus in Europa loquitur. Gentile, Scyllæus.

ΣΚΥΛΛΗΤΙΟΝ[100], πόλις Σικελίας, ὡς Εὔδοξος ἕκτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Σκυλλητῖνοι. Τὸ κτητικὸν, Σκυλλητικός. SCYLLETIUM, urbs Siciliæ, ut Eudoxus sexta. Gentile, Scylleteni. Possessivum, Scylleticus. C

ΣΚΥΛΛΗΤΙΟΝ[1], ὄρος Κρήτης. Οἱ παροικοῦντες, Σκυλλαῖοι· Σκύλλιος γὰρ ὁ Ζεὺς αὐτοῦ παρὰ τοῖς, ἔνθα φασὶν ἀποθέσθαι τὸν Κρῆτες, μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν, τὸν Δία. SCYLLETIUM, mons Cretæ. Accolæ, Scyllæi. Scyllius enim Jupiter illic colitur, ubi Curetas cum Spartiatis Jovem deposuisse ferunt.

ΣΚΥΜΝΙΑΔΑΙ[4], ἔθνος παρὰ Γέταις. Εὔδοξος τετάρτῃ γῆς περιόδῳ, Σκυμνιάδας καὶ Γέτας. D SCYMNIADÆ, gens cum Getis. Eudoxus quarta terræ periodo, *Scymnidas & Getas.*

ΣΚΥΡΜΟΣ[2], πόλις ἐν τῇ Δολιονίδι, Κυζίκου πλησίον. Οἱ πολῖται, Σκύρμιοι. SCYRMUS, urbs in Dolionide, prope Cyzicum. Cives Scyrmii.

ΣΚΥΡΟΣ[6], νῆσος, περὶ ἧς Κικόλαος ἐν πέμπτῳ· Σκῦρον δὲ τὸ μὲν παλαιὸν ὤκουν Πελασγοί τε καὶ Κᾶρες. Οἱ νησιῶται Σκύριοι, καὶ Σκυρία. E SCYRUS, insula, de qua Nicolaus in quinto, *Scyrum vero olim quidem habitabant Pelasgi & Cares.* Insulares, Scyrii, & Scyria.

ΣΚΥΤΟΠΟΛΙΣ, πόλις Λιβύης, περὶ ἧς ὁ Πολύϊστωρ ἐν Λιβυκῶν τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Σκυτοπολίτης. F SCYTOPOLIS, urbs Libyæ, de qua Polyhistor in Libycorum tertio. Gentile, Scytopolites.

ΣΚΥΦΙΑ, πολίχνιον Κλαζομενίων, ὡς Ἔφορος ἐν τρίτῳ· Ἐν Σκυφίᾳ καθῆκε. Τινὲς δὲ Δρεῖ Β π. SCYPHIA, oppidulum Clazomeniorum, ut Ephorus in tertio. *Scyphie habitabat.* Aliqui vero per p.

ΣΚΩΛΟΣ[7], πόλις Βοιωτίας. Ἀρτεμιδώρου δὲ, κώμη τῆς. Ὁ πολίτης Σκωλίτης, καὶ Σκωλιεύς. G SCOLUS, urbs Bœotiæ. *Mentione autem vicus quidam.* Civis, Scolius & Scolieus.

ΣΜΙΛΑ, πόλις Θρᾴκης. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Μετὰ δὲ Σμίλα πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Σμιλεύς. SMILA, urbs Thraciæ. Hecatæus Europa, *Post vero Smila urbs.* Gentile, Smilæus. H

ΣΜΙΝΘΗ[8], πόλις Τροίας. Τὸ ἐθνικὸν Σμιν- SMINTHE, urbs Troiæ. Gentile, Smin-

---

[99] Σκυλλαῖον.] Non opus est Xyland. ad Cod. videre.

[100] Σκύλλητον.] Vide in voce Λίτη.

[1] Σκύλλητον πόλις Σικελίας.] Ita etiam MSS. sed forte male. Nam Scylletium non collocat in Sicilia Strabo, sed in Italia. Quam facile autem scripserint Σικελίας pro Ἰταλίας, omnes intelligunt. Quod adhuc ex sine proxime antecedentis vocis ς pro ν positum, quod exclusa fit, nihil tamen omnino certum affirmare possumus, & lectionem vulgatam in tali lubrico locum manere justimus. Scylletium natum, ut Sepletum. *Salm.*

[2] Σκυρμίδων.] In MSS. est Σκυμβίδων. Salm. ad Sol. pag. 160 hunc locum emendat.

[3] Σκυλλαῖος.] Lege Σκύλλις, ut Λίλις, Σκυλλαῖος. Σκύλλιος. Σκυλλαῖος certe nusquam legitur, ut ex gentilibus, quæ apponit, apparet. omnino aliter legendum aut Σκύλλαι, quod verum esse puto aut Σκύλλις, non Σκυλλαῖος. Similiter scriptum est in superiori Σκυλλαῖον, quæ urbs est Siciliæ. *Salm.*

[4] Τῶν Σκυμνιάδων.] Σκυμνιάδας hoc loco correctum est, quod tamen ejus loco substitutum non habeo. MSS. codices nihil a vulgatis differunt ne emendatum quidem. Legendum forte Καρικοῖς. Infra quum Νικόλαος ἐν πέμπτῳ δὲ Κυρήνιον. In hunc verum locum Scholiastes ad Apollon. Antiquitus forte legebatur Κορυβάντων, ut quidem Curetes cum Corybantibus jungantur. Græcus

Hic Curetes laudat, hic Corybantes ejus.

Forte Βοιωτίων. Mem.

[5] Τῶν Δοκ.] Lege ν. Vide Meurs. in Lycophr. 17.

[6] Σκυρικῶν Ἰδρυ- καὶ Τυρρ.] Ἰδρυ- non video, omnino illud genus loquendi non [illegible] pro finitimum Gentis aut aliquid tale. Si legas in Mss. legere memini μέλος καὶ Δολ-, in quo vulgo legunt πόλις καὶ Κυζίκου. Ita erit [illegible]

[7] Σκώλου.] Vide in Thebanis.

[8] Σμιν- Apud Didym. Σμιν- πόλ- Τροΐλ- pag. 4.

Σμινθεύς, καὶ Σμινθεύς. Γράφεται ἢ καὶ διὰ τοῦ αι, καὶ διὰ τοῦ αι διφθόγγου. A

ΣΜΙΝΘΙΟΝ[9], ἄλσος· Στράβων τρισκαιδεκάτῃ. Ὁ οἰκήτωρ, Σμίνθιος· καὶ διὰ διφθόγγου, ὡς Ἀχίλλειος· καὶ Σμινθήιον· καὶ θηλυκῶς, Σμινθία ἡ χώρα. B

ΣΜΥΡΝΑ, πόλις Ἰωνίας, ἣν πρώτην μὲν καὶ ᾤκησε Τάνταλος. Καὶ τότε μὲν Ναύλοχον, ὕστερον δὲ Σμύρνα προσηγορεύθη, ἀπὸ τῆς Ἀμαζόνος, κατασχούσης τὴν Ἔφεσον. Τὸ ἐθνικὸν, Σμυρναῖος· καὶ τὸ κτητικὸν, Σμυρναϊκὸς κόλπος. C

ΣΟΑΝΕΣ[11], ἔθνος ἀνδρεῖον, ὡς τρισκαιδεκάτῃ πεντεκαιδεκάτῃ· Πλησίον δὲ καὶ οἱ Σοανες.

ΣΟΓΔΙΑΝΗ, χωρίον πρὸς τῇ Βακτριανῇ. Ἧς οἱ οἰκήτορες Σόγδιοι,[13] καὶ Σόγδοι. D

ΣΟΔΟΜΑ[14], μητρόπολις ἓν τῶν δέκα πόλεων, αἳ ἐν τῇ Ἀσφαλτίτιδι λίμνῃ κατεποντίσθησαν. Ὁ πολίτης, Σοδομίτης.

ΣΟΛΚΟΙ[15], πόλις ἐν Σαρδοῖ, ὡς Ἡμιδώρος ἐν Ἐπιτομῇ· [16] Ἀπὸ δὲ [17] Καρχηδονίων ἐστὶ Σολκεύς. E

ΣΟΛΛΙΟΝ, Κορίνθου πολίχνιον. Θουκυδίδης δευτέρᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Σολλιεύς, ὥσπερ Ἰλλιεὺς Καλλιεύς, Σούνιον Σουνιεύς, Ἴλιον Ἰλιεύς. F

ΣΟΛΟΙ[18], Κιλικίας πόλις, [19] ἣ νῦν Πομπηϊόπολις· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. [20] Κεκλήκασι δὲ Σόλων, ὡς [21] Εὐφορίων [22] ἐν Ἀλεξάνδρῳ * Ἀνεκλίθη ὑπὸ Πομπηΐου, καὶ μεταβαλόντα Πομπηϊόπολις. Ὁ πολίτης, Σολεύς, καὶ Σόλιος· Τὸ θηλυκὸν, Σολεύς, ὡς ἀπὸ τῆς Σολέων Σολέως. Διονύσιος δ' ἐν τρίτῳ Βασσα- G

Sminthæus, & Smintheus. Scribitur & per e, & per æ diphthongum.

SMINTHIUM, nemus. Strabo tertiadecima. Incola, Sminthius. Et per diphthongum, ut Achilleus. Etiam Smintheium. Et fœminine Sminthia regio.

SMYRNA, urbs Ioniæ, quam primam condidit & habitavit Tantalus. Ac tunc quidem Naulochum, poſtea vero Smyrna appellata fuit, ab Smyrne Amazone, quæ Epheſum obtinuit. Gentile, Smyrnæus. & poſſeſſivum, Smyrnaïcus ſinus.

SOANES, gens ſtrenua, ut Strabo quintadecima. *Prope vero etiam Soanes.*

SOGDIANE, regiuncula circa Bactrianam. Cujus incolæ, Sogdii, & Sogdi.

SODOMA, metropolis erat decem urbium, quæ in Aſphaltitide lacu ſubverſæ ſunt. Civis, Sodomites.

SOLCI, urbs in Sardinia, ut Artemidorus in Epitome. *A Carbali vero in Solcos.*

SOLLIUM, Corinthi oppidulum. Thucydides ſecunda. Gentile, Sollicus, ut Callium Callicus, Sunium Sunicus, Ilium Ilicus.

SOLI, Ciliciæ urbs, quæ nunc Pompeiopolis; Hecataeus Aſia. Vocata vero fuit a Solone, ut Euphorion in Ale... Inſtaurata fuit a Pompeio, ac Pompeiopolis tranſnominata. Civis, Soleus, & Solius. Fœmininum Soluntis, ut ab Solûs, Soluntis. Dionyſius vero in Baſſaricorum tertio Solem vocat, per o ma-

[9] Σμίνθιον.] Vide Lycophr. Schol. pag. 192.

[10] Σμυρναίος πολίτ.] In numm. Σμυρναίων Trist. pag. 141.

[11] Σοάνες] Euſtathio dicuntur & etiam Strabo. Σοάνοι Xenoph. Salm.

[12] Ἐκτρέπεται πεντεκαιδεκάτῃ.] Non eſt xv Strab. ſed undecima obſervante Hartungio.

[13] Καὶ Σόγδοι.] Hanc vocem habes in χρυσοῦ ex Hesych.

[14] Σόδομα.] Vide Allat. ad Euſtath. Hexam. 264.

[15] Σολκοί.] Dicitur etiam Σολκεύς.

[16] Ἀπὸ Καρχηδόνος.] Καρχηδόνος non meminit Ptolemæus, ſed apud eum legitur Καρχηνίας, & puto ſic legendum, ut alter ex alterutro corrigendus ſit. Salmas.

[17] Καρχήνος.] Forte Καρχηδόνος legendum, optima mendicina. Vide Anonym. Itin. & notata Syncſium pag. 245.

[18] Σόλοι.] Σόλοι ἔθνος, ἀφ' οὗ τὸ Σολοικίζειν. Σολοικισμός. Meleagrius. *Salm.*

[19] Σόλοι.] Apud Suidam etiam hæc leguntur: Σόλοι, Σόλοις πόλις Κιλικίας. Nempe quia Cilices pariter & Cyprii fuit eodem nomine Σόλοι; Solitæ vero Σολοῖκοι ſive Σολεῖς: poſterioris ſeculi grammatici, ſive horum librarii, vocabula ea miſere confuderunt abſurdiſque ac miras inde fabricarunt Chimæras. A Suida ſcriptum fuiſſe haud dubito, Σόλοι, Κιλικίας πόλις ἢ Κύπρου. Vide Salm. ad Sol. 777. etiam Menag. ad Laërtium pag. 17.

[20] Ἣν νῦν Πομπηΐου πόλιν.] Dion. in Pomp. 5.

[21] Κεκλήκασι δὲ ἀπὸ Σόλωνος.] Qua occaſione hæc civitas, quæ antea Æpea dicebatur, a Solone denominata fuerit, habes apud Plut. in Solone. Cum a populo Athenienſi impetraverat Solon, ut ſibi decennium abeſſe liceret, primo quidem in Ægyptum, inde in Cyprum navigavit, ubi ſumma in gratia fuit apud regem Philocyprum, cui erat auctor, ut urbem ad mediterraneum locum transferret: διὸ καὶ τὴν Σόλωνα πρῶτον ἀποδεῖξαι, λέγεται καὶ τοῦτο ἀφορμὴν τοῦ τὴν πόλιν ἀνοικίσαι. Hoc eſt: Quare Solon honorem habuit; & urbem antea Æpeam nominatam, ab ipſo Solos appellavit.

[22] Εὐφορίων ἐν Ἀλ.] Lege ὡς Εὐφορίων ἐν Ἀλεξάνδρῳ. ita MSS. PP. *Salm.*

[23] Ἐν Ἀλ.] Ἐν Ἀλεξάνδρῳ eſt in MSS. ſed Menagius ad Diogenem Laërt. pag. 18 γρ. ἐν Ἀλικάρνασσῳ. Hanc Auctoris libr. citat Clem. Alexand. Strom. lib. 1. Poſſit etiam legi ἐν Ἄργει, uti in Ἀλικάρνασσῳ, quæ Tanaquilli Fabri conjectura eſt.

[24] Σόλων.] Vide in Ω βιβλ.

Σελινουντικός, [14] Σόλεντια λέγει. Διὰ δὲ τοῦ ω τὸ πρῶτον τοῦ ω, ἡ τοῦ διφθόγγου διὰ τοῦ ου [15] διφθόγγου.

ΣΟΛΟΥΣ [16], πόλις Κιλικίας, [17] ὡς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ. Ἐκλήθησαν δὲ ἀπὸ Σόλητος τοῦ Λύττου κατοικίσαντος, ὃν ἀνεῖλεν Ἡρακλῆς. Ὁ πολίτης Σολεύς, [18] καὶ Σολεύτης καὶ Σολευσίνης καὶ Σολευσιεύς, καὶ Σολεύσιος, καὶ Σολεώτης.

ΣΟΛΥΓΕΙΑ, κώμη Κορίνθου. ὡς Θεοπομπίδης πτώσει. Τὸ ἐθνικὸν ὀφείλειν εἶναι Σολυγεύς. Ἐν δὲ κλητικῇ [19] Σολύγειε λέγεις.

ΣΟΛΥΜΑ, πόλις Ἀσσυρίων, ἣν τῶν ἄλλων τις ἐν Περσικοῖς κλεινὰ ἔπη, ὡς Καλλίστρατος ἐστατον Παρθυαίων. Τὸ ἐθνικὸν, Σολυμεύς.

ΣΟΛΥΜΟΙ [20], οἱ τῶν Ἡσιόδου Σολύμων καλλιμίτραι [21] παρειλῆσθαι Μανσαίλε.

ΣΟΥΑΓΕΛΑ [22], πόλις Καρίας, ἔνθα ὁ τάφος τοῦ Ζακρίς, ὡς δηλοῖ ἡ τοπογραφία. Καλεῖται γὰρ οἱ Κᾶρες σόαγα τὸ τάφον, γέλαν δὲ τὸ βασιλέα. Ὁ πολίτης, Σουαγελεύς.

ΣΟΥΚΧΑΙΟΙ, ἔθνος Μαυρούσιον, ὡς Δείξιππος ἐν χρονικῶν δεκάτῳ.

ΣΟΥΜΑΤΙΑ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Σουμάτιος τοῦ Λυκάονος ἑνὸς παίδων Γραφέντος δὲ διὰ διφθόγγου Σουμήτεια. Τὸ ἐθνικὸν, τῷ πρωτοτύπῳ ὁμοιότροπον.

ΣΟΥΝΙΟΝ, δῆμος Λεοντίδος φυλῆς. Ὅμηρος δὲ ἄκρον καλεῖ,

[23] Ἀλλ' ὅτε δὴ Σούνιον ἵκεν. ——

Ὁ δημότης, Σούνιος, ὡς Ἰλιεύς, Τὰ πατρικὰ, Σουνιάδης, Σουνιάδου, Σουνιεύς. Τὸ θηλυκὸν, Σουνιάς.

ΣΟΥΡΑ, μεσόγειον Λυκίας, ὡς ἔφη Πολύχαρμος ἐν Λυκιακοῖς, [24] ὅπου νῦν φρέαρ θαλάσσης πηγὴ ἁλμυρὰ καλλίστη. Τὸ ἐθνικὸν [25] Σουρεύς, ὡς Καρεύς. Ἔστι καὶ Φοινίκης πόλις Σούρα. Τὸ ἐθνικὸν Σουρανὸς, ὡς Νωλανός.

ΣΟΥΣΑ [26], πόλις ἐπίσημος Περσική, [27] Μέμνονος ἔργον, ὡς Δημοκλῆς ἐν δευτέρῳ Περσικῶν.

[14] Σόλεντια.] Vide Eustat. ad Dionys. pag. 116.

[15] Διὰ διφθόγγου.] Vide etiam Ursini notas ad Polyb. lege 274. Σόλους & Κάλυκες.

[16] Σόλοι, πόλις Κιλικίας.] Aliunde admodum hoc loco loquatur reperitur, nam nomen singularis numeri cum pluralis numeri verbo jungitur. Σόλοι πόλις Κιλικίας; id est, *Soli urbs Ciliciæ vocati sunt.* Ubi discrimen patet. Ciliciæ aliam urbem vel Solum, vel ipsius epitomatoris, qui longe etiam aliarsum alias vel fexcentas habet, vel librarii exscriptoris ejus mentis inhabile: cujus mentis, quæ ad fidem in Cilicia urbis vocabulum hoc Siculæ appellatæ Σόλοι Σόλοῦς memoratur. Vide Eustat. ad Dionys. 116.

[17] Ὡς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ.] At quomodo Ciliciæ oppidum Hecatæus memorave in Europa? Mendis fœtere aiunt eruditi: facere eum locum, vel hinc satis apparet. Corrigendus igitur in hac verba. Σόλοι, πόλις Κιλικίας ἐν Εὐρώπῃ ἐν Εὐρώπῃ, κτίσμα [lege κτίσμα] δὲ τοῦ Σόλητος ὑπὸ Ἡρακλέους. In Europa Ciliciæ oppidum Hecatæus memorave in Europa? Mendis fœtere aiunt eruditi: facere eum locum, vel hinc satis apparet. Corrigendus igitur in hac verba. Σόλοι, πόλις Κιλικίας ἐν Εὐρώπῃ ἐν Εὐρώπῃ, κτίσμα [lege κτίσμα] δὲ τοῦ Σόλητος ὑπὸ Ἡρακλέους.

[18] Καὶ Σολεύτης.] Lege ἐκ Σολεύτου μετὰ τοῦ ε Σολευτικὸς. Salm.

[19] Σολυγεῖε λέγεις.] Vide Pulyæn pag. 670.

[20] Σόλυμοι.] Σόλυμοι δέ τε Σολύμοι Herodianus. Salm.

[21] Σόλυμοι.] Vide Pind. Schol. 98 verbo.

[22] Παρειλῆσθαι Μανσαίλε.] Legendum παρειλῆσθαι Μανσαίλε. Salm.

[23] Σούνιον.] Vide Strab. & Casaub. ad illum locum pag. 187.

[24] Ἀλλ' ὅτε δὴ Σούνιον ἔκιχε.] Οὐδ' ὡς fol fieri potest, ut Stephanus ad pellendas reliquias erit. Harumpho.

[25] Ὅπου νῦν φρέαρ θαλ.] Mire hic distinguunt. Ὅπου νῦν φρέαρ θαλάσσης πηγὴ ἁλμυρὰ καλλίστη. Σούρα ἐστὶ καὶ πόλις Φοινίκης. Salmas.

[26] Σούσα.] Eustat. ad Dionysium pag. 132. Bochart. in Hieroz. pag. 96.

[27] Μέμ-

A o magnum primam syllabam, & secundam per ου diphthongum.

SOLUS, urbs Ciliciæ, ut Hecatæus in Europa. Sed appellata fuit a Solunte prava lusspite, quem Hercules interfecit. Civis, Solutius & Solontinus cum n, & Solentius, & Solutius, & Solatis.

B

SOLYGIA, vicus Corinthi, ut Thucydides quarto. Gentile debebat esse Solygeus. Est vero posse fluvium Solygius colis.

SOLYMA, urbs Assyriorum, post templi in Hierodelymis excidium condita, ut Quadratus nono Parthicorum. Gentile, Solymanus.

C

SOLYMI, nunc Pisidæ. *Solymi vocatur præterea Manſel.*

D

SUAGELA, urbs Cariæ, ubi erat sepulchrum Cari, ut offendit etiam nomen. Cares enim *suan* vocant sepulchrum, *Gelan* vero regem. Civis, Suagelensis.

SUCCHÆI, populus Mauritaniæ, ut Dexippus Chronicorum decimo.

E

SUMATIA, urbs Arcadiæ, a Sumatio uno Lycaonis filiorum. Scribitur etiam per diphthongum Sumetia. Gentile ejusdem primitivo nominis.

F

SUNIUM, populus Leontidis tribus. Homerus vero promontorium vocat.

Sed cum Sunium promontorium. ——

Popularis, Sunieus, ut Ilieus. Localis, ex Sunio, ad Sunium, in Sunio. Femininum Sunias.

G

SURA, oraculum Lyciæ, de quo Polycharmus in Lyciacis inquit, ubi nunc puteus maris lucus Suriæ vocatus. Gentile, Surenus, ut Carenus. Est etiam Phœnicæ urbs Sora. Gentile, Soranus, ut Nolanus.

H

SUSA, urbs insignis Persica, Memnonis opus.

A

Μίρτος πόλις. Κέκληται ἡ ἀπὸ τῶν κρί- opus. Vocata vero fuit a liliis, quæ multa in regione illa nascuntur, & *Susan* barbari vocant lilium. Cives, Susii. Quos etiam *Cisios* vocatos fuisse air, a Cisia Memnonis matre. Et regio Susiana, & vicus Susianus.

B

SUTRIUM, urbs, quæ prius Tyrrhenorum, sed postea Romanorum. Gentile, Sutrenus.

SPADA, neutraliter, vicus Persicus, ubi primum Eunuchismus contigit. Unde Spadi dicuntur. Gentile, Spadonicus.

C

SPARTACUS, urbs Thraciæ. Eratosthenes in Galaticorum secundo. Gentile, Spartacius, vel Spartacus.

SPALETHRE, urbs Thessaliæ, Hellanicus vero *Spalathram* eam vocat. Gentile, Spalathræus.

D

SPARTE, Laconica regionis urbs ab Spartis Cadmi sociis, de quibus Pausanias inquit: *Inventos vero eos in Laconicam, Spartoi ab serpis nominasse.* Gentile, Spartiata. Femininum Spartiatis, & Spartias. Possessivum Spartiaticus. Localia, ex loco, ex Sparta, in locum, Spartam. Est etiam Spartum mons, & Sparte vicus, prope Euxinum

E

F Pontum.

SPARTOLUS, urbs Macedoniæ, ut Thucydides secunda. Gentile, Spartolius.

G

SPASINU Charax, urbs in media Tigridis Mesena. Spasinæ vero nominativus, Spasines est. Gentile, Spasini Characes, dicendum. Quod si consuetum typum excipiamus, necesse dicere, Spasinecharacenus.

H

SPELÆUM, antrum. Incolæ, Spelæitæ. Sunt igitur sepulchra Herculis, Mercurii,

---

[1] Μίρτος πόλις.] Μίρτος Ducker. πόλις ἡ Μιμαντίς Κυμαίων. Salm.

[2] Σίσιοι ἀπὸ] Lege Σίσιον δὲ αὐτὸν καλεῖσθαι τὸ ἄνθος. Nequit aliter huitatibus, qui ut omnia ea loca lilia nascuntur. Salm.

[3] Σίσιοι ἀπὸ Μεμνόνος.] Theophrastus lib. de odoribus, Susianis assignavit, quod Σοῦσον dicitur. Ἀπ' αὐτοῦ τὸ μύρον τὸ Σουσιανὸν καὶ τὸ κρίνον & τὸ λείριον, ἡ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Hoc est, *E quibus unguentum Susianum, violaceum quoque: Susianum lilium fit.* Vocabulum Cisseus a Persarum Cisseis Græci formarunt, quo vocabulo etiam Susa nuncupatæ videntur.

[4] Σπάδων.] Vide de Eunuchis Val. ad Am. Marc. pag. 25. Et hoc verum fit, quod hic refert Stephanus, de Valesio explendum. Nam Susa metropolem primam caput Persici Regni legimus. Vide Athenæum pag. 515.

[5] Σπάρτακος πόλις.] Vel hinc Σπάρτος enucleatur enim nomen, quo genitalia exciuntur. Non memini hoc apud scriptores, neque tamen hac audax fabricatura arridet. Salm.

[6] Σπάρτη, Λακωνικὴ χωρίον.] Lege Σπάρτη, Λακωνικὴ πόλις. Σπάρτος ἡ χώρα. Sic Ἀθῆναι, Ἀθηναῖοι, Ἀθηναία. Salm.

[7] Σπαρτόλου πόλις.] Thucydides lib. 4. cap. 9.

[8] Σπασινοῦ Χάραξ.] Forte legend. σπανεσίνου. Vide Tol. Comm. in Pal. pag. 173.

[9] Σπασίνης.] Gen. fem. deberet accommodare apud Philost. lib. 1. icon. pag. 775. τῶν Σπαρτολείων ἱππικῶν. legendum Σπαρτόλιον ἱππικόν. Euripid. in Androm. Σπάρτης γὰρ ἔβλαστε Σπαρτιατικῶν ἀπὸ.

[10] Σπαρτιάτης.] Etymol. Harp. pag. 872.

[11] Σπαρτιάτικος.] Gentile est in Aristide.

[12] Σπαρτὸς.] Salmas. ad Sol. pag. 699. Vide Joseph. lib. 1. cap. 7 pag. 12.

[13] Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Τιγρ. Mar. ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Τίγριος Μεσήνης. ita legit Mss. codex P. P. Latus.

[14] Τίγρις.] Τίγρεως legendum.

[15] Σπηλαίου.] Σπηλαίου. Salm.

[16] Σπήλαιον.] A Σπῆλυς non recte formatur Σπηλαῖος vel Σπήλαιος portio vitæ.

[17] Σπήλαιον.] Etiam Plinius lib. 9 cap. 9.

[18] Ἐκκαιδεκαέτεις δὲ αὐτοὺς.] Lege ἑκκαιδεκαέτεις δὲ αὐτοὺς non dum adolescentibus pretextam calamo exantlabant. Salm.

[19] Ἐκκαιδέκα.] Forge legend. ἑπτακαίδεκα. Vide Tol. Comm. in Pal. pag. 173.

[20] Σπαρτιήνης.] Gen. fem. deberet accommodare apud Philost. lib. 1. icon. pag. 775. τῶν Σπαρτολείων ἱππικῶν. legendum Σπαρτόλιον ἱππικόν. Euripid. in Androm. Σπάρτης γὰρ ἔβλαστε Σπαρτιατικῶν ἀπὸ.

κλίες, Ἐθνικὸς Ἀπολλωνιάτης. Σπηλαίτης A cerii, & Apollinis, *Spelaita* vocem. κοιλάρεια.

ΣΠΙΝΑ [A], πόλις Γαλλίας, ὡς Εὔδοξος καὶ Ἀρτεμίδωρος. [B] Τὸ ἐθνικὸν Σπινάτης ὡς ἀπὸ Βομβίνας Βομβινάτης. Ἔστι δὲ καὶ ποταμὸς Σπῖνος καλούμενος.

SPINA, urbs Italiæ, ut Eudoxus & Artemidorus. Gentile, Spinates, ut Bombina, Bombinates. Est etiam fluvius Spinus vocatus.

ΣΠΟΡΓΙΛΟΣ, δῆμος Ἀττικός. Ὁ δημότης, Σποργίλιος.

SPORGILUS, populus Atticus. Popularis, Sporgilius.

ΣΤΑΓΕΙΡΑ [C], πόλις [D] ἀδένειρος, πληθυντικῶς. Ὁ πολίτης, Σταγειρίτης· Ἀριστοτέλης Σταγειρίτης.

STAGIRA, urbs neutraliter & pluraliter. Civis, Stagirites, Aristocles Stagirites.

ΣΤΑΜΕΝΗ, πόλις Χαλύβων· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Σταμηνίτης, καὶ Σταμήνιος.

STAMENE, urbs Chalybum. Hecataeus Asia. Gentile, Stamenaeus, & Stamenius.

ΣΤΑΣΙΣ [E], πόλις Περσικὴ ὅθεν πόλεμος μεγάλης, ὃν ἔσχεν Ἀντίοχος ὁ Σελεύκου. Τὸ ἐθνικὸν, Στασίτης· Τῆς δὲ χώρας, Σταθηνός.

STASIS, urbs Persica, inunguapatus; quam Antiochus Seleuci filius habuit. Gentile, Stasites. Regionis vero, Stathenus.

ΣΤΕΙΡΙΑ, δῆμος Ἀττικὸς Παιονιδῶν φυλῆς, ἠλυσιακὸς καὶ ἀδιαίρετος. Ὁ δημότης [F] Στειριεύς, Στειριέως· Καὶ κατὰ συγκοπὴν, [G] Στειρεύς. Τὸ κτητικὸν, Στειριακός. Τὸ τοπικὸν, Στειριάδης, Στειριάδε, Στειρικοί.

STIRIA, populus Atticus Pandionidis tribus, & feminine & neutraliter. Populus, Stiricus, Stiriacus, & per syncopen, Stirius. Possessivum Stiriacus. Locale, ex Stiria, ad Stiriam, in Stiria.

ΣΤΕΝΥΚΛΗΡΟΣ [H], πόλις Μεσσήνης. Τὸ ἐθνικὸν, Στενυκλαρεύς. Τὸ θηλυκὸν, Στενυκλαρία.

STENYCLERUS, urbs Messenæ. Gentile, Stenyclarius. Femininum Stenyclaria.

ΣΤΕΦΑΝΗ, πόλις Φωκίδος. Τὸ ἐθνικὸν, Στεφανεύς.

STEPHANE, urbs Phocidis. Gentile, Stephaneus.

ΣΤΕΦΑΝΙΣ, πόλις [I] Μαριανδυνῶν· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Στεφανίτης.

STEPHANIS, urbs Mariandynorum. Hecataeus Asia. Gentile, Stephanites.

ΣΤΗΛΑΙ, πόλις Κρήτης, πλησίον Παγχίου καὶ Γυθίωνος. Τὸ ἐθνικὸν Στηλαῖος, ὡς Λάμπης Λαμπαῖος· Ἀλλὰ καὶ Στηλίτης, ὡς φησὶ τὸ ἀσπαλμαῖς τὰ λίθον ἀφ' ἧς [K] γλυπτῶν

STELÆ, urbs Cretæ, juxta Panchaeum & Rythionem. Gentile, Stelaeus, ut Lampe Lampaeus. Sed et apud Stelitas, ut ab aspalmis, gemma. A quo etiam Στηλιτεύω.

ΣΤΙΛΠΑΙ, πόλις Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν, Στιλπαῖος.

STILPÆ, urbs Siciliæ. Gentile, Stilpaeus.

ΣΤΟΑΙ, πόλις Λιβύης, ὡς Ἑκαταῖος ἐν περιηγήσει αὐτῆς. Τὸ ἐθνικὸν, Στοεύτης.

STOÆ, urbs Libyæ, ut Hecataeus ejus Periegesi. Gentile, Stoeetes.

ΣΤΟΙΧΑΔΕΣ, [L] νῆσοι τρεῖς πρὸς τῇ Μασσα-

STOECHADES, tres insulæ prope Massi-

[A] Σπῖνα.] Vide de hac urbe Strabonem lib. v. sed & rem ejus multis exactius indicavit Scylax in Periplo. A quibus, quo tempore, & qua occasione condita sit, prolixa docet oratione Dionysius Halicarnassicus Romanarum. lib. I. Et quemadmodum intericrit ostendit eodem loco: Polybius vero lib. II. & Livius lib. XXV. Verum de ejus potentia testatur Plinius lib. III. cap. XVI.

[B] Τὸ δὲ Σπῖνος, Σπίνεως.] Apud Strabonem lib. V. appellatur vocabulo Σπίνη, ut apud Stephanum in voce Ἠριδανὸς διαλείπων.

[C] Στάγειρα.] Non necesse fuerit indicare. An urbs in Macedonia, an vero Thraciæ, magna est interlatorum dissidium: quæde re vide eruditos Jo. Nunnesium in notitiæ Veteris Scriptor. hoc vetere manifestiores.

[D] Πόλις.] Meursium ad Lactantium pag. 110. Apud Lucretium fem. genere & Στασίτης in Aristot. Vita lib. V.

[E] Στάσις.] Vide Spanhem. pag. 256

[F] Στειριεύς.] Alii ἡ in Epit. & Σκιλλοῦς Στειριεῖς Philost. Μανιφέστου Στειριέως pag. 642.

[G] Στειρεύς.] Vide in voce Κυφαι.

[H] Στενύκλαρος.] Apollodorus lib. 2. ὁ δὲ Στενύκλαρος ἐβασίλευε Μεσσηνίων ἐφεξῆς τοῦ Λύκου τοῦ Πανδίονος. Legendum Στενύκλαγος. Salm.

[I] Στεφανίς.] Hæc sunt reformanda.

[K] Μαριανδυνικῶν.] Accuratius non est hæc collocatus. Vide pag. 192.

[L] Τὰ Στοιχάδια.] *Alias* MS. *Salm.*

[M] Νῆσοι τρεῖς.] Plinius earum nomina recenset lib. 3. c. 5.

[M] As-

Μασσαλίᾳ. Καλεῖται ἡ καὶ [1] Λιγυφίδες. A Massilia. Vocantur vero etiam Ligyfilides.

ΣΤΟΙΝΟΣ, πόλις Λιγύρων. Οἱ πολῖται, Στοῖνοι.

STUINUS, urbs Ligurum. Cives, Stuini.

ΣΤΡΑΤΙΑ, βαρυτόνως, Ἀρκαδικὴ πόλις. Ὁ μὲν [2].

STRATIA, accentu gravi, urbs Arcadica, Homerus.

Γένοιτο δὲ, Στρατιάδης, ἢ διὰ διφθόγγου B καὶ περισπωμένου.

Rhipenque Stratiesque, & nemorosa Enispen.

Ἐπώνυμον δὲ ἀπὸ Στρατίας τῆς Φασιδος. Βαρυτονεῖται δὲ καὶ ἐνάρθρως ὡς ἰδιωτικόν. Τρία δὲ σημαίνει πρᾶγμα, πόλιν, πολίτευμα, καὶ στρατιᾶς [3] ὄχλον ἢ πλῆθος ὁπλιτῶν· ἀλλὰ τόνῳ διαφέρουσι. Ὀξύνεται μὲν γὰρ τὸ ἐθνικὸν καὶ ἐνάρθρως λεγόμενον, καὶ ἡ πόλεως βαρυνομένης. Τὸ δὲ χωρίον καὶ διὰ διφθόγγου, καὶ περισπᾶται. Τὸ δὲ ἐθνικὸν Στρατιάδης, καὶ Στρατιώτης.

Vocata vero fuit a Phasidi filia. Gravi autem accentu notanda sunt nomina ad proprietatem. Tria vero significat Stratia, urbem, & corpus exercitus cum eadem scriptura, sed tono differenti. Acuitur enim significans tale corpus, at urbem significans gravatur. Dignitas περισπᾶται & per diphthongum & gravatur. Gentile, Stratiotes, & Stratiates.

ΣΤΡΑΜΒΑΙ, πόλις Θράκης. Τὸ ἐθνικὸν, [4] Στραγίτης ὁ Στραμβαῖος.

STRAMBÆ, urbs Thraciæ. Gentile, Stagirita Strambæus.

ΣΤΡΑΤΙΟΝ, πόλις Ἀκαρνανίας. Ὁ πολίτης, Στρατιώτης, ἢ Στράτιος.

STRATIUM, urbs Acarnaniæ. Civis, Stratiotes, & Stratius.

ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΕΙΑ [5], πόλις [6] Μακεδονίας, πλησίον Καρίας. Κέκληται δὲ ἀπὸ [7] Στρατονίκης, ἢ Ἀντιόχου γυναικός. Ὁ πολίτης, Στρατονικεύς. Ἐκλήθη δὲ καὶ [8] Ἀδριανὴ, καὶ Ἀδριανοῦ πόλις ὠνομάσθη. Ἔστι δὲ πρὸς πολίσματι κεῖσθαι τῷ Ταύρῳ.

STRATONICEA, urbs Macedoniæ, prope Cariam. Vocata vero est a Stratonice Antiochi uxore. Civis, Stratonicæus. Ab Hadriano fuit instaurata, & Hadrianopolis vocata. Est etiam aliud oppidulum ad Taurum.

ΣΤΡΑΤΟΣ, πόλις Ἀκαρνανίας, θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς. Ὁ πολίτης, Στράτιος.

STRATUS, urbs Acarnaniæ, fœminine & masculine. Civis, Stratius.

ΣΤΡΕΨΑ, πόλις Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν Στρεψαῖος, καὶ Στρεψαῖος.

STREPSA, urbs Macedoniæ. Gentile, Strepsæus, & Strepsianus.

ΣΤΡΗΝΟΣ, Ἡρόδοτος ἑβδόμην, πόλις Κρητικὴ. Τὸ ἐθνικὸν Στρηναῖος, ὡς Φαιστὸς Φαιστός.

STRENUS, Herodotus septima, civitas Cretica. Gentile, Strenius, ut Phæstus, Phæstius.

ΣΤΡΟΒΟΣ [9], πόλις Μακεδονίας. Ῥωμαίων ἄποικος. Τὸ ἐθνικὸν, [10] Στρωβαῖος.

STROBUS, urbs Macedoniæ, Romanorum colonia. Gentile, Strobæus.

ΣΤΡΟΓΓΥΛΗ, [11] μία τῶν Αἰολικῶν καλουμένων νήσων, ἐγγὺς τῆς Λιπάρας κειμένη. Καὶ [12] Φλογίνη μὲν λεγομένη, [13] ἡ δὲ ἔγγυς τῆς Λιπάρας. Τὸ ἐθνικὸν Στρογγυλαῖος, ὡς ἡ Λιπάρα Λιπαραῖος. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη πλησίον τῆς Λυκίας. Τὸ ἐθνικὸν, Στρογγυλίτης.

STRONGYLE, una ex Æoli insulis a figura vocata. Est flamma quidem ardens, luminis vero particeps. Gentile, Strongylæus, ut Lipara, Liparæus. Est & alia juxta Lyciam. Gentile, regionis conjunctivæ, Strongyleus.

ΣΤΡΟΥΘΙΑ, πόλις Φρυγίας ἐν τοῖς [14] ὁρίοις Λυκαονίας. Τὸ ἐθνικὸν, [15] Στρουθᾶς.

STRUTHIA, urbs Phrygiæ in finibus Lycaoniæ. Gentile, Struthæus.

ΣΤΡΟ-

STRO-

[1] Λιγυφίδες.] Vide Spanhem. pag. 279. Apollon. pag. 93. [illegible]

[2] Μέν ἐστι πόλις, ὁ δὲ.] Sagaris quidem flumen, id non eli e urbe Stratia, & Sagaris Stratius. Salmas.

[3] Στρατιᾶς ὁμοῦ πλῆθος.] Lege Στρατιᾶς ἢ ὁμοῦ πλῆθος Ilcin.

[4] Στραγίτης.] Salm. ad Sol. 237.

[5] Στρατονίκεια.] Lege Στρατονίκεια Mardian. Nam totus ille [illegible], quem Ptol. & Plinius & Strabo memorant, vel Mommac vel Jonæ adscribebatur. Mira singularum urbium Salmasii pag. 317. apud Perdiccam, confusio. Vide Pacl. pag. 229. qui Stratonicæam in Chalcidica prope ad Lethæum fluvium, quæ & regia Chrysippi appellatur.

[6] Μακεδονίας.] Vide Ptol. tom. 2. p. 92.

[7] Στρατονίκης.] Vide Spanh. pag. 900.

[8] Ἐκλήθη δὲ καὶ Ἀδριανή.] Vide etiam Hobion pag. 113 ad S. Paul. Epist. &c. Vide Con Calched. pag. 487 Nicolaus Metonita.

[9] Μία τῶν Αἰολικῶν.] Μία τῶν ἐπὶ Αἰόλου ita habent MSS. Codices.

[10] Φλογίνη μὲν λεγομένη. ἡ δὲ ἔγγυς.] Ralent fere verba Barthelius Aulus.

[11] ὁρίοις.] Locus male ex Strabone ut non scripturæ est.

[12] Στρογγυλῖς.] Vide nunc bene ne hæc notatus gentilitium.

ΣΤΡΟΓΩΛΑ[77], πόλις Λυδίας. Ξάνθος ἐν Λυδιακῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Στρογωλεύς.

ΣΤΡΟΦΑΔΕΣ[78], νῆσοι πρὸς τῇ Ζακύνθῳ δύο. Τὸ ἐθνικὸν, Στροφαδεύς.

ΣΤΡΥΒΙΑ, νῆσος τῶν Σποράδων. Τὸ ἐθνικὸν, Στρυβιεύς.

ΣΤΡΥΜΗ, πόλις Θρᾴκης, ὡς Ἀνδροτίων ἑβδόμῳ. Τὸ ἐθνικὸν Στρυμώνιος, καὶ Στρυμήσιος, καὶ Στρυμαῖος· καὶ τὸ κτητικὸν, Στρυμαϊκός.

ΣΤΡΥΜΩΝ, ποταμὸς Ἀμφιπόλεως, ἀφ' οὗ ὁ Βορέας.

[77] Στρυμονίης Βορέαο. ——

Οἱ εἰκῶντες,[78] Στρυμόνιοι. Οὗτοι διαβάντες εἰς τὴν Ἀσίαν, Βιθυνοὶ ἐκλήθησαν. Καὶ ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος γυναικῆς, τὸ θηλυκὸν Στρυμονὶς, καὶ Στρυμονία ἡ γῆ.

ΣΤΡΩΗ, πόλις Λιβύης, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίας περιηγήσει. Τὸ ἐθνικὸν Στρωαῖος, ἢ Στρωίτης.

ΣΤΥΕΛΛΑ[79], φρούριον τῆς ἐν Σικελίᾳ Μεγαρίδος. Τὸ ἐθνικὸν Στυελλῖνος, ὡς Ἐντελλῖνος.

ΣΤΥΛΑΓΙΟΝ, πόλις Τριφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν Στυλάγιος, καὶ Στυλαγεύς.

ΣΤΥΜΦΑΛΟΣ[80], πόλις Ἀρκαδίας, καὶ πεδίον ὁμώνυμον, καὶ πηγή. Ἡ πόλις δὲ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς. Τὸ ἐθνικὸν Στυμφάλιος, καὶ Στυμφαλὶς Ἄρτεμις, καὶ λίμνη καὶ γυνή.

ΣΤΥΡΑ[81], πλησίον Καρύστου, τῆς Εὐβοίας πόλις. Οἱ πολῖται, Στυρεύς.

ΣΤΥΡΑΚΙΟΝ, ὄρος Κρήτης. Οἱ ἐποικοῦντες, Στυρακίτης· Στυρακίτης γὰρ Ἀπόλλων.

ΣΤΩΛΟΣ, πόλις μία τῶν ἐν Θρᾴκῃ βαρβαρικῶν, ἃς μετῴκισαν ἐκ τῆς Ἠδωνικῆς οἱ Χαλκιδεῖς εἰς τὴν αὐτῶν πόλιν. Τὸ ἐθνικὸν, Στώλιος.

ΣΥΑΓΡΑ[82], χωρίον Κιλικίας,[83] πλησίον Ἄδης καὶ Λαοδικείας. Τὸ ἐθνικὸν, Συαγρεύς.

ΣΥΑΛΙΣ, πόλις Μασυηνῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Συαλίτης, τῷ κοινῷ λόγῳ. Δύναται καὶ Συαλεύς.

ΣΥΑΣ-

STROGOLA, urbs Lydiæ, Xanthus in Lydiacorum secundo. Gentile Strogoleus.

STROPHADES, insulæ duæ juxta Zacynthum. Gentile Strophadeus.

STRYBIA, insula Sporadum. Gentile, Strybiæus.

STRYME, urbs Thraciæ, ut Androtion septimo. Gentile, Strymenus, & Strymesius, & Strymiæus. Et possessivum Strymaicus.

STRYMON, fluvius Amphipolis, a quo Boreas.

Strymonii Boreæ ——

Accolæ, Strymonii. Hi transeuntes in Asiam, Bithyni vocati fuere. Et a genitivo Στρυμόνος, fœmininum Strymonis, & Strymonia terra.

STROE, urbs Libyæ, ut Hecatæus Asiæ Periegesi. Gentile, Stroæus, vel Stroïtes.

STYELLA, castellum Megaridis in Sicilia. Gentile, Styellenus, ut Entellenus.

STYLLAGIUM, urbs Triphyliæ. Gentile, Stylagius, & Stylagieus.

STYMPHALUS, urbs Arcadiæ, & campus cognominis, & fons. Urbs masculine & fœminine. Gentile, Stymphalius, & Stymphalia Diana, & palus, & mulier.

STYRA, prope Carystum, urbs Euboeæ. Civis, Styreus.

STYRACIUM, mons Cretæ. Incolæ, Styracitæ; Styracites enim Apollo.

STOLUS, urbs una in Thracia barbaricarum, quas Chalcidenses ex Edonis in suas civitates transtulere. Gentile, Stolius.

SYAGRA, regiuncula Ciliciæ, juxta Aden & Laërten. Gentile, Syagreus.

SYALIS, urbs Masyenorum. Gentile, Syalites communi ratione. Potest quoque Syaleus.

SYAS-

[77] Στρύμλα.] Dubito vehementer an nomen non sit fictitium vel fictum a Στρεζύλα. Vide in v. Ἀχείμενος & Πύλαγρα.

[78] Στροφάδες.] Vide Apoll. lib. 2 Argonaut. Salm.

[79] Στρυμονίης Βορέαο.] Est Callimachi versus. Callimach. Hemist. ex Hymn. in Delum.

[78] Στρυμόνιοι.] Vide Herod. lib. VII pag. 466 ubi eadem Herodoti verba reperies.

[79] Στύελλα.] Forte hic locus intelligendus est de Castello agri Megarensis, cujus Thucyd. meminit lib. VI. Vide etiam quæ dicta sunt ad vocem Γύλλος.

[80] Στυμφαλὶς.] Vide Apol. Schol. pag. 146. In voce χαλκὶς. Vide an conveniat: non puto.

[81] Στύρα.] Στύραξ mons, non Στύρα, & ita legendum hoc loco puto. Hesy. Στυρακὶς πόλις Εὐβοίας ἐστὶ παρὰ Καρύστῳ. Gentile esset Στυρακίτης. Salm.

[81] Στόλος.] Vide Cal. ad Strab. p. 885 ult. ed.

[82] Συάγρα.] Ex suum venatione nomen habet, ut ex nominis compositione apparet.

[83] Πλησίον Ἄδης.] Lege mutato accentu Ἄδης. Salm.

[83] Συαγρ.

ΣΥΑΣΣΟΣ[84], κώμη Φρυγίας. Ἐν ταύτῃ τῇ κώμῃ φασὶ Κιμμερίους εὑρόντας ἐν σπηλαίοις πλῆθος μυριάδας πυρῶν, ἐφ' οἷς αὐτοὺς ἐπὶ πολὺ χρόνον διαβιῶσαι. Τὸ ἐθνικὸν Συασσεύς, διὰ τὸ εὑρίσκεσθαι τῇ χώρᾳ χαρακτῆρα.

SYASSUS, vicus Phrygiæ. In hoc vico ajunt Cimmerios in firis reconditas invenisse myriadas tritici, unde eos longo tempore sustentatos. Gentile, Syassius, propter confectum regioni characterem.

ΣΥΒΑΡΙΣ[85], πόλις Ἰταλίας, καὶ ποταμός. Ἡ δὲ πόλις ὕστερον ὠνομάσθη Θούριον. Ἁλοῦσα δὲ ὑπὸ Κροτωνιατῶν, χρησάντος δοθῆναι αὐτῆς.

SYBARIS, urbs Italiæ, & fluvius. Urbs vero postea Thurium vocata fuit. Sed a Crotoniatis capta est, reddito ipsis oraculo.

Εὐδαίμων Συβαρῖτα παντὸς δαίμων, σὺ μὲν αἰεὶ
Ἐν Ἰταλίῃ θεῶν πρώων γένος ἀθάνατον ἐσσῆν,
Εἰ τ' ἂν δὴ θνητὸν πρώτην θεὸς ἄνδρα σεβίζῃ,
Τοῖσι σοὶ πόλεμός τε καὶ ἐμφύλιος φόνος ἥξει.

Felix Sybarita, penitus felix, tu quidem semper
In Italia Deorum celeris genus immortalium.
At si virum mortalem prius Dea venerata fuerit,
Tunc tibi bellum & domestica seditio veniet.

[86]Ἐβλήθη δ' αὐτῶν ὄλεθρος καὶ τὸ μαντεῖον ἦν τῶν Συβαριτῶν τις οἰκέτην ἐμαστίγου ἀπάγχω. Τοῦ δὲ καταφυγόντος πρὸς τὸν θεὸν, ὁ δεσπότης ἐπέμενε παίων. Ὁ δὲ παῖς, ἐπεὶ οὐδὲν ὠφέλει, εὐθέως πρὸς τὸν κίονα τὸν τοῦ πατρὸς καταφεύγει, αἰδῶ τυχὼν. Καὶ εὐθὺς ἀπεστράφη τὸ ἄγαλμα ἡ Ἥρα. Ὁ πολίτης, Συβαρίτης· καὶ γλυκὺν, Συβαρίτης· καὶ Συβαριτικὸν, καὶ Συβαριτικὴ συμφορά.

Accidit vero eorum ruina ex oracolo sic. Sybaritarum quidam famulum in agro flagellabat. Quo ad Deam confugiente, dominus perseveravit verberare. Famulus vero cum nihil prodesset, recta ad patris columnam evadens, reverentiam nactus est. Et illico Junonis statua aversa est. Civis, Sybarites. Et fœmineum Sybaritis. Et Sybariticus, & Sybaritica calamitas.

ΣΥΒΕΡΟΣ, πόλις Ἰλλυρίδος. Τὸ ἐθνικὸν Συβέριος, καὶ Συβερεύς, καὶ Συβερείτης.

SYBERUS, urbs Illyridis. Gentile, Syberius, & Sybereus, & Syberites.

ΣΥΒΟΤΑ[87], νῆσος καὶ λιμήν. Ὁ πολίτης, Συβώτιος.

SYBOTA, insula, & portus. Insularis, Sybotius.

ΣΥΒΡΙΔΑΙ, δῆμος τῆς Ἐρεχθηίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Συβρίδης. Τὰ τοπικὰ, ἐκ Συβριδῶν, ἐν Συβριδῶν.

SYBRIDÆ, populus Erechtheidis tribus. Popularis, Sybrides. Localia ex Sybridis, in Sybridis.

ΣΥΕΔΡΑ[89], πόλις Ἰσαυρίας, ὡς Καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν τρίτῳ. Ὁ πολίτης, Συεδρεύς.

SYEDRA, urbs Isauriæ, ut Capito in Isauricorum tertio. Civis, Syedreus.

ΣΥΕΣΣΑ,[90] καλύβη τις ἐν Λυκίᾳ, ἣν τὴ Συήττης γραῦς τις, ὑποδεξαμένη πρὸ Λητοῦς. Τὸ ἐθνικὸν Συεσσαῖος, καὶ Συεσσεύς. Καὶ Σύεσσα πόλις Τυρρηνῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Συεσσηνός.

SYESSA, tugurium quoddam in Lycia, a Syella vetula quadam, quæ Latonam hospitio excepit. Gentile, Syessæus, & Syesseus. Etiam Syessa urbs Tyrrhenorum. Gentile, Syessenus.

ΣΥΗΝΗ[91], [92]πόλις Αἰγύπτου, καὶ Αἰθιοπίας,

SYENE, urbs Ægypti, & Æthiopiæ pro-

[84] Σύασσος.] Vide Boch. de animal. pag. 594.

[85] Σύβαρις.] De tempore quando ista condita, habes in Syncell. histor. post Euseb. Chron. pag. 321. Vide Eust. ad Dionys. pag. 51. Anton. Liberal. pag. 20. Sybaris Jonica apud Philost. pag. 631. sed fumitur ibi appellat. Vide Hesych.

[86] Ἐβλήθη δ' αὐτῶν ὄλεθρος κατὰ &c.] Melius hæc referuntur ab Eust. ad Dionys. pag. 53.

[87] Σύβοτα νῆσος.] Forte legendum Σύφνος ἔλεγε. Salm.

[88] Σύβρα, πόλις Λιβύης.] Nasamonas vocat Strabo. Ms. habent amplius Συβῶται· ἔθνος Λιβύης πρὸς τοῖς Ἀρσινοίταις τοῖς ἐν Λιβύῃ. Nasamones vocat Strabo lib. 7. Εἰσὶ δὲ περάται οἱ Συβῶται ὑπὲρ Μαρμαρικῆς παραλίας ἀπὸ χιλίων σταδίων πρὸς ἑσπέραν τοῖς Λωτοφάγοις πλησίον Ἀδειρμάχου κώμης. Idem.

[89] Συέδρα πόλις.] Νῆσος πρὸς τοῖς Ἀρσινοίταις τοῖς ἐν Λιβύῃ, καὶ λιμήν. Ita habent MSS. Vide Casaub. ad Strab. pag. 122 D.

[90] Σύεσσα.] Salm. ad Sol. pag. 771 & ad Flor. pag. 383.

[91] Καλύβη.] Quid hic faciat hæc vox, non video. Καλύβη πόλις Θρᾴκης.

[92] Συήνη.] Vide Salm. ad Sol. pag. 437. Vitrius ad Grat. Cyn. pag. 302.

[92] Πόλις Αἰγύπτου.] Πόλις μέση Αἰγύπτου &c, ita legitur in MSS. Ὁ μέσος, ἔθνος μέσου τῆς Πάδης &c.

πόλις, ἐπὶ τῷ Νείλῳ. [91] Μεθ' ὃν ὠνόμασται Σῖρις. [92] Σίρις ὁ ποταμός. Μέμνηται δὲ πόλεως Παυσανίας. Κέκληται δὲ ἀπὸ Συήνου, Δαΐτου παιδός. Ὁ πολίτης, [93] Συηνίτης. Τὸ ἐθνικόν, [94] Συηνητικόν. A prope Nilum. Poſt quam fluvius vocatur Siris. Meminit urbis Pauſanias. Vocata autem fuit a Syeno Daëtæ filio. Civis, Syenites. Poſſeſſivum Syeneticum.

ΣΥΊΑ, πόλις μικρὰ Κρήτης, πλησίον ἔστι τῆς [95] Ἐλύρου. Ὁ πολίτης, Συιάτης, καὶ Συιεύς. B SYIA, urbs parva Cretæ, Elyri navale. Civis, Syiates, & Syicus.

ΣΥἸΣ, πόλις Αἰγύπτου, ὡς Ἑκαταῖος ἐν τῇ αὐτῆς περιηγήσει. Καὶ νομὸς Συίτης. SYIS, urbs Ægypti, ut Hecatæus in ejus Periegeſi. Et Nomus Syites.

ΣΥΚΑἸ, πόλις [96] ἀνθηρὰ ἀπὸ νέας Ῥώμης, [97] ἣ καθ' ἡμᾶς Γ ὑσπινιανὴ προσαγορεύεται. [98] Στράβων ἐνικῶς αὐτὴν λέγει Συκῆν. Οἰκειότερον δέ, ὡς λέγοντες, Συκᾶς καλοῦντ' ἄν. Οἱ πάπποι γοῦν ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς ἐνίων ὀνομάζονται, Κυπαίρεοι, Ἐλαῖα· Καὶ τὰ περὶ αὐτὴν, Σικυών, Μαραθών· Καὶ εἰς ας Δαφνᾶς, Κεραμῆς, Φηγᾶς, Μυρρινᾶς, Ἀχερδᾶς, Ἀγνᾶς, Σελινᾶς. Ἡ πόλις αὕτη πᾶσα τὸ γλυκὺ ἀνθεῖ, Ἀνθᾶται. Οὐδὲν τούτων εἰς η λήγει, Συκή. ἀλλ' ἐξελὼν τὴ Συκᾶς, ἢ Συκαίνη, ἢ Συκῆνα, ἢ Συκῶνα καλεῖσθαι. Καὶ ἄλλη Συκὴ πλησίον Συρακουσῶν, ἣ Κελικίας. Ἔστι δὲ ἑτέρα Ἀλεξανδρείας. [99] Φασὶν ἕνα τῶν Τιτάνων Συκέα δωρούμενον τῇ μητέρι Γῇ φυτὸν τρέφειν, ἐκ ἀνάγκης τὸ φυτὸν τρέφειν. Ὁ πολίτης, ὁ φίλε Συκαῖε. Ἔστι δὲ νεῶς Συκαίτης, ὅπερ ἔστιν ἀπὸ τοῦ Συκαῖος, ὡς Θηβαῖος Θηβαίτης. C SYCÆ, urbs e regione novæ Romæ, noſtro ævo Juſtiniana appellata. Strabo ſingulariter eam vocat Syen. Sed magis propric, ut dicuntur, Sycæ nominentur. Loca enim ab eis, quæ in ipſis ſunt, nominantur, Cyparifſus, Elæa; & ſorma eorum, quæ aliquid continent, Sicyon, Marathon: nec non in ûs, Daphnûs, Ceratûs, Phegûs, Myrrhinûs, Acherdûs Agnûs, Selinûs. Ipſa hæc urbs ab generaliter florendo, Anthuſa. Nulla hujuſmodi in η deſinunt, Syce, ſed oportebat, vel Sycas, vel Sycenen, vel Syconea, vel Sycona vocari. Etiam alia Syce prope Syracuſas, & Ciliciæ. Eſt & alia Alexandriæ. Ajunt unum Titanum Syceum fugientem ſuſcepiſſe matrem Terram, atque plantam hanc protuliſſe. Civis debebat Sycæus. Eſt vero nunc Sycaites, quod eſt a Sycæus, ut Thebæus Thebaites. D E F

ΣΥΚΆΜΙΝΟΝ [2], πόλις Φοινίκων. Τὸ ἐθνικὸν, [3] Συκαμινίτης. G SYCAMINUM, urbs Phœnicum. Gentile, Sycaminites.

ΣΎΛΚΟΙ [4], πόλις ἐν Σαρδοῖ, Καρχηδονίων [5] κτίσμα. SYLCI, urbs in Sardinia, Carthaginienſium opus.

ΣΎΛΕΙΟΝ [6], πόλις Φρυγίας, διὰ τοῦ ᾳ διφθόγγου· Τινὲς δὲ Παμφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν, [7] Συλεύς. SYLEUM, urbs Phrygiæ per α diphthongum. Aliqui Pamphyliæ. Gentile, Syleeus. H

ΣΥ-

[91] Μεθ' ὃν ὠνόμασται Σῖρις.] Euſtat. ad Dionyſ. pag. 11, ubi male Σῖλις legitur. Vide etiam pag. 33.

[92] Σίρις.] Vide Salm. ad Solin. pag. 420.

[93] Συήνιος.] Συηνίτης in MSS.

[94] Συηνητικόν.] Συηνίτειον meminit Ælian. de animal. pag. 593. Vide in voce Ἀθήνη. Ibi gentilitium eſt Συηνίτης.

[95] Ἐλύρου.] Ἔλυρος πόλις Κρήτης.

[96] Ἀνθηρὰ ἀπὸ νέας Ῥώμης.] Quæ ſit nova Roma, jam diximus ad vocem Βοσπόριον.

[97] Ἣ καθ' ἡμᾶς Ὑσπινιανὴ προσαγορεύεται.] Sic Sycas etiam fuiſſe appellatas teſtatur Novella LIX. Δικαίως δὲ ἔστιν ἡ νέα πόλις, ἣ τὸ πάλαι Ὑσπινιανὴ, ἤτοι Συκᾶς, ἀπὸ μιᾶς πύλης ἐκβαίνουσα.

[98] Στράβων ἐνικῶς αὐτὴν λέγει Συκῆν.] Strabonis verba quæ innuit Epitomator exſtant lib. XVII. & hunc in modum ſonant: ἐπὶ δὲ ἐπὶ τῇ Συκῇ κολπίσκος λιμένα.

[1] Οἱ πάπποι γοῦν ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς ἐνίων ὀνομάζονται.] Φασὶ δέ τινες. Heſychius Mileſius de Sycis ita ſcribit. Ἔστιν ὃ νῦν Ἄγχιαλος καλουμένη λιμήν, Ἀμφιλόχου δὲ ἔκτισται ἐν τοῖς λεγομένοις Συκαῖς ἀναβάντος ἐκ Τροίας μετὰ τὴν ἅλωσιν. Vide præterea hujus editionis paginam 24 comment. 45: ubi fuſius de hac materia agitur.

[2] Κερμῆς.] Κερμοῦς in MSS. Vide Euſtath. ad Dionyſ. pag.

[3] Ἀθῆται.] Sic Conſtantinop. appellatam fuiſſe ajunt. Vide Ortelium.

[4] Εἰς η λήγει Συκή.] MS. εἰς ει λέγει Συκεί. Vide Herodotum lib. 5. Salm.

[5] Συκαῖος.] Forte ſic Συκαῖος legend.

[6] Φασὶν.] Vide Caſ. ad Athenæum pag. 156.

[7] Συκαμινος.] Vide Plin. ad Plin. 48.

[8] Συκαμινίτης.] Vide Syrit. ad Ant. pag. 311.

[9] Σύλλαι.] Supra dicuntur Σολλοί, quod notandum. Ptolemæo dicuntur Σολλικανοί, ut Mauri Mauritani, quos tamen proprie putant eſſe viri docti qui Straboni dicuntur Σουηταῖοι. ſed hæc alias pluribus. Forte in Strabone legendum ὁμοσύλλεοι, ut ſint, quos Ptolemæus vocat ὁμοσυλλίους, quod tamen non affirmamus. Salm.

[10] Σύλλαι.] Dicitur item Σολλοί.

[11] Κίστρα.] Vide Syritam ad Ant. Itin. 245.

[12] Σύλλαιον.] Livius. Vide Sig. pag. 254. Conſt. Porphyr. Polyb. Σύλλειον. Vide Urſin pag. 283.

[13] Συλλεῖς.] Συλλεῖς Phryg. ut videtur, meminit Nicephori hiſt. Conſtantinop. pag. 22 t. 1 H. Byzant.

SY-

ΣΥΑΙ΄ΟΝΕΣ [13], ἔθνος Χαονίας, ὡς Ῥίανις ἐν τετάρτῳ Θεσσαλικῶν. [14] Συλίονες δ' ἅμα αὐτοῖς ἕπονται.

ΣΥ΄ΜΑΙΘΑ [15], πόλις Θεσσαλίας. Ὁ πολίτης, Συμαιθεύς, ὡς Θεόπομπος Φιλιππικῶν ὀγδόῳ καὶ εἰκοστῷ δευτέρῳ.

ΣΥ΄ΒΡΑ, ἀδιαφόρως, φρουρίας Φρυγίας, ὡς Καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Συβριανός.

ΣΥ΄ΜΗ [16], νῆσος Καρική, ὡς Στράβων τετάρτῃ καὶ δεκάτῃ. Καὶ πόλις ὁμώνυμος. Ὠνόμασται δὲ ἀπὸ [17] Σύμης τοῦ Ἰαλύσου. Καὶ πρότερον μὲν ἐκαλεῖτο Μεταπόντις, εἶτα Αἴγλη. Τὸ ἐθνικὸν Συμαῖος, ὡς Κυμαῖος, Δυμαῖος. Λέγεται καὶ [18] Συμεύς.

ΣΥ΄ΝΑΓΓΟΣ, Ἡρωδιανὸς ἕκτῳ φησὶ, Σύναγγος πόλις Φοινίκων. Τὸ ἐθνικὸν Συναγγεύς, ὡς Σιγγεύς.

ΣΥ΄ΝΔΙΚΟΣ, πόλις παραθαλάσσιος τῆς Σκυθίας, ἔχουσα λιμένα. Ἔνιοι δὲ Γοργίπωλιν καλοῦσιν.

ΣΥ΄ΝΝΑΔΑ [19], πόλις Φρυγίας. [20] Καὶ κώμη ἐπέκεινα αὐτῆς. Οἱ δὲ Πεπούζιοι Δοκιμήτην, καὶ [21] Δοκιμεῖον. Λέγεται δὲ [22] Ἀκάμαντα μετὰ τὰ Τρωϊκὰ πλανηθῆναι, ἐλθεῖν εἰς Φρυγίαν, καὶ καταλαβεῖν τυραννοῦντα τῶν τόπων βαρβάρων, καὶ βουλόμενον αὐτὸν λαβεῖν χώραν, καὶ κτίσαι πόλιν. Συναθροίσαντα δὲ πολλοὺς οἰκήτορας ἐκ διαφόρων Μακεδόνων καὶ τὴν Ἀσίαν, τὸ μὲν πρῶτον αὐτὴν διὰ συναγωγῆς καὶ συνοικίσεως Συνάδα προσαγορεῦσαι. Μετὰ δὲ ταῦτα παραφθαρέντος διὰ τὴν πλησιοχώρων συνήθειαν κληθῆναι. Ὁ πολίτης, Συνναδεύς· οὕτω γὰρ καὶ νῦν ἔτι τὸ παρόν φασι λέγεται.

ΣΥΠΑΛΗΤΤΟΣ [24], δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, [25] Συπαλήττιος. [26] Ἐκ Σύπαλήττου, Συπαλήττοθεν, Συπαλήττονδε. Ἐν Σύπαλήττῳ, Συπαλήττοι.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΑΙ [27], [28] πόλις Σικελίας

SYLIONES, populus Chaoniæ, ut Rhianus in quarto Theſſalicorum. *Sylioneſque ſequebantur ſimul.*

SYMÆTHA, urbs Theſſaliæ. Civis, Symætheus, ut Theopompus Philippicorum ſecundo & vicesimo.

SYBRA, neutraliter caſtellum Phrygiæ, ut Capito in Iſauricorum ſecundo. Gentile, Sybrianus.

SYME, inſula Carica, ut Strabo quarta decima. Et urbs ejuſdem nominis. Appellata vero fuit a Syme Jalyſi. Et ante quidem vocabatur Metapontis, poſtea Ægle. Gentile, Symæus, ut Cumæus, Dymæus. Dicitur quoque Symeus.

SYNANGUS, Herodianus ſexto inquit, *Synangus urbs Phœnicum.* Gentile, Synangius, ut Singius.

SYNDICUS, urbs Scythiæ finitima, portum habens. Sed aliqui Gorgipen vocant.

SYNNADA, urbs Phrygiæ. Et Docimea vicus trans eam. Indigenæ Dociminten, & Docimæam. Dicunt autem, Acamantem, cum poſt Trojana erraret, in Phrygiam veniſſe, & cum regionis principem obſeſſum inveniſſet, ei ſuppetias tuliſſe, & regionem accepiſſe, ac urbem condidiſſe. Multis vero incolis ex Græcia Macedonibus, qui Aſiam incolebant, congregatis, primum urbem a congregatione & cohabitatione Synæa appellatam fuiſſe. Poſtea vero a vicinis corrupte Synnada vocatam fuiſſe. Civis, Synnadeus; ſic enim & in præſenti dicitur.

SYPALETTUS; populus Cecropidis tribus. Popularis, Sypalettius. Ex loco, ex Sypaletto, ad Sypalettum. In loco, Sypaletto.

SYRACUSÆ, urbs Siciliæ maxima, ut

[13] Συλίονες.] Vide Euſtathium in Dionyſium de ſtudiis, ubi hunc Stephani locum producit pag. 108.

[14] Συλίονες δ' ἅμα αὐτοῖς ἕπονται.] Lege Συλίονες δ' ἅμα τοῖσδε ἕπονται. in MS. & ita ſane legendum. *Salm.*

[15] Συμαίθα.] Apud Theoc. nomen veneficæ occurrit Id. 11. Σίμαιθε forte ibi ſcrib. Συμαίθα. Mulieres Theſſ. veneficiis erant infames.

[16] Σύμη.] Totidem verbis hæc Euſtathius ex noſtro hauſit. Vide ad Catal. pag. 518.

[17] Σύμης τοῦ Ἰαλύσου.] Syme Jalyſi filia. Athenæus lib. 7. *Salm.*

[18] Συμεύς.] Habet etiam gentile Σύμαιος. Vide in Frag. Steph.

[19] Συνάδα.] Συνάδα πόλις Φρυγίας, Magnæ Phrygiæ. Vide Euſtathium Scholiis in Dionyſium. *Salm.*

[20] Συνάδα.] Vide Heinſ. ad Heſiod. pag. 99. Vide Spanh. pag. 883.

[21] Καὶ Δοκιμήν, κώμη &c.] Sunt verba Strabonis e libro.

[22] Δοκιμεῖον.] Vide Salm. ad Sol. 559.

[23] Ἀκάμαντα.] An non Athamas? nam ille errorem erravit.

[24] Συναθροίσαντα &c.] Vide Triſtan. tom. 2 pag. 203.

[25] Συπαλήττιος.] Demoſt. contra Xenænetum.

[26] Συπαλήττιος.] Ἀφίκετο ἐκ Συπαλήττου, ἐξ Συπαλήττου. Συπαλήττιος. aliquando cum duplice lambda ſcribitur.

[27] Ἐκ τούτου Συπαλήττοθεν, Συπαλήττονδε.] Eis τάντα omiſſum videtur.

[27] Συρακοῦσαι.] Unde hæc urbs nominis originem accepit, oſtendit Stephanus in voce Ἀκραγαντῖνος, ubi teſtatur, quod Duris inquit, plurimas Siculorum urbes a fluminibus denominatas fuiſſe, inter quas etiam Συρακοῦσαν recenſet. Attamen hic dicitur quod a Stagno quodam, ὃν καλοῦσι Συρακὼ, nomen habet. Verum vulgare hoc eſt Græcis ſcriptoribus fere omnibus, qualvis paludes, quæ propriæ Græce dicuntur τὰ ἕλη, etiam λίμναι vocan-

λίας μεγίστη. [29] ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Καὶ Ζώνα Ἀρχίου Κορινθίου. [30] ἄποικος δὲ καὶ ἡ ἐν Σικελίᾳ, καὶ Νάξῳ ὁμόχρονος. Φασὶ δὲ [31] Μίσκελλον τὸν Κρότωνος οἰκιστὴν καὶ τὸν πάντας Ἀρχίαν Πυθοῖ χρησομένους, ἐρωτηθῆναι ὑπὸ τῆς Πυθίας, πότερον βούλονται πλοῦτον ἔχειν, ἢ ὑγίειαν· καὶ Μίσκελλον μὲν ὑγιαίνειν. Ἀρχίαν δὲ πλουτεῖν εἰπεῖν. Καὶ τῷ μὲν, δόσιν γενέσθαι [32] Συρακούσας τῷ δὲ, Κρότωνα. Καὶ συμβῆναι τὰς Κροτωνιάτιδας ὑγιαινούσας εἰκῆναι τοῦ πλείν, καὶ [33] ἀθλητρίας εἶναι· Συρακουσίους δὲ πλουτεῖν ὥστε παροιμίαν γενέσθαι, ὡς ἐπὶ τοῖς ἐσχάτοις ἐπιπεσεῖν [34] ὅπερ τῶν πολυτελῶν. τοῦτο. [35] Ὅτε ἂν ὑπερβάλητε αὐτοὺς Συρακουσίους [36] δεκάτῃ. Τὸ ἐθνικὸν Συρακόσιος, ὁ Συρακούσιος τὸ θηλυκόν. Καὶ λίμνη, ἣν τινες καλοῦσι Συράκαν. [37] Καὶ Συρακοσεύς.

ΣΥΡΒΑΝΗ, νῆσος ἐν τῷ Εὐφράτῃ, ὡς Κυαδρᾶτος ἐννάτῳ Παρθικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, [38] Συρβανός.

ΣΥΡΙΝΘΟΣ, πόλις Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν Συρίνθιος, ὡς Ὀλύνθιος. Τὸ θηλυκὸν, Συρινθία.

ΣΥΡΜΑΓΟΝ, πεδίον μεταξὺ Νομάδων καὶ Ναβαταίων. Τὸ ἐθνικὸν, Συρμαῖος.

ΣΥΡΜΑΤΑΙ, οἱ Σαυρομάται, ὡς Εὔδοξος πρώτῳ. Ποταμὸν δὲ Τανάιδος Συρματικὸν καλοῦσιν.

ΣΥΡΝΑ, πόλις Καρίας. Ἐκλῆρον δὲ ὑπὸ Ποδαλειρίου. Ἐκπεσοῦσα γὰρ αὐτὴν εἰς Καρίαν, σωθῆναι ὑπό τινος αἰγοβοσκοῦ, καὶ ἀχθῆναι πρὸς Δαμασιθύμου Καρίας βασιλέα, ᾧ τὴν θυγατέρα Σύρναν πεσοῦσαν ἀπὸ τοῦ στέγους,

ut Hecataeus Europa. Opus Archiæ Corinthii, colonia ejus, quæ in Sicilia, & Naxo tempore æqualis. Ajunt vero Miscellum Crotonis conditorem & Archiam hujus, cum oraculum Pytho consulerent, a Pythia interrogatos fuisse, utrum vellent divitias habere, an sanitatem; & Miscellum quidem valere, Archiam vero opibus affluere dixisse. Atque huic quidem concessisse Syracusas condere; illi vero Crotonem. Et accidisse, Crotoniatas famam coluisse civitatem, atque athletas esse. Syracusios vero adeo divites fuisse, ut proverbium exierit de sumptuosis hoc, *ac decimus quidem Syracusanorum illi obvenit*. Gentile, Syracusius, & fœmininum Syracusia. Et lacus, qui Syraco vocatur. Et Syracoseus.

SYRBANE, insula in Euphrate, ut Quadratus nono Parthicorum. Gentile, Syrbanus.

SYRINTHUS, urbs Cretæ. Gentile, Syrinthius, ut Olynthius. Fœmininum Syrinthia.

SYRMÆUM, campus inter Nomadas & Nabatæos. Gentile, Syrmæus.

SYRMATÆ, Sauromatæ, ut Eudoxus primo. *Fluvium Tanaidis Syrmatas incolere.*

SYRNA, urbs Cariæ. Condita est autem a Podalirio. Expulsum enim in Caria, a caprario quodam servatum, atque ad Damœthum Cariæ regem adductum, cujus filiam Syrnam ex tecto delapsam, ab eo sina-

tum

re; quæ vox proprie valet lacus majores simul & minores, quæ aliis Latinis dicuntur stagna. Hinc Marcianus Heracleotes in Περιπλῷ inquit

-- -- Ἄρχιον δὲ τοῦτον πρῶτον ἐκτίσθαι
Ὁ Κορίνθιος, ὃν Δωρίων ἐμπρήσιος
Ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ πάτρης ἐξέπεμψε,
Τὴν νῦν Συρακώσας πρὸ κόπης ἐκλήσιον.

Hoc est:

-- -- *Hos Archias adfumens*
Corinthum, cum Dorienſibus ſemdidit eos,
Qui a caſtrenſis flagna accepere nomen,
Nunc que Syracuſa ipſis dicitur.

Quinque universæ urbis fuere partes, nempe Epipolæ, Acradina Tycha, Neapolis, & Nasos. una pars ex Livio partim lib. XXIV, partim lib. XXV. Qua de causa etiam exilimo semper plurali numero urbis nomen fuisse pronunciatum. Aliquando tamen etiam in singulari Συρακώσα, sive Συράκουσα dicta fuit apud Diodorum lib. XIV & Constantinum imperatorem Themat. imperii orient. lib. II. rhemate Siciliæ. Hodieque singulari numero incolis vulgo *Saragoſa* dicitur. De ortu hujus urbis scribit Thucyd. lib. VI. Strabo lib. VI. Et apud Ciceronem in Verrem. lib. IV elegantissimam Syracusarum descriptionem legere licet. Conditæ sunt Syracusæ anno secundo Olympiadis XI, id est ante natum Christum anno DCCXXXV, uti computavit Cluverius.

[29] Πόλις Σικελίας μεγίστη.] Pindarus urbem μεγαλοπόλιν Συρακόσσαν, id est, grandiurbem Syracusas appellarit. Pythior. ode 11. Vide etiam Theocritum Syracusanum Idyllio XV. & Silium lib. XIV. Qui plura vult, Ciceronem adeat.

[30] Ὁμόχρονος δὲ &c.] Iisdem pene verbis hanc historiam refert Strabo lib. VI. Vide etiam Eustath. ad Dionys. pag. 82.

[31] Μίσκελλον δὲ τὸν Κρότωνος] Mss. legunt Ἄμικλον τὸν δὲ Σικελίᾳ & in legendum esse aliibi ostendimus. Oraculum quod Myscello datum fuit, ita corrigo apud Strabonem lib. 6.

Μίσκελ' ὦ Βρυγκεῦλε πατρὸς σέθεν ἄλσεα ναίων
Σὸν δ' ἄλλως ἐνέπω, ἐξίει δ' ἐν δῖα πεδία Τρώκλου.

Omnino ita legendum in priore versu πατρὸς σέθεν reposuimus indubitata conjectura. σέθεν πατρὸς subaudio πεδίον. In secundo ἐξίει δ' ἐν δῖα Τρώκλου, etiam procul dubio ita legendum. & simul allusit illud oraculum ad ipsum Myscellum qui erat Ἀρχήνωρ, neque ἐξίει & ob illud meus *Salm.*

[32] Μίσκελλον.] Vide Boch. de animal. pag. 623.

[33] Συρακούσας.] Συρακοσίους.

[34] Ἀθλητρίδας.] Hieronym. Merc. de arte gymnastica.

[35] Ἐπὶ τῶν πολυτελῶν.] MSS. habent ἐπὶ τῶν δύο πόλεων, non ἐπὶ πολυτελῶν. *Salm.*

[36] Ὅτε ἂν ὑπερβάλητε.] Ὅτ' ἂν ὑπερβάλητε in Ms.

[37] Δεκάτῃ.] Δεκάτης absque jota subscripto.

[38] Καὶ Συρακοσεύς.] In Vossiano codice legitur ἐπὶ τῶν δύο πόλεων, ἐφ' ὧν καὶ Συρακούσιον ἐτέθειτο.

Συρβανός.] Fortasse Συρβανίτης.

[39] Φα-

τῶν ἀπὸ Ἡρακλείδου. [39] Φασὶ δ' ἔτως· Δαμάθου τοῦ Δαμασιθύμου τοῦ Βεσσόνων αἷμα ἀφελόντος, σώσαι τὸν παῖδα· τὸν δὲ γήμαντα, σωσικήτη αὐτῷ τὸν παῖδα, καὶ δῶναι τὸν χερρόνησον· ἐν ᾗ δύο πόλεις κτίσαντα, τὴν μὲν ἀπὸ γυναικὸς Σύρνον, τὴν δ' ἐπέραν ἀπὸ τοῦ σώσαντος Μάτυνα. Τὸ ἐθνικὸν, [40] Σύρνιος· Τὸ θηλυκὸν, Συρνιάς.

ΣΥΡΟΙ [41], κοινὸν ὄνομα πολλῶν ἐθνῶν. Λέγονται καὶ Λευκόσυροι· Στράβων ἑκκαιδεκάτῃ. Δοκεῖ δ' ἀπὸ Βαβυλωνίας [42] τὴν Σύρων ἐπώνυμα διατείνειν μέχρι τοῦ Εὐξείνου κόλπου. Ἀπὸ δὲ τούτου μέχρι τοῦ Εὐξείνου κόλπου· Οἱ γὰρ ἐκπεπτώκοτες ἀμφότεροι, οἵ τε πρὸς τῷ Ταύρῳ καὶ οἵ πρὸς τῷ Πόντῳ, μέχρι νῦν Λευκόσυροι καλοῦνται. Τὸ κτητικὸν, Συρικός.

ΣΥΡΟΣ [43], νῆσος Ἰωνική, ὡς Στράβων δωδεκάτῃ. Τὸ [44] υ μακρόν. [45] Τὸ ἐθνικὸν, Σύριος· νῆσος Ἀκαρνανίας.

ΣΥΡΕΝΤΙΟΝ [46], πόλις Τυρρηνίας, καὶ Συρκεντόν. [47] Τὸ ἐθνικὸν, Συρέντιος.

ΣΥΩΠΙΟΙ [48], ἔθνος παροικοῦντες τοῖς Λιβυρνοῖς, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΣΦΑΚΤΗΡΙΑ, ἀδιαφόρως. Ἔστι δὲ μεταξὺ Ἠλείων, καὶ τῆς Μεσσηνίων χώρας. Κέκληται δέ, ἔτως, ὡς φησὶν Ἐχεφυλίδης, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ [49] σφαγιαζομένους τοὺς Ἡρακλείδας, πρὸς Ὄξυλον ποιήσασθαι συνθήκας φιλίας καὶ ὁμονοίας. Ἔστι καὶ νῆσος Σφακτηρία, ἧς μνημονεύει [50] Παυσανίας ἐν τρίτῳ περιηγήσεως Ἑλλάδος. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Σφαγία, ἀπὸ φαγεῖν. Ἔστι καὶ Σφαγίτης ἄκρα Σκυθίας. Τὸ ἐθνικὸν, δοτέον κατὰ ἀναλογίαν Σφακτηριεὺς, καὶ Σφακτηριώτης· Καὶ ἡ Σφαγία Σφαγεύς, ὡς ἡ Τρία Τριεύς.

ΣΦΕΝΔΑΛΗ, δῆμος Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Σφενδαλεύς. Τὰ πατρικὰ, Σφενδαλῆθεν, Σφενδαλεύδε, Σφενδαλῆσι.

ΣΦΗ-

tam esse. Sic vero ajunt animum desponden-te Damætho, Podalirium ab utrogue brachio sanguine extracto puellam sanitati restituisse. Damæthum vero admiratum, ei filiam collocasse, ac dedisse Chersonesum. Ex qua duas condentem civitates unam ab uxore *Syrnum*, alteram a pastore, qui eum servaverat, Gentile, Syrnium. Fœmininum Syrnias.

SYRI, commune nomen multarum gentium. Dicuntur quoque Leucosyri. Strabo sexta decima. *Videtur vero a Babylonia usque ad Ifficum sinum Syrorum nomen pertinere. Ab hoc vero usque ad sinum Euxinum. Utrique igitur Cappadoces, & qui prope Taurum & qui prope Pontum, usque nunc Leucosyri vocantur.* Possessivum Syricus.

SYROS, insula Jonica, ut Strabo duodecima. Τὸ υ longum. Gentile, Syrius. Insula Acarnaniæ.

SYRENTIUM, urbs Tyrrheniæ, & Syrcentum. Gentile, Syrentius.

SYOPII, populus Liburnis vicinus, ut Hecatæus Europa.

SPHACTERIA, neutraliter. Est vero confinium Eleorum ad Messenæ regionem. Sic autem vocata est, ut inquit Echephylides, quod in eo Heraclidæ mactatis hostiis amicitiæ & concordiæ pacta cum Oxylo fecerint. Est etiam insula Sphacteria, cujus meminit Pausanias in tertio Græciæ Periegeseos. Vocabatur etiam Sphagia, ut Phavorinus. Est etiam Sphagites promontorium Scythiæ. Gentile, ab analogia Sphacterieus, & Sphacterioites. Et ab Sphagia, Sphagieus, ut ab Hyria, Hyrieus.

SPHENDALE, populus Hippothoontidis tribus. Popularis, Sphendaleus. Localia, ex Sphendale, ad Sphendalen, Sphendalis.

SPHE-

[39] Φασὶ δ' ἔτως.] MS. φασὶ δ' ἔτους. Salm.

[40] Σύρνιος.] Σύρναι.

[41] Σύροι.] Quare non potius Σύρνοι?

[42] Σύρων τὰ ἐπώνυμα πολλῶν ἐθνῶν.] Hæc Strabonis verba etiam exstant apud Eust. in Dionys. pag. 102.

[43] Τῶν Σύρων.] Vide Scal. post Eusebium pag. 24.

[44] Σύρος &c.] Uti observat Hertungus, non est in Strabonis XII sed in decimo pag. 487.

[45] Υμακρόν.] Vide Menagii notas ad Laërtium pag. 43.

[46] Τὸ ἐθνικὸν Σύρνος.] Male igitur in cod. Ciceronianis Pherecydes Syrus appellatur.

[47] Συρέντιον.] Oppidum est Tyrrheniæ maritimum in Campania, quod incolæ etiam hodie *Sorrento* dicitur. Ptolemæus vocem scribit cum diphthongo, & unico ρ, Σίρεντον: apud Diodorum lib. v, & Dionem sine libri cui pertinato ρ, Σύρρεντον legitur; & ita quoque Strabonem scripsisse, ex libro primo apparet: Hinc Latini suum *Surrentum* formaverunt. Unde igitur Stephanus Συρέντιον illud hauserit, nondum mihi compertum est, cum ejusmodi vocis forma apud Græcos non reperiatur.

[48] Καὶ Συωπεῖς.] Lege confidenter Σύρους, vel Σύρρους.

[49] Τὰ ἐθνικὰ Σφάκτης &c.] Apud antiquos Græcos & Latinos gentilitium illud illhac formatione non reperitur. Strabo lib. v ubi nobilissima Campaniæ vina enumerat, inquit: Ἡ δὲ ὁ Σορρεντῖνος ἀνάμικτος κρᾶσιν, τινὰς, καὶ αὐστηρὰς ἔτι παλαιοῦται δέχεται. Id est: *Falernum vero & Surrentinum bis non coqui; quod etiam ferre possit, nisper est exploratum.* Ita quoque Plinius lib. XIV cap. VI, & Martialis lib. XIII. cog ex Vinum Surrentinum commemorant. Scribendum igitur. Τὰ ἐθνικὰ, Σορρεντῖνος.

[50] Παυσανίας &c.] Non est in tertio, sed in fine libri quarti.

[51] Σφά-

Σφήκεια. πόλις Εὐβοίας. Λυκόφρων. A
Οἱ πέντε περὶ Σφήκειαν εἰς Κεραστίδα.
Οὕτω δὲ καὶ ἡ Κύπρος ἐκαλεῖτο. Τὸ ἐθνικὸν, Σφήκειος, καὶ Σφήκειαν δὲ, Κεραστείαν, τὴν Κύπρον.

Σφηττὸς, δῆμος Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Σφήττιος. Τὰ πτωτικὰ, Σφηττόθεν, Σφηττόνδε, Σφήττοι. Ὁ δῆμος καλεῖται καὶ Σφηττὸς, ἀπὸ Τροιζῆνος παιδός. B

Σχερία [14], ἡ Φαιακία. Κέκληται, ὡς [15] Ἀριστοτέλης φησὶν, ἀπὸ τῆς Δήμητρος Φοβουμένης, μὴ οἱ ὄμβροι ἐπιχειρήσαντες πλῆμαι ἤπειρον αὐτὴν ποιήσωσι, δεηθεῖσαν τοῦ Ποσειδῶνος, ἀποστρέψαι τὰ τῶν πλημμυρῶν ῥεύματα. Ἐπιτυχόντων δὲ τούτων, [16] ἀντὶ Δρεπάνης Σχερίαν αὐτὴν κληθῆναι. Τὸ ἐθνικὸν, Σχεριάδης. Οἱ ἐνοικοῦντες, Σχέριοι, ἢ καὶ Φαίακες. C D

Σχίνουσσα, ὡς Γάδειρα, Φοινικὴ νῆσος. Τὸ ἐθνικὸν, Σχινούσιος, καὶ Σχινουσσαῖος. E

Σχοῖνος [17], Ἀρκαδίας χωρίον, ἀπὸ [18] Σχοινέως τοῦ Ἀτλάντης πατρός. Ἐλώδης δὲ ὢν ὁ τόπος, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῷ φοινίκων τὴν ἐπωνυμίαν ἔλαβεν. Ὥσπερ καὶ τῶν δήμων, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ φυομένων, Ῥαμνοῦς, Φηγοῦς, Μυρρινοῦς, Μαραθοῦς. Ὁ τὸ χωρίον οἰκῶν, Σχοινεύς, ὡς Σελινεύς. Καὶ [19] Σχοινὶς πατρωνυμικὸν, ἀπὸ Σχοινέως τοῦ Ἀθάμαντος. Τρύφων ἐν τῷ περὶ παρωνύμων οὕτω φησί. Τὰ εἰς ις λήγοντα παρώνυμα, διὰ τοῦ [20] τῆς ῥιζικῆς δὲ παραληγούσης μικρᾶς πλεονάζει. Ὁ μὲν Φοίνικος, ἀπὸ τοῦ Φοίνικος γέγονε, ἀπὸ μέντοι τοῦ Φοίνικος. Καὶ ὁ ἀπὸ Καλλιμάχου Ἕλλοπις, ἀπὸ τοῦ Ἕλλοπος, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Ἕλλοπος. [21] Ὁ δὲ ἀπὸ Βιθυρίου τοῦ Σχοίνου πατρὸς, [22] Σχοινιεὺς καλεῖται, ἤτοι ἀπὸ τῆς φοινίκος, ἢ ἀπὸ τοῦ Σχοινέως τοῦ ἀπὸ Ἀτλάντης πατρός. [23] Ὁ μὲν πολίτης μέντοι Σχοινιεὺς· ὁ γὰρ πατρώνυμος, ἢ ὁ οἰκιστὴς, Σχοινινὶς, ὡς Ταρσὸς Ταρσεύς. Ἐκ τόπου, Σχοινόθεν. F G H I

Σωβαλα, πόλις Καρίας, ἐθνικῶς. Τὸ ἐθνικὸν, Σωβαλεύς.

SPHECEA, urbs Euboeæ. Lycophron, *Qui quinque circiter Spheceæ in Ceraſtide.* Sic vero etiam Cyprus vocabatur. Gentile, Sphecees. Spheceam vero Ceraſteam, Cyprum.

SPHETTUS, populus Acamantidis tribus. Popularis, Sphettius. Locale, ex Sphetto, ad Sphettum, Sphetto. Populus vocatur ab Sphetto Trœzenis filio.

SCHERIA, Phæacia. Vocata eſt, ut Ariſtoteles inquit, ab eo, quod Ceres metuens, ne fluvii ex continente influentes eam continentem facerent, Neptunum rogaſſet, ut fluviorum averteret curſus. Illis igitur repreſſis, pro Drepana Scheriam vocatam fuiſſe. Gentile, Scherieus. Incolæ, Scheri, vel Phæaces.

SCHINUSSA, ut Rhoduſſa, Phœnicea inſula. Gentile, Schinuſſius, & Schinuſſanus.

SCHOENUS, Arcadiæ regiuncula, ab Schœneo Atalantæ patre. Paluſtris autem cum eſſet locus, a juncis, qui inibi naſcebantur, denominationem ſumpſit. Quemadmodum & populi ab eis, quæ inibi naſcuntur, Rhamnûs, Phegûs, Myrrhinûs, Marathûs. Qui regiunculam incolit, Schœneus, ut Sûnnuntius. Et Schœneus fluvius, ab Schœneo Athamantis. Trypho in ſcripto de derivativis ſic inquit: *Derivativa, quæ in eus deſinunt, numquam genitivum primitivi una ſyllaba excedunt. Phœnicem igitur, non a Phœnice ſit, ſed a Phœnice. Et iſte apud Callimachum Ellopius, ab Ellopea, non ab Ellope.* Fluvius vero, qui *Schœnum* præterfluit, *Schœnius* vocatur, vel a juncis, vel ab Schœneo Athamantis patre. Civis quidem Schœnicus. Fluvius enim, & conditor, Schœneus, ut Tarſi Tarſeus. Ex loco, ex Schœnunte.

SOBALA, urbs Cariæ, neutraliter. Gentile, Sobaleus.

Σ Ω.

SO-

[14] Σχερία δὲ.] Lege Σφηκεία δὲ ἡ περιέχουσα τὴν κύπρον. Salm.

[15] Σχερία.] Κεραστίαν χωρίον vocabat Callimachus. *Idem.*

[16] Σχερία.] Vide in Κεφαλλήν.

[17] Ἀριστοτέλης.] Ariſtoteles ἐν τῇ περιηγήσει πολιτικῆς φησὶν ὅτι Δήμητρα φοβουμένην μὴ οἱ ἐκ τῆς ἠπείρου ὄμβροι πλήμας ποιήσωσι τὴν νῆσον, τὸν Ποσειδῶνα παρακαλέσαι ἀποστρέψαι τὰ τῶν ποταμῶν ῥεύματα. Τῶν δὲ ὑδάτων ἀποστραφέντων ἐξηρῆσθαι τὴν Ὀδυσσέως πατρίδα ἐκ Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου καὶ Κύρνου. τότε γὰρ αὐτὴν νῆσον εἶναι. Salm.

[18] Ἀπὸ Δρεπάνης.] Vide in voce Δρεπάνη & in Φαίαξ.

[19] Σχοινὶς.] Euſt. ad Hom. 265.

[20] Σχοῖνος δ' Ἀτλάντος πατρός.] Priſcian Apollodorus Atalantam illam Arcadiæ Schœnei fuiſſe filiam dicit. Asclepiades, inquit, Schœneæ ſe Agroſſam. Alii Arcadis fuiſſe volunt, ut contra illam Arcadiam fabi fuiſſe filiam. Salm.

[21] Σχοινὶς.] Vide Salmaſium poſt Stephanum.

[22] Σχοινὶς ὁ Βιθυρίου πατρός.] Boeotiæ fluvius eſt nomine hic. ex.

[23] Τῆς Φοινίκος.] Τῆς Φοινίκης. Vide in Ἀραβία.

[24] Ὁ δὲ παρηλλαγμένος τοῦ Σχοῖνος.] Lege ὁ δὲ παρηλλαγμένος τοῦ Σχοινοῦς πολίτης. Salm.

[25] Σχοινεύς.] Quare non Σχοινίς?

[26] Ὁ πολίτης &c.] Vide Sim. Chuen. p. 1. pag. 40.

[27] Σχοινὸς.] Euſt. ad Hom. 265.

[28] Σχοῖνος δ' Ἀτλάντος πατρός.] Priſcian Apollodorus Atalantam illam Arcadiæ Schœnei fuiſſe filiam dicit. Asclepiades, inquit, Schœneæ ſe Agroſſam. Alii Arcadis fuiſſe volunt, ut contra illam Arcadiam fabi fuiſſe filiam. Salm.

[29] Σχοινὶς.] Vide Salmaſium poſt Stephanum.

[30] Σχοινὶς ὁ Βιθυρίου πατρός.] Boeotiæ fluvius eſt nomine hic. ex.

[31] Τῆς Φοινίκος.] Τῆς Φοινίκης. Vide in Ἀραβία.

[32] Ὁ δὲ παρηλλαγμένος τοῦ Σχοῖνος.] Lege ὁ δὲ παρηλλαγμένος τοῦ Σχοινοῦς πολίτης. Salm.

[33] Σχοινεύς.] Quare non Σχοινίς?

[34] Ὁ πολίτης &c.] Vide Sim. Chuen. p. 1. pag. 40.

[35] Σχο-

ΣΩΖΟΥΣΑΙ[a], πόλις τρεῖς. Φοινίκης. Παιδίας, Αἰθιοπίας.

ΣΩΛΙΜΝΑ, πόλις Ἰνδίας· ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν ἑνδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Σωλιμναῖος.

ΣΩΣΑΝΔΡΑ, νῆσος πρὸς τῇ Κρήτῃ. Ἐκλήθη δ', ἐπειδὴ πλεῖ τὴν Λυκίων γυκλῳ ἐπλησίων τῇ πόλει. Διασῶσαι λέγεται τοὺς ἐμαυτοῦ. Ὁ νησιώτης, Σωσανδρεύς.

ΣΩΦΗΝΗ[b], χώρα τῆς πρὸς Ἀρμενίαν, ἀπὸ Σοφάνης ἑνδεκάτης Παιρὶ δὲ Ἀρριανῷ, Σωφανίτης τετρασυλλάβως. Οἱ κατοικοῦντες, Σωφηνοί. Φησὶ γὰρ Στράβων ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ, [c]Σωφηνὸς Ἀρμενίας ἔχων τὰ νοτια μερη. Διήκουσι δὲ ταύτῃ ἡ Κομμαγηνὴ, ὅμορος ἐστὶ τῇ Μελιτηνῇ.

ΣΩΤΕΙΡΑ, πόλις Ἀρειανῶν, Ἀντίοχος κτίσμα τοῦ Σελεύκου. Τὸ ἐθνικὸν, ἀπὸ τοῦ χώρου, [d]Σωτειρηνός.

SOZUSÆ, urbes tres, Phœnicæ, Pisidiæ, Æthiopiæ.

SOLIMNA, urbs Indiæ, ut Herodianus in undecimo. Gentile, Solimnæus.

SOSANDRA, insula circa Cretam. Sic vero dicta fuit, quod cum Lyctii aliquando noctu civitatem invaderent, servasse dicatur eos ad ipsam. Insularis, Sosandrius.

SOPHENE, regio earum quæ prope Armeniam, ut Strabo undecima. Apud Arrianum vero Sophanine quadrisyllabice. Incolæ, Sophenæ. Strabo enim in dicto inquit *Sophenen Armenios habentes australes partes.* Huic vero exadversum sita est Commagena, contermina Melitenæ.

SOTIRA, urbs Arienorum, opus Antiochi Seleuci filii. Gentile, propter regionem, Sotirenus.

[a] Σίζουσα πόλις τρεῖς, Φοιν. &c.] In MS. πόλις Φοινίκης Παιδίας ἐ Αἰθιοπίας.
[b] Τῆς πρὸς ἑω.] Τῶν πρὸς ἑω. ita MSS. legunt. *Salm.*
[c] Σωφηνὸς] Vulturius M. Imp. pag. 62.
[d] Σωτειρηνός &c.] Videndus est Strabo.
[e] Τῇ Μελιτηνῇ] Armeniæ finibus, non Syriæ, includendi est, quod confirmatur l. 5 de offic. Mag. Mil. ubi Σωφανηνὸν Ἀρμενίας vocat Procop. lib. III. de Æd. Justin.
[f] Σωτείρων.] MS. χώρᾳ τῆς βασιλικῆς. *Salm.*

T.

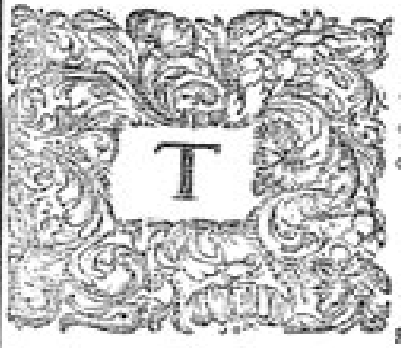

ΤΑΒΑΙ[1], πόλις Λυδίας, ἀφ' οὗ ὁ χρησμὸς φησὶ τοῖς Πισίδαις

Τάβων ἐκνοῦσθε ἁλὸς θέρον οἶκι ἔδοχ.

Καὶ Ἀπολλωνιανός· Ἐδεήθησαν ὅπως αὐτοὺς εἰς Τάβα καθηγήσωμαι. Βαρύνεται δὲ ὡς Σάβα, πόλιν. Κτητικὸν Ἐκλήθη δὲ καὶ Τάβος. Ὁ δὲ Τάβων. Ἥρως. Οἱ δὲ φασι. Τὸν Κιβυρᾶν καὶ Μαρσύαν ἀδελφοὺς, τὸν μὲν πόλιν Κιβύραν πολιν, τὸν δὲ Τάβας. Καὶ καλεῖσθαι ἀπὸ τοῦ πέτρας οἰκεῖσθαι· Τάβαν γὰρ τὴν πέτραν Ἕλληνες ἑρμηνεύουσιν. Ἔνιοι δὲ ἀπὸ Ταβήνου Ἀργείου. Ὁ πολίτης, Ταβηνός. Ἡσίοδος,

—— Παρ' ἱπποδάμοισι Γερηνοῖς.

Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη πόλις Καρίας Τάβαι. Καὶ τρίτη

T.

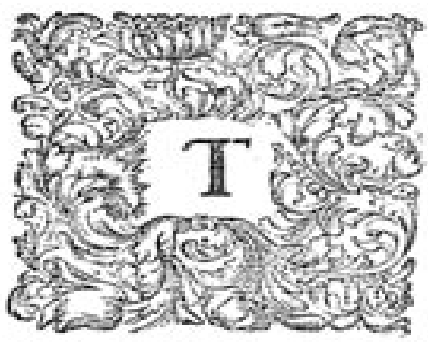

ΑΒÆ, urbs Lydiæ, de quibus oraculum ad Pisidas inquit.

Urbem Tabarum gloriosam, liberum cendi.

Et Apollonius inquit. *Rogaverunt, ut eos Tabas deducerent.* Gravi autem accentu notatur, ut Sabæ, nomen proprium, & jambicum. Vocata vero fuit a Tabo. Tabus vero heros. Alii vero dicunt Cibyran & Marsyan fratres, illum quidem Cibyram urbem, hunc vero Tabas condidisse, & appellasse inde quod super petras poneretur. *Tabam* enim *petram* Græci interpretantur. Alii a Tabeno Argivo. Civis, Tabenus. Hesiodus,

—— *Apud Gerenos equorum domitores.*

Est & alia Cariæ urbs Tabæ. Et tertia, Perææ,

[1] Τάβαι] Tabæ oppidum est in Parætacene ultima, Curtius lib. 5 pag. 109. *Salm.*
Τάβων &c.] Vide notas ad vocem Ambladia, ubi fortasse emendaturum me Stephanum & ad vocem Γάνδα.
[2] Μαρσύαν.] Stephanus in Ἕκατος.
[3] Κιβύρα.] Vide Const. Porp. pag. 44. them. Car.
[4] Γερηνοῖς.] Lege Ταβηνοῖς. Nam vox Γερηνοῖς hic locum habere non potest. *Salm.*
[5] Ταβηνὸς.] F. Ταβάνιος. Vide in Γερηνία.
[6] Τάβων.] Vide Valcken. not. ad Polyb. exc. pag. 269.

πρὸς Περσέως, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Συρίας ἑρμηνευόμενος ἀγαθόν.

ΤΑΒΗΝΟΙ, ἔθνος, ἀφ' οὗ τὸ ἐθνικὸν ταβηνὸς εἰκάζεται.

ΤΑΒΙΟΙ, πόλις Ἰταλίας. ἐν ᾗ οἱ περὶ Ῥώμου ἐπαιδεύθησαν Τοὐθνικὸν ὀνόματος Ταβεῖος, ἀπὸ τοῦ παραλήψεσθαι ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ἐθνικὸν χαρακτῆρα.

ΤΑΒΙΣ, πόλις Ἀραβίας· Ἑκαταῖος Ἀσιανῇ Λιβύῃ. Ὁ πολίτης, Ταβίτης.

ΤΑΒΑΘΡΑ, πόλις Λιβύης. Πολ. δυοκαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ταβαθρηνός, ἀπὸ τοῦ χώρου.

ΤΑΙΝΝΟΙ, ἔθνος ἀπὸ τῶν Σαρακηνῶν πρὸς μεσημβρίαν, ὡς Οὐλπιανὸς ἐν Ἀραβικοῖς, καὶ Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ.

ΤΑΙΝΑΡΟΣ, πόλις ἀπὸ Ταινάρου τοῦ Γερμήνης μὲν ἀδελφοῦ, Διὸς δὲ παιδός. ὃς πλεύσας σὺν Κελαινεῖ τῷ ἀδελφῷ καὶ πόρον τῆς Πελοποννήσου καὶ νῆσον Ταίναρον. Ποσειδῶνος ἱερὸν ἱδρύσατο ὁ καλούμενος Ταίναρος. Ἔστι δὲ Ταίναρος ὁ Ἰκαρίου υἱὸς ἀφ' οὗ καλεῖται ἡ ἄκρα, καὶ πόλις, καὶ λιμήν. Λέγεται δὲ ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς Λέγεται καὶ οὐσιαστικῶς. καὶ Ταιναρία, καὶ Ταινάριον. Εἰσὶ δὲ καὶ Ταίναροι Θῆβαι, ὡς Χάραξ ὁ Μιλησιακῶν δευτέρῳ. Λέγεται καὶ Ταιναρίζειν, ὡς Ἑρμιππος ἐν Θεοῖς,

Καὶ σοι πάρεστι τοῦτ' ἐκεῖ ταιναρίζειν;

Ὧρος δέ φησιν ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ, Ταίναρον πεδίον τῆς Λακωνικῆς, καὶ Ταιναρίτας οἱ ἐν αὐτῷ.

ΤΑΚΟΜΨΟΣ, κώμη ἐν τοῖς ὁρίοις Αἰγυπτίων καὶ Αἰθιόπων, ὡς πρὸς τῇ Φιλῶν νήσῳ, ὡς Ἀρισταγόρας ἐν Αἰγυπτιακῶν πρώτῳ.

Arræ, quam Alexander in scripto de Syria interpretatur bonam.

TABENI, populus juxta Carmaniæ desertum habitans.

TABII, urbs Italiæ, in qua Remus edoctus fui. Gentile, similiter Tabi, propter anticipationem gentilitii characteris in primitivo.

TABIS, urbs Arabiæ. Hecatæus Ægypti Periegeli. Civis, Tabenus.

TABATHRA, urbs Libyæ. Ptolemæus duodecimo. Gentile, Tabathrenus, propter regionem.

TAINNI, populus ab Saracenis ad meridiem, ut Ulpianus in Arabicis, & Uranius in Arabicorum secundo.

TÆNARUS, urbs, a Tænaro Germani quidem fratre, Jovis autem filio. Qui navigans cum Celaino fratre atque locum Peloponnesi quendam tenens Neptuni templum ædificavit, quod Tænarum vocatur. Est etiam Tænarus Icarii filius, a quo nomen promontorium, & urbs, & portus. Dicitur autem masculine & fœminine. Dicitur etiam Tænarius, & Tænaria, & Tænarium. Sunt etiam Tænariæ Thebæ, ut Charax Heli secundo. Dicitur etiam Ταιναρίζειν, ut Hermippus in Diis.

Et quid refert te perperam Tænarizare?

Orus vero in Orthographia inquit, Tænarum campus Laconicæ, & Tænaritæ, ejus incolæ.

TACOMPSUS, vicus in confinio Ægyptiorum & Æthiopum, juxta Philum insulam, ut Aristagoras in Ægyptiacorum primo.

[a] Ἀγαθόν.] optime, bona enim bonum Hebraice.

[b] Τάβιοι.] Vide Τάβιον. Per funestam imperitiam vocabulum illud ipse Stephanus, aut ejus abbreviator, inter vocabula a T incipientia retulit. Scribendum igitur Τάβιον. Vide illam vocem, ubi etiam de gentilitio agitur.

[c] Ἐν ᾗ οἱ περὶ Ῥώμου ἐπαιδεύθησαν] Procul dubio hæc hausit Stephanus e Dionysii lib. 1, ubi ita scribit: Ἔνιοι δὲ ἐν τῇ γαλατικῇ πρὸς ἀπαλάτῃ τὴν πόλιν, διδάσκουσι φάσκοντες ἔτι πρότερον ὑπὸ Γαλατῶν, πολὺ ἀμφισβητοῦντος τοῦ Ἑλληνικοῦ πεδίου, ὑπὸ Ἐκτόρου τινὸς οἰκισθῆναι. Hos ejus *amores a matrice nacribus pueros, ajunt Gabios, oppidum haud procul a Palatino colentes, a patrium depervenisse fuisse; ut Graecis ibi disciplinis imbuerentur.* Complures hoc tradiderunt auctores; Plutarchus in Romulo, Festus & alii.

[d] Τάκαμψα &c.] In Mss. Vossiano πόλις Λιβύης, Πολέμωνος ἢ περιηγητὴ Ταβαρήνιος.

[e] Δυοκαιδεκάτῳ.] Δευτερεύοντι legendum.

[f] Τάινναι.] Tainnia dicuntur in excerptis illis barbarolexicis, quæ edita sunt a magno Scaligero. Τάϊννα ille inauditum in codice reperierat. *Salm.*

[g] Ταΐναρον] Salm. ad Sol. pag. 485.

[h] Οὐλπιανὸς ἐν Ἀραβικοῖς.] Non est hoc Stephani manus.

[i] Ταίναρος.] Vide Apoll. Schol. pag. 10.

[k] Ἔστι δὲ Ταίναρος.] Hæc Stephanus delumpsit ex Apoll. Scholiast. Vide pag. 11 & 320.

[l] Ἦν Ἄκρα.] Vide virum lib. VIII, cujus locum citat Tollius ad Palæph. pag. 243. ubi forte pro ἄκρα vel scribend.

[m] Ταιναρίζειν.] Est festum celebrare, quod Ταινάρια vocabant Lacedæmonii, unde & Ταιναρίται dicebantur qui illud festum celebrabant. *Salm.*

[n] Ταιναρίζειν.] Est festum celebrare, quod Ταινάρια vocabant: Lacedæmonii inde Ταιναρίται vocabantur, quasi illud festum celebrabant.

[o] Ταιναρίτας πολίτας.] Vide in Φ ταιναρίτης.

[p] Τάκαμψα.] Accentus in ultima collocandus. Vide Steph. a Γαλαφής.

[q] Πρὸς τῇ Φιλῶν νήσῳ.] Ὡσεὶ τῇ Φιλῶν πόλει. in legendum. Vide in Φιλαι. *Salm.*

[r] Ἀριστάγορας ἐν τῇ Φιλῶν &c.] Lege ἐν τῇ Φ. ut reliquet in voce Φίλαι.

ρω. Τὸ ἐθνικὸν Ταχομψίτης, ὡς Κάνωβος Κανωβίτης, Πεντάσχοινος Πενταχοινίτης.

ΤΑΛΑΡΙΑ[21], πόλις Συρακουσίων· Θεόπομπος ἐν Φιλιππικῶν πεντηκοστῷ. Τὸ ἐθνικὸν Ταλάριος, ὡς ἀπὸ Πανδοσίας Πανδοσῖνος, καὶ Πλακεντῖνος· Σικελικῶς δὲ λέγεται ἀμφότερα.

ΤΑΜΑΣΕΟΣ[22], πόλις Κύπρου, λαμπρὸν ἔχουσα χαλκὸν ἐν μεσογείᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Ταμασίτης, καὶ Ταμάσιος, ὡς Ἐφέσιος, Θάσιος. Ἐντεῦθέν τινες γράφουσιν,

[23] Ἐς Ταμέσσῳ μὲν χαλκὸν, ——

Ἀπολλώνιος. Ἔστι γὰρ καὶ Ταμέσσος, πόλις Ἰταλίας, καὶ ποταμός. Πολύβιος δ' ἐν τῷ πρώτῳ, [24] Τεμεσίαν τὴν πόλιν καλεῖ. Τὸ παλαιὸν ἐθνικὸν, Τεμεσαῖος.

ΤΑΜΒΡΑΞ, πόλις Παρθυαίων. Τὸ ἐθνικὸν, Ταμβρακίκιος· Διὰ δὲ τὴν χώραν, [25] Ταμβρακηνός.

ΤΑΜΙΕΙΟΝ, οἶκος, ἐν ᾧ τὰ ἀναγκαῖα [26] ἀπετίθεσαν, ὡς Ἀριστοφάνης, καὶ Ἴπνος, καὶ ἄλλοι. Φρύνιχος δὲ ἐν Σοφιστικῇ παρασκευῇ, καὶ ὅπου τὰ κακὰ φησὶ τὸ Ταμιεῖον. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ Ταμίου. Ὁ δὲ [27] Ἐκ Ταμίου ἰκήτωρ, Ταμιεύς.

ΤΑΜΝΑ, πόλις Ἀραβικὴ, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ πολυΐστωρ. Ὁ πολίτης, [28] Ταμνίτης.

ΤΑΜΥΝΑ, πόλις Ἐρετρίας· Στράβων δεκάτῃ. Καὶ πληθυντικῶς, ἐκ τῶν Ταμύνων. Τὸ ἐθνικὸν, Ταμυνεὺς καὶ θηλυκῶς, Ταμυνὶς. Ἐξ αὐτοῦ λέγεται ὁ Ταμυναῖος· Οὕτω γὰρ ὁ Ζεὺς ἐν αὐτῇ τιμᾶται· [29] Παυσανίας ἐν δεκάτῳ περιηγήσεως.

ΤΑΜΥΡΑΚΗ, πόλις Σαρματίας τῆς ἐν Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν, [30] Ταμυρακηνός.

ΤΑΜΙΑΘΙΣ[31], πόλις Αἰγύπτου. Λέγεται καὶ θηλυκῶς. Ἡ γῆθεν, [32] Ταμιάθεως. Οὕτω [33] Γεώργιος ὁ Χοιροβοσκὸς, ἐν τῷ ὀνομαστικῷ.

ΤΑ-

mo. Gentile, Tacomplites, ut Canobus Canobites, Pentaschœnus Pentaschœnites.

TALARIA, urbs Syracusanorum, Theopompus in Philippicorum quadragesimo. Gentile, Talarinus, ut a Pandosia Pandosinus, & Placentinus. Utraque enim more Siculo.

TAMASEUS, urbs Cypri, eximium habens æs, in mediterranea. Gentile, Tamasites, & Tamasius, ut Ephesius, Thasius. Hinc quidam scribunt

In Tamesso propter æs ——

Non probabiliter. Est enim etiam Tamese urbs Italiæ & fluvius. Polybius autem in primo Temesiam urbem vocat. Hujus gentile, Temesæus.

TAMBRAX, urbs Parthyæorum. Gentile, Tambracius. Sed propter regionem, Tambracenus.

TAMIEUM, domus, in qua necessaria reponebant, ut Aristophanes & Ipnus, & alii. Phrynichus vero in Sophistica præparatione & de malis dicit tamieum. Dicitur vero ἀπὸ τοῦ Ταμίου vel a quæstore. Tamii vero habitator Tamieus.

TAMNA, urbs Arabica, ut Alexander Polyhistor. Civis, Tamnites.

TAMYNA, urbs Eretriæ. Strabo decima. Et pluraliter ad Tamynas. Gentile, Tamyneus. Et fœmininum Tamineïs. Ex eo dicitur etiam Tamynæus. Sic enim Jupiter in ea colitur. Pausanias in decimo Periegeseως.

TAMYRACE, urbs Sarmatiæ Europæ. Gentile, Tamyracenus.

TAMIATHIS, urbs Ægypti. Dicitur etiam fœminine. Genitivus Tamiathews. Sic Georgius Chœroboscus in onomastico.

TA-

[21] Ταλαρία.] Quo situ Talaria fuit, incertum est; quando nulla alia ejus ex stat memoria.

[22] Ἀμφίπολις.] Plinio Talarenses. Vide Cas. ad Strab. 1. 3.

[23] Ταμέσσῳ.] Lege Τάμασσα. Unde Ταμασσὸς Ἐφέσιος. Lycophron. Ταμάσσου κρατῆρα θ' ἁλκήεντα. Lege ἐς Ταμάσσῳ μὲν χαλκῷ. Temesam tamen æra vocant poëtæ. Ovidius,

Temesæumque rudit æra. Salm.

[24] Τεμεσίαν.] Clav. ex hoc loco scripsit Τεμέσσην. Forte aliam editionem habuit.

[25] Ταμβρακηνός.] Parthorum typus, ut Lydorum, Ambum, Armeniorum, Syrorum, Lybium. *Salm.*

[26] Ἀπετίθεσαν.] Jonice.

[27] Ἐκ Ταμίου.] Lege ταμιείου, non ταμίου. Salm.

[28] Τῆ ταμίᾳ εἰκ.] Scriberem Ταμιείῳ. Ita legend. procul dubio.

[29] Ταμύνης.] Cur non Ταμυνὶς? is enim est Arabiæ character. *Salm.*

[30] Παυσανίας ἐν δεκάτῳ περιηγήσεως.] Libri scripti habent ιε apertissime & etiam veteres editiones ἐνδεκάτῳ. nostræ tamen hodie librum illum non habemus, quem tamen vertisse etiam Romulum Amasæum, & ante eum Calpurnium quendam ex quorundam fide refert vir doctiss. Lilius Gyraldus. *Idem.*

[31] Ταμιάθεως.] Etiam Sarmatiæ typus ἐνθ. Idem.

[32] Ταμιάθεως.] Τὸ ἐθνικὸν non ponit, quod tamen manifestum est Ταμιαθίτης. Salm.

[33] Ταμιάθης.] Hodie Ormus Damiathen Belgice dicimus. Damiata dicitur Nilo Dorop. le Mayne pag. 224. Lat. ere Tamiathidensis Conc. Chal. tom. VIII pag. 340.

[34] Γεώργιος.] Gentile hujus urbis est apud Etymol.

ΤΑ΄ΝΑΓΡΑ [47], πόλις Βοιωτίας, ἀφ' Α
Ὁ μὲν Γραῖον καλεῖ, δηλοῖ τὸ πλησίον εἶναι. Ἑλληνικὸν δὲ τὸ ἔθνικον [48] Ποιμανδρία. [49] Λυκόφρων,

Ἢν ἐς Βαθείαν λαμπίσους Ποιμανδρίαν.

Τὴν δὲ Γραῖαν ἔνιοι λέγουσι, τὸ νῦν δὲ Θηβαϊκὴν καλουμένην νῆσον. Τινὲς δὲ τὴν Ταναγραίαν. Ὧν ἐστι καὶ Καλλίμαχος. [50] Ἀριστοτέλης δὲ Γραῖαν, τὴν νῦν Ὠρωπόν. Ἔστι δὲ τόπος καὶ τῆς Ὠρωπίων πόλεως, ἀπὸ τῆς θηλαίας. Ὁ πολίτης, Ταναγρεύς, καὶ Ταναγρὶς, ἀπὸ τοῦ Τάναγρα· καὶ τὸ Ταναγρεῖον, καὶ Ταναγρικός. Ἡ ῥόδος πέμπτη, Ταναγρικὴ μοῖρα. Καὶ Μένανδρος, Ταναγρικὴ γυνή.

ΤΑ΄ΝΑΪΣ [51], πόλις ἐμπόριον τοῦ πα- Β
πύρου· Στράβων ἑβδόμῃ, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ πολύϊστωρ· Κεῖται δὲ πρὸς εἰς τὴν λίμνην τὴν Μαιώτιν ἐκβολὰς δὲ Τανάϊδος· πόλις Ἑλληνικὴ ἔκλιμνος Τανάϊς, ἥ ποτε καὶ ἐμπόριον ἀνομάζετο. Ὁ πολίτης, Ταναΐτης· Καὶ θηλυκῶς, Ταναΐτης. [52] Τινὲς δὲ καὶ τὸν ποταμὸν Ἀκεσίνην εἶναι, καὶ Γαξάρτην· Ἑλληνίζει δὲ καὶ πολλὰ τῶν βαρβαρικῶν ὀνομάτων, [53] ὡς Νικάνωρ φησί. Γ

ΤΑ΄ΝΙΣ, πόλις μεγάλη Αἰγύπτου. Ὁ Δ πολίτης, [54] Τανίτης. Τὸ ἐθνικὸν, τὸ αὐτό.

ΤΑ΄ΝΟΣ, πόλις Κρήτης, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν τῷ περίπλῳ γεωγραφουμένων. Τὸ ἐθνικὸν, Τάνιος.

ΤΑ΄ΝΤΑΛΟΣ [55], ὄρος Λέσβου, ἀπὸ Ε
Ταντάλου. Τὸ ἐθνικὸν Ταντάλιος, ὡς Φαεθούσιος.

ΤΑΞΙ΄ΑΝΑ [56], νῆσος ἐπὶ τῇ Πηλωδεῖ κόλπου [57] τῆς [58] Σαρείας νήσου. Τὸ ἐθνικὸν Ταξιανὸς, ὡς Ἀδραμυτηνός. Τῷ τύπῳ δὲ χώρας, [59] Ταξιανὴ νῆσος. ΣΤ

ΤΑ΄ΞΙΛΑ, πόλις Ἰνδική· Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ταξιλίτης τῷ δὲ χώρας τύπῳ, καὶ [60] Ταξιλεώτης· τῷ δὲ παρ' ἡμῖν, Ταξιλεύς. Ζ

ΤΑ΄ΟΧΟΙ, ἔθνος εὐδοτάτῳ δὲ Πόντῳ· Καὶ

TANAGRA, urbs Bœotiæ, quam Homerus Græan vocat, quod prope sita. Vocabatur vero ante Pœmandria. Lycophron.

Quem in profundæ Græan Pœmandriam.

Græam vero aliqui dicunt, quod nunc Thebaïcæ vocatum fuisse. Nonnulli vero Tanagræam; quorum unus est & Callimachus. Aristoteles vero Græam vocat, quæ nunc Oropus. Est vero locus Oropiorum urbis ad mare. Civis, Tanagræus, & Tanagris, a Tanagra. Et Tanagræum, & Tanagrica. Herodotus quinta. *Tanagrica pars.* Et Menander, *Tanagrica mulier.*

TANAIS, urbs ejusdem fluvio nominis. Strabo septima, ut Alexander Polyhistor: *Juxta vero Tanaïdis ostia, quibus influit Mæotim paludem, urbs Græca candida seu Tanais, quæ etiam emporium nuncupatur.* Civis, Tanaïtes. Et fœminine Tanaïtis. Nonnulli vero dicunt etiam fluvium Acesinen esse. & Jaxarten. Plurima vero barbaricorum nominum in Græcum redacta esse, ut inquit Nicanor.

TANIS, urbs magna Ægypti. Civis, Tanites. Gentile, idem.

TANUS, urbs Cretæ, ut Artemidorus in quarto Geographumenon. Gentile, Tanius.

TANTALUS, mons Lesbi, a Tantalo. Gentile, Tantalius, ut Phaëthusius.

TAXIANA, insula circa Pelodem Susianæ sinum. Gentile, Taxianensis, ut Adramyteneus. Regionis formâ, Taxiane insula.

TAXILA, urbs Indica. Strabo quintadecima. Gentile, Taxilites, regionis formâ, & Taxilenus; nostra vero, Taxileus.

TAOCHI, populus interius in Ponto

Magni auctor. in voce Ἀπολλῶνος. Vide Epiphan. Hagiopolitam pag. 54.

[47] Τάναγρα] Salm. ad Sol. pag. 148.

[48] Ποιμανδρία] Est vas quoddam sacrum ad sanguinem excipiendum quid olim σφαγεῖον vocatur. Vide Canteri notas ad Lycoph. pag. 133.

[49] Λυκόφρων.] Versu 321. Vide etiam Schol.

[50] Ἀριστοτέλης δὲ Γραῖαν &c.] In Vatt. Cod. legitur Ἀριστ. δὲ Γραῖαν τὴν νῦν Ὠρωπόν.

[51] Τάναϊς] Salm. ad Sol. 790. Tanais urbs cognominis fluvio. Est autem Græca civitas juxta ostium fluminis quo se in easdem paludem exonerat ædificata, & emporium vocatur.

[52] Τινὲς δὲ καὶ τὸν ποταμὸν Ἀκεσίνην] Vide Eust. ad Dionys. 699 & Arrian. pag. 256.

[53] Ὡς Νικάνωρ φησί.] Tanaïtes apud Am. Marcel. 439.

[54] Τανίτης.] Vide Ant. Iter. cum Syn. 315.

[55] Τάνταλος.] Salm. ad Sol. pag. 261.

[56] Ταξίανα.] Emendat Salm. ad Sol. pag. 1182 & 1193.

[57] Σουσιανῆς κόλπου.] Mss. Barocciani. Salm.

[58] Τῆς Σαρείας νήσου.] Tria Tanaïdis fortassis legenda. Vide Marc. Herac. 48.

[59] Ταξιανὴ νῆσος.] Ταξιανὶς.

[60] Ταξιλεώτης.] Indorum etiam τὸ Ἰνδικὸν. Taxili Dionysio poetæ dicuntur οἱ πεζοὶ Ἰνδοί. Salm.

41 Ta-

ωὴ χώρα ἔτω. Τάϊρες πὴς Τάϊρας καλεῖ- A
ται, ὡς Σοφαίνετος ἐν τῇ ἀναβάσει φησί.

ΤΑΠΟΣΕΙΡΙΣ[47], πόλις Αἰγύπτου, πρὸς τῇ Ἀλεξανδρείᾳ. Ὁ πολίτης, Ταποσειρίτης.

ΤΑΠΡΟΒΑΝΗ[48], νῆσος μεγίστη ἐν B τῇ Ἰνδικῇ θαλάσσῃ. Ἀλέξανδρος, ὁ καὶ Λύχνος.

[49] Νῆσος τετράπλευρος, ἀλισίφανος Ταπροβάνῃ,

[50] Θηρευόμενον πεπληθυῖαν εὐπρίνεων ἐλεφάντων.

ἡ πάλαι μὲν ἐκαλεῖτο Σιμούνδη, [51] νυνὶ δὲ Σαλική. [52] πλοῦν μῆκος ἔστιν ἑπτάκις περὶ τὴν γῆν· πλάτος δὲ πεντακοσίων. Τὰ αὐτὰ δὲ Ἀρτεμίδωρος ἐννάτῳ[53] γραφομένων. D

ΤΑΠΥΡΡΟΙ, πόλις πέρρω Τρκανίας τετράγωνος. Τάπυρρα φησί. Τὸ ἐθνικὸν, Ταπυρρῆται.

ΤΑΡΑΝΔΡΟΣ[54], [55] χώρα Φρυγίας. Ταράνδριος, Ταρανδρεύς. E

ΤΑΡΑΣ[56], πόλις Ἰταλίας, ἡ τοπικὴ κλίνεται θηλυκῶς καὶ ἀπὸ θηλυκοῦ· Ἀρτεμικῶς δὲ κατ' ἀναλογίαν· Οὐδὲν γὰρ [57] εἰς ους θηλυκὸν ἐξίσχυσε· [58] Τοῦτο δὲ εὑρὼν ὁ θηλυκώς. ὁ πολίτης, Ταραντῖνος. Καὶ ἀνεγράφησαν F ἐν τοῖς πολλοῖς ἐξηκοντούδυο, μάλιστα Πυθαγόρειοι, [59] ὁ Ἀριστόξενος μουσικὸς, Ἀριστοτέλους γνώριμος, καὶ Ῥίνθων Ταραντῖνος [60] φλύαξ, τὰ τραγικὰ μεταῤῥυθμίζων εἰς τὸ γελοῖον· φέρεται δὲ αὐτοῦ δεκάμετρα τριακονταεπτά. [61] Καὶ Ἴκκος ὁ Ταραντῖνος ἰατρὸς, ἐπὶ Φ ἐβδομηκοστῆς ἑβδόμης ὀλυμπιάδος· μνημονεύει τούτου ὁ Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ.[62] Τὸ ἐθνι- G

tum. Et regio eodem modo. Hos aliqui Taras vocant, ut Sophænetus in Anabasi inquit.

TAPOSIRIS, urbs Ægypti, prope Alexandriam. Civis, Taposirites.

TAPROBANE, insula maxima in mari Indico. Alexander qui & Lychnus.

Insula quadrilatera, mari coronata Taprobane.

Feras pascens plena fuit elephantis pulchros usus habentibus.

Quæ olim vocabatur Simundu, nunc vero Salice, navigationis longitudinem habens circiter septies millium stadiorum, latitudinem vero quingentorum. Eadem vero Artemidorus nono Geographumenon.

TAPYRRHI, populus haud longe ab Hyrcania. Quadratus Tapurrha vocat. Gentile, Tapurrhæi.

TARANDRUS, regio Phrygiæ. Gentile, Tarandrius.

TARAS, urbs Italiæ & fluvius ejusdem nominis juxta mare. Masculine vero secundum analogiam. Nullum enim fœmininum in ras invenitur. Hoc autem inventum est etiam fœminine. Civis, Tarentinus. Et sic recensentur multi appellati, maxime Pythagorici, & Aristoxenus musicus, Aristotelis familiaris, & Rhinthon Tarentinus Phlyax, qui tragica in ridiculum mutabat. Ejus autem triginta octo fabulæ feruntur. Et Iccus Tarentinus medicus LXXVII Olympiade. Hujus meminit Plato in Protagora. Gentile, Tarentina, & Tarentinum neutraliter. Et Ταραντινίζειν, armatam &

[47] Ταπόσειρις.] Vide Strab. lib. VII. bis occurrit. alio loco scribitur Ταφόσειρις.

[48] Ὑπὲρ τὴν Ἀλεξάνδρειαν.] Taphosiris unius diei itinere ab Alexandria distat, teste Procop. lib. VI de Ædif. Ἐστι δὲ πόλις ἐπὶ τῇ Ἀλεξανδρείᾳ πλησίον, Ταφόσειρις ὄνομα, ἀπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ Ὀσίριδος τῷ Διονύσῳ γενομένου.

[49] Ταπροβάνη.] Eustathius ex hoc loco, ἐπὶ τῆς Ταπροβάνης νήσου τοῦ πολλοῦ ἀναμφιβόλως ἐπὶ πλησίον, ἣν Ἰνδικὴν θαλάσσαν περιπλεύσαντος φησὶ κατοικίαν ἐλεφάντων εὐπρεπῶν, ἃς φησὶν Ἀλέξανδρος ὁ Λύχνος λεγόμενος. Sed illa sunt notanda, Eustathium dicere ἐπὶ τῆς πολλῆς ἀναμφιβόλως. Stephanum autem τοῦ πολλοῦ. unde manifestæ colligimus non amplius fuisse dictum Salicam Eustathii ætate. *Salm.*

[50] Ταπροβάνῃ.] Salm. ad Sol. 1113 emendat locum.

[51] Νῆσος τετράπλευρος.] Hos versus emendabis ex Eust. in Dionys. pag. 84.

[52] Θηρεύουσαν.] Θηρεύων. Vide Salm. ad Sol. pag.

[53] Ἡ πάλαι μὲν Σιμ. &c.] Vide Agathem. pag. 52 emend. et, & Marcianus Heracleot. pag. 56, 32. Vide ad vocem Gangaris Salm. ad Sol. 1110.

[54] Νῆσος Ἰνδικὴ.] Vide Eust. ad Dionys. pag. 84.

[55] Πρὸς μῆκος.] Salm. ad Sol. 1113. Vide Plin. lib. VI cap. XXII.

[56] Ταπυρρηνοί.] Vide Marc. Herac. pag. 39. Vide Thevenoti itinerar., ibi in Græc. Itinc. Murini Topogr.

[57] Ταράνδρεις.] In MSS. Salm. invenit χώρα Φρυγίας.

[58] Χώρα Φρυγίας.] Lege, ut est in Ms. χώρα Φρυγίας, non χώρα. Salm.

[59] Τάρας.] Corrupte apud Diodor. lib. XII Ταραντῖνος legitur. De urbe Tarento lege Eustathium ad Dionysium de situ orbis pag. 53. Qui omnia ferme ex Stephano descripsit.

[60] Εἰς ους.] Legendum εἰς ως. Salm.

[61] Τοῦτο δὲ εὑρὼν ὁ θηλυκώς.] Recte. ita enim apud Dionysium periegetem

— — Τάρας δ' ἄλλη ἰζήλη πολίζει
Ἧς παρ' Ἀμυκλαίων ἐκτίσθη κοιρανέοντες Ἄρεος.

Salm.

[62] Τοῦτο δὲ εὑρὼν ὁ θηλυκῶς.] Recte. nam ita utitur Dionys. periegetes.

— — Τάρας δ' ἄλλη ἰζήλη πολίζει
Ἧς παρ' Ἀμυκλαίων ἐκτίσθη κοιρανέοντες Ἄρεος.

[63] Καὶ Ἀριστόξενος &c.] Suidam lege.

[64] Φλύαξ.] Quid sibi vult φλύαξ, nescio hodie. Nisi scribendum sit φλυακογράφος ex Suida, qui ait ipsum auctorem φλυακογραφιῶν. Vide in voce Ῥίνθων. Vide Cuperi observationes, qui hunc locum egregie illust. pag. 77.

[65] Καὶ Ἴκκος.] Vide Eust. ad Dion. 53.

[66] Τὸ ἐθνικὸν.] Τὸ θηλυκόν.

ἐθνικὸν, Ταραντῖνος, ὁ Ταραντῖνος ἀδελφός. Καὶ Ταραντίζειν, τὸ τὸν ἐνόπλιον καὶ εἰς πᾶσαν μάχην [63] χρήσιμον ἱππασίαν παιδεύειν. Ἔστι καὶ Τάραντος Δωρικῶς λεγομένη πόλις Βιθυνίας, ἔνθα τιμᾶται Ταραντῖνος Ζεὺς, ὡς Δημοσθένης δευτέρῳ Βιθυνιακῶν. Εὕρηται καὶ παρὰ Δαράνδῳ.

A & ad pugnas utilem equitationem facere. Est vero etiam Tarantus masculine dicta, urbs Bithyniæ, ubi Tarantæus Jupiter colitur, ut Demosthenes secundo Bithyniacorum. Invenitur etiam per d Darandus.

ΤΑΡΙΧΕΑΙ [64], πόλεις πολλαί. Αἱ μὲν Μενδήσιαι, [65] αἱ δὲ Σκηνικαὶ, αἱ δὲ Κανωβικαί. Οἱ πολῖται, Ταριχεῦται, ἀφὸ τοῦ ταριχεύω. Καὶ διφθόγγως δεῖ διὸ ἔγραφε. Ἔστι καὶ Ταρίχεια, καὶ ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς λεγομένη, πόλις τῆς Ἰουδαίας, ὡς Ἰώσηπος. Τὸ ἐθνικὸν, Ταριχεάτης, ἢ Ταριχέα τὸ πρᾶγμα, ἀφὸ τοῦ ταριχεύω.

B C

TARICHEÆ, hujus nominis multæ urbes, Mendesiæ, Scenicæ, Canobicæ. Cives, Tarcheutæ a verbo Ταριχεύω. Et per diphthongum oportebat. Est etiam Tarichea, & singulariter & pluraliter dicta, urbs Judææ, ut Josephus. Gentile, Tarcheates, & Ταρίχεια, opus, a verbo Ταριχεύω.

ΤΑΡΚΥΝΙΑ [70], πόλις Τυρρηνίδος, ἀπὸ Τάρκωνος. Τὸ ἐθνικὸν Ταρκύνιος, [71] ἢ [72] Ταρκωνίτης, ὡς Δουλιχιεύς, ἢ Βυπραεύς. Ποιοῦσι δὲ καὶ Ταρκωνίτας εἶναι, καὶ Ταρκυναίους, ἔθνος Ὑπερβορείων, [73] παρ' οἷς οἱ γρῦπες τὸν χρυσὸν φυλάττουσιν, ὡς Ἡρακλῆς ἐν τῇ Φιλίστορος.

D E

TARCYNIA, urbs Tyrrheniæ; a Tarcone. Gentile, Tarcynius, vel Tarcyneus, ut Dulichieus, & Buprasius. Aliquando autem etiam Tarcynitæ sunt & Tarcynaei populus Hyperboreorum, apud quos gryphes aurum custodiunt, ut Hieroclis in Φιλιστορ.

ΤΑΡΝΗ, [74] πόλις Ἀχαΐας. Ὁ εἰκήτωρ, [75] Τάρνης, καὶ [76] Τάρνια ἔργα.

TARNE, urbs Achaiæ. Habitator, Tarnies, & Tarnia opera.

ΤΑΡΠΗ [77], πόλις Ἰταλίας. Καὶ Ταρπήιον ὄρος. Καὶ ἐθνικὸν Ταρπεῖος, ὡς Ῥωμαῖος, Τριφυής.

F

TARPE, urbs Italiæ. Et Tarpæus mons. Et gentile, Tarpæus, ut Romæus, tria habens genera.

ΤΑΡΡΑ [78], πόλις Λυδίας, ἀφ' ἧς [79] Λεύκιος ὁ γραμματικός. Ἔστι δὲ Κρήτης, ἐν ᾗ Ταρραῖος Ἀπόλλων τιμᾶται. Ἔστι δὲ ἄλλη πόλις Τάρρα πρὸς τῷ Καυκάσῳ, Κρητῶν ἄποικος. Λύκιος δ' ἦν ἐκ Τάρρης, τῆς Κρητικῆς πόλεως. Φέρει δὲ ταῦτα τὰ περὶ παροιμιῶν τρία βιβλία ἀγέρωτα, καὶ περὶ [80] γραμμάτων, καὶ τεχνικὰ γλαφυρώτατα. [81] Τὸ θηλυκὸν καὶ ἐπὶ τῆς χώρας, Ταρραία.

G H

TARRHA, urbs Lydiæ, unde Lucius grammaticus. Alia Cretæ, in qua Tarrhæus Apollo colitur. Est etiam alia urbs Tarrha ad Caucasum, Cretensium colonia. Lucius vero erat ex Tarrha Cretica urbe. Exstant vero hujus de paroemiis tres libri optimi, & de literis, & technica venustissima. Fœmineum etiam de regione, Tarrhæa.

ΤΑΡ-

TAR-

[63] Χρήσιμον ἱππασίαν παιδεύειν.] Lege χρήσιμον ἱππασίαν παιδεύων. Ita in Vossi cod. & in Ald. & Florent. editione.

[64] Ταριχίαι.] Salm. ad Sol. pag. 578.

[65] Αἱ δὲ Σκηνικαί.] Forte legend. αἱ δὲ Ταύιναι ab ostiis Nili, & Κανωβικαί. Vide Strab. lib. VII. Vide etiam Steph. dict.

[70] Ταρκυνία.] Ταρκύνιον vocat Eustathius. Salm.

[71] Ταρκωνίτης.] Quia a Tarcone habet, ideo Eustath. urbem Ταρκωνίτιν appellavit; ad. .

[72] Ἢ Ταρκωνίδης.] Lege ἢ Ταρκυνίδης. Salm.

[73] Ταρκωνίδης.] Lege Ταρκυνίδης.

[73] Παρ' οἷς οἱ γρῦπες &c.] Vide Ælian. de animal. pag. 213. similia quæ apud Arrian. de expeditione Alex. pag. 538.

[74] Τάρνη πόλις Ἀχαΐας.] Locus suspectus. Hesychius Τάρνη πόλις Ἀττικῆς. οἱ δὲ ὄρος Μυσίας. ὅθεν καὶ Ἐρμείας Ἀττικὸς γεγράφασι. Et Suidas Ἐρμείας Ἀλεξεὺς vocat, quem Hesychius Tegeæum. Strabo quoque libro nono ab Atticis illam collocat, quod sequutum de hoc loco Stephanum neicio nescio. MSS. tamen nihil dissentiunt. Gentile etiam offendit corruptum esse urbis nomen. non enim Τάρνης a Τάρνα sed Τεγεάτης vel Τεγεαῖος, at nullum in-

de Τάρνης sine ope meliorum codicum id quidquid est vitii, emendare nec poterimus. Τάρνα est Ἀττικῆς, ut supra ἀνάγυρος vocat Aelius & Moeris. Apud Scalam versum Hipponactis de hoc Hermis ita scribe.

Ἑρμῆς δὲ ὁ δίλοφος ἦρχε Ἐρμείας. . . . Salm.

[76] Τάρνα πόλις Ἀχαΐας.] Mendum latet, vel plures hoc nomine urbes reperiuntur. Vide Cal. ad Strab. 147.

[75] Τάρνης.] Sic ἥλιος ἥλιος. Salm.

[76] Τάρνια ἔργα.] Strabo 284.

[77] Ταῦτα.] Vide Clav. It. ant. pag. 849 Dion. lib. III; Ryquius de Capitolio.

[78] Τάρρα.] Sallust. ut aves sacras vocavere Tarrhas p. Τάρρας. Salm.

[79] Λύκιος.] Λύκιος alibi vocatur. A Scholiaste Apoll. Ταρραῖος tantum vocatur. Ταρραῖος ἦν inquit ἀπὸ Ταρρῶν ἐπιφανοῦς ἄστεος ἐν τῇ Κρητικῇ νήσῳ γενομένης. Scholiastes Apollon. vocat Ταρραῖον semper. lib. 1. ταῦτα δὲ ἐν μέση ---- πόλεμον τὸν ἐκ Ταρρῶν. Ant. Ὃν ἔκτανε Ἥλιος ἐπὶ Ταρρῶνος. Idem.

[80] Γραμμάτων.] Citat hunc Grammaticum Schol. Apollon.

[81] Τὸ θηλυκὸν ἐπὶ τῆς χώρας.] In Voss. τὸ θηλυκὸν ἐπὶ τῆς χώρας.

[81] Ταρ-

ΤΑΡ'ΡΑΚΙΝΑ[91], πόλις Ἰταλίας. Α
[91] Διονύσ. πεντεκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ταρρακινὸς.

ΤΑΡ'ΡΑΚΩΝ, πόλις δυσχωρεστέρα ἐν Ταρρακωνησίας χώρᾳ. Ὁ πολίτης, Ταρρακωνήσιος. Τὸ ἐθνικὸν, Ταρρακωνίτης, ὡς Ἀσκάλων Ἀσκαλωνίτης, καὶ[92] Μάρων Μαρωνίτης, καὶ Καύκων Καυκωνίτης.

ΤΑΡ'ΡΑΧΙΝΗ[93], πόλις Ἰταλίας. [94] Φλέγων ἐλυμπιάδι ἑβδομηκοστῇ πρώτῃ. [95] ὅτι παιδίον ἐκ δούλης γεγόμενον, τῇ αὐτῇ καὶ ἑβδομηκοστῇ καὶ γενέσεως τὸ τρίτον μηδὲν πω προηγορεῦσαι. Ἐφ' οἷς τοὺς πάντας προαγορεῦσαι ὀλέθρου. Τὸ ἐθνικὸν, Ταρραχῖνος.

ΤΑΡΣΗΙΟΝ, πόλις πρὸς τῷ Ἡρακλείᾳ στήλαις. Πολυαίνος δὲ τρίτῳ Τὸ ἐθνικὸν εἶναι Ταρσήτης, ἢ Ταρσιώτης[96] Νῦν δὲ κατ' ἐπιχώριον[97] Ταρσηνοὶ λέγονται.

ΤΑΡΣΟΣ[98], διὰ μετοπῆς πόλις Κιλικίας. Διὰ δὲ τὸ εὔλεκτον Ταρσὸν εἶναι τὸ περιθλιβῆναι, ὅ ἐστιν ἀναξηρανθῆναι. Τῶν γὰρ ὑδάτων κατὰ τὴν πρώτην σύστασιν προχωρούντων εἰς τὸ νῦν πέλαγος φασὶν ἀναφανῆναι πρώτας τὰς[99] Ταυρικὰς ὄρη. [100] Διονύσιος δὲ ὁ θρᾴξ ἐν τῷ περὶ Ῥόδου. Διὸ καὶ ἐκ τῆς Βελλεροφόντου[101] Μέρος γάρ τι τῆς πόδος Ταρσὸν καλοῦσι, καὶ ὁπόταν χαλκᾶς ὑπομνήματα τοιαῦτα τοῖς ἀρχαίοις Ἀλέξανδρος ὁ πολυΐστωρ, ἐπὶ τὸ τοῦ[102] Πήγασον ἵππου ὁπλὴν τὸ πρῶτον κλά-

TARRHACENA, urbs Italiæ. Dionysius quintodecimo Romanæ antiquitatis. Gentile, Tarrhacenus.

TARRHACO, urbs occidentalior Tarrhaconensis regionis. Civis, Tarrhaconensius. Gentile, Tarrhaconites, ut Ascalo Ascalonites, & Maro Maronites, & Cauco Cauconites.

TARRACHINE, urbs Italiæ. Phlegon Olympiade prima & octogesima notat, infantem ex serva natum die nona & quadragesima nativitatis alloquentem rursus alloquutum fuisse: ob quæ vates perniciem prædixisse. Gentile, Tarrachinus.

TARSEIUM, urbs ad Herculeas columnas. Polybius tertio. Gentile debebat Tarseites, vel Tarsciones. Nunc vero pro regionis consuetudine Tarseni dicuntur.

TARSUS, celeberrima urbs Ciliciæ, quam per e dicebant Tersum ab verbo ταρσωθῆναι quod est exsiccari. Cum enim aquæ secundum primam constitutionem progrederentur in id quod nunc est pelagus, dicunt primos apparuisse Tauricos montes. Dionysius vero Thrax in scripto de Rhodo, a Bellerophontis lapsu. Partem enim quamdam pedis Ταρσὸν *plantam* vocari, ejus claudicationis memoriam facientibus veteribus. At Alexander Polyhistor, quod illic equo Pegaso plantam

[91] Ταρρακῖνοι. πόλις Ἰταλίας.] Fuit Volscorum oppidum maritimum, cujus situm, & nominis originem brevi lib. v hisce verbis accurate demonstrat. Ἔξεισι δὲ ὁ ἐφεξῆς ποταμὸς πρὸ Κιρκαίου ὁ Ταῦρις ἐκ Τραχίνος πολίχνης ὑπὸ τῷ ὄρει τῷ Κιρκαίῳ. *Post C. fluvius sequitur e Circes Tarracina; antea Trachine dicta a re ipsa.* Stephani ætate ε ut ι sonabat, & ita hanc literam hodierni quoque Græci pronunciant.

[92] Διονύσ. πεντεκαιδεκάτῳ.] Dionysium scripsisse Ταρρακινοὶ, vaide dubitarem, nisi apud Polybium quoque lib. III bis forent oppidani Ταρρακίνιοι Tarracinenses. Cleverius.

[94] Μάρων.] Hoc non est oppidi nomen, sed Heroïs. Ejus dubium solvitur in vocabulo Καυκώνιος.

[93] Ταρρᾶχινα.] Vide Salm. ad Sol. pag. 83. Unum idemque oppidum est, quod Stephanus paulo ante sub nomine Ταρρακινοὶ descripsit, cujus situm ibi ex Straboni lib. v indicavimus.

[95] Φλέγων ὀλυμπιάδι &c.] Hoc equidem oppidi vocabulum facile crediderim ita ipsum scripsisse Phlegontem: quis proxima hæc erat inclinatio ex primitivo illo Τραχίνα. Plutarcho in C. Mario, & Julio Cæsare est aliquoties Ταῦρις; quæ apud Diodorum lib. XIV est Ταυρανία, & Dioni lib. LXV, ac Zonaræ lib. X Ταυρασία. Latinis auctoribus Tarracina dicitur. Sed Livius, Ptolemæus atque Appianus hoc oppidi nomine plurali numero efferunt. Appian. Civ. bellor. lib. IV: Ὅτι πόλις ἐστὶ Ταρρακῖναι: *Situm est urbem Tarracinas.* Ptolemæus id vocabulum habet lib. III in descriptione Italiæ; & lib. VIII cum articulo αἱ Ταῦρις, & Livius lib. IV: *Fabius quod maxime petebant, Anxur occupandum, sine ullis populationibus accessit. Anxur fuit, quæ nunc Tarracinæ sunt.* At ipse Livius numero singulari *Tarracinam* dixit lib. XXIV. Antea autem illud oppidum Anxur dicebatur, uti ex prædicto Livii loco apparet, & etiam ex Diodori lib. XXV, ubi inquit: Κατὰ δὲ τὴν Ἰταλίαν ἐξεπολέμησαν οἱ Ῥωμαῖοι τὴν Οὐόλσκων πόλιν, ἣ νῦν μὲν Ἄγξις, πρὸ δὲ ἐκαλεῖτο Τάγκυνα. *In Italia Romani Volscorum urbem, quæ tunc Anxur, nunc vero Tarracina vocatur, expugnarunt.* Hinc est quod Plinius dicat lib. III cap. V. *Dein flumen Ufens: supra quod Tarracina oppidum; lingua Volscorum Anxur dictum:* Illo vocabulo maxime usi sunt poetæ Horatius Satyr. V lib. I. - - - Sublimus Impositum saxis late candentibus Anxur. Vide & Martial. lib. V epig. I. & VI epig. XLII Virgil. Æneid lib. VII.

[97] Οὕτω πρὸς ἡμᾶς.] Eadem hæc narrantur ab Anonymo in Olymp. Anagraphe. pag. 337.

[96] Νῦν δὲ κατὰ τὴν ἐπιχώριον Ταρσηνοὶ λέγονται.] Salm. legend judicat, νῦν δὲ κατὰ τὴν ἐπιχώριον Ταρσεῖς λέγονται.

[99] Ταυρικὰ.] Lege Ταυρικοὶ ita omnino legerunt. & Ταυρῆνοι, gentile est a Ταῦρος & Ταῦρον, non a Ταυρεῖον. Salm.

[100] Διονύσιος.] Vide Eustathium in Dionysium, qui singula hujus loci transcripsit.

[91] Ταυρικὰ ὄρη.] Taurum montem. *Salm.*

[101] Διὸ καὶ ἐκ τῆς Βελλεροφόντου.] Ferrarius in Lexico Geographico. Tarsus ab audacia nomen habet, uti Dionysius Afer refert. Sed ficta est, Thartus scribi debet, nam audacia θάρσος græce dicitur

Flexilis & Cydnus, dirimit qui flumine Tarsen
Cui nomen posuit audaci Bellerophontes.

[91] Μέρος γάρ τι τῆς πόδος.] Ex iis potest explevi Eustathius Scholiis in Dionysium. *Salm.*

[94] Πήγασον.] Vide Spanhem. pag. 236.

[91] Ἄλε-

κλάσαντος, καὶ Βελλεροφόντου ἐν τῷ [97] Ἀλητίῳ πεδίῳ πλανηθῆναι. Ἄλλοι δέ φασι, μετὰ τὸν ὑπὲρ τὰ κατακλυσμὸν τὰς πόλεις ταύτας τὰ Κιλικίας πρώτας ἀναφανῆναι, καὶ ἀναξηρανθῆναι· διὸ καὶ τὴν πόλιν Ταρσὸν [98] ὀνομασθῆναι. [97] Ἑρμογενίδης δὲ Ταρσέα, [98] ἀπὸ τοῦ πρότερον ὑπὸ καυμάτων φθειρομένων [99] ἐν τῷ ἀθροιζομένους, τότε πρώτως ἀναλαμβανόντας τροφάς. καὶ εἰς τὸν χειμῶνα ἀποθήκας τῶν τροφῶν. Ἐκ ταύτης ἦν Ἑρμογένης, ὁ τὸν ῥητορικὸν γεγραφώς. Θαρσὸς δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ Θαρσεῖς οἱ Κίλικες, ὡς Ἰώσηπος ἐν ἀρχαιολογίᾳ. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ [100] Κρανία. ἀπὸ κρανίου. Ἐκλήθη δὲ καὶ Ἰσαυρία. Ἐκλήθη δὲ καὶ Ἀντιόχεια ἀπὸ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς. Ἐστι δὲ καὶ ποταμὸς Κιλικίας πεδινός, κλύσμα Σαρδάνας πόλεως. Τοῦτον διαῤῥεῖ μέσον ψυχρός τε καὶ καθαρὸς ὁ Κύδνος. Πολίτης Ταρσεύς, ὡς Ἁλικαρνασσεύς. Ἐραστοσθένης δὲ καὶ Ταρσικὸν φησιν. Ἔστι δὲ καὶ Ταρσὸς ἄλλη ἐν Βιθυνίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν πάντες Ταρσεῖς, καὶ Ταρσία Δημοσθένης ἐν δευτέρῳ Βιθυνιακῶν. Ταρσείαν δὲ ἔγνω καὶ ὁ διφθόγγως τὴν πολιν εἰδώς. Τὸ ἐθνικὸν, Ταρσεύς. Ἔστι καὶ χωρίον Βιθυνίας Ταρσὸς λεγόμενον. Καὶ Ταρσὸς κώμη ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ, ὡς Κυάδρατος ἐν τρίτῳ Παρθικῶν. Ἀπὸ δὲ Σαμοσατῶν μὲν ἐστὶν ἴσως ἔστιν ὅπου πλοίοις ἐκπλεῖν πεντήκοντα. Ταρσὸς κώμη πολυάνθρωπος, ἄνω δὲ ποταμοῦ σταδίους πεντεκαίδεκα. Τὸ ἐθνικὸν, Ταρσηνός.

A tam frangente Bellerophontes in Aleio campo erraverit. Alii vero ajunt, post diluvium hæc Ciliciæ loca prima apparuisse, atque exsiccata fuisse. Quare urbem quoque Tarsum vocatam fuisse. Eratosthenes vero Tarsum, eo B quod, cum arrea fructus corrumperentur dangueſcendo in arboribus, hi primi collectos ſiccaverint, & ad hyemem alimentum repoſuerint. Ex hac urbe fuit *Hermogenes* qui rhetoricam ſcripſit. Tharſus vero vocabatur, & C Cilices Tharſeis, ut Joſephus in antiquitate. Vocabatur vero etiam Crania, a cranio. Vocata autem fuit etiam Hiera. Et Antiochia quoque, ab Antiocho Epiphane. Eſt vero Argivorum colonia, Sardanapoli opus. Eum fluvius Cydnus medius perfluit, frigidus & purus. Civis, Tarſeus, ut Halicarnaſſeus. D Sed Eratoſthenes etiam Tarſenum inquit. Eſt vero etiam alia Tarſus Bithyniæ. Hujus gentile, Tarſius, & Tarſis. Demoſthenes in ſecundo Bithyniacorum, Tarſeiam per ei diphthongum urbem novit. Gentile, Tarſeus. Eſt etiam regiuncula Bithyniæ Tarſus dicta. E Et Tarſe vicus ad Euphratem, ut Quadratus in tertio Parthicorum. *Sed a Samoſatis juxta alveum amni circiter ſtadia centum quinquaginta Tarſa vicus hominibus frequens incolebatur, ſa-* F *tis fluviorum ſtadia quindecim.* Gentile, Tarſenus.

ΤΆΡΤΑΡΟΣ [1]. Κρόνος ὑπὸ τοῖς πόλεως ἄντρα πέτρινόν τι καὶ ψυχρόν τινα. καὶ ἀφώτιστον. Ὅμηρος δὲ τὸ πόρρω εἶναι φησὶν ἀπὸ τῶν ἐπὶ Κρόνου. καὶ ὑπὸ γῆν ἔνθας. Λέγεται δὲ ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς, καὶ ἀδετέρως. Ὀνομάζεται, Ταρτάριος. Καὶ διὰ τοῦ διφθόγγου παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Εὐρυσθεῖ Σατυρικῷ. Καὶ τὸ χωρίον,

G TARTARUS Crates ſub polis arcem quemdam craſſum, frigidum & obſcurum; ſed Homerus locum eſſe, qui continet Saturnum & qui ſub terram ſunt. Dicitur vero maſculine, feminine & neutraliter. Incola, H Tartarius. Etiam per ei diphthongum apud Euripidem in Eurythco Satyrico. Et concavum,

[97] Ἀλητίῳ.] Duplicitur ſcribitur hic ab Ἄλη formatur. In Ἄλαιον ab illo hæc vox.

[98] Ὀνομασθῆναι.] Georg. Cedrenus refert nomen accepiſſe oppidum a Perſeo, qui accepto oraculo, ut quo loco de equo deſcendens in planta pedis dolorem ſentiret, ibi victoriam obtineret, atque urbem ædificaret: Tarſum a plauta pedis dictum urbem condidit. Vide pag. 22 hiſt. Byz. tom. 2.

[99] Ἑρμογενίδης δὲ πρότ.] Omnino hic aliquid eſſe ſuſpectabat, quam conjecturam poſtea confirmavit Euſtathius, qui ex hoc auctore habet, quæ refert. Ita legit. Ἑρμογένης φησὶ πόλιν κλῆσιν τῇ πόλει εἶναι διὰ Διὸς Τέρσιον ὅ ἐστι κρανίου. εἰ δὲ φασι Τέρσιν & cet. MSS. tamen nihil in hoc loco a vulgata diſſentiunt. *Salm.*

[98] Διὰ τὸ πρότερον.] Omnium neceſſaria vox eſt quæ in MSS. legitur. Διὰ τὸ πρότερον τῶν φθειρομένων. *Salm.*

[99] Διὰ τὸ πρότερον &c.] In Voſſ. cod. Διὰ τὸ πρότερον τῶν φθειρομένων ἐν τῷ ἀθροιζομένους. Et ita etiam Salmaſ. in ſcriptis codd. invenit. Sed legendum putat Διὰ τὸ πρότερον τῶν φθειρομένων ἐν τῷ ἀθροιζομένους τότε πρώτως ἀναλαμβανόντας τροφάς. Optime Salm. etiam ſuſpicatus eſt, hic aliquid deeſſe; nam apud Euſtath. hic locus ex Stephano deſcriptus ita legitur. Ἑρμογένης φησὶ πόλιν κλῆσιν τῇ πόλει εἶναι διὰ Διὸς Τέρσιον ὅ ἐστι κρανίου. εἰ δὲ φασι Τέρσιν &c.

[99] Ἐν τῷ ἀθροιζομένους.] Lege ἐν τῷ ἀθροιζομένῳ. Sed non dubito, quin alia confuſa ſint. Ita igitur legendum Διὰ τὸ πρότερον τῶν φθειρομένων ἐν τῷ ἀθροιζομένους τότε πρώτως ἀναλαμβανόντας τροφάς. Quam lectionem nobis ex ipſo auctore ſic reſtituere ſuſpicati ſumus, quam veram eſſe non dubitamus, quam lectionem ſi non aliud potuiſſet, rerum ipſa natura indicare poterat. Habet Euſtathius & ἐκ τοῦ χειμῶνος κατὰ τροφῶν. *Salm.*

[100] Κρανία.] Vide in voce Κράνιον. ſed huc nihil facit.

[1] Ταρτάρος.] Ταρτάνης gentile eſt apud Conſtantinum in Baſilio Macedone. καὶ ἐν τοῖς ἑξακοσίοις χρόνοις ἀπὸ Ταρτάνου τοῦ Τυραννοῦ ἐν Ταρτανῆσι ἀρχῆς ἀπολιπόντες, καὶ πολλοὶ πολλοὶ ἀποδημήσαντες ἔλεγον.

[1] Ταρτάρου &c.] Male in Voſſ. καρτάρου ὅτι τοῖς πολλοῖς &c.

λη, Ταρτωσίτης. Λέγε δὲ καὶ τὸ παράστημα, ταρτωσίζειν, τὸ παραστατεῖν. A cum, Tartarires. Dicitur etiam a verbo ταραττειν, ταρτωζειν, quod eſt turbari.

ΤΑΡΤΗΣΣΟΣ, πόλις Ἰβηρίας. ἀπὸ ποταμοῦ τοῦ ἀπὸ τοῦ Ἀργυρῶ ὄρους ῥέοντος, ὃς καὶ κασσίτερον ἐν Ταρτησσῷ καταφέρει. Τὸ ἐθνικὸν Ταρτήσιος, καὶ Ταρτησσία, B καὶ Ταρτησσίς. Καὶ οὐδετέρως,

—— Ταρτησσὸν ὄλεσσον ἄφνω.

ΤΑΡΦΑΡΑ, οὐδετέρως, πόλις εὐδαίμων Ἀραβίας. Ὁ πολίτης Ταρφαρηνός, ὡς Ζοάρας Ζοαρηνός, Αὔαρας Αὐαρηνός, ὡς Οὐρανίων ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ C

ΤΑΡΦΗ, πόλις Λοκρῶν. Ὅμηρος,

Ταρφήν τε Θρόνιόν τε, Βοαγρίου ἀμφὶ ῥεέθρα.

Λέγεται δὲ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἐπὶ Φρυγίας κρήνης. Οἱ δὲ καὶ αὐτὴν καὶ τὸν τόπον διὰ τὴν ὕλην τὴν πυκνότητα. Τὰ πυκνὰ γὰρ, τάρφεα D Vocant vero eam a fonte circa Phrygas. Alii vero & ipſam, & locum propter ſylvæ denſitatem. Denſa enim τάρφεα Homerus vocat.

—— Profundæ denſis ſylvæ.

καλεῖ Ὅμηρος. Καὶ ἐθνικὸν Ταρφαῖος, ἀπὸ Στύμφης E Et gentile, Tarphæus, ut Stymphe Stymphæus.

ΤΑΡΧΙΑ, πόλις Σικελική· φίλιππος τρίτῳ Σικελικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Ταρχιάτης, καὶ ταρχαῖος, τῷ τόπῳ τὸ χώρας.

ΤΑΡΧΩΝΙΟΝ, πόλις Τυῤῥηνίας, F ἀπὸ Τηλέφου παιδὸς Τάρχωνος. Ὁ πολίτης Ταρχωνίνος, ὡς Ἀσσώριον Ἀσσωρῖνος· καὶ Ταρχωνιεύς, ὡς Ἱππωνιεύς.

ΤΑΥΑ, πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης, Ταυίτης, ὡς Ὧρος ἐν δευτέρῳ περὶ ἐθνικῶν. G

ΤΑΥΑΚΑ, πόλις Σικελίας· φίλιππος ὀγδόῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ταυακῖνος, ὡς Ἐρυκῖνος.

ΤΑΥΓΕΤΟΝ, ὄρος τῆς Λακωνικῆς. Ὅμηρος,

Ἢ κατὰ Ταΰγετον περιμήκετον, ἢ Ἐρύμανθον. H

Λέγεται καὶ θηλυκῶς, καὶ θηλυκῶς. καὶ οὐδετέρως. ἀπὸ Ταϋγέτης τῆς μητρὸς Εὐρώπης. Τὸ ἐθνικὸν, Ταϋγέτιος.

ΤΑΥΛΑΝΤΙΟΙ, Ἰλλυρικὸν ἔθνος. I Εὐφορίων δὲ καὶ Ταυλαντίνους αὐτοὺς φησι. Παρὰ τούτοις ἐκ μέλιτος οἶνον γίγνεσθαί φησιν Ἀριστοτέλης, ἐν Θαυμασίοις. Λέγεται καὶ οὐδετέρως Ταυλάντιον, καὶ Ταυλαντὶς θηλυκῶς.

ΤΑΥΡΑΝΙΑ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ K ἐθνι-

Tarteſſius, & Tarteſſia, & Tarteſſis. Et neutraliter,

—— *Tarteſſiom beatum oppidum.*

ΤΑRPHARA, neutraliter, urbs felicis Arabiæ. Civis, Tarpharenus, ut Zoara Zoarenus, Auara Auarenus, ut Uranius Arabicorum tertio.

ΤΑRPHE, urbs Locrorum. Homerus,

Tarphenque, Throniumque, Boagrii circa fluenta.

Vocant vero eam a fonte circa Phrygas. Alii vero & ipſam, & locum propter ſylvæ denſitatem. Denſa enim τάρφεα Homerus vocat.

—— *Profundæ denſis ſylvæ.*

Et gentile, Tarphæus, ut Stymphe Stymphæus.

ΤΑRCHIA, urbs Sicula. Philiſtus ſeptimo Siculorum. Gentile, Tarchiates, & Tarchianus, regionis forma.

ΤΑRCHONIUM, urbs Tyrrheniæ, a Telephi filio Tarchone. Civis, Tarchonius, ut Aſſorium Aſſorinus: vel Tarchonæus, ut Hipponicus.

ΤΑUA, urbs Ægypti. Civis, Tauites, ut Orus in ſecundo de gentilibus.

ΤΑUACA, urbs Siciliæ. Philiſtus octavo. Gentile, Tauacinus, ut Erycinus.

ΤΑYGETUM, mons Laconicæ. Homerus:

Vel juxta Teygetum prælongum, vel Erymanthum.

Dicitur & maſculine & fœminine & neutraliter, a Teygeta Europæ matre. Gentile, Teygetius.

ΤΑULANTII, Illyricus populus. Euphorion vero eum a Taulantinos eos vocat. Apud hos ex melle vinum fieri inquit Ariſtoteles in Mirabilibus. Dicitur etiam neutraliter Taulantium, & fœmininum Taulantis.

ΤΑURANIA, urbs Italiæ. Gentile,

[1] Ταρτωσίτης.] Salm. ad Sol. pag. 286. Lycoph. Schol. p. 106.

[2] Κασσίτερον.] Vide Eust. ad Dionyſ. pag. 47 Marcian. pag. 7 κασσίτερον ſcribend.

[3] Ταύφαρα.] Philoſt. pag. 28 dicitur Ταύφαρα.

[4] Ὁ μυθ. &c.] Iliad. ε.

[5] Βοαγρίου Θαύμασιος.] Vide in voce Θαύμασιος.

[6] Ὡς τύμφη συμφαῖος.] Legendum ὡς τύμφη συμφαῖος. Salm

[7] Στύμφη &c.] Lege τύμφη συμφαῖος.

[8] Ταῦα.] Vide Anſ. Itiner. cum Syritæ not. 315.

[9] Ταυλαντίους.] Procopius Ταυλαντίους eos nominat.

[10] Ταυρανία.] Quum nulla uſquam apud alios auctores reperiatur Italiæ urbs *Taurania*; omnino perſuaſum

Tttt ha-

ἐθνικὸν Ταυρανίτης, ὡς Πλακεντῖνος, καὶ Ταυρηνιανός.

ΤΑΥΡΙΚΗ [11], νῆσος μεγάλη, ἡ λίαν [14] Εὔξεινος, ἡ πολλὰ ἔχουσα ἔθνη, καὶ πόλεις· κλείσασα τῇ ἴσῃ τὴν Μαιῶτιν λίμνην. [15] Ἧς ὀλίγον διέχουσα ἡ Ἀλωπεκεία ἐστὶ μικρά. Τῆς δὲ Ταυρικῆς δύο ἐφάπτονται νῆσοι, Φαναγόρεια καὶ Ἑρμώνασσα. Λέγεται δὲ, [16] Ὅτι ἐνταῦθα ζεύξαντες βοῦς, ἀρόσαι τὴν γῆν. Διὰ δὲ τὸ ζεῦξαι ταῦρον, τὸ ἔθνος κληθῆναι. Οἱ δὲ οἰκήτορες Ταυρικοὶ, ὡς Ἀττικός. Τινὲς [17] Ταύναιν, οἱ δὲ Ἀλωπεκαίαν, οἱ δὲ Μαιῶτιν αὐτὴν φασι.

ΤΑΥΡΙΣΚΟΙ [18], ἔθνος περὶ τὰ Ἄλπεια ὄρη. Λέγονται καὶ [19] Ταυρῖνοι, ὡς Πολύβιος τρίτῳ. Ἐρατοσθένης [20] Τερίσκους αὐτοὺς φησι, δηλονότι, [21] οἱ καὶ Τρῶοι λέγονται.

ΤΑΥΡΟΕΙΣ [22], πόλις Κελτικὴ, Μασσαλιητῶν ἄποικος. Οἱ πολῖται, Ταυροέντιοι. Ἀπολλόδωρος ἐν πρώτῳ γεωγραφουμένων φησὶν, ὅτι Ταυροφόρος ἦν ἡ ναῦς, ἡ ἀγαγομένη τοὺς τὴν πόλιν κτίσαντας, οἱ διωρύξαντες Φώκαιαν [23] ὑπὸ τῶν Φωκαέων, καὶ ἀφορμισθέντες αὐτόθι, ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων τὴν πόλιν ᾠκίσαντο. [24] Τὸ ἐθνικὸν Ταυρεῖνοι.

ΤΑΥΡΟΜΕΝΙΟΝ [25], πόλις Σικελίας. Ὁ πολίτης, Ταυρομενίτης, καὶ Ταυρομένιος.

ΤΑΥΡΟΠΟΛΙΟΝ, ἐν Σάμῳ Ἀρτέμιδος ἱερόν. Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ.

ΤΑΥΡΟΠΟΛΙΣ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, [26] Ταυροπολίτης.

ΤΑΥΡΟΣ [27], ὄρος μέσης Ἀσίας διῆκον· Διόπερ [28] Ταύρους οἱ παλαιοὶ, πάντα ὅσα μεγάλα καὶ βίαια ἐπωνόμαζον. Ἢ ἀφομοιοῦσι Ταύρῳ τὸ ὄρος τῇ θαλάσσῃ αὐτοῦ ἀπεικασαν. Τὸ ἐθνικὸν [29] Ταυρεανὸς, πλεονασμῷ τοῦ ν, ὡς Ζυγιανός.

ΤΑΥ-

A le, Tauraninus, ut Placentinus, & Taurianus.

TAURICE, insula magna, ac valde insignis, multasque habens gentes, & sinu circumeludens Mæotin paludem. A qua non multum distat Alopecea parva. Tauricæ vero adjacent duæ insulæ, Phanagora, & Hermonassa. Dicitur vero, Osirim illic junxisse boves, ac terram arâsse. A jugo igitur tauri, gentem appellatam esse. Incola, Tauricus, ut Atticus, aliqui *Taunaim*, alii vero *Alopecæam*, sed alii *Mœotim* eam vocant.

TAURISCI, populus circa montes Alpes. Etiam Taurini dicuntur, ut Polybius tertio. Eratosthenes Teriscos eos vocat per e, qui etiam Troï vocantur.

TAUROIS, urbs Celtica, Massiliensium colonia. Cives, Tauroëntii. Apollodorus in primo Geographumenon inquit, navem, quæ vexit, qui urbem condiderunt, pro insigni gessisse taurum, qui a classe Phocæensium rejecti & illuc appulsi, urbem a navis insigni nominârint. Gentile, Taurini.

TAUROMENIUM, urbs Siciliæ. Civis, Tauromenites, & Tauromenius.

TAUROPOLIUM, templum Dianæ in Samo. Strabo quarta decima.

TAUROPOLIS, urbs Cariæ. Gentile, Tauropolites.

TAURUS, mons per medium Asiam pertinens. Quod antiqui, omnia magna & violenta, tauros cognominabant. Vel effigiei tauri partes ejus, ad mare similes erant. Gentile, Taurianus, pleonasmo literæ a, ut Zygianus.

TAU-

habeo, scripsisse Stephanum Ταυρανὸς, Ταυρανῖνος, καὶ Ταυρηνιανός. Ita eam Appianus in Hannibalicis nominat. Καὶ μικρὸν ὕστερον· ἀφικνεῖται Ταυρανίς, πόλιν Κελτικήν. Cum aliquantulum quievisset; Taurasiam, Gallicam urbem bello petiit. Utrum autem Stephanus hanc intellexerit Taurinorum urbem, an vero illud in Samnitibus oppidum, incompertum habeo. Postea vero, cum in Romanorum ditionem pervenit, deducta eo colonia *AUGUSTA TAURINORUM* vocari cœpit. Ptolemæus, Αὐγούστα Ταυρίνων. Ita etiam Plinius lib. III, cap. XVII. Et Tacitus lib. II Historiarum.

11 Ταυρικὴ.] Diana Taurica.

14 Εὔξεινος &c.] Insig. Eurip. loc. apud Cluv. 917 It. Ant.

15 Ἧς ὀλίγον διέχουσα.] Sine negat. Mss. ἧς πολὺ διέχουσα. Salm.

16 Ὅτι ἐνταῦθα.] Idem omnino ait Eustathius comm. in Dionys. de situ orbis. *Idem.*

17 Ταύναιν.] Ταυνὶν sine dubio legend. ex Ptolem. Vide in illa voce.

18 Ταύρισκοι.] Strabo lib. 7. καὶ τὰς Ταυρίσκους δὲ Λεγοβίους καὶ Ταυρίσκους φασι. Sed ille locus Strabonis parum emendate legi mihi videtur, & ex hoc loco corrigi posset, & nisi me fallit augurium, in vitiator legendus ille Strabonis locus. Καὶ τοὺς Ταυρίσκους Τυρίσκους δὲ καὶ Τυρίσκους φασι. Salm.

19 Ταυρῖνοι.] Eustath. apud Dionys. cum de Tauricis Scythiæ populis loquitur. οἱ μὲν οὖν ἀπὸ τῆς γραφικῆς Τυρσηνοί. Ταυρίσκοι ἐν ᾗ εἰσὶ δὲ καὶ &c.

20 Τερίσκους.] Circa Alpes. Horum populorum regio appellatura Steph. Τερίσκη in Φωκαΐς.

21 Τρῶοι.] Cluverius hunc locum pag. 88 Ital. antiq. ita descripsit Τερίσκους αὐτοὺς φασι.

22 Οἱ καὶ Τρῶοι λέγονται.] Lege οἱ καὶ Ταῦροι λέγονται. nam omnino ita legendum. *Salm.*

23 Οἱ καὶ Τρῶοι &c.] Οἱ καὶ Ταῦροι λέγονται.

24 Ταυρεῖνοι.] De origine Anglorum pag. 72. Vide Marc. Heracl. 9. Vide Casaub. ad Strab. pag. 69.

25 Τὸ ἐθνικὸν Ταυρεῖνοι.] Hoc omnino falsum est. οὐ γὰρ λέγεται. nam a Ταυρεῖς quomodo Ταυρεῖνοι? *Salm.*

26 Ταυροπολίτης.] Cluv. in Sic. pag. 430.

27 Ταυροπολίτης.] Vide in Χρυσοπόλις.

28 Ταῦρος.] Eust. ad Dionys. pag. 112.

29 Ταύρους.] Toll. ad Palæphatum pag. 154.

30 Ταυρεανὸς.] Ταυρεῖνος etiam ἐθνικὸν ex Ταυρεῖνοι. *Salm.*

ΤΑΥ'ΧΕΙΡΑ [10], πόλις Λιβύης, θηλυκῶς καὶ ἐθνικῶς, ὡς Ταγίρα, [11] ἀπὸ Ταγείρου τοῦ Αὐτανδρου θυγατρός. Λέγεται ἡ νῦν [12] Ἀρσινόη. Ὁ πολίτης Ταυχίρης καὶ Ταυχίριος, καὶ Ταύχειρος καὶ Ταυχειρίτης, [13] καὶ Ἀρσινοίτης. Ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου. A

ΤΑΦΟΣ [14], πόλις Κεφαλληνίας. Νῦν ἡ Ταφιοῦσσα. [15] Ἔστι καὶ νῆσος, ἀπὸ τριακοντα σταδίων Ταφιὰς καλουμένη. [16] Καὶ ἐπίρρημα. Οἱ πολῖται Τάφιοι. Τῆς δὲ Ταφιέως Ταφιοσσαῖος, ὡς Σκηψιεύς, Πυθεκουσσαῖος. B C

ΤΑΦΟΣΙΡΙΣ [16], πόλις Αἰγύπτου, ἐν ᾗ λέγεται Ὄσιρις τεθάφθαι.

ΤΑΦΡΑΙ [17], καὶ Ταφρη ἐνικῶς. χώρα παροδωτέα, ἐπὶ τῷ Μαιώτιν λίμνην, ὑπὸ Σκυθῶν τῶν διεστηκότων συμμιγάδων καὶ τοῦ πολυχρονίου πολέμου τῶν Σκυθῶν, τῶν διεστώτων τοῖς πολεμίοις τοῖς Θρᾳξὶν, ἢ τοῖς ἐντὸς Ἴστρου, ὡς Καλλίστρατος ἐν τρίτῳ. Ταύτην [18] τὴν χώραν κατοικεῖσθαι Σατορχαίους. Οἱ οἰκοῦντες, [19] Σατορχαῖοι. D

ΤΑΧΕΜΨΩ, νῆσος Αἰθιοπίας πρὸς τῇ Λιβύῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ταχεμψίτης, τῷ τύπῳ τῆς χώρας. E

ΤΕΑΝΟΝ [20], πόλις Ἰταλίας, ὡς Ἀρτεμίδωρος τετάρτῃ γεωγραφουμένων. Τὸ ἐθνικὸν, Τεανὸς. F

ΤΕΒΕΡΙΣ [21], ποταμὸς Ἰταλίας ἔνθα ἡ Ῥώμη, καὶ ἡ τῶν Λατίνων ἐστὶ χώρα, ὡς Ἀπολλόδωρος. G

ΤΕΓΕΑ, πόλις Ἀρκαδίας.

Καὶ

TAUCHIRA, urbs Libyæ, fœminine & neutraliter, velut Tagira, a Tagira Autandri filia. Nunc vero Arsinoë dicitur. Civis, Tauchirius, & Taucherius, & Taucherus, & Taucherites, & Arsinoïtes ab Ægyptia.

TAPHUS, urbs Cephalleniæ. Nunc vero Taphiussa. Est etiam insula triginta stadiis distans, Taphias vocata. Et alia Cives, Taphii. A Taphoussa vero, Taphiussæus, ut Scotussæus, Pithecussæus.

TAPHOSIRIS, urbs Ægypti, in qua dicitur Osiris sepultus.

TAPHRÆ, & Taphre singulariter, regio fossa munita circa Mæotin paludem, a Scythis, qui cum dominorum uxoribus congressi fuere, tempore diuturni Scytharum belli, quum domini bellarent cum Thracibus, vel cum eis, qui intra Istrum sunt, ut Callistratus in tertio. Hanc regionem incoluisse Satorchæos. Incolæ, Satorchæi.

TACHEMPSO, insula Æthiopiæ juxta Libyam. Gentile, Tachempsites, regionis forma.

TEANUM, urbs Italiæ, ut Artemidorus quarto geographumenωn. Gentile, Teanus.

TEBERIS, fluvius Italiæ, ubi Roma, & Latinorum est regio, ut Apollodorus.

TEGEA, urbs Arcadiæ.

Καὶ

[10] Ταύχειρα.] Vide Cas. ad Strab. pag. 271 b.
[11] Ἀπὸ Ταυχείρου.] Lege ἀπὸ Ταυχείρου. Salm.
[12] Ἀρσινόη.] Ἀρσινόη Ms. & alius recentior ἀρσινόη. Idem.
[13] Καὶ Ἀρσινοίτης.] Καὶ Ἀρσινοΐτης in MSS. legendum fortasse Ἀρσινοείτης. Idem.
[14] Τάφος.] Salm. ad Sol. pag. 714 hunc locum explicat.
[15] Ἔστι δὲ νῆσος.] Vide in Ἀκαρνανία.
[16] Καὶ ἐπίρρημα.] Καὶ ἐπίρρημα Τάφιον. Taphios quosdam in Ponto memorat Strabo lib. 7. ποτὲ δὲ καὶ Καρικὴν κάλουσι, διακρίσεως, ἕνεκα τοῦ τὰς ἀρχὰς, ἔστιν ἐπὶ χιλίους σταδίους, οἱ δὲ Θερμώδοντος φασὶ μέχρι τῆς μοχθηρᾶς Θερμώδοντος. Salm.
[17] Καὶ ἐπίρρ.] Vide Apol. Schol. pag. 75. prope Cercasium promontorium.
[18] Ταφρῶσι.] Ita occurrit: alio loco Ταπύρους dicitur.
[19] Τάφραι.] Salm. ad Sol. pag. 191.
[20] Τὸ χώρημα κρίνεται ὑπὸ Σατορχαίων.] Salm. ad Sol. 986.
[21] Σαυδοσφόνιοι.] Satarcas nominat Solinus, Pomponius Mela. Salm.
[20] Τέανον.] Fere est Theniæ in Campania apud Vitruvium. Præter hanc etiam atque illam Cresceniem etiam urbem Africæ Tegeam addit.
[21] Τέανον.] Duo hoc nomine oppida in Italia invenimus, quæ plerumque a Scriptoribus & Geographis cognomine distinguuntur. Alterum vocatur Teanum Sidicinum, eique in Campania situm; alterum vero Teanum Apulum, & Frentoni fluvio adjacet. Quia autem Stephanus hanc distinctionem non adhibuit, non potest affirmari, utrum inreflexerit.
[21] Τεβερις.] Τεβερις pro Τεβερις, ut Λιβορνοι pro Λιβυρνοι. Apud Suidam Λιβυρνοι πόλις παλαιὰ, & apud Festum Leparenses pro Liparenses. Festus, Leparenses Liparitani cives, hoc est, Liparenses, & eoniende alia. Hæc tantum sufficiat annotasse Salm.
[21] Τεβερις.] Apud Festum legitur: *Tiberis fluvius dictus a Tiberino, rege Albanorum; quod in eo exercuisset. Vel Tiberis a Tiberi, rege Tuscorum.* Ad hæc verba Cluverius in Italia Ant. pag. 697 ita inquit. Nescio, an non posteriora hæc legenda, *Tiberis a Tiberi, rege Tuscorum*, quia apud Stephanum est Τεβερις, ποταμὸς Ἰταλίας, quam lectionem ibi approbare videtur. Verum a doctissimo viro hic dissentire cogor: licet enim vox Τεβερις recte inter Τεμισὰ & Τεχνὰ, cui satis alia vocabula a Tyrrhenis sequuntur, sit posita, tamen si mei arbitrii res foret, scriberem Τεβερις, & ita quoque Stephanum scripsisse existimo, quia tota antiquorum turba Tuscorum regem Tiberim nominavit: Ilxinde quia Stephanus in voce Ἄλβα amnem Tiberis nomine insignivit, quod de *Tiberino rege*, & non de *Tiberi* deducit. Et quia de *Tiberis nomine auctore est lectorum*, uti affirmat Varro de Ling. Latina lib. 11, verisimile est, quod Stephanus illi opinioni adhæsit, quam in voce Alba refert; & aliam si amplexus fuisset sententiam, procul dubio hic aut alibi eam inseruisset. Verum quidem est quod hic posset objici, fluvii nomen ab epitomatore juxta ordine non esse collocatum,

Καὶ Τεγέαν εἶχον, [42] ἧς Μαντινέα ἱερα- A
ξενίδης.

[41] Ὅμηρος. Καὶ Παυσανίας ὄγδοον. [44] Μαντινὸς, καὶ Τεγεάτης, καὶ [45] Μαίναλος, Τέγεαν κλίζων, καὶ Μαντινέαν. Λέπιδος δὲ ἐν [46] τῷ ἱστορίας Δελφικῆς πρώτῳ, περὶ Λακεδαιμονίων ἔτω φησὶ B
τὸν Χρησμὸν ἀποφῆναι τὴν Πυθίαν ἐπ' Ἀρκαδίᾳ τοιόνδε,

Ἀρκαδίαν με φέρεις. μέγα με φέρεις, ἀλλά τοι ἐγὼ
Δώσω σοὶ Τεγέαν ποδοκρόταλον ὀρχήσασθαι.

Πολλοὶ δὲ Ἀρκαδίῃ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασιν, C
[47] Οὓς τ' οὐκ ἀπολύσασιν. Ἐγὼ δέ τοι οὐ φθονέω.
Δώσω σοὶ Τεγέαν ποδοκρόταλον ὀρχήσασθαι.

Ἐχρῶντο δὲ καὶ πάλιν, καὶ ἀφικνεῖτο αὐτοῖς D
τοιόνδε·

Ἔστι τις Ἀρκαδίης Τεγέη λιπαρὸν κατὰ χῶρον,
Ἔνθ' ἄνεμοι πνέουσι δύο κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
Καὶ τύπτει ἀλετρεύοντα, καὶ ἐν παλάμῃσι πεσόντα E
πήματα πολλὰ κάμνει.
Ἔνθ' Ἀγαμεμνονίδῃ καπίχρη [48] φυτεύοντι ἄρουραν
Τὸν [49] δὴ [50] κομιστάμενος Τεγέης ἐπιπάρροθος ἔσται.

Ἔστι δὲ Τεγέα ἐν Κρήτῃ, [51] ὑπὸ Ταλθυβίου κτισθεῖσα. F
Ὁ πολίτης Τεγεάτης, ὡς Ἐλεάτης. Καὶ θηλυκὸν, Τεγεάτις. Ἦν δὲ μελοποιὸς [52] Αὐτὴ Τεγεάτης. Λέγεται καὶ Τεγεάς, ὡς Ἰλιάς. G
Ὀξυνεῖται, ὡς Σοφοκλῆς.

ΤΕΓΕΣΤΡΑ [53], πόλις ἑτέρως Ἰλυρίας, πρὸς τῇ Ἀκυληίᾳ. Ἀρτεμίδωρος δὲ ἐν ὀγδόῃ τῶν ἐνθένδε, [54] Ἱέρεσσον αὐτὴν καὶ κώμην εἶδεν. Ἀπὸ Τεγέστρου κώμης, καὶ Ἕμυ- H
κος ὄντος τοῦ Ἀδριάνου σταδίοι πεντακισχίλιοι ὀγδοήκοντα. Ὁ πολίτης, Τεγεστραῖος.

ΤΕΓΗΣΣΟΣ, πόλις Κύπρου· Διονύσιος

Et Tegeam habebant, & Manticeam ana-
lecta.

Homerus. Et Pausanias octavo. Mantineus, & Tegeates, & Maenalius, Tegeam condunt & Mantineam. Lepidus vero in primo compendii historiæ de Lacedæmoniis sic inquit. Oraculum reddit ipsis Pythia de Arcadia hujusmodi:

Arcadiam me petis? magnum me petis; nunquam dabo.
Multi in Arcadia sunt viri glandibus vescentes
Et ab ea arcebunt; ego vero tibi non invideo.
Dabo tibi Tegeam pedum plausu saltare.

Iterum vero oraculum consuluere, & hujusmodi accidit eis responsum:

Est quædam Arcadiæ Tegea in loco non aspero,
Ubi venti spirant duo forti sub necessitate,
Et typum antitypo, & damnum post damnum
jacet.
Ubi Agamemnonidem decimat alimenta colenti,
Quem tu recipiens Tegea auxiliator eris.

Est etiam Tegea in Creta, a Talthybio condita. Civis, Tegeates, ut Eleates. Et femininum Tegeatis. Fuit vero poëtria Antigone Tegeatis. Dicitur etiam Tegeas, ut Ilias. Acuitur, ut Sophocles.

TEGESTRA neutraliter urbs Illyriæ ad Aquileiam. Artemidorus vero in Epitome undecim *Tergestinam* eam & vicum agnoscit: *A Tergestino vico, & recessit in Adrianum quinque millia novem viginti stadia.* Civis, Tegestræus.

TEGESSUS, urbs Cypri. Dionysius in

tum, si scribatur Τιβέρις; sed multa talia loca occurrunt, ubi ordinem alphabeticum non observat, uti valere licet in Ἀλίφακλα, Ἀπολλωνία, Ἀρκάδλα, Βουπλίδες, & innumeris aliis locis: Quid mirum igitur, quod hic rectum ordinem non tenuerit? Porro quis hujus amnis accuratam descriptionem desideret, adeas Dionysium Hal. lib. 1, Strabonem lib. v, & Plinium lib. III, cap. v.

[41] Τιβέρις] Non puto esse nomen antiquum fluvii. Nam hodiernæ appellationi consonat. Nunc enim *Tevere* vulgo dicitur.

[42] Καὶ Μαντινέαν] In vulg. καὶ Μαντινέα.

[43] Ὅμηρος] Homer. lib. 2 versu 607.

[44] Μαντινὸς.] Totus Pausan. locus lib. VIII pag. 457 ita legitur. Μαντινὸς δὲ ὁ Τεγεάτου, ὁ Μαίναλος, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Ἀρκαδίᾳ, πάλαι ὀνομασθέντος τοῦ Δημητρίου Μαίναλου, Τεγεάτης τε ὁ Μαίναλος καὶ Τεγέαν αὐξήσας ὁ Μαίναλος.

[45] Μαίναλος.] Μαίναλος. Salm.

[46] Ἐν ἱστορίαις Δελφικῆς πρώτῳ.] Lege ὡς ἱστορίας Δελφικῆς ut habet MS. vetustus. *Idem.*

[47] Οὓς τ' οὐκ ἀπολύσασιν &c.] In Voss. ὡς ἀλεκτρυόνα δηρὸν τὸν ἔτι μένοντα. Salm.

[48] φυτεύοντι ἄλλα] In Voss. φυτεύοντα ἄλλα optime.

[49] Τὸν δὴ κομιστάμενος Τεγέης] In Voss. τὸν κομιστάμενος Τεγέας.

[50] Κομιστάμενος Τεγέης] MSS. Τεγέαν. Salm.

[51] Ὑπὸ Ταλθυβίου] Falsum hoc esse, ut Valesium Patres sequimur, vide pag. 5.

[52] Αὐτὴ] Lege Ἀνθὴ, ut vult Leopardus pag. 51 in emendationibus.

[53] Τεγέστρα] Vide Fust. ad Dion. 54.

[54] Τεγέστρου κώμην] Hunc locum intelligit Eustathius commentariis in Dionysium. Τῷ δὲ Τεργέστρου ἀγρῷ καὶ Τεργέστρῳ κώμῃ, ὡς ἐν τῇ ἱστοριογραφίᾳ ἐδηλώσαμεν ὁ Ἕλλανικος. Salmasius.

ιος. ἐκ Βασσαρικῶν τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Τεγεάτης, καὶ Τεγεαδίς. A in Baſſaricorum tertio. Gentile, Tegeſtes, & Tegeſtis.

ΤΕΓΥΡΑ, πόλις Βοιωτίας, ἐν ᾗ Ἀπόλλωνα φασι γεγενῆσθαι. [11] Σῆμος δὲ ὁ Δήλιος, τὸν Ἀπόλλωνα γενέσθαι, οἱ μὲν ἐν Λυκίᾳ, οἱ δὲ ἐν Δήλῳ, οἱ δὲ ἐν Ζωστῆρι τῆς Ἀττικῆς, οἱ δὲ ἐν Τεγύρᾳ τῆς Βοιωτίας φασίν. Ὅθεν καὶ Τεγυραῖος Ἀπόλλων. Καλλισθένης ἐν τρίτῳ Ἑλληνικῶν, εἶναι μαντεῖα φησι, τὸ μὲν Ἰσμηνίου ἐν Θήβαις, [12] τὸ δὲ Τροφωνίου ἐν Λεβαδείᾳ, τὸ δὲ ἐν [13] Ἄβαις λεγόμενον ἐν τούτοις. Τὸ δὲ ἐν Δελφοῖς, ὃ καὶ μάλιστα φασι μεμαρτυρῆσθαι τοῦ ἐν Τεγύρᾳ. [14] Τὸ ἐθνικὸν Τεγυρεύς, [15] καὶ [16] Τεγυραῖος· καὶ Ἰωνικῶς, Τεγυρεύς. B Bœotiæ ajunt. Unde etiam Tegyreius Apollo. Callisthenes in tertio Hellenicorum, Oracula, inquit, eſſe Iſmenium Thebis, Trophonium in Lebadia, aliud quod in Abis dicitur, in Phocenſibus, ſed præcipuum Delphis, quod etiam maxime ajunt teſtimonio confirmaſſe ejus ſacerdotem in Tegyra. Poſſeſſivum Tegyreus, & Tegyrius, & Jonice, Tegyreius. C

ΤΕΙΡΙΑ, πόλις Λευκοσύρων. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. [17] Τὸ ἐθνικὸν Τειριεύς, ὡς Στειριεύς. D

TIRIA, urbs Leucoſyrorum. Hecatæus Aſia. Gentile, Tirieus, ut Stirieus.

ΤΕΙΧΙΟΕΙΣ [18], φρούριον πλησίον τῆς Τραχῖνος. Τὸ ἐθνικὸν Τειχιοεύς. Καὶ θηλυκὸν Τειχιόεσσα.

TICHIOIS, caſtellum prope Trachinem. Gentile, Tichioëus. Et fœmininum Tichioëſſa.

ΤΕΙΧΟΣ, φρούριον Ἀχαΐας. Οἱ εἰτῶν Τειχίτης, ὡς ἐκ Γορδίου τείχους Γορδιοτειχίτης. E

TICHOS, caſtellum Achaiæ. Incola, Tichites, ut a Gordii Tichos, Gordiotichites.

ΤΕΚΜΩΝ, πόλις Θεσπρωτῶν. Ὁ πολίτης Τεκμόνιος.

TECMON, urbs Theſprotorum. Civis, Tecmonius.

ΤΕΚΤΟΣΑΞ [19], [20] ὡς Ἄτραξ, Ἄσφραξ. [21] Τεκτόσαγες, ἔθνος Γαλατικόν. Εὔμηλος Τεκτοσάγης Λιβεάτης, καὶ Τεκτοσάγαι. Ὡς γὰρ [22] Καππαδόξ Καππαδόκης, οὕτω [23] Τεκτόσαξ Τεκτοσάγης. F

TECTOSAX, ut Atrax, Aſphax. Tectoſages, populus Galaticus. Invenitur nominativus Tectoſages, & Tectoſagæ. Ut enim Cappadox Cappadoces, ſic Tectoſax Tectoſages.

ΤΕΛΑΜΩΝ, πόλις Τυρρηνίας. Τὸ ἐθνικὸν Τελαμώνιος, ὡς Καλυδώνιος. G

TELAMON, urbs Tyrrheniæ. Gentile, Telamonius, ut Calydonius.

ΤΕΛΑΝΗ, πόλις ἀρχαιοτάτη Συρίας, ἣν ᾤκει Νῖνος, πρὸ τῆς Νίνου κτίσεως. Τὸ ἐθνικὸν Τελανεύς. Καὶ ἐπιχωριάζων, Τελανικός.

TELANE, urbs antiquiſſima Syriæ, quam Ninus habitabat ante conditam Ninum. Gentile Telanæus. Et regionis forma, Telanenus. H

ΤΕΛΕΘΡΙΟΝ [24], ὄρος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Οἰχαλίας. Στράβων δεκάτῃ. Οἱ οἰκήτορες Τελεθριεῖς, ὡς Σουνιεῖς.

TELETHRIUM, mons Oechaliæ in Eubœa. Strabo decima. Incolæ, Telethrieis, ut Sunieis.

ΤΕΛ-

[11] Σῆμος δὲ ὁ Δήλιος.] Suidam corrige, qui ſic habet. Σῆμος Ἡλεῖος γραμματικὸς, ὃς ἔγραψε Δηλιακὰ βιβλία ε'. Lege Σῆμος Δήλιος. Nec olim ſolius Deliaca ſcripſit, ſed etiam Æliias fuit, ex illo corrupto Suidæ loco alii corruptius viri docti apud Straboncm lib. 15, ὡς φησι Σουρηλίας ἐν Μαρτύρων ἀναγραφῇ τῷ Δικαιάρχου. Cortigent σημος ἀλιεύς. Hæc ſi ita eſt, hic tamen manifeſte legendum petius Σῆμος Δήλιος. Sed ille locus non eget illa emendatione apud Straboncm. *Idem.*

[12] Σῆμος δὲ ὁ Δήλιος.] Mendoſe apud Suidam legitur μαντεῖα Λεβάδος.

[13] Τὸ δὲ Τροφώνιον &c.] Vide Ariſtophanis ſcholiaſt. pag. 155 in Nubibus.

[14] Ἄβαις.] Quare hic ſcriptum eſt Ἄβαις, cum dicatur ibidem Steph. Ἄβη? promiſcue hujus vocis accentus habetur. Vide.

[15] Τὸ ἀπόβασις.] Lege τὸ ἐθνικὸν τεγυρεύς in Voſſ. cod.

[16] Καὶ Τεγυραῖος.] Lege ὁ Τεγύραιος.

[17] Τεγύρᾳ.] Lege Τεγυρεῖ, non Τεγύρᾳ. *Salm.*

[18] Τὸ ἐθνικὸν τειριεύς.] Τὸ ἐθνικὸν Τειριδίς. Idem.

[19] Τὸ ἐθνικὸν τέκτοσος ἢ τέκτοσις.] Lege τὸ ἐθνικὸν Τεκτοσίδης ἢ τέκτοσις.

[20] Τεκτόσαξ.] In Voſſiano cod. hi locus ita legitur. Τεκτόσαξ φρούριον πλησίον τῆς Τραχῖνος· τὸ ἐθνικὸν Τεκτοσίδης, ὡς ναυαγὸς ναυαγίδης. Τεκτόσαγες, πόλις Μιλησίας. Τὸ ἐθνικὸν Τεκτοσίδης. καὶ θηλυκὸν Τεκτόσαγα. Vide Athen. pag. 351.

[21] Τεκτόσαγες.] Vide Cæſarem lib. VI de bello Gallico.

[22] Ὡς Ἄτραξ.] In Voſſ. codice legitur ὡς Ἄτραξ, Ἄσφραξ βαρύτονα.

[23] Τεκτόσαξ Τεκτοσάγης.] De his vide Cæſarem lib. 8 de bello Gallico. *Salm.*

[24] Καππαδόξ &c.] Καππαδόξ Καππαδόκης, ut Τεκτόσαξ Τεκτοσάγης. Idem.

[25] Τεκτόσαξ Τεκτοσάγης.] Vide ſignon. ad Livium pag. 255.

[26] Τελέθριον.] Telethrii montis meminit Strabo lib. 20. Sed non meminit Oechaliæ. *Salm.*

ΤΕ΄ΛΜΕΡΑ [69], πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνι- A
κὸν Τελμερεύς. [70] Τερμίλλιον δ' ἐξῆς ἐπιθήσομαι, ἐπέραν ἔχουσαν γραφὴν, πλὴν αὐτὴν διὰ τοῦτο, ὡς οἶμαι.

ΤΕΛΜΙΣΣΟ΄Σ [71], πόλις Καρίας· Ὡς ὁ Φίλων καὶ Στράβων, Λυκίας. [72] Ἔστι γὰρ B
ἀμφοτέρων ὅριον μετὰ [73] Δαίδαλα. Ὁ πολίτης, Τελμισσεύς. Καὶ [74] δεῖγμα Ἀριστοφάνης, [75] Τελμισσεῖς. Λέγει γὰρ πλεοναζόντως [76] Τελμισσεῖς, ὡς αὐτὸς ἐν ἄλλοις,

Ὡς ἄν τις ἂν ᾖ [77] ἔτι ποιήσας, ὡς C
[78] Τελμισσεῖς.

Καὶ πάλιν,

φέρε δὴ πίνειν πρῶτ' ὅπως ἔλθῃ τὰ ποιεῖν ἡμῖν ὦ Τελμισσεῖς.

Ἔστι δὲ τὸ μέτρον ἀναπαιστικὸν πλεονάζον καταληκτικὸν, ἐν ᾧ πρὸ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἀνάπαιστος ἵσταται· σπανιώτατα δὲ σπονδεῖος. Τὸ θηλυκὸν Τελμισσὶς, ὡς Βασιλὶς· Καὶ [79] Τελμίσσιος, ὡς Λυκήσιος. Καὶ θηλυκὸν Τελμισσιὰς, ὡς ὁ Ἑλικωνίος τὸ Ἑλικωνιάς. E
[80] Ἔστι καὶ ἄλλη Λυκίας ἄνω λεγομένη Τελμισσὰς, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν δεκάτῳ γεωγραφουμένων.

ΤΕ΄ΛΦΟΥΣΣΑ [81], πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Νύμφης λεγομένης Τελφούσης, θυγατρὸς Λάδωνος. Ὁ οἰκήτωρ, [82] Τελφούσιος. Τὸ θηλυκὸν Τελφουσία. Λυκόφρων,

δίκης ἐφορὸς πάρεδρος Τελφουσία.

Ἔστι δὲ Βοιωτίας Τελφούσιον Στράβων ἐννάτῳ. Ἔφορος δὲ τὰ Τελφουσίων ἔργα ἐν Ἀλαλκομενίαις. Πίνδαρος δὲ τὴν Κηφισίδα καλεῖ τοὔτῳ. Ἔστι δὲ Βοιωτίας Τίλφωσσα κρήνη καὶ ὄρος, ἀπὸ Τιλφώσσης. Ἡρωδιανὸς δὲ Τίλφωσσάν φησι.

ΤΕΛΧΙ΄Σ, πόλις Αἰθιοπίας πρὸς τῇ Λιβύῃ. Τὸ ἐθνικὸν, τῇ μὲν ἐθνικῇ δὲ χώρας Τελχίτης, τῇ δὲ κοινῇ χαρακτῆρι Τελχῖνος, ἀπὸ δὲ γενικῆς· [83] Ἔστι καθὼς καὶ ἡ Κρήτη Τελχινία ἐλέγετο, καὶ οἱ Κρῆτες Τελχῖνες. [84] Λέγουσι καὶ Τελχῖνες θηλυκῶς, αἱ ὑπὸ πληγῆς εἰς θάνατον καταφερομένη. Τελχινία δὲ καὶ ἡ Σικυὼν ἐκαλεῖτο· Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Τελχίνιος. I

ΤΕ΄Μ-

TELMERA, urbs Cariæ. Gentile; Telmereus. Termilen vero deinceps apponam, quæ alio modo scribitur, cum sit eadem, ut puto.

TELMISSUS, urbs Cariæ; ut vero Philo & Strabo, Lyciæ. Utriusque enim est limes post Dædala. Civis, Telmisseus. Etiam Aristophanis comœdia *Telmissis*. Dicitur etiam quadrisyllabice, *Telemisseus*, ut idem in eadem;

Quasi quis igitur cum fecerit sint Telemisseus.

Et rursus:

Agedum igitur hæc quando venerit aliquem facere rem, ô Telemisseus.

Est vero metrum anapæsticum tetrametrum catalecticum, cujus ante ultimam syllabam anapæstus ponitur, rarissime vero spondeus. Fœmininum Telmissis, ut Basilis. Et Telmissius, ut Lyncestius. Et fœmininum, Telmissias, ut ab Heliconius Heliconias. Est etiam promontorium Lyciæ sic dictum Telmissias, ut Artemidorus in decimo geographumenon.

TELPHUSSA, urbs Arcadiæ, a Nympha dicta Telphussa, Ladonis filia. Incola, Telphussius. Fœmininum, Telphussia. Lycophron.

Justitiæ sinet auxiliatrix Telphussia.

Est etiam Bœotiæ Telphussium. Strabo nona. Ephorus vero Tilphosensium *monetas in Alalcomenia*. Pindarus autem Cephisida hanc vocat. Est etiam Tilphussa fons Bœotiæ, & mons, a Tilphussa. Herodianus vero Tilphossa inquit.

TELCHIS, urbs Æthiopiæ juxta Libyam. Gentile, regionis quidem consuetudine, Telchites, communi autem charactere, Telchinius, a genitivo. Siquidem Creta etiam Telchinia dicebatur, & Cretenses Telchines. Dicuntur etiam Telchines fœminine, delationes ex vulnere ad mortem. Telchinia vero etiam Sicyon vocabatur. Et gentile, Telchinius.

TEM-

69 Τέλμερα.] Vide in voce Τέρμερα.
70 Τερμίλλιον.] Non exstat Τερμίλλη.
71 Τελμισσός.] Etiam appellatur Θημισσός. Salm. ad Sol. pag. 783.
72 Ἔστι γὰρ ἀμφοτέρων.] Male in Voss. Ἐστὶ γὰρ ἀμφότερον.
73 Δαίδαλα.] Exst. ad Dionys. pag. 114.
74 Δεῖγμα Ἀριστοφάνης Τελμισσεῖς.] Citatur tamen aliquando Aristophanes ἐν Τελμισσεῖς, ut videatur Τελμισσεῖ quoque & Τελμισσεῦσι fuisse ejusdem θήλεως. Salm.
75 Τελμισσεῖς.] Vide Spanhem. pag. 478.
76 Τελμισσεῖς.] Vide Holst. ad S. Paul. 147 Τελμισσέων.
77 Ὅ τι ποιήσας.] In Voss. ἐπὶ ποιήσας.
78 Τελμισσεῖς.] Habet Steph. etiam Τερμισσὸς urbs Pisidiæ.
79 Τελμίσσιος.] Vide in voce Γαλάσσιος.
80 Ἔστι δὲ ἄλλη.] Salm. ad Sol. pag. 783.
81 Τελφοῦσσα.] Strabo vocat Τελφούσιον, & Τελφούσιον κρήνην. Salm.
82 Τίλφουσσα.] Vide Syl. notas post Pausaniam pag. 781. vide Spon. pag. 452.
83 Τελφούσιος.] Vide Lycoph. & ejus Schol. pag. 161. ubi cum simpl. s scribitur.
84 Ἐκαλεῖτο δὲ Κρήτη.] Vide notas post Call. pag. 216.
84 Λέγουσι δὲ καὶ Τελχῖνες.] Hanc hellenam quam tangit Stephanus, fusius explicat Eustathius ad Ill. ad Homeri pag.

81 Τε-

ΤΕ΄ΜΒΡΙΟΝ. πόλις Φρυγίας. Χάραξ δὲ ὁ Τύμβριον αὐτὴν φησι. Μένανδρος δὲ ὁ Τεμβρίειν φησὶν, ὡς [87] Γορδίειον. Τὸ ἐθνικὸν, Τεμβριεύς. A

ΤΕ΄ΜΒΡΟΣ, πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ πάλαι [88] Ἡλάτης Ἀπόλλων. Τὸ ἐθνικὸν, Τέμβριος. B

ΤΕΜΕ΄ΝΕΙΑ [89], πόλις Φρυγίας πρὸς τῇ Λυκαονίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Τεμενεύς.

ΤΕ΄ΜΕΝΟΣ [90], τόπος Σικελίας ὑπὸ τὰς Ἐπιπολὰς, πρὸς τῇ Συρακούσαις. Οἱ οἰκήτωρ, Τεμενίτης· Καὶ θηλυκῶς διὰ τοῦ ι. Ἔστι δὲ Τεμενίτης λόφος ἐν τῇ Θρᾴκῃ, πρὸς τῇ Τριβαλλῷ. C

ΤΕΜΕ΄ΣΗ [91], πόλις Ἰταλίας. [92] Ὅμηρος·

Εἰς Τεμέσσην μὲν χαλκὸν, ἄγων δ' ἐὺ σίδηρον. D

Ὁ πολίτης, Τεμεσαῖος.

ΤΕ΄ΜΜΙΞ, ἔθνος πρῶτον οἰκῆσαν ἐν Βοιωτίᾳ. Λυκόφρων,

Ἄρνης παλαιᾶς θρέμμα Τεμμίκων στρότον. E

Τὸ θηλυκὸν, [93] Τεμμικία, παρὰ τὸν αὐτὸν, Οὐ Βομβυλίεια κλιτὺς ἡ Τεμμικία. Καὶ θηλυκῶς, Τεμμικὶς· Καὶ Τεμμίκιος, πληθυντικόν. Μενέλαος δὲ ὁ διὰ τοῦ ι, Τεμμίκιον ἄστυ, ἐν πρώτῳ Θηβαϊδος. F

ΤΕ΄ΝΔΗΒΑ, πόλις Καρίας ἀρχαία. Τὸ ἐθνικὸν Τενδηβεύς.

ΤΕΝΕ΄Α, κώμη Κορίνθου, [94] ἀπὸ Τέννου τοῦ Κύκνου. Κεῖται μεταξὺ Κορίνθου καὶ Μυκηνῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Τενεάτης. Λέγεται καὶ Τενία, ἡ χώρα. G

ΤΕΝΕ΄ΒΡΙΟΝ. ἀκρωτήριον· Καὶ κώμη Τενεβρία Ἰβηρίας. Ὁ κωμήτης Τενεβριανὸς, ὡς Πολτυμβριανὸς, Μεσημβριανός. H

ΤΕ΄ΝΕΔΟΣ, νῆσος τῶν Σποράδων, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Ἑλληνικῷ. [95] Ἀπὸ Τέννης καὶ Ἀμφιθέας, ἢ Ἡμιθέας, τοῦ Κύκνου παίδων, [96] οἱονεὶ Τεννήδος. [97] Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Λευκόφρυς. Ὁ πολίτης Τενέδιος, ὡς Ἀρκάδιος, Ῥόδιος. [98] Ἔστι καὶ πόλις Τένεδος πρὸς τῇ Λυ- I

TEMBRIUM, urbs Phrygiæ. Sed Charax Tymbrium eam vocat. Menander vero Tembrieum ait, ut Gordieum. Gentile, Tembrieus.

TEMBRUS, urbs Cypri, in qua Hylates Apollo cultus fuit. Gentile, Tembrius.

TEMENIA, urbs Phrygiæ prope Lycaoniam. Gentile, Temeneus.

TEMENUS, locus Siciliæ sub Epipolis prope Syracusas. Incola, Temenites. Et fœminine per i. Est etiam Temenites collis in Thraciæ juxta Triballum.

TEMESE, urbs Italiæ. Homerus,

In Temesen propter æs, duco vero splendidum ferrum.

Civis, Temesæus.

TEMMIX, gens, quæ primum in Bœotia habitavit. Lycophron.

Arnæ veteris propago, Temmicum antesignani.

Fœmineum, Temmicia apud eumdem:

Quem Bombylia declivitas Temmicia.

Et fœminine Temmicis: Et Temmicius possessivum. Menelaus autem per i Temmiciam urbem in primo Thebaïdis.

TENDEBA, urbs Cariæ antiqua. Gentile, Tendebeis.

TENEA, vicus Corinthi, a Tenno Cycni filio. Jacet inter Corinthum & Myceneu. Gentile, Teneates. Dicitur etiam Tenea, regio.

TENEBRIUM, promontorium. Et vicus Tenebria Iberiæ. Vicanus, Tenebrianus, ut Polymbrianus, Mesembrianus.

TENEDUS, insula Sporadum, ut Hecatæus in Hellesponto. A Tenne, & Amphithea, vel Hemithea, Cycni liberis, ac si *Tennuedos*, *Tennæ sedes*. Vocabatur vero Leucophrys. Civis, Tenedius, ut Arcadius, Rhodius. Est etiam urbs Tenedos juxta Lyciam.

---

87 Γορδίειον.] Lege γορδίλλιον, nam aliter claudicat similitudo.

88 Ἡλάτης Ἀπόλλων.] Ἡλάτης Ἀπόλλων, quasi dicas ἐλάτης, agitator Apollo, auriga: (*sed hæc sunt deinde inficta. & additum*) lege ἰλάτης, & vide infra in voce Τ΄λα. Salm.

89 Ἡλάτης Ἀπόλλων.] Lege ἰλάτης Ἀπόλλων. Vide infra in voce Τ΄λα, & ita habet cod. Voss.

90 Τεμένη.] Vide an idem sit oppidum, de quo Holst. ad Vaul. pag. 140.

91 Τίβη.] Vide Sueton. Tiber. pag. 192 & 193.

92 Τέμεση.] Vide Salm. ad Sol pag. 66. Lycophr. Schol. pag. 166. Vide & Cinnamum pag. 172, qui dicit a Veteribus ita appellatam fuisse.

93 Ὅμηρος.] Odyss. A versu 184. Triffani num. 218.

94 Τεμμικία.] Lege τὴ θηλυκὸν Τεμμικία ex Voss. cod.

95 Ἀπὸ Τέννης.] Item citatur in voce Τενέδιος.

96 Ἀπὸ Τέννης καὶ Ἀμφιθέας.] Lege Schol. Lycoph. pag. 47. Male Suidas Τέννες cum simpl. ν.

97 Ἐκαλεῖτο δὲ Λευκόφρυς.] Lege ἐκαλεῖτο δὲ Τάλος ἡ Τένεδος, ut & alia paræmia Τενέδιος ἀνήρ. Vide Eustathium. *Salm.*

98 Ἔστι καὶ πόλις.] Ita dicitur a Lycoph. versu 349. Vide ibidem Schol. etiam pag. 47. Vide etiam Casaub. ad Strab. ibi enim insignem Diodori locum producit pag. 187.

99 Ἔστι δὲ πόλις.] In Λύρνεσσος ab Hesychio Ciliciæ adscribitur.

97 Τὸ

Λυκίᾳ. Ἀπολλόδωρος δὲ Παμφυλίας αὐτὴν εἶναί φησι. Καὶ παροιμία, Τενέδιος αὐλητής, ἐπὶ τῶν κακῶς μαρτυρούντων. [97] Τὸν γὰρ αὐλητὴν [98] Φιλονόμη πρὸς Κύκνον ἤγαγε, μαρτυρήσοντα ὅτι Τέννης αὐτῇ ἤθελε βιάσασθαι. Ἔστι καὶ ἑτέρα παροιμία, Τενέδιος πέλεκυς, ἐπὶ τῶν [99] πικρῶς, ἢ καὶ μᾶλλον σωφρόνως, διοικησαμένων τὰ ζητήματα, ἢ τὰ ἄλλα πράγματα. Καὶ [100] φησὶν Ἀριστείδης, [1] καὶ ἄλλοι [2] τῶν ἐν Τενέδῳ, Ἀπόλλωνα πέλεκιν κεφαλὴν ἔχοντα σκεπάσαι τοῖς περὶ Τέννην. Ἦν μὲν οὖν, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Τενεδίων πολιτείᾳ, ὅτι βασιλεύς τις ἐν Τενέδῳ νόμον ἔθηκε, τὸν καταλαμβάνοντα μοιχὸν ἀναιρεῖν πελέκει ἀμφοτέρους. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ καταλαμβάνων μοιχὸν, ἐκύρωσε καὶ περὶ τοῦ ἰδίου παιδὸς ληφθέντος μοιχοῦ τὸν νόμον. Καὶ ἀναιρεθέντος, εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν τὸ πρᾶγμα, ἐπὶ τῶν ὡμῶς πραττομένων. Διὰ τοῦτό φησι, καὶ ὅτι καὶ νομίσματα Τενεδίων κεχαράχθαι, ἐν μὲν τῷ ἑτέρῳ μέρει πέλεκιν, ὅτι δὲ ἑτέρα δύο κεφαλάς, εἰς ὑπόμνησιν δὲ τοῦ τὸ παιδὸς πεφονεῦσθαι. Ἔστι καὶ ἄλλη παροιμία, [3] Τενέδιος ξυνήγορος, ὁ ἀποπαρὼν καὶ σκληρός. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν νεῶν καταλόγῳ φησὶν, ὅτι τοὺς μὲν τῆς Παμφυλίας Τενεδεῖς, τοὺς δὲ τῆς νήσου Τενεδίους. Καὶ θηλυκῶς, Τενεδία.

ΤΕΝΤΥΡΙΣ [4], πόλις Αἰγύπτου, κατοικικὴ τῶν κροκοδείλων. Ὁ πολίτης, Τενυεύτης. Λέγεται δὲ [5] Τένυρα ἡ πόλις, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τρίτῳ Αἰγυπτιακῶν.

ΤΕΡΑΨΗ, νῆσος πρὸς Καρχηδόνα, οὐ μεγάλη. Τὸ ἐθνικὸν, Τεραψαῖος.

ΤΕΡΒΕΤΙΑ [6], πόλις Σικελίας. Οἱ πολῖται Τερβετῖνοι, οἷς Πλακεντῖνοι, ὅθεν Πλακεντίας· Φλέγων ἐν ὀλυμπιάδων πεντεκαιδεκάτῳ.

ΤΕΡΓΙΣ, πόλις ἐν Λιβύῃ πρὸς τῇ Αἰθιοπίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Τεργίτης, ὡς ἀπὸ Λεπτίς [7] Λεπτίτης.

ΤΕ-

A ciam. Apollodorus vero Pamphyliæ eam esse inquit. Et paræmia, *Tenedius tibicen*, de eis, qui falsa testantur. Tibicinem enim Philonome ad Cycnum duxit, qui testabatur Tennen voluisse ipsi vim inferre. Est etiam alia paræmia, *Tenedia securis*, de eis, qui vel amare, vel etiam potius concise abscidunt quæstiones, & alias res. Ac inquit Aristides & alii Tenedii Apollinem securim tenere, propter ea, quæ acciderunt Tennæ. Vel potius, ut inquit Aristocles in Tenediorum republica, quod rex quidam legem tulerit, ut qui deprehenderet adulteros securi utroque occideret. Quoniam vero accidit, ut ipsius filius deprehenderetur adulter, jussit etiam in suo filio legem servari. Et occiso in paræmiam rem venisse de eis, quæ crudeliter fiunt. Quamobrem inquit, & in nomismate Tenediorum sculptam fuisse, ex una quidem parte securim, ex altera duo capita in memoriam ejus, quod filio acciderat. Est etiam alia paræmia, *Tenedius patronus*, severus & durus. Apollodorus vero in navium catalogo inquit, cives quidem Pamphyliæ vocari Tenedeis, insulæ vero Tenedios. Et fœminine, Tenedia.

TENTYRIS, urbs Ægypti, fugatrix crocodilorum. Civis, Tenyrites. Dicitur etiam Tentyra urbs, ut Alexander in tertio Ægyptiacorum.

TERAPSE, insula ad Carthaginem, non magna. Gentile, Terapsæus.

TERBETIA, urbs Siciliæ. Cives, Terbetini, ut Placentini, a Placentia. Phlegon in Olympiadum quinto decimo.

TERGIS, urbs in Libya juxta Æthiopiam. Gentile, Tergites, ut a Leptis, Leptites.

TE-

[97] Τὸν γὰρ αὐλητὴν &c.] Hanc historiam omnibus suis circumstantiis refert Pausan. lib. 2 pag. 634. Vide etiam Eustathium in Dionys. pag. 78.

[98] Φιλονόμη] Philonome aut Polybœa. ita enim etiam illam vocant. Φιλονοΐ ita quoque legit Eustathius. Sal.

[99] Φιλονόμη] Hæc erat Tennæ noverca. Vide Heraclid. Ponticum pag. 515. fol. Salm. in S. cod. Φιλονόμη invenit, & ita quoque Eustath. legit. de hoc nomine leg. Xylander ad Cedrenum pag. 9.

[100] Περιὼν ἢ ἐκ ῥοπάλων scr.] Puto hic deesse aliquid κρηπιδίζων vel περιῳκοδόμων.

[1] Φησὶν Ἀριστείδης.] Historiam quam hic positam suspicor, ita explicat Eustathius. Λέγεται γὰρ περὶ τοῦ μαχαίρας τινὰς ἐπὶ τοῦ ἀναιρεῖν μοιχοὺς ἔχειν, ὃ ἴδιον τῆς πελέκεως ἐστὶ καὶ ἐξελέσθαι τοῦτο τὸν υἱὸν ἐπιβάντα τοῦ πατρός. Salm.

[2] Καὶ ἄλλοι τ.] Ita etiam habent Mss. sed mendosi. Procul dubio legendum. καὶ ἄλλοι τ ἐν Τενέδῳ Ἀπόλλωνα πέλεκιν κρατοῦντ.

[3] Τενέδιος ξυνήγορος &c.] Suidas Τενέδιος ξυνήγορος· ἐπὶ τῶν λοιπόμενον ἐπιλήπτου.

[4] Τεντυρὶς] Sal. ad Sol. pag. 447.

[5] Τέντυρα] Vide Anton. Lib. cum Scriptt. comm. pag. 322.

[6] Τερβετία] Inter oppida incertæ positionis a Clarcro refertur.

[7] Λεπτίτης] Habent tamen Mss. ἔστι δὲ ἐθνικὸν ὀνομάζει Λεπτίτης. Salm.

[1] Τερ-

ΤΕΡΗΔΩΝ, πόλις πρὸς τῇ Ἐρυθραίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Τερηδόνι@, ὡς Ἀνθηδόνι@, Καρχηδόνι@.

TERHDON, urbs ad Erythræam. Gentile, Teredonius, ut Anthedonius, Carchedonius.

ΤΕΡΙΝΑ[1], πόλις Ἰταλίας, καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος@, κτίσμα Κροτωνιατῶν, ὡς Φλέγων. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ μεγάλη Ἑλλὰς, ὡς Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν. Τινὲς δὲ φασιν αὐτὴν, ὡς ὑπ' ἐξεβράσθη Λίγεια ἡ Σειρήν. Ὡς [10] Λυκόφρων,

Λίγεια δ' εἰς Τέρμιναν ἐκναυβλήσει.

Πολίτης, Τερμναῖος@.

TERINA, urbs Italiæ, & fluvius ejusdem nominis, Crotoniatarum opus, ut Phlegon. Vocabatur autem & magna Græcia, ut Apollonides Nicæus in scripto de paræmiis. Aliqui vero insulam ipsam, in quam Ligea Siren æstu maris ejecta fuit. Ut Lycophron.

Ligea vero in Terinam studibus ejicietur.

Civis, Terinæus.

ΤΕΡΜΕΡΑ[11], πόλις Λυκίας, ἀπὸ Τερμέρου. Ὁ πολίτης, Τερμερεύς. Ἡρόδοτος δὲ Τερμίλας αὐτοὺς καλεῖ, ἐν τῷ πρώτῳ. Ὁ δὲ χρησμὸς ὁ περὶ αὐτῶν, Τερμελέας αὐτοὺς φησι.

TERMERA, urbs Lyciæ a Termero. Civis, Termereus. Herodotus vero Termilas eos vocat in primo. Oraculum autem de eis, Termeleas eos dicit.

ΤΕΡΜΙΣΣΟΣ[12], πόλις Πισιδίας. Ἔστι καὶ ἄλλη ταύτης ἄποικος@, καὶ αὕτη Πισιδίας, λεγομένη μικρὰ, ὡς ἡ πρότερα μείζων. Τὸ ἐθνικὸν, Τερμισσεύς.

TERMISSUS, urbs Pisidiæ. Est etiam alia hujus colonia, & ipsa Pisidiæ, minor vocata, ut prior, major. Gentile, Termisseus.

ΤΕΤΡΑΠΟΛΙΣ Ἀττικὴ, ἣν Ἀθηναῖος, ἔχουσα κώμας καὶ πόλεις τέτταρας, [14] Οἰνόην, Προβάλινθον, Τρικορυθον, Μαραθῶνα. Ἀνδροτίων δὲ τετραπόλιδος φησὶ δεῖν δ. Αὕτη πρότερον ἐκαλεῖτο Ὑττηνία. Οἱ οἰκήτορες Τετραπολεῖς, καὶ Τετραπολίτης, ὡς Φαβωρῖνος@ ἐν πρώτῳ παντοδαπῆς ὕλης ἱστορικῆς.

TETRAPOLIS Atticæ, habens populos & urbes quatuor, Oenoën, Probalinthum, Tricorythum, Marathonem. Sed Androtio Tetrapolidis per d inquit. Eadem prius vocabatur Hyttenia. Incolæ, Tetrapoleis, & Tetrapolitæ, ut Phavorinus in primo omnigenæ sylvæ historicæ.

ΤΕΤΡΑΧΩΡΙΤΑΙ, οἱ [15] Βεσσοὶ, ὡς Στράβων ἑβδόμῃ. Οὕτω λέγονται καὶ Τετρακωμῖται.

TETRACHORITÆ, Bessi, ut Strabo septima. Hi dicuntur etiam Tetracomi.

ΤΕΥΘΙΣ[16], πόλις Ἀρκαδίας. Τὸ ἐθνικὸν πατρωνυμικῶς, [17] Τευθίδης.

TEUTHIS, urbs Arcadiæ. Gentile, patronymice, Teuthides.

ΤΕΥΘΡΑΝΙΑ[18], Μυσίας πόλις, ἀπὸ Τευθραντος@. [19] Ὁ δὲ Τεύθρας ἔγημε τὴν Αὐγὴν καὶ τὸν Τήλεφον ἐποιήσατο. Τὸ ἐθνικὸν Τευθρανίδης@, ὡς ἀπὸ Παραλίας Παράλιος. Λέγεται καὶ Τευθράντιος. [20] Εὐριπίδης Λυκυμνίᾳ,

Τευθραντίων δὲ σχῆμα Μυσίας χθονός.

Θηλυκὸν Τευθρανὶς, ἀπὸ τοῦ Τευθρανίδης@ γενικῆς.

TEUTHRANIA, urbs Mysiæ, a Teuthrante. Teuthras autem Augen duxit uxorem, atque Telephum pro filio adoptavit. Gentile, Teuthranius, ut a Paralia, Paralius; dicitur etiam Teuthrantius, Euripides Lycymniâ.

Teuthrantia vero figura Mysiæ terræ.

Fœmininum Teuthrantis a genitivo Teuthrantis.

ΤΕΥΚΡΟΙ[21], ὀξυτόνως οἱ Τρῶες, ἀπὸ Τεύκρου τοῦ Σκαμάνδρου, καὶ Ἰδαίας νύμφης. Λέγε-

TEUCRI, cum tono acuto, Troës, a Teucro Scamandri & Idææ nymphæ filio. Dici-

[1] Τέρινα.] Vide Cluv.

[2] Τερῖνα δὲ ἡ.] Vide Salm. ad Solinum pag. 62 & 63.

[10] Λυκόφρων.] Versu 716.

[11] Τέρμερα.] Eustath. ad Hom. pag. 369.

[12] Τερμισσός.] Vide East. ad Dionys. 314. vide Spanh. pag. 476.

[14] Τετράπολις.] Vide notas post Plutarchum pag. 4.

[15] Βεσσοί.] Dubito de εἰσὶν. an non sit rescrib. εἶσι.

[16] Βησσοί.] Bessi fuere Æmi montis incolæ. Vide Suet. in August. circa initium.

[16] Τεύθις.] Salm. ad Sol. pag. 60.

[17] Τευθίδης.] Strabo Τευθρᾶς. Cas. ad Strab. 118.

[18] Τευθρανία.] Primus Teuth. ibi regnavit. Schol. Pind. in Olymp. mons Teuthras in Mysia est, a quo urbs nomen habet. Vide post Herodotum 708.

[19] Ὁ Τεύθρας.] Vide Strabonem lib. XIII pag. 615.

[20] Εὐριπίδης Λυκυμνίᾳ.] Perperam. Legendum Αἰολυμνίᾳ. Etiam in Macrobio id reponendum pro in Αἰολυμνίᾳ. Tragœdiam illam Αἰολύμνιον vocatam esse, non Λικυμνίαν, fidem fecerint hæ glossæ Hesychii. Λικυμνίαν βακλίδι, ἢ ἐν τῷ Εὐριπίδου Λικυμνίᾳ μεταφορικόν ἐστιν. καταπαίστης γὰρ ὁ τῶν κριῶν ἢ ὄνος λέγει, ὡς ὁ κάπων ἐν Αἰολυμνίᾳ Φοινίσσῃ κωμῳδοῦσιν. Salm.

[20] Εὐριπίδης Λυκυμνίᾳ.] Lege Εὐριπίδης Λυκυμνίῳ. Vide Menag. ad Laërtium pag. 96. Hesych. Macrob. qui videtur emend.

[21] Τεῦκροι.] Vide in vocabulis Ἀβάντες & Αἰμονία.

λέγει καὶ [21] Τευκρὶς ϑηλυκῶς ἡ Τρωϊὰς, καὶ Τευκρικόν.

Dicitur etiam Teucris fœminine Troïa, & Teucricum.

ΤΕΥΜΗΣΣΟΣ [22], ὄρος Βοιωτίας· Ὅμηρος ἐν τῷ εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνῳ Ἄγων, ὡς Δημοσθένης ἐν τρίτῳ Βιθυνιακῶν,

[24] Εἰς Μυκάλησσον ἰὼν, καὶ Τευμησσὸν λεχεποίην.

Ἐκλήθη δ' ἔτως, ὡς [25] Ἀντίμαχος πρώτῳ Θηβαΐδος,

Οὕνεκά οἱ Κρονίδης, ὡς [26] μέγα πάντων ἀνάσσει,

Ἄντρον ἐν ὀκριόεντι Τευμήσσοιο, πόρεκεν ἔπη

Φοίνικος κρύψαι κεκαλυμμένα· [27] εἰς ὅ κε μή τις,

Μηδὲ ϑεῶν ἄλλος γε πάρεξ Φοίβοιο τόδ' εἴδῃ.

TEUMESSUS, mons Bœotiæ. Homerus in hymno in Apollinem. Urbs, ut Demosthenes tertio Bithyniacorum:

In Mycalessum pergens, & Teumessum lecti faciencem.

Sic autem vocata fuit, ut Antimachus primo Thebaidis:

Quoniam sibi Saturni filius, qui maxime omnium regnat

Antrum in umbra struxit, ut tandiu esset

Phœnicis filia abscondita, ne quis

Neque Deorum alius cogitet quid præter ipsum.

Οἱ καλοικοῦντες, Τευμήσιοι. Καὶ Τευμησία ἡ ἀλώπηξ ἀπὸ τοῦ ὄρους. Καὶ τὸ ἐπίρρημα, Τευμήσιον. Καὶ τὸ ἐκ πόρρω, Τευμησόϑεν· Καὶ τὸ εἰς πόρρω, Τευμησόνδε· Ἀντίμαχος ἐν πρώτῳ Θηβαΐδος.

Incolæ, Teumessii. Et Teumessia vulpes, a monte. Et neutrum, Teumesium. Et adverbium ex loco, ex Teumesso. Et in locum, in Teumessum. Antimachus in primo Thebaidis.

ΤΕΥΤΛΟΥΣΣΑ [28], νῆσος Ἰωνίας. Θεοκυδίδης. Τὸ ἐθνικὸν Τευτλουσσαῖος, ἢ Τευτλούσιος.

TEUTLUSSA, insula Joniæ. Thucydides. Gentile, Teutlussæus, vel Teutlussius.

ΤΕΥΩΧΙΣ, πόλις Αἰγυπτία. Ἔστι καὶ λίμνη ὁμώνυμος. Ὁ πολίτης, Τευωχίτης.

TEUOCHIS, urbs Ægyptia. Est etiam palus ejusdem nominis. Civis, Teuochites.

ΤΕΩΣ, πόλις Ἰωνίας. Ἔστι δὲ μέση Ἰωνίας, ὡς Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ· Ἣν πρώτην ἔκτισαν Ἀθάμαντες, ὅϑεν Ἀθαμαντίδα καλεῖ αὐτὴν Ἀνακρέων. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἀθάμαντος ϑυγατρὸς Ἀρᾶς. Σκοπευούσῃ γάρ οἱ Ἀθάμαντι ϑ', ἵνα ἱδρύσῃ ϑ' νηὸν, ἄϑυρεν, οἷα δὴ παῖς, ἐκ λίϑων οἰκίαν ϑεμαρίνην, ἔλεγέν τε· Ἕως σὺ χῶρον ἐσκέπτεις, τέως ἐγὼ πόλιν σοι εὐϑεμάτιζον. Καὶ ἀπὸ τούτου ἡ πόλις ὕστερον ὠνομάσϑη. Τὸ ἐθνικὸν, Τήϊος. Ἔστι γὰρ πρῶτον Τήϊος, καὶ Τεῖος, καὶ Ἰωνικῶς, Τήϊος. [29] Ἀφ' οὗ δὲ Πρωταγόρας Τήϊος καὶ [30] Σκυϑῖνος ἰάμβων ποιητὴς Τήϊος. Καὶ ϑηλυκῶς, Τήϊα. Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις [31] ἐν [32] Διρδαῖς τῆς Σκυϑίας,

TEOS, urbs Joniæ. Est autem media Joniæ, ut Herodotus in prima. Quam primam condidit Athamas, unde Athamantidem eam vocat Anacreon. Vocata vero fuit ab Ara, Athamantis filia. Considerante enim Athamante, ubi collocaturus erat templum, ludens ut pote puella, ex lapidibus domum constituens, dicebat, *dum tu locum consideras, interim ego urbem tibi construxi.* Quamobrem urbs sic vocata fuit. Gentile, Teius. Est enim primum Τήϊος, & Τεῖος, & Jonice Τήϊος. A quo Protagoras Teius, & Scythinus jamborum Poëta Teius. Et fœminine Teia. Est etiam alia urbs in Dirbis Scythiæ,

[21] Τευκρὶς &c.] Apud Herodot. pag. 132: 24.

[22] Τευμησσός] Vide Strab. lib. IX pag. 409.

[24] Εἰς Μυκάλησσον &c.] Vide Tollium ad Palæph. pag. 178.

[25] Ἀντίμαχος ἐν πρώτῳ ϑηβαΐδος.] Inepta infulsique repetitio.

[26] Ὡς μέγα πάντων ἀνάσσει.] Ὃς ἐ πάντων ἀνάσσει. MSS ὡς μέγα πάντων ἀνάσσει Salm.

[27] Ὡς κεν &c.] MSS ὡς κεν πάντων ἀνάσσῃ. Ita Salm. invent. hic Antimachi locus in Voss. codice non exstat, neque in eo ulla de gentilibus fit mentio.

[27] Ὅς κε μή τις.] Lege. Ὅς κεν δὴ τοῦτο. Salm.

[28] Τευτλοῦσσα] Joniæ insula circa Rhodum Scutlusa Plinio. du Fresne ad An. Commenam 377.

[29] Ἔστιν ἱδρυ[σϑαι.] Legendi forte, ἔστιν ἱδρύσϑαι ϑ' ναόν. male etiam Salm. in MSS. invenit ἔστιν ἱδρύσϑ' ναόν.

[30] Τῶν ναόν] MS. ϑ' ναόν. Salm.

[31] Ἀθύρεται] Ἀθύρεται non est nomen proprium, sed participium ab ἄθυρω. Est igitur ludens. *Idem.*

[31] Ἀθύρε[ται.] Est participium ab ἄθυρω ludo, non nomen proprium, licet hic majuscula fuerit usus.

[32] Ἀφ' οὗ δὲ Πρωταγόρας] Vide in voce Ἄ[βδηρα.

[32] Σκυϑῖνος.] Citat hunc auctorem Diog. Laërt. in vita Heraclit. exstat ejus ἐκ τοῦ φύσεως fragmentum apud Stobæum in Eclogis Physicis cap. XX. Prætermisit ipsum magnus ille Vossius in catalogo de poëtis Græcis.

[32] Ἐν Διρδαῖς] Quomodo Διρδαῖς ϑ' Σκυϑίας? Suspectus est hic locus de mendo. Supra Διρδαῖς ἔϑνος πρὸς τοῖς βορυσθένεσι & Γελωνοί. Et Ocelus in excerptis apud Photium iisdem pene verbis ἐν λίμνῃ ἐστὶν ἐν αὐτῇ πόλις ἐκλιμνίων ἀπόκισμα ἐκ Βορυσθένους, ὑπὸ δὲ Ἀκαιρῶν καὶ Νευρῶν ἐκλιμνίων ἐκβληϑέντων ἐκεῖσε ἐλθόντων ϑ' λίμνης ἔλαιον ἐρίζης), καὶ ὑπ' αὐτοκράτους οἰκοῦσι ἐλ-

βιε, ἐν ᾗ λέγεται λίμνην ἰχθύων ἔχειν πλῆθος· Ἀφ' ὧν ἐλάσης γενομένης, ἔλαιον συναλίζεσθαι πολὺ, ὅσον ἀρύεσθαι αὐτὸ ταῖς χερσὶν εἰς σκάφος, καὶ ἐκπλεῖν αὐτοῦ. A thiæ, in qua ajunt paludem esse piscium copia abundantem: ex quibus sereno tempore tantum olei innatat, ut hauriri manibus possit in navem, atque usui esse.

ΤΗΛΑΝΔΡΟΣ, πόλις Καρίας, ἡ Τηλανδρία ἄκρα. Ἀλέξανδρος δ' ὁ πολυΐστωρ εὐθέτερόν πως τὴν πόλιν Τηλανδρον καλεῖ, ἐν πρώτῳ Λυκιακῶν· Καὶ Τηλανδρίαν τὴν αὐτήν. Τὸ ἐθνικὸν Τηλανδρεύς. Τοῦ δὲ Τηλάνδρου, Τηλανδρεῖος τὸ ἐθνικόν. B TELANDRUS, urbs Cariæ, & Telandria promontorium. Alexander vero polyhistor Telandrum neutraliter urbem vocat in primo Lyciacorum. Et Telandriam eamdem. Gentile, Telandreus. A Telandro vero gentile Telandrius.

ΤΗΛΕΒΟΙΣ, μοῖρα δὲ τῆς Ἀκαρνανίας, ἀπὸ Τηλεβόου. ἣ πρότερον ταφίων ἐκαλεῖτο. Οἱ οἰκήτορες, Τηλεβόαι. Ἔστι δὲ καὶ Τηλεβόαι πόλεμος, ἀπὸ τῆς πηγαίας ὕδατος ῥέουσα. C TELEBOIS, pars Acarnaniæ, a Teleboa, quæ prius Taphion vocabatur. Incolæ, Teleboæ. Est etiam Teleboas fluvius, ad Tigridis fontes.

ΤΗΛΕΦΙΟΣ, δῆμος· Καὶ Τηλέφου κρήνη, Λυκίας. Μενέμαχμος γάρ φησιν, ἐν τοῖς εἰς τὰ τοῦ Πατάρεως, Τηλέφου κρήνην εἶναι, ἀφ' οὗ τὸ Τήλεφον ἀπονίψασθαι ἐκεῖ τὸ ἕλκος. Θολερὸν δὲ εἶναι. Ἔστι δὲ δῆμος Τηλέφιος. Τὸ ἐθνικὸν Τηλέφιος, ἢ Τηλεφίδης. D TELEPHIUS, populus. Et Telephi fons, Lyciæ. Menemæchmus enim inquit, in iis quæ ad Pataren spectant, fontem Telephi ostendi septem stadiis a Pataris distantem, quod illic Telephus vulnus abluerit. Esse vero turbidum. Est vero populus Telephius. Gentile, Telephius, vel Telephicus.

ΤΗΛΟΣ, νῆσος τῶν Κυκλάδων, ἀπὸ Τήλου οἰκισθεῖσα. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἀγαθοῦσσα, ὡς Ἰάσων. Τὸ ἐθνικὸν, Τήλιος· Ἀνδροτίωνος ἕκτῳ Ἀρθίδος. E TELUS, insula Cycladum, a Telo conditore. Vocabatur vero etiam Agathussa, ut Jason. Gentile, Telius. Androtion sexto Arthidis.

ΤΗΜΕΝΙΟΝ, χωρίον Μεσσηνίας· ἐν ᾧ τέθαπται Τήμενος. Οἱ οἰκήτορες Τημενιεῖς, ὡς Ἰλιεῖς. F TEMENIUM, regiuncula Messenæ, in quo Temenus sepultus fuit. Incolæ, Temenicis, ut Ilieis.

ΤΗΜΝΟΣ, πόλις Αἰολίδος. Ὅμαλος γάρ ἔλαβε χρησμὸν, ὅπου ἂν ὁ ἅρμα ἄξων διασπασθῇ, πόλιν κτίσαι. Καὶ διασπασθέντος ἄξονος, κτίσαι· Ὅθεν Τημνίτης, Τημνίτης. G TEMNUS, urbs Æolidis. Homallus enim accepit oraculum, ubi currus axis dissectus fuisset, urbem condere. Et dissecto axe condit. Civis, Temnites.

ΤΗΝΕΙΟΝ, πόλις Ἀχαΐας. Τὸ ἐθνικὸν Τήνιος. ὡς Σούνιος καὶ Σύγγιος. TENIUM, urbs Achaiæ. Gentile, Tenienus, ut Sunicus, & Sigicus.

ΤΗΝΟΣ, νῆσος Κυκλάς, ἀπὸ οἰκιστοῦ Τήνου. Ἐκλήθη δὲ Ὑδροῦσσα, διὰ τὸ καταρρύτον εἶναι, καὶ Ὀφιοῦσσα. Ἀριστοτέλης ἐν H TENUS, insula Cyclas, a conditore Tene. Vocata vero fuit Hydrussa, quod aquis irrigaretur, & Ophiussa. Aristoteles in de mira-

---

ἀπὸ τὰ μέσης αὐτῆς καυθείσης δι' ὑπερβολὴν θέρους. Salm.

[11] Διρφύδης δ' Σκυθίας.] Quomodo Διρφύδης δ' Σκυθίας? Suspectus est hic locus de mendo. Supra Δυσβόσιοι ἔθνος πρὸς βορέαν &c. & Ctesias in excerptis apud Photium iisdem pene verbis ejusmodi stagni meminit. Λίμνη δέ τις ἐστὶν ἐκεῖ μεγάλη ἐν Δερμάτων, ἐν ᾗ ἄνισοι τὸ μέγεθος ἰχθύες ἐγγίνονται &c. Vide post Herodotum versionem ultimæ partis hujus sectionis.

[12] Ἄρης πόλις.] Vide Apoll. Schol pag. 75.

[13] Ταφίων.] Non videtur esse proprium viri, sed patron. Vide in voce Ἀστακάλεια.

[14] Οἰκήτορες Τηλεβόαι.] Lege Τηλεβόαι. Salm.

[15] Τηλεβόαι.] Scribe Τηλεβόαι ex Voss.

[16] Μενεμαχμος.] Legendum Μέναιχμος. Legendum Μέναιχμος. Μενεμαχμος etiam habent MSS quod mirandum puto, non Μενεμαχμος. Est enim Μενεμάχου Μενέμαχμος, nam ab αἰχμὴ tantum fieri potest Ναυμαχμος. Et ita sane hoc loco legendum esse puto. Salm.

[17] Μενεμαχμος.] Sal. legend. censet Μεναίχμου vel Μεναίχμου. MSS. etiam habet Μενεμάχου tandem, cum aliquoties dubitaverit, retinendum putat Μενεμαχμος.

[18] Τῆλος.] Ex ταῦτα δὲ ἐπὶ Τροιζῆνος κατῴκει. Herod. lib 7, qui Polymnia interibitur pag. 215. Salm

[19] Τῆλος νῆσος ἡ Κυκλάδων.] In Voss. Νῆσος ἡ κυκλάδων μία. Herodotus lib. vii. ejus meminit.

[20] Ἀγαθοῦσσα.] Vide Boch. G. S pag. 401.

[21] Τήλιος.] Vide Eustath. ad Hom pag. 326.

[22] Ἀνθίδος.] Est Ἀρθίδος νίου apud Stephanum.

[23] Τέμενος.] Vide Trist. num. tom. 2 pag. 400.

[24] Τημνίτης.] Vide Valet. ad excerp. Polyb. pag. 373. apud Spon. Τημνίτης pag. 446.

[25] Τήνος.] Vide Apol. Sch pag. 135 & Lycophronis Schol. pag. 96. & Eust. in Dionys. pag. 76, ex quo hic locus emendari potest.

[26] Ἀπὸ οἰκιστοῦ Τήνου.] MS ἀπ' οἰκιστοῦ Τήνου. Salm.

[27] Καὶ ὀφιοῦσσα.] Vide Spanhem. 198.

[28] Ἀριστοτέλης.] Non est apud Aristotelem observ. Hard.

ἐν τῷ περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων φησὶν, A mirabilibus auscultationibus inquit, in hac ἐν ᾗ ὅτι ἐν τῇ νήσῳ φασὶ φιάλων σύγκριμα εἶναι, ἐξ οὗ πῦρ ἀνάπτουσι πάνυ ῥᾳδίως. Καὶ Ἀθήναιος ἐν δευτέρῳ δειπνοσοφιστῶν περὶ αὐτῆς, ὅτι ἐν τῇ νήσῳ κρήνη ἐστὶν, ἧς τὸ ὕδωρ σίνηται μίγνυ). Ἔστι δὲ πόλις Λακωνικὴ, μία B τῶν ἑκατὸν. Τήνιος λεγομένη. Ὁ πολίτης, Τήνιος· Καὶ τὸ θηλυκὸν, Τηνία· Ἀφ' ἧς καὶ [11] Ἡ ἔλαφος Τηνία παίηξια. Λέγεται καὶ Τηνεύς.

TIBAPHNIA [12], χώρα πρὸς τῷ Πόντῳ, πρόσκειται δὲ Χάλυψι καὶ Μοσσυνοίκοις. [13] Τὸ C ἐθνικὸν Τιβαρηνοὶ καὶ [14] Τιβαρανοί· Καὶ θηλυκὸν, Τιβαρηνή. Ἔφορος δὲ ἐν πέμπτῳ φησὶν, ὅτι Τιβαρηνοὶ, [15] καὶ τὸ παίζειν καὶ τὸ γελᾶν εἶναι ἐξηλλαγμένοις. καὶ μεγίστῳ εὐδαιμονίαν τοῦτο νομίζειν. Οἰκοῦσι δὲ τοῦτοις Χάλυβες, καὶ τὸ D Λαοκοσύρων ἔθνος.

TIBEION [16], ὄρος Φρυγίας. ἀπὸ Τιβέως τινός. [17] Ἐκ τούτου καὶ [18] Τιβείους τοὺς δούλους καλοῦσι.

TIBERIAS [19], πόλις ἡ Ἰουδαίας, πρὸς τῇ Γεννησαρίδι λίμνῃ. Ἐκτίσθη δὲ ὑπὸ Ἡρῴδου. [20] Ἐκ ταύτης ἦν Ἰώσηπος, ὁ τὸν Ἰουδαϊκὸν πόλεμον τὸν κατ' Οὐεσπασιανὸν ἱστορήσας. Ὁ πολίτης, Τιβεριεύς. Ἰουλιανὸς δὲ ὁ βασιλεὺς [21] Τιβεριοπολίτης ἐπέγραψε. Καὶ δῆλον, ὡς F τῆς πόλεως καλουμένης Τιβεριάδος. Τὸ θηλυκὸν Τιβεριάς.

TIBYRIS [22], πόλις Ἰταλίας· Ἀρτεμίδωρος δὲ παίζων γεωγραφουμένων. Ἔστι δὲ μεταξὺ καὶ Τιβύρα [23] πόλις Ἑλληνὶς πλὴν δὲ- G

mirabilibus auscultationibus inquit, in hac insula dici esse phialarum mistum, ex quo ignem accendunt facile. Et Athenæus in Deipnosophistarum secundo de eadem, in hac insula fontem esse, cujus aqua vino non miscetur. Est etiam urbs Laconica, una ex centum Lenos dicta. Civis, Tenius. Et femininum Tenia. A qua etiam Herinna Poëtria Tenia. Dicitur etiam Teneus.

TIBARENIA, regio juxta pontum, vicina Chalybibus & Mollyoecis. Gentile, Tibarenii, & Tibareni. Et femininum Tibarenis. Ephorus in quinto inquit, *Tibarenos studio ludendi & ridendi teneri, & maximam felicitatem hoc judicare. His vero finitimi Chalybes & Leucosyrorum natio.*

TIBIUM, mons Phrygiæ, a Tibio quodam. Ex hoc etiam Tibios servos vocant.

TIBERIAS, urbs Judææ, ad Gennesaridem paludem. Condita vero fuit ab Herode. Ex hac erat Josephus, qui bellum Judaicum tempore Vespasiani gestum conscripsit. Civis, Tiberiensis. Julianus autem Imperator Tiberiopolitas inscripsit; ac patet ex quam urbe vocata Tiberiopoli. Femininum Tiberias.

TIBYRIS, urbs Italiæ. Artemidorus quamvis geographumenon. Est vero in mediterraneo etiam Tibyra urbs origine Græca, dissita a Re-

tungo. Aristoph. Schol. pag. 75.

[11] Ὅτι ἐν τῇ νήσῳ φασί.] Corruptissime MS. ἐν ᾗ τοῦτο τοῦτο φασὶ νῦν φιάλων σύγκριμα τοῦτο. In alio. ἐν τοῦτο τῇ νήσῳ φιάλων σύγκριμα τοῦτο· & hæc est vera lectio. *Salmasius.*

[12] Ὅτι ἐν τῇ νήσῳ κρήνη.] In Voss. ἐν ᾗ Τῆνος κρήνη ἐστί.

[13] Ἡ ἔλαφος Τηνία παίηξια λέγεται &c.] Τήνιον apud Trist. tom. 2 pag. 401 ἀφιέρωμα dicta est. In nummis olim Teniis serpentem cuderunt. Nummus Trist. addi potest.

[14] Τιβαρηνία.] Λεγεβῶνα β. Salm.

[15] Τιβαρηνοὶ, Τιβαρανοί.] Dicuntur etiam Τιβαρεῖς apud Euseb. præp. lib. prim. Τιβαρεῖς δὲ ζῶσιν ἐπιτηδεύοντες τὰς ἀζυγιόνους γαμετάς. *Tibareni autem uxores præcipitabant eas, quibus imminebat sterilitas.* Vide etiam in voce Χαλυβίς.

[15] Τιβαρηνοὶ.] Memnoni dicuntur Τιβάρηοι, mendose pro Τιβάρειοι vel Τιβαρεῖοι. Ita enim etiam vocati, sicut Eustathius annotat ista ætate dictos Τιβαρίους. Salm.

[15] Καὶ τὸ παίζειν &c.] Pompon. Mela eadem de iis refert. *Tibareni Chalybas attingunt, quibus in ritu lusuque summum bonum est.* lib. prim. cap. XIX.

[17] Λαοκοσύρων ἔθνος.] Horum populorum naturam & ingenium etiam expressit Schol. Apollon. pag. 242.

[18] Τιβείους &c.] Palmerii pag. 515. Vide Salm. ad Sol. pag. 47.

[19] Ἐκ τούτου &c.] Vide Lucian. Timon. pag. 115 Bas. edit. Aristoph. Schol.

[20] Τιβεριεύς.] Τιβέριος nomen esse servile, ut Pyrrhias, ut Darus, Lucianus in Timone docet. Ἐκεῖνος μὲν ἴσως οὐ ἦν ἀγοραῖος γνῶναι τὸν ἀληθῆ σοφιστὴν ἀπὸ τῶν πανταχοῦ πολλαχοῦ ἐπιφερομένων ἐπὶ τὸ πανηγυρικὸν εἰωθότων ξυνάγειν, Τιβέριος, Σκύθης, Δᾶρος, Πόντιος. salm.

[21] Τιβεριοπολίτης.] De Tiberiade quam ab Herode conditam etiam Cedrenus. Ἡ μὲν τῶν Γαλιλαίων ἐστὶ γῆ τῆς Παλαιστίνης πόλις ἡ καλουμένη ἡ τοῦ Θεριανοῦ ἀπὸ τοῦ Τιβεριάδα. Paulo post tamen a Tiberio conditam eam scribit. *idem.*

[21] Τιβεριάς.] Salm ad Sol. pag. 517. Tugeseppus Secundo militario a Magdolo, Cenereth, quæ & Tiberias a Tiberio Cæsare cognominata, quam in præsidium fori frequentare solebat.

[22] Ἐκ ταύτης &c.] Vide Suidam. erat Xylander qui Josephum intelligit.

[23] Τιβερμαπόλεως.] Lege Τιβερμοπόλεως.

[24] Τίβυρις.] Plerique Græcorum hoc oppidi nomen plurali numero appellarunt: præter Artemidorum & Nicanorem, quorum testimoniis utitur Stephanus, etiamnum hodie Dionysium Halicar. Strabonem & alios habemus qui neutro genere ac plurali numero nomen illud efferunt. Strabo lib. v: Ἡ Οἰνωτρία δὲ ἀπὸ ἀκρωτηρίου τοῦ Τιβύρου. *Valeria via incipit a Tiburo.* Et mox: Ἐν μέσῃ δὲ πῶς πῶς ἐστὶ τῆς Τιβύρης τὸ Πραίνεστον. *In conspectu Romæ sunt Tiburna & Prænestum.* Sic & Dionysius lib. v: Ὁ πολέμαρχος Ἀτίλιος ὁπλίσας Τιβύρων ἐφ' ἱππικῆς πολλὴν ὁπλιτῶν στρατιὰν. Id est: *Atilius armis ex Tiburno equitatum copiosus efflagitatur.* Aliquod Plutarch. in Quæstionibus Roman. legitur. Ἐν τῇ Τιβυρικῇ

[25] Πόλις Ἑλληνὶς πλὴν δεῦρο γεγράφει. Item scribit Ste-

ἀχλωγεγονυῖα. ἀπέχουσι δὲ τῆς Ῥώμης σταδίους ἑκατὸν ἑβδομήκοντα ἑπτά. Τὸ ἐθνικὸν, Τιβυρτῖνος. Νικάνωρ δὲ ὁ Ἑρμείας, Τίβουρα αὐτὴν καλεῖ. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Τιβουρῖνος, ὃ καὶ ἀναλογώτερον. [68] Ἐν ᾗ Τιβουρίνιον τέμενος. [69] Αὕτη [68] πολυσέφανος ὠνομάζετο πρότερον. B

ΤΙΓΓΙΣ [69], πόλις Μαυρουσίας. Ὁ πολίτης ἐθν. Τιγγίτης, ὡς Μεμφίτης, Ζηλείτης. Μαρκιανὸς δὲ [70] Μαυριτανίαν αὐτὴν λέγει. Τιγγιτανὸς ἄρα, τὸ ἐθνικὸν· Καὶ θηλυκὸν, Τιγγιτανή. Εἰσὶ δὲ ἀπὸ Τίγγεως [71] σταδίοι ἑβδομήκοντα. * C

ΤΙΓΡΑΝΟΚΕΡΤΑ [72], πόλις οὐδετέρως πρὸς Ἀρμενίαν, ἀπὸ Τιγράνου βασιλέως Ἀρμενίας· Κεκαδρηγενάτῳ, ᾗ ὄνομα τὸ Τιγρανόκερτα· Τὸ δὲ ἐπὶ τῇ Παρθυαίων φωνῇ, Τιγρανόκερτα πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Τιγρανόκερτος. D

ΤΙΘΟΡΑΪΑ, πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ νύμφης Τιθωρείας, ὡς Παυσανίας ἱστορεῖ· Ἐνταῦθα Ζῆθος καὶ Ἀμφίων ἐτάφησαν. Ὁ πολίτης, Τιθωραῖος. Ἔστι δὲ ἐν τῇ ἀκρᾳ E Παρνασσοῦ.

ΤΙΘΡΑΣ, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Τιθράσιος· Ἐκ τίθρα, Τιθρανπόθεν· εἰς τίθρα, Τιθρανπόδε· Ἐν τίθρᾳ, Τιθρανοῖ. F

ΤΙΘΡΩΝΙΟΝ, φωκικὴ πόλις. [73] Τὸ ἐθνικὸν, Τιθρωνιεύς.

ΤΙΚΙΝΟΣ [74], πόλις Ἰταλίας περὶ Ῥαβένναν, καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος. [75] Τὸ ἐθνικὸν, [76] Τικινός. G

ΤΙ-

a Roma ſtadiis centum ſeptem & quadraginta. Gentile, Tibyrtinus. Nicanor autem Hiermiæ, Tibura hanc vocat. Et gentile, Tiburinus, quod analogiæ convenientius. In qua Tibyrinius lucus. Eadem Polyſtephanus prius nominabatur.

TINGIS, urbs Mauruſiæ. Civis debebat Tingites, ut Memphites, Zelites. Marcianus autem Mauritaniam eam vocat. Tingitanus igitur, gentile. Et fœmininum Tingitana. Sunt vero a Tinge ſtadia octoginta. *

TIGRANOCERTA, urbs neutro genere, ad Armeniam; a Tigrane rege Armeniæ. Quadratus nono. *Et condidit Tigranocertam.* Id autem eſt Parthorum lingua Tigranis civitas. Gentile, Tigranocertæ.

TITHORÆA, urbs Bœotiæ, a nympha Tithoræa, ut Pauſanias nono. Hîc Zethus & Amphion ſepulti fuere. Civis, Tithoræus. Eſt autem in vertice Parnaſſi.

TITHRAS, populus Ægeidis tribus. Popularis, Tithraſius. Ex loco, ex Tithrante. Ad locum, ad Tithrantem. In loco, in Tithrante.

TITHRONIUM, Phocica urbs. Gentile, Tithroneus.

TICINUS, urbs Italiæ, circa Ravennam, & fluvius ejuſdem nominis. Gentile, Ticinus.

TI-

Strabo lib. v, Horatius Carm. lib. III, oda VI. hiſce verbis: *Tibur Argeo poſitum colono*; & Virgil. lib. VII cum inquit:

Tum gemini fratres Tiburtia mœnia linquunt,
Fratres Tiburti diſſam cognomine gentem
Catillusque acerque Coras, Argiva Juventus.

Ad hæc ita Servius: De Græcia tres fratres venerunt ad Italiam, Catillus, Coras, Tiburs vel Tiburnus: Hi ſimul omnes unam fecere civitatem; & eam de fratris majoris nomine Tibur appellaverunt. Lege etiam Plinium lib. XVI, cap. XLIV, Martianum Capellam lib. VI atque alios.

[68] *Ἐν ᾗ Τιβουρίνιον τέμενος.*] Nobilitata maxime urbs fuit *Templo Herculis*, compluribus auctoribus memorato. Apud Stephanum corrupto vocabulo legitur Τιβυρίνιον τέμενος, pro Τιβουρίνιον, *lucum Tiburinum*: namque ait, Nicanorem gentilitium feciſſe Τιβυρῖνος. Vide quoque Strabonem lib. V: Juvenalem Sat. XII III: Suetonium in Auguſto, & aliis in locis: Aulum Gellium lib. XVIII, cap. V: & Appianum Civil. Bellor. lib. V. Cluverus.

[69] *Αὕτη Πολυσέφανος ὠνομάζετο πρότερον.*] Ut innumeros paſſim alios, ita circa hanc urbem etiam fœdum nobis tradidit errorem Stephanus: nam nemo Geographorum aut Hiſtoricorum unquam cogitavit, hoc oppidum Polyſtephanum appellare. Sed mendum illud Stephanus ex corrupto Strabonis codice, vel quod nimis feſtinanter ipſum evolverit, hauſiſſe videtur. Ita enim ſcribit lib. V. Τίβουρ μὲν, ἢ τὸ Ἡρακλεωτικὸν Πραίνεστος δ' ἐστὶν ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀποστάσεως ἀπὸ τῆς Ῥώμης, ἑπτὰ δὲ καὶ τετταράκοντα οἱ ἄλλοι σταδίους ἀφεστᾶσι· τὴν δὲ Ῥώμην Πραίνεστος ἐπὶ ἀνατολαῖς, Τίβουρ δ' ἐπὶ δυσμαῖς· φασὶ δ' Ἑλληνίδων ἀμφοτέρας· Πραίνεστον μὲν Πολυστέφανον κεκλῆσθαι πρότερον. Hoc eſt: *Apud Tiburs Herculis fanum eſt. Præneſtus autem eſt, apud quam templum eſt Fortunæ & ſortes ejus celebres. Utraque urbs ad unum eidemque montis jugum condita eſt, diſtantque inter ſe ſtadia C. a Roma vero Præneſtus alterum tantum: Tiburs aliquantum proprior fuit: Græcanicam utramque traduntur eſſe urbem. Cæterum Præneſtum olim appellatam fuiſſe Polyſtephanum.* Strabo de duabus ſimul hoc loco urbibus differit, qua occaſione fieri potuit, quod Stephanus non diligenter diſtinguens, aut depravatum codicem habens, in mendum hoc facile diſſimum inciderit.

[70] *Αὕτη Πολυστέφανος.*] Refutandus omnino error Carol. Paſch. pag. 114 de Coronis.

[69] Πολυστέφανος.] Strabo Præneſte urbem olim Πολυστέφανον dictam eſſe annotat. *Salm.*

[69] *Τίγγις.*] Procopius Vandal. lib. II. Vide etiam de origine gentis Anglorum pag. 82.

[70] *Μαυριτανίαν.*] Locus eſt corruptus, legend. *Μαυρουσίαν.*

[71] *Ἑπτὰ δὲ καὶ ἑβδομήκοντα.*] Nihil præterea in MS. habetur, neque hiatus ulla ſuſpicio. *Salm.*

[72] *Τιγρανοκέρτης.*] Vide Memnonis Fragm. pag. 116.

[73] *Τὸ ἐθνικὸν Τιθρωνιεύς.*] Lege *τὸ ἐθνικὸν Τιθρωνιάς.*

[74] *Τίκινος.*] Errat Stephan. nam a Ravenna diſtat 50 mil. paſſ. Ferraz. pag. 402.

[75] *Τὸ ἐθνικὸν Τικινός.*] Legendum Τικῖνος, neque dubitandum eſt, quin hæc ſit vera lectio. *Salm.*

[76] *Τικινός.*] Lege Τικῖνος Salm.

ΤΙΛΑΤΑΙΟΙ, ἔθνος Θρᾴκης· Θουκυδίδης δευτέρᾳ.

ΤΙΛΦΩΣΣΑΙΟΝ, χωρίον Θετταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Τιλφωσσαῖος ὁμοίως.

ΤΙ'ΜΥΡΑ, πόλις περὶ Ἰσαυρίαν,[77] καὶ ποταμὸς Ἰνδός. Τὸ ἐθνικὸν,[78] Τιμυραῖος.

ΤΙΜΩ'ΝΙΟΝ, φρούριον Παφλαγονίας. Τὸ ἐθνικὸν Τιμωνίτης, καὶ τὸ θηλυκὸν Τιμωνίτις.

ΤΙ'ΝΔΙΟΝ[79], πόλις Λιβύης· Ὁ πολίτης, Τινδανός. Ἐχρῆν δὲ Τινδιεὺς, ὡς Σουνιεύς· Ἀλλὰ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ Τίνδα, Τινδανός.[80] Τοῦ δὲ Τίνδα, τὸ Τίνδιον. Ἔστι καὶ Τίνδη[81] Θρᾴκης Χαλκιδικὴ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν,[82] Τινδαῖος.

ΤΙ'ΟΣ[83], πόλις Παφλαγονίας τοῦ Πόντου, ἀπὸ Τίου ἱερέως, τὸ γένος Μιλησίου, ὡς Φίλων. Δημοσθένης δ' ἐν Βιθυνιακοῖς φησι, κτιστὴν τῆς πόλεως γενέσθαι Πάταρον, ἑλόντα Παφλαγονίαν· Καὶ ἐκ τοῦ τιμᾶν τὴν Δία, Τίον προσαγορεῦσαι. Μέμνηται καὶ Μένιππος ἐν Παφλαγονίας περίπλῳ.[84] Ἀπὸ Ψύλλης χωρίου ἐς Τίον πόλιν, καὶ ποταμὸν Βίλαιον, στάδιοι τριακόσιοι, οἱ πάντες ἀπὸ Ἡρακλείας ἐς Τίον πόλιν, καὶ ποταμὸν Βίλαιον, στάδιοι τριακόσιοι ἑβδομήκοντα. Καὶ πάλιν. Οἱ πάντες ἀπὸ Τίου εἰς Ἄμαστριν, στάδιοι εἴκοσι.[85] Στράβων ἐν δυοκαιδεκάτῃ οὐδετέρως, καὶ τρισυλλάβως, τὸ Τίειον φησί. Καὶ τὸ ἐθνικὸν, ἀπὸ τῆς Τίου[86] Τιανὸς, ὡς ἀπὸ τῆς Κίου Κιανός. Λέγεται καὶ Τιανεύς.

ΤΙΠΑ'ΝΙΣΣΑΙ, ἔθνος περὶ τὸν Καύκασον· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΤΙ'ΡΙΖΑ[87], πόλις Παφλαγονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Τίριζοι.[88] Κτησίας Τιριζιφανοὺς αὐτοὺς φησιν, ἐν τῷ δευτέρῳ· Ἐκ δὲ τῶν Ὀδρυσσῶν εἰς[89] Τιριζιβανοὺς[90] οἰκοῦντας ἐν πα *

ΤΙ'ΡΣΑΙ, πόλις Μυγδονίας, τῆς ἐν Μακεδονίᾳ· Ἀπὸ Τίρσης, μιᾶς τῶν γυναικῶν τοῦ παιδὸς Μύγδονος, ὡς Θεαγένης φησί. Τὸ ἐθνικὸν, Τιρσαῖος.

ΤΙ'ΡΥΝΣ[91], πόλις τῆς Πελοποννήσου.

[92] Οἱ

A TILATÆI, gens Thraciæ. Thucydides secunda.

TILPHOSSÆUM, regiuncula Thessaliæ. Gentile, Tilphossæus similiter.

TIMYRA, urbs circa Isauriam, & fluvius Indus. Gentile, Timyræus.

B

TIMONIUM, castellum Paphlagoniæ. Gentile, Timonites, & fœmininum Timonitis.

TINDIUM, urbs Libyæ. Civis, Tindanus. Oportebat vero Tindieus, ut Sunieus. Sed potius a Tinda, Tindanus. A Tinda autem, Tindium. Est quoque Tinde Thraciæ Chalcidica urbs. Gentile, Tindæus.

C

D

TIOS, urbs Paphlagoniæ Ponti, a Tio sacerdote, genere Milesio, ut Philo. Demosthenes autem in Bithyniacis inquit, conditorem urbis fuisse Patarum, capta Paphlagonia, & a colendo Jove, Tion appellavisse. Meminit etiam Menippus in Paphlagoniæ periplo. *A Psylla regiuncula ad Tium urbem & fluvium Bilæum stadia* CCC. *Omnia ab Heraclia ad Tium urbem, & fluvium Bilæum, stadia* CCCLXX. Et rursus: *Omnia a Tio ad Amastrin stadia viginti.* Strabo in duodecima neutraliter & trisyllabe, Tieum inquit. Et gentile, a Tio, Tianus, ut a Cio, Cianus. Dicitur etiam Tianeus.

E

F

G

TIPANISSÆ, gens juxta Caucasum. Hecatæus Europa.

TIRIZA, urbs Paphlagoniæ. Gentile, Tirizi. Ctesias *Tiriziphanos* eos vocat in secundo. *Ex Odryssis vero in Tirizbanos habitantes in pa* *

H

TIRSÆ, urbs Mygdoniæ in Macedonia. A Tirse, una ex uxoribus filii Mygdonis, ut Theagenes inquit. Gentile, Tirsæus.

I

TIRYNS, urbs Peloponnesi.

Qui

77 Καὶ ποταμὸς Ἰνδὸς] Lege ὁ ποταμὸς Ἰνδικός.

78 Τιμυραῖος] Loc. suspectus.

79 Τίνδιον.] Hujus urbis meminit Hellanicus in Ægyptiacis apud Athenæum lib. 15. Πόλις ἐπιποταμίη τίνδιον ὄνομα, quod frustra quidam mutare conantur. *Salm.*

80 Τίνδιον.] Vide Atheneum lib. 9 Salm. ad Sol. pag. 534.

81 Τοῦ δὲ Τίνδα &c.] Forte καὶ δὲ Τίνδα, τὸ Τίνδιον.

82 Θρᾴκης Χαλκιδικὴ] Καὶ forte inser.

83 Τινδαῖος] Vossius ad Melam pag. 133.

84 Τίος.] Vide Stukium ad Arrian. pag. 130.

85 Ἀπὸ Ψύλλης.] Corruptissime MSS. ἀπὸ Ψύλλης χωρίου ἐς τίον πόλιν ὁ ποταμὸν βίλαιον στάδιοι ς οἱ πάντες ἀπὸ Ἡρακλείας εἰς τίον πόλιν ὁ ποταμὸν βίλαιον. Salm.

86 Ἀπὸ Ψύλλης &c.] Corruptissime in MSS. legitur ἀπὸ Ψύλλης χωρίου ἐς Τίον πόλιν ὁ ποταμὸν Βίλαιον στάδιοι ἐξ οἱ πάντες &c.

87 Στράβων &c.] Vossius ad Scyl. pag. 16.

88 Τιανός.] Τιάνων in Nummis. Vide Urs. notas ad Polyb. pag. 306.

89 Τίριζα.] Vide Salm. ad Sol. pag. 160.

90 Κτησίας Τιριζιφανούς] In Voss. Κτησίας Τιριζιβανοὺς αὐτοὺς φησιν & ita etiam deinde, sed Salm. vult hic scribi Τιριζιφανούς.

91 Τιριζιβανούς.] Lege Τιριζιφάνους, quæ vera est lectio. Ἐν Παφλαγονίᾳ. Salm.

92 Οἰκοῦντας ἐν πα *] Φλαγονίᾳ.

93 Τίρυνς.] Pindari Schol. ad ζ ἐνδος Olymp.

93 Ὁ

[91] Οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά π' Α τειχιόεσσαν.

Ἀπὸ Τίρυνθος ἡ Ἄλκῃ συγκατοῦσα, ἥ τις Ἀμφιτρύωνος ἦν ἀδελφή. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἁλιεῖς, διὰ τὸ πολλοὺς Ἑρμιονέας ἁλιεύοντας εἰκῆ αὐτοῦ. Τὸ ἐθνικὸν, Τιρύνθιος καὶ B Τιρυνθιάς τὸ θηλυκὸν, καὶ Τιρυνθίς. Τὸ ὅθεν ἦκε, Τιρυνθόθεν. Εἰς τόπον, Τιρυνθόνδε. Ἐν ᾧ δὲ Τιρυνθάδε, ὡς πρὸς αἰτιατικήν.

ΤΙΣΙΑ, ὡς Ἀσία, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Τισιάτης, ὡς Ἀσιάτης. Καὶ Τισιά- C τις θηλυκόν.

ΤΙΣΙΣ, πόλις Αἰγύπτου, ἣν ἔκτισε Τίσις. Ὁ πολίτης, Τισίτης.

ΤΙΣΣΑΙ [92], χωρίον Σικελίας. Φίλιστος δὲ ὀνόματος. [93] Τὸ ἐθνικὸν, Τισσαῖος. D

ΤΙΤΑΚΙΔΑΙ [94], δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, ἀπὸ Τιτάκου τοῦ προδόντος Ἀφίδνας τοῖς Διοσκούροις. Ὁ δημότης, Τιτακίδης ὁμοφώνως. Καὶ τὰ τοπικὰ ἐπιρρήματα ὡσαύτως.

ΤΙΤΑΝΑ [95], χωρίον τῆς Σικυωνίας. Λέ- E γεται καὶ ἐνικῶς,

—— [96] Τιτάνοιό τε λιπαρὰ κάρηνα.

Τὸ ἐθνικὸν Τιτάνιος, καὶ Τιτανία. Νῦν δὲ Τευτάνιον καλεῖται.

ΤΙΤΑΡΩΝ, πόλις Θεσσαλίας, διὰ Τί- F τταρον Λυκόφρων φησί. Τὸ ἐθνικὸν, Τιταρώνιος. Ἔστι καὶ [97] Τιτάρησος ποταμὸς Θεσσαλίας. Τὸ ἐθνικὸν ὁμοφώνως Τιτάρησος.

ΤΙΤΩΝΕΥΣ, ὄρος. Διονύσιος Γίγαντιάδος πρώτου. Ὁ οἰκήτωρ, Τιτωνεύς. G

ΤΛΗΤΕΣ [98], ἔθνος Ἰβηρικὸν, περιοικοῦν τοὺς Ταρτησσίους. Θεόπομπος πεντεκαιδεκάτῳ πέμπτῳ.

ΤΛΩΣ, πόλις Λυκίας, [99] ἀπὸ Τλόου Τλῶ Τρεμύλου καὶ Πραξιδίκης νύμφης. Τὸ ἐθνι- H κὸν διχῶς, καὶ Τλωεὺς, καὶ Τλωΐτης. Ἔστι καὶ Τλῶος Τλωεὺς τὸ ἐθνικὸν, ἀλλὰ καὶ Τλωῖος. Ἔστι δὲ ἄλλη Τλῶς [1] πόλις Πισιδίας, τὸ κτητικὸν, Τλωϊκὸς, καὶ Τλωϊκή.

ΤΝΥΣ-

Illi autem Argosque habebant Tirynthaque munitam.

A Tirynthe Alcês filia, quæ Amphitryonis erat soror. Vocabatur autem prius Halicis, quod multi Hermionei piscantes illic habitarent. Gentile, Tirynthius, & Tirynthias fœmininum & Tirynthis. Ex loco, ex Tirynthe. In locum, in Tirynthum. Debebat vero in Tirynthа, tamquam ad accusativum.

TISIA, ut Asia, urbs Italiæ. Gentile, Tisiates, ut Asiates. Et Tisiatis, fœmininum.

TISIS, urbs Ægypti, quam condidit Tisis. Civis, Tisites.

TISSÆ, regiuncula Siciliæ. Philistus nono. Gentile, Tissæus.

TITACIDÆ, populus Antiochidis tribus, a Titaco, qui prodidit Aphidnas Dioscuris. Popularis, Titacides ejusdem vocis. Et localia adverbia similiter.

TITANA, regiuncula Sicyoniæ. Dicitur etiam singulariter.

—— *Titanique candida capita.*

Gentile, Titanius, & Titania. Nunc vero Teutanion vocatur.

TITARON, urbs Thessaliæ, quam Titarum Lycophron vocat. Gentile, Titaronius. Est quoque Titaresius fluvius Thessaliæ. Gentile similiter, Titaresius.

TITONEUS, mons. Dionysius Gigantiadis primo. Incola, Titoneus.

TLETES, gens Iberica, habitans circum Tartessios. Theopompus quinto & quadragesimo.

TLOS, urbs Lyciæ, a Tloo Tremyli & Praxidicæ nymphæ. Gentile, dupliciter, & Tlocus, & Tloïtes. Est etiam Tlos, Tlous gentile, necnon Tloïus. Est etiam alia Tlos, urbs Pisidiæ, possessivum Tloïcus, & Tloïca.

TNYS-

[91] Οἱ δ' Ἄργος &c.] Hom. Il. β versu 559.

[92] Τίσσαι, χωρίον Σικελίας.] Oppidulum hoc eodem fere tutile, quo nunc ad radices Ætnæ montis, apud Asinum sive Cantaram amnem conspicitur oppidum vulgari vocabulo *Randazzo*, placet Dominico Mario Nigro in descriptione Siciliæ; cujus ego opinioni lubens accedo; quando ei loco convenit situs, quem Ptolemæus Tissæ ad Ætnam tribuit.

[93] Τὸ ἐθνικὸν, Τισσαῖος.] Ciceroni Latinâ formatione fuit *Tissæus* in Verrina III. Plinio vero lib. III, cap. VIII *Tissenses*.

[94] Τιτακίδαι.] Sylb. in notis ad Etym. Mag. pag. 45.

[95] Τιτανα χωρίον τῆς Σικυωνίας.] Eustathius τῆς δὲ Ἀχαΐδος ἐπιβαλὼν ἐπιμελῶς ἀναγράφει εἴκοσι χωρία Σικυωνίας τὰ Τίτανα. Vide p. 332. *Salm.*

[96] Τίτανα.] Vide Sal ad Sol. pag. 60. de hoc loco Eustath. Stephanum citat pag. 332.

[97] Τιτάνοιό &c.] Ex Iliad. β.

[98] Τιτήρησος.] Apud Apol. Rhod. lib. I versu 65.

[99] Τλῶος.] Hoc loco notatur in MS. præsertim Palatino Δρυὶ δὲ Τλόου &c. *Salm.*

[99] Τλῶος.] Hæ literæ T & Γ sæpe permutantur a scriptoribus Γλῶος. Vide Steph. & Vossium ad Melam pag. 227.

[100] Ἀπὸ Τλόου &c.] MSS. Δρυὶ Τλῶ Γ' Τέλωνος. Legendum Δρυὶ Τλῶ Γ' Τρεμύλου. Τρεμύλος Τρεμύλου: Hujus Tremiletis superius etiam meminit. *Salm.*

[100] Ἀπὸ Τλόου.] Forte Δρυὶ Τλόῳ? Voss. cod. Δρυὶ Τλῶ Γ' Μίλητος δὲ Πραξιδίκης νύμφης. sed optime in vulgatis Δρυὶ Τλῶ Γ' Τρεμύλου (nisi quod habeant Τρεμούλου) nam uti ex Stephano apparet in voce Τρεμύλη, Tremilus Praxidicem uxorem duxit, ex eique procreavit filios Tlous, Xanthus &c.

[1] Πόλις Πισιδίας.] Πόλις omisit. ita habent Mss. *Salm.*

[1] Τλῶ-

ΤΝΥ΄ΣΣΟΣ, πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Τνυσσεύς, τῷ τύπῳ τῶν χώρας. A

TNYSSOS, urbs Cariæ. Hecatæus Asia. Gentile, Tnysseus, regionis typo.

ΤΟΛΕ΄ΡΙΟΝ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Τολερῖνος.

TOLERIUM, urbs Italiæ. Gentile, Tolerinus.

ΤΟΛΙΣΤΟ΄ΒΟΙΙ, ἔθνος Γαλατῶν Ἑσπερίων, μετοικησάντων ἐκ τῆς Κελτογαλατίας εἰς Βιθυνίαν. Ἐρατοσθένης δὲ ἐν πρώτῳ Γαλατικῶν, Τολιστοβωγίους αὐτοὺς φησι. B

TOLISTOBII, gens Galatarum occidentalium, qui ex Celtogalatia in Bithyniam migravere. Eratosthenes autem in primo Galaticorum Toliſtobogios eos vocat.

ΤΟΛΟΦΩ΄Ν, πόλις Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Τολοφώνιος· Θουκυδίδης τρίτῃ. C

TOLOPHON, urbs Locrorum Ozolarum. Gentile, Tolophonius. Thucydides tertia.

ΤΟ΄ΜΑΡΟΣ, ὄρος Δωδώνης, ὅ τινες Τομῶρον· Καὶ τοὺς κατοικοῦντας, Τομάρους. Οἱ δὲ, Τμάρους· Οὗ τὸ ἐθνικὸν, Τμάριος. D

TOMARUS, mons Dodonæ, quem aliqui Tomurum; Et incolas, Tomuros. Alii vero, Tmaras. Cujus gentile, Tmarius.

ΤΟΜΕΥ΄Σ, πόλις πρὸς τῇ Ὀδησσῷ· Στράβων ἑβδόμῃ. Ὠνομάσθη δ' ἄρα, ἀπὸ τοῦ Ἀψύρτου τοῦ Αἰήτου υἱοῦ Μηδείας καὶ Ἰάσονος ἐν τῇ φυγῇ ἐκεῖ καταμηνῆναι. Ἔστι καὶ Τόμαιον ὄρος πρὸς τῷ Κορυφάσιον τῆς Πύλου, ὁμοιοῦσθαι λίθῳ. Ὁ πολίτης, Τομίτης· Καὶ Τομῖτις τὸ θηλυκόν. Ὃ φυλάττειν δεῖ, ὡς Ἀταρνείτης, ἀλλὰ διφθόγγου γραφείσης. E

TOMEUS, urbs prope Odessum. Strabo septima. Sic vero vocata fuit, eo quod Apsyrtus Æetæ filius a Medea & Jasone in fuga illic concisus fuerit. Est etiam Tomæus mons juxta Coryphasion Pyli, scopulo similis. Civis, Tomites. Et Tomitis, fœmineum. Debebat vero scribi per diphthongum, ut Atarnites.

ΤΟ΄ΜΙΣΣΑ, χωρίον διορίζον Καππαδοκίαν ἀπὸ Ταύρου. Τὸ ἐθνικὸν Τομισσηνὸς, τῷ τύπῳ τῶν χώρας, καὶ Τομισσεύς. F

TOMISSA, regiuncula dividens Cappadociam a Tauro. Gentile, Tomiſsenus, regionis typo, & Tomiſseus.

ΤΟ΄ΞΙΟΙ, καὶ Τοξιανοὶ, ἔθνος Ταυρικόν· Ἡρωδιανὸς ἑβδόμῃ.

TOXII, & Toxiani, populus Tauricus. Herodianus ſeptima.

ΤΟΠΑ΄ΖΙΟΣ, νῆσος Ἰνδική. Τὸ ἐθνικὸν, Τοπάζιος. Ἀλέξανδρος ὁ πολυΐστωρ φησὶν, ὡς εὑρίσκεσθαι καὶ ἐν τῇ Τοπαζίων νήσῳ λίθον ὁμώνυμον τῇ νήσῳ, ὅμοιον τῇ χρόᾳ τῇ τοῦ νέου ἰλαοῦ. Διὰ δὲ τοῦ ξ δεῖ ἐγράφεσθαι πρότερον. G H

TOPAZIUS, insula Indica. Gentile, Topazius. Alexander Polyhiſtor inquit, quaſi inveniri etiam in Topaziorum inſula lapidem ejuſdem inſulæ nominis*, ſimilem recentis olei colori. Prius vero per z ſcribebatur.

ΤΟ-

TO-

* Τελήσιον.] Fuit oppidum Priſci Latii inter Lavicos & proximos Æquanorum fines. Vide Dionyſium Halicarn. lib. VIII.

* Τολιστόβιοι &c.] Salm. ad Sol. 877. A Plinio Toliſtobogi, & a Strabone & Eratoſth. Toliſtobogii. Paul. Toſtoboci pag. 687.

* Τόμαρος.] Apud Solinum, quod adhuc animadvertiſum non eſſe miror, cum ita habeant veteres codices *Dodone ut Mæro celſa eſt.* legend. *Dodone Tumaro celſa eſt. Tumaro* antique ſcriptum pro Tomaro. Omnino ita legendum eſſe in Solino. *Salm.*

* Τόμαρος.] Vide Palm. Antiq. Græc. pag. 231.

* Οἱ δὲ Τμάρους.] Οἱ δὲ Τμάρους. ita MSS. omnes. Legebam tamen, ὁ δὲ Τμάρος. Conflat enim Τόμαρος & Τμάρος per ſyncopen montem illum appellatum fuiſſe. Nihil tamen mutandum cenſeo. Nam Τμάρους ſunt οἱ τοπογράφοι montis Tmari ſive Tomari, ut patet ex his, καὶ τοὺς κατοικοῦντας Τμάρους, ὡς δὲ Τμάρους. Neque impedit quod ſequitur, ὃ τὸ ἐθνικὸν Τμάριος, quaſi eſſet a Τμάρος. Sed docuimus τοὺς τοπογράφους diverſe plerumque efferri ἀπὸ τοῦ ἐθνικοῦ. Salm.

* Τμάρους.] Legend. Τμάρος.

* Διὰ τοῦ Ἀ΄ψυρτος.] Eadem fabula eſt in Ἀψυρτίδαι.

* Τοῦ Αἰήτου υἱοῦ.] In Voſſ. τοῦ Αἰήτου υἱῶν.

* Τόμαιον.] Vide Thuc. lib. IV & in Κορυφάσιον.

* Ἀπαρνείτης &c.] Vide Ovidium de Ponto lib. III eleg. IX.

* Τόξιοι.] An illi ſunt, quos Strabo Nomas aut Toſcos *Salm.*

* Τοπάζιος.] Epiphan. Τοπάζης. Vide Salm. ad Sol. 240. Vide Salm. ad Sol. pag. 239 & 1083. Debuerat non fuerit ſcribend. Τόπαζος &c.

* Ἐν τῇ τῶν Τοπαζίων νήσῳ.] MSS. habent ἐν τῇ τῶν Τοπαζίων νήσῳ. Sed apparet decurtatum eſſe & eſſe vitioſa ſcripturæ. Quam lectionem videtur confirmare Eutychius, Παζίων ἡ Τοπαζίων λίθος ἀδάμαντος. Si Παζίων dicitur, rectus manifeſte hic locus. Mss. habent Νῆσος ὁμώνυμος λίθῳ τῇ χρόᾳ τῇ τοῦ ἰλαοῦ. Sed τὸ λίθῳ ὁμώνυμος, quod malo. *Salm.*

* Λίθον.] De hoc lapide & quomodo effodiatur, lege Euſt. ad Dionyſ. pag. 134.

* Διὰ τοῦ ξ &c.] ξ & ζ confunduntur. Vide in Ἀζηλα.

* To-

ΤΟΡΕ΄ΤΑΙ[16], ἔθνος Πολεμικόν· Ἀπολλόδωρος [17] δευτέρῳ περιηγήσεως.

ΤΟΡΡΗΒΟΣ, πόλις Λυδίας, ἀπὸ Τορρήβου τοῦ Ἄττου. Τὸ ἐθνικὸν, Τορρήβιος· καὶ θηλυκὸν, Τορρηβίς. Ἐν δὲ τῇ Τορρηβίδι ἐστὶν ὄρος Κάριος καλούμενον, καὶ ἱερὸν τοῦ αὐτοῦ. Κάριος δὲ ὁ Διὸς παῖς καὶ Τορρηβίας, ὡς Νικόλαος τετάρτῳ· ὃς πλανώμενος περί τινα λίμνην, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ Τορρηβία ἐκλήθη, φθεγγῆς [18] Νυμφῶν ἀκούσας, ἃς ἐκεῖνοι Λυδοὶ καλοῦσι, καὶ μουσικὴν ἐδιδάχθη, ἣν καὶ αὐτὸς Λυδοῖς ἐδίδαξε τὰ μέλη. Διὰ τοῦτο Τορρηβία ἐκαλεῖτο.

ΤΟΡΤΟ΄ΜΙΟΝ, πόλις μεταξὺ Συρίας καὶ Ἀρμενίας. Τὸ ἐθνικὸν Τορτώμιος ὡς Βυζάντιος.

ΤΟΡΩ΄ΝΗ[20], πόλις Θρᾴκης, [21] ἀπὸ Τορώνης τοῦ Πρωτέως ἢ Ποσειδῶνος, καὶ Φοινίκης. Ἔστι καὶ ἄλλη Τορώνη [22] μετὰ Τροίαν κτισθεῖσα. Ὁ πολίτης, [23] Τορρωναῖος. Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Σικελίας [24] Τόρρωνα, διὰ δύο ρ, καὶ δύο ο μικρά. [25] Λέγεται καὶ Τορωναῖος ὡλικῶς. Οὕτω δὲ καλεῖται ἀπὸ τοῦ Κανασραίου ἕως τοῦ Δερρέως.

ΤΟΥΡΔΙΤΑΝΙ΄Α[26], χώρα περὶ τὸν Βαῖτιν, ἣν καὶ Βαιτικὴν καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ Βαίτιδος ποταμοῦ. Οἱ οἰκήτορες, Τουρδιτανοί, [27] καὶ Τουρδοῦλοι Ἀρτεμίδωρος δὲ Τουρτυτανίαν αὐτὴν καλεῖ καὶ Τούρδους τοὺς οἰκήτορας, [28] καὶ Τουρδιτανούς.

ΤΡΑΓΑΣΑΙ[29], χώρα ἐν Ἠπείρῳ, ἀπὸ Τραγασοῦ. Ἧς χάριν ὁ Ποσειδῶν [30] ἁλῶν πῆξιν ἐποίησεν. Ὅθεν [31] Τραγάσιοι οἱ ἅλες, ὡς Ἑλλάνικος ἐν πρώτῳ Λεσβιακῶν. Ἀφ' ἧς καὶ πεδίον [32] Ἅλσιον καλεῖται. Ὁ οἰκήτωρ, Τραγασαῖος, Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι.

ΤΡΑ-

TORETÆ, gens Pontica, Apollodorus secundo periegeices.

TORRHEBOS, urbs Lydiæ, a Torrhebo Atyis filio. Gentile, Torrhebii, & fœmininum Torrhebis. In regione autem Torrhebide est mons, qui Carius vocatur, & illic templum Carii. Carius vero fuit Jovis & Torrhebiæ filius, ut Nicolaus quarto. Qui cum circa paludem quamdam vagaretur, quæ ab eo Torrhebia vocata fuit, audita Nympharum voce, quas etiam Musas Lydi vocant, & muficam doctus fuit, & ipsos Lydos docuit carmina. Propterea Torrhebia vocabantur.

TORTOMIUM, urbs inter Syriam & Armeniam. Gentile, Tortomius, ut Byzantius.

TORONE, urbs Thraciæ, a Torone Protei, vel Neptuni, & Phœnicæ filia. Est & alia Torone post Troiam condita. Civis, Torrhonæus. Est & alia urbs Siciliæ Torrhonna per duplex n, & per duplex o parvum. Dicitur etiam Toronæus finus. Sic vero vocatur a Canastræo usque ad Derrhim.

TURDITANIA, regio Iberiæ, quæ etiam Bætica vocatur, circa Bætim fluvium. Incolæ, Turditani, & Turduli. Artemidorus vero Turtytaniam eam vocat, & Turtos, incolas, & Turtutanos.

TRAGASÆ, regio in Epiro a Tragaso, in cujus gratiam Neptunus salis densationem fecit. Unde *Tragasi sales*, ut Hellanicus in Lesbiacorum primo. A quo & campus Halsius vocatur. Incola, Tragasæus. Aristophanes Acharnensibus.

TRA-

[16] Τορέται.] Toretæ Plinio, Strabonis Τορωναῖοι ut Pomponio Melæ. Hinc legi posset Τορωνάται. Τορώνη etiam dicitur Dionysio. Sed in eo perperam legitur Ὀρέται. Κεφάλου Τυρίου τῶν ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ Ἀχαικά. Cujus lectionis vitium non vidit diligentissimus grammaticus. & sane frustra quæsiti, qui sint illi Oretæ: apud nullum auctorem existant. *Salm.*

[17] Τιμοσθ.] Iidem sunt qui ἱέρωνες dicuntur Dionys. Per. 91.

[18] Δευτέρῳ περιηγήσεως.] Lege cum Ms. δευτέρῳ περὶ γῆς. Salm.

[19] Δευτέρῳ περιηγήσεως.] In Voss. δευτέρῳ περὶ γῆς. In eum ex δευτέρῳ περὶ γῆς.

[20] Νυμφῶν ὡς ὁ Μίσσος.] Virgilius,

Nympharum magnus amor Liberumque fidelis. Salm.

[21] Καὶ πόλις Λυδίας.] MSS. καὶ πόλις Λυδῶν ἰδιάζει ὁ τὰ πάντα. Idem.

[22] Καὶ πόλις Λυδίας.] In Ms. ὁ πόλις Λυδῶν.

[23] Τορώνη.] Plin. & Ptolem. Macedoniæ attribuunt.

[24] Ἄλλη Τορώνη.] Mss. uno consensu ἄλλη Τορώνη ἡ Πρωτέως ὁ Ποσειδῶνος ὁ φοινίκη, qua de lectione alias videriimus. *Salm.*

[25] Μικρὰ Τορώνη.] Post Trojam vel post Trojana tempora. *Idem.*

[26] Τουρδιτανία.] Τουρτυτανίαν meminit in voce Ἀρτεμίδωρος.

[27] Τούρδουλοι.] Nihil de hac urbe scripsit Cluverius.

[28] Λέγεται] ὁ Τορωναῖος.] Λέγεται ὁ Τορωναϊκὸς κόλπος. ita MSS. & post, ἐστὶ δὲ ἐμπόριον, non ἐστι. Salm.

[29] Λέγεται ὁ Τορωναῖος κόλπος.] In MSS. Salm. λέγεται ὁ Τορωναϊκὸς κόλπος & ex ejusdem Viri opinione postea legendum esse ἐστὶ δὲ ἐμπόριον &c.

[30] Τραγασία.] Etiam Bætica dicitur.

[31] Βαίτιδος.] Lege Βαίτιος.

[32] Καὶ Τραδοῦλοι.] In MS. καὶ Τραδλλοι. vide Marc. Heracl. pag. 70.

[33] Καὶ Τραγασαῖοι.] MSS. καὶ Τραγασσεῖς. Lege Τούρδολοι. Alii Turdos, alii Turtos eos vocaverunt. Lege ὁ Τούρτιος τὸν οἰκήτορα, καὶ Τουρτιανούς. Salm.

[34] Τραγάζουσιν.] Vide Hesychium.

[35] Ἅλσιον πεδίον.] Ἅλσις πεδίον MSS. *Salm.*

[36] Ἅλσιον πεδίον.] Lege ἅλσος πεδίον.

[37] Τραγάζουσι οἱ ἅλες.] An potius legendum Τραγασικοὶ quod verum esse puto. *Salm.*

[38] Τραγάζουσι οἱ ἅλες.] Lege Τραγασικοὶ ἅλες.

[39] Ἅλσιον.] Vide in Ἀλσιεύς & leg. fortasse ἁλήσιον pro ἅλσιον.

ΤΡΑΓΑΙΑ, νῆσος πρὸς τῇ Κυκλάδσιν, ἔθεν ἦν Θεογείτων ὁ περιπατητικὸς, Ἀριστοτέλους γνώριμος. Ἔστι καὶ πόλις ἐν Νάξῳ, ἐν ᾗ τιμᾶται Ἀπόλλων Τραγαῖος. Εὐπολις δὲ διὰ τοῦ ᾱ γράφει, καὶ πληθυντικῶς Τραγαῖ. Τὸ ἐθνικὸν Τραγαίτης, ὡς Τεγαίτης.

ΤΡΑΓΙΛΟΣ, πόλις μία τῶν ὑπὸ Θρᾴκης, πρὸς τῇ χερρονήσῳ τῇ Μακεδονίᾳ. Ἐκ ταύτης ἦν Ἀσκληπιάδης, ὁ τὰ τραγῳδούμενα γράψας ἐν ἐξ βιβλίοις. Ὁ πολίτης, Τραγίλιος.

ΤΡΑΛΛΙΑ, μέρος τῆς Ἰλλυρίας. Λέγονται καὶ Τράλλοι, καὶ Τράλλεις παρὰ Θεοπόμπῳ. [30] Λέγεται καὶ [31] Τραλλιχίδα, καὶ Τράλλα. Ἔστι καὶ Τράλλιον Βιθυνίας, ἡ καθηκοῦσα πρὸς τὸ Ἀσκανίου κόλπου. Τὸ ἐθνικὸν τούτου, Τραλλιεύς.

ΤΡΑΛΛΙΣ [32], πόλις Λυδίας, πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ ποταμῷ, ἡ πρότερον λεγομένη [33] Ἄνθεια, διὰ τὸ πολλὰ ἄνθη ἐκεῖ φυέσθαι. Ἐκαλεῖτο καὶ [40] Εὐρυμνά. Τὸ ἐθνικὸν, Τραλλιανός.

ΤΡΑΜΠΗ, Ἰωνίας πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Τραμπαῖος, ὡς Λάμπη Λαμπαῖος.

ΤΡΑΜΠΥΑ, πόλις τῆς Ἠπείρου, πλησίον [41] Βουϊμώων. Ὁ πολίτης Τραμπυεύς, καὶ Τραμπυέτης.

ΤΡΑΝΣΑΛΠΙΝΟΙ [42], ἔθνη Κελτῶν, πέραν τῶν Ἄλπεων· [43] Τὸ γὰρ τρὰνς, σημαίνει πέραν.

ΤΡΑΠΕΖΑ, πόλις [44] Ἀρκαδίας, ἐγγὺς Τεγεαλίνης. Οἱ πολῖται, Τραπεζεῖς.

ΤΡΑΠΕΖΟΥΣ, πόλις πρὸς τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, Σινωπέων ἄποικος. Ἐκαλεῖτο δὲ Οἰζηνίς. Ἐν ταύτῃ μέλι δοκεῖ τὸ πύξει φῆσαι Ἀριστοτέλης γίνεσθαι, ἐν τῷ περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων, βαρύοζμον. Ἀφ' οὗ τοὺς φαγόντας ὑγιαίνοντας μὲν ἐξίστησι, τοὺς δὲ ἐπιληπτικοὺς εὐθέως ἀπαλλάττει. Ἔστι καὶ Ἀρκαδίας πόλις Τραπεζοῦς, ἀπὸ Τραπεζοῦντος παιδὸς Λυκάονος, ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ. Ἔστι δὲ ἄλλη πλησίον τῆς Ἀρκαδικῆς κόλπου. Ὁ πολίτης Τραπεζούντιος, ὡς Σελινούντιος. Καὶ ἡ χώρα Τραπεζουντία.

TRAGÆA, insula juxta Cycladas, unde erat Theogiton peripateticus, Aristotelis familiaris. Est etiam urbs in Naxo, in qua Tragius Apollo colitur. Eupolis per e scribit, & pluraliter Tragetæ. Gentile, Trageates, ut Tegeates.

TRAGILUS, urbs una ex illis Thraciæ juxta Chersonesum & Macedoniam. Ex hac erat Asclepiades, qui res tragicas in sex libris scripsit. Civis, Tragileus.

TRALLIA, pars Illyriæ. Dicuntur etiam Tralli, & Tralles apud Theopompum. Dicitur etiam Troalicida, & Tralla. Est quoque Trallion Bithyniæ, quæ pertinet usque ad Astacenum sinum. Gentile hujus, Trallius.

TRALLIS, urbs Lydiæ, ad Maeandrum fluvium, quæ prius dicebatur Anthia, quod multi flores illic nascerentur. Vocabatur etiam Eurymna. Gentile, Trallianus.

TRAMPE, urbs Joniæ. Gentile, Trampæus, ut Lampe Lampæus.

TRAMPYA, urbs Epiri, prope Bunimos. Civis, Trampyeus, & Trampyetes.

TRANSALPINI, populi Celtarum trans Alpes. Trans enim significat πέραν.

TRAPEZA, urbs Arcadiæ, prope Tricolonum. Cives, Trapezeis.

TRAPEZUS, urbs juxta Euxinum Pontum, Sinopensium colonia. Vocabatur etiam Oezenis. In hac mel fieri ex buxo inquit Aristoteles in de admirabilibus Auscultationibus, graviter olens. Ex quo comedentes sani quidem, mente alienantur, epileptici autem statim liberantur. Est etiam Arcadiæ urbs Trapezûs, a Trapezunte Lycaonis filio, ut Pausanias octavo. Est etiam alia juxta Arabicum sinum. Civis, Trapezuntius, ut Selinuntius. Et regio Trapezuntia. Dicitur etiam Tra-

[34] Πληθυντικῶς Τραγικοί.] Lege ἐπληθυντικῶς Τραγίλιοι. nam Τραγικοὶ mendosum est. MSS. Εὐπολις δὲ διὰ τοῦ ᾱ γράφει ἐπληθυντικῶς Τραγίλιοι. Ita enim legendum, non Τραγικοί. genuinam omnem quoque lectionem ejus nobis repræsentarunt MSS. *Salm.*

[35] Τραγικοί.] L. Τραγίλιοι.

[36] Λέγεται δὲ Τραωαλιχίδα.] Hæc quoque sunt corruptissima. Lege. Λέγεται δὲ Τραωαλὶς ἢ δὲ Τραλλία. Τραωαλὶς manifeste a Τράλλεις, quod apud Theopompum legi affirmat. Ita omnino legendum, etsi MSS. in illa falsa lectione retinenda conspirant. *Salm.*

[37] Τραωαλιχίδα.] Vide Palm. pag. 204.

[38] Τράλλις.] Χάραξ dicitur etiam. Vide in illa voce.

[39] Ἄνθεια.] Vide Plin. lib. v cap. 29 fol. 84 appellat Euantheam.

[40] Εὐρυμνά.] Suspect. forte Δίβδια. Vide Polyb. pag. 1172.

[41] Βουϊμώων.] Legendum forte Βυλλίωνων vel Βυλλίων. *Salm.*

[41] Βουϊμώων.] Leg. fort. Βυλλίωνων vel Βυλλίων vel Βουϊμώων. Vide Palm. Gr. pag. 239.

[42] Τρανσαλπῖνοι.] Ex vocibus Latinis etiam posteriores scriptores Græca fecere: *Transduitia* apud Marc. Heracl. pag. 70.

[43] Τὸ γὰρ τρὰνς.] Τὸ γὰρ περὰν. ita MSS. *Salm.*

[44] Ἀρκαδίας.] Hyginus errat, qui putat Arcadem hic

ἡ χώρα Τραπεζουντία. Λέγει δὲ Τραπεζήσιος, ὡς Ἀμαθήσιος.

A Trapezuſius, ut Amathuſius.

ΤΡΑΒΑΛΑ, πόλις Λυκίας. Τὸ ἐθνικὸν Τραβαλεύς.

TRABALA, urbs Lyciæ. Gentile, Trabaleus.

ΤΡΑΥΧΕΝΙΟΙ, ἔθνος περὶ τὸν Πόντον τὸν Εὔξεινον, ὅμορον Σινδεῦσι.

TRAUCHENII, populus, circa Pontum Euxinum, Sindis vicinus.

ΤΡΑΥΣΟΙ, πόλις Κελτῶν. Ἔθνος, οὓς οἱ Ἕλληνες Ἀγαθύρσους ὀνομάζουσι.

TRAUSI, urbs Celtarum. Gens, quos Græci Agathyrſos nominant.

ΤΡΑΦΗ, πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Τραφαῖος.

TRAPHE, urbs juxta Pontum. Gentile, Traphæus.

ΤΡΑΦΕΙΑ, πόλις Βοιωτίας, πολλὰ θρέμματα ἔχουσα. [41] Τὸ ἐθνικὸν, [42] Τραφίος, ἢ Τραφιεύς.

TRAPHIA, urbs Bœotiæ, multa pecora habens. Gentile, Traphius, vel Traphicus.

ΤΡΑΧΕΙΑ, ἔστιν ἡ Ἰσαυρία πᾶσα· Στραβὼν τεσσαρεσκαιδεκάτῃ. Κιλικίας δὲ τὰ ἔξω Ταύρου ἡ μὲν λέγεται τραχεῖα, ἡ δὲ πεδιάς. Τὸ τοπικὸν, Τραχεώτης. Ἀρχὴ δ' αὐτῆς ἀπὸ [43] Κοράκησίου, ἡ πεδιὰς δέ, ἀπὸ Σόλων καὶ Ταρσοῦ, μέχρις Ἴσσου. Καὶ ἔστι τὸ πάντης πεπονθὸς ἐπὶ μὲν νῦν Πεδιαῖοι· Ὄφελον Πεδιῆς, ὡς [44] Σουνιῆς.

TRACHIA, Aſpera, ſic Iſauria tota. Strabo quartadecima. *Ciliciæ quidem extra Taurum pars una dicitur aſpera, altera campeſtris.* Locale, Tracheotes. Ejus vero principium a Coraceſio; campeſtris autem, a Solis & Tarſo uſque Iſſum. Et eſt hujus locale adhuc & nunc Pediani. Debebant Pedieîs, ut Sunieîs.

ΤΡΑΧΙΣ, πόλις Θεσσαλίας, [45] ὑπὸ τὴν Οἴτην, ὑπὸ Ἡρακλέους κτισθεῖσα, [46] καὶ ἐπωνομάσθη ἀπὸ τῆς τραχύτητος. Ὁ πολίτης, Τραχίνιος, [47] καὶ Τρηχίνιος, [48] καὶ Τραχινεύς.

TRACHIS, urbs Theſſaliæ, ſub Oeta, ab Hercule condita, & ſic nominata propter aſperitatem. Civis, Trachinius, & Trechinius, & Trachinæus.

ΤΡΕΜΙΘΟΥΣ [51], κώμη Κύπρου. [54] Καλοῦνται Τρεμιθόσιοι, καὶ Τρεμιθοπολῖται. Φασὶ δὲ ὅτι διὰ σεισμὸν Ἀφροδίτης εἰς τὸν τόπον, ἀπὸ τῆς παρουσίας τῆς δαίμονος· ὅθεν τρόμος ἀπωνομάσθησαν, διὸ καὶ Τρεμιθοῦντα κεκλῆσθαι, ἐπεὶ δοκεῖ [55] ἀπὸ τῶν περὶ τὸν τόπον φυομένων [56] τερμίνθων, οὓς Κύπριοι τρεμίθους καλοῦσιν, ὡς καὶ πολλὰς ἄλλας ἀπὸ τῶν ἐκ αὐτοῦ φυομένων φυτῶν. [57] Ἔν μὲν τῇ Ἀττικῇ Ῥαμνοῦντα, ἐν δὲ τῇ Πελοποννήσῳ Κυπαρισσοῦν καὶ Θρύον καὶ Ἦλιν.

TREMITHUS, vicus Cypri. Vocantur Tremithuſii, & Tremithopolitæ. Ajunt vero, aſcendente Venere in hunc locum, propter Deæ præſentiam præ tremore concuſſum fuiſſe, quare & Tremithunta vocatum eſſe. Mihi autem videtur, a terminthis, quæ illic naſcuntur, quas Cyprii Tremithos vocant, ut & aliæ plurimæ a plantis quæ in ipſis abundant. In Attica quidem Rhamnûs, in Peloponeſo autem Cypariſſos, & Thryon, & Elæa.

ΤΡΕΜΙΛΗ, ἡ Λυκία ἐκαλεῖτο ἔστως. Οἱ κοσμικοὶ Τρεμιλεῖς, ἀπὸ Τρεμίλου, ὡς [58] Παυσανίας.

TREMILE, ſic Lycia vocabatur. Incolæ, Tremileis, a Tremilo, ut Pauſanias:

Ἔνθα

Hic

oppidum condidiſſe. Fab. ccxxxv. Apollod. a menſa quam Jupiter everterat, ad epulum invitatus, in quo omnes hujuſmodi exhibebantur.

41 Τὸ ἐθνικὸν Τραφιεύς.] Lege. Τὸ ἐθνικὸν Τραφεύς. & Τραφιάς, ut Τρωὰς Τρωάδος. Male vulgo legitur Τραφεὺς ἢ Τραφιάς. Salm.

42 Τραφίος.] Lege τὸ ἐθνικὸν Τραφεύς, ἢ Τραφιάς.

43 Κορακησίου.] Forte legend. Κορυκησίου. Vide Κορυκεῖον. Mons imminens Antiochiæ apud Xiphilinum.

44 Σουνιῆς.] Vide in Ἀφιδνεῖς.

45 Ὑπὸ τὴν Οἴτην.] Conterminam eſſe Oetæis liquet ex Thucyd. lib. tert. pag. 235.

46 Καὶ ἐπωνομάσθη.] Hoc Seneca in Hercule Oetæo clare demonſtrat.

Ad Trachina vocor ſaxa rigentia
Et dumeta jugis horrida torridis
Nec cruentum pecori nomisma nemus.

47 Καὶ Τρηχίνιος.] MSS. vet. καὶ Τραχίνιος. Lege Τραχίνιος & Τρηχὺς & Τρηχινεῦς. Nam quid ſit Τρηχίνιος? Salm.

48 Καὶ Τρηχινεύς.] In MSS. & Τραχίνιος.

49 Τρεμιθοῦς.] Ita MS. recentior. at vetuſtus Τρεμιθοῦσσα. Salm.

51 Τρεμιθοῦς.] Ferunt egreſſam Veneris fuiſſe hoc loco. Quare præſentia numinis terræmotu concuſſum fuiſſe, unde & Tremithunta vocari. Theopompus Tremithuntis Epiſ. Con. Conſt. 1 tom. 111 Con. Gen. pag. 365 Cedren. pag. 287 Spiridion.

54 Καλοῦνται.] &c. Deeſſe videtur ὄνομα τοῦτο, vel ſimile quid.

55 Ἀπὸ τῶν περὶ τὸν τόπον.] Lege ἀπὸ τῶν περὶ τὸν τόπον φυομένων Τερμίνθων. Hac voce etiam uſus Nicander. Καὶ Τερμίνθου κεῖνο πολυσπόρου κάλαμον. Salm.

56 Τερμίνθων.] MSS. Τερμίνθου. totum locum ita legit Salm. ἀπὸ τῶν περὶ τὸν τόπον φυομένων Τερμίνθων.

57 Ἔν μὲν τῇ Ἀττικῇ &c.] Vide in voce Ἀφιδνεῖς.

58 Παυσανίας.] Ant. Lib. 178.

Ἔνθα δ' ἔναιε μέγας Τρέμιλος, καὶ A
ἔγημε θύγατρα,
Νύμφην Ὀργγίαν, ἣν Πραξιδίκην
καλέουσι,
Σίβρῳ ἐπ' ἀργυρέῳ [19] παμμήκεϊ δινήεντι, B
Τῆς δ' ἐλλοὶ παῖδες, Τλῶος, [20] Ξάνθος τε Πίναρός τε,
Καὶ Κραγός, ὃς κρατέων πάσας λήζετ' ἀρούρας.

[21] Ἀλέξανδρος δ' ὁ [22] πλωτήσας * τοὺς δὴ C
τοὺς Τρεμιλέας, Λυκίους Βελλεροφόντης οἰνόμασεν. [23] Ἑκαταῖος Τρεμίλας αὐτοὺς καλεῖ, ἐν πρώτῳ γενεαλογιῶν.

ΤΡΗΡΟΣ [24], χωρίον Θρᾴκης, καὶ Τρῆρες Θρᾴκιον ἔθνος. Λέγει καὶ τρισσυλλάβως D ἐν Καλλιμάχῳ ποιητῇ,

Τρήρας ἄνδρας ἄγων.

Θεόπομπος Τρηρᾶς αὐτοὺς καλεῖ.

ΤΡΙΧΙΣ [25], πόλις Αἰγύπτου, ὡς Θωνὶς, Σαΐς. Τὸ ἐθνικὸν, Τριχίτης. E

ΤΡΙΒΑΛΛΟΙ [26], ἔθνος Ἰλλυρικόν. [27] Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν,

Ὄνομα δὲ τοῖς τῶν βαρβάρων
Τί ἐστι; [28] Μαραθωνοτριβαλλοί.

ΤΡΙΖΟΙ, ἔθνος πρὸς νότον τῆς Ἴστρου. F Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΤΡΙΗΡΕΣ, ἔθνος, ἀπὸ Τριήρους, τοῦ Ὀμβριάρεω καὶ Θρᾴκης παιδός, ὡς Ἀρριανὸς ἐν Βιθυνιακοῖς.

ΤΡΙΗΡΗΣ, πόλις [29] Συρίας. Ὁ πολίτης, Τριηρήτης. G

ΤΡΙΚΑΛΟΝ [30], καὶ Τρίκαλα ἀδιαφόρως, πόλις Σικελίας· φίλιος. Τὸ ἐθνικὸν, Τρικαλῖνος, καὶ Τρικαλίνη θηλυκῶς.

ΤΡΙΚΑΡΑΝΑ, φρούριον τῆς Φλιασίας. H Θεόπομπος πεντηκοστῷ πέμπτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Τρικαρανεύς.

ΤΡΙΚ-

Hic vero habitabat magnum Tremilum, uxorem que duxit filiam

Nymphan Oegygiam, quam Praxidicam vocant,

Ad Sibrum argenteum, juxta verticosum fluvium,

Ex qua exitiales filii, Tlous, Xanthusque, Pinarus,

Et Cragus, qui potens omnes prædabatur terras.

Alexander vero moriens..... hos autem Tremileos, Lycios Bellerophontes vocavit, Hecataeus Tremilas eos vocat in quarto Genealogiarum.

TREROS, regiuncula Thraciæ, & Trieres, gens Thracica. Dicitur etiam trisyllabice apud Callimachum Poëtam:

Treretas viros ducens.

Theopompus Trarас eos vocat.

TRICHIS, urbs Ægypti, ut Thonis, Sais. Gentile, Trichites.

TRIBALLI, gens Illyrica: Aristophanes Avibus.

Nomen autem his barbarorum Deorum
Quodnam est? Marathonotriballi.

TRIZI, gens ad meridiem Istri. Hecataeus Europa.

TRIERES, populus, a Triero Ombriarei & Thraciæ filio, ut Arrianus in Bithyniacis.

TRIERES, urbs Syriæ. *Civis, Trieretes.*

TRICALON, & Tricala neutraliter, urbs Siciliæ. Philistus. Gentile, Tricalinus, & Tricalina fœminine.

TRICARANA, castellum Phliasiæ, Theopompus quinto quinquagesimo. Gentile, Tricaraneus.

TRIK-

[19] Παμμήκει &c.] Hom. Iliad. Φ. 485 de Xantho fluvio Lyciæ, qui idem est cum Σίβρῳ teste Strab. lib. XIV. Fere eadem canit πολὺν δ' Ἄνθος ἐπιῤῥεῖ ἐπὶ ἄστυ. Emend. Boch. in Geog. Sac. pag. 390.

[20] Ξάνθος τε Πίναρός τε.] Ξάνθος Πίναρός τε. ita legebat Salm.

[21] Ἀλέξανδρος &c.] Legerem Ἀλεξάνδρου δὲ πλωτήσαντος τοὺς.

[22] Πλωτήσας * τοὺς.] Nihil amplius habent MSS. & corruptissime in uno legitur Ἀλέξανδρος πλωτήσας πρὸς τὰς λύπας βελλεροφόντης. Salm.

[23] Ἑκαταῖος Τρεμίλας.] In Voss. Ἑκαταῖος Τρεμίλας αὐτούς.

[24] Τρηρός.] Hæc confusa ita leguntur in MSS. Τρηρὸς Χωρίον Θ. κ. τ. λ. κ. τ. π. κιν (in alio legitur κρατῖνον) π. τρ. & poll. τ. π. λ. κ. Θ. τ. λ. τρ. ἀπὸ. ἄρχ. Θεοπ. τρ. αὐτὰς καλεῖ. Salm.

[25] Τριχίς.] Lege Τρίχις. Idem.

[26] Τριβαλλοί.] Ordinem non servat.

[27] Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν.] Harpocras locum corendavit.

[28] Μαραθωνοτριβαλλοί.] In Voss. Μαραθωνοτριβαλλοί. Aristophanis verba exstant pag. 189, sed in rectum ordinem sunt redigenda, cum in nulla editionum vulgatarum ita legatur.

[29] Συρίας.] Forte scribend. Ἀσσυρίας vide Voss. ad Melam pag. 78 & Pind. Schol.

[30] Τρίκαλον.] Etiam apud Ciceronem Tricalum legitur; sed apud Diodorum Τρίγκαλον, & ita quoque apud Silium:

Et nunc fœmineâ vastata Tricala bello.

Nomen id habet oppidum ἀπὸ τριῶν τῶν κάλων; ἐκλήθη, ἀπὸ τριῶν καλῶν. Salm. Excerpta Legationum e libris tribus priores, uti celantur excerpta Legationum e libris duodecim posteriores, ut videtur, desiderantur. Diodori lib. XXXVI. Τρίκαλα δὲ τὸ ἄφρουρον φασὶ διαφέρειν πόλεως ἐπὶ τοῦ πρώτου κεκλῆσθαι· Πρώτους γὰρ ἐπιφανεῖς γενέσθαι τοὺς ἐκεῖθεν, διὸ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἐκ τούτου λαβεῖν, καὶ γυναῖκας ἀπὸ τῶν ἐπιφανεστάτων ἐκείνων ἀγαγέσθαι, καὶ γαμηθείσας

ΤΡΙ΄ΚΚΗ [70], πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Τρίκκης τοῦ Πηνειοῦ θυγατρός. Τὸ ἐθνικὸν, Τρικκαῖος.

TRICCE, urbs Theſſaliæ a Tricce Penei filia. Gentile Triccæus.

ΤΡΙΚΟ΄ΛΩΝΟΙ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Τρικολώνου παιδὸς Λυκάονος. Τὸ ἐθνικὸν, Τρικολωνεύς.

TRICOLONI, urbs Arcadiæ, a Tricolono Lycaonis filio. Gentile, Tricoloneus.

ΤΡΙΚΟΡΥΝΘΟΝ, οὐδετέρως Δίδυμος, καὶ Διόδωρος· Διονύσιος δὲ θηλυκῶς, Εὐφορίων θηλυκῶς. [71] Ἔστι δὲ δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς Ὁ δημότης, Τρικορύσιος· Καὶ θηλυκὸν, [72] Τρικορυσία. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ·

TRICORYNTHUM, neutro genere Didymus & Diodorus, maſculino Dionyſius, fœmineo Euphorion. Eſt autem populus Æantidis tribus. Popularis, Tricoryſius, & fœmininum Tricoryſia. Ariſtophanes Lyſiſtrate.

Οὐχ ὁρᾷς; οὐκ ἰσπὶς ἔστιν ἥδε Τρικορυσία.
Καὶ Τρικορυνθόθεν, καὶ Τρικορυνθόνδε, καὶ Τρικορυνθίοι.

Non vides? non tipula hæc eſt Tricoryſia?

Et ex Tricoryntho, & in Tricorynthum, & in Tricoryntho.

ΤΡΙΝΑΚΡΙ΄Α [73], ἡ Σικελία, διὰ τὸ τρεῖς ἔχειν ἄκρας. Τὸ ἐθνικὸν, Τρινακρίς. Καλλίμαχος δὲ Λιπαρῶν πρώτῃ. Τρινακρίαν πόντον φησίν. Ἐκλήθη δ' ὕστερον, ἢ ὅτι τρεῖς ἄκρας ἔχει ἢ [74] ὅτι τριαινοειδὴς ὁμοία. Πολλὰ δὲ ἔθνη ἐκ Σικελίας ἀπῴκισται· Λυρναῖοι, [75] Ἐρυσσαῖοι, Σαρδώ. Σιβύλλα δὲ Τρινακρίαν τὴν Ποσειδῶνος [76] Σικελίαν *

TRINACRIA, Sicilia, eo quod tria habeat promontoria. Gentile, Trinacreus. Callimachus vero Cauſſarum prima Trinacrium pontum dicit. Sic vero vocata fuit, vel quod tria promontoria habeat, vel quod tridenti ſit ſimilis. Multæ vero regiones a ſimilitudine cognominatæ fuere: Lyrneſus, Brenteſium, Sardinia. Sibylla autem inquit Trinacrum Neptuni filium Siciliæ *

——— ἄρξαι
Τρινακρίης νήσου, ἣν ἔκλυσε [77] Τρίνακρος ἥρως,
Υἱὸς πολυμήδεος [78] Ποσειδάωνος ἄνακτος.

——— *imperaſſe*
Trinacriæ inſulæ, quam condidit Trinacrum heros
Filius ponto imperantis Neptuni regis.

[79] Ὕστερον ἐκλήθη ἀπὸ Σικανοῦ *

Poſtea vocata fuit a Sicano *

ΤΡΙΝΕΜΕΙΣ, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Διόδωρος δὲ Δίδυμος Τρινημεῖς ἀναγράφουσι τὸν δῆμον· Καλλίμαχος [80] Ἐκάλυ, Τρινέμεαν. Ὁ δημότης, Τρινεμεύς. Τὸ τοπικὸν, Τρινεμάθεν. Εἰς τόπον, Τρινεμάδε· Ἐν τόπῳ, Τρινεμάσι.

TRINEMEIS, populus Cecropidis tribus. Diodorus & Didymus Trinemeis populum ſcribunt; Callimachus Hecale, Trinemeam. Popularis Trinemeus. Locale, ex Trinemea. In locum, in Trinemen. In loco in Trinemea.

ΤΡΙΝΗΣΣΑ, τόπος Φρυγίας· Θεόπομπος Ἑλληνικῶν τετάρτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Τρινησσαῖος.

TRINESSA, locus Phrygiæ. Theopompus Hellenicorum quarto. Gentile, Trineſſæus.

ΤΡΙ΄ΟΔΟΣ [81], τόπος τρεῖς ὁδοὺς ἔχων, ἀπὸ

TRIODUS, locus tres vias habens, a Trio-

ἄκρας· σχίσις, ὑπερβάλλουσα ὀξυτόνως, ἣν ἀεὶ ὕστερα μειρακίσκοις ἀκολάστοις. Huc eſt: *Caſtellum autem inde nomen Dracolæ habere ajunt, quod ea ſe ſcissa valle*, id eſt, *Tria pulchra exurgunt. Primum enim, aquis fontanis eximie dulcedinis abundat. Deinde agros habet adiacentes vinetorum olivetorumque plantationi, ac frugum cultui maxime in modum idoneos. Tertio locus tam firmus eſt, ut nihil ſupra: utpote magnâ rupe atque inexpugnabili munitura inſtructus.*

[70] Τρίκκη &c.] In Voſſ. Τρίκκη πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Τρίκκης τῆς Πηνειοῦ θυγατρός. τὸ ἐθνικὸν Τρικκαῖος. Euſt. ad Hom. pag. 336. Triccæi Avieno. Vide Hyg. M. 154.

[71] Ἔστι δὲ δῆμος.] Vide in Τετράπολις ſed Τρικορυσίος. Bi.

[72] Τρικορυσία.] Apud Ariſtoph. pag. 900.

[73] Τρινακρία.] Vide Lycoph. ſchol. pag. Euſt. ad Dionyſ. pag. 67.

[74] Ὅτι τριαινοειδὴς ὁμοία.] Ἢ ὅτι τριδενὶ ὁμοία. Ita habet Euſtathius. Poſt idem. Σίβυλλα δέ φησι τὸν Διὸς Τρινάκρην κληθῆναι. Salm.

[75] Ὀρνιαῖοι &c.] Vide Steph. notas ad Dionyſ. pag. 154.

[76] Ἐρυσσαῖοι.] Scribe Βρεντήσιοι. Vide in voce illa.

[77] Σικελίαν &c.] Vide Euſt. ad Dion. 67.

[78] Τρίνακρος ἥρως.] Τρίνακρον non Τρίνακρα illum vocabat Philoſtephanus, & Τρινακίαν non Τρινακίδα. In additamentis Servii. Sane Philoſtephanus τῆσδε τῆς νήσου ſine ρ littera Τρινακίαν appellari ait, ἀπὸ Τρίνακος ἡρῶος Ἰδμονίδου. Salm.

[79] Ποσειδάωνος.] In Voſſ. Ποσειδῶνος.

[80] Ὕστερον ἐκλήθη ἀπὸ Σικανοῦ *] Σικανίας. Hæc non habent MSS. ſed tantum ὕστερον, & poſt ſequitur ſequens pericope. Poſt confuſa in Τρινησσός legitur ὀνομάσθη ἐκλήθη ἀπὸ Σικανοῦ. Salm.

[81] Ἐκάλυ.] MSS. Καλλίμαχος ἐκάλει Τρίνεμον. Idem.

[82] Τριόδος.] Uſum trivii habemus apud Euſtat. ad

Ἐνθα δ' ἔναιε μέγας Τρέμιλος, καὶ ἔσχεν θύγατρα, Νύμφην Ὠγυγίην, ἣν Πραξιδίκην καλέεσκον, Σίβριν ἐπ' ἀργυρέῳ παμφανόωσαν ἐοῦσαν, Τῆς δ' ἐλοὶ παῖδες, Τλῶος, Ξάνθος, Πίναρος, Καὶ Κραγος, ὃς κρατέων πάσας λητίζετ' ἀρούρας.

Hic vero habitabat magnus Tremilus, nataque duxit filiam Nymphen Ogygiam, quam Praxidicen vocant, Ad Sibrim argenteum, juxta vorticosum fluvium, Ex qua exitiales filii, Tlous, Xanthusque, Pinarus, Et Cragus, qui potens omnes praedabatur terras.

Ἀλέξανδρος δὲ θανὼν τοὺς πλωτῆρας τούτους τοὺς Τρεμιλέας, Λυκίους Βελλεροφόντης ὠνόμασεν. Ἑκαταῖος Τρεμίλας αὐτοὺς καλεῖ, ἐν πεμπτῳ γενεαλογιῶν.

Alexander vero moriens..... hos autem Tremileos, Lycios Bellerophontes vocavit, Hecataeus Tremilas eos vocat in quarto Genealogiarum.

ΤΡΗΡΟΣ, χωρίον Θρᾴκης, καὶ Τρῆρες Θρᾴκιον ἔθνος. Λέγει καὶ τρισυλλάβως ἐν τῷ Καλλιμάχῳ ποιητῇ,

Τρήρεας ἄνδρας ἄγων.

Θεόπομπος Τραρᾶς αὐτοὺς καλεῖ.

TRERUS, regiuncula Thraciæ, & Treres, gens Thracica. Dicitur etiam trisyllabice apud Callimachum Poëtam:

Trereas viros ducens.

Theopompus Traras eos vocat.

ΤΡΙΧΙΣ, πόλις Αἰγύπτου, ὡς Θωνὶς, Σαΐς. Τὸ ἐθνικὸν, Τριχίτης.

TRICHIS, urbs Ægypti, ut Thonis, Sais. Gentile, Trichites.

ΤΡΙΒΑΛΛΟΙ, ἔθνος Ἰλλυρικόν. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν,

Ὄνομα δὲ τοῖς θεῶν τοῖς βαρβάρων
Τίνες; Μαραθωνοτριβαλλοί.

TRIBALLI, gens Illyrica: Aristophanes Avibus.

Nomen autem his barbarorum Deorum
Quodnam est? Marathonotriballi.

ΤΡΙΖΟΙ, ἔθνος πρὸς νότον τῆς Ἴστρου. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

TRIZI, gens ad meridiem Istri. Hecataeus Europa.

ΤΡΙΗΡΕΣ, ἔθνος, ἀπὸ Τριήρους, τοῦ Ὀμβριάρεω καὶ Θρᾴκης παιδὸς, ὡς Ἀρριανὸς ἐν Βιθυνιακοῖς.

TRIERES, populus, a Triero Ombriarei & Thraciæ filio, ut Arrianus in Bithyniacis.

ΤΡΙΗΡΗΣ, πόλις Συρίας. Ὁ πολίτης, Τρικρήτης.

TRIERES, urbs Syriæ. *Civis, Tricretes.*

ΤΡΙΚΑΛΟΝ, καὶ Τρίκαλα οὐδετέρως, πόλις Σικελίας· φίλιστος. Τὸ ἐθνικὸν, Τρικαλῖνος, καὶ Τρικαλίνη θηλυκῶς.

TRICALON, & Tricala neutraliter, urbs Siciliæ. Philistus. Gentile, Tricalinus, & Tricalina fœminine.

ΤΡΙΚΑΡΑΝΑ, φρούριον τῆς Φλιασίας. Θεόπομπος πεντηκοστῷ πέμπτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Τρικαρανεύς.

TRICARANA, castellum Phliasiæ, Theopompus quinto quinquagesimo. Gentile, Tricaraneus.

TRIK-

---

[59] Πατρὸς &c.] Hom. Iliad. Φ. 485 de Xantho flavio Lyciæ, qui idem est cum Σίβριν teste Strab. lib. XIV. Ferme eadem canit πολλὰ γὰρ Λυκίης Σάνθῳ ἐπὶ δῖνας. Emend. Boch. in Geog. Sac. pag. 390.

[60] Ξάνθος τε Πίναρος.] Ξάνθος Πίναρος τε. ita lege. Salm.

[61] Ἀλέξανδρος &c.] Legerem Ἀλεξάνδρου δὲ πλωτῆρας τούτους.

[62] Τελεσπίδης τε τούτους.] Nihil amplius habent MSS. & corruptissime in uno legitur Ἀλέξανδρος πλωτῆρας τοὺς τῆς λύκης βελλεροφόντης ὠνόμασεν. Salm.

[63] Ἑκαταῖος Τρεμίλας.] In Voss. Ἑκαταῖος Τρεμίλας αὐτούς.

[64] Τρῆρος.] Hæc confusa ita leguntur in MSS. Τρῆρος Χωρίον Θ. κ. τ. ε. λ. κ. τ. π. καὶ (in alio legitur ἐρωτικὸν) π. τῆς & post. τ. π. Α. κ. Θ. ε. τ. ε. τῆς ὑπὸ Ἴστρον. Θεοπ. τῆς αὐτὸς ἐρωτ. Salm.

[65] Τρηρὶς.] Lege Τρήνη. Idem.

[66] Τρηρὶς.] Ordinem non servat.

[66] Τρῶλαι καὶ.] Arrianus passim hujus gentis meminit pag. 11.

[67] Λεπτεφάνης ἔρνισιν.] Hartungus locum emendavit.

[68] Μαραθωνοτριβαλλοί.] In Voss. Μαραθωνοτρίβαλλοι. Aristophanis verba exstant pag. 189, sed in rectum ordinem sunt redigenda, cum in nulla editionum vulgatarum ita legatur.

[69] Συρίας.] Forte scribend. Asiæ vide Voss. ad Melam pag. 78 & Pind. Schol.

[70] Τρίκηλον.] Etiam apud Ciceronem Tricalam legitur; sed apud Diodorum Τρίκηλον, & ita quoque apud Silium:

Et mox servili vastata Tricala bello.

Nomen id habet oppidum ἀπὸ τριῶν τῶν κάλων; id est, a *tribus pulcheris*, uti cantatur excerpta Legationum e Diodori lib. XXXVI. Τρίκηλα δὲ τὰ φέροντα φωτὸς ἀκτῖνας, ἀπὸ τῶν τριῶν κηλίδων· Περσεὺς γὰρ ἀστραπαῖος ἐπὶ Φόρκυν, ἀλλοφύλων τὴν γλυκύνηλα· διώκων, πτερωτοῖς ποδοῖν ἐφαπλώσας π ἐ ἰλαπόρδῳ, καὶ γαμψωνύχοις ἀκμαῖς

ΤΡΙ'ΚΚΗ [70], πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Τρίκκης τῆς Πηνειοῦ θυγατρός. Τὸ ἐθνικὸν, Τρικκαῖος. A

TRICCE, urbs Theſſaliæ a Tricce Penei filia. Gentile Triccæus.

ΤΡΙΚΟ'ΛΩΝΟΙ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Τρικόλωνος παιδὸς Λυκάονος. Τὸ ἐθνικὸν, Τρικολωνεύς.

TRICOLONI, urbs Arcadiæ, a Tricolono Lycaonis filio. Gentile, Tricoloneus. B

ΤΡΙΚΟ'ΡΥΘΟΝ, οὐδετέρως Δίδυμος καὶ Διόδωρος· ἀρσενικῶς Διονύσιος· θηλυκῶς, εὐφωνίαν θηλυκῶς. [71] Ἔστι δὲ δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Τρικορύσιος· καὶ θηλυκὸν, [72] Τρικορυσία. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ·

TRICORYNTHUM, neutro genere Didymus & Diodorus, maſculino Dionyſius, fœmineo Euphorion. Eſt autem populus Æantidis tribus. Popularis, Tricorynius, & fœmininum Tricoryſia. Ariſtophanes Lyſiſtrate. C

Οὐχ ὁρᾷς; οὐκ ὀμπὶς ἐστιν ἥδε Τρικορυσία.

Non vides? non tipula hæc eſt Tricoryſia?

Καὶ Τρικορυσθόθεν, καὶ Τρικορυσσόνδε, καὶ Τρικορυσσιστί.

Et ex Tricorytho, & in Tricorynthum, & in Tricorytho.

ΤΡΙΝΑΚΡΙ'Α [73], ἡ Σικελία, διὰ τὸ τρεῖς ἔχειν ἄκρας. Τὸ ἐθνικὸν, Τρινακρεύς. Καλλίμαχος δ' Λιπαρῶν πρώτην, Τρινάκριον πόντον φησίν. Ἐκλήθη δ' ὕστερον, ἢ ὅτι τρεῖς ἄκρους ἔχει ἢ [74] ὅτι τριγωνοειδὴς ὑμοία. Πολλαὶ δὲ καὶ ἀπὸ ὁμοιότητος χωρία ἐσχηκέασιν ὀνομασίας· Λυρνησσὸς, [75] Βρεντήσιον, Σαρδώ. Σιβύλλα δὲ Τρινάκριον τὸ Ποσειδῶνος [76] Σικελίης *

TRINACRIA, Sicilia, eo quod tria habeat promontoria. Gentile, Trinacreus. Callimachus vero Cauſſarum prima Trinacrium pontum dicit. Sic vero vocata fuit, vel quod tria promontoria habeat, vel quod tridenti ſit ſimilis. Multæ vero regiones a ſimilitudine cognominatæ fuere: Lyrneſus, Brenteſium, Sardinia. Sibylla autem inquit Trinacrum Neptuni filium Siciliæ * D

——— ἄρξαι
Τρινακρίης νήσου, ἣν ἔκλεσε [77] Τρινακρος ἥρως,
Υἱὸς πουλυμήδεω [78] Ποσειδαῶνος ἀνακτος.

——— *imperaſſe*
Trinacriæ inſulæ, quam condidit Trinacrus heros
Filius ponto imperantis Neptuni regis. E

[79] Ὕστερον ἐκλήθη ἀπὸ Σικανοῦ *

Poſtea vocata fuit a Sicano *

ΤΡΙΝΕΜΕΙΣ, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Διόδωρος δὲ καὶ Δίδυμος Τρινεμεῖς ἀναγράφουσι τὸν δῆμον· Καλλίμαχος [80] Ἐκάλῃ, Τρινέμεαν. Ὁ δημότης, Τρινεμεύς. Τὸ τοπικὸν, Τρινεμέαθεν. Εἰς τόπον, Τρινεμέωδε· Ἐν τόπῳ, Τρινεμέοι. F

TRINEMEIS, populus Cecropidis tribus. Diodorus & Didymus Trinemeis populum ſcribunt; Callimachus Hecale, Trinemeam. Popularis Trinemeus. Locale, ex Trinemea. In locum, in Trinemea. In loco in Trinemea. G

ΤΡΙ'ΝΗΣΣΑ, τόπος Φρυγίας· Θεόπομπος Ἑλληνικῶν τετάρτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Τρινησσεύς. H

TRINESSA, locus Phrygiæ. Theopompus Hellenicorum quarto. Gentile, Trineſſæus.

ΤΡΙ'ΟΔΟΣ [81], τόπος τρεῖς ὁδοὺς ἔχων, ἀπὸ

TRIODUS, locus tres vias habens, a Trio-

---

[70] Τρίκκη &c.] In Voſſ. Τρίκκη πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Τρίκκης τῆς Πηνειοῦ θυγατρός. τὸ ἐθνικὸν Τρικκαῖος. Euſt. ad Hom. pag. 336. Triccæi Aviено. Vide Hyg. M. 154.

[71] Ἔστι δὲ δῆμος.] Vide in Τετράπολις ſed Τρικορύσιος dele.

[72] Τρικορυσία.] Apud Ariſtoph. pag. 900.

[73] Τρινακρία.] Vide Lycoph. ſchol. pag. Euſt. ad Dionyſ. pag. 67.

[74] Ὅτι τριγωνοειδὴς ἐστὶν ὁμοία.] Ἢ ὅτι τριγώνου ὁμοία. Ita habet Euſtathius. Poſt idem. Σίβυλλα δὲ φησὶ δεῖν τὸ Ποσειδῶνος κληθῆναι. Salm.

[75] Ὁ'τι θρέπτειρα &c.] Vide Steph. notas ad Dionyſ. pag. 154.

[76] Βρεντήσιον.] Scribe Βρεντέσιον. Vide in voce illa.

[77] Σικελίης &c.] Vide Euſt. ad Dion. 67.

[78] Τρινακρος ἥρως.] Τρίνακρος non Τρινακρίαν illam vocabat Philoſtephanus, & Τρινακίαν non Τρινακρίαν. In additamentis Servii. Sane Philoſtephanus ἀπὸ τοῦ τρίνου ſine ρ littera Τρινακίαν appellari ait, ὅτι Τρίνακος κέρας ὑπὸ τῆς νήσου κεῖται. Salm.

[79] Ποσειδῶνος.] In Voſſ. Ποσειδῶνος.

[80] Ὕστερον ἐκλήθη ἀπὸ Σίκανου *] Σικανία. Hæc non habent MSS. ſed tantum ὕστερον, & poſt ſequitur ſequens pericope. Poſt conſula in Τρινεμεῖς legitur πρώτη ἐκλήθη ἀπὸ Σικανοῦ. Salm.

[81] Ἐκάλῃ.] MSS. Καλλίμαχος ἐκάλει Τρινέμειαν. Idem.

[82] Τριόδου.] Uſum trivii habemus apud Euſtat. ad Dion. pag.

ἀπὸ Τριόδου [83] Λυκηΐδ@. Ἀπ' αὐτοῦ [84] Τριοδίτης, ὡς τοπίτης, χωρίτης. Καὶ θηλυκὸν, Τριοδῖτις. Οὕτω γὰρ ἡ Ἑκάτη. Αὕτη καὶ ἐνοδία ἐκλήθη, ὅτι ἐν τῇ ὁδῷ εὑρέθη ὑπὸ Ἰνάχου. Τριοδίτης δέ, ὅτι ἐν τοῖς τριόδοις τιμᾶται.

A Triodo Lyccidis. Ab eodem, Triodites; ut Topites, Chorites. Et femineum, Triodītis. Sic enim Hecate. Eadem & Enodia vocata est, quod in via ab Inacho reperta fuerit. Trioditis autem, quod in triviis coleretur.

ΤΡΙΟΠΙΟΝ [85], πόλις Καρίας, [86] ἀπὸ Τριόπου τοῦ Ἠριχθονίου. Λέγεται δὲ Τριοπία. Ἑλλάνικος δὲ καὶ Τριοπᾶ φησιν αὐτὴν, ἀπὸ τοῦ Τριόπα. Τὸ ἐθνικὸν, Τριόπιος, [88] καὶ Τριοπίτης τὸ θηλυκὸν, καὶ Τριοπίς, ὡς ἀπὸ τοῦ Τριοπεύς. Καὶ τὸ κτητικὸν, Τριοπικός. Τριοπικὸν ἱερὸν, [89] Ἡρόδοτος πρώτῃ.

B TRIOPIUM, urbs Cariæ, a Triopa Eryfichthonis patre. Dicitur quoque Triopia. Hellanicus vero etiam Triopa eam vocat, a Triops. Gentile, Triopius & Triopitis femineum & Triopis, tanquam a Triopeus. Et poſſeſſivum Triopicus. Triopicum templum, Herodotus prima.

ΤΡΙΠΟΔΙΣΚΟΣ [90], καὶ Τριποδίσκη, κώμη τῆς Μεγαρίδος. Λέγεται καὶ Τριποδίσκη. Ἡρωδιανὸς δυοκαιδεκάτῃ. [91] Ὁ πολίτης, [92] Τριποδίσκιος. Καλλίμαχος δὲ ἐν αἰτίων, [93] πόλιν αὐτὴν εἶναί φησι.

C TRIPODISCUS, & Tripodiſci, vicus Megaridis. Dicitur etiam Tripodiſce. Herodianus duodecima. Civis, Tripodiſcius. Callimachus vero in Cauſſis urbem eam eſſe inquit.

ΤΡΙΠΟΛΙΣ [94], πόλις Φοινίκης, διὰ τὸ ἐκ τριῶν πόλεων ἔχειν ἀποικίας, Ἀράδου, Τύρου, [95] Σιδῶνος. Ὁ πολίτης, [96] Τριπολίτης. Ἔστι καὶ ἑτέρα Μακεδονίας, καὶ ἄλλη Περραιβίας, καὶ ἄλλη Καρίας, ἡ νῦν Νεάπολις· Μεσσηνίας, καὶ Ἀρκαδίας, καὶ Ἠπείρου. Καὶ ἄλλη Ποντική.

D TRIPOLIS, urbs Phœnicæ, quod ex tribus urbibus habeat colonias, Arado, Tyro, Sidone. Civis, Tripolites. Eſt etiam alia Macedoniæ, & alia Perrhæbiæ, & alia Cariæ, quæ nunc Neapolis. Meſſeniæ, & Arcadiæ, & Epiri. Et alia Pontica.

ΤΡΙΠΟΛΙΣΣΟΙ, ἔθνος Θεσπρωτικὸν, οὓς καὶ Τριπολισσίους καλεῖ Ῥίανος ἐν πεντεκαιδεκάτῳ.

E TRIPOLISSI, gens Theſprotica, quos etiam Tripoliſſios vocat Rhianus in quintodecimo.

ΤΡΙΣΠΛΑΙ, ἔθνος Θρᾳκικὸν· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

TRISPLÆ, gens Thracica. Hecatæus Europâ.

ΤΡΙΤΑΙΑ [97], πόλις Ἀχαΐας· Στράβων ὀγδόῃ. Ὁ πολίτης, Τριταιεύς.

F TRITÆA, urbs Achaiæ. Strabo octava. Civis, Tritæeus.

ΤΡΙΤΕΙΑ, πόλις Τρωϊκὴ, Ἀρισβαίων ἔργον. Ὁ πολίτης, Τριτεύς. [98] Ἔστι καὶ ἄλλη μεταξὺ Φωκίδος καὶ Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν. Ἔστι καὶ Ἀχαΐας ἄλλη, διὰ δύο Τ.

TRITEA, urbs Troïca, Arisbæorum opus. Civis, Triteeus. Eſt etiam alia inter Phocidem & Locros Ozolas. Eſt etiam alia Achaiæ per duplex τ.

G

ΤΡΙΤΗ, πόλις πρὸς τῷ Ἡρακλείᾳ στήλας. Ἡ χρῆσις ἐν τῷ πρὸ [99] Σαμύκλα κεῖται.

TRITE, urbs circa Herculeas columnas. Uſus in loco de Samycla jacet.

H

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, πολίχνιον Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Τριτώνιος.

TRITONUS, oppidulum Macedoniæ. Gentile, Tritonius.

ΤΡΙ-

TRI-

θηκεν ἐν ὀκτωλόφῳ πρὸς τοῖς Τριόδοις ἱερόν. Et morem hunc multis explicat Harpocrat. in voce Οἰκοδομία. Vide Caſaub. ad Ath. lib. 6 cap. 16. Barth. adverſus Erhard. in Petron. pag. 752. purgamentum calcaſſi in trivio.

83 Λυκηΐδ@.] In Voſſ. Λυκηΐδ@.

84 Τριοδίτης.] Forte Τριοδῖνις legend. ſi Hecaten reſpiciat.

85 Τριόπιον.] Voſſ. ad Scyl. pag. 17.

86 Ἀπὸ Τριόπα.] In Voſſ. ἀπὸ Τριόπου τοῦ πατρός.

87 Ἐρυσίχθονος.] A Lycophronis Schol. appellatur Ἐρυσίχθων pag. 203.

88 Καὶ Τριοπὶς τὸ θηλ. & Τριοπίς.] Lege & Τριοπὶς τὸ θηλυκὸν & Τριοπίς. Salm.

89 Καὶ Τριοπικὸν.] Salm. conjicit debere legi & Τριοπὶς τὸ θηλυκὸν & Τριοπικός.

90 Ἡρόδοτος πρώτῃ.] Vide Salm. ad inſcript. 26.

91 Ὁ πολίτης.] In Voſſ. ἐκπολίτης.

92 Τριποδίσκιος@.] Τριποδίσκιον apud Plutarch.

93 Πόλιν αὐτὴν εἶναι φασί.] Vide Hoſ. pag. 201 locum Plut.

94 Τριπολις.] Caſaub. ad Strabonem pag. 213.

95 Σιδῶνος@.] In Mſ. Voſſ. καὶ Σιδῶνος@. Boch. Geog. Sac. 347.

96 Τριπολίτης.] In Nummis Τριπολίτανων Trill. pag. 226 & 527 tom. 1.

97 Τριταία &c.] Vide Urſ. notas ad leg. pag. 341.

98 Ἔστι & ἄλλη μεταξὺ &c.] Hinc ſecundum Thomph. lib. 111 pag. 240 vocaretur Τρίτεια. Nam gentile inde deducitur Τριτιεύς. & Polyb. pag. 452.

99 Σαμύκλα.] Ejus uſus in voce Samycla exponitur, ſed ibi nec ſatis de ipſa voce, quam eliat.

100 Τρι-

ΤΡΙΦΥΛΙΑ[109], ἡ Ἦλις. Λέγουσιν καὶ Τριφύλιοι. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τῶν τριῶν φυλῶν, ἢ ἀπὸ τριῶν πυλῶν, ἢ ἀπὸ Τριφύλης τῆς Κλυτίου μητρός. Ὁ οἰκήτωρ, Τριφύλιος. καὶ θηλυκὸν Τριφυλίς, ὡς Παμφυλίς.

TRIPHYLIA, Elis. Dicuntur etiam Triphyli, eo quod a tribus tribubus conditi fuerint, vel a tribus portis, vel a Triphyle Clytii matre. Incola, Triphylius, & fœmininum Triphylis, ut Pamphylis.

ΤΡΙΧΩΝΙΟΝ, πόλις Αἰτωλίας. Ὁ πολίτης Τριχωνιεύς, ὡς Δολιχιεύς. Καὶ Τριχώνιος εὑρήσεις ἐν τῷ μικρῷ. Λέγεται καὶ Τριχωνίτιος. Ἔστι καὶ Τριχωνίτης, καὶ θηλυκὸν Τριχωνίτις.

TRICHONIUM, urbs Ætoliæ. Civis, Trichonicus, ut Dulichicus. Et Trichonius invenitur per o breve. Dicitur etiam Trichoncius. Est etiam Trichonites, & fœmininum Trichonitis.

ΤΡΟΙΑ, χώρα Ἀσίας, ἡ πρότερον Ἰδαία, εἶτα Τευκρὶς, εἶτα Τροΐα, ἀπὸ Τρωὸς τοῦ Βοιωτίας. Ἢ μᾶλλον ὡς Βοιωτιακὸν, ὡς Ἡρωδιανός. Τὸ ἐθνικὸν Τρώς, ἐμφωνον τῷ κύριῳ, ὡς Ἀχαιὸς, Δαναὸς, Σικελός. Τὸ θηλυκὸν, Τρωὶς, καὶ Τρωϊὰς. Ἢ ὠνόμασται τὸ Τρώϊος Τρωϊάς, ὡς Λέσβιος Λεσβιάς. Ἔστι καὶ Τρῳὰ θηλυκῶς, καὶ Τρωὶς, καὶ Τρωϊάς. Καὶ Τρωϊκὸν τὸ κλητικὸν, καὶ Τρωϊή. Εἰσὶ καὶ ἄλλαι Τροΐαι, ἐν Αἰτωλίᾳ κώμη, ἡ πρὸς νεῷ Ζυπετῇ δήμου κειμένη. Ἔστι καὶ πόλις ἐν Κεφαλλήνιᾳ καὶ Χαονίας. Ἔστι καὶ ἡ Αἰγύπτιος πόλις. Ὁ πολίτης, Τρωΐτης. Ἔστι καὶ Τρωΐτης ποταμὸς, καὶ Τρωϊκὸν ὄρος Αἰγύπτιον. Ἔστι καὶ Τροία πρὸς τῷ Ἀδριάτῃ τῆς Βενετίας· καὶ ἄλλη Λατίνων.

TROIA, regio Asiæ, prius Idæa, postea Teucris, postea Troïa, a Troë secundum Bœotos. Vel potius, ut Bœotiacum, ut Herodianus. Gentile, Tros, ejusdem vocis ac conditor, ut Achæus, Danaus, Siculus. Fœmineum, Trois, & Troias. Vel a Troius Troias, ut Lesbius Lesbias. Est etiam Troa fœminine & Trois, & Troias. Et Troïcum possessivum, & Troie. Sunt etiam aliæ Troiæ, in Attica vicus, qui nunc Xypete populus vocatur. Est etiam urbs in Cestria Chaoniæ. Est etiam Ægypti urbs. Civis, Troites. Est etiam Troites fluvius, & Troicus mons Ægypti. Est etiam Troia juxta Adriaticum Venetiæ. Et alia Latinorum.

ΤΡΟΙΖΗΝ, πόλις Πελοποννήσου, ἀπὸ Τροιζοῦ τοῦ Πέλοπος. Ἐκαλεῖτο δὲ Ἀφροδισιὰς, καὶ Σαρωνία, καὶ Ποσειδωνιὰς, καὶ Ἀπολλωνιὰς, καὶ Ἄνθηνις. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Τροιζήνιος, καὶ Τροιζηνία, καὶ Τροιζήνιος· καὶ οὐδέτερον, Τροιζήνιον. Ἔστι καὶ ἄλλη Τροιζὼ ἐν Μασσαλίᾳ τῆς Γαλατίας, ἣν Χάραξ Τροιζηνίδα χώραν φησί.

TROEZEN, urbs Peloponnesi, a Trœzene Pelopis filio. Vocabatur vero Aphrodisias, & Saronia, & Posidonias, & Apollonias, & Anthanis. Et gentile, Trœzenius, & Trœzenia, & Trœzenis. Et neutrum, Trœzenium. Est quoque alia Trœzen in Massilia Italiæ, quam Charax Trœzenida regionem vocat.

ΤΡΟΚΜΟΙ[110], ἔθνος Γαλατικόν· Ἐκαλοῦντο δὲ καὶ Τροκμηνοί.

TROCMI, gens Galatica. Vocabantur vero etiam Trocmeni.

ΤΡΟΠΙΣ, νῆσος· Ἀρτεμίδωρος ἐν δευτέρῳ γεωγραφουμένων.

TROPIS, insula. Artemidorus in secundo geographumenon.

ΤΡΥΧΑΙ, πόλις Εὐβοίας. Λυκόφρων δὲ μεταφέρων, Τρύχανταν καλεῖ. Τὸ ἐθνικὸν

TRYCHÆ, urbs Eubœæ. Lycophron autem interpretans, Trychanta vocat. Gentile,

[109] Τριφυλία.] Vide Euſt. ad Dionyſ. pag. 58.

[1] Τριχωνιεύς.] Apud Polyb. vide not. Gron. pag. 421.

[2] Ἀπὸ Τρωὸς] In Voſſ. Ἀπὸ Τρωὸς τοῦ Βοιωτίου. ἢ μᾶλλον ὡς Ἡρωδιανός. τὸ ἐθνικὸν &c. Salmaſio locus eſt ſuſpectus.

[3] Ἢ μᾶλλον ὡς Βοιωτιακὸν.] Locus hic mihi ſuſpectus eſt. Salm.

[4] Ἔστι καὶ Τρῳὰ.] Lege ἐστὶ καὶ Τρῳὰς θηλυκῶς καὶ Τρωὶς καὶ Τρωϊάς. Lege καὶ Τρωϊκὸν καὶ Τρωϊκὸς, non Τρωὰς καὶ Τρῳάδος. Idem.

[4] Ἔστι καὶ Τρῳὰ θηλυκῶς &c.] Lege. ἔστι καὶ Τρῳὰς θηλυκῶς καὶ Τρωὶς, καὶ Τρωϊάς. καὶ Τρωϊκὸς, τὸ κλητικὸν καὶ Τρωϊκὲ.

[5] Καὶ Τρωϊάς.] Καὶ Τρωΐς. Videtur legendum. Nam Patronymica fœmin. duas habent formas, uti oſtendimus in voce Ἀβαΐδες.

[6] Ἔστι καὶ ἡ Αἰγύπτιος.] In Ægypto novam Trojam condidiſſe Menelai comites auctor eſt Diodorus. Vide etiam Strab. pag. 809.

[7] Πρὸς τῷ Ἀδριάτῃ.] Eſt etiam Troja apud Adrianum agrum in Venetis & item alia Latinorum. Vide Liv. lib. 1.

[8] Ἀνθηνὶς.] Quidam legunt Ἀζηνίς. Salm.

[8] Ἀνθηνὶς.] Lud. Nonnius ad Goltz. univerſ. Græc. Arſ. ſeq. ex alio forte codice citat pag. 53. ſed nomen habet ab Antheo aliquo, qui ibi videtur habitaſſe. Vide in Ἁλικαρνασσός. Hoc nomen accepit ab Anthe, qui ibi habitavit, vide in Halicarnaſſus.

[9] Καὶ τὸ ἐθνικὸν Τροιζήνιος.] MSS. τὸ ἐθνικὸν Τροιζήνιος, καὶ τὸ θηλυκὸν Τροιζήνια, καὶ Τροιζήνις. Goltz. in nummis Τροιζήνιον habet. Vide Paul. pag. Portus Trœzenis appellatur Πόρος. Vide Suidam in voce Τροιζήνια.

[10] Τρόκμοι.] Vide Bochart. pag. 203.

[11] Τρωπὶς

κὸν Τρυχεύς· Τὸ δὲ τρυχαλῶδες, Τρυχάν- A tile, Trychens. A Trychante vero, Trychantius.
τιος.

ΤΡΩΓΙΛΟΣ, χώρα ἐν Σικελίᾳ. Ἔστι καὶ χώρα Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν Τρωγίλιος, ἡ Τρωγιλία. Ἔστι καὶ Τρωγιλία ἡ Μυκάλης, ἣ λέγεται καὶ Τρωγίλιον. B

TROGILUS, regio in Sicilia. Est etiam regio Macedoniæ. Gentile, Trogilius, & Trogilia. Est etiam Trogilia Mycalæ, quæ etiam Trogilion dicitur.

ΤΡΩΙΑΣ[11], ἡ χώρα τῆς Ἰλίου, ἡ ἐπικαλεῖτο Τευκρὶς, ἡ Δαρδανία, ἡ Ξάνθη. Τὸ ἐθνικὸν, Τρωαδεύς. Ἐντεῦθεν ἦν καὶ Ἡγησιάναξ γραμματικὸς, γράψας περὶ τῆς Δημοκρίτου λέξεως βιβλίον ἕν, καὶ περὶ ποιητικῶν λέξεων· Ἦν δὲ Τρωαδεύς. C

TROIAS, regio Ilii, quæ vocabatur Teucris, & Dardania, & Xanthe. Gentile, Troadeus. Hinc erat & Hegesianax grammaticus, qui scripsit de Democriti dictione librum unum, & de Poëticis dictionibus. Erat vero Troadeus.

ΤΥΑΝΑ, πόλις μέση Κιλικίας καὶ Καππαδοκίας, ὑποπεπωκυῖα τῷ Ταύρῳ, τῷ κατὰ τὰς Κιλικίας πύλας. Οἱ πολῖται Τυανεῖς, ὡς Ἀδανεῖς. Λέγεται καὶ Τυανίτης, καὶ Τυανῖτις θηλυκόν. Ἐκαλεῖτο δὲ Θόανα, καὶ κατὰ παρασημασίαν Τύανα, ὡς Ἀρριανός. Ἔστι καὶ Τύανα πόλις Αἰγύπτου, ἡ μᾶλλον ἀναλογεῖ τὸ Τυανίτης, διὰ τὴν Αἰγύπτιον χώραν. D

TYANA, urbs media Ciliciæ & Cappadociæ, subjacens Tauro juxta Ciliciæ fauces. Cives, Tyaneis, ut Adaneis. Dicitur etiam Tyanites, & Tyanitis fœmininum. Vocabatur vero Thoana, & juxta paragrammatismum Tyana, ut Arrianus. Est etiam Tyana urbs Ægypti, cujus ad analogiam magis accedit Tyanites, propter Ægyptiam regionem.

ΤΥΔΕΡΤΑ, πόλις Τυρρηνικὴ, οὐδετέρως. Τὸ ἐθνικὸν, Τυδερτῖνος. E

TYDERTA, urbs Tyrrhenica, neutrogenere. Gentile, Tydertinus.

ΤΥΗΝΙΣ[15], πόλις Κόλχων, ἀπὸ Τυηνίδος ποταμοῦ. Τὸ ἐθνικὸν, Τυηνίτης.

TYENIS, urbs Colchorum, a Tyenide fluvio. Gentile, Tyenites.

ΤΥΛΗΣΣΟΣ, ὄρος Ἰταλίας. [16] Τὸ πτωτικὸν, [17] Τυλήσιος. Λυκόφρων, F

Ἄλλοι δὲ πρῶτας δυσβάτους Τυλησσίων.

TYLESSUS, mons Italiæ. Locale, Tylesius, Lycophron:

Alii vero cacuminis aditu difficilia Tylessiorum.

ΤΥΛΙΣ[18], πόλις Θρᾴκης, ἐγγὺς Αἵμου πλησίον· Καὶ κλίνεται Τύλεως. Τὸ ἐθνικὸν Τυλίτης, ὡς Μεμφίτης.

TYLIS, urbs Thraciæ prope Hæmum. Et declinatur Tyleus. Gentile, Tylites, ut Memphites.

ΤΥΜΕΝΑΙΟΝ, ὄρος περὶ Φρυγίαν. Οἱ κατοικοῦντες, Τυμεναῖοι. G

TYMENÆUM, mons circa Phrygiam. Incolæ, Tymenæi.

ΤΥΜΝΝΑ, κώμη Λυκίας. Ἐκλήθη δέ ποτε ἀπό τινος τράγου ἔτους ὀνομαζομένου, ὃς ἀποπλαζόμενος ποτὲ ἐπὶ αἰπόλιον, ἦρχεν τὴν ποίμνην βεβορυγμένος· ᾧ καταδιωξάμενοι, εὗρον σηκὸν ἔν τινι λόχμῃ. Καὶ τοῦτον, καὶ τὸ χωρίον ἔτυχε καλεῖσθαι. Τὸ ἐθνικὸν Τυμνιανὸς, [19] ὡς Πομπηΐς, Παμπηΐς· Χαίρουσι γὰρ οἱ Λύκιοι τῷ τύπῳ τούτῳ. H

TYMENNA, vicus Lyciæ. Vocata vero fuit a quodam hirco hujus nominis, qui a grege caprarum discedens barba madente veniebat. Quem sequuti invenere foetum in quodam fruteto. Et hunc, & regiunculam sic vocavere. Gentile, Tymennæus, ut Praseus, Patareus. Gaudent enim Lycii hac forma.

ΤΥΜΗΣ[20], Τυμῆτος, πόλις Λιβύης. Τὸ ἐθνικὸν Τυμήσιος, ὡς [21] Σφραγήσιος, Μαγνήσιος. I

TYMES, etis, urbs Libyæ. Gentile, Tymesius, ut Sphragesius, Magnesius.

ΤΥΜ- ΤΥΜ-

[11] Τρωϊὰς] Lege Τρωὶς ἡ Τρωϊάς. poëticum est aut ne quidem poëticum. nam nemo quod sciam ita usus est. *Salm.*

[12] Τρωϊάδος.] Lege Τρωάδος non Τρωϊάδος, uti liquet ex gentili.

[13] Κατὰ τὰς κιλικίας πύλας.] MSS. κατὰ τὰς κιλικίους πύλας.

[14] Παραγραμματίζεται.] Hæc vox etiam occurrit in voce Βιστονίς & apud Arrianum pag. 4.

[15] Διὰ τὸν Αἰγύπτιον χώρον.] Forte leg. διὰ τὴν Αἰγύπτιον πόλιν sive χωρικήν.

[16] Τυλῆσσος.] Forte eadem est urbs, quæ a Stephano Πυλῆσσα dicitur.

[17] Τὸ πτωτικὸν.] Τυτικὸν & Πτωτὸν idem. sæpe enim confundit. *Salm.*

[18] Τυλίσιος.] Lycoph. pag. 156 cum dupl. λ, sed simplici sigma.

[19] Τυλίσιος.] Vide not. Valesii pag 346 ad Polyb.

[20] Ὡς Πομπηΐς &c.] Forte Πάμπηις Παμπηΐς.

[21] Τύμησος.] Vide notam in Θυμία. Vide in Τυλεῖς, est idem oppidum.

[22] Σφραγίσιος.] Forte φραγελλῖτος. Gentilia hic proba videntur.

[22] Τρι-

ΤΥΜΝΙΣΣῸΣ [11], πόλις Καρίας, Α [11]ἀπὸ Τυμνίσσης ῥάβδου. Ξάνθιοι γὰρ τὴν ῥάβδον ξύλον Τυμνίαν λέγουσιν. Ὁ πολίτης Τυμνισσεύς, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ Λυκιακῶν.

TYMNISSUS, urbs Cariæ, a Tymniſſo virga. Xanthii enim virgam Tymniaam vocant. Civis, Tymniſſeus, ut Alexander in primo Lyciacorum.

ΤΎΜΝΟΣ [12], πόλις Καρίας. Ὁ πολίτης, Τύμνιος. Ἀλέξανδρος ἐν τῷ δευτέρῳ Καρίας δδυτέρῳ. B

TYMNUS, urbs Cariæ. Civis, Tymnius. Alexander in ſecundo de Caria.

ΤΎΜΦΗ [13], ὄρος Θεσπρωτικόν. Καὶ Τυμφαία, πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Τυμφαῖος. Καὶ θηλυκῶς, Τυμφαία. Καὶ κτητικὸν, Τυμφαϊκόν. [14] Καὶ [15] Τυμφαΐς, ὡς Ἀχαΐς. C

TYMPHE, mons Theſproticus. Et Tymphæa urbs. Gentile, Tymphæus. Et fœminine Tymphæa. Et poſſeſſivum Tymphaicus. Et Tymphaïs, ut Achaïs.

ΤΎΜΩΛΟΣ [16], οὕτως ὁ Τμῶλος, ᾗ παλαιὸν [17] σχηματισμόν.

TYMOLUS, ſic Tmolus, juxta poëticam formationem.

ΤΎΝΗΣ [18], Τύνητος, πόλις Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν Τυνησαῖος, ὡς [19] Φρυγησαῖος, Γυμνησαῖος, [20] Ἀδρυμησαῖος. D

TYNES, Tynetis, urbs Siciliæ. Gentile, Tyneſæus, ut Phrygeſæus, Gymneſæus, Adrymeſæus.

ΤΎΠΑΙΟΝ [21], ὄρος Ἠλιάδος. Παυσανίας [22] Ἠλιακῶν α.

TYPÆUM, mons Elidis. Pauſanias Eliacorum primo.

ΤΥΠΑΝΈΑΙ, πόλις Τριφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Τυπανεάτης, [23] ὡς Φενεάτης.

TYPANEÆ, urbs Triphyliæ. Gentile, Typaneates, ut Pheneates.

ΤΎΡΑΣ [24], πόλις καὶ ποταμὸς ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ. Καὶ ἔδει αὐτὸν εἰπεῖν Τύρεν, Τυρίτην εἶναι τὸ ἐθνικόν. [25] Ἔστι καὶ [26] Τυρίτης, ὡς ἀπὸ Τύρας. Ὁ δὲ Πολυΐστωρ τὸν ποταμὸν καὶ τὴν πόλιν Τύραν, [27] τοὺς δὲ πολίτας [28] Τυρήνους. Ἐκαλεῖτο δὲ [29] Ὀφιοῦσσα. E

TYRAS, urbs & fluvius in Euxino Ponto. Et oportebat a Tyras, Tyratem eſſe gentile. Eſt etiam Tyrites, a Tyris. Polyhiſtor vero fluvium, & urbem Tyram, cives autem Tyranos. Vocabatur vero Ophiuſſa.

ΤΥΡΑΚΊΝΑΙ, πόλις Σικελίας, μικρὰ μέν, εὐδαίμων δ' ὅμως. [30] Τὰ ἐθνικὰ Τυρακινεῖος, ἡ Τυρακινάϊς θηλυκόν. [31] Τυρακηνὸν δ' αὐτὴν Ἀλέξανδρος ἐν Εὐρώπῃ καλεῖ. F

TYRACINÆ, urbs Siciliæ, parva quidem, ſed tamen felix. Gentilia, Tyracinæi, & fœmineum Tyracinæa. Alexander vero in Europa Tyracenum eam vocat. G

ΤΥ-

[11] Τυμνισσεύς.] Mela. Thyſſimeſſa. *Gelos & eum permixtis quam exemplicitur Thyſſagetis cognomen eſt.* Lege Tymniſſa. Salm.

[11] Ἀπὸ Τυμνισσῆς.] Legendum, ἀπὸ Τυμνίας. Idem.

[12] Τύμνος.] Thymnias apud eundem Melam legitur, & Tymnias. *Idem.*

[13] Τύμφη.] Etiam hujus montis nomen corruptum apud Strabonem lib. 7. Παραμείβει δὲ αὐτὸ τὸ Ἀμφίλοχον παράλιος ἀκτὴ, ἔχουσα κόλπους ὀλίγους καθ' ἑαυτὴν ἐμβάλλοντας εἰς αὐτὴν ἄλλους παλίους ἐμβάλλοντας εἰς Σπερχειὸν ὄρος. Lege Τύμφρεστ. Helychius. Λιστόμφη· ὄρος παρὰ Σπερχειόν. Lege παρὰ Τυμφαίους. Mirum quam ſæpe hoc nomen inveniatur corruptum. Helychius. Τυμφαῖον ἱερὸν· ἄδηλον. λείπει δὲ ὁ τῆς Ἠπειρώτιδος. Sed verba Helychii mendoſa eſſe videntur, & legendum Θεσπρωτίδος ἱερὸν. Nam illic ſurrepſit ἄδηλον pro Θεσπρωτίδος inſectadine nota ſua, ſic Τυμφαῖον· ἄδηλον. Salm.

[14] Τύμφρη.] Vide Pal. Gr. ant. pag. 239.

[15] Τυμφαΐς.] Apud Callimachum male legitur Σπερχαΐς. Legendum enim Τυμφαΐς ἢ αἱ Τυμφαΐδες εἶσι νύμφαι ἐν Ἠπείρῳ ubi interpres Σπερχαΐδες ἐπιτροπικῶς. Σπέρχειος γὰρ χωρίον ἐν Ἠπείρῳ. Legendum Τυμφαΐδες & Τύμφη ex hoc Stephani loco. *Salm.*

[16] Εἰς Τυμφωλὶς ὄρος Λιβύης.] Vide Plin. pag. 751 lib. 35 cap. 17.

[16] Τύμωλος.] Salm. in MSS. καὶ ὁ τμωλὸς μετατιγματισμός.

[17] Σχηματισμόν.] Μετατιγματισμόν. Ita legunt MSS. *Salm.*

[18] Τύνης.] Lege Τύνις, Τυνίτος· τὸ ἐθνικὸν Τυνήσιος, ὡς Φρυγήσιος, Γυμνήσιος, Ἀδρυμήσιος. Sane vulgo hæc corruptiſſime leguntur. Ita legendum eſſe, ut poſuimus, ratio omnis evincit. Sic Τύρας, Τύρητος, Τυμφαίτος paulo ſupra, & ſic ſexcenta ejuſmodi. *Salm.*

[19] Τυνής.] Hæc ſunt corruptiſſima etiam in MSS. lege. Eſt Africæ non procul Carthagine oppidum.

[19] Φρυγησαῖος.] Forte Φρυγήσιος, a Φρύγης. etiam Φαγγησαῖος in illa voce.

[20] Ἀδρυμησαῖος.] Vide in Adrymes & Ῥίγας.

[21] Τύπαιον ὄρος Ἠλιάδος.] Helych. Τύπαιον ὄρος Ἠλιάδος. Salm.

[22] Ἠλιακῶν.] MSS. Ἠλειακῶν.

[23] Ὡς Φενεάτης.] Non quadrat primitivum, quod eſt Φενεός.

[24] Τύρας.] Vide Perip. Pont. Eux. pag. 8. & Voſſ. not. pag. 12.

[25] Ἔστι δὲ καὶ Τυρίτης.] Vide Herod. lib. IV. pag. 241. fluvius ab illo Τύρης & gentile Τυρίτης.

[26] Τυρίτης ἀπὸ τῆς Τύρας.] Τύρης enim dicitur etiam ille fluvius. Hesy. Τύρις ποταμὸς ἐκδίδως εἰς Βορυσθένην. Salmaſius.

[27] Τὸν δὲ πολίτας Τυρήνους.] Lege τὸν δὲ πολίτας Τυράνους.

[28] Τυρήνους.] Lege Τυράνους. Salm.

[29] Ὀφιοῦσσα.] Vide Spanh. pag. 279.

[30] Τὰ ἐθνικὰ Τυρακινεῖος, ἡ Τυρακινάϊς θηλυκόν.

[31] Τυρακηνὸν.] Lege Τυράκινον. Salm.

[31] Ηλιακῶν.] Vide Spanh. pag. 279.

ΤΥΡΙΤΑΚΙ'ΤΗ[44], πόλις Πόντου. Τὸ ἐθνικὸν [45] Τυριτακαῖος, ἡ Τυριτακηνὴ τῇ συνήθει πτώσει.

ΤΥΡΜΕ'ΝΙΟΙ, Σκυθικὸν ἔθνος ναυτικώτατον· Ἑρμώνδιον δέ φασι τοὺς Φυγάδας.

ΤΥΡΜΙ'ΔΑΙ, δῆμος Οἰνηίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Τυρμίδης. Τὸ πτωτικὸν, ὁ Τυρμιδῶν, τοῖς Τυρμιδῶν, ἐκ Τυρμιδῶν.

ΤΥΡΕ'ΔΙΖΑ[46], πόλις Θρᾴκης, μετὰ Σέρριον. [47] Ἑλλάνικος δὲ τὴν Τυρόδιζαν αὐτὴν φησιν, ἐν Περσικῶν δευτέρῳ· Τὸ ἐθνικὸν δεῖ [48] Τυροδιζαῖος, ὡς Γαζαῖος. Νυνὶ δὲ Τυροδιζηνοὶ λέγονται, ὡς Κρατερὸς ἐν τρίτῳ περὶ ψηφισμάτων.

ΤΥΡΟΣ[49], νῆσος ἐν Φοινίκῃ, ἀπὸ Τύρου τοῦ Φοίνικος. Ἔστι δὲ Τύρος [50] Λακωνικὴ, καὶ νῆσος [51] πρὸς τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, ἣν Ἀρτεμείδωρος Τύλον, ἀμφὶ δὲ λ καλεῖ. Ἔστι καὶ πόλις Ἰνδική, καὶ Λυδίας, καὶ Πισιδίας. Ἄρριανὸς δὲ καὶ [52] Ἄναθα Τύρον καλεῖ. Τὸ ἐθνικὸν Τύριος, καὶ Τυρία θηλυκόν. Καὶ τὸ διάφορον, Τύριον. Καὶ κτητικὸν Τυριακὸς, ὡς Ῥοδιακός. [53] Ἐκλήθη δὲ καὶ Παλαίτυρος, καὶ τὸ ἐθνικὸν Παλαιτύριος.

ΤΥΡΡΗΝΙ'Α[54], χώρα πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ, ἀπὸ Τυρρηνοῦ. Ἔστι καὶ Τυρρηνία πόλις, ἣ λέγεται καὶ Τυρρηνή· Καὶ Τυρρηνοὶ, οἱ πολῖται. Καὶ Τυρσηνὴ θάλασσα, καὶ Τυρσηνός. Καὶ κτητικὸν, Τυρσηνικὸς, καὶ Τυρσηνικὴ, καὶ Τυρσηνικόν. Λέγονται καὶ Τυρρηνοὶ οἱ Ἀδριάται, ἀπὸ Τυρρηνοῦ τοῦ Δωριέως διαλέκτου· Ἀφ' οὗ καὶ ἀφαίρεσιν, καὶ γράμματος πρόσθεσιν, [55] τύραννος ἐκλήθη.

ΤΥ'ΡΣΗΤΑ, πόλις [56] Σαυνιτῶν· Φίλιος ἑνδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Τυρσητῖνος.

ΤΥ'ΣΚΛΟΣ, πόλις Ἰταλίας. Λέγεται καὶ Τύσκλιον. Τὸ ἐθνικὸν, Τυσκλανός.

ΤΥΦΡΗΣΤΟ'Σ[57], πόλις ὑπὸ Τραχῖνος, ἀνομασθεῖσα ἀπὸ τῆς [58] τέφρας Ἡρακλέους, ἢ [59] ἀπὸ Τυφρηστοῦ, υἱοῦ Σπερχειοῦ. Τὸ

TYRITACITE, urbs Ponti. Gentile, Tyritacæus, & Tyritacenus, consuetâ formâ.

TYRMENII, Scythicus populus navigandi peritissimus. Interpretantur vero fugitivi.

TYRMIDÆ, populus Oeneidis tribus. Popularis, Tyrmides. Locale, ex Tyrmidis, ad Tyrmidas, in Tyrmidis.

TYREDIZA, urbs Thraciæ, post Serrium. Hellanicus vero Tyrodizam eam vocat in Persicorum secundo. Gentile debet Tyrodizæus, ut Gazæus. Nunc vero Tyrodizeni dicuntur, ut Craterus in tertio de Psephismatis.

TYRUS, insula in Phœnice, a Tyro Phœnice. Est etiam Tyrus Laconicæ, & insula juxta mare rubrum, quam Artemidorus Tylum per l vocat. Est etiam urbs Indica, & Lydiæ, & Pisidiæ. Arrianus vero Anatha Tyrum vocat. Gentile, Tyrius, & Tyria fœmineum. Et neutrum Tyrium. Et possessivum Tyriacus, ut Rhodiacus. Vocata vero etiam fuit Palætyrus, & gentile, Palætyrius.

TYRRHENIA, regio juxta Adriam, a Tyrrheno. Est etiam Tyrrhenia urbs, quæ dicitur quoque Tyrrhene. Et Tyrrheni, cives. Et Tyrsenum mare, & Tyrsenus. Et possessivum Tyrsenicus, & Tyrsenica, & Tyrsenicum. Dicuntur etiam Tyrrheni, Adriatæ, a Tyrrheno juxta dialectum Doricam. A quo per ablationem & litteræ additionem, Tyrannus vocatus fuit.

TYRSETA, urbs Samnicum. Philistus undecimo. Gentile, Tyrsetinus.

TYSCLUS, urbs Italiæ. Dicitur quoque Tysclanum. Gentile, Tysclanus.

TYPHRESTUS, urbs Trachinis, dicta ab Herculis cinere, vel a Typhresto Sperchii filio. Gentile, Typhrestius. Et neutrum,

dicis volebat hic legi Τυρικόν, non video rationem. Puto vocem esse corruptam. Nam illud pro gentili posset sumi, & etiam vox Τυρικὸν. Nam tali formatione gentilium gaudent Siculi. Vide in voce Ἄσκελον. Nisi quis dicat gentile cum suo primitivo convenire, uti aliquando contingit.

44 Τυριτακή.] In Vossiano codice Τυριτάκη legitur. Ergo sequentia se bene habent.

45 Τυριτακαῖος.] Lege Τυριτακηνὸς & Τυριτακίδιος. Salm.

46 Τυρίζα &c.] Lege & Τυριτακηνὸς, & Τυριτακιδιος.

47 Τυρόδιζα.] Vide Herodot. lib. VII.

48 Ἑλλάνικος.] In Vossiano Ἑλλάνικος δὲ Τυρρήζειν αὐτὴν φησιν.

49 Τυροδιζαῖος.] Legerem Τυριδιζαῖος. Nam a priori formabat.

50 Τύρος.] Phocas peninsulam nominat pag. 9.

51 Λακωνικὴς.] Vide Arr. pag. 488.

52 Πρὸς τῇ ἐρυθρᾷ &c.] Salm. ad Sol. 1023.

53 Ἄναθα.] Anatha MSS. Salm.

54 Λάναθα.] Anatha urbs est Ægypti. Vide Trib. c. 2 pag. 692.

55 Ἐκλήθη δὲ & &c.] Vossius ad Scyl. pag. 20.

56 Τυρρήνια.] Eust. ad Dion. pag. 48.

57 Τύραννος ἐκλήθη.] Olim pro rege, sed nunc pro Monarcha, qui subditis suis & aliis vim infert. Vide distinctionem apud Lycoph. Schol. pag. 92.

58 Σαυνιτῶν.] Τανιτῶν habent MSS. Salm.

59 Τυφρηστός.] Vide Etymol. Mag.

60 Τέφρας.] Τέφρης forte.

61 Ἀπὸ Τυφρηστοῦ υἱοῦ Σπ.] Lege ἀπὸ Τέφρας Ἡρακλέους υἱοῦ Σπερχειοῦ. Sic supra φάσκα υἱὸς Τυφρᾶ Τυφρηστὶς, ut Οἰνεὺς Οἰνεΐδης, quæ sunt nomina propria. Salm.

62 Ty-

Τὸ ἐθνικὸν, Τυφρήσιος. Καὶ τὸ ἐδέπτερον. A Παρθήνιος, [a] Τυφρήστιον [b] ἔπος. Καὶ ὄρος Ἀρκαδικὸν, Τυφρηστίς.

trum, Parthenius, Typhreſtium carmen. Et mons maſculine Typhreſtus.

ΤΥΧΗ [c], πόλις Σικελίας, πλησίον Συρακουσῶν. Ἔφορος ἐν δυοκαιδεκάτῳ, νῆσον Τυχίαν φησίν. Ἔστι δὲ καὶ Τυχαῖον, ὄρος B μεταξὺ Ἐρετρίας καὶ Βοιωτίας. Τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ Τύχης, Τυχαῖος.

TYCHE, urbs Siciliæ, prope Syracuſas. Ephorus in duodecimo inſulam Tychiam inquit. Eſt vero etiam Tychæum, mons inter Eretriam & Bœotiam. Gentile Tychæ, Tychæus.

[a] Τυφρήσιον ἔπος.] Lege Τυφρήσιον πέλαγος aut πῶν, quod mihi magis placet. *Salm.*

[b] Ἔπος.] Eſto.

[c] Τύχη.] Vide Cluſiub. ad Strab. pag. 125. Vide etiam Trik. tom. 2 pag. 403. Vocabulum Τύχη, ſive Τίκη, quod attinet, quod Latine formaveris *Tyche*, & *Tyca*; corruptum id eſſe apud Thucyd. lib. VI. in Σίκελον, ipſum hiſtoriæ ſilum diſerte docet. Apud Diodorum lib. XI, quum ſcriptum eſſet in vulgatis exemplaribus Ἰτάκην, malucrunt id viri docti corrigere in Τύχην. ſed ibi Τύκην eſſe legendum fidem facit Thucydidis auctoritas. Scilicet Jonicâ id fiebat dialecto, quæ Τύκη dicit, quod alii Τύχη ſeu Τύχα; & id genus alia. Apud Ciceronem in variis exemplaribus varie legitur; alias Græca formatione *Tyche*; alias Latina *Tuche*. In Livii vulgatis exemplaribus legitur ubique *Tibica*: quæ adeo incpta eſt ſcriptio, uti, quid ipſe ſcripſerit Livius, colligere inde vix queam. Cluverius.

Υ.

Y.

ΥΑΙΑ, πόλις Λοκρῶν Ὀζολῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Ὑαῖος. Θουκυδίδης τρίτῃ. A

ΥΑΜΕΙΑ, πόλις Μεσσηνίας, τῶν πέντε μία. Ὁ πολίτης, Ὑαμείτης, διὰ διφθόγγου. B

ΥΑΜΙΟΝ, πόλις Τρωϊκή. Τὸ ἐθνικὸν Ὑάμιος, ὡς Βυζάντιος. Καὶ Ὑαμικὸς, ὡς Δουλιχιεύς.

ΥΑΜΠΟΛΙΣ [a], πόλις Φωκίδος. Ὁ οἰκήτωρ, Ὑαμπολίτης. C

ΥΑΝΤΕΣ [b], ἔθνος περὶ Ἀλαλκομενίαν. Λέγονται καὶ Ὑάνται. Καὶ Ὑάντιος, καὶ Ὑαντία, καὶ Ὑάντινος, καὶ Ὑαντίνη θηλυκῶς. Ἔστι καὶ Ὑαντία πόλις Λοκρῶν.

ΥΑΠΕΙΑ, πόλις Φωκίδος, ἀπὸ Ὑάπου. Ὁ πολίτης, Ὑαπεύς. D

ΥΑΣΙΣ, πόλις Λιβύης. Λέγεται καὶ Ὄασις. Καὶ ὁ πολίτης, Ὀασίτης, [c] ὁ ποιητὴς Σωτάδης [d], καὶ ὁ τὰ πάτρια γεγραφώς. Ὁ πολίτης, [e] Ὑασίτης. E

ΥΒΑ, ἔθνος ὁ δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. [f] Τινὲς δὲ τὸν δῆμον Ὑβάδας λέγουσι. Τὰ πτωτικὰ, ἐξ Ὑβάδων, εἰς Ὑβάδας, ἐν Ὑβάδαις.

ΥΒΕ-

Y Æ A, urbs Locrorum Ozolarum. Gentile, Hyæus, Thucydides tertia.

HYAMIA, urbs Meſſenæ, una ex quinque. Civis, Hyameites per diphthongum.

HYAMION, urbs Troica. Gentile, Hyamius, ut Byzantius. Et Hyamicus, ut Dulichieus.

HYAMPOLIS, urbs Phocidis. Incola, Hyampolites.

HYANTES, gens circa Alalcomeniam. Dicuntur etiam Hyantii; & Hyantius, & Hyantia, & Hyantini, & Hyantina fœminine. Eſt etiam Hyantia, urbs Locrorum.

HYAPEA, urbs Phocidis, ab Hyapo. Civis, Hyapeus.

HYASIS, urbs Libyæ. Dicitur etiam Oaſis. Et civis, Oaſites, poëta Soterichus, & qui patria ſcripſit. Civis, Hyaſites.

HYBA, ſic populus Leontidis tribus. Aliqui vero populum Hybadæ dicunt. Localia, ex Hybadis, ad Hybadas, in Hybadis.

HY-

[a] Ἀλαλκομεν.] In Voſſ. λοκρῶν τῶν ὀζολῶν.

[a] Ὑάμπολις.] Vide Palm. Græc.

[b] Ὑάντες.] Vide in voce Ἀλαλκομεναί & Apollonii ſchol. pag. 371. Vide vocem Ἀλαλκομενίαι, & dubito, an hic non ita ſit reſcribendum.

[c] Ὀάσιτης.] Videtur hic aliquid deeſſe. forte ὁ ἐκ.

[d] Ὑασίτης.] Vide in voce Ἄασις.

[e] Τινὲς δὲ τὸν δῆμον &c.] Emendanda illa verba.

Υ Β Ε Α Η, πόλις πρὸς Καρχηδόνα. A
[7] Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Υβελίτης.

Υ Β Α Α Ι, τρεῖς πόλεις Σικελίας· Ἡ μείζων, [8] ἧς οἱ πολῖται Υβλαῖοι· Ἡ μικρὰ, ἧς οἱ πολῖται [9] Γαλεῶται. [10] Μεγαρεῖς· Ἡ ἡ ἐλάττων, Ἡ ἐπὶ καλεῖται Ἔστι καὶ πόλις Ἰταλίας. [11] Τὴν Υβλαν, * [12] ἀπὸ Υβλα τοῦ βασιλέως. Διὰ τοῦτο πολλὰς Υβλας καλεῖσθαι τῶν Σικελῶν πόλεων τὰς οἰκισθείσας, Μεγαρεῖς οἰκίλων. Μία δὲ τῶν Υβλων Τιελλα καλεῖται, ὡς Φίλιστος τετάρτῳ Σικελικῶν. B C

Υ Γ Α Σ Σ Ο Σ πόλις Καρίας, ὡς [13] Βαβάσσιος, [14] Καρύστιος. Τὸ ἐθνικὸν Υγασσεύς, ὡς Βαβασσεύς. Λέγεται δὲ Υγασσεὺς πεδίον ἀπό τινος ἐπιχωρίου, ἀφ' οὗ καὶ Υγασσεῖς.

Υ Δ Α Ρ Κ Α Ι, ἔθνος Ἰνδικὸν ἀνδραποδίσασθαι νομιζόμενον, ὡς Διονύσιος Βασσαρικῶν τρίτῳ. D

Υ Δ Η [15], πόλις Λυδίας, ἐν ᾗ ᾤκει [16] Ὀμφάλη, θυγατέρα Λυδῶν, Ἰορδάνου γυναῖκα, ὡς Ἀπολλώνιος Καρικῶν τετάρτῳ. Ὄμηρος δὲ λ.

Σκυπτόμενον ἔχε' ἄρισσε Υλῃ ἔνι οἰκία ναίων.

Τὸ ἐθνικὸν, Υδαῖος. [17] Λέανδρος δὲ ὁ Νικάνορι συγγέγραπται ἐν μετονομασίαις τὴν αὐτὴν Υδην, ἣν Σαρδεῖς φησιν. E F

Υ Δ Ι Σ Σ Ο Σ, πόλις Καρίας, ἀπὸ Υδίσσου παιδὸς Βελλεροφόντου καὶ Ἀστερίας. [18] Ἦν γαμετὴ Υδύη, ὡς Ἀπολλώνιος Καρικῶν τετάρτῳ. Ἐξ ὧν ἐγένετο Υδις. Ἐξ οὗ καὶ ἡ πόλις Υδισσός. Ὁ πολίτης, Υδισσεύς, ὡς καινῶς Ἀπολλωνίδης φησίν. G

Υ Δ Ρ Α [19], νῆσος Λιβύης, πρὸς Καρχηδόνα· ὡς Ἔφορος πέμπτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Υδραῖος, ἢ Υδρατης.

Υ Δ Ρ Α Μ Ι Α, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ὁ τὰ Κρητικὰ γράψας. Οἱ πολῖται, Υδραμιεῖς, ὡς Μεγαρεῖς. H

Υ Δ Ρ Ε Α [20], νῆσος πρὸς τῇ Τροιζηνίᾳ· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Υδρεάτης· Οὕτω γὰρ ὠνόμαζεν Εὔαγγος Υδρεάτης κωμῳ-

HYBELE, urbs circa Carthaginem. Hecatæus Asia. Gentile, Hybelites.

HYBLÆ, tres urbes Siciliæ. Major; cujus cives Hyblæi. Parva, cujus cives Galeotæ, Megarenſes. Minor vero, Hera vocatur. Eſt etiam urbs Italiæ. Hyblam, ab Hybio rege. Propter hoc multas Hyblas vocari Siculorum urbium. Habitantes, Megarenſes vocabant. Una autem ex Hybiis Tiella vocatur, ut Philiſtus Siculorum quarto.

HYGASSUS, urbs Cariæ, ut Bubaſſus, Caryſtius. Gentile, Hygaſſius, ut Bubaſſius. Dicitur etiam Hygaſſeius campus per diphthongum, a quo etiam Hygaſſeus.

HYDARCÆ, gens Indica, quæ Libero Patri repugnavit, ut Dionyſius Baſſaricorum tertio.

HYDE, urbs Lydiæ, in qua habitabat Omphale Lydorum regina, Jordani filia, ut Apollonius Caricorum quarto. Homerus per l.

Coriariorum præſtantiſſimus Hyle ædes habitans.

Gentile, Hydæus. Leander vero Nicanor exponit in Metonomaſiis eamdem Hydam, & Sardeis vocat.

HYDISSUS, urbs Cariæ, ab Hydiſſo filio Bellerophontis, & Aſteriæ, Hydei filiæ, ut Apollonius Caricorum quarto. Ex quibus natus eſt Hydis. Ex quo etiam urbs Hydiſſus. Civis, Hydiſſeus, ut ipſe Apollonius inquit.

HYDRA, inſula Libyæ, circa Carthaginem, ut Ephorus quinto. Gentile, Hydræus, vel Hydrates.

HYDRAMIA, urbs Cretæ, ut Xenio, qui Cretica ſcripſit. Cives, Hydramieis, ut Megareis.

HYDREA, inſula juxta Trœzenem. Hecatæus Europa. Gentile, Hydreates. Sic enim nominabatur Eugges Hydreates, comœdiæ

[7] Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.] Dubito an non Λιβύῃ.
[8] Ἧς οἱ πολῖται Υβλαῖοι Μεγαρεῖς.] In MSS. habetur ἧς οἱ πολῖται Υβλαῖοι Γαλεῶται, Μεγαρεῖς. Salm.
[9] Γαλεῶται.] Vide Steph. in voce Γαλεῶται.
[10] Μεγαρεῖς.] Virgilius Hybla vel eſt oppidum Siciliæ, quod nunc Magara dicitur &c. *Salm.*
[11] Τὴν Υβλαν διὰ Υβλας.] MS. unus τὴν Ἕλλαν διὰ Ἕλλας βασιλέως. ſed mendoſe. Poſt idem legit Διὸ οἱ πολλὰς Ἕλλας καλεῖσθαι, quæ vera eſt lectio. Mox tum legendum τῶν πολλῶν πόλεων τὰς οἰκισθείσας μεγαρεῖς ἐκάλεσαν. Idem.
[12] Ἀπὸ Υβλα &c.] Vide Megara.
[13] Βαβάσσιος.] Lege Βύβασσος.
[14] Καρύστιος.] Legend. eſt Κράνιος ſine dubio. Vide in illa voce.
[15] Υδη.] Vide Triſt. t. 1. 353.
[16] Ὀμφάλη.] Vide in voce Αυλλη. Vide in Greg. Nazz. teſtam. ſubſ.
[17] Λέανδρος δὲ ὁ Νικάνορι.] Ita etiam MSS. ſed eſt mendoſum. Lege. Λέανδρος δὲ ὁ Νικάνορος μαρτυρεῖται, ὡς ἐν μετονομασίαις τὴν αὐτὴν Υδην ἡ Σαρδεὺς φησί. Salm.
[18] Δίσσου δὲ ὁ Νικάνορος.] Vide Valeſium ad Harpocrat. pag. 85.
[19] Θυγατέρα Υδης.] Lege θυγατέρες ὕδρου. Υδης ὕδρου, ut ἄστεως ἄστεως. Εἰ δὲ ὑδρηφὸς ἦσθα, niſi ſis legendum ὕδρεος, ut ἄστεος. Vel εἰ δὲ ὑδρηφὸς ἦσθα ὑδρεύς. Salm.
[20] Υδρη.] Vide Tollii notas ad Paleph. pag. 231. Υδρηΐς apud Syncſ. pag. 220. Sed ad hunc locum non pertinet.

[21] Υδρεύς

μφίλας ποιητὴς, ὡς Διονύσιος ἐνάτῳ καὶ εἰκοστῷ τρίτῳ τῆς A
μουσικῆς ἱστορίας. Ἦν δέ τις ὁ Εὔναγος ποιμήν τις
ἐγχωρίαλ καὶ ἰδιώτης τὴν παιδείαν
ἄπειρος, ποιητὴς δὲ ἀγαθὸς κωμῳδιῶν.

ΥΔΡΗΛΑ, ἡ Καρίας. Ἐρατοσθένης
τριακοστῷ τρίτῳ Γαλατικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, B
Ὑδρηλεύς.

ΥΔΡΟΥΣ [11], φρούριον ὀχυρωτικῶς. Θεό-
παμπος τριακοστῷ ἑνάτῳ φιλιππικῶν. Τὸ
ἐθνικὸν Ὑδρούντιος, ὡς Σελινούντιος. [12] Ἔστι
καὶ πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν [13] Ὑδρου- C
σαῖος, καὶ Ὑδρούσιος.

ΥΗΤΤΟΣ, κώμη Βοιωτίας, ἀπὸ Ὑήττου
ἀνδρὸς Ἀργείου. Λέγεται δὲ ὀχυρωτικῶς. Ὠνόμα-
σται δ' οὕτω, διὰ τὸ καθύειν σφοδροῖς ὄμ-
βρους. Τὸ ἐθνικὸν Ὑήττιος, ὡς Ὑμήττιος. D
Τινὲς δὲ τὸν Ἀσπληδόνα Ὑήττιον ἐκάλεσαν.

ΥΘΜΙΤΑΙ [14], ἔθνος περὶ Λιβυρνοῖς
καὶ Συωπίοις, ὡς φησιν Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΥΚΚΑΡΟΝ [15], πόλις Σικελίας, ὡς
φησι Θουκυδίδης Σικελικῶν πρώτῳ. Ἀπολλόδωρος E
δὲ ἐν δευτέρῳ χρονικῶν, πόλιν λέγει αὐτὴν
τὴν Ὑκκαρα. Μέμνηται καὶ Λίξεως ὁ Θουκυδί-
δης. Ὑκκαρα δέ, πολίχνιόν ἐστι τῆς Σικελίας,
ὅθεν φασὶ μυθικῶς καὶ [16] Λαΐδα τὴν ἑταίραν.
Τὸ ἐθνικὸν Ὑκκαρεύς, καὶ κτητικὸν Ὑκκαρικός. F

ΥΛΕΑ, χώρα Πενθική, [17] Ἀβίκη λε-
γομένη, τουτέστιν [18] Ὑλαία. Ἀλέξανδρος ἐν
τῷ περὶ [19] Πόντου.

ΥΛΑΜΟΙ, πόλις Λυκίας, ὡς Ἀλέ-
ξανδρος ὁ Πολυΐστωρ ἐν δευτέρῳ περὶ Λυκίας. G
Εἶτα Διονύσιος φησι Τάβειρον καὶ Τέρμειρον
δύο ἀδελφὰς γῆμαι, καὶ γεννῆσαι δέκα ἄρρενας
ἑκάτερον. [20] Ὑλάμους [21] δὲ τοὺς ἐκ * πόλεως φα-
σί. Τὸ ἐθνικὸν, Ὑλαμίτης.

ΥΛΗ [22], πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ Ἀπόλλων H
τιμᾶται Ὑλάτης. Λυκόφρων,

Καὶ [23] Σατράχιον [24] βλωξάμενος, Ὑλά-
της τε γλεῦ.

Ἔστι

diæ poëta, ut Dionysius tertio & vicesimo musicæ historiæ; *Erat autem Enages pastor quidam illiteratus scilicet, ac omnis eruditionis imperitus, comœdiarum autem poëta bonus.*

HYDRELA, Cariæ, Eratosthenes tertio & tricesimo Galaticorum. Gentile, Hydreleus.

HYDRUS, castellum, masculine. Theopompus nono & trigesimo Philippicorum. Gentile, Hydruntius, ut Selinuntius. Est etiam urbs Italiæ. Gentile, Hydrussæus, & Hydrussius.

HYETTUS, vicus Bœotiæ ab Hyetto viro Argivo. Dicitur etiam masculine. Sic vero nominatus fuit, quod vehementibus imbribus compluatur. Gentile, Hyettius, ut Hymettius. Aliqui vero Aspledonem Hyettum vocavere.

HYTHMITÆ, gens prope Liburnos & Syopios, ut inquit Hecatæus Europa.

HYCCARON, urbs Siciliæ, ut Philistus Sicularum rerum primo. Apollodorus autem in secundo chronicorum, eam urbem vocat Hyccara. Meminit hujus nominis & Thucydides. Hyccara vero oppidum est Siciliæ, unde quoque meretricem Laïdem ortam narrant. Gentile, Hyccareus, & possessivum Hyccaricus.

HYLEA, regio Pontica, Abice dicta, hoc est, Silvestris. Alexander in scripto de Ponto.

HYLAMI, urbs Lyciæ, ut Alexander Polyhistor in secundo de Lycia. *Deinde Dionysium inquit, Tuberin & Termerin duas sorores duxisse, atque utrumque decem mares genuisse,* Hylamos vero * ajunt. Gentile, Hylamites.

HYLE, urbs Cypri, in qua Hylates Apollo colitur. Lycophro:

Et Satrachum profecti, Hylateque terram.

Est

[11] Ὑδροῦς, ἡ καὶ ὁ πόλις Ἰταλίας.] Apud Melam *Hydrus mons, item & Salentini campi*, ubi filio corrigunt Hydruntum. apud eundem Melam corrige. *Et in Calabria Brundusium, Veretum*, non *valeria*. Strabo lib. 6. Περὶ-πλους δὲ ὁ Τάραντος ἐπὶ τοῦτο Βρεντεσίου μικρὸν μὲν βέλτιον πλέοντι καὶ πάλιν. καλεῖται δὲ ὁ μὲν ἐπὶ τῶν Οὐήνων. Verba Pomponii ita legenda sunt. *Hydrus mons. item & Salentini campi.* Montem vocat, quem Strabo ἀκρωτήριον lib. 6. Τῆς δὲ Σαλεντίνης Κρητῶν λέγουσι φασὶ ἐκλιπεῖν δὲ ἐκ τῆς ἡ Ἀθηνᾶς ἱερὸν πολύτιμον ἀπὸ τὰ πάντα, ἐφ' ᾧ ἀκρωτήριον ἔχον ἱστορίαν ἀξιόλογον· καὶ τὸ πέλαγος· καὶ τὸν ἀκρωτήριον. Sine dubio ἀκρωτήριον sive promontorium intelligit Pomponius. *Idem.*

[12] Ἔστι καὶ πόλις Ἰταλίας.] Italica non dicitur ab epitom. Ὑδροῦς, sed Ὑδροῦσσα. Vide in Λοκροί. Conditores Italicæ civitatis invenientur id voce Βίττων.

[13] Ὑδρουσαῖος.] Τὸ ἐθνικὸ ὑδρουσαῖος non dixit ἀλλ' οὐδεὶς Ὑδροῦς, sed dixit ἀλλ' οὐδεὶς Ὑδρούσσιος. Ὑδρούσιος est dixit ἀπὸ Ὑδροῦντος. Salm.

[14] Ὑθμῖται.] Vide in Συώπιοι.

[15] Ὑκκαρόν.] Timæus apud Athenæum dicit Ὑκκαρον ab Ὑκκης pilea. *Salm.*

[16] Λαΐδα.] Synesius apud Aristophanis interpretem, ἐκ δὲ Λαΐδος ἀναβιβάσαι δύο Καρικὸν εἰς Σικελίαν ἐστρατεύσαν. Legendum est manifeste Ὑκκαρικὸν. Idem interpres de eadem Laide, νέους δύο ἀναβιβάσας ἐστρατεύσατο εἰς τὴν Σικελίαν δύο. Legendum ἐξ Ὑκκάρων. Idem.

[17] Ἀβίκη λεγομένη.] Ἄβιοι ibi habitant; hinc Ἀβίκη regio apud Stephanum voce Ὑλαία. Holstenii observ. in Ortelii geographiam.

[18] Ὑλαία.] Vide Herodot. lib. IV pag. 227.

[19] Πόντου.] Adde Εὔξεινος, uti in voce Abii.

[20] Ὑλάμους δὲ τοὺς ἐκ * πόλ.] Lege. Ὑλαμεῖς δὲ τοὺς κατὰ τὴν φασι. In MS. ita legitur. Ὑλάμους τοὺς ἐπὶ τοὺς. Ὑλαμεῖς autem in MSS. legitur, non Ὑλαμους. Salm.

[21] Δὲ τοὺς ἐκ * πόλ.] Τοὺς κατὰ τὴν forte legend.

[22] Ὑλη.] Vide Meurs. Cyp pag. 79.

[23] Σατράχιον.] Σάτραχον MSS. *Salm.*

[24] Βλωξάμενος.] Κλώσσοντος. Idem.

[24] Βλώξαντος &c.] Κλώσσοντος legend.

Ἔστι δὲ πόλις Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν, ἧς τὸ ἐθνικὸν Ὑλαῖος. Δῆλον δ' ὅτι καὶ Βοιωτίας ἦν ἡ Ὕλη. Ὅμηρος,

[31] Οἵ τ' Ἐλεῶν', εἶχον, ἠδ' Ὑλλην, καὶ Πετεῶνα.

A Est etiam urbs Locrorum Ozolarum, cujus gentile, Hylæus. Constat vero etiam Bœotiæ esse Hylen. Homerus.

Quique Eleona habebant, vel Hylen, & Peteonæ.

Εἰρῆσθαι δ' αὐτὴν ἀπὸ Ὕλης τοῦ Θεσπίου, ἢ ὅτι ὑλώδης ἐστί. [32] Καὶ Ὕλη χωρίον, μεταξὺ τῶν Σαβίνων καὶ Ῥωμαίων πόλεως.

B Sed appellatam eam esse ab Hyle Thespiei vel quod silvestris sit. Etiam Hyle regiuncula inter Sabinorum & Romanorum urbem.

ΥΛΛΑΡΙΜΑ [33], πολίχνιον Καρίας, ὑπὲρ [34] Θεσπρωτονικίας· Ὅθεν ἦν [35] Ἡρακλῆς, [36] ὁ ἀπὸ ἀθλήσεων ἐπὶ φιλοσοφίαν ἀχθείς. Ὁ πολίτης, Ὑλλαρίμιος.

C HYLLARIMA, oppidulum Cariæ, supra Thesprotonicam. Unde erat Hierocles; ab exercitationibus athleticis ad Philosophiam ductus. Civis, Hyllarimeus.

ΥΛΛΕΙΣ [37], ἔθνος Ἰλλυρικόν, ἀπὸ Ὕλλου τοῦ Ἡρακλέους, καὶ Μελίτης τῆς Αἰγαίου τοῦ ποταμοῦ, ὡς Ἀπολλώνιος τετάρτῳ Ἀργοναυτικῶν. Ἔστι καὶ πόλις Ὕλλη, ὡς αὐτός φησι. Τὸ ἐθνικὸν, [38] Ὑλλεύς· Καὶ θηλυκὸν, Ὑλλίς. Καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ Ὑλλὶς Ὑλλίδος, ἀπὸ Ἀργείας μιᾶς τῶν νυμφῶν. Ἢ ἀπὸ Ὕλλου, τοῦ Ἡρακλέους καὶ Δηϊανείρας. Ἔστι δὲ ὡς Φοῖνιξ Φοινεύς, Αἴολος Αἰολεύς, οὕτως Ὕλλος Ὑλλεύς. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ γῆς δευτέρῳ· [39] Ὑπὲρ δὲ τὰς Ὕλλας λίθου ἐγκοῖλοι, καὶ πέτραι ἴδιοι λεγόμενοι θρόνοι. Καὶ [40] τὸ θηλυκὸν, [41] Ὑλλὶς. Πρόκειται χερρόνησος ἡλίκη μάλιστα Πελοποννήσου, ὡς φασι, πεντεκαίδεκα πόλεις ἔχουσα περιμεγάθεις οἰκουμένας. [42] Ἔστιν Ὑλλὶς ἡ φυλὴ Ἄργους, καὶ Δωριέων, καὶ Τροιζηνίων. Ὁ φυλέτης, [43] Ὑλλεύς. Χαραξ β', Καὶ Παμφύλιοι καὶ Ὑλλεῖς.

D HYLLEI, populus Illyricus, ab Hyllo Herculis, & Melitæ filiæ Ægæi fluvii, ut Apollonius quarto Argonauticorum. Est etiam urbs Hylle, ut idem inquit. Gentile, Hylleus, & fœmineum, Hylleis. Apud Callimachum quoque Hyllis, Hyllidis, ab Argeia una Nympharum, vel ab Hyllo Herculis, & Deianiræ. Est autem, ut Phocus, Phoceus, Æolus, Æoleus, sic Hyllus, Hylleus. Apollodorus in secundo de terra; *supra autem Hyllos Liburni, & quidam Istri dicti Thiaces.* Et fœmineum, Hyllis. Præjacet Chersonesus magnitudine circiter Peloponnesi, ut ajunt, quindecim urbes habens peringentes habitatas. Est Hyllis etiam tribus Argi, & Doriensium, & Trœzeniorum. Tribulis, Hylleus. Charax nono; *Et Pamphylii, & Hylleis.*

E

F

ΥΛΛΟΥΑΛΑ, δῆμος Καρίας. Ἀπολλώνιος ἐν Καρικῶν· [44] Κάρης ὃ τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἔνθα Ὕλλος ἀπώλετο, Ὑλλόαλαν ὠνόμασε, καὶ ἕδος ἐνταῦθα ἐδείματο Ἀπόλλωνι. Καὶ νῦν ἔτι παρὰ τὸν θεὸν δῆμός ἐστιν Ὑλλόα-

G HYLLUALA, populus Cariæ. Apollonius quinto Caricorum. Cares autem locum illum, ubi Hyllus periit, Hyllualam nominavit, & delubrum illic Apollini ædificavit, & nunc adhuc juxta Deum populus est Hylluala dictus.

Ala

[31] Οἵ τ' Ἐλεῶν &c.] Iliad. β versu 500.

[32] Καὶ Ὕλη χωρίον &c.] Cluverius 11 59. sed ex situ conjici potest non alium intelligere locum, quam qui ab Herodot. & Strabone Ὑλὴ appellatur. Eundem etiam in voce Ἐλαία: male ibi βόλα nuncupat; Imo videtur eadem urbs, quam Stephanus alio loco Θεσπιὰς nominavit.

[33] Ὑλλάριμα.] Emendat Voss. ad Mel. pag. 81.

[34] Θεσπρωτονικίας.] Σπερχειονικίας legend.

[35] Ἡρακλῆς.] Ita supra minus emendate. Ἡρακλῆς is est fortalle, cujus habemus in Pythagoræ carmina commentarios. *Salm.*

[36] Ὁ ἀπὸ ἀθλήσεων.] Vide Personum in Prolegom. ad Hieroclem, hæc verba egregie explicat pag. 22. 23.

[37] Ὑλλεῖς.] Totum hunc de Hyllis aut Hyllensibus enarrationem in sua in Dionysii parecbolas transtulit Eustathius, nec aliunde quam ex hoc auctore hausit, qui tamen non nominatur. *Salm.*

[38] Ὑλλεύς.] Hunc locum transcripsit Eustath. in comment. ad Dionysium pag. 55.

[39] Ὑπὲρ δὲ τὰς Ὑλλάς.] Thucyd. ἐς τὴν Ὑλλαϊκὴν λεγομένην lib. III. pag. 216.

[40] Τὸ δὲ θηλυκὸν Ὑλλίς.] Differt a priori Ὑλλεύς. Imo procul dubio hic locus corruptus est. Eustatius habet, τὸν δὲ θηλυκὸν χαρίεντος Ὑλλὶς in Dionysium. Vide etiam Vossium ad Scylacem pag. 3. Ὑλλαὶς legendum, non ἐλλὰς aut Ὑλλὶς.

[41] Ὑλλὶς.] Ἐστὶ δὲ καὶ ἡ Χερρόνησος ἐλάτης μεγάλης Πελοποννήσου. Hæc corrupta sunt. Eustathius habet, τὴν δὲ κατὰ Χερρόνησον Ὑλλίδα. *Salm.*

[42] Ἔστιν Ὑλλὶς &c.] Vide Find. Schol. pag. 195.

[43] Ὑλλεύς.] Vide Marc. Hermel. pag. 17.

[44] Κάρης δὲ ὃ τὸν τόπον.] Corruptissimus locus, quem tamen ex vestigiis antiquæ scripturæ facile emendamus. Lege Κάρης δὲ ὃ τὸν ἐκεῖνον τόπον Ὑλλὸς ἔνθα ἀπώλετο Ὑλλόαλαν ὠνόμασε. καὶ ἕδος ἐνταῦθα ἐδείματο Ἀπόλλωνι. MS. habent ἀνόμασε & ἐδείμασε, ex qua facile id nobis fuit ad veram lectionem conjectura evadere. τόπος iidem MSS. corruptissime legebant. Lege post. καὶ νῦν ἔτι παρὰ τὸν θεὸν δῆμός ἐστιν Ὑλλόαλα. *Salm.*

[45] Κάρης.] Sed de Care quodam etiam meminit Stephanus in Alabanda, quem locum vide. Totus hic locus est corruptissimus, & parum juvant MSS. quippe Salmasius & nos in iisdem tantum posteriora hujus sectionis verba ita invenimus Καὶ ἕδος ἐνταῦθα ἐδείματο Ἀπόλλωνι. Ex tenuibus hisce vestigiis veram lectionem conjectura elici-

λάλα λεγόμενον. [19] Ἄλα γὰρ οἱ Κᾶρες τὸ ἵππον ἔλεγον, ὡς καὶ πρότερον εἴρηται. A

ΥΜΗΤΤΟΣ, ὄρος τῆς Ἀττικῆς. Τὸ υ μακρὸν, καὶ βραχύ. Ὁ οἰκήτωρ, Υμήττιος.

ΥΟΨ, πόλις ἐν Ἰβηρίᾳ χερρονήσῳ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Μετὰ δὲ Ὑοψ πόλις, ᾗ ὁ Λεσηρὸς ποταμός. Τὸ ἐθνικὸν, Ὑοπεύς. B

ΥΠΑΙΠΑ [20], πόλις Λυδίας, κληθεῖσα ὑπὸ τοῦ προκειμένου ὄρους, ὑπὸ τὸ Αἶπος. Τὸ ἐθνικὸν, Ὑπαιπηνός. [21] Καλλίστας ἔχειν γυναῖκας τὴν πόλιν, δῶρον Ἀφροδίτης. C

ΥΠΑΙΛΟΧΙΟΙ, ἔθνος Μολοσσικόν. Ῥιανὸς ἐν πεμπτῳ Θεσσαλικῶν.

ΥΠΑΝΑ, πόλις τῆς Τριφυλίας, ὡς D Πολύβιος πεμπτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ὑπανεύς.

ΥΠΑΝΙΣ [22], ποταμὸς καὶ πόλις μεταξὺ Βορυσθένους καὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ πολυΐστωρ φησὶν, ὅτι ὁ Ὑπανις διχῇ σχιζόμενος, τὸ μὲν ἓν μέρος εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην βάλλει, τὸ δὲ ἕτερον εἰς τὸν Πόντον. Μητρόδωρος δὲ ἐν τετάρτῳ, καὶ κρήνην τινὰ πικρὰν εἰς αὐτὸν ἐγχεῖσθαι, καὶ ἐπίσαν ποιεῖν τὸν ποταμόν. Τὸ ἐθνικὸν Ὑπανίτης, [23] ὡς [24] Παναίτης. E F

ΥΠΑΤΗ, πόλις Αἰνιάνων. Λέγεται καὶ Ὑπάτη. Ἔστι καὶ χώρα πλησίον Σαγγαρίου ποταμοῦ. Τὸ ἐθνικὸν Ὑπάτιος, καὶ Ὑπάτεια, καὶ [25] Ὑπάτης.

ΥΠΕΡΑΣΙΑ [26], πόλις, ἧς τὸ ἐθνικὸν Ὑπερασιεύς. Φλέγων εἰκοστῷ τρίτῳ Ὀλυμπιάδων. G

ΥΠΕΡΒΟΡΕΟΙ [27], ἔθνος. Πρώτερος δέ πως Ἄλπεις ῥίπαια ὄρη ἔτω προσαγορεῦσαι. Καὶ τοὺς ὑπὸ τοῖς Ἄλπεσιν ὄρεσι καθημένους πάντας, Ὑπερβορείους ὀνομάζεσθαι. Ἀντίμαχος δέ, τοὺς αὐτοὺς φησὶν [28] εἶναι τοῖς Ἀριμάζπαις. [29] Δαμάστης δὲ ἐν τῷ περὶ ἐθνῶν· Ἄνω Σκυθῶν Ἰσσηδόνας οἰκεῖν, τέλειον δὲ ἀνωτέρω [30] Ἀριμάζπας. Ἄνω δὲ Ἀρι- H I

Ala enim Cares equum vocant, ut etiam prius dictum est.

HYMETTUS, mons Atticæ; y longum, & breve. Incola, Hymettius.

HYOPS, urbs in Iberia Chersonesi. Hecatæus Europa; *Post vero Hyops urbs. Post autem Lesyrus fluvius.* Gentile, Hyopus, a genitivo.

HYPÆPA, urbs Lydiæ, condita sub adjacentem montem, nempe sub Æpos. Gentile, Hypæpenus. Pulcherrimas habere mulieres urbem, donum Veneris.

HYPÆLOCHII, populus Molossicus. Rhianus in quarto rerum Thessalicarum.

HYPANA, urbs Triphyliæ, ut Polybius quarto. Gentile, Hypaneus.

HYPANIS, fluvius, & urbs inter Pontum & Mæotim paludem. Sed Alexander Polyhistor inquit, Hypanim fluvium in duo divisum effundere unam partem in Mæotim paludem, alteram in Pontum. Metrodorus autem in quarto, fontem quoque quendam amarum in ipsum immitti, & fluvium reddere potui inutilem. Gentile, Hypanites, ut Panaïtes.

HYPATE, urbs Ænianum. Dicitur vero etiam Hypata. Est & regio prope Sangarium fluvium. Gentile, Hypatæus, & Hypatæa, & Hypateus.

HYPERASIA, urbs, cujus gentile, Hyperasicus. Phlegon tertio vigesimo Olympiadis.

HYPERBOREI, gens. Protarchus vero, Alpes Rhipeos montes sic appellatos esse: & omnes, sub Alpinis montibus habitantes, Hyperboreos nominari. Antimachus vero eosdem esse Arimaspis inquit. At Damastes in libro de gentibus, Supra Scythas habitare Issedones, superius vero Arimaspos. Supra Arimaspos autem Rhipæos montes, ex qui-

---

elicere possumus. Quia hic habemus ἰδίμασιν, procul dubio Κᾶρες, uti infra, & ἀνίμασιν hic quondam scriptum fuit. Itaque hunc locum ita lege: Κᾶρες δὲ τὸ ἵππον ἔλεγον· ὅθεν καὶ Ὑπασσὸν ἐπώνυμον, καὶ ἄλλα ἀνίμασιν, καὶ ἐπὶ τοῖς ἰδίμασιν Ἀνάθεται.

[19] Ἄλα.] Vide in voce Αλάβανδα.

[20] Ὑπαιπα.] Vide Spanh. pag. 896 Tril. t. 2 pag. 573.

[21] Καλλίστας ἔχειν.] Dorcas aliquid.

[22] Ὑπανις.] Eustath. ad Dionys. 137.

[23] Ὡς Παναίτης.] Lege ὡς Ταναΐτης, vel quod verius esse puto, ὡς Ταναΐτης, & omnino ita legendum censeo. Salm.

[24] Παναίτης.] Lege Ταναΐτης. vel, quod idem esse puto, & magis huic loco conveniens, Ταναΐτης.

[25] Ὑπάτης.] Vide Ursini notas ad Leg. pag. 259.

[26] Ὑπερασία.] Hæc ubi gentium sit, nescio, nisi sit eadem cum Ὑπαιπία, quod verum esse putamus. Hypæpiæ regionis meminit strab. lib. 8. εὐτυχῶν δὲ ὁ τῆς Τεγεάτιδος, καὶ ἔτι μᾶλλον ὁ τῆς Ἀρκαδίας ἐν τῇ χώρᾳ τῇ περὶ Ὑπαιπίαν Ὑπαιπα καλουμένῃ. Ab urbe Hypæpia prius fine tantum, formavit Strabo toti regioni nomen. Salm.

[27] Ὑπερβόρεοι.] Vide Cluv. Ital. antiq. pag. 319.

[28] Εἶναι τοῖς Ἀριμασπαῖς.] Forte legendum est εἶναι αὐτοὺς τοῖς Ἀριμασπαῖς.

[29] Δαμάστης.] Agathemero citatur, sed periplus pag. 2.

[30] Ἀριμάζπας.] Vide Cluv. in Germ. antiq. Locum emendat pag. 13.

Αερμαζῶν, τὰ Ῥίπαια ὄρη, [61] ἐξ ὧν τὸν Βορέαν πνεῖν χιόνα δ' οὐκ ἐκπίπτειν. Ὑπὲρ δὲ τὰ ὄρη τοῦτα Ὑπερβορέους καθήκειν, εἰς τὸν ἑτέρων θάλασσαν. Καὶ ἄλλοι ἄλλως. Ἑλλάνικος δὲ Ὑπερβόρειοι διὰ φ, ἀπὸ διφθόγγου. A quibus boream flare, nivem vero nunquam eos deserere. Supra hos autem montes, Hyperboreos pertinere in alterum mare. Et alii aliter. Sed Hellanicus Hyperboreos scribit per diphthongum.

B

ΥΠΕΡΔΕΞΙΟΝ, χωρίον Λέσβου, ἐν ᾧ Ζεὺς Ὑπερδέξιος. Καὶ Ὑπερδέξια Ἀθηνᾶ. Ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου Βυζάντιος οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Ὑπερδέξιον Ὑπερδέξιος· τὸ ἐθνικόν. Νικόλαος δὲ πληθυντικῶς Ὑπερδέξιους φησίν. HYPERDEXIUM, regiuncula Lesbi, in qua Jupiter Hyperdexius. Et Hyperdexia Minerva. Ut igitur a Byzantio Byzantius, sic ab Hyperdexio Hyperdexius gentile. Nicolaus vero pluraliter Hyperdexios inquit. C

ΥΠΕΡΗΣΙΑ, [62] πόλις τῆς Ἀχαΐας.

Οἵ θ' Ὑπερησίην, καὶ αἰπεινὰν Γονέσσαν.

HYPERESIA, urbs Achiæ.

Quique Hyperesiamque, & altam Genessam.

[63] Ὅμηρος. Κακῶς δὲ Θέων Ὑπέραιαν αὐτὴν καλεῖ [64] Ὑπέραια γάρ πηγὴ [65] Μεσσηΐδος, [66] καὶ πόλις Σικελική. Ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Ὑπερήτου τοῦ [67] Λυκάονος ἀφ' οὗ τὸ ἐθνικὸν τῆς Ὑπερησίας, Ὑπερησίδος· Καὶ θηλυκὸν, Ὑπερησίς, παρὰ Ἡσιόδῳ. Θεόπομπος δὲ Ὑπερησεὶς φησι, διὰ σ. Ἀπὸ δὲ τῆς Ὑπερείας τῆς κρήνης, Ὑπερηιὰς θηλυκῶς ἡ εὐθεῖα· [68] Ἀφ' ἧς τὸ Ὑπερηιάδου, ἢ [69] Ἀρεθούσης. Homerus. Theon vero perperam Hyperiam eam vocat. Hyperia enim fons Messeidis, & urbs Sicula. Vocata vero fuit ab Hyperete Lycaonis filio. Gentile Hyperesiæ, Hyperesieus. Et fœmininum Hyperesis, apud Hesiodum. Theopompus vero Hyperesieis vocat per s. Ab Hyperia vero fonte, fœminine nominativus Hypereias. A quo genitivus Hypereiadis, vel Arethusæ. D E

ΥΠΙΟΣ [70], ποταμὸς καὶ πόλις ὑπὸ τὴν Ποντικὴν Ἡράκλειαν, ὡς Δομίτιος Καλλίστρατος ἐν ἕκτῳ τῶν περὶ Ἡρακλείας. Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς [71] καὶ θηλυκῶς. Εἰσὶ καὶ Ὑπαῖα ὄρη αὐτόθι, ὡς Νύμφις ἐν πρώτῳ Ἡρακλείας. Καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν τοῖς ὄρεσι τούτοις Μυσοὺς φασι. Τὸ ἐθνικὸν [72] Ὑπαῖος, ὡς Κῖος Κιανὸς, Τῖος Τιανός. HYPIUS, fluvius & urbs sub Heraclea Pontica, ut Domitius Callistratus in sexto librorum de Heraclea. Dicitur & masculine & fœminine. Sunt etiam inibi Hypii montes, ut Nymphis in primo Heracleæ. Et eos, qui habitant in his montibus, Mysos vocant. Gentile, Hypianus, ut Cius Cianus, Tius Tianus. F G

ΥΠΟΘΗΚΑΙ [73], τινὲς οὕτω φασὶ τὰς [74] Πεδιάδας

HYPOTHECÆ, nonnulli sic ajunt Potnias

[61] Ἐξ ὧν.] Legend. forte ἐξ ἧς ὧν &c.

[62] Ὑπερησία.] Vide Apoll. Scholiast pag. 19.

[63] Ὅμηρος.] Iliad. β versu 573.

[64] Ὑπέραια, πηγὴ Μεσσηΐδος.] Hesychius: Ὑπέραια, ἡ Θαιδίων πόλις ἢ πρίσις: fortasse hic interiit ultima vox Μεσσηΐδος. Suidas simpliciter: Ὑπέραια, ὄνομα πρίσεως. At ipse haud dubie Suidas, una cum Stephano & Hesychio, intellexit fontem illum Messeidis, Homero Iliad. lib. VI celebratum.

[65] Μεσσηΐδος.] Messeidos legend. Vide Paul. Hypesiam app.

[66] Καὶ πόλις Σικελική.] Quid de hac urbe statuendum sit, ostendunt commentatores Homeri Didymus & Eustathius. Didymus Ὑπέραια· οἱ μὲν ἐν Σικελίᾳ Καταναίαν, οἱ δὲ λίμνὴν ἢ ὕδωρ τὸ ἱερὸν χειμαζόμενον, ἄλλοι δὲ ἐν τῇ νῦν πόλει ἢ τῇ Κυκλώπων χώρᾳ. Id est: *Hyperia, alii Siciliæ ajunt esse urbem Catanæam: alii constitum sive nomen ab eo, quod ultra nobis cognitam terram situs sit locus: alii insulam fuisse putant prope Cyclopum terram.* Eustathius: Τὴν δὲ Ὑπέραιαν πόλιν Σικελίας τινὲς φασιν, τὴν νῦν Καταναίαν· οἱ δὲ νῦν πόλιν ἢ τὴν Κυκλώπων χώραν. Hoc est: *Hyperiam quidam Siciliæ urbem ajunt esse, quæ nostra Catanæa dicta: alii vero insulam volunt, prope Cyclopum terram.*

[67] Λυκάονος.] Pandionos. Paul.

[68] Ἀφ' ἧς &c.] Salm. in MSS invenit. Ἀφ' ἧς τὸν Ὑπερηιάδην ὁ Ἀριθούσιος. Dubito an non sit legendus ille locus Ὑπερηιὰς θηλυκῶς ἡ εὐθεῖα, ἀφ' ἧς τὸν Ὑπερηιάδην ὁ Ἀριθούσιος.

[69] Ἀρεθούσης.] Meandros hæc ita legunt. In notis & cast. nostris, ut legendum esse putamus, proponemus, MSS. ἀφ' ἧς τὸν Ὑπερηιάδην ὁ Ἀριθούσιος. Salm.

[70] Ὑπιος ποταμὸς καὶ πόλις.] Alii Ὑπίαν urbem vocant, non Ὑπιον, & ipsum flumen ita appellarunt esse volunt Ὑπίαν ἰδίως. ὄνομα δὲ ποταμοῦ καὶ τῆς ὁμωνύμου ἐπ' αὐτῷ πόλεως ὑπὸ τὴν Ἡράκλειαν ὁ δὲ Ὑπιανὸς ἀνώνυμος λέγει τὴν ὑπερκειμένην Ὀφίαν. In Ptolemæo legitur in descriptione Bithyniæ Ὑπιὸς ποταμὸς ἐκβολαί. Veteres codices habent Ὑπιὸς. omnino legendum Ὑπίου. alibi in eadem correximus ἀπὸ τῆς Ὑπίου ἐφ', cum vulgo Ὑπιὸς legitur. Et apud eundem. Καστήριος δὲ τὸν λόφον ἐν ᾧ ἵδρυται Ὑπιὸς ἐν πόλει Χαλκηδόνι. Lege μοναχῶς Ὑπίου. In Ptolemæi vulgatis codicibus legitur ἀπὸ, τῆς Ὑπιὸς ἐφ' & ἀπὸ τῆς Ὑπιὸς πόλεως. Ubique legendum Ὑπίου. In scripto Ptolemæi codice Palatinæ bibliothecæ omnino legitur Ὑπάδα aut Ὑπασὸν & alibi Ὑπάδα. at Scaliger faciebat Ὑπίου. omnino legendum Ὑπίου. Salm.

[71] Ὑπιὸς.] Salm. ad Sol. 877.

[72] Καὶ θηλυκῶς.] Schol. Apol. fœminino genere Ὑπία dixit pag. 273. & ipse Apollon. mas.

[73] Ὑποθῆκαι.] Legge τὰ ἐθνικὰ Ὑπαῖος, ὡς Κῖος Κιανὸς. Salm.

[74] Ὑπαιπαῖος.] Legge Ὑπαιπαῖος.

[75] Ὑποθήκαις.] Ὑποθήκαις lego. *Salm.*

[75] Ὑπο-

[71]Πτῶιος ἡ Βοιωτίας κεκλῆσθαι. Οἱ δέ, πεμφθέντα τινὰ, ἀπὸ τοῦ ἔτους ἐπωνομάσθαι τοῦτον. Ὡς δὲ τὸν Ὑποχαλκίδα καλοῦσι, ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τὸν Χαλκίδα κεῖσθαι. Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι πολίχνιοι τόποι, Ἐπικνημίδιοι, Ὑπερβόρειοι, Περιποτάμιοι, Προποντίδες, Παροικεανῖται.

A Potnias Bœotiæ vocatas fuisse, alii vero oppidulum quoddam, a loci situ sic nominatum, quemadmodum Hypochalcidem vocant, eo quod sub monte Chalcide jaceat. Multa vero loca etiam cum præpositione, Epicnemidii, Hyperborei, Peripotamii, Propontis, Paroceanitæ.

ΥΠΟΧΑΛΚΙΣ[72], πόλις Αἰτωλίας κατ' Εὐριπίδην. Τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως τῷ ἁπλῷ Ὑποχαλκιδεύς.

HYPOCHALCIS, urbs Ætoliæ juxta Europam. Gentile, similiter simplici, Hypochalcideus.

ΥΡΙΑ[73], χώρα πλησίον Αὐλίδος. ἐν δὲ τῷ πρώτῳ πολίδιον. Ἡσίοδος μὲν ἐν Ὑρίᾳ τὴν Ἀντιόπην φησὶ γηγενῆ. Εὐριπίδης δὲ ἐν Ὑλίᾳ. Ἔστι δὲ ἡ μὲν Ὑρία πρὸς τῷ Εὐρίπῳ. Αἱ δὲ Ὑσίαι ὑπὸ τὸν Παραστρατὸν[74], ὑπὲρ αὐτὰς τὸν Κιθαιρῶνα κεῖσθαι. Ὀνομάζεται. Ὁ πολίτης, Ὑριεύς. Ὁ ἐθνικὸς, Ὑρίτης. Ἔστιν Ὑρία καὶ κώμη Ἰουδαίας Σελεύκειαν, ἣ ἐπικεῖται τῇ Καλυκαδνῷ, ἣν Καλυδνὸν τινες καλοῦσιν. Ἔστιν Ὑρία πρὸς τῇ Ἰαπυγίᾳ, Κρητῶν κτίσμα. Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ὑριεύς.

HYRIA, regio prope Aulidem, erat vero etiam prius oppidulum. Hesiodus autem in Hyria Antiopen natam inquit, sed Euripides in Hylia. Est vero Hyria quidem juxta Euripum: Hysiæ autem Paralopiæ sub ipso Cithærone sitæ Conditor, Hyrieus. Civis, Hyriates. Est etiam Hyria juxta Hauriam Seleuciam, quam Calycadnus alluit, quem Calydnum aliqui vocant. Est Hyria in Japygia, Cretensium opus. Herodotus septima. Gentile, Hyrieus.

ΥΡΚΑΝΙΑ, πόλις Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν Ὑρκάνιος, ὡς Παρράσιος, καὶ Ὑρκανίτης, ὡς Κυδωνιάτης. Ἔστι καὶ Ὑρκανία κώμη Παλαιστίνης, πλησίον τῆς Ἰουδαίας, ἀπὸ Ὑρκανοῦ ἐξάρχου Ἰουδαίων. Ἔστι καὶ Ὑρκάνιον πεδίον Λυδίας, ὡς Ἐρατοσθένης ἐν πέμπτῳ Γαλατικῶν.

HYRCANIA, urbs Thraciæ. Gentile, Hyrcanius, ut Parrhasius, Hyrbanius. Et Hyrcaniates, ut Cydoniates. Est etiam Hyrcania vicus Palæstinæ, prope Judæam, ab Hyrcano Exarcho Judæorum. Est etiam Hyrcanius campus Lydiæ, ut Eratosthenes in quinto Galaticorum.

ΥΡΚΑΝΟΙ[84], ἔθνος[85] προσεχὲς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ. Λέγεται καὶ Ὑρκάνιος, καὶ Ὑρκανία, καὶ Ὑρκανὶς, ἐξ οὗ τὸ

— Ἐς[86] Ὑρκανίδα λίμνην.

Ὡς Ἀλέξανδρος ἐν Ἀσίᾳ.

HYRCANI, gens vicina mari Caspio. Dicitur etiam Hyrcanius, & Hyrcania, & Hyrcanis, ex quo illud;

— *In Hyrcanida paludem:*

Ut Alexander in Asia.

ΥΡΜΙΝΗ, πόλις ἡ Ἠλιάδος.

[87] Ὅσσον ἐφ' Ὑρμίνῃ καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα.

Μενέλαος δὲ ὁ πρίτος Θηβαϊκῶν, Ὑρμιναν, ἀφ' ἃ φησι. Τὴν δὲ Ὑρμίνην Ἐχεφυλίδα φησὶ τὴν νῦν Ὁρμίνας. Ὁρμίνας δὲ καὶ τοὺς Ἴπους καλοῦσι. Ὁρμῖναι δὲ δύο.

HYRMENE, urbs Elidis.

In quantum Hyrmine & Myrsinus extrema.

Menelaus vero quarto Thebaicorum Hyrminam per a inquit. Hyrminen vero Echephylida inquit nunc Horminas. Horminas autem & Epeos vocari. Horminæ vero duæ.

HYR-

[71] Πτῶιος.] Scribe Πτῴος.

[72] Hyrnias.] Vide etiam in voce Hyrnia.

[73] Ὑπερμάκης.] Vide in voce Χαλκὶς & Strab. lib. x pag. 310.

[74] Ὑρία.] Eustath. ad Homerum pag. 264 & 265, ubi Hesiodum citat, Ὑρίη, Παρ᾽ Ὁμήρῳ etiam dicitur.

[75] Αἱ δὲ Ὑσίαι.] Hæc habet ex Strabone. Ἔστι δὲ καὶ Ὑσίαι Ὑρίαι λεγόμεναι φασὶ τὴν ὑπερκειμένην αὐτῶν κώμην ἔχειν τὸ καλούμενον Μηλεῖον. Εὐριπίδης δὲ τὴν μεσογαίαν ἅπασαν Ὑρίαν καλεῖ. Τὴν δὲ Νίκαιαν Λίνδιοι κτίσαι. Salm.

[76] Αἱ δὲ Ὑσίαι &c.] Vide Straboneni lib. 4 pag. 404, ex quo hunc locum desumpsit.

[77] Παραστρατὸν.] Παραστρατὸν regio circa Asopum Bœotiæ fluvium. Holstenius.

[78] Ὑπὲρ αὐτὰς τὸν Κιθαιρῶνα.] Strab. ὑπὲρ τοῦ Κιθαιρῶνος.

[79] Ἔστι καὶ Ὑρία ἡ κατὰ Ἰουδαίαν Σελεύκειαν.] Quidam MSS. ἐστὶ Ὑρία κατὰ Ἰουδαίαν Σελεύκειαν, quæ vera est lectio. alii κατὰ Ἰουδαίαν Σελεύκ. Salm.

[80] Ἔστιν Ὑρία &c.] Vide Spanh. pag. 786. Salm. ad Sol. pag. 620 emend. κατὰ Ἰουδαίαν Σελεύκειαν. Pal. ad Pol. pag. ἐπιδὰν Polyb.

[81] Ἔστι Ὑρία πρὸς τῇ Ἰαπυγίᾳ.] Cluv. 1212. & Eustath. ad Dionys. pag. 54 & Cluv. 1248.

[82] Ὑρκάνιος.] Forte Δρυόπιος vel Δολόπιος.

[83] Ἔστι δὲ καὶ Ὑρκάνιον.] Videtur ibidem urbs fuisse. Liquet ex nummo apud Spon. 446.

[84] Ὑρκανοί.] Vide Trist. tom. 2 pag. 562.

[85] Προσεχὲς τῇ Κασπίᾳ.] Imo Hyrcania Caspia a Stephano in illa voce appellatur.

[86] Ὑρκανίδα λίμνην.] Caspium mare intelligit. Vide Caspia.

[87] Ὅσσον &c.] Ex Catal. Homeri.

Υ'ΡΝΙΘΙΟΝ, χωρίον ἐν Ἐπιδαύρῳ, ἀπὸ Υ'ρνιθίου τοῦ Ἰημενᾶ θυγατρὸς Παυσανίας δευτέρῳ περιηγήσεως. Τὸ ἐθνικὸν Υ'ρνιθιεύς, ὡς Βιθυνίας, ἀπὸ Βιθυνίου. A

HYRNITHIUM, regiuncula in Epidauro, ab Hyrnitho Tenueni filia. Pausanias secundo Periegeseos. Gentile, Hyrnithieus, ut Bithynias, ab Bithynio.

Υ'ΡΤΑΚΟΣ, ἡ καὶ Υ'ρτακίνη, πόλις Κρήτης. Ὁ πολίτης, Υ'ρτακίνης. Πολύβιος δὲ καὶ θηλυκὸν Υ'ρτακίνην, ἀπὸ τοῦ Υ'ρτακίνου ἐθνικοῦ. Ἀπὸ Υ'ρτάκου δέ, Υ'ρτάκιος. B

HYRTACUS, vel etiam Hyrtacinus, urbs Cretæ. Civis, Hyrtacinus. Polybius vero fœminineum Hyrtacina, ab gentili Hyrtacinus. Ab Hyrtaco vero, Hyrtacius.

Υ'ΣΑΕΙΣ, νῆσος μικρὰ καὶ μεγάλη Αἰθιόπων. Ἑκαταῖος περιηγήσει Αἰγύπτου. Οἱ νησιῶται Υ'σαεῖται, ὡς Ὀασεῖται. C

HYSAEIS, insula parva & magna Æthiopum. Hecatæus periegesi Ægypti. Insulares, Hysaïtæ, ut Oasitæ.

Υ'ΣΒΗ, πόλις Λυδίας. Τὸ ἐθνικὸν Υ'σβαῖος, καὶ Υ'σβίτης.

HYSBE, urbs Lydiæ. Gentile, Hysbæus, & Hysbites.

Υ'ΣΙΑ, πόλις Βοιωτίας, ἡ ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς. Περὶ ἧς ὁ [88] Θουκυδίδης τρίτῳ. [89] Ἄποικος Υ'ρίων, κτίσμα Νυκτέως τοῦ Ἀντιόπης πατρός. Ἔστι καὶ ἄλλη Παρθυαίων βασίλειον. Ἀρτεμίδωρος ἐνάτῳ γεωγραφουμένων. Τὸ ἐθνικὸν, Υ'σιεύς. [90] Ἔστι καὶ Ἀργεία κώμη Υ'σία, ὡς Θουκυδίδης. Χάραξ δὲ αὐτὴν πόλιν λέγει, ἐν ἐνάτῳ Ἑλληνικῶν. Οἱ ἐξ αὐτῆς, Υ'σιάτης λέγονται. Καὶ θηλυκῶς, Υ'σιάτις. Ἔστι καὶ Ἀρκαδίας πόλις, ὡς Φερεκύδης πρώτῳ. [91] Ἔστι καὶ Υ'σία, πόλις Βοιωτίας. D E

HYSIA, urbs Bœotiæ, & singulariter & pluraliter. De qua Thucydides tertio. Colonia Hyreonum, opus Nyctei Antiopæ patris. Est etiam alia Parthorum regia. Artemidorus nono geographumenon. Gentile, Hysicus. Est etiam Hysia Argivus vicus, ut Thucydides. Charax vero eum urbem inquit in nono Hellenicorum. Qui ex ea, Hysiæ dicuntur. Et fœminine, Hysiatis. Est etiam Arcadiæ urbs, ut Pherecydes primo. Est etiam Hysia, urbs Bœotiæ.

Υ'ΣΚΑΝΑ, πόλις Ἰλλυρίδος, οὐδετέρως. Πολύβιος ὄγδοῳ. Τὸ ἐθνικὸν Υ'σκανεύς, ὡς Δανεύς, Τυανεύς. F

HYSCANA, urbs Illyridis, neutraliter. Polybius octavo. Gentile, Hyscaneus, ut Daneus, Tyaneus.

Υ'ΣΤΑΣΠΑΙ, ἔθνος Περσικόν. Νέστωρ δὲ ἐν πρώτῳ Ἀλεξανδριάδος. *

HYSTASPÆ, gens Persica. Nestor vero in primo Alexandriadis *

Υ'ΤΕΝΝΑ, πόλις Λυκίας. Ὁ οἰκήτωρ, Υ'ττενεύς. G

HYTENNA, urbs Lyciæ. Incola, Hytenneus.

Υ'ΨΗΛΙΣ, κώμη Αἰγύπτου. Οἱ κωμῆται, Υ'ψηλῖται. Εἰσὶν Υ'ψηλῖται καὶ κατὰ Θρᾴκης.

HYPSELIS, vicus Ægypti. Vicani, Hypselitæ. Sunt Hypselitæ etiam habitatio Thraciæ.

Υ'ΨΟΥΣ, πόλις Ἀρκαδίας, ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ. H

HYPSUS, urbs Arcadiæ, ut Pausanias octavo.

Υ'Ω'ΠΗ, πόλις [92] Μασιηνῶν, πλησίον τῆς Γορδίου. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· Ἐν δὲ πόλις Υ'ώπη. Οἱ δὲ ἄνθρωποι ἐσθῆτα φορέουσιν, οἵαπερ Παφλαγόνες. Τὸ ἐθνικὸν Υ'ωπηνὸς, τῷ διπλασιασμῷ τοῦ π. Εἰ δὲ καθ' ἡμᾶς, Υ'ωπεὺς, ὡς Σινωπεύς· Καὶ Υ'ωπίτης, ὡς Σινωπίτης. I

HYOPE, urbs Mastienorum, Gordiis finitima. Hecatæus Asia, *Est vero urbs Hyope, homines autem vestem gerunt, qualem Paphlagones.* Gentile, Hyopenus, regionis typo. Quod si juxta nos, Hyopeus, ut Sinopeus. Et Hyopites, ut Sinopites.

[88] Θουκυδίδης τρίτῳ.] Non est apud Thucyd. tertio, sed apud Strabonem nono ad verbum pag. 404, uti observavit Hartungus.

[89] Ἄποικος Υ'ρίων, κτίσμα Νυκτέως.] Hæc sumpta sunt ex Strabone lib. 4. Sed apud eum legitur Υ'ρὶς non Υ'σία. Salm.

[90] Ἔστι καὶ Ἀργεία κώμη Υ'σία.] Straboni Υ'σαι, vel ἐν τῇ Ἀργείᾳ Υ'σιαι· εἰ δὲ ἢ κώμης Υ'σιάτης λέγοι). Prorsus hæc habet ex Strabone. *Salm.*

[90] Ἔστι καὶ Ἀργεία.] Sunt etiam mutilata hæc verba ex Strabone desumpta.

[91] Ἔστι καὶ Υ'σία πόλις Βοιωτίας.] Quo hæc pertinent, non video, neque alius fortasse quam inducet. Cur enim hæc reperit, quæ in primo posuit, Υ'σία πόλις Βοιωτίας. Sane confidenter hæc ejiciebam, priusquam veteres codices nactus essem, qui me longe aliter docuere. Legendum καὶ χώρα πόλις Βοιωτίας. Omnino ita legendum. *Salm.*

[91] Ἔστι καὶ Υ'σία.] Salm. legend. censet ἔστι καὶ Ῥίνεια πόλις Βοιωτίας.

[92] Μασιηνῶν.] Μασιανῶν habent MSS. *Salm.*

Φ.

Φ.

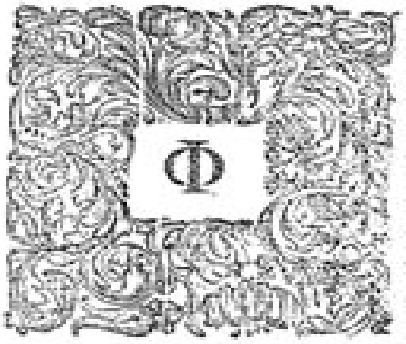

ΑΒΙΑ, πόλις Κελτογαλατῶν, κτίσμα Φαβίου στρατηγοῦ Ῥωμαίων. Ἀπολλόδωρος δὲ δευτέρῳ χρονικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Φαβιάτης, ὡς Φαβιανός.

A

ABIA, urbs Celtogalatarum, opus Fabii Romanorum ducis. Apollodorus in secundo chronicorum. Gentile Fabiates, ut Fabianus.

B

ΦΑΒΕΝΤΙΑ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Φαβεντῖνος, ὡς Πλακεντῖνος.

C

FAVENTIA, urbs Italiæ. Gentile Faventinus, ut Placentinus.

ΦΑΓΡΗΣ[1], πόλις Θρᾴκης. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, καὶ Θουκυδίδης δευτέρᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Φαγρήσιος λέγεται, ἢ Φαγρησαῖος.

PHAGRES, urbs Thraciæ. Hecatæus Europa, & Thucydides secunda. Gentile, Phagresius dicitur, & Phagresæus.

ΦΑΓΡΩΡΙΟΝ, πόλις, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Πολυΐστωρ ἐν Αἰγυπτιακοῖς. Ἐξ οὗ σύνθετον Φαγρωριόπολις, καὶ Φαγρωριοπολίτης.

D

PHAGRORIUM, urbs, ut Alexander Polyhistor in Ægyptiacis. Ex quo compositum Phagroriopolis & Phagroriopolites.

ΦΑΙΑΞ[4], καὶ Φαιακία, ἀπὸ Φαίακος. Ἑλλάνικος Ἱερείων α'. Φαίαξ ὁ Ποσειδῶνος, καὶ Κερκύρας τῆς Ἀσωπίδος, ἀφ' ἧς ἡ νῆσος Κέρκυρα ἐκλήθη, πρὶν Δρεπάνη καὶ Σχερία κληθῆναι. Τὸ ἐθνικὸν Φαιακίς· οἱ ἐποικήσαντες, Φαίακες.

E

PHÆAX, & Phæacia, a Phæace. Hellanicus sacerdotum primo. *Phæax filius Nepturni & Cercyræ Asopidis, a qua insula Cercyra vocata fuit, prius & Drepane & Scheria vocata.* Gentile, Phæacis: incolæ, Phæaces.

ΦΑΙΣΤΟΣ[5], πόλις Κρήτης, [6]ὀξυτόνως. Τὸ μὲν βαρύτονον, κύριον. Ἐκλήθη ἀπὸ Φαίστου τοῦ Ῥωπάλου, Ἡρακλέους παιδός. Ὁ πολίτης Φαίστιος, καὶ Φαιστίας, καὶ Φαίστιον, καὶ Φαιστιάς. Ἔστι δὲ Φαιστιάδος καὶ ὁ καλούμενος [7]Λισσός. Ὅμηρος,

F

PHÆSTUS, urbs Cretæ, acuto accentu. Otavi enim tono proprium. Condita fuit a Phæsto filio Ropali, filii Herculis. Civis, Phæstius, & Phæstia, & Phæstium, & Phæstias. Est Phæstiadis etiam qui dicitur Lisses. Homerus.

Ἔστι δέ τις Λισσὸς αἰπεινὰ πόλις ἀλὶ κεῖται. G

Est autem quidam Lisses, altaque in mare posita.

Ἔστι καὶ Ἀχαΐας, ὡς Ῥίανος ἐν Ἀχαϊκῶν τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως Φαίστιος. Ἔστι καὶ ἄλλη Φαιστῖνος, Φαιστῖνοι. Ἔστι καὶ ἄλλη Φαῖστος Πελοποννήσου, ἡ πρότερον Φλῖα καλουμένη.

Est etiam Achaiæ, ut Rhianus in Achaicorum tertio. Gentile, similiter Phæstius. Est quoque a Phæstinus, Phæstinii. Est & alia Phæstus Peloponnesi, prius Phlixa vocata. H

ΦΑΚΙΟΝ, πόλισμα Θεσσαλίας· Θουκυδίδης δ'. Τὸ ἐθνικὸν Φακιεύς, ὡς Καλλίων Καλλιεύς.

PHACION, oppidulum Thessaliæ, Thucydides quarto. Gentile, Phacieus, ut Callion, Callieus.

ΦΑΚΟΥΣΣΑ[8], κώμη μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Συρίας, ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ. Ἀπολλόδωρος δὲ τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ Ἐπιτομῆς Ἱστορικῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μυνδίου, ἐν τῇ Ἀραβίᾳ φησὶ τὴν Φακοῦσσαν εἶναι. Τὸ ἐθνικὸν Φακουσσαῖος.

I

PHACUSSA, vicus inter Ægyptum & Syriam, in Arabico sinu. Apollodorus autem vigesimo tertio Epitomes Historicæ Alexandri Myndii, in Arabia ait esse Phacussam. Gentile Phacussæus.

[1] Φαγρῆς, ὡς Φαλῆνος.] Lege τὸ ἐθνικὸν Φαλῆνος ἢ Φαλῆνις: nam illud ὡς tunc solet ponere, cum similé ἐθνικὸν alicujus regionis ad exemplum adducit. Salm.

[2] Ἢ Φαλῆνις.] Lege ἢ Φαλῆνις.

[3] Φάγρης.] De gentilibus hujus loci vide in Βάγρας, Τάγρης & Τωγρῆς.

[4] Φαίαξ.] Vide Eust. ad Dionys. pag. 70.

[5] Φαιστός.] Diodorus & Strab. a Minoe conditam censens.

[6] Ὀξυτόνως.] Sic plerumque gentilia & propria accentu distinguuntur. Vide in Γαγγρᾶς & aliis locis.

[7] Λισσός.] Vide Salm. ad Sol. pag. 169.

[8] Φάκουσσα.] A lente Φακῆς. Plin. lib. ϛ cap. XXIII.

ΦΑΚΟΥΣΑ, ἢ ὁ Ἐρυθραῖος Ἡκαταῖος· Στρατίων ἐξ Ἑκατ. ἡ Φακέουσαι, ἢ Φακεούσαις φησί· καὶ Φακέουσαι νῆσοι, καὶ Φάκωσσα. Τὸ ἐθνικὸν, Φακεούσιος.

ΦΑΛΑΙΣΙΑ, πόλις Ἀρκαδίας· Παυσανίας ὀγδόῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Φαλαισιεύς.

ΦΑΛΑΚΡΑΙ[a], ἄκρα τῆς Ἴδης, ἣ πᾶσα ἔκφυλός ἐστι, διὰ τὸν χιόνα καὶ τὸν κρύσταλλον, ἀλλ' ἐψίλωται. Καὶ πάντα τὰ ἐψιλωμένα ὄρη, ἐλέγετο Φαλάκραι. Οὗ ἐκ πάντα, Φαλακρεῖος[b]. [c] Λυκόφρων,

Σπερχὰν κυβερνῆτιν ἢ Φαλακρείου κλιτύος.

Καὶ ἡλυκῶς, [d] Φαλακραίαι κόραι· Καὶ ἀδέσποτον. Ἔστι καὶ κώμη Λιβύης Φαλάκρα. Ἔστι καὶ [e] Φάλακρον, ἀκρωτήριον [f] Κερκύρας, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν πέμπτῳ γεωγραφουμένων φησί.

ΦΑΛΑΝΘΟΣ, ὄρος καὶ πόλις Ἀρκαδίας· Παυσανίας ὀγδόῳ. Ἀπὸ Φαλάνθου. Τὸ ἐθνικὸν Φαλάνθιος, ὡς Ἀκάνθιος, Ὀλύνθιος.

ΦΑΛΑΝΝΑ, πόλις Περραιβίας, ἀπὸ Φαλάννης τῆς Τύρρου θυγατρός. Λυκόφρων,

[g] Γένος, Φαλάννων, ἠδ' Ὀλοσσόνων γύας.

Ἑκαταῖος ἱστορικῶν α', Ἱππίαν αὐτὴν καλεῖ. Καὶ Ἔφορος Φάλαννον αὐτὴν καλεῖ, ἐν τῷ θ'. Ἔστι καὶ ἑτέρα Κρήτης, ἀφ' ἧς ἦν Φανιάδης ὁ περιπατητικός. Ὁ πολίτης Φαλαννεύς, ἡ Φαλαννὰς καὶ τὸ θηλυκόν.

ΦΑΛΑΝΝΑΙΑ, πόλις Κρήτης. Ὁ πολίτης Φαλαννάδης, ὡς ἡ Ἡραία Ἡραιάδης.

ΦΑΛΑΡΑ, πόλις Θεσσαλίας, πλησίον Λαμίας. Τὸ ἐθνικὸν Φαλαρεύς, ὡς Μεγαρεύς.

ΦΑΛΑΣΑΡΝΑ, πόλις Κρήτης, ἀπὸ Φαλασάρνης. Ὁ πολίτης Φαλασάρνιος, ὡς Ξένιος φησί.

ΦΑΛΓΑ[h], κώμη μέση Σελευκείας τῆς Πιερίας, καὶ ἡ ἐν Μεσοποταμίᾳ· Ἀρριανὸς ἐν ι' Παρθικῶν. Ἡ γὰρ φάλγα γλώσσῃ τῇ ἐπιχωρίᾳ τὸ μέσον δηλοῖ. Τὸ ἐθνικὸν Φαλγιεύς, ἢ Φαλγαῖος· ὡς Ἐδεσσαῖος καὶ Ἐδεσσαῖος, καὶ Καρρεύς καὶ Καρραῖος· Τὸ μὲν [i] κατὰ λόγον, τὸ δὲ κατὰ τὸ ἐπιχώριον.

ΦΑ-

A mare rubrum. Strabo feptimo decimo. Hecataeus vero Phacuſſæ, & Phacuſſis inquit. Et Phacuſſæ inſulæ, & Phacæi. Gentile, Phacuſſius.

PHALÆSIA, urbs Arcadiæ, Pauſanias B octavo. Gentile, Phalæſieus.

PHALACRÆ, vertex Idæ, qui nullas habet plantas propter nivem & glaciem, ſed glaber eſt. Et vero omnes montes glabri, dicebantur Phalacræ. Quiex loco, Phalacræus. Lycophron: C

Solidam ferarum, vel Phalacreum ramum.

Etiam fœminine, Phalacræ puellæ. Et neutrum. Eſt etiam vicus Libyæ Phalacræ. Eſt quoque Phalacron, promontorium Corcyræ, D ut Artemidorus ait in quinto geographumenon.

PHALANTHUS, mons, & urbs Arcadiæ. Pauſanias octavo; a Phalantho. Gentile, Phalanthius, ut Acanthius, Olynthius. E

PHALANNA, urbs Perrhæbiæ a Phalanne Tyri filia, Lycophron:

Genum, Phalannum, & Oloſſonum jugera.

Hecataeus hiſtoriarum primo Hippiam eam vocat. Et Ephorus Phalinnum eam dicit in nono. Eſt etiam alia Cretæ, ex qua erat Phaniades peripateticus. Civis, Phalannæus, & Phalannæa fœmineum. F

PHALANNÆA, urbs Cretæ. Civis, Phalannæus, ut Heræa, Heræus. G

PHALARA, urbs Theſſaliæ, prope Lamiam. Gentile, Phalareus, ut Megareus.

PHALASARNA, urbs Cretæ, à H Phalaſarne. Civis, Phalaſarnius, ut Xenio inquit.

PHALGA, vicus medius Seleuciæ Pieriæ, & ejus quæ in Meſopotamia. Arrianus in decimo Parthicorum. Phalga vero inquilina lingua medium ſignificat. Gentile, Phalgenus & Phalgæus, ut Edeſſenus & Edeſſæus, & Carrhenus & Carrhæus. Unum juxta rationem, alterum juxta regionis uſum. I

PHA-

Vide Herbuinum in nummis 582.

[a] Φαλάκραι] Invenio etiam Φαλάκρα promontorium Euboeæ. Hetychius Φαλάκραι ἄκραι τῆς Εὐβοίας. Salm.

[b] Φαλάκραι ἄκραι τῆς Ἴδης] Πάντα τὰ ὄρη Κρήτης. Steph.

[c] Λυκόφρων &c.] Vide Lycoph. pag. 175.

[d] Φαλακραίαι κόραι] Haec regula debet ſeparari: nam eſt pars verſus ejuſdam apud Lycoph. pag. 8.

[e] Φάλακρον ἀκρωτήριον Κερκύρας] Strabo lib. 7 videtur Φάλακρα Epiri promontorium agnoſcere. *Salm.*

[f] Κερκύρας.] Monet Euſtathius hanc inſulam ὀκτὼ σταδίων admittere & per ο & per ε. Nos in MSS. ſemper invenimus Κερκύρα, quam putamus eſſe antiquiorem ſcripturam, ut ſemper σταδίων & σταδιεῖς & Ἀφαρηϊάδης. Sed de his alias. *Item.*

[g] Γένος &c.] In Vul. Γένος Φάλαννόν τ' Ὀλοσσόνων γύας. forte Ephorum ſecutus eſt Lycophron pag. 146.

[h] Φάλγα] Vide Bochartum pag. 106. Φάλιγα dicitur Iſiodoro, qui emendari poteſt: habet enim Α'ιν pro Α'ιν.

[i] Κατὰ λόγον.] Ex ratione artis.

Φ φ

ΦΑΛΕ'ΡΙΟΝ, ὡς Βυζάντιον, πόλις Τυρρηνίας. Τὸ ἐθνικὸν, Φαλέριος. A

ΦΑ'ΛΗΡΟΝ[17], δῆμος καὶ πρόσνεων τῆς Ἀττικῆς· Παυσανίας πρώτῳ περιηγήσεως Ἑλλάδος. Καὶ πληθυντικῶς τὰ Φάληρα Ξενοφῶν ἐν ἱππαρχικῷ. Ἀπὸ γὰρ Φαλήρου, Φαλήρεις ἐνομάζονται οἱ Ἀθηναῖοι. Λέγεται δὲ καὶ ὁ δῆμος καὶ ὁ δημότης Φαληρεύς. Λέγεται καὶ Φαληρικὸς καὶ θηλυκῶς Φαληρίς. Τὰ τοπικὰ, [18]Φαληρόθεν, Φαληρόνδε, Φαληροῖ. καὶ [19] Φαληρικόν. Ἔστι καὶ πόλις ἐν Ὀπικοῖς, εἰς ἣν ἐξεβράσθη Παρθενόπη ἡ Σειρήν. ἣ καλεῖται Νεάπολις. Ἔστι καὶ Θετταλίας ἄλλη πρὸς τῇ Οἴτῃ, ἣν Ῥίανος Φαλῶρα καλεῖ. [20] Φάλαρον λέγων, ἐ Φάληρον, διὰ δ η. B C

ΦΑΛΙ'ΣΚΟΣ[21], πόλις Ἰταλίας, ἄποικος Ἀργείων. Καὶ Φαλίσκοι οἱ οἰκήτορες. D

ΦΑΛΩ'ΡΗ, πόλις Θετταλίας. Ταύτην Ῥίανος Φαλωρίαν καλεῖ. Τὸ ἐθνικὸν Φαλωρεὺς, καὶ Φαλωρίτης, ὡς Μαρωνίτης.

ΦΑΛΩΡΙΑ'Σ, πόλις Λοκρίδος. Ὁ Ἐπιλίτης Φαλωρεὺς, ὡς Ὀρθωσιεὺς, Ἀφροδισιεύς.

ΦΑΜΙΖΩ'Ν, κώμη Φ Ἀμαστέως, καὶ νοτιωτέρα Ἀμίσου, ἧς οἱ κωμῆται Φαμιζωνῖται. Ἡ χώρα, Φαμιζωνίτης, [22] ἣν Νεάπολις λέγει. Οὕτω γὰρ Πομπήιος αὐτὴν ὠνόμασε. E F

ΦΑΝΑΓΟ'ΡΕΙΑ[23], πόλις ἀπὸ Φαναγόρου, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἡ νῆσος Φαναγόρη, καὶ Φαναγόρεια. Ἔστι καὶ ἐμπόριον τὰ Φαναγόρεια, ἀδιαφόρως. [24] Τὸ ἐθνικὸν ἐρῶ ὡς Φαναγορεὺς, ὡς Ἀλεξανδρεύς, τῷ πλείονι λόγῳ· Ἐκρίθησαν δ' ἡμῖν Φαναγορεῖται. G

ΦΑ'ΝΑΙ, ἀκρωτήριον Φ Χίου, ἀπὸ ἧς ἐκεῖθεν ἀναφανείσης τῇ Λητοῖ τὸν Δῆλον. Οἱ οἰκήτορες Φανεῖς. καὶ Φανεὰς τὸ θηλυκόν. Ἔστι καὶ Φάνα ἐπικῶς, πόλις Ἰταλίας. H

ΦΑΝΟΤΕΥ'Σ, πόλις Φωκίδος· Θουκυδίδης δ' λέγει καὶ Φανότην, καὶ Φανότεια. Οἱ πολῖται Φανοτεῖς, [25] ὡς Δελφοί, καὶ Θούριοι, τῷ εἴκοσι ἢ ὀλιγῳπλήσιοι. [26] Τινὲς δὲ Παιάνειάν φασι.

ΦΑ'ΡΑΘΟΣ, πόλις Φ Γαλιλαίας· Ἰώσηπος πέμπτῳ Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Τὸ

PHALERIUM, ut Byzantium, urbs Tyrrheniæ. Gentile, Phalerius.

PHALERUM, populus, & navale Atticæ. Pausanias primo periegeseos Græciæ. Et pluraliter Phalera. Xenophon Hipparchico. A Phalero enim, Phalereis vocantur Athenienses. Dicitur vero etiam populus, & popularis, Phalereus. Dicitur etiam Phalerænus, & fœminine, Phaleris. Locativa, ex Phalero, in Phalerum, in Phalero, & Phalericum. Est etiam urbs in Opicis, in quam impetu a fluctibus maris ejecta fuit Parthenope Siren, quæ vocatur Neapolis. Est etiam alia Thessaliæ juxta Oetam, quam Rhianus per a scribit, Phalarum vocans, & Phalerum per eta.

PHALISCUS, urbs Italiæ, colonia Argivorum. Et Phalisci, incolæ.

PHALORE, urbs Thessaliæ. Hanc Rhianus Phaloriam vocat. Gentile, Phaloreus, & Phalorites, ut Maronites.

PHALORIAS, urbs Locridis. Civis, Phalorieus, ut Orthoticus, Aphrodisicus.

PHAMIZON, vicus Amasiæ, & australior Amiso, cujus incolæ, Phamizonitæ, Regio, Phamizonitis, quæ Neapolis dicitur. Sic enim Pompejus hanc nominavit.

PHANAGORIA, urbs, a Phanagora, ut Hecatæus Asia. Insula Phanagore, & Phanagoria. Est etiam emporium Phanagoria neutraliter. Gentile debebat Phanagoreus, ut Alexandreus frequentiori sermone. Sed tamen obtinuit Phanagorites.

PHANÆ, promontorium Chii, eo quod illinc Latonæ Delus apparuerit. Incolæ, Phanæi, & Phanæa fœminineum. Est etiam Phana singulariter urbs Italiæ.

PHANOTEUS, urbs Phocidis. Thucydides quarto. Dicitur quoque Phanote, & Phanotia. Cives, Phanoteis, ut Delphi, & Thurii, similiter conditori. Aliqui Panotium dicunt.

PHARATHUS, urbs Galilææ. Josephus quinto Judaicæ antiquitatis. Gentile,

[17] Φάληρον.] Vide Holst. ad Cluv. pag. 239.
[18] Φαληροῦσι.] Φαληροῦσι est apud Alciph. epist. Θουκυδίδου Σερρείου.
[19] Φαληρικόν.] Forte deest τὸ σῆμα. Vide Lucian. 103 Halcyone. Clu. 1058. Sal. ad Sol. pag. 63.
[20] Φάλαρον λέγων.] Vide Strabonem lib. 1 pag. 41. Salm.
[21] Φαλίσκοι.] Vide Spanh. pag. 907 & 6.
[22] Ἡ Νεάπολις &c.] Videtur aliquid deesse.
[23] Φαναγόρεια.] Urbis conditorem habemus apud Eust. in Dionys. pag. 80.
[24] Τὸ ἐθνικὸν &c.] Vide in voce Τανάγρας.
[25] Ὡς Δελφοί &c.] Nullam video convenientiam. Locus itaque suspectus. Vide ad hunc locum Valet not ad Polyb. ex. 362.
[26] Τινὲς Παιανιεῖς φασι.] Lege, τινὲς δὲ Πανοτέα καλοῦσι φασι. Strabo enim lib. 9 annotat Panopea Phanotea dictum. Πανοπεῖς δ' ἀπὸ Φανοτέως, ἐρημωθείσης πάλαι Ἀθηναίων τύραννος. Salm.
[27] Πανοτεῖς φασι.] Vide in Πανόπη, & com. ad Iliad. locum.

Τὸ ἐθνικὸν [28] Φαρσαλίτης, ὃ θηλυκῶς.

ΦΑΡΑΙ, πόλις Μεσσηνίας, [29] ὅθεν ἦσαν οἱ Ἀφαρητιάδαι. Ἔστι καὶ Ἀχαΐας. Εἰσὶ καὶ Αἰολίδος ἡ, Φηραί. Ὁ πολίτης Φηρεύς. Εἰσὶ καὶ Φαραὶ Βοιωτίας. Τὸ ἐθνικὸν, Φάρης Φάρητος. Ἔστι δὲ ἄλλη Κρήτης, ἄποικος ἡ ἐν Μεσσηνίᾳ, ὡς Φίλων. Τὸ ἐθνικὸν τῆς Μεσσηνίας, [30] Φαραίτης, ὡς Θῆβαι Θηβαίτης, καὶ Συκαὶ Συκαίτης· Τῆς δὲ ἐν Ἀχαΐᾳ, Φαραεὺς λέγουσι. Καὶ δῆλον, ὡς ἀπὸ τοῦ Φαρεὺς Φαραιδεύς, Κρηταιεὺς Κρηταιδεύς, Κωπαιεὺς Κωπαιδεύς· Καὶ κτητικὸν Φαρεικὸς, ἀπὸ τοῦ Φαρεύς.

ΦΑΡΑΝ [31], πόλις μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Ἀραβίας. Τὸ ἐθνικὸν, Φαρανίτης· Καὶ κτητικὸν, [32] Φαρανητικὸς ὅρος.

ΦΑΡΒΑΙΘΟΣ, πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης, Φαρβαιθίτης.

ΦΑΡΒΗΛΟΣ [33], πόλις Ἐρετριέων.

ΦΑΡΙΣ, πόλις Λακωνικῆς. Οἱ πολῖται, Φαρίτης, ὡς Παυσανίας· Καὶ Φαριάτης, ὡς Σπαρτιάτης. Ὅμηρος,

Φάρην τε, Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέσσην.

ΦΑΡΚΙΔΩΝ [34], πόλις Θεσσαλίας. Θεόπομπος δὲ ὁ θ' Φιλιππικῶν, Φαρκαδόνα αὐτὸ δέ φησιν. Ὁ πολίτης, Φαρκηδόνιος, ὡς Καλχηδόνιος· Καὶ Φαρκηδόνις, καὶ Φαρκηνίς.

ΦΑΡΜΑΚΟΥΣΣΑ [35], δύο νῆσοι πλησίον Φαλαμῖνος. Ἔστι καὶ ἄλλη μεταξὺ Μιλήτου, ἐν ᾗ Ἄτταλος ἀνῃρέθη. Τὸ ἐθνικὸν, Φαρμακουσσαῖος, ἢ Φαρμακούσιος.

ΦΑΡΝΑΚΙΑ [36], χώρα καὶ πόλις Ποντικὴ, παροικοῦσα τῇ Τραπεζοῦντι. Τὸ ἐθνικὸν Φαρνακεύς, ἀπὸ τοῦ Φάρναξος, ὡς Ἀντίοχος Ἀντιοχεύς, Σέλευκος Σελευκεύς. Ἔστι δὲ Φρυγίας Φαρνάκιον, [37] ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Φρυγίας τρίτῳ.

ΦΑΡΟΣ, νῆσος ἐν τῷ Ἀδρίᾳ, πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα. [38] Ἔστι δὲ [39] κτίσμα Φαρίων, ὡς Ἔφορος ὀγδόῳ καὶ εἰκοστῷ. [40] Ἔστι δὲ πόλις

A tile, Pharathonites, & fœminine.

PHARÆ, urbs Meſſenæ, unde erant Apharetiadæ. Eſt etiam Achaiæ. Sunt etiam per eta, Pheræ. Civis, Pheræus. Sunt etiam Pharæ Bœotiæ. Gentile, Phares, Phareis. Eſt & alia Cretæ, colonia ejus, quæ in Meſ- B ſena, ut Philo. Gentile ejus, quæ in Meſſenâ, Pharaites, ut Thebæ Thebaites, & Sycæ Sycaites. Ejus vero, quæ in Achaia, Pharæeis dicuntur. Et manifeſtum, ut a Pharæus Pharæeus, Cretæus Cretæeus, Copæus Copæeus. Et poſſeſſivum Pharaïcus, a Pha- C ræus.

PHARAN, urbs inter Ægyptum & Arabiam. Gentile, Pharanites. Et poſſeſſivum D Pharaneticus terminus.

PHARBÆTHUS, urbs Ægypti. Civis, Pharbæthites.

PHARBELUS, urbs Eretrienſium.

PHARIS, urbs Laconicæ. Cives, Pha- E ritæ, ut Pauſanias. Et Phariates, ut Spartiates. Homerus,

Pharinque, Spartamque, abundantemque eſſumbò Meſſen.

PHARCIDON, urbs Theſſaliæ. Theopompus autem nono Philippicorum Pharcadonem per a inquit. Civis, Pharcedonius, ut Chalcedonius. Et Pharcedonis, & Phar- F cenis.

PHARMACUSSA, duæ inſulæ prope Phalamina. Eſt etiam alia ſupra Miletum, in qua Attalus occiſus fuit. Gentile, Pharmacuſſæus, vel Pharmacuſius. G

PHARNACIA, regio & urbs Pontica, vicina Trapezunti. Gentile, Pharnaceus, a Pharnace, ut Antiochus Antiochenus, Seleucus Seleucenus. Eſt etiam Pharnacion Phrygiæ, ut Alexander de Phrygia tertio. H

PHAROS, inſula in mari Adriatico fluvium habens cognominem. Eſt vero Phariorum opus, ut Ephorus octavo & vigeſimo. I Eſt

[28] Φαρσαλίτης.] Φαρσαλίνης, ita legend. fort.

[29] Οἱ ἀπὸ ἦσαν οἱ Ἀφαρητιάδαι.] In Voſſ. ὅθεν ἦσαν οἱ Φαρητιάδαι.

[30] Φαραίτης.] Vide Valeſ. not. ad Polyb. exc. pag. 358. 9.

[31] Φαρὰν.] Salm. ad Sol. pag. 487.

[32] Φαρανητικὸς ὄρος.] Forte legend. Φαρανιτικὸς ὄρος.

[33] Φαρβήλου πόλις Ἐρετριέων.] Τὸ ἐθνικὸν Φαρβήλιος. In Voſſ. cod.

[34] Φαρκιδών.] Lege Φαρκηδών. Salm.

[35] Φαρμακοῦσσα νῆσος.] In Voſſ. Φαρμακόνησος.

[36] Φαρνακεῖα.] Catrub. ad Sueton. pag. 7.

[37] Φαρνακία.] Arrian. in Perip. Pont. Eux.

[38] Ἔστι Ν νῆσος Φαρία.] Lege. ἐν Ν νῆσος Παρία ex Strabone lib. 7, quod etiam monet profutiſſimus Hiarus Cafubonus, & etiam MSS. habent. Eratoſthenes lib. 1 χωρογραφικῶν. Mox Παρίων τινῶν, καθ' ἃς πόλις Φάρος Φαρίων ἀποικος. Legendum Παρίων ἀποικος. & ita quoque habent veteres libri. *Salmaſius.*

[39] Κτίσμα Φαρίων.] In MSS. κτίσμα Παρίων. Vide Holſt. ad Cluv. pag. 17.

[40] Ἔστι δὲ πόλις &c.] Vide Agath. 15 pag.

πόλις Ἰλλυρίας, ὡς Πολύβιος γ'. Τὸ ἐθνικὸν, Φάριος. Ἔστι καὶ νῆσος ἡ πρὸς τῇ Ἀλεξανδρείᾳ, ἐφ' ἧς ὁ Σωστράτου [41] τοῦ Δεξιφανοῦς πύργος ὁμωνύμως λεγόμενος Φάρος. [42] Φάρος δὲ ὁ πρωτεὺς Μενελάου, ἐν τῇ νήσῳ δηχθεὶς ὑπὸ ὄφεως, ἐτάφη. Φάρος ἦν καὶ Ἀλεξάνδρεια ἐκαλεῖτο. Τὸ ἐθνικὸν Φάριος, καὶ Φαρεία, καὶ Φάριον. Ἔστι καὶ πόλις Περραιβική. [43] Ἐθνικὸν τὸ αὐτό.

Eſt etiam urbs Illyriæ, ut Polybius tertio. Gentile, Pharii. Eſt etiam inſula juxta Alexandriam, in qua turris Soſtrati filii Desiphanis eodem nomine dicta Pharos. Pharos autem, Menelai proreta in hac inſula a ſerpente morſus ſepultus eſt. Sed etiam Alexandria Pharos vocabatur. Gentile, Pharius, & Pharia, & Pharium. Eſt etiam urbs Perrhæbica. Gentile, idem.

ΦΑΡΟΥΣΙΟΙ [44], ἔθνος Λιβυκόν. Μέμνηται αὐτῶν Διονύσιος, καὶ Ἀρτεμίδωρος.

PHARUSII, populus Libycus. Meminit eorum Dionyſius, & Artemidorus.

ΦΑΡΣΑΛΟΣ, πόλις Θεσσαλίας, καὶ Φαρσάλιος ὁ Ἀκρισίου. Τὸ ἐθνικὸν Φαρσάλιος, καὶ Φαρσαλὶς, καὶ Φαρσαλία. Ἔστι καὶ τῆς Παμφυλίας πόλις. Λέγεται καὶ Φαρράλιος διὰ δύο ῥῶ, [45] ὡς Μυρρίνη, καὶ Κορρή, καὶ ὅτι Κέρρης.

PHARSALUS, urbs Theſſaliæ, a Pharſalo Acriſii. Gentile, Pharſalius, & Pharſalis, & Pharſalia. Eſt etiam Pamphyliæ urbs. Dicitur etiam Pharralius per duplex ρ, ut Myrrhine, & Corre, & in Corre.

ΦΑΡΥΓΑΙ [46], πόλις Λοκρίδος, ἣν Ὅμηρος Τάρφην καλεῖ. [47] Οἱ μὲν, [47] ἀπὸ φ ἐν Φαρυγαῖς Τάρφης τέμνομαι, οἱ δὲ ἀπὸ ὕλης τοιᾶσδε κεκλῆσθαι. Οἱ πολῖται Φαρυγαῖοι, ὡς δῆλον ἐκ τῆς Φαρυγαίας Ἥρας.

PHARYGÆ, urbs Locridis, quam Homerus Tarphen vocat. Alii quidem a Tarphe in Pharygis nomen hoc; alii autem a denſitate ſilvæ has vocatas fuiſſe. Cives, Pharygæi, ut patet ex Junone Pharygæa.

ΦΑΣΑΗΛΙΣ [48], πόλις τῆς Ἰουδαίας, ἣν Ἡρῴδης ἐκτίσατο, καὶ πρώτου βασιλέως ἔσχεν ὀνόματι καὶ ἀδελφῷ, ὡς Ἰώσηπος ἐν ᾱ καὶ βοὸς Ῥωμαίους πολέμῳ. Τὸ ἐθνικὸν Φασηλίτης, ὡς αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ.

PHASAELIS, urbs Judææ, ab Herode condita, primo regionis rege, nomine fratris, ut Joſephus in primo belli adverſus Romanos. Gentile, Phaſaelites, ut idem in eodem.

ΦΑΣΗΛΙΣ [49], πόλις Παμφυλίας, πρότερον Πιτύεσσα, [50] καὶ ὕστερον Φάσηλος. Ὁ πολίτης, Φασηλίτης. Θεοδέκτης δὲ ὁ γένει Φασηλίτης, υἱὸς Ἀλκιμάνδρου, κάλλει διαφέρων ὃς ἐποίησε τραγῳδίας ν', καὶ ῥητορικὰς τέχνας, καὶ [51] λόγους ῥητορικοὺς ἴσους. Ἀπέθανε δὲ Ἀθήνησι, ἐπ' [52] ἐπιγράμματι αὐτοῦ ἐλεγεῖον τόδε,

PHASELIS, urbs Pamphyliæ, prius Pityuſſa, & poſtea Pharſalus. Civis, Phaſelites. Theodectes vero erat genere Phaſelites, filius Alcimandri, pulchritudine excellens, qui tragœdias quinquaginta, & rhetoricas artes, & orationes rhetoricas verſuum fecit: Athenis autem mortuus eſt, ac ipſi hæc nenia inſcripta fuit.

Ἥ δε χθὼν πολίτιν Φασηλίτιν Θεοδέκτην
Κρύπτει· ὃν [53] τρέξαντο μέσην Ὀλυμπιάδες. Ἐν

Hæc terra ſuam Phaſelitem Theodectem
Tegit, quem ſoverunt Muſæ Olympiades. Dum

[41] Τοῦ Δεξιφανοῦς] Vide Euſt. in Dion. pag. 37 & 38.

[42] Φάρος δὲ ὁ πρωτ.] In Voſſ. Φάρος γὰρ ὁ πρωτ. Deſcripſit turrim Epiphanius Hagiopolita pag. 59. Καὶ πρὸς τῇ νήσῳ τῇ Ἀλεξανδρείας ἴστη πύργος ὁ λεγόμενος Φάρος (ſtatim interpr.) τὸ σχῆμα ἦν ὧδε· ἦν δὲ κατεσκευασμένος λίθοις μεγάλοις ἐξ ἴσου. Atque alterum Alexandriæ ſcribit turrim eſſe, quæ dicitur Pharos, primum inter miracula. Eſt autem conſtructa viginti & plumbo in altitudinem trecentarum ſex ulnarum. Vide etiam ea de re Voſſ. ad Melam.

[43] Ἐθνικὸν τὸ αὐτό.] Gentile τὸ αὐτό, id eſt, Φάριος, quæ terminatio Ægyptiis non eſt ſolita. Nam Cæſar de Bello Civ. pro Pharia.

[44] Φαρούσιοι] Vide Catalb. notas pag. 48. Eorum meminit Dionyſius ibidem.

[45] Διὰ δύο ῥῶ.] Vide infra in Φαρσαλία.

[46] Οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ φ ἐν Φαρ. παρῆκε] MSS. ἐν γὰρ ἀπὸ τοῦ φ ἐν Φαρύγαις κρίνεται Τάρφη τὸ ὄρος. Ita manifeſte legendum. Salm.

[47] Ἀπὸ τοῦ ἐν Φαρύγαις Τάρφης] Salm. & nos in MSS. legimus Ἀπὸ τοῦ ἐν Φαρύγαις, κεῖται Τάρφη τὸ ὄρος.

[48] Φασαηλὶς.] Salm. ad Sol. 1121.

[49] Φασηλὶς.] Euſt. ad Dionyſ. pag. 112.

[50] Πιτύεσσα] *Pityuſſa* Melæ pro *Pityuſſa*, nam Græce Πιτύουσα; ut Solino *Phanuſi* vel *Phanuſii* (ita enim apud eum legendum eſt) qui Græcis Φανοῦσιοι. Eſſe illic & *Phanuſiorum* gentem, qui aures in tam effuſam magnitudinem dilatarent. Salm.

[51] Καὶ λόγους ῥητορικοὺς ἴσους.] Ita etiam in MSS. omnibus legitur. Omnium deeſt numerus. MSS. habet ϛ λόγους ῥητορικοὺς ἴσους. Salm.

[52] Ἐπ' ἐπιγράμματι] Τῶν ἴσων, quibus illi *pentagoni* λόγοι conſtabant. Sic ſupra de Miletio Timotheo citharœdo, ἐφ' ἑπτὰ νόμοις κιθαρῳδήσαντα εἰς ἴσους ἀκροατὰς τὸν ἀριθμόν. Salmaſius.

[53] Ἐπεμέλησαν αὐτοῦ] Paſch. 320.

[54] Θρέξασθαι.] Hic eſt nutricere, educare. Sic Latini *nudare*, quod proprie eſt augere, pro nutrire dicunt. Sic alii.

Ἐν᾽ ᾗ χθὼν, ἱεροῖς τρισὶ καὶ δέκα ἀ- A
μίλλαις,
Οἴκοι [55] ἀκηράτοις ἀμφιθαλὲς στέφα-
νος.

Dum viverem, ſacris tredecim certaminibus
Olli immortales circumpoſui coronam.

Ἡρωδιανὸς δὲ μόνον νῆσόν φησι, καὶ περισπᾷ τὴν παραλήγουσαν. Τὸ μέντοι [56] ἄγνωτον οἱ ἐπ᾽ Ἀλε- B ξανδρείας ὀξύνουσι.

Herodianus vero ſolus inſulam inquit, & accentum in antepenultima habere. Attamen vas Alexandrini acuunt.

ΦΑΣΗΛΟΤΣΣΑΙ [57], δύο νῆσοι Λιβύης, πλησίον Σίριδος ποταμοῦ. Ἑκαταῖος περιηγητὴς Λιβύης. Οἱ νησιῶται Φασηλλωσσεῖς, ὡς Σκηψιζωνῖοι. C

PHASELLUSSÆ, duæ inſulæ Libyæ, prope Sirim fluvium. Hecataeus Libyæ periegeſis. Inſulares, Phaſelluſſæi, ut Scotuſſæi.

ΦΑΣΙΣ [58], πόλις ἡ Αἴας, περὶ τοῦ Φάσιδι ποταμοῦ ἐν Κόλχοις. Ἐκλίθη δὲ ἀπὸ Μιλησίων. Τὸ ἐθνικὸν ἔδει Φασίτης, ὡς Ὀασίτης, Μεμφίτης. Ἢ Φασιάτης, πλεοναζούσης τοῦ α, ὡς καὶ λέγεται. [59] Τὸ ἐθνικὸν Φασιάτης, D καὶ Φασιανικὸς, καὶ Φασιανός. Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσι. Καὶ Φασιανὴ θηλυκὸν, καὶ Φασιανὸν νάπος ἐθελοπόρως. Ἔστι καὶ ἄλλος ποταμὸς Φάσις, ἐν τῇ Ταπροβάνῃ.

PHASIS, urbs Aeæ, juxta Phaſin fluvium in Colchis. Sed ab Mileſiis eſt condita. Gentile debebat Phaſites, ut Oaſites, Memphites; vel Phaſiates, pleonaſmo literæ a, ut etiam dicitur. Gentile Phaſiates, & Phaſiaticus & Phaſianus. Ariſtophanes in Olcaſi. Et Phaſiana fœmineum, & Phaſianum neutrum, neutraliter. Eſt etiam alius fluvius Phaſis in Taprobana.

ΦΑΣΤΑΙΑ, πόλις ἐν Σάκαις. Τὸ E ἐθνικὸν Φαστῖνος, καὶ [60] Φαστιανὸς διὰ τὸν τύπον.

PHASTÆA, urbs in Sacis. Gentile, Phaſtæus, & Phaſtæus propter typum.

ΦΑΝΤΙΑ, πόλις Τρωϊκὴ, κλῖσμα Κυμαίων. Καὶ Φαντεὺς, ὡς Νεανδρεύς, τὸ ἐθνικόν.

PHANTIA, urbs Troica, Cumanorum opus. Et Phanteis, ut Neandreis, gentile.

ΦΑΤΡΙΑ [61], ἐξ ἧς οἱ [62] Φρᾶτορες λέ- F γονται, οἱ ἐκ τῆς [63] Φαληρίας τῆς αὐτῆς ὄντες, ὅ ἐστι τρίτης Φυλῆς, [64] διό τινες τριτῆρον λέγουσιν. Ἐλέγετο δὲ Φρᾶτηρ, καὶ Φρᾶτωρ· Ἀλλὰ τὸ μὲν Φρᾶτηρ, ἀρχαῖον [65] διὰ τῆς αὐτῆς κλίσεως Φάτριον δὲ, νεώτερον. Λέγεται καὶ Φράτριον πίστις, G ἐν ᾧ οἱ τῆς αὐτῆς Φαληρίας συνήγοντο. Λέγεται καὶ Φρατρεύειν, τὸ εἰς ταὐτὸν συνιέναι. Καὶ μὴν καὶ Φατριάζειν, ὅπερ σύνηθες τοῖς Ἀθηναίοις. Φατριάζοντας ἔλεγον, τὰ ἐν τῷ Φαληρικῷ εὐχεσθαι, ὅ ἐστι τὰ τῆς Φρατρείας ἔθη. Καὶ κίνημα τοῖς H Ῥωμαίοις, καὶ τοῖς τούτων ἱστορικοῖς. Ἀλλὰ καὶ Φατριῆς ἐκαλοῦντο, οἱ ἐν αὐτῇ συνιόντες. [66] Ἐλέγοντο δὲ καὶ Φρᾶτραι, καὶ Φάτραι· Ἀλλ᾽ οὐ συνᾴδει τῷ Φαληρικῷ. Ὡς γὰρ Τρῖα Τριὰς, Τρίαι Τριάδες, οὕτω Φρατρία Φρατριάδες. I

PHATRIA, ex qua Phratores dicuntur, qui ſunt ex eadem Phatria, hoc eſt, tertia tribus parte, quam aliqui τριτῆρον dicunt. Dicebatur vero Phrater, & Phratra. Sed Phrater quidem antiquum cum ejuſdem declinatione. Alterum vero recentius. Dicitur etiam Phatrion locus, in quo homines ejuſdem Phatriæ congregabantur. Dicitur etiam Φρατρεύειν, id eſt, in idem convenire. Et etiam Φατριάζειν, quod Atticis familiare. Φαληρικάζειν, dicebant, in phatrio precari, quæ eſt phratriæ conſuetudo. Et motus Romanis & horum hiſtoricis. Sed Phatrieis quoque vocabantur, in eodem congreſſi. Dicebantur vero etiam Phratræ, & Phatræ. Sed non conſonat nomini Phatrieus. Ut enim Hyrii Hyrieus, Hyſia Hyſicus, ſic Phratria Phratricus.

ΦΕΑ,

PHEA,

---

alere. Varro. *Mola mallatus*, id eſt, hordeo ſaginatus. Ovidius,

Lacte quòd infantes noſcit enecuiſſe ferino,

Id eſt, lacte ferino nutrires eſſe. *Salm.*

55 Ἀκηράτοις.] Legendum ἀκηρύτοις. Idem.

56 Ἄγνωτον.] Πάγνωτον in voce Φάλιξ.

57 Φασηλλωσσαι.] Vide Dionyſ. & Euſtath. in eund. pag. 10.

58 Φάσις.] Vide Euſtath. ad Dionyſ. pag. 93.

59 Τὸ ἐθνικὸν Φασιάνος.] Locus de mendo ſuſpectus.

60 Φασιανὸς διὰ τὸν τύπον.] Quare dicit ita? Sane Φασιανὸς ex ante magis eſt, quam Φασιῖνος, ut Τρίτωνος Τριτωνὶς, & alia ſexcenta quoque in ανος. Salm.

61 Φατρία.] Hæc non habent MSS. Palatini, ſed habent ſuo loco nimirum in Φρατρία. Idem.

62 Φρᾶτορες.] Contribules.

63 Φαληρίας.] Vide Faſoldi Hierologia pag. 64.

64 Ἢ τινες τριτῆρον λέγουσι.] Legendum διό τινες τριτῆρον λέγουσι: ut ſit idem quod Latinis tribus; vel potius τριττύς. Τριττὺς ut πεντὰς, ἑξὰς & ſimilia. *Salm.*

65 Μετὰ τῆς αὐτῆς κλίσεως.] Μετὰ τῆς αὐτᾶ κλίσεως MSS. vitioſe. *Idem.*

65 Μετὰ τῆς αὐτᾶ.] Salm. in Palat. codicibus invenit μετὰ τῆς αὐτᾶ κλίσεως vitioſe.

66 Ἐλέγοντο δὲ καὶ Φρᾶτραι καὶ Φάτραι.] Lege Ἐλέγοντο δὲ καὶ Φρᾶτραι καὶ Φάτραι. Legendum ἐλέγοντο καὶ Φρᾶτραι καὶ Φάτραι. Sed illud Φρᾶτραι non bene convenit cum illaque Φρατριάς, quod potuit a Φρατρία, ut ἰσχὰς ἰσχάδος & ἰσχίος. Salm.

Φ Ε Ά, πόλις τῆς Ἠλείας. [67] Ὅμηρ⊙ Α
Φειὰ δ' ἔ.

Φειὰς παρὰ τείχεσσι ——

Τὸ ἐθνικὸν, Φειεῖ⊙.

Φ Ε Α Ε Σ Σ Α Ἶ Ο Ι, ἔθν⊙ ὅμορον τῆς Ὀμβρικῆς πρὸς τῇ Ἰαπυγίᾳ, ὡς Εὔδοξ⊙ Β ἕκτῳ.

Φ Ε Λ Λ Ε Υ Ἲ Σ [68], ὄρ⊙ τῆς Ἀττικῆς. Τάχα δὲ οὐ μόνης τῆς Ἀττικῆς, ἀλλὰ παντὸς ὅπου ἔχουσ⊙ ἐπιπολῆς μὲν πέτρας, ὑπαρχούσης δὲ γῆς λιπαρᾶς καὶ πρὸς ἐλαιοφυ- C τίαν. Τὸ πολικὸν, Φελλεὶτης ἂν εἴη, ὡς τὸ [69] Ἀταρνεὺς Ἀταρνείτης.

Φ Ε Λ Λ Ο Ὶ Σ, πόλις Παμφυλίας· Ἑκαταῖ⊙ Ἀσίᾳ. Ἀλέξανδρ⊙ ὁ Πολυΐστωρ ἐν τῇ περὶ Λυκίας, [70] Φελλὸν καὶ Ἀντιφελ D λὸν [71] Λυκίας εἶναι λέγει. Ὁ πολίτης, Φελλίτης, καὶ Ἀντιφελλίτης, ὡς Ἀλέξανδρ⊙ ἐν τῇ εἰρημένῃ, καὶ Πολύχαρμ⊙.

Φ Ε Ν Ε ́ Β Η Θ Ι Σ, πόλις Αἰγύπτου. Τὸ ἐθνικὸν, τῷ συνήθει χαρακτῆρι. Καὶ Φενε- E βηθίτης· [72] ἅτινα γάρ * ὡς πολλῶν ὁ φιλόσοφ⊙ ἐξεγραμμάτιζεν.

Φ Ε Ν Ε Ὸ Σ [73], πόλις Ἀρκαδίας·

[74] Οἳ Φενεόντ' ἐνέμοντο, καὶ Ὀρχομενόν.

Λέγε⊙ καὶ δοτικῶς Ε῎ σ τι· ἡ πόλις [75] τῆς F Ἀζανίας. Ὁ μὲν οὖν τὸ πρὸς βορρᾶν μερῶν τῇ Κλιτορίᾳ, ὁ δὲ τῷ πρὸς ἄρκτους [76] Αἰγέ- ρους καὶ Πελληνίτας, Ἀχαϊκαῖς πόλεσι. Κεῖται δὲ ὑπὲρ τὸ ὄρ⊙ πρὸ Κυλλήνης. Ὁ πολίτης Φενεάτης, καὶ Φενεάτης, καὶ Φενεα⊙ Καὶ γυ- G λικῶς, Φενεᾶτις, Φενεάτα, καὶ Φενεᾶτιν. Τὸ κτητικὸν φενεατικὸς, καὶ Φενεατικὴ, καὶ Φενικὸς, καὶ Φενική.

Φ Ε Ρ Α Ἰ [77], πόλις Θετταλίας·

Οἵ τε Φερὰς ἐνέμοντο παρὰ Βοιβηΐδα λίμνην. H

Ἀπὸ Φέρητ⊙ [78] ἢ Κρηθέως, ἢ [79] Φερῆς τῆς Αἰόλου γυναικός. Ὁ πολίτης, Φεραῖ⊙, καὶ Φεραία. Εἰσὶ καὶ ἄλλαι Φεραὶ δεκαπέντε, ἃ νῦν Φερῶν ἀπέχουσι σταδίους ὀκτώ. Εἰσὶ καὶ ἄλλαι Ἰαπυγίας, καὶ [80] Αἰτωλίας, καὶ Παιονικῶν. I

Ἔστι καὶ [81] Δωδώνης ἡ Φη-

PHEA, urbs Eliidis. Homerus per i.

Phea juxta muros. ——

Gentile, Phæus.

PHELESSÆI, populus vicinus Umbricis juxta Japygiam, ut Eudoxus sexto.

PHELLEUS, mons Atticæ. Forsan vero non solius Atticæ, sed cujuscunque loci habentis in superficie petras, super eam vero, terram pinguem & olivetis idoneam. Locale, esset Phelites, ut Atarneus Atarnites.

PHELLOS, urbs Pamphyliæ. Hecatæus Asia. Alexander Polyhistor in de Lycia, Phellum & Antiphellum Lyciæ esse inquit. Civis, Phellites, & Antiphellites, ut Alexander in citata, & Polycharmus.

PHENEBETHIS, urbs Ægypti. Gentile, consueto charactere. Et Phenebethites, sic enim Horapollon philosophus cognominabatur.

PHENEOS, urbs Arcadiæ.

Qui Pheneumque incolebant, & Orchomenum.

Dicitur etiam masculine. Est vero urbs Azaniæ. Sed adjacet Clitoriam ex partibus versus boream, in septentrionali vero, Ægiris & Pelenæ, Achaicis urbibus. Sita autem supra montem Cyllenen. Civis, Pheneeus, & Phenecates, & Phenicæus. Et fœminine Phenicæa, & Phenicæum. Possessivum Pheneaticus, & Pheneatica, & Phenicus, & Phenica.

PHERÆ, urbs Thessaliæ.

Quique Pheras incolebant juxta Boebeida paludem.

A Pherete Crethei, vel a Phera Æoli filia. Civis, Pheræus, & Pheræa. Sunt etiam aliæ Pheræ antiquæ ab hodiernis distantes stadia octo. Sunt etiam aliæ Japygiæ, & Ætoliæ, & Parthorum. Est etiam per eta.

Phe-

[67] Ὅμηρ⊙ Φειὰς δ'.] Vide Eustath. p. 671. *Idem.*

[67] Ὅμηρ⊙ Φειὰς δ'.] &c.] Iliad. β. versu 135. lege Φειὰς δ' ii. Vide Steph. in voce Φεια, ubi eadem Homeri verba citat.

[68] Φελλεὺς.] Arist. fol. 127.

[69] Ἀταρνεὺς Ἀτάρνιτης.] Vide in Ἀτάρνη.

[70] Φελλὸν & Ἀντιφελλὸν.] Vide Antiphellum eodem modo.

[71] Λυκίας.] Χαρίου videtur excidisse. Vide in Ἀντιφελλ⊙.

[72] Οἵτινα γὰρ * ὡς πολλῶν.] Forte legendum ἅτινα γὰρ, hanc veram esse puto lectionem MSS. ἵτινα γὰρ ὡς πολλῶν, legendum ut indicavimus. *Salm.*

[73] Φενεὸς.] Φενεὸν vocat Callimachus fluvium,

. . . . Φενεοῖο δ' ὕδωρ ἱερὸν

Παιζόντων. Φενεὸν δ' ἐκάλεον μετόπισθε Φενεᾶς.

ubi Φενεὸς non accipi potest, nisi de fluvio, & tamen Scholiastes, πόλις Ἀρκαδίας δηλοῖ. Salm.

[74] Οἳ Φενεόντ'.] Iliad. β. Homerus.

[75] Τῆς Ἀζανίας.] Vide in Ἀζανία.

[76] Αἰγέρους & Πελληνίτας, Ἀχαϊκαῖς πόλεσι.] Lege Αἰγιείρους & Πελλήνην πρὸς Ἀχαϊκαῖς πόλεσι. Salm.

[76] Αἰγέρους & Πελληνίτας.] Lege Αἰγιείρους & Πελλήνην πρὸς Ἀχαϊκαῖς πόλεσι. Salm.

[77] Φεραί.] Hom. λ. β. Vide in Μαλεύσιαι.

[78] Τῆ Κρηθέως.] In Vossiano δ' Κρηθῆος.

[79] Φερῆς.] Vide Apoll. Schol. pag. 6.

[80] Αἰτωλίας.] Si accurate distinguamus, nulla urbs Ætoliæ Φεραὶ dicitur, sed Ἀγραιεῖς. Verum Ætolia & Acarnania sæpe confunduntur. Vide Vossium ad Scyl. pag. 6.

[81] Δωδώνης.] Lycophron schol. vide pag. 95.

[81] Φηραὶ π ζαθέης, ἠδ' Ἀνθείαν βα- A
θύλειμον.

Τὸ ἐθνικὸν, [82] Φεραῖος.

ΦΕΡΕΝΤΙΝΟΣ, πόλις Σαυνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Φερεντῖνος. Λέγεται δὲ Φερέντιος, ὡς Διονύσιος ἑβδόμῃ καὶ δεκάτῃ τῆς Ῥωμαϊκῆς B ἀρχαιολογίας.

ΦΗΓΑΙΑ. δῆμος τῆς Αἰγηίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Φηγαιεύς. Ἔστι δὲ ἄλλος δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς, οἱ Φηγαιεῖς. Ὁ δημότης, Φηγαιεύς. [83] Τὰ τοπικὰ, C [84] ἐκ Φηγαίων, εἰς Φηγαίων, ἐν Φηγαίων.

ΦΗΓΕΙΑ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Φηγέως βασιλέως, ὡς Χάραξ Ἑλληνικῶν δ'. Φηγεὺς δὲ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως ἔκτισε πόλιν Φηγείαν, ἣ πρὸν Ἐρύμανθος ἐκα- D λεῖτο· Τέταρτον δὲ Ψωφὶς ὠνομάσθη, ὡς ἐρεῖμεν, ἀπὸ τῆς μητρός. [85] Οἱ πολῖται, Φηγεῖς.

ΦΗΓΟΣ [86], δῆμος Ἐρεχθηίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Φηγούσιος. Τὰ τοπικὰ, Φηγουσίαθεν, Φηγουσιάδε, Φηγουσίοι. E

ΦΗΜΙΑΙ, πόλις τῆς Ἀρναίας, ἀπὸ Φημίου τοῦ Ἀμπυκος. Ἑλλάνικος πρώτῃ Δευκαλιωνείας. [87] Τὸ ἐθνικὸν, Φημαῖος, καὶ Φημιεὺς, καὶ Φημιάτης, ὧν οἱ τύποι εὑρίσκονται. F

ΦΘΕΡΟΦΑΓΟΙ, ἔθνος· Στράβων ἑνδεκάτῃ.

ΦΘΙΑ, πόλις καὶ μοῖρα Θεσσαλίας· Παρμενίσκος δὲ χώραν αὐτὴν φησι, καὶ οὐ πόλιν· Οὐκ ὀρθῶς. Ἐκλήθη δὲ [88] ἀπὸ Φθίας G γυναικὸς, ἢ Φθίας Ποσειδῶνος καὶ Λαρίσσης. [89] Στράβων δὲ εἰς τέσσαρα διαιρεῖ τὴν Θεσσαλίαν, Φθιῶτιν, Ἑστιαιῶτιν, Θεσσαλιῶτιν, Πελασγιῶτιν. Ὁ πολίτης, Φθιώτης. Καὶ Φθιῶτις ἡ θηλυκὸν, καὶ Φθῖος, ἀφ' οὗ Φθῖοι H [90] καὶ Φθίεις. Εὕρηται δὲ [91] Φθιὰς θηλυκῶς, παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀνδρομάχῃ. Φθιὰς ὅμως.

ΦΘΙΡΑ [92], ὄρος Καρίας. Οἱ κάτοι-
κοῦντες,

Pheraſque divinæ, & Anthiam profundi prati.

Gentile, Pheræus.

FERENTINUS, urbs Samnitarum in Italia. Gentile, Ferentenus. Dicitur etiam Ferentius, ut Dionyſius ſeptimo decimo Romanæ antiquitatis.

PHEGÆA, populus Ægeidis tribus. Popularis, Phegæeus. Eſt etiam alius populus Pandionidis tribus, Phegæcis. Popularis, Phegæeus. Localia, ex Phegæarum, ad Phegæarum, in Phegæarum.

PHEGEA, urbs Arcadiæ, à rege Phegeo, ut Charax Hellenicorum quinto. *Phegeus vero frater Phoronei condidit urbem Phegeam, quæ prius Erymanthus vocabatur.* Poſtea autem Ptophis vocata fuit, ut dicamus, a matre. Cives, Phegeis.

PHEGUS, populus Erechtheidis tribus. Popularis, Phegueſſius. Localia, ex Phegunte, ad Phegunten, in Phegunte.

PHEMIÆ, urbs Armæ, a Phemio Ampycis. Hellanicus primo Deucalioniæ. Gentile, Phemæus, & Phemieus, & Phemiates quorum formæ inveniuntur.

PHTHEROPHAGI, natio. Strabo undecima.

PHTHIA, urbs, & pars Theſſaliæ. Parmeniſcus vero regionem eam vocat & non urbem, non recte. Sic autem vocata fuit, a Phthii uxore, vel a Phthio Nepruni & Lariſſæ. Strabo autem in quatuor dividit Theſſaliam, Phthiotin, Eſtiæotin, Theſſaliotin, Pelaſgiotin. Civis, Phthiotes, & Phthiotis feminam, & Phthius, a quo Phthii, & Phthies. Invenitur etiam Phthias fœminine apud Euripidem in Andromacha: Phthias tamen.

PHTHIRA, mons Cariæ. Incolæ, Phthi-

[81] Φηραί π &c.] Hom. Il. IX.

[82] Φεραῖος.] Scribend. exiſtimo Φεραῖος. nam Φεραῖος ſupra a Φέρης deduxerat.

[83] Τὰ τοπικὰ.] Salm. ad oram libri ſcripſerat ἐκ Φεγαίων recte quidem, ſi dicendum Φεγαῖος. Quare legendum eſt ἐκ Φηγαίων, εἰς Φηγαίων, ἐν Φηγαίων.

[84] Ἐκ Φηγαίων.] Recte quidem, ſi diceretur Φεγαῖος. quare legendum eſt ἐκ Φηγαίων, εἰς Φηγαίων, ἐν Φηγαίων, neque quiſquam poteſt de hac menda dubitare. Salm.

[85] Οἱ πολῖται Φηγεῖς.] Ὁμωνύμως igitur τὰ κλίσιν. Sed legendum Φηγῆς. Φήγη Φηγῆς, ut πρίνη πρινῆς, τραφέτις τραφῆς. Idem.

[86] Οἱ πολῖται, Φηγεῖς.] Salm. ad oram lib. ſcripſit. Οἱ πολῖται, Φηγεῖς, ὁμωνύμως igitur τὰ κλίσιν. Sed legendum Φηγῆς. Φήγη Φηγῆς, ὡς πρίνη πρινῆς, τραφέτις τραφῆς.

[87] Φηγεῖς.] Vide Steph. in voce Ἀχαΐς.

[88] Τὸ ἐθνικὸν Φημαῖος.] Lege Φημαῖος & Φημιεύς. Si Φήρη urba illa vocaretur, ἐθνικὸν ſine dubio eſſet Φημαῖος. Salm.

[89] Λαὶ Φθῖος γυναικὸς.] Legendum λάθε Φθίης γυναικὸς ἢ Φθίης Ποσειδῶνος & Λαρίσσης. Idem.

[90] Στράβων δὲ εἰς τέσσαρα.] Vide Apol. Schol. pag 357. Vide etiam Nonni comment. ad Golizii Græciam univerſim pag. 105.

[91] Καὶ Φθῖας.] Pro & Φθῖας lege & Φθιὰς, quod ita indubitatum, ut nihil indubitatius. Eadem modo precatum eſt ſupra in voce Φθῖος. Ubi enim legitur ἐκ Φθίης Φθίης, ſine dubio legendum Φθιὰς, quod ſatis oſtendit τὸ θηλυκὸν Φθιάς. Sic Φῖλα Φῖλις, ut Φῖλις, Φῖλιδος; quamvis ſane Φῖλις non improbem, Φῖλις Φῖλιος ut Φῖλος Φίλιος. Salm.

[92] Φθιὰς θηλυκῶς.] Etiam apud Apol. in Argon. verſu 55 lib. 1.

[93] Φθῖρα.] Hunc locum producit Euſtath. ad Hom.

Phi-

χώρης, Φθῖρες· ἡ Φθιρεὺς θηλυκῶς.

ΦΙΑ[99], πόλις πρὸς τοῖς ὁρίοις Μεσσηνίων καὶ Λακώνων. Ὅμηρος,

[99] Φίης τείχεσιν Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Τὸ ἐθνικὸν Φιεὺς καὶ Φιάτης, καὶ Φιαῖος.

ΦΙΓΑΛΕΙΑ[100], πόλις Ἀρκαδίας. Φιγαλεὺς ὁ καὶ Μεσσηνιακῶν·

Τὴν μὲν ἀνήγετ' ἄκοιτιν ἀνὰ κρατερὴν ὄρος ἄντα Φιγάλειαν.

Μετωνομάσθη δὲ Φιάλεια δίκαι β' γ', ἀπὸ Φιάλεως τινός. Ἔστι δὲ[101] Φιάλεια Βιθυνίας. Τὸ ἐθνικὸν καὶ παρ' ἐκείνοις Φιγαλεὺς καὶ Φιγαλείτης.

ΦΙΔΗΝΗ, πόλις Ἀλβανῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Φιδηνατῖος. Εἴωθε δὲ Φιδήνα λέγεσθαι, ὡς Ῥάβεννα· Καὶ Φιδηνάτης, ὡς Ῥαβεννάτης· Οὕτω γὰρ Χάραξ κέχρηται Φιδηνάτης.

ΦΙΚΕΙΟΝ[102], ὄρος Βοιωτίας, διὰ μὲν διφθόγγου καὶ διὰ θήτης γραφόμενον. Τὸ ἐθνικὸν Φικιεὺς, ὡς[103] Βυδιεὺς, Ῥοδιεὺς,[104] Ἀργιεὺς, Σουνιεύς.

ΦΙΛΑ, πόλις Μακεδονίας, κτίσμα Δημητρίου τοῦ Ἀντιγόνου παιδὸς, ὃς καὶ Γονατᾶς καλεῖται, ἀπὸ τῆς μητρὸς Φίλας ἀπὸ τοῦ Περσικοῦ γένους· πόλιν Φίλαν.[1] Ἔστι δὲ[2] νῆσος Αἰγύπτου. Ἡρόδοτος τετάρτῃ, ἐπὶ τὸ πλησιέστερον τοῦ μεγάλου, ᾧ ὄνομα Τρίτων ἐστὶν, εἰς λίμνην μεγάλην Τριτωνίδα. Τὸ ἐθνικὸν, Φιλεῖος· Τῆς νήσου δὲ, Φιλάτης.

ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ, πόλις[3] Λυδίας, Ἀττάλου κτίσμα, τοῦ Φιλαδέλφου. Ἔστι καὶ ἡ Κατακεκαυμένη, ὑπὸ Μυσῶν καὶ Λυδῶν κατοικουμένη· Στράβων δυοκαιδεκάτῃ. Ἔστι δὲ ἑτέρα ἐν Αἰγύπτῳ.[4] Καὶ τρίτη, ἐν Συρίᾳ ἐπιφανὴς πόλις, ἡ πρὸ τοῦ Ἀμμανα, εἶτ' Ἀστάρτη,

A Phihires, & Phthirias fœminine.

PHIA, urbs, de qua pugnatum inter Messenios & Lacones. Homerus.

Phiæ muris Jordani circa fluenta.

B Gentile, Phieus, & Phiates, & Phiæus.

PHIGALEA, urbs Arcadiæ. Rhianus in quinto Messeniacorum.

Hanc quidem ducebat uxorem ad asperam Phigaleam.

C Postea vero vocata fuit Phialea, sine g, a Phialo quodam. Est etiam Phialea Bithyniæ. Gentile, prioris Phigaleus, & Phigalites.

FIDENE, urbs Albanorum. Gentile, Fidenæus. Videtur quoque Fidena dici, ut Ravenna. Et Fidenates, ut Ravennates. Sic enim Charax usus est Fidenates. D

PHICION, mons Bœotiæ, & per diphthongum, & per i breve. Gentile, Phicicus, ut Budieus, Rhœticus, Argieus, Sunieus.

E

PHILA, urbs Macedoniæ, opus Demetrii Antigoni filii, qui Gonatas vocatus fuit, & de matris Philæ nomine ad Peneum condidit urbem Philam. Est etiam insula Ægypti. Herodotus quarta, *ad fluvium magnum, cui nomen Triton est, qui in paludem magnam Tritonidem effluit.* Gentile, Philæus. Insulæ vero Philates. F

PHILADELPHIA, urbs Lydiæ ab Attalo Philadelphi condita. Est etiam Catacecaumenes, quam Mysi & Lydi tenebant. Strabo duodecima. Est etiam alia Ægypti. Et tertia Syriæ illustris urbs, prius Ammana, deinde Astarte, postea Philadelphia a Ptolemæo

pag. 368. Vide Boch. de animal. pag. 569.

[99] Φία πόλις πρὸς τοῖς ὁρίοις] Eustath. legit πόλις ἡ Μεσσηνίων. & ita Strab. Vasc Eustath. lib. 2 pag. 631. ut Strab. habent Φία πόλις ἡ Μεσσηνίοις τοῖς ὁρίοις Μεσσηνίων καὶ Λακώνων. Legendum scripserat Φία πόλις ἡ Μεσσηνίοις Μεσσηνίων καὶ Λακώνων. Videtiam legendum Φία πόλις πρὸς τοῖς ὁρίοις Μεσσηνίων. Ita propius ad veteris scripturæ vestigia. *Salmasius.*

[100] Φίγ.] Φίγ, πόλις, ἐν ᾗ καὶ ναὸς τῆς Μεσσηνίας ἐν Λυκαίῳ.

[101] Φίλεια πρότερον.] Lege Φίγεια πρότερον. Eadem in voce Φίγ. citantur.

[102] Φικεῖον.] Casaub. ad Athenæum pag. 900.

[103] Φιλεῖος] Locus in levi mendo cubare videtur. Legerem, si mei arbitrii res foret: ἐν δὲ Φιλείοις Βιθυνίας. Ipse Stephanus hunc locum ita videtur appellasse. Nam in voce Γαυανίτης hæc leguntur ἐν δὲ γαυανίταις λιμὴν πρὸς τοῖς ὁμωνύμοις Φιλείοις κεῖται μεταξὺ Κίου καὶ Σαρδιανῆς.

[104] Φίδηνα.] Vide Tol. ad Pal. 173 & Meurs. ad Lycoph. pag. 248.

[1] Βυδιεὺς] A Βύδνα nullum deduxit Stephanus gentile, & cum Φίκειον non convenit.

[2] Ἀργεῖος] F. Φικεῖος.

[1] Φίλαι.] Diod. Sic. multis numeris.

[2] Πόλις Φίλαι] Ἀφροδίτης forte dicit.

[3] Ἔστι δὲ νῆσος.] Vide Bochar. Ph. 304. in Reinef. Var. lect. 156

[4] Νῆσος Αἰγύπτου.] Philas vocant, non Philan omnes scriptores. *Salm.*

[4] Νῆσος.] Φίλαι numero plurativo insula & oppidum est in Ægyptiorum finibus circa Elephantinem, ubi maximum erat Osiridis templum teste Scholiast. in Lycoph. sed male ib. Φίλαις. Vide Vallesium ad tom. 1. hist Byzant. Unde habeat nomen, vide apud eundem Vallesium, ubi Procopium refutat.

[1] Ἐκδίδου.] Ἐκδίδου legendum aut ἐκδιδοῖ. Sed illud prius verius. *Salm.*

[1] Ἐκδίδου.] Scribendum videtur ἐκδιδοῖ. Salmasius.

[2] Φιλάτης.] Quare non Φιλείτης? Nam hoc modo canonem modo exhibitum sequeretur, & inconstantiæ non posset redargui Epitomator.

[3] Λυδίας.] Spanhem. pag. 856.

[4] Καὶ τρίτη ἐν Συρίᾳ.] Vide Spanh. pag. 856. Vide & Boch. præf. ad geog. sac. pag. 12.

[5] Ἀστάρτη.] De Astart. vide Alhat. ad Eust. Hexam. pag. 314.

της, εἴπε Φιλαδέλφεια, ὁ δὲ Πτολεμαεὺς τῷ Φιλαδέλφῳ. Ὁ πολίτης, Φιλαδελφεύς. Τὸ δὲ Φιλαδελφικὸν, Φιλαδελφικόν. [10] Οὕτω γὰρ Ἰώσηπος κ΄ τῆς Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

ΦΙΛΑΙΔΑΙ, δῆμος Αἰγηίδος φυλῆς, ἀπὸ Φιλαίου [11] τοῦ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος, καὶ Λυσιδίκης, τῆς Κορωνίδος τοῦ Λαπίθου. Ὁ δημότης, Φιλαίδης. Τὸ πατρικὸν, ἐκ Φιλαιδῶν, εἰς Φιλαιδῶν, ἐν Φιλαιδῶν.

ΦΙΛΕΑΣ [12], χωρίον Βυζαντίου. Τὸ ἐθνικὸν, Φιλεάτης· Τινὲς δὲ Φιλέαν, ἄλλοι δὲ Φινέαν γράφουσι.

ΦΙΛΗΝΟΡΙΟΝ, πόλις ἐν Ἀρναίᾳ, χώρᾳ τῆς Βοιωτίας, ἀπὸ Φιλήνορος τοῦ Αἰτωλοῦ. Τὸ ἐθνικὸν, Φιληνόριος.

ΦΙΛΙΠΠΟΙ [13], πόλις Μακεδονίας, οἱ πρότερον Κρηνίδες. Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῆς ἑνδεκάτης, καὶ πόλις Φίλιπποι τοῦ Μακεδόνος Κρηνίδες. Τοῖς δὲ Κρηνίταις πολεμουμένοις ὑπὸ Θρᾳκῶν, βοηθήσας ὁ Φίλιππος, Φιλίππους ὠνόμασεν. Ἔνθεν ὁ Ἀδραστος ὁ περιπατητικὸς φιλόσοφος, Ἀριστοτέλους μαθητής. Ἐκλήθησαν Φίλιπποι καὶ αἱ Θῆβαι Θεσσαλίας, καὶ Γόμφοι Θεσπρωτίας. Ὁ πολίτης, [14] Φιλιππεύς· Φιλιππικὸς δὲ, ὡς ἀπὸ Πολυβίου.

ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΛΙΣ [15], πόλις Μακεδονίας, Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου κτίσμα, [16] ἐν τῷ Εὐρῷ. Τὸ ἐθνικὸν, Φιλιπποπολίτης.

ΦΙΛΟΜΗΛΙΟΝ [17], πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας. [18] Στραβὼν δωδεκάτῃ. Τὸ ἐθνικὸν Φιλομηλεὺς, [19] ὡς [20] Δορυμηλεὺς, Κωμυασεύς.

ΦΙΛΥΡΕΣ [21], ἔθνος πρὸς τῷ Πόντῳ, ἀπὸ Φιλύρας τῆς μητρὸς Κρόνου. Τὸ θηλυκὸν, Φιλυρεὶς, καὶ Φιλυρηὶς, πλεοναζούσης τῆς η. Δύναται καὶ ἀπὸ τῆς Φιλύρη Φιλυρήτης εἶναι.

ΦΙΛΩΤΕΡΑ [22], πόλις πρὸς τῷ Τρωγλοδυτικῷ, Σατύρου κτίσμα. Ἀπολλόδωρος δὲ Φιλωτερίδα καλεῖ. Ἔστι καὶ κώμη Συρίας Φιλωτέρα. ὡς Χάραξ ἐν ὀγδόῳ χρονικῶν. Τὸ ἐθνικὸν πάντες Φιλωτέριος, ἀφ᾽ ὃ τινὰς Φιλωτερίαν αὐτὴν εἰρήκασιν. Τῆς δὲ Αἰ-

mæo Philadelpho. Civis, Philadelpheus. Philadelphenus vero juxta regionis consuetudinem. Sic enim Josephus vigesimo Judaicæ antiquitatis.

PHILAIDÆ, populus Ægeidis tribus, a Philæo filio Aiantis & Lysidæ filiæ Coroni filii Lapithæ. Popularis, Philaides. Locale, ex Philaidarum, ad Philaidarum, in Philaidarum.

PHILEAS, regiuncula Byzantii. Gentile, Phileates. Aliqui Phileam, sed alii Phineam scribunt.

PHILENORIUM, urbs in Arnæa, regione Bœotiæ, a Philenore Æolo. Gentile, Philenorius.

PHILIPPI, urbs Macedoniæ, prius Crenides. Artemidorus in epitome undecim & urbs Philippi olim Crenides. Crenis vero a Thracibus bello infestatis auxiliatum Philippum, Philippos nominavit. Hinc erat Adrastus philosophus peripateticus, Aristotelis discipulus. Thebæ quoque Thessaliæ Philippi vocatæ fuere, & Gomphi Thesprotiæ. Civis, Philippeus. Philippenus vero apud Polybium.

PHILIPPOPOLIS, urbs Macedoniæ, opus Philippi Amyntæ filii, in Euro. Gentile, Philippopolites.

PHILOMELION, urbs magnæ Phrygiæ. Strabo duodecima. Gentile, Philomelius, ut Doryzeus, Comyasus.

PHILYRES, gens juxta Pontum, a Philyra matre Saturni. Fœmineum, Philyris, & Philyreis, pleonasmo literæ η. Potest etiam a Philyre Philyretes esse.

PHILOTERA, urbs circa Troglodyticam, Satyri opus. Apollodorus vero Philoterida vocat. Est etiam Cœlesyriæ Philotera, ut Charax in octavo chronicorum. Hujus gentile, Philoterius, eo quod aliqui etiam eam Philoteriam dixere. Ægyptiæ vero Philote-

[10] Οὕτω γὰρ Ἰώσηπος.] Locus eodem libro circa initium exstat. Vide Spanhem. pag. 910 & 911.

[11] Τοῦ Αἴαντος.] Quomodo vertendum.

[12] Φιλέας χωρίον Βυζαντίου.] Etiam hodieque Fillea vocatur. Cedrenus meminit. περὶ δὲ πόλιν χωρίον ἐν Βλαχέρναις ἀφ᾽ ᾧ Φιλέα λεγόμενον περὶ πηγὴν ἐπιφερόμενος ὡς ὁ χρονικὸς ἔστορος διήγησις & cæt. ubi interpres vir alioquin eruditissimus tantum errore vertit illa ἀφ᾽ ᾧ Φιλέα *duce Philea*, cum vertendum fuerit *per Phileam*. Salm.

[13] Φιλιππος χωρίον Βυζαντίου.] Quomodo hic vertendum?

[14] Φίλιππος.] Vide Spanh. pag. 57. Vocatur etiam Κρηνίδες.

[15] Φιλιππόπολις.] Gentile Philippensis reperitur in Polycarpii epistolæ inscriptione.

[16] Φιλιππόπολις.] Vide Anton. Itin. cum not. Syrst. pag. 298. Mentio est alicujus in hist. Byz. tom. 1 illinc ad Adrianopolis itur.

[17] Ἐν τῷ Εὐρῷ.] Forte legend. Ἐν τῷ. Εὐρῷ. Hoc est Ἐν τῷ Εὐρώπῃ, quam conjecturam omnino veram esse confido. Salm.

[18] Φιλομήλιον.] Forte emend. Procop. pag. 100.

[19] Στράβων.] Num. Μενέδημος?

[20] Ὡς Δορυμηλεύς.] Lege Δορυλαεύς, a Δορύλαιον. Salm.

[21] Δορυμηλεύς.] Lege Δορυλαεύς.

[22] Φίλυρες.] Vide Apol. Sch. pag. 261.

[23] Φιλωτέρα.] Vide Voss. ad Melam.

[24] Φιλω-

δ' Λιγυστίνες, Φιλωτερήτης, ἀφ' τὸ σύνη- A lotcrites, propter consuetam ejus regionis formam.
θες ἔ σπαχωρίε τύπε.

ΦΙ'ΝΕΙΟΝ, τόπ@ ἔ Πόντε, κλίζμα PHINEUM, locus Ponti, Phinei opus* Gentile, Phineeus, ut Sigeum Sigeeus.
φινέως. Τὸ ἐθνικὸν Φινεεύς, ὡς Σίγειον Σιγεεύς.

ΦΙΝΟ'ΠΟΛΙΣ, πόλις πρὸς τῷ Πόν- B PHINOPOLIS, urbs juxta Pontum, a Phineo. Gentile, Phinopolites.
τῳ, ἀπὸ Φινέως. Τὸ ἐθνικὸν, Φινοπολίτης.

ΦΛΑ'ΝΩΝ [25], πόλις καὶ λιμὴν πρὸς τῷ PHLANON, urbs & portus circa Apsyrtum insulam. Artemidorus in epitome undecim. *Post Alonnesum vero, est portus Phlanon, & urbs Phlanon: & totus iste sinus, Phlanonicus vocatur.* A genitivo igitur Phlanon Phlanonites, ut Nebron Nebronites.
Ἀψύρτῳ νήσῳ. Ἀρτεμίδωρ@ ἐν ἐπιτομῇ τῶν ἑ' Μετὰ δὲ τὴν [26] Ἄλωσον, λιμὴν ἐστι Φλάνων, C καὶ πόλις Φλάνων· Καὶ πᾶς ὁ κόλπ@ ἔτ@, [27] Φλανωνικὸς καλεῖται. Ἀπὸ μὲν τῆς γενικῆς Φλάνων, Φλανωνίτης, ὡς [28] Νέβρων Νεβρωνίτης.

ΦΛΕ'ΓΡΑ [29], πόλις Θρᾴκης, ἣν Εὔ- PHLEGRA, urbs Thraciæ, quam Eudoxus postea Pallenen ait vocatam esse. Civis, Phlegræus, & Phlegræa, & Phlegræum. Est etiam Phlegrus, & Phlegra. Lycophron.
δοξ@ μετὰ ταῦτα Παλλήνην φησὶ κληθῆναι. D Ὁ πολίτης Φλεγραῖ@, καὶ Φλεγραία, καὶ Φλεγραῖον. Ἔστι καὶ Φλεγρεύς, καὶ Φλέγρα. Λυκόφρων.

ΦΛΕΓΥ'Α [32], πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ PHLEGYA, urbs Bœotiæ, a Phlegya Martis & Chrysæ filio. Civis Phlegyas, & Phlegyeus. Dicitur vero regio, Phlegyantis, tanquam a genitivo superantem syllabam habente. Est autem & Phlegyas, etiam Phlegyes rectus casus, & Phlegys.
Φλεγύου καὶ Ἀρ@ καὶ Χρυσῆς παιδός. [33] Ὁ Ἐ πολίτης Φλεγύας, καὶ Φλεγυεύς. Λέγεται δὲ [34] ἡ χώρα Φλεγυαντίς, ὡς ἀπὸ [35] Θεσπιαδῶν Θεσπιαντίς. [36] Ἔστι δὲ καὶ Φλεγύης καὶ Φλεγύης εὐθεῖα, καὶ [37] Φλεγύς.

ΦΛΙΟΥ'Σ [38], πόλις Πελοποννήσου, ἡ πρό- F PHLIUS, urbs Peloponnesi, prius Aræthyrea, & Arantia, a Phliunte Dionysi & Chthonophylæ filio. Pausanias vero a Phliante. Et gentile, Phliuntius, vel Phliusius. Philetas autem inquit, *Phliûs urbs est Dionysi phil* filium Phliûs, quam ipse ædificavit album crista gerens.* Vocata vero fuit ἀπὸ τὸ φλεῦν, *quod est fructibus abundare.* Lacedæmonii vero mensium unum Phliasium vocant, in quo terræ fructus vigere solent. Debebat autem a genitivo Phliuntis, Phliasius. Sed pleonasmo ἔ a, Phliasius. Timon quoque, qui
πρὸν [39] Ἀραιθυρία, καὶ Ἀραντία ἀπὸ Φλιοῦν- G τ@ ἔ Διονύσ@ καὶ Χθονοφύλης. Παυσανίας δὲ ἀπὸ Φλιάντ@. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Φλιάσι@, ἢ Φλιάσι@. [40] Φιλήτας δέ [41] φησι, Φλιοῦς πό- H λις ἐστὶ ἔ Διονύσ@ φίλ [42] ἣν αὐτὸς Φλιοῦς ὠκίσατο ἐ λευκὸν ἐπὶ τῆς κορυθὸς ἔχων. Ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τὸ φλεῖν, ὅ ἐστιν εὐκαρπεῖν. Λακεδαιμόνιοι δὲ τὸν μῆνα ἕνα Φλιάσιον καλοῦσιν, ἐν ᾧ τοῖς τῆς γῆς καρποῖς ἀκμάζειν σωβιεῖσιν. [43] Ὁ Φιλε ἀπὸ τῆς Φλιοῦντ@ γενικῆς, Φλιάσι@· Πλεο- ναζοντ@ δὲ ἔ α, Φλιάσι@. [44] Καὶ Τίμων [45] ὁ
ἀφὶ

[25] Φλάνων.] Φαλλάμων Cedreno legitur. Male apud Ptolemæum legas Φλωσσῶν, & hæc jam pridem annotassem. incidi in summi viri Scaligeri animadversiones; qui idem notat, & amplius munet Φλωσσῶν apud Plin. corrupte legi. *Salm.*

[26] Ἄλωσον.] Lege Λ'ψυρτον, vel Ἀ'ψυρτον.

[27] Φλανωνικὸς.] Lege Φλανωνιτικός. Salm.

[28] Νέβρων Νεβρωνίτης.] Leg. fort. Νέρτων, Νερτωνίτης.

[29] Φλέγρα.] Apoll. Schol. καὶ pag 189.

[32] Φλεγύα.] Vide Falconerium pag. 152.

[33] Ὁ πολίτης Φλεγύας.] Vide Eustath. 433. Lege Φλεγύ@. Salm.

[34] Ἡ χώρα Φλεγυαντίς.] Est apud Pausan. pag. 596 in Bœot.

[35] Θεσπιαδῶν Θεσπιαντίς.] Θεσπιαντιαδῶν MSS. *Salm.*

[36] Ἔστι δὲ ἔ Φλεγύης ἔ Φλεγύης εὐθεῖα ἡ Φλεγύς.] Lege. Καὶ δὲ καὶ Φλεγύης ἔ Φλεγύης ἔ Φλεγύς. Tres enim sunt casus, Φλεγύης, Φλεγύης, ὁ, Φλεγύης ἔ Φλεγύς Φλεγύ@. Nam ex corrupta & vulgata lectione quid boni sensus eruere possis, non video. Ita autem solere loqui, ἔστι δὲ καὶ, non ignorant, qui aures Hellenismo tritas habent. *Idem.*

[37] Φλεγύς.] Eadem habet gent. Eustath. ad Iliad. N. pag. 904 ed. Bas.

[38] Φλιοῦς.] Φλιόεσσα vocat Scholiastes Apollonii. Melæ quoque Phliuntem. Sic enim legendum est. *Circa Peloponnesum etiam nunc in Argeo Phliasia.* male *Phitysia.* Salm.

[39] Ἀραιθυρία.] Vide Apoll. Sch. pag. 12.

[40] Φιλήτας.] Veritus Philetæ, qui valde confusi sunt & corrupti, ita lege & distingue.

Φλιοῦς ἡ πόλις ἣν Διονύσ@ φίλ@ ὡς
Φλιοῦς λευκὸν πῶμα δὴ ὢν ἐκτίσατο.

Λευκόλοφον autem appellat, ut hoc obiter admoneamus, a candida galeæ crista, ut φοινικόλοφοι a rubra, ut frequentius rubras gerebant. Sed hæc alibi fusius explorabimus. *Salm.*

[41] Φησὶ, Φλιοῦς πόλις.] Lege & distingue cum Salm. Φλιοῦς· ἡ πόλις ἣν ἔ Διονύσ@ φίλ@ ὡς
Φλιοῦς, λευκὸν πῶμα δὴ ὢν ἐκτίσατο.

[42] Ὠνόμασται.] Vide in Ἀναγυροῦς.

[43] Καὶ Τίμων.] Vide Diogenem Laërt. pag. 264.

[44] Ὁ ἀφὶ τοῦτον.] Lege ἀφὶ Σίλλων in Vol. cod.

ποιεῖ ἄλλων γεγραφώς, [41] Φλιάσιος ἐκ χρη- A qui de filiis scripsit, fuit Phliasius. Fœmi-
μάτων. Τὸ θηλυκὸν, Φλιασία, καὶ Φλιασίς. ninum Phliuntia, & Phliuntis.

ΦΛΥΓΟΝΙΟΝ, πόλις Φωκίδος. Λέγεται καὶ θηλυκῶς Φλυγωνία. Ὁ πολίτης Φλυγόνιος, καὶ Φλυγονικός. PHLYGONIUM, urbs Phocidis. Dicitur etiam fœminine Phlygonia. Civis, Phlygonius, & Phlygonicus.

ΦΛΥΕΙΣ, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Φλυεύς, καὶ Φλυῆθεν. Τὰ πτωτικὰ, Φλυέαθεν, Φλυέαζε, Φλυῆσι. B PHLYEIS, populus Cecropidis tribus. Popularis, Phlyeus, & ex Phlyensibus. Localia, ex Phlyensibus, ad Phlyenses, in Phlyensibus.

ΦΟΙΒΙΑ, [42] πόλισμα Σικυωνίων. Τὸ ἐθνικὸν [43] Φοιβίας, ἢ Φοιβίαιος. PHOEBIA, oppidulum Sicyoniorum. Gentile, Phœbias, vel Phœbianus.

ΦΟΙΝΙΚΑΙΟΝ, ὄρος Κορίνθου. Ἔφορος ἐπτεακαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Φοινικαῖος. C PHOENICÆUM, mons Corinthi. Ephorus nono decimo. Gentile, Phœnicæus.

ΦΟΙΝΙΚΗ, ἡ χώρα, ἀπὸ Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος καὶ Λιβύης, ὡς Κρὴς Κρῆτις Κρήτη. Λίβυς Λίβυος Λιβύη. [44] Ὁ δὲ Φοίνιξ ἦν Ἀγήνορος παῖς, ἢ Ποσειδῶνος, καὶ Λιβύης. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ῥαβδώθιν, καὶ Κολπίτης. Τὸ ἐθνικὸν τῷ ἀνάλογον Φοινικεὺς Φοίνιξ, καὶ Φοινίκιος. Τὸ κτητικὸν, Φοινικικός. [45] Ἔστι καὶ Φοίνιξ ἐπὶ πολὺ ἀπέχων Ῥόδου. Καὶ πολίχνιόν ἐστι Φοίνιξ. D PHOENICE, regio, a genitivo Phœnicis, ut Cres Cretis Cretæ, Libys Libyos Libyæ. Phœnix vero erat Agenoris filius, vel Neptuni, & Libyæ. Antea autem vocabatur Rhabbothin, & Colpites. Gentile nomine conditoris, Phœnix, & Phœnicius. Possessivum Phœnicicus. Est etiam Phœnix non longe a Rhodo distans. Est etiam flavies Phœnix.

ΦΟΙΝΙΚΟΥΣ[46], πόλις Κρήτης. [47] Ἔστι καὶ νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ. Ἔστι καὶ Φοινικοῦς λίμνη Θουκυδίδης ὀγδόῃ. Τὸ ἐθνικὸν, [48] Φοινικούντιος καὶ Φοινικεώτης, ὡς Σελινούντιος καὶ Σελινεώτης. E PHOENICUS, urbs Cretæ. Est etiam insula juxta Lyciam. Est etiam Phœnicus palus. Thucydides octava. Gentile, Phœnicuntius & Phœnicussius, ut Selinuntius & Selinussius.

ΦΟΙΝΙΚΟΥΣΣΑΙ, δύο νῆσοι ἐν τῷ Λιβυκῷ κόλπῳ πρὸς τῇ Καρχηδόνι, ὡς Ἑκαταῖος πρώτῃ Λιβύης. Οἱ νησιῶται, [49] Φοινικοσσαῖοι. Ἔστι καὶ πόλις Φοινίκων ἐν Συρίᾳ Φοινικοῦσσαι, ὡς αὐτὸς ἐν Ἀσίᾳ. F PHOENICUSSÆ, duæ insulæ in Libyco sinu juxta Carthaginem, ut Hecatæus perigesi Libyæ. Insulares, Phœnicussæi. Est etiam urbs Phœnicum in Syria Phœnicussæ, ut idem in Asia.

ΦΟΙΤΙΑΙ, πόλις Ἀκαρνανίας, ἀπὸ Φοίτιος, τοῦ [50] Ἀλκμαίωνος, τοῦ Ἀμφιαράου· Πολύβιος πρώτῳ. Λέγεται καὶ Φοῖτος. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Φοιτικὸς, καὶ Φοίτιος, ὡς Ἑλλάνικος ἐν πρώτῃ Τρωϊκῶν. G PHOETIÆ, urbs Acarnaniæ, a Phœtio, filio Alcmæonis, nepote Amphiarai. Polybius quarto. Dicitur etiam Phœtium. Et gentile, Phœticus, & Phœtii, ut Hellanicus in Troïcis.

ΦΟΛΕΓΑΝΔΡΟΣ, νῆσος τῶν Σποράδων, ἀπὸ [51] Φολεγάνδρου τοῦ [52] Μίνωος, ὃν Ἄρατος [53] Σιδηρίτην ὀνομάζει, [54] διὰ τὸ τρα- H PHOLEGANDRUS, insula Sporadum, a Pholegandro Minois filio, quam Aratus Sideriam vocat, propter asperitatem. Civis,

[41] Φλιάσιος.] Epig. inedit. pag. 38.

[42] Πόλισμα.] MS. habet πόλιν μικρὰν, more Poëtico. Salm.

[43] Φοιβίας.] Legendum Φοιβεὺς ἢ Φοιβιανός. MS. habet Φοιβία ἢ Φοιβιανός. recentius MS. P. Φοίβιος. Lege Φοιβεύς. Salm.

[44] Ὁ δὲ Φοῖνιξ.] MSS ἦν δὲ Φοῖνιξ ὁ Ἀγήνορος παῖς ἐκ Ποσειδῶνος καὶ Λιβύης. Mirum vero si duos ille patres habuerit. Nos observavimus in MSS. κ pro ἀ, & vicissim ἀ pro κ vitiose posita esse. Quare non dubitamus legere ἐκ Ποσειδῶνος καὶ Λιβύης. Salm.

[45] Ἔστι καὶ Φοῖνιξ &c.] Hujus oppidi non obscura exstat mentio apud Nicephorum in breviario historico de rebus gestis post imperium Mauricii Φάσσος δὲ χωρίδιον, ὃ ἐστὶ Σαμοθράκων πόλις ἀπὸ Ἀλεξάνδρου πόλεως ἐπὶ τὴν Φοινικοῦντα, καταπεφθάρκει ξύλοις κατασκευαῖς ἅπασι πλοίοις ἐκ τῶν ἐγγὺς καὶ πορρωτέρω. φασὶ τε ἐν αὐτῷ πρόλοιπα εἶναι τῆς ἐκεῖσε ποτὲ οἰκουμένης Ὀλύνθου, καὶ αὐτὸς τῇ πέμπτῃ τῆς Εὐδοξίου ἀναγράφει. Hinc manifeste liquet Phœnicem Rhodo proximum fuisse.

[46] Φοινικοῦς.] Nomen habet ab amne prælabente. Vide in voce Ἀκραγαντῖνος.

[47] Ἔστι καὶ νῆσος.] Forte hæc illa, quæ Phœnix dicta est. Vide in Comm. ad Dionem & Palm. observ. pag. 208.

[48] Φοινικούντιος.] Vide Spanh pag. 407.

[49] Φοινικοσσαῖοι.] De gentili vide in voce Ἐρυσίνη: Periphrastica ibidem gentilis appellatio est.

[50] Ἀλκμαίωνος.] Vitiose MSS. τοῦ Ἀλκμαίονος. Salm.

[51] Φολεγάνδρου.] Hesychius Φολεγάνδρου, νήσου ἐρήμου. Lege Φολεγανδίου. Salm.

[52] Μίνωος.] In MSS. Palatinis semper scribitur Μίνω ὁ Δημοκλέους. Sic enim Minos dicebant Attici, & Aristophanes & similia sunt. Vide Priscianum. Idem.

[53] Σιδηρίτην.] Legendum fortasse Σιδηρίδην. Sed nihil mutandum, Σιδηρίτης. Sic Σιδηρίτης ὁ ἐρυσίχθων. Idem.

[54] Διὰ τὸ τραχύτητα &c.] Est enim proprius locorum scribe

χαχύπολις. Ὁ πολίτης, Φολεγανδρεύς· ἡ Φολεγανδρεῖνος· καὶ ἐθνικὸν, Φολεγανδρεῖνον.

ΦΟΛΟΗ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Φόλου τοῦ κενταύρου. Τὸ ἐθνικὸν [15] Φολοεύς, ὡς Λευκονοεύς, Αὐτονοεύς, Μεροεύς.

ΦΟΡΒΑΙ, πόλις Τ ἐν Θεσσαλίᾳ Ἀχαιῶν. Τὸ ἐθνικὸν [16] Φορβάντιος, ἐπειδὴ Φορβάντιον ὄρος Τροιζῆνος.

ΦΟΡΕΝΤΑΝΟΝ [17], πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Φορεντανός. Στράβων πέμπτῃ.

ΦΟΡΙΕΙΑ, κώμη Ἀρκαδίας. Τὸ ἐθνικὸν [18] Φοριαεύς, ὡς Ἔφορος ἐν ἕκτῳ Τ ἱστοριῶν.

ΦΟΡΟΥΝΝΑ, πόλις Θρᾴκης. Πολύβιος ἀπάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Φορουνναῖος, [19] ὡς [20] Οὐννεύς, [21] Πελιννεύς, Φαλαννεύς.

ΦΟΡΟΒΡΕΝΤΑΤΙΟΝ, πόλις Λιβύης. Τὸ ἐθνικὸν, Φοροβρεντατινός.

ΦΟΥΝΔΑ, ὡς Νῶλα, πόλις Ἰταλίας. Οἱ πολῖται, Φουνδανοί· Διονύσιος πεντεκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

ΦΟΥΡΝΙΤΑ, πόλις Λιβύης. Οἱ οἰκήτορες, Φουρνιτανοί· [22] Φλέγων πεντεκαιδεκάτῳ ὀλυμπιάδων.

ΦΡΑΑΣΠΑ, Μηδίας πόλις· Κυάθαρχος Παρθικῶν πρώτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Φραασπηνός, κατὰ τὸ ἔθος Τ χώρας.

ΦΡΑΓΓΟΙ [23], ἔθνος Ἰταλίας, Τ Ἀλπείων ὀρῶν ἐγγύς. Παρθένιος ὁ Φωκαεὺς πρώτῳ.

ΦΡΑΔΑ [24], πόλις ἐν Δραγγιανῇ, ἣν Ἀλέξανδρος Προφθασίαν μετωνόμασεν, ὡς Χάραξ ἐν ἕκτῳ χρονικῶν.

ΦΡΕΑΡΡΟΙ [25], δῆμος Ἀθήνησι τῆς Λεοντίδος φυλῆς, [26] ἀπὸ Φρεάρρου Ἀθηναίου ἥρωος. Ὁ δημότης, [27] Φρεάρριος. Τὰ πατρικὰ, Φρεαρρόθεν, Φρεαρροῦσι, Φρεαρροῖ.

ΦΡΕΤΕΛΛΑ, πόλις Ἰταλίας, ἡ τὸ μὲν ἀρχαῖον ὑπὸ Ὀπικῶν, ἔπειτα Οὐολούσκων ἐφθίσατο. Τὸ ἐθνικὸν, Φρεγελλανός, ὡς Διονύσιος ἕκτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας, καὶ ἄλλοι πολλοί.

ΦΡΗΣ, Φρηταί, Φρῆτες, ἔθνος Λιβυκὸν, ὡς Ἡρωδιανὸς πρώτῳ.

ΦΡΙ-

vis, Pholegandrius, & Pholegandrinus. Et neutrum Pholegandrinum.

PHOLOE, urbs Arcadiæ, a Pholo centauro. Gentile, Pholoeus, ut Leuconoeus, Autonoeus, Meroeus.

PHORBÆ, urbs Achæorum in Theſſalia. Gentile, Phorbantius, quoniam Phorbantium mons Trœzenis.

FORENTANUM, urbs Italiæ. Gentile, Forentanus, Strabo quinta.

PHORIEA, vicus Arcadiæ. Gentile, Phoriaeus, ut Ephorus in ſexto hiſtoriarum.

PHORUNNA, urbs Thraciæ. Polybius nono. Gentile, Phorunnæus, ut Unnæus, Pelinnæus, Phalannæus.

PHOROBRENTATIUM, urbs Libyæ. Gentile, Phorobrentatenus.

FUNDA, ut Nola, urbs Italiæ. Cives, Fundani. Dionyſius quinto decimo Romanæ Antiquitatis.

PHURNITA, urbs Libyæ. Incolæ, Phurnitani. Phlegon quinto decimo Olympiadum.

PHRAASPA, Mediæ urbs. Quadratus Parthicorum quarto. Gentile, Phraaſpenus, pro regionis more.

PHRANGI, gens Italiæ, juxta montes Alpes. Parthenius Phocaëus primo.

PHRADA, urbs in Drangis, quam Alexander Prophthaſiam nominavit, ut Charax in ſexto chronicorum.

PHREARRHI, populus Athenis Leontidis tribus, a Phrearrho inſigni heroë Athenis. Popularis, Phrearrhius. Localia, ex Phrearrho, ad Phrearrhum, in Phrearrho.

FREGELLA, urbs Italiæ, quæ quidem erat olim Opicorum, poſtea Volſcorum fuit. Gentile, Fregellanus, ut Dionyſius ſexto Romanæ antiquitatis & alii plurimi.

PHRES, Phreti, Phretes, gens Libyca, ut Herodianus quarto.

PHRI-

ſſe Heſychio: Φολεγανδρος. Lege, uti ante nos vidit Salm. Φολεγανδρος τῶν ἰρίνων. Epig. ined.

15 Φολοεύς.] Vide not. ad Polyæn.

16 Φορβάντιος.] Τὸ ἐθνικὸν manifeſte offendit aliud effe nomen urbis, non Φορβή, quod hic poſitum eſt. Legendum Φόρβας πόλις Τ ἐν. Salm.

17 Φορεντανόν.] Hæc pericope non eſt in MSS. *Idem.*

18 Φοριαεύς.] Lege Φοριτης.

19 Ὡς Οὐννεύς.] Lege ὡς Ὀννεῦς. Salm.

20 Οὐννεῦς.] Fort. Ἐννεῦς vel Ὀννεῦς.

21 Πελιννεῦς.] Lege Πελλιναῖος. Salm.

22 Φλέγων πεντεκαιδεκάτῳ.] Ita habent etiam MSS *Idem.*

Φρέαρρι ἔθνος Ἰταλίας.] Puto huic loco idem contigiſſe, quod ſexcentis aliis locis, ut Romano more loquar, nempe ut pro Ἰταλίας nomen Italiæ poneretur, & omnino lego ἔθνος Ἰταλίας Τ. Idem.

23 Φράγγοι.] Vide Spanh. Numiſ. pag. 752.

24 Φράδα.] Vide Val. ad Am. Marc.

25 Φρεάρριοι.] In Heſychio legitur Φρεάρριοι δῆμος Λεοντίδος φυλῆς. Uter ex altero ſit emendandus, neſcio. Puto legendum eſſe, ut in Heſychio Φρεάρριοι. Cum enim a Φρεαρ dicti ſint, manifeſto ſunt Φρεάρριοι. Salm.

26 Ἀπὸ Φρεάρρου.] Lege ἀπὸ Φρεάρρου.

27 Φρεάρριος.] Caſaub. ad Lacrt. 35 fol.

28 Φρε-

Φ Ρ Ι Κ Ι Ο Ν, ὄρος ὑπὲρ Θερμοπυλῶν Λοκρικὸν, ἀφ' οὗ Φρικαῖοι καὶ Φρικωναῖοι οἱ ἐνοικοῦντες Αἰολεῖς, ὡς Ἑλλάνικος ἐν Ἱερείων Ἥρας β'. Καλεῖται καὶ [68] Φρικωνὶς ἡ Λαρισσα, καὶ Φρικωνίτης· ἔστι δὲ ὁ Φρικώνιος. Καὶ τὸ ἡλυκὸν, Φρικιάς. [69] Ἐκλήθη δ' οὕτως Φρικίῳ τῷ κενταύρῳ, ὃν ἀπέκτεινεν Ἡρακλῆς. Οἱ οἰκοῦντες, Φρικωνίεις, καὶ [70] Φρικωνῆς. Καλεῖται καὶ Φρίκειον, ὃ καὶ Δρίος ὠνομάζετο. [71] Λέγεται καὶ Φρικωνία, καὶ [72] Φρικωνίτης, καὶ Φρικωνιάτης. Κεῖται δὲ ἐν τῷ Παρμένοντι τῷ Βυζαντίῳ [73] ἐν πρώτῳ ἰάμβων.

PHRICIUM, mons supra Thermopylas Locrensis, a quo Phricanes, & Phricanenses, inibi habitantes Æoles, ut Hellanicus secundo sacerdotum Junonis. Vocatur etiam Phriconis Lariſſa, & Phriconitis. Debebat igitur Phricius. Et fœmininum Phricias. Vocatus vero fuit a Phricio centauro, quem interfecit Hercules. Incolæ, Phriconenſes, & Phriconenſes. Vocatur etiam Phricium, quod Drios etiam vocabatur. Dicitur etiam, Phriconia, & Phriconites, & Phriconiates. Jacet vero apud Parmenontem Byzantium in primo Jamborum.

Φ Ρ Ι Ξ Α [74], πόλις. Ἡ δὲ Φλίξα κεῖται μὲν ἀπὸ Ὀλυμπίας ἀπέχουσα σταδίους λ. [75] Φερεκύδης δὲ Ἀρκαδίας αὐτὴν γράφει. Τὸ ἐθνικὸν, Φλιξαῖος.

PHRIXA, urbs. *Phrixa vero jacet quidem ab Olympia diſtans ſtadia triginta.* Pherecydes vero Arcadiæ eam ſcribit. Gentile, Phrixæus.

Φ Ρ Ι Ξ Ο Σ, πόλις Λυκίας. [76] Ἔστι καὶ Φλίξου λιμὴν πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου, ἐν τῇ Χαλκηδονίᾳ παραλίᾳ, [77] ὡς ἱστορεῖ [78] Νύμφις ἐν ᾱ περὶ Ἡρακλείας τῆσδε φησί. Τὸ ἐθνικὸν, Φλίξιος· Εἰ μή τις τῷ ἔθει τῶν Λυκιακῶν ἔνθεν, Φλιξεὺς εἴποι τὸ ἐθνικόν.

PHRIXUS, urbs Lyciæ. Eſt etiam Phrixi portus juxta os Ponti, in ulteriore Chalcedonia, de quo Nymphis in primo de Heraclea hæc inquit. Gentile, Phricius. Niſi quis conſuetudine Lyciacæ linguæ, qua illic utuntur, Phrixeus dixerit gentile.

Φ Ρ Ο Υ Ρ Ε Ν Τ Α Ν Ο Ἱ, ἔθνος Ἰταλίας· Ἀρτεμίδωρος πρώτῳ γεωγραφουμένων.

PHRURENTANI, populus Italiæ. Artemidorus quarto geographumenon.

Φ Ρ Υ Γ Ι Α [79], δύο χῶραι. Στράβων. [80] Φρυγία πρὸς μὲν [81] ἄρκτον καλὴ καὶ μεγάλη, ἧς ὁ Μίδας ἐβασίλευε· [82] καὶ ἡ ἄλλης μέρος εἰς Γαλάτας κατέσχον. Ἡ δὲ μικρὰ ἐφ' Ἑλλησπόντῳ, πρὸς τὸ Ὄλυμπον, ἡ καὶ Ἐπίκτητος λεγομένη. Οἱ ἐξ αὐτῆς, [83] λέγονται Φρύγες, καὶ Μυσοί. [84] Λέγεται καὶ Φρίγες. Τὸ ἐθνικὸν, Φλίξ

PHRYGIA, duæ regiones. Strabo: *Phrygia enim alia quidem pulchra & magna, cujus Midas rex fuit. & alterum partem Galata tenuerunt. Alia vero parva ad Helleſpontum, circa Olympum, quæ etiam Epictetos dicta.* Utriſque incolæ dicuntur Phryges, & *Myſi.* Dicuntur etiam Phriges. Gentile, Phrix, & Phrygius,

[68] Φρικωνίς.] Φρικώνης male apud Herod. pag. 573.

[69] Ἐκλήθη δὲ ὑπὸ Φρικίου &c.] Locus videtur confuſus. Ita legerem. ἐκλήθη δὲ ὑπὸ Φρικίου ἢ Κενταύρου, ὃν ἀπέκτεινεν Ἡρακλῆς, ἢ ὃς Δρίος ὠνομάζετο. ut ſuprà Φρικ.

[70] Φρικωνῆς.] Strab. Φρικωνεῖς pag. 437.

[71] Λέγεται δὲ Φρικωνία δὲ Φρικωνίτης.] Fort. legend. καὶ Φρικωνιᾶται δὲ Φρικωνῖται.

[72] Φρικωνίτης.] Φρικωνιᾶται eſt apud Euſt. ad Hom. 237.

[73] Ἐν πρώτῳ ἰάμβων.] MSS. κεῖται δὲ ὑπὸ Παρμενίσκου τοῦ Βυζαντίου ἐν τῷ αὐτοῦ ἰάμβῳ: quam lectionem non rejicio. Nam forte Parmenon primo verſu Phricium finxit: quod ut affirmare nolumus, ita injuſti ſumus. *Salm.*

[74] Φλίξα πόλις.] Vide in voce Φωκίς. forte hic Hellenismus excidit.

[75] Φερεκύδης.] Vide in Μάκιστος.

[76] Ἔστι δὲ Φλίξου λιμὴν πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου.] De portu Phrixi etiam mentionem facit Heſychius Mileſius in Conſt. deſcript. Τὸ δὲ φρίξαι τρίχωσις ἢ Παυλικὸς ἡλλόντας κείμενον ἐστὶ, ἐν ᾧ ἐστιν ὅπου καὶ τοῦ Διὸς τὸ κρεμάσαι, καθιερωμένον Ἡρακλεῖ, ἢ ἐπὶ τοῦ Φλίξου λιμένος λιμὴν ἐν Ἀφρικῇ Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἀνοικοδόμησεν. *Nam quod ad Propontidis promontorium eſt templum ab Jaſone olim duodecim deis conſecratum, dejectum reſtauravit, & in Phrixi portu eidem Dianæ renovavit.*

[77] Ὡσὶ δὲ Νυμφίς.] Verba Nymphidis non apparent, quæ manifeſte poſuerat Stephanus. *Salm.*

[78] Νύμφις ἐν ᾱ Ἡρακλείας πρὸς φησί.] Hujus ſcriptoris verba non adduntur. Argumentum profecto infallibile nos integrum Stephanum non habere, & tantum epitomen eſſe ejus auctoris, cujus nomen tamen in fronte gerit.

[79] Φρυγία.] Vide Apol. Schol. pag. 115. Ariſtoph. Schol. pag. 138.

[80] Φρυγία πρὸς.] Procul dubio hic locus librariorum incuria eſt depravatus. Nam apud Strabonem lib. XII pag. 571 longe aliter exſtat. eum vide.

[81] Καλὴ δὲ μεγάλη.] Vide Euſtath. in Dionyſium de ſitu orbis pag. 107 & 108. ubi inquit tres Phrygias ab antiquis commemorari.

[82] Καὶ ἡ ἄλλης.] MSc. ἡ δὲ ἄλλης μέρος εἰς Γαλάτας κατέσχον. Salm.

[83] Λέγονται Φρύγες.] Λέγεται δὲ Φρύγες. habent MSS. In Strabone legitur. ἀμφοῖν δὲ δὲ Βρύγες δὲ Βρύγες δὲ Φρύγες εἰ καθ. At apud Euſtathium, qui ex Strabone habet, legitur δὲ Βρύγες δὲ Βρύγες δὲ Φρύγες, & ita omnino legendum in Stephano. Λέγονται δὲ Βρύγες. Et ita in Strabone quoque legendum δὲ Βρύγες δὲ Βρύγες δὲ Φρύγες Heſychius. Βρύγες, οἱ μᾶλλον Φρύγες, οἱ δὲ Βαιβρύγες. Sciendum vero Βρύγας a Phrygibus dici διαλύσεως, quod etiam hodie in Gallia retinemus. Dicimus enim brigas liberorum hominum ſuffragia, & Brigada liberorum hominum cœtum & ſocietatem. Heſychius. Βρίγας δὲ διαφθείρας τινὰ Λυδὸν Βρίγα λέγεται δὲ διαλύσεως. quæ verba ideo produximus, ut mendam ex iis tolleremus. *Salm.*

[84] Λέγονται δὲ Φρίγες.] Ex Strab. XII pag. 550 videtur legend. Βρίγες. & vide Spanh. 77.

[85] Καὶ

Φρύξ ὁ Φρύγιος, [91] ἡ Φρυγία ἀνθρωπος. Καὶ Φρύγιον. Καὶ Φρυγικὸς κλῆσις, ὁ Φρυγικὴ, ἐ Φρυγικόν. Καὶ Φρυγίζειν, ὁ Φρυγιεῖ. [92] Ἔστι καὶ Φρυγία [93] πόλις ἡ Οἴτης, ἀπὸ ἧς ὁκεῖ πεφύκασι τὰ Ἡρακλέια. Ἔστι ἐ καὶ Φρύγια ἀδέπρως, πόλις μεταξὺ Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς. Τὸ τοπικὸν Φρυγικός, ὡς Μέγαρα Μεγαρικός.

Gius, & Phrygia fœmina; & Phrygium; & poſſeſſivum Phrygicus, & Phrygica, & Phrygicum. Et Phrygizare, & Phrygicè. Eſt etiam Phrygia, locus Oetæ, quod illic Hercules crematus fuerit. Sunt etiam Phrygia nonnulli, locus inter Bœotiam & Atticam. Locale, Phrygicus, ut Megara Megaricus.

ΦΥΚΟΥΣ [94], πόλις Λιβύης. Κεῖται ἡ [95] Φυκὰς κατὰ τὸ Ταίναρον τῆς Πελοποννήσου. Ὁ πολίτης Φυκαῖος, ἐπειδὴ καὶ Φυκασία λίμνη. Εἰσὶ καὶ [96] Φυκάζιαι νῆσοι Λιβύης. Ὀνομάζονται ἡ, διὰ τὸ φύκων εἶναι πλήρεις. Οἱ νησιῶται, Φυκασσαῖοι, ἢ Φυκάσιοι.

PHYCUS, urbs Libyæ. Jacet vero Phycus adverſus Tænarum Peloponneſi. Civis, Phycuſius, ſiquidem & palus Phyceuſia. Sunt etiam Phyceuſiæ inſulæ Libyæ. Nominantur vero, quod algarum ſunt plenæ. Inſulares, Phycuſſæi, vel Phycuſſii.

ΦΥΛΑΚΗ [97], πόλις Θεσσαλίας.

[98] Οἱ δ' ἔχον Φυλάκην, καὶ Πύῤῥασον ἀνθεμόεντα.

PHYLACE, urbs Theſſaliæ.

Qui autem incolebant Phylacen, & Pyrrhaſum floridam.

Ἀπὸ Φυλάκου τοῦ Δηϊόνου. Τὸ ἐθνικὸν δυνατὸν μὲν διὰ περιφράσεως ἐκ Φυλάκης· εἴρηται δ' ὅμως Φυλακήσιος, ὡς Ἰθακήσιος. Καὶ τὸ ἐκ τούτου ἐπίῤῥημα, Ἡλιόδωρος ἐν Προτεσιλάῳ,

Quidem a Phylaco Deionis filio. Gentile poteſt quidem per periphraſin, ex Phylace. Verumtamen dicitur Phylaceſius, ut Ithaceſius. Et adverbium ex loco. Heliodorus in Proteſilao:

[99] Ἀργείων πλήσας, ὅσοι Φυλακῆθεν ἕποντο.

Argivorum optimates quotquot ex Phylace ſequebantur.

ΦΥΛΗ [100], δῆμος Οἰνηίδος φυλῆς.

[101] Ἀρχὴ Φάνης Ἀχαρνεῦσι,

Πόθεν λάβετε φυλῆς ἐλαφρὸν οἱ Βοιωτοί.

[102] Καὶ ἐν Ἱππεῦσι,

Μὴ μνησικακήσῃς εἰ σοῦ φυλὴν κατεπλάκης.

PHYLE, populus Oeneidis tribus. Ariſtophanes Acharnenſibus:

Unde a Phylâ ceperunt Bœotii.

Et in Equitibus:

Ne memineris injuriarum, ſi tuam Phylen cuntines.

Ὁ δημότης, [103] φυλάσιος. Τὰ τοπικὰ, ἐκ φυλῆς· Καὶ πληθυντικῶς, οἱ ἀπὸ φυλῆς, φυλαίδε, φυλήτην. Ἔστι καὶ φυλὴ τὸ τρίτον εἶδος τῶν παρ' Ἕλλησι κοινωνικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, φυλέτης. Καὶ κλῆσις, φυλετικὸς, φυλετικὴ.

Popularis, Phylaſius. Localia, ex Phyla; & pluraliter, qui a Phyla, ad Phylam, in Phylis. Eſt etiam Phyle tertia ſpecies apud Græcos ſocialium. Gentile, Phyletes. Poſſeſſivum Phyleticus, Phyletica.

ΦΥΛΛΙΣ [104], χώρα Θρᾴκης. Ἡρόδοτος ἑβδόμην, ἣν ἡ γῆ αὕτη κατέχει τὸ Πάγγαιον ὄρος καλέεται Φυλλίς. [105] Ἔστι καὶ πόλις Βιθυνίας Φυλλὶς, ἧς ἡ Φυλλὶς τὸ θηλυκόν. Οἱ οἰκή-

PHYLLIS, regio Thraciæ. Herodotus ſeptima. *Ipſa vero hæc terra juxta Pangæum montem vocatur Phyllis.* Eſt etiam fluvius Bithyniæ, Phyllis, cujus fœmininum Phylleis. Incolæ, Phyl-

[91] Καὶ Φρυγία ἄνθρωπος.] Forte legendum ἡ Φρυγία ἄνθρωπος, quam veram eſſe lectionem putamus *Salm.*

[92] Καὶ Φρυγία ἄνθρωπος &c.] Forte legend. ὡς Φρυγία ἡ ἄνθρωπος.

[93] Ἔστι καὶ Φρυγία πόλις &c.] Vide Euſt. ad Dionyſ. pag. 107.

[94] Τέτος τῆς Οἴτης.] Scholiaſtes Callimachi, ὅθεν Τραχῖνος, ἔνθα ἐκαίθη Ἡρακλῆς. *Salm.*

[95] Φυκὰς.] *Salm. ad Sol.* pag. 318.

[96] Φυκάζιαι νῆσοι &c.] Vide Agathem. pag. 16.

[97] Φυκάσιον πέλαγος.] Hetych. in illa voce ἀκρωτήριον.

[98] Φυλάκη.] Philoſt. pag. 651.

[99] Οἱ δ' ἔχον &c.] Iliad. β verſu 696. Quomodo olim vocata fuerit, legi apud Dicæarchum p. 178.

[100] Ἐν Προτεσιλάῳ.] Quid Proteſilaus fuerit, lege apud Dicæarchum ibidem 178.

[101] Ἀργείων πλήσας.] Ἀργείων πλῆς optimates vocat Argivorum. *Salm.*

[102] Φυλὴ.] Juſtin. pag. 56.

[103] Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι.] Pag. 420 Act. IV Scen. V.

[104] Καὶ ἐν Ἱππεῦσι.] Totus hic locus eſt corruptus, quique mihi ita legend. & emendandus videtur. Καὶ ἐν Πλούτῳ, Μὴ μνησικακήσῃς, εἰ σοῦ φυλὴν κατέπλακες. Ita hic locus apud Ariſtoph. in Pluto legitur, act. V ſc. prima, pag. 109 in folio. Deinde vero in Voſſiano codice ita invenimus. Καὶ ἐν Πλούτῳ, μὴ μνησικακήσῃς, εἰ σὺ φυλὴν κατέπλακες.

[105] Φυλλὶς.] Decreti Phylaſii meminit idem Ariſtop. pag. 420 in Achar.

[106] Φυλλὶς.] Legge Φύλλις. Ita enim habent MSS. & vetus interpres Nicandri, Apollonii. *Salm.*

[107] Φυλλὶς.] MSS. Φύλλις & ita etiam Apol. interpres.

[108] Ἔστι δὲ καὶ νῆσος.] Vide Apol. Rhod. lib. loc. pag. 209. Vide notas Hoeſ. qui locum Strab. emendat.

[1] Φυλλὶς.] Apollonius. Τὸν δ' ἤτοι ἐπὶ Θρῄκης Φυλλὶδα. *Salm.*

οἰκήτορες, Φύλλιοι, ἡ Φυλλιῶις· Ἀφ' οὗ τὸ ἡλυκὸν [2] Φυλληίς.

ΦΥΛΛΟΥΣ [3], πόλις ἐν Θετταλίᾳ· Στράβων ἐνάτῃ. Ῥίανος δὲ Φύλλον ἡλυκῶς λέγει ἐν ἐνάτῳ Θεσσαλικῶν.

Οἱ δ' ἄφαρ ὁπλισθέντες, ἵππων [4] κρεμάνυσθε πὶ Φύλλον. —

Οἱ οἰκοῦντες, [5] Φυλλεῖς.

ΦΥΛΟΝ, τὸ ἔθνος, ἀπὸ τοῦ Φυλεὺς δηλονότι, ἢ ἀφ' οὗ ἡ Φυλή. Σύνθετον, Ἐμφύλιος, καὶ Ἐμφύλιος, οἷς Βοιώτιος, καὶ [6] Κάπρος Καπρεῖος, καὶ Πάμφυλος Παμφύλιος. Λέγεται καὶ Φύλιος, ἄνευ τοῦ ε.

ΦΥΣΚΙΑ, πόλις Λυκίας, ἐφ' ὑψηλοῦ ὄρους κειμένη. Τὸ ἐθνικὸν, Φύσκιος.

ΦΥΣΚΟΣ, πόλις Λοκρίδος, ἀπὸ Φύσκου τοῦ Αἰτωλοῦ, Ἀμφικτύονος, τοῦ Δευκαλίωνος. [7] Ἔστι καὶ ἑτέρα Φύσκος τῆς Καρίας. Ἔστι καὶ λιμὴν Ῥόδου. [8] Λέγεται καὶ δεσποτικῶς ὁ Φύσκος Φύσκος ἀφ' οὗ οἱ Λέλεγες, οἱ νῦν Λοκροί· Ῥίανος δὲ Φυσκέας αὐτοὺς καλεῖ. Λέγεται καὶ Φυσκεύς. Ἔστι καὶ ἄλλη Μακεδονίας, ἧς μέμνηται Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς. Καὶ τὸ ἔθνος, Φύσκοι, καὶ Λοκροί. Ἔστι καὶ ποταμὸς Φύσκος, καθά φησι Σοφαίνετος ἐν Κύρου ἀναβάσει.

ΦΥΤΑΙΟΝ [9], πόλις Αἰτωλίας· Πολύβιος ἑνδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Φυταῖος.

ΦΥΤΕΙΟΝ, πόλις [10] Ἠλιδος [11] τῆς κοίλης, [12] ἀπὸ [*] Φυτίου λέγων αὐτὴν ὠνομάσθαι. Ἔστι δὲ καὶ πεδίον τῶν Γλιακῶν. Τὸ ἐθνικὸν Φυτεάτης, ὡς Γυτεάτης· Οὐ γὰρ τύπος Ἀρκάσι συνήθης.

ΦΩΚΑΙΑ [13], πόλις Ἰωνίας· Ἡρόδοτος πρώτῃ. Λέγεται καὶ Φωκαίη, διὰ βραχέος η. Ἐκλήθη δὲ, διὰ τὸ πολλὰς ἀκολουθῆσαι Φώκαις τοῖς κτίσταις. Οἱ πολῖται, Φωκαεὺς, καὶ Φωκαιεὺς, καὶ Φωκαΐτης· Καὶ ἡλυκὸν, Φωκαΐς. Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις ἡ Καρίας, [14] ἐν τῇ Μυκάλῃ. Ἐθνικὸν, τὸ αὐτό. ΦΩ-

A Phyllii, vel Phyllienſes. A quo fœmininum Phylleis.

PHYLLUS, urbs in Theſſalia. Strabo nona. Sed Rhianus Phyllum fœminine ſcribit in nono Theſſalicorum.

Qui ſtatim armati venere ad aſperam Phyllum.

Incolæ, Phylleis.

PHYLON, gens, a tribu ſcilicet, vel a quo tribus. Compoſitum, ἔμφυλος, & ἐμφύλιος, tribulis aut civilis, ut Bœotius, & Caprus Caprius, & Pamphylus Pamphylius. Dicitur etiam φύλιος, ſine præpoſitione ἐν.

PHYSCIA, urbs Lyciæ, ſita ſuper altum montem. Gentile, Phyſcius.

PHYSCUS, urbs Locridis, ſic dicta a Phyſco filio Ætoli, nepote Amphyctionis, pronepote Deucalionis. Eſt etiam alia Phyſcus Cariæ. Eſt etiam portus Rhodi. Dicitur etiam maſculine Phyſcus. Phyſcus vero, a quo Lelegus, qui nunc Locri. Rhianus vero Phyſceas eos vocat. Dicitur etiam Phyſceus. Eſt etiam alia Macedoniæ, cujus meminit Theagenes in Macedonicis. Et gens, Phyſci, & Locri. Eſt etiam fluvius Phyſcus, ſicut inquit Sophænetus in Cyri aſcenſu.

PHYTÆON, urbs Ætoliæ. Polybius undecimo. Gentile, Phytæus.

PHYTEUM, urbs Elidis cavæ, a * Phyteo dicens eam nominari. Iſter vero quarto Eliacorum. Gentile, Phyteates, ut Gyrheates. Hæc enim forma Arcadibus conſueta.

PHOCÆA, urbs Joniæ. Herodotus prima. Dicitur etiam Phocæe per eta. Vocata vero fuit, quod multæ phocæ ſequerentur conditores. Civis, Phocæus, & Phocæus, & Phocaites. Et fœmininum Phocais. Eſt etiam alia urbs Cariæ in Mycale. Gentile, idem.

PHO-

[1] Φυλλικὴ πεδιάς.] Fœminino illo utitur Apol. loco citato ſed illa verba videntur redundare.

[2] Φυλλεὺς.] Epig. inc. pag. 12.

[3] Φυλλεῦς.] Vide Cal. ad Strab. pag. 153.

[4] Κρεμάνυσθε πὶ Φύλλον.] Forte legendum, quod eſt ἐπὶ Dorice. Salm.

[5] Φυλλεῖς.] Latini & Phyllæum fecerunt: hinc mons Phylleus, de quo vide Hyginii fab. 18.

[6] Κάπρος Καπρεῖος.] Lege κάπρος Καπρεῖος. Salm.

[7] Ἔστι δὲ ἑτέρα Φύσκος &c.] In Voſſ. ἔστι ἑτέρα Φύσκος πόλις τῆς Καρίας.

[8] Λέγεται δὲ δεσποτικῶς ὁ Φύσκος] MSS. λέγεται δὲ δεσποτικῶς ὁ Φύσκος ὁ Φυσκος Salm.

[9] Φύταιον.] Vide Palm. notas ad Polyb. pag. 386.

[10] Ἠλιδος τῆς κοίλης.] Salm. ad oram libri ſcripſerat τῆς κοίλης menſotæ: & nomen fortaſſe auctoris deſideratur. ſed de cava Elide lege Strabonem lib. VIII. pag. 369.

[11] Τῆς κοίλης.] Mendoſum. & nomen fortaſſe auctoris deſideratur ad quem referenda ſunt, quæ ſequuntur, διὰ Φύτιος λέγων αὐτὴν ὠνομάσθαι. Lege Φυτέως τῆς Ἠλίδος τῆς κοίλης διὰ Φυτέως λέγει αὐτὴν ὠνομάσθαι Γλιακῶν πεδίον Ἠλειακῶν. Illud δὲ is eſt numeri nota, & utrumque poſitum δ pariter & πεδίον. Deinde poſui Ἠλειακῶν pro Ἰλιακῶν: nam Ἰλιακὸν nihil ad hunc locum. Salm.

[12] Ἀπὸ Φυτίου λέγων &c.] Legerem διὰ Φυτέως λέγει αὐτὴν ὠνομάσθαι Γλιακῶν τῶν πεδίον Ἠλειακῶν.

[13] Φώκαια.] Non ſola Φώκαια, ſed & Φώκαξα unde factum eſt, ut confunderentur Φωκὶς & Φωκαία; neque aliunde errorem illum natum eſſe puto, qui multos eoſque optimos auctores invaſit. Nam Φωκαῖαι pro Φωκαῆς dixerunt. a Φώκαξα fuit dictum Φωκαεὺς & Φωκαὶς ut Μασσαλιώτης Μασσαλιής. Salm.

[14] Ἐν τῇ Μυκάλῃ.] Excidit fortaſſis ὄρει vel ſimile quid, niſi montem intelligas.

[*] Ἀπὸ

ΦΩΚΙ'Σ, χώρα περὶ τὸν Παρναζσόν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [15] Ἀπὸ Φώκου τινός. Οἱ κατοικοῦντες, Φωκεῖς. Καὶ Φωκικὸς πόλεμος, καὶ Φωκική. Ἔστι γὰρ καὶ παροιμία, Φωκικὴ ἀπόνοια, ἐπὶ τῶν τὰ ἀναλγῆ βουλευομένων.

PHOCIS, regio circa Parnassum. Hecatæus Europa: a Phoco quodam. Incolæ, Phoceis. Etiam Phocicum bellum. Et Phocica. Est enim quoque parœmia, Phocica desperatio, de eis, qui immitia consulunt.

ΦΩΡΙΑΜΟΙ', τόπος Ἤλιδος, [16] μεταξὺ Παρθενίου, ἐπιτήδειος εἰς ἐνέδραν, ἐν στενῷ κείμενος.

PHORIAMI, locus Elidis inter Parthenium, ad insidias aptus, in angusto situs.

ΦΩΡΜΑΝΟΙ', πόλις Ἰταλίας. Ἐθνικὸν τὸ αὐτὸ, διὰ τὴν πρόληψιν τοῦ χαρακτῆρος.

FORMANI, urbs Italiæ. Gentile idem, per anticipationem characteris.

ΦΩΤΙ'ΝΑΙΟΝ, προπαροξυτόνως, πόλις Θεσσαλίας, ὡς Ἑκαταῖος περιηγήσει Εὐρώπης.

PHOTINÆUM, accentu in antepenultima, urbs Thessaliæ, ut Hecatæus periegesi Europæ.

[15] Ἀπὸ Φώκου.] Vide Apoll. Sch. pag. 23.

[16] Μεταξὺ Παρθενίου.] Videtur aliquid deesse.

X.

CH.

ΧΑΒΑΡΗΝΟΙ' [1], ἔθνος. Εὔδοξος πρώτῳ γῆς περιόδου· Ὀνομάζονται γὰρ καὶ Χαβαρηνοὶ, οἱ περὶ Χαλύβην οἰκοῦντες· Οἱ τῶν ξενικῶν γυναικῶν, ὧν ἴσως ἡνῶνται κύριοι, τίτθους ὠμοὺς ἐσθίουσι, τὰ δὲ παιδία [2] κατεσωχοῦσι.

CHABARENI, gens. Eudoxus primo terræ periodi. *Nominantur enim etiam Chabareni, qui circa Calyben habitant. Qui peregrinarum fœminarum, quibus forte potiti fuerint, mamlas crudas edunt, puerulos autem devorant.*

ΧΑΔΙΣΙ'Α [3], πόλις Λευκοσύρων. Ἑκαταῖος γενεαλογιῶν δευτέρῳ· Ἡ δὲ Θεμισκύρη πεδίον ἐστὶν, ἀπὸ Χαδισίης μέχρι Θερμώδοντος. Μένιππος δὲ [4] Χαδίσιον κώμην, καὶ ποταμὸν ἐν περίπλῳ τῶν δύο Πόντων φησίν. Ἀπὸ τοῦ [5] Λυκάστου εἰς κώμην καὶ ποταμὸν Χαδίσιον, στάδια ἑκατὸν πεντήκοντα· Ἀπὸ Χαδισίου ἐπὶ τὸν Ἶριν ποταμὸν, στάδια ἑκατόν. Οἱ πολῖται Χαδίσιοι, καὶ Χαδισία τὸ θηλυκόν. [6] Ἀπολλώνιος β' * [7] νόσφι δάκοντο.

CHADISIA, urbs Leucosyrorum. Hecatæus genealogiarum secundo. *Themiscyre vero campus est a Chadisia ad Thermodontem usque.* Menippus vero Chadision vicum & fluvium in periplo duorum Pontorum vocat. *A Lycasto ad vicum & fluvium Chadision, stadia centum quinquaginta. A Chadisio ad Irim fluvium, stadia centum.* Cives, Chadisii, & Chadisia fœmininum. Apollonius secundo * *seorsum autem jaculi.*

ΧΑΔΡΑΜΩΤΙ'ΤΑΙ, ἔθνος περὶ τὸν Ἰν-

CHADRAMOTITÆ, gens circa In-

[1] Χαβαρηνοί.] Ab hoc usque in uno MSS. quædam erant correpta nimis quæ tantum nomina urbium & ἐθνικῶν continebant. *Salm.*

[2] Κατεσωχοῦσι.] Vide Strab. pag. 222. Philippus Amyntæ filius pessimos ibi homines collocavit.

[3] Χαδισία.] Apollon. pag. 241. Vide in Χαλισία.

[4] Χαδίσιον κώμην.] Non dubium igitur, quin Χαδισίαι Ἀμάζονες dictæ sint a Χαδίσια regione, quod nescio an ignorare potuerit doctissimus ejus Scholiastes, qui aliam ex Hecatæo etymologiam adfert, Χαδησίας δ' αὐτοὺς εἶπεν Ἑκαταῖος ἀπὸ τοῦ Χαδῆσαι. Χαδῆσαι autem est cedere. *Salm.*

[5] Λυκάστου.] Λυκασία. Vide notas ad Θεμισκύρη. Vide quoque Apoll. Rhod. pag. 241.

[6] Ἀπολλώνιος β'.] Vide Apollon. lib. 11 versu 1002 pag. 241. sed locus & Scholiasta emendandi.

[7] Νόσφι δάκοντο.] Lege, νόσφιν δὲ Λυκασίαι ἀμφενέμοντο. Lege νόσφι δ' ἀκοντοβόλοι Χαδησίαι. MSS. Ἀπολλώνιος.

Γνδικὸν κόλπον, τῷ Πρίονι παροικοῦντες πο- A Indicum ſinum, Prionem fluvium accolentes,
ταμῷ, [7] ὡς φησι Μαρκιανός. ut inquit Marcianus.

ΧΑΖΗΝΗ, σατραπεία, πρὸς τῷ Εὐ- CHAZENE, Satrapia, juxta Euphra-
φράτῃ τῆς Μεσοποταμίας. Ἀρριανὸς ἐν ἑπτα- tem Meſopotamiæ. Arrianus in tertio decimo
καιδεκάτῳ Παρθικῶν. Ἐν ταύτῃ τῇ Ὀλ- Parthicorum. *In hac Olbia etiam campi Cha-*
βίᾳ, καὶ τὰ πεδία τῆς Χαζηνῆς [8] Σατραπείας, B *zena Satrapiæ, longiſſime porrecti.*
ὑπερμήκιστον διατείνοντα.

ΧΑΙΡΕΟΥ [9], πόλις Αἰγυπτία, κατ' CHAREI, urbs Ægyptia per ellipſin
ἔλλειψιν τοῦ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν [10] Χαιρεώτης, vocis *urbs*. Gentile, Chæreotes, ut Niceo-
ὡς Νικεώτης. tes.

ΧΑΙΡΩΝΕΙΑ [11], πόλις πρὸς τοῖς C CHÆRONEA, urbs ad fines Pho-
ὅροις Φωκίδος. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Ἐν δὲ cidis. Hecatæus Europa: *Inde vero Chæronea*
Χαιρώνεια πόλις, τὸ πρῶτον κτισθεῖσα, ἀπὸ *urbs; primum vocata fuit, a Chærone.* Ariſto-
Χαίρωνος. Ἀριστοφάνης [12] ἐν Βοιωτικῶν phanes in Bœoticorum ſecundo. Ferunt vero
δευτέρῳ· Λέγεται δ' οἰκιστὴν γενέσθαι καὶ πολί- conditorem fuiſſe oppiduli Chæronem. Hunc
σματος Χαίρωνα. Τοῦτον δὲ μυθολογοῦσιν Ἀ- D autem fabulantur Apollinis, & Therûs filium,
πόλλωνος καὶ [13] Θηρώς, ὡς Ἑλλάνικος ἐν ut Hellanicus in ſecundo ſacerdotum Junonis.
δευτέρῳ ἱερειῶν Ἥρας· Ἀθηναῖοι δὲ μετ' αὐ- *Athenienſes, & poſt ipſos adverſus Orchomeni-*
τοὺς διὰ τὰς [14] Ὀρχομενίζοντας τῶν Βοιωτῶν, *zontes Bœotorum, poſt Orchomenos etiam Cha-*
ἔτι Ὀρχομενοῖς καὶ Χαιρώνειαν πόλιν Ὀρ- *roneam urbem Orchomenorum cepere.* Voca-
χομενῶν εἷλον. [15] Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ πόλις καὶ Ἄρ- E batur vero etiam antiquitus urbs Arne. Unde
νη τὸ ἀρχαῖον. Ὅθεν καὶ Ὅμηρος, ὡς ἐμοὶ δο- etiam Homerus, ut mihi videtur, antiquio-
κεῖ, τῷ ἀρχαιοτέρᾳ ἐχρήσατο ὀνομασίᾳ, ribus uſus eſt appellationibus, quippe Ægy-
καθότι Αἴγυπτον τε πολυμῆτιν εἶπεν, καὶ Νεῖλον· ptum fluvium vocavit, non Nilum. Et ubi-
Καὶ παντοχοῦ τοῖς ἀρχαιοτέροις ὀνόμασι κέ- que antiquioribus nominibus uſus eſt. Incola,
χρηται. Ὁ οἰκήτωρ, Χαιρωνεύς. Τὸ θηλυ- F Chæroneus, Fœmininum Chæronis. Et poſ-
κὸν, Χαιρωνίς. Καὶ κτητικὸν, Χαιρωνικὸς, feſſivum Chæronicus, & Chæronica. Apol-
καὶ Χαιρωνική. Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν lodorus in chronicorum ſecundo. *In pugna;*
δευτέρῳ. [16] Κατὰ τὴν μάχην, ὡς φασι, τὴν *ut ajunt, Chæronica.* Fruſtra vero hoc per *ει*
Χαιρωνικήν. Μάτην δὲ τοῦτο διὰ τοῦ ει διφθόγ- diphthongum ſcribit Arcadius. Locale, Chæ-
γου γράφει Ἀρκάδιος. Τὸ τοπικὸν Χαιρωνι- G ronica, ut Mantinica. Ex Chæronis enim eſt
κή, ὡς Μαντινική· Ἐκ γὰρ τοῦ Χαιρωνὶς Chæronicus.
ἐστι Χαιρωνικός.

ΧΑΛΑΙΟΝ [17], πόλις Λοκρῶν. Ἑκα- CHALÆUM, urbs Locrorum. He-
ταῖος Εὐρώπῃ· [18] Μετὰ δὲ Λοκροὶ, ἐν δὲ Χά- catæus Europa: *Poſt vero Locri, inde autem*
λαιον πόλις, ἐν δὲ οἱ Ἀνθήμιοι. Τὸ ἐθνι- H *Chalæum urbs, inde autem Anthemoli.* Gentile,
κὸν, Χαλαῖος. [19] Θουκυδίδης γ'. [20] Μετα- Chalæus. Thucydides tertio: *Metapios, & Tri-*
πίους, *teos,*

[7] Βενέτῳ ἄλλως. Salm.

[8] Ὡς φησι Μαρκιανός] Habent amplius excerpta, ὡς φησι Μαρκιανὸς ἐν τῇ εἰσόδῳ πάντῃ. Idem.

[9] Σατραπείας] Lege σαλαπείας. Idem.

[10] Σατραπείας] Lege σατραπείας, uti vult Salmaſius.

[11] Χαιρώνεια πόλις Λοκρίδος.] Erat civitas prope Alexandriam, teſte Procopio lib. VI de Ædif. Juſt. Νῆλος πο- ταμὸς εἰς ἄρκτους ἐς Ἀλεξάνδρειαν ῥέουσαν, ἀπ' εἰς πόλισμα ἐπιβάλλει, ὃ δὴ Χαιρὼν ἐκαινίσθη, ἵνα ἀφανισθῇ τὸ λιμναῖον ἔπος, ἐφ' οὗ πρὸς ἀλεξανδρέων διαλεκτοῦ.

[12] Χαιρώνης ὡς τινάσσει] Vide in voce Ἀρχαιζ- & in Νικὼ πάγος.

[13] Χαιρώνεια.] Χαιρώνεια quædam eſt in voce Κάρυσ-, ſed forte nihil ad rem facit. Vide poſt Plut. Rualdum pag. 6.

[14] Ἐν Βοιωτικῶν δευτέρῳ.] Sic in Πλάτων δευτέρῳ. Vide A. Gellium.

[15] Θηρὼς.] Dubito de hac voce. In Lat. quodam dict. *Apollinis & Therſus.*

[16] Ὀρχομενίζοντας.] Qui ſtabant a partibus Orchomeniorum.

[17] Ἑκαλεῖτο &c.] Videtur hoc eſſe falſum. Nam antiquius nomen occurrit apud Lycoph. Schol. pag. 106, nempe Σινόεσσα, quod refert ex Theleo neque mirum Sinouſam fuiſſe appellatam: nam id nominis fuit Arnes Neptuni Nutrici, ut liquet ex Etymolog. Mag. auctore. Ita enim ille. Ἄρνη, πόλις Βοιωτίας &c. Ἔστι δὲ & Ἀρνη ἡ Νύμφη Σινόεσσα ὀνομασθεῖσα.

[18] Καὶ τὴν μάχην.] Clade Athenienſium fuit memorabilis. Plin. lib. IV cap. VII.

[19] Χάλκιον.] Peſſime depravatum occurrit gentile apud Herod. lib. VIII. Ἰονίοισι & Δαυλίοισι & Αἰολίδαι. Legend. fortaſſis Χαλκιδεῖς.

[20] Μετὰ δὲ Λοκροὶ &c.] Emendat hunc locum Voſſius ad Melam pag. 157.

[21] Θουκυδίδης.] Præterquam quod hic Thucydidis locus in vulgatis aliter legitur, etiam ipſum Ἰθωμίῃ cum duplici λ, ibidem reperitur. Ita ſe habet locus: Μεσσήνιοι καὶ Τριταιεῖς, καὶ Χαλαῖοι, καὶ Ἡτοῖοι. Et ad marg. Ἡτοῖοι καὶ Οἰωνιῆται. pag. 240 Steph. & Thucyd. debent emendari.

[22] Μετωπίους.] In Μέτωπα Step. notas poſt Dion. de lit. orb. 153.

[23] Καὶ

τίους, [21] καὶ Τριταίους, καὶ Χαλαίους, καὶ [22] Κολοφωνίους, [23] καὶ Ἱστίους, [24] καὶ Οἰανθίους.

ΧΑΛΑΣΤΡΑ [25], πόλις Θρᾴκης, περὶ τὸν Θερμαῖον κόλπον. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Ἐν δ' αὐτῷ Θέρμη πόλις [26] Ἑλλήνων Θρηΐκων, ἐν δὲ Χαλάστρη πόλις Θρηΐκων. Στράβων δ' ἐν ἑβδόμῃ, Μακεδονίας αὐτὴν καλεῖ. Ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Χαλάστρης. [27] Ἔστι δὲ λιμὴν τῇ πόλει ὁμώνυμος. Ὁ πολίτης, Χαλαστραῖος. [28] Λυκόφρων,

Θεσπρωτὸς ἄμφω καὶ Χαλαστραῖος λέων.

ΧΑΛΔΙΑ, χώρα τῆς Ἀρμενίας, Μένιππος ἐν περίπλῳ τῶν δύο Πόντων· [29] Τὴν μέχρι τούτων τῶν βάρων ἔστιν ἡ Ποντικὴ βασίλεια, καὶ κατὰ Τιβαρίην, καὶ Χαλδίην, καὶ [30] Σανδικήν. Οἱ ἐν ταύτῃ κατοικοῦντες, Χάλδοι. [31] Οὕτω γὰρ ἐπεκράτησε.

ΧΑΛΔΑΙΟΙ [32], οἱ πρότερον Κηφῆνες, ἀπὸ Κηφέως τοῦ πατρὸς Ἀνδρομέδας· Ἀφ' ἧς καὶ τοῦ Περσέως τῆς Δανάης καὶ Διός, Περσεύς Ἀφ' οὗ οἱ [33] Κηφῆνες, καὶ Χαλδαῖοι πρότερον ἐκλήθησαν, ὡς εἴρηται ἐν τῷ περὶ Κηφηνίας. [34] Ἑλλάνικος δέ φησιν ἐν πρώτῳ Περσικῶν, ὅτι Κηφέως οὐκέτι ζῶντος, στρατευσάμενοι ἐκ Βαβυλῶνος ἀνέστησαν ἐκ τῆς χώρας, [35] καὶ τὴν * Χογὴν ἔσχον, οὐκέτι ἡ χώρη [36] Κηφηνίη καλεῖται, οὐδ' ἄνθρωποι οἱ ἐνοικοῦντες Κηφῆνες, ἀλλὰ Χαλδαῖοι. Καὶ ἡ χώρα αὕτη πᾶσα νῦν Χαλδαϊκὴ καλεῖται. Ἐκλήθησαν δὲ ἀπὸ Χαλδαίου τινὸς, ὡς [37] Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ τοῦ τῆς Ἑλλάδος βίου. Τούτῳ δὲ συνέσει καὶ δυνάμει διάφορον γενόμενον τὸν καλούμενον Νῖνον, τὴν ὁμώνυμον αὐτῷ συνοικίσαι πόλιν. Ἀπὸ δὲ τούτου τέταρτον ἐπὶ δέκα βασιλέα γενόμενον, ᾧ τοὔνομα Χαλδαῖον εἶναι λέγουσιν, ὃν φασι καὶ

taeos, & Chalaeos, & Colophonios, & Histios, & Oeanthios.

CHALASTRA, urbs Thraciæ, circa Thermæum sinum. Hecataeus Europa: *In eo vero est Therme urbs Græcorum Thracum, inest autem Chalastra urbs Thracum.* Strabo vero in septima Macedoniæ eam vocat. Vocata vero fuit a Chalastra. Est vero portus ejusdem urbi nominis. Civis, Chalastræus, Lycophron,

Thesprotus ambo & Chalastræus leo.

CHALDIA, regio Armeniæ. Menippus in periplo duplicis Ponti: *Usque ad hæc loca est Ponticum regnum, & juxta Tibariam, & Chaldiam, & Sandicam.* Habitantes in eâ Chaldi. Sic enim obtinuit.

CHALDÆI, qui prius Cephenes, a Cepheo Andromedæ patre. A qua & a Perseo, filio Danaæ & Jovis, Perseus. A quo Cephenes, & Chaldæi prius vocati fuere, ut dictum est in loco de Cephenia. Hellanicus vero in primo Persicorum inquit, mortuo jam Cepheo, ex Babylone militantes, ex regione migravisse, ac * Chochen tenuisse; non amplius regio Cephenia vocatur, nec incolæ Cephenes, sed Chaldæi. Et regio ista omnis nunc Chaldaica vocatur. Vocati vero fuere a quodam Chaldæo, ut Dicæarchus in primo de vita Græciæ. Huic autem intelligentia & potentia præstantem genitum eum, qui vocatur Ninus, civitatem condidisse sibi cognominem. Ab hoc vero quartum decimum regem cui nomen Chaldæum esse dicunt, quem ajunt & Babylonem celeberrimam urbem circa

[21] Καὶ Τριταίους.] Secund. Steph. Τριτείας ex voce Τριτεία.

[22] Κολοφωνίους.] Scribe τολοφωνίους ex Thucyd. vide quoque Stephan.

[23] Καὶ Ἱστίους.] Lege & Ἡσίους.

[24] Καὶ Οἰανθίους.] Vide Steph. in Οἰάνθη & patet apud Thucyd. & hic.

[25] Χαλάστρα.] Χαλίστρη legitur apud Herodotum lib. 7. Salm.

[26] Χαλάστρα.] Vide Stephanum in Γαλάδραι apud Herodot. [illegible] Χαλάστρη.

[27] Ἑλλήνων Θρηΐκων.] Dele Θρηΐκων ex hoc loco. Otiosum enim & ineptum est, quod ex sequenti manifeste inlectum est & repetitum. Salm.

[28] Ἔστι δὲ λιμὴν.] Λίμνη habent excerpta. Idem.

[29] Ἔστι δὲ λιμὴν ἔστι.] Salm. in MSS. invenit ἔστι δὲ λίμνη τῇ πόλει ὁμώνυμος.

[30] Λυκόφρων.] Versu 1141.

[31] Τὴν μέχρι τούτων τῶν βάρων.] Lege, καὶ μέχρι δὲ τῶν Τιβαρίων ἐστὶ ἡ ποντικὴ βασίλεια, vel ἡ μέχρι τῶν Τιβαρίων. Nam Τιβάριοι & Τιβαρηνοί dicebantur. Pro Σανδικήν lego Σινδικήν. Καὶ κατὰ Τιβαρίην & Χαλδίην & Σινδικήν. Nam ita omnino legendum. Salm.

[32] Τὴν μέχρι τούτων.] Locus est corruptissimus, leg. καὶ μέχρι τῶν Τιβαρηνῶν ἐστὶ ἡ ποντικὴ βασίλεια. Vel μέχρι τῶν Τιβαρίων. Nam Τιβάριοι & Τιβαρηνοί dicebantur. Salmas.

[33] Σανδικήν.] Recte Salmasius judicat Σινδικήν hic reponendum esse. Sannos agnoscit Strabo lib. XII pag. 540. hinc liquet esse legend. apud Step. Σανδικήν.

[34] Οὕτω γὰρ ἐπεκράτησε.] Οὕτως γὰρ ἐπεκράτησαν legunt MSS. Salm.

[35] Οὕτω γὰρ ἐπεκράτησε.] Ἡ συνήθεια. In MSS. οὕτω γὰρ ἐπεκράτησαν.

[36] Χαλδαῖοι.] Salm. ad Sol. pag. 606.

[37] Κηφῆνες.] Vide notas ad vocem Ἰόπη. ibi promittimus. Salm. ad Sol. 570. Eustath. ad Dionys. pag. 101.

[38] Ἑλλάνικος.] Salm. ad Sol. hunc locum emend. pag. 1226. Vide quoque in Χωγή.

[39] Καὶ τὴν * Χογὴν ἔσχον.] Sane legendum τὴν Χαλδίην ἔσχον. Legendum ἐξαγωγὴν aut μεταγωγὴν vel etiam & τὴν ἀγωγὴν ἔσχον. Salm.

[40] Κηφηνίη καλεῖται.] MSS. Jonice habent καλέεται. Idem.

[41] Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ τοῦ τῆς Ἑλλάδος βίου.] Ita MSS. sed lege ἐν πρώτῳ περὶ τῆς Ἑλλάδος βιβλίῳ. Idem.

[42] Δικαίαρχος.] Distinguendum est inter librum [illegible]

κὴν Βαβυλῶνα τὴν ὀνομαστοτάτην πόλιν περὶ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν καθιστορήσαι, ἁπαντᾶσθαι εἰς ταυτὸ συναγαγεῖν τοὺς καλουμένους Χαλδαίους. Λέγε[ι] [48] καὶ Χαλδαία χώρα. Εἰσὶ δὲ καὶ Χαλδαῖοι ἔθνος [49] τι Κολχικόν. Σοφοκλῆς Τυμπανιστρίαις,

Κόλχους τε, Χαλδαίους τε, καὶ Σύρων ἔθνος.

[47] Οἱ μὲν τὰ περιττότερα περὶ Βαβυλῶνα λέγουσιν εἶναι αὐτούς, ὡς εἴρηται. [48] Μᾶλλον δὲ ἔχειν αὐτοὺς φασὶ βαρβάροις, ὡς Δελφοὺς παρ' Ἕλλησι.

ΧΑΛΙΑ· πόλις Βοιωτίας. Θεόπομπος μέ. Τὴν δὲ Χαλίαν, καὶ τὴν καλουμένην Τέλμισσαν. Ἔστι δὲ ἐφεξῆς ὁδεύοντι τῆς Βοιωτίας. Τὸ ἐθνικόν, Χαλιεύς. Ὁ αὐτὸς Τέρμονα δὲ οἱ Χαλκιδῆς πολεμήσαντας Αἰολεῦσι, τοὺς περὶ Ἤπειρον ἔχοντας Χαλίους, καὶ Βοιωτούς, καὶ Ὀρχομενίους, καὶ Θηβαίους.

ΧΑΛΙΣΙΑ, πόλις Λιβύης. Ἔστι δὲ πρῶτος. Ἀναχθεὶς δὲ ἀπὸ τούτων, πόλις ἐπωνομασμένη Χαλισία. [49] Ἔστι δὲ ἄλλη πρὸς τῷ Πόντῳ, [49] μία τῶν Ἀμαζόνων, ἧς οἱ οἰκήτορες Χαλίσιοι.

ΧΑΛΚΕΙΑ, πόλις Λιβύης. Ὁ Πολυΐστωρ δὲ ἐν Λιβυκῶν τρίτῳ, ὡς Δημοσθένης, ᾧ μεμφόμενος Πολυβίῳ ἐν τῷ δωδεκάτῳ, ὧδε γράφει· Ἀγνοεῖ δὲ μεγάλως καὶ περὶ τῶν Χαλκίων. Οὔτε γὰρ πόλις ἐστὶν, ἀλλὰ Χαλκιδικὴ, ἔστι δὲ Καρίας Χαλκαία, ἧς τὸ ἐθνικὸν Χαλκαιάτης, ὡς Κρατέρῳ δοκεῖ.

ΧΑΛΚΗ, πόλις Λιβύης. [50] μεταξὺ δὲ αὐτῆς πόλις Φοινίκων Χαλκή. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Χαλκὴ Λακεδαιμονίων πόλις. Θουκυδίδης ἕκτῃ· Ἀπέπλευσεν εἰς Χαλκίδα, ἐσέβαλον δὲ εἰς Δῆμον Θεοδώρου τοῦ Χαλκίου αὐτοῦ λεγομένου Λεγέως καὶ πλησιοχωρικῶς Χαλκῆ. Θεόπομπος πρώτῳ Φιλιππικῶν, καὶ ἑβδόμῳ. Ἔπι συνεπολέμησεν ὁρμώμενος ἐκ Χαλκῆς τῆς Λακεδαιμονίας. Βαρύνεται, ὡς Ἡρωδιανὸς φησί. Τὸ ἐθνικὸν, Χαλκεὺς, καὶ Χαλκίτης.

ΧΑΛΚΗΔΩΝ [51], πόλις Βιθυνίας, [52] ἡ

Curiosiores autem circa Babylonem ajunt eos habitare, ut ostentum est. Oraculum vero habere eos apud Barbaros, ut Delphi apud Græcos.

CHALIA, urbs Bœotiæ. Theopompus quinto & quadragesimo. *Chaliam vero & eam, quæ vocatur Lyrna, quæ est a tergo illius Bœotiæ.* Gentile, Chalius. Idem. *Postea vero Chalidenses, bellum gerentes adversus Æolenses, & adversus Epirum habentes Chalios, & Bœotes, & Orchomenios, & Thebanos.*

CHALISIA, urbs Libyæ. Ephorus primo. *Hinc autem solventi urbs nominata Chalisia.* Est etiam alia ad Pontum, una Amazonum, cujus incolæ, Chalisii.

CHALCIA, urbs Libyæ. Polyhistor in Libycorum tertio, ut Demosthenes, quem increpans Polybius in duodecimo sic scribit. *Ignorat autem maxime & de Chalcia.* Neque enim urbs est, sed ars ejus. Est etiam Cariæ Chalcæa, cujus gentile, Chalcæates, ut Crateri videtur.

CHALCE, urbs Libyæ. Post eam vero urbs Phœnicum Chalce. Est & alia Chalce Laconicæ urbs. Thucydides sexto. *Abscessit in Chalcen. hunc vero in Dimum.* Theophrastus vero Chalcium eum vocat. Dicitur etiam pluraliter Chalcæ. Theopompus Philippicorum primo; & tertio. *Adhuc bellum una gessit profectus ex Chalcis Larissæ.* Accentu gravi notatur, ut Herodianus inquit. Gentile, Chalcæus, & Chalcites.

CHALCEDON, urbs Bithyniæ, ad os

βίων, & Ἐπιδαῦρος βίβ. ex primo operis sunt, quæ Plutarchus Sympos. VIII, 2, de Pythagora ex Dicæarcho citat. Gel. lib. XIV cap. XI. Vide Menag. ad Laërtium pag. 83.

[48] Καὶ Χαλδαία.] Vide in Alceo.

[49] Τὸ ἐθνικὸν &c.] Salm. ad Sol. pag. 570.

[50] Οἱ μὲν τὰ περιττότερα.] Τὰ περιττότερα τοῖς πολλοῖς opponit semper Aristoteles. Οἱ δὲ τὰ περιττότερα ita legunt MSS. Salm.

[51] Μαλλον.] Vide Selden. de diis Syris pag. 199.

[52] Ἔστι δὲ ἄλλη πρὸς τῷ Πόντῳ.] Vide in Χαλισία.

[53] Μία τῶν Ἀμαζόνων.] Lege, δὲ μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων, vel μία τῶν Ἀμαζονίδων sub πόλιν. Manuscripti tamen cum vulgatis consentiunt. Salm.

[54] Χαλκηδών.] Vide ad hunc locum Salmas. ad Sol. pag. 320.

[47] Χάλκη πόλις Λιβύης. Memi.] Videtur hic auctoris nomen, ex quo Stephanus hæc exscripsit, deesse. Vide Scyl. qui urbem Χάλκην nominat pag. 43.

[48] Μέμνηται δὲ αὐτῆς πόλις Φοινίκων Χάλκη.] Hæc verba sunt alicujus auctoris. Hujus meminit Seneca Tragicus in Octavo Hercule.

Et vasta Chalce fumit, & steres Gyas
Excepit omnem & terra Cephenum.

In quibus Scriptura legitur *Chaleis*, in hac Galba. Vera lectio est *Chalce*; nam Calpe omnino vitiosum est. Ita tamen habent plures scripti, ut testantur eruditissimi Viri. *Salmasius.*

[49] Χαλκηδών.] Simocatta historia Mauricii imper. lib. VIII cap. XIV. Χαλκηδὼν πόλις καθήκουσα ἐπὶ θαλάσσης Πόντου εἰς

os Ponti, e regione Byzantii. Civis, Chalcedonius. Strabo, *Chalcedonii in oppofita fiti, prope * participes ſunt hujus fertilitatis.* Femineum Chalcedonia, & Chalcedonis. Strabo in duodecima. *Vocatur vero in ſiniſtra Ponti, quæ ad dexteram vero, Chalcedon.* Et Menippus in periplo Bithyniæ. *A templo Jovis Urii, & ab oſtio Ponti ſiniſtram habenti continenter, & adnavigranti ad Chalcedonem urbem, ſtadia* CXX. *Ab hac vero ad dextram uſque, ſtadia* LX. Idem meminit & Chalcitidis inſulæ. Vocata vero fuit a Chalcide adjacente fluvio, ut hiſtorici omnes dicunt.

CHALCETORIUM, urbs Cretæ. Civis, Chalcetoreus. Apollonius quarto chronicorum. *Quicum Charidemus erat exul Chalcetoreus.* Craterus vero in opere de decretis, Chalcetoras eos vocat.

CHALCIS, urbs Euboeæ. Hecatæus Europa, *Chalcis urbs eſt, quæ prius Euboea appellata fuit.* Vocata vero fuit a Comba, quæ Chalcis dicebatur, filia Aſopi. Aliqui autem Chalcidenſes vocatos ajunt, quod primum æris fodinæ apud eos viſæ fuerint. Antiquitus vero Stymphelos vocabatur, nunc autem Halicarna. Sed & Hypochalcis, quod monti Chalcidi dicto ſubjaceat. Ejus vero meminit Poëta:

Chalcidem, Eretriamque, & uvis abundantem Hiſtiæam.

Ci-

Χαλκηδὼν πόλις ἐν τῷ Βυζαντίων πλησίον. Chalcedon urbs ſtadiorum Ponti ima ex adverſo Byzantii. Strabo ſcripſit κατοικοῦσι. Videndus Seguinus in Numiſm. pag. 145 & 146.

[47] Ἡ ἀρχὴ τοῦ στόματος ἐν Πόντῳ, καθορᾶται ἐν Βυζαντίῳ.] Simocata hinc. Maur. lib. VIII. cap. XIV. Χαλκηδὼν πόλις κατοίκου.] ἐπὶ στόματι Πόντου, ἐξ οὗ εἰσπλέουσι ἐν τῷ Βυζαντίων πλησιάσματι. Byzantio tantum quatuor ſtadiis abeſt, uti ſcribit Euſtathius ad Dionyſium. Sed Philoſtratus Iconum lib. I, ubi de Boſporo loquitur, intervallum ſeptem ſtadiorum facit. Vide etiam Strabonem, Plinium atque alios.

[48] Μενίππου.] Menippi lege. *Salm.*

[49] Μενίππου.] Lege μενίππου.

[50] Μενίππου.] Vide Marcian. Heracl. quem aliquando pro Menippo citat. Vide in Φινεύς. De Menippo loquitur Marc. Heracl. pag. 99 & 96.

[51] Ἀριστερὰν ἔχοντα.] Ἀριστερὰν ἔχοντι τὸν ἔπειρον ἐν ἐπιπλόῳ τῆς Χαλκηδόνος τὸν πόλεμον. ita MSS. *Salm.*

[52] Εἰσὶ στάδιοι ἑξακόσιοι.] Vide de hiſce ſtadiis etiam in Χαλκίς.

[53] Ἀκρίτας.] Vide Agat. pag. 81.

[54] Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Χαλκίδος τῆς παραποταμίου πόλεως.] Eruditiſſimo hunc locum eſſe corruptum, vel Stephanum inſigniter errare, affirmantem hiſce verbis Chalcedonem ab adjacente fluvio Chalcide nomen accepiſſe, contra omnium ſcriptorum fidem. Inſignis in hanc rem exſtat locus apud Heſychium Mileſium in Conſt. deſcriptione: Χαλκηδὼν δὲ ὠνόμασται τὸ χαλκοῦν, ὡς μοί τινες φασιν, ἀπὸ τῆς Χαλκηδόνος τοῦ ποταμοῦ· ὡς δέ τινες, ἀπὸ τῆς παλαιᾶς Κάλχης τοῦ Μάντεως, ὑπάρχει δὲ τοῦτο πάλαι χρηστήριον. ὡς δέ τινες, ἀπὸ Χαλκίδος πόλεως τῆς Εὐβοίας ἀποίκων ὄντων προφήσαν. Idem etiam Euſtathius ex Ariano docet: κατὰ δὲ τὸν Ἀρριανὸν ἐστὶν ἐναντίως ἀπὸ τῆς Χαλκηδόνος πόλεως τοῦ χρόνου ὑπὸ Χαλκηδόνι, ἀφ' ἧς ὀπίσω οὐκ ἐστὶ πω μίαν παρεκτὸς ὁλκὰς Χαλκηδόνι. ἔστιν ἐκ πόλεως Δημητριάδος λιμενικοῦ ὀπίσω χρόνου, ὁμοίως δὲ χρῆται τοῦ παρεκτός. ex duobus hiſce locis ſole meridiano clarius apparet, urbem ab amne Chalcedone, non vero a Chalcide nomen ſortitam fuiſſe.

[55] Οἱ ἐπιχωρίοι ἀποκλῆσι φασι.] Vide Orig. nom. apud Codin. pag. 11.

[56] Ἀπολλώνιος.] Vide Gale. ad Apollod. de dîis in præfat. pag. 18.

[57] Χαλκίς.] Vide Thucyd. ſchol. 71.

[58] Ἡ ἀφίστησι &c.] Euſtath. ad Dionem pag. 100.

[59] Ἐκλήθη &c.] Euſtath. ad Hom. lib. ſecund. pag. 279. ubi pro Καιρωνῆς habet Κιρωνῆς. perperam.

[60] Ἀπὸ Καιρωνῆς.] Ἀπὸ Καιρωνῆς ita MSS. *Salmaſius.*

[61] Χαλκεργεῖα.] Καικεργεῖα MSS. vitioſe. *Idem.*

[62] Χαλκεργεῖα.] Vide Bochart. in geograp.

[63] Ἀλικάρνασ.] Vide in Ἀλικάρνασ.

[64] Ἀπὸ Ὑποχαλκίδος.] Vide Strab. lib. X pag. 310.

Ci-

Ὁ πολίτης [64] Χαλκιδόλις, ὡς ἀπὸ τοῦ Χαλκιδὼν Χαλκιδεύς, ὡς δὲ Ἀρκὰς Ἀρκάδευς, καὶ Τρωὰς Τρωάδευς. Καὶ τὸ θηλυκὸν, ὁμώνυμον τῇ πόλει, ὡς Φωκὶς, Λοκρὶς, ἡ χώρα, καὶ ἡ γυνή. [65] Ἑλλάνικος ἱερείων Ἥρας δολιτίρῳ· Θεσπλῆς ἐκ Χαλκιδῶν μὴ Χαλκιδέων καὶ Ναξίων ἐν Σικελίᾳ πόλεις ἔκτισε. Τὸ κτητικὸν, Χαλκιδικὸν. Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσι,

Τοῦτί τί δρᾷ τὸ [66] Χαλκιδικὸν πρᾶγμα.

Καλοῦνται δὲ οἱ ἐν τῇ κώμῃ τῇ Σικελίας Χαλκιδῆς. Οὗτοι οὖν ἀποικοί εἰσιν ἐξ Εὐβοίας. Ἔστι καὶ Χαλκιδικὸν ὄρος Σικελίας, ὡς Πολύβιος πρώτῳ· Ἐκ τῶν Συρακουσῶν ἐστιν ἐπὶ τὰ πρόσω, καὶ καθ' ὑπόθεσιν ἐκ τῆς μέσης μέρους ἀπὸ τοῦ Χαλκιδικοῦ ὄρους καλουμένου. Ἔστι καὶ Χαλκὶς πόλις Κορίνθου. Τρίτη, Αἰτωλίας, ἀφ' ἧς Ἀχελῷος ῥεῖ. [67] Διονύσιος ὁ Περιηγητὴς,

[68] Νήσων τ' ἀλλοίων, ὅσσας τ' ἀπὸ Χαλκίδος ἔρπων.

Τετάρτη, πόλις ἐν Συρίᾳ, κτισθεῖσα ὑπὸ Μενίππου τοῦ Ἄρεως. Τὸ ἐθνικὸν, Χαλκιδηνός. Ἔστι καὶ πόλις Χαλκὶς ἐν Σκυθίᾳ, ἧς οἱ πολῖται Χαλκίται. Ἔστι καὶ ἡ χώρα, Χαλκῖτις, ὡς Ἑρμείας ἐν περιηγήσει. Ἔστι καὶ πόλις Χαλκῖτις ἐν Μεσσαπίᾳ τῆς Ἰταλίας. Ἐβδόμη, νῆσος ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον πρὸς τῇ Λέσβῳ, ἧς οἱ πολῖται Χαλκιδεῖς. [69] Ἔστι καὶ ἐν Ἄθῳ ἄλλη Χαλκὶς, ὡς Εὔδοξος πρώτῳ· Μετὰ δὲ τὸν Ἄθω μέρος Παλλήνης, ἡ ὄπισθεν ἐκπεφυκὼς κόλπον βαθὺν ποιοῦσι, Χαλκιδικὰ ἐπονομαζόμενον.

ΧΑΛΚΙΤΙΣ, νῆσος ἀνάγκῃ χαλκηδόνος, ἔχουσα χαλκοῦ μέταλλον. Ἀρτεμίδωρος ἐν ἑνδεκάτῳ γεωγραφουμένων. Ἀπὸ δὲ Ἀκρίτας [70] πλέοντι, εὗρον ἑπτὰ ἐκπλοῦς δίκας, ἀκρωτήριον τὸ λεγόμενον, καὶ νῆσος πρώτη πλησίον Πιτυώδης, καὶ ἄλλη νῆσος καλουμένη Χαλκῖτις, καὶ ἄλλη Πρώτη λεγομένη. Ἀπὸ δὲ ταύτης εἰς τὴν Χαλκῖτιν λεγομένην πόλιν, ἑπτὰ διαπλεύσαντι. Τὸ ἐθνικὸν Χαλκίτης, ὡς Προσωπίτης ἀπὸ Προσωπίτιδος.

ΧΑΛΥΒΕΣ, ἔθνος τὸ Πόντου ἔθνος, ἐπὶ τῷ ποταμῷ Θερμωδόντι, περὶ ὧν Εὔδοξος ἐν πρώτῳ· [71] Ἐκ δὲ τῆς Χαλκίδος χώρας ὁ σιδήρος,

[64] Χαλκιδόλις] Sed dicitur etiam Χαλκιδίς, ut in voce Ἄδης liquet & in Εὐριπίδου.

[65] Ἑλλάνικος &c.] Cluv. Sic amt.

[66] Χαλκιδικὸν πρᾶγμα.] Eustath. in Dionys. pag. 100.

[67] Διονύσιος.] Vetus 476.

[68] Νήσων τ' ἀλλοίων.] Cum ex Dionysio Periegete docere vellet Achelouum ex alia urbe Aetoliae fluere, verbum exciderit, in quo Achelous est memoria. *Salm.*

[69] Ἑβδόμη, &c.] Vide Volumen ad Melam pag. 1134.

[70] Πλεόντι] Ἐβδόμη] Lege ex Ἐκ δὲ τῆς Χαλκίδος χώρας ἐστὶν ὁ σίδηρος. Sic habent MSS. Χαλκιδικὸν. Idem.

[71] Ἐκ δὲ τῆς Χαλκίδος.] Lege ex Ἐκ δὲ τῆς Χαλκίδος χώρας ἐστὶν ὁ σίδηρος. Sic habent MSS. Χαλκιδικὸν. Idem.

A Civis Chalcidicus, tanquam a genitivo Chalcidis, ut Arcadis Arcadicus, & Troadis Troadeus. Ut foemineum ejusdem urbi nomini, ut Phocis, Locris, regio & foemina. Hinc Iunicus sacerdotum Junonis femalo. *Veritas ex Chalcide una cum Chalcidensibus & Naxiis in Sicilia urbes condidit.* Postscriptum Chalcidicus. Aristophanes Equitibus:

Quid hoc agit Chalcidicum pecunia?

Vocantur vero etiam, qui incolunt vicum Siciliae Chalcidenses. Hi vero sunt coloni Euboeae. Est etiam Chalcidicus mons Siciliae, ut Polybius primo. *Ex Syracusis facibus est, ad castrametatus ex aliena parte ejus montis nomine Chalcidicum.* Est etiam Chalcis urbs Corinthi. Tertia, Aetoliae, a qua Achelous fluit. D Dionysius Periegetes:

Insularumque diversarum, & quaquot a Chalcide serpens.

E Quarta, urbs Syriae, condita a Menippo Arabe. Hujus gentile, Chalcidenus. Est etiam Chalcis urbs in Scythia, cujus cives Chalcitae. Est etiam regio, Chalcis, ut Hermias in periegesi. Est etiam urbs Chalcitis in Messapia Italiae. Septima insula habens urbem ejusdem nominis juxta Lesbum, cujus cives, Chalcidenses. Est etiam in Athone Chalcis, ut Eudoxus quarto. *Post autem Athon pars ad Pallenen, quae ad alteram partem facit sinum & amplum finum, qui Chalcis cognominatur.*

CHALCITIS, insula e regione Chalcedonis, aeris metallum habens. Artemidorus in undecimo geographicorum. *Ab Acrita vero praetervehentibus * septem stadia centum decem promontorium jacet Pityodes, ac insula hinc adjacet Petrodes, & alia insula dicta Chalcitis, & alia dicta Prote. Ab hac vero ad urbem, quae Chalcitis dicitur, stadia quadraginta.* Gentile, Chalcites, ut Prolopitidis Prolopites.

CHALYBES, gens circa Pontum, ad Thermodontem fluvium, de quibus Eudoxus K in primo. *Ex aris autem regione ferrum, quod ad*

[72] Νήσων τ' ἀλλοίων.] Lege νήσων τ' ἀλλοίων.

[73] Ἔστι δὲ καὶ Ἀχελῷος.] Vide Volumen ad Melam pag. 1134.

[74] Πλεόντι πρώτῃ * Lege.] Ἐβδόμη latine rectam similiter apponit Xylander. Legendum etiam ἔστιν, ἀντὶ τοῦ ἔλεγον antiqua scribendi consuetudine, ut ἔφη aliaque similia. *Salm.*

[75] Ἐκ δὲ τῆς Χαλκίδος.] Lege ex Ἐκ δὲ τῆς Χαλκίδος χώρας ἐστὶν ὁ σίδηρος. Sic habent MSS. Χαλκιδικὸν. Idem.

ιος. Τὸ πρῶτον τὸ γραφόμενον ἐπανενήνεγκεν ἐξ ἀρχῆς. Τὰ νῦν ὄντα [71] Ἀλιζῶνες φησὶν ὁ μετὰ τοὺς Παφλαγόνας καταλέγων, Ἀλύβας ἀλιζώνων οἳ δὴ [72] ἐκ Ἐπιστροφίων

[73] Τοῦλυβες ἐξ Ἀλύβων, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.

Ἢ τὴν γραφὴν μεταποιήσας λέγε τοῦ —— τοῦλυβες ἐκ Χαλύβων, τὸ ἀνδρώπων πρώτων Ἀλύβων λεγομένων, ἀντὶ τοῦ Χαλύβων. Λέγει δηλονότι καὶ τὸ Χαλυβδικὸν τὸ ὀξύτατον. Ἀνυφρῶν,

Χαλυβδικῇ πεπόνηται. —

καὶ χώρας Χαλυβδικὴ λέγει. Καὶ Χάλυβες παρὰ Ἑκαταίῳ· Χάλυβες ἔσχε νῦν Ἀξεμῖνος ἐμὸς γένος.

ΧΑΝΔΑΝΗ, πόλις Ἰαπυγίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Ἐν δὲ Χανδάνη πόλις, μετὰ δὲ Πεύκους.

ΧΑΝΔΑΝΑΚΗ, πόλις Περσική· Ἑκαταῖος Ἀσίας περιηγήσει. Τὸ ἐθνικὸν, Χανδανακηνός.

ΧΑΟΝΙΑ, μέση Ἠπείρου. Οἱ οἰκήτορες, Χάονες. Ἑλλάνικος ἱερέων Ἥρας τρίτον· Ἀμβρακιώτας, καὶ οἱ μετ' αὐτῶν Χάονες, καὶ Ἠπειρῶται. Καὶ ὁ Πρόξενος δὲ καλέσας ἐκείνους φησὶ Χάονες, Θεσπρωτοὶ, Τυμφαῖοι, [74] Ταραύλιοι, Ἀτιντᾶνες, Ἀβαντες, Κασωπαί. Λέγει τὴν Χαόνα. Εὐφορίων χιλιάσι·

Ζῆνες Χαονίοιο προφήτιδες ἠυδάξαντο.

Καὶ Χαονὶς τὸ θηλυκόν. Ἀλέξανδρος ὁ Ἐφέσιος ἐν Ἀσίᾳ, καὶ Λιβύῃ· Οἱ δὲ κάτω, Πελασγίδα Χαονίδα. Καὶ Χαονῖτις. Ἀνυφρῶν.

Τῇ Χαονίτιδι νάπαι [75] πολυανθέα δρέπτων.

Καὶ δοτικὴ τοῦ Χάων Χαονίτης, ὡς Αὔσων Αὐσονίτης. [76] Ὁ αὐτὸς,

[77] Τὴν Αὐσονίτιδα Πύρσαμον δομήσας.

Καὶ ἐπιθετικῶς τύπος ὁ αὐτός.

[78] Ὀβριμόβουλος ξύλων Χαονιδαων ἄπο.

Καὶ Χαονικὸν, δοτικὴ τοῦ Χάων. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Ὁ δὲ κόλπος Κιρραῖος, καὶ τὸ πεδίον, ἐν τῇ Χαονικῇ. Καὶ λαϊνὶς τὸ θηλυκὸν, ὡς Αὐσονὶς. Λέγει τὴν Χαονίδα.

ΧΑΡΑΔΡΑ [79], πόλις Φωκίδος, ἀπὸ

[71] Τὰ νῦν Ἀλιζῶνες.] Legendi Χαλυβῶνες vel Χαλύβιοι.

[72] Ὁ πρῶτος τοῦτο ἐκ Ἐπιστροφίων.] Sic ad Solinum scribi.

[73] Ἀλύβιθεν.] Steph. Byz. p. 40.

[74] Ταραύλιοι.] Vide in voce Ἀτιντᾶνες et commentarios ad illum locum.

[75] Ὁμοῦ καλέζει.] MSS. habent ἅμα ἐκεῖ. Sine ulla dubitatione lego ὁμοῦ. Nam illud ἅμα καλέζειν in alio MSS. invenio, non animadverti. Salm.

[76] Ταραύλιοι.] Sic dicuntur qui Studoni mendose appellatur Θεσπρωτοὶ. Ταραύλιοι est apud eum legendum lib. 7. Ταραύλιοι δὲ καὶ οὗτοι ἔθνος Ἀχαϊκὸν.

ad feminina laudatur, educitur. Hos Homerus Halizonas vocat in catalogo poſt Paphlagones.

Sed Halizonibus Hodius, & Epiſtrophus impetrabant

Longe ex Alybibus, unde argenti eſt proventus.

Vel ſcriptura tranſpoſita ab illo *longe ex Chalybe*, cum hi homines primum Alybes dicerentur pro Chalybes. Poſſeſſivum Chalybdicus dicitur etiam cum d. Lycophron.

Chalybdico mucrone. ——

Dicitur etiam regio Chalybdica. Et Chalybi apud Hecatæum. *Limenus fluvii cum Chalybe ad Auſtrum habitant.*

CHANDANE, urbs Japygiæ. Hecatæus Europa, *Ineſt vero Chandanæ urbs, poſt autem Peucæ.*

CHANDANACE, urbs Perſica. Hecatæus Aſiæ periegeſi. Gentile, Chandanacenus.

CHAONIA, media Epiri. Incolæ, Chaones. Hellanicus Junonis Sacerdotum tertio. *Ambraciotæ, & qui cum eis Chaones, & Epirotæ.* Et Proxenus vero eos recenſens inquit, *Chaones, Theſproti, Tymphæi, Taraulæ, Amymones, Abantes, Caſopi.* Dicitur etiam Chaonius. Euphorion chiliadibus:

Jovis Chaonii vates prædixerunt.

Et Chaonis fœminicum. Alexander Epheſius in Aſia, & Libya. *Inferiores vero Pelaſgidem Chaoniam.* Etiam Chaonitæ, Lycophron.

Chaonitæ fluentum floriferi carpens.

Et a genitivo Chaonis, Chaonites, ut Auſonis Auſonites. Idem.

Auſonitem Pyrſamum domaſſe.

Et in forma poſſeſſivi idem.

Vocem ab transfyris Chaonitidis.

Et Chaonicus, a Chaonis. Hecatæus Europa. *Sinus autem Cirrhæus, & campus in Chaonica.* Et Chaonis fœminicum, ut Auſonis. Dicitur etiam Chaoneus.

CHARADRA, urbs Phocidis, non pro-

ἐκείνων ἐξ οὗπερ ἐκ τοῦ μετοίκου Λιπὼ δ' ἐκλείπει Φολόην πολυμηλον ἔβης ἐπὶ Πηνειὸν, ἢ ἀπέχουσιν γενεήν. Idem.

[77] Πελασγίδα.] Πελασγὸν MSS. Salm.

[78] Ὀβριμόβουλος.] Versus Lyc. nihil ad rem facit. debebat versum producere, in quo erat Χαονίδων.

[79] Τὴν Αὐσονίδα.] Lege ναὶ Αὐσονίδα. bene citatus in voce Αὔσων.

[80] Ὀβριμόβουλος.] Vocem e transfyris Chaonii.

[81] Χαράδρα.] Herod. lib. VIII.

πόρρω Λιλαίας. Τὸ ἐθνικὸν, Χαραδρεῖος. [91] Ἐπὶ μέρους γὰρ ὁ Ἡρωδιανὸς, [92] Χαραδρεῖς γάρ.

A procul a Lilæa. Gentile, Charadræus. Adducit enim Herodianus, *Charadræi enim.*

ΧΑΡΑΔΡΟΣ, λιμὴν, καὶ ὅπλισις Κιλικίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· Μετὰ δὲ, [93] Χάραδρος πόταμός.

B

CHARADRUS, portus, & navale Ciliciæ. Hecatæus Asia. *Post vero*, Charadrus *fluvius.*

ΧΑΡΑΚΜΩΒΑ [94], πόλις τρίτης νῦν Παλαιστίνης, ὡς ἀναγράφει Πτολεμαῖος ἐν γεωγραφικῆς, ἐν πέμπτῳ βιβλίῳ, [95] ἐν οἷς [96] Ἀραβικοῖς· [97] Ἀχίαμος δὲ ἀνὴρ πιθανὸς τὰ Ἰσιακά. Σπουδὴν γὰρ εἶχε ἱστορῆσαι ἀκριβῶς τὰ περὶ Ἀραβίας. [98] Καὶ Μωβυχάρακα φησίν. Ὁ πολίτης δὲ μὲν Χαρακμωβα, Χαρακμωβηνός. Ἐκ δὲ Μωβυχάρακος Μωβυχαρακηνὸς, ἐπεὶ καὶ δὲ [99] Χάρακος Χαρακηνὸς, ὡς ἐδείξαμεν. Καὶ δὲ Μόαβα τὸ ἐθνικὸν, Μωαβίτης. Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας τετάρτῳ, Ἡσυχάζειν δ' ἐν τούτοις Χαρακμωβηνούς.

C

D

CHARACMOBA, urbs tertiæ nunc Palæstinæ, quam recenset Ptolemæus in geographicis, in quinto libro in Arabicis. Vir autem fide dignus in talibus. Diligentiam enim adhibuit ad inquirendum exacte Arabica. Et *Mobucharax* appellat. Civis a Characmoba quidem, Characmobenus. Sed a Mobucharax, Mobucharacenus, siquidem & a Charax, Characenus, ut ostendemus. Et a Moaba gentile, Moabites. Glaucus in Arabicæ antiquitatis quarto. *Quiescebant interea Characmobeni.*

ΧΑΡΑΞ, [100] Ἀλεξανδρείας τόπος, περὶ Κελαινὰς τῆς Φρυγίας, ἔνθα Ἀλέξανδρος ὁ δὲ Φιλίππου ἐστρατοπεδεύσατο. Τὸ ἐθνικὸν, Χαρακηνός. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη πόλις Χάραξ, ἡ νῦν Τραλλις. Ἔστι δὲ ἄλλος Χάραξ, ἐμπόριον μέγιστον ἐν τῷ τῆς Νικομηδείας κόλπῳ, πλησίον αὐτῆς. Τὸ ἐθνικὸν αὐτοῦ, ὅμοιον. Ἔστι καὶ ἄλλος τόπος τῆς Πόντου.

E

F

CHARAX, Alexandriæ locus, circa Celænas Phrygiæ, ubi Alexander Philippi filius castrametatus est. Gentile, Characenus. Est etiam Cariæ alia urbs, Charax, quæ nunc Trallis. Est etiam alius Charax, emporium maximum in Nicomediæ sinu, juxta ipsam. Gentile ipsius, simile. Est & alius locus Ponticæ.

ΧΑΡΙΜΑΤΑΙ, ἔθνος πρὸς τῷ Πόντῳ. Παλαίφατος ἐν ἑβδόμῳ Τρωϊκῆς· Κερκετέων ἐχόντων Μόσχοι, καὶ Χαρίμαται δὲ Παφλαγονίαν κατοίκησαν εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. [101] Καὶ Ἑλλάνικος ὁ [102] κλήσεσιν ἐθνῶν καὶ πόλεων· Κερκετέων δ' ἄνω οἰκοῦσι Μόσχοι, καὶ Χαρίμαται, κάτω δὲ Ἡνίοχοι, ἄνω δὲ Κοραξοί.

G

CHARIMATÆ, gens ad Pontum. Palæphatus in septimo Trojanæ: *Meschi Cercetæis vicini sunt & Charimatæ Paphlagoniæ paternam usque ad Euxinum Pontum.* Et Hellanicus de originibus gentium & urbium. *Supra Cercetas autem habitant Meschi, & Charimatæ, infra vero Heniochi, supra autem Coraxi.*

ΧΑΡΙΣΙΑΙ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Χαρισίου παιδὸς Λυκάονος· Παυσανίας ὀγδόῳ. [103] Ὠνομάσθησαν δὲ *

H

CHARISIÆ, urbs Arcadiæ, a Charisio Lycaonis filio. Pausanias octavo. *nominati vero fuere.* *

ΧΑΡΜΑΝΔΗ, πόλις πέραν τοῦ Εὐφράτου. Σοφαίνετος ἐν Κύρου ἀναβάσει. Ἐπὶ δὲ ταῖς Βαβυλωνίαις πύλαις, πέραν τοῦ Εὐφράτου, πόλις ᾤκιστο, ὄνομα Χαρμάνδη. Τὸ ἐθνικὸν

I

CHARMANDE, urbs ultra Euphratem. Sophænetus in Cyri adscensu. *Sed juxta Babylonias portas ultra Euphratem, urbs condita fuerat, nomine Charmande.* Gentile, artis grammati-

[91] Ἐπὶ μέρους γὰρ &c.] Eadem phrasi utitur in genuino opere.

[92] Χαραδρεῖς γάρ.] Sunt verba auctoris Herodiano citati.

[93] Χάραδρος πόταμός.] Vide Holst. ad Car. a S. P. pag. 188.

[94] Χαρακμωβα.] Salm. ad Sol. pag. 488.

[95] Ἐν τοῖς Ἀραβικοῖς.] Lege ἐν τοῖς Ἀραβικοῖς. Ita omnino legendum. *Salm.*

[97] Ἀχίαμος.] Boch. de animal. pag. 485 & præf. ad geog. sac. pag. 12.

[98] Ἀξιόπιστος.] Ptolemæum etiam Agathem. ob geographiæ peritiam laudibus cumulat pag. 17.

[99] Καὶ Μωβυχάρακος φησίν.] MSS. ὡς βυζάντιος φησιν. Salm.

[100] Χάραξ.] Salm. ad Sol. 1202.

[101] Ἀλεξανδρείας τόπος.] MS. Ἀλεξάνδρου τόπος. Lege & ita distingue. Χάραξ Ἀλεξάνδρου τόπος ἀπὸ Κελαινῶν τῆς Φρυγίας. Salm.

[102] Καὶ Ἑλλάνικος ἐν κλείσεσι.] Refectandus error Cyperi. Leg. est ἐν κλείσεσι ἐθνῶν &c. Vide comment. 95 pag. 49 in nova nostra editione simile argumenti librum conscripsit Hippias Delius, qui citatur a scholiast. Apollon. Rhodii pag. 305.

[103] Ἐν κλείσεσι ἐθνῶν.] Litteræ mendum non vidit eruditissimus Xylander. Lege ἐν κλείσεσι ἐθνῶν & πόλεων. Multi auctores κλείσεις πόλεων scripserunt. Sic omnino legendum ἐν ταῖς κλείσεσι ἐθνῶν & πόλεων. Nam κλείσεσι non bene cum ἐθνῶν convenit. *Salm.*

[104] Ὠνομάσθησαν δὲ.] Verba tantum transposita. Lege

ἐθνικὸν, τῷ μὲν τῆς τέχνης λόγῳ [91] Χαρμανδαῖος, καὶ Χαρμανδίτης, ὡς Σιδήτης· Τῷ δὲ τῆς χώρας ἔθει, Χαρμανδηνός. A

matiæ ratione, Charmandæus, & Charmandites, ut Sidetes. Sed regionis conſuetudine, Charmandenus.

ΧΑΡΜΙΣ, πόλις ἐν Σαρδοῖ, κτίσμα Καρχηδόνιον. Τὸ ἐθνικὸν, Χαρμίτης· [92] Παυσανίας δέ φησι καὶ αὐτό. * B

CHARMIS, urbs in Sardinia, Carthaginienſe opus. Gentile, Charmites. Pauſanias autem de eo inquit. *

ΧΑΤΡΑΜΩΤΙΤΗΣ, χώρα πλησίον τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Οἱ πολῖται, Χατραμωΐται. Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ· Γερραῖοι δ' εἰς τὴν Χατραμωΐτιν. Καὶ πάλιν, Πρὸς ἕω μάλιστα Χατραμωΐται. Οὐράνιος C δ' ἐν πρώτῳ Ἀραβικῶν, Χατραμωτὰς αὐτοὺς καλεῖ· Καμηλοκόμους Χατραμωτᾶν, [93] Σαβαίους, καὶ Ὁμηρίτας.

CHATRAMOTITES, regio prope mare rubrum. Cives, Chatramotitæ. Strabo quinta decima. *Gerrhæi vero in Chatramotiten.* Et iterum: *Ad orientem maxime Chatramotitæ.* Uranius autem in Arabicorum primo Chatramotas eos vocat: *Camelorum altores Chatramotæ, Sabæi, & Homeritæ.*

ΧΑΤΤΗΝΙΑ [94], χώρα τρίτη Γερραίων. Πολύβιος ιγ'· Ἔστι δ' ἡ Χαττηνία D πᾶλαι μὲν λυπρὰ, κώμας δὲ καὶ πύργους διεσκέυασται, [95] Διὰ τὸ δύσκαιρον τῶν Γερραίων· Οὔτοι γὰρ αὐτὴν νέμουσι). Ἔστι δὲ ἡ ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Οἱ πολῖται, Χαττηνοί· Ὡς αὐτὸς μὲν γὰρ παρήγγελε φείδεσθαι τῆς τῶν Χατ- E τηνῶν χώρας.

CHATTENIA, regio tertia Gerrhæorum. Polybius XIII. *Eſt autem Chattenia aliquando gracilis, vicis vero & turribus ornata propter Gerrhæorum ſitus commoditatem. Hi enim eam colunt. Eſt autem maris rubri.* Cives, Chatteni. *Ut enim idem quidem juſſit parcere Chattenorum regioni.*

ΧΑΥΝΟΙ, ἔθνος Θεσπρωτικόν. Γίγνονται παρὰ τοῖς Θεσσαλικοῖς,

Κερκυραῖοι Χαῦνοί τε, καὶ αὐχήεντες Ἐλεῖοι.

CHAUNI, gens Theſprotica. Rhianus quarto Theſſalicorum

Ceſtreni, Chaunique, & jactabundi Elini.

ΧΑΥΩΝ [96], χώρα τῆς Μηδίας. Κτησίας F ἐν πρώτῳ Περσικῶν· Ἡ δὲ Σεμίραμις ἐντεῦθεν ἐξελαύνει, αὐτήν τε, καὶ ἡ στρατιὰ, καὶ ἀφικνεῖται εἰς Χαυώνα τῆς Μηδίας. Τὸ ἐθνικὸν, Χαύονες.

CHAUON, regio Mediæ. Cteſias in Perſicorum primo: *Semiramis vero hinc educit & ipſa, & exercitus, ac in Chauonem Mediæ pervenit.* Gentile, Chauones.

ΧΕΙΜΕΡΑ [1], πόλις Σικελίας. Ξενοφῶν Ἑλληνικῶν πρώτῳ. Στρατόλαος δ' ὁ τῶν G Σικελίαν δέκα μυριάσι στρατιᾶς, αἴρεσιν ἐν τρισὶ μησὶ δύο πόλεις Ἑλληνίδας, Σελινοῦντά τε καὶ Χίμειραν. Τὸ ἐθνικὸν, Χιμειραῖος, [2] ὡς Ἱμεραῖος.

CHIMERA, urbs Siciliæ. Xenophon Hellenicorum primo. *Exercitum autem ducentes in Siciliam decem myriadum, capiunt in tribus menſibus duas urbes Græcas, Selinuntem & Chimeram.* Gentile, Chimeræus, ut Himeræus.

ΧΕΙΜΕΡΙΟΝ, ἄκρα Θεσπρωτίας. Τὸ H ἐθνικὸν, Χειμερικὸς, ὡς Ἐλευθερικὸς, Βιθυνικὸς, Βουπρασικὸς.

CHIMERIUM, promontorium Theſprotiæ. Gentile, Chimericus, ut Eleutherieus, Bithynicus, Buprafieus.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ [3], ἔθνος Ἰλλυρικόν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Σεσαρηθίων ἐπὶ βορέῳ οἰκέουσι Χελιδόνιοι. Εἰσὶ καὶ Χελιδονίαι I πέτραι, ὧν πολλάκις ἐμνήσθημεν. [4] Δύο δέ εἰσι κεκλημέναι, ἡ μὲν Κορύδελλα, ἡ δὲ Μελανίπ-

CHELIDONII, gens Illyrica. Hecatæus Europa. *Ad ſeptentrionalem partem Seſarethiorum habitant Chelidonii.* Sunt etiam Chelidoniæ petræ, quarum ſæpe meminimus. Sunt autem duæ vocatæ, una quidem Corydela, alte-

Χαρσίης, πόλις Αἰγυπτίας πλησίον Χαρσίης πηδὸς Διοσπόλεως. Παυσανίας ἐγγύθεν. Salm.

[91] Χαρμανδαῖος &c.] Non conveniunt hæc gentilia.

[92] Παυσανίας δέ φησι καὶ αὐτό.] Ita etiam MSS. Legendum fortaſſis. Pauſanias ἐν Βοιωτίοις Ἐπικλήσεσι. Salm.

[93] Σαβαίους & Ὁμηρίτας.] Vide in voce Ἀδραμῦται. Vide etiam Boch. geogr. ſac. pag. 112. qui ait & Ὁμηρίτας.

[94] Χαττηνία.] Vide Polyb. fragm. 1523.

[95] Διὰ τὸ δύσκαιρον.] Διὰ τὸν δύσκαιρον. ita MSS. Salmaſius.

[96] Χαυών.] Salm. ad Solin. 693.

[1] Χίμαιρα.] Nihil quod ſciam apud Cluverium. Videtur eſſe Himera locus eſt apud Xenop. lib. 1. Sed in hodiernis libris legitur Ἱμέρᾳ. Itaque Stephanus in depravatum codicem incidit. pag. 8 Xen.

[2] Ὡς Ἱμεραῖος.] Vide num potius hæc referre Etymol. M. verba in Βαρκαῖοι, ubi de Chimæra loquitur.

[3] Χελιδόνιον.] Χελιδόνιοι.

[4] Δύο δέ εἰσι.] Tres alii enumerant, non tantum duas. Dion. τῶν δὲ μετ' ἀκτὴν Ἰαπυγίαν Χελιδονίων γεγράφηται τρεῖς πέτραι. Salm.

[4] Δύο δέ εἰσι.] Dionyſ. Alexandrinus

νίππεια, ὡς Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇς. A altera vero Melanippia, ut Phavorinus in omnigenis.

ΧΕΛΩΝΙΤΑΙ [5], νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Χελωνίτης. Προειλήφθη γὰρ τὸ ἐθνικὸν ἐν τῷ πρωτοτύπῳ.

CHELONITÆ, insula in mari rubro. Gentile, Chelonites. Præoccupatum enim est gentile in prototypo.

ΧΕΜΜΙΣ [6], πόλις Αἰγύπτου. Ἡρόδοτος· Ἔστι δὲ Χέμμις πόλις μεγάλη νόμου Θηβαϊκοῦ, ἐγγὺς τῆς νέας πόλεως. [7] Φησὶ δὲ ὁ αὐτὸς, καὶ νῆσον εἶναι Χέμμιν ἐν αὐτῇ. [8] Ὁ πολίτης, Χεμμίτης. Κλίνεται δὲ διὰ τοῦ εως, Χέμμεως. Ἔστι καὶ Χέμβις νῆσος, διὰ τοῦ β, [9] ἐν Βούτοις· Ὡς Ἑκαταῖος ἐν περιηγήσει Αἰγύπτου· Ἐν Βούτοις περὶ τὸ ἱερὸν τῆς Λητοῦς, ἔστι νῆσος Χέμβις ὄνομα, ἱερὴ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἔστι δὲ καὶ [10] νῆσος μεταρσίη, [11] καὶ περιπλεῖται ὑπὸ τοῦ ὕδατος, καὶ κινεῖται ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Ὁ νησιώτης, Χεμμίτης, καὶ Χέμμιος.

CHEMMIS, urbs Ægypti. Herodotus. *Est etiam Chemmis urbs magna prefecturæ Thebaicæ, prope Neapolim.* Ait vero idem & insulam esse Chemmin in ipsa. Civis, Chemmites. Declinatur autem per εως, Χέμμεως. Est etiam Chembis insula per b in *Butis.* Ut Hecatæus in periegesi Ægypti. *In Butis circa templum Latonæ, est insula Chembis nomine, Apollini sacra, est autem insula mobilis, & circumnatat, & movetur supra aquam.* Insularis, Chemmites, & Chemmius.

ΧΕΡΡΟΝΗΣΟΣ [12], πόλις ἐν τῇ κατὰ Κνίδον Χερρονήσῳ. Καὶ Τρίπολις. Ὁ πολίτης, Χερρονήσιος. Αἰλιανὸς ἐν πρώτῃ ἱστορικῆς διαλέξεως· Χερρονήσιοι δὲ ἀπὸ Κνίδου. [13] Ἔστι δευτέρα πόλις ἐν τῇ Θρᾴκῃ Χερρόνησος, περὶ ἧς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ· Ἐν δὲ αὐτοῖσι πόλις Χερρόνησος, ἐν τῷ ἰσθμῷ τῆς Χερρονήσου. Καὶ τὸ πολίτευμα Χερρονησίτην ἀπὸ τῶν πύργων ἐσημήναντο πᾶσιν Ἀθηναίοισι τὸ γεγονός. Τούτους καὶ Χερρονησίους λέγει. Ὧν τὸ θηλυκὸν Εὐριπίδης,

Ὃς τὴν ἀρίστην Χερρονησίαν πλάκα
Σπείρει. ——

CHERRONESUS, urbs in peninsula juxta Cnidum. Et Tripolis. Civis, Cherronesius. Ælianus in primo historicæ dialexeως. *Cherronesi vero a Cnido.* Est secunda urbs in Thracia Cherronesus, de qua Hecatæus in Europa. *In illis vero urbs Cherronesus, in Isthmo Chersonesi.* Et civem Cherronesium vocat. *Apsinthii ad meridiem conterminis Cherronesitæ ex turribus, quod fiebat, Atheniensibus significavere.* Hos etiam Cherronesios vocat. quorum fœmininum Euripides.

Qui optimam Cherronesiam planiciem
Seminat. ——

Ἔστι καὶ τρίτη, πόλις τῆς Ταυρικῆς. Ἡρόδοτος τετάρτη· Νέμεται τὸ Ταυρικὸν ἔθνος μέχρι Χερρονήσου, τῆς τραχείης καλεομένης. Τὸ ἐθνικὸν πούτης, [14] Χερρονησίτης. Τετάρτη Χερρόνησος [15] τῆς Κρήτης νῆσος, ἔχουσα πολισμάτιον ὁμώνυμον. [16] Ξενίων ἐν τῷ περὶ αὐτῆς [17] μὲ * τοῦ Κρήτου· Κατὰ δὲ τοῦ αὐτοῦ πλάτος ἐστὶ καὶ Χερρόνησος κεῖται πρὸς τῇ θαλάσσῃ, μεταξὺ τῆς τε Κνωσσοῦ, καὶ [18] τῆς ὁ * Οἱ πολῖται, ὁμοίως Χερρονησίτης, καὶ Χερρονήσιοι, ὡς αὐτός φησιν. Ἔστι πέμπτη πόλις Λιβύης Χέρρα καλουμένη, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν Λιβυκῶν

Est etiam tertia, urbs Tauricæ. Herodotus quarta. *Habitat Taurica gens ad Cherronesum usque, quæ aspera vocatur.* Hujus gentile, Cherronesites. Quarta Cherronesus juxta Cretam insula, habens oppidulum ejusdem nominis. Xenio in opere de ipsa *Cretam. *Juxta idem vero latus jacet quoque Cherronesus ad mare inter Cnosum, & o * Cives, similiter Cherronesitæ & Cherronesii, ut idem inquit. Quinta est urbs Libyæ, Cherrura vocata: ut Alexander in Libycorum tertio. *Finitima est Cher-*

ro-

[5] Χελωνίτης.] Vide quales sint Χελωνάτης apud Agath. pag. 15.

[6] Χέμμις.] Vocatur etiam Πανὸς πόλις Diod. lib. 1.

[7] Φησὶ δὲ ὁ αὐτός.] Vossius ad Melam locum emendat. pag. 55.

[8] Ὁ πολίτης χεμμίτης.] Apud Herod. p. 122.

[9] Ἐν Βούτοις.] Voss. ad Melam pag. 54.

[10] Νῆσος μεταρσίη &c.] Insula mobilis.

[11] Καὶ περιπλεῖται ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἐστὶ καὶ κινεῖται ἐπὶ τοῦ ὕδατος.] MSS. καὶ περιπλεῖ ἐπὶ ὕδατος ἐστὶ καὶ κινεῖται, quæ vera est lectio. Recentior tamen habet illam repetitionem ὕδατος. Salm.

[12] Χερρόνησος.] Χερρόνησος in voce Κνίδος.

[13] Ἔστι δευτέρα πόλις.] Hæc Agathem. propie Cherronesus dicitur pag. 44. Χερρόνησος ἀπὸ τῆς Κρήτης. Vide in Σαθηρά. Χερρόνησος in Ἀλικαρνασσός.

[14] Χερρονησίτης.] Apud Philost. 655.

[15] Καὶ τῆς Κρήτης νῆσος.] Νῆσον fortasse.

[16] Ξενίων ἐν τῷ περὶ αὐτῆς μέ.] Subscripsit aliquis concilio Ephesino.

[17] Μὲ * τοῦ Κρήτου.] MSc. μὲν τοῦ Κρήτου. Ita omnino legendum. *Salm.*

[18] Τῆς ὁ * ἐς πολ.] Fortasse, καὶ τῆ Ὀαξῳ. Ὄαξος est urbs Cretæ. *Idem.*

[19] Ἔστι

ζυκῶν τρίτῳ, Ἔχει Χερρόνησος ὄνομα Χέρ- A
ῥιμος. Ὁ πολίτης, Χερρίδιος, ὡς τὸ Ταύ-
χιμος Ταυχίδιος· Ἡ Χερνησσός, ἡ πρὸς
τῇ Κορίνθῳ. [19] Ἔστι δὲ ἄλλη ἄκρα Χερρόνη-
σος ἐν Λυκίᾳ, καὶ ἄλλη πρὸς τῷ [20] Κορρω-
νίτῃ πόλιν. Τὸ ἐθνικὸν τοῦτο, Χερρονήσιος. B

ΧΗΝ [21], πόλις τῆς Λακωνικῆς. Ὁ πολί-
της, [22] Χηνιδεύς· Οὕτω γὰρ Μύσων τις ἐπὶ
σοφῶν κεκριμένων ἦν, Χηνιδεὺς ἐχρημάτιζεν.
Ἀλλὰ καὶ Χηνεύς, ὡς Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ·
Τούτων τῶν ἀνδρῶν εἷς Θαλῆς, καὶ Πιττακὸς, καὶ C
Βίας, καὶ Κλεόβουλος, καὶ Σόλων ὁ ἡμέτερος,
καὶ Μύσων ὁ Χηνεὺς, καὶ ἕβδομος ἐξ αὐτῆς
ὁ Λακεδαιμόνιος Χίλων.

ΧΗΝΟΒΟΣΚΙΑ [23], πόλις Αἰγύπτου.
Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ Αἰγυπτιακῶν. Ἀν- D
τικρὺ δὲ [24] Διοσπολίτης Χηνοβοσκίου, μηδὲν
ὡς πρὸς τὴν προσηγορίαν ἐμφέρεσθαι. Νομὰς γὰρ
χηνῶν οὐκ ἂν ἴδοι τις ἔσω, ὑπερβάλλουσαν
τὴν περὶ κροκοδείλου σπουδήν. Τὸ ἐθνικὸν,
Χηνοβοσκιάτης.

ΧΗΣΙΟΝ [25], Ἰωνίας πολίχνιον, ὡς E
Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν πρώτῳ. Ὁ πολί-
της Χησιεύς, ὡς Ἴλιον Ἰλιεύς, Σούνιον Σου-
νιεύς. Ὧρος δὲ ὁ χρονικὸς αὐτὸν φησι. Καὶ
[26] οὐδὲ πόλιν, ἀλλὰ τοπον.

ΧΙΟΣ [27], ἡ ὑπερφανεστάτη νῆσος τῶν Ἰώ-
νων, ἔχουσα καὶ πόλιν ὁμώνυμον. Ἑκαταῖος F
Εὐρώπῃ· Χῖοι θ' Ἐρυθραί. Ἐν δὲ πόλις
Χίος, ἀπὸ Χίης τῆς Ὠκεανοῦ, ἢ ἀπὸ τῆς χιό-
νος τῆς ἐκεῖ χειμαινομένης πολλῆς, ἢ ἀπὸ νύμ-
φης τῆς Χιόνος. [28] Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις Κα-
ρίας Χίος, ὑπὸ τὸ ὄρος τὸ Πελλήνιον, G
ὑπὸ πίζαν. Ἔστι καὶ ἄλλη κώμη τοῦ [29] Τριόπου
κειμένη, ἐν τῇ Χερρονήσῳ. Καὶ παράλιος, ἐν
Εὐβοίᾳ. [30] Τὸ πρωτότυπον ὄνομα, βραχὺ H
ἔχει τὸ ι, ὡς Χ

[31] Μή-

roneſus nomine Cherrura. Civis, Cherrurius, ut a Tauchira Tauchirius. Vel Chermeſſus juxta Corinthum. Eſt etiam aliud promontorium Cherroneſus in Lycia. Eſt & alia ad Corroniten urbem. Hujus gentile, Cherroneſius.

CHEN, urbs Laconicæ. Civis, Chenieus. Sic enim Myſon unus ex iis ſeptem, qui Sapientes judicati fuere, Chenieus nominabatur. Sed etiam Cheneus, ut Plato in Protagora. *Ex his viris erat Thales, & Pittacus, & Bias, & Cleobulus, & noſter Solon, & Myſon Cheneus, & ſeptimus ex ipſa Lacedæmone Chilon.*

CHENOBOSCIA, urbs Ægypti. Alexander in Ægyptiacorum primo. *E regione vero Diopolitæ Chenoboſcium, nihil ad appellationem afferens. Anſerum enim paſcua nemo illic viderit, ſed eximiam circa crocodilum curam.* Gentile, Chenoboſciates.

CHESIUM, Joniæ oppidulum, ut Apollodorus in chronicorum primo. Civis, Cheſieus, ut Ilium Ilieus, Sunium Sunieus. Orus autem maſculine eam dixit: & neque urbem, ſed locum.

CHIOS, celeberrima Jonum inſula, habens etiam urbem ejuſdem nominis. Hecatæus Europa. *Chii juxta Erythras. Ineſt vero urbs Chios a Chio Oceani filia, vel a nive, quæ illic frequens eſt, vel a Nympha Chione.* Eſt & alia urbe Cariæ Chios ſub monte Pellenæo, ſub pede. Eſt etiam alia juxta Triopion ſita, in Cherroneſo. Et quarta in Eubœa. Primitivum vocabulum habet breve jota, ut illius,

In-

[19] Ἔστι δὲ ἄλλη ἄκρα.] MSS. ἐστὶ δὲ ἀληθῶς ἄκρα Χερρόνησος ἐν Λυκίᾳ. Idem.

[20] Ἔστι δὲ ἄλλη ἄκρα &c.] Vide in voce Τελμισσός.

[21] Κορρωνίτῃ.] Dubito an non ſit ſcribendum Κορωνίδι. Vide Pind. Schol. 115.

[22] Χηνιδεύς.] Vide Meurſ. in Laconicis pag. 264.

[23] Χηνιδεύς.] Diog. Laërt. Χίων δὲ καὶ δύο κάρωνος πρὸς ὀνομασίας ὁ Λακεδαιμόνιος. pag. 28. Vide quoque Menagii notas.

[24] Χηνοβοσκίου.] Vide Anton. Itiner. & not. Syritæ pag. 328.

[24] Διοσπολίτης.] Διοσπολίτης.

[25] Χήσιον.] Vide Pint. ad Plinium. pag. 49.

[26] Οὐδὲ πόλιν, ἀλλὰ τόπον.] Scholiaſtes Callimachi, παρεπόμενον τῷ Σούνιον. Salm.

[27] Χίος.] etiam Ὀφιοῦσσα dicta eſt, quod hic obſervare omittit Stephanus. Theon in Aratum. αὐτὴ ἡ Χίος ἴσχει πολίσματα ἑπτακαί, ὡς ὁ Σέξ τὸ πολυβιβλος αὐτὴν εἶναι Ὀφιοῦσσαν πλεθῶσαν. Idem.

[27] Χίος.] Vide Plinium pag. 86. Vide ambitum inſulæ apud Strab. & Agathem.

[28] Ἔστι δὲ ἑτέρα πόλις &c.] Adde ex MSS. ἐστὶ δὲ ἑτέρα πόλις Καρίας Χίος ὑπὸ τὸ ὄρος τὸ Πελλήνιον, ὡς Διονύσιος ὁ περιηγητὴς, καὶ Χίος ἑλλάδος Πελλήνιον ὑπὸ πίζαν. Male autem legitur in MSS. Πελλήνιον, ut etiam in vulgatis Dionyſii codicibus legitur ὁ Χίος ἑλλάδος Πελλήνιον ὑπὸ πίζαν. Legendum eſt. Καὶ Χίος ἑλλάδος Πελλήνιον ὑπὸ πίζαν, neque aliter Euſtathius ſcholiis ad illum locum. *Salm.*

[28] Ἔστι δὲ ἑτέρα πόλις.] Multa hic deſunt, quæ ex MSS. addi poſſunt. Vide Salm. ad Sol. 865 & Euſtath. in Dionyſ. 78. Vide Allat. de Hom. pat. pag. 260.

[29] Τριόπου.] Cariæ oppidum.

[30] Τὸ πρωτότυπον ὄνομα βραχὺ ἔχει τὸ ι.] Hoc quidem verum eſt. Lucanus.

Quas Safina cautes & quæ Chiæ aſperat ingens.

Τὸ ἐθνικὸν vero longam habet. Horatius

Cæcuba vina ferens, Alburn Chium maris expers.

At exempla, quæ huic loco apponuntur, minime huic rei probandæ, de qua loquitur, ſunt idonea. Quare hic lacunam - - - - - - ſum crediturus. *Salm.*

[31] Μήτι σ' ἰωὶ χ@. —
Καὶ Ἐ Θέτι·

[32] Πάντ' ἄν Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνοι.

[33] Καὶ τῇ μέσῃ. Θουκυδίδης ὀγδόῃ· [34] Χῖοι δὲ καὶ Ἐρυθραῖοι δοκοῦσί μοι ἔτι μᾶλλον ἐπιμελῶς ἔσεσθαι. Καὶ Ἡρόδοτος πρώτῃ· Χῖοι μὲν καὶ Ἐρυθραῖοι κατ' αὐτὰ ὁμολόγουν. Τὸ κλητικὸν Χιανὲ, ὡς τὸ Ῥόδιος Ῥοδιανὲ, Σάμιος Σαμιανός. Οὗτοι οἱ πρῶτοι ἐχρήσαντο [35] θεραπαίνῃσιν, ὡς Λακεδαιμονίοισι τοῖς εἵλωσι, καὶ Ἀργείοισι τοῖς Γυμνησίοις, καὶ Σικυωνίοισι τοῖς Κορυνηφόροις, καὶ Ἰταλιῶταις τοῖς Πελασγοῖς, καὶ Κρῆτες [36] Δμωΐτας· Ὅπερ παρ' αὐτοῖς ἐγένετο πρῶτον μέλας οἶνος.

ΧΙΤΩ΄ΝΗ [37], ἔτως ἡ Ἄρτεμις. Λέγεται καὶ Χιτωνία, ὡς παρὰ Μενίππῳ. [38] Ὁ Βυζάντιος, καὶ Ἐπίχαρμος ἐν σφιγγί,

Καὶ τὸ τῆς Χιωνίης αὐλήσαιτο τίς μοι μέλος.

ΧΝΑ΄ [39], ἔτως ἡ Φοινίκη ἐκαλεῖτο· ὡσπερ Λαὶ, ἡ Λακωνικὴ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, πούτης [40] Χνάος, ὡς τῆς Λαὶ Λάος.

ΧΟΪ, ἔθνος Βεχείρων ἔσχατον. Ἐκαλεῖτο Ἀσίας· Ἐς μὲν τοῦτο ἡ Βεχειρικὴ, ἔχουσι δ' αὐτῶν Χοΐ. Καὶ πάλιν, Μέχρι μὲν τούτων, Χοΐ. Καὶ πάλιν, [41] Χοῖσι δ' ὁμορέουσι πρὸς ἠέλιον ἀνίσχοντα [42] Δίζηρες.

ΧΟΙΡΑ΄ΔΕΣ [43], πόλις Μοσσυνοίκων. Ἐκαλεῖτο Εὐρώπη· [44] Τιβαρηνοῖσι δὲ πρὸς ἠέλιον ἀνίσχοντα Μοσσύνοικοι ὁμορέουσιν, ἐν δὲ αὐτοῖσι Χοιραδίαι πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Χοιραδεύς, ὡς τὸ Ἀρκαδίας Ἀρκαδεύς, καὶ τὸ Χαλκιδικὸν Χαλκιδεύς, καὶ τὸ Τρωαδικὸν Τρωαδεύς.

ΧΟΛΑΡΓΟΣ, ἔτω Δίδυμος καὶ Διόδωρος. Διονύσιος δὲ [45] Χολάργοι, καὶ πληθυντικῶς * μαρτυρεῖ. Ἔστι δὲ δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Χολαργεύς.

ΧΟΛΛΙΔΑΙ, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυ-

A *Intelligentia vero auriga.* ——
Et illius Θέτι,

Omnia pro vitâ ſervatâ munera Thetidi *pulchricoma eſſent.*

Et illius μέσῃ. Thucydides octava. *Sed Chii, & Erythræi quoque ipſi rebellare parati.* Et Herodotus prima. *Chii quidem & Erythræi eâdem ſermonis proprietate utuntur.* Poſſeſſivum Chiacus, ut Rhodius Rhodiacus, Samius Samiacus. Hi vero primi uſi ſunt famulis, ut Lacedæmonii Helotis, & Argivi Gymneſiis, & C Sicyonii Corynephoris, & Italiotæ Pelaſgis, & Cretes Dmoitis. Quod apud eos factum fuerit primum nigrum vinum.

D CHITONE, ſic Diana. Dicitur etiam Chitonia, ut apud Menippum. Byzantius, & Epicharmus in Sphinge.

Et Chitoniæ quis mihi tibia cecinerit melos.

E CHNA, ſic Phœnice vocabatur. Ut La, Laconica urbs. Gentile hujus, Chnaus, ut La, Laus.

CHI, populus juxta Bechires. Hecatæus Aſia. *Hunc quidem uſque Bechiricæ, eis vero adhærent Chi.* Et rurſus: *Ad hos uſque* Chi. Et iterum, *Chis vero vicini ſunt ad orientem ſolem Dizeres.*

F CHOERADES, urbs Moſſynœcorum. Hecatæus Europa. *Tibaris vero ad orientem ſolem vicini ſunt Moſſynœci, apud eos autem Choerades urbs.* Gentile, Chœradeus, ut Arcadiæ Arcadeus, & Chalcidis Chalcideus, & Troadis Troadeus.

G CHOLARGUS, ſic Didymus & Diodorus. Dionyſius autem Cholargi & pluraliter * teſtatur. Eſt vero populus Acamantidis tribus. Popularis, Cholargeus.

H CHOLLIDÆ, populus Leontidis tribus. Po-

[31] Μῆτι σ' ἰωὶ χ@.] Ex Iliad. Φ.
[32] Πάντ' ἄν Θέτι &c.] Ex Iliad. Σ.
[33] Καὶ τῇ μέσῃ.] Καὶ τῇ μεσῃ. Ita MSS. *Idem.*
[34] Χῖοι &c.] Χῖοι reperitur apud Menanon pag. 98.
[35] Θεραπαίνῃσιν.] Vide Arr. in Indicis pag. 529. Vide etiam Euſtath. ad Dionyſ. de ſitu orbis 78. De ſervis apud Syracuſanos Δοῦλοι. Scrib. per υ ſimpl. apud Euſt. in Hom. pag. 295. Καθαιρέσει apud Cretas. Maryandini Heracl. Pont. &c.
[36] Δμωΐτας.] Legendum μωΐτας, ut alibi dicuntur. Lege ἀφαιωΐτας. Diu eſt cum legendum docuimus μωΐτας. Sed eadem openda occupat Straboni codices. *Salm.*
[37] Δμωΐτας.] Vide Salmaſ. poſt MS. codicem. ſcribitur apud auct. Δμωΐτης & ωσαύτως.
[37] Χιτώνη.] Vide Meurſ. Græc. fer. pag. 280.
[38] Ὁ Βυζάντιος.] Ὡς Βυζάντιος. Legendum Παρὰ Βυζαντίῳ ἐν Ἐπιζεύξει@. Omnino legerem ὡς παρὰ Παρμένοντι Βυζαντίῳ ἐν ἐπιζεύξει. Salm.
[39] Χνᾶ.] Vide Boch. de animal. pag. & geograph. ſacram pag. 340 & 341.
[40] Χνάος ὡς τῆς Λαὶ Λάος@.] ſimſon. Chron. p. 1. pag. 13.
[41] Χοΐσι.] Voſſ. ad Scyl. pag. 14 emendat 773.
[42] Δίζηρες.] *Diſcheri* Pomponio Melæ. Lege *Dizeri*, & poſſem Buxedi Byzanti. *Salm.*
[43] Δίζηρες.] Βίζηρες torte legend.
[43] Χοιράδες.] Emend. hunc locum Iſ. Voſſ. in notis ad Scyl. pag. 15. Vide Lycoph. Schol. pag. 104.
[44] Τιβαρηνοῖσι.] Τυβήνοις etiam vocat alibi Hecatæus, ut nos annotavimus. *Salm.*
[45] Χολάργοι.] Χολάργῃ MSS. καὶ πληθυντικῶς. Idem.

[46] Δια-

φυλῆς. Ὁ δὲ ἡμότης, Χολλίδης. [46] Διογένης ὁ Λαερτιεὺς [47] ἐν δευτέρῳ φιλοσόφου ἱστορίας, Χολλιδεύς φησι. Τὰ τοπικὰ, ἐκ Χολλιδῶν, εἰς Χολλιδῶν, [48] ἐν Χολλιδῶν. A

ΧΟΛΟΒΗΤΗ΄ΝΗ, μοῖρα Ἀρμενίας. Ἀρριανὸς ἕκτῳ Παρθικῶν· Τιγράνης μὲν ἡγεμὼν, [49] ἄρχει σατράπης. Ἡ δὲ χώρα, ἧς ἐπῆρχεν, Χολοβητινὴ ὀνομάζεται. Τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως, διὰ τὴν πρόληψιν τῆς ἐν τῷ πρωτοτύπῳ τάξεως. B

ΧΟΜΨΩ΄, νῆσος ἐν τῷ Νείλῳ, μέση Αἰθιοπίας καὶ Αἰγύπτου, ὡς Ἡρόδοτος δευτέρᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Χομψοίτης, ὡς Σαβοίτης. C

ΧΟΡΑΣΜΙ΄Η, πόλις πρὸς ἕω Πάρθων. Ἑκαταῖος Ἀσίας περιηγήσει· Ἐν ᾗ αὐτῆς πόλις Χοραεμία· Αὐτοὶ δὲ Χοράσμιοι, D ὡς αὐτός φησι· Πάρθων πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα Χοράσμιοι οἰκοῦσι. Καὶ Ἡρόδοτος τρίτῃ· [51] Πάρθοι δὲ, καὶ Χοράσμιοι, καὶ Σόγδοι. Καὶ πάλιν· Τοῦτο τὸ πεδίον ἦν ποτε Χοραζμίων.

ΧΟΡΣΙ΄Α [52], πόλις Βοιωτίας. Παυσανίας ἐννάτῳ. Ἐκ δὲ Κυρτώνων ὑπερβαίνοντα τὸ ὄρος, πόλισμά ἐστι Χορσίαι. Τὸ ἐθνικὸν, Χορσιεύς. E

ΧΟΡΤΑΣΩ΄, πόλις [53] Αἰγύπτου. * ὁ σημαλιζμός. Ὡς γὰρ τὸ καλύψω ἢ Καλυψὼ, οὕτω καὶ τὸ [54] χορτάσω Χορταεσώ. Ἱστοροῦσι γάρ, Κλεοπάτραν εἰς πόλεμον μὴ ἔχειν σῖτα, τοῖς δὲ οἰκοῦσι τὸν τόπον τοσοῦτον παρασχεῖν τοῦτο τὸν ἀφθονίαν, ὥς τε χορτάσαι τὸν στρατιὰν, καὶ ὄνομα τῇ πόλει παρ' αὐτῆς F G ἐντεῦθεν τεθεῖναι.

ΧΡΥΣΑΟΡΙ΄Σ, πόλις Καρίας, ὕστερον [55] Ἀδριὰς ὀνομασθεῖσα. [56] Ἀπολλώνιος ἑβδόμῳ Καρικῶν, καὶ ἐ, πόλιν τὸν ὑπὸ Λυκίων κτισθεῖσαν. Τὸ ἐθνικὸν, Χρυσαορεύς. Ἐν τοῖς αὐτοῖς δὲ αὐτῆς· Ταυροπολίται μὲν συνεμάχουν, καὶ Πλαρασσεῖς, ἔστι δὲ Χρυσαορεῖς δέ. [57] Ἐπιφορώτατος δὲ, τὸν Καρίαν πᾶσαν Χρυσαορίδα λέγεσθαι. H

ΧΡΥ΄ΣΗ [58], βαρυτόνως, ἡ πόλις ἐστὶν Ἀπόλλωνος ἐγγὺς Λήμνου. [59] Σοφοκλῆς Λημνίαις, I

[60] Ω΄

[46] Διογένης ὁ λαερτιεὺς ἐν δευτέρῳ.] Videtur legend. in γ΄ περὶ ἐν β΄ nam libr. II non occurrit hæc vox, nisi aliter distinxerit. Septimius Florens in Aristoph. Pacem existimat hic φιλοσόφου legend.

[47] Ἐν δευτέρῳ.] Lege ἐν τρίτῳ, aut est φιλοσόφου ἱστορίας. Salm.

[48] Ἐν Χολλιδῶν.] Vide Jonſ. de h. phil. pag. 271.

[49] Παρθικῶν.] Παρθυαικῶν. Salm.

[50] Ἀρχει σατράπης.] Quid hæc ſibi velint, neſcio. Idem.

[51] Πάρθοι δὲ ὁ Χοράσμιοι.] Παρθίαιοι δὲ ὁ Χοράσμιοι MSS. Idem.

[52] Χορσία.] Vide Voſſium ad Scyl. pag. 6.

[53] Αἰγύπτου, * ὁ σημαλιζμός.] MSS. habent Αἰγύπτου διὰ μὲν σημαλισμός. Lege, διὰ μὲν χορτάσω ὁ σημαλισμός. Vult enim dictum Καλύπτω, a futuro verbi καλύπτω, quod eſt καλύψω, ſic omnino ita legendum. Salm.

[54] Χορτάσω Χορταεσώ.] MS. ὕστερος δὲ Χόρτω Χορτάσω. Idem.

[55] Ἀδριὰς.] Scribe Ἰδριὰς. Vide Stephan. in illa voce.

[56] Ἀπολλώνιος ὁ Εὐφορίωνος.] Vide in voce Εὐφορίων.

[57] Ἐπιφορώτατος.] Salm. ad Sol. pag. 837.

[58] Χρύση.] Vide L. Allatium de Patria Homeri pag. 128.

[59] Σοφοκλῆς Λημνίαις.] Λημνίοις Sophocli meminit etiam Scholiaſtes Apollonii. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Λημνίοις οἷς μαλῶν ἐγγὺς αὐτὴς σπουδὴν φησίν. Salm.

[60] Ω΄, λῆ.

Popularis, Chollides. Sed Diogenes Laërtius in ſecundo hiſtoriæ philoſophicæ Chollideus inquit. Localia, ex Chollidarum, ad Chollidarum, in Chollidarum.

CHOLOBETENE, pars Armeniæ. Arrianus ſexto Parthicorum. *Tigranes præfectus, imperat Satrapes; regio vero, cujus imperium obtinuit, Cholobetene nominatur.* Gentile ſimili modo propter anticipationem ejus in primitivo.

CHOMPSO, inſula in Nilo, media Æthiopiæ & Ægypti, ut Herodotus ſecunda. Gentile, Chompſœtes, ut Sabœtes.

CHORASMIE, urbs ad orientem Parthorum. Hecatæus Aſiæ periegeſi, *In illis vero urbs Choraſmie.* Ipſi vero, Choraſmii, ut idem inquit, *Parthorum ad orientem ſolem Choraſmii habitant.* Et Herodotus tertia. *Parthi vero, & Choraſmii, & Sogdi.* Et rurſus: *Hic campus erat aliquando Choraſmiorum.*

CHORSIA, urbs Bœotiæ. Pauſanias nono. *Ex Cyrtonibus vero ſuperanti montem, oppidum eſt Chorſia.* Gentile, Chorſieus.

CHORTASO, urbs Ægypti. * forma. Ut enim a καλύψω, Καλυψὼ, ſic etiam a χορτάσω, Χορταεσώ. Referunt enim, Cleopatram, cum ad bellum non haberet annonam, ab hujus loci incolis tantam accepiſſe, ut totus exercitus ſatiaretur, atque hinc nomen urbi ab ipſa impoſitum fuiſſe.

CHRYSAORIS, urbs Cariæ, poſtea Adrias nominata. Apollonius ſeptimo Caricorum & primo, urbem a Lyciis conditam. Gentile, Chryſaoreus, ut idem in eiſdem. *Tauropolitæ quidem auxiliabantur, & Plataſſei, nec non Chryſaorei.* Epaphroditus vero Cariam totam Chryſaoridem vocari.

CHRYSE, accentu gravi, urbs Apollinis, prope Lemnum. Sophocles Lemniis.

[60] Ω᾽ Λῆμνε, χρύσης τ᾽ ἀγχιβίρμι- A
νες πόροι.

O Lemne, Chryseque contermini colles.

Καὶ ἐν Αἰχμαλωτίσι,

Et in Captivis:

Ταύτην ἐγὼ Κίλλαντε καὶ Χρύσην *

*Hanc ego Cillamque, Chrysamque. **

[61] Εἰσὶ καὶ ἄλλαι Χρῦσαι ἐμώνυμοι πόλεις, καὶ νῆσοι πολλαὶ περὶ Σκῦρον. [62] Καὶ τῆς Λεσβίας B τόπος. Καὶ [63] Παιπφαιστία τῆς Λήμνου ἀκρωτήριον, πρὸς Τένεδον βλέπον. Καὶ ἐν Βιθυνίᾳ, καὶ περὶ Καλχηδόνα, καὶ τῆς Καρίας. Καὶ ἐν τῇ Ἁλικαρνασσίδι Δώριον πεδίον. Καὶ ἐν Ἑλλησπόντῳ πόλις μέση Ὀφρυνίου καὶ Ἀβύδου. Ὁ πολίτης, Χρυσεύς. [64] Ἔστι καὶ ἄλλη C περισπωμένως λεγομένη νῆσος [65] Ὠκεανίτις, ἣν ἄτινα καλεῖ Διονύσιος, διὰ τὰ χρυσᾶ ἔχειν μέταλλα. Ἔστι καὶ ἄλλη Χερρόνησος τῆς Ἰνδικῆς. Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ· [66] Ἐν D δὲ τῇ ἐκτὸς Γάγγου Ἰνδικῇ, Χρυσῆ καλουμένη Χερρόνησος.

Et Captivis:

Hanc ego Cillamque, Chrysamque. *

Sunt etiam aliæ Chrysæ ejusdem nominis urbes, & loca multa circa Scyrum. Etiam Lesbiæ locus. Et Panephæstia Lemni promontorium versus Tenedum spectans. Et in Bithynia, & circa Chalcedonem, & Cariæ. Et in Halicarnasside Dorius campus. Et in Hellesponto urbs media Ophryonii & Abydi. Civis, Chryseus. Est etiam alia accentu circumflexo dicta insula Oceanitis, quam sic vocat Dionysius, quod aurifodinas habeat. Est etiam alia Chersonesus Indiæ. Marcianus in periplo. *Sed in India extra Gangem, Chryse vocata Chersonesus sita est.*

ΧΡΥΣΙΠΠΑ, δευτέρως πόλις Κιλικίας, ἀπὸ Χρυσίππου κτίστου. Τὸ ἐθνικὸν Χρυσιππηνὸς, ὡς τῆς Ἀργυρίππης Ἀργυρίππηνός. Ἄμεινον δὲ Χρυσίππειος· Πολὺς γὰρ παρ᾽ αὐτοῖς ὁ εἰς ους τύπος. E

CHRYSIPPA, neutraliter urbs Ciliciæ, a Chrysippo conditore. Gentile, Chrysippanus, ut Argyrippæ, Argyrippanus. Sed melius Chrysippeus. Frequens enim apud eos forma in eus.

ΧΡΥΣΟΠΟΛΙΣ [67], πλησίον Χαλκηδόνος ἐν Βιθυνίᾳ, τὴν ἀνάπλουν πλέουσιν ἐν δεξιᾷ. Ἔφορος ἐν τῷ τρίτῳ· Παρεβοήθησαν F τῶν Χαλκηδονίων Χρυσόπολιν τῆς συμμαχίας. Καὶ Θεόπομπος ἐν πρώτῳ Ἑλληνικῶν· Ἀνήχθησαν εἰς Χαλκηδόνα καὶ Βυζάντιον μὲν δὴ λοιπὰ φασιμαλοῦσι, βουλόμενοι Χρυσόπολιν καλεῖσθαι. [68] Διονύσιος δὲ ὁ Βυζάντιος G τὸν ἀνάπλουν δὲ Βοσπόρου γράφων, ταύτῃ δὲ ὀνόμασε αὐτὴν τάδε φησί· Κέκλησαι δὲ Χρυσόπολις, ὡς μὲν ἔνιοι φασιν, ὅτι τῶν Περσῶν ἡγεμονίας, ἐνταῦθα πεπαυμένων δὲ στρατόν τε ἀθρόον χρυσοῦ τε ἄθροισμόν. [69] Οἱ H δὲ πλείους, ἀπὸ Χρυσοῦ παιδὸς Χρυσηίδος καὶ Ἀγαμέμνονος. Ἔστι καὶ ἄλλη [70] Κιλικίας Χρυσόπολις, ὡς Πολύφιλος. Τὸ ἐθνικὸν Χρυσοπολίτης, ὡς δὲ Νικόπολις Νικοπολίτης.

CHRYSOPOLIS, prope Chalcedonem in Bithynia renavigunti ad dextram. Ephorus tertio & vicesimo. *Tradere Chalcedonensium Chrysopolim sortis.* Et Theopompus in rerum Hellenicarum primo. *Revecti sunt in Chalcedonem & Byzantium cum reliquo exercitu, volentes Chrysopolim obtinere.* Dionysius autem Byzantius, Bosporo navigationem describens, de ejus nomine hæc inquit: *Vocata vero fuit Chrysopolis, ut quidem alteri dicunt, tempore imperii Persarum illic colligentium auctum proveniens ex civitatibus.* Plures autem a Chryse, Chryseidis & Agamemnonis filio. Est etiam alia Ciliciæ Chrysopolis, ut Polyhistor. Gentile, Chrysopolites, ut Nicopolis, Nicopolites.

ΧΥ-

CHY-

[60] Ω᾽ Λῆμνε &c.] Corruptissime in MSS. P. Ὦ Λημνιχρύσης ἀγχιβίρμιος πάγοι. Idem.

[61] Εἰσὶ δὲ ἄλλαι &c.] Vide Rutil. ad Hom. 77.

[62] Καὶ τῆς Λεσβίας.] Vide Mscrt. spec. ad Theoc. pag. 79.

[63] Παιπφαιστία.] Legendum Παναφαιστία τῆς Λήμνου, & ita apud Eustath. legitur. *Salm.*

[64] Ἔστι δὲ ἄλλη &c.] Salm. ad Solinum 905 & Eustath. ad Dionys. pag. 84 verso 539.

[65] Ὠκεανίτις.] Lege νῆσος Ὠκεανίτις. Salm.

[66] Ἐν δὲ τῇ ἐκτὸς Γάγγου.] Vide Tact. Chal. verso hist. 214.

[67] Χρυσόπολις.] Vide Etymol. M. 815. E regione Constantinopoleos sita fuit Χρυσόπολις: navale quoddam fuit teste Nicephoro Constantinopolitano pag. 39 tom. 5 hist. Byz. script.

[68] Διονύσιος ὁ Βυζάντιος.] Meminit Suidas. Ἀνάπλους δὲ Βυζαντίου ἐστὶν ἐπὶ τὸν Πόντον ἐκπλοῦς ἢ ἐπὶ ἢ ἐκ τοῦ Πόντου πλοῦς. Videtur innuere Suidas illum ἀνάπλουν scripsisse ἱστορικῶς, contra tamen atque hic Dionysius dixisse.

[69] Οἱ δὲ πλείους.] Hinc Χρυσὸν παιδὸς Χρυσηίδος [illos etiam numerant peritissimi Byzantini Bibliothecæ, qui in Constant. descriptione ita refert. Λιμὴν μὲν οὖν ἐστιν ἐν πρώτοις ἐπιφανὴς ὁ Βοσπορικὸς, ἐπὶ τοῦ στόματος ἔχων τὴν Χρυσόπολιν, ἣν ἔνιοι Χρυσοῦ παιδὸς Χρυσηίδος φασὶν ἐπώνυμον, ἀπὸ τοῦ Κλεισθενικοῦ γένους ἐκεῖσε ἀποικίζειν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν Περσίδι χρυσοῦ ἐπιφορᾶς, μείζονα ἢ ἐλάττω τοῦτον ἀποτελοῦντος.

[70] Κιλικίας Χρυσόπολις.] Illa olim Δρομεὺς appellabatur. Vide illam vocem.

ΧΥΤΟ'Ν [71], χωρίον Ἠπείρου. Ἔφορος ἐννεακαιδεκάτῳ· Οἱ δ' ἐκ Κλαζομενῶν κατῴκησαν τῆς Ἠπείρου τὸ Χυτὸν καλούμενον. Τὸ ἐθνικὸν Χυτίτης, ὡς Ὅπλον Ὁπλίτης, Λίκνον Λικνίτης.

ΧΥΤΡΟΙ', Κύπρου πόλις, ἡν ὠνομάσθαι μὲν Ξηναγόρας φησὶν ἀπὸ Χύτρου τοῦ Ἀλέδρου, τοῦ Ἀκάμαντος. Ὁ πολίτης, Χύτριος. Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Κύπρου· Τὴν δὲ Γορδίαν ἀποδοῦναι Χυτρίοις. [72] Καὶ πόλις· Εὐρυνόην τῶν Χυτριῶν βασιλεὺς ἔγημεν. Ἀναλογεῖ δὲ τὸ ἐθνικὸν πρὸς τὸ Χύτρον ἐνικῶς, ὡς Κύπριος πρὸς τὸ Κύπρος.

ΧΥΤΡΟ'ΠΟΛΙΣ, Θρᾴκης χωρίον. Θεόπομπος Φιλιππικῶν εἰκοστῷ δευτέρῳ· Παρῆλθεν ἡ Χυτρόπολις [73] χω * ἀπῳκισμένον ἐξ Ἀφύτεως. Τὸ ἐθνικὸν ἑξῆς ἐπάγει, Εἰσδεξαμένων δὲ τῶν Χυτροπολιτῶν αὐτόν.

ΧΩΛΟ'Ν [74] τεῖχος, πόλις Καρίας, ὡς Ἀπολλώνιος ὀκτωκαιδεκάτῳ Καρικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Χωλοτειχίτης· Περὶ ὧν πολλάκις εἰρήκαμεν.

ΧΩ'ΝΗ [75], πόλις Οἰνώτρων, ἧς Στράβων μέμνηται [76] ἐν ἑβδόμῃ, καὶ τὴν γῆν ὠνόμασε Χώνην. Καὶ Χώνη πόλις ὑπὲρ αὐτῆς, ἀφ' ἧς οἱ ταύτης [77] Χῶνες ἐκλήθησαν. Ἡ δὲ χώρα, Χώνη. Λυκόφρων·

Ἄρδων βαθεῖαν Χωνίας παγκληρίαν.

Οὐκοῦν καὶ Χώνιος, ὡς Θρᾷξ Θρᾳκὸς Θρᾴκιος Θρᾳκία, Τρὼς Τρωὸς Τρωΐς Τρωΐα.

ΧΩ'ΡΑ, ἡ μερικὴ γῆ, ἀφ' οὗ τὸ Χώρημα· Ἀφ' οὗ καὶ χώρα, καὶ χθὼν, καὶ Χωρικὴ γῆ, Ἀφ' οὗ καὶ χῶρος, καὶ χώρα. Ὅθεν τὸ Χωρίτης, ὡς τοῦ Μέσος Μεσίτης, Τόπος Τοπίτης. Ἡ ἀπὸ τοῦ χώρα Χωρίτης, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἕδρα Ἑδρίτης, Ἑσπέρα Ἑσπερίτης. [78] Σοφοκλῆς [79] Αἰγεῖ ἐκλυομένῳ,

Οὐκ ἔγωγε χωρίτην γ' ὁρῶ.

Καὶ ἐν Ἡρακλεῖ,

Στρέφουσι κρήνης φύλλα, καὶ [80] χωρίτην ὄφιν.

Καὶ [81] Αἰσχύλος ἐν Λέοντι,

Σατυρικὸν *

Ὁδοι-

CHYTON, regiuncula Epiti. Ephorus nono decimo. *Qui vero ex Clazomenis regionem Epiri Chyton vocatam incoluere.* Gentile, Chytites, ut Oplon Oplites, Licnon Licnites.

CHYTRI, Cypri urbs, quam nominatam esse Xenagoras quidem inquit, a Chytro filio Aledri, nepote Acamantis. Civis, Chytrius, Alexander in scripto de Cypro. *Gordiam vero reddere Chytriis.* Et rursus: *Eurynoën Chytriorum rex uxorem duxit.* Analogiam vero gentile ad Chytron singulariter habet, ut Cyprius ad Cyprus.

CHYTROPOLIS, Thraciæ castellum. Theopompus Philippicorum secundo & vicesimo. *Pervenit Chytropolis cast * in quod colonia deducta fuit ex Aphyti.* Gentile deinde adducit. *Excipientibus vero Chytropolitis eum.*

CHOLONTICHOS, urbs Cariæ, ut Apollonius octavo decimo Caricorum. Gentile, Cholotichites. De quibus sæpe diximus.

CHONE, urbs Oenotrorum, cujus Strabo meminit in septima: *Et terram nominavit Chonen: Et Chone urbs super eam, a qua hujus incolæ Chones vocati fuere.* Regio vero, Chone. Lycophron:

Irrigans profundam Choniæ totam possessionem.

Igitur quoque Chonius, ut Thrax. Thracis, Thracius, Thracia, Trωs, Trωos, Trois, Troïa.

CHORA, particularis terra, unde χώρημα. A quo etiam, χώρα, & terra, & χωρικὴ γῆ. Unde etiam χῶρος, & χώρα. Unde χωρίτης, ut μέσος, μεσίτης, τόπος, τοπίτης. Vel a χώρα, χωρίτης, ut ab ἕδρα, ἑδρίτης, ἑσπέρα, ἑσπερίτης. Sophocles in Ægeo soluto.

Non ego rusticum video.

Et in Hercule:

Flectunt fontis frondes, & rusticum serpentem.

Et Æschylus in Leone:

*Satyricum **

Iter

[71] Χυτόν.] Vide Apol. schol. pag. 102.

[72] Καὶ πόλις.] Lege, καὶ πείλιν. Εὐρυνόην τῶν Χυτριῶν βασιλεὺς ἔγημεν. Sæpe in MSS. recentium Græcorum σ pro ν & vicissim ν pro σ vitiose legas. *Salm.*

[73] Χω * ἀπῳκισμένον.] Lege ex MSS. Χώρων ἀπῳκισμένων ἐξ Ἀφύτεως. Idem.

[74] Χωλὸν τεῖχος.] Vide Suid. in Νέον τεῖχος.

[75] Χώνη.] Vide etym. mag. auct. pag. 816. Hesych. in Χώνη.

[76] Ἐν ἑβδόμῃ.] Lib. VI. Vide Cluver. pag. 1313.

[77] Χῶνες.] Χώναι Phrygiæ. Nil. Doxopatrius 260.

[78] Σοφοκλῆς.] Vide Polluc. lib. X cap. XXXVI, & Casaub. notas ad Athenæum pag. 482.

[79] Αἰγεῖ ἐκλυομένῳ.] Ita legit Xylander, quasi Sophoclis sit tragœdia Αἰγεὺς ἐκλυόμενος, quod nusquam invenimus. Legendum ex MS. ἐκλύοντα οὐκ ἔγωγε χωρίτην γ' ὁρῶ. Salm.

[80] Χωρίτην ὄφιν.] Χωρίτης ὄφις terrestris serpens. In verbis Sophoclis οὐκ ἔγωγε Χωρίτην γ' ὁρῶ, χωρίτην puto esse agricolam vel rusticum. Χωρίον enim Græcis agrum significat. Χωρίτης δρακὼν quoque idem esse videtur. *Idem.*

[81] Αἰσχύλος ἐν Λέοντι Σατυρικόν.] Lege, ἐν Λέοντι Σατυρικῷ. Idem.

Ο᾽δοιπορῶν δήλημα Χωρίτης θερόμων. Α
Καὶ Ἀπολλώνι⊙ [81] ἐν τῷ Κανώβῳ,

Τρέψῃ γὰρ νῦν ὁ γλυκὺς σε Χωρίτης
Πλόο⊙ νομίζων δῶρα Νείλε θελατέε.

[81] Καὶ Χώρι⊙ δ᾽ συνήθειαν, ἀλλὰ τὸ Ἐγχώρι⊙· καὶ Ἐπιχώρι⊙ σύνηθες, ὃν μὲν ἐν χώρᾳ, ἐξ ἀπὸ χώρας· Ὡς μὲν ἐν τόπῳ, ἐντόπι⊙· καὶ τὸ ἐκ τόπου, ἐκτόπι⊙. Τὸ ἐγχώρι⊙, καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ κεῖται. Τὸ ἐπιχώρι⊙, καὶ ἐπιχωριάζειν, ἐν τῷ περὶ ψυχῆς φησι Πλάτων.

ΧΩΡΑΜΝΑΙΟΙ, ἔθνο⊙ Περσικὸν ἀγρίων ἀνθρώπων. Κτησίας ἐν Περσικῶν δεκάτῳ. Οὕτω δὲ ταχύς ἐστιν ὁ ἄγριο⊙ ἄνθρωπο⊙, καὶ θηρίων τὰς ἐλάφους καταλαμβάνειν· Καὶ ἄλλα πλεῖστα περὶ αὐτῶν φησι.

ΧΩΧΗ [84], κώμη περὶ τὸν Τίγριδι ποταμόν. Ἀρριανὸς δεκάτῳ· Καὶ βασιλεὺς δ᾽ ἐξελαύνει ἐκ Σελευκείας ἐπὶ πρὸς τὸν ποταμὸν τὸν Τίγριδο⊙ ἐς κώμην, ἥ τινι Χωχὴ ὄνομα. Τὸ ἐθνικὸν δυνατὸν καὶ Χωχαῖος, καὶ Χωχαῖο⊙, [85] ὡς τὰ παρακείμενα χωρία Καρρηνὸς, Βατνεῖο⊙ Βατηνούς.

Iter faciens ruſticus draco pernicioſa vel.

Et Apollonius in Canobo:

Flectet autem domum dulcis te ruſticus
Navigationis ferens dona Nili divitis.

Et χώρι⊙ non compoſitum, ſed τὸ ἐγχώρι⊙, & ἐπιχώρι⊙, in uſu eſt, quæ dici ſolent de eo, qui in regione, & de eo qui ex regione eſt. Quemadmodum de eo qui eſt in loco, dicitur, ἐντόπι⊙. Et de eo, qui ex loco eſt, ἐκτόπι⊙, τὸ ἐγχώρι⊙, apud Sophoclem invenitur. τὸ ἐπιχώρι⊙, ἐπιχωριάζειν, inveniuntur apud Platonem in de anima.

CHORAMNÆI, gens Perſica, hominum agreſtium. Cteſias in Perſicorum decimo. *Adeo vero velox eſt agreſtis homo, etiam cervas perſequendo capere.* Et alia plura de eis inquit.

CHOCHE, vicus, ad Tigrim fluvium. Arrianus decimo. *Et rex educit ex Seleucia haud longe a fluvio Tigri in pagum, cui nomen Choche.* Gentile poteſt & Chochenus & Chochæus, ut adjacentia loca, Carrhæus Carrhenus, Batnæus Batnenus.

[81] Ἐν τῷ Κανώβῳ.] Vide Meurſ. Apoll. pag. 70. & Steph. Κίρκαι⊙.

[81] Καὶ χώρι⊙ δ᾽ συνήθειαν.] Hæc leviter trajecta. Legendum καὶ χώρι⊙ δ᾽ ἀλλὰ καὶ συνήθειαν τὸ ἐγχώρι⊙ & ἐπιχώρι⊙. Ait enim non dici χώρι⊙. Quod verum eſt. Neque enim χώρι⊙ neque τόπι⊙, ſed ἐγχώρι⊙ & ἐντόπι⊙, ut nec a κώμη κώμι⊙, ſed compoſitum ἐγκώμι⊙. Nihil rectius hac emendatione. *Salm.*

[84] Χωχή.] Salm. ad Sol. 1226 & ad Julium Capitol. pag. 105 & hac ed. 416.

[85] Ὡς τὰ παρακείμενα χωρία.] Alias dicit ὡς τὰ πλησίον χωρία. Vide in Ἀ᾽ρσινόη⊙. Ψαμμήνιτος.

Ψ.

PS.

ΨΑΜΜΑΘΟΥΣ, πόλις Λακωνική. Ἀρτεμίδωρο⊙ δωδεκάτῳ γεωγραφουμένων· Μετὰ γὰρ τὸ Ταίναρον, πόλις ἐκδέχεται Ψαμμαθοῦς. Τὸ ἐθνικὸν Ψαμμαθούντι⊙ καὶ Ψαμμαθούσι⊙, ὡς Σελινούντι⊙ Σελινούσι⊙.

SAMMATHUS, urbs Laconica. Artemidorus ſecundo geographicorum. *Poſt Tænarum enim, urbs Pſammathûs ſuccedit.* Gentile, Pſammathuntius, & Pſammathuſius, ut Selinuntius Selinuſius.

ΨΕΒΩ [1], χώρα ἐνδοτέρα Αἰθιοπίας, περὶ ἧς Ἀριστοτέλης ἐν Αἰγυπτιακοῖς πέδε γράφει. Οὗτοι δή φασιν εἶναι χώραν ἀπέχουσαν Αἰθιοπίας [2] ὁδῶν πέντε καλουμένων Ψεβώ. Ἀρτεμίδωρο⊙ ὀγδόῳ γεωγραφουμένων,

PSEBO, regio interior Æthiopiæ, de qua Ariſtagoras in Ægyptiacis hæc ſcribit. *Hi nempe dicunt eſſe regionem diſtantem ab Æthiopia itinerum quinque, nomine Pſebo.* Artemidorus octavo geographicorum, lacum eſſe in-

[1] Ψεβώ.] Vide Salm. ad Sol. 380. Caſaub. ad Strab. 221. dicitur Strab. Ψεβοά.

[2] Ὁδῶν πέντε.] Mendum eſt in voce ὁδῶν. Forte legendum ἡμερῶν πέντε. MSS. ὁδὸν μὴ πέντε. Legendum ſine dubio, ὁδὸν ἡμερῶν πέντε, & facile fuit hæc divinare. *Salm.*

γων, λίμνην εἶναι φησι. Τὸ ἐθνικὸν Ψεβοί- A inquit. Gentile, Pſebœetes, ut Sabœetes.
της, ὡς Σαβοίτης.

ΨΕΝΑΚΩ, κώμη Ἀτριβίτης νόμου, ὡς Ἀρτεμίδωρος ὀγδόῳ γεωγραφουμένων. Οἱ καλοικοῦντες, Ψεναχεῖται ἐν κυρίως λέγοιντο.

PSENACO, pagus Atribitanæ præfecturæ, ut Artemidorus octavo geographicorum. Incolæ, Pſenacœtæ proprie dicerentur.

ΨΕΝΗΡΟΣ, Αἰγυπτία κώμη. Τὸ ἐθνικὸν Ψενηρίτης, τῷ τύπῳ τῆς χώρας. B

PSENERUS, Ægyptius pagus. Gentile, Pſenerites, regionis forma.

ΨΕΝΤΡΙΣ[1], Αἰγυπτία κώμη· Κλίνεται Ψένθρεως. Τὸ ἐθνικὸν Ψενθρίτης, ὡς Λεπτίτης Λέπτεως, καὶ Μεμφίτης Μέμφεως.

PSENTRIS, Ægyptius pagus. Declinatur Pſentrews. Gentile, Pſentrites, ut Leptites, a Leptews, & Memphites, a Memphews. C

ΨΕΥΔΑΡΤΑΚΗ, λόφος ἐν Σκυθίᾳ, μετὰ τὸ λεγόμενον ὄρος Ἅγιον. Τὸ τοπικὸν, Ψευδαρτακεύς· Καὶ ἐπίχωρον λέγεται Ψευδαρτακηνός. Λέγεται πλησιόχωρα.

PSEUDARTACE, collis in Scythia, poſt montem nomine Sanctum. Locale, Pſeudartacæus. Et juxta artem dicitur, Pſeudartacenus, propter adjacentia.

ΨΕΥΔΟΚΟΡΑΣΙΟΝ, αἰγιαλὸς μέγας μεταξὺ Κωρύκου καὶ Σελευκείας, τῆς παρὰ D Ἰσαύροις. Ἀρτεμίδωρος ἐνάτῳ γεωγραφουμένων· Παραλλάξαντι δὲ τοῦτον, αἰγιαλὸς ἄλλος ἐκδέχεται σταδίων τριῶν, μηνοειδὴς, ὕφορμος, καλούμενος Ψευδοκορήσιον.

PSEUDOCORASIUM, littus magnum inter Corycum & Seleuciam quæ in Iſauris. Artemidorus nono geographicorum. *Prætervenienti vero hanc, littus aliud ſuccedit trium ſtadiorum, lunatum, ſtationi aptum, nomine Pſeudocoraſium.*

ΨΗΣΣΟΙ[7], ἔθνος τῆς[8] Ταυρενίας. E Ἀπολλόδωρος[9] ἐν δευτέρῳ περιηγήσεως. Ἔπειτα δὲ Ἑρμώνασσα, καὶ[10] Κῆπος. [11]Τύρος δὲ τὸ Ψησσῶν ἔθνος.

PSESSI, gens Tauriniæ. Apollodorus in ſecundo periegeſews. *Poſtea vero Hermonaſſa, & Cepos, Tyrii vero Pſeſſorum gens.*

ΨΙΛΙΟΝ, ποταμὸς μεταξὺ Θυνίας καὶ Βιθυνίας. Δομίτιος Καλλίστρατος ἐν τρίτῳ F περὶ Ἡρακλείας. [12]Ἐν κυρίευσαντος δὲ τοῦ Σαγγαρίου, χωρίου. [13]Ἀπὸ τοῦ Ψιλίου ποταμοῦ. [14]Ἔστι καὶ ἄλλος Ψίλις ποταμὸς τῆς Βιθυνίας, ἐκρέων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Τὸ τοπικὸν, Ψιλίτης. Ἐν ᾗ τῇ συνηθείᾳ ἐπικεκράτηκεν, G ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν τοὺς οἰκήτορας Ψιλιανοὺς καλεῖν.

PSILION, fluvius inter Thyniam & Bithyniam. Domitius Calliſtratus in tertio de Heraclea. *Et cum dominaretur a Sangario caſtello, uſque Pſilion fluvium.* Eſt etiam alius Pſilis fluvius Bithyniæ effluens in Euxinum Pontum. Locale, Pſilites. In conſuetudine vero obtinuit utriuſque fluvii accolas Pſilianos vocare.

ΨΙΜΑΔΑ, χωρίον Ἰσαυρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ψιμαδεῖς. Καπίτων πεντεκαιδεκάτῳ· [15]Κόμωνα δὲ παρόντα Ψιμαδέα μεγάλως ἐφιλοφρονήσατο.

PSIMADA, regiuncula Iſauriæ. Gentile, Pſimadeis. Capito quinto decimo. *Comonem vero qui aderat, Pſimadeum, magna comitate proſequutus eſt.*

ΨΙΝΑΦΟΣ, Αἰγύπτιον πολίχνιον, ὡς Ἀλέ- PSINAPHOS, Ægypti oppidulum, ut Ale-

[1] Ψίνθρις.] Vide in Κίρκησος.
[2] Παρ' Ἰσαύροις.] Ἰσαύροις MSS. archaia β in v verſione. *Salm.*
[3] Μάνοειδες.] Hoc Manoides promontorium vocat Mela lib 1 cap 13. *Procul inde Manoides promontorium inter Pyramum Cydnumque fluvios jacet.* Qui Græce ſciunt, & legendo in Græcis Hiſtoricis & præcipue geographis verſati ſunt, non ignorant, εἰκὼν, αἰγιαλὸς & ὄκρον ſæpe confundi, & pro eodem ſumi, de quo etiam alibi monuimus. Quin autem eandem intellexerit, nullus dubito; ut hodie inſigni mendo legatur in vulgatis Pomponii codicibus *ammoides*. Idem.
[4] Γ'φορμος.] Legendum εὔορμος. Poſt, ὕφορμος. Idem.
[7] Ψησσοί.] Vide in Ταυρίνιοι.
[8] Ταυρενίας.] Ταυρενίης.
[9] Ἐν δευτέρῳ περιηγήσεως.] Ἐν β' περὶ γῆς. Ita MSc. & ita omnino legendum. *Salm.*
[10] Κῆπος.] Alibi apud Scyl. niſi fallor. Cepos in Thracia collocat Cedrenus pag. 565 circa littus, ubi Mæander fluvius in mare illabitur. Non puto ad hunc locum pertinere.
[11] Τύρος.] Τυρσηνίης vel Τυρανίης in hoc tractu collocant hiſtorici. *Salm.*
[12] Τοῦτον δὲ τὸ Ψησσῶν ἔθνος.] Cod. Voſſ. τρίτον δὲ τὸ Ψησσῶν ἔθνος.
[13] Ἐν κυρίευσαντος.] Apparet pridem eſſe, cum hæc corrupta ſunt, neque hodie atque heri id tactum eſſe ſcribi. Codices ἐπικρατήσαντος monent. ſed ſine accentu, quod in corruptis nominibus fere ſolet obſervari, ut ſine accentu legantur. Ita autem diſtinguunt eidem Manuſſ. Διὰ δὲ συνηθείας χωρίον. εἶτ' ἐν Ψιλίῳ ποταμῷ. Salm.
[14] Ἐν κυρίευσαντος.] In Voſſ. ἐπικρατήσαντος.
[15] Ἐπὶ δὲ Ψιλίῳ ποτ.] Legendum εἰς τὸ Ψίλιον ποταμοῦ. Niſi fallor, alibi hunc fluvium Φόλιν vocavit. *Sed ἐν παραλίᾳ Βιθυνίας Φόλιν, ἢ Φυλλίν τὸ Ἰδιωτικόν.* aut ſi alius eſt, diverſi erunt fluvii Pſilium, Pſilis & Phyllis. *Salm.*
[16] Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Ψίλις.] Salm. ad Sol. 879. Vide etiam Perip. Pont. Eux. pag. 10 & Marc. Herac. pag. 104.
[17] Κόμωνα.] Cod. Voſſ. Κόνωνα.

Λλέξανδρος ἐν Αἰγυπτιακῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ψινα-
φίτης. A Alexander in Ægyptiacorum secundo. Gentile, Psinaphites.

ΨΙΝΕΚΤΑΒΙΣ, κώμη Αἰγυπτία. Κλίνεται Ψινεκτάβεως. Τὸ ἐθνικὸν Ψινεκταβίτης, τῷ λόγῳ τῶν εἰς ις, καὶ τῷ τύπῳ τῆς χώρας.

PSINECTABIS, vicus Ægyptius. Declinatur, Psinectabeos. Gentile, Psinectabites, ratione exeuntium in is, & forma regionis.

ΨΙΤΤΑΚΗ, πόλις παρὰ τῷ Τίγρι. B ἀπὸ, ἐκ ἧς τὸ φυτὸν τῶν Ψιττακίων, ὡς Δαμόφιλος. Ὁ πολίτης, Ψιττάκιος, ὡς ἀπὸ τοῦ Ψιττακίας καρπός. Τὸ κυριώτερον ἦν ἐθνικὸν Ψιττακηνός, [10] παρὰ τὴν [17] Ἀπερικὴν * Ψιττακηνὴ ἡ χώρα, ἧς καὶ Ἀριστοτέλης μέμνηται ἐν C τοῖς θαυμασίοις.

PSITTACE, urbs juxta Tigrim, in qua Psittaciarum planta, teste Damophilo. Gentile, Psittacius, tamquam a Psittaciæ fructu. Gentile magis proprium Psittacenus propter Ἀπερικὴν * Psittacene regio, cujus etiam Aristoteles meminit in Mirabilibus.

ΨΙΤΤΑΧΕΜΜΙΣ, κώμη τῆς Αἰγυπτίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ψιτταχεμμίτης, καὶ τῷ τύπῳ τῶν εἰς ης, καὶ ὅτι τοῦ ἁπλοῦ τοῦ Χέμμις. Τὸ ἐθνικὸν Χεμμίτης. Κώμη δέ ἐστι καὶ αὐτὴ D Αἰγυπτία.

PSITTACHEMMIS, vicus Ægyptiæ. Gentile, Psittachemmites, & formâ exeuntium in es, & quoniam simplicis Chemmis. Gentile, Chemmites. Vicus vero est & ille Ægyptius.

ΨΥΚΤΗΡΙΟΣ, τόπος ἐν Θρᾴκῃ, ἀπὸ Ἡρακλέους ἀναψύξαντος τὸ ἱδρῶτα ἐν τῷ καταπελάσαι τὸν Ἀδραμύλῳ, καθώς φησιν Ἀπολλώνιος ἐν Κνίδου κτίσει. Τὸ ἐθνικὸν, E ὁμωνύμως ἀπὸ τοῦ προκαταλαβόντος τὸ πρωτότυπον, ἔχον αὐτὸν τὸν τύπον.

PSYCTERIUS, locus in Thracia, ab Hercule sudorem abstergente, postquam luctâ vicit Adramylen, ut inquit Apollonius in Cnidi constructione. Gentile, eodem nomine, eo quod præoccupaverit prototypum, habens eundem typum.

ΨΥΛΛΑ [20], χωρίον μεταξὺ Ἡρακλείας, καὶ τοῦ Πόντου. Μένιππος ἐν περίπλῳ τοῦ Πόντου· [21] Ἀπὸ [22] Κρηνιδῶν εἰς Ψύλλαν F χωρίον στάδια εἴκοσιν· Ἀπὸ Ψύλλης χωρίου εἰς Τίον πόλιν, καὶ ποταμὸν Βίλαιον, στάδια π. Τὸ ἐθνικὸν, [21] Ψυλλάτης.

PSYLLA, castellum inter Heracleam, & Pontum. Menippus in periplo Ponti. *A Crenidis in Psyllam castellum stadia viginti. A Psylla castello in Tium urbem, & fluvium Bilaum stadia octoginta.* Gentile, Psyllates.

ΨΥΛΛΟΙ [24], καὶ Ψυλλικὸς κόλπος, ἐν τῷ Λιβυκῷ κόλπῳ· Ἑκαταῖος περιηγούμενος Λιβύης· Ὁ Ψυλλικὸς κόλπος μέγας, καὶ βαθὺς, τριῶν ἡμερῶν πλοῦς. Περὶ δὲ Ψύλλων, Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ, Νασαμῶσιν [25] ὁμοροί εἰσιν οἱ Ψύλλοι. Λέγεται δὲ ἀπὸ Ψύλλου. Οὗτοι λέγονται πᾶσι θηρίοις καὶ ἑρπετοῖς δακνόμενοι, H ἀβλαβεῖς διαπλεῖν.

PSYLLI, & Psyllicus sinus, in sinu Libyco. Hecataeus Libyæ periegesi. *Psyllicus sinus magnus, & profundus, trium dierum navigatio.* Sed de Psyllis Herodotus quarta. *Nasamonibus finitimi sunt Psylli.* Dicitur vero a Psyllo. Hi dicuntur ab omnibus feris & serpentibus morsi, innocui manere.

ΨΥΡΑ, νῆσος μικρὰ, πλησίον Χίου, ἣν ὁ ποιητὴς Πυρίαν καλεῖ,

[26] Νῆσον ἔπι Πυρίην. —

PSYRA, insula parva juxta Chium, quam Poëta Pyriam vocat:

Insulam ad Pyrium. ——

Τὸ ἐθνικὸν ὖν, Πύριος. Καὶ τὸ θηλυκὸν, I Πυρία· Τὸ οὐδέτερον, Πύριον. Στράβων ἐν τετρα-

Gentile igitur, Pyrius. Et fœmineum, Pyria. Neutrum, Pyrium. Strabo in quarta decima

[16] Διὰ τὸ ἐπιφερομένου Φυτ.] Διὰ τὸ ἐπιφέρεσθαι Φυτ. Salm.
[17] Ἐπιφερομένου] Ἐπιφέρεται legend.
[18] Τῶν εἰς ις] Εἰς ις legend.
[19] Ἐν Κνίδου κτίσει.] Lege κτίσι. Salm.
[20] Ψύλλα.] Salmas. ad Sol. 880 emendat locum.
[21] Κρηνιδῶν] Cave Κρηνίδας has esse putas, quas Philippus Philippos μεσογαίους. Quantum Hypanis Veneto differt Heridano, tantum istæ differunt. Sed omnino legendum in verbis Menippi, ἀπὸ κρηνιδῶν εἰς Ψύλλαν χωρίον στάδια. Κρηνίδες autem συνοικία τῆς Πόντου, ut supra annotavit Salm.
[22] Ἀπὸ Κρηνιδῶν &c.] Vide Marcianum Herac. cujus hæc sunt verba pag. 103. Hæc de verbo ad verbum, præterquam quod in stadiorum numeris varietas conspicatur, in Epitome Artemidori inveniuntur. Ἀπὸ Κρηνιδῶν εἰς Ψύλλαν χωρίον στάδια κ'. ἀπὸ Ψύλλης χωρίου εἰς Τίον πόλιν ἐκ περίπλου Βιθυνίας στάδια η'. Sed sciendum est hæc fortasse Artemidorum ex Menippo transcripsisse, quem sæpissime testem producit & imitatur. In eadem epitome legimus
[23] Ψυλλάτης.] Vide Steph. in Κρανίδης.
[24] Ψύλλοι.] Male legitur apud Antigonum in Parad. pag. 120. Ψυλλεῖς. Charisius lib. 1 pag. 106 Psylli sunt in Africa serpentibus medentes, sicut in Italia Marsi. Vide de Psyllis Cataub ad Strab. pag. 184. Vide etiam in Indice Bochart. de animalibus
[25] Ὁμορισι.] Herod. pag. 318 ὁμοίρωσι.
[26] Νῆσον ἔπι Πυρίην.] Odyss. γ versu 169.

παραρεσκαιδεκάτῃ Ψυρά φησιν οὐδετέρως· A
Τὰ Ψυρὰ νῆσος ἀπὸ πεντήκοντα σταδίων τῆς ἄκρας. [17] Τὸ ἐθνικὸν Ψυρεύς, ὡς Μυρεύς. Λαμβάνεται δὲ τὸ ὄνομα ἐπὶ εὐτελείᾳ, διὰ τὸ εὐτελεστάτην εἶναι τὴν νῆσον. Κρατῖνος, [18] Ψυρᾷ τῆς Διόνυσον ἄγοντες. Καὶ ἐν Νεμέσῃ, Ψυ- B
ρᾷ τε τὴν Σπάρτην ἄγεις.

ΨΥΤΤΑ'ΛΕΙΑ, νῆσος περὶ Σαλαμῖνα. Ἡρόδοτος· Εἰς τὴν νησίδα [19] τὴν Ψυττάλειαν, τὴν μεταξὺ Σαλαμῖνος κειμένην, καὶ τῆς ἠπείρου. Ἡρωδιανὸς μὲν [20] Ψυττάλην C
αὐτὴν καλεῖ. Ἔοικε δὲ τὸ Ψυττάλεια πρωτότυπον εἶναι, ὡς Ἀπάμεια, Μαντίνεια, Ἐρύθεια, Ζέλεια· Ἀφ' ὧν κατὰ συναλοιφὴν ἐγένετο Ἀπάμη, Μαντίνη, Ζέλη, Ἐρύθη, περὶ ὧν κατὰ τοὺς οἰκείους εἰρήκαμεν τόπους. Τὸ ἐθνι- D
κὸν Ψυτταλεύς, ὡς Ἀτταλεύς, Μαντινεύς, Ἀντιοχεύς. Ἔστι γὰρ ἡ Ψυττάλεια, ὡς Ἀττάλεια. κέκληται δὲ ἀπὸ Ψυττάλου.

ΨΥ'ΧΙΟΝ, τόπος Κρήτης, ἐν ᾧ πόλις ἦν ὁμώνυμος. Τὸ ἐθνικὸν Ψυχιεύς, ὡς E
τοῦ Νότιον Νοτιεύς, Δουλίχιον Δουλιχιεύς.

ΨΩΦΙ'Σ [21], πόλις Ἀρκαδίας, κέκληται ἀπὸ Ψώφιδος τοῦ Λυκάονος, ὑφ' οὗ φασι τοπαλαιὸν ἐκτίσθαι αὐτήν. Ἡ ἀπὸ Ψώφιδος τῆς Ἔρυκος θυγατρός. Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις Ψω- F
φὶς Ἀκαρνανίας, ἡ παλαιὰ λεγομένη. Ἔστι καὶ [22] τρίτη τῆς Ἀχαΐας. Ὁ πολίτης ὤφειλεν εἶναι Ψωφίτης, τῷ τύπῳ τῶν εἰς ις ληγόντων· Ἀλλὰ γέγονεν ἀπὸ τῆς γενικῆς, ὡς τῆς Ἀρκάδος Ἀρκάδιος, καὶ τῆς Αὐλίδος Αὐλίδιος, οὕτω G
Ψωφίδος Ψοφίδιος. Ἐκαταῖος γενεαλογιῶν δευτέρῳ· [23] Κάππ * ἦν ἐν τῷ ὄρει, καὶ Ψωφιδίους κακὰ πολλ' ἔοργεν. Ἔστι καὶ ἑτέρα Ψωφὶς, πόλις Λιβύης. Ὁ πολίτης, Ψωφίτης, τῷ τῆς χώρας τύπῳ. [24] Λέγεται καὶ ἡ H
Ζακυνθίων ἀκρόπολις Ψωφὶς, ὡς Παυσανίας φησὶν ὀγδόῳ περιηγήσεως.

ΨΩΧΕ'ΜΜΙΣ, πολίχνιον Αἰγύπτου. Ἀρτεμίδωρος ὀγδόῳ γεωγραφουμένων· Καὶ Περικερμὶς ἐκ δεξιῶν μερῶν, [25] καὶ Θαλα- I
βαύσῃ, καὶ Ψωχέμμις. Τὸ ἐθνικὸν, Ψωχεμμίτης, τῷ ῥηθέντι λόγῳ ἐν τῷ Ψιτταχεμμίται.

Ω'ΒΑ-

cima Psyra dixit neutraliter. *Psyra, insula a promontorio L stadia.* Gentile, Psyreus, ut Myreus. Sumitur vero hoc nomen de vilitate, eo quod sit insula vilissima. Cratinus, *Psyra Bacchum ducentes.* Et in Nemesi: *Psyraque Spartam ducis.*

PSYTTALIA, insula circa Salaminem. Herodotus, *In Psytaliam parvam insulam inter Salaminem & continentem sitam.* Herodianus quidem Psyttalen eam vocat. Videtur autem Psyttalea esse prototypum, ut Apamea, Mantinea, Erythea, Zelea. A quibus per synalœpham factum est Apame, Mantine, Zele, Erythe, de quibus in suis locis diximus. Gentile, Psyttaleus, ut Attaleus, Mantineus, Antiocheus. Est enim Psyttalea, ut Attalea. Vocata vero fuit a Psyttalo.

PSYCHIUM, locus Cretæ, in quo urbs erat ejusdem nominis. Gentile, Psychieus, ut a Notium Notieus, Dulichium Dulichieus.

PSOPHIS, urbs Arcadiæ, vocata fuit a Psophide Lycaonis, sub quo ajunt antiquitus conditam fuisse. Vel a Psophide Erycis filia. Est & alia urbs Psophis Acarnaniæ, antiqua dicta. Est & tertia Achaiæ. Civis debebat esse Psophites, forma in is desinentium. Sed fit a genitivo, ut Arcadis, Arcadius, & Aulidis, Aulidius, sic Psophidis, Psophidius. Hecatæus genealogiarum secundo. *Capp * erat in monte, & Psophidiis multa mala fecit.* Est etiam alia Psophis, urbs Libyæ. Civis, Psophites, regionis typo. Dicitur etiam Zacynthiorum arx Psophis, ut inquit Pausanias octavo periegeseus.

PSOCHEMMIS, oppidulum Ægypti. Artemidorus octavo geographicorum. *Et Pericermis ex dextera parte, & Thalubause, & Psochemmis.* Gentile, Psochemmites, ratione, quæ dicta est in Psittachemmitæ.

OBA-

[17] Τὸ ἐθνικὸν Ψυρεύς &c.] Vide Boch. in suo Phaleg pag. 415.
[18] Ψυρᾷ.] Vide Eust. ad Hom. 1462.
[19] Τὴν Ψυττάλειαν πτήν.] Τὴν Ψυττάλειαν, τήν.
[20] Ψυττάλην.] Vide in voce ἀγάμεια.
[21] Ψωφίς.] Vide in Φέγεια.
[22] Τρίτη τῆς Ἀχαΐας.] Ea est, quæ male apud Strabonem Ψαφίς. Μετὰ δὲ Μαραθῶνα Τρικόρυθος ἐν ῥαμνοῦς τὸ τῆς Νεμέσεως ἱερὸν, εἶτα Ψαφὶς ἡ τῶν Ὠρωπίων. Legendum Ψωφίς. Psaphin nullibi notam esse puto. Quod vero vir præstans nihil mutandum esse censet, & legit εἶτα Ψάνε ἡ τῶν Ὠρωπίων, ferri non potest. *Salm.*
[23] Κάππ * ἦν ἐν τῷ ὄρει.] Lege Καππὸς ἦν ἐν τῷ ὄρει, καὶ Ψωφιδίους κακὰ πολλ' ἔοργεν. Salm.
[24] Κάππ * ἦν.] Καπὸ ἦν ἐν τῷ in Voss. cod. nihil auxilii.
[24] Λέγεται καὶ ἡ Ζακυνθίων.] Vide Paus. pag. 491.
[25] Καὶ Θαλαβαύσῃ.] In Voss. cod. καὶ θαλαβάσῃ.

Ω.

O.

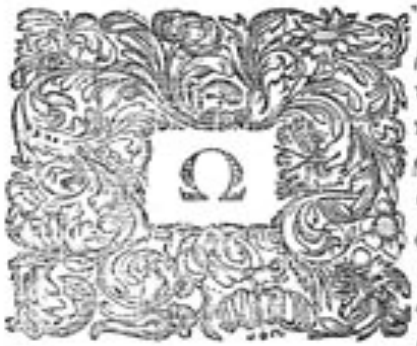

Ὠάρηνοι, μέρος Ἀρμενίας, παρακείμενον Κύρῳ ποταμῷ, ὅστις Εὐφράτου περιελλόμενος ἔχει. Μέμνηται δ' αὐτῶν καὶ Κλάδερος ἐν ἕκτῳ Παρθικῶν. [4] Παρὰ δὲ Κύρῳ ποταμῷ Ὠβαρηνίτης καὶ [4] Ὠτηνοὶ νέμονται, μέγα μέρος Ἀρμενίας ὄντες.

BARENI, pars Armeniæ, circumjacens Cyro fluvio, qui Euphratem ex parallelo habet. Eorum vero & Quadratus in sexto Parthicorum meminit: Prope Cyrum fluvium Obarenitæ & Oteni habitant, qui sunt Armeniæ magna pars.

Ὤγενος [5], ἀρχαῖος θεὸς, ὅθεν ὠγενίδαι καὶ ὠγήσιοι ἀρχαῖοι. [6] Παρθένιος ὁ Φωκαεύς. [7] Δηλωσόνη τ' ἐγὼ τηθύ τε καὶ Ὠγηίης συγὲς ὕδατα.

OGENOS, antiquus Deus, unde *Ogenidæ* & *Ogenii* antiqui. Parthenius Phocæus in Delo.

Pariter ego, Tethyſque, & Ogenia Stygis aqua.

Ὠγυγία [8], νῆσος ἀρχαία, ἔνθα Ὀδυσσεὺς ἐκ βυθοῦ ναυαγίᾳ ἐξερρίφη. [9] Λέγεται καὶ ἡ Βοιωτία, καὶ ἡ Θήβη, ἀπὸ Ὠγύγου υἱοῦ [10] Τερμέρας [10] τοῦ [*] λεγομένου καὶ οἱ Λύκιοι Ὠγύγιοι, ἐξ οὗπερ Ὠγύγου. Ἐλέγετο καὶ ἡ Ἀττικὴ πᾶσα Ὠγυγία, ὡς Χάραξ φησὶν ἐν τοῖς χρονικοῖς.

OGYGIA, insula antiqua, quo ex naufragio Ulysses ejectus est. Dicitur etiam Bœotia, & Thebe, ab Ogyge Termeræ filio * Dicuntur etiam Lycii Ogygii ab eodem Ogyge. Dicebatur etiam omnis Attica Ogygia, ut Charax inquit in chronicis.

Ὤγυλος, νῆσος μεταξὺ Πελοποννήσου καὶ Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν, Ὠγύλιος.

OGYLUS, insula inter Peloponnesum & Cretam. Gentile, Ogylius.

Ὤγυρις [11], νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ὠγυρίτης, ἀπὸ τοῦ συνήθειαν ἔχειν. Ὀμηρίται γάρ, καὶ Σαβαῖται, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ἔθνη.

OGYRIS, insula in mari rubro. Gentile, Ogyrites, ex loci consuetudine. Homeritæ enim, & Sabaitæ, & alia similia plurima.

Ὤδονες [12], ἔθνος Θρᾳκικὸν [13] τοῖς Μαί-

ODONES, populus Thraciæ Mædis finiti-

---

[1] Ὠαρηνοί.] Salm. ad Sol. pag. 1201.

[2] Ἐν ἕκτῳ.] Ἐν βιβλίῳ legitur in voce Ὠτηνοί.

[3] Παρὰ δὲ Κύρῳ.] Hic locus est emendandus ex voce Ὠτηνοί, ubi idem Quadrati locus citatur.

[4] Ὠτηνοί.] Cod. Voſſ. Ὠγηνοί.

[5] Ὤγενος.] Clemens Alexandrinus hujus numinis meminit lib. v.

[6] Παρθένιος ὁ Φωκαεύς Δηλωσόνη τ' ἐγώ.] Stephanus in Βελεμίνοι & Γεωγίῳ citat Parthenii poema Δήλιον, quare non dubium est, quin sit hic legendum, Παρθένιος Δήλῳ. Quod cum jam adsequuti sumus, non ita nobis arduum erit cætera emendare. Nam Parthenii versum ita lege. ἔμοιγε' ἐγὼ τεθύϊ τε ὑγρίης συγὸς ὕδατος. Juro ego jam tibi Tethyn & antiquæ Stygis undas. & MSS. ita habent Δηλωσωΐα ἐγώ τεθύι τε ὑγρίας συγὸς ὕδατος. Salm.

[7] Παρθένιος &c.] Hunc locum ita legendum existimat Salmasius. Παρθένιος ὁ Φωκαεὺς Δήλῳ. & ejus versus ita lege.

Ὀμοῦμαι ἐγὼ Τεθύϊ τε ὑγρίης συγὸς ὕδατι.

Juro ego jam tibi Tethyn, & antiquæ Stygis aquam.

Aliter tamen invenit Salm. in MSS. & nos etiam in Voſſiano.

[8] Δηλωσόνη.] Salm. ad Sol. hunc alio modo legit. pag. 842.

[9] Ὠγυγία.] Vide Schol. Lycoph. pag. 180.

[10] Λέγεται δὲ ἡ Βοιωτία.] Vide in voce Θήβη.

[11] Καὶ ἡ Θήβη.] Vide Apol. Schol. pag. 364. & Dionyſ. de ſitu orbis ver. 248.

[12] Τερμέρας τοῦ *.] Ὠγυγίου.

[13] Τοῦ * λεγομένου.] Non aliter habent MSS. At Corinna Ogygium Bœti filium faciebat. Κορίννα δὲ ὁ Ὠγυγίου Βοιωτοῦ υἱὸν εἶναι. Apud Lucanum lib. 1. Odonis Ogygio decurrit plena Lyæo. Ubi perperam vulgo legitur Edonis. nam ἔδωνοι dicuntur & ὄδονες. Sed non dubium, quin legendum ὄδονις. Salm.

[14] Ὠγύγιος.] Voſſius ad Melam pag. 286. Euſt. ad Dionyſ. pag. 86.

[15] Παραπλήσια πολλοῖς.] Fulleri Miſcel. pag. 612.

[16] Ὠδονες.] Lucan. circa finem libri primi

Edonis Ogygio decurrit plena Lyæo.

Vulgo hic perperam legitur *Edonis* Nam ἔδωνος & Ἠδωνὶς regio etiam Thraciæ est, cujus secunda syllaba producitur. Nullum itaque dubium, quin legendum,

Odonis Ogygio decurrit plena Lyæo.

[17] Τοῖς Μαίδοις.] Male in MS. legitur Μήδοις. Salm.

[18] Τοῖς Μαίδοις.] Male legitur in MSS. Μήδοις Ὄγυγος.

[19] Μαί-

Μαίδοις ὅμορον. Διονύσι⊙ ἐν Βασσαρικῶν πεντεσκαιδεκάτῳ,

[17] Μαίδων τ' ἄγρια φῦλα, καὶ Ὦδονες ἐγχεσίπτωλοι.

Ὦ ΚΑΛΕΑ, πόλις Βοιωτίας.

Ὠκαλέαν, Μεδεῶνά τ' εὐκτίμενον πτολίεθρον.

Ὅμηρ⊙. Ἔστι δὲ πρὸς τῇ [18] Ἁλίᾳ. Ἐκαλεῖτο δὲ Ὠκάλεια, ὡς Ἀπολλόδωρ⊙. Τὸ ἐθνικὸν, Ὠκαλεύς, [19] ὡς μέν τινες * Ἐκλήθη δ' ἕτω, διὰ τὸ συντόμως πορεύεσθαι ἐκ Θεσπιῶν εἰς Θήβας· Αἱ δὲ Θεσπιαὶ γείτονές εἰσι καὶ ὁμορέουσιν αὐτῇ.

Ὠ ΚΕΑΝΟΣ [20], ὁ ποταμὸς ὁ περιέχων πᾶσαν γῆν. Φαβωρῖν⊙ ἐν Β παντοδαπῶν ἱστοριῶν· Προσαγορεύουσι δὲ [21] τὸν ἔξω θάλασσαν [22] ἑκάτερον μὲν οἱ πολλοὶ τῶν βαρβάρων [23] Ὠκεανόν· Οἱ δὲ τὸν Ἀσίαν οἰκοῦντες, μεγάλην θάλασσαν· Οἱ δὲ Ἕλληνες, Ἀτλαντικὸν πέλαγ⊙. [24] Ἐκλήθη δ' ἕτω [25] διὰ τὸ ὠκέως ῥεῖν, ὅ ἐστι θᾶττον. Οἱ περοικοῦντες, Ὠκεανίτης· Καὶ τὸ θηλυκὸν, Ὠκεανῖτις· Ἀλλὰ καὶ Ὠκεανὶς, ἀπὸ τοῦ Ὠκεανός. Καὶ ὥσπερ διὰ τὸ ποταμὸν, καὶ Κηφισὸν, καὶ διὰ γάμου ἐκ δύο εἰς ἓν διαγωγὴ, Παραποτάμιοι, καὶ Παρακηφίσιοι, ἕτω καὶ ἐκ τοῦ πρὸς καὶ Ὠκεανὸν, Προσωκεάνιοι. Προσωκεανίους ἔφησεν ἐν ἑνδεκάτῳ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας Διονύσι⊙ ὁ Ἁλικαρνασσεύς· Οὕτω Λιβύην χειρωσάμενον μέχρι καὶ τῶν Προσωκεανίων ἐθνῶν. [26] Περὶ δὲ ἰσοτιμίας διαγωγῆς πολλάκις εἰρήκαμεν.

Ὠ ΛΕΝΟΣ, πόλις Ἀχαΐας, καὶ Αἰτωλίας, θηλυκῶς λεγομένη. Αἰσχύλ⊙,

Γραῦσιν πάλαι αἰπεινὰν ζαθέαν Ὤλενον.

Σοφοκλῆς [27] ἐν [28] Ἱππωνεῖ,

Ἐξ Ὠλένης γῆς φορβάδ⊙ κομίζομαι.

Ἀπολλόδωρ⊙ δὲ ἀρσενικῶς αὐτὴν φησιν ἐν ὀγδόῃ νεῶν καταλόγ⊙ Τὸν Ὤλενον καὶ τὸν Παλλήνην, υἱοὺς μὲν εἶναι συμβέβηκε. Κέκληται δ' ἀπ' Ὠλένου τοῦ Διὸς, ὡς Ἴστρ⊙

nitimus. Dionyſius in Baſſaricorum quarto decimo.

Medorumque agreſtes nationes, & Oleneſque longam veſtem trahentes.

OCALEA, urbs Bœotiæ.

Ocaleam, Medeonemque bene conſtructam urbem.

Homerus. Eſt autem juxta Haliam. Vocabatur vero Ocalia, teſte Apollodoro. Gentile; Ocaleus, ut quidem aliqui. * Sic autem vocata fuit, quod breviter iretur ex Theſpiis in Thebas. Theſpiæ autem vicinæ & contermina ſunt ipſi.

OCEANUS[1], fluvius ambiens terram. Phavorinus in omnigenis hiſtoriis. *Appellant autem externum mare illud multi quidem ex barbaris Oceanum. Qui vero Aſiam incolunt, Magnum mare. Græci autem Atlanticum pelagus.* Sic autem vocatum fuit quod celeriter fluat. Qui accolunt, Oceanitæ: Et fœmininum Oceanitis. Sed & Oceanis, ab Oceanus. Et quemadmodum ab voce ποταμὸν & Κηφισὸν, & πρὸς, fit ex duobus in unum deductio, παραποτάμιοι, & παρακηφίσιοι, ſic etiam ex vocula πρὸς & Ὠκεανῷ Prosoceanii. Prosoceanios dixit in nono decimo Romanæ hiſtoriæ Dionyſius Halicarnaſſeus. *Sic quum Libyam ſubegiſſet uſque ad nationes Prosoceanias.* De hujuſmodi autem deductione ſæpe diximus.

OLENUS, urbs Achaiæ, & Ætoliæ, fœminine uſurpatæ. Æſchylus:

Grauſion altam, divinam Olenum,

Sophocles in Hippone:

Ex Oleno terra fœcunda portor.

Apollodorus autem maſculine dicit in octavo navium catalogi. *Olenum, & Pallenem, nunc quidem non amplius eſſe contigit.* Vocata vero fuit, ab Oleno Jovis filio, ut Iſter in Ægyptiorum

[17] Maidôn &c.] Voſſ. cod. Μάιδων ἄγρια φῦλα.

[18] Halia.] Non eſt nomen proprium.

[19] Ὠκαλεύς.] Fluvius etiam Oceanus vocatur ab auctore τῶν Κοσμῶν. Salmaſius in ſoliis codici praefixis. Πεζῇ δὲ ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ λέγεσθαι, ἐπιζητητέον. Vide Herodotum lib. II pag. 98. xxiii.

[20] Τὸν ἔξω θάλασσαν.] Vide Euſt. com. in Dion. pag. 1 col. prin. Vide etiam Agathem. pag. 64. Vide in Κασπία.

[21] Ἑκάτερον μὲν οἱ πολλοὶ τῶν βαρβάρων.] Lege, ἑκάτερον μὲν οἱ πολλοὶ τῶν βαρβάρων. Salm.

[22] Ἑκάτερον.] Vox Ὠκεανὸν gloſſa eſt & adeo tollenda, quæ ſententiæ non parum officit, & ſic legenda ſunt verba Phavorini. Προσαγορεύουσι δὲ τὸν ἔξω θάλασσαν ἑκάτερον οἱ πολλοὶ τῶν βαρβάρων, οἱ δὲ τὸν Ἀσίαν οἰκοῦντες &c. quum quis ad marginem poſuerit ἑκάτερον Ὠκεανόν. Idem.

[24] Ἐκλήθη δ' ἕτω &c.] Emendandus Agathemer. pag. 3. Ὠκεανὸς δὲ ἀπὸ τοῦ ὠκέως ναίειν κύκλῳ τὴν γῆν. Ita hic locus legendus, ubi nunc ἀκούειν excutiam eſt. Vox κύκλῳ ſic ſumitur. Vide Palmerii Græciam pag. 191. Boch. 707.

[25] Διὰ τὸ ὠκέως ῥεῖν.] Vide Phornut. pag. 12 de Oceano. Vide Schol. Arati pag. 6 & Iſidorum. Ὠ ΚΕ ΑΝΗΝ Sic Barbari vocant Ocean. Diod. Sicul. lib. 2 pag. 17.

[26] Περὶ δὲ τῆς ἰσοτιμίας διαγωγῆς &c.] Ovid. Met. lib. 1. *Tum freta diffudit rapidiſque tumere procis Juſſit & amplexas circumdare littora terras.*

[27] Ἐν Ἱππωνεῖ.] MS. ἐν Ἀκαμαντίδι. Salm.

[28] Ἱππωνεῖ.] Cod. Arb. 488. Lege Δικτυουλκοῖς ἢ Ἰσμηνοῖς, ut

Ἴσρος· ἐν Αἰγυπτίων ἀποικίαις. [39] Τῶν δὲ Δαναϊδῶν Ἀναξιθέας καὶ Διὸς, Ὤλενον ᾠκίσθαι τὴν ἀρξαντα τῶν Ὠλενίων. Ἔστιν δὲ καὶ ἄλλη Αἰτωλίας, ἧς Ὅμηρος μνημονεύει,

Οἱ Πλευρῶν᾽ ἐνέμοντο, καὶ Ὤλενον,
[40] ἠδὲ Πυλήνην.

[41] Τὸ θηλυκὸν, Ὠλενία Ἡσίοδος,

Ὤκεε δὲ [42] Ὠλενίην πέτρην παρὰ μοῖραν.

Τὸ πατρικὸν ὑπερῤῥημαϊκῶς, Ὠλενίηθεν. Τὸ ἀδέσποτον, Ὠλένιον.

Ὤλερος [43], Κρητικὴ πόλις, περὶ ἧς Ξένιος ἐν Κρητικοῖς φησι· Πορῥωτέρω δὲ τοῦ ἱεροῦ Πύτνης Ὤλερος ἡ πόλις, ἐφ᾽ ὑψηλοῦ μὲν κειμένη τόπου. Ὁ πολίτης, Ὠλέριος, καὶ Ὠλερία Ἀθηνᾶ. Τὸ ἀδέσποτον, Ὠλέριον. Φησὶ γὰρ οὕτω· Τῇ δὲ θεῷ πότνῃ ἑορτὴν ἄγουσιν Ἱερὰπύτνιοι, τὴν δὲ ἑορτὴν Ὠλέρια πανηγυρίζουσιν.

Ὤλιαρος, νῆσος τῶν Κυκλάδων μία, περὶ ἧς Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐν τῷ περὶ νήσων φησίν· Ὠλίαρος Σιδωνίων ἀποικία, ἀπέχουσα Πάρου [44] σταδίους πεντήκοντα καὶ ἑκατόν. Τὸ ἐθνικὸν Ὠλιάριος, ὡς Ἄμυρος Ἀμύριος.

Ὤλαινα [45], πόλις πρὸς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ὠλιναῖος, ὡς [46] Πελλιναῖος, ἀπὸ Πελλήνης.

Ὤπιαι, ἔθνος Ἰνδικόν. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· Ἐν δὲ αὐτῆς οἰκέουσιν ἄνθρωποι πρὸς τὴν Ἰνδὸν ποταμὸν Ὤπιαι. [47] Ἐν δὲ τείχος βασι * μέχρι τούτου Ὤπιαι, ἀπὸ τούτου ἐρημίη μέχρις Ἰνδῶν.

Ὦρεος, πόλις Εὐβοίας. Ἡ δὲ Εὔβοια νῆσος ἐστὶ μεγίστη τῆς Ἑλλάδος, ἡ λεγομένη Εὔριπος. Τοῦτο τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τοῦ ει διφθόγγου γραφὲν [48] Ὠρλείτης, ὡς Ζηλείτης, Σαμαρείτης, Μαρωνείτης. Μέμνηται δὲ ἐθνικοῦ καὶ Χάραξ ἐν χρονικῶν ἐκκαιδεκάτῳ· Ἀθηναῖοι ἅμα Χαλκιδεῦσι τοῖς ἐν Εὐβοίᾳ, καὶ Μεγαρεῦσι στρατεύσαντες εἰς Ὦρεόν, [49] Φιλιστίδου τὸν τύραννον ἀπέκτειναν, καὶ Ὠρείτας ἠλευθέρωσαν. [50] Ἀπολλόδωρος δὲ πεντα-

A ptiorum coloniis. *Sed ex Danaidum Anaxithea & Jove, Olenum, qui Olenio imperavit, natum fuisse.* Est igitur & alia Ætoliæ, cujus Homerus meminit:

Qui Pleuronem incolebant, & Olenum, atque Pylenen.

Fœmineum Olenia. Hesiodus:

Habitabat autem Oleniam petram fluvii.

Locale adverbialiter, ex Olenia. Neutrum, Olenium.

OLERUS, urbs Cretæ, de qua Xenio in Creticis inquit: *Longius vero ab hierapytna erat Olerus urbs in alto quidem sita loco.* Civis Olerius, & Oleria Minerva. Neutrum, Olerium. Sic enim inquit: *Hanc vero Dea festum celebrant Hierapytnii, festum autem Oleriam appellant.*

OLIARUS, insula Cycladum una, de qua Heraclides Ponticus in opere de Insulis hæc inquit. *Oliarus Sidoniorum colonia, distans a Paro stadia octo & quinquaginta.* Gentile, Oliarius, ut Amyrus Amyrius.

OLLINA, urbs ad mare Caspium. Gentile, Ollinæus, ut Pellinæus, a Pellene.

OPIÆ, populus Indicus. Hecatæus Asia. *In eis autem habitant homines juxta Indum fluvium opiæ, inest vero murus reg * ad hunc usque Opiæ, ab hoc solitudo usque ad Indos.*

OREUS, urbs Eubœæ. Eubœa autem est insula Græciæ celeberrima, quæ dicitur Euripus. Hujus gentile per ει diphthongum scribitur Orites, ut Zelites, Samarites, Maronites. Meminit gentilicii etiam Charax in chronicorum sexto decimo. *Athenienses cum Chalcidensibus, qui in Eubœa, & Megarensibus in Oreum expeditione facta, Philistiden tyrannum occidere, & Oreitas liberavere.* Apollodorus autem quadrisyllabice inquit, non

---

39. duobus in locis apud Hesych. citatur in voce Ἀπαρνίδων & Ἀπαλιξαί.

39 Τῶν δὲ Δαναϊδῶν.] Vide Eustath. pag. 882. *Salm.*

39 Τῶν δὲ Δαναϊδῶν.] Vide Eustath. pag. 883 Rom. edit.

40 Ἠδὲ Πυλήνην.] Οἱ δὲ Πυλήνην. Sic habet cod. Voss.

41 Τὸ θηλυκὸν Ὠλενία &c.] Sic & Aratus. Ὠλενίη δὲ μάλα Διὸς ἡελίοιο τέτυκται.

42 Ὠλενίην πέτρην παρὰ μοῖραν.] Παρ᾽ ὄχθας. Salm.

43 Ὤλερος πόλις Κρητικὴ πολίτης.] Mirum in MSS. hinc lectionem exstare Ὤλιος, Κρητικὴς πόλεως. Salm.

44 Ὤλιαρος.] Vide Casaub. ad Athen. pag. 932.

44 Σταδίους πεντηκονταεπτά.] Mirum, unde hic tantus numerus irrepserit. MSS. enim habent ιη, quod est tantum ἐκκαιδέκατον. Num legerunt γη pro ιη, quod falsum est. *Salm.*

45 Ὤλαινα.] Apud Ptolemæum cum simpl. λ.

46 Πελιναῖος ἡ πελλήνης.] Voss. cod. ὡς πλινναῖος ἡ πλίννης.

47 Ἐν δὲ τεῖχος βασι * μέχρι.] MS. οὗ δὲ τεῖχος βασιλεῖον, &c. quæ vera est lectio. ἀπὸ τούτου ἐρημίη μέχρις Ἰνδῶν. Salm.

47 Ἐν δὲ τεῖχος βασι *] Τεῖχος βασιλεῖον Salm. ex MS. ἀπὸ τούτου ἐρημίη μέχρις Ἰνδῶν. Voss. cod. ἀπὸ δὲ τούτου ἐρημίαι μέχρις Ἰνδῶν.

48 Ὠρλείτης.] Ὠρείτης. Salm.

49 Φιλιστίδου.] Φιλιστίδην vocat Strabo. *Salm.*

50 Ἀπολλόδωρος.] Vide in Βορυσθενίς.

50 Ὠρεί-

τηλεφανῶς φησὶν, ὃ δηλοῖ τὸ α διφθόγγως, A
ἀλλὰ διὰ δύο ε καὶ ι, Ὠρείτης· Οὕτω τοὺς τῶν
Ὠρειτῶν νυκτὸς αἴρεσι πόλιν. Καὶ δοκεῖ ἀ-
ναλογώτερον εἶναι. Τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εις ΟΣ, διὰ
δύο ιτης ἀφαιρούμενα, μιᾷ συλλαβῇ πλεονάζει
τὸ δὲ πρωτότυπα γηινῆς, Σταγειρ ΟΣ Σταγει-
ρα Σταγειρίτης, Ἄβδηρ ΟΣ Ἀβδήρα Ἀβδη-
ρίτης, Πεντάσχοινος Πενταχοινίνης, Δίολκος Διόλκιος Διολκίτης· Οὕτως
Ὠρεὺς Ὠρεῖ Ὠρείτης, καὶ κατὰ σύνοδον δύο ι
[41] Ὠρείτης. Οὐχ ὅμοιον δὲ τούτῳ τὸ Ζελείτης, C
καὶ Σαμαρείτης. Ταῦτα γὰρ ἀπὸ τῶν εις α καθα-
ρὸν ληγόντων παράγεται.

non per α diphthongum, ſed per ε & ι, Oreïtas. *Sic nolle Oreitarum urbem capiunt.* Ac videtur majore cum analogia dici. Ab vocibus enim in os, per ites derivata, una ſyllaba excedunt primitivi genitivum, Stageros Stageri Stageïtes, Abderos Abderi Abderites, Pentaſchœnos Pentaſchœni Pentaſchœnites, Dioleos Diolci Diolcites. Sic Oreos Orei Oreïtes, ac per conjunctionem e & i Oreïtes. Sed huic non eſt ſimile τὸ Zeleïtes, & Samareïtes. Hæc enim a deſinentibus in α purum deducta ſunt.

Ὠ ΡΙΚΟ Σ [41], πόλις ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ. Ἑκαταῖος λιμένα καλεῖ Ἤπειρε τὸν Ὠρικόν, ἐν τῇ Εὐρώπῃ· Μετὰ δὲ, Εὐθρωτὸς πόλις· D Μετὰ δὲ Ὠρικὸς λιμήν. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ θαυμασιώτατος, πόλιν αὐτὸν οἶδε. Λέγεται δὲ ἀρσενικῶς, ὡς Πολύβιος ἑβδόμῳ· Οἱ δὲ τὸν Ὠρικὸν κατοικοῦντες, οἳ καὶ πρῶτοι κεῖνται [42] πρὸς τῷ εἰσπλῷ [43] πρὸς τὸν Ἀδρίαν, ἐκ δεξιῶν εἰσπλέοντι. Ὁ πολίτης, Ὠρίκιος· Τὸ θηλυκὸν [44] Ὠρικία, ἡ χώρα καὶ ἡ γυνή.

ORICUS, urbs in ſinu Jonio. Hecatæus portum Epiri vocat Oricum, in Europa: *Poſt vero Euthrotus urbs, poſt autem Oricus portus.* Apollodorus autem ille maxime admirandus, urbem eam novit. Dicitur maſculine, ut Polybius ſeptimo. *Qui vero Oricum habitant, qui etiam primi jacent juxta ingreſſum ad Adriam ab dextera naviganti.* Civis, Oricius; fœmineum, Oricia, regio & mulier.

Ὠ ΡΙΣΙ Α [45], πόλις Ἰβηρίας. [47] Τὸ ἐθνι-
κὸν, [48] Ὠρισανός. Ἀρτεμίδωρος ἐν δευτέρῳ
[49] γεωγραφουμένων· Ἀμφότεροι γὰρ, φησὶ, F
κατοικοῦσι τὴν θαλαττίαν, καὶ τινες τῆς μεσο-
γείου πρῶτον μὲν Ὠρίσιοι. Πόλεις δὲ ἐν
αὐτοῖς εἰσι μεγάλαι, [50] Ὀρσὶς καὶ Κατάλων.

ORISIA, urbs Iberiæ. Gentile, Oritanes. Artemidorus in ſecundo geographicorum. *Utrique enim*, inquit, *habitant maritimam, & aliquam mediterranei partem, primum quidem Oritani. Urbes autem ſunt in eis magnæ, Oriſia & Catalon.*

Ὠ ΡΙ ΤΑΙ [51], ἔθνος Ἰνδικὸν αὐτόνο-
μον. Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ· [52] Ὀρεί-
ζοντι αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ἐξῆς Ὠρείτων, Ἰνδῶν δέ
ἐστι καὶ αὗτη μερὶς, ἔθνος αὐτόνομον. [53] Καὶ
Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ, [54] Ἔπειτα δὲ Ὠρί- G
ται τε καὶ Γεδρωσίοι, ὧν τοὺς μὲν Ἰνδοὺς, ὡς
ἐποικοῦντας τὴν πέτραν.

ORITÆ, populus Indicus liber. Strabo quinta decima. *Diſterminanti eos a reliquis Oritis, Indorum autem eſt & ipſa pars, gens libera.* Et Apollodorus ſecundo. *Deinde autem Oritas, & Gedroſios, quorum quidem Indos, utpote inhabitantes petram.* *

Ὠ ΡΥ ΧΙΟ Ν, τόπος τῆς Ἀττικῆς. Τὸ
ἐθνικὸν, Ὠρύχιος. Εὐφορίων Διονύσῳ· H

ORYCHION, locus Atticæ. Locale, Orychius. Euphorio Baccho:

[illegible]ΧΝ

Veſti-

[41] Ὠρίτης.] Ita etiam Polybius lib. xi pag. 627.

[42] Πρῶτοι.] Male putat Euſtathius πρῶτοι idem eſſe. *Salm.*

[43] Πλοῦς.] Vide Palm. græc. pag. 165.

[44] Παρὰ τὸν ἑπτὰ.] Παρὰ MSS. *Salm.*

[45] Πρὸς τὸν Ἀδρίαν.] Salm in MSS. πρὸς τὸν Ἀδρίαν invenit.

[47] Ὠρισία.] Pro regione apud Dionyſ. perieg. pag. 20. & in voce Ἀβδηρίς.

[48] Ὠρισία.] Non aliter legunt MSS. *Salm.*

[49] Τὸ ἐθνικὸν Ὀρισίων.] Legendum τὸ ἐθνικὸν Ὠρισανὸς non Ὠρισίων.

[49] Ὠρισανός.] Male ſcribitur ἔθνους hujus urbis. Omnino legendum Ὠρισανοί, non Ὠρισιοί, neque dubium, quin ita hic legendum. *Salm.*

[49] Γεωγραφουμένων.] Emendat totum hunc locum Cafub. ad Strab. 68 2.

[50] Ὀρσὶς καὶ Κατάλων.] Κατάλων etiam habent MSS. Apud Strabonem Κάταλλα legitur. Ego verum hujus urbis nomen eſſe puto κατάλων. Libenter viris doctis aſſentior qui legunt κατάλων & ὀρσίς. Salm.

[50] Ὀρσὶς & Κατάλων.] Forte legend. Ὠρισὸς & Κατάλων. Suſpectum vocabulum. Κατάλων ſine dubio.

[51] Ὠρίται.] Euſtath. ad Dionyſ. pag. 134.

[52] Ὀρείζοντι.] In Strabone lib. xv nunc aliter legitur. Ὀρείζουσι αὐτοὺς λοιπὸν ἐξῆς Ὠρειτῶν ὄντων χιλίων σταδίων παραλίων, ὡς φησι Νέαρχος. Ἰνδῶν δὲ ἐστὶ μερὶς ἡ αὕτη. Εστι Ὠρεῖται ἔθνος αὐτόνομον pag. 720.

[53] Καὶ Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ.] Salmaſius ad Solinum hunc Apol. locum emendat pag. 1176. ſed longe aliter Scaliger ad Euſeb pag. 127.

[54] Ἔπειτα δὲ Ὠρίται.] Apollodorus ἱστορικῶς ſcripſerat, & hi ſunt verſus.

Ἔπειτα δ' Ὠρίται τε & Γεδρωσίοι
Ὧν τοὺς μὲν Ἰνδοὺς ὡς ἐποικοῦντας πέτραν.

Ita habent MSS. Forte legendum Ἀπολλόδωρος pro Ἀπολλώνιος. Salm.

[55] Γ'χνος ἐν Ω'ρυχίοισιν ἕρκεσιν ἐκλάσανσε. A

Vestigium in Orychis sepris procubuerint.

Ω'ΡΩΠΟ'Σ [56], πόλις Μακεδονίας, [57] ἐξ ἧς Σέλευκος ὁ Νικάτωρ. Καὶ ἄλλη Βοιωτίας, ἀφ' ἧς Εὔφορίων· [58] Κλειτρίς, αὐλητής. Ω'ρωπός τε, καὶ Ἀμφιάρεια λουτρά. Κέκληται B δὲ τὸ Ω'ρωπὸν ἔκ τε Μακεδόνος, καὶ Λυκάονος. [59] Ἔστι καὶ ἄλλη Εὐβοίας. Ἀριστοτέλης μὲν οὖν τὸ Ω'ρωπὸν [60] Γραῖαν φησι λέγεσθαι· ἡ δὲ Γραῖα, τόπος ἐστὶ Ω'ρωπίας, πρὸς τῇ Θηλαίσῃ καὶ Ἐρεθρίαις καὶ Εὐβοίας κειμένη. Ἔστι δὲ τρίτη ἐν C Συρίᾳ, κτισθεῖσα ὑπὸ Νικάτορος, περὶ ἧς ὁ Πολυΐστωρ ἐν τῷ περὶ Συρίας φησὶν οὕτω· Ξενοφῶν [61] ἐν τῷ ἀναμετρήσει τῶν ὅλων περὶ Ἀμφίπολιν [62] κεῖσθαι Ω'ρωπόν. νῦν πρότερον Τελμισσὸν καλεῖσθαι ὑπὸ τῶν κτισάντων. Ταύτην δ' D ἔφασαν ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος ἀνακτισθεῖσαν, Ω'ρωπὸν καλεῖσθαι. [63] Δοκεῖ δὲ ἐν τῇ Ἑλλάδι Ω'ρωπὸς εἶναι. Ἔστι δὲν καὶ πόλις ἐν Ἄργει, ὕστερον κτισθεῖσα. Καὶ πέμπτη ἐν Θεσπρωτίᾳ, ἄγων ἐπὶ Νικοπόλει λίμνῃ καὶ ἐρασινικῶς. [64] Θυ- E κυδίδης ὀγδόῃ· Ἐσχόντες οὖν τὸ Ω'ρωπὸν, ἀφικνοῦνται εἰς τὴν Ῥόδον. Τὸ ἐθνικὸν, [65] Ω'ρωπεύς. Οὕτω γὰρ, [66] ὁ αὐτὸς ἐν νεῶν καταλόγῳ ταύτῃ. [67] Ἔστι δὲ καὶ ἡ Γραῖα τόπος, τὸ Ω'ρωπίων πόλις. Στράβων δ' ἐν τῇ ἐννάτῃ φη- F σίν· [68] Ἀπὸ [69] δὲ [70] Ω'ρωπίας ἐπὶ τὰ δύσιν. Ὡς δὲ καὶ Ω'ρώπιος. Εἰ γὰρ καὶ δοκεῖ Ω'ρεὺς εἶναι τοῦ Ω'ρωπίου, Ω'ρωπιάδας εἶπε. Παυσανίας δ' ἐν τῷ ἑβδόμῳ, τὴν μὲν πόλιν ἡλυκῶς εἶπε, [71] Διαφθείρουσιν Ω'ρωπὸν ἐπήκοον σφίσιν. Οὕτω τὸ G ἐθνικόν· Οὕτω καλοῦσιν ἐπὶ τὰ Ω'ρωπίων βουλὴν οἱ Ω'ρώπιοι. Καὶ Θουκυδίδης δεύτε-

OROPUS, urbs Macedoniæ, ex qua Seleucus Nicator. Et alia Bœotiæ, de qua Euphorio: *Clitris, Auletes, Oropusque & Amphiarea balnea.* Vocata fuit ab Oropo Macedonis filio, nepote Lycaonis. Est & alia Eubœæ. Aristoteles igitur Oropum *Graeam* dici refert. Græa autem est locus Oropiæ, & Erethriæ, & Eubœæ, ad mare sinus. Est & tertia in Syria condita a Nicatore, de qua Polyhistor in opere de Syria sic inquit: *Xenophon in dimensionibus universorum circa Amphipolim jacere Oropum, quam prius Telmissum vocari a conditoribus: hanc vero ajunt a Seleuco Nicatore instauratam, Oropum vocari, ab Oropo Graecae.* Est igitur & quarta in Argo, postea condita. Et quinta in Thesprotia, sive in Nicopoli. Dicitur etiam masculine. Thucydides octava. *Habentes igitur Oropum, perveniunt in Rhodum.* Gentile, Oropeus. Sic enim idem in navium catalogo primo. *Est autem Graea locus, Oropiorum urbs.* Strabo vero in nona inquit. *Ab Oropia ad occasum.* Tanquam ab Oropius. Etenim si esset ab Oropeus, Oropias dixisset. Sed Pausanias in septimo urbem quidem feminine dixit. *Diripiunt Oropum sibi subditam.* Sic gentile. *Sic Oropii ad Romanorum senatum confugiunt.* Et Thu-

[55] Γ'χνος ἐν Ωρυχίοισιν] Lege. Γ'χνος ἂν Ωρυχίοισιν ἐν ἕρκεσιν ἐκλάσαντο, neque aliam lectionem præbuerunt manus libri calamo exarati. *Salm.*

[56] Ωρωπός.] Etymol. Magn. in Εὐρώπη. Forte nost. in d. p. cod. incidit, ubi Ωρωπὸς pro Εὔρωπος. Vide Salm. ad Solin. 148 emendat Euphorionem

[57] Ἐξ ἧς Σέλευκος.] Illud notandum est, cum Reges aut Imperatores urbem condidissent, illam urbem illorum patriam dici. Sic hoc loco, Ωρωπὸς πόλις Μακεδονίας, ἐξ ἧς Σέλευκος ὁ Νικάτωρ, non natus, in . . . . . Seleucus. Sic alibi quandam urbem κτίσμα Ἑ πομπείου vocat & Κωνσταντίνου. Salm.

[58] Κλειτρὶς αὐλητής.] MSS. habent κλειτρὶς αὐλητὴς Εὐφορίων τε & Ἀμφιάρεια λουτρά. Idem.

[59] Κλειτρὶς αὐλητής.] In Voss. κλειτρὶς αὐλητὴς, & ita etiam Salm. in Palatinis codd. invenit.

[59] Ἔστι δὲ ἄλλη Εὐβοίας.] Hæc verba ad textum non pertinent. Vide comment. ad vocem Κορώνη

[60] Γραῖαν.] Lege, uti infra, γραῖαν. Male in Voss. cod. Γράιαν φησὶ λέγεσθαι.

[61] Ἐν τῇ ἀναμετρήσει τῶν ὅλων.] Pro ἀναμετρήσει τῶν ὅλων, quod mendum est, non dubito legere τῶν ὁρίων, quod melius convenire τῇ ἀναμετρήσει nemo negaverit. Sic Dicearchus Siculus scripserat ἐγκόσμιος τῶν ὁρίων τῆς Πελοποννήσου ἁπάσης, & hinc idem est. *Salm.*

[62] Ἐν τῇ ἀναμετρήσει τῶν ὅλων.] Salmas. non dubitavit legere ἐν τῇ ἀναμετρήσει τῶν ὁρίων.

[63] Κεῖσθαι Ω'ρωπόν.] In Voss. κεῖσθαι πόλιν Ω'ρωπόν.

[64] Ἀπὸ δὲ τῆς Ἐπιδάμνου] In Voss. λέγεται δὲ τῆς Ἐπιδάμνου.

[64] Θουκυδίδης.] Exstant hæc Thucyd. verba loco citato, sed cauto aliter in vulgatis codd. illos legentur Ἔχοντες οὖν τὸ Ω'ρωπὸν, ἀφικνοῦνται εἰς Ῥόδον. pag. 5. C.

[65] Ω'ρωπεύς.] Li. et ita in vulgatis & MSS. comperitur, quo tamen legendum esse contenderem ex ethnico, Ω'ρωπιεύς, quia mos in MSS. subjungendi τὸ Ω'ρωπίων πόλις. & deinde: εἰ δὲ δεῖ κἀκεῖ τὸ Ω'ρωπεύς.

[66] Ὡς αὐτός.] In MSS. sed legendum forte Ἀντιμάχου ἐν τοῖς ἐμβλ. τῶν, qui sæpe in hoc opere citatur.

[67] Ἔστι δὲ ἡ Γραῖα &c.] In Voss. Ἔστι δὲ ἡ Γραῖα τόπος τῶν Ω'ρωπίων.

[68] Ἀπὸ δὲ Ω'ρωπίας.] Hic Strabonis locus exstat circa principium libri noni, sed in vulgatis legitur δεῖ δὲ Ω'ρωπίας ἐπὶ τὰ δύσιν. sed Stephanum tuo tempore Ωρώπιος legisse constat, quamquam de vera lectione dubitasse videatur. Vide notas ad Κορώνη

[69] Ἀπὸ δὲ Ω'ρωπίας.] Forte hæc Strabonis verba δεῖ δὲ Ωρωπίας ἐπὶ τὰ δύσιν, ita sunt intermedia, ut sub hæc nomina tegatur, ἡ δὲ ἐπὶ δύσιν Ωρωπίας γράς &c. sæpe enim Græci hoc modo loquuntur. apud Pausaniam his prim. pag. 63 legimus τὰ δὲ ἀγάλματα τὰ Ωρωπίων κομιεῖ τὰ Ἀθήνας ἐς Ταναγραίους, Βοιωτίων τοὺς ἐγγὺς ἐόντας. ἐχόντων δὲ ἡμῶν ἐπιδοῦναι.

[70] Ὡρωπίας.] Ita enim plurimaque Regionum nomina in ας exeunt, ut ex obvius passim exemplis liquet. An non Ὡρωπιάς?

[71] Διαφ-

δὲ τῆρα· [75] Παραλύει Ὠρωπῶν [75] τῷ Γραικῷ καλουμένῳ, ὧν νέμονται Ὠρώπιοι Ἀθηναίων ὑπήκοοι, ἐδήωσαν. Καὶ Θεόπομπος δὲ καὶ Ἑλλάνικος [76] ἀναπεινᾶν τὸ Ὠρωπίων τῷ Τηλέφῳ, καὶ τοῖς μετ' ἐκείνου βουλομένοις, καὶ τὸ Ὠρωπὸν ὑπ' ἀρχειν αὐτοῖς. B

Ὠ ΣΤΙ Α [77], πόλις Γαλλίας. Γράφει ἐν πρώτῳ Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας· Ἀπὸ μὲν τῶν βορείων μερῶν ὁ Τίβερις, Ὠστία πόλις πλησίον. Καὶ Πολύβιος ἕκτῳ· Ἔκτισε δὲ καὶ πόλιν Ὠστίαν ἐπὶ τῷ Τιβέρει. Ἐκτίσθη δὲ C ὑπὸ Μαρκίου βασιλέως, καὶ δεύτερος Νομᾶ τρίτος, ὡς Διονύσιός φησιν ἐν Ῥωμαϊκῇ ἀρχαιολογίᾳ· Τὸ ἐθνικὸν δύναται Ὠστιανὸς, καὶ Ὠστιάτης· [78] Σωσίθης γάρ ὁ τύραννος τοὺς Γαλλοὺς. φλέγων δὲ Ὠστίους αὐτοὺς καλεῖ, λέγων· Παρέλαβε δὲ τὴν Ὠστίων πόλιν. [77] Στράβων δὲ ἐν τρίτῃ φησὶν ἀδιαφόρως. Τὰ Ὥστια δὲ Ῥωμαίων ναύσταθμον. D

Ὠ ΣΤΙ ΩΝΕΣ, ἔθνος πρὸς τῷ δυτικῷ Ὠκεανῷ, [79] οὓς [79] Κοσσίνους Ἀρτεμίδωρός φησι. Πυθέας δὲ Ὠστιαίους· Τούτων δὲ ἐξ ἀντιπόδων οἱ Κόσσινοι λεγόμενοι Ὠστίωνες, οὓς [80] Πυθέας Ὠστιαίους [81] προσαγορεύει. E

Ὠ ΤΗΝΗ, μοῖρα Ἀρμενίας. Κτάδεται δὲ ἐν Παρθικῶν τρίτῳ· Ὁ δὲ Ἀρμενίας Βασιλεὺς Πάκορος ἐν τούτῳ [82] σὺν Ἀρταξίᾳ, καὶ τῷ Ὠτηνῷ τῆς Ἀρμενίας ἀφέστων. Τὸ ἐθνικὸν, ὁ αὐτὸς ἐν τῷ δευτέρῳ· Περὶ δὲ [83] Κύρου ποταμὸν, Ὠβαρηνοί τε καὶ Ὠτηνοὶ νέμονται μέρος μέρος Ἀρμενίας ὄντες. F G

Ὠ ΤΙΕΙ Σ, μοῖρα Κυπρίων. Ἔφορος ἐνενακαιδεκάτῳ· Ἀμαθήσιοι δὲ, καὶ Σόλιοι, καὶ Ὠτιεῖς ἀνθεστηκότες ἔτι τῷ πολέμῳ.

Ὠ Φ Θ Ι Σ. πόλις Λιβύης, Αἰγυπτίῳ προσεχομένη. Ὁ πολίτης, Ὠφθίτης, διὰ τὸ εἰς ις καταλήγειν, τὸ εἰθισμένον Αἰγυπτίοις καὶ Λίβυσι. Τὸ μέντοι Ὤφθις, οὕτω χρῆσθαι ἄχρι τοῦδε εὗρον. H

[84] ΤΕΛΟΣ.

[75] Διαφωνεῖται Ὠρωπὸν ὑπαίθριον φάσκων.] Loco cit. hæc apud Pauſaniam leguntur. ſed tamen ex his non erit manifeſtum Pauſaniam urbis nomen fœminino genere protuliſſe, niſi plura ex Pauſania addas. Itaque ex ipſo ita erit legend. Διαφωνεῖται Ὠρωπὸν ὑπαίθριον φάσκων εἶναι. Verum imperiti librarii ἄστυ in ὄνομα mutarunt, nam poſterius ἄστυ inter Pauſaniæ verba non repetitur, quod proinde ad ἴδιωμα erit referendum, & totus locus ita erit reſtingendus. Διαφ. Ὠρωπ. ὑπαιθ. φάσκων εἶναι τὸ ἐθνικὸν ἄστυ. Κατασβέσω. &c.

[76] Παρελύει.] Apud Thucyd. pag. 115 libro ſecundo aliter legitur; hæc mendoſe. Vide Strabonem Caſaub. pag. 144. Vide Palm. ad Thucyd. pag. 48 obſervat.

[77] Τῷ Γραικῷ.] Τῷ Γραικῷ. Ita lege. Apud Thucydidem. Παραλύει Ὠρωπὸν τὸν νῦν περιοικοῦντα λεγόμενον. Ita habent vulgati codices Thucydidis. Reponit, Ὠρωπὸν τὸν Γραικὸν καλούμενον. Salm.

[78] Λιπαρησαίτης.] In Voſſiano cod. καὶ Κλαυδιὸς ἀναπαίλαγ.

Thucydides ſecunda. *Præterentes Oropum, nomine Græcum, quam Oropii Athenienſibus ſubditi incolunt, depopulati ſunt.* Et Theopompus & Hellanicus; *Communicant cum Oropiorum Telepho, & illis, qui cum ipſo volebant, & Oropum ſub eorum imperio eſſe.*

OSTIA, urbs Italiæ. Jobas in primo Romanæ hiſtoriæ. *A ſeptentrionali parte Tiberis, Oſtia urbs prope.* Et Polybius ſexto. *Condidit & urbem Oſtiam ad Tiberim.* Condita autem fuit a Marcio rege, qui a Numa tertius, ut Dionyſius inquit in Romana hiſtoria. Gentile poteſt & Oſtianus, & Oſtiates. Forma enim Italis conſueta. Phlegon vero eos Oſtios vocat, dicens. *Accepit vero Oſtiorum urbem.* Sed Strabo in tertia neutraliter, ſic dicit. *Oſtia Romæ navale.*

OSTIONES, populus ad Oceanum occidentalem quos Coſſinos Artemidorus vocat. Pytheas vero Oſtiæos. *His vero a ſiniſtra Coſſini, Oſtiones dicti,* Quos Pytheas Oſtiæos appellat.

OTENE, pars Armeniæ. Quadratus in Parthicorum tertio. *Pacorus autem Armeniæ rex interea prope Artaxata & Armenia Otenen agens.* Gentile, idem in ſecundo. *Circa vero Cyrum fluvium, Obarenique, & Oteni colunt, Armeniæ magna pars.*

OTIEIS, pars Cypriorum. Ephorus nono decimo. *Amathuſii autem, & Solii, & Otieis reſiſtentes adhuc bello.*

OPHTHIS, urbs Libyæ, Ægypto vicina. Civis, Ophthites, propter terminationem in is, Ægyptiis & Libybus conſuetam. Ophthis quidem, juxta uſum ſic hactenus inveni.

FINIS.

[79] Ὠστίωνες.] Suidas Ὠστίων. Ὠστία πόλις. Ὠστιάτης ἐθνικὸν. Ita apud eum lege. nam nuperæ vulgo Ὠστιανοί. Salmaſius.

[80] Ὠστία πόλις σημαίνει.] Καὶ Ὠστ. habet Claverius.

[81] Σωσίθης.] Σωσίθεος MSS.

[82] Στράβων δὲ ὁ τρίτῳ.] Non in tertio ſed in quinto uti obſervat Hartungus.

[83] Κύρου.] Suſpicor legendum ἀπὸ Ὠτίης, aut Ὠτηνῆς Ἀρτεμίδωρός φησι. Strabo quoque vocat Ὠτηνὴν pag. 43 lib. 1. *Salm.*

[84] Οὓς Κοσσίνους.] Salmaſius cum quo ſi ego, ſuſpicatur legendum. ἀπὸ Ὠτίης aut Ὠτηνῆς Ἀρτεμίδωρός φησι.

[85] Πυθέας.] Ita eos quoque Strabo appellat lib. 1 pag. 63 ſimulque Pytheam inculcatis inſimulat. Caſaub. in notis 35.

[86] Περὶ τοῦτον.] Vide Mund. ad Harpocr. pag. 191.

[87] Περὶ Ἀρτάξαν.] Voſſ. cod. ἐν τούτῳ σὺν Ἀρταξίᾳ.

[88] Κύρου.] Dubito. Vide Boch. pag. 107.

[89] ΤΕΛΟΣ.] Τέλος τοῦ πρώτου Στεφάνου Voſſ. Cod.

FINIS.

A iij

ABR. BERKELII
NOTULÆ
AD
SCRIPTORVM INDICEM
ab Xylandro confectum.

Alexander.] Vide de hoc Scriptore Jonſii judicium lib. 1 cap. 11 pag. 13.

Καρικῶν β'.] Apollon. Schol. hunc citat pag. 45.

Alexander Aſclepiadæ: Alexander Cornelius.] Non ſunt hi auctores diſtinguendi, uti manifeſtiſſime docet lib. 1 cap. 11 pag. 13.

Androtio.] Οὐᾶς.

Sextus.] Sextus etiam Αἰγυπ.

Γρεκι-.] Tertius in Παροιμίαις.

ἐκ τῶν ἐμβολίμων.] Vide Euſt. ad Homer. pag. 263.

Καρικῶν ξ'.] Falſum eſt ipſum Carica conſcripſiſſe, paſſim Carica attribuuntur Apollonio.

Γέρμανος οὗτος, alibi] Α'γερμίδας in Α'λικαρν-. Vide in littera H.

Αψίλας.] Ἀψίλης abſque libri nomine, tamen ex periplo Euxini Ponti detumptus eſt.

ἐκ ἀσίλου.] Vide Wouw. Polymathiam pag. 100.

Damagetus.] In Ασιλ. Lege Δαμαγήτ-

Damaſles.] Vide Tennul. poſt Agathem.

Demagetus.] Vide Apol. Sch. pag. 134.

Demetrius Callarianus.] Sine operis nomine, ſed ſcripſit περὶ Ασίας & Εὐρώπης. Vide Laërtium.

Demetrius Sceptius.] Citatur Athenæo variis locis & apud auctorem etymol. mag. in Χερρόνησος.

Dicæarchus.] Apud Athenæum pag. 557 & 636.

Τῆ ἑλλαδ- βίφ.] De Græciæ rebus, de vitis & moribus.

Dinarchus κατὰ Πολέμ.] Πολέμ. Vide Demoſth. Dionyſ. Hal. de orat.

Dionyſ. &c. ιδ ἱστορ.] Lib. II Oraſtæ.

Duris &c.] Ἐν δεκάτῃ Λακωνῶν. Voſſ. de H. Grec. pag. 96.

Endæmon &c. ἐμπεδόκλειον.] Ορεσίου.

Euphorion &c. ἀθήνας.] Α'λικαρν-.

Eupolis &c. χαλκέως.] Et θηλυκόπολις.

Hecatæus.] Scripſit etiam Hecatæus de Hyperboreorum gente, uti affirmat Apollonii Scholiaſtes. Ἑκαταῖ-δὲ μνημονεύει καὶ αὐτῶν ἐν τῷ περὶ τῶν Ὑπερβορέων τόπ-, ὡς δ' αὐτός φησι διὸ καὶ ἐπιγραφόμενα τοῦτ- τῷ συγγράμματι. Vide quoque Plinium pag. 94.

Μιλήσ.] Et χαλκίσ.

Heliodorus.] Vide de Heliod. ſcriptis Meurſ. Ceerop. cap. 1 & 11.

Helladius &c. βυρσῖτις.] In Αιγαίῳ πε.

Hellanicus &c.] Sine operis nomine in Αχαΐᾳ.

Γερείων ἥρας.] Legend. ἱερέων, de ſacerdotibus Junonis.

Λεσβιακῶν α'.] Nam Λέσβ- dicitur Dionyſ. Hal. lib. 3. Cluv. 1048.

ἐκ Τροιζῆνος.] Hujus ſcripti meminit quoque Apol. Schol. pag. 93.

Σκοῦπες.] Hæc refutavimus.

Herodianus &c. ζῴων.] Etiam Παθῶν.

Jaſon. πολ-.] Forte etiam in Aribe.

Juſtus. ſuſpicari &c.] Errat Xylander, qui Joſephum eſſe ſuſpicatur. Juſtus Tiberienſis ſcripſit hiſtoriam Judaicam, eodem tempore, quo Joſephus, a quo mendacii arguitur. Vide Menagium ad Laërtium pag. 58 & Voſſium de Hiſt. Græcis.

Mariyas.] De rebus Macedoniæ.

Nicander. ἐν Εὐρωπείαις.] Salm. ad Solin. pag. 859.

Nymphis.] Memnon pag. 87 ἱστορικὸς ὑποφ-.

Orus.] Vide Etymol. magnum in voce Α'ωρις.

Parthenius.] Ἐν Ἀφροδίτῃ, in Acamantium.

Ante Phaborinum poni debet Petrus Patricius & magiſter, in Ἀκάμας.

Phaborinus.] Παυσ-δανιακῆς ἱστορίας, in voce Ωκεανός.

Phileas.] Ἐν τῷ περὶ πόλεις.

Philochorus.] Etiam in Σκείρᾳ.

Pliander.] Lib. XIII in Οὐολοῦσα.

Ante Protarchum poni debet Promathides in Γάν-.

Rianus.] Θεσσ.

Ionæus.] Male. Ηιονεὺς emend. et &c in Teupalus.

Sophocles.] Λαοκοωνίσι. Vide in Κερκύρᾳ: male enim in ſecundo Sophocle poſuit Larriſſæi, κερκύρᾳ.

ἀνθρωπ.] Γενέσις.

Technicus.] In Αἴγιρα. Αἰσκυλικοί.

Theagenes.] Μακεδονικῶν. Ορεσίου.

Theopompus.] Αἰθικὰ lib. XXXIX citatur.

Xanthus.] Μελάμπυγα.

Zenodotus.] Dionyſius Halicarn. lib. II refert de Zenodoto. Ζηνόδοτ- δὲ Τροιζήνι- ευρήματα Ομηρικῆ ἴδιος.

In altero indice omiſſa.

Arabum gentilia in Αἴσκαλων.
Aſclepius colitur in Scythia, ὄρος.
Βρεττιανοὶ Salmaſius ex Stephano 1030.
Cercenzi] κερκυραῖοι.
Ceres] ἀθηναῖοι.
Cnoſſus in ἱπποβόλαι.
κρύσταλλ- ſumitur pro glacie voce - - - apud Steph. Vide Salm. ad Solin. pag. 202. Sic etiam in Priapeis ep. 73. in Sibyll. oraculis pag. 152.
Λιβύων δημοτικὸν ἔκλησε, in ἔα.
ἐπαλληλοειδὲς in Νεῖλος.
πολ- gentilium ἀπολλεῖα.
gentilia in πολις Cilices formant in voce ηρωπολίτης.
canon gentilium in κ- apud Etym. mag. auct. pag. 33.
Haliartiorum regio in ἔγχελ-.
Hetæus. in ἡρώνεια.
Hyperneium in νήσοι.
ὁ neutrorum] ὄρυγ-.
Oxydracæ.
Pagaſæus ſinus, ἀφεταῖ-
Παντικὰ, ἀσγαλὸ.
Πάνταλος in Πάνταλ-.
Παραλίαι in ἀσγαλὸ.
Prax in Praxis.
Σιμάλη in Ασγαλὸ.
Vitis mirum] Vide etiam Strab. pag. 355.

F I N I S.

SCRIPTO-

ADDENDA

Superioribus Commentariis & locis ſuis inferenda.

Ad Pag. 2. Comment 11. ferri tamen poſſet τὸ πλεῖστον ἔκαιον; nam prorſus eodem modo loquitur Arrianus lib. III. de exped. Alexand. M. Ἐκεῖθεν δ' ἐπὶ τὰ τῆς Ἀρείας ἔρημα, καὶ διὰ Παροπαμισάδων τῶν Ἀρείων. Ad Pag. 11. Comment: 5. Et tali forma reperitur apud Strabonem Lib. V. hiſce verbis. Κατανέμονται δὲ τῶν τε Αἰκλάνων, καὶ τῶν Οὐόλσκων, καὶ Ἐρήκων, ὅτι δὲ πρότερον Γαυλάνων τε καὶ Αἰκλανίων. Hoc eſt: *demùm porro Æquis, Volſcis, Hernicis, ac prius etiam Rutulis, Aboriginibuſque.*

Ad Pag. 15. Comment. 53. Eadem inſcriptione Menippus librum edidit, de quo mentionem facit Conſtant. de Thematibus lib. I. Themate ſecundo hiſce verbis: ἔστι γὰρ Στρυμὼν ὁ χωρισμὸς τῶν τοιούτων ἐπαρχιῶν ἐμπειρίας ἐχόντων, καὶ τοῦ Κατακεκαυμένου ὄρους τὸ χλιαρὸν. ἐξ Ἀμαθείας τῆς πόλεως ἕως Μιτυληνῆς ὁ τῶν καλουμένων τῆς ἄλης ἀλυκῶν ἔσχατος ὁρισμός. Circa veram vocabuli τὸ καλουμένης hallucinatus eſt Meurſius, qui locum Conſtantini de adminiſtrando imperio non ſatis feliciter emendavit. Imperator Cap. XIII. prope finem filium ſuum docet, neceſſarium valde eſſe, poſthabitis aliis, hæc inſuper ipſum ſcire quorum ſcientia magno eſſe uſui & admirabiliorem ipſum reddere poſſit: nempe τὰ δ' ἔστι περὶ διαφορᾶς πόλεων ἑνίκων ἰδιῶν, γνωμολογίας τε ἀνδρῶν, καὶ βίας διαγωγῆς, καὶ βίους καὶ κρίσεις τῶν παῤ ἑκάστοις ἡγουμένων ἐθνῶν καὶ πολιτῶν, καὶ περιγενόντας αὐτῶν, καὶ καλουμένης, καθὼς καθ' ἕκαστον ἐπιμένουσι. ubi vir doctus qui primus hunc auctorem vulgavit καλουμένης pro καλουμένῃ reſtituit.

Ad pag. 20. in voce Ἀγλωὰ circa finem producitur Παπαὰ, de qua voce nihil diximus in Commentariis: puto eſſe formatam ex παπάλαια ſacra Bacchi, quæ certio quoque anno iterabantur, quæ que aliis exiſtimabantur abſolutoria. Hujuſmodi derivationes apud Stephanum noſtrum alioſque grammaticos paſſim occurrunt. Vide in voce Ἀγάμεια, & Commentarios ei ſubjectos.

Ad Pag. 24. Comment. 38. poſt aliam accepiſſe. Ut nemo amplius de hac veritate dubitaret locum dabo ex Arriano, qui in Ponti Euxini periplo hæc ſcripſit. Καὶ ὁ ἄγκυρα δείκνυται τῆς Ἀργοῦς, καὶ ἃ μὲν σύνηθες ἐν τοῖδε μεν ἐν πολλοῖς καὶ τοῦ τὸ μεγέθους ἃ ἔχει τὰς ἄλλας ἀγκύρας ἴσον, καὶ τὸ σῆμα ἀμυδρὸν ἐξαιρεθῆναι, ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἰσόπλευρον ἐν τὸ χεῖρον. δήλους δὲ εἶναι ἄλλους δρόνους ἐπὶ τοῦτον πολλοὺς, ὡς ταῦτα μᾶλλον ἐκείνου ἴσασιν ἐν τὸ δεύτερον τῆς ἀγκύρας τῆς Ἀργοῦς. *Anchora quoque Argus ibidem oſtenditur, quæ quum ſit ferrea tum mihi viſa eſt antiqua: licet magnitudine pariter atque formæ nonnihil ab aureis noſtrorum temporum differant, tamen videtur eſſe recentior: & alterius cujuſdam lapideæ anchoræ fragmenta pervetuſta ibidem viſuntur, quæ quidem vereſimiliùs eſt antiquiſſimæ illius anchoræ Argonauticæ reliquias eſſe.*

Ad pag. 35. comment: 44. Verum ſi neque Herodoti neque Heraclidi Μαῦρα βιβλία huic loco ſatis convenire exiſtimes, etiam *Alexandri Ætoli Muſarum liber* intelligi poteſt, de quo ſic ſcribit Servius ad .... Virgil. *Ops terra eſt, uxor Saturni, quam Graeci Rheam vocant. Sane hoc nomen ipſius Dianæ fuiſſe ab Epheſiis dedicato templo & impoſitum Alexander Ætolus poëta in ſuo libro, qui in ſcribitur Muſæ, refert.*

Ad pag. 51. in voce Ἀζανὶς legitur Αζανὶς etiam de piſce ſumi, ſed hactenus hujus rei nullum exemplum compertum habui. Verum Ἀζανὶς piſcis nomen eſt apud Plutarchum de ſollertia animalium. Ὁ δὲ ἀζανὶς γαλεώτης ἐστὶ ποικίλος. Pauſanias in Laconicis Pag. 203. lin. 44.

Ad Pag. 52. Comment. 40. Latini tamen *Ægineſis* gentile dixerunt. Apulejus lib. I. Metam. *Ægineſis quidem ſum, Ætneo melle, vel tuſco, & Inſuſmodi campanarum mercibus per Theſſaliam, Ætoliam, Bœotiam ultro citro diſcurrens.*

Ad Pag. 57. Comment. 85. hiſce augendus. Non eſt mirum ſe Cureras ibi armaviſſe: nam Archemachus Euboënſis apud Strabonem lib. X. perhibet, eos Chalcidem incoluiſſe, & continenter de Lelanto Campo dimicaſſe.

Ad Pag. 61. Comment. 22. Plinius lib. XXXVI. Cap. VIII. agnoſcit aliquem Mitren, qui primus in Ægypto obeliſcorum inventor fuit. *Primus omnium id inſtituit Mitres, qui in Solis urbe regnabat, ſomnio juſſus: & hoc ipſum inſcriptum eſt in eo.* Cave putes eundem fuiſſe, nam unde conſtabat eum ex Æthiopia in Ægyptum commigraſſe. Præterea monet nos Kircherus in Obeliſco Pamphylio in Bibliotheca Vatic. eſſe exemplar ſcriptum quod pro, *Mitres* habet *Meſtres*, qui fuit Rex Ægyptius antiquiſſimus, Euſebio, Suidæ, & Salamæ Ben Kamdathi in libro Arabico, quem hortum mirabilium mundi vocat ſatis cognitus.

Ad pag. 645. in illa voce Πραίνεστος.] Non tantum antiquiſſimum, ſed etiam celeberrimum priſci Latium oppidum fuit: ſicuti Strabo lib. V. loquitur, in conſpectu Romæ ſitum. Latinis ſcriptoribus dicitur *Præneſte*, uti *Sarſtle Reate*, quæ Græcis Σάρσινα & Ῥεᾶτα appellantur.

Ibidem Ἀπὸ Πραινίου Λατίνου &c.] De nominis origine Grammatici alia commenti ſunt, quam hiſtorici: qui etiam inter ſe non conveniunt. Feſtus tradit. Præneſte dicta eſt, *quia is locus, quo condita eſt, montibus præſtet.* Servius ad locum Virgilii, *Altum Præneſte*, qui exſtat Æneid. VII: Cato dicit, quia is locus montibus præſtet, Præneſte oppido nomen dedit. Cum Stephano conveniunt Martianus Capella, & Solinus qui tamen præter Latini filium, etiam Cæculum quendam urbis conditorem faciunt, cujus quoque meminit Virgilius lib. VII. At Plutarchus in Paralellis alium, præter jam nominatos, urbi conditorem aſſignat. Τηλέγονος Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης, ὃν ἀναζητήσας ὁ πατὴρ περιῴκει, ἵνα δὲ μὴ πολλὰ λέγωμεν, ἔνθα μὲν ἦλθε χωρὶς ἐφικόμενος, καὶ χαίρουσαν. Τηλέγονος δὲ ὑπὸ τινα πόθον ἐλθὼν ἐπὶ Τυρσηνίαν, καὶ διαπλεύσας ἀφικόμενος περίοδον πολλὴν ἐφικόμενος, καὶ ἐρχόμενος περιπλανώμενος, ἔκλεισε πόλιν, ἀπὸ τοῦ ὀνόματος Πραίνεστον ὑπομείνας, ὃν Ῥωμαῖοι Πραίνεστον καλοῦσι: ὡς ἱστορεῖ Ἀγροίλλιος ἐν τρίτῳ Τυρσηνῶν. Id eſt, *Telegonus, Uliſſis & Circes filius, miſſus ad indagandum patrem, monitus eſt uti ibi urbem conderet, ubi ſerta gerentes agricolas ſaltare videret: Quumque in quendam Italiæ locum devenisſet; offendit colonos ramis iligneis redimitos chorea victitare: Itaque urbem ibi condidit, a rei argumento Prineſtum nominavit (quod vocabulum Romani detortum dicunt Præneſtes) ut Ariſtocles tradit in Ital. rer. lib. III.* Hinc eſt, quod plinius lib. III. cap. V. dicat; quod Præneſte quondam Stephano, & Strabo. lib. V. Polyſtephanum dicta fuerit.

Ad Pag. 700 in illa voce. Τέγεστρα.] Nullam nominis originem Epitomator urbi adfingit; quam tamen Stephanus ipſe ſuo operi inſeruit, uti evidentiſſime ex commentariis Euſtathii ad Dionyſii Periegeſin probari poteſt. Ita autem habet Dionyſius.

\- - - ἔνθα νέοιτο
Ἀτρυ Τεγεσταίων, μυχάτου ὑπὸ πείρατι πόντου.
\- - - *ubi condita eſt*
Urbs Tegeſtraeorum, intimis in finibus maris. Ad quæ verba ita commentatur Scholiaſtes. Ὅτι τὸ Τεγεσταίων Ἰλλυρικὸν ἔθνος, σημεῖον τὸ Τέγεστρα, ὃ ἐστὶ τοῦ μυχάτου πέρατος τῆς Ἀδριατικῆς ἁλμυρὸς λέγεται. Καὶ Τεγέστρα τινὲς, ὡς ἐν τῇ προσηγορᾷ δηλοῦται τῶν ἰδιωτῶν. Id eſt; *Tegeſtraeorum Illyrica urbs, hoc eſt, Tegeſtrum, ad intimos maris Adriatici ſinus eſt. Hæc etiam Tergeſtrum dicitur, a quodam Tergeſtro, uti in conſcriptione gentilitiorum ſignificatur.* Procul dubio hic ipſius Ste-

plani opus inscribitur, quod in compendium redactum esse hinc apparet, quia Abbreviator de conditore nullam mentionem fecit.

Ibidem. Οὐέστριον.] Latinis scriptoribus, Paterculo, Melæ, & Plinio Tergeste dicitur, quod etiam neutrius generis est. At apud Strabonem lib. VII. in fem. genere legitur Τεργέστη: & lib. V. ἐμπόριον Τεργέστη, *Castellum Tergestæ*.

Ibidem. Ἀπὸ τοῦ μυχοῦ ἐπὶ τὸν Ἀδρίαν.] Apertissimum est mendum in his vocibus. Quippe intimus sinus recessus pars contingens erat Adriæ sinus. Scribo igitur: Ἀπὸ Τεργέστης κόλπου ἐπὶ τὸ μυχὸν Ἀδρίου ἐπὶ . . . . Id est: *A Tergestino vico & intimo sinus Adriæ recessu, ad* . . . . Interiit nomen alterius termini, a quo ad intimum sinum quinquies mille & viginti novem erant stadia, ut etiam monuit Cluverius.

Ad Pag. 724. in voce ΤΒΑΑL. Τόσσα κηλεῖται.] Ut complures aliæ voces in dictis verbis, sic etiam hoc vocabulum Τόσσα corruptum esse suspicor. Idem Epitomator, alio loco: φάσκων ἐν τῇ Σικελίᾳ Μεγαρίδα. Quum Dubium & ambignum sit vocabulum, Μεγαρὶς, quod aliàs Megarorum urbis agrum significat; Ciceroni verò, & Melæ, & Plinio, ipsam urbem pars aliqua Hyblæ Megarensis, sive arx ejus, appellata esse potuit Στύππη: Sic scilicet Τόσσα quoque, quæ pars erat Syracusanæ urbis, idem Epitomator τῶν ἐν Συρακούσαις πλατέων Συρακουσῶν pronuntiavit.

Ad Pag. 766: & sequent. Ἐν ἄλλῃ Παρθικῶν.] mirum est profecto, Epitomatorem vel librariorum tanta memoriæ imbecillitate laborasse, ut tam exiguo spatio interjecto non meminerint, ex quonam libro Parthicorum Quadrati sequentia verba allegari deberent; nam in Ὠτρόη idem locus ex lib. II. producitur, ubi mihi videtur majori accuratione expressus: Τὸ ἰδιωτικὸν ὁ αὐτὸς ἐν τῇ δευτέρᾳ. Περὶ δὲ Κύρου τοσαῦτα Ὠκελλοῦ τε καὶ Ὠτρωὶ ἱστόρησε, μόνα μόνοι Ἀρριβαῖοι ἴσασι. Ex his verbis manifeste liquet τὰ Ὠτριβαίτης, quod hoc capitulo ex Parthicorum sexto allegatur, a mala manu profectum, pro quo nos confidenter Ὠκελλοῦ reposuimus, & pro ΘΗΒ etiam περὶ quia in principio sectionis noster inquit, Obarenos περιοικεῖσθαι Κύρῳ ποταμῷ.

Ὠτρωὶ.] Libri editi Xylandrianam præcedentes. Cod. Voss. & Alii: Ὠγωὶ, sed vulgata lectionon est repudianda.

Ὠγυγίου ἀρχαίου θεοῦ.] Accipiendum videtur illud Ὠγυ- pro ἀγλαο-, quod ortu caret, cujusque origo ignoratur: posseque deduci ab ἀγα- pro quo voluere Ὤγυ-, uti Ὤθωνα pro Ἄθωνα, ὄφρυς pro ἄφρυς, ἀφχίμβροτος pro ἀφχίμβροτος & ejusdem farinæ plura, quæ apud Æoles inveniuntur. Philosophi veteres & mythicæ theologiæ antistites hac voce Oceanum nominavere, quem deorum antiquissimum, qui ante res alias extitit, & omnium rerum causam fuisse, existimant. Phornutus capite de Oceano: Καὶ ἄλλως δὲ λέγουσι τὸν Ὠκεανὸν ἴσασιν ἀρχηγὸν τῆς πάσης. ὁ γὰρ μέλας μυθολογικὰ περὶ αὐτοῦ ἰχθύσιν τὸν τόπον. Ἐοικὲ δὲ Ὠκεανὸς μὲν, ὁ πλείονα χρόνον κέκλυθε, καὶ ἐφεξῆς μυθολόγηται. Ταῦτα δὲ ἐπὶ τῶν παιδίων ἐπιμενῶ. ὁ γὰρ ἐπὶ τούτων συγκρίσεως, ἃ μίξεως, ὑφίστανται τὰ ὄντα. ἰδίᾳ δ' ἂν λάβοι, εἰ διάνοιαν ἐπιστρέψειεν. Idem testatur Aristides Oratione Isthmica in Neptunum, ubi omnium Deorum ortum Oceano tribuit: Γίνονται γὰρ ἐξ Ὠκεανοῦ, ὥσπερ ἔφασαν Ὠκεανὸν τε θεῶν γένεσιν εἶναι καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων. Virgil. lib. IV. Georg. . . . . Simul ipsa precatur

Oceanumque patrem rerum, Nymphasque sorores.

Fingitur Tethus Oceani uxor eique coæva, quæ hac de causa γραῦς a poëtis dicitur. Lycophron:

Καὶ δὴ Παλαίμων δίφρον᾽ ἐφορμίσας βροτοντίδος
Γραῦς τοῦτον Ὠγύου Τηθυμάτα.

Ad quem locum si Scholiast. audiamus, testatur is, Ogenum sumi pro Oceano, ita enim ille Καὶ δὴ ὁ Παλαίμων ὁ βροντίδος δίφρον᾽ ἐφορμίσας βλέπει τὴν γραῦν σύμβουλον τοῦ πλοὸς τὴν Ὠγύου τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅτι τὴν Τηθύν. Ab Ὠγυγ- fiunt Ὠγενίδαι καὶ Ὠγύαι qui sunt prisci & antiqui, & quasi a mare progenit. Hesychius. Ὠγενίδαι, αὐτόχθονες, quas nympharum genitor Oceanus produxit. Et apud eundem Ὠγύαι, παλαιοί.

Παρθένιος ὁ Φωκαεὺς ἄλλως.] Totum hunc locum librarii male interpungendo, & alio modo corrumpendo, pristino nitore privarunt: pessime enim hodie in vulgatis circum fertur, Παρθένιος ὁ Φωκαεὺς, ἀπολειφθεὶς τῶν περὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς ἱστορίαν ἴδιον. Correctionem hujus loci Salmasio debemus, quam ex marginibus sui Stephani excerpsimus. In Plinianis tamen alio modo emendavit, sic enim ibi legitur: Παρθένιος ὁ Φωκαεὺς ἄλλως.

Ἀπολειφθεὶς τῶν περὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς ἱστορίαν ἴδιον.

Sed quod divulgavi longe prætero: nam notissimum est Stygem maximum Deorum fuisse jujurandum Hesiodus:

Τῶν δὲ Στυγὸς ὕδατα θεῶν πολυώνυμον ὕδωρ,

Ὠγύγιον. Idem Parthenii opus a nostro citatum in Βιθυνιάκοις, & in Γρύνι.

Ἔνθα Ὀδυσσεὺς ἐκ τοῦ ναυαγίου ἐξέφυγεν.] Hoc testificatur de se Ulysses Odyss. VII, quod a Diis in Ogygiam insulam tempestate actus fuerit:

- - - Δεκάτῃ δέ με νηλέι πομπῇ
Νύκτα τε Ὠγυγίην πόλιν᾽ ἵκεν θεῶν ὑπὸ βουλῇ
Νήσου ἐς Ὠγυγίης πόλιν᾽ ἵκεν θεῶν ὑπὸ βουλῇ
Ἔνθα με νύμφη ἐπὶ τε ἐξ ἐτέρωσε. - - - -

Ab hac Dea hæc insula etiam Calypsus dicebatur. Plinius lib. III. cap. X: *Promontorium Lacinium, cujus ante oram insula X. M. Pass. a terra Dioscorum, altera Calypsus, quam Ogygiam appellasse Homerus existimatur.* Hesychius: Ὠγυγία, ἐπώνυμα τῆς νήσου Καλυψοῦς.

Λέγεται δὲ ἡ Βοιωτία.] Vide nostrum illo in loco. Strabo testatur lib. IX. Bœotiam ætate Cecropis Ogygiam fuisse appellatam, ita enim ille: Λέγεται δὲ καὶ Κέκροπα, Σάϊδος δὲ Βοιωτίας ὑπάρξαι, κληθῆναι τότε Ὠγυγίαν, μεταπεσόντος δὲ τούτου ὑπωνυμίαν ὕστερον.

Καὶ ὁ Θῆβαι Νεὶ Ὠγύγιαι ἐκεῖ Παυσανίου δὲ Ἀλίφερα Ὠγυγία.] Hunc locum temporum injuria mutilum fecerat, ita enim in vulgatis hodie concipitur: ἐξ ὁ Θῆβαι Νεὶ Ὠγύγιαι ἐκεῖ Τερμίσσου τοῦ *. Hanc ei medicinam præstitimus auctoritate Scholiastæ in Lycophronem, ubi Ogygi gentis logia sic describitur: Ὠγύγου ἀρχαίου βασιλέως Θηβῶν, ἀφ᾽ οὗ καὶ Ὠγύγιαι πύλαι ἐν Θήβαις καὶ ὁ ἀπὸ Ὠγύγου ἀὴρ καὶ Παυσανίου δὲ Ἀλίφερα. Scio aliam genealogiam hujus Ogygi ab aliis pertexi, nam Corinna ad Scholiast. Apollonii Bœoti filium statuit: Ὤγυγος δὲ τοῦ Θήβας καὶ Ὠγύγου τοῦ βασιλεύσαντος αὐτῶν. Κορίννα δὲ τὸν Ὤγυγον Βοιωτοῦ υἱὸν εἶναι. Præter genitorum Ogygi nomen, etiam τὸ Ὠγύγια inserere placuit, quod tam certum est hoc excidisse, quamsolem ipso die lucere. Thebas olim sic appellatas fuisse testis est Pausan. lib. IX., quod tamen nomen poëtis magis familiare est: Καὶ δὴ καὶ Θηλαῖδα ἐκάλουν πρῶτον λίγκαν. Ἐκτίσθησε, βασιλεὺς δὲ ἦν τῶν ἐγχωρίων Ὤγυγος· ἐξ οὗ τοῦτο καὶ τοὺς πολίτας τοὺς τοιούτους ἐπίκλησιν ἐς τοὺς Θήβας ἔχειν, Ὠγυγίους. Hinc apud Apollonium lib. III.

- - - - ἐν Ὠγυγίῃ ἐπὶ Θήβῃ
Κάδμου, ἔνθ᾽ Ἐνυαλίου ἀνέβλυσε πίδακα λειμών,
Πίδακι. - - - -

Ὠγύγιος, ἔθνος ἐν τῇ ἰρωδοτῇ Θρᾴκῃ.] Situm & descriptionem hujus insulæ habemus apud Incomparabiles viros Salmasium ad Solinum pag. 1180, & Vossium in observationibus ad Melam pag. 236. & Fullerum in Miscell. Quare actum agere illos censeo, qui horum virorum laboribus aliquid addere, & post Homerum Iliada scribere conantur.

Ὤδονες, ἔθνος Θρᾴκιον.] Cave hanc gentem confundas cum alia Thracica, cui nomen Ἤδωνοί, & de quibus Stephanus in præcedentibus. Odonum regionis meminit Lucanus lib. I. circa finem:

Odomis Ogygio decurrit plena Lyæo.

Ἤδωνοί & Ἤδωνις regio etiam Thraciæ est, sed in illa voce media Syllaba producitur, cum in voce Ὤδονες secunda corripiatur. Nullum itaque dubium quin sint diversæ gentes: & quanquam apud Lucanum *Edonis* contra metri legem inveniatur, certum est tamen, auctore Salmasio, cui assentimur, in illo Lucani versiculo *Odonis* rescribendum. Pessime editiones ante Xylandrum Ὤδονες exhibent.

Τῆς Μαίδης ἔμαγον.] Pessime in MSS. τῆς Μήδης ἔμαγον. Sic quoque Aldina & Iuntarum.

Μαίδαι τ᾽ ἄζηται σθένα.] Vossianus: Μήδεται ἄζηται σθένα. Sed hanc lectionem versiculi modulus non patitur, quanquam in duabus prioribus editionibus eadem repræsentetur.

Ὑπ-

Ἐπεσπάσατο.] Editi omnes ἐγχρίπτουσιν. Sed quis non videt, nos germanam genuinamque lectionem revocasse?

Ἔστι δὲ περὶ τῆς Ἀλιάρτου.] Pessime hunc locum tractarunt librarii, nam libri omnes tam Mss. quam excusi constanter exhib. ut περὶ τὴ Ἀλίᾳ, quod si interpreteris *ad mare* denotat, quasi urbs maritima fuisset Oclea, cum certum sit, oppidum fuisse mediterraneum, & Haliartum vicinum habuisse: liquet hoc evidentissime ex Strabonis lib. IX. Ἡ δ' Ὠκλεὰ μέση Ἀλιάρτου καὶ Λαλαικομενῶν. ἐφεστήκασι τριάκοντα σταδίοις ἀμφότερα. περιῤῥεῖ δ' αὐτὴν ποταμὸς ἐμπίπτων. Ergo summo jure Stephano περὶ τῆς Ἀλιάρτου reddidimus, quod librarii sua vecordia corruperant.

Εἴτε μὴν ταύτῃ ἀπὸ τῆ Ἠλεκτρώνης.] Lacuna in omnibus editis conspicitur, quam replevit Salmasius ad oram sui libri 1 addendo ultima verba ἀπὸ τῆ Ἠλεκτρύωνος.

Διαστέλλουσι περιόδους, &c.] De hac urbis etymologia etiam Eustathius ad Iliad. B. mentionem facit: Ἡ δὲ Ἠλεκτρύων, φησὶν, ἢ Ὠγυγία μὴν ἐκλήθη, ἐκλήθη δ' ὕστερον, διά τι κύκλα ἢ συστήματα ἐκεῖθεν εἰς Θῆβας περιόδους. Quia in verbis Stephani sensus non apparet, quod necessario requiritur ad oppidi originem illustrandam. Hinc est quod censeam, defectum esse in iisdem, qui commodissime ex Eustathio suppleri posset. Legendum videtur. ἐκλήθη δὲ ὕστερον διά τι ἴδιον ἢ συστήματα περιόδων ἐκ Θηβῶν εἰς Θῆβας.

Ὠκεανὸς, ὁ ποταμὸς ὁ περέχων τὴν γῆν.] Abusive ἢ ποταμὸς de Oceano usurpatur. Nam, ut cum Herodoto loquar, quis fluvium novit, qui sit oceanus? Certissimum est Homerum, vel aliquem priscorum poëtarum in Poëticam intulisse. Herodoti locus est in Euterpe: Οὐ γὰρ τινα ἴδμεν ἐόντα ποταμὸν οὔνομα Ὠκεανὸν· Ὄμηρον δὲ ἢ τινα τῶν πρότερον γενομένων ποιητέων, ἀνεύρημα ἑωυτοῦ ἐσενείκαντα ἐς τὴν ποίησιν ἰσποιήσασθαι. Verum quo significatu & sensu Homerus ista voce fuerit usus, legendum apud Strabonem lib. I. circa initium. Stesimus τῶν Κυπρίων auctor ποταμὸν appellavit Ὠκεανὸν:

Λίμνην μὲν γὰρ κύκλα πολυκλύστοιο Θαλάσσης,
Ἴχθυσι παντοίοισιν ἰχθυόωσαν,
Κύκλα δὲ ὠκεανὸν ποταμὸν καὶ πείρατα γαίης.

Sed quemadmodum ex Herodoto asseruimus poëtas istam vocem in poësim introduxisse, sic quoque video Eustathium ad Iliad. E. istam sententiam fuisse amplexarum, ita enim ille: Ἡ δὲ πάσης ὑγρᾶς βάλατταν ἢ ποταμὸν περιῤῥέοντα κύκλῳ τῆ γῆ ἃ δὴ καὶθὸς ἐρεῖται, τῆ ἐξω Θάλασσαν ὠκεανὸν λέγει.

Περιπεφρίκασι δὲ τῆ ἔξω Θαλάσσης οἱ ποιηταὶ τῶν Βαρβ.] Libri omnes Mss. & calamo exarati exhibent: περιπεφρίκασι δὲ τῆ ἔξω Θαλάσσης ἐκείνου μὴν οἱ ποιηταὶ τῶν βαρβάρων Ὠκεανὸν. Nos τὸ ἐκείνου μὴν delevimus, sensum plane turbans, non tamen nostra auctoritate, Sed ipsius Stephani, qui locum hunc Phavorini, non allegato auctoris nomine, in voce Κασπία, iisdem verbis transcripsit: ἢ Φασὶ δὲ τῆ ἔξω Θαλάσσης οἱ ποιηταὶ τῶν βαρβάρων Ὠκεανὸν. οἱ δὲ τῶν Λιβύων ἐκείνην, μεγάλην Θάλασσαν. οἱ δ' Ἕλληνες Ἀτλαντικὴν πέλαγος. Sine dubio peccatum hoc commiserunt librarii ἐκείνου pro ἐκείνην exarantes. Hic omnia recensere nomina, quibus gaudet Oceanus pro climatum & regionum diversitate, quas alluit, nimis longum foret. Videsis Agathemerum lib. II. cap XIV. & Eustath. ad hæc Dionysii verba:

Πάντα δ' ἀκηράτοι εἰρύετο βίβῳ Ὠκεανοῖο,
Ἠῶ μὲν ἰὼν, πολιὸν δ' ἐπεπυμάτιον ἀμφὶς.

Πλαθὺν δ' ἐνὶ οἴδῃ τὸ ἀπείρων κέκυν, ἢ ἴσον βέει. Geminum veteres Grammatici commiscuntur Oceani etymon: alterum deducunt ἀπὸ τῆ ἀκύειν κέειν, a celeriter fluendo circum terrarum orbem, alterum vero ὠθεῖν τὸ οὐράνιον ἀνώτατον, a celeriter movendo cœlum & astra. Utrumque habemus in verbis Nicæ grammatici sive auctoris Etymologici Mag. hunc in modum constituendis: Ὠκεανὸς, ὠθεῖν τὸ οὐράνιον ἀνώτατον τὸν ἀστρικὸν περίστασιν. ἢ ὠθεῖν τὸ οὐράνιον κέειν. Censebant enim prisci quidam Philosophi, Solem & astra ex Oceano circulo suo terram ambiente, oriri & in eundem rursum occidere Strab. lib. I. de Homero: Εἰδώς, (scilicet ex Oceano) γὰρ ἀνίσχοντα πασῶ τοῖς ἄστρα, ἢ δυόμενον εἰς τέκνα, εἰς ἢ ἀνίσχοντ ἢ τὰ ἄστρα. Præter Homeri aliorumque Græcorum poëtarum testimonia, quæ id manifestissime evincunt, duntaxat è Latinis adducam Catullum, qui in Epithalamio Juliæ & Mallii ita canit:

Flere desine, non tibi
Herculeia periculum est,
Ne qua femina pulchrior
Clarum ab Oceano diem
Viderit Venientem.

His adde verba Propertii lib. IV. ex Fabula Tarpeiæ:

Et jam quarta canit venturam buccina lucem,
Ipsaque in Oceanum sydera lapsa cadunt.

Hinc est quod existimarunt veteres, Oceanum cæli stellarumque motum efficere & perficere, ut annotavit Eustathius ad Iliad. E. Ἐκ τῆ τοιούτε ἀκούειν, πολλοὶ παραλαμβάνουσι τὴν γῆν, ὡ ἀεῖσθαι ἀνέχοντας, ἢ εἰς αὐτοὺς αὐθὶς δύοντας· ὅτι ἢ ἴσον κυκλεῖσθαι, ὡς δὴ ἀπὸ τῶν ἀφίξεων αὐτῆ ἄσον γινομένων, ἢ ἢ οὐσίας αὐτόνομον τοῖς ἄστροις κινήσεως. Sed commodior, quin imo verior mihi hæc etymologia videtur, si deducatur ἀπὸ τῆ οὐσίας κέειν, quam etiam sequuntur alii geographi. Agathemerus (quem obiter emendabimus gravi mendo laborantem) lib. I. cap. I. Ὠκεανὸς ἢ ἀπὸ τῆ οὐσίας αὐτῆν κύκλῳ τὴν γῆν. Et quæ hæc est versio, quam interpres his verbis affinxit? *Oceanus dictus ab æstuum terras undique pulsantium concitatione.* Legendum: Ὠκεανὸς δὲ ἀπὸ τῆ οὐσίας κέειν κύκλῳ τὴν γῆς. vertendum simpliciter: *Oceanus autem dictus est a celeriter circum terrarum orbem fluendo.* Nam ἀκύειν & ἀκύτατον, quæ sunt synonyma, veteres usurpabant de perficiendo motione cœli & stellarum, quas efficere Oceanum existimabant, adeo ut in Agathemero insana & corrupta sit illa phrasis ἀεῖσθαι τὴν γῆν: pro qua κέειν κύκλῳ τὴν γῆς reponendum: nam apud nostrum τὸ κέειν δῆ ῥεῖν, ut & apud Hesychium: Νάειν, ῥεῖν. φλύζειν. Præterea emendavi κύκλῳ τὴν γῆς siquidem adverbium illud gignendi, non vero accusandi casum requirat. Xenoph. κύκλῳ τὸ στρατοπέδε *circum castra*, sic κύκλῳ τὴν Ἀττικὴς *circum Atticam* apud Aristot. Hesiodus - - - - περὶ ἢ σφέων ἄγχουσι ἔχει. Ubi interpretes: πυκνῶς δ' ἀυτῶν ἐκάλυπτε ὁ ὄζῳ τὸ αὐχὴ. Sic pro κέειν alii usurpant νέειν, inter quos Phornutus capite de Oceano: Ἔστι ἢ Ὠκεανὸς μὴν, ὁ ἀεῖσθαι πάν κύκλῳ ἀεὶ ῥοῆς μεταβάλλων.

Ὤλενος, πόλις Ἀχαΐας.] Non tantum masculino & fœminino, ut noster perhibet, sed etiam genere neutro oppidi nomen prolatum inveni apud Lycophronis Scholiast. Περὶ ἢ τούτων τῶν πόλεων, ἔστι τῶν Θεμιστίου, ἢ τις δῆ πάλαι Λακωνικὰ, ἢ τὰ Ὤλενος πόλις Ἀχαΐας &c. addit quo tempore & modo perierint hæ civitates: Καὶ ἀφάντων γεγόνασι χρόνῳ πολῦ, ἢ ῥῆγμα ὁ δῆ Διονυσιόδωρος καταλαμβάνει, ἢ ὕστερον ὑπὸ σεισμῶ καταποντισθῆναι. Strabo tamen lib. VIII. memoriæ prodidit, hujus urbis monstrari vestigia inter Patras & Dymen. Hujus urbis etiam meminit Apollod. lib. I.

Σφενδόνη δὲ Γυναῖον.] Salmasius ex Ms. emendat ἐν Γυναίῳ, & sic quoque video variis in locis hanc Sophoclem fabulam ab Hesychio citari. Pollux lib. 4. cap. XVI: Σφενδόνη ἢ ἐνταῦθα ἐν τῶ περὶ ἐνιαύσιον ἀμίλλας πολῦ συγκειμένε, οὗπερ ἐν Γυναίῳ. Eandem ego Γυναῖον & Γύναιον fabulam fuisse existimo. Videsis Casaubonum ad Athenæum. Habes hic, Lector candide, observationes quasdam Paternas, quas nunc temporis dolor ex morte illius tam accurate in vestigare, neque ad manus Clarissimi Gronovii pervenire sivit, quæque ne æternæ oblivionis tumulo conderentur, nunc publicari curavi, ut omnes, quæ hucusque reperire licuit, ederentur, & quamquam non prolixæ, tamen publico haud inutiles fore confido. Hæc sunt, mi Lector, quæ, ut scires, volui. Tu interim hisce fruere, & Vale.

FINIS.

JANI (A. F.) BERKELII
PIETAS
IN
VINDICANDA FIDE
PATERNA.

Q. D. T. O. M. B. V.

VIRO AMPLISSIMO

MENTIS ALTITUDINE & RARA ERUDITIONE

CONSPICUO

ANTIQUITATUM SCRUTATORI INDEFESSO

ET

INGENII MONIMENTIS

INCLITO.

STUDIORUM MEORUM FUNDATORI

UNICO

JACOBO GRONOVIO

IN

ACADEMIA LUGD. BAT.

ELOQUENTIÆ, HISTORIARUM, ET GRÆCÆ

LINGUÆ

PROFESSORI ORDINARIO

H. T. UNIVERSITATIS EJUSDEM

SECRETARIO

OB

INGENTIA, QUIBUS ME MEOSQUE

PROSECUTUS EST, BENEFICIA

ET

DEBITAM, QUAM EXHIBERI OPORTET,

REVERENTIAM

SESE SUOSQUE ET HUNC

PARTUM PRIMO-GENITUM

SI NON QUA DECUIT

SALTEM QUA POTUIT

REVERENTIA

L. M. Q.

D. D. D.

JANUS BERKELIUS, ABRAH. FIL.

JANI (A. F.) BERKELII
PIETAS
IN
VINDICANDA FIDE
PATERNA.

Miraberis forſan, non cuivis exploratæ doctrinæ Vir, quod hujus curtæ ſupellectilis limen nomine tuo ſit exornatum, & quod tantos ſpiritus, tantamque in me admiſerim elationem animi, ut homo in primo ætatis flore, nulliſque ingenii dotibus clarus, & principum in Repub. virorum Tuique ope atque conſilio indigens, beneque mihi conſcius quam parum ſim in litteris dandis peritus, tamen Tibi, Viro Clariſſimo, ſtudiorumque meorum Promotori Meritiſſimo has exarare ſuſtinuerim, & fortiori, cui reſiſtere omnino non poſſum, provocatus & irritatus tamen, occurrere ſuſtinuerim. Verum intellecto mentis meæ ſcopo atque propoſito, & fine, ad quem tetendi, explicato, procul dubio admiratio ſuſpendetur.

Non poteris, Virorum ſumme, vivere immemor, familiaris aliquando inter nos colloquii, in quo auctor mihi perſæpè fuiſti, ut vel publice vel privatim negotium aliquod ſuſciperem, & ſpecimen indolis meæ ederem, ſignificans, optima ſæpenumero ingenia laborem ſubterfugiendo, & inertiam ſequendo corrupta eſſe, quia nihil eſt in rerum natura, quod tam noceat hominibus ratione præditis, quam ſi ingenium, quo neque melius neque præſtantius a Deo nos mortales ſumus conſecuti, pigritia atque ſocordia torpeſcere ſinant operis ſui dilatores inertiſſimi. Quocirca ego huic malo, quantum potuero, obſiſtere volens, ne me totum inertiæ viderer tradidiſſe, animum meum ad ſcribendum appuli; tum ut ingenium meum minime exercitatum promptius efficerem, quoniam non alia re certius docentur homines quam uſu atque exercitatione; tum ut Te animo meo Chariſſimum ſalutarem, Tecumque de negotio, quod nunc aggrediar, diſſererem.

Dum autem undiquaque obverto oculos & circumſpicio, quam mihi in ſcribendo proponerem materiam, non facile dixerim, utrum Divinitus, an alio aliquo modo mihi Humanitas Tua indicaverit, fuiſſe aliquem, qui Parentis mei nomen proſtituerit, & nonnullos Stephanianos, ab Parente profligatos labores Theonino dente arroſerit, præſertim quum ad illam peragendam non parvum momentum quoque adderet mors Gaasbekii, Parentis Stephani Typothetæ, ſed jam alio potiti hero, qui & ipſe novis quibuſdam ornari vellet Stephanum. Quocirca, ut decentis pietatis manibus litem, & pro viribus vindicem febricitantium nonnullorum deliramenta, Harpocrati amplius litare non valens, ſequentia mihi exequenda cenſui.

Luſtrum jam eſt & quod excurrit, Vir Clariſſime, quod ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ ΕΘΝΙΚΑ Parentis mei nomine, τὸ τρισμάκαρ, luce publica frui ſiveris, poſtquam & omnia fide bona collecta, & quæ marginibus prout erant illita, tradidiſſes Typographo prelis ſubjicienda, quoniam & maximam partem, ut videre eſt, abſolverat: pro quo certe beneficio ne ingrati animi vitio laborare viderer, nec alius quiſpiam ejus σημεῖον aliquo colore objicere valeret, tantas, quantas animo & mente concipere,

καὶ δύναμαι διὰ μέλανος καὶ καλάμου σοι γράψαι, habeo agoque gratias, cujusque me haud immemorem fore confide, dummodo ad solidum & masculum eruditionis pervenerim fastigium: neque ficta pro veris trado, firmiter enim apud animum decrevi meum vicem tibi reddere, ubi occasio commoda sese dederit, & ab hinc igitur in ære tuo manebo, donec volvenda dies ἀντίδωρον aliquod obtulerit.

Sæpe numero autem, Vir Doctissime, ex Gaasbekio hujus operis Typotheta, aliisque audire contigit (non enim lubens admiserim) quasi Parens meus solus in causa fuisset, quod hic liber tantum temporis sub prelo sudaverit, & non prius juris publici factus fuerit. Verum, ut scias quam fucata sint omnia, & quod non tam illius causa, quam quidem etiam Typographi vitio acciderit, paucis expediam. Atramento & charta vix exprimi potest, quantæ negotiorum moles per plurimos annos ipsi (ut Venusini Poëtæ verbis utar) circum caput salierint & latus, ut vix pedem potuerit movere, multo minus promovere. Pater enim, cum præter omnem rationem & fas summam injuriam per aliquot annos passus fuisset, nec ejus amplius patiens, debitores iniquissimos in jus vocasset, ad quod peragendum vel Pater vel alius quispiam ex creditoribus præsens postulabatur, ideoque ipse nonnunquam hieme anni frigidissima iter illud haud exiguo discrimini obnoxium confecit, & toties repetiit, ut interdum intra duorum annorum spatium vix sex integros menses in urbe fuerit, neque patriæ glebæ adhæserit, sed in aliis locis longe distantibus, & alio sub cœlo positis, causæ promovendæ gratia degere, atque dulcissimis Musis valeredicere necesse habuerit. Inde reversus, postquam & frequentibus itineribus fractus, instar Sisyphi, ad lapidem istum rotandum iterum sese accingeret, non semel sed sæpius ipsum prædicantem audivi: se multis partibus malle caris capitibus Musis atque Stephano vacare, quam hujusmodi litigiis detentum hærere. Et sicut ex Philosophorum numero aliquis nihil magis in voto habuit, quam cognoscere cœli materiem, eamque manibus suis contrectare, seque tum lubentissime mundo mundanisque rebus velle renuntiare & mori: idem ferme ab ipso pronuntiatum scio, si operis illius molestissimi optatum τέλος contingere ipsi licuisset: imo tum saltem liberiore aëre fruiturus, ipsam Deorum vitam assecutum existimasset.

Hæc autem, Vir CL., quidem maxima & præcipua hujus operis diuturnitatis causa est; verum & accedit insuper, quod ex illo tempore, quo horridis bellis & discordiis civilibus dulcissima patria in arctum red gebatur, sub prelo non sudaverit, sed friguerit, quod potius temporum diritati & truculento Marti, non duntaxat doctorum hominum & bibliopolarum commercia, sed & cuncta totius Europæ negotia tunc temporis disturbanti, est imputandum, quam quod alteruter accusetur: cui enim (horret animus, luctuque refugit) in se tanta maneret constantia, ut neque tubarum, neque tympanorum undique sonantium clangore, neque imminenti hostium rapina, a proposito suo dimoveretur? Ex hisce igitur facillime, ni fallor, apud te ratio constabit, quid ipsi occasionis superfuerit ad inserviendum amicis, quidque animi & mentis ad insudandum studiis & Stephano, quem omnes per orbem terrarum Docti ex MSStis emendatum flagrantissime desiderabant. Fieri enim non poterat, ut [quod est in veteri verbo] ex una fidelia duos dealbaret parietes; quanquam & me non fugit viros doctos satis multos, inter quos nec Tu minimum occupas locum, auctores ipsi fuisse, ne tam operosis librum oneraret commentariis, sed potius ex MSS Cod. restitutum lectoribus redderet. Habes jam & alteram hujus tarditatis causam, quanquam & per se Tibi forsan sunt notissimæ, verum ut & alii sciant has ad Te exarandi formaveram consilium.

Quod

Quod autem ad Typographium adtinet, cujus promiſſa non ſolum Parens, ſed & ego ſæpius vento quovis leviora comperi, hic nonnunquam papiri cauſabatur inopiam, nonnunquam ſatius ducebat nummos, quam chartas nondum conſummati operis cuſtodire; notæ enim ſunt illorum & plerorumque librorum, quos procudere magis illis volupe eſt, rationes, & meum de illis ferre judicium non ſuſtineo.

Reſtat autem nunc, ut paucis agamus de Stephano, qui (ut ita dicam) merum Parentis mei fuit delicium, adeo ut nullus fere auctor exſtiterit, quem majore φιλοτιμίᾳ ſuſceperit, quam hic Stephanus, tam in exornanda nova verſione, quam in illuſtrando commentariis. De his nihil dicam, alii judicent. Utinam vero ſupremo rerum humanarum arbitro placuiſſet Parentis mei vitam tam diu prolongaſſe, donec moleſtiſſimi illius operis optatum πέλος tandem videre potuiſſet, & ut ſic totus in integrum ferme reſtitutus Stephanus (abſit verbis jactantia) ex Variana quaſi clade & Cannenſi pugna prorſus evaſiſſe videretur! multæ enim lacunæ (& quem numerum illis dabo?) ab ipſo fuiſſent repletæ: & ſic novo quaſi veſtitu in litterarum Orbem prodiiſſet.

Tanto juſtius hoc optaverim, quod res publico inutilis futura non fuiſſet, ſi judicium ejus de Luſitano ejuſdem Stephani editore, quod aliquoties ex illo audivi, Chirographo ipſius firmari potuiſſet. Nam quum is tanto molimine rem aggrediatur, quaſi ſolus Herculem debellaturus, tamen loco almæ lucis, ut plurimum illi Cimmerias certe tenebras offudit, nunc male alia intelligens, peſſime alia interpretatus, modo etiam conjecturis minime certis ſine ope Mſſ. codicum (tanquam veritus ne Criticus videretur, & præoptans temeritate & frigidiſſimis hariolationibus arceſſere ſibi digniſſimas pœnas) abutens, ut vix unquam ex carbonibus & cineribus, quod tamen fieri aliquando ſolet, ignis effulgeat, præſtito tamen, quod ille potuit, quum non omnes Catones aut Ariſtarchi naſcamur. Horum quædam diſcutere apud animum decreram meum, ne Viri hujus præſtantiſſimum ingenium, excellentiſſima induſtria, & perſpicaciſſima ſagacitas, diutius in occulto laterent, niſi mihi Humanitas Tua ſignificaſſet, me ſimul oleum & operam in hac re perditurum, quum ſint erudito Orbi notiora, quam ut oſtendi debeant, nec oporteat in tam annoſa invehi, & ita ſeſe obfirmaverit, ut inde quid detrimenti noxæve capere non valeat.

Et quanquam hæc etiam per ſe forſan non fuiſſent tam ſpecioſa, ut perpolito & excellenti Tuo ingenio ſubjici mererentur, & noverim quam impar ſim Cenſoriæ virgæ, ſed tamen ætas aliquo judicio & deſultoriâ utique rerum antiquarum lectione firmata, ut hæc perpetrarem impuliſſet, & ſimul ut ſcirent homines, quot paraſangis alias excederet ultima hæc editio.

Verum nunc alia ſeſe offert rerum facies, adeo ut his ſuperſedere, & aliis immorari conſultius videatur. Poſtquam enim Parentis mei Stephanus jam fere per luſtrum lucem publicam viderat, inveniri aliquem, qui inſtar alterius non ὄμηρε ſed μακαρομάσιγος laborem parentis reprehenderet, ut inde ſub prætextu quarumcunque minutiarum ſibi aliquam cauſam ſcribendi liguriat, & ex muſtaceo laureolam carpat, miratus ſum magis quam credidi. Præterea quum ex veteri verbo didiciſſem, cognatione moveri invidiam, & temerarium eſſe, ſiquis invehat inflatior in ſcripta, quæ jam per tot annos in omnium manibus fuerant; perquam neceſſarium duxi hominis noſtri cor calidum frigidis paululum temperare, & fabam illam, quam in Parentis capite cudi voluit, in ipſo potius curare cudi. Id pau-

cis quantum in nobis fuerit, abſolvemus. Verum quum mecum reputo, quam ardua res ſit, ut aliquis ſe talibus immiſceat, ex quibus haut facile emergendi, ſed è contrario potius ſuccumbendi datur via, qualis & hîc mihi obverſatur ante oculos, & qualicunque homini, cui liberum judicium, & aetas jam grandiuſcula cogunt *ultro ſubmittere faſces*, ſeſe & ſcripta ſua ſiſtat, ut, publico expoſita, vellicentur, præſertim quum alicujus ſcripti refutationem contineant; idcirco diu dubius quam inirem viam, tandem tamen potior ratio exegit pondus. Quocirca, ſi forſan quædam liberius dixerim, illorum à Morino peto veniam, quoniam juvenili ætati aliquando quædam non ita conveniant, quam quidem ſeniori, & quia huic ætati etiam major exhibenda venit reverentia, ſemperque veneranda.

Quod autem, Vir Doctiſſime, ad duo priora loca adtinet, quæ ad partes vocat in Epiſtola nuper typis deſcripta, aperte dico, & fere dejerare audeo tunc temporis Morini noſtri Collectanea nondum ad Parentis manus perveniſſe, *potuit enim propria induſtria in eandem cum doctiſſimis illis Viris incurrere ſententiam*; ut ipſe confitetur, quapropter abſurdum, & ut ita dicam, abſonum videtur, aliquem tali modo per ora hominum traducere: utique quod in Ἀλίαρτος de mutatione ſpiritus notat, id palam raptum ex Ortelii animadverſione, & quod de dubitatione inter Argiam & Laconicam, eam ſibi ſubortam oſtendit quoque idem, & mitius reſolvit. Itaque quod hic Vir Doctus probare conatur facile corruit. Quod autem ad locum qui legitur in V. Ἀρίσταια, dico illum non eſſe tanti momenti, ut talis ſuper illam Camarina moveatur, ut neque locus in V. Βατίεια, ubi videre licet alias & multo plures *rationes & auctoritates* adferri, quam in editis vel Mſſtis Collectaneis conſpiciuntur, quodque fere omnibus in locis contigit, atque adeo indicio Patrem non potuiſſe ex illis haurire. Quid quæſo, Virorum ſumme, in V. Γίτται probare conatur? & an hic locus & hæc obſervatio etiam eſt tanti momenti? aut an hæc illi, qui & ipſe Theologiam noſtram & veram pro ſcopo ſtudiorum ſuorum habuerat ſupponentur fuiſſe ignota, ut hæc ab Samuele & Joſepho memorata debuerit ex illis Collectaneis potiſſimum petere? aut an de ullis aliis, qui ſe Chriſtiani nomine haut indignos putant, tam prave ſuſpicabimur, quaſi ad illam urbem facta ignorent? præſertim, quum nihil dicatur, quod non Ortelius vel in τῷ *Gad*, vel *Geth*, vel *Gitta* habeat. Itaque quid hic homo noſter reprehendat non video, atque adeo firmius mihi perſuadeo Parentem nequaquam *reſpexiſſe, imo penitus neglexiſſe*. Idem fere contigit in V. Δίλεα, ubi quia Parens dicit vocem *doulba* apud Hebræos ſignificare *platanum*, hinc neceſſario concludit Parentem illud ex illis Collectaneis hauſiſſe: certe verecundius in illa re & urbe Phœnicia ultra Euphratem tranſferenda agit Pater. Et quod in v. Ἐγλάδδα itidem probare conatur ſicut & in v. Μαχανὴ non video. Nam qui tantum Hebræam linguam de limine ſalutarunt poſſunt dicere vocem Ἐγλάδδι prope accedere ad vocem Hebræam *Hen-gueddi*, & Arabicum *Maſchan* denotare *habitaculum locumve ad quietem aptum*; ut non alio pretio illa habenda ſint, quam quod ipſe ſtatuit, nempe *quæ ſponte è calamo meo fluere* poſſunt. At quum hic loquimur de Morini noſtri obſervationibus, non poſſum, quin adducam alium locum qui eſt in V. Νάμνιτος, ex quo itidem probare ſtudet Parentem Collectanea conſuluiſſe: verum dico Parentem æque ac Morinum hæc ex Cluverii Lib. II. potuiſſe deſcribere, & quæſo, V. C. an talem hæc potuerunt effugere, cujus manibus hic ſcriptor toties & aſſidue verſatus fuit, uti ſolus teſtis eſt hic Stephanus? Proh ſuperi! ſi modo vera eſſent, & hæc ex Cluverio hauſiſſet. Nam in editis Collectaneis nunc exaratum conſpicitur Morini nomen, quum in MSStis nullum ſit additum. Quocirca haut

im-

immerito dubitabimus, quod tamen mox evidentioribus indiciis sumus adstructuri. Nunc autem nos conferamus ad tria loca idem fati munus passa, nempe in V. Ἐλοῦσα, in V Καῦνος, & in v. Κρήστων, in quibus pari cum audacia contendit Parentem, quæ ad illas voces commentatus est, hausisse ex Collectaneis, quæ ad ipsum ex Gallia transmisit, causaturque quod non addiderit Parens Bocharti vel Palmerii, vel etiam nostri Morini nomen. Qua in parte falsissimus videtur. Nam in illis locis Bocharti & Palmerii nomen notatum invenies; sed videre videor ipsum objecturum hæc, quæ citantur, esse opera typis jam dudum descripta, & non respicere collectanea. Verum, mi Gronovi, rogo, an non certius liceat fidere editis quam scriptis, quæ jure optimo pro suspectis haberi possunt, & quæ ignoramus an vere sint vel Palmerii, vel Bocharti, vel alterius cujuscunque observata, quum in Collectaneis quæ transmisit nonnunquam Palmerii nomen pro Bocharti nomine, nonnunquam vice versa, nonnunquam Morinus suum addiderit loco Palmerii vel Bocharti, ut ex editis & MSStis Collectaneis patet, & mox sumus demonstraturi. Quod ad V. Λύγκος, in qua videbis, in illis quæ Palmerii nomine in observationibus jam nuper editis cirumferuntur, Patrem detegere etiam errorem Palmerii; nam in loco illo Palmerius monet legendum apud Livium *Lyncum*, quum legatur, *Lycum*, quod jam multos annos ante a Sigonio erat animadversum: itaque Palmerius non potuit pro suo venditare, & neque ex illis haurire Parens. Nunc autem videamus quid commiserit ad V. Μελαινεῖς, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, incusatur enim etiam quod Collectanea compilaverit, verum scias V. C. me in laterculis observationum, quas jam ante multos annos, & forsan etiam antequam hujus Morini Collectanea ad ejus manus pervenerint, ad Polyænum conceperat, prorsus fere eadem, & huic plane non dissimilia invenisse, quoniam hunc auctorem, ut Tute, Vir Doctissime, novisti, nitidiori habitu in litterarum Orbem proferre, diu ante quam incepit hoc opus profligari, in animo habebat. Quare ergo hunc locum ad partes vocaverit, non video. Perperam etiam nonnulla loca in editâ Epistolâ citata repperi, quæ magno cum studio diu quæsita tandem assecutus sum.

Nunc autem, Gronovi eximie, promissa solvam, & conferamus hominis nostri edita Collectanea cum MSStis, ut inde unicuique luce meridiana clarius appareat, qua fide in illis versatus fuerit, & quemadmodum Patrem traduxerit, ita etiam nunc per ora quorumcunque hominum magnifice incedat, & merito ἀξιοθριάμβευτος censeri poterit acervus hic istorum collectaneorum. Ad quod peragendum opus est ut prius adducamus candide verba ipsius ex Epistola quadam, quam comitem addiderat illis Collect. ante viginti annos, in qua sequenti modo exaratum inveni: *noli absterreri, Vir Doctissime, prolixitate nonnullarum harum observationum, poteris enim verba auctorum resecare, & contrahere quæ luxuriare videbuntur, sed expositionis & confirmationis gratia aliquando operæ pretium duxi pluribus agere, ut mea mens facilius innotescat, quod tamen non sum assecutus. Nam Dom. Le Moine pastor Rhotomagensis mihi amicissimus has observationes legit, cum per ipsum ad te misissem: & mihi scripsit se cancellos apposuisse ad V.* Δάφνη, *quia putavit me unicam duntaxat agnoscere & Pelusiacam Antiochiæ substituere, quamvis existimavi diserte utramque expressisse, illique tribuisse locum Num.* 34. 11. *ne te igitur facessat negotium Doctissimi illius Viri observatio. Conjecturis nostris circa* ὄσσον *addidit etiam suam, & hanc obscuram vocem ex Arabia deducit, ut sit &c.* Ex quibus verbis primo apparet, dicere D. le Moine, ad V. Δάφνη *cancellos apposuisse*, quod nos ita inveni-

mus in MSStis Collectaneis. Verum quod notabile est in editis Collect. ad illa ipsa verba, ad quæ in MSStis Collectaneis suum apposuit nomen, nunc Bocharti nomen in editis notatum est; & quod deinde addit, *Dom. le Moine etiam circa ὅσον suam conjecturam addidisse*, nequaquam in editis apparet, ut cuique conferenti patebit, & ne quidem mentio Doctissimi illius Viri, ejusque conjecturæ ne quidem vola vel vestigium superest, atque adeo indicio qualem se in omnibus præstiterit, & quam laudem reportare oporteat. Notum enim quid de Cajo Cæsare referat Suetonius, quod scilicet, postquam magna minatus fuisset, & tamen nihil extricaret, *nemineque gnaro ac opinante quidnam cœpturus esset, repente ut conchas legerent, galeasque & sinus replerent, imperavit: spolia Oceani, vocans, Capitolio Palatioque debita*, quodque haut immerito de homine nostro posset prædicari, quoniam ex musca facit elephantum, & aliorum se præstat medicum, quum ipse ulceribus scateat, atque adeo Morsimi veteris Poëtæ versus descripsisse videatur, quibus antiquitus nihil frigidius. In V. Αἰνία ubi in MSStis Collect. clare exhibuit Palmerianam manum, quum nunc in editis suum nomen substituerit. In V. Ἀκή ubi in MSStis Collect. suam exhibuit, quum nunc in editis Bocharti. In V. Ἀγαθη, ubi itidem apparet Morinum nostrum quædam pro suo venditasse in MSStis Collect. quæ nunc in editis Bocharti nomine circumferuntur, & sic in V. Αἴθιοψ ubi in editis apparet nunc Morini nomen, quum in MSStis Collectaneis sit nullius exaratum; & sic in V. Ἀνεμώρια, ubi sicut vice versa ipsum fecisse invenies, ita nihil aliud scripsit, quam quod vel pueri scriberent, & unusquisque qui Ortelium viderit. In V. Ἀγραύλη, præterquam quod vitiosissime sint omnia edita, tum mirabiliter diversa sunt ab illis, quæ in scriptis dedit Patri, ut non Palmerius, sed ipse ista composuerit. Sed & in V. Ἀβόνου τεῖχος quid velit geminatum P. ipse dixerit; aut in V. Ἄγραι numerus 16, qui & præter aliam confusionem in V. Αἰγάτης. In V. Αἰγίνα nunc in editis ἑλληνίζει, quum in scriptis sit latinus, & litteras nomina denotantes plane non sic commisceat, ut sit in editis.

Sic plura possem proferre in quibus parum recte se gessit, sed hæc sufficiant. In V. Βατανέα ubi in editis nullum additum est nomen, quum in MSStis Collectaneis sit Bocharti. At vero in Ἀβρότονον, ubi in editis nunc B. & ipsius nomen exstat, in MSStis Collect. tantum apponitur B. quod & fit in V. Γάζα sane quidem & ipso illo, quod nunc est editum, plurimum mutato ab scripto non tantum in eis quibus apponitur M. sed etiam B. imo & literis his aliter notatis aliterque partes distinguentibus. In V. Γίττα, quem locum etiam ἐν τοῖς σκινδάψοις Parentis ad partes vocat, manifeste in MSStis Collectaneis, exhibetur ipsius appellatio, quum nunc in editis conspiciatur Bocharti. Sic & in V. Γόμφοι in editis nunc exstat Palmerii nomen quum in MSStis Collectaneis suum. Ex his patet quo judicio ad Cl. G. Grævium pronuntiaverit *etiam & lectoribus haut fuisset ingratum forsan V. C. pura puta novisse quæ erant Palm. vel quæ erant Boch.* quod nunc fieri impossibile est, & lectoribus ex his non facile innotescet, quid suum unicuique sit, adeo ut plus obscuritatis (quod dictum pace tanti Viri) quam lucis hisce adferant illa, *quæ sponte è calamo ipsius fluxere*; immo & sic possem eodem jure, quo consarcinavit illos σκινδάψους, dicere, ipsum in V. Ἴμβρος illam restitutionem, *cum ratione & auctoritate, qua innititur*, hausisse ex Parentis Stephano, quoniam in Collectaneis quæ transmisit non apparet, & Parens prorsus eodem modo correxerit. Plura & quidem *centum* (ut ita dicam) alia loca possem proferre, in quibus bona fide non fuisse versatum animadverti, ni Viri celeberrimi patientia abuti & nauseam excitare vererer, & ne viderer Cassianam in judicando imitari consuetudinem, & provinciam quasi humeris plane imparem suscipere, illis

illis potius ſuperſedebo. Sit ergo ſatis ex his addiſci poſſe tum ab ipſo tum ab aliis, quemadmodum ipſe etiam ſuæ humanitatis veſtigia circumferat, quæ nunquam à rebus maxima cura atque ſagacitate elaboratis abeſſe ſoleant.

Verum, Gronovi πλυμαβίαν, hanc dentatam chartam juris publici (ut mihi videtur) nunquam feciſſet, ſi non tam ſui oblitus rediiſſet ad litteras jam ante viginti annos ad Parentem exaratas, in quibus ſcribit: (ponam enim ipſa noſtri Morini verba, ut clare pateat quid ipſe de illis judicaverit) *paucæ ſunt* (animadverſiones) *& paucis fulcris ſtatuminatæ, raro auctores citant, rariſſime libros.* Et paucis verſibus interjectis addit: *adtamen oro te atque obſecro, ut lectoribus innoteſcat has notas à Bocharto Palmerioque ad privatos uſus fuiſſe confectas, nec unquam eas divulgare fuiſſe propoſitum, ne quod incultum vel temerarium videbitur, quodque ſi ad examen revocaſſent, mutatum foret, illis officiat.* Ex hiſce clare patet, quam non procedat Viri Docti argumentatio, quod, nempe, *nihilominus centies obſervaverit emendationes & expoſitiones in his Collect. contentas cum rationibus & auctoritatibus, quibus innituntur, referri:* ſi enim *paucis fulcris ſint ſtatuminatæ*, quo pacto quæſo potuit Parens illa & plura (ut oſtendimus) ex illis collectaneis cum *auctoritatibus & rationibus* referre? & quorſum Pater provinciam illam in ſe ſuſcepiſſet, quum illis nunquam in animo fuerit divulgare? quæ quidem omnia tanta ac talia ſunt, ut vere neſciam quo nomine ſint indigitanda.

Imo ut evidentioribus adhuc argumentis conviscamus, & hominem noſtrum pinus in morem detruncemus, adeo ut nunquam ſuppullulet, addam etiam ipſius verba ex alteris litteris: *nunquam revocavi in dubium, eas, quas è codicibus Boch. & Palm. collegi tibi majori ex parte notas fuiſſe, pleræque enim obviæ & faciles, vixque paulo adtentiorem lectorem effugerent, quanto minus diligentiſſimum & eruditiſſimum Commentatorem, utere itaque iis pro tuo lubitu.* Item & alteris litteris: *his igitur quæ tuo ſcopo magis conveniunt & ſequentibus quas mox habebis fruere, in eaſque tibi ſupremum jus eſto.* Ex hiſce igitur manifeſte apparet, ut plane voluerit Parentis eſſe arbitrii, an vellet eas juris publici facere vel non, vel an vellet alio quocunque modo cum illis agere, & ſi (ut ſcribit) *pleræque ſint paſſim obviæ & faciles, & nunquam in dubium revocaverit illas majori ex parte Parenti notas fuiſſe*, quorſum his πρωτάσμασι opus fuerit non video: verum me legiſſe memini apud Plaut. in Bacchidibus quod huic haut immerito applicari poteſt:

Adoleſcens moritur dum valet, ſentit, ſapit,
Hunc ſenem ſi ullus Deus amaret plus annis decem,
Plus jam viginti mortuum eſſe oportuit. &c.

De illis autem locis, *ob quæ Parentem ſolum triumphaſſe* ſcribit, ne verbum quidem addam, ne, ſcilicet, crambem recoctam propinem, contentus ſolummodo Lectorem admonere (amotis omnibus præjudiciis) ut videat, an ipſi eadem non potuerint obverſata atque lecta fuiſſe. Quod autem denique Vir hic præſtans addit, in eo vehementer fallitur, nempe, (*patetque ad manus Clariſſimi Gronovii, qui poſtremam operis partem adornavit non perveniſſe* (quod quidem forſan quam maxime Morinus optavit, ut tanto ſecurius ſuam in ſcribendo oſtenderet veritatem) *& conſequenter obſervationes, quæ pene totas novem litteras poſtremas ſpectant intactas remanſiſſe*) imo perveniſſe ad Tuas manus manifeſte evincit Epiſtola Tua ad Cl. Burchardum de Volder exarata, in qua omnibus cauſam ſignificas cur eas edere noluiſteris; & quod dicit *obſervationes quæ pene totas novem litteras poſtremas ſpectant intactas remanſiſſe*, illud mihi indicio videtur, quod priores ex illis non hauſerit Parens, nam forſan etiam quædam *in memoriæ ſubſidium ad marginem libri ſui adnotaſſet* ex illis, ſi ipſi in animo fuerat illas divulgare, quod quum non acciderit, merito omnia rejicimus.

Satis ſuperque nunc, ni fallor, oſtendimus quanti hæc Collectanea ſint æſtimanda, & quam præmium ampliſſimum (ſi Dîs placet) retulerit horum Collectaneorum Collector, adeo ut ipſas litteras & Collectanea Vulcano immolaſſe, aut quod eſt illorum meritum multo pejus potius perdidiſſe oportuerit, & ipſum in animo penitus infixiſſe antiquum illud dictum: γνῶθι σεαυτὸν, quam ſibi tantum imperium in aliorum ſcripta arrogare; κρεῖσσον γὰρ τὰ οἰκεῖα ἐλέγχειν ἁμαρτήματα, ἢ τὰ ἀθνεῖα: immo quam pulchra eſſet res, ventoſæ loquacitatis homini ſingulorum nævos deregere, & ſemet ipſum ab omni macularum & turpiſſimorum errorum ſorde immunem præſtare: ſed hanc prærogativam Cœlicolarum Supremus ſibi reſervavit, ad quam licet homines ſumma ope contendant ſupra tamen humanæ ſortis faſtigium aſſurgere non valent.

Sicut autem, Vir Conſultiſſime, perhibentibus rei ruſticæ peritis agri ſingulis meſſibus variis mutatiſque ſeminibus uberiores præſtantioreſque fructus proferre ſolent; ita quoque ingenia noſtra vario meditationum genere magis ac magis recoluntur, atque hæc etiam cauſa eſt, cur hæc (ut ita dicam) portenta pro viribus debellanda ſuſceperim. Hæc itaque pro ingenii mei modulo, quo ſe quemque metiri oportet, ſufficiant. Quod autem ſi intellexero hoc chartaceum congiarium Tibi non ingratum accidiſſe, erit aliquando, ut me inſtiget alia & quidem majora ſuſcipere, & pluris faciam, quam Olympicis ludis coronatum fuiſſe. Quocirca hæc qualiacunque ſint, patrocinio Tuo protegere ne dedigneris rogo: & quod ſupereſt Deum oro, ut Reipublicæ litterariæ bono diu incolumis vivas. Vale igitur, Virorum Eruditiſſime, & hominem ama, qui Tuam amicitiam,

Dum raſtros patietur humus, dum vinea falcem,

inter ſortis ſuæ decora habebit, & omni obſervantia ſanctiſſime teſtabitur, quocunque eam vocaverit oblata occaſio. Iterum Vale. Dabam in urbe patria pridie Nonarum Iunl Anno CIↃ IↃ CXCIII.

VARIÆ LECTIONES IN STEPHANO

Ex MS. codice Abbatiæ Peruſinæ, collectæ

AB

JACOBO GRONOVIO,

Intermixtis ejus notis, cum Excuſatione de excerptis Bocharti ac Palmerii ab ſe non publicatis.

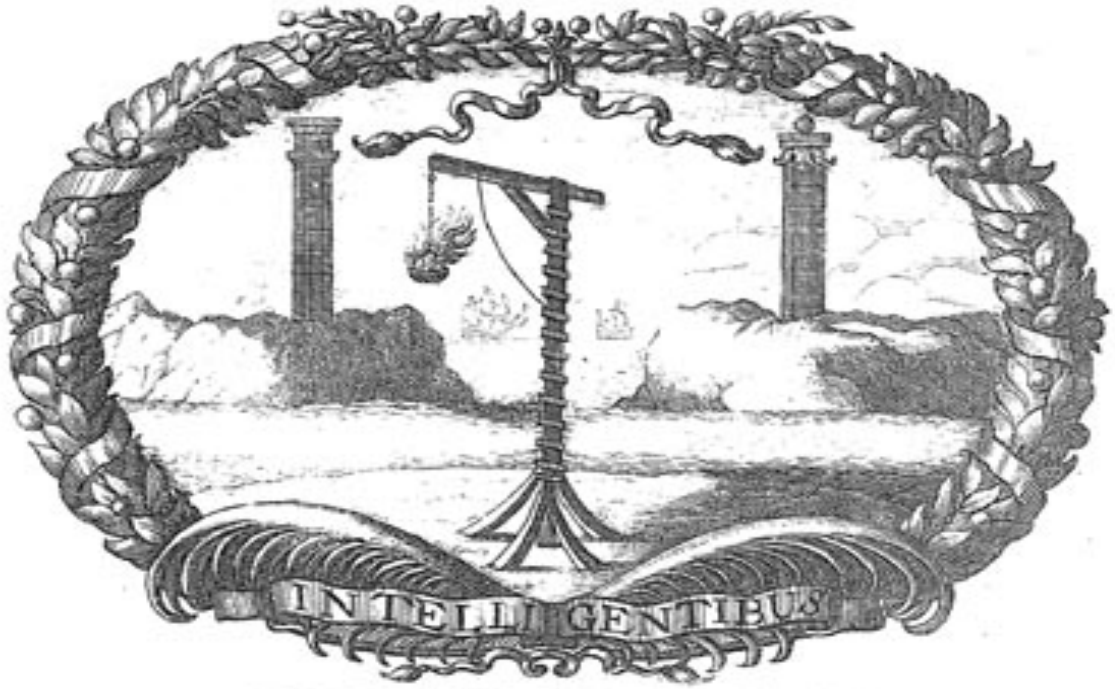

LUGDUNI BATAVORUM,

Apud FREDERICUM HAARING.

cIↃ IↃC XCIV.

Excellentiſſimo & Celeberrimo Viro

CAROLO DRELINCURTIO,

Academiæ noſtræ ſecundum Rectori Magnifico

JACOBUS GRONOVIUS

S. P. D.

ABRAHAMO BERKELIO in mortalitatis leges ire compulſo dubitare non poſſum, quin frequens te inceſſat deſiderium cognoſcendi, quid Stephano, quo pignore is ſtudia in Muſas ſua poſteritati commendare conſtituerat, factum fuerit. Nam & amicum te illi perpetuum verumque ita præbuiſti, ut ſermone ampliſſimo prædicantem eum ſæpe audierim, quantam non modo doctrinam, ſed opem quoque ex domo tua expertus fuiſſet: & huic operi quot annos, quantam aſſiduitatem impenderit, ignorare nequis, ad cujus illuſtrandi partem ſæpe tu quoque adhibitus fuiſti; quod non modo ex ipſius ore intellexi, ſed res ipſa probat. Itaque ne mihi ſit cum illis omnibus, quorum in ore per tot annos fuit hic Stephanus, & quaſi in turba agam, te velut advocatum ſumi a me concedas rogo, ut omnes rem univerſam, prout acta eſt, ſub tuo & illo clariſſimo nomine intelligant. Nam quum ille, ut meminiſti, vegeto ac vivido etiamnum corpore, annisque adhuc creſcentibus, & non modo majorem laboris, quem literis melioribus univerſum dedicaverat, dulcedinem tunc maxime ſentiens, ſed caſtigatius quoque & operoſius omnia tractans, objiſſet ſcriptum diem; ac vidua ſimul cum librario me adjiſſent conſilium manumque petentes ad hunc imperfectum fœtum, & qui ſane perdiu fuerat ἐν ὠδῖναις, producendum; non modo quid agendum videretur indicavi, ſed ut omnia quam rectiſſime agerentur, id quod petebant, curavi, ut & Berkeliana omnia, quæ reſtabant, tum optima fide colligerentur, tum pura puta ſine varietate ulla Stephano adderentur. Ad quod quidem vinculo nullo obligari me ſatis ſciebam; ſed ratio optimi publici pariter & dolor ex morte viri perquam defatigati mihi illatus huc me compulit. Etſi enim exiſtimarem, immo ſcirem, nonnulla hic interventura, quæ parum ſe mihi eſſent probatura; & id ſatis exercitatio mea ad unam pericopen de Dodone declarat; tamen quia & illius juſta Berkelius agnovit, & ideo ſæpius mecum de ſtudiis ſuis colloquutus eſt, amorem, quem vivo nunquam denegavi, huic unicæ ejus memoriæ impertire quoque libenter volui. Propterea quum id quod dixi, interventu & induſtria juvenis ſeduli & in bonam ſpem florentis Petri Abkoude eventurum eſſet ac jam quoque evenerit; tum quia noſtro ſic placuiſſet, interpretationi

etiam, quo quidem labore nec inutiliorem ullum nec ingratiorem in his fragmentis & Grammaticis receſſibus exiſtimo, tamen dico, quia ſic alter inceperat, oculum adjeci, ut quantum poſſet hic liber ab vitio immunis exiret, quum in Amſtelodamenſi editione recordarer me aliquoties offendiſſe. Hac igitur in parte quum ſic quoque verſari ſedulo conſtituerem; tum denique me impendere Salmaſiano labori debui. In quo quum deprehenderem, quemadmodum egiſſet Berkelius, ut plane voluerit ſui eſſe arbitrii, ego & e publica & e Stephani re fore judicavi vel maxime, imo & famæ ſummi viri me conſulturum optime, ſi prout conſequi & excipere voces ac mentem ejus ex notis per margines adſcriptis & partim non cum cura ſervatis, partim bibula charta ſcripturam abſorbente interruptis, poſſem, ea ipſa integra quoque interponerem. Id ego conſilium ab initio ob has ſolas quas dixi cauſas iniebam, ſed in progreſſu animadverti divinitus ad hoc me deveniſſe, nec potuiſſe me in eorum quæ dixi trium gratiam aliquid conducibilius excogitaviſſe. Nam quum is liber ambulaverit per multorum manus, nec quiſquam omiſerit inde aliquid eligere; ut publice appareret hac in parte, quid proprium Salmaſii eſſet, quid alii ſuum eſſe vellent, hoc uno modo effici potuit. Præcipue vero ita faciendum fuit propter poſtumas curas Eximii illius Viri, Lucæ Holſtenii, nuper ſatis magno publici commodi pretio publicatas; quem quum conſtet ante omnes uſum hoc exemplari, & id in eis utramque faciat paginam, tum deprehendi perſæpe, vel omitti, quæ noſci publice intererat, vel non dari Salmaſio ſuum (quod tamen quomodocunque acciderit, judicium meum non facio, neque quidquam ſecius cogito, nec nego potuiſſe Holſtenio obverſari eadem & fuiſſe lecta; ſed tamen quod Salmaſii eſt, ejus eſſe negari nequit, quum primus hoc egerit) vel perperam citari. Sic certe in Πιαλία tam clare diſtincteque exhibet Salmaſiana manus, quod nunc edi curavi, ut nihil clarius. Sic quod in Πόλιον lego ab Holſtenio notari, tanquam MSSti habeant Πολίον additis verbis *cum accentu in penultima*, illud manifeſte apparet ſubrepſiſſe optimo viro, dum in Salmaſii manu & editione Xylandri vocalis media ejus vocis ſubjicitur notæ diſtinctionis craſſiori poſt vocem πτικὰ in v. Πλωθεία: nec alterum quod ſequitur λέγεται ὃ ζῷς ὁ πολίτης Πολιῶς in ullo MS. legitur. Sic in Πρωῖσ@ nullus codex habet Πλαῖς@. Sic in Ραβεννα nullus habet Φλαβίῳ, ſed ut perſpicue manus Salmaſii Φλαμίῳ. Sic non probabitur in Σεβαρὴ MS. habere ἐν τῇ Κορύνῳ. Sic longe abeſt, ut in Σκυμνιάδαι Salmaſii conjectura fuerit, qua ex σὼ Γέται legendum σωιχὶς Γέται exiſtimaverit, ut clariſſime ſententiam ejus perſpicua hic quoque manus enunciet, prout nunc editum. Ut adeo opiner non incaſſum me ad hunc laborem conſenſiſſe, quo ab literis ΠΑ (nam illic defecit Berkelius) ſingula Salmaſiana πτικῶς enotavi. Utinam idem contigiſſet in priore etiam parte! neque enim dubium, quin vir ille eximius ſibi fraudem ſæpe fecerit; certe in nullo codice invenies ΑΕδήρε, quod ille in ΑΕδηρα teſtari ſuſtinuit in MSS. quum Salmaſius palam adſcripſerit, *lege* ΑΕδήρε. Non poſſum diſſimulare his quæ dixi aliquid prorſus par & æquale. Nam in verſibus, qui citantur voce Αγελίμ, ſcripſit Holſtenius habere MSS. ἕνεκεν ὧν: at Berkelius notat Salmaſium legiſſe ex Palatinis codicibus Φονεκεῶν Πισίδας, rogatque quid ſit Φονεκεῶν & quid ἀνεκένων. Sed uterque aberrant ab Salmaſii manu. Nam male Holſtenius appoſuit ν, quod erat nullibi, & Berkelius ſuppoſuit Φ inde quod prima vocalis in ωωεκε ſuperpoſita mediæ vocali in Πισίδας accentum literæ ι ſuperpoſitum fere ſibi annexuerit. Nam ſi contempleris Salmaſii manum, manifeſtiſſime deprehendes ωνεκεων πισίδας Ε ἄνες ἠδὲ ἀγελᾶνας. Nec alienum eſt illud perditiſſimi loci in Αγβάταγα, ubi noſti eſſe illa μήπ ἄνω ΦΔηκινδωλΕ τὸ β ὑποπλάχθαι τῷ γ, ἐν οἷς ὑπολέπεκλαι ἐν τῷ λάγβα, τὸ ἔρκειν. Ubi operæ pretium erit conſulere has notas & Holſtenianas. Verum en

tibi

tibi penitus & integram manum Salmaſii. *Corruptiſſimus hic locus ſi quis alius in toto Stephano ; neque quidquam nos adjuvant in tam deſtructo loco ſcripti codices. Quare conjecturis agendum , & omnino ita legendum.* μὴ τι ἄρα ϖροσκινδυνεύσῃ τὸ β ὑποτεταχθαι ἐν οἷς τῷ γ, ἐν οἷς ὑποτεταχθαι τῷ κ , ὡς ἐν τῷ Ακβάτανα (hic ſauciatus eſt margo exterior paginæ , & ſcriptæ vocis reliquum eſt ſolum) . . . ις, quaſi extrema pars literæ α & ς, unde Holſtenius vel ſupplevit vel vidit fuiſſe σειρας. Illa prima ἐν οἷς inducta quidem ſunt leniter ; ſed neſcio an non fortuitum id fuerit , certe ſententia alioqui nulla eſt in mutatione quam facit , at ex repetitis ſana. Etiam locus Heſychii de λάγβαλον eſt Salmaſii inventum. Quin & in Αλάβανδα Salmaſius non σίγνον, ut Holſtenius, non σιγὸν ut alter, ſed clare annotavit σιγνόν. Quæ quidem omnia velim ſcripta in comparatione manus Salmaſii ad Holſtenium, & plura inveniet , ſi quis extrema ſtudioſe inſpexerit. Quum igitur confecta tandem ſint omnia , & hæc editio id certe habeat præcipuum , quod ex ea patere poteſt , quid in variis Stephani ſcriptis exemplaribus habeatur ; porro egit mecum librarius , ut quæ ex Peruſino codice excerpta quondam priori Stephani editioni adjunxi , ea huic quoque adjecta eſſe vellem , & ſi quid aliud ad manum foret ; quod quidem ſciebat ipſe eſſe multiplex , qui & puerum me noverat & Stephanum amaviſſe conſcius erat. Dedi ſane hanc veniam , & recognovi , prout tempus ea curari augerive juſſit aut conceſſit , quum præſertim viderem ab Berkelio interdum ea excerpta uſurpata eſſe ; tantoque indulſi libentius , quod hic ſcriptor ſit unus eorum , quorum vetuſta ſcripta exemplaria non oppido frequentiſſima ab priorum temporum incendiis & vaſtationibus relicta ſunt ; ita vexatus , ut non tam epitome prioris operis , quam excerpta ipſius epitomes appellari debeant , in poſtremis præſertim partibus , alio aliud vel omittente vel annotante. Itaque quum certo ſemper mihi conſtiterit a Stephano hunc librum inſcriptum fuiſſe ἐθνικά , ut ante annos multis Berkelium docui , quibus etiam adſenſit , ut nunc patet ; tum huic quo de nunc agimus , volumini præfigendus erat titulus ἐκ τῶν ἐθνικῶν Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου ; qui titulus ad literam exſtat in codice Peruſino. Unde quum in aliis aut MSStis aut editionibus aliena prorſus inſcriptione & plane ad arbitrium ficta ab neſcio quibus hoc opus inſigniatur , non vereor ferme credere hanc noſtram Peruſini codicis ab manu ipſius Hermolai eſſe profectam. Nam licet hæc ipſa , prout hodie habent , appareat ab aliis poſt Hermolaum fuiſſe adhuc amputata forſan & contracta ; illi tamen qui id auſi ſunt , non in ipſa inſcriptione id ſignificarunt , ſed retento quod præfixerat Hermolaus , ad ſpeciem , ipſi operi nonnulla ſubtraxerunt aut conducti librarii vel laſſi vel fraudatores ea ratione emptoribus illuſerunt. Certe ſi nihil aliud adeptus fuiſſem ; at eo ſolo reor mihi excurſionem illam Peruſinam per Apennini annique frigora bis repetitam ſatis repenſam eſſe , quum hoc addiſcerem. Non enim quum Stephanus hunc laborem occupavit , Geographiam ſolam pro ſcopo habuit , quàm Grammatices ſuæ aliam eamque non contemnendam partem , ſcilicet rationem formandi appellativi nominis ex primitivis urbium ſimiliumque rerum vocabulis , de qua non admodum conveniebat inter antiquos. Scripſit ergo Stephanus ἐθνικά ; plane exemplo Orionis , item veteris Grammatici , de quo diſerte ſatis teſtatur Etymologus in voce Ἄρη ſcribens ; ἔστω ϖερίεργον ϖερὶ ἐθνικῶν. Unde & in tertio ex verſiculis , quos fragmento ipſius Stephani ex Bibliotheca Seguieriana ſubjectos videmus , perperam legitur

Τῶν ϖοϖικῶν Στεφάνοιο σοφῆς φέζοντα μελίσσης.

Non enim ϖοϖικὰ ullum locum hic habent ; quum ϖοϖικὰ nimis exiguam in hoc opere partem conſtituant , quam ut in illorum appellatione materies ejus in fine queat comprehendi : & ſane in duobus antigraphis tum Rulæi jam

μάκαρος, tum Copesii, utriusque mihi commendatissimi nominis, ipse legi τῶν ἐθνικῶν, ut omnino sic opiner legi quoque in autographo, de cujus lectionis veritate dubitavisse nefas & putidum est. Id Stephani opus in epitomen contractum fuit, ut novimus, & ex illa multi pro lubitu separatim sibi aliqua corrogaverunt, ut res ipsa præter hanc inscriptionem, quæ egregie conveniunt, declarat. Cæterum præter hanc circumcisionem Stephani laboribus factam nescio an existimaverit Vir Maximus G. J. Vossius, certe videtur existimavisse commentarios quoque in hæc ἐθνικὰ elaboratos exstitisse, dum verba Eustathii in periegesin Dionysii ista, φησὶν οὖν ὁ περὶ τῷ γράψαντι τὰ ἐθνικὰ Οὐράνιος οὗτος ὀνομαζόμενος, hoc modo vertit: *Ait ille, qui in Ethnicorum Scriptorem commentarium edidit (Uranius is nominatur.)* Certe & falsum vanumque id est, & indignum aut reprehensore aut correctore. Porro ut didicerimus, quo progressu & filo ἐθνικὰ sua Stephanus deduxerit (de quo incertus hærebat Xylander, neque dum post eum quisquam indicavit, ut adeo id mere sit nostrum, ac fas putem cum tua venia huic observationi ἐμφιλονεικεῖν) egregie suppetias tulit Perusinus ille codex. Nam sequutus quidem est seriem elementorum, sed nihilominus in libros velut sectiones commodiores diduxit. Atque ita habemus duos prorsus eruditissimos & auctores & libros, alterum Græce, alterum Latine, ambo idem scribendi consilium & modum sequutos, ambo idem fatum passos, ambo similiter miserrimos ad posteritatem proditos, Festum Pompejum dico & Stephanum. Nam & ille quum instar Lexici conscriberet de vetustis rebus ac verbis Italorum, atque hodie in ejus fragmentis ordo XIX literarum appareat, id opus per libros distinxit, ut ipse testatur in v. *Porriciam*, & ad viginti libros processisse scribit Paulus ejus lanio. An Harpocration idem fecerit, dubito; certe nullum etiam habeo ad hanc rem indicium. Hoc scio, pessime de Harpocratione consuluisse illum, a quo postremum editus est. Nam & Stephanus & Festus & Harpocration ita egerunt, ut præcipue adtenderint ad seriem primarum literarum, unde vox aliqua inciperet; in mediis non ita accurate id exigendum opinantes. In Stephano id apparet quum passim per hæc excerptorum fragmenta, sed inprimis ex catalogo partis ex litera Ε post reliquias Seguierianas edito; quum illic occurrant primo Ελληνόπολις, postea Ελληνικὸν, etiam Ἑκατόννησος sit ante Εκατόμπυλος (etsi forte mutatio literæ μ & ν hic intercedat) quod etiam sic est in fragmentis vulgatis. Idem patet ubique in Festo Pompejo. Idem quum fecerit Harpocration, & hic illic ordines restituerit Maussacus ex MSS. codicibus, hic novus editor ausus est contra fidem omnium MSStorum, contra voluntatem Harpocrationis, ex solo sui capitis arbitrio curva hæc, ut judicabat, corrigere, ipse omnibus modis corrigendus, qui Harpocrationem studiosis obtrusit longe ab sese alienum & prorsus nova editione egentem. Sed hanc noxam alibi videbimus. Hæ autem Stephani sectiones omnes ut uno oculi jactu pateant, optimum putavi eas hic simul reponere. Nam quum in MS. fronte prima post titulum rubrica præmissum fuisset Αρχὴ τοῦ α', sequitur Βιβλίον β' ante vocem Αερία. Βιβλίον δ' ante Αλεξάνδρεια. Βιβλίον ε' ante Αναγυροῦς. Βιβλίον ϛ' ante Αρβάκη. Βιβλίον ζ ante Ασαί. Βιβλίον η' ante Βαβαί. Βιβλίον θ' ante Βίβαστος. Βιβλίον ι' ante Βρίγες. Βιβλίον ια' ante Γέα. Βιβλίον ιβ' ante Δάαι. Βιβλίον ιγ' ante Δινδρύμη. Βιβλίον ιδ' ante Ἔαρες. Βιβλίον ιε' ante Ἔμβατον. ιϛ' ante Εἴδητες. ιζ ante Ζάβιδα. ιη' ante Ηδοί. ιθ' ante Θάλαμαι. κ' ante Ἴαβις. κβ' ante Καβαλίς. λ' ante Μάγαρσος. λγ' ante Νάαρδα. λδ' ante Νίβις. λε' ante Ξανθοί. λϛ' ante Ὄα. Quorum de duobus postremis etiam sic testatur Salmasiana manus, ad literæ Ξ initium Αρχὴ τοῦ λε βιβλίου *in MS. Bibliothecæ Palatinæ*, ad literæ sequentis ο *In MS. recent. hoc loco est* ἀρχὴ τοῦ λϛ βιβλίου. Quod diserte annotandum censui, tum convenientiæ horum codicvm & inde opinionis meæ confirmandæ ergo, tum quod mentem Holstenii non intel-

telligam id ipſum in duobus his modo locis annotantis, idque ex MSS. Palatinis, quum Salmaſius iſtic & unum ſolum numeret, & non ibi ſolum obſervaverit hanc libri hujus ſectionem, ſed etiam in aliis locis, & cum Peruſino conſentiat. Id tanti eſſe puto, ut qua licet, Stephanum evolvens ipſis Salmaſii verbis diſcas. Nam facto ſigno + ante Νισώπη (quod videtur errore manus contigiſſe, nam in Peruſino erat ante Νίβις ſequens) notat *Hic incipit trigeſimus quartus liber in MSS.* Ἀρχὴ τοῦ ΛΔ, ante Νάαδα *In MS. P. rec. ita legitur* πλῶ τοῦ ΑΒ ἀρχὴ τοῦ ΑΓ βιβλίου. ante Καβαλὶς (nam in mediis nihil invenio) *in MS. ad hunc locum* πλῶ τοῦ κα βιβλίου. ἀρχὴ τοῦ κβ βιβλίου. ante Γαβὶς *in MS. recentiore Palatino legitur ad hunc locum* πλῶ τοῦ ιθ βιβλίου. ἀρχὴ τοῦ κ, vitioſe pro ſolo κ. ante Θαλάμαι *incipit liber decimus nonus in MS. Palatino.* ante Ηδὸι *incipit liber decimus octavus in MS. . . . . Palatinæ bibliothecæ.* ante Ζάβδα *incipit liber decimus quintus in MS. recentiori Palatino.* ante Εἴδηπς *hic incipit liber decimus quartus in manuſcripto recentiori Palatino.* ante Ἔαρες *in MS. recentiori Palatino incipit liber decimus tertius.* ante Δινδρύμη *in uno MS. recentiore ab hoc* Δινδρύμη *ſumit initium* βιβλίον ιγ. ante Ατεμία *hic incipit ſecundus liber in uno MSS. Palatino.* Hæc ego ſic relictis auctori verbis ſuis ac literis (nam ante Ἔαρες manifeſtus calami error eſt) producendum putavi, ut duo illa, quorum antea memini, aperte paterent. Quod vero ad mea excerpta Peruſina in hoc negotio attinet, in iis ratio a me exigi non debet, quod libri III & XXI & aliquot poſt XXII aliique additi non ſint. Video enim in ſcedis meis annotatos illos non eſſe, ut vel conniverim ad eos, vel in MS. non invenerim, quod liquide non ediderim. In quo tamen id rurſum advertimus, eximie grandem jacturam eſſe in littera κ factam; etſi in MS. tria modo folia (majoris formæ erant) pura conſpiciantur. Nam vel incredibile multa urbium vocabula contulit Stephanus literam κ principem habentia, vel ad ſingula imprimis magni commentarii adjuncti fuerunt, ut ſic literæ κ & α juſtam octo librorum menſuram impleverint. Vel denique falſus ſit librorum numerus hîc notatus oportet; quod tamen cogitare vix ſuſtineo. Etenim ſic diſtinxiſſe labores ſuos Stephanum, prout ex MS. Peruſino & Salmaſiana manu demonſtravi, pulcherrimo prorſus ac firmiſſimo teſtimonio corroborat fragmentum ipſius genuini Stephani, quod modo citabam, cum maximo publico commodo ab avunculo meo Samuele Tennulio V. Cl. vulgatum, in quo videas ante vocem Ἔαρες præfigi quoque Βιβλίον ια', ut ſi iſtius fragmenti volumen integrum ad nos perveniſſet, haud dubie illic omnia ſenſui meo convenientia reperturi fuerimus. Nam & indiculus ille locorum ab ε incipientium continuatur, ut vides, uſque ad Ελωρῶ, in quo deſinit; atque adeo recenſet ea vocabula, quibus conſtabat liber quartus decimus; quum ab voce Ἔμβαπον quæ proxime poſt Ελωρῶ ſequitur, fecerit principium libri quinti decimi: ut hinc porro diſcamus ab Stephano indicem vocabulorum cuique libro præpoſitum fuiſſe, de quibus in eo libro diſputabat; id quod & ab aliis factum eſt ſcriptoribus, & in Stephano hactenus non obſervatum miror. Tantum in eo commiſſus eſt error, quod editum ſit ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΑ, quum edi debuerit & ante ſic fuerit ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΔ, qui lapſus facile & oriri poteſt & condonari meretur. Hæc ſunt, quæ me diffundendi cauſa peragrantem veſtigia Annibalis ab Fæſulis propter Arni fluenta Aretium ac montes inter Cortonenſes lacumque Traſimenum, & inopinanter Peruſiæ incidentem huic ſcripto libro redire Florentiam coëgerunt; & ut ad collationem ejus inſtruerer, ab Ampliſſimo, qui tum me continebat fovebatque, Viro Antonio Magliabechio exemplar Xylandrinæ editionis, ſicut ab Reverendis Abbatibus D. Eugenio Gamurrino & D. Anſelmo Campionio veniam gratiamque petere. Hæc quoque ſunt, quæ vel Berkelio nuper noſtro vel Stephano præſtari nunc a me potuerunt, & quæ tuis,

Vir Honoratiſſime, auſpiciis publicari cupio. Id mihi ſpondere audeo varias ob cauſas futurum, ut abs te non difficulter auferam. Si enim vel publico nomine & jure te alloquar, utique non potes illa meo labori negare eo tempore, quo eiſdem univerſa utitur Academia, cujus partem me eſſe poſt patrem meum fata voluerunt. Quod ipſum nomen quum hîc poſitum leges, non dubito, quin eo ſolo te etiam invitum expugnari poſſe confeſſurus ſis ultro ad indulgendum cupiditati meæ, quum & arctiſſimo non collegii ſolum, ſed voluntatis nexu te viventi fuiſſe conjunctum ſæpe mihi per iſta tempora peregrinanti fervide ſignifices, & mortui memoriam gratiſſime colas. Nec ſatis; immo & me in amoris tui hæreditatem ſancte ita vocaviſti, ut veriſſimis argumentis eum mihi frequenter declaraveris. Ad cujus quidem præſagium ego nunquam non cœlitus contigiſſe exiſtimavi, quod quæ prima ex me vox in hoc lyceo publice audita eſt, ea te Rectorem Magnificum ſalutaverit, ut exinde omen capere deberem, cujus præcipue reverentia in vacuum adhuc pectus meum intrare deberet. Neque opinor ullam toto hujus intervalli ſpatio juſtam occaſionem exſtitiſſe, qua non deprehenderis illibatam officii erga te mei culturam ibi ſemper excubantem; & ut perſuadearis eandem ibi nunquam poſthac fore ſegnem, ſed iſtud velut templum manſurum doctrinæ, comitatis ac magnificentiæ tuæ, his ego velut repetitis novennalibus votis me obligo. Quid vero aut tuæ aut meæ vitæ ratione dignius, quam ut, quum ita ſe res daret, illa Δαφνηφόρια feſtiſſimo Græcorum quorundam more imitemur, qui nono anno inferientes Apollinis templo olivæ trunium ſphæris variæ menſuræ adornatum ac compluribus laureis coronatum, pompas ſolenniter ducebant? Hic certe eſt animi mei ſenſus, hoc deſiderium votumque, ut in hac alta pace lætus pergas operari Muſis tuis toties coronatis & ſæpius coronari meritis; atque adeo unum hoc precer, ut quam ætati meæ bis Deus Opt. Max. dedit ut in te conſidere dignitatem viderem, eam adhuc ſæpius a te decorari cernam. Vale plurimum, Vir Perfectiſſime. die octavo decimo menſis Martii cIↃ IↃc LXXXVIII, hoc eſt, eodem, quo primus perſonæ tuæ favor ante novennium proludendi Academicis operis animum, rem gratiſſimæ recordationis, mihi dedit.

VARIÆ LECTIONES

Ex MS. codice Perusino

ET NOTÆ.

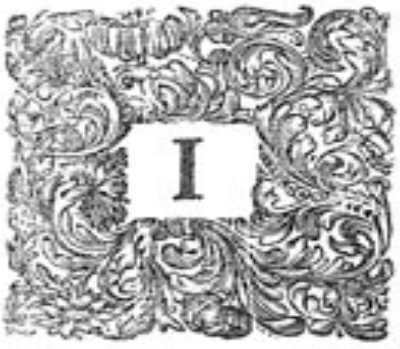

n voce Α῎ϑος. Οὕτως Α῎ϑω Α῎ϑος.] MS. Perus. ἵστως Α῎ϑως Α῎ϑας.

Α῎μφισσάδε.] Ἀμφίσσαδε, ut habet quoque prima Aldi editio.

Ἀλιϐέϊ⟩ τὸ ἐθνικὸν, ὡς ϐασιλέϊ⟩.] Mirum quid agant viri insignes. Utique enim ita potuerunt inter hæc propria tolerare ϐασιλῆ⟩, tolerabile quoque illis debuit fuisse appellativum quod sequitur Ἀγαθέϊ. At contra videat eos fatagere in hoc, illius, quod exemplum hîc est alienissimum, vicem minime sollicitos, quum tamen præter id quod dixi, nec ϐασιλέϊ⟩ venisset ab voce, quæ eandem habeat terminationem, qua utitur Ἀλιϐέϊ, & insuper ab extrema poëtici licentia veniat. At si vis verum, scribes posthac Βασιλῆι⟩, ab Βασίλης, cujus mentionem suo loco potes videre, nisi quod ex hac scriptura illic quoque sit reponendum hoc modo, non Βασίλῃ, quod ipsa series quoque literarum confirmat. De altera voce multæ conjecturæ factæ jam sunt, & plures fingi possunt.

Πόλις Φωκαέων.] Dolet sane, quum video hanc constructionem ab MSS. omnibus firmatam posse esse offensioni. Dicit quidem Strabo pag. 407 μικρότερος τῶν Φωκαέων πόλεων. Etiam Harpocratio. Ἑλάττονα πόλις ἢ μεγέθη τῶν Φωκαέων. Et cur non saltem ad hanc conjecturam iverunt? Sed idem Harpocratio scribit in Διόρυχος. ὅτι πᾶς λεξικογράφος ὑποτυπῶν ἐκφέρει δίχα χωρίον. Scribit Iamblichus lib. 1 Vit. Pythag. c. 28 Ἀπόλλωνα εἶναι τὸν Ὑπερϐόρειον. Scribit Strabo pag. 447. λαὸν τὸν Ἀθηνάων Ἐρετρέων. cuiavis, quod occurrit in voce Ἀγνῶς, pag. 578 Εἰς τὸν προσῳδιακὸν χρόνον. Scribit Diodorus Sic. lib. 13 pag. 201. οἷς τὸν τῆς πόλεως λιμένα & p. 753 ἰδίων πάντων ἀποστέρησιν. Etiam vidi in epistola S. Pauli ad Romanos 1, 12 MStum præferre διὰ τῆς ἀλλήλων πίστεως.

Ὡς Ἡμιθεαῖς.] Ὡς Ἡμιθέαις.

In v. Α῎ϑαλος. Ἐν ᾧ χρὴ * * θέλειν.] Ἐν αἰχμὴ θέλειν. Ut recte Berkelium monuerim, scribendum esse Αἰχμεῖν, de quo hæc fragmenta in v. Δωριῶν, ubi plura Cl. Hollstenius, qui etiam citat illic Pamphilum Ægimii filium, de quo plenius videri potest Pausanias in Corinthiacis pag. 137 & Jo. Marshamus, in Canone Chronologico pag. 333. Memini quoque Parisiis Henr. Valesium τῶν νεῶν mihi ostendisse inter Observationes, ad editionem pene paratas, integrum caput de hoc Ægimio, quod nomen sæpius corruptum illic restituebat. Hoc me fere puerum vidisse tanto magis gratulor, quod tot vanis & alienissimis ab MSSta lectione suspicionibus laceratum hunc locum nunc disco. Sed planissime apparet ab liberis vetustis, quorum scripturas jam intelligo, nos duci ad Ægimium.

Ὡ῾ρμήσατο Ζεὺς.] Ὡ῾ρμήσατο νιν Ζεύς. Cujus discrepantiæ veritas dependet a cognitione sequentis verticuli. Si enim is inchoatus fuit a voce Ζεύς, quod potuit factum prorsus fuisse, recte vocula νιν interposita claudit hunc versum. Sin minus, nihil moror.

Παιάνιον.] Παιάνιον.

Α῎πο τῶ Α῎ϑωνι⟩.] Α῎πο τῶ Α῎ϑωνι⟩.

Ε῎ϑεσπιον.] Α῎σπιον.

Ἀμαλθίας κέρατος.] Ἀμαλθείας κέρατος.

Δι Ἀμαλθίδι.] Δι Ἀμαλθείᾳ.

In v. Α῎ϑαρνα⟩. Παρὰ τὰ ἀϑάνατα⟩.] Vocula τὰ abest.

Α῎λ⟩ ἀλιεῖς.] Α῎λ⟩ ἁλιεῖς. Recte. Vide in ea urbe.

Τὰ γὰρ εἰς η φιλοῦσι τὴν εἰς ιτης τίπτω.] Omnino mendose: & saltum est, urbium nomina in η desinentia habere gentile in ιτης finiens. Immo ne quidem nunc agitur de terminatione in η, ut verum Perusiæ legatur: τὰ γὰρ φιλοῦσι τὴν εἰς ιτης τίπτω, h. e. *ea enim gaudent formatione in* ιτης: nempe vocabula in ις, ut Α῎ϑαρνις. Et id postulant quoque sequentia, in quibus ad exemplum allegatur a Stephano Μίμαρις & causa varietatis in tribus aliis. Sane hoc ipsum est quod volunt quoque alii MSSti, a quibus vides abesse illa εἰς η, & nostrum non est ista primo mutare, deinde resistentes tantis ac tot fidei vetustæ pignoribus Stephano invito offerre.

Χαλκιδεύς.] Χαλκιδικός. Quum videam in editionibus primis atque etiam in MSS. aliis ita legi, suspicari licet scriptum ab auctore fuisse Ὁ Χαλκιδεύς, ab Χάλκις, de qua suo loco, licet hoc gentile ibi præterierat.

Ε῎τι δὲ ὁ πόλις ὁ χώρος ὁ ἄκρος.] Ε῎τι δὲ λόφος ὁ χώρος ὄκρος.

In v. Α῎ϑαμβοι σποδιώδες χοιρομιμοῦνται.] Α῎ϑαμβος χοιρομιμοῦνται.

Α῎ϑαμϐωδῶν.] Βαμϐωδῶν.

Καὶ κίρκαϑον.] Κικίρραϑον.

Κοχλίου.] Κοχλίου.

In v. Α῎ϑληται. Ἐκ τούτου γὰρ Θ.] Ἐκ τούτου δὲ Θ, & super voculam δὲ habet supericriptum χοῦς.

In v. Α῎ϑως. Δῶρον ἀϑλοφόρου.] Δῶρον ἀϑλοφόρου. Quod omnino reponendum.

Ὑπερϐορεικὸν.] Ὑπερϐορεικῶν.

In v. Α῎ϑορμίης. Μέτρης ἐστὶν.] Μέτρης μέτρον.

Τῶν κλίνη.] Τῶν κλίνων.

Α῎ϑορμίης ὁ ἀϑορμίδης.] Α῎ϑορμος ὁ ἀϑορμίδης.

Νεωλκὸν.] Νεωλκὸν. Sic & statim ἀϑορμίνον.

Οἷς ἀνορμιζόμενοι.] Οἷς ἀνορμίζονται.

Χρεωλυτῶν μὴ πρὸ.] Negativa abest a MS.

In v. Α῎ϑως. Ὡς ναῦν κλωσθέντας.] Ὡς ναυκλωσθέντας.

Μάκρις⟩ μακρεῖς.] Μακρίδι⟩ μακρεῖσι.

Χάλκις⟩.] Χάλκιδ⟩.

Α῎ϑρεῦσα.] Α῎ϑροῦσα.

Α῎ϑρους.] Α῎ϑρους.

Α῎ϑως.] Α῎ϑω⟩.

Ἐκρωμένος δὲ ὡς.] Ἐκρωμένος δὲ ὡς, & supra δ literam habetur η).

Κιμμερίδες, σκιράδες ὁ ἔστι ἴδιον⟩.] In voce Ὁμολῳδες pro illis ὁ ὑμῶδες notavi me invenisse in Perusino exemplari ὁμῶδες. Apud Strabonem lib. v pag. 218 Σόλοικοι leguntur pro Ὑποσκοτοῦσι. Itaque quum Umbri fuerint gens vetustissima Italiæ, potuit quoque esse celeberrima scriptoribus vetustissimis etiam non Romanis ac inter alios Sophocli, & Stephanus scripsisse Κιμμερίδες, τὸ Ὁμῶδες.

In v. Α῎ϑρητον, ὡς φησὶ Ἀθηναῖος.] Καὶ γὰρ Ἀθηναῖος.

In v. Α῎ϑυδες. ἰνιώδων ὄρεσιν.] ἰνιοειδὲς ὄρεσιν.

Ε῎τι δὲ Γαπυγίας.] Ε῎τι δὲ ὁ Γαπυγίας.

In v. Α῎ϑων πῆχ⟩. Ὃ χαλκοῦν πῆχ⟩.] Τὸ χαλκοῦν πῆχ⟩.

In v. Α῎χαιθεια. Δολιχολαιμώδεις.] Δολιχολαιμεῖς.

In v. Α῎χαζος. Τιμοθέους.] Διμοιρίδους.

Ὡς Φίλων λιγυρίων.] Ὡς Φι.... λυρίων.

Λιγυρίων.] Λυρίων.

Λύκαι⟩.] Λίκαι⟩.

Ἐκλίζη.] Ἐκλέζη.

Καὶ σκίφους.] Sane propius ad veram lectionem venire possimus, quam faciunt alii, si Petavio & Hardouino auctoribus uti vellemus, quorum prior ad Julianum nominat *Singarense prælium*, alter ad Themistium *Singarensem victoriam*. Ad hoc exemplum posset formatum esse ab Stephano Σιγαρίδες, quod vides nullo negotio inde exsilire. Sed nec Stephanus aliud ejus urbis *Ethnic*

agnoſcit, quam Σιζαμβούς nec apud reliquos auctores aliud exiſtere memini, qui ejus urbis mentionem faciunt non modo ob Conſtantii prælium, ſed etiam ob Zenobium, quem *virum Zegarenum* vocavit Ephrem, ut notat ad Sozomenum Henr. Valeſius. Tum quoque ἀγοβίτου hujus non convenit cum Ἀζάβη. Propiusque accederet Ἀσίζαρα ille Συρίας, ſub Σύρᾳ Σίζαρα ἐμπόλιον, quam & Sizaram nominatam in his notis videbis. Sed quod verum puto eſt Γινδηνούς, ab caſtello Cyrrhi, quod infra in voce Κίρρος quoque antea Σινδηνός, appellabatur ſed bene, reſtitutum, atque adeo idem error illic commiſſus huic etiam loco inſedit. Sed Holſtenius ad Martyrologium Rom. ex MS. producit, *Gendara Syriæ natalis S. Fortunati.* Quæ terminatio tam probare poſſet Græcis Γενδάρη æque appellatam ac Γίνδαρα. Denique eſt infra pro qua Stephanus ſuo loco dicit Γίνδαρα, quod potiſſimum eligere cogor, quia ſic Stephanus ſibi reſtituitur ex ſuo, quod ejus mentem occupaviſſe videtur ex tam frequenti repetitione.

In v. Ἀ*γαθύρνης. Μίχαηλος.*] Μάχαηλος. Et recte. Ex quo patet pro Σικελίας corrigendum eſſe Κιλικίας.

In v. Ἀ*γαμέδη. Μακεδόνες.*] Μακεδόνες.

Νικήλαος *ἱστορεῖ.*] Νικήλαος τ', i. e. πίπτειν.

Ἀ*γάμεσα.*] Ἀ*γάμασα.* Sic etiam ἀγάμεμνα MS.

In v. Ἀ*γαμεύς. Καὶ κάτωθεν ὁ αὐτεύς.*] Καὶ κατωτέρω ὁ ..... αὐτεύς.

In v. Ἀ*γγαδόπυλα. Στοιχεῖον.*] Στοιχεῖον.

Τ*υπῆτικος.*] Τ*υπῆτικός.*

Παραυξηλώνης.] Παραυξηλώνης. Et recte.

Ἄ*γγαι.*] Ἄ*γγαιοι.*

In v. Ἀ*γγαρος. Ἀπὸ Καλλικοῦς.*] Ἀπὸ Καλλικῆς.

Νικήλαος.] Νικήλαος.

Λαοδίκη.] Λαοδίκεια.

Οἱ δὲ διαφέρουσι δ' λέγω.] Voces ſunt proprie grammaticorum, quibus hic utitur Stephanus, quæ etſi non verbis iiſdem, paribus tamen ſic occurrunt apud auctorem etymologici, in Βαλανεῖον, *οἱ δὲ διαφέρουσι δ' ἡμιόλιον*, unde in his non cogitandum de mutatione.

Πάγασαι παρὰ Μεγαρεῦσι.] Πάγασαι πόλις Μεγαρική.

Σελυμνήσιον.] Σελυμνήσιον.

Σκηπτία.] Σκήπτιον.

Καμπανοί.] Καμπανοί.

Ἀ*φρικής.*] Ἀ*φρικός.*

Ὦ*ρος τὸ μέν που.*] Ὦ*ρος . . . τὸ μέν που.*

Ἀ*πὸ δ' Θουκυδίδου.*] Ἀ*πὸ τούτου τοῦ ἱστορικοῦ.*

In v. Ἀ*βαιών. Ἐπεὶ δὲ λαλοῦσι ἐκεῖ ἕπτυσεν.*] Ἐ*πεὶ δὲ λαλοῦσι ..... ἔπτυσεν.*

In v. Ἀ*γνᾶς. Τὸν αὐτὸν.*] Τ*ὸν αὐτόν.*

Πετωνίδης.] Πετωνίδης.

Κατ' *τὸν Ἀθήνησι δῆμον πνίς.*] Quum Salmaſius ſcripſerit *lege* Κ*ατὰ τὸν Ἀθήνησι δῆμον πνίς*, idque probent reliqui, adeo ut Holſtenius quoque nihil verius pronunciet exemplo ipſius Salmaſii, qui indubitatam & certiſſimam vocat lectionem; primum colligo hinc, MSS. Patinos nihil mutare in prima voce aut aliis: deinde vides tamen nec Holſtenium nec Berkelium, immo nec ipſum Salmaſium potuiſſe in eo acquieſcere, quin quiſque aliquid remotius ab ſcripta lectione adinveniret. Sed certe nulla mutatione legi debet κ*ατὰ τὸν Ἀθήνησι δῆμον πνίς.* Hanc vocalem in Stephano frequentem non occurriſſe ſummis viris miror. Sed quid audio? Legitur in fragmenti Seguierini voce Δῆμος, hoc modo, *τὸν δὲ τοῦ Περικλέους κήδιστον, κατὰ Σεγυῖνον ιε.* Illic apponi video. *Fortaſſis ſcribendum κήδιστος: eſt enim noſtro non inſueta phraſis.* Ergo quotics in Stephano legitur vulgo κ*ατὰ*, hoc delicatum carmen accinetur? Habes κ*ατὰ*, in Καίρος, Μάζαι, Οἰκεῖος, Πάνδιον, Σίδη, Φόνισσα. & quidem κ*ατὰ Σεγυῖνον* in v. Ἀ*κάντιον.* Et quid differt alterum ab altero? Sed quantum differunt in hominibus vix cogitationum? Nam quum apud Stephanum in Καμπανοί vulgo legatur Κ*αμπανοὶ κατὰ Σέχθιον ἐν λόγῳ*, ſatis corrupte, Iſacus Caſaubonus ad librum XI Strabonis pag. 47 depravatiſſimum locum ſic legit Κ*αμπάνοι δὲ Σεχθίοις ἐν λόγῳ*: at idem pag. 206 in iiſdem notis ait ſe ſcribere apud Stephanum Καμπάνοι, κ*αὶ Σεχθίοις, λόγῳ*: quod verius puto. Atque ita hic magnus vir conſert, quod alter ille ferre non poteſt.

Τὸν *αὐτὸν Ἀθήνησι.*] Τ*ὸν Ἀθήνησι*, quod prorſus præferendum, ut, Ἀ*γοραῖος δῆμος Ἀθήνησι.* Et jam dixi in v. Ἀ*γών.*

Μοίσιος.] Μόσιος.

Αὐτῷ *ὑφαιρεμένῳ.*] Αὐτ*ὸ ὑφαιρούμενον.* Vulgatum intelligi non poteſt. Sed etiam ſcribendum videtur ὑφαιρεῖν δ' οἷς ε non ει.

Λεχαῖ *σημαίνει.*] Λ*εχαῖ σημαίνει*, ἀλλὰ Δ*ιὸς δ' ε ρῦ τὸ ὑρόσιον δ' ν.* Τὸ δὲ σημεῖον σημεῖς ἐμφαίνει, καὶ ἐπεὶς ἐπεῖς. Τάχα δὲ ὁ τὰ δοκίμια ἐκκαθαίρας κοινότερον εἰρήκει. Ὁ ἴσον *μὲν δ' τ λέγει σημαίνει.* Οἱ γὰρ, &c. Id quod eſt neceſſarium ſupplementum.

In v. Ἀ*γραιεῖς. Τυμησσὸς τυμησσεύς.*] Τ*υμησσὸς τυμησσεύς.* Sic MS. ſed in priore voce ſuper μ & σ habet ſcriptum ν. Nempe legendum τυμνισσὸς τυμνισσεύς.

In v. Ἀ*γρᾶνα. Ὧ*ς *τὸ ἑκκαιδεκήρυκ.*] Ὧ*ς τὸ ις*[δ]. Ubi male quidem omiſſo numero denario diſcimus tamen ſcripſiſſe auctorem ἑκκαιδεκήρυκ.

In v. Ἀ*γραυλή. Δύο τόπους.*] Δ*ύο τόπους.*

In v. Ἀ*γρίαν· ἡ τε . . . . πατρὶς ὁ ἀγριᾶνες.*] Ο*ἰκοῦσι πα-τρὶς ὁ . . . ᾶνες.* Id convenit præcipue cum Salmaſianis, quæ hæc eſſe ſcias licet, *Vet. Cod. habet* ωνες (hic finit verſus) *ων πατρὶς ὁ ᾶνες ἐὰ ἀγριᾶνες. Patria eſt Patrenſes. Legendum autem puto ὁ πατρὶς ἐὰ* Ἀ*γριᾶνες.* Mirum quid cogitaverit in literis primis: quarum etſi putem ab Salmaſio intellectam eſſe vim; tamen quoniam ab manus ejus inſpectoribus certe intellecta non eſt, dicere mihi liceat, quid de illis & reliquis omnibus cenſeam faciendum.

Εἰμὶ Νεοπτόλιμος Κρεοντιὰς, ὀγμοῦν δ' ἐμοὶ ἄδελφοι
Ἐ*ξαρεῖσι Τλωεῖς, κἀνδ*ρ*ῶν ἐκεῖ δόρυ*.
Οἵπερ *τὸν Πισίδας Ἀ*ργείους *ἔσβ*' Ἀ*χαιοὺς*
Καὶ Γαλάτας τόσους ἀνακ*τίους πατέ*ρ*α.*

Scilicet gloriatur, quum trigeminos fratres Tloenſes occidiſſet, non in illa gloria ſe oblectaviſſe, niſi & ulterius pergeret; atque ideo, cum eſſet Piſida, gentis non ignobilis & inclytæ, etiam totidem Arctinas & Argrianas & Gallogræcos neci dediſſe, ut videtur, ex ſingularibus pugnis. His autem verſibus a me allatis eſſe medicinam, eo magis gaudeo, quod hæc pericope mihi tolerabilem dat laboris, quem puer in Polybio exhauſi, quem dirus ille ſub Jaſithei nomine calumniator meus Raphael Fabrettus ſine ulla probandi ſpecie negare fuſſinuit mihi incubuiſſe, licet præter hunc Berkelium ipſe etiam Thevenotus in notulis quoque illi citatus peritiæ in muſeo me illi inhærentem & plurima cum illo exigentem ſalutaverint. Certe hæc eſt ſententia horum verſuum: an populos recte tetigerim, dies docebit. Vide in v. Ἀ*γκυῖναι* infra. Sed ne quid diſſimulem, valet aliquando Πατρὶς Σαβρωνὰς ἔσβ' Ἀ*χαιούς*, de quibus Satirnis vide, quæ habet Cl. Holſtenius ad Stephani v. Σατρίαι.

In v. Ἀ*γρίς. Ἄ*γριον.] Ἄ*γριον.*

In v. Ἀ*γυιά. Καρυάτας.*] Καρυάτης. Quod ipſe auctor ſuo loco approbat.

In v. Ἀ*γώνιον. Τὸ ὄνομα τ'.*] Τ*ὸ ὄνομα τ'.*

Καβείρους πε.] Καβείρους δέ.

In v. Ἀ*γώνιος. Διονύσ*ου *δὲ τὸ ἀγώνιον ἱερὸν.*] Διονύσ*ου δὲ τὸ ἀγώνιος ἱερὸν. δὲ τὸ ἀγώνιον ἱερόν.*

In v. Ἀ*γχίαλος. Πόλις Κιλικίας.*] Πόλις Σικελίας.

Ἀ*γχιαλεὺς τὸν.*] Ἀ*γχιαλὸς τὸν.*

Μίλητος ἐκ *Μίλητος.*] Μ*ητροπολίτης.*

Η' Σχοινία.] Η' *χοινία.*

In v. Ἀ*γχίη. Διονύσ*ου *τὸν.*] Δ*ιονύσ*ου *τὸν.*

In v. Ἀ*δαιος. Θάνατος.*] Θ*άνατος.*

Ε*ὔχιον.*] Ε*ὔχιος.*

Ε*ὐ ὁ Ε.*] Κ*αὶ ὁ Ε.*

In v. Ἀ*δάμας πόλις. Ὀ*φείλει.] Ὀ*φείλει.*

Βικόλλιανος.] Βικόλλιανός.

In v. Ἀ*δελε. Τὸν ὦ πολλοὶ.*] Τ*ὸν ὦ πολλοὶ παρὰ-*

In v. Ἀ*δραμύττιον. Ἀ*πὸ *Ἀδραμύτου ὁ οἰ.*] Ἀ*πὸ Ἀδραμύτου.*

Ὡ*ς Ἡρωδιανός.*] Ὡ*ς ἱστόρησε.*

In v. Ἀ*δράνα. Μητρόδωρος.*] Hæc vox abeſt a MS.

In v. Ἀ*δρίανη. Ἀ*πὸ *Ἀδριανοῦ.*] Ἀ*πὸ Ἀδριανοῦ.*

Ἱ*δρυσιὰς Νεμεσ.*] Γ*δρυσιὰς σὺ Νεμεσ.*

In v. Ἀ*δρίς. Διὸ βραχέως ἐκλέ.*] Δ*ιὸ βραχέως ἐκλέ.*

Πάσῃσιν *οὖσιν μακροβίοις ἔτ'.*] Π*ασὶ τοῖς μακροβίοις ἔτ'.*

Ἀ*δρυτία.*] Ἀ*δρυτία.*

In v. Ἀ*δρυμῆς. Ἀ*δρυμοῦς.] Ἀ*δρυμοῦς.*

In v. Ἀ*ζανία. Μακεδονίας.*] Μ*ακεδονίας.*

In v. Ἀ*ζανοί. Ἡ*ρακλείδης *δὲ ὁ ἀγωγεὺς Ἀζᾶνός φησ' ὁ ἐν τῇ Ἰλιάδι.*] Η*ρακλείδης Ἀζᾶνός φησ' ὁ ἐν τῇ συνόψει τῆς Ἰλιάδ.*

Ἐξελέγχειν.] Ἐξελέγχειν.
Ἐχῖνος.] Ἐχῖνον.
Στέφανος.] Καὶ στέφανος.
Καὶ κλειθρίδας.] Διὰ κλειθρίδας.
Ἐξελέγχειν.] Ἐξελέγχειν.
In v. Ἀζανῆς. Λέγεται.] Λέγεται.
In v. Ἀζιλις. Σαλίφιον.] Σαλίφιον.
In v. Ἄζωτος. Ἐπὶ ᾧ ἄκλης.] Καὶ ἐπὶ ᾧ ἄκλης.
In v. Ἀθαμανία. Ἰθωμάτας.] Ἰθωμάτας.
In v. Ἀθηναῖος. Καὶ Ἡρωδιανός.] Καὶ ἐμοῦ τοῦ.
Ἀθηναρχίδης.] Ἀθηναρχίδης.
In v. Ἀθῶος. Αὐτῶι πολιν.] Hæc voces absunt a MS.
Κλειτοῦ.] Abest etiam.
Λεγέων.] Λέγεων.
Κυρήνη.] Κυρήνη.
Κυρῆτα.] Κυρήτου.
Ἐν δεξιᾷ.] Ἐν τῇ δεξιᾷ.
In v. Ἄθως. Νίκανδρος πέμπτῳ τ'.] Νίκανδρος γ τ'.
In v. Αἶα. Αἴητα.] Αἴητα.
Παλαιφάτος.] Παλαιφάτη.
In v. Αἰακιδῶν. Αἰακιδῶν.] Αἰακιδῶν.
In v. Αἶγα. Λίγη.] Λίγη.
In v. Αἰγαῖον. Λίγη πλησίον πόλις.] Λίγη πλησίον τοῦ αἰγαίου πέλαγος πόλις. Id quod adpropinquat ad lectionem Iſaaci Caſauboni τοῦ αἰγαίου πελάγους.
Φιαρμβίδου.] Φιαρμβίδου. Deinde illa αἰγαῖος πόντος non inchoant in MS. alium verſum, ſed continenter adhærent præcedentibus.
In v. Αἰγειαλίς. Καρμήσιον.] Καρμήσιον.
Κρωβιαλίδης.] Κοῖλον πε
In v. Αἰγιπήτιος. Ἐξ αὐτῶν.] Ἐξ αὐτῶν.
Αἰγυπτιαρτᾶς.] Αἰγυπτιάρτης.
Τελειάδης, Ὀνητήσιος.] Τελειάδης ὀνητήσιος.
Αἰγυπτιάς.] Αἰγυπτιάς.
In v. Αἰδηλών. Μυτιλήνη.] Πυτιλήνη.
Αἰολεῖς ἀπὸ ναυφόου κτίσαντος ἥρωος.] Αἰολεῖς ἀπὸ ναύφου κτίσαντος ἥρωος.
In v. Αἰσονία. Τρεῖς Νῆσοι μόναι.] Τρεῖς. Mox.
Καρωνῖται.] Καρρωνῖται.
Κατὰ Πυθέα.] Πυθέα eſt emendatio Mauſſaci ad Harpocrationem pag. 100.
Αἰσυηθικῆς.] Αἰσυηθικῆς. Vere, & deinde illa τῆς αἰσυηθικῆς non comparent in MS. & omnino ſupervacanea ſunt.
In v. Αἴσιον. Αἰσεῖς.] Αἰσεῖς.
In v. Αἰσχύς πολιορκεῖ. Αἰσχυνοβαρμίτης.] Αἰσχυνοβαρμίτης.
In v. Αἰσχύλος. Καὶ Μύκερσ.] Nonne apparet ſatis manifeſte in his literis hærere Μύκερσ?
Πεδασσίτης.] Πεδασσῆτες.
Μελάμμολλος.] Μελάμμολλος.
In v. Αἶσυς. Ἀκκοντικῆ.] Ἀκκοντικῆς.
In v. Αἰσυφος. Δωσθένην.] Δωσθὴν MS. ſine accentu.
Σιδηρουργοὶ δὲ χαλκεῖς.] Σιδηρουργοὶ χαλκεῖς, quod impenſe placet, & in lingua Græca egregium eſt.
Αἰθαία.] Αἰθάλη.
Αἰθαλίδης.] Αἰθαλίδης.
In v. Αἰθάλη. Φίλιος.] Φίλιππος.
Ἡρωδιανός.] Ἡρόδοτος.
Ἐκ δὲ τοῦ αἰθάλη.] Vox ultima in MS. non apparet, & poteſt abeſſe. Cæterum videtur aliquid ad ſententiam deeſſe in his ἔστιν οὖν τὸ ἀναδιδομένων τοῦ Ἡφαίστου κρατῆρος. Quid enim illa denotant, aut huc faciunt, niſi legas ἔστιν οὖν τῶν ἀναδιδομένων αἰθάλων οὖν τῷ Ἡφαίστου κρατῆρος? Hic jam clarus ſenſus eſt, & videtur hæc Stephanica ante oculos habuiſſe Etymologus, in voce Αἰθάλη ſcribens, ἔστιν δὲ τῶν ἀναδιδομένων αἰθάλων οὖν τῷ Ἡφαίστου χαλκείου. Sicut Stephanus ipſe aut alium nunc intuitus eſt aut Diodorum Siculum, qui lib. v cap. 13 ſcribit δὲ πολίτας τῶν νῦν καλουμένων αἰθάλων.
In v. Αἰθαλίδης. Καὶ ὁ δημότης.] Καὶ ὁ δῆμος.
In v. Αἰθαλία. Τὸ ἐθνικόν.] Τὸ ἔθνος.
In v. Αἰθίοψ. Ἔρμαῖος.] Ignoratur hæc vox a MS.
Εἰρηται.] Εἴρηται.
Αἰθιόπισσα.] Αἰθίπισσα.
In v. Αἴθυια. Τὸ Στελοικίδης.] Abſunt a MS.
Αἴθυιαν οὕτως.] Αἴθυιαν ὡς τοῦ αἴθος
Ἀλεξάνδρειαν, διὰ τὸν Ἀλεξανδρέα.] Ἀλεξάνδρειαν διὰ τὸν Ἀλεξανδρέα τὸν διὰ.
In v. Αἰγιαλεία. Ὡς Ἑλλάνικος.] Ὡς εἰρηκώς. Sed vocula ὡς puncto ſubnotata. Verba Rhiani quæ conſervavit nobis Scholiaſtes Apollonii Rhodii 111, 1089. & nuper ignorans etiamnum, quid alii in Stephano egiſſent, annotaveram, nunc delevi, putans omittenda, quod fatis frequenter ad hunc locum ea citata animadverterem. Primum videbis eſſe H. Caſaubonum ad libri IX Straboniſ finem.
Οἰάραιξ. Οἴδ.] Οἰάραιξ ὁ δῆ.
Καίρειρα.] Suſpicabar Καίμειρα, de qua notum eſt, ſed MS. Peruſinus præfert Καίρεικα, cui haud dubie adſurgendum, niſi hoc modo eventret, ut fragmenta hæc ſibi obloquerentur, quæ hoc in loco agnoſcunt conditorem Camicum, ac ſi inde urbs appellata eſſet: ac in voce Ἄκραγας hanc quoque urbem ex obſervatione Duridis referunt inter eas, quæ ab appoſitis fluviis nominatæ ſunt. Vincat tamen Manuſcriptus.
Οὗτος ὕες ὑργιλλ.] Οὗτος ὕες ὑργιλλ. Quod mirum, quum Salmaſius notet, (nam hæc ut cognoſcas, merentur, omiſſa ab Holſtenio nec ab Berkelio ſatis clare poſita) *in duobus MSS. legebatur* ὕες ὑργιλλ τό τ. χ. *in quo ſuprà ſcriptum aliena manu* οὗτος. *Sed facile ferri poteſt* ὕες, *& etiam melius eſſe puto quam* οὗτος. Unde apparet hîc hæſitatum; nec jam dubito, quin auctor ediderit οὗτος πας ὑργιλλ.
In v. Αἶμος. Λέγεται δὲ ὑπὸ] Λίγη ὁ ὑπὸ.
Καὶ Ὠρείθυια.] Sic quoque Scholia Theocriti ad Idyllium 7. ſed tamen a Manuſcripto hæc verba abſunt. Apollodorus quoque inter liberos Boreæ & Orithyiæ rationem hujus Æmi non habet.
In v. Αἶνος. Ὁ Ἀδρ. Αἰγύλα.] Forſitan ita fuit. Sed MS. habet Αἰγύλιν. Unde mihi ſuſpicio oritur ſcriptum fuiſſe Αἶνος, ἔρ Αἰγύπτιος. Nec terminatio illa infrequens urbibus Ægyptiis.
In v. Αἰολία. Αἰολίδης] Αἰολιάδης.
In v. Αἰξωνικ. Ὡς Δρόμιος.] Quid hoc vocis ſit, nec ſcio, nec docuit me aliquiſpiam: quod vero MS. ſuppoſuit, id notum & verum eſt, nempe ὡς Δάμιος.
In v. Αἰολία. Ἀφαίμεσθαι. Τὸ ἔθνικ.] Ἀφαίμεσθαι. οἱ ναύπηγοι τοῦ ἔθνους.
Αἰολικῆ λέσχη.] Ἡ αἰολικὴ λέσχη.
Αἰολίωνες.] Αἰολίωνες.
Αἰόλιον.] Αἰόλιον. Sic MS. & anteponit præcedenti Αἰολία.
Αἰόλιον.] Αἰόλεον.
In v. Ἄκτη. Ὑδρεύσης.] Ὑδρεύσης. Et ſic reponendum.
Ἀφαρεῖται τοῦ ὡς.] Ὑφαρεμβῆι τοῦ ὡς.
In v. Αἶνος. Αἰνεσίδης ὡς αἶνος.] Αἰνεσίδης ὡς αἶνος. Ita MS.
In v. Ἄκτιον. Τῦ ο.] Τῦ ω.
Τὸ δὲ αἰσυσίδης λέγει ἀπὸ αἴσου ἐστί.] Τὸν οἱ αἰσυσίδης λέγει ἀπὸ αἴσου ἐστί.
Ἔστι.] Ἔστιν.
In v. Αἰσυηλία. Αἰσυηλίς.] Αἰσυηλίς.
ω τὸ τ ἔχοντα.] ω τ ἔχον ᾶ.
Οἱ αἰσυηλίζοντες δ.] Transponendæ ſunt hæc voces, legendumque δ αἰσυηλίζοντες οἱ.
In v. Ἀκρικλίων. Ἀκρηκοστόλις.] Ἀκροστόλις.
In v. Ἀκρωτήριον. Τὰς Σολύμους.] Τὰς λόφους. Poſtrema illa Ἄκρωθι in MS. cohæret priori, & recte.
Τραχυτῆτας ἐκλέ.] Τῆ ἡ δ λέξει. Quod eſt τραχυτῆτας ἐκλέ.
Ἀκρωνικὸν χεῖρα κιχρωσαμένη τῆ Κυρήτων ὑφὸς τῆ Ἀχελῴου.] Salmaſii mens fatis perſpicua, licet quædam ſint abrupta. Emendandum enim cenſuit παρὰ τῆ Ἀχελῴου, & ad id citavit locum Straboniſ, ut Acarnanas Acheloo flumine dividi probet ab Curetibus, qui Ætoli.
Εἶναι δὲ δ.] Εἶναι τῆ δ.
Χλιόνας ἰλικτρέπτους.] Quid ineptius his verbis? Sed quid elegantius mutatione, quam ex MS. produco ἰάονας ἰλικτρέπτους. Alludit enim ad Iliados verſum 685, τὸν Ἰάονες ἰλικτρέπτους. Ad quæ inter alia Euſtathius. Λεγέ δὲ εἰκότως ὁ γλωσσάρχης ἰλικτρέπτους, παρὰ τὸ ἐφέλκεσθαι τὰς πύλας, ἃς ζέλας τοὺς φησὶν οὗτος τοὺς ἕλκοντας ἡλωστῆρας. Gaudeo ſic etiam eſſe in aliis MSS.
Δῶμον.] Δῦμον.
In v. Ἀκάλη. Ἡμερίδιος Ἀκαλ.] Ἡρωδιανὸς οἱ Ἀκαλ.
In v. Ἀκαστη. Ὡς Πεισανδρ.] Abſunt hæ duæ voces ab MS. Et certe vel delendæ ſunt, vel reponendum Πεισανδρ· ſed delere malo.
Ἀκαστιμβρικ.] Ἀκαστιμβρικ.
Ὡς Κλαζομενίου.] Ignorat utramque vocem MS.

In v. Α'ιτ. Κελεσοχάρους εξ αὐτὰς διέρχεσθαι.] An aliquid excidérit, equidem nescio. Sed ut melius hæc certe conveniant, facili remedio reor utendum, legendo φυσικοχαρίσας. Diodorus Siculus lib. XIX cap. 93. Διὸ & κρίσις ἐλάμβανε τῶν Συρίων, πρότερον μὲν τὰς αἰχμαλωτισάσας & κατακοπησόμενον πάλιν, Α'ντίοχον μὲν & Φιλίππου Συρίων, Γ'ίγαρτα δὲ & Σαμοσατέων & Γαλάζιον & Συρίων.

Αὐτὸ Πυθ.] Αὐτὸ δὲ Πυθ.

Α'ναγκ.] Α'ναγκαῖ, quod est necessarium; & hoc modo etiam legere jubet ex MS. Salmasius, ut manifeste indicat ejus manus, quod obscure satis ex co tradent.

Α'ποκλαζομένας.] Α'ποκλαζομένας.

Η'ς ὁ ἑρμῆς.] Potest explicari. Sed MS. clare ἓς ὁ καυλὸς. Id quod ego nullatenus rejicio. Nam certe vulgatum ἑρμῆς supervacuum est, & ipsæ κεφαλαὶ non sunt aliud quam ἑρμαῖ. Itaque qui dicit eam herbam esse ἐρυθρὰν τῇ ἑρμῇ, idem dicet, si subjunxerit ἐρυθρὰν τοῖς κεφαλαῖς. Jam vero si manuscriptam lectionem sequimur, commode omnes herbæ partes percensemus ῥίζαν scilicet, καυλὸν & κεφαλάς. Immo pari modo procedit Diodorus lib. I cap. 43. Α'γροῦσιν πόαν ἐδίδοσαν, ᾗ τὸ μὲν πρὸς ὕλαν χειρῶνα τὰς καυλὰς & τὰς ῥίζας. Et cap. 80. Καὶ τὸ μὲν & βύβλον πυθμένα τὰς δυνατωτάτας τῆς τῆ πόᾳ ἐγκρίνουσιν, ᾗ τὸ μὲν ῥίζαν & τὸ καυλὸν τὸ ὕλινον ἀφιᾶσι. In sequentibus opinor minima mutatione legendum τῇ πρώτῃ πρὸς τὰ κεφαλαῖς.

Ε'ὐδοξίμους.] Ε'ὐδοξίμους.

In v. Α'κκαδικῆς. Σαλμώνις.] Σαλμώνιν. Sed Σαλμωνα inferius dicitur.

In v. Α'κρωνίαι. Τίγνιστις.] Τίγνιστις.

Α'λεξανδρεῖς.] Α'λεξανδρεῖα.

Τὸ Α'ρμενίαν.] Τὰς Α'ρμενίας. Quidquid autem γραμματικὸς hoc loco vel Stephanus vel ejus contractor, patet usu admissum fuisse gentile Α'ρμενδὴς, ex nummis, quorum unus eximius memoratur cum inscriptione ΕΠΙ ΣΕΡΟΤΗΝΙΟΥ ΚΑΠΙΤΩΝΟC ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΑC ΣΕΟΥΗΡΑC, sed quæ omnino male est expressa. Quæ enim unquam fando audita appellatio Romanæ familiæ *Serotinia*? Unum aliquod marmor mentionem facit cujusdam Serotini, sine aliis adjunctis, quod hoc non facit. Itaque Hardouinus edit ΕΠΙ ΣΕΡΟΥΙΑΙΟΥ ΚΑΠΙΤΩΝΟC. Quod si ex inspecto nummo profert, melius habet. Sed quum ex verbis ejus id non appareat, & perperam quoque notet eum ab aliis editum esse ΣΕΡΟΤΙΝΙΟΥ (ediderunt enim, ut citavi) nanco in sententia, ut opinor debuisse distingui, & (literarum enim formam non rite inspectam mihi persuadeo) scribi ΕΠΙ ΣΕΡ. ΟΥΗΝΙΟΥ. Integra enim ejus hominis nota fuit Servius Ovinius Capito. Habes enim Ovinios bis in codice Justinianæo & aliquoties in inscriptionibus pro nomine familiæ, de quo Trillanus tomo secundo ad Orientem Camillum. Græce autem in nummi typo fecerunt ΟΥΗΝΙΟC, ut in aliis nummis Ovidium expressisse docemur ΟΥΗΙΔΙΟΣ, quum ea vox proprie par sit τῷ VELDIUS, nomini Poltonis in inscriptione apud Lipsium ad Tacit. 3 ann. 64. Quod si mavis, potes interpretari *Vesius*, quod nomen quoque habes in Inscriptionibus iisdem, ut ΟΥΗΔΙΟΣ *Vedius* apud Spon ium in Itinerario.

In v. Α'χάϊκ. Ε'ν τῇ σφετ.] Postremam vocem ignorat MS.

Πέρσαις.] Πέρσαις.

In v. Α'κρα. Σκοπίας. Ε'πίθετον Κύπρ.] Σκοπίας Κύπρ.

In v. Α'κραιμίται. Καμηρίται.] Καμηρίται. Eximie prorsus, quum ex aliis scriptis id non observetur. Nam manifeste hinc discimus, nonnisi vitium scripturæ esse, quod hic præcedens vox appellatur Θέρμη, sed ut nunc perperam Perusini codicis scriptor etiam edidit Καμηρίται, sic utrumque corrigendum Θέρμαι & Καμηρίται.

In v. Α'κραιφία. Α'κραιφίων.] Abest a Manuscripto: item ἐρίπτω, item & ἀκραιφνῶς, item & ἀκραιφνίας.

Φασὶ τὸ] Φασὶ & τὸ.

Α'κραίμων.] Α'κραίμων. & sic statim quoque MS. ἀκραίμων & ἀκραίμονας, ut nuper videas Danaëcum libro 2 Orthographiæ.

Α'κρα ἄπτας ἐ.] Α'κρα ἄπτας ἐ.

Καὶ παραλλάσσει.] Καὶ παλλάσσει.

Σκιροδώνας.] Σκιροδώνας.

Ε'ν & Πελοποννήσῳ.] Diodorus Siculus lib. XIX cap. 11. Τῶν Πελοποννησίων Α'ργείοι, Σικυώνιοι, Η'λεῖοι, Μεσσήνιοι, ᾗ οἱ τὴν Α'κτὴν οἰκοῦντες.

Τὰς πρὸς & Α'ἴδου χώρας.] Idem Diodorus lib. XII cap. 68. Α'ντιβάλλει δὲ ὁ & Α'ριστοτέλους μὴ & Δικαίαρχος, ᾗ πεπεῖσθαι & εἰς τὴν ἐσπερίαν Α'κτὴν ἐκπεσεῖν, ἐκ πολὺ ἀπ' ἐκείνων πόλιν πόλεως, ὧν οὐ μὴν Ε'λλάνικος, ὁ καὶ Α'ρχαίου ἄκουσας, οὐδὲ δὲ εἶχεν ἄχρις βασιλέως Δηιμάχου πολεμεῖν.

In v. Α'λκα. Α'λκαιῶν.] Α'λκαιῶνος.

In v. Α'λόπεκαι. Α'λωπεκήσιος.] Α'λωπεκῆσι.

Α'λκαῖον πόλις & πεδίον.] Casaubonus ad Strabonem lib. XI dubitat an non sit idem illi, quem Strabo vocat Α'ξιόκαιτον, ubi tamen in scriptis Α'ξιόχαιτον esse testatur. De Demetrio autem Synonymorum scriptore consulendus Mauffacus in dissertatione Critica ad Harpocrat. pag. 380.

Α'λαῖ, ἀγροβαιδὴς & ἀλαῖ αἰξωνίδης.] Α'λαιφρονίδης & ἀγαιᾶ αἰξωνίδης.

Α'λαβάνδ.] Α'λαβάνδων.

In v. Α'λαῖ. Πανσανίας πέμπτῳ.] Πανσανίας δ'.

In v. Α'λαπία. Α'ρχαιρέσιος.] Σπερχειὸς & sic scribendum.

In v. Α'λδα, Ε'α & πεδίῳ Α'λδας &c.] Possunt videri, quæ de hoc loco censuit Cluverius in Italia pag. 694. Sed an non videntur esse hæc ipsa verba Characis, & simpliciter producta ad probandum genitivum, quem genuinerat, ut verti & intelligi debeat? *Est etiamnum Albæ fluvius ille, qui nunc dicitur Tiberis, rege Tiberino in eo exstiterit.*

Ε'χθίστῳ.] Ε'χθίστῳ, recte.

Α'λκεῖ.] Quum se det occasio, accipiet illud magni ludibrii & in aliquas cœli latrina sedens amen, Jasitheus velis Abraxicus an Raphael Fabrettus, quod illi debeo. Accudat me pag. 133 apol. ut qui *Algidenſis* olim usurparim, & alibi *Algidinſis* Holstenianum tuear admittamque, & hinc memoriæ mex in eo morbum, eorum in hanc novam & ab mea (sic loquuntur in illo cœtu) contrariam sententiam iviſſe, calculum reduxiſſe, denique ideo desultoriam levitatem; hoc est, quia Polybius nunc Θέρμον dicit, nunc Θέρμας, quia Joannes in Apocalypsi 4. 2. Ε'πὶ τῷ θρόνῳ καθήμενος, at vers. 5. Ε'πὶ τοῦ θρόνου καθημένου, & alii utrumque quid pro bono habentes adhibuerunt, & illos & me non placere illi Deorum plebi in suis sordibus conglutinatæ & firmissimæ. Non istis. Quia Holstenius ex lapide Sutrino citavit *Algidenſis*, & ego id sequor, & locum Diodori ad hanc normam adjungo, exclamat Tragœdus ille Minos, in inscriptione non esse gentilicium, sed cognomen, tam ut ALGIDIEN non efferri debere *Algidinſis* sed *Algidienſis*. Respondeo, nec si tam fatuus essem, quam est Tyrannus, unquam me negaturum, extare ibi cognomen, nec id Holstenius negavit. Sed an quia cognomen est, ideo non est gentilicium? Si id vult, pronuncias sententiam homine sane jam quidem Romano, non Urbinate tantum digna. An quem *Fabius Hispaniensis* dicitur apud Sallustium, an id ipsum quod illi fuit pro cognomine, ideo non potest esse gentilicium? Quis si secundam ad illa tempora, quibus Tarquinius Collatinus, Fabios Vibulanos, Cassios Viscellinos, Sulpicios Camerinos, Cominios Auruncos præbet historia? an quia pro cognominibus usitata vocabula illa, ideo gentilicia Cameriæ, Collatiæ &c. mutabuntur, nec manebant? Sed quomodo probat *Algidienſis* efferri debere? tantum quia nullus dubitat juxta notam cognominum similium terminationem, qualia sunt Allienus, Calenus, Tripatienus &c. At ego tam nullus dubito de *Algidienſi*, quam ille nullus de illis. Tam mihi placent *Hispanienſis*, *Mutiginenſis*, & similia, quam illa alia illi. Immo clare me tuentur & illum in pectoribus damnant. Nam & *Allienus* & *Calenus* facta sunt plane ex gentilicio urbis Allifarum & Calis. Ab Algido autem quum nullus tenebrio fecerit *Algidienſis*, sed vel *Algidenſis* vel Α'λγιδηνὸς quæ certe constant, ab Α'λγίδῳ autem venias Α'λγιδηνὸς, hinc vel pecore apparet *Algidienſis* esse & gentilicium & simul illud cognomen enunciandum. Quid quod & præter hæc grandem duporem suam aperit. *Algidienſis* reclamat, Α'λγιδηνὸς damnat. Unde igitur formatur illud fanum *Algidienſe*? non potest aliunde, quam ab *Algidio*, ut *Furinenſis* ab *Furino*, *Vetitinenſis* ab *Vetitio*, *Salutarienſis* ab *Salutario* & similia. Sed tamen

tamen ne dubites illum nigrum nigri hominis calculum ex jure ac tribunali venire, canonem format, non ex Grammatica scilicet, quæ exceptionem potest ac solet pati, sed ex Mathematico lato stringentem; nempe in nullo alio gentili oppidi nomine UM desinente finis ille in IENSIS in derivativis observatur, nisi in iis, quæ in penultima syllaba literam I includunt, ut Alsium, Alsientis &c. & e converso, reliqua omnia nomina, quæ neutro genere, ut Algidum, efferuntur, simile in ENSE ἐγχώριον obtinent, nec esse IENSE, nisi per errorem Quadratariorum. Quam quis neget ab hoc quadratario closcce illapso compositam? cur non probat efferri *Algidam?* præter unum Flori locum nullus est, ubi primus ille casus sic apparet. Ipsum Stephanum, de quo agitur, palam videt citare Α῎λγιδ@-. Jam quid notius est, quam utroque modo prolata Italiæ talia multa, ut Α῎κολ@- Α῎κολον, Τῆκολ@- Τῆκολον. Quid ad me ergo hæc porcina norma? Et ille tamen coacervat non Italica modo, sed Gallica simul, tanquam omnia ad Fabretti stultitiam & ignorantiam redigenda essent, quæ sæpe in aliis regionibus sunt ὃς ἀμφὶ πυοῦν. At quum agatur de gentilibus ab Αλγιδ@-, ut differte Stephanus, origo hujus litis, vocat; nonne ab Κιγιλ@- passim invenitur Κιγιλῆν@-? & tamen in Festo Pompejo occurrit *Carinthienſis*, quod quid aliud quam omnia, quæ statui de voce Αλγιδ@-, exprimit? nonne ab Γιδ@- passim Γιδῆν@-? & tamen apud Gellium videbis *Rodienſis*. Utique & ab Λάμψακον@- apud Latinos poëtas est *Lampſacius*. Unde & secundi lapsus, ut ille sustinet vocare, & eorum, quæ in Diodoro tentavi, nondum pœnitet me, qui non pendeo ab Fabrettini judicii vitiligine: nec Holstenius improbat Α῎λγιδ@-, nec contemptibilem reddit detorsionem, qua se Fabrettus torquet in ranam aut si quid est vilius, & analogia tanti valet, quanti ἐγχώριον formandi modus, quem quidem ut illa in UM desinentia, sic quoque illa in US, habent valde diversum. Cur enim antiquioribus & melioribus Italis, quam est Fabrettus, placuit magis analogia uti, & non potius dicere *Rodinus* & *Lampſacenus*, quibus formas ipsi quoque sciebant esse ἐγχωρίους? Et quod super omnia est, Stephanus quum edidit Α῎λγιδ@-, non id fecit sine exemplis, ut solebat, quæ utinam non omisisset Hermolaus! Sed quum ille ita id fecerit, ringente Fabrettino naso exsibit exemplum illud Diodori.

In v. Α῎λαι. Καρπησσῶν.] Καρπησσῶν.

In v. Α῎λεξάνδρεια Σὺξ τὸ πλοῦ τ῎.] Δια τὸ τ῎.

Ε῎ξ αὐτῆς.] Ε῎ξ αὐτοῦ.

Καὶ ἐπὶ Ρ῎ώμης λέγεῖ ἔφη.] Καὶ λέγει Ρ῎ώμης λέγεῖν ἐπέταξε.

Α῎λεξανδρεία.] Α῎λεξανδρεία.

Θέμενος αὐτὸς τῇ Λακεδαιμονίᾳ.] Μακεδονίαν corrigit Freinshemius in Curtianis, ubi pro Νικηφῶν idem restituit Ορεσθῶν & Ο῎ιτους pro Ο῎ιτους & Σαμοσάτης pro Μακεδόνα, & Α῎μμωνι pro Σαμμωνεῖ, ubi MS. habet Σαμωνεῖ.

Παρὰ Παφλαγονιδῶν.] Παφ' ὑπωνιάδων.

Ε῎ν τῷ πέντε.] Ε῎ν τῇ Γ.

Κυμαιακὴν πόλιν.] Κυμαϊκὴν πόλιν.

Παφ' ὃ τὸ Α῎λυς.] Παφ' ὃν ἄλυν.

Οἱ δὲ ὑπερβάλλουσιν ἐφυτὸν ἐγγενῆ.] Ineptissima scriptura. Nec tamen MS. Perusinus, ut alter ille codex apud Salmasium ad Solinum pag. 402. Οἱ δὲ ὑπερβάλλουσιν ἐφυτὸν ἐγγενῆ, sed οἱ δὲ ὑπερβάλλουσιν ἐφυτὸν ἐγγενῆ. Itaque quamvis sit hoc genus frutex, qui fructum ex mediis foliis producat, & Plinius *carpophyllum*, Theophrastus ὑπερφύλλιον, appellent; videndum tamen, an non de eadem specie egerit Stephanus & potius scripserit φυτὸν ἄκανθον. Nam ἄκανθον novimus.

In v. Α῎λίη@-. Γῆν πέρσειν πολὺ ἄλυς.] Γῆν περσομένην πολὺ ἄλυς.

In v. Α῎λκαία πὶς γραφῆς.] Ταῖς πίσσῃ γραφαῖς.

Α῎λκαία.] Α῎λκαία.

In v. Α῎λξῆνες Καὶ' ἑκαστον.] Καὶ' ἑκατὸν ἔτος. In parvis ad Homerum Iliad. β. 856 scholiis visiole legitur πλὴν δὲ ἔτος Βοιωτοῖ, pro Βοιωτοί, ut apparet ex Etymologico.

In v. Α῎λυβήνων@-. Διόφαντον.] Διόφαντον.

Α῎λυβας.] Hoc nomen restituendum Diodoro Siculo lib. XIV c. 49, ubi junguntur Α῎γυρις, πάλιν@-, πάρνα, πάτραμ@-, ἑκατὸν. τοῦ μὲν οὖν Σελευκίου & Πανταγαθοῦ, οὓς δὲ πάντας ἀγνοοῦμεν χάριν ὁ Διονύσ@- ἐλυσιτε-

λεῖ. Repone Α῎λικὸν & Α῎λικαίαν.

In v. Α῎λιδῶν. Α῎λιδῆς.] Α῎λιδῆς.

In v. Α῎λίμους. Γεωμετρῶν.] Γεωμετρῶ.

In v. Α῎λικαρν. Πόλις Τρωικὴ@-.] Πόλις ἡ Τρωικὴ@-.

In v. Α῎λικαρν. Ε῎π@ ἡ Τροιζῆνος πόλει.] Hæc verba Casaubono opportuna fuerunt ad emendandum Strabonem lib. VII pag. 317, ut mirer adeo nullam apud commentatores rationem hujus urbis duci.

In v. Α῎μαλία. Φωκαίων.] Φωκαιῶν. Unde scribendum φωκαίων, ut constat ex Herodoto lib. I cap. 75. ubi quoque perperam vertunt *Phocenſes*, quod admisit quoque maximus Vossius in his ipsis Stephani fragmentis in voce φωκίζω, ubi est Παφλαγὼν@- ὁ φωκαεύς, interpretatus *Phocensis*.

In v. Α῎μαξία. Πολυΐππῳ πρωτοκαθηγήτῃ.] Ita (ita MS. supra ultimam literam posito λ) ex Vereor ne sit Πολιτῶ@-.

In v. Α῎μβρυσος. Πολυΐδ@- ἐν Ναξῷ.] Πολυΐτ@- Ν῎αξῷ.

Τυχονῆς.] Τυχόντος & super extremam syllabam posita ος@-.

In v. Α῎λιστ. Α῎μαζονίδων.] Α῎μαζονίδων. Deinde ἀλιστικὴς.

In v. Α῎λ@-. Τῶ Ο῎ηρ@-.] Τῶν ἥρ@- Sic Herodotus quoque VII, 129 τὸ δὲ αὖτις μεταμελόμενοι ἐ Ο῎ρχ. Sic & alii.

Τῶι Γαΐ.] Τῇ Γαΐ

Μακεδονίᾳ.] Παλαιστίνῃ.

In v. Α῎λύβη. Χαλδαῖοι.] Χαλυβῶν.

Παπαρελαίσῃ.] Παπαρελαίῃ.

Μὴ πέλειν.] Vox nullius significationis. MS μὴ κέλλειν.

Α῎πάρη.] Et hoc nihili est. MS. egregia restitutione ἄπαρον idque confirmat restitutionem Casauboni in Theocriticis. πολλὰ δ' Α῎νδρῶν μὴν@- ἄπαρον. Etsi possit κολλὰ etiam contracta fuisse vox in bisyllabam, quam omnes hic monstrum tenent MSS.

In v. Α῎λωπεκήσιον@-, Ε῎πιθέτου.] Χρηθέντα.

Καλλιανοῦς.] Καλλιανοῦ@-.

In v. Α῎λυφ@-. Ε῎γενεν κρίνεται.] Legendum. Θεμιστὶν. Vide Scylacem in Macedonia. Nolim autem, cur hæc vocet Hardovinus nummum, cujus inscriptionem facit A A Ω P Ω N, quum id nec urbis nomen sit, nec gentilicium, & omnino probet se nugacissimam.

In v. Α῎μαζόνιον. Μαζάλιον.] Καζάλιον. Mazæum pro Amazæum, inde ista παραφθορὰ, ut observavit ad Curtium Freinshemius.

In v. Α῎μαζόνες. Σαυρομανίδας.] Σαυρομανίδες.

In v. Α῎μμοῦδις voces sunt nonnihil dubiæ, ὃν ἡ Α῎θηνᾶς Ο῎σιρις ἐπαιδεύσατο. Ad quas ita scripsit Ludovicus Nonnius; *Hic est Adonis Osiris, nec quidem latet. Unum hoc scio, diversos olim fuisse deos Adonim & Osirim, & mendum latere suspicarer apud Stephanum, nisi eadem verba è Suida citata viderem.* Hæc ille. Accedit, quod Cypriis Adonidem sub nomine Κίβρι cultum fuisse percipiam. Etymologus: Λίβανος παρὰ Κυπρίοις Κίβρις ὁ Α῎δωνις. Et sane facillimus transitus foret vocis Ο῎σιρις ex ὁ κίβρις. Sed luctatur satis vulgatam Cl. Pignorius in principio expositionis mensis Hiacæ. Et hinc constat indubitata scripturæ priscæ veritas: quum & Martem Adonim sic Ptolomæus nominet, Non quod putem arguros fuisse Cyprios, & quum Α῎δωνις Ο῎σιρις dicerent, id fecisse, ut eum dominum salutarent, quod ex Martiano, ubi *Adon Osiris* vocatur, proponebat Seldenus & alius; sed quod gemina appellatione divinitatem expressissent, & conjunxerint quæ alioquin diversa ac singula observabantur. Sic in marmore antiquo juncta sunt nomina in idem unumque idolum ISIS SERAPIS. Sic Α῎πις Α῎δωνις in oraculo apud Socratem lib. III Hist. Eccles. cap. 23.

Α῎πιν ὀλίγοις μὲν μίζον ἄγειν Α῎δωνιν.

Εὐίων ὀλιγάδεσσιν ἐπιπλόκαμον Διόνυσον.

Ita enim opinor illic legendum, quum vulgo sit ἀθέων, & summus Valesius vertat *Bona vita & felicitatis datorem*, quod ex Græca voce nescio an provenire satis belle. Sed & sequens oraculum Pythiæ corruptum ita ex vetustissima Mediceæ membrana restituendum.

Ζῆνα μὲν ὑψιβρεμέτην, ὃν Α῎ιδωνῆα προσεῖπας.

Τιμῶεν, βασιλῆα τ' ἐν ταρταρέῃ κεφαλῇσι δεκαυλὸν, &c.

Ubi in editis nugacissime videas βασιλῆα ἐν ταμιεῖῳ. Sic Ζεὺς Βελ@- apud Sanchuniatonem. Sic apud Cl. Spanium occurrit Harpocrates cum titulo ΦΑΝΟΣ ΑΔΩΝΕ-

sic τοιχοι τινα κακοηθη σημαινει legimus fuisse ΖΗΝΟΔΟΤΟΣ Ηοσιόδου ἐκκαι apud Varinum, & apud Antiphanem ἐν Βοιωτῷ Hegesippi Ἀπολειπει. Quod etsi non placuerit nonnemini, multo minus mihi placet, quod ipse contra hæc affert. Non enim hue congerendæ erant inscriptiones vel numorum vel nummorum, in quibus videri potest omissa particula ἐν, sed hic locus Socratis, sanctissimus, & quæ his adjuncta sunt, ex quibus ipse loco Antisthenis abi utitur, & ipse hic Stephani tractandus erat: an his quoque inter ponendum credebit copulam? Utique & Dio scribit oratione 69. ἀνομασαν δε ἀυτην ἀπο τινος Ε πολλοὶς μεν ουν ουκ ἀνηρηνται δηλονοτι. Τοῦτον ἐστι κοινὸς Neptunus τε δε ἀλλος Ελληνες· τε δε ἀνακτοβιον Malgæ· τε δε Ἑλικωνιον Θεμις &c unde & inscriptiones *Fortunæ Fortunam* & *Jovem Neptunum* & si viris doctioribus credimus, *Isidem Minervam* junxerunt.

In v. Ἀ῾ρμενον. Ἀπο Τυῤῥηνου.] Ἀπὸ Τ Τυῤῥηνου.

In v. Ἀ῾ρμαθα. Κηρκύρας.] Κερκύρας. ex hac autem Amantia stabiliendus est versus antiqui scriptoris apud Festum in Ruspari, ubi editur: *Et ego ibo ut latebras ruspari rimer amaptimas.* Nimis enim in incertum effundit Scaliger *marrumas*. Legendum est *Amantinas*, videturque hominis jocabundi in teena, & in Amantiam profecturi, utribus aliquem quæreret.

In v. Ἀ῾ραξαι. Στρατόνικα.] Στρατόνικα.

In v. Ἀ῾ραφις. Τῥηλίδι.] Τῥηλίς.

Στρατόνικα. Δυσκαιδεκάτῃ.] Στρατόνικα ιδ'.

Περὶ τῆ κύπρου.] Περὶ τῆ κυπρου.

Καλαῦρ.] Καλαυρία. Sic ter MS. per geminum λλ. Quamvis quid hoc loco faciat vox καλαυρια, vix appareat: ut certum mihi sit, tam hanc vocem vel superesse, vel decurtatum esse in fine, & tum ipsam, tum totam hanc periocopen de Amazibi restituendam esse ex Etymologico, quem opinor hanc ipsam hujus epitomes partem descripsisse in eadem voce Ἀ῾ραφις. Certe enim excidit quoque apodosis regulæ, quam in sequentibus per ους desinentem formavit Stephanus. Præcedentia autem ἡγεμόνες Ὀδρυσῶν ἐν ἀδιλῳ Δαρεῖος, vidi qui ineptissime interpretaretur, *Darii ex fratre filium.*

In v. Ἀ῾μβλαδα. Τιμαῖος ἐν Σικελίᾳ.] Τιμαῖος ἐν Γ' πεδ. Certe in hac loco ab L. Holstenio lectum fuisse Γ' πεδα, ostendunt ejus notæ in Orcelium pag. 100 & 178. Et id verum nomen fuisse indicant similes lusus pronunciationum in *Hispania*, *Isauriani*, *Hispaleasis*, *Hispellinus*, quæ producit in Annotationibus ad Cluverium pag. 91.

In v. Ἀ῾μφιγενεια. Τὸ δ' εἰς α.] Τὸ δ' εἰς α. Quod autem in principio ait ἡγεμονεία ἐν Λακεδαίμονι, videndum an non mutari debeat in ἡγεμονία ἐν Λακεδαίμονι. Utique inter hujus filios recenseturThesprotus ad Apollodoro.

Ἀ῾μφισσὶς πόλις Κρισαία.] Id omnino confirmat Pausanias in Atticis pag. 31. Κρίσσα δὲ ἀ πρὸς ἀ Κιρραίᾳ ἀ Ἀμφισσὶς ἀφεστᾶσι ἀπὸ Ἑλλήνων. Itaque quum talia sequantur, quæ ad πόλιν referri nequeant, credidi excidisse ἐ πολεμῶ, quibus optime subnecteretur οἱ πάντα νικῶσιν. Cæterum minor codicem Salmasianum sic esse tractatum Nam & quod in Holstenianis est de more Scholiastæ Callimachi, universum est Salmasii; nec Salmasius invenit in MSS. ἀφ' αἵ, sed scribit perspicue, *Intl. MS. codicis mus πάντα νικῶσιν, omnino legendum κρεῖσσον δὲ πάντα νικῶσιν.*

In v. Ἀ῾μπλῶν. Ἀ῾μπλῶν λεγομένη] Ἀ῾μπλιν λεγομένην.

Πόλις Φρύγ.] Πόλις πόλις Φρυγ.

Ἀ῾μπλίστιον] Ἀ῾μπλίστιον.

In v. Ἀ῾μυδδὶς. Καλυδῶν.] Abest hæc vox a MS. nec requiritur.

In v. Ἀ῾μύκλαι. Κρητικὸς] Ignorat hanc vocem MS.

Ὡς Θεόπομπος.] Hæc quoque absunt.

Ε῎τι πόλις.] Ε῎τι δὲ πόλις.

In v. Ἀ῾μφότερα. πανταχῶς Ἀ῾μφότερα.] Πανταχῶς ἀμφότερα.

In v. Ἀ῾μφ῾. Ἀ῾μφρύσιος Καὶ τὸ * Θηλυκόν.] Ἀ῾μφ. ῥυσ. Η πόλις Θηλυκὸν. Quod verissimum est supplementum. Distinguit enim de urbe, quia idem nomen dixerat quoque fuisse uni Argonautarum, quod nomen reperio in Γωνιὰς & Μελαγκ.

In v. Ἀ῾μφιχθόνιον. Καὶ Ἀμφιχθόνιον.] Καὶ Ἀμφιχθόνιον. Ex vocis, sed quod prorsus debetur & unice Casaubono, sic refluenti in notis ad Strabonem lib. VIII pag. 156.

Ἀ῾μφίλοχος.] Hæc periocope ita in MS. egregie plena exstat: Ἀ῾μφίλοχος πόλις Ἀκαρνανίας, ἀ ἐ Ἀμφιλοχεὺς ἀρχὴ κλησθεὶς ἀπὸ Ἀμφιλόχου τοῦ Ἀμφιάρεω. ἐ Ἀμφίλοχος ἐ Ἀμφιάρεω. Οἱ κτίσται Ἀμφίλοχοι ἐ Ἀμφιλοχικοὶ ἀπὸ τοῦ Ἀμφιλόχου Ἄργου. Quam ego lubam veram esse lectionem existimo, quum Vossius ad Melam male & præter codices veteres, ut testatur Salmasii manus, edat *Ubi*, & tam hic quam alii satis insolite dicat ἀπὸ τοῦ Ἀμφιλόχου Ἄργους. Quæso quid est *Amphilochus ab Amphilochico Argo?* Aut cur magis Amphilochi & Amphilochici dicti fuerunt ab Amphilochico Argo, quam ipsa regio ab colonia? Sed est palam absurdum; & Amphilochi primum vocati fuerunt, quam Amphilochicum cognomen accepit urbs Argus: ut Amphilochi priores, antequam Gallæcia poenio sic appellata. Et dixit Stephanus, quia Amphilochi & Amphilochici vocabantur incolæ, inde apud auctores dictum esse Argos Amphilochicum.

In v. Ἀ῾μφίπολις.] Quæ hic magna nomina cojisse video ad arguendum vel seculi annum vel epitomistam ejus, & quicquid hic citatum lego, prorsus tarde ac certe sero veniunt. Sine ista fraude poterant hanc laudem transcribere in Ludov. Nonnium ad Golgi Græcum pag. 138, præter quem utique afferunt nihil novi, eoque pucilior est nota Vossii ad Scylacis paginam XXVI. Sic omnia quæ ad v Ἀ῾πὸλ῾ de Anio & filiabus ejus adferunt, non erat necesse eos occupari in colligendo, quod satis docte & ample fecerat jam ante idem in eodem scripta pag. 257. Sic ei quoque debetur, quod in v. Ἀ῾λκυὼν protulerunt de Alcyone Atlantis filia. Vide eum pag. 100. Est autem præcipue huc opportunus locus Diodori Siculi lib. XIV cap. 68. Quum Bradidas Amphipolin occupasset, ἐξῆς ἐ τῶν πολιτευομένων πόλιν πολλοὺς ἀπέκτειν. ἐν οἷς ἦσαν ἀξιολογώτατοι Σάρις ἐ Γαληψός, ἀμφότεροι Θασίων ἄνωθεν, ἐ Μόλπαγις Η῾δωνὸς πολεμάρχης. Tum cap. 73. Καταπεφοβηκὼς δὲ τοὺς ἐν τῇ πόλει Η῾δωνοὺς, ἀπέχωρησε δὶ ὅλης τῆς Ἀμφιπόλεως φεύγων ἐπὶ θαλάττης, quod vides abire ab calculo Thucydidis. Amphipolin Syriæ, quam mox citat Stephanus, eandem Thapsico esse probat ex Plinio Freinshemius ad Curtium 3, 7, 1.

In v. Ἀ῾μφίσσεια. Τῶν πόλεων.] τῶν ν.

In v. Ἀ῾μφρυσσὸς. Εὐφημιανὸν.] Εὐφρόσυνον.

In v. Ἀ῾ναξάρχου. Περὶ ἐμοῦ ἐ.] Περὶ ἐμοῦ ἐστιν ἐ, quæ tempestiva est restitutio, si unquam ulla.

In v. Ἀ῾νάια. Λίβανα.] Λίβανα.

Καὶ μείζους.] Καὶ μείζους, quomodo Gesnerum legisse testis est Vossius

In v. Ἀ῾νακῶμη.] Quod autem præcedit de Eugenio, video prorsus velle viros doctos, ut habeatur pro centone Hermolai, quoniam Suidas Eugenium modo γραμματικὸν δόξῃ εἶναι Καισαρείας, & pergit, τὰ πολλὰ ἀξιόπιστος ἐν τοῖς ἱστορικοῖς· ἐπὶ δὲ τῶν Ἀνακωμίων ξυνέταξε, quam Stephani ætatem eò usque deprimere verentur. Sed qua fide id tarantur, nihil intelligo, quum nulla ratio postulet eundem ab Suida & Stephano intelligi. Ne multus sim, audi verba ipsius Imperatoris Constantini de Eugenio patre Themistii. Εὐγενὴς δὲ ἐ πατὴρ αὐτοῦ, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐπιφανῶν μαρτυρεῖ. τὰ δὲ ἐν τῷ ἔθει, καὶ ἐμοὶ ἀγνοεῖται. ἐ τὸ ἄκρον τῆς ἐπιστήμης ἐπέβαλε δόξῃ τοῦ ἀκριβοῦς φιλοσόφου· καὶ ἦν χρῆσθαι ἔστι τῷ λόγῳ ἔστι πολλὰ ἐκ Εὐσεβοῦς λέξεις ἀνήνεγκε. ἔστι δὲ ἐ ἐμοὶς ἀπὸ μαρτυρίας ἐλλιπὴς πρὸς ἀκρίβειαν φιλοσοφίας· ἔστι, δὲ καὶ ἐξ ἔτους ἐ Σεβαστὸν ἐπιδεικνύμενος ἐ πανδεύμενον, & quæ ibi alia lectu digna sequuntur. An non in hunc tantopere laudatum postremo verba manifeste indicant convenire justissime posse id ipsum, quod in hac epitome legitur?

Ἄγχοη] Ἄγχη. Quod reor indicare ἄγχῃ, ut est in voce Βάκχος. Hoc ἄγχῃ βαλεῖν quomodo intellexerit Daniquejus, videre est in ejus orthographicis pag. 143.

In v. Ἀ῾γαθεὶς. Ε῎τι ἐ δεύτερος φησι μισθὸν ἐφαρμοῦσαι] Agnoëo Casaubonum. Sed incubare Æsculapio & Serapidi non est genus sortis & Græcum & mirum quantum distans ab hac ratione & barbara &, ut videtur, congrua illi, quam de Augilis in Africa tradit Pomponius Mela, *Precati quæ volunt, alii sumnis incubare, pro responsis ferunt somnia.* Etsi hæc ipsum quoque notum fuerit vetustissimis Græcis. Et de simili inepria sic Lucianus in Pseudomanti ἐκκαιδεκάτῃ ejus ἐξαπάτης ridens.

Λευκόλιθον τὸ βιβλίον, ἐντυγχάνοντ ὡς ἔθραυστο αὐτοῦ τὸ, τῷ ὡς ἐκεῖ ἔθραυστ ἔ ἐπὶ ἐκείνων ἐκτυπώσεως.

In v. Α'ταρνη. Σκηβαλείνη.] Σκηβαλείνης.

In v. Α'τλαντα. Ε'ν τῇ Μακεδονικῇ.] Ε'ν τῆς Μακεδονίας.

In v. Α'τλη. Γ'λυκυ.] Η'λυκυ, quod ego credidi rectius.

In v. Α''τρ@. Μικρ@.] Hæc voce caret MS.

In v. Α'υτομόλη. Λίλαιον ἀντιγραφέως.] Λίλαιον κ' ἀντιγράφων. Optimè.

In v. Α'φνειον. Α'φλατικ@.] Α'φλατικ@.

In v. Α''φνιον. Τῷ ἐθνικῷ.] Τῷ πόντῳ. Et sic citat ex Stephano Ortelius.

In v. Α'χθαλον. Ε'σχατ πόλις.] [Vox postrema abest a MS.

In v. Α''χθιλ@. Ω'ρωμέας Η'δωνίδι, Κιμμερικῶν.] Fractus locus. Quid enim Cimmerii faciunt ad appellationem Η'δωνίς? Itaque quantivis pretii supplementum est, quod præbet MS. tale: Ω'ρωμέας Η'δωνίδων, λέγ' τὰ Θρᾳκῶν ἐθνῶν ἄκρα εἰσίν. Η'' κιμμερικὰ κιμμέριον πλησίον. Hæc scriptura est Perusini codicis, in quo satis vides, quid corrigi debeat. Cave autem ab eo, quod obtulit ad Melam Vossius & nunc inconsulto admissum est, ἔ κιμμερίδα, quomodo nullus codex scriptus, quum clare Salmasii quoque manus particulam ἔ præferat. De Cimmeriis huc spectantia habes apud Herodot. lib. 1 cap. 15 & Strabonem lib. 1 pag. 61 & lib. 111 pag. 149. τῶν περὶ Ο'ρικον ἔ ἀπὸ πόντ μικρὸν τὸν Τ Κιμμερικὸν ἴδρυτο γενικῶς τ μάχρι τ Αἰολικ@ ἔ τ Ι'ονίας.

In v. Α'ψίδρα. Φαιστῖτ@.] Βαιστῖτ@.

Λ'ύκορις ἔ ἀνδέκατ@.] Α'λλοχρις. Γ'ραπτέον, ἐ λαμπρὰς λεκτέον, τὰ ἐθνικὰ ἀδιαφόρως ἔ ἀλλήλ@. Quod est excellens fragmentum ad illustrandum Ptolemæum.

Δ.

In v. Α'λιπεδ@. Η'μιολικ@.] Η'μι. Sic MS. Perusinus. Unde mihi valdè conjectura insidet, scripsisse auctorem Η'μιόλ@. Et id verum est.

In v. Α'ντίχρα. Κελλῖ@ Λιβυκ@.] Κελλῖ@ βῶμ@. Cernè licet vulgata appareat ex Strabone petita, posset videri Strabo corruptior. Quæ enim causâ, ut vinum illic natum vocaretur eis Libycum, quum haud dubie habuerint genera vinorum advecta ex Libyâ, quæ illo nomine vocari debuerunt. Itaque faciendum censeo ut an βῶμ@ proprie sit Ægyptia vox, deliberetur.

In v. Α'ιακ@. Τὰ γολικὰ ἀκουλκὰς.] Τὰ ἰθνικὰ ἀκουλκὶς.

In v. Α'ξία. Παιδὶς ἔ Α'ξία.] Παιδὶς παξία.

Γ'παλίας.] Γ'παλικὸς Et melius.

In v. Α'πείρα. Μακεδὼν] Μακεδών.

Δάλιος.] Σάλιος.

In v. Α'πατουρί. Ο'ξυ.] Ω'ξυ.

In v. Α'πίζας. Ε'θνος Σκυθικὸν.] Ε'θνος Σκυθῶν.

In v. Α'πία. Ε'κβάλλουσι.] Ε'κβαλλόν.

Α'πίας.] Α'πίης.

Α'πελλικ@.] Α'πελλῆ.

Ε'θν@.] Ε'θνικόν.

Α'πελλαῖος.] Α'πελλῆς.

In v. Α'πίκορα. Α'φροδίσ.] Α'φροδίσ.

In v. Α'πολλωνία. Γ'πορίας.] Γ'πορίτης.

Γ'πορεύ.] Γ'πορηνοί.

Υ'περ Σμικρύνου Κ.] Υ'περ ἐ Κ. pro ἐ Reg. i. e. LXX.

Α'πολλὼν Μιλησίων.] Α''κερω Μιλησίων.

Θυάτειρα.] Θυάτειρον.

Κλίνε.] Α'λίνε.

In v. Α'πολλωνίτης. Ο' δημότης Α'πολλωνίτης.] Ο' δημότης ἰθνικὸς Α'πολλωνίτης.

In v. Α''ρτ@. Τῇ Α'ξίᾳ.] Τῇ δ' Α'ξίᾳ.

In v. Α'ράβη. Καλουμένη Χαλκίδης, ἐν.] Καλουμένης ἐν.

In v. Α'ραιοι. Οἵτινες.] Ο'ἵτινες.

Τὸ ἰθνικὸν Α'ραῖ@ ἔ Α'ραῖος α.] Conjeceram scribi oportere τὸ γολικὸν Α'ραῖος ἔ Α'ραῖος α. Sed, lectorem scire debes, ad hunc locum referri oportere, quæ ex MSS. Salmasianis notantur. Quippe ad hæc verba posito signo scribit Salmasius. τὸ ἰθνικὸν Α'ραῖ@ ἔ Α'ραῖ@ ἔ Α'ραῖος α. ita lege ex MS.

In v. Α'ραῖος α. Πιστὸς.] Πιστοὶς. Quo confirmatur voluntas docti amici nuper mei Nic Lloydii in Lexico Stephaniano hic suspicantis de Pessinunte agi.

In v. Α'ραξ. Α'ραῖ@.] Α'ραῖος.

In v. Α'ραμωτ@. Α'ραμωτῆς.] Α'ραμωτῖτ.

In v. Α''ρδικα. Παρὰ τ παρ' ἀλλοφύλ.] Παρ' παραλλοφύλ.

In v. Α'ρεγγραῖοι. Α'πὸ πόλεως.] Α'πὸ τ πόλεως.

In v. Α'ρεγγοῦσα. Κυρβί@ κυρβίου.] Κυρβίου κυρβίου.

In v. Α'ρεμβοί. Σκηνανεπίθετον.] Σκηνανεπίθετ@.

In v. Α'ρίλλαι. Α'ρίλλαι ἔ Α'ρίμμινα.] Emendationem versionis in Strabone & inde illustrationem Stephani, qui primus vidit ac publice eam indicavit, est Maussacus ad Harpocrationem pag. 20. Quod ab nostro bono viro deprehendis non animadversum. Sed mirum tacere omnes, quâ vi & causâ Athmoneensis ex agro Attico in mediam Asiam penetraverit, & tale sui monumentum reliquerit. Ell Arbelus inter eos, quibus nuluunt Danai filiæ apud Apollodorum. Certe Α'ρβηλ@ ille ἐθν@ parum huc congruit.

In v. Α'ρκα. Ε'ἶτα πρόσκειται Α''ρκι@ Ζεύς. Α''ρκι@ ἐν τῷ ἐ ναοδόκῳ τεύχῃ@.] Hæc omnia absunt ab Manuscripto.

In v. Α'ρκαδ. Παλαιτ@ δέκατ.] Παλαιτ@ ἐκ β.

In v. Α'ρμαῖ. Κωμῆτ@.] Κωμήτης.

Α'ρμαῖοι.] Α'ρμαῖος. De qua videndus omnino Cl. Muretus in Scholiis ad Propertium lib. 1 eleg. 18, ubi & hunc locum advocat.

Α'ρμαῖτικ@.] Α'ρμαῖτικὸν.

Α'ρμαῖτ@.] Α'ρμαῖτ.

Α'ρμαῖτικὸν@.] Α'ρμαῖτικὸν@.

In v. Α'ρνίσσα. Α'πόμικτον.] Α'ρνῆσσα.

In v. Α''ρν@. Γ'ενικ.] Γ'ενικ@. Recte.

Μακ Δι' ἀπὸ Ε'λλω, ὅτου.] Scaligeri occasione Argilesi & vocis Α'ργιλλα videndus ad Varronem in appendice ad Conjectanea pag. 184, citat Μακ Δι' ἀπὸ γ' Ε'λλω.

Α'ρπάτια.] Α'ρπάτ@.

Τῶν τοῦ Η'ρακλείδ π.] Inepti. MS. Perusinus τῶν τοῦ χρόνου Η'ρακλείδ. Quod optimum erit, si vocem ultimam mutaveris in Η'ρακλείδαι.

In v. Α''ργυρα. Καβαλίγυρ.] Καβαλίγυρ.

Α''ργιννα@.] Α''ργιννα@.

Α'ργιννίδια.] Α'ργιννίδια.

In v. Α''ργυρα. Τὰ περὶ Φάσηλιν πόλ.] Τὰ περὶ Φάσηλιν πόλ.

In v. Α'ργυρίπτα.] Γ'ενικ.] Γ'ενικ.

Λάμπτης.] Λάμπτ.

In v. Α''ργυρ@. Φίλιππ@ ἐπάνῳ.] Φίλιππ@ ἐπὶ β'.

In v. Α'ρίδηλα. Τὰδ' π.] Τὰδ' μ'.

In v. Α''ρι@ πάγ@. Τὸ ἰθνικὸν ἔδει ἀρειπαγίτ.] Manifestum indicium, aliqua excidisse, quæ sic reposita habet MS. Perusinus. Τὸ ἰθνικὸν ἐκ δύο ἐν ἀρειπαγίτης. (Sic notes licet perpicue etiam ab Salmasio ex MS. notari, non ἀρειπαγίτης, quod nescio unde petierint. eadem scilicet cura ac fide, qua mox etiam Vossius ad Melam citat Α''ρι@ τὸν@.) Ε'ὰν ἔ ἐκ Φ'ιλίππ ἄρειος πάγου: Τὸ ἰθνικὸν τῶν ἀρειπαγίτ. Ex certa fuit. De formatione gentilis ἀρειπαγίτης docet Etymologus in vocibus Δειπνοσοφ@ & κωμῳδῶν, ubi prorsus idem canon.

Ω'ς Πολυδε@ φησιν ἐν τῷ.] Ω'ς Πολυδε@ ἐν γ.

In v. Α''ρι@ νῆσ@. Τῶν Θρᾳκ.] Τῶν Θρᾳκῶν.

Α'σαλικ.] Α'σαλικὸν.

In v. Α'σκάλη. Δωσιθε@ ἐν πέμπτῃ ἐπιδρομῆς.] De hac epitome consulendus Henr. Valesius in principio notarum ad Excerpta Peiresciana Dionysii. Nam minor eam ignoratam esse. Gentile autem ab hac urbe Α'σκάλη effertur Α'σκαλίτ ab Pausania lib. 2 pag. 135.

In v. Α''σπρα. Τυρράνιος.] Τυρρ@. Sic quidem Perusinus. Sed codex Ill. Maffei habet perfectè Τυρρην@ ἔμφρων εἶναι, quod probabiliter sic expolivit Stephanus.

In v. Α'στάκη. Περκάνης.] Περκάνης.

Α'στακίδων ἐμπολὴ.] Α'στακίδων ἐμπολή.

In v. Α'στρις. Σπάνιον ἔ ἄπιν.] Et hæc imperfectè absciſa sunt, quæ ita suppler MS. Perusinus. Σπάνιον, ἐν πάσαις τοῖς ἐ γῆς ἴχνεσιν ἐ κυρτὰς εἰς περιφὰς ἔ στρόφους. Καὶ ἄπιν. Hanc plane ipsam lectionem MS. optimi & vetustissimi restituo. Salmasius quoque se opponere. & quidem clarissime etiam πάνις, non πάνις, quod nescio unde asseratur.

Α'ξουλιτ.] Α'ξουλιτ.

Γ'ιτανος.] Γ'ιτης.

Α'ρτεμις.] Ο'ρτυγία.

Φυτὸν ἔμπυρον.] Φυτὸν ἐν πυρετῷ.

Λευκίτη.] Τευκίτη.

Καὶ Ἀ῾ρμολιά.] Καὶ Ἁρμόλιον.
Ἀ῾ρμολικὸς.] Ἀ῾ρμόλιος.

In v. Ἀ῾ρτη. Ἡ ἀπὸ Ἀ῾ρτεμων.] Id verissimum est. Hinc enim apud Socratem lib. 3 Hist. Eccles. cap. 25 memoratur Ἀκακιὸς Ἀ῾ρτῆς, quod Valesius bene reddit *Acacium Artenum*. Sed quod hic legitur de *Artemone urbe*, ad id vide Freinshemium ad Curtium 4. 7. 30.

In v. Ἀ῾ρκυρ. Φασί.] Deest in MS. In Bibliotheca Barocciana Oxonii glossarium est, quod inter alia de hac quoque voce sic habet: Ἀ῾ρκυρ, δῆλον, τὸ ὄγκιον ἢ ἀλλοῦ ἢ νῆσος ἐστὶν ἢ πόλις Εὐκαΐας ἢ τόπος τὸ Ἀ῾θήναις.

In v. Ἀ῾ρβήλη. Ὡς Παυσανίας.] Ὡς μαρτυρεῖ πανταχοῦ.

In v. Ἀ῾ρσιος. Ἐπὶ σῆς.] Ἐπὶ σῆς.
Ἀ῾ρσίνας.] Ὀ῾ρσίνας.

Ἄρτα.] Hujus urbis mentio fit varias ob causas, quæ tamen ad mutationem hanc incolarum referuntur. Videndus Zenobius centur. 111 proverb. 87 ἐκ χάους. Similiter Procius in Chrestomathia, ubi festa memorat Παχφόρια & Διαφόρια.

In v. Ἀ῾σίγρυς. Χερσαῖον.] Χερσαῖον.

In v. Ἀ῾σπαστα. Ἀ῾σπαστὰς, μαλα.] Ἀ῾σπαστὰς, ἁπαλὰ.

In v. Ἀ῾σπὶς. Περίμετρος.] Περίμετρος.
Σπίδιον ἐκφαντικὸν. Τετράβολον τ.] Σπίδιον ἓν Δ τ. Longe differt ab vulgato hic numerus. Et contenta sit Arsinoë hoc Carone.
Ἀ῾σπιώτης.] Ἀ῾σπίτης. Sic MS. Quod videtur innuere Θρονιώτης, ut ab σπόνδη σπονδίτης. Nummos tamen audimus vulgatum tueri.

In v. Ἀ῾βῶν. Παλαιὸς ἀνὴρ Πέρσης ἐφάνη.] Ne hic quidem sensus constat vel integer est. Quid enim? an Græci ut Persæ priscos homines vocant Βρόβιας. Sed occurrit Seldenus, interpretans, *Artæi Persæ sunt, qui Græcum priscæ gentis heroes*; nescio an auctore Stephano usus. Nam sic plane MS. Perusinus, παλαιὸς ἀνὴρ Πέρσης ἥρως ἐφάνη. Ut scribendum est. Passim audimus viros horum peritos indicare *ager* in Persis vel *magnum* vel *fortem* notare.

Καὶ μαθήματος.] Vocula ἐ non est in MS.

In v. Ἀ῾σβύτη. Ἀ῾σβύτου τῆν.] Ἀ῾σβύτη τῆν.
δὲ Ἀ῾σανδὸς.] δὲ πόλις Θρᾴκης ἀνδρός.
Ἐφόρου.] Ἐφόρου.

In v. Ἀ῾σκαλών. Σκηπίων ἐκφαντ.] Σκηπίων ἐδ.
Ἀ῾σκαλωνίτης.] Ἀ῾σκαλωνίτης.

In v. Ἀ῾στερισμὸς. Καὶ εἰκότως ἐν τῇ ἴσῃ λέξει φησὶν. λεγ. ἀστερισμός.] Valde invalidum ad fidem semper esse censui, quod hic statuitur ab viris doctis, aliquid inde expungendum esse. Etenim expungatur sane, prout volunt; an ita salvum habemus Stephanum? Nihilo quidem magis, quam Pinara nihil ad Artymneton. Sed constitui potius aliquid videri deesse, ac velle Stephanum tradere origines trium urbium, quarum unius integra & historia & mentio intercidit, ac propterea post vocem Ὄ῾ρη alteriusve poni oportere, ubi editiones ante Xylandrum ponunt distinctionem lenem. Pro sequenti Ἀ῾ρῶνα scribendum Ἀ῾ρῦνα series literarum docet, si eam sequutus est auctor.

In v. Ἀ῾ρύνα. Ἐν Αἰγύπτῳ.] Hæ duæ voces absunt a MS.

In v Ἀ῾σπη. Τρισκαιδεκάτῃ σειρᾷ] λβ.

In v. Ἀ῾σδιον. Οἴδιος.] Οἴδιος. Sed videre oportet, quemadmodum hunc versum Οἴδιος Τρίτων ἐφ' ἅλμαν Ἀ῾σδίῳ intelligant interpretes. Quibus quidem nunquam adsentiar, qui & puto & putavi hic sermonem esse de Oea Apuleji patria, & notissima Africæ urbe, vertendumque, *Et Oea ad undas Tritonis Asbyssæ*. Et sic se intellexisse diu monuit ipse ille, quem modo dixi, Nicol. Lloydius optatissimus nuper & suavissimus mihi amicus, quem vide in magni laboris Lexico.

In v. Ἀ῾σία. Υἱὸς Ἡσιόδου.] Υἱὸς Ἡσιόδου.

In v. Ἀ῾σκάλων. Υἱὸς Ἀ῾στυμέδους ἢ Λυδὸς βασιλεύς.] An placet hunc intelligere Ἀ῾στυάγην, cujus mentionem habet Suidas in Σάκαι? Sed ista seculi illius aurei historia vix bene convenit cum hoc, ut videtur, amatore bellandi; & putavi latere apud Stephanum Ἀ῾σκάλων.

Διαμάλης ἄρχει.] Διαμάλης ἦρξε πάσης.
Ἀ῾σκαλωνίτου κεφάλαιον.] Ἀ῾σκαλωνίτης κεφάλαια.

In v. Ἀ῾σκανία. Τῆ Βιθυνικῆ.] Τῆ Σκυθικῆ.
Φύλαι.] Φῦλαι.

In v. Ἀ῾σπίτης.] Ἀ῾σπὶς.] Ἀ῾σπὶς.

In v. Ἀ῾σπάλ. Ἐν σχήματι ῥάμφ.] Ἐν κ ῥάμφ. Et forsitan recte, quum utique libro primo non occurrat, nec in eo causa sit, ut opportunitatem habere possit, sed quidem in ultimo, id est, vicesimo ob res tunc illic gestas, ut patet ex Liviana epitome xv. Pro gentili autem, quod editur ab Stephano, Appianus lib. 1 Civilium dixit Ἀ῾σπαλιῶν. Οἱ δὲ Σαμνῖται ἡγεμόνα ἐνέμενον ἐς τὸ Ἀ῾σπαλιῶν, ἐς πανοχεῖον τῆς Ἀ῾σπαλιείας γεγαμηκὸς ἀνήρ.

In v. Ἀ῾σπαλαθὸς. Δικὸς πόλις ἐν.] Δικὸς τόπος ἐν.
Καὶ Ἀσπαλιῶν.] Hæ voces non sunt in MS.

In v. Ἀ῾σπασιῶν. Θαλασσὸς ἀπὸ πόλις] Θαλασσὶς ἡ πόλις.

In v. Ἀ῾σπὶς. Ἡ σακίσκη.] Ἡ σακίσκη. Sindæ vel Sindi noti sunt, qui videntur indicari, etsi quoque Scythicus arcus sit frequens.

In v. Ἀ῾σπαγχιανοὶ. Στεφάνου ἐκφαντ.] Στεφάνου ἐδ.
In v. Ἀ῾σπαλαθοὶ. Ἡ ἐπὶ ἐπὶ.] Ἡ ἐφ' ᾗ ἐπὶ.
In v. Ἀ῾σπάγιον. Ἐν σχήματι χρονικῶν.] Ἐν ᾧ χρονικῶν.
In v. Ἀ῾σπὶ. Τῶν εἰκοστῇ.] Τῶν ια.
In v. Ἀ῾σπενδία. Πόλις Λυδίας.] Πόλις σαφῶς.
In v. Ἀ῾σπίνου. Περσικὸν.] Περσικὸν.
In v. Ἀ῾σπαρία. Περὶ ῥόπου] Περὶ πόπανα.
Εἰκόνα γυναικὸς.] Εἰκὼ γυναικός.
In v. Ἀ῾σσ. Ἀ῾σσ ἡ πόλις.] Ἀ῾σσα ἡ πόλις.
Σοφοκλῆς αλι *.] Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρῳ.
Ἐὰς τὸ δὲ.] Εἰ ὅτι δὲ.
Οἱ τὸ δὲ ἔθνος.] Οἱ τὸ ἔθνος.

Ἀ῾σωρία.] Non debet hæc vox inchoare novam periçopen, sed continuari, ut fit in Manuscripto, ἡ Ἀθηνᾶ ἀσωρία. Εἰ ἡ Βασιλεὺς. Sic enim MS. non Βασιλεύς. Ejus vero situm discimus exstare ab Xenophonte lib. 4 Ἑλλην. Ἀ῾φικόμην δὲ ἐς Θάσον πόλιν ἐμπορικωτάτην οἴκοι τε ἐν Ἀ῾σωπίᾳ Ἀ῾γησιλάου ἐόντι, quibus adde Livium 37. 19.

Ἀ῾χαΐα πόλις.] Ἀ῾χαΐ πόλις.

Ἀ῾σκρίνιος πόλις ἐν τῇ ἀσκανιείδι.] Adscripseram libro meo legendum: Ἀ῾σκήνιος πόλις ἐν τῇ ἀσκανίᾳ, ex Herodoto lib. 2. Quod tamen præcepit recte Ortelius. In MS. Perusino habetur ἀσκρήνιος πόλις ἐν τῇ ἀσκανείᾳ. Quod eodem videtur tendere.

Ἀ῾σφάλειος.] Ἀ῾σφαλεῖ.

In v. Ἀ῾τλαντες. Παυσανίας ἀτλαντίδας.] Παυσανίας ἀτλαντίδι.
In v. Ἀ῾τλαντες. Καὶ ἀτλαντίδος ἐκ ἀτλαντίδα ῥηθήσεται.] Absunt hæ voces ab Manuscripto.

In v. Ἀ῾τραμύττιον· ἔθνος πόλεως.] Ἐ῾θνος ἢ πόλεως.
In v. Ἀ῾τρῶν. Διὸς.] Διὸς.
In v. Ἀ῾τρία. Ἀ῾τρίνης] Ἀ῾τρέως.
In v Ἀ῾τροπάτιον. Καὶ δὲ διὰ] καὶ διὰ.
In v. Ἀ῾τυκης. Ἐπώνυμον πορθμοῦ.] Licet Strabo scribat πορθμίδι, & verba ejus proxime videatur sequi Stephanus, non tamen ideo corrigi debet auctor, cujus verba sunt simplicia, & ex alio etiam posuerunt esse hausta: certe & Dionysius in Periegesi dixit πορθμίδι, & licet inspicias Ill. Scaligerum ad Manilii Apotelesmatica. Hujus vero Oaseos egregia mentio est apud Palladium, quem nuper cum immortali laudis fœ memoria & studiorum fructu edidit Vir in omni eleganti doctrina summus Emericus Bigotius, in vita Joannis Chrysostomi. Διαφέρουσι ἀφροδίσιοι ἔστω εἰς Ὄ῾ασσιν τὴν γένεσιν Τ῾ Μαξίμου, εἰκὸς δὲ ἔθνους Οἰάσης.

In v. Αὐγιακὸς. Πόλις * τῆ Ἴδης.] Πόλις μια τῶν τῆ Ἴδης. Sic MS.

In v. Αὐγεῖαι · εἰδικῶς.] Περὶ τῶν.
Αὐγίων.] Αὐγεῖαι.
In v. Αὐλὶς. Αὐλιδεῖδαι] Αὐλιδεῖδαι.
In v. Αὐσονὶς. Διὸ τῆς εἰδικῶς.] β εἰδικῶς. Et sic rursum in Αὐσόνιος, ubi quamdiu est, quod Ortelius monuit legendum esse τῶν βάρεως? quod nostris temporibus tamen audent jactare velut novum ipsorum inventum.

In v. Αὐτομόλιον. Πολιόνιος τρίτος.] Πολιόνιος ἐν Γ.
Αὐτόμολοι.] Αὐτόμολοι.
Ἡ ἐγείρει δέλτα] Ἡ ἐγείρει ἐν δέλτα.
Ἀ῾φανῆς χαρᾶς ποιῆ] Ἀ῾φανῆς γηλάτας ποιῆ. Sed sunt corrupta omnia, & ex ipso Herodoto emendanda. Verum quum in Stephano codices omnes habeant eandem lectionem, quis non videbit eum scripsisse, τῶν δὲ αὐτοχθόνων τούτων ἄνομα Ἀ῾ψινθίοι δέ, i. e. Etc. Uti-

Utique potuit Stephanus in citando aliquid mutaviſſe.

Ἀφθάνα.] Ἀφθάνη. Quum ſic habeat codex Peruſinus, & Berkelius de aliis libris idem teſtetur, nec veroſimile ſit accentus mutationem, ſeu primæ ſeu ſecundæ ſyllabæ imponatur, tanti eſſe poſſe, ut notaverit eam Stephanus, licet putaverit Salmaſius, ego ſcripſiſſe auctorem cenſeo, Ἀφθάνη & Ἀφθάνα, ex frequentiſſimo talium terminationum productione. Sic Δύμη, Δυμαία, de quo vide ſuo loco.

Ἀφίδνης.] Ἄφιδνα.

In v. Ἄφιδνα. Λευκίππιδος & Λευκ.] Λευκίππης & Λευκ. Sed de hac Aphidna & Leucippiſia vide, quæ notantur ab Nic. Heinſio ad Ovidii librum v Faſt. 708.

Ἀφιδναῖος.] Non eſt hæc vox in MS.

In v. Ἄφνιον. Λίμνης.] Ἄφνης. Mentionem hujus locus quoque fecit glossographus Barocciauus jam ante laudatus. Ἄφνιος ἡ πλατεῖα, ἢ ἐν ᾗ ἀφνειοὶ οἱ λίμνης. Cæterum an non ſcripſit auctor ἡ λίμνη ἐν ᾗ κεῖται Κύζ. Strabo lib. x pag. 19. Υπὲρ δὲ αὐτῆς Ἀφνειὸν λίμνην ἱερὸν ἔχουσι περιπολοῦσι πλάται περὶ Θερμώδοντα. Qui locus egregie probat lacui illi ante fuiſſe aliud nomen, quod ad Stephano eſt ſervatum; quod miror ab nullis animadverſum.

Ἄφνιος.] Ἀφνίτης.

In v. Ἀφρηλίσσης. Γεγράφασι.] Γεγράφλα.

Ἀφρηδίνης πόλις ἐστὶ] Hæc ita augemus ex MS. Ἀφρηδίνης πόλις ἡ ἐπ' Ἀφρηδινοπόλῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ἀφρηδινοπολίτης. Ἔστι δὲ πόλις ἐγγὺς Ἀβύδου.

In v. Ἄφτις. Ἄφτιος.] Ἀφτίσιος, quomodo exſtare video in lexico Car. Stephani.

In v. Ἀχαΐδες. Ἀχαιὰς ἐστί.] Ἀχαιὰς ἐστί.

In v. Ἀχαρνεῖς. Ἀχαρνεύς.] Ἀχαρνέως.

In v. Ἀψευδίδης. Υἱὸς Ἀψευδίου.] Ἀπ' Ἀψευδίου.

Καὶ πλ * δι νέων.] Cluverius in Italia ant alt quædam deeſſe. MS. habet ἐ πατέων. Et ſuper prius ε ſuperſcriptum eſt λ. Opinor fuiſſe: Ἀγκυλίσσῃ· ἐν ἰσπανίᾳ ἐ πάλαι ἐ νέων Ἀλυσσὼ λεγομένη. Gaudeo hanc lectionem aliis quoque in mentem veniſſe.

In v. Βαβύλων. πλ * ἐν ἰδρίσεως.] Πόλις ἐν Ἀφρίσεως. Sic MS. ut jam ultra dubitari non debeat, an Babyle ſit urbs. Literæ γ quæ ſubjicitur, videtur remanſiſſe ex exemplari, in quo ſingulis vocibus præfigebatur numerus, quæ litera quum deberet præmitti ante vocem Βαβυλών, ut quæ tertia eſt, retinuerunt eam temere in præcedentibus. Et fortaſſe id vel aliquis proxime Stephani memoriam vel ipſe Stephanus ſic ordinavit; quippe qui ſingulis librorum titulis adjecerit numerum καθ' ἑαυτόν, ut apparet ex fragmento Seguieriano, ac retinuiſſe apparet Hermolaum. Sic ego cenſeo. Salmaſius mentionem ejus nullam facit, repereritne in ſcriptis, nec ne.

In v. Βάβυκα. Βαβυκήλιος. Εἴρηται.] Βαβυκήλιος. Λείπει Βάβυκα. Εἴρηται.

In v. Βαβυλών. Ἐξήκοντα.] Ἑξήκοντα. Cæterum mirari licet rationem commentandi, qua usitus Berneggerus ad Juſtinum & repetitur ab Freinshemio ad Curtium 5, 1, 24. cujus verba ſunt: *Herennius Philo à Babylone Belisi filio conditam ſcribit, qui fuit* 1800. *annis antiquior Semiramide, teſte Stephano de Urbibus.* Nihil tale in his occurrit, nec ille annorum numerus, nec comparato ætatis, qua vixit Semiramis, ad eam, qua exſtitit iſte Babylon Belides. An igitur commiſcuit noſtrum Stephanum cum Euſtathio ad Dionyſii periegeſin?

In v. Βαγαδαρσὴς poſt ultimam vocem κρίσεσιν in Manuſcripto ſubnectitur hoc capitulum: Βαγίσιος πόλις ἐν Μαρίνῃ ἐθνικὸν Βαγίσιος. Quod profecto oppido tempeſtivum emblema ad illuſtrandum & confirmandum Diodorum; apud quem hujus vocabuli memoria ſervatur.

In v. Βαδίζω. Πολλὰ * ἐρῶ.] Πολλὰ ſc. Sic MS. & ſuper literam ε poſita habet ι, quæ omnia indicant recte a nobis olim repoſitam fuiſſe mentionem Polybii.

In v. Βαιάνης. Βαιανὸν.] Ἀβαιανὸν.

In MS. non ſeparatur Βαίπεσσα ab præcedente Βαιπέσσις, ſed continuo adhæret, idque ſequi oportet, ut recte jam ab Nicol. Lloydio V. Cl. obſervatum video. Parum vero capio, unde, quia in nummo aliquo reperiatur ſignatum ΒΗΤΗΡΑΤΩΝ, propterea apud Stephanum quoque tandem Βέπεσσα legendum conſtet, quod nuper proditum. Id licet eſſet verum vetuſtaque nomen ejus urbis, utique non foret manus Stephani, & propterea temere violandi ſi ad illum nummum exigeretur; quum locus, quem Stephanus huic urbi dedit, clamet profecto per diphthongum placuiſſe Stephano eam ſcribi. Tum quoties diphthongus αι confunditur cum ε vel ι?

Βαίπεσσα.] Hanc appellationem docte conſideravit Mauſſacus ad Harpocrationem pag. 357.

Βακκαῖοι.] Βακκαῖος.

In v. Βάκλος. Σκηπτοῦχος. Τὸ.] Σκηπτοῦχος. Τὸ.

In v. Βαλαναῖος. Εἰς δὲ πόλις Ε'πιε. ὑγιαίνω. Ὑγ. ὁ Βαλανεώτης.] Hæc omnia abſunt a Manuſcripto.

Βάλλιον.] Βάλλιος.

In v. Βαγραδα. Καρχηδὼν πατρίδος.] Καρχηδὼν β.

In v. Βαγραδᾶς. Βάγραδα.] Βάγραδα & deinde Βαγραδικός.

Βάγρολα.] Βαγρόλιον.

Ἄγδαβον.] Ἄγδαβον.

Γάδαρα.] Γάδη.

In v. Βάγρη. Ε'ὐ Θ.] Ε'ὖ Θ.

Καὶ Βαγραλᾶς ἡ Λίβυσσα φασὶ Βαγραλᾶν ὕδ Θ, οἱ δὲ ἱστορικοὶ ὕ Θ.] Quum ſic habeant editi ante Xylandrum, & in eis ſententia nulla ſit, mirum non eſt ab Xylandro hæc tentata eſſe non minus, quam vides ab poſterioribus factum; id quod tamen difficulter procedit, quia locus eſt nimium amputatus, quicunque id fecerit. Interim quum ſic ut citavi, edatur ab Aldo, haud dubie ex codicibus ſcriptis; etiam Salmaſius hic notet, *In MSS. Βαγρα. ὕν Θ, ut & prior editio retinet; correxit Xylander ὕδ Θ*; etiam ipſe Peruſinæ legerim ὕν Θ, huic ſcripturæ proxima conjectura prævalere debet. Opinor itaque tria de hoc gentili ſæpe occurrentia apud antiquos annotata fuiſſe ab Stephano; quæ quum teſtimoniis & verbis veterum auctorum appoſitis ex more confirmaſſet Stephanus, Hermolaus illa omiſit, & ſic hæc tria breviter convenerunt. Horum trium poſterius fuit de cura equorum & aurigatione, quæ etiam nunc notiſſima in ſcriptoribus antiquis. Prius fuit uſurpatio χθονὸς pro Libye; ſecundum fuiſſe judico & ita nunc corrigendum dico Βαγραλᾶν ἑνὸς, ſignificans ſilphium vel laſerpicium, etiam in illis, qui ſuperſunt, ſcriptoribus affatim celebratum, & plerumque Κυρηναῖον appellantibus. Hoc certe proximum eſt ſcriptæ lectioni.

In v. Βαιανεῖς. Βαιανίτης.] Βαιάνης.

Βαιάνης.] Βαιανίτης.

In v. Βαιδρίης. Σαιμίου τε Γέτου.] Σαμμάκου γένος. Nec aliter legebam in Dionyſii Manuſcripto codice Oxonienſi, & ſcripſiſſe ita Periegeten opinor, quidquid Euſtathius metri adjuvandi cauſa a Dionyſio factum ſibi & hic & alibi de hac voce imaginetur, & in Homero de nomine inſulæ Κεφαλλονίᾳ. Sed licet in MSS. & aliis editionibus agnoſcant alii Σαμμάκου legi, negare tamen intelligo id eſſe ferendum ob verſiculi modulum. Quos ut hac moleſtia liberemus; an intolerabilius eſt primam ſyllabam in ea voce corripi, quam in παρθένος? Atqui habes in anthologia pentametrum, Τὸν πυρφόρον παρθένον ἐκφυλ γλυκυπάροιν. Joach. Camerarius in præcemio ad Herodotum, L. Holſtenius in fine ad Apollonium Rhodium aliique volant Homerum pro eo, quod citavi, Κεφαλλονίᾳ dixiſſe. An idem voluit Strabo? Immo habes apud eum lib. x pag. 488. Οἱ δ' ἄλλοι Νήριτον τ' ἄλλα Κεφαλλονίας τε Κεφάλοις. Sic *Smaragdus* Martiali v, 11. *Sardonyches, ſmaragdos, adamantas, ſaſpidas*, ſine &c. Non diſſimile eſt, quod producitur in Holſtenianis notis ad v. Θορίκιον, ſed cujus priorem verſum & partem non aſſequor, ἀκρόλιθος γὰρ ἀκρωτηριάζεται. Sic Oppianus primum in Βίωνος corripuit defendente Rittershuſio, & Βίβλινον ἀποκεφαλισμὸν ἔπαθεν ἑτοίμως, tribus dactylis. Nec quod de poſtrema ſyllaba ſint anxii, cauſa eſt, quum diphthongum illam ſæpiſſime correptam probaverit magnus Caſaubonus in Theocriticis lectionibus, ut adeo liceat inviolatam, quæ in MSStis eſt, ſcripturam manere.

In v. Βαιπέσσα. Ἡ γενικὴ ᾱ.] Ἡ ᾱ.

Βιλλικοί.] Βιλλικός.

Γεγραφέναι.] Γεγράφθαι.

Βιλλητία.] Βιλλητία.

In v. Βιλλήρα. Βιλληρικός.] Βιλληρός.

In v. Βίννα. Βιννάζιοι.] Βιννάζιος.

In v. Βιρτίνιος. Πρώτη νέα.] Πρώτη ἡ νέα. Præclara autem hujus urbis mentio apud Appianum in Mithrida-

ticis. Α'ναμανδαλίς δ' ἀπὸ τῆς Βερενίκης, πολίσματος τῆς Η'πείρου. quod regionis nomen in Stephano intercidit.

Ε'ὖ ἴσθι ὁ πατήρ.] Ε'ὖ ἴσθι Λυκάων, ὁ πατήρ. Optime.

In v. Βερενικίδης. Καὶ Διονυσιάδης.] Non apparent hæ voces in MS.

Α'πὸ Βίρω.] Α'πὸ τῆ Βίρω.

Βερενίδης.] Βερενίδης.

Εἰς νάσους.] Εἰς τὴν νάσον.

In v. Βίργος. Φιλοκωμήτης.] Abest hæc vox a MS. & sane recte, utpote quum hic omittat in reliquis. Videndus autem de hoc more Macedonum H. Valesius ad finem Excerptorum ex Dionysio Halicarnassæo.

Βεργίνης.] Nihil nugacius. MS præclare Βεργίων.

In v. Βίρων. Λεγόμενον.] Λεγόμενον, sic & mox Λεγόμενόν, ut & in Βέρνη.

In v. Βέρνικα. Γένος τῶν.] Γένος.

Βίννη] Βέννη

In v. Βερνίς. Βίνη τὸ πρῶτον φησίν.] Videndus H. Grotius ad Genesin xxvi. 33. Quum vero hæc interpretatio sit obvia, utpote cui occasionem dabant similiter quodammodo appellatæ voces in sacris literis occurrentes, & de altera etymologia Stephanus differte nominatim dicat Hissiæum, non video unde inductus vir doctus nuper suspicari voluerit, utique Stephanum videri hæc sumpsisse ex Philone Byblio.

Ἄλλως ἐφεξῆς.] Ἄλλως ἐφεξῆς. Quod notandum, & eo verisimilius, quod imperiti librarii id mutasse ideo videntur, quia & ipsi id contra metri legem pugnare credebant, nescientes, quanta contrahendi & synizesis licentia usi fuerint Græci. At tu non dubitabis ἄλλως unam modo syllabam esse ad exemplum vocis ἑκάς, de qua docuit Eruditissimus noster Græves in Hesiodeis. Sic Γρηΐων vulgo acceperunt in v. Γρᾶβος, ubi tamen consule MStum hunc.

In v. Βίσσα. Ε'πιφορίδιον ἐστί.] Ε'πιφορίδιον λίγα ἐστί.

Ε'στι.] Ε'στι sic MS.

Βίδδη] Βίδδη sic MS.

Βίσσα] Βέσσης.

In v. Βίσσα. Βίσσα.] Βίσσα. An vero aliquid in sequentibus deest, etsi alterum ponat Xylander & alii adsentiant, equidem dubitem. Nam cur non perfecte interpretet? *ab ui Martii illata*, quam ibi ajunt (illatam Βρυσηΐδι) ab Oto & Ephialte Neptuni filio.

Γαλλία.] Γαλλιαίη. Sic quoque infra.

Ποτὶ σύριγγα.] Ποτὶ τὴν σύριγγα.

Γ'αλλικὸν πολέμιον.] Γ'αλλικὸν στράτευμα.

In v. Βιδωνία. Καὶ Βιδωνά.] Non exstant hæ voces in MS. & sine dubio delendæ.

Τὸ χωρίον.] Τὸ χώριον.

In v. Βιδωνόπολις. Βιδωνεύς.] Βίδωνις.

Βιδωνοπολίτης.] Βιδωνοπολίτης.

Βιδωνικὸν.] Βιδωνικόν.

In v. Βισσία. Βίσσα ἐστί.] Inter has voces notavit alia manus in Manuscripto hoc signum A, & idem repetens in margine adscripsit Α'ίγιν. Forte latet aliquid. Scholia ad Apollonium Rhod. 2. 706. Βίσσαι; Ἴδη. Πίνδαρος δέ φησι Βίσσαν τὴν Κύπρον.

Περὶ Δελφικῶν.] Περὶ Δελφικοῦ.

Βαθύλλου.] Βαθύλλου.

Βίσσυγγα.] Βίσσυγγα.

In v. Βαθύλλιον. Βαθύλλιος.] Βάθυλλος.

Λίγει] ποτί.] Λίγει] δὲ καί.

In v. Βαθὺς. Ε'κ δὲ βάθος.] Ε'κ τοῦ βάθος.

Θαλαμήτης.] Θαλαμήτης.

In v. Βαλάνια. Α'πηβόησεν.] Ε'πηβόησεν. Pro antecedentibus κρίνουσι τοιάδε legitur in Etymologico κρίνουσι Βαθύλλιοι.

In v. Βαλιτούς. Πολίσματος.] Πολισμάτιον.

Ω'ς ἱδιώτης.] Ignorat has voces Perusinus.

In v. Βαλλαγρίτης. Ἀκούων βαλλαγ.] Ἀκούων τοῦ βαλλαγ. Quod satis commodum.

In v. Βαῖς πεζικαὶ. Ε'γχειδίοις ἴσοι.] Ε'γχειδίοις ἐοικότες.

Πολ" ἴσως.] Adscripseram margini meo πολλοὺς; quippe verba sunt petita ex libro v Arriani. Sed MS. habet πολὺ βέλτιον.

In v. Βαμβύκη. Τραγωδεῖται.] Τραγῳδεῖται.

In v. Βάστα. Ε'στι δὲ.] Ε'στι δὲ.

Οὐδὲ' ἂν βαστάσειεν.] Οὐδὲ' ἂν τὸ βαστάσειεν.

In v. Βέδεσα. Ἡ πόλις.] Οἱ πολῖται.

Α'ξίως.] Ε'λευθέρως. Quæ pulcherrima est restitutio.

Ἀδιάξεστον.] Ἀδιάξεστον.

Γ'ύρωσιν.] Γ'ύρωσιν.

In v. Βενδιδαί. Ε'λαυνόμενοι.] Ε'λαυνόμενον.

Βεσσῆς πόλις Γ'ερμανικὴ.] Βεσσῆς πόλις Γερμανικῆς.

In v. Βεσσῆς. Χαρίσιος.] Νῖσος.

Μυθεῖται] Ε'λέγετο.] Μυθεῖται] ἐν Ε'λέᾳ.

Ε'κ τῆς Χίου.] Ε'κ τῆς νήσου Χίου.

Κλαυδίου.] Κλαυδίου.

In v. Βιλλίου. Φησὶν. Η'κ τοῦ.] Φησὶ τοῦ.

In v. Βέρεμα. Τραμοντανίας.] Τραμοντάνας.

In v. Βῆσα. Α'πὸ παραλλήλου ἀν.] Cur aut suspecta hæc lectio videri debeat, aut credi nescio quid excidisse, causa nulla est. Immo est ἀκριβῶς ad liquidum & ὁλοκληρῶς ientus simul ac Græcismus; neque celebritas hic quædam notatur, neque etiam ad elephantem referri debet. Notat solum artificium. Sic Lucianus in Eunucho ἀκριβέξεσθε ὑμῶν, ἢ λόγῳ τοῦτο λέγω. in Symposio. εἰ δὲ λόγῳ φιλοσοφίας ἕ λέγων, Σωκράτης ἂν ἐπῄνεσεν, ὁ λόγῳ τ' ἄκρος, ἢ ἔργῳ πάνυ Διφιλῶς &c. Origenes adversus Celsum lib. 3 pag. 117. Ο'τι μὲν γὰρ τὸ πολιτικῶς τ' ὀνόματος ἐφθάρησαν παρ' Ε'βραίοις ἕ πάλαι ἕ ἐν ἀξιώματι ἕ γενόμενα καὶ ἄνδρας ἕ ἀρίστους δηλοῦντος τοῦτο λόγῳ, ubi loquutionis hujus vim in poetrenis vocibus interpres aut non intellexit aut flocci fecit temere. Herodianus lib. 1 cap 19. Maternus τὸν υἱὸν ἔπεμψε, ἢ πολλοὺς ἐτέρους λόγῳ τ' κόσμου ἔχειν ἐπιτετραφώς. Helychius, φησὶ γὰρ ἐφέσιος, ἐπιτροπεύει, εἰ μὴ λόγῳ τ' ἀρχῆς ἀφῃρέθη τὸ μεταγραφεὶς λεγόμενος. Harpocrationi, εἰ λόγῳ ἡγεμόνος in κωμῳδοῦντα. Ut adeo nihil sit aliud, quam παραδόξῳ ὡς, quod artificium sic celebratur ab Luciano in Amoribus. Λέγω πολλοὺς ἐραστὰς ἐκκαλούμενος, ἢ χιονώδεσι πόδεσι ἀκριβῶς ἐπιόντα βαρβάρῳ ἀγκάλῃ κρατοῦντα; in inscriptione autem, Καὶ τὸν ἀγαθὸν τ' τόπου ἕ τ' ἀγαθῆς ἕ πάλαι ἡγεμονίας τ' ἔτους, quæ verba quum hic simul cum integra ipsa inscriptione produxerit Antonius Quærengus apud Pignorium in mensæ Isiacæ expositione pagina 32 averso parte, & nuperrime sic quoque sit relata & bene Latino sermone declarata ab Cl. Sponio in itinerarii tomo 11 pag. 460, mirari licet, quid interpres illius crassissimæ & cerussimæ fullonis Harpocratis eam vitiatam quæsiverit apud Graterum & Sertorium Ursatum p. 126, ut flocius moveret pag 136, ac doceret, quæ nullus non didicit.

In v. Βέργαμος. Σοφόκλεια.] Σοφόκλειος.

In v. Βέργης. Θούκιδος τ' Βέργου.] Deprehensum est vitium: an penitus sanatum nescio: neque enim quisquam aut attendit ad otiosas literas, aut unde fiat ortus, docet. Hinc me non pœnitet ejus, quod aliquando in mentem venit τ' ἡῶ Ο'ὐεργου. Non & hunc filium Iudis nonnulli faciunt.

Βέργαμβις.] Βέργαμβις.

In v. Βῆτ. Τὰ ἄνωθεν Βέρνα. Τὰ δὲ Βεντὶς] Τὰ ἄνωθεν Βέρνα. Τὰ δὲ βαθέα. In antecedentibus ἐς πόλιν ἐφεξῆς λεγ', haud dubie vitium est. Vide modo imperfectas versiones. Suspicabar ἡ Ασσὶς ἐφεξῆς ἐστι. Ex verbis clarissimis Hecatæi, quæ servat hic Stephanus in v Χιμαιρα; Et clarioribus tamen Herodoti verbis lib. 11 c. 83. Καὶ ἢ Η'φαιστίη μοναδίη ἐοῦσα, ἢ Α'πόλλωνος, ἢ Α'θηναίης, ἢ Α'ρεος, ἢ Διὸς, ἢ ἐστὶ χρήσασα ἐν πρώτοισι τῶν πάλαι τ' μαντηίων. Λεγέτω δὲ Βεντὶ πάλαι ἐὼν.

In v. Βερενικιάται. Σωτηρίσιππος.] Σωσιφίσιππος.

Βερνὶ πόλις] Vox πόλις in Ms. non est.

In v. Βέσιτα. Καὶ τὸ ἐθνικὸν.] Vocem ὁ ignorat MS.

Τῶ ις'.] Τῶ ις'. Sic habet Ms. nescio an sit ἡγεμὼ vel quid aliud.

In v. Βρεττανία. Ε'λεφάντων.] Ε'λεφάντων.

Φησὶν ὁ Ε'ρ.] Φησὶν ὁ Ε'ρ.

In v. Βρεττὸν. Γ'ενέσθαι φησί.] Γ'ενέσθαι αὐτοὺς φησι.

In v. Βρέτας. Α'πὸ φρύγων.] Α'πὸ βρύγων.

Δ'

Η'μερολόγια ἐν] Η'μερ. Η'ρ. Sic MS.

In v. Βρῦνα. Δυὰ τῶ ο] Δυὰ τῶ υ.

Βρεττοσφαῖα πόλις μεταξὺ Βαίνης καὶ Τυρεβόλης.] Volunt, ut video, Τυρεβόλης. Sed quum Τυρεβόλιον eandem τῆ Βουλῆ esse velit, quæ scilicet sit ἐπὶ τῆ Βαίνης καθόδῳ, ut in ea voce infra patet, quomodo hæc urbs inter Baetin & hanc appositam ei regionem jacere queat?

Ideo

ideo fatiſceo fateri me adſcripſiſſe exemplari meo τῶν Τρωϊκῶν, contraria, quam illi, ratione, demendo, non addendo. Habes infra, Τρώτη πόλις αὖθι πὸς Η'ιονίης πόλιος. Inde hoc gentile deduco.

In v. Βρέντιον. Ἐν Ἰταλίᾳ καὶ.] Ἐν Ἰταλίᾳ Βρέντιον καὶ. Quæ neceſſaria ſuppletio.

In v. Βρέττιον. Ἐν πελαγίᾳ.] Ἐν τῇ πελαγίᾳ.

In v. Βυζάντιον. Ἀφ' ἑαυτοῦ.] Ἀφ' ἑαυτῆς. Recte.

In v. Βυζάντιον. Βίωνος.] Βίωνος. Et ſic video allegare viros doctos.

In v. Βύρσα. Ἔθνος Φρυγίας κ.τ.λ.] Ἔθνος Φρυγίας κ.τ.λ.

In v. Βυρσή. Βυρσεύς.] Βυρσεύς.
Αἰσχυλαλεύς.] Αἰσχυλαλεύς.

In v. Γαῦδος. Γαυδάνης.] Γαυδανίτης.

In v. Γαύλος. Γαύλη. Καὶ τὸ.] Γαῦλος τὸ.
Ἀθηναῖος.] Ἀθηναῖος.

Γαῦρος πόλις Λυκίας, ἀπὸ Ἕ πολλὰν τοιοῦτον.] Neſcio an ob poſtremas voces inducantur viri ſummi, ut αἱ πολλοστύλους cogitent apud Dioſcoridem, ubi legitur πολυστύλους. Ego autem putavi illud πολλὰν τοιοῦτον eſſe corruptum, & hanc eſſe ipſam urbem, quam ſuo loco Stephanus vocat Ἐλαῖαν τοιοῦτον.

In v. Γαῦρος. Πρὸς τοῖς βόρειον τοῦρον.] Πρὸς τοῖς αὐτοῦθεν τοῦρον τοῦρον.

In v. Γάδειρα. Παρωνύμιον ἔστι.] Παρωνύμιός ἐς ἔστι.
Η' γαδείρια.] Η' γαδείρια.

In v. Γάζα. Καὶ τὸ Ϝ.] Καὶ Ϝ.
Ὁ Ἕ καὶ ἐρεῖς ὑπάλλαιον Μαγνὰν ἐρεῖον.] Locus hic varia ingenia oblectavit, & in his eum, quem ab aliis negligi video, Jo. Marſhamum, qui pag. 244 videtur ſic diſſinxiſſe. Ἔ'ϛιν Ἕ τὸ Ϝ Κρητῶν Διὸς ἀπὸ αὐτοῦ τοῦτο ὁ Ἕ καὶ ἐρεῖς. Ἐ'πάλλαιον Μαγνὰν, ἐρεῖον. vertitque. *Hinc & apud eos eſt idem Jovis Cretenſis cultus, qui & apud nos: illi Marnan vocant.*) *Cretagenem* Græci. Quam tamen ſuſpicionem an affirmare aliqua fide potuerit, aut cui bono illam futuram putaverit, vix video. Conſideranti autem quæ ubique de hoc loco ſunt edita, & quid dictum ſit de voce Μαγνὰς, judicavi locum ſic poſſe ſanari. Ὁ Ἕ καὶ ἐρεῖς ὑπάλλαιον Μαγνὰν, ἐρεῖον ὑπὸ Κρητῶν (ἐπεὶ δὲ Ἕ θεὸς ἔστι Κρῆτες αὐτοκρατόρειον) μαγνὰν. Agit de ſimulacro ejus, ἀνδριὰν vel ξοάνῳ, & propterea in neutro genere loquitur, non templo, ut putavit intellexiſſe alios Salmaſius, unde & mutare conatur. Καὶ ἐρεῖς intelligo de ſuo tempore innuere, ut notet hanc appellationem ibi manſiſſe firmam, & ideo melius probari poſſe, quod refert. In parentheſi exponit vim vocis Κρητογένης, qua uſi fuerint Cretes ad primos illos divinoſque progenitores tanquam aliquos αὐτοχθόνας & αὐτογόνους, ac ideo omnium potentes declarandos, ὡσπ' ἔχοιεν a ſua gente facto compoſito, & talem fuiſſe Jovem hunc, quem quum Gazenſes dicant Μαγνὰν, dominum hominum (vere enim puto ſic ab doctis intelligi etſi ſciam alios diſſentire, quos non ſequor) denotare, Cretenſes inde ſtatuebant hunc eſſe eundem ſuo Κρητογένη.

Τῷ Λιγυστίνῳ Ἕ Γαζάτου.] Haud dubie aliqua evanuerunt, quæ ſic reſtituit MS. τῷ λιγυστίνῳ, ᾧ λιγυστίνου τοῦτο τοῦ Δημοφοῦντος. Ἐ'πιπλῶν δὲ τὸ Ϝ τοῦτον. Οἱ δὲ ὑπὸ τοῦ πολίτου λιγυστίνου Ἕ γαζάτου. Quæ ſunt præclariſſima, modo corrigas ὑπάλλαιον. Sic omnia non modo perſpicua, ſed, ſi attendas, longe molliora iis, quæ ex aliis libris proferuntur, plane non connexa nec bene cohærentia. Etſi ego putem, non in hac modo parte aliquid ſimile eſſe in iſtis duorum oppidorum gentilibus, ſed etiam in eo, quod ſpectat ad formationem ſecundæ ſyllabæ. Non enim dubito dixiſſe etiam Γαζήτης vel inde, quod & Gazetum & Gazeticum vinum ab ea ratione dictum ſervaverit Sidonius, quod in eo illuſtrat doctiſſimus Sirmondus.

In v. Γάζηνα. Παρῆκται.] Παρῆκται. Sic & in Γαζηνάτα MS. Quod ipſum confirmat magni G. J. Voſſii conjecturam, opus Quadrati dictum futile Παρῆκται, non Παρῆκται, quod Xylandri eſt.

In v. Γάζης. Γάζαι τε Ῥαδίκη τε.] Γάζαι τε Ῥαδίκη τε.
Κλαυδίῳ.] Κλαυδίῳ.
Λίνδῳ.] Λίνδῳ.
Οἴτῃ.] Οἴτῃ.

In v. Γαιλάλαι. Μεγάλαι.] Μέγαι.

In v. Γαλάδρης. Σάκου Γαλάδρου.] Σάκου γαλάδρου.
Ὁ'τι γαλ.] Ὁ'τι ὁ γαλ. ᾱ
Ἐν τρίτῳ.] Ἐν τῇ Γ'. Opinionem noſtram alibi aperuimus.

In v. Γαλεῶν. Γαλεὼς δέ.] Γαλεὼς δὲ ὁ.

In v. Γαλεψός. Καὶ κόφινον.] Κακῶς. Sic MS. per compendium notæ.

Γάλλοι παῖδες Φρυγίας· οἱ αὐτόμενοι ἀπομαθόντα παῖδα μαχαιρίδαι.] Quid illi, quos propius archiuſque affecit Stephanus, adferre potuerint, jam patet. Ill. Douſam, quomodo has voces intellexerit, non edere in notis ad Propertium, ubi has ipſas ſic citat, miror. Mauſſacus ad Harpocrationem citans partem poſteriorem, omittit hanc, in qua tamen ſatis ſciebat dignum vindice nodum. Quod ſi in voce corrupta lateret nomen proprium, ut patet aliquos velle, omnino dixiſſet mox in ſequentibus ἀπ' Ἕ ἀπομαθόντα ὁ Πολυδεύκης. Potuit enim Stephanus duos citare auctores, nec is reſpectus quidquam impedit; ſed debita loquendi ratione debuit eos nectere. Ipſe ſuſpicatus fui auctorem ſcripſiſſe ἐξεμαθόντων, *appellati ſunt*, & mutatione ad vulgatas literas ſatis alludente, & ſenſu ſic pleniſſimo, & verbo Stephani, ut ex noſtro in Η'ιόνη, Θόινη &c. docui de Dodone pag. 54.

In v. Γάνδρα. Ἔ'θνος Γαλάτου.] Ἔ'θνος Παλάτου.

In v. Γάργαρα. Τὸν γάργαρα.] Τὸν γάργαρα. Epigramma ſequens ita reſtitui vult Brodæus in Annotationibus ad Epigr. Αἰσχύλου Διονύσου, ἢ ὃν πίνῃς.

In v. Γαργηττός. Σοφόκλεια ποιαρικαναβάτης.] Σοφόκλεια ια.

In v. Γαργηττός. Τὸ Ϝ Εἰρεσιάδης κλῆζ.] Τῇ Εἰρεσιάδης κλῆζ.

In v. Γάτα. Ὅ'τι διὰ ὁ αἰδοῖος Ϝ ἱστῶν σοφιστής.] Cur ad hæc intelligenda potius alibi lectorem ablegant, quam ad notas Henr. Valeſii ad Socratis hiſtoriam Eccleſiaſticam libr. VII cap. XIII, ubi ſunt commodiſſima?

In v. Γαῦλα. Βαρβάτης. Γαῦλα.] βαρβάτης, ἀδαμβάτης, γαῦλα.

In v. Γαῦρανίτις. Α'λλ' διὰ ἀλλείφεται τ' βαῦλον.] Sibi notavit hæc verba Hermolaus in principio calligationum ad Pomponium Melam: ſed fruſtra hæc ab Stephano ſcribi cenſet idem Valeſius ad Ammianum pag. 266.

In v. Γέλα. Γωνιεῖς.] Γωνιεῖς.
Τῶν αὖθι πόρων κτλ.] Τῶν αὖθι πόλεων κτλ. Hunc ego veriſſimum titulum eſſe cenſeo, ut Proxenus ea, quæ Pyrrhus in Sicilia geſſit, in hiſtoriam contulerit, non de Siculis itineribus, ut miſere vulgatum interpretatur Vir Magnus. Nec quidquid hæc nunc collatum conſidero, eatenus video, cur non pergam adhærere huic lectioni codicis Perufini, in quo ſolo tam emendate legi miror. In hac autem lectione habeo penitus conſpirantem Salmaſium, cujus manus clariſſime exhibet hæc verba. *Legendum enim eſt ἀ Ϝ αὖθι Πύρρου Σικελικῶν, & hæc omnino vera eſt lectio, de rebus a Pyrrho geſtis in Sicilia.* Non Πύρρου. Eligo autem hanc lectionem tanto confidentius, quia utique nullus non codex vetus alludit ad appellationem Pyrrhi. Alioquin adverteram Xenophontem quoque citari ἐν τοῖς αὖθι πόροις ab Etymologo in v. Ὀφιοῦς, & is liber extat hodieque. Sed per Muſas! quis illic cogitaret intelligendas fiſtulas cavernaſque in terra?

Τῶν λιγύων Ἕ γραμμῶν.] Τῶν λίγυν Ἕ ὁμόρων.
Τῶν γέλωνος.] Τῶν γέλωνος.

Γέλωνες.] Γέλωνες.
Μεσσηνιάδης.] Μεσσηνίδου.
Ἀγησιλάους αὖθι ἔπεσιν.] Ἀγησιλάους ἔπεσιν.

In v. Γενεά. Καρικῶν.] Καρικῶν.

Γενέσιος.] Γενέσιος.

In v. Γεργυθία. Μέδωνα.] Hæc vox non erat in MS.

In v. Γερμανία. Η'ιονιδῶν κρηνιλόφων.] Η'ιονιδῶν ἐν ὀ κρημνιλόφων.

Κτίσιος Νικ.] Κτίσιος δὲ Νικ.
Ἐξ οὗτος.] Ἐξ οὗτος.

In v. Γερμανίων. Γερμανίων.] Γερμανίων.

In v. Γέρρα. Φαιδιμιάς.] Φαιδιμιάς τις.

Γερρεύς.] Γερρεύς
Δαμασιάδης.] Δαμασιάδης.
Γερρεάτης.] Γερρεάτης.

In v. Γέρων. Α'γερμιάδης.] Α'γερμιάδης δὲ ὁ.

In v. Γλαφυραί. Γλαφυραί.] Γλαφυραί.

In v. Γλις. Καὶ χαίτης.] Καὶ ἵππειος.

In v. Γόλγοι. Γόλγοι.] Γόλγοι.

In v. Γοργόλιπος. Α'πὸ ἀμφιλόπης.] Α'πὸ χαμαιλόπης.

In v. Γορδιεῖς τοῦχος. Γορδιεῖς τοῦχος.] Γορδιαδιεῖς τοῦχος.

In v. Τίγλιον. Λέγεται, εἶτα.] MS. Perusinus ita auctior. Λέγεται, σχήματος δὲ ἐκκλίνει Ε'ὐρώπης, ἧτοι ἀφ' ἧς παρὰ Κρησὶ ἐ Εὐρώπη, εἶτα Λέγεται, εἶτα. Quod purpureum profecto emblema, ante aliquot annos sic ex libro Perusino produximus, monuimusque addendum iis, quæ a viris summis observata sunt de hac Europæ appellatione; sed, quod nollem, ita, ut mirati fuisse videantur eandem vocem a Cretensibus datam Europæ, ab Atheniensibus Minervæ; quum in variis regionibus ac linguis eadem vox varie usurpata passim occurrat, ad quod exempli ergo sufficit vel una vox βάσσαρα apud Hesychium. Nunc amplius testamur, & tanto justius, quia hic tacet Cl. Holstenius, plane ita quoque ex MSS. Palat. descripsisse manum Salmasii; ita, inquam, mentione Larissæ geminata, & addito articulo ante vocem Εὐρώπη, quæ cur non accurate nunc fuerunt observata ac retenta & fideliter huic editioni inserta, quod deinceps omnino erit faciendum? Vide Cl. Meursii Græciam Feriatam lib. III in Ε'ὐρώπη. In eo, quod sequitur Κεφαρία, ex loco Hesychii, quem notavit quoque Holstenius, putavit Vossius augendam eam vocem in Κεφαλωνία, quod vide in Catullianis.

In v. Γρωνίη. Καὶ χρηΐδες.] Καὶ χρῆσις.

Γύαρ.] Γύαρα.

Τῆς θεσσαλίης.] Τῆς Θετταλίας.

In v. Γύθιον. Καὶ ὁδε.] Καὶ τὸ ὁδε.

In v. Γυμνησίης. Χαιρώνδε.] Χαιρώνδα.

Πτελεησίης.] Πτελεατίδης.

Λ'μπρόσιος] τόλιν τὴν βίην.] Λ'μπρόσιος Σιπυλίνην πόλιν.

Σφενδιόνην.] Σφενδιόνης.

Γυναικόπολις.] Γυναικόπολις.

Φιλίππειον.] Φιλίππειον.

Δαύλη.] Δαύλη. Dauliquejus lib. 2 Orthogr. ista sic citat. Δαύλη Σκυθικὴ ἔθνος. Εἰσὶ δ' ὑπερβόρειοι. Λέγουσιν δὲ Δαύλην μὲν (voluit μᾶ) ἓν κ.

In v. Δαλμάνιον. Ο'λισθησιρόδιος.] Ο'λισθιρόδιος.

Δαλμάνιον.] Δαλμάνιον.

In v. Δάρδανος. Μετὰ Λ'ρχίνου ἐ Γανύμεδον ἢ ἀδελφῶν.] Quum multa ad lucem hujus loci adlata sint, tum certe nihil splendidius auctoritate Diodori sic scribentis lib. v cap. 48. Samothraces λέγουσι παῖ' αὐτοῖς γίνεσθαι τὸν Δία ἐ μητρὸς τῆ Α'τλαντίδος Η'λέκτρας χρησθεῖσ Δαρδάνου ἐ Γανύμεδα ἐ Α'σσακίου, & quæ alia ibi sequuntur huic loco commoda. Quod ad voces postremas τῶν ἀδελφῶν attinet, eas nulla mutatione contingi & miror & doleo, cui venia nulla conceditur inde, quod non duo fratres sed fratrem & sororem jungi ac citari audimus. Nam sic diversis sexu personas ab potiore appellant. Marinus in vita Procli. Α'γουσι δὲ αὐτὸν τινες οἱ πατέρα σχεῖν τὸν Ἰουνιανὸν τοῦτον τὸν ἱερὸν Α'πόλλωνα ῥηθέντα, quum intelligat matrem seque ac patrem. Lucianus in Asino. Συνῆσθ' ἥμαι, ὅπως ἐκβάλω κἀμὲ σὺν τοῖς ἄλλοις, ἵλεῳ ἵνα παῖ' ἥμαι, quum dominam simul ac herum intelligat. Sic Valerius Flaccus I, 403. *Nec Pelopeum fretum socerum & conjuge Diva*, quum & socrum intelligat, quem loquendi morem & in Senecæ Medea illustravit pater meus, & imitati sunt alii. Lacuna quæ in principio occurrit, difficilior est ad sanandum; in qua plane non mihi satisfaciunt ea, quæ hactenus allata sunt, nullum fundamentum habentia. Ecquando enim aut Sidonia Pallas fuit celebrata, aut Ἴλιον sine urbe aut loco, unde quis discesserit, intelligatur? Apparet in fabulis ambiguum esse, unde Dardanus in Phrygiam venerit; quod quum alii ex Samothracia scribunt, alii ex Arcadia putant, ut patet ex Servio apud Cl. Holstenium. Quid? an non credimus fuisse alios, qui ex regione magis meridiana idem statuerint? Certe est Σίδης πόλις Γαλλίας, ut ait infra Stephanus, μητροπολίτης δὲ ἐ Πάλλαντος, ὅθεν ἦ ἐκ Γαλλίας πολιάδος Α'θήνης, unde patet quacunque ratione fuisse aliquid urbi Sidi & Ilio commune; quod fortasse contigit per Dardanum, & ex Mnasea nunc aperire voluit Stephanus, qui videtur scripsisse ἐκ Σίδης.

Δαρδανίδαι.] Δαρδανίδης Ε..... Sic MS. Nec aliter ex Palat. Salmasius, testatus quidem de spatio vacuo relicto, sed non ante, verum post vocalem Ε, quo etiam ducit conjectura ejus.

In v. Δαύλεια. Πόλις Παφ.] Κώμη Παφ.

In v. Δαύλιον. Οἱ οἰ.] Η'οἰ.

In v. Δαυλία. Ε'ὰν δὲ ἐ Δαυλίας.] Ε'ὰν ἐ Δαυλιάς. quam veriſimam mutationem terminationis miror non notari ex aliis quoque MSS.

In v. Δάφνη. Η'γεῖται πόρρω * Μ.] Η'γεῖται ἐ ἐξ..... Μ. Sic MS. certe hodieque legitur libro nono. In quo etiam nunc post has & Holstenii notas animadvertis, quantum præbet reliquos scriptos libros Perusinus. Sed, quod tacent alii, video Salmasium lacunæ huic ita adscripsisse: *in MSS. π. Πελλάδ᾽ ut videtur*, scilicet ante Μ.

Δαυλὶς.] Δαυλίδα. Quod sicut pro vitioso contemnere facile cuique est; ita & laudare Xylandrum, qui mutavit. Sed quum in suis Aldus, & in Palatinis Salmasius, & in Vossiano Berkelius ipsum hoc nostrum Δαυλίδα reperierint, an non aliquid suspicari licet in tanta horum exscriptorum laceratione? an non aliquid cogitare pro ea appellatione defendenda, quamcunque ob causam a Stephano ea fuerit posita? Utique & ipsi Salmasio quondam observatum *Persida* pro *Persi*, *Elida* pro *Elis*, *Chalcida* pro *Chalcis* apud Festum, *Tritonida* pro *Tritonis*, *Leucada* pro *Leucas*. An talia locum hic habere nequeunt?

Φιλομήλιον.] Φιλομήλιον.

Γ'ραφεὶς ἀλλῶς φασι.] Γ'ραφεὶς λέ φασιν.

In v. Δαυλία. Γ'ης Δαυλίας Δαυλιὰς τ' ἐπιχωρίως.] Γ'ης λεκτὸς Δαυλιάτης ἐπιχωρίως.

Τῆς Θρᾴκης.] Τῆς πόλεως Θρᾴκης.

In v. Δαυνίαι. Λ'ιμῶνες.] Abest hæc vox a MS.

In v. Δαφνὴς. Ε'ὰν δὲ ταῦ.] Ε'ὰν ταῦ.

Δαφνάτιον.] Δαφνάτιον.

In v. Δαυνιὰς. Δαυνίας.] Δαυνίτης.

In v. Δαυλίη. Α'πὸ δ' ὑγιον.] Α'πὸ δὲ ἐ ὑγιον. Sic MS.

Δαυλίδος.] Confulendus de hac pericope Triſanus tom. III pag. 649.

In v. Δέρτα. Δερτέα.] Δέρτεια.

Δερτέαν.] Δέρτειον.

In v. Δερβίκκαι. κ κ χρόφ.] κ κ ἐ ὰς χρόφ.

In v. Δέρτα. Α'μφίπολις.] Α'μφίπολις, quomodo etiam Salmasius MSS. legere notavit.

Δερβῶν Θρᾴκ.] Δερβῶν Θρᾴκης.

In v. Δέλτος. Ε'ν Τανάγρᾳ.] Ε'ν τῇ Τανάγρᾳ.

In v. Δῆλ᾽. Δηλῶσι δοῦ.] Δηλῶσι γ' δοῦ. ut alii quoque. Pro Πελασγῶν, quam mox appellationem Deli fuisse inquit, Lud. Nonnius est, qui corrigebat Λυρνῶν, ad Goltzii Græciam pag. 259.

In v. Δημοσθένης. Περὶ τοῦ πατρὸς.] Περὶ τοῦ παρὸς.

In v. Δημώνιον. Δημοσθενιάδης.] Δημοσθενιάδης ὡς Δεκιγενίδης.

In v. Δῆμος. Οἱ μὲν.] Ο' μὲν.

Οὐκ ἐπιστρεπτέ.] Οὐκ ἐπιστρεπτέ.

In v. Δικαιόπολις. Δικαιοπολίτης.] Δικαιοπολίτης.

In v. Δίζηλος. Οἱ αὐτὸν βασιλεύσαντα Δίζηλον τοῦτον.] Οἱ αὐτοβασιλεύσαντα τοῦτον Δίζηλον τοῦτον.

In v. Δῖον. Θρᾴκης ἄστυ τοῦ Α'ῖου.] Ε'στι ἄστυ τοῦ Α'ῖου. Hic notandum in reliquis MSS. eandem prioris vocis mutationem sic conspici. Nam quod Salmasius scripsit MSS. habere γίνεται, & ex eo Holstenius, id non intelligendum pro sola voce Θρᾴκης, sed addita litera numerali γ. Hæc igitur retinet locum suum, & ἔστι supponitur in locum Θρᾴκης.

Α'ῖος ἄστυ τοῦτο.] Α'ῖος ἔστι τοῦτο.

In v. Διονυσιὰς. Ε'πίκλ. ἔστι.] Ε'πίκλ. πατρ.

Διονυσιάδα.] Διονυσιάδα.

In v. Διόσκουροι. Κάστωρ Ο'λυμπ. ἐ Γανυμ.] De Osiride conflat; & id unum esse, quod huc usque potuit adferri ad ornatum Stephani fidemque, patet ex commentariis. Quid igitur fiet Iside? An hanc ibi, velut Semiramin aliquam in Babylone considerabimus? At ubi maritus princeps in condenda urbe celebratur, raro illic fœminam additam intelligas. Ego vereor, ne fuerit Ο'σίριδος ἐ Βυσίριδος. Nam ut de Osiride notum est, inde Busiride habes apud Diodorum Siculum I, 45. Μετὰ δὲ ταῦτα πρωτεύσαντα Βυσίριδον, ὃς τὴν τάξιν ταύτην ἐκτήσατο διὰ τὸ πολλοῖς ἀφειδήσαι τῆς ἀρχῆς ἀλλὰ καὶ τὸν ἀδελφὸν Α'λέξανδρον κατακλῆσαι Δῖον πόλιν τὴν μεγίστην, τινὲς δὲ Τ' Ε'λείου Θῆβας.

Τῇ πατρίδι χρησάμενον.] Τῇ πατρίδι γνησίως. Sic diserte MS. Perusinus, atque ita audio nunc quoque in aliis legi MSStis simul & primis editionibus, ut illud χρησάμενον ad auctorem suum remitti debeat. Scripta enim,

ut oportuit, lectio mihi arridet, ut γυδιάβρα videatur usurpasse Stephanus (ut opinor, ex aliquo auctore antiquo) pro *gaſtras pervertentes*, quæ notione activum γυδιάω non semel jam annotaverunt lexica. Itaque neceſſum mihi eſt in majorem mutationem ire cum aliis reponendo βραχέας, quaſi Stephanus negaret hos Diospolitanos Crocodilos πολιούχους fuiſſe ſeu e Nilo: quod veroſimile non eſt. Nam vox ἱερόσυλον offendit eos feros prius fuiſſe, & ex more ac conſuetudine genitos, poſtea ab inſidiantibus raptos, inclusos fuiſſe, antris & putris, non ſpecis. (quod cur credamus, quum ſimpliciter φρέαρ dicat Stephanus, quæ vix ſine aqua intelliguntur? & unique ipſe Stephanus, quam notaſſet βαρβάρων κληδόνων ἀπὸ τῶν τόπων, cautam denominationis addit, quia *ſing* apud Phœnicas dicatur φρέαρ, ita ſupponens in eo humidum) ſed omnino aqua plenis, ut naturam ipſorum imitarentur; & id tantum curarent, quo aſſueta Niloticis feritas auferretur circumſcriptis & ſæpe hominem videntibus. Non eſt his diverſum, immo potius interpretatio eſt ſimul & πλησιόχωρος, ſimul ἄντρον & φρέαρ, quod narrat Strabo lib. XVII. Ἀγρυπνία κροκοδείλων πόλις ἐναλίων ἀστόργων. ἐρείδεται γὰρ ἐπὶ τῇ κοιλῇ τάφρῳ περιῳκοδομημένῃ, καὶ ἔστι λίμνη παρ' αὐτὴν ἐκ λίμνης καθ' αὑτὴν περιῤῥεομένης, χλωρᾶς καὶ ἡδυτόκου τοῖς ἰχθύσι. τρέφονται δὲ ἔνιοι καὶ ἡμέροι ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ὑπὸ τῶν ἱερέων, καὶ ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς ἐκτρέφονται. Adde noſtrum in v. Κροκοδιλόπολις.

In v. Δίκαια. Δίκαι' ἐ.] Δίκαι' ἐ. Sed ad id, quod ait mox de gentili & altera terminatione vocabuli ipſam urbem denotantis, egregie facit locus Herodoti IX, 34 de agonibus ab Tisameno victore obitis. Μετὰ δὲ ὁ Δωρικὸς ἀγὼν ἐγένετο Ἀργείοισι πᾶσι μάλιστα. Ubi prima fronte videtur eadem eſſe gentilis Δωριεύς: ſed ſi conſilenet, ſi ut in præcedentibus ait ὁ ἐκ Πυλίνης & ὁ ἐκ Τεγέης, ita ſcripſerit ἀγὼν ὁ ἐκ Δωρίου, nemo non videt, nihil ſalſum, recte & vere credideris id vocabulum hinc ſumpſiſſe pro ipſo urbis nomine, ut hic dicere Stephanus poſſet, ac verum Pauſaniæ ab Berkelio dicta etiam confirmant.

In v. Διονυσ. Β' ἐγκλίσεις.] Β' συζυγίαι. Lege. Β' συζυγιαλίσεις, ut in urbe Mitylenes, ὁ συζυγιαλίζων πρὸς Διόνυσον πόλις.

Δολοπία, τὸν πολίτην τῆς Λητοῦς, ἀπὸ Καλλιμάχου.] Hæc gentilibus modis ſuaſa eſſe, nullo negotio probare poteſt tum ipſe Stephanus, ſi jungatur ea quæ ſcripſit in Ἀγρύη & Γυρτών; tum quem citat teſtem, Callimachus, qui hymno in Dianam canit Νάσσαν ἀμφὶ Δολοπίς, πρώτιον δὲ τιν ἔναιε Νίγρη. Unde nonniſi incertiſſime colligitur Callimachum de inſula Lyciæ loquutum eſſe. Immo non leguntur eſſe firmitudine videntur probare nummi veteres & Callimacho æquales cum inſcriptione Γυρτέων, qui Dianæ formam ſolent præferre, atque adeo ad Callimachi ſententiam de Icaro inſula, quæ & Doliche dicta, ſcipiendam noſtrahunt; tanto probabilius, quod Callimachus æque ac alii, ſciret inſulam Lyciæ appoſitam Δολιχὴν vocari, & ab hac diverſam diſtinctamque fuiſſe Δολοπίδα alteram inſulam Dianæ gratam. Quam Commagenæ annumerat Stephanus, de ea ſic meminit Notitia Eccleſiarum vel Τάξις ἐπισκοπῶν ποσὶ γεγραμμένων, ut vocatur, MS. in bibliotheca Academiæ noſtræ. Ἐπαρχία Εὐφρατησίας ἔχει ἐγκλείσας πόλεις ιβ. Ἀρχέλαϊς, κύρῳ, σαμοσάτοις, βάλῃς, Ζεύγμα, χαρκηδόνος, πίγγῃ &c. Jovis vero, cujus mox ab hac urbe cognominati meminit Stephanus, cultum habitumque nemo alius tam ſplendide poſteritati monſtravit, quam eruditiſſimus ac tot eximis vel nummis vel aliis doctrinam augentibus antiquitatis cimeliis in publicum productis celeberrimus Car. Patinus, præſtio memorabili ejus tauro inſidentis ſigura in Numiſmatibus Severi p. 286.

Δωροθέαν.] P. Conſentius in Arte Gramm. *Item Fronte ait*, Et illæ vetere Athenæ Dorocorthoro, *apparet nonnunquam caſui poſſiſſe* Dorocorthoro. *ſive igitur dicas* hæc urbs, *ſive* hic vicus, *ſive* hoc oppidum, *nonnumquam erit* Dorocorthoro.

In v. Δερβαλίδαι. ἡ καὶ Δερβάλιννα Δερβικίνης φασι.] Diodorus Sicul. XX, 104. Οἱ δὲ τῶν Λυκίων ἡγεμόνες συνελθόντες εἰς Δερβάλιννα, προσαπεστάλκεσαν πρὸς Δερβάλιννα, ἐξῆν γὰρ τὴν πόλιν αὕτην ἐν ἐκ τῶν ἀδόξων &c.

In v. Δέλτων πόλις. Ἔστι πόλις Δυκίας παρὰ Λυκάστοις.] Ne hic hæreas, lector, ſcito Salmaſium ſuper vocem poſtremam notaſſe *lege* παρὰ Λυκαονίαν, unde patet hunc verſiculum ipſi pro pentametro fuiſſe. A quo quum diſcederet Cl. Holſtenius, ut docent ejus notæ, ne annotare quidem hoc Salmaſianum voluit, quod tamen longe verius & ſuavius judicarem, quam illud Λύκιον additum; etſi potuerit id addidiſſe Cratinus, & hexametros in hac parte uſurpaviſſe, ut alibi alios.

In v. Ὦ τᾶς φωτὸς Ὀλυμπιονίκας.] Vides, quantum diſſent commentantium judicia, alio epiſcopum Byzantii, alio medicum Cleopatræ cogitante. Salmaſius autem hæc adſcripſit. *Hic Olympianus Epiſcopus fuit Byzantii, ut & Demophilus quem citat & Eudoxius.* Quodcunque ſit, ego quum viderem citari eum in Ægypti caſtello vel regiuncula, quæ potuit fuiſſe non procul ab Arabia, adſcripſi puer meo exemplari Ὀλυμπιονίκας, nec, ut nunc eſt, quidquam habeo melius, quem in Arabicis etiam citat alibi.

Δάμαρτα.] Conſulas licet Ill. Grotium ad Geneſin XXV. 13.

In v. Δαρεῖος, Δαρεῖον.] Δαρεῖον.

Διάκριτοι.] Διάκριτοι.

In v. Δρεπάνη. Φασὶ δ' ἀπορρήξαι.] Φασὶ δ' ἀπορρῆξαι. Θελγινός.] Θελγινοῦς.

In v. Δρίμη. Σαρδέων ια.] Σαρδέων ιε.

Δρύοπα πόλις ἀφ' ἧς ὁ Ἕρμιππος.] Hiſtoriæ parens Herodotus, qui omnes citationes debebat anteire, partim ad hæc, partim ad inferiora convenientiſſime VIII, 31. Ἐκ δὲ δὴ τῆς Τεγαιητίδος καὶ τῶν Δορυσσέων ἐόντες ἐπὶ τὸν Δορυσσέων ἐπύθοντο, ὡς τρόπαιόν σφι ἐόν μακρότατον ἵδρυται, κατὰ μαντήιον τοῦ Ἀγαμέμνονος ἱδρυσάμενον Ἀρκάδα, ἐπεὰν ἐν τοῖσι Δορυσσέοισι ἔλθωσι. Ἦ δὲ χώρη αὕτη ἐν μεθορίοισι Δορυσσέων τε καὶ Πελοποννησίων. Et 43. Οἱ δὲ Ἕρμιονέες φασὶ Δρύοπας τοὺς Ἡρακλέος τε καὶ τῆς Μηλίδος ἐκ τῆς Δωρικῆς ἀπαναστάντας χώρης ἱδρυθῆναι. Et cap. 73, quum ſeptem ſtirpes eſſe dixiſſet gentium Peloponneſi, Δρύοπες δὲ Ἑρμιονέα τε καὶ Ἀσίνην ἐπὶ θαλάσσῃ τὴν Αἰνασιακήν.

Ἡ Δρύοψ.] Ἡ Δρύοπ.

In v. Δῆλος. Ἐπὶ τοῦ Ἀβάντος υἱοῦ.] Περὶ τοῦ ... ἀβάντος υἱοῦ.

In v. Δυμᾶς. Ἔχει δὲ δύο.] Ἔχει δύο.

Ἀπολλόδωρος.] Ἀπολλόδοτος. Recte. Sed etiam ſcribendum ἰπνοποιός.

In v. Διόβριγον. Διόβριγός ἐστι * ἀφ'.] Διόβριγον ζῶ ἀφ' ſic MS.

Διόβριγος.] Διόβριγον.

Ἐβόριος.] Ἐβόριος.

Γαστρηνός.] Γαλεγός.

In v. Δῶρος. Στεφάνου πολιτικῶν γ'.] Στεφάνου α'. ſic MS.

In v. Δάφνιον. Καὶ Δαφναῖος.] Καὶ Δαφναῖ. Et ſic omnino legendum, licet taceant alii. Quod autem ad fragmentum Seguierianum hic intertum attinet, ejus nunc nihil tangam; quia in eo ſunt ampliora, quam quæ huic brevitati includi poſſint.

Ἐβραῖοι, ἔστι Γαλιλαῖοι, λαὸς Ἀβραάμιος.] Ut cogor credere Abrahamum gentilibus fuiſſe notum, & ideo veriſimilia, quæ ab viris doctis huc allata ſunt: ita non memini in univerſo Stephano occurrere appellationem gentis ita poſitam ac formatam, cui originem apponens dicat eam venire ab primitivo, quod pluribus ſyllabis conſtat, quam ipſum id, quod derivatur. Si conſulas exempla, reſcira erit. Αἰγινῆται ab Αἴγινα. Βοιωτοὶ ab Βοιωτία. Γαζαῖοι ab Γάζα, Γεραδηνοὶ ab Γεράδη, Γερμανοὶ ab Ἄλπεις, Γαλάται ab Γαλία, Ἀλβιανοὶ ab Ἀλβοί, Ναυπλιῆς ab Ναυπλία, Παφιανοὶ ab παρ' Ἄβαν, Πυξουντῖται ab Πύξους. Hisme fateor inductum cogitaſſe etymologiam gentis Ἑβραῖον gentilibus atque etiam Characi ſive in Chronicis ſive in Ἐκλογαῖς ἱστορίαι parem fuiſſe alteri ab eis fictæ appellationi, quæ Γαλιλαῖοι vocabantur; quam ut Claudius Jolaus infra deducit λαὸς Γαλιλαῖος Σπαρτικός, ſumpta produs alluſione ad Udeum Cadmi ſocium unum ex Spartis, ſic hanc videtur Citraæ deduxiſſe λαὸς Ἀβραὰμ Σπαρτικός.

In v. Ἔβδομα. Τὸ ἐθνικὸν Ἑβδομεύς.] Patet lacunam hic eſſe, & miteremur Orteſii, ſed omnia ſic ſanat MS. Perſinus. Τὸ ἐθνικὸν ἑβδομεύς. Ἑβδομεῖς πόλις Λυκίας,

ἐς ἐρεῖνεω τὸ Γεωμετρικὸν ἀ. Τὸ ἔθνος ἐδέησε. Quod convenientiſſimum, & videtur hoc ſupplementum notum fuiſſe Hermolao Barbaro. Quæ quum olim produxerim, video eadem nunc adfuiſſe etiam Berkelio, plane ex MSS. Palatinis ſe hæc reduxiſſe teſtanti. Qui MSS. Palatini quum non ſint niſi ipſa manus Salmaſii, certe hic lectorem hærere oportet, ſi contempletur Holſtenium ex MSS. quoque producentem τὸ ἔθνος Ἐδέησε, quale non opinor in ullo MS. eſſe. Ut igitur ab hoc errore liberetur, ſcire oportet Salmaſium, quum primo ſcripſiſſet ἐδέησαν, duabus extremis ſyllabis inſcripſiſſe poſtea, quum deprehendiſſet calami lapſum, literas ΕΔ. minore charactere, ut ſic minorem, in quo vitium agnoſcebat, fere aboleret. In antecedentibus quoque peripicue ΘΕΣ τῆ Δίῳ ἐρεῖνεω.

In v. Ἔθνεα. Ἀπὸ τῆ εἰς Μακεδόνα. ἐρεῖ γὰρ νῦν.] Quid facilius, quam aut jubere legi Μακεδόνας, aut ſtatuere hinc periiſſe voces τὸ ἔθνος? Gravior his multa eſſe contumelia videtur. Nam ſi novit auctor ab Macedonia urbe eam vocatam eſſe, cur nihil addit de illa, quam priorem & velut matrem appellationis fatetur? De qua quidem ego additum fuiſſe merito ſuſpicor; ſed verba aliena quid tentem? Interim Ἐθνικῶς tam eſt gentile Macedonicæ, quam Syriacæ, unde in Livio XLII, 51 occurrit *Antiphilus Edeſſenus*.

In v. Ἐγχέλη. Ἐγχελῶν.] Abeſt a MS.

Ἐγχέλεων &c.] Multum igitur hæc differunt, ab iis, quæ reliquit Plutarchus occaſione joci Epaminondæ in Apophthteg. Τῶ Χαιρέᾳ εἰδὶ Κίφισόν τινα τῶν ἐν τέχνῃ φιλοπραγμόνων κωμῳδούμενον, ὡς πολυπράγμονα, ἐ πολυπράγμονα, ἀλλὰ ἐπιμελέστατον ἱστορίας. Τὸν δ' Ἐπαμινώνδαν ἐρέσθαι, εἰ πολλοὺς ἔχοι ἐπιμελεῖς τῆς πατρίδος πολίτας.

In v. Ἔλαια. Ἐλαίαν.] Ἐλαίτης.

In v. Ἐλαιοῦσσα. Μαντινεύς.] Καπνεύς.

Τῆ Καυρίνῃ.] Τῆ καυρίνῃ.

In v. Ἐλαιῖτις. Γεωμετρούντες ἐρεῖ.] Non ſunt hæc voces in MS.

In v. Ἔλυρ. Πόλις Λυκίας.] Πόλις Λυκίης.

Σιγειῶν.] Διγειῶν.

In v. Ἐλύσια. Παρθενίων ε.] Παρθενίων ε.

Ἐλύσιος, τόπος ἐδὲ πᾶς.] Ἐλύσιον τόπος ἐπὶ πᾶς. Ut loqui ſolent Geographi. Sic in nummis Πρωτεὺς ἐπὶ Ὑπάτῃ. In epiſtola Ignatii Νεάπολις ἐ πόλις τῆ Σκύθῃ.

In v. Ἐλίνη. Νῆσος Ἀπὸ.] Νῆσος ἀπὸ Ἀκτῆ.

Ἔτι ἐ κρήνη Ἐλίνη ἐν Χίῳ.] An huc alludit & intelligendus eſt Achilles Tatius lib. II. Οἶνον οἶδα τίνες πατρὸς ἀνθρώπων, ἢ τὸν παρ' αὐτοῖς Τύριον ἢ μέλανα, ἢ τὸν Λεσβιακόν, ἢ τὸν ἐ βοῦλιν ἀμείνω, ἢ τὸν Μαρωνίτην ἢ Θρᾴκιον, ἢ χῖον τὸν Ἀναβάσιον. Quorum verborum poſtrema adeo neglectui ſunt, ut non modo in notis nihil de eis dicatur, ſed ne ab interprete quidem aſpecta fuerint. Ex præcedenti autem exemplo patet eum eximere & nominatim deſignare voluiſſe locum univerſæ regionis, ubi naſcebatur vinum optimum, ut prope Maroneam in Thracia, ſic in Chio prope illam partem, quæ nomen habebat ab Helena, quam cur Lacænam vocet, quis neſcit?

Ἐλλοπίων Κλιμάκι.] Quum hæc tam ſint aperta, & ex Cicerone notiſſimi Eleutherocilices; non reperio, unde Cl. Urſinus in Tullia gente prodiderit Eleutherocilicum velut oppidum aut locum, dicens; *quod Sepyram, Geminerim, Eleutherocilicum, & Pindeuſſum, magna hoſtium multitudine occiſa cepiſſet.*

In v. Ἐλλόπιον. Ἀπὸ τινὸς τοῦ.] Ἀπὸ τινὸς τοῦ.

In v. Ἐλλοπίων. Μακεδονικῶς.] Μακεδονικῆς.

In v. Ἐλλοτία. Ἐλλοτιεύς.] Ἐλλοτιεύς legitur in oratione Lyſiæ in Andocidem pag. 76.

In v. Ἔλλοτος. Ἐλλοτιεύς.] Abeſt hæc vox ab MS. Cæterum quicquid in hoc loco gloriolæ affectent alter & alter, ſi jus & æquum valet, debetur reſtituti hujus loci gratia uni Salmaſio, quod fateberis, ſi cognoveris ejus verba neſcio cur ab omnibus, qui legerunt, ſuppreſſa. Sunt autem hæc. *Et hic duo capita confuſa ſunt. Lege.* Ἐλλοπίων Ἔθνος ἀπὸ Ἀμφίονος. Ἐκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἔθνος autem idem eſt cum præcepto. *Quare puto Stephanum aut Hermolaum illud omiſſe, ut in multis alias ſolet.* Poſtea Ἐλοπεύς πόλις. Παρθένιος δὲ Ἐλοπεύδα τὸν θεὸν φησι. Poſtquam hæc abſolviſſet Salmaſius, ſuppoſuit, ſed alio, ut videtur, tempore, & ita ut veniant e regione pericopes de Ἐλόπῃ, neque adeo dubites an non illuc reſpexerit, *neque aliter habent MSS.* Non miror Voſſium ad Melam ob hæc non eſſe laudes Salmaſio; neque enim id ſibi propoſuerat in illo opere. Miror qua audacia ſuſtinuerit illic ſcribere πόλις Λιβύης, non alium in finem, niſi ut imponeret incautis. Prudenter ſane id vitavit Cl. Holſtenius, nec debuerat ſic temere invehi in contextum.

In v. Ἔλπις. Οἱ δ' ἀπὸ τῆς εἰς Ἔλπιδα τὸ ἐ Λίβυος.] Οἱ δ' ἀπὸ τῆς ἐλπίδος τῆς λίβυος.

Ἀπὸ Ἐλπίνης Ἢ λ.] Ἀπὸ Ἐλπίνης λ.

In v. Ἐλπίνη. Τῆδε μὲν ποτὲ.] Τῆδε μέσον ποτὲ δῆλον.

Ἐλλωπία.] An ſimile quid eſt ei, quod in Naucrati narrat Herodotus rege Amaſi fuiſſe μίσγεσθαι τὸν Ἕλληνα πάντα ἐ ἐπιτηδεύοντα ἀλλ' ἐ ξεινικόν τε καλεόμενον Ἑλλάδα? lib. II cap. 178.

In v. Ἐλπίσκος. Παρὰ πολλοῖς.] Παρὰ πολλοῖς.

In v. Ἔλυρις. Ἔθνος.] Hæc vox non apparet in MS. Muſchampius τῶν ἀλλήλων οἱ μὲν ἄνω νεμόμενοι, οἱ δὲ γαλαὶ λέγουσι. οἱ δὲ ὑπὸ τοῖς ἄρκτοις πάντες ζῶσι. Τὸν μὲν ἥλιον καὶ ζῶσι, λέγουσι. Ἔλαφον δ' ὄνομα ἔθνους, φασὶ.

In v. Ἐλύμιον. Πόλις Ἴδης.] Πόλις Ἴδης.

Ἐλυμαΐδες.] Ἐλυδοί.

In v. Ἔμπλα.] Ἔνπλα. Nec aliter vocavit Stephanus ex Theopompo, ſupra in Ἄλκιλος.

Ἔνπλῶν.] Ἐνπλῶν.

In v. Ἐμβόλιμον. Ἐπὶ δὲ ἐπίσης τὸν πρὸ Ἴσου πόλεμον.] Reſpexit Stephanus Herodoti verba VII, 127. Ἐκ δὲ κελεύσαντος Ἴσου Ἀμφίονος Ἐπιτρίψαι Ἐμβόλιμον. Οὗτος δὲ ἦν ἐκ Ἴσου πόλεως. Hinc igitur ad liberandum vexatione, quam in eum omnes congerunt, optimum Stephanum, quem vel ex eis, quæ ad Dyrrachium profert (ubi quæ citavit ex Eratoſthene, vides ipſi eſſe, quibus deſcripſit in principio ſitum Epidamni) ſatis apparet non noviſſe Epidamnos, vide an poſſis admittere in ſ. *in.* Quum primam deſcriptionem, ut dixi, ex Eratoſthene hauſiſſet, alteram ex Herodoto adponere voluit. Quod ſequitur in Ἐπίδαυρος de Epitauro, diu eſt, quum notavit Nonnius ad Golzii Græciam pag. 68.

In v. Ἐπίδαυρος. Ἐκαλεῖτο δὲ Μελ.] Ἐκαλεῖτο ἐ Μελ.

In v. Ἐπιζήλιον. Τροφολίων.] Τροφωνίου.

In v. Ἐπιρράτη. Ἀφ' ἧς Ἐπιρράτης.] Itidem hinc oriundus Euagrius, cujus occaſione gentile hujus urbis & ipſam illuſtrat H. Catubonus epiſtola CXCVI, cui adjendus Marshamus in Chronic. pag. 53.

In v. Ἐρεμβοί. Τίτανος δὲ φησι τοὺς Τρωγλοδύτας.] Non interpretarer hoc loco *nominant*, etſi de veteribus Græcis ex Strabone demonſtret Holſtenius; *ſed nominat* Cil. Homerus, quem præmiſit Stephanus, & cujus exemplo veteres Græci id faciebant, & ipſe Strabo id probat in principio libri primi. Τοὺς δὲ Ἀιθίοπας πανταχοῦ φησὶ, Λιβύην μὲν ἐ Αἰθιοπίαν ἐ Σιδονίην ἐ Ἐρεμβοὺς (οὕς καὶ Λιγύας τοὺς Τρωγλοδύτας Ἀπόλλων) βαθυρρόους λέγων.

In v. Ἔρετ. Τύχῃρος.] Τύμπρος.

Ἐρέτριαι πόλις Λυκίας, ἀπὸ Ἐρετρίου ἐ Ἕλληνος.] Etiam tacita hæc clamant nihil in ipſis niſi confuſum eſſe, quod & patet ex illis, quæ viri docti adferunt. Sed omnia prompta intellectui erunt, ſcribendo ἀπὸ Ἐρέτρου ἐ ἐ Ἑλλήνου. Hæc nimirum eſt illa Nympha, cujus obſcure meminit auctor in Ἐλλόπιον. Cauſa erroris fuit, quod ſcriba primam literam omitteret, ut eam rubrica deinde appingeret ex more, id fuerit oblitus.

In v. Ἔρημος.] Ἔρημος. Abeſt hæc vox a MS.

In v. Ἔρμιον. Μακεδονίας.] Μακεδονίης.

Ἔρμιόνες.] Ἔρμιεῖς.

Παυσανίας δ'.] Παυσανίας δ'. Hoc eſt, *Pauſaniæ libro* IV. Vulgatur, non ſecus ac ſi Pauſanias ſcripſiſſet Erinex incola. Et ſcripturam Manuſcripti libri agnovit ſane Ortelius, dum notat, *Eriolates, Αἰγιαλὸς ἑκὼν, Stephano: ex Pauſania* 4, *ut addit.* Si recte conjecerim autem, eſt in Atticis, ubi ΕΡΕΜΙΑ hodie legitur. Ἐρημία τῆ Μεγαρίων κώμη. In hanc ſententiam video nunc quoque conſentire viros doctos. Sed quid non ſi-

si

li imaginantur iidem de errore & somnolentia Stephani? Operæ pretium est videre & ridere. Nam quid certius esse potest, quam quum MSSti habeant & editiones primæ Ἐχελίδες, auctorem nostrum dedisse Ἐχελίσι τῇ κώμῃ, vel si libet, transpone medium vocem.

In v. Ἔρμιον. Ἔρμιον Μ.] Ἐρμίων Μ.

In v. Ἐρμιόπολις. Ἐρμιοπολίτης.] Ἐρμιοπολίτης & Ἐρμιονίτης.

In v. Ἐρμιόνεια. Σοφόκλεια δὲ Πίνδ.] Σοφόκλεια δὲ ζ.

In v. Ἔρμιονες. Σοφόκλεια δὲ Ἰσμηνῷ.] Σοφόκλεια δὲ ιϛ.

In v. Ἐχελίδης. Ἐν Ἐχελίδαι.] Hæc absunt a Manuscripto.

In v. Ἐχεδημ. Νεῶ πατρῴῳ.] Νεῶ Ἴππῳ πατρῴῳ.

In v. Ἐχέδωρα. Υλάκωμα.] Υλάκωμα. Recte. Et male citabat alioquin attentissimus Meursius Υλάκωμα in Cypro, etsi interpretetur *Hylata*.

In v. Ἔχινος. Θεσσαλὸς ἐπ'.] Θεσσαλὸς χθόνῳ ἐπ'. Quod omnino immittendum.

Σωκαπλίου.] Σωκάψης. Rectius.

Τὸ Ἠ ἡ Μ.] Τὸ ἐΜ.

In v. Ἐπικηδία. Ἐπικηδέτης.] Ἐπικηδέτης.

In v. Ἔδη. Θεόπομπος ἐδῆσ.] Θεόπομπος ἐὰν ϛ.

Ἔδδιος.] Ἔδδιος, quod restituendum est.

In v. Ἔδδιος. Καὶ τὸν Λίνδ.] Καὶ τὸν τοῦ Λίνδ.

In v. Ἐδίαρχος. Ἐδιαρχεῖν.] Ἐδιαρχεῖν.

In v. Ἐδιάρμης. Τοὺς Ἀργείους.] Τοὺς ἐπὶ Φ Ἀργείους. Vulgata sine sensu sunt.

In v. Ἐδιπετηνεῖς. Ἐδ μυχῷ.] Ἐδ μυχῷ. Verè.

In v. Ἐδιφρεῖα. Καὶ ἐδιφρεῖνος.] Hæc duo desunt in MS.

In v. Ἐδιφρεῖδαι. Παρὰ τὸν.] Παρὰ τὸν.

In v. Ἐδρυόπη. Ἐδρυοπεύειν.] Ἐδρυόπτειν.

In v. Ἠϊόνιλος. Ἡ χωρεγήτιλις.] Ἡ ἀκρεγήτιλις. Quod recte jam Clavierius conjectura assequutus erat.

Ἐδρυβρυὴ πόλις Θεσσαλίας.] Si addas Scylacem ab aliis citatum, non poteris non mirari, cur Diodorus Sicul. lib. XIX cap 88 scribat de Alcœta, eum fugisse εἰς Ἐδρυβρυὰς, πόλιν Ἠπειρωτικὴν, quam & mox Lycifcus evertit.

In v. Ἐδρυπύλη. Νικαγόρᾳ Ἐδρυπύλῃ.] Νικαγόρᾳ Ἐδρυπύλῃ.

Αἰολεύς.] Αἰολικὸν.

In v. Ἐδώνη. Φαυλίνος.] Φαυλῖνος. Nempe & in omnibus fabulis multa dubia, & præsertim in genere hujus, ut vel ex Apollodoro patet, quem citat Berkelius. Hinc Stephanus ponit Europam regionem appellatam ab Europa Phœnicis filia, Agenoris nepte, quum aliis censeatur Phœnicis soror, Agenoris filia: ideoque hanc scripturam vulgata veriorem puto, ex qua temere Holstenius arguit Ortelium, de Phœniciæ loco intelligentem, de Pœnicia puella Stephanum loqui testatus. Quod unde scire potuit?

In v. Εὐρωπῖνος. Ἔστι δὲ Συρίας ἄκρα.] Ob quam traducit imperitum geographiæ historicum Lucianus in dialogo de conscrib. hist. ὡς τὸ ἐπὶ Εὐφράτῃ λαγὼ, ἄκρας ἔφη. Ἠ δὲ Εὐρωπῖνος κεῖται μὲν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, σκόπελος δέ τις ἐπ' Εὐφράτου ἀνέχουσα, ἔκπυστος οἷς πάνυ Ἕλλησιν. Hinc præter gentilia ab Stephano citata aliud occurrit apud Herodotum VIII, 133. Μαρδόνιος ἵππους ἐκπρεπεῖς πολλοὺς ἐπιλεξάμενος ἀνὴρ Εὐρωπὸς γένος, τῷ οὔνομα ἦν Μύς.

In v. Εὔαρχος. Λιμήνιον.] Λιμένιον.

Εὐάρεσις.] Εὔφρεσις.

In v. Εὐανεμία. Ὁ ἀκρωτήριος Εὐανεμιάς.] Ipse tamen Stephanus Εὐανέμους hos vocavit supra in Βουνομία.

In v. Ἔφιον. Καὶ λιμένα.] Καὶ λίμνην. Quod verum opinor.

Ταλαΐους.] Τάλαιον.

Σωσθῆναι.] Σωσθῆναι.

Ἐν ἀλλᾳ * σπ.] Ἐν ἀλλᾳ σπ. sic MS. eodem scribendi compendio quo in Λιμένα, ex quo mihi videtur orta hæc lacuna. Λιλυβαίῳ repoluit] Rutgersius, ut & mox εἰς Λιλυβαῖον φοινὶ pro Λιλύβαιον φοινί.

Ἔφυρα πόλις Ἠπείρου.] Diodorus Sicul. XV, 36. Ἠμιόλιος δὲ τῆς Ἐλαθοβίου συμμαχίαν ἐπὶ Θῆβαι ἐστρατεύσατο, πόλιν τῶν Ἐφύρων κρατοῦσαν ἔλᾳ. Nec aliter Apollodorus lib. II, atque ita corrigendæ Holstenii notæ, in quibus contrarium de Herculis amicis & hostibus scribitur. Sed & Vellejus in principio, *Philippus Ephyram in Thessalia*.

Ἐν τάῳ.] Ἐν ταύτῳ.

Ἐχελίδης.] Ἐχελίδης.

Ἔχθρα.] Ἔχθρα.

Ἐχθρίδες.] Ἐχελίδες.

Ζαβύδιον.] Ratio dubitandi nulla est, cur non hunc locum ipsum esse opinemur, unde Ζαβδαῖος gentile deduxit auctor libri I Maccabæor. XII, 31. Ἐπὶ Λυσίαν τὸν ἐκ Ζαβδαίων.

Ζάβιοι.] Moles Maimonides lib. III More Nebochim cap 47. *Quidam de gente Zabiorum fervebant damonibus, & credebant apparere hominibus in forma hircorum, & ideirco vocabant damones hircos, & ista opinio fuit diffusa tempore Moysis.*

In v. Ζαλέγη. Ἐν τῇ Δωρίᾳ πόλ.] Ἐν τῇ ἐπὶ Δωρίᾳ πόλ.

In v. Ζαφράμη. Καὶ κατοικοῦσι.] Vocula © in MS. non exstat.

Ζαρὶ, πόλις Βοιωτίας.] Hujus urbis memoria perdita prorsus foret, nisi subvenisset ex Herodiano Stephanus. Præter hos alta ejus apud veteres hodiernosque doctos & mera nox, quum tamen satis notam antiquis fuisse memorabili documento obtenturum me confidam. Est enim versus Ovidii in lib. I Artis num. 731. *Pallidus in Lyrice silvis errabat Orion*, ubi operæ pretium est videre notas Nic. Heinsii, qui quum se expedire non posset ex lectione MSStorum, qui omnino, quicquid dicat, in idem conveniunt parva tantum mutatione interveniente, quod vulgatissime ex fabulis notum erat, substituit *in Dirces silvis*. In quo est ingratus literarum concursus, & insueta indignaque Ovidii lepore ἐφελκύσεις. At MSS. innuunt impositam sibi esse geminationem præpositionis *in*, & corrigi debere *Pallidus in Zaæ silvis*. In hac Orionis fabula frequentior videtur apud veteres fuisse ejus mentio, atque inde Stephanus eam vocare δεχόμενόν φασι. Pro hac videsin MSS. ortum esse *Gra*, aliis *cra*, *cia*, *tia*, *cria*.

Ζάκυνθος πόλις.] Scio quæ dicantur ab aliis. Sed quid ni huc afferre licet & cum his comparare verba Diodori Siculi XV, 84. Ἐκπέμπει δὲ Διονυσόδωρος ὁ στρατηγὸς εἰς Ζάκυνθον. Ταύτην δὲ χρησιμωτάτην οὖσαν πρὸς τὴν Κεφαλληνίαν εἰς πολιορκίαν ἐπιτηδείως ἔχουσαν. Cur enim non dicitur auctori τῶν?

In v. Ζεῦξις. Ἀγχιαλερίας πόλεως.] Ἀγχιαλερίας ἐπιφανοῦς.

In v. Ζεφύριον. Ἀφ' ἧς ἡ Ἀφροδίτη ἡ Ἀγενὶς Ζεφυρίτις.] An non transponi debent. Ἀφ' ἧς ἡ ἡ Ἀγενὶς Ἀφροδίτη Ζεφυρίτις, *unde etiam Arsinoe* dicebatur *Venus Zephyritis*? Vide Vulcanium ad Callimachum.

Ζῆλα πόλις Ἀμβρακίας ἢ * Ἀμβρακικὸς κόλπος.] Ζῆλα πόλις Θεσπρωτίας. Ω' Θεσπρωτικὸς κόλπος. Mutationem hanc generis in particula relativa habent quoque MSS. alii, ut testatur manus Salmasii. Hinc alii alia & multa Cogitabam ipse. Ζῆλα πόλις Ἀμβρακίας, τῇ Ἀμπρακίᾳ Σάκια λεγόμενα ἔστι κόλπος. Nam si de festo agitur, certe supervacua sunt nimis ociose illa ἔστι κόλπος, quæ dicuntur in sermone de duobus & diversis.

Ζηλήνης.] Ζηλήνης.

In v. Ζηνοβίδιον. Ζηνοβίδιον ἐρεῖ.] Hæ duæ voces absunt a MS.

In v. Ζηρήνια.] Εἰσφέρῃ πόμπιμος.] μοι.

In v. Ζήσιμος. Φασὶν ὅτι.] Non leguntur hæ voces in MS.

In v. Ζίνερ.] Ὄνομα.] Ὄνερ.

Ἐπὶ τῇ Ἀνφαλτῇ λίμνῃ.] Sic edunt, quum fallitem debuissent Ἀνφαλτίδι, ut Ortelium corrigit Holstenius pag. 106. Josephus autem libro V belli Judaici aliquoties & melius, ut opinor, ἀσφαλτίτιν appellat. In loco Vitruvii S. 3 nunc edunt quoque *lacum Asphaltitem*, quum tamen viri docti cum citantes scribant *lacum Asphaltis*. Consulendi MSS. libri.

In v. Ζόσιμος. Παυσανίας ἐγράψε.] Παυσανίας δέ.

Ζόσιμος λέγει.] Ζόσιμος ὁ λέγει.

In v. Ζωγράφ. Ζωγράφοι Ἀθηναῖοι ἐν Ἀκροπόλει τῆς Ἐπιμαρμαρίου.] Videndus Lud. Nonnius ad Goltzii Græciam pag. 104, quem indecenter describit Hardovinus in nummis, quos illustratos facose vocat, pag. 296.

Ἡλεῖοι πόλις ἐν Χερσονήσῳ.] Et illos qui Stephanum ex industria transeant, & alios præclaros in Geographicis viros & in his ipsum Ortelium, qui Chersonesum Thra-

cia. Hic in Stephano etiam intelligit, ita agere videor, tanquam nulla urbs nomine Η῎ιον unquam fuisset, nisi circa Thraciam ad Strymona fluvium. Quid ergo? non digni illis videntur Diodorus Siculus, ad quem attendant? Is autem clare lib. IV cap. 37. Τῶν Εὐρυλόχει τοῦ κόσμου ἐπιφερόντων τρεῖς πόλεις ἡμῖν τὰ Πελοποννήσου, Α῎ιτλον & Ἐφύραν, ἔτι δὲ Η῎ιον. Quot autem lacunæ & turbæ vexarunt Stephanum occasione similium literarum, ut hic fieri potuit in duabus his vocibus ob literas finales ΟΝ. Id hic commissum credo post vocem Χαλκιδέων, & Χαλκιδεῦσιν hanc non de Thracia interpretor, sed ipsam Peloponnesum. Id quod non solus fecit Stephanus, sed ipse etiam Justinus XXV, 4 de Pyrrho, quum ex Peloponneso ejicere Antigonum vellet. *Itaque quum copias Cleonnæum transposuisset*, & in ea etiam partes illas prope Methanam & Troezenem eodem nomine appellat Strabo lib. VIII.

Η῎λις πόλις κοίλη τῆς Αἰγυπτίης Ὀλυμπίη.] Hujus nominis urbem præter illas, quæ notæ sunt, in Thracia habent fragmenta Peiresciana ex Diodoro pag. 157. Ὅτι ὁ Δημοσθένης ὁ τῶν Θρᾳκῶν βασιλεὺς κρατῶν πόλεως τῆς Ἀνδριανουπόλεως ὁ φιλίζας . . ἀπέστησε μὲν τῶν πέντε εἰς πόλιν τὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος ἑαυτοῦ Η῎λιν. Sed ea ad hunc locum facere nihil potest. Vox Αἰγυπτίης, ut quidam emendant, videtur simili errore defendi, qui est in Hygini Astronomico de Aquila. *Juvenem autem miserum ejus, cum Venus in Asbolen flumine corpus ablueret, misisse aquilam, qui focum ejus in Amythaoniam Ægyptiorum delatum literario traderet.* Ubi suspicatus aliquid sinistrum est Ortelius; at hanc Amythaoniam μείζονα τῆς Η῎λιδος dixit noster. An hæc vocem in brevius contractam, ut sæpius contigit, hic usurpavit noster?

Η῎ιλεμβρις.] Η῎ιλεμβρος.

Φασὶ καὶ τόν.] Φασὶ δὲ τόν.

Λίμνην τοξότου.] Vox postrema in MS. non conspicitur.

Η῎ρυκα πόλις.] Livius XLIII, 7. *Quæ exclusissent eos, Emathiam, Amphipolim, Maroneam, Ænum, incolumes esse.* Ubi sic corrigendum putavit Sigonius, restatus hæc esse urbium nomina. Sed non video cur ideo non recte procedat sermo per vocalem *qui*, ut antea legebatur.

In v. Η῎ρμιονις. Κωμικῶς.] Κωμικῶς. Sic quoque quum tractat Salmasius in MS. legi, & inde fieri jubeat κωμῳδῶν ἡρῶς, addito *canicum caput*, ἡρῶς κυβῆς, non intelligo rationem, quam habuerit Holstenius, ut relictis MSS. præferet Tzetzem minus certe fidelem, quam illi, legendo κωμῳδεῖν.

In v. Η῎ρῳδ. Γράφεται.] Καὶ ἑτέρως. Quod quum sit verissimum, & habeatur in editionibus primis, solis typis in Xylandrina id imputo, & recte in hac denuo mutatum.

In v. Η῎ρμα. Η῎ρμων.] Η῎ρμιον.

Λαύτιον.] Λαύτιος.

Φαλίτιον.] Φαλὸς μέν.

Ἐνίκησεν.] Ἐνίκησε. Est autem etiam hic error solius Xylandrinæ, ut nonnisi pro lapsu typorum haberi queat.

In v. Η῎ιον. Χλοὶς τῶν.] Οἰχαλία τῶν. Tanquam innueret Platonicum Η῎ιον, non Χλοὶς appellari, quod tamen contra se habere novimus. In principio quum citat Casaubonus ad Laertium Δῆρος Λακωνικὸς, ἢ τῆς Κρήτης πόλις, id festinantem fecisse opinor; certe præter codices vetustos ita mutavit, nec id repente hæc editio adsciscere sibi debuit.

Θαρρία.] Θαλαμία.

Θαμυρίδα.] Locum auctoritate Stephani faciunt Ortelius & Lloydius, nescio unde. Quum videatur ea appellatio facta esse ab primitivo nomine Θαμύς, ut βασιλὶς Αἰγύπτιος ἄλσος vocat Plato in Phædro, quem viri docti eundem faciunt Chamo, unde vestigium nominis ejusdem creditur illic remansisse in *Thamus*, quomodo Adonidem vel Osirin creduntur nominasse; hinc dubito, an non corrigendum excidisse Αἰγυπτίαν χώραν.

In v. Θέαν Δηλίων πρὸς Γ.] Δηλίων πρὸς Γ.

In v. Θαυμακία. Μελιδ.] Μελίαν.

Θαλῆν.] Θαλῆς.

In v. Θήρικος. Διαχέοντος.] Διαχεόντως.

In v. Θίννης. Καὶ ζυγαῖον.] Absunt hæc voces a Manuscripto.

In v. Θηρίννης. Η῎ιον Σαμίφιλον ἐμόλυνεν.] Non mirum, quum proxime urbem fecerit, quod patet ex historia uxoris amici Arilonis narrata ab Herodoto VI, 61, quippe quo quotidie nutrix hanc alumnam suam deferebat ἐς τὸ τοῦ Ἕλληνος ἱερόν, quod illic quoque fuisse ibi testatur.

In v. Θίρμη. Δερυλίου.] Δερυλείου.

In v. Θερσίτης. Πολίτου τρίτῳ.] Πολίτου τὸ Γ.

In v. Θίσπρα. Γένος τῆς πηρᾶς.] Duæ priores voces absunt ab MS. quomodo MSS. Palatinos etiam exhibere testatur manus Salmasii. *Perperam in MSS. legitur*, ἡ ἐπίκτητος τῆς ἀνωμαλίας Παγκὸς.

Κορδίφους.] Κορδίφου.

Λόχρη.] Λόχρη.

Ὁ πολίτης Θιαμείς.] Sed non tantum: quippe habemus apud Plutarchum in Amatoriis Narrationibus. Λέγει πέντε Σκάλβιον τῶν ἐμῶν ἑταίρων Λιόκλεα, ἐν Η῎ιμνῳ τῆς Θιαμίνου χώρας.

In v. Θιοσκολία. Ἔξω τῶν πλαγρίων.] Ἔξω πλαγρίου.

Θιοσκολεῖναι, πόλις Μακεδονίας, Καλλίστρατος ἐθνικῷ.] Dionysius Halic. I, 49. Ἔνιοι δὲ Μακεδόνων διατείνουσι τὴν ἀρχὴν τῶν Ἀργείων ἕως Ἀλεξάνδρου βασιλεύσαι, ἐπὶ δὲ τοῦ Καλλιόνδρου βασιλέως κρατῆσαι, ὅτε Θιοσκολεῖναι πόλις ἁπάσης ἐκ τοῦ Αἰγαίου καὶ ἄλλοις πανταχοῦ εἰς τὰ ταπεινὰ μεταπεσούσης.

Λάρισσῳ.] Λάρισῳ.

In v. Θεῖα. Θεϊκώδεις ἢ Θεῖοι.] Θεῖοι ἢ θεῖοι.

Ἐσὶ δὲ ἄλση τὸ Αἰγυπτίῳ.] Ἐσὶ ἄλσος αἰγυπτίῳ. Quod non modo potius habendum, ut vides ex fluctuatione Holstenii, sed etiam mirandum in solo eo legi codice, quum manu Salmasiana nihil hic notatum videam, & nesciam ex quibus MSS. ut vocant, codicibus habeant ἐν & ἄλσος Αἰγυπτίῳ.

Θιοσκολίης ἢ ἰχθυοπώλου.] Diodorus Sic. XVIII, 11. Ἀχαιοὶ δὲ Φθιῶται πόλιν Θεσσαλίαν.

In v. Θέρμη. Ἐπὶ τῶν ἑαυτῶν διηκοντῶν.] Ἐπὶ τῶν ἰδίων ἑπτά. Hoc est, ἐπὶ τῶν μὴ δηίων. In duobus enim his imparibus numeris videntur aliquid beatitudinis captaville, si quid cerni potest in tanta historiæ obscuritate.

Καὶ Καμίρος ἄλσος.] Arrianus de Alexandro lib. II. Ἐν πόλει μεγάλῃ Πολυμηλείῳ ἐν Λαοδικείᾳ, ἐπ᾽ ὀκτὼ σταδίοις Ὀρόντου ἀπέχοντι καὶ Μάνδρᾳ & Κυπίῳ & Ὀξόπῃ & Καλλιόπῃ πρὸς ἑσπέραν ἡλίου.

In v. Θαλῆς. Λέκυθος χαλκῆ ἐπιτήδειος, παντὸς.] Λέκυθος ἐπιτήδειος παντὸς.

Τριχάϊδα.] Τριχάϊδαν π.

In v. Θερμὸν. Θερμίαι.] Θερμικός.

In v. Θέρμαξ. Νάρυξ πεφύκασι.] Νάρυξ πεφύκασι.

In v. Θύμιον. Λέγει παρὰ Γραμματικοῖς.] Frequens ejusmentio apud Grammaticos Latinos, notantes ejus nomen Latine dictum *Thuris* neutro modo. Probus in Catholicis. *Hoc Thuris, hujus Thuris, neutrum masculinum.* Auctorem unum hujus rationis servavit Phocas. *Barbara neutri generis duo tantum sunt apud Sallustium nomina fluviorum, hoc Mutulum, hoc Thuris.*

Δαμάσιος πάππος.] Δᾶμος ἐν πάππῳ.

Α῎ιθαλος.] Α῎ιθαλος.

Υπεκφεύγων.] Α῎ιτιος φεύγων, etsi alterum sit usitatius ac notius ac clam profugientem magis exprimat, tamen nec alterum sartaffis repudiandum.

In v. Θρᾴκη. Καὶ ἡρῷζε.] Καὶ Θρᾴκιον.

Θρᾴκιππος.] Θρᾴκιλλος.

In v. Θυσίαι. Οὐ δίκαιον.] Οὐ Νίκαιον.

Δι᾽ ἑλόνη.] Vocula ἑ non est in MS.

Θύμβρηγος.] Minus quam libro VI Xenophontis Ἐφεσιακῶν, quem locum citatum vides, corrupta hæc vox exstat libro VII. Ὁ Κύρος ἐκ τοσαύτης δυναμεως ἱππομαθείας εἰς Θυμβρήγας, sed bene in margine corrigitur.

Θυνίς.] Θυνιάς.

Θυνία πόλις Λιβύης.] Nihil ad Τυνίδα hæc vocabula. Quin vere ipsum illud, quod Θὶν dicitur Appiano in Punicis, ubi post prælium cum Scipione fugit Annibal. Σκιπίων μεθ᾽ ἡμέραν ἕτερον ἐπὶ διωγμῷ τῶν φευγόντων ἐπὶ Θῖνα, ἐς πόλιν παράλιον, ἔχουσι Θῖνι. Hæc videtur aliis etiam Θῖνα dicta, ut Δᾶδις Δαδίτης, cui gentile comparat Stephanus.

In v. Θυρία. Ε'α'λί Ε̃ τ'.] Ε'α'λί τ'.

Λέγ] ὁ πολιτικὸς περὶ συναίρεσιν Θύρα.] Locum hunc ab offensione liberabis omni, si distinctio necessaria addatur. Lege Λέγ] ὁ πολιτικὸς. (nempe Θυρίης, pro quo Θυρέης vocatur ab Diodoro Siculo xii, 44 & 67, ubi eadem descriptione, quâ Stephanus, inquit, Θυρέαι μὲν αἱμιναι εἰ τῆς μεσογείας τ' Λακωνικῆς ἔ τ' Ἀργείων) κατὰ συναίρεσιν Θύρα. In Goltzii autem Græcia duo nummi non habent ΘΥΡΡΙΩΝ, ut ait Holstenius, sed ΘΥΡΡΗΩΝ, ubi perquam imperite in uno latere statuit Nonnius Apollinem esse, sicut etiam in duobus præcedentibus Acarnanum, quum manifestissime in omnibus quatuor appareat corpus muliebre, tam quod ad ubera, quam politum capillorum, & sit verissime Diana. Hujus urbis gentile corruptum existimo legi apud Diodorum Sicul. xix, 67. Πανθίλαον δὲ τ' Ἀργείων, οἱ πολεῖται μὲν οἱ Στυμφὴ πόλιν (nam & sic legendum) συνῳκισμένοι, ἐχρημάτιζον ἔτως ἔ μαχίμοι. Οἱ πολέται δὲ ἐφ' ἅπασι συνῆλθον ἐπὶ Σαυρίαν, Θυρεᾶται (vulgo editur Διρεᾶται vox nihili) δὲ μετ' ἐκείνων εἰς Ἀργ. ταῦτ.

Γ'αγξάλης.] Vide lector, an non eadem sit, quæ superius occurrit Ζάγκης, unde simile gentilicium formatur.

In v. Γ'αμφία. Ο'π Γ'άμφιος ἐκάλουν τὸν ἐφηβεύοντα ἔ πρὸ λίθου κόμης.] Conferri debent, quæ notantur ad Geneseos caput xxxvi v. 24, & præcipue quæ ex Hieronymo illic Drusius.

In v. Γ'αμὴ. Ε'γάλη.] Ε'γαλή. Caterum hic unicus omnino locus est ad restituendam eximiam determinationem finium Megarensium & Atticorum ab Scylace nobis relictam, cujus verba sunt pag. 20 in ΜΕΓΑΡΑ. Παραλίαν δὲ τ' Μεγαρέων χώραν μέχρι Α'νθή, (ἐπὶ δὲ ἔτ' ἐφ' ἑ τ' Ἀθηναίων χώρα πάλιν ἐστ. Ubi sic annotat Vossius: *Hæres, quod nusquam id nomen invenimus. Nec tamen mutandum arbitror. Nam & ipse Scylax statim post repetit id verbum, inquiens,* Α'πὸ Α'νθῆ χώρα ἐπὶ Σάλαν. *Certe hinc liquet fuisse locum, qui Megarenses ab Atticis dirimeret. Sed qualis is fuerit ignoro.* Hæc ille, & tandem decurrit ad Strabonis ac Plutarchi Κίγκλα. Miseram profecto & infelicem sagacis ingenii venationem. Nos nec hæremus, & scimus Scylacem scripsisse utroque loco Γ'αμὴ. Quam vero Stephanus χαράδραν, recte Scylax χάραν vocat, intelligens vallem sic appellatam ab perfluente fluviolo ejusdem nominis: nec enim χαράδρα tantum notat ipsum torrentem. Erat ibidem locus, quem Aristophanes vocat Φίλαια, cujus Scholiastæ propterea dicitur πρὸς Μεγαρέα, οἱ δὲ Α'θηναῖοι, laudatus ob ἀγάθεια.

Γ'αργηττ' πολιῆτις Ausim.] Quo & Jardanum & verba Homeri referret, recte se scivisse satis probat Stephanus ipse in voce Φῖαι, ubi & eadem hæc verba Homeri apponit, & urbem illam inter Messeniam & Laconicam ponit. Itaque quicquid hoc est, imputari nihil potest Stephano.

In v. Γ'ενυ. Πρώτου.] Πρῶτον.

In v. Γ'ὴ. Α'πὸ Γ'ῆς τοῦ βασιλέως.] Nempe λαὸ τ' Μελιτέων Γ'ῆς apud Diodorum Sicul. xvii, 7, cujus Melitæi meminit noster in v. Α'βυσσηνία, ubi etiam Characis utitur auctoritate, nisi quod ibi Μίλυαν vocat, & quædam confundit.

Υ'ηττηνός.] Υ'ηττηνῆ.

Γ'ηραιεῖς μυστικῶς.] Γ'ηραιεῖς πόλις μυστικῶς.

Γ'ίλιος.] Γ'ίλιον.

In v. Γ'ίμερα. Θέμενον. Τὸ ἴδιωτικόν.] Θέμενον ἔ λαθόντος τ' τ' ἔ ἀρχὴ τ' ω εἰς ου ἀφῆκεν Θέμενον. Τὸ ἰδιωτικόν. Quæ non defunctoria mutationis declaratio. Sed & idem notabilis, quod vocem Θέμενον auctor voluerit ita repetere, ubi plane necessum non erat, prorsus ut animadvertimus supra in voce Γ'ίγλυμα repeti in MSS. Λάφυρον. Et quid dico, ubi necessum non erat? imo penitus hic videtur incongruum: unde video evenisse, ut nec Cl. Holstenius postremum Θέμενον appositerit, & in hac editione, non modo præter MSS. exhibeatur κρλείπει δὲ ἐνίοτε. sed etiam ἔ omittatur ante vocem λαθόντος, (quod sine fit contra testimonium Salmasianæ manus, quæ palam sic habet, *MSS.* κρλείπει ἔ ἐ νίοτ' ἔ Θετταλοὶ Θέμενον ἔ λαθόντος τ' ἔ ἀρχὴ τ' ω εἰς ου ἀφῆκεν Θέμενον) & Latina longe aliunm in modum concipiantur, quum simpliciter intelligi possit, *Vocatur etiam locus Thessalice* (scil. Ithomæ, quam illic locavit) *Thumanon, & abjectione literæ* ι *& versione literæ* ω *in* ου *diphthongum Thumanum.*

Δαιὸ Ε̃ ω.] Δαιὸ Ε̃ ου, & sic necessario legendum.

In v. Γ'αυγία. Γ'αυγῖα.] Γ'αυγῖα.

In v. Γ'ερ@. Δελφῶν πόλις.] β' ἰσὶ ἔ πόλις. An innuit Mandrolius? Mela ii, 3. *Inter utramque* Axium & Peneum *Gassandria. Cydne. Alores, Icaris.*

In v. Γεῖνον. Βιάνωρ.] Βιάνορ, ut esse quoque in aliis nunc discimus.

In v. Γ'ελῶς. Φανόδημ@. Γ'ελῶτας.] Id verò potidum est, quum insulanos dixerit vocari Γ'ελῶς, Phanodemum qui talis fuerit, appellare Γ'ελῶτα. Et quid illud singulare Γ'ελῶτα sibi vult? Corrigendus omnino locus ex Manuscripto Perusino Φανόδημ@. Γ'ελῶτας; & catalogus Phanodemi librorum hoc indice augendus: id quod & alii notant ex MSS. Sed certe Salmasius in eis id non videtur invenisse, qui notat *lege* Γ'ελῶτα δὲ Φανόδημ@. Γ'ελῶτας.

In v. Γ'λαῦκος. Πολίχνη@.] Π'ς πολίχνη@.

In v. Γ'λαυκία. Γ'λαυκῖται.] Γ'λαυκῖτ@.

In v. Γ'λαυ. Η' οἱ Τρῶες Α'πὸ Γ'λαύκου ὠνόμασαν.] Vide lector, cui grates agere debeas ob hunc locum restitutum. Nam A'πὸ emendavit jam Guil Canterus in Nov. Lectionib. i, 1. Quod ad reliqua attinet, quum sint depravatissima, qui fieri potuit, ut tot tam docta ingenia silentio prætermerint extra unum Holstenium? Certe enim desideratur secunda civitas; perinde ac ineptum est duos Athos esse colles, præsertim si addas in Propontide ad Rhyndacum fluvium; quæ talia sunt, ut nec caput nec pedem habeant, & quomodo ista cohærent? Nam quod unus dicit illos duos colles memorari apud Lycophronem, enimvero hic λίφυρα dicit, ut alius λίφυρα, sine finito numero. Itaque existimavi aliquando periisse Ilium Sardiniæ, memoratum & aliis & Livio xl, 19. Sed propius rem examinans adducor ut credam Stephanum scripsisse, ἀφ' οἱ Τρῶες Α'πὸ Γ'λαύκου ὠνόμασαν ἔ πρότερ' (vel Α'ντ') λίφυρα. Διὸ κεῖται ἐν τῇ Περγαμηνῇ παρὰ Γ'λαύκῳ. Quæ quamquam sit ignota, ignotior profecto est tertia, quæ Macedoniæ accensetur. Nam quod huc advocatur falsâ editionum lectio in Livii libro xxxi, ubi pro *Ilion* omnes MSSti codices habent vel *nidus* vel *indus*, immerito id fieri dices, ut spero, si legeris epistolas nostras Geographicas.

Γ'λαῦς.] Γ'λαῦς.

Μαθεῖν Α'φίσκεσθ@.] Verba Salmasii necessaria sunt, quæ cognoscas sic posita. Μαθεῖν Α'φίσκεσθ@ παρὰ Α'φισκέσσῃ, vel ἐς Α'φίσκεσθ@ sed πρῶτα hic transitive sumitur. *Hoc est, spurium facit.*

Γ'λαυκὴ πόλις ἔ Α'τθίδος.] Omnes monent, quid faciendum sit, velut ex sui acuminis invento: an igitur tanti non est Casaubonus, qui utique primus publice monuit verum in notis ad Straboncm pag. 173 C?

In v. Γ'λαυκία. Τῆς Καλύδν@.] Notat Salmasius, *Est at* ἔ Καλύδνα πανδὶς, *& sane ita legendum. An etiam* Καλύδνα Καλύδν@ *dictus fuerit, apud alium nullum reperi.* Id quod multum distat ab eis, quæ alii pro Salmasianis circumferri volunt. Sed quum supra Σπάρτων potuerit poni pro Σπάρτ@, ut notum est Cadmi socios vocatos esse; certe poterit etiam Καλύδνα ferri pro Καλύδν@.

In v. Γλάγαμα. Τὰ ἰδιωτικὰ *.] Ut audacter pronunciatur in MSS. nullum esse auxilium, ita non minus audacter sine ulla auctoritate vel exemplo tum formatur Γ'λαγάμης, tum id Stephano inseritur velut suum. At Cl. Holstenius testatur MSS. addere Γ'λαγάμης; quod ut nescio an ipse inspectis MSS. edat, an ex fide Salmasii, cujus tantum hæc verba τὰ ἰδιωτικὰ ὀνόματα (nam pagina margo abruptus) *deest etiam in manuscriptis*; ita certe habet æquam analogiam, ut probant Α'νηρίθμα Α'νηρίθμης, Διπλᾶ Διπλᾶς Διπλοῦς Διπλοῦς. Ε'λλάνα Ε'λλάνης, Λυκόφρα Λυκόφρης, Λυκοφρῶν Λυκοφρῶς. & ex his Perusinis Κόλλυφα Κόλλυφος. Sed quum obscurum sit, quid innuat Salmasius, ego opinor commodum enunciare, fratri meo Laurentio Theodoro in codice Illustrissimi Maffei Romæ, quem in locis quibusdam consuluit, dum Romæ fuit, occurrisse plene τὰ ἰδιωτικὰ Γ'λαγάμης, quod ego imitans auctoritatem Stephani melius illo altero & unice verum opinor. Nam ut illa quid citari, suo pre-

tio relinquam; certe in Διομήδεια addere Stephanus non verecundatur Ἔστιν δὲ Διομήδεια. Et in Ἐλαιοῦσσα non dubitavit H. Casaubonus ad Strabonis librum VII corrigere Ἐλαιντίς ut Livio *Elaiensis*. Sic Δικαίαρχα Δικαίαρχος. Sic Διάκριτα Διακριταί. Hunc codicem, quem jam supra produxi, ut ab ipso universum collatum cuperem, sic utinam his possem interere singula, quæ non dubito in eo extare bona. Quæ tamen notavit obiter tanquam digna, quæ lectorem advertant, appono. In v. Ἄμισος habet ὁ Λυκίων βλάστημα. In v. Ἄβδηρος Ἡρακλείας. In v. Ἀβρομώλιον, λέγει Ἀβρομώλιος. In v. Ἀβδηρίτιλις, ᾗ ἡ φυλή, ἡ Χαραγκαμάξις Βαβυλώνιος non Βαβυλωνίων. In v. Ἄβδηρα, Καίγκιος ὠμόβρωτον Σάκης ἐφάλιναν. Etiam in v. Ἀβρίκα, ἀναφωνητέον τὴν κεφαλὴν ἢ ἀκρωτ. In v. Ἄγκη, ἐνδιώκειν. In v. Ἄγκα, ἐν δὲ τῇ. In v. Ἀγκυρών, ἐπεὶ λιμὴν ἐκεῖ ἔστιν, non λιμήν. In v. Ἀγκύρα, εἰ ἡ λέγει Καλλιμ. Γαλάτην. In v. Ἄγκων, πόλις Σικελίας, non Σικελίας. In v. Ἀγγρανῆς, Ἀγγρανίτης, non Ἀγγρανίτης. In v. Ἀγάθαρνα, ἔστι δὲ πανήγυρις non πανηγύρις.

In v. Γαγχία. Γαγχίης.] Γαγχίης.

Κίνας.] Κίγρας.

Οἱ τὸ Γαίγξιον.] Versus est apud Æschylum in eo dramate DCCIV, ubi etiam Th. Stanlejus non omisit notare citationem Stephani, sed apud quem prave sic in principio legatur, pro Σὸν Γαίγξιον, quod miror ab omnibus negligi.

In v. Γ Ω. Ὁ Γλαῦκος.] Ὁ Γλαῦκος.

Ἔστι δὲ Λύδιον. ἡ πολίτης Γάνης.] Recte, si modo ita se res habuit, ac probari potuit isto nomine urbem in Lydia vere dictum fuisse. Certe Xenophontis memorandus ad hæc locus est lib. VII Ἔκλυον Οἱ Θρᾷκῶν καὶ Καρῶν οἰκοῦντες in Laconicam, εἰ δὲ Ἀγησίλᾳ καὶ Γάνει τῷ Σκιρτίδῃ. Καὶ εἰ μὲν ἐκεῖ καὶ διέβαλλε σφοδρὸν ὁ Γάναξ ἐφίστης, ἐάσαι ἂν τοῦτ' ἔγωγε ἔφασκον ἀναπαύσειν. νῦν δὲ βουλόμενον τῇ Γάνει συμμάχους χρῆναι, ἔμφρει ἐσ τὴν πάθην. Habes in his verbis utrumque, quod occurrit in Stephano, & urbem scilicet & gentile. Quid igitur? an non supra occurrit quoque Γάρδηνα πόλις Λυδίας, qui tamen circa Phrygiam vel Phrygiam urbem Mœsiæ labebatur? Delibera igitur etiam atque etiam, quid de Lydia sit cogitandum.

In v. Γάδειρα. Ἀπὸ Γαδείρου Σπαρτωνος.] Errore, ut conflat, manifesto pro eo, quem fabularis historia vocat Udæum. Sed hic rursum Sparton ponitur pro Sparto, nisi Spartonem pro nomine proprio acceperit, quod alterum ex interpretibus putasse video. Quod sive ita sit, sive secus, certe ea vox occurrit quoque apud Antoninum Liberal. fab. 17. Γαλάντη ἡ Εὐρώπης & Σπάρτωνος, ubi Eurytium Spartonem faciunt. Quidquid sit, utique vides si dixerunt Σπάρτωνα & Σπάρτων, non potuit alienum videri Καδμεὺς & Καδμῶν, quod supra occurrit, & infra veniet Γρῶν & Γρᾶν.

Γαλής. Ἐν Κίῳ.] Ἐν Κῷ.

Οἱ ἀδελφιδεῖς ὀνόμα.] Interpretes rodd unt Latine, *ejus ex fratre nepos*. At Cl. Vossius Histor. Græc. pag. 179 vertit *consobrinus*. Uter melior?

Καὶ Γαλάνης.] Καὶ Γαλήνης.

In v. Γάνδαι. Θρᾳκικὸν.] Θρᾳκικῶς.

In v. Γάζα. Ἔστι δὲ Παλαιστίνης.] De qua confirmat affatim H. Valesius ad Socratis historiam Ecclesiasticam III, 25.

In v. Γαυσθρώβιον. Οὐνίβιος.] Ἠνίβιος.

Γαυσθρώνιος.] Quum Stephanus nec loci alicujus nomen in hanc indicem retulerit sine auctoritate, atque etiam adduxerit ipsa aliorum verba ad confirmandum id quod ponit; immo nec gentile formaverit, nisi quod allegatum alicubi videret; quæ omnia certissime patent ex fragmento Seguieriano; nunquam potui absurditatem probare ejus, qui sustinuit scribere manifeste hanc appellationem conflatam esse ex duabus vocibus Γαυσθρώ & Κῶς. Utique & ipsam urbem & gentile hic non modo formatum, sed & gemina similitudine illustratum invenit apud auctores auctor. Quin igitur debeo id par habere ei, quod τὸν Ἐλλήσποντον ex Hispania scilicet circa Pyrenæum exæstorum ab eodem inculcatum nuper legebam ad Juliani Cæsares.

In v. Γαυσθίων. Οὐίβιος ὁ Οὐιβιλλίας.] Ἀνθεμιανὸς Γαυσθίων ἢ.] Non sunt hæ voces in Manuscripto.

In v. Γέ. Πόλις Μακεδόνων.] Hæc egregio incremento & prorsus ab manu contrahentis Stephanum profecto sic auget Manuscriptus: Πόλις Μακεδόνων λόγῳ Γ'γε. Ἔστι δὲ πόλις (Salmasius ex MSS. ἡ πολις) λόγῳ. Καὶ ἡ παρ' Ὁμήρῳ ἐφεξῆς ἀκολουθεῖ ἐπιπολὺ τὸ Γ'γαῖ. Τὸ ἐθνικὸν Γεραῖος ἢ κεφαλαίου. Quæ ut emendari debeant, docent hæ Stephani reliquiæ in Καρδημύλη.

In v. Γ'ς. Ἐν δὲ τῷ τεύχῳ.] Ἐν δὲ τῷ τεύχῳ. Sic MS. Inest locum Herodoti ex libro I cap. 179. unde scribendum & corrigendum est, Ἔστι δὲ ἐπ' ἀριστερὰ ἐς τὸ Βαβυλῶνα τεύχῳ ἐκπεσόντι. Origo erroris apparet, unde illud δὲ vel δὲν ortum venerit. Cæterum an scripsit auctor ἐπ' ἀριστερὰ τὸ Βαβυλῶνα τεύχῳ ἐκπεσόντι? Sic nihil addo, nihil nisi MSStos sequor.

In v. Γάγρης. Γ'άγρα.] Γ'άγρα.

In v. Γαυδῶ. Ὁ πολίτης ἰσοδ. ἐπιθετικῶς λέγεται ἐπὶ Γαυδῶ.] Verba Salmasii sunt, quæ refert esse *In MS. ὁ πολίτης ἐπωνύμως λέγεται ἐπὶ Γαύδου. Τὸ θηλυκὸν ἰσοδ. At P. alio recentiori ἐπωνύμως. Ἐπωνυμῶς sive ἐπωνυμεῖ.* .... adscriptis fit alia sic vicina infinitæ oræ, ut fint laniata, nec legi queant. Adscripsi libro meo ὁ πολίτης Γαύδου. Et *ἐπωνύμως λεγόμενα in quibusdam* sive libris sive scriptoribus. Cæterum hujus nominis gentile, non utique quod editur ab Stephano, sed quod esse apud Polybium & Livium docuit Ful. Ursinus *Ifundensis*, semper exilissimari vitiose exulare ex Cicerone lib. 3 ad familiares epist. 8, ubi vulgo legitur; *primum Appium Claudium Senatui populoque R. non Myndensium testimonio (in ea enim civitate nomen fuisse) sed sua sponte esse laudatum.* Nam quum Myndus & indicio Stephani & consensu omnis historiæ sit urbs Cariæ, Cicero autem Athenis Ephesum mari trajecerit, inde Tralles ierit: quæ causa eum movit, ut non modo in hac urbe, sed vel in universa Caria pedem unum potuerit, certe quum ipse id nullibi testatus fuerit, cur nos id credimus? Quid autem Myndensium testimonia ad Appium, & cur illic primo facta est hujus rei mentio, quum hi in ipsius non fuerint provincia, unde scilicet ista & testimonia & legationes decernebantur? Accedit, quod mox Apameæ, Synnadis, Philomeli, Iconii, constitutas ejusmodi legationes fuisse dicit; unde longissime abest Myndus, non longissime Ilinda, ut colligi potest ex Polybii excerpt. Legat. 91. Itaque quum totics litera M coalita sit ex plurium literarum perversa mixtura, hic quoque opinor reponi debere *Ifundensium*, qui & fuerunt para provinciæ Appii.

In v. Γαυσανίης. Καὶ συνωνύμως.] Hæ voces non sunt in Manuscripto, & nihil huc faciunt.

In v. Γαυδῆνες. Γ'αυδεῖς.] Lauedi vocantur in versu Aristeæ, quem citat Casaubonus ad librum I Strabonis, Γαυδεῖ χαιτηέσσῃ ἀκαμβείῃσι πεσέσθαι.

In v. Γαυΐς. Ἀπ' αὐτοῦ.] Ἀπ' αὐτῶ.

Νεῶν Ω.] Non legitur hæc vox in Manuscripto.

In v. Γαυλία. Νῦν δὲ πολίτης Ω'ρικός.] Ὡρικὸς legendum monuit quoque jam Lud. Nonnius ad Goltzii Græciam pag. 233. Gentile autem Herodotus præter ea, quæ habet Stephanus, præbet Γαυλὸς libro VIII cap. 23. in quo eodem loco etiam dicit πόλις Ἐφ' Γαυλον. Sed pro illo in codice optimo legitur Γ'αυλίς.

In v. Γάϊς. Νεῖ.] Νεῖ.

In v. Γραικοί. Αὐτῶν.] Αὐτῶ.

In v. Γρᾶ. Τὸ θηλυκὸ ἐφαῦ. ἐ ἰθυκὸς . . ἰθυκῶ.] Quartum addit Herodotus IV, 78. Ἐξ Γρηὸς δὲ γυναικὸς αὐτῶ χίλιοι, ᾗ ἐδήμιος ἐγγενέες. Nam non esse nomen proprium, sed indicium patriæ, res ipsa probat.

In v. Γαυλός. Γαύλου.] Est penes me nummulus argenteus, in cujus altero latere facies galeata, altero aquila respiciens versus Tritonem, cujus dextra aliquid profert in alium, sinistra tridentem gerit, & pectori aquilæ adscriptum ITANΩN.

In v. Γάϊα. Γαιεῦ.] Γαιεῦ.

In v. Γλίκωνος. Λίγνος.] Λιγνίς.

In v. Γαῦλος. Τῷ δ' Ἐτεάνδρῳ.] Τῷ δ' αὐτεάνδρῳ.

In v. Γάδη. Ἢ ἐπὶ δεῖρον δὲ χρόνου Α γράφει.] Ἢ παρὰ φιλόλλα, δὲ χρόνου δέρρει τὸ δέ.

In v. Γαῖον. Γ'αῖος & Ἀπόστολος.] Γ'αῖος Ἀπόστολος.

In v. Καδούλη. Κατηγορίαν τοῦ Καδ.] Κατηγορίαν τοῦ Καδ. Same & Salmasium notasse video, licet fileant omnes. Sic sic legunt, λέγονται δὲ Λυδῶν Καδουσίοι ἢ κρηδεμνίδιον τὸ Καδουλίδ. An forte κρηδεμνίδιον in Καδουλίδι?

Καδυανίς.] Καδουσίς.

Kas

Καῖσαρ⊙ ἡ Καῖσάρεια.] Licet decorè in principio hujus pericopes ex MSS. fit reſtitutum Καῖσαρις; non ideo tamen ita procedendum fuit ad alia omnia, & quum hasvoces ita ut citavi, exhibeant iidem omnes MSS. libri, etiam mutari debuerunt in Καῖσάρ⊙ & Καῖσαρι, quod tanto ſane periculoſius, quod etiam nummus jactetur cum inſcriptione ΚΗΒΗΣΣΕΩΝ, ut advocat Holſtenius, ΚΑΒΗΣΣΙΚΩΝ, alii, ut videtur, inepiſſime & negligenter, ſed ut ſolent variare. Paulo ante ſuſpicabar Μάζακα ἡ ὑπ Καππαδοκίᾳ ὑπ. Καισαρίᾳ: de qua Cæſarea eſt memorabilis locus in vita Joannis Chryſoſtomi apud Palladium, qui quum dixiſſet congregatos fuiſſe ὑπ Σοφίας ἐ Καππαδοκίας ἐ ὑπ Παύλου ἀποστόλους, aliſque, addit inter ſingularia, quæ illic evenerunt, Φαίνεται δὲ Καππαδοκίας ὑπ αὐτὴ τῇ Ἀγχύρᾳ.

In v. Καβασσὸν. Εἰσὶ ἐ Καβ.] Vocula ἐ in MS. non eſt.

Καὶ πρόσοικος πταμὸς.] Καὶ πρόσοικος, ᾧ τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο λέγει Καππαδοκίας ὑπ στρατίου ἐ ἀγχυρίου, ἀφ᾽ ἧς ἐ ἐξάπαντα πρόβαινε. Ἐπὶ δὲ ἡ μᾶλ καθόλου πταμὸς ὑπ πρόσοικος ⊙, ἡ δὲ καθόλου πταμός. Quæ eſt illuſtris plane acceſſio ad hiſtoriam fabulariem. Sic autem, ut produxi, refert quoque Salmaſiana manus ex Palatin. MSS. ſic, inquam, non Ἀγχύρου, quod errore calami huc invaſit, pro qua Aculiſaus Cabêran poſuiſſe dicitur. In ſequentibus autem differt, profertque eodem modo, quo Holſtenius Καῖσαρις ἱερ. ἐ ῥᾳδ. Et utrumque ſatis intelligi poteſt; tamen quum hæc non ſine cura & attentione deſcripſerim & inveſtigaverim, liceat mihi oculis meis credere, præſertim quum ſic conſtet Berkelium quoque invenille in Voſſiano, quem ſic edidiſſe vides, ut opinor, inde; quum neſciam an anno 1678, quo mea primum exierunt, jam huc uſque profligatum habuerit laborem ſuum. Et ſane ſi conſideres, illud ἐπ᾽ ſine ullo lepore caudam trahit, & ſæpius illic ſolent Græci omittere, quum illa ἐπ᾽ ἐ ῥᾳδ᾽ Καῖσαρις juſtiſſime progrediantur.

In v. Καλλιπόλη. Οἱ Θρᾷκες Καλλιπ.] Οἱ Ἀθηναῖοι Καλλιπ.

In v. Καλλι. Διμόλιον.] Διμόλιον.

Καυσίνη.] Καυσίνη.

In v. Καυσ. Τὸ ἐθνικὸν Καυσῖνος.] Aliud occurrit apud Diodorum Sic. XIV, 118. Τῶν Καρίων ἐπιβουλεύσαντες, quos Ortelius hos ipſos eſſe opinatur. Apud Goltzium in Theſauro exſtat S. P. Q. Carres. & Carites tabulæ & aquæ notiſſimæ.

In v. Καυσάρια. Τὸ ἐθνικὸν Καυσαρεύς.] Id vulgatum. Sed præter id reperitur Θεόκριτ⊙ ὁ Καυσάρ⊙ in exceptis Peireſcianis ex Dione.

Καλλιόβη ἔστι ἐ Καλλιο. πολ. λεῖ. Ἐπικλῆ⊙.] Καλλιόβη πόλις πλησίον Ἀπολλωνίας ἐπὶ Ἴστρῳ.

In v. Καλλιγεν. Λέκτ⊙.] Λέκτ⊙.

In v. Καλλιάς. Καλλιάδ⊙.] Ω᾽ς πρὸς Καλλιάδ⊙.

In v. Καπιτώλ. Τιτώλ.] Ταρπήϊον.

In v. Καπίτων⊙. Παρὰ τὸ κέφαλ⊙.] Παρὰ τὸ κέφαλον.

In v. Καλλιάνα. Ὁ Ἀπόστολος πρός.] Ὁ Ἀπολλώνι⊙ πρός.

In v. Καλλιγρα. Φασὶ. Λέγ⊙.] Φασὶ. Τὸ ἐθνικὸν Καλλιγρα⊙, ὡς φασὶν ἔνιοι πολλὰ ἐπὶ εἰσὶν φασὶ. Λέγ⊙, &c. Quæ non otioſa eſt adjectio. Et prorſus ut hæc olim edidi, video nunc quoque producere manum Salmaſianam, ut mirer cur numerus aut numeri nota poſt vocem Στράβων in hac editione ſit omiſſa; & ſimul cur Holſtenio placuerit negligere articulum poſt eum ipſum numerum.

In v. Καμηλίτ. Καὶ ἡ πολίτης Καμηλίτ⊙.] Periculoſiſſimum valde eſt ita ex ingenio ſuo augere labores & ſcripta aliorum. In hoc vides conſentire tres viros illos Stephano poliendo. Attamen quum ſit nummus cum titulo ΚΑΜΑΡΕΙΤΩΝ, ex ſimilitudine equidem terminationis videtur defectus eſſe ortus, & ſupplendum Καμαρειτῶν. Vide nummum apud alios.

In v. Καππαδία. Ἀπόκλησις.] Ἀπόκλησις.

Καῖσαρ⊙.] Ad hanc urbem referendum puto, quod M. Valerius Probus in Catholicis ait: *ſic pura Latinum nullam reperi terminatam, unum Græcum legi in Salluſtio formula declinationis, ſi faciens genitivo, hoc Camiſ. ſic, hujus Camiſi*; ubi in Salluſtii fragmentis neſcio quis advocat verba Ortelii de regione Parthiæ Camiſene, quam unde Græcam exiſtimare potuit? Sed quum Salluſtius illic loquutus foret de Camico Sicula urbe, caſus qualiscunque fecit, ut Probus legerit per ſibilum.

Κάνωβ⊙.] Joſephus libro I belli Judaïc. 14. Ἀ᾽φῖκτο ἐπιφρασθέντες εἰς Κάνωβ⊙ ὑπ Κοίλης Συρίας, ἔστιν τὸ πρῶτ⊙, τῆς Ἀλεξάνδρου ἵδρυσιν. Ἔστι μὲν ὑπ Δανάου Ἡρόδοτος ἱστορῆσαι, ἱστορῶν ἀποικισθῆναι ἀφ᾽ Αἰγυπτίας ἐ πολίσμα, ἐ φανερὸν ἐκ τοῦ ἐπιλόγου τῆς ἱστορίας. . . . Ἐπὶ σαλπίδι) Ἢ Ἡρόδης ὁ ὑπ τῆς διαίτης τῆς ἐν Ἀ Κανώβου ἱπποκρατίας ἀναγν⊙ Ἀλεξανδρέων⊙.

In v. Κάνωπ. Κανωπ⊙.] Κανωβ⊙.

Καινόπολις πόλις Παφλ.] Καινόπολις χωρίον παφλ.

In v. Καύκασ⊙. Καυκάσ⊙.] Καυκάσ⊙.

In v. Καυκάσιος. Καύκασ⊙.] Καύκασ⊙.

Γέγρ⊙ Παυσανίας Καυκῶνι.] Nullus quidem dubito Stephanum habuiſſe ſuos auctores, ex quibus hoc Neptuni templum potuerit affirmare, præſertim quum in omnibus fere locis ad mare & aliqua navigatione inclytis illud numinis nomen cultum audiamus fuiſſe. In quo tamen mirum præcedentia eſſe verba Strabonis; & quum Strabo verbis ſuis ſtatim ſubjungat templum Sarapidis, id a Stephano mutatum eſſe in templum Neptuni. Et quid ſi nec hoc fuerit? Sunt enim verba clara Herodoti lib. II c. 112. Ἀπικομένῳ δὲ Ἀλεξάνδρ⊙ ἐς τὸ νῦν Καυκασίῃ καλεομένῃ πόλι ἔστι Νέλεω ἐ ἐς Τυρίους. Ἡ δὲ ἐστὶ ἀπέχουσα, ὅσ ἐ πού ἐστι, Ἡμερησί⊙ legit. Et ſic quoque apud Pauſaniam ab Berkelio citatum, Ἀπ⊙ ἀπ᾽ Ἡμερησίου Τριπολί⊙, ἐχ᾽ Καυκῶνας.

In v. Καππαδοκία. Ἀπὸ Σατάνης ἐς Εὐφράτην ποταμόν.] Etymologicum: φασὶ δὲ ὁ ποιητὴς πᾶν πταμὸν τὸν Σατάνην Εὐφράτην, ὅτι ὁ Ἀργοναύτης ἀπονοστήσας, ἀφ᾽ ἧς πρῶτον ἴσατο, ἐς φασιν Εὐφράτην. Ἢ ὅτι Εὐφράτου φρεατί⊙ ἀφῃ ῥέθρου.

Διπόρθμη.] Εἴρεσις.

In v. Καρδύχοι. Δι πολιτικῶς.] Δὶ φασὶν πολιτικῶς.

Σοφαιν⊙.] Σοφαιν⊙.

Καρδία πόλις Μυσίας. Ἡ ῥηθεῖσ⊙ ἰδίως.] Sane mirum eſſe nequit, hujus urbis nomen aliter nunc legi in illo auctore, quum in veteriſſima membrana ipſe legerim Καίρνος: ut pateat hanc vocem fluctuaſſe inter geminas illas vocales. Cæterum hæc urbs eſt, quam intelligit Diodorus Siculus ſcede in ea corruptus XX, 112. Μεγαδάτης ἀναχθεὶς εἰδὲ Κίον τ Μυσίας, ἔχθρας αὐτὸς ἐ Ἀρίστης ὑπ τῶν ἐκεῖσε πόλει. Ubi neſcio quis neſcio quam Marinam cogitavit. Sed vel ex conjunctione regionis Myſiæ, quæ & in Herodoti loco addita eſt, patet ſcripſiſſe Diodorum Καρήνης, vel ut reddit Stephanus Καρδίας.

In v. Καρία. Τὸ ἐθνικὸν κατὰ τύχην ἐφύλ⊙.] Τὸ ἐθνικὸν κατὰ τύχην κακῶς.

Ἀποθανόντ⊙ ἐπ᾽ ἐμ.] Ἀποθανόν⊙ δὲ ἐπ᾽ ἐμ.

Καὶ ἐ μεγαλόπολις.] Καὶ ἡ μεγ᾽ ἀναφέρεται. Sic MS. Perulinus: in quo ego non dubito quin lateat ἐ ἡ μεγάλη ἀναφέρεται. Quam ſuſpicionem diu fovi, & aliis oſtendi. Confirmat prorſus Pauſanias in Atticis, ubi ita loquitur: Μετὰ δὲ ἐ Δίκεω τὸ τέμενός ἐστιν τοῦ ἀναφέντος ἀνελθόντι πλησίον λόφ Καρίας ἐ φαινομέν⊙ ἐ ἐς ὄψιν ἐν Κυρίᾳ. Hocidem eſt, quod nunc intelligo etiam aliis placuiſſe. Origo autem erroris exſtitit ex compendio, ut ſuperius contigiſſe notavimus, quo vox illa Μεγάλη concepta eſt, quam non potuerunt explicare. Et ſane in codice Perulino talis nota exſtat, qualem nuſpiam vidi.

In v. Καρχηδών. Ἐπιχωρίως αὐτὴν Μαρσιβώνα καλοῦσιν, Καρθαμαρσίνης.] Eadem origo Libophœnicum in Africa appellationis ſic deſcribitur ab Diodoro Siculo XX, 56. Λιβοφοίνικες σποράδες ὄχλος πόλεις ἐπῳκηκότες, ἐ πρωτεύοντες τῆς Καρχηδονίων ἐπικρατείας, οὓς λόγ᾽ ὑπ συμπολιτευθῆναι συμβάντας ἀπωθῆναι πάντας ὑπὸ τῶν ἀστῶν.

Καρκινίτης.] Καρκινῖτης.

In v. Καρσία. Νικόλαο⊙ πταίσῃ.] Νικόλαο⊙ ἐν.

Καρδιάν⊙.] Καρδιαν⊙.

In v. Κάρπαθ⊙. Κάρπαθ⊙ αὐ.] Κάρπαθος τ᾽ αὖ.

In v. Καρπαία. Τὸ ἐθνικὸν τῶν ἐπεκτεινόντων.] Τὸ ἐθνικὸν τῶν ἐπεκτεινόντων.

In v. Καρπία. Κάλαυρ.] Κάλαυρ.

In v. Κάρυα. Ἡ ἐμφύλ⊙.] Ἡ ἐ ἐμφύλ⊙.

In v. Κάρυα. Καὶ ἐμφυλίς.] Καὶ ἐπιλήνιον καρυάτις.

In v. Κάρυ⊙. Καὶ ἐξαπατ. πῶς τὸ ἐφ⊙.] Καὶ ἄρτιον τὸ ἐφ⊙.

In v. Καρχηδών. Τῶν λ π.] Τῶν λ ἐ κ.

Κεῖται ἐκεῖ.] Vox ἐνθ in MS. non apparet.

In v. Κάστ. Κάστ᾽ ἐ Κλειτόρειον.] Κάστρ᾽ ἐ πλείονα.

In v. Κάτ⊙. Ἀ᾽μφε.] Ἀ᾽φε.

In v. Καλαστρ⊙. Πεσσὸν κλινθέ.] Περὶ κλινθέ.
In v. Καταυδίνη. Ἐκδίκη] Ἐκδίκη τὸ Γ.
In v. Καστανέα. Λευκόρεων.] Ignoratur a Manuſcripto.
In v. Καῦρξ. Καίσιος.] Κάσιος.
In v. Καῦδος. Τὸ ὄνομ ἐ πρῶτ.] Τὸ ὄνομ πρῶτ.
In v. Καύκασ⊙. Λάχη] ἐ Δάφ Γ ι Καύκασις.] An reſpicit Herodotum III, 97. Κάλχοι ἐ οἱ ἀφ᾽ ὑμέων μάχῃ Γ Καυκάσ⊙ ἥρε⊙ ?
In v. Καυλονία. Κλαζομεναί.] Κλαζομεναί Πλαζομεναί.
In v. Καυῶ⊙. Βῶλις ἰδὼ ἀδελ.] Βῶλισσον ἰ ἀδ.
In v. Κάψα. Κάλπη πολίτης.] Κάλπη. Ὁ πολίτης.
In v. Καβάλη. Ἐκαβάλ⊙ Ἀσίη.] Ἐκαβάλ⊙ Ἀσίας.
Poſt capitulum Κέλαινα tria folia vacua erant in MS.
In v. Κέρκυ⊙. Ἐπωνυ᾽] Ἐπώνυ.
In v. Κορυκήν. Κορυκηκρικός.] Κορυκηκρικοί. Sic MS.
In v. Κορύπη. Ὑπομνημονεύσασ] Ὑπομνήσασ.
In v. Κερκίδη. Διονύσ⊙ ἄμυα.] Διονύσ⊙ ἄμυμ.
In v. Κελαινδοί. Ἀψωνδία.] Ἀψωνδία.
In v. Κερώνεα. Κερωνείαν.] Κερωνίαν.
In v. Κερώνη. Κύπρῳ ἐ σχίνῃ. Ταύτης] Κύπρω.... ἐ δ᾽ ταύτης. Sic MS.
In v. Κοσύνη. Ὀμβρικοί] Ὀβρικοί.
In v. Κόσυνθος. Μίδα μιδάνου.] Μίδα τὸ μιδάνου.
Κέρτωβ.] Κοντέρβα. Quæ mirum ita non etiam referri in aliis MSS. quum ſit utique exacta ad ſeriem literarum.
Κερτωβαῖ⊙.] Κοντερβαῖ⊙.
In v. Κρήγ⊙. Ἀπαζηνοβιθάδων.] Ἀπαζηνοβιθάδαι.
In v. Κρωσσοί. Ἐμύγδου.] Ἐμύγη.
Διωχθήσασζ.] Διωχθησασζ.
In v. Κρήνιον. Γυρῶν⊙ ἐ Κρήνιον πόλις] Κορῶν⊙ ἐ κρήνιον πόλις.
Γυρηνίους.] Γορηνίους.
In v. Κρεμμύων. Τὸ κύρεον.] Τὸ δὲ κύρεον.
In v. Κρητώνια. Ὡς ἀπαθύρεα⊙.] Ὡς ζάλις ἀπαθύρεα⊙.
Κρηθωτά.] Κρηθίδα.
Κρεῶν. Ὁ ἐκρήτης Κρεωδής.] Oſtendit Meurſius ſæpe nomen hoc vitiatum eſſe in ſcriptis Græcorum. An non hujus rei exempla augenda ſunt loco Plutarchi in libro de Gloria Atheniens. pag. 347 de nuncio victoriæ in Marathone Θέρσιππ⊙ ὁ Ἐρυθρός. Ego enim plane opinor ſcribendum Κρεωδής.
Κρημωνίων πόλις πλησίον Ἀσκάλων⊙.] Ego, ut de Hermolao nihil ſtatuere poſſum, ita ab Stephano nullus dubito recte omnia intellecta fuiſſe, eumque iſta ſcripſiſſe, quæ Latine concipi debeant *Ceparuna urbs, urbs prope Aſcalonem*, hinc ut ſolet alibi dicere, πωμάζων ἐν τῷ Γ δὲν Κρημωνάν⊙, cujus auctoritatem Stephanus habuit, quum poſſet κρημωνοπολίτης.
In v. Κεφάσια. Ἐκαβάζι⊙ Εὐρώπης. Τὸ ἐθνικὸν κρησαῖ⊙, ὡς Ἄφυλλα ἀφυλαῖ⊙.] Hæc duntaxat Aphylla nuſquam gentium legitur. Itaque amare oportet Manuſcriptum Peruſinum, qui loco poſito ita ſuccurrit interjiciendis, quæ perierunt. Ἐκαβάζι⊙ Ἀσίης. Τὸ ἐθνικὸν κρησαῖ⊙, ὑλονικὸς ἐ ἀδετήρης. Κρήσσαι πόλις Γαλλίας. Ἐκαβάζι⊙ Εὐρώπης. Τὸ ἐθνικὸν κρησσαῖ⊙, ὡς Ἄδουσσα ἀδουσσαῖ⊙. En Italiam nova urbe auctam haud dubie prope fluvium cognominem! en gentile Italicæ urbis probatum gentili item Italicæ urbis, quæ ratio optimè procedit! en fictitiam ſimul urbem expulſam!
In v. Κρωσίς. Ὡς χαλκιδεύς.] Non ſunt hæc voces in MS.
Ἡγησονικῆς Κρωσίδ⊙.] Quum Strabo libro ſeptimo, quem citat, tractaverit geographica Thraciæ, vel puer videat legi debere Ἠδωνικῆς. Ad quod tamen tot ingenia conniverunt. Quid certius ad hanc fidem præter id quod ſponte ex eis quæ dixi exiſtit, quam quod ipſe offert Stephanus, Ἠδωνοί, Ἴδων Θρᾴκιος, λάπ᾽ Ἠδωνῆ, Γ Μύγδων ἀδελφῶ.
Ἔ"α δὲ κρω*.] Ἔ"α δὲ κρωσ... Sic MS.
In v. Κρεῖα. Ἐπιβρυὸς πρύτυ.] Ἐπιβρυῶ.
In v. Κρωσσία. Ἐκ κρωσσαλίδι κρί.] Ἐκ κρωσσαλίδι, ἐκ κρωσσαλίδι κρί. Et id reſtituendum.
In v. Κτηβήν. Κτηδίν⊙.] Κτεμβίν⊙.
In v. Κῦδος. Στρατῶν β'.] Στρατῶν ζ.
Κυδρωνί.] Κυδρίδη.
In v. Κυδωνία. Ἀκακησίου⊙.] Ἀκακησίδ⊙.
In v. Κύθηρα. Τὸ πτερὸν Γ.] Τὸ πτερὸν Γ.
Οἱ αἰκεθέρας Κυθήριοι.] Κυθήρ⊙ eſt apud Diodorum Siculum XIV, 47. Φιλίππ⊙ Κυθήρ⊙.
In v. Κύπ⊙. Ἐκαλεῖτο δὲ πρό.] Ἐκαλεῖτο πρό.
Κύλανδ⊙.] Κύλανδ⊙.
In v. Κυπαρίσσ. Τὸ ἐθνικὸν Κυπαρισσίς ἐ Κυπαρίσσ⊙.] Immo & Κυπαρισσαῖ⊙, tam apud Latinos quam Græcos, quod gentile reſtituendum opinor Zenobio in interpretatione proverbii Βύπιος διαφέρει Centur. II num. 67. Βύπιος γὰρ Ἀθήναζ⊙ ἐχθές, ὡς φησι Μνασέας. Τοῦτο δὲ Ἡρώνειος ἐκ Καλαδώνος διαφερόμενος ἐπέτρεψεν τῷ ἐναίνῳ. Multa adferre poſſem, ad litem inter duos illos populos elidendam. Sed ſatis eſt, ut vulgata pro vana habeatur, quod in MS. Mediceo legatur Καπιανικός, unde faciendum videtur Κυπαρισσίης.
In v. Κωφάσια. Καὶ κωφασιεύς.] Abſunt a MS. hæ voces.
In v. Κωῶ⊙. Οἱ κωῶσι τ᾽ ἐπίκουροι ἐπίκουρ᾽ ἐπίκουρ᾽.] Οἱ κωῶσι τ᾽ ἐπίκουροι ἐπίκουρ᾽.
In v. Κωμὴς κεφαλή. Ἐννεακαιδεκάτῃ.] εἰ.
Κωσύμβη.] Præter illa, quæ jam collata ſunt, habes & apud Plutarchum in Quæſtion. Græc. Τὸ πελαιὸν ἐ Μεγαρεῖς φυτὸν καπὶ κάμας οἷς πίτυς μάρε πεπαμένων τῷ πολιτῶν. Ἐκαλεῖτὸ δὲ Ἡρωΐς ἐ Πιτυὼς ἐ Μεγαρὶς ἐ Κυνοσουρὶς ἐ Τριποδίσκαιος, quorum ultimum adde, ſi placet, infra in v. Τριποδίσκ⊙. Citantur hæc etiam ab Helſtenio in *Μέγαρα*, ſed neſcio unde κωφασιεὺς Cumſarenſes.
In v. Κύπη. Σικελικῶν.] Σικελῶν.
Κυραναῖς. Κυραναῖς.
Ἡγεδδί⊙.] Ὡς ἐγεδδί⊙.
Κυρηναῖτης.] Κυρηνῖτης.
Κύρβη πόλις Παμφυλίας.] Et hanc urbem video nonniſi ex indicio uno hujus Stephani notam eſſe. Occurrit tamen apud Diodorum Sic. v. 57 de Rodiorum quidem rebus loquentem, ſed paſſim alia ex continente admiſcentem. Ἐπὶ δὲ τούτου (Lindo, Jalyſo & Camiro) χώρας μεγάλης πλημμυρεῖ⊙ ἐπικλυσθείσης ὑ Κύρβη ἡγεμ⊙ ἐχθύσας.
In v. Κύρν. Περσικῷ κόλπῳ.] Περσικῷ πόλῃ.
Περιηγήσεως δευτέρᾳ.] Περιηγήσεϊ β'.
In v. Κυρνία. Κυρνίνης.] Etymologicum in Ἐλάχε⊙. Παρθεν⊙ ἐν Ἡρακλεῖ. Ἐρυκίνης Κυρνίνης. An huc forſan Stephanus alluſit?
In v. Κυρήν. Τὸ πλησίον Κυρήν⊙ ἐ Κυρήνα.] Ut ſcias, quid profeceriat illi, qui hunc locum tractarunt; ſunt ipſa verba noſtri Xylandri ad Plutarchi Quæſt. pag. 285. *Quiritis Juno apud Stephanum in* Κύρις legitur Κυρήνα: *male ni fallor.*
In v. Κύρν⊙. Οἰνῶν δὲ ὄντι πρὸς τῶν Σαρδόνα.] Hinc igitur emenda in proverbiis Vaticanam appendicem Centur. II num. 30. Κοινὸς Μάξιμ⊙. Οὗτ⊙ ὑπαρχ⊙ ὧν Πομπηίῳ στρατιώτης Κύπρον ἐ Σαρδόν, ubi & Schottus reddidit *Cypro & Sardinia præfecerat.* Quæ tam longe diſſita cur conjungerentur, vix cauſa ulla fuit; ſed videlicet intelligebat Κύπρον.
In v. Κύρε πόλις. Καθ᾽ ὑμᾶς.] Καθ᾽ ἡμᾶς.
In v. Κύρν⊙. Καὶ Κυρνίται ἐ Ἀθῆναι.] Hinc contraxi, quam mox in Corſica uſurpavi, ratione pereximie videor reſtituturus Diodorum Sic., qui libro XVIII, cap. 4 enumerat loca, in quibus templa ædificari cupiverat Alexander, & poſt Delum, Delphos, Dodona Diumque & Amphipolin pergit, ἐν Κύρνῳ δὲ τ᾽ Ἀθήνας. Nam quæ vel Alexandro tanta cura de Corſica, quam nunquam viderat? aut quæ illic tam celebris Minerva? aut quæ illa Corſicæ Minerva tantopere illi fuit cordi? Sed ſunt omnia perabſurda, & ſcribe ἐν Κύρνῳ, in Cyrno hac ipſa ſcilicet ab Stephano memorata Syriæ urbe.
In v. Κυλινός. Κυλινός. Ἐπὶ δὲ ἐ τούτ⊙ ὑγκείμ⊙, ὑμνῳ⊙ ἀνῆρόντα κάλῳ.] Κυλινός. Ὁ δὲ τούτ⊙ κυλίνιος. Ἐγκείμ⊙ γάρ ἐστ ὑμνῳ⊙ δὲ ἀνῆρόντα κάλῳ.
In v. Κῦπος. Βοιωτικὴ.] Βοιωτικὸ.
Ἀπαλλάνιος.] Ἀπολλώνιος.
In v. Κάρυκ⊙. Κάρυκ⊙ ὄρ⊙ πλησίον Τέω τ᾽ Γεραίας.] Livius XXXVII, 12. *Ibi noctem unam morati, poſtero die Corycum Teiorum promontorium tenuerunt.* At libro præcedenti cap. 44 vocat *Corycum portum, qui ſuper Cyſſunteum eſt.* Quum infra quoque Κράνος Κορυκίων manifeſte agnoſcit, non debuerat Vir Maximus dicere ſe loci nomen ſuſpectum habere in Strabonis libro XVII pag. 838 de parte Cyrenaicæ, quæ κεῖται κατὰ Κύρηνε τ᾽ Κράνος.

Καὶ

Καὶ ἱρισσὸν ὄρος.] Καὶ ἱερὸν ὄρος.
In v. Λάϊος. Ἢ ὁδὸς γοναϊκεία.] Ἢ ὁδὸς Γωνίτις.
In v. Λιβύστιδα. Τὸ ἐθνικὸν Λιβυστινός.] Τὸ ἐθνικὸν Λιβυστιδεύς
In v. Λαμπία. Καὶ λαμπτῆρες.] Καὶ ἡλιακὰς λαμπτῆρες.
In v. Λάπτα. Παυσανίας πέμπτῳ.] Παυσανίας φασὶ πέμπτῳ.
In v. Λαυρεωτικὴ. Λαυρεωτικός.] Λαυρεωτικός.
In v. Λακεδαίμων. Καὶ λακεδαιμόνιος.] Καὶ λακεδαιμόνιος.

In v. Λάκμων Λάϊος.] Λάλας. Quum autem verba sint Stephani Λάκμα ἡ Πίνδου ὄρους, ἔξω ὁ Γάγγης ῥεῖ ἐκ Λάϊος ῥεῖ, Palmerius Grentemesnilius in Exercitatione ad Pausaniam hinc scribit pag. 391 *ad montem Pindum, ubi Aous nascitur in ejus parte, quæ Larissen dicebatur, ut ait Stephanus in Λάκμων.* Valde oportet infedisse illi vocabulum istud *Λάος*, quod perpetuo versat volvitque, ut nunc quoque id viderit, quum tamen ipse pag. 248 citet verba Scylacis prorsus his gemina. ἔξω ὁ Λάϊος ποταμὸς λέγει ἡ Πίνδα ὄρος παρὰ τὴν Ἀπολλωνίαν παραῤῥεῖ, quæ rursus tractat ad Scylacem.

In v. Λαμία. Πελλεῖ.] Ὁ Πολλεῖ.
Λαμίας γυναικός.] An illius, cujus mentio est in Plutarcho de Pythiæ orac. defic. εἰς Μιλησίαν, Λαμίας ἄκουε ψυχαλίζης ἢ Ποσειδέων; ?
In v. Λαμπασία. Τὸ ἐθνικὸν Λαμπασηνός.] Τὸ ἡλικὸν λαμπασηνός.
In v. Λάμψακος. Πολιορκῆς λάμψακος.] Πολιορκῆς λάμψακος.
In v. Λάκμηλα. Ἐν δὲ Φαναίοις.] Ἐν τῷ Φωκικῷ.
Εὐναίοις.] Εὐνοσις.
In v. Λάρανδα. Ὁ πολίτης Λαρανδεύς.] Immo & Λαρανδαῖος. Diodorus XVIII, 22. Τὸν μὲν οὖν ἢ Λαρανδέων πόλιν ἐξ ἐφόδου χειρωσάμενος.
In v. Λάρισσα. Ἔλισσα.] Ἔλασσα.
Ὑπὸ πολλῶν δὲ Πελασγία.] Non debebat non adhiberi ad capitulandum his verbis Inscriptio ab Cl. Sponio publicata in Itinerario, Delphis inventa. ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΣ ΛΑΡΕΙΣΑΙΟΣ ΠΕΛΑΣΓΙΩΤΗΣ ΕΤΩΝ ΙΗ, quæ eniximie hanc lectionem confirmat.
Λάφυλος ἢ Ἄργους.] Livius XXXII, 25. *Occupat collem imminentem urbi (Larissam eam accm vocant) posteaquam ibi præsidia &c.*
Λατῶς πόλις πόλις Λίγ.] Λατῶς πόλις λίγ.
In v. Λιβυρνοι.] Λιβυρνικὴ.] Λίβρικὴ.
Λίβυρνος Λιβυρνῶν εἰρήκασι τοὺς Λιβυρνικοὺς σκάφη.] Prudenter in hac hiulca lectione sananda viris doctis subvenit Eustathius, & leniissime constituit Berkelius, nisi credimus voluisse quoque Stephanum nos docere, cujas fuerit iste Liburnus, & scripsisse λέγει τοῦ Λιβυρνικὸς σκάφη.
In v. Λάγξ. Δι λίξου.] Δι ἓ λίξου.
In v. Λίγυες. Λιγυστίνους. Ἔστιν.] Λιγυστίνους δὲ ἐνδεκάτῃ. Ἔστιν. Quod latis oppositum.
In v. Λιλυβαῖον. Πόλις ἐπί.] Πόλις τό.
In v. Λίμνη. Ἐν Θεσσαλίᾳ.] Ἐν Μακεδονίᾳ.
In v. Λίσσος. Καὶ ἄκρον λίσσον.] Certe Acrolissus ex multiplici historiæ parte est notissimus, ut mirum non sit viris doctis Stephanum legentibus hunc locum in mentem venisse; ii modo securi esse possimus aut ipsum de hoc significare aut Hermolaum in concidendo mentionem Acrolissi, ne in ordine quidem suo locum tenentis, hic superstitem exstare voluisse, quasi sufficeret eam occurrere in v. Δεξίλαος. An non potius esse credimus, ut exstare voluerint memoriam sententiæ suæ, ut quid λίσσος in vulgari usu notaverit, aperirent? Certe est apud Scholiasten Apollonii II, 384. Λισσῇ ἐπικλ. ἐστι νῆσος. Τῇ ὀξυκορίᾳ ἐ ὑψηλῇ. Λ' μερίδας ἐν γλάσσαις λισσὰς ἐν ὑψηλαῖς λόφοις λόφοις.
In v. Λίγγωνα. Σικελικῶν.] Σικελίας.
Λίγγωνα.] Tuetur hanc terminationem Casaubonus ad librum V Strabonis exemplo Μιδίλιτον apud Ptolemæum.
In v. Λιτία. Θυγατέρων δύο.] Θυγατέρων ἡ Λιτία δύο.
In v. Λιτοτοί. Λ' ρμαῖοι.] Λ' ρμαῖοι. Sic MS.
In v. Λύκτος. Λύκτιος.] Λύκτος.
Τὸ ἐθνικὸν Λυκτὶς ἐ Λύκτα.] Sane ad hæc sic notavit Salmasius. Τὸ ἐθνικὸ *locus* urbis in mendo esse. *Ita lege totum hunc locum.* Λύκτα &c. Τὸ ἐθνικὸν Λυκτὶς ἐ Λυκτανός. *Ita omnino legendum esse.* .. Sed opinor ea quæ protuli & adduxi ad v. Γλάγχα, satis probabunt prius gentile ab omni mendo esse liberum. Quod ad secundum attinet, quum toties in Stephano depravatum ejus terminationis gentile deprehenderim, non aliud puto quam scribendum Λυκτός. Nam quod monet Berkelius de confusione hic facta literarum ξ & ζ, in illo & acutum & verum esse cum exilimo.
In v. Λύκαια. Λύκ[illegible].] Λύκαιος.
Λυκία, ἐκ χώρα, ἀπὸ Δύκου ἢ Πανδίονος.] An non alludit ad verba Herodoti libro I cap. 174? Illustri autem Grotio imposuit memoria, ut opinor, aut scriptio, quum ad Περίοδον Ἀνεξίλεω XIV, 6 scribit. *Λύκια habet Stephanus in Urbibus.*
Λυκηδῖνος.] Λυκηδῖνος.
In v. Λυκηγένεια. Τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ χώρας.] Τῆς ἡρόας χώρας.
In v. Λυχνίδος. Λυχνίτης.] Λυχνίτης & sic bis in MS.
In v. Λῶς. Λῶν.] Λῶϊον.
In v. Μαγία. Εἰσὶ δὲ Μάγοι ἔθνος.] Hunc locum consideravit Th. Stanlejus ad Æschyli Persas v. 318, ubi tamen non habet vel plura vel alia, quam quæ profitent apud alios, quorum nullus progreditur ultra alterum. Sed quum Herodotus clare dicat ἔθνεα, videndum, an non prorsus eo significatu hic vocem ἔθνος adhibeat Stephanus, ut solet non infrequenter adhiberi, de quo H. Valesius ad Harpocrat. pag. 51.
In v. Μαγνησία. Πόλις παρὰ τὸν.] Πόλις ἀφὸς τοῦ.
Τὸ ἐθνικὸν Μάγνεσσα.] Τὸ ἡλικὸν μάγνησσα. Quum hoc & Salmasius ex conjectura & inde Holstenius simul ac Berkelius, & hic præterea ex alio MS. sapienter admittant; vix intelligo, qui nec ullus MSS. nec quisquam eorum, quos nominavi, attenderint ad priorem varietatem codicis Perusini, & in suis codicibus eam non observent, quæ utique est præstantissima, quum & Græci semper appellaverint *Μαγνησίαν ἀπὸς* vel *ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου*, & Latini *Magnesiam ad* vel *super Maeandrum.*
In v. Μαιδικοί. Μαιδωνίτης.] Μαιδικοίτης.
Inter voces *Maidai* & *Maimakθ-* interjicit Manuscriptus capitulum Μακκαί, quod legitur inferius.
In v. Μαίμακθ-. Ὡς Σωσιδίκ.] Ista absunt a Manuscripto.
In v. Μαιονία. Μαίον- πλησίον τοῦ ἀφὶ τὸν Ἀχελῶον ὑδὰ ῥέοντ-.] Nuper producti sunt ad defensionem hujus scripturæ duo nummi, cum inscriptione ΕΥΜΕΝΕΩΝ ΑΧΑΙΩΝ, quam alii ad regionem Achajam, alii huc referunt, & Achajæ nomen inde Lydiæ vindicant satis probabiliter. Sed quum vox illa Ἀχαιῶν in nummis illis varias causas, cur apposita fuerit, & quidem alias, quam quæ huc usque adductæ sunt, habere potuerit, vide lector, an non olim recte notaverim corrigendum τὸν Ἀχελῶον ὑδὰ. Hanc ab ipso Stephano requiri & significari mihi imaginabar, scribente. Ἄργος πόλις Αυδίας. Τὸ ἐθνικὸν Ἀργεῖ- ὡς Ἀνκυρᾶ-, de qua altum apud alios silentium.
Θηλυκὸν.] Θηλυκῶς.
In v. Μαιῶτις. Ἢ ἔφασαν κληθῆναι ἀπὸ ἡ Εὐξείνου πόντου.] Notata Salmasii ad hunc locum sunt ista. *Quomodo Maotis limne vocata sit ab Euxino, id quidem mescio. Sed legendum puto* ἢ φασὶ κληθῆναι μυστήρια ἡ Εὐξείνου πόντου. Tum *lege Maotis. a Maoride palude denominatos esse Majoras pisces ait. Athenæus lib. 7.* Φησὶ δὲ ἐ τὰς Μαιώτιδας κολυμβήτρας, ὡς μεγεθοῦς Ἀ[illegible] ἐν ὑγρῷ πλεῖ τοιαῦτα τὰς μαιώτιδας ἐ σκυτικὰς ἐ γλαυκίδας. Εἰσὶ δὲ ποικίλοι περὶ ἡ πάτον φάλαγγες τοῦ ἀναφλάου ἀπὸ ἡ λίσσης ἡ Μαιωτικοῦ. Unde primum vides duos illos qui de pisce in Stephano aliquid afferunt, nihil aliene de suo, sed esse merum Salmasii, quem ante oculos & in manu habebant. Quod ad prius attinet, antiam conjecturæ Salmasianæ quam adferunt, eam totam esse ab ipsis, non ab Salmasio: literæ autem μερ quam similitudinem habeant ad illas ἀπὸ, viderint. Certe autem hoc longe tolerabilius est, quam quod Vossius ad Melam ἀπὸ ἡ χρώτων ὄντος Εὐξ-π. Hic nulli audiuntur scripti libri, qui violentam hanc infitionem confirmant; quanto periculosius in ipsum contextum eam admittere? Si quid tentandum, crederem postrema vocula ἀπὸ fuisse iterationem principii in sequente articulo, & quidem litera π divisa auctorem dedisse κληθῆναι μυστήρια ἡ Εὐξείνου πόντου. Priora enim vocis μυστήρια hæserunt in fine verbi κληθῆναι, posteriora vides

esse ait. Nam quod Vossius statuit Stephanum, quum sic vocat Μαιῶν, discedere ab aliis & obstetricem vocare, quam alii matrem, id vero insulsissimum est. Nam neque obstetrix hic concipi proprie potest, & si vocant μαίαν, non utique obstetricem proprie hic intelligunt. Nam & Scaliger ad Casaleeta docuit obstetricem Latinis pro matre sumptam, & apud Græcos μαῖα ita sumi docuit quoque ad Tibullum Dousa, quibus duobus nihil illustrius, ubi iste nockem vocat *siderum matrem*, at ex veteri poëta ibidem legitur Μαῖαν γὰρ ὑάλιν νύξ. ut propterea non dissideant in appellatione auctores illi, sed alii ad nomen Μαιῶν alludant, alii μαίας interpretationem ponant, unum idemque omnes innuentes, nempe Mæotin esse matrem ponti Euxini. Utique testatur clare Hesychius in ἀπαλάστρια pro obstetrice μαῖαν nonnihil Atticos dicere, ὧν Ἀττικοὶ μαῖαν καλοῦσιν.

In v. Μάκρωνα. Ὡς γραμματικόν.] Lege Ὡς Στησιχορικόν. Vides ipsas literas id dictare. Στησίχορον habes infra. Quod vero Stephanus aut vocatum λατὶ δὲ μεγαλοκοιλίαν ἐν αὐτῇ φιλοσοφεῖν; verba sunt Scholiastæ Thucydidis. Φιλοκλέους λέγ᾽ ἢ δὲ Πάρεδρον γράφων γαλεάνην τινὰ κοπίδα, ἣ μὴ φέρων τὸν αἰχμητὴν, ἀπολῦσαι ἐκ τῆς στρατιᾶς ἔλεγε πολλὰ ἐν λέγ᾽ τὸ παιδάριον Μελανθίου ἐκέλευε. Quid centes, mi lector?

In v. Μακεδονικὸς. Μακεδονικός.] Livius XLIV, 36. *Macedonici montes.*

Μάκρις] Consulendus Casaubonus ad principium libri X Strabonis.

Μακρωνία] Μακεδονία.

In v. Μελανθ. Πόλις μικρ.] Πόλις μία μικρ.

In v. Μελάνα. Καὶ Μελανέας.] Xenophon lib. VI Ἑλλήνων. Ἦν δὲ ἐπὶ Δαρείου ὑπὸ τῷ Μελανέᾳ ἄνδρι Φρυγί.

In v. Μαγνησία. Γεωγραφικόν.] Ἀσιανὴν, ut jam Ortelius.

Καὶ τὸ ὄμμα] Καὶ τῷ ὁμμάτων.

In v. Μάγνης. Μαγνήτης.] Eadem ratio qua in Cilicia ab Ἀκρα fecit Λαμπήτης. In Diodori ecloga 29 Legationum dicuntur etiam Μαγνήσιοι.

In v. Μαγνῆτις. Μαγνησιακός.] Μαγνησιακός.

Inter voces Μαγνησία & Μαγνὴς interponit Manuscriptus hoc capitulum: Μαγνῆτον ἔθνος ἐν Περσίδι, ἀπὸ Μαγνῆτος βασιλέως. Dignum profecto, quod brevi mutatione, sed ut patet, necessaria adhibita, in lucem restituatur.

In v. Μαγναμαρία. Φοινίκων.] Φοινίκης.

Παυσανίας ἔφη. Παυσανίας ἐν ἔλεγε.

In v. Μάγνα. Τὸ ἐθνικόν.] Τὸ κτητικόν.

In v. Μάσπιοι. Μαγικῇ * βίβλῳ] Μαγικῇ-μαλθῇ. Videtur legendum μαγικῇ-φθόνῳ, ζηλοτυπίᾳ.

In v. Μαστιγίτης. Τὸ ἐθνικόν.] Τὸ ἡλικόν. Recte.

In v. Μασσαλία. Ποσωτιῶν.] Πρεσβιῶν.

In v. Μασσαλία. Τὸ ἐθνικὸν Μασσαλιώτης.] Μασσαλιήτης exstat apud Appianum in Peiresianis Excerptis pag. 77. & *Massilitani* restituuntur Martiali III, 82 ab P. Scrivorio

Μασσὶς χώρα ἀποκληθῆναι τῆς Ταρτησσίας.] An non τῶν κληθῆναι?

In v. Μάσσωρα. Διὰ ἀβέβ μάσσης.] Διὰ τῶ μάσσης.

In v. Μασσύλοι. Μασσυλεῖς.] Μασσυλεῖς.

In v. Μάτταρος. Παῖς μαστροπεύοντος βίβλος.] Παῖς μισὸν βίβλος.

In v. Μαυρουσίαν. Καταπέμψαι ὡς Μαρκιανὸς ὁ περ.] Καταπέμψαι ὡς Μάρκος ὁ τοῦ περ. Quorum prius vides tale esse, ut necessario admitti debeat, nec Xylander excusari queat, dum vitium priorum editionum, in quibus est vera lectio, sed parum corrupta κακοπραξία, leniter emendare noluit, sed amputando pervertere. Posterius huic codici commune esse agnoscis cum aliis.

Μαυρήσιοι & Μαῦρες.] Adhibe Ill. Scaligerum ad Manilii Apotelesmaticum pag. 321.

In v. Μαυσωλεῖ. Δαιδάλου.] Δαιδάλου.

In v. Μαχαιρᾶς. Γραμματικὸν.] Γραμματικῶν.

Μεγάλη πόλις.] Videndus Diodorus Siculus XV, 72 & XVIII, 70.

Δεκάπρα πόλις Καρίας.] Β᾽ ἐστὶ δ᾽ ὄνομα πόλις Ἰασέων.

Γαρίδαι.] Γαρίδαι.

In v. Μέγαρα. Τὰ ποιητὴ, μεγαρεῖον ἐκ τούτου. ἐν τῷ Μεγαρεῖ.] Addi debebat εἰς τόπον Μεγαρεῖα. quo utuntur Philostratus lib. I in vitis Sophist. de Secundo, Τελευτᾷ δὲ αὐτὸς τῷ Ἑλλάδι ἐν Μεγαρεῖ ὁδῷ. Aristenetus II epist. 13. Καὶ τὰ μὲ κρυβδαίνειν ἀθροὶς Μεγαρεῖ ἀπρεπέστερος.

Ἐν Μελοσσαῖ] Hæc est, opinor, eadem, de qua Ulpianus ad orationem Demosthenis pro Ctesiph. Περὶ μὲν γὰρ τῆς Εὐβοίας, αὐτὸς δὲ τῶν. Τὰ δὲ Μέγαρα ἐν Ἠπείρῳ.

Μέγαρα.] Quantum in hoc oppido silentium? & ita quidem, ut nec approbare Stephanum queant, nec repudiare. Sed nos ex hoc loco eximia correctione illustrabimus Appianum in Punicis pag. 69, ubi vulgo legitur. Καλπουρνιὸν δὲ Πίσων ἐπολιόρκει τὰ μεσόγαια. Et ex fide vertitur, *Piso interim oppugnabat mediterranea.* Quæ fodes illa? aut quis dixit vel intelligere potest oppugnare mediterranea, si ignoretur, cujus oppidi latus illud sit? An vero aliquammultas mediterraneas urbes simul oppugnabat? Immo vero si consulas præcedentia, de eo dixit ὁ μὲν ἔστρατεύων εἰς Γενάβαν ἐπολιόρκει ἡμέρας. Et mox. Ἐς δὲ Γέργοβα ἐξεστράτευσε τὸ Πισωνιανὸν ἀναπείσας. Hinc ut vanum esse apparet, quod vulgo editur, sic exilissimo hoc ipsum oppidum ibi latere, scribendumque ἐπολιόρκει τὰ Μέγαρα, ut colligi facile potest, oppidum in illo tractu, quicunque sint illi ἐνδοξότεροι & ἀρχαῖοι.

In v. Μεδίων. Μεδιόνιον.] Μεδιόνιον.

In v. Μεδοβία. Δυσὶ τόποις ἔστι.] Δυσὶ τόποις ἐστὶ ὄνομα.

Μεθυδρία.] Μεθυδριάδης.

Ἀνδρόλιον.] Ὄνειον.

In v. Μεθύδριον. Φιλιππικόν.] Φίλιον.

In v. Μεθώνη Θεσσαλίας] Macedoniæ. Id verissimum, & sic citat etiam ex ipso Stephano Ortelius.

Οἱ δ᾽ ἄρα Μεθ.] Οἱ καὶ Μεθ.

Κυρηναϊκός.] Κυρηναϊκῆς

In v. Μελανγχλαινοι. Παρὰ τὸ τὰς ἵππους ἀμέλγειν.] Sic & in Medea. Attamen an non τοὺς ἵππους? Inspice Etymologum in v. Γάλα.

In v. Μελανεῖς. Τὸ ἐθνικὸν μελανεὺς] Τὸ ἡλικὸν μελανεὺς, & sic legendum.

In v. Μελογωνίς. Τῷ Ἀγρίππᾳ.] Τῷ εἰς Ἀγρίππαν.

In v. Μέλιτα. Καρικὴν & μελιταίαν.] Καρικὴν τὴν μελιταίαν.

In v. Μίλητος. Ἐν κυρεναϊκῷ.] Ἐν κυρεναϊκῷ. Ortelius hinc Cyriacam regionem conficit. Quum ex eodem quærerem, quæ esset illa Cyriaca regio? tantum addit, inde Cyricenos venire; nihil docens, ubi forent fuerintve illi Cyriceni. Nescio an de Cyricenis aut vigilans somniaverit, aut sic in Stephano corrigendum sit. Quis autem Κυρεναϊκὸν legens, ulla cogitatione possit venire ad Κύρα πεδίον, ut tamen faciunt nonnulli? Valde autem vereor, ne auctor scripserit. Ἐπὶ δὲ τοῦ Κοκκάλου καίρου Μίλητος, ex Plutarcho in Amatoriis Narrationibus. Δήσας οἱ Ἀθηναῖοι φόβῳ εἰς Κύρνον, ἀπαλλαττόν τοῦ γυναῖκας & τοὺς υἱεῖς, τὸν Μιλήσιον καίρον τινὰ & Κορινθίων χώρας. Mutationem postremæ syllabæ videtur confirmare ipse auctor ex adjuncto exemplo ὡς Κοζικηνός. Omnino enim id verum puto: Nempe ut hoc a Κοζίκη, sic illud a Μίλητος. Considera interim, qui sint illi in Etymologico, v. ἰμφακλές. Οἵτινες & τοῦ Δημοσθένους ὑφορῶν ἔσεσθαι τὸν μεγάζουσι Κορινθιακοῦ.

Μίμαντες.] Μίμαντες.

Μίνυρνα] Μίνυρνα.

In v. Μεσημβρία. Πελτημβρία.] Πελτινόεσσα.

Ἐνδέμιος.] Ἐνδέμιος.

In v. Μεσσάνη. Πολεμῶν] Στασιάσεων.

In v. Μετάχιον. Λίθικ.] Ἐ δύσις.

In v. Μεθία. Θηλυκῶς.] Θηλυκῶς.

In v. Μῆλος. Μηλιακὸς] Μηλικός.

In v. Μικύθου. Φιλιστιακῶν.] Abest hæc vox ab MS.

In v. Μίλητος. Καθὰ Λάτων] Καθηλάτων. Id videtur deducere ad Xylandri conjecturam κατὰ Λάτω.

In v. Μίλητος. Οἱ δὲ * ἐν τοῖς Θεμιστοκλέους &c.] Jam ipsi sunt decem anni, quum satis decore probavimus suppleri debere οἱ δὲ Μιλήσιοι. An aliis eadem cogitatio obvenerit ante editas nostras Geographicas epistolas ut scire nequeo, sic consensui nostro gratulor. Cur autem Stephanus dicturus fuerit potius οἱ δὲ ἐν Μιλήτῳ οἰκοῦντες, lenta satis & non necessaria descriptione, parum intelligo. Certe si quem citant locum Parthenii, sequi volunt,

sunt, debuissent edere αἱ ἡῶ τὸ Μιλήτῳ εἰκῶσιν, quippe qui de solis agat fœminis. Porro quod ad κῶνον attinet, facile patior illis præplacere; sed quum ipse Theophrasti locus, quem citant, testetur κῶνον, solam dico istam vocem, designare ἡμερὸν πόλιος, cur quæso a Stephano dici credunt κῶνον πίνῳ?

Ἐξαμίτ.] Ἐξ ἀμφίτ.

In v. Μιλήτου πόλις. Ῥόνδακος.] Πόνδακος.

In v. Μίγδαλος. Σικελικῶν.] Σικελῶν.

In v. Μυσία. Τοῖς ἀρίοις.] Τοῖς βίοις.

In v. Μυσία. Οἱ πολῖται Μυσεῖται, λύπ Μύσῳ. Ἐ ἐ ἄλλο.] Οἱ πολῖται λύπ Μύσῳ. Ἐ ἐ Κρέσσης. Ἐ ἐ ἄλλο. Certe interjectio admitti debet.

In v. Μάτιαρα. Τεσταμεντῷ ἐπιτάτῃ.] μοῦ.

In v. Μιτροπόλ. Πρώτῃ Φιλιππικῶν.] ἀ Φ Φιλιππικῶν.

In v. Μαιζιστα. Μεγίστα.] Certissime corruptum. Quid enim facit huc prior syllaba? MS. Perusinus indicat vitium hoc modo μαιζ ..... χίζστα. Quin & simul videtur subindicare quid excident; nempe de magnitudine primo, tum de materia.

In v. Μίσυλλα. Ἐν πρώτῃ <σφειδῶ.] Ἐν ἀ σφειδῷ.

In v. Μουλλα. Μουλλῶν.] Μουλῶν.

In v. Μαυζία. Γεωγ. Μαυζίας Ἀστέριος Θ.] Cui solitas fuisse puellas κυλιομεναῖς ἀπὸ χαίτων, idque δρομάδων appellatum testatur Harpocration in hoc verbo. Tum in oraculo hæc regio vocatur Ἀστέριος χρυσοκόμης ἱερὸς ἄκρη apud Herodotum lib. VIII, cap. 77. quod cum præcedenti junge.

In v. Μοψουήνη. Ἡρακλείδης ὁ.] Ἡρακλείδης ὁ Ἰ.

In v. Μοψουήνη. Μοψιάδη.] Apud Josephum lib. XIII Ἀρχαιολ. 21 exstat ὁ δὲ Φ Μοψουηνὸν δῆμον, quum præcederet μόψου ἱερόν. Cujus ipsius urbis inscriptio, nisi fallor, manifeste se exhibet in nummo junioris Tetrici apud Trillanum volum. III pag. 231, cujus literas ambentes rogum sic exhibet S V E C T Y A, quæque eximius ille Vir ait esse barbaras & confuse digestas positasque nec ulla parte intelligendas, ac de Consecratione cogitat. Sed satis liquide apparet esse postremas literas hujus urbis.

Μυγδονία.] Μυγδόνια, & sic MS. Μυγδονικός.

In v. Μυκηνῶν. Σταδίων ριζ.] Σταδίων ι.

Ἐφ' ᾧ.] Υφ' ᾧ.

In v. Μύλασσα. Κρησῖτις.] Κρῆσις.

Ὄρος.] Ὄρος.

In v. Μυλασσῖται. Τῆς βάδε.] Τῇ βάδε.

Τῶν μυλασ.] Τῶν Ϝ μυλασ.

In v. Μυῶς. Σταδίων ιβ'.] Numerus in MSto non exstat. Sed videnda, quæ ad hoc notavit B. Brissonius lib. I de regn. Pers. pag. 102.

In v. Μοσα. Ποδαρικῶν.] Ποσί.

Μυρεανός.] Si Stephanus vidisset nummum Antonini Pii, in quo legitur MYPIANAPIΩTΩN, adjecisset τὸ ἐθνικὸν Μυρεανδρώτης, sustinet scribere ferreus ille Hardovinus. Gratuletur licet sibi, & fruatur solus. Nec enim facturum id fuisse auctorem credo, quum id ἐθνικὸν hinc procedere vix queat; & certe nonnisi interposito alio ac simili ejus, quod in antecedente mox Μυσιανὸς, vel in sequente Μυρεανὸς ponit.

Μυρεανὸς πόλις Θ πόλις κὶ τ. τ. Στεφάνης.] Diodorus Sic. XII, 68. Ἐν αἷς ἐστιν ἀξιολογώτατα, Σύρια Θ Γαλιψία, ἀμφοτέρων Θασίων ἀποικίαι, τῆ Μύρκινον Ἡράκλειον πολισμάτων. Utrum scripsit Μυρεανὸς? an vero est quartus casus & referri debet ad v. ἀφορισμοῦ, ut videtur?

In v. Μυρμάκιον. Σταδίων ἑπτακαίδεκα.] Σταδίων ζ.

Ἐπὶ μὲν δεξιᾷ.] Ἐπὶ δεξιᾷ.

Τῶν Μυρμηκίων.] Τῶν χρόμῳ Μυρμηκίων.

In v. Μυρμιδόνες. Παλαίφατος.] Πολύφατος.

In v. Μυσεῖς. Μυσίδιος.] Μυσίδιος.

Μυσία χώρα Θ πόλις.] Etymologicum. Μῦς ἀναγραφὴ ἔθνους, ἐξ ὧ Θ Μυσία ἡ πόλις.

In v. Μυσία. Ἐπιδεικτικὸν.] Ἐπιτικόν.

Μυσοπόλεως.] Μυσοπολίτ.

In v. Μώλα. Ἔοικε σὺ <ὁ>δὸν τὸ σφῆξε.] Ridiculus in his lapsus. MS. Perusinus habet ἔοικε σὺ <ὁ>δὸν τὸ α; ut credo habere quoque alia exemplaria. Itaque quum sic præferrent scripti codices, natatus aliquis putavit ultimam literam indicare numerum, & explicavit σφῆξε, quum denotet simpliciter ipsam literam, & dixerit Stephanus videri eam illigandam esse, ut fiat μώλαξα. Hoc est, quod olim hic annotavi. Hoc ipsum est, quod lætans alios quoque libros Perusino codici adesse, etiamnum censeo. Nam cur Stephanus scripturus foret σφῆξε διὰ ῥῶ, & non σφῆξε ῥῶ διὰ (si quidem id voluisset) viderint.

Μῶλος.] Citari solitus fuit hic locus ab viris doctis commentantibus Gellium I, 13. ut Moleatenses inde flatuerent, sed infuse & intempestive, ut & agnoverunt postea ipsi, & nuper ex domo mea probatum est. Interim non desinit locus Gellii latere ac non intelligi, quid ibi velint veteres libri, qui exhibent illic ut Regius, Gisanii, Schefferi, duo Putcani apud Cartionem, duo Oxonienses, quos ipse adhibui, *marcathemensium*, quatuor Vaticani apud Lipsium & Busidianus apud Cartionem *moleatensium*, Rottendorff. *moleathemensium*. Ex quibus quum Vaticani illi non sint optimæ notæ, ut vel unum illud Urbinatis Herculis *Meridionale* probat, hinc plures isti & meliores, in quibus sine dubio eminet Regius, considerandi, ut secure ex hoc indecoro ambigendi æstu evadat. Nam quid hi omnes, nisi alludunt satis perspicue ad *Marathesiensium*? quod ipse hic præstantissimus Stephanus subjicit. Μαραθήσιον πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν Μαραθήσιος. Ἔστι δὲ πόλις Ἐφεσίων. Situs egregie igitur convenit. Literarum numerus ad amussim. Nec in formando gentilicio Stephanum ejuro. Sed considerans quanta varietate in his excerptis tractentur ejusdem regionis gentilia urbium in ON desinentium, (quod fateberis, si consulas Δικαιόλιον, Δαιδάλιον, Ζεφύριον, Κύον, Πίτνον, Τρίκωμον) eripi mihi non patior, quin etiam hujus oppidi civis dictus fuerit Μαραθησιώτης, quum ea terminatio etiam in illis occurrat, & Latine *Marathesiensis*, certe proxime ad Gellii priscam scripturam.

Μάγνησσα πόλις Αἰολίδος. Ἡγήσανδρος δ' ἐν τρίτῳ.] Quid esse cautæ credimus, cur Ortelius, qui semper fere solet quoque adducere auctorum nomina ab Stephano ad probationem citata, hanc urbem ex Strabone & Stephano confirmat? An eadem, quam præ se ferre non veretur ingenuus ille & quondam meus Pinedo, testatus *apud Herodotum loco citato nisi me decepernut oculi, nulla sit hujus urbis mentio.* Et quid aliud fuit, cur illi tam in minimis apud Stephanum acuti, Holstenius & Berkelius nihil in gratiam lectoris tentaverint? Propterea ut memorabili specimine discas, Lector, quid debeas Stephano, & quam multa viris maximis sint lecta sine sensu & intellectu, communicanda tecum reor hoc optimo tempore gaudia, quæ diu fovi. Videlicet nobilissima in historiis fuit pugna inter Aprien & Amasin commissa, ut aperte scribit Diodorus Siculus I, 68 περὶ τοῦ Μαρίου κόλπου; cujus situm si tacuissent alii omnes, ipse nos Stephanus satis instruit in præcedentibus notans, Μάρεια πόλις Θ λίμνη τῇ Ἀλεξανδρείᾳ παρακειμένη. Et sufficit jam nobis ipsam cognominem paludem indicare situm ejus fuisse non procul ab mari, id quod diserte alii testantur scriptores. Hæc quum ita habeant, vide quid fiat præstantissimo omnium Herodoto, lib. II cap. 163, ubi sic vulgo legitur de congressu Aprie & Amasios, ἔστι δὲ Μέμφι πολὺ ἐχόντως ἀμφίστομος Θ περιπεπλῶσθαι ἀκάλῳ. Et quibusdam interpolatis cap. 169. Ἐτύγχανε δὲ ἐπιστάτης ὁ τῆ Ἀθηναίης ἄκρου τοῖς ἐπιπλόοις Θ ὁ Λ' γεγονὼς πεπλῶσθαι τοὺς Αἰγυπτίους, ἀπικομένῳ ἐς Μέμφι πόλιν, συνίσκαλον. Itane? Quum tantum fuerit ingeniorum, quibus gratissimus fuit Herodotus, & a quibus fateri nos debemus accepisse studendi rationem & conferendi inter se narrationes auctorum, ab illis omnibus id potuit concoqui, ut quod Diodorus in Marcotico tractu factum fuisse ait & fere litorali, crediderint ab Herodoto in Memphitica & mediterranea, imo ipsum Delta excedente præfectura contigisse statui, nec tantam differentiam annotatu dignam esse? Itaque sicut nescio an post Stephanum ullus aliquis hanc partem Herodoti decenter tractaverit, ita certe post maximum hunc virum ego etiam dico Herodotum libro secundo fecisse mentionem urbis Momemphis, & utriusque hujus loci verba sic emendanda esse, ut in priore lit ἔστι δὲ Μομεμφὶ πόλι, in secundo ἐς Μόμεμφιν πόλιν. Ut sic agere audeam, pro primo fulcro habes convenientiam Diodori, quum nemo ignoret Momemphiten nomon fuisse versus Marcoticam paludem: pro secundo hunc eruditissimum Stephanum, & tanti putandum, ut nulli agant ineptius, quam qui eum vituperant & carpunt: pro tertio est

membranaceus Herodoti codex in largiflua illa eruditionis Hippocrene & adorando Mediceæ liberalitatis monumento apud D. Laurentium Musis dedicato, qui in palatinæ loco plane sic mihi exhibuit; de priore in scedis meis annotatum non video. Vigeat itaque Herodotus! licebat patere Stephani fidem bonis codicibus nitidam.

In v. Μαγνῆτις. Θέσις.] Σχέσις. Idque omnino recte. Ὁ Ψυχρὸς. Τεθεγγμένος.] Ἡ Ψυχρὸν. Τεθεγμένον.

In v. Ναυλοχῖται. Ἐπὶ τὸ ἑκάς.] Ἐπὶ τὰ ἑκάς.

Νάξος.] Videndum an non idem huic appellationi contigerit, quod Libycæ urbi, quam novimus in auctoribus & MSS. libris referri Μάργαρον, Nargara, Naraggara, Nalagara.

In v. Νικαία. Ἐθνικὸν νικαιεύς.] Ἐθνικὸν ἴσως νικαιανός.

In v. Νάξια. Κυρίως. Ἐπ' ὀρθρίνῳ.] Asteriscum in exemplari meo adposueram, quia hinc dubio excidit nomen auctoris. Id conjunxi & supplet Manuscriptus interpositas Ἀλεξανδρ., quem Καρικῶν scriptissile jam supra Stephanus nos docuit. Et hæc quondam. Nunc habeo pretium hujus laboris, quum bona fide fateri debeant unum duntaxat hunc locum delere sanitatem suam Perusino codici, omnibus aliis eodem defectu vitiatis.

In v. Νάξος. Τὰ ἴχνεα.] Τὰ ἴχνια.

Τὰ χαράδρᾳ.] Τὰ χαράδρᾳ.

Νάξος.] Νάξιος.

In v. Νάξιος. Ναυβόαν.] Ναύβοαν.

Νάξῳ.] Νάξιον.

In v. Νεφρασία. Ἐξ ἀρχαιολόγ.] Ἐκ παλαιολόγ.

In v. Νάξος. Ἀϊάζ] & Νηρίκου.] Probat Diodorus Sic. xvi. §. 9. Φιλίππῳ δὲ χαλεπήναντος τοῖς Ἀκαρνᾶσι διὰ τὴν πρὸς Ἀθηναίους εὔνοιαν, καὶ μᾶλλον ἔτι τῶν στρατηγούντων ἀφίστασθαι (ita vulgo editur, pro vera lectione Νάξιον) διὰ τοῦτο ἐπιστείλας τοῖς στρατηγοῖς &c. Itaque ne miseris hunc ipsum tamen urbem libro xiv patriam adfingeari Ajaci, qui passim Opuntius, adi Salmasii Plinianas Exercitationes. Id autem non placet, quum hic legatur & Νάξιον, & ita sit in MSS. libris, inde fieri Νάξιος, & ipsi scripserint sic memorati ab Suida; quum & Naryctium Ovidius lib. xv Met. & Plinius appellaverint, notante Nic. Heinsio ad Ovidii Remedia.

Νάξῳ.] Νάξιον.

In v. Νικάνδρεια. Γεωλαίης.] Γεωλόφης.

Νικόπολιν. Ἐπιφάνειαν.] Ἐπιφάνειαν.

Ἐλευθερνῶν, Γάλλῳ. Σάνῳ.] Sane & dubito, an audiendus sit Hollstenius; & multo magis vicem Berkelii sollicitus fui, qui ad voluntatem alterius sic mutavit contextum, qui & in scriptis & in editis habebat Σαλῶν. Quid enim his literis propinquius? utrum illud, an Σαλῶν, quod supra occurrit? Sane discretis eras forsan.

In v. Νίκαια. Γαλλίας.] Ἰταλίας. De hoc etiam postremus notavit aliqua J. Spanius in Antiquitatibus differt. IX.

In v. Νικομηδία. Νικομηδεύς.] Νικομηδίς. Hujus autem nobilissima memoria est apud Modestinum leg. VI §. 9 Dig. de excusationibus. Ἐπὶ δὲ Κρισπείνου καὶ Νικομηδίας πρεσβευτοῦ ἔδημοσιώθη &c. ubi agnoscis utraque locorum nomina circa eundem tractum.

In v. Νίζυρος. Γεραιστῷ.] Γεραιστῷ.

In v. Νικᾶ. Νικεὺς.] Νικῆς.

In v. Νικολαοπολίτης. Ἀμφιφόλ.] Ἀμφιάλης.

Νίκαι πόλις Φωκίδος.] Itaque hinc patet, quantus error impactus sit Plutarchi libro de Virtutibus mulierum, in exemplo Phocicarum, ubi hæc sunt verba. Συμπολιόρκησε αὐτοῖς τῶν Κλαζομενίων ὁ Τιμοκλῆς ἐπίσκοπος. Sed pace Ortelii, qui ex loco isto Plutarchi eam illic quoque vocavit, & Palmerii Grentemenilii in Græcia antiqua ex hoc loco statuentis patere fuisse Cleonas vicum in Hyampolitarum vicinia, cum Κλεωνὲς & Τιμοκλῆς vocet, sed de quo alibi non fieret mentio, nullæ Cleonæ illic unquam fuerunt, & consideranda lectoribus singula, quæ de illis locis apud antiquos dicuntur, taceoque ista corrigendum esse πρὸς Νίκαια ut Stephanus, vel propius Νικαίας, ut alii appellarunt.

In v. Νῆσος. Ἔστι δὲ πόλις Γόργυρα.] Modo non Ἐρέτρια scripserit. Certe in Euboicis clare illam numerat Pomp. Mela II, 7.

In v. Νίκαια. Νικομήδεια & Νικαεύς.] Immo & Nicæi, unde de nummi inscriptione testatur Olt. Falconerius Φωκὶς Νικαὶς ad inscription. athlet. pag. 33.

In v. Νικομήδεια. Δωσιθέου.] Δοσιθέου.

In v. Νικαεύς. Γ' Ἀθηναίους.] Γ' Ἀθηναίους.

In v. Νίκαια. Νικαίας ἀρχ.] Νικαίας φησὶ ἀρχ.

Νικαιεῖς & τὸν Νικαῆτην.] Imo & Nicæus Plutarchus de sera numin. vind. p. 563. Τὸν δὲ Πίσωνα & Νικαῖον σκώπτει,

Αἰγάλεω & Λιβύης.] Αἰγάλεω Λίβυς.

In v. Νίσυρος. Παρφορίων.] Παρφορίαν.

In v. Νίσυρος. Νισύριος.] Νισύριος.

In v. Νεφέλη. Ἐπικλήσεως π.] Ἐπικλήσεώς.

In v. Νεφελοκοκκυγία. Διὰ τ' α.] Διὰ τ' ω.

In v. Νάπη. Δικαίαρχος δὲ Εὐβοίαν, ἐξῆς δηλῶν ὅτι ἐκλήρωσε τὴν ἀποικίαν ἄνδρα Δωριέα & τ' βάσιμον πυνθάνεται.] Hinc igitur pergo illustrare locum elegantissimi Achillis Tatii, quem supra in v. Ἔλλη reliqui, post quæ sequitur; ἡ δὲ Ἰκάρου ἐρημία. An hæc alicui placere possint, dubito. Cur enim Icarium vinum magis dixit insulare, quam quod præcedit, Chium ex parte regionis, quæ Helene dicebatur, quamque ingeniosissime vocat ἐκ Λακαίνης? Opinor scribendum, ἡ δὲ Ἰκάρου (de qua insula pater ex v. Οἰνόη, etsi posses quoque de Icario illo Bacchi in Attica hospite & vini inde auctore cogitare, quasi fuerit ἡ Ἰκαρὶς sed placeat insula) ἡ δὲ Νικαιάτης. Deinde, quam pono ἡ Νικαιάτης, non potest suspecta esse alli, qui vidit ipsum Stephanum in v. Καλλίη, aut novit Diodorum Siculum scribere III, 65. Τὸν μὲν Λυκόργου φασὶν ἐπιβῆναι τῆς Νικαίας ἐν τῷ κολπικῷ Νικαίας πόλεως λιμένι, aut quæ ex scholiis Aristophanis hic sunt annotata.

In v. Νᾶλα. Νιαλαιεῖς.] Νιαλαιεῖς.

In v. Νικαία. Παιονίας.] Παιονίης. & sic statim rursus Παιονίαν, quæ scriptura vera est, ac tralatitia antiquitus confusio Pœoniæ & Pannoniæ, cui est annexum Noricum.

In v. Ζαλή. Παρ' ὃ.] Παρ' ἕν.

Δ

Εὐρέα.] Εὔρεα. Sic MS. id est εὐρύπορον.

Ξοάς.] Ξοανὸς.

In v. Ξυνία. Βαλλαίδη.] Βαλλαίδη.

In v. Ξυνίας. Φιλόξυρ.] Φιλόπυρ.

Ὁ δημότης Ξυπεταιών.] Etiam Ξυπεταιών, ut bene demonstrare videtur Sylburgius emendans Dionysium Halic. lib. I cap. 61, δῆμον Ξυπεταιῶνα.

In v. Ὀπάκιον. Ἐλαιβήτης.] Ἐλαιβήτιος.

Διὰ τὸ πρωὶ γὰρ εἶναι τὸν πόνον & πρωιαίους ὀνομάζει.] Non sine dolore hic latuerit quis potest impetus indignium virorum, hui! quam cæcos? Hinc quum hæc sic concipiantur in antiquis libris omnibus, tantum non ejiciemus, quantum in hac editione contigit, quod factum prorsus nollem? Hollstenius vero quam sunt excogitata? Nemo, opinor, hæc verba considerans & qualium versatus in Græcis non potest videre scribi debere διὰ τὸ πρωὶ γὰρ εἶναι τὸν πόνον & πρωιαίους ὀνομάζει. Quoties dux ille Ἀθηνᾶς talium locorum occurrunt?

In v. Ὀ Ἕλλος. Ὀ Ἕλλης ἀπὸ Βαιβαλίδ. ἐν βιβλίῳ.] Propter quod ad nostram memoriam propagatum tanto magis amare debemus Stephanum, quod vix ullibi, nec apud ipsos Arabas scriptores ejus fiat mentio, ut refutant Vir perfectissimus in bonis studiis doctrinæ Ed. Pokockius ad Abulfaragium p. 133.

In v. Ὀγυγία. Ὀγυγία & ἡ Ἀθηνᾶ.] Habere etiam pretium suum videntur, quæ de hoc loco protulit J. Crojus in specimine conjecturarum pag. 76.

In v. Ὀγχηστός. Ἀλιαρτίων.] Ἀλιαρτίων. Sic bis MS.

Ἀλιαρτίων.] Κορωνίων.

Ὀδωδεῖς.] Ὀδωδεῖν.

In v. Ὀζόλης. Μοῦσ. ὀζόλ.] Μοῦσα ΙΙ. Quam ille

tam ab aliis animadverto consideratam. Id si mihi quoque liceat, ut spero, statuerem sub ea latere Ἀνεμῶν μυθεῦσι, τῶ τράγε, ἐπος.

In v. Οἰλεύς Ἐπικόπτω δὲ Οἰλέα τὸν πατέρα φασιν.] Hebenatus assiduitate notandi Berkelius nimis aperte commisit aliquid humani, disputans de Hellanico cujus nomen in omni pericope, quæ infra ad v. Χάλκωνα exstat, non legitur, ut patet manifeste. Itaque hanc particulam tuto licet lector transeat. Potius inquisiviſſet, cur Hecataeus in Asia mentionem hujus urbis fecerit, ut fit hoc loco, & non potius in Europa, ut in v. Χάλκωνα citatur, sidequaris auctoritatem virorum doctorum aliquoties ea confuta in his excerptis notantium, omnino hic reſtituenda.

In v. Οἶκος. Πλειονασμῷ τοῦ κ.] Πλεονασμῷ τοῦ κ.

In v. Οἶνα. Α'να οἴνης.] Α'να ἐ οἴνης.

Οἰναῖος.] Οἰνεύς.

In v. Οἰνεύς. Διδύμου δὲ τὸ νῦ.] Διδύμου τὸ νῦ. Nec quidquam copulativa hoc adfert.

In v. Οἰνιλεῖα. Δι' ἓ αὐτοῦ.] Δι' αὐτοῦ.

Τὸ εἰνι.] Τὸ ἓ ἐνι.

In v. Οἶος. Πολίτης οἰόντος τό.] Πολίτης ἓ τό.

In v. Οἰχαλία. Οἰχαλιεὺς ἓ ὁς.] Οἰχαλιὰς ἄς. Et recte, idque hanc editio sequitur, quantum video: nam de aliis MSS. nihil observatum deprehendo.

In v. Ὁ'λλία. Φυλλίδου.] Φύλλα, ut alii

In v. Ὁ'λλιχος. Ἐπίκωμον.] Ἀπίκωμον Sic quoque Salmasii MS. Sed ab nullo annotatum memini esse in aliquo MS. etiam Ὁ'λλιχος.

Ὁ'λλιάδαι.] Ὁ'λλιάδαι.

Ὁ'λλιχεύς.] Ὁ'λλιχεῖς.

In v. Ὁ'μβρικοί. Λιγύεσσιν ἓ ἐμβρύοις.] Λιγύεσσιν ἐμβρύοις.

In v. Ὁ'νακάσσης. Ὁ' ποιητὴς Ὀνακάσσεις, τοῦ ἓ χώρας ἴδιον.] Quum sic habeant MSS. simul omnes & editi, apparet perpicue in gentili aliquid esse vitiatum. Id autem viri docti volunt corrigere reddenda illi eadem forma & literarum ordine, qui est in primitivo, ad exemplum vocis Δ'ορκάσης. At quæso an ad hanc urbem notavit quoque Stephanus id fieri τοῦ ἓ Αἰγύπτου ἴδιον, ut hoc loco? Non ceste. Sed hanc admonitionem aliquoties addit, quum gentile urbis Ægyptiacæ terminatur in ἴτης, qui erat solennis gentilium ab urbibus ejus regionis derivatorum finis. Its quum hic quoque agit, non licet dubitare, quin talis formæ fuerit quoque illud gentilicium. Sive vera sit conjectura Cl. Holstenii in caula hujus appellationis, sive aliunde eam oporteat arcessi, opinatus semper fui, nomen loci fuisse Ὀ'νακάλη & gentile Ὀ'νακάλης, in quibus vere est τοῦ ἓ χώρας ἴδιον. Bale enim vel Bal quam sit vox Ægyptia, & quid notet, cur ego recoquam, quum plenissime egerit Salmasius in notis ad librum IV Achillis Tatii, ut & alii. Ea vox quoque occurrit in Αἰγυπτίων λόγοις apud Porphyrium lib. 4 hujus materiæ.

In v. Ὁ'ρος. Μακρωνίας.] Μάκρων.

In v. Ὁ'τλης. Καὶ ὁ Ἡ'λιδος ἄκρα.] Quum sit hæc ignota, eam ea tibi. Diodorus Siculus XIV, 17. Μετὰ δὲ ταῦτα Λῆδα ἓ Δακεδαιμόνος ἀφικομένη τὸ ἀρχαῖον ὑπὸ τῶν τότε βασιλευόντων πόλεως ἀποδοθεῖσα, Θρασύλεω, Α'ντιου, Εὐρυπύλου, Ὀ'τρύλου. Ἐκείνου δὲ τῆς Πύλης ἀποτυχούσης τοῦ ἀνδρὸς &c.

Ὀ'φέλλιος.] Hunc nummi inscriptionem referre conatur, & aliam alterius confert Cl. Sponius dissertat. VII. Sed in primo nummo, qui habet literas ΟΡΑΙΑΙΩΝ, prævenit omnes Manutius ad librum quartum Ciceronis Epistol. ad Atticum.

In v. Πάλικη. Αἰτναίους.] Α'ίτνας, ut jam & alii. Et hic limes est, ubi operam codici Perusino dare desiiti, quoniam tenuis esse animadvertebam ea, in quibus aliquid singulare continebat, quum præsertim in iis essem locis, ubi hilarius ac benignius mentem meam posiem pascere. Itaque hæc etiam sunto, quæ ex densa annotationum silva eligenda putavi, nonnisi eo consilio, quam ut vel Stephanus illustraretur, vel occasione ejus scriptores alii nanciscerentur aliquid lucis.

Ω'ς διφάσιον.] An potest placere, ὡς ἓξ Κρατῖνος, quem pluribus locis Stephanus offendit diligenter legisse ac libenter citare?

In v. Παιονίδαμος. Ἐν ᾗ ἐξέσεσε Α'γριππίνην γυναῖκα Τιτίου Νέρων.] Miror, cur propter hæc tam licenter insultarent Stephani ignorantiæ. Unde enim probabitur virum tam doctum nescivisse quæ fuerit illa Agrippina & cujus uxor? Immo vero si tot locis hæc fragmenta Stephani insignire potuerunt alterifcis, cur placuit illis præterire hæc verba? Utique tam facile hinc intercidere potuit vox una, quam alibi nunc una, nunc plures. At ego certe excidisse opinor ἓ Γερμανικοῦ.

In v. Παιξοῦλαι. Παιξοῦλαι ἡ χώρα, καὶ Παιξοῦλος, καὶ Παιξοῦλοι.] Non sentio, quam commode his apponatur Παιξοῦλοι, quod tamen pro voce postrema refingit Salmasius & alii, præsertim quum etiam sequatur fœmininum ἓ Παιξῖς, qualecunque id sit. Ideo nullus dubito, quin auctor scripserit Παιξοῦλοις.

In v. Παρνασσ. Ἐ'στι δ' ἓ Παρνασσός.] MS. Ill. Maffei Παρνασσεύς: ut appareat γ pro ν Παρνασσεύς. Et forsan hoc non fuit apud Græcos sine exemplo, ad vitandam ambiguitatem, quum a νῆσος fecerint νησιώτης.

In v. Πέρνη. Λέγεται τὸ ἔθνος τῆς.] MS. idem λέγεται.

In v. Πέργαμ. Ω'ς ἐν.] Scribunt in eodem MS.

Τὸ ἀναβῆναι.] Τὸ ἀναβῆναι in cod.

In v. Πηνειός. Α'πὸ τῆς φυσῆς ἓ λάκκου, ἓ ἐν ᾧ ἐπιφέρ.] *Ab profluente colle ejus.* Sic intelligenda & vertenda hæc verba putavi, quum nec Salmasii sententiam probarem, nec sciirem, cur Pinedo redderet *a colle fontis ejus.* Cæterum etiam legendum ἓ λάφυστίου, ἐν ᾧ.

In v. Πέλινος. Ἐκ πελίνου.] An quid obstat, quo minus legamus ἐκ πηλίνου?

In v. Πίσ. Α'πὸ ἐνὸς Πίσης.] Non sufficit Salmasianum. Quo modo enim sequentia cohærent, quæ quocunque modo Latine dicti? Sed refert, ut solet, Stephanus origines duas, primam ab viro quodam, alteram ab valorum Græca appellatione, unde repono λίπα τοῦ Πίσα, ἓ Ψ πλεῖον.

In v. Πίτνη. Τὸ ὀρθῶς ἓ τὸ διὰ τοῦ ἓ Πίτνης χρηστέον ἐστί.] Id vel cæco manifestum est, postremam syllabam in voce Πίτνη esse producendam, nec opus, ut Stephanus tam vilia & aperta moneret; quem opinor scripsisse Πιτνάνης, ubi in utraque syllaba id monere erat operæ pretium.

In v. Πλαθανᾶς. Ἡ'ρωδιανὸς δὲ Δεξ' τοῦ ἓ ἀμβλυτόνως ἐκφερόμ.] Nam perverse in Xylandrina Δεξ' τοῦ. Cæterum exspectaveram meliora subsidia. Nam quod Pinedo reddit *Herodianus propter numeri mutationem approbat accentum*, & quod emendat Δεξ' τοῦ ἓ αἰτιατικῆ μεταποιῶν, id plus videtur, quam Stephanus Herodiano tribuit. Nam Herodianus videtur modo egisse de utroque numero, quo suppolito addit Stephanus ex suo de mutatione accentus. Quod autem Holstenius sentat Δεξ' τοῦ ἀμβλυτόνως ἐκφερόμ, idque exponit, quia in singulari accentum habet in prima, in plurali vero in extrema syllaba, id nihil est; nam si tantum singulari modo Πλαθανᾶς diceretur, id utrumque sonum admittere potuisset. Hinc opinatus sui & verum & proxime ad vulgatas literas me venire conjiciendo Δεξ' τοῦ ἓ αἰτιατικῆ ἐκφερόμ.

In v. Παιονία. Παιονίης ὑπὸ Δαναὸς τοῦ.] Lego. Παιονίης ἓ Παιονικῆς κτλ.

In v. Παραπεταλία. Καὶ Παραπεταλίτης.] An non excidit in fine ἐπτάλοφος?

In v. Παραλία. Ὁ δημότης Παραλιάτης.] Attamen Εὐπάλ. Παραπαλιάτης dicitur Demostheni in Neæram.

Περίνθος πόλις Θρᾴκιος.] Inspiciendus H. Valesius ad Socratis Historiam Eccles. VI, 16. ubi habes & Περίνθιος & Περίνθια, quomodo etiam appellat Palladius in vita Joannis Chrysost. Ἐκβαλόντες δὲ φησὶ τὸν ἐφεστῶτα Περίνθου & Βιθυνίας ἀρχιερέα.

Πόλις, πόλις Σικελίας, ἀδόκιμα Μιλάτης.] Γιγαλίας & Μιλάτης legendum esse pronunciavit jam ad Strabonis librum VI Casaubonus & quidem primus.

In v. Πάδουα. Φλαμινίου οὕτω τοῦ κολέμβρου Γ'αλλικοῦ.] Quam calidum illud Cluverianum Φλαμινίου οὕτω τοῦ κολέμβρου Γ'αλλικοῦ in Italia antiq. pag. 302? Nam quod ad prius, etsi & sibi adoptet Pinedo (etiam placet ei posterius) & Holstenius tanti facit, ut quum in posterioribus stitat adsensum, hoc tamen adjuvet ac sanari locum velit ex consideratione MSSorum, tamen est perquam a verisimili alienum; quum laboraturus vehementer sit vir doctissimus, si regetur, quis ille Flaminius sit, cujus mentionem potuit facisse Dionysius libro XVI. L. Flaminius Caji pater, Caji ad Trasymenum occisi avus notus est apud saborum scriptores, sed non, ut hoc loco videtur, tanquam aliquis militum dustor, qui hostium

in hoc loco fuerit obvius. Itaque quum etiam in MSS. apud Salmasium sit Φλυαρίαν, ut monui quoque in præfatione, opinarer Dionysium scripsisse Φλυείαν ἐξ ἧς τοὺς Λευκίους Γαλάτας. Nam quum Dionysius historiam continuaverit ad bellum usque primum Punicum, idque libris XXX fragmenta autem Peiresciana ex libro XXI declarent, quomodo is processerit in scribendo, & ita utrinque certe efficiat, ut de ratione temporis aliquid adjequi & conjicere possimus, quod in librum illum XVI incurrit; si adhibeantur facti, illo tempore etiam Fulvia gens magna fuit. Constructionem ἐξ probat omnino lectio scripta, unde nihil conjectura mea discedit, & licet poëticam pronunciet H. Stephanus, potuit probata esse Dionysio.

In v. Γηγιον. Ὁ πολίτης Γηγίου.] Hinc Γηγιναῖοι πολῖται dicuntur Jamblichio de vita Pythagoræ c. 27.

Γῆτες.] Hinc gentile videtur Γήτειος, quod restituendum Agathemero. ὁ Καρκίνος χιλιοστὸν πεντηκοστὸν κατὰ τὸ Γήτειον ἄκρον ἐν τῷ Πελοποννήσῳ. Corrupte enim editur Τεγέαιον. Et id videtur innotuisse aliis.

In v. Σεφτωνα. Καὶ πληθυντικῶς σεφτωνες. ἐξ οὗ τὸ ἐθνικὸν σεφτωνικὸς.] Quin ex σεφτωνες faciendum sit σεφτωνας, vel puer videat. Sed tamen quum id sit, ut facere duos video, violenter agitur cum Stephano. Ut scias, quid velim, lego ἐξ οὗ Σεφτωνας. τὸ ἐθνικὸν &c. Nam quid oro facit illic copulativa?

Σογδιανὴ χώρα.] Hinc incolas vocari Sogdos vel Sogdios non videtur, & potius scripsisse auctor Σογδία.

Στατὸν πόλις Λιγύων.] An hinc fortasse corrigendus Livius XL. 4. ubi dicit, *Consules eodem in Ligures exercitus induxerunt diversis partibus. Postumius primus & tertia legione Ballistam Suismontiumque montem objecit.* & mons ille ab hoc loco vocatus fuit *Stoismontium*.

In v. Σιφινος. Καὶ Σιφινιανὸς.] Omnia suadent, ut corrigatur Σιφνιανός.

In v. Ταφιοὺς. Πολιτικῶς δ' ἐν τοῖς ὀπίσω. Palam absurdum. Itaque si placet suspicari hanc lectionem ortam ex ἐν τοῖς ὄπισθεν, hoc est, ἐν τοῖς ὄπισθεν, licet. Verum advertas oportet, quum Stephanus Polybium citat, interdum id ab eo fieri ad hunc loquendi modum; & sic posse facere non dubito. Sed quum sic paucis modò vicibus agat, tum crebrius omittit præpositionem; ad quod potius me verto & suspicor Πολιτικῶς ἐξ ὀπίσω τοῦτο. Hæc in religiosis aliorum silentio. Quod notari meretur, aliter facit, quum Callimachi Αἴτια vel Αἰτίας allegat; nam nec in Ἀργοναύταις nec Ἀνάσσῃ, nec Αἰτίοις, nec Δεκοῖς, ubi suspicantur docti opus idem notari, præpositionem additam vides. Unde & in v. Τριτωνίδος prorsus admitto Holstenianum Καλλίμαχος δ' ἐν αἰτίοις, præter rationem, quam dixi, probandam etiam inde, quod sit proxime vulgata ἐξ' ἐν αἰτίοις.

In v. Ταφιοὺς. Αἱ δὲ Σελεύκειαι.] Me quod attinet, hic legere solitus fui Σελευκεῖαι.

In v. Τεγεα. Πεφύκασι δ' αἱ ἐγκεντρισθεῖσαι χλοηραὶ φέρεσθαι.] Hæc quum in librorum veterum scriptura, eam pro vera habendam judicavi, &, ut pateret ejus commoda sententia, ad eandem quoque volui concinnare Latina. Sentum enim esse puto illos fœtus in arboribus subdio putrescere. Vocat χλοηρὰς, qui non sunt decerpti, sed adhuc radice firma adstringuntur arboribus.

In v. Τεγεα. Τῶν ἐν Τεγέᾳ.] Intelligunt alii nativitatem, quasi oraculum Delphicum præcipue confirmasset opinionem illic nati Apollinis. Non ita ego. Nam video passim dici τὰ ἐκ Διὸς subintellecta voce ἔπη, ut innuat ab oraculo Tegyrensi præcipue confirmatum esse Delphicum.

In v. Τεῤῥηνοὶ. Φῦλον Μακεδονικὸν.] Scribo Δωρικόν.

In v. Τεγυρια. Λέγεται δ' Τεγυραῖος & Τεγυλλιανὸς & Τεγύλλιος.] Vaga sunt, quæ huc afferuntur; & quid illud Λ in medio apud Holstenium. Conjeci, licet firmare nequeam, λέγεται δ' Τεγυραῖος & Τεγυλλὶς & Γῆτα & Τεγύλλιος.

In v. Τεγυλλα. Σύγχυσιν δεχομένην ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἀνάπαλιν.] Ex duobus postremis vocabulis unum componendum πυρρόπαλλα, ut fluvius ille per duo epitheta describatur.

In v. Τεγύλλιον. Καὶ Ἀλλιανός.] Dubitent viri docti & varia ab eis edantur. Si & mea hic exilimatio valet, crediderim Ἀλλιανὸς, ex Pausaniæ Corinthiacis, ubi hæc sunt verba, quum dixisset regionem Troezeniorum primo dictam Oreum. Ἀπέχουσι δὲ Πασιφάου σταδίους ἑξήκοντα ἀπὸ Ὠρέων, πεφυκυίας μὲν Ἀλλιανὸν τὸν ἀριθμὸν, Ἀλλιανὸν ἐπικεκλημένου τοῦ χώρου. Unde & ipse urbis Althapis.

In v. Τυφρανὶς. Καὶ τὸ ἐθνικὸν. Παρ' ἡμῖν, Τυφρανὶς ἡ νῆσος, ἐξ ἧς ὁ ἀφηγούμενος Τυφρανὶς.] Plane hanc digressionem non approbo: & quæso quid subesset causæ, cur in notatione ἡμῖν foret masculinum? Sed opinor distinguendum Καὶ τὸ ἐθνικὸν παρ' ἡμῖν. Τυφρανὶς ἡ νῆσος. (Hæc utraque Stephanus vidit ex fasce apud Partheniem) Ἀφηγούμενος Τυφρανὶς. Innuit nomen ipsum urbis apud Græcos potitum existimari & usurpari ad modum masculini. Idem monuit in aliis urbibus ejusdem terminationis. Atque hinc est, ut dubitem, an in v. Φασὶς non temere scribatur Λιγύης ἐξ Ἰβηρικοῦς, & omittenda sit copulativa, quum nec præcesserit quidquam de alio genere, nec alibi femininum rejectatur.

In v. Γαῖσος Λιγυκὸν ἔθνος. ἐξ οὗ Γαισάτης & Γαισᾶται.] Agnoscisillud Γαισᾶται plane esse alienum, quippe quod satis demonstraretur per præcedens. Sed nimirum duo præmisit masculina, quibus subjecit duo feminina, scripsitque ἐξ Γαισάτης & Γαισᾶται.

In v. Γάλλος. Ἡ μεσόγειος, ἐξ ἧς ὁ πολίτης Γάλλιος, ἡ μακρά, ἐξ ἧς ὁ πολίτης Γαλλαῖος Μεμμίου.] Hæc sunt confusa, & videntur sic evolvenda ἐξ ἧς ὁ πολίτης Γάλλιος Μεμμίου, ἡ μακρά, ἐξ ἧς ὁ πολίτης Γαλλαῖος, ut producit Jo. Marshamus in Chron. pag. 468.

In v. Γάλλα. Γάλλα χωρίον μεταξὺ Σαβίνων & Ῥωμαίων πόλεως.] Valde ambigua ista Sabinorum civitas. Sed scripsit auctor Γαβίνων, solita Scribarum aberratione. Illic non est a vero alienum aliquid in via fuisse castelli simul & silvæ, sive portam Querquetulanam adierimus, sive Gallos in medio circiter vim ab Camillo cæsos, qua occasione illic potuit fuisse erectum tale quid.

In v. Γαῦρος. Τὸ ἐθνικὸν Γαυρανός.] Sic cuncta satis fuit, quia nihil merentur omnes, qui ad corrigendum hos se volant: nihil enim est, nisi vitium typorum in Xylandrina, ut fieret Γαυρανός.

In v. Γαυσανὸν. Ὡς Ἀλιανός.] Notaveram ex Ἀλιανὸς ex supplemento superius indicato in illa voce.

In v. Φασὶς. Τὸ ἐθνικὸν Φασιανός.] Vel multa fecundum vocem in Ἰβηρικῷ, vel fupple τὸ ἐθνικὸν Φασιανός, Ἰβηρικὸν Φασιανὸς & sic scripsisse auctorem cogita.

In v. Φαῦρις. Τὸ ἐθνικὸν Φαυρίτης.] Palladius de vita Joannis Chrysost. ὁ μὲν γὰρ ἐκ Λίβυος, ὁ δὲ Ἀλεξανδρεύς, ὁ δὲ Φαυρίτης, ὁ δὲ Παφλαγών.

Φαφλαγών.] Prorsus mihi persuadeo esse Λίβυσσαν nomen, quod occurrit apud Strabonem IX. 438 in verbis Casaubono desperatis Σ' ἐν δὲ Φαφλαγόσι [sed melius & convenientius Stephano scripti legunt Φαφλαγόνες] ἐν τῇ Ἑκαταλῇ, τῇ μὲν ἐπὶ τὰ κάτω [sic enim lego pro ἐπὶ κάτω] ἡ Πάφλαξ &c. Hinc & Φαφλαγόνιον habet Diodorus Sic. XV. 1. 57. Μικρὰ Ἀσσυρία, μικρὰ Τροία, μικρὰ Φαφλαγονία, μικρὰ Θρᾴκη.

In v. Φάβις. Κτίσμα τῶν Φαβίων.] Tardus admodum processit, qui hic gloriolam suam sustinet ostentare, quam multo ante interceperat Casaubonus in notis ad librum VII Strabonis pag. 315 corrupte allatum.

In v. Φαιδιάδες. Ὠρωπιακὸν φυλετικὸν ἐξ Ὠρωποῦ.] An non sufficit Ὠρωπιάδης, ut solet, præsertim quum Φαιδιάδης, πόλις οὐκ ἄπω τοῦ Τροχηνιακοῦ, Δεκελείας ἀπέχουσα.] An Λεκτοῦς?

In v. Φλιοῦς. Φλιάσιος, πλεονασμῷ τοῦ σ ὡς Ἀθηναῖος.] At non est hic pleonasmus, nec ex abundanti additum reliquis literis illud σ. Sed opinor scripsisse auctorem παρωνυμικῶς.

In v. Φρυγία. Φρύγιος & Φρυγία ἐθνικὸν.] Vitium est solenne in his excerptis, pro Φρυγία.

In v. Χαλκίς. Ἐπικλησιν ἔσχεν Νεοπτολεμαΐς.] Sic edidi & interpretatus sum *parvellas*, quia vulgata Νεοπτολεμαὶς locum nullum hic esse opinabar, multo minus ἐπίκλησιν ἀδύνατον.

In v. Χαραδρία. Ἐν Βεσσοῖσιν ἄλσος.] Videtur igitur Berkelius voluisse Βεσσικῆς, quod sane probarem.

In v. Χαλδαῖοι. Ὡς καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας.] Aperte sic restituendum, quod excidit. Ὡς καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας.

In v. Χαλκηδόνιος. Τοιοῦτος ἐξηγητὴς ἐπιφανὴς παρέσχετο.] Verba ultra modum corrupta, quæ vide an sic quoque emen-

emendari Τιγράνην Ἀχαιμενίδην ἄνδρα ἐπίλεκτον. Loquebatur videlicet de præfecto novo in satrapiam veniente, eumque vocat Tigranem, filium cujusdam Achæmenis, quod nomen inter Persas frequens & gratum.

In v. Χρόνος. Ἀπολλώνιος Ἰδίῳ Κυρανίδ. ἐν α.] Itane septimum citasse credimus, ante quam citaret primum? Nisi causa quædam singularis fuerit, mallem ἐν τῷ α.

In v. Χρόνος. Καὶ Παπυρικὸν ἀπὸ Λίμνου ἀναγράψαν.] Quod adscripsit ad horum marginem Salmasius, id publicavit ad Aram secundam pag. 147. Et id tamen Holstenius quasi suum exemplari suo imposuit. Sed quæ verisimilitudo hujus correctionis? Si arbitrium meum valet, scribendum dico παρ' Ἡφαιστίῳ. id quod a quolibet approbatum iri confido, quum nihil immutetur. Sed hæc in tempore sufficiunt. Quod si tibi placet Stephanus, & scire certe cupis, quibus restitutum Stephanum debeas, inter vota tua hoc vel præcipuum habe, ut aliquando omnes Salmasiani margines in publicum exeant, quod ut nunc est, fieri nequivit. Interim hæc suis locis interpone.

Præfationes pag. 5. vers. 5. Nam ante ista duo exempla, ex literis Ϗ & Ͻ, quæ ex Perusino erim notavi, facto signo. Ibidem vers. 9. ἀρχὴ τοῦ κβ΄ βιβλίου. ante Γ΄ϑ΄. *Hic incipit liber vigesimus primus in MS. recentiori Parisiensi.* ante 1680. Notarum pag. 1. col. 1. vers. 43. Etiam Arrianus lib. 3. *Anabas.* dicit Ἀλέξανδρον πάλιν τὸν Ἀμμωνα. Ibid. vers. 55. Etiam quum Cantabrigiam venissem, & perlecto isti ac Illustri Viro, Joh. Pearsono, tum me approbassem, tum obrubuissem primas hujus editionis paginas, statim ubi vidit illum meum Ægimium gratulatus, post aliquot dies reddidit eadem ita chirographo suo conscriptas, ut primo illic notaverit *I. Λίμνῃ. illud enim Scriptor factum est ex ἢ quod male legebatur pro ω.* Quæ postea rursus inducens, ad voces *ex Apollonii Scholiasta* scripsit, *qui etiam libri secundi meminit pag.* 205. *ubi* Λίμνιον πάλαι ἐν Θρᾴκῃ φασὶν ἔτι ἀ Θόαντος ἀδικηθέντα ὑπὸ τῶν ἐκ Πάτμου ἐξελθόντων αὖθις πολέμῳ.* Ita non opinor dubitare amplius aut me aut quenquam debere de conjecturæ meæ pretio. Pag. 7 col. 2. vers. 6. Valesius in principio notarum ad Excerpta Peiresciana Dionysii, ex quo non dubito quin hausta sint ea, quæ proferuntur ad v. Κορίνθια, ceteri laudem ei justam dare detrectent. Pag. 9. col. 2. vers. 42. Et peropportune ad hoc apud eundem nostrum Stephanum in v. Μαλία sic annotatur. Ὁ Μαλιεὺς ἰατρὸς, ὁ Μαλιεὺς βοτάνης Ϗ ῥιζώδους. εἴρηται Ἀπὸ πόλεως ὁ χρόνος, ἀφ' ἧς ὁ Μαλιεὺς κρεπίδῳ ἐστὶν, ὁ καὶ λεπτοτάτῳ τὸ Κυβωτίδιον. Pag. 10. col. 1. vers. 34. Sic infra ex Homero adducitur πολυφλοίσβοιο Ϗ Γενέθλη, quæ vox postrema illic adhibetur ut trium modo syllabarum. Pag. 10. col. 2. vers. 50. Ὁ Ἀχαιὸς. Nam &. Pag. 11. col. 2. vers. 16. ἰχθυοπώλιον. Pag. 18. col. 1. vers. 45. putasse video, ut etiam in voce Μανδύης, ubi dicit Ἐστὶ Μανδύης τὸ Ϗ πλοῖον. Quod sive.

FINIS.

ΚΑΤΑΧΑΜΟΣ

AD

Humaniſſimum Doctiſſimumque

Virum

Dº. JACOBUM GRONOVIUM,

Poſtquam TBPIN ipſi illatam retunderet.

GRONOVI, Græcæ laus non reticenda Minervæ,
Muſarum & Judex integer, Artis honos.
Non ego ſi linguas, ego vel ſi vertar in ora,
Pro meritis poſſem reddere digna TIBI.
Repperit in Stephano cenſorem cura paterna,
Turpibus heu! noxis ille notabat eam.
Ille per ora Virûm nos duxit hiantia, tanquam
Per bene quos meritis ſupprimeretur honos.
TE quoque, neſcieris qui tam bona multa latere,
Tangit, reſque ſatis non bene geſta foret.
Hinc ut edax ignis, quæ conjiciuntur in illum
Purgat; ſic fœdas eripis ore notas.
Muneris & cauſam riſuſque jocuſque ſequatur
Tam rigidi, merito rejicienda probas.
Et ne poſteritas, nec quiſquis lector in illo
Erret, judicio pergis inante TUO,
Nil quia Palmerii, quia nil monſtratque Bocharti
Pagina, produxit quam TUA cura recens,
Ad ſenſum acceſſiſſe TUUM negat ille, Bocharti
Quæ decerpta dedit: Palmeriique negat.
Quam vellem veras fudiſſet pectore voces!
Quod dictum illius pace ſit, oro, Viri.
Altera nunc mundo præbes diſcrimina veri:
Altera judicii das documenta TUI.
De TE clara volat Terrarum fama per Orbem,
Lampade Phœbea qua ſubit uſque dies.
Hæc quoque, quos ſpargis, radiis Academia fulget,
Artibus, eloquio, Judicioque TUO.
TE Vir, TEque puer, TEque ætas tardior omnis
Suſpicit, & celebrans gaudia voce probat.
Candida poſteritas genii mirabitur Artes,
Et nunquam poterit non meminiſſe TUI:
Sicque TUUM nomen ſemper durabit in Orbe,
Nam partum ingenio ſtat ſine fine decus.
Sed quid? noſtra TUAS non æquant carmina laudes,
De multis igitur deſino pauca loqui.
Nam velut in gelida pugnat Gladiator arena
Nudus, & occultæ dat leve fraudis opus,
Sic ego qua duxit non me ſententia cordis,
Sed potius potui promere facta TUA.
Vive, JACOBE, diu ſemper, clariſſime, felix,
Et ludum ſtudiis perge Juvare TUIS.

ita

ἐξ ἄκρου μυελοῦ τῆς ψυχῆς

Præceptori cecinit

JANUS BERKELIUS. A. F.

Clarissimo & Eruditissimo Viro

BURCHARDO de VOLDER,

Medicinæ & Philosophiæ Doctori, hujusque ac Matheseos Professori, Collegæ suo Charissimo,

JACOBUS GRONOVIUS S.P.D.

Conjunctio & operis diuturna & animorum arctissima, quæ inter nos est, mihi gratiam faciens eorum, quæ in primis alloquendi initiis circumspici solent, & tantum non acclamans, Hoc age, jubet, ut amputem omnia captationis solennia. Tantum dico, tibi quoque innotuisse, quod ex aliis bene multis jam accepi, mirari me non potuisse; quum non solum fando ea res accidere ad te potuerit, sed pro integra justaque studiorum tuorum absolutione, &, qua teneris, cupiditate cognoscendi etiam talia, quæ ad tui loci tutelam nihil aut parum facere ab aliis existimantur, ne potueris quidem apud me in eam suspicionem venire, ut crederem oculos tuos ad tanti viri scripta adjectum non iri. Itaque quum sic quoque ceciderit, ut quod jam crebro audieram ante exitum, apud te primo viderim, quemadmodum in editione novissima operum Samuelis Bocharti Vir doctissimus, quem libenter suffragiis nostris ornavimus, Stephanus Morinus in epistola ad Celeberrimum Grævium scribat de me & Berkelio in hæc verba, ut hunc quidem manifeste probri cujusdam arguat, me autem suspicione indebita tangat; non impetro a me, ut rem istam in hoc conjecturæ & pronuntiationis lubrico aut, ὡς ἔπος εἰπεῖν, falso relinquam vel apud te vel apud quenquam alium, qui ista leget. Ad quod non minus accedo invitus, quam accessi ad ipsam Stephani posteriorem partem non ut Morinus loquitur adornandam (longe enim abest, & si id voluissem, potuissem, idque in plurimis quidem locis) sed ad exemplum quod alter præiverat, non meo judicio electa laborandi forma, absolvendam. Neque tamen intelligo, cur hoc onere me fatigare voluerit vir optimus ita in publico scripto de me & de eo, quod ad manus meas pervenerit nec ne, judicium & conjecturam edens, quum uno verbo si privatim aut ipse aut per quemvis resciscere ex me voluisset, rem omnem simul ac sententiam meam percepturus fuisset. Id quum ille facere noluerit, nec ego privatim ejus facti causam ab eo si scisciter, satis amœnum esse censeo jam coactus cum unoquoque id quod res est palam communicare, ut idem tecum facere fert animus. Quod antequam aggrediar, debeo de meo sensu in tam multiplici labore, qui nuperrime Stephano fuit impensus, aliquid præmittere, ut sic ad hunc postremum veniamus, & justum quoque præjudicium meum intelligas.

Quum puerili concursatione in Polybio defungens, multum Stephano usus fuissem; accidit, ut paullò ante quam ab patre mitterer in peregrinationem, Berkelius sibi familiarem concilians paternam domum, cujus pars eram, ad primas paginas patrem & me adhibens impetraverit quæcunque ad illum auctorem facientia, ut etiam istæ declarant. Sed me primum in alias terras digresso, mox patre ad hæc omnia inter quæ nos fluctuamus, nauseante ac peri-

tura faſtidiente, marte ſuo debuit omnia profligare. Interim huic incepto admodum ſtudens, prima folia & in Anglis Pearſono & in Gallis Henr. Valeſio etiam ipſis id probantibus oſtendens, multa cum eis ſuper Stephano colloquebar, ita ut unam fere non amarem illam notarum ſive denſitatem ſive multitudinem; nec minus offenſus Latinæ verſioni, deplorabam molem hujus politici lexidii fore nimis amplam & gravem cum fructu non ſatis ubere: quod reverſo mihi ita diſplicuit, ut collationem Stephani, quam Peruſiæ inſtitueram, ſuppreſſerim. Procedendo tamen Berkelius conatus pariter & eniſus fuit editionem omnino præferendam & meliorem omnibus aliis, ſi integritatem & ἀρτιότητα hujus ſcripti ſequimur & optamus, inſertis non paucis, ubi in reliquis ſunt deteſtabiles lacunæ. Forte fortuna Amſtelodami quum eſſem, Petrus Hillesbergius & Hadrianus Gaasbequius me & Thomam de Pinedo in unum conductos ſtatim amicitiæ vinculo alligarunt, quum & ſenex ille eſſet hilaritatis ſuaviſſimæ, & ego inde nequaquam abhorrerem. Itaque & propoſiti ſui certiorem fecit; nempe quum eveniſſet, ut omni vita amaverit ſummopere Stephanum, & quum ab opibus affatim valeret, certam pecuniæ ſummam patrimonio reliquo excretam deſtinarit edendis iis, quæ ad eum ſcriptorem collegiſſet. Quod nobile conſtitutum, & in his quidem regionibus inuſitatum, quum proſequerer debita acclamatione, non petii tantum; ſed & monui, ut quoniam ea illius facultas eſſet Mantuæ in Carpetanis innutriti Græcis Latiniſque ſtudiis, itineraria primarum ex Europa in partes Orientales expeditionum ab Hiſpaniæ potiſſimum populis factarum diligenter inſpiceret, oraſque Oceani meridiani per Perſiam Carmaniamque & Gedroſiam legens, nomina urbium vicorumque & ſtationum in militiâ Alexandri, cui ſemper ob præclarum iſtum Arrianum adeo futiliter ab quibuſcunque tractatum impenſe inhæſi, memorata & hinc ad Stephanum quoque derivata illuſtraret. Quod & promiſit, & quum innotuiſſet illi collatio mea Peruſina, effecit ut flagitanti condicerem. Sed & ille mei voti immemor id egit, ut grande volumen prodiret. Ut omnia terna eſſent, non tibi ignotus, mihi ob aſſiduam conſuetudinem notiſſimus, allata ultra Alpes Holſteniana eodem modo & chartarum forma edere deſiderans, tandem invenit, cujus typos exerceret labore Holſtenii ad maximam ſpeciem, ſed illaudabilem, dilatato. Nam quum eſſet ille totus ſuæ ſententiæ, meos autem oculos induſtrie ab conſpectu eorum amoveret, porro ea, quæ ad eruditionem auctoris declarandam conferunt, brevi volumine complecti potuiſſet; ut grandem librum produceret, citationes ex auctoribus Græcis, qui ab omnibus poſſidentur, non modo integras adſcripſit, ſed etiam Latinas interpretationes ubique appoſuit. Utique affatim inertis contemplationis opus. Nam quum illis, ut dico, iſtæ ſint additæ; tum epigrammatibus, quæ inedita ſtudioſe collegit Holſtenius; & in hoc ſui laboris corpus conjecit, quia non poterant interpretationem Latinam niſi ex ipſo & ab ipſius peritia carminum ſimul & Græcarum literarum habere, nuſpiam Latine expoſitam ſententiam adnexam videbis. Ita indicium ipſe ſui fecit nobis & reliquit poſteris: interim tanto depravatiorem in modum progreſſo iſto labore, quod quum forte quaternionem, nuperum ab prælo, in officina librarii deprehendens non ſine riſu vidiſſem pag. 144. & ſeq. in lege IX. D. ad legem Rhodiam poni emendationem velut ab Holſtenio proficiſcentem his verbis (Ego plane exiſtimo ſcriptum in iſta lege olim ἐν τῇ Ναξίᾳ, ſcilicet θαλάσσῃ) nequiverim me continere, quin Joanni Schultingio, qui tunc totus ab illo pendebat, & ad hanc partem adjutor ei erat, ut fatetur ipſe, nunc vero juridicam Harderviceæ Academiæ cathedram cum laude obtinet, oſtenderem, quam abſurde illic ederetur conjectura velut Holſtenii, quam ante annos tam multos in mundum produxerat Jacobus Gothofredus. Quod quum

iſte

iste adeo celatum sibique inclusum habere nequiret, quin prima occasione ad eum, a quo continebatur, referret; hic quidem adeo commotus fuit, ut in Addendis & Emendandis sustinuerit pro verbis quæ citavi scribere legendum esse [Ego plane existimo cum Jacobo Gothofredo scriptum] non secus ac olim perverse in Holsteniano scripto tria vocabula omisisset, & tanquam ab Holstenio progressa essent lectori, quæ ex me audierat illius Chironis Achilles. Adeo nulla ibi fides. Adeo ab Hollandiæ typographiis tres libri prodierunt mole permagni, momento perexigui: & quod doleo, Stephanus oneratus commentantium acervis, nec tamen emendatus. Ita quum deplorem (non enim unquam omisi aperte & palam in consortiis amicorum & salutantium ad hujus judicii formam dissertate) non admodum utiles viginti annorum operas & multas literas fere in vacuum chartis plurimis impressas; & inprimis Stephanum saburra tam parum salubri oneratum; quid est, quod a me exigit Morinus? an ut si ad manus meas venissent, adderem ista quoque? & quia non addiderim, ideo patet illi ista ad manus meas non pervenisse? Quod oro sacramentum, quæve necessitas hujus conjecturæ? An ab Viris inter eruditos eximiis nihil putat sine ullo ætatis discrimine notari oportuisse, quod non in publicum proferretur? Nec ipsi id voluerint, opinor, nec ipse censeat. Et quam multa talia domi mihi nata ipse producerem? An vero id quod sæpius jam ab aliis, idque cum valida ratione observatum publicatumque est, & nemo non pro certo veroque adspicit, unusquisque ex illis, qui student, publice approbare debebit? aut ut in hoc Stephano me contineam, proba in eo dicta non poterunt ad liquidum proba videri, nisi aut Bocharti aut Palmerii punctum illa quoque tulerint, vel similium ipsis? Hæc sane ratio si processerit; quousque extendentur scriptiunculæ, & quæ non pagina emendationum approbationes aut approbationum iterationes in rebus non creperis ostentabit? Quum nuperrime a typis processerint terni isti labores, certe parum abest, quin hoc brevi intervallo ex talibus novum fere commentationis instauratæ corpus jam nunc posset recolligi. Ne quid taceam, adeo id probare nequeo, ut quum in Stephano perficiendo essem, & haberem ab amicissimo meo eoque doctissimo viro paginas, quas in Josephi editione profligavit, ab ipso depositas, quæ & postea mihi ab amico Londinensi fuerunt subministratæ, suboffensus fuerim vel illis quæ commisit paginæ 81. scribens, [Εδουμαίους illam gentem appellitat Uranius (sic volo, pro σούνιος, quod imperitia Editorum factum est ex οὖνιος) scriptor vetus in commentariis Arabicis.] Vel illis quæ pag. sequente. [Utile autem est Stephani vel Hermolai Grammatici verba huc addere. Γεβαλα τρίτη μοῖρα τῆς παλαιστίνης. Ἰωσηπος. τὸ ἐθνικὸν Γεβαληνὸς, ὡς βαρηνὸς, δαρηνὸς. γεβαλήνη τε καὶ αἱμανῖτις (Lego ἀμαληκῖτις) καὶ τῶν ἰδυμαίων χώρα μετωνομάσθη] Vel quæ pag. 57. [Josephus & Eustathius μαδιάνης, Judæi scribunt Midian. Ad hosce principes pertinet illud Stephani, μαδιηνοὶ καὶ μαδιανῖται (sic enim scribendum) ἔθνος ἀραβίας &c.] ad quam tam diu & toties inclamatam lectionem quis non nauseat? Vel lib. 1. pag. 73. [Quid autem opportunius, quam illa Stephani Byzantii, γάλαδα, χώρα ἀραβίας, καὶ γαλαδηνὴ. ἰωσηπος δ' ἐν δ' ἰουδαικῆς ἀρχαιολογίας γαλαδῖτιν φησί. Ubi tamen nostri codices retinent usque γαλαδηνήν.] Cui talia non notata? Vel libro v. pag. 347. [Attingit etiam Stephanus Byzantii, σκυθόπολις παλαιστίνης πόλις, ἣ νύσση κοίλης συρίας, σκυθῶν πόλις, πρότερον λεγομένη βαίσων (scribes βαιθσᾶν. Simile enim peccant codd. Eusebii, Cedreni & aliorum in hoc nomine) ὑπὸ τῶν βαρβάρων.] Hæc citatio, hæc existimatio ejus; quasi iidem a quibus habet λεγομένη correctum, non satis etiam alterum manifestarint.

Quid si percenseamus pulcras illas Epochas Syromacedonum, quorum urbes attingi vix potuerunt, quin illi annorum clavi deberent distingui partibus ex Stephano petitis, non quò adjutaretur Stephanus, sed quo vana plaga

 indi-

infligeretur aut ipsi Stephano aut nescio quibus, idque non in vivæ carnis parte, sed ubi jam diu insederant livores ex priorum flagellis. Videbis enim pag. 105. prorsus omni genere stultissima de illis Ἀδριανὸς παλμυρηνὸς, non secus ac si melius fuisset Ἀδριανεὺς, tanquam id Palmyræ proprium, quum tamen pag. 469. ipse proferat nummum, in quo legit Διοκαισαρέων Ἀδριανῶν. Ita pag. 68. notat [Errat Stephanus scribens Apameam *ab Apama Seleuci matre* nomen traxisse] Hæc quum scripserit anno 1691, multos ante annos & melius & non tam inverecunde prodiderant monuerantque alii. Immo id tunc is scribit, qui tam bene Holsteniana sibi nota, usurpata, perspecta, & ubicunque patere videbatur, satis licite contrectata docet pag. 117, 233, 257, 263, 275, 310, 311, 314, ubi pæne conatur prævertere & eripere gloriam nummi ad Cilicas Ægeatas relati ab Holstenio in Stephanianis notis pag. 12. Sic pag. 265. notat [Stephano Rabbatammana *urbs Arabiæ montanæ* appellatur, & postea in lit. φ laudatur eidem Philadelphia *Syriæ illustris urbs, prius Ammana, deinde Astarte, postea Philadelphia a Ptolemæo Philadelpho nuncupata. Utraque una eademque erat urbs*:] An ullus oro commentantium est, qui se ostendit id ignorasse, & non perspicue significant sibi fuisse notissimum? Quid si ab illo transitus fiat ab his admonitiunculis ad emendationes, jam utique debebit frequenter nominari. Propterea neque poterit Pomponius Mela edi, quin illic venditetur, quod scripsit pag. 390 corrigens *Theoprosopon* ex Polybio, Ptolemæo, Strabone, quum id omne sciverit scripseritque Vossius; sed contra omnes vetustos codices noluerit stridere. Nam quæso cur non ut Polybius scribit ipso citante θεοπρόσωπον, sic quoque Mela *Theuprosopon*, ut *Criumetopon*, *Crommyuacra*? Sed nimium erat involutus nummis, ex quibus meminerat Ἀδριανοθηρειτῶν, Κλαυδιοτιβεριέων pag. 465. Præter hæc ne quid non tentetur, Casaubonus quoque reprehenditur ob *Syriam*, quasi non ante advertisset Casaubonus, de qua Syria loqueretur. Iste tamen vult *Phœniciam*. Atqui hoc idem est. Nam post repetita hiberna, antequam in hæc æstiva prodirent, dixit Polybius τινῶν μερῶν τῆς Κοίλης Συρίας καὶ Φοινίκης ἤδη κυριεύειν, ut adeo quum venerat ad fines suos, tam in Phœnice jam esset, quam Syria alia: etsi neque Casaubonus dixit *Phœniciæ*, nec Polybius Φοινικίας, nec Romani ea ætate illam nossent.

Itaque multos uberes copiososque calamos, multas fertiles lucubrationes sine ingenio est quod exspectet Stephanus, si ea quibus ille jam comitatus incedit, ab aliis item tacta, nec id meliore lepore, debebunt aliquando in eum congeri. Nobis ea ratio displicet; atque ut plane dicamus, ideo metuimus magnam eorum partem ex Bocharto ac Palmerio advocare, quoniam patebat ab pueris esse adscripta, aut ex aliorum observationibus in suum usum translata; quæ ne ipsi quidem paterentur sub suo nomine publicari. Sed neque reliqua placuit addere, quoniam aut nihil faciebant ad Stephanum, aut consistebant in meris hariolationibus per etymologias oppido incertas & obscuras, ut profecto οὔτε ἐν λόγῳ οὔτε ἐν ἀριθμῷ haberi non mererentur. Ne appareat me temere loqui, & simul quid in singulis respicerem, hic singulorum velut articulorum index tibi aliisque pro documento sit.

Ut adderetur quod adsert in V. Πανάλιν, nulla fuit causa, quum id jam ante annos tam bene multos integrum annotaverit Ortelius.

2. In v. Παράδεισος miror dici nugari Stephanum, quum scribit ita appellatam urbem. Quid igitur? An non diu notarunt alii, etiam Plinio, etiam Ptolemæo, idque alludente Diodoro sic appellari urbem? An quoniam sacræ literæ describunt alio genere paradisum, inde nequiit urbs Syriaca appellationem eam ipsam fuisse amplexa? Et cui bono est tota ista ῥῆσις? nisi quod pater ex Bocharti paradiso quam plurimos velle accedere ad arborem notitiæ, saltem ostentare se id cupere.

3. In v. Παράλιος primo notari debet illud pulchellum *Melvenses*, unde potest manifeste colligi cura & notitia harum rerum, quæ isti editione fuit adhibita. Deinde intempestivus plane & frustra susceptus metus illic proditur. Nec enim fefellit Stephanum Thucydides, unde sine dubio hæc hausit. Nam quum ab Thucydide Melienses dicantur esse παράλιοι, ἱερῆς, πραχίνιοι, & postremi omnino sint incolæ urbis Trachinis & vicini agri, an duo præcedentes non potuerunt appellari esse similiter ab urbibus, quas inhabitant, Paralo scilicet & Hiera, etsi ignotis apud alios? Neque enim Palmerius potuit metari cunctas Græciæ urbes, quarum plurimæ

mæ ne nominatæ quidem nobis sunt. Sed neque Ortelius unico illo Thucydidis loco fretus fuit, sed aperte Thucydidem & Stephanum ante se habuit, quum errat. Polyæni (nam & quod *Polienum* editur, ineo discimus elegantiam eorum, qui in hac urbe typos regunt) citatio ridicula est.

4. In v. Παρθυαία nihil video, nisi maculam famæ ejus, sub cujus titulo istud editur. Quis Geographus unquam dixit Parthiam esse cænosam? Quis Græcus est, qui nos docuit uspiam terram παραλίαν dici ac statui in mediterraneis, qualis erat Parthia? Si vel Polybii liber primus adhibeatur, & παραλία & παραλίας non reperientur, nisi in litoralibus, ad quæ non pervenit Parthia vere dicta. Quin imo an sic notabiliter servatam Græcam vocem, & vix in superstitibus Græciæ reliquiis inveniendam, sed ab uno hoc & admirabiliter docto Stephano usurpatam servatamque sustinebit nescio quis tam temere, tam audaciter, contra tot perveteres codices Mss. hic illic inspectos mutare, præsertim quum verissime & consensu omnium antiquorum conveniat Parthiæ? Αχαιΐδες est Parthia vallibusque & collibus distincta, & hinc etiam Ἀχαΐδες, locusque & ἔθνος alicubi colligens. An & Ἐλαϊτικὸν Laconicum dicitur ab Stephano aut alio παραλίδες? Certe tanto majores gratias debemus Stephano Byzantio, quanto inertius hanc vocem ignoravit, aut in copiosissimo isto thesauro saltem prætermisit Gallicus H. Stephanus. Atque hinc puto apparere, quantum illis etymologiis ex peregrinis & Chaldaicis vocibus sit fidendum.

5. Propterea nihil ad me, nihil ad Stephanum illa quæ sequuntur de Parnaso. Scilicet in hoc monte nascebatur gramen ovibus gratum, & non in mille aliis Græciæ, & multis per Bœotiam, qui tamen non sic appellati. Ego aliud didici de Græcorum antiquorum sententia vocis suæ Παρνασσὸς; & Bœotius senex Citharona meminerat pavisse suos greges.

6. In v. Παξίμαρις quod tentat in patre Aristoris, ut Jasus, non Echasus sit, non equidem satis erat, si in Palmerii Græcia legeremus. Quod ex Bocharto additur de Parnasia, utrum Pinedo est, an Holstenius, aut etiam Berkelius, qui id aut ut ignotum aut indictum præterierunt? De versu agemus, quum sciemus, unde sit sumptus.

7. In v. Παπαγράδης nihil dicitur, quod non ab hodiernis sit dictum mallies, ut ne legi quidem mereatur.

8. In v. Πέλαγος præbetur optime tertium specimen rationis eorum, qui curaverunt istam editionem. Eat lector & quærat *lib. 1 orac. Sibyll.* versum illum, & saraget plus satis. Quid autem aliud est illa ratio imperandi [Pro *Ἀναγλύπτου* lege *ἀναγλύπτου δὲ ἀδίτου*] Utrum id fit, ut constituantur versiculi istius pedes, an ut Græca lingua hoc incremento augeatur? Utramcunque dicas, est mera insultatio in abutenda vel charta ista vel lectoris diligentia; & felicior fuisset Stephanus, si ista fabarræ hujus particula mansisset Cadomi. Herodotum, ut Stephanus, Patumon vocare & Arabiæ adscribere quis priorum non novit? quis non notavit? quis non recte factum dicet?

9. In v. Πηγαὶ video primum scribi [dicit esse etiam hujus nominis portum Corinthi] Arqui in Græco est Κεγχρεαί, & certe in regione Corinthia fuerunt portus, qui non tangerent urbem: nisi tam docte volucrit loqui, ut urbis vocabulum pro regione acciperetur; quod certe ambiguum noluit Stephanus. Deinde lego illic *finum Sarronicum*. Estne ullus ex Geographis priscis, estne ullus hodiernus Geographiæ veteri attendens, qui in ea voce literam caninam iteraverit? Sed nunc id licet. Cæterum quid hæc sunt præ eo quod sequitur portum *alterum ad Crysæum, de quo Thucydides lib.* 2. An hi homines videri volunt, quos Thucydidem aut olim aut nunc in manus sumpsisse credat quisquam? an ego eos tam indebita laude mactem? Hæc & talia impingentur ab illis Palmerio, & a me exigent, ut ea evulgem? Certe manium tam incondite & impie maculatorum bonos omnes decet misereri, ego autem manus tam fœdas non abluo.

10. In v. Πλαταιὰ scilicet est aliquid grandis momenti, & quod ita salutem Stephani continet, ut nihil ad eam pertineat.

11. Perinde nimirum ac nota sequens confert aliquid notitiæ publicæ, quam adeo diu ante adjuverant ea in parte viri magni, quos & ipsi citant, & ab aliis citati ubique conspiciuntur.

12. Utique quod subiicitur in v. Πανορμ@-, nec ad Stephanum accedit, & poterunt videri non necessaria ei, qui vel legerit notata τὰ ἰδίωτα.

13. In v. Πίρνα quod dicit de origine ejus vocis, non erat mihi vel cuiquam, qui Bocharti scripta legimus, incognitum, nec tam utile, ut hic videremus.

14. In v. Πτελεὸν quid est quod huc adfert Bochartus, quod non etiam attulit jam Pinedo: immo quod non septuaginta annis fideliter notaverat Ortelius? etsi is editionem primam significet se non vidisse.

In v. Πολίεντα cerno animadversionem alicujus pretii, si quis lector supponi posset tam barbarus, ut verendum sit ne eo nomine urbem ad πρῶτον φίλον Istri vel Indi aut Rheni ponat: quod plane non videtur timuisse Stephanus bene de progressibus aliorum existimans; præsertim si jam ante audiverit esse urbem Ægypti.

16. In v. Πόλαγος quod notatur; nulla causa est, cur non supprimatur, quum varietatem inter Herodotum & Stephanum ad plenum notarint Pinedo & Holstenius ante Bochartum. In qua tamen re quid aliud illi tres nisi ostendunt se posse id perpetrare, ut citent apponantque Ortelii nomen, quum in eo aliquid arguendum putant se reperisse; sed quum fures volunt esse, Lavernæ litare & sedulo doctoris appellationem celare ament: nisi quod illi privatim annotant sibi; editoris universa culpa est. Non debebant talia edi.

17. In v. Πίνεος an quidquid istud est bona fide jejunum & perexiguum & minus certe, quam ut ei subscribantur duo nomina ingentia, debebat etiam chartæ mandari post Holsteniana tanto liquidiora & ampliora?

18. Et quæso quod tu ipse addis mox in v. Πίνουτα, nonne ubi legeris Holsteniana, de eo ita debes judicare? Immo an non fateris te subripuisse Ortelio, quum hic non notaverit aliud quam id ipsum tuum?

19. Quam magnam rem quia præstitisti tuo nomine, id quod notas in v. πλάνωσθ-, tibi dono; est enim totum tuum, non Bocharti, non Palmerii, &, ut ne celem, cui bono?

20. In v. Πτελέα an talia nunc rursum typos exercere oportebat, a quibus eadem ter ante chartis sunt insulta, ut liquet apud Pinedo, Holstenium, Vossium in notis ad Scylacem. Sed videlicet hoc jam novi excuditur, ut non ἐκ τῆς Μικρᾶς, quod manifeste innuunt verba Stephani; sed quia ad fontem (ut quidem prodidit unus Athenæus) erat conditum istud oppidum, ἐκ τῆς Μικρᾶς, quam ipse noster Stephanus nonnisi τὸν & τὴν agnoscat.

21. In v. Πτελέαν quid annotatur, quod non diu ante mundo obtulerunt Ortelius, Pinedo, Holstenius & omnis veritas? Cur autem Λαμψάκου legi oporteat, non Λαμψάκου, viderint Bochartus & Palmerius. An ratio illa sufficit, quia Λαμψάκου mentio facta est superius? arqui sic etiam Λίμυρα in Lycia memorat.

22. In v. Πτολεμαὶς ad Stephanum quidem non pertinentia facile video in gratiam τῶν Niphas & Calpham & Acco.

23. In v. Πτολεμαΐδιον adjuverat me diu Holstenius, ut ne Ortelii παρέργημα sequerer.

24. In v. Πτελεόν sunt priora quidem pervulgata; sed quemadmodum illuc referri debeat vel παροιμιόγραφον Æschyli, vel παροιμία Hesychii, dixerit is qui citat, quum sint nimis accessita.

25. In v. Πτελέα nihil est, ad quod non nauseet; adeo ab multis ingestum id quidquid est.

26. In v. Πτολεμαῖς quum sint aliena ab Stephano, qui potuit fieri, ut tam bene convenirent sententiæ Morini cum Pinedo de loco Ezechielis?

27. Mox cur citetur τῶν νέων@ Ἀρχαδίας, non Πόλυ, ignoro. Ut enim nota sunt, quæ notantur ex voce Νέα, utique hic singularem posuit auctor. Sed quod ex Palmerio additur Ἀγάθη legendum, unde quæso & quam-

rem? An credimus, quum Plinius æque ac Stephanus tribuatur in Arcadia esse, hæc Palmerio excidere potuisse, nisi aliud agenti? atque ideo res iniquæ gloriæ ejus est talia exscerpere.

28. In v. Μηδία quod de Micytho nunc debuit notitiæ hominum inculcari, an est ullius eorum omnium, qui Stephanum legisse se ostenderunt, ut aut ipse dixerit sibi incognitum, aut alius quisquam seponere debeat? Pinedo, Holstenius nonne id aperiunt fatentarque operose? nonne ex Mss. id ipsum ante eos margini suo adscripserat Salmasius? Et quæso cur illis placet ista ratio agendi, quum utique præveneratur iam omnes in eo publicando Casaubonus ad Strabonis paginam 253, quem in v. Πανδία noverat Bochartus allegare? hic quia nihil nisi consentire poterat, consultius putavit non inspicere scilicet, non advocare.

29. In v. Παφλαγία quod Stephano conducebat, ample extulit Holstenius, & ante eum doctrinam hac in parte suam Salmasius à Σταφυλαίῳ commiserat exemplari suo, ut nihil Palmerianis illis debere possimus.

30 In v. Πηγάι utique nimis ridiculum est, si ejus corruptelæ emendationem nobis aut Bochartus aut ejus nomine Morinus imputat, quum & tot alii ante eum fecerint; & ut pateat nihil aliud esse quam typorum lapsum, probat nimis perspicue Aldina editio, in qua rite legitur Πηγάι.

31, 32. In v. Πάγασαι & Πάγασα (sed Galli possunt Πάγασα scribere) quidem nihil est, quod ad Ἐθνικὰ Stephanum; & habeant licet Asiaticæ regiones sua sibi peculiaria: sed neque voces ἀπὸ τοῦ ἰδιώτου τοῦ μαγεῖ τῶν Περσῶν apud Magni Etymologici auctorem animadverto, neque Hebræum *Chasserim* intelligo ab illis Divis, quum Morinus scripserit *Chaserim*.

33. In v. Σαλλῆ debuit aliquid scribi, quum non nescium id esse ipse qui scribit, fateretur.

34. In v. Χάλδῳ quod citas ex Palmerio, non dubito quum is ad scripsit, habuisse ante oculos Ortelium in v. Persia. Causam videbis ipse & videbunt omnes. Sed plagam maximam meretur Palmerius, si is nos voluit inducere, ut scriberetur Μασσαγέται, vel tu, vel præfecti huic editioni.

35. In v. Σαμόθρᾳ adscripserat Bochartus exemplari suo, quæ infinitis locis apud alios legerat, non quæ ipse primus detegebat. Et utique ipse Ortelius in hoc eum antecessit, ut ingenue fatetur Holstenius.

36. In v. Σάμῳ nihil sit, quod insitam aliquam obscuritatem illustret; & satis erudiverat Rhesius, quem non dubitavit citare Holstenius. Sed & Arabica longe aliter scripta in chartula Berkelio missa, quam editur.

37. In v. Σάραπα est aliquid, fateor, singulare Bocharti. Nam & Σαραπίαν scribit, quum editiones Stephani syllabam primam notent. & quum ex similitudine vocis Μέμφις videatur colligi nomen urbis Σαραπίμφις, tum ex adjuncto altero ethnico apud Ægyptios vulgatum confirmatur. Idcirco utrumque agnosci ab eo jubebat varietas ἐθνικά. Nam Σαραπίμφις Σαραπίτης in Ægypto, ut ibidem Βερενίκη Βερενίκης apud nostrum, ut bene Berkelius, & vicinum Ῥακῶτις Ῥακώτης. Urbes enim Ægyptias in ις terminantes terminus finire sua ethnica vel in ιτης vel in ωτης.

38. In v. Σαπάδιον nihil ad Stephanum. Et unde sic in eo notando consenserunt duo eximii viri Holstenius & Bochartus ad Stephanum? quum ea pericope rectius referretur ad Ortelium thesauri Geographici scriptorem, non ad Stephanum τῶν ἐθνικῶν collectorem.

39. In v. Σαγαλάσσῳ quod notatur, nullus eorum qui Stephano commentarios dederunt, sibi non fatetur bene notum. Indos autem appellatos circa mare Rubrum & Arabicum habitantes, nonne toties Holstenius ostendit ad Martyrologium Romanum? non ante eum Vossius ad Melam pag. 42? non ante hos etiam Scaliger libro 7. de Emendat. temp. pag. 681? & nuperrime alii in eodem mustaceo gloriati.

40. In v. Σαλίνα an mutire talia fuerint operæ pretium post ea, quæ attulerunt Ortelius præcipue & Pinedo, judicet quicunque legerit eos: cetera præter illa quæ fuerunt ab illis dicta, nunc dicitur nihil.

41. In v. Σαλώνα non aliud profertur, nisi quod quilibet facile viderit, quodque ideo Pinedo æque ac Holstenius totum annotarunt, ne dicam de Ortelio ante istos subdubitante.

42. In v. Σιμωλία an mea, aut cujusquam hominis vel minimum referebat, ut sciremus etiam ab Bocharto (nam in charta Berkelio missa adscribitur Bocharto, quum in hac editione Palmerio: unde ut hoc innotescat ex vero, novam opinor exspectabimus editionem) observatum esse eam Herodoto dici Σιμωλίδα? quum id fortasse non modo nullus ex eis qui literis operam dederunt aut dant, ignoret, sed & palam ante indicaverit quoque Pinedo simul & Holstenius, immo ipse Vossius ad Scylacem, quem hic citat, & ante omnes Ortelius. Tantidem fuit illic audire Thucydidis scholiastæ appellatam Sermylida post Holstenium. Enimvero quod rideas est si inspexeris scholiasten Thucydidis, quem illic audis agere de Sermylis: scilicet multæ illæ sunt. Porro cur recoqueretur illa minutula ejus contra Mauricum, quum jam Valesiana isti imprudentiæ occurrisset, cui similem postea ediderunt ex Holstenio? Non erat hæc res dubia, ut hinc velut ab Minerva novus calculus adhuc exspectari deberet.

43. In v. Σκιάθῳ nonne fatuum est jam scribere (forte Δασκύλιον.) Utique sic olim scripserat Ferdin. Pintianus, sic ex eo Ortelius, sic Pinedo. Quid igitur velle putabimus Palmerium, ut ab Δασκύλιον veniat gentile Σκιαθίτης? nam id relinquit, & nomen urbis solum mutari vult. Agit tamen causam suam, dicitque (Id mendum ex Strabone corrupto flexit, qui in Illyride Sefarethios, de quibus tacent alii auctores, ponit. tacet autem Dasaretios) Alios auctores tacere dum dicit, mirifice fallitur. Ipse enim Stephanus testatur sic Hecatæum habere, & ex eo se reponere: neque id semel dicit, sed ut hic, ita infra in v. Χαιρώνεια, ut notatum. Unde autem novit Strabonem corruptum? an non ubique id contingit, ut in regione describenda scriptor alter taceat, quod alter maluit advertere? quod non apud Geographos, sed Historicos omnes contigit. Quid quæso tandem fiet literarum ordine apud Stephanum? Hinc indubitabili probatione confirmatur vera Stephani scriptura.

44. In v. Σκυμνήσια nihil Stephano opportunum & utile. An apud Constantinum male scribatur Σκυμνήσια, dubitari posset, quum hoc vocabulum sit, quod miras mutationes procedente tempore fuit passum.

45. In v. Σκηψάνδρῳ quæ dicuntur, potuit carere, quisquis contulerit Pinedo & Berkelium: certe ego cur vellem, nulla causa erat.

46. In v. Σίγγα nihil est ad Stephanum pertinens. Quod ad locum Æliani conducit, o beati Palmeriani manes! an hi homines nunc curare debuerunt, ut in manifesti furti suspicionem laberemini, dum a vobis volunt hodie publicare, quod ante annos ipsos quatuor & triginta de suo produxit Vossius in notis ad Melam pag. 138? Et ne sic quidem forsan est hæc cogitatio tanti, de quo alibi.

47. In v. Σίδῃ quid est, quod non chartæ illitum sæpius? Vide Ortelium, vide Pinedo, vide Holstenium. Crediderim chartam ipsam pudere, si meo interventu id accideret.

48. In v. Σκήπτιος ὁ καὶ nihil ad Stephanum: in quo tamen nescio an magis pateat erudita lectio, an terrima incuria hominum vix dico quorum, in his edendis, qui nobis citare possunt *Plutarchum in Timone*. Quærant in Gallia, hic locorum is non est.

49. In v. Σκῦρος vide & agnosce quam nihil dicatur, nisi quod in thesauro suo dixit Ortelius, quem tam industrie agnovit nominandum in nota sequente.

50. In v. Σκίλλους unde his editoribus citetur *Xenophon lib. 6. Hellen.* quo indice non memini vel ab ipso Xenophonte sua prolata esse, vel ab ullo viro docto usquam nominata. Cæterum quod mirabilius est, in hoc loco Palmerius se fatetur inspexisse Ortelium, immo citat, ubi scilicet observat eum sine ullo auctore putavisse rectum esse debere *Scyllaeus*, quia legit Σκιλλαῖος & similes casus. Sed ubi Ortelius in eadem prorsus perioche scribit (ἀνανδρία est apud Stobæum de Fortitudine) quod quidem jam unusquisque pote-

rat corrigere; ibi poterit scribere Palmerius magna amissione [magis adhuc corruptum ejus nomen apud Stob. serm. 7: ubi pro Σωσιάδου legitur Σωσιόβιος] His nempe verbis tranquillum non sollicitat Ortelium. At quid mereantur hi vel descriptores reliquiarum Palmerianarum, vel editores etiam? An sermo apud Stobæum de fortitudine est numero 7? an in Stobæo legitur Σωσιόβιος? Quid autem an Ortelius legit Σωσιόβιος? Immo ille scivit ibi circumflexo signo opus esse. Quid? an Ortelius legit *Scyllunt*? Immo ille legit *Scillus exulem*, & pro varietate ait *Scyllunt* Σωσίλου esse apud Plutarchum de exilio. Immo quomodo quilegit Σωσίλου, potest putare debere rectum esse *Scyllunt*? an etiam per casus litera ι primæ syllabæ mutatur in υ? Adeo omnia plena inepriarum & errorum Normanniæ placentium.

51. In v. Σόννα enimvero occurrit aliquid memorabile, cui & Bocharti & Palmerii, ne quis eorum sua maxima scilicet laude destitueretur, nomina simul deberent subscribi, ut illic vides. At vero ne litera quidem una erat, quæ nos hodie quidquam doceret, quum & Pinedo & Holstenius hæc ipsa occuparint, immo omnia ante eos plenissime monuerit Ortelius.

52. In v. Σίδων idem proferatur rursus sub nomine Palmerii, quod habent Ortelius & Holstenius, nisi quod Palmerio reddenda sit causa, quo auctore (nam & is modo in v. Σιδών hunc negabat in Ortelio) Acarnanenses edat, Latinis omnibus incognitos: ne dicam loquendi plebeitatem *e ditiore earum erat*. Quum in libro III. Thucydidis haberetur Σίδων, id non putarerunt illi necesse, ut annotarent, quum sit conveniens Stephano. Itaque unum ingens accipimus Palmerianum ex libro V ejusdem.

53. In v. Σίκυς potuisse aliquid in Græcis Latinisve afferri ab Bocharto non visum aliis forsan crederemus, & agnosceremus ignavos. Sed quæ sunt sedes ea, quæ nunc Bocharto adscribantur. Primo *unde solemissimus*. Id sane magnum, & dignum, quod Cl. Grævio & omnibus qui diu studuerunt, mirarur ab Morino & innotescat: nam ignorabant Secundum est *forte & Academ. scripsit enim magi Academus esse Clement. Alexand. lib. 1 Strom.* Atqui hoc est, quod habet Menagius loco citato ad Diog. Laertium, quam partem non videtur inde excerpsisse Bochartus, sed inter legendum hæc ipsius observationi occurrerunt. Cæterum quàm vaga sit hæc conjectura, ostendit ratio, qua in patrocinando utitur Menagius. [Scilicet scriptum fuerat apud Stephanum in Ακ compendiose pro in Ακάδεμ, ex quo postea imperiti librarii ἐν ἀκάδ fecerint] Quam calida calumnia innocentium librariorum? ex quibus unus forsan descripturus codicem deritum in posteriore vocis ejus parte, spatium caste reliquit literarum exolescentium, unde & Aldus in editione sua & alii servarunt. Quid quod hæc dicuntur, quum jam aperte testatus esset Salmasius Heidelbergæ integrius se vidisse exemplar, & ex eo fine conjecturæ periculo suppleverit? Multo vanius est tertium, ex quo nihil patet quam placuisse istis ire in varietates dubias, ignotas & ancipites: atque adeo totum ipsa vanitate vanius.

54. In v. Σκάφαι nihil scribitur, quo illustretur Stephanus; qui recte κάμαι ex Thucydide vocat, ut ostendit Pinedo & ante eum Ortelius, qui tunc etiam notavit Castellum. Nigrum donamus libenter Palmerio.

55. In v. Σκύθαι quod dicitur de ejus vocis origine, est immensa turba eorum, qui dixerunt idem, quod hic iteratur. In altero autem de origine nominis Cisiorum optime Bochartus citat Bochartum: non poterat ullum amiciorem.

56. In v. Σκάφαι certe accusari meruit Berkelius, aut ego, quod non produxerimus scriptiones tam arcanæ doctrinæ & nulli audiras. Nam primo illic videt ac pariter discit lector quod ignorarat, [Celeberrima Aristotelis natalibus.] Removerte invulgatam? Sequitur [& vel hoc nomine mereatur restitui Ptolemæo, apud quem pro ipsa legitur Σκάφαι lib. 5.] Ad id scribendum non potuit inductus fuisse Palmerius ab Ortelio, qui jam olim scribit STANTIRA *alterius Ptolemæi*. *Fallor*. An Bertius denique aut Mercator ignorarunt aut non notarunt?

57. In v. Σκαμανδρία an proditurus vel minimum quod non sibi quoque obvenisse monstrant alii. Utrum Pinedo est, qui difficultatem non vidit, & ex loco Strabonis auxilium non quæsivit? an Holstenius, qui leniorem quoque medicinam apposuit? *Ad Atthas* vero qui Latine dicatur, viderint.

58. In v. Σκέψις dormire in utramque aurem jam licet, quum intelligamus Ortelio, Pinedo, Holstenio rum bene convenire, & in eorundem verba simul ac sententiam discedere Palmerium. In MS. autem ad Berkelium nullo non est *ar Suidas*, sed *At Suidas*.

59. In v. Σκύλα omnia quæ referuntur, ab Stephano abesse possunt sine nota: & partes illæ citatæ ex SS. literis tam de Seveue quam de Silsor non aliter studiosis sunt intellectæ; perinde ut passim notarum fuit de appellatione Siris. Sed neque in MS. quod missum Berkelio, exstat *Strab. & dicitur*, sed *Strab. Etc. dicitur*. Verum in hac editione licuit lascivire.

60. In v. Σκῦρος qualibet agnovit alienationem literæ μ, ut patet ex Pinedo & Holstenio: sed Lyciacam Ptoleuxi eandem esse Phrygiæ huic Stephani habeat credatque qui id dicit.

61. In v. Σκύρος quæ traduntur, cur denno perdant infelicem enarrum? Nulli ista omnia incognita. Plane id declarant Pinedo & Holstenius.

62. In v. Σκῦτος omnia quæ citantur, videbis citata Ortelio, quem citari posse ab Bocharto æque ac Palmerio, quum ei facultas est addendæ notæ, satis compertum est, probantque mox vulgata in v. Τάλαγος.

63. In v. Τάβη nemo non videt Tabenum campum ex Strabone ab Ortelio relatum in Thesaurum suo loco.

64. In v. Τάβη vide ad fastidium eadem in Pinedo & Holstenio.

65. In v. Τάλαγος omnia sunt perquam nota, & sint qui perinde legant Pausaniam ac Bochartus, imo & Bochartum. Locus scholiastis adducitur ab Holstenio. Et quod de Nigro, excerpsit ex Ortelio.

66. In v. Τάρνη est idem locus, quem in v. ARNE ex Erymologico extavit Ortelius.

67. In v. Ταρσεῖς utique jam dixerat, quæ iterare placuit, & ipse fatetur hunc morbum.

68. In v. Τέγεσθαι afferretur aliquid, si qui hoc tempore ostendissent se ista admonitione egere, & Telephum adspexisse in his verbis ut Tarchonis filium. Quod quum fecerit nemo, & Cluverii monitum secutus Holstenius, ut videtur, pari monitu lectores suos instruxerit, etiam Pinedo non aliter sit interpretatus, vile est totum. Et quis non viderit Tarchonium non posse venire ab voce *Telephus*, sed ab *Tarchon*? itaque hunc innui ab Stephano?

69. In v. τείφη facile possumus in precio habere, hactenus tamen, ut sciamus Bochartum refertum fuisse rimarum Orientalium: & in Canaan libro 1. cap. 28. inceperat dicere, quod hic quoque adscribere debuit.

70. In v. τέγεα Plutarchi locum in Pelopida noverat Ortelius, alibi exstare itidem Ortelius & post Pinedo ac Holstenius, qui & Lycophronis locum notavit.

71. In v. Τίμαιος legi oportere *Ostiæus* & Salmasius & Holstenius satis monuerunt, qui quoties nominaretur in hoc Stephani libello, ostendit in indice suo Xylander.

72. In v. Τεῖα locum Strabonis notavit Ortelius in v. TEGEA & Pinedo ibidem. De Ciceronis loco quid attinet meminisse, quum jam Conradus dixerit alios edidisse *Temos*: quod posteriores secuti non sunt, quoniam omnis codicum antiquorum concordia *Teos* retinet, idque mutare, nisi facillime possit, stultitia est, quum multa talia duplicem terminationem habuerint ut *Marsilius Marsilius*.

73. In v. Τερμιλεῖς si conferantur Ortelius & Holstenius, patebit nihil esse Palmeriauum, aut nihili.

74. In v. Τευθρανία si contuleris Ortelium in tribus locis, nempe Seutlussa, Teuglussa & Teutlussa, habebis comprehensam omnem Palmerii eruditionem, satis ferc & nugaciter ostentatam.

75. In v. Τεφρίκη colluvio duorum auctorum Strabonis & Pausaniæ inslituta fuit jam ab Ortelio: nec se continere potuit Holstenius, quin & cum Strabone compararet, præmissa criminatione Stephani. 76. In

76. In v. Τλεπε an non Pinedo & Holſtenius affatim declarant ſibi Tibios fuiſſe notos, etiam ex Luciano, quem perſpicue adducis poſterior: ejuſque nominis apud Lucianum mentio non bis, ſed minimum ter: in quo ut Opſopœi verſionem examinemus & ridicula jaculatione traducamus hoc tempore, ſanequam ſerum eſt, præſertim poſtquam Salmurienſis Benedictus eam rem commodius interpretandi remediis nutriendo compoſuit. Ea quæ deinde diſputantur, ut ſunt bella, ſic cui fuerunt hoc tempore ignota? imo quid non eorum particulatim fuit obſervatum?

77. In v. Τλῶες quod notatur de appellatione *Polyſtephanus* ab aliis hujus urbi, ab aliis Prænefte data, habet omne Ortelius tum in v. *Polyſtephanus*, tum in harum urbium vocabulis.

78. In v. Τογγοκλησία quid ero affertur ex Bocharto, quod non millies uſurpatum manſumque fuit? utique in Κεφαλληνία eadem audire debuimus. Certe ſatis eſt.

79. In v. Τδηρεῖς quæ adduntur, quam ample pleneque explanavit Holſtenius? ſed ita, ut alii ſimilia jam ante viderint ſcripſerintque.

80. In v. Τῶν- ſcilicet Palmerius eſt unus & primus, qui putet Strabonis Teium eſſe idem ac non omnes ante illum. Ipſe etiam eſt, qui ſine adjutore locum Plinii intellexit. Quid agimus? an ipſe Caranæus jam aliter intellexit? imo an non oſtendit affatim ſe id ipſum percepiſſe: & non editiones jam diu habuerunt *Teianum*?

81. In v. Τίτανος quid eſt, quod non longe amplius produxit Holſtenius, & notaverunt alii?

82. In v. Τρῳλῶν potuit Palmerius enarrare locum Dionyſii: poſſunt & alii: ſed ejus primum reperti & annotati laus debetur Ortelio.

83. In v. Τορώνη Chalcidicam ex Thucydide novit & Holſtenius, Paraxiam ex Ptol. notavit jam Ortelius. Itaque prius eſt modo Palmerii hactenus.

84. In v. Τραπέζια miror adeo indecentem eſſe exſcriptorem, ut flagiter notam illam adeo turpiter hybridam vel ab alio publicari, vel ſi alius premat honoris ejus cauſa, qui libro ſuo adſcripſit, ipſum tam futiliter efferre. Quid enim? an non eam ex Ortelio & Valeſio compilavit. Iocum Plutarchi excipiens offerente Ortelio, relationem Heſychii Valeſio ad Excerpta Peireſciana pag. 90.

85. In v. Τραχὼν nonne pulchrum eſt, quod illic edi cernimus [ΣΙΔΩΝ leg. ΣΙΔΗΝ] Enim vero ſanctam editorum attentionem! Nam quid velint (volunt autem & Bochartus & Palmerius, magni viri, in re magni videlicet momenti vim ſuam apparere) ex Pinedo ſatis diſcere potui.

86. In v. Τρίνα parum docemur ab Bocharto, qui jam ab Holſtenio id hauſimus.

87. In v. Τρίκκη nec ad Stephanum aliquid pertinet, nec cui imputare tam fertilem notam oporteat, ſignificatur. Itaque rapiat quicunque ſuo jure.

88. In v. Τῶν — παρὰ Καρχηδόνι Non pudet per infandam omiſſionem literæ tantopere offendere, ut ne quidem qua de urbe agatur, ipſis conſtare appareat? Nam omnis pars ejus notæ præter illa duo vocabula [leg. χαλκιδέων] eſt inconduæ rapta ex Ortelio, etſi in eo perperam edatur *Hecataeus in Europa*. Illas duas voces antequam probet, diſcurret ſatis, ac ſe fatigabit: ſed voluit oſtendere ſe quid pro quo poſſe ſubſtituere.

89. In v. Τῶν Jardanum ſatis produxit Holſtenius.

90. In v. Τῶνις quod affertur de Τῶνις ex Ptolemæo, quis non occentavit? Hydiſſenſes ex Plinio notavit Pinedo. Hydiſſentium mentionem ullam fieri ignoro. Nigrum remitto.

91. In v. Τῶνις Sane vocantur Τῶναι & Τῶναὶ Scylaci, ſed & tam abſurde, & in loco tam corrupto, ut credatur potius quidlibet, quam ſic gemina ratione appellatos Scylaci. Locum Apollonii quum jubente Stephano inſpexerint omnes, ne operæ quidem putarunt eſſe annotare, ut ille poetica productione auxerit vocem. Euſtathium certatim citant omnes.

92. In v. Τυμφαῖον quum pro v. ἐστὶ Bochartus legit ἐσῖς, implet numerum ſententiarum, non aliquid affertur novum, aut incognitum & jucundum. Ipſe Holſtenius noluit ingratus eſſe erga Cluverium.

93. In v. Τυνδαρὶς quod ex Palmerio adfertur, tam dictum & vetus eſt, ut ſitu ſuo fere putredinem contraxerit. An non id habent omnes commentarii in Stephanum? ſed ante eos nonne elegans & prior diligentia Ortelii dixit prorſus eadem tum in MESSEIS, tum in HYPERIA. Sed eodem horum hominum inertiæ & abſurditatis, qua ab illis producitur neſcio quæ *Hyperera*, & tibi, Cl. Morine, ratio reddenda eſt, cur ſcripſeris Meſeida fontem eſſe teſte Homero Il. 5 verſ. 457. Quin tu nunquam illic vidiſti, nec quiſquam alius.

94. In v. Τυνδίτης probo magis Ortelium, qui ne annotandam quidem hanc vocem vitio leviſſimo infectam putavit, ut neque Holſtenius judicavit ſolummodo deducens lectorem citatione ſua ad fontem, quam aut Bochartum aut Palmerium, ſine effoſſa laureolam in hoc exiguo captantes. Quid enim ineptius quam inde notam facere?

95. In v. Τρὶς dono obſervationem, ſed quæ obvia eſt.

96. In v. Τριθῦσα omnino nihil eſt, quod non habeant & Ortelius & Pinedo.

97. In v. Τρωγύλη Bochartus recoxit conjecturam Ortelii.

98. In v. Τύρος, ubi Bocharti coruſcat nomen in re qua nihil poteſt eſſe tædioſius, nihil nugacius. *Matrem* pro *Macrum* legi oportere monet Pinedo. Holſtenius ſic & Mſſ. habere & Aldum. De Mſſ. etiam annotavit Salmaſius. At quæſo quid ante hos omnes bonus Ortelius? *Matrem urum*, ait, *urbe Stephano ex Hecataeo. Matianorum legit Xylandri editio.* Nonne conſultiſſimum erat poſt hunc continuiſſe os, linguam, manum, calamoſque, & integras laudes grateſque relinquere Ortelio? Bene Bochartus hæc adſcripſit ſuo *Stephano*, male Morinus judicavit ſubtitulo Bocharti evulganda.

99. In v. φαλακρὸν non opinabar hic quoque collecta haberi oportere, quæ ipſe Bochartus prout voluit, edidit in Phaleg lib. IV. cap. 3. quæ etiam ex ipſo deſcripſit Nic. Lloydius. Scilicet ut ne quando priora duo intercidereut, in his infelicibus miniarulis debuerunt infulciri.

100. In v. φῶκαι quid eſt ibi allatum, quod non in notis & lexicis ad eandem additum legimus, ſi diſcedas ab uno loco Diodori Siculi, qui neſcio qui huc arceſſitur ſatis frigide? Ad Heſychium autem id ipſum ſemel jam profeſſus fuit ipſe Palmerius.

101. In v. φωνάδες judicavi ſatis eſſe, quod jam ab Salmaſio id marginibus eſſet adſcriptum, ac poſtea ab Holſtenio utiliter publicatum, ut his ſeroſinis reſpubl. literaria non indigeat.

102. In v. φθειροφάγοι quis ignoravit illos pomi pro illis quos Strabo φθειροφάγους appellavit? Sed unde affirmabunt Melam dixiſſe Pthirophagos? Mela inſnutritus fuit Romano ſermoni, qui an efferre potuerit, vix video. Certe mentiuntur Melam ita ſcripſiſſe.

103. In v. Φωκαιέων an tanti erat, ut deberet appareconſenſus magnorum duorum virorum cum Holſtenio? Utique mutatio iſta ΕΣ & ΕΩΣ eſt tranſlatitia, & χρηστὸν apud Euſebium potuit ferre Holſtenius is ipſe pro Latino *Chelonum*, ut docet ejus citatio in notis ad v. Χελῶνις. At non tamen is conatus probaretur nunc Salmaſio. Et ego neſciebam urbes in fluviis conditas.

104. In v. Φλεγύαι quid facilius eſt, quam dicere pro Κρῆτες legendum Χείρωνες? Sed quod ſcribendi genus poteſt eſſe majori contemptui obnoxium, & quod ingenuus lector flocci non faciat? Sunt commodiores viæ ad veras reſtitutiones, nec violentis egemus.

105. In v. Χάλκανδρος non ſatis ſuperque eſt, ſi id ipſum quod nunc ex Palmerio profertur univerſum in Voſſianis obſervationibus jam diu fuit lectum? & poſtea quoque ab Holſtenio repetitum, qui etiam non modo illud Τολοφωνίων arripuit, ſed ipſe Ortelius quoque in v. TOLOPHON male legi hic apud *Stephanum* palam enunciavit, ut nihil ſit, quod ideo laudari poſſit Bochartus.

106. In v. Χαλκίδες nihil potuit recenſeri infulſius. Nam & Plinii & Herodoti citationes exhibet Ortelius: Excerpta vero Diodori adhibuit Holſtenius, ut ſic Palmerio ſola reſtet Plutarchi diverſitas, qua fruatur.

107. In v. Χαλκίδιμ an illam χαλκὸν non ſatis ſibi allu-

ſiſſe

satis declaravit Pinedo: perinde ac quod sequitur de libro VI. & VIII. Thucydidis confuso idem plenissime se agnovisse ostendit ex grata professione indicii quod ab amico acceperat: idem in Holstenianis non minus aperte designatur.

108. In v. Χαλκηδὼν illum fluvium Chalcedona & inde appellatam esse urbem docet affatim Holstenius ex loco Eustathii Arrianum recensentis; sed & Berkelius ex loco invicto, & quem utique non potest insimulari ab Palmerio aut Bocharto mutuatus.

109. In v. Χάραξ Ἀλεξανδρείας an post Holstenii, immo Salmasii testationem satis amplam de Mss. codicibus adhuc pasci possumus jejuna anonymi conjectura ista?

110. In v. Χαρμανδὴ citationem Xenophontis observatam sibi demonstrat Ortelius. Hanc esse eam, quam ab Ezechiele appellatur *Chilman* & Græcis interpretibus Χαιμὰν facilius dicitur quam probatur: ut hoc sit ejusdem indolis sequenti voci Χάρμη, cui Phœnicia adsignatur etymologia.

111. In v. Χειμίρων intelligere equidem velim, cur accuserit Ortelius male confudisse hujus loci vocabulum non cum Chimæra (id enim est ineptorum hominum qui aut descripserunt aut hanc editionem curarunt, nonnisi fabulosum Lyciæ montem somniantium) sed cum Chimera ab Plinio illic posita; in qua certe opinione sunt complures eruditi.

112. In v. Χενοβοσκία quod notetur, hæsito qui appellem. Nihil enim illo membro adversativo aliud adfertur, quam quod in eo ipso loco apud Stephanum dicitur. Nam quæ in v. Χίμμη & Χὼν proferuntur, attingi non merentur.

113. In v. Χόσιον plane id ipsum, quod de Cheseopoli additur, omnibus fuit notissimum & chartis inscriptum.

114. In v. Χέρα nonnisi tritissimum vulgatumque adponit, quod sane facit quoque in v. sequenti Χερσίνη.

115. In v. Χοὶ fatentur ipsi jam dicta & scripta esse, quæ traduntur, sed cujus auctoritate dicant partem ejus terræ fuisse Phœniciam, viderint. Ego didici tantum *Phœnicen*.

116. In v. Χορσία Scylacem adhibere Ortelius nequivit, cæterum testimonia Diodori & Demosthenis & ipse novit pariter ac notavit.

117. In v. Χρυσαορὶς illud Ἱερὰς nemini fuit ignotum, ut testantur relicta ab variis scripta.

118. In v. Χρύσιον quod citant, Πλήμνη id sane exstat in editione Aldi simul & Florentina hæredum Philippi Juntæ. Sed vix dixerim utrum ipsi sic invenerint in exemplari scripto quod sequebantur, an ipsorum tyra fraudem admiserint. Certe & Xylander edidit aliter, & Mss. Palatini videntur consentire Xylandro, quorum alioquin varietatem notavisset Salmasius. Jam quid volunt, an una vox erit Πλήμνη? Et sensus & præcedentia patiuntur commode Πλῆμνη. Nam quod in postrema v. Χώρα affertur, quum semel audierimus ab Salmasio, non egemus alio.

119. In v. Ψωσοὶ Sempsii & Psesii aliquoties conjuncte locati; vide eos apud Ortelium & Pinedo prorsus eodem modo, ut hoc loco.

120. In v. Ψώρα quod de proverbio refertur, equidem nimis notum. Ut Syriacum patiemur hactenus nobis dari ut & Suidæ Ψῶτάλαια; æque ac omnia quæ afferuntur vel in Πρεῖς si adhibeatur Ortelius, vel in Πρωπὶς.

Habes, quæ publico oblata ab tantis ingeniis, creduntur ad manus meas non pervenisse, quia non publicavi. Quæ quidem ex his non potes non reperire talia, ut mecum credas ipsos sine dubio dedignaturos tam inelegantem effusionem ludicrorum, quæ ignotis ob causas, ignotis in annis annotaverunt certe non nisi in privatam causam. Utique injuriam illis, imo contumeliam a me fieri crederem, si ab eis quidquam hujus generis vel exspectavissem. Non ita se præbuerunt cognoscendos illi heroes. Quanto plura, quanto majora amplioraque in Stephano, nimium crebris sane exemplaribus jam vulgato, supererant exhaurienda, ut ipse specimen partim jam præbui, & ut ne sim garrulus, plura fortasse posthac, etiam in colloquiis nostris. Quam male ex Gallia tam densæ notæ invaserint Ammianum Marcellinum; quam in eis parcus ipse fuerim, dedi documentum; nec pœnitet, fatuis licet aliter volentibus. Melius cum Stephano ageretur, si eadem parsimonia in eo fuissent usi; imo felicissimus, si nihil nisi Salmasianum is agnosceret. Quod quidquid sit, mihi gratulor ab Stephano datam esse quamcunque occasionem cum duobus, quos veneror præcipue & observo, ex collegio nostro musice garriendi. Vale, Vir Præstantissime, & pro tempore hæc læti animi ob visos apud te primum Bocharti labores documenta libens accipe.

F I N I S.

SCRIPTORUM,
QUORUM TESTIMONIIS UTITUR
STEPHANUS,
ACCURATUS INDEX.

ÆRO. Ἀέρων, πόλις πικρὸν. ἐστιν. in πόλει, ἀέρῳ, ἀέρῃ, ἀέρῶν, alibi. scripsit de locis & festivitatibus. patria tuit Ἀλεξανδρεύς.

Ἀετιδέων, Ἀετιδεύς, de urbibus loquitur. scripsit Ἐθνικά.

Ἀζανία, Ἀζανίτις, Ἀζανίτιδος ἡ, ἀζανίτης ὁ, ἀζανίτικος, ἀζανίτιος, ἀζανίτικον, ἀζανίτιον

Ἀθηνᾶ, Ἀθηνᾶ, Ἀθηνᾶ,

Hammonius, Ἀμμώνιος, ὁ τοῦ Δ. Δημητρίου.
Hecataeus, Ἑκαταῖος, Milesius, passim citatur.
Ἀσίας περιήγησις, in Ἄσιος. Citatur & αὐτὸς, in Εὐρώπη, Μακεδονία, & saepius alibi.
Ἀλλαγαὶ in ἀποικίαις, ἀναλύσεις κόλπου.
Ἀπὸ γυναικείων, ἀνωνύμου, ἐπιφανείας, γεωγραφικῶν, &c.
Ἐπιτομὴ λέξεως, in ἐλαία.
Ἐξ ἀδεκτηγήτου, ἀληθείας.
Ἱστορίαι δ', ὅλαι.
Citatur etiam Hecataeus Abderita, in Ἐλλάς, & ἐμφυτεύεται.
Hegesinon, Ἡγήσινος poeta, Leuctricum bellum scripsit, ἀλεξανδρείοις.
Hegesianax, Ἡγησιανάξ Τρωϊκῶν, de Democriti & poetarum dictionibus: ἀρχαίοις.
Hegesippus, Ἡγήσιππος, Παιδιακὰ καὶ scripsit μαντείαις, ποικιλίαι.
Heliodorus, Ἡλιόδωρος. Πρωτεσιλάου carmine, Φυλάκαις.
Helladius, Ἑλλάδιος, βιογράφος.
Hellanicus, Ἑλλάνικος, passim citatur.
Δευκαλιωνεῖς α', ἀμαζόνες, ποικιλία, ζωγονία.
Ἱερῶν α', ναυτικὰ, σίτου, Φοινίκης.
Ἱερῶν ὧν β' Φρύγιοι, μικρασιατικοὶ λόγοι, ἱερῶν γ', χρονικὰ.
Κτίσεις νήσων, καὶ πόλεων, χρονικῶν.
Κυπριακὰ, πρόγονοι.
Λιγυστικὰ α' καὶ β', ναυτικὰ.
Περὶ λυκίων, ἀζηνίων.
Περσικὰ α' ἀρχαῖα, χαλδαϊκὰ, Τρωϊκὰ, Φοινικικὰ α' Τρωϊκῶν, βασίλεια.
Σκυθικὰ, ἀμαζόνες in ἀμαζόνων malè (puto) σκυθικὰ pro eodem legitur.
Libro secundo, ἄλλα ἀρχαιολογικὰ ἀμάζονα.
Hercleo, Ἡρακλέων, in βίβλοις. Glaucomithius vocatur, in ἀγῶνι Glauci F. in ἀρίστων, & κυρηναϊκῶν.
Heraclea, Ἡράκλεια. Videtur autem potius mendosum, gentile esse exempla loco citatum. quanquam autores quoque sic sub finem citatur in Ἐλαιοῦς (verbi gratia) ἐλαιοῦσσιος, ὁ Φιλίσκος.
Heraclides, Ἡρακλείδης, μακεδονικὰ.
Heraclides Ponticus lib. 1. μιμήσεσι. περὶ νόσων, ἀλλοις.
Hermeias, Ἑρμείας περὶ ἀρχαιρεσίας, ἀναλύσεις.
Hermippus, Ἕρμιππος, Θασίοις, in τοῖς ὑμνοῖς.
Hermogenes, Ἑρμογένης, ὁ Ἰάσιος. Rhetoricen scripsit, ἐφόδοις.
Herodianus, Ἡρωδιανὸς. Varii hujus citantur libri sine operis indicio. ut ψ', in Ἀλεξάνδρου, ιδ', in Ἀττικῆς. ιβ', in Ἀττικῆς ν', in Ἀναλόγων α', in καθ. in Apollonium περὶ ζηλοῦ ἐμφάσεως.
ὁ περὶ καθολικῆς, ἀλλοις. Videtur autem integer titulus esse περὶ τῆς καθόλου προσῳδίας. Vide infra.
ὁ καθολικὸς ἐπιμερισμὸς, βιβλίον.
ἐπιμερισμὸς, ἐμφάσεις.
περὶ παθῶν, ποιᾶς.
Sympolium Puteolis scripsit, ἀναστροφῆς.
περὶ συναιρέσεως συμβάντων (scripserim συμβάντων) ἀκριβέστερον. Citatur & aliis solo nomine frequenter.
Herodorus Ἡρόδωρος, in Ἄργος.
Libro decimo, γλῶσσ.
Decimo τῶν περὶ Ἡρακλέα, κωμῳδοῦσι.
Herodotus, Ἡρόδοτος: ejus historiarum libri passim adducuntur.
Vita Homeri, in τῶν ἀρχαίων.
Ἐξηγήσεων τοῦ ἕβδομου, ἱλιάδος.
Hesiodus, Ἡσίοδος, Ἀσπὶς, αἰγίδες, ἄστρονομοι. Versus ejus ex καταλόγων, in γαμήλιοι.
Hieroclea, Ἱεροκλῆς, φιλόσοφος, in Συμμικτῶν, & Συμποσιακῶν. forte is, de quo in Γεωμέτραις.
Hippys, Ἵππυς, Reginus, ἱστορικός.
Histiaeus, Ἱστιαῖος, βασιλεύς.
Homerus, Ὅμηρος, passim citatur.
Hymno in Apollinem, ὑπομνηστικῷ.
Hypocrates, Ὑποκράτης, in αἰτίῳ.
Iason, Ἰάσων, περὶ. (tuor libris. Βίῳ Ἑλικῶνος, ἀλεξανδρείοις. quasi Josephus, Ἰώσηπος, aliquoties hujus libri de Antiquitate Judaica citantur: ἄσπις, βάλλε, γρῦπα, χοιρίδιον, &c. ἀπὸ τοῦ Γωμικοῦ πολέμου, φωσμολίς. Sic citat libros de excidio Hierosolymae.
Ipnus, Ἴπνος, in Ἐφημερίσι: si rectè legitur.
Irenaeus, Εἰρηναῖος, in Κωμῳδοῦντες.
Iser, Ἴσηρ, in κτίσεις, ἀσίαι.
α' τοπικὸν Λιβύης, αἰγιαλεῖς, & ἄλλους.
δ' Ἰταλικῶν (malim ἰλλυρικῶν) φύσεις.
Iser Calarianus, librum de tragoedia scripsit, κριλάδης.
Juba, Ἰόβας, in ἀρτέμωνι.
ἀ βασιλικῶν ἱστοριῶν, in Δίονος γένος, & ἀσίαι.
Justus, Ἴουστος, belli Judaici scriptor. Τιβεριάδος. Suspicari quis possit, hunc pro Josepho subrepsisse.
Leander Nicanor, Λεάνδρου ὁ Νικάνορος, ἐν μυθιαμβικοῖς, ὕβρι.
Lepidus, Λέπιδος, in βατραχομυομαχίᾳ.
ἐπιβωμὸς ἱστορίας α'. πηγὴ.
ε'. σκάπτω.
Linus, Λίνος ὁ ἱστορικὸς, in αἰθιοπίᾳ.
Lucillus Tarraeus, lib. de Thessalonica, Ἀλκμαίων ἢ Λέσβος ibi legitur, in Καλλιόπεια: & in πηγῇ, Λουκίλλιος. ego secutus sum eum qui scripsit argumentum in Argonautica Apollonii. Scripsit 3 libros de proverbiis, de litteris, πιγκῳ, in ἔβρα.
Lupercus, Λούπερκος, in πέρκῃ.
Lusius, Λούσιος (fortè λέκιος, Lucius, idem cum priore) in μιλέτῳ.
Lycophron, Λυκόφρων. hujus versus ex Alexandra, seu Cassandra, identidem adducuntur. ὁ Λυκόφρων citatur mendosè, in πῦρ: sicut ibi docui.
Lycus, Λύκος, de Alexandro, σκιλλοῦς.
Lycus Reginus περὶ ζώων.
Lysis, Λύσις, βάκχους, in Ἰατρικοῖς.
Marcellus, Μάρκελλος, medicus. ἀνάπνοης.
Marcianus, Μαρκιανὸς, familiariter citatur.
ἐν τῇ δὲ Γ' ὁμοίως ἐπὶ τῆς Δημοσθένους πολέως, ἀθροισμα.
ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς simpliciter, ἐπιθέτου, διαστροφαὶ.
ἐπὶ τοῦ ἄνω, γραφικὸς, πτερόεις.
ἐπὶ τοῦ Britannice, in ἀλλᾶσι.
Ἰνδικὸς, βαθὺς. Indici sinus, ἀστικὸς.
πολιτικὸς Γαλατῶν, ἀκουσίων.
Περσικὴ ἠθικὴ, ἐπὶ τοῦ πολλὰς πόλεις.
ἀμφιβόλως ἐπὶ τοῦ, συμβουλευτικὸν ἐπὶ τοῦ ἀδικεῖν.
Marsyas, Μαρσύας, αὐλητὴς.
Menander, Μένανδρος comicus citatur in ἀλεὶ ἀφροδίτη, & ἄστεις.
Θεσπιακὰ ejus, in Ἡσιοδικὰ.
κρὶ ψευδομένων (suspectum) in μύλασσι.
Menecrates, Μενεκράτης, βλαυτοδόκος. ἐπὶ Λυσίου, ἀρχόμενος.
Menelaus, Μενέλαος, in ἀμφιγύοις & ὑπερβολῇ. Vide an is sit, de quo in ἄνακτι, ἐπὶ ἀφροδίτῃ, νάμασι. & ejusdem operis. ὑπερίᾳ.
Menemachmus, μενέμαχμος (fortè Menaechmus) πλάφος.
Menippus, μενίππου, ἐπιστολὴ, πόρνης. nimirum Paphlagonix, ut in Ὠδῇ.
ἐπιστολὴ βιβλίων, χαλκείου.
Duorum pontorum, ἑρμοδόκου, χοιρίνου, χαλκίου.
Metrodorus, Μητρόδωρος, in ὕπνοις.
Metrophanes, Μητροφάνης, δίκαιος.
Minaeus, Μινναῖος, εἰσόδου.
Ἱερέως πόλεως, ἀγχιάλου.
Moderatus (Μοδέρατος Γαδείρων) συνεγραψατο χιλίας libros scripsit quinque. χαλέζης.
Μυσῶν βιβλία, Misorum libri, ὠδικὸς. Sotadis non injuria de his dubites.
Naucrates, Ναυκράτης, Homeri interpres, ἐρωτικῶν.
Neanthes, Νεάνθης, de viris illustribus, κρητῶν.
Nestor, Νέστωρ, primo Alexandrinus. ὑπόμνημα.
Nicenetus, Νικαίνετος ἐπικτητὸς, ἀλλήλους.
Nicander, Νίκανδρος, Θηριακικὸς, κηρίνης.
Nicander alius, ἐπιγραμμάτων α', ἀποκαλυπτικὰ.
ε' εὐρωπείας, πέπλου.
ἐπιμέτρου σκιλλοῦς, ζάκυνθος.
Nicanor, Νικάνωρ, ἀλλαντοπώλης, ἰμάρης, μιλήσιος, & περὶ Ἀλεξανδρείας, in Ἀλεξανδρείοις. Ibidem & in πόνοις dicitur ὁ ἱερεὺς, ad Adrianum, Ἄλκηστις.
μυλιοκαμψίου, πάρδος. Vide Leander.
Nicocrates, Νικοκράτης, βοιωτίου.
Nicolaus, Νικόλαος, ἀμφιγυῆς. δ'. Ἐφέσιος. ε' Ἰδρικὸς. ϛ' Δαμασκηνὸς. ζ' Ἱστοριῶν. καὶ ἀπὸ τῶν ἀθροισμάτων.
Nicomachus, Νικόμαχος, γαμήλιος. Citharoedus, ἀοιδὸς. (φρύξ.
Nymphis, Νύμφις, ὁ ἡρακλείας, ὕπνος, φίλιππος.
Nymphodorus, Νυμφόδωρος, ἀθήναις.
Olympianus, Ὀλυμπιανὸς, in ἄστεσι πόλεις.
Orus, Ὦρος, αἰγίλιψ, ἄγκυρα, ἀλλᾶσι. Ἀθηνᾶς α', νικὰ κάμπης.
β', ὕβρις.
ἐφοδοσοφία, πτέρνης.
Palaephatus, Παλαίφατος, ξ' ἀπίστων, χρησιμώτατος.
Panyasis, Πανύασις. Aliquot ejus versus heroicos in ἀρτεμίδι invenies. Citatur & ἡρακλείας, in βιβλίοις.
ἐπ ejusdem operis, in Ἀσσυρίᾳ. (φίλιος.
Parmeniscus, Παρμενίσκος, ἀλλοδάφνης.
Parmeno, Παρμένων, Byzantius. Citatur ex ἀρχαίων ἱστοριῶν, in βασιλεῖ, & φρύξιν.
Parthenius, Παρθένιος, γραμματικὸς patria. γάλοι, Δεκίδιος.
Ἀνδρόμαχη, κρωμίδες, λαμπρὸς.
Διόλης, βιθυνικοὶ, & χρυσῆς.
Ἐπιτομὴ εἰς Ἀντίγονον, χαλκάσπιδος.
Ἡρακλεῖ, ἴσσα, οἰνώνη.
Ὑβλιάς, ἀφροδίτη.
ὠδὴ παρθενικὴ, κιθάρα.
ἐπὶ τοῦ Πάτρας χαλκιδεῖς, ὕβρις.
Pausanias, Παυσανίας, qui ἀττικὴν Graeciae scripsit, frequenter citatur: aliis operis ac libri nomine expresso,

alibi vel altero vel utroque omisso. Theocles, pro decimo libro adducuntur in ἐρμείαις.

Alius ab hoc fortasse fuit (quod tamen affirmare nolim) cujus περὶ Ἀνθρώπου scriptum allegatur in παλιγκοτίζοντι & liber sextus, ubi de urbe Phocidis ejusque agitur, κρηπίδωσιν. Sæpe laudatur tertius syriacorum gentilium: utrum χαλδαϊκῶν, χαλδ. ἐπῶν, &c.

Phavorinus, Φαβωρῖνος, citatur in ἀκοντί, βασιλείᾳ, aliis
ἐπιβουλῇ δὲ τοῦ Πανυασσίδου, βασιλέως.
Καρδοπείρᾳ, in ἀλεξικοφρύνῃ.
πανδήμου παιδὸς, in ὀρχηστῇ, ubi ἀκριβῶς.
α' πανδήμου τῶν ἐπῶν ἐπιτομὴ (idem opus puto) πρὸς Ἀνώνυμον.
ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἀπομνημονευμάτων, in πίνακι.

Phanodemus, Φανόδημος, Ἀττικὸς.

Pharnacius, Φαρνάκιος, Perticæ historiæ scriptor, ἀνέγραψε.

Pherecrates, Φερεκράτης, κωμῳδός.

Pherecydes, Φερεκύδης, in ἀπορρήτοις, αἰσχύνῃ, ἄλσει, ὄνειρον, Φρυγὶ.

Philinus, Φιλῖνος, in λόγοις, ἀμυδρότητι, ἀνδρὶ, ἀνδρεῖα.

Philemon, Φιλήμων, in κωμῳδοῖς. Ejus Στρίγγιλος, citatur κλίδωνι.
ὑφάντῃ, κατηγορούμενος.

Philetas, Φιλήτας, in ἔρωτι, Φυλῆς.

Phillades, Φιλλάδης ὁ μαγνησίτης. Ejus epigramma refertur in ἀναστάσει.

Philippus, Φίλιππος, de ventis scripsit, μαθήμασι. In αἰγιαλῷ, ἔκφρασιν, &c. hoc nomen pro Philisto legitur.

Philistus, Φίλιστος, in ἀμυδρότητι, ὠφελιμότητι, &c. scripsit de reb. Siculis. Ejus opera ς' citatur in ἐλάσσονι. ε, Δήλῳ. ϛ', Ἀρχαιολογίᾳ ιγ', κτίσεσι.

Philo, Φίλων, passim citatur. αἰχμαῖα, βάβρᾳ, ἵππῳ, λακωνικοῖς, ubi Syram vocem interpretatur.
αἰδοῖ πόλεων, in ἀμυσίᾳ, & ἀνδρείᾳ.
Φιλωνικῆς, in Νικήτῃ.

Philochorus, Φιλοχόρου Ἀθηναίου Ἀτθίδος libro β' in ἀγῶσι πυθικοῖς. γ', in ἀκτικοῖς. δ', in Δήλῳ.

Philonides, Φιλωνίδης, αὐλήσει, διθυράμβοις.

Philostephanus, Φιλοστέφανος, in ἀνθεῖ, ἀνθρήνῃ, ἀνεψιᾷ.

Philoxenus, Φιλόξενος, αὐλῳδοποιὸς, διθυράμβοις, ποιήμασι.

Philyllius in Phyllius.

Phlegon, Φλέγων, Olympiadum scriptor. α' Ὀλυμπιονικῶν, in χρήσει, Διὸς ἱερῷ. ε, κύκλωπι α', in Ὀλυμπιονίκαις. μαί, λήθῃ. ἐρι, νίκῃ. ἐρβ', βασιλεῖ. ρπα', ἐπιβήτῃ. Citatur & ὁ Ὀλύμπιος (sed vitiosè, ni fallor, pro Ὀλυμπιονίκαις) in ῥωμαϊκοῖς ἔτεσιν.
χρονικῶν ε', in Κρίσει.

Phlyax, Φλύαξ, scriptor IIXL dramatum, παίγνια.

Phrynichus, Φρυνίχος, in ἀγνοῦς, ἀτθίδι, ἀθλοῦσι, &c.
ἐκφαντικῷ Ἀθηναϊκῷ, in ἔμπνοις.

Phyllius, Φύλλιος ἀκμὴ, in χαλκίοικος. Caterum in Annotationib. ex Athenæo & Suida odendi, legendum esse Φλυάκιος. Phyllius.

Pinaces, Πίνακες, id est Tabulæ, quibus situs orbis ob oculos ponitur: quarum etiam Strabo meminit in ἐπ.

Pinacographi, πινακογράφοι, qui tales tabulas condunt: ἀναθήμασι.

Pindarus, Πίνδαρος, in ἀδαίοις, &c.

Pisander, Πείσανδρος, ἐπικοίροις, lib. X. in ἥρωσι. XIV, in λευκίζοντι. Carmine scripsit

Plato, Πλάτων philosophus, Προτάγορᾳ, in ἐπῇ, & ἴρηκι. ἀπὸ ψυχῆς, id est Phædone, in χόρῳ.

Plutarchus, Πλούταρχος, in ἀδηλότητι.
Interpres Nicandri, in ἀγρίοις.

Polemon, Πολέμων, ἰδίωνι, κρατῆτι, μυρμυσσῷ.

Polybius, Πολύβιος, ejus libri historici passim citantur. Reprehendit Demosthenem lib. XII. χαλκείᾳ. Vide μεγαλοπολίτης.

Polycharmus, Πολύχαρμος, φιλῷ. Λυκιακῆς, σέρᾳ.

Polyhistor, Πολυΐστωρ, sæpe citatur.
Λυκιακῶν γ', in ἀφύκῃ. χάρακι Φρυγικῷ γ', χαλκῷ.
Lib. III. fine operis nomine, αὐτοματείᾳ.
Vide suprà Alexander.

Porphyrius, Πορφύριος, φιλόσοφος ἱστορικὸς γ', χαλκείᾳ.

Possippus, Ποσείδιππος, ἔπεμψε, ζῆλος.

Priscus, Πρίσκος, σοφιστὴς.

Prodromus, Πρόδρομος, Ὑπερβόρεος.

Proclus, Πρόκλος grammaticus, ζητήμασι.

Proscus, Πρόσκος, ἐν ἀβέλτερος ἐπιτελείᾳ, γάλατι. Citatur etiam in χρονίᾳ.

Ptolemæus, Πτολεμαῖος, βρεττανικὰς, ἱστορίας.
τρίτῳ, ἀλεξικοφρύνῃ.
Φιλωτέρᾳ, λαγοβόλῳ.
Rex, ἀγχιτέλει.
Citatur & liber quintus γεωγραφικῶν, in χαρακηνοῦσι, cum laude.

Pytheas, Πυθέας, ἀθανὴς.

Quadratus, Κοδράτος, βίοις.
Παρθικῶν δ', χιλιὰς γ', μεγαλοπόλεως, ἔφορος.
ε, χαλδαϊκῶν.
ϛ', στοιχεῖα.
β' βασιλείας χαλκιδῶν, ἄνδρων.
δ' βασιλείας χαλκηδόνος, ἐξουσίας.
βασιλειῶν ιϛ', ἰωνικοῖς. Vide Asinius.

Rufinus, ῥουφῖνος, patria ejus βάνη.
Ἀχαϊκῶν ϛ', ἀττικιστὴς, βολίτης.
ἑλληνικῶν α', νικοκράτης.
Χαλδαϊκῶν β', ἐξηκοντάς, χθονιαῖος, & παίγνιον, ubi versus ejus ponitur: sicut & in χαλκῷ, & ex nono ejusdem operis in φυλῇ.
Ἰλιακῶν α', λαίτμησις, & μύλασσαι, ibique carmen γ' λιθικῶν.
μακεδόνων ἱστορίας ϛ', ἀναγνώσεως.
Lib. XVI. operis nomine omisso, ἀναγνώσεως.

Saluftius, Σαλούστιος, ἄζηλος.

Scylax, Σκύλαξ, κυλικομαι. Vide Demetrius.

Scymnus, Σκύμνος, Ἀΐδης, in περιηγήσει.
Εὐρώπης, ἀσίδι.
ἐπὶ οἰκουμένης, in περίῳ, ubi Chius videtur dici χίῳ.

Seleucus, Σελεύκος, β' γλαυκίου, βρεττηνίσσης.

Semus, Σῆμος, Delius, τέχνῃ.

Simias, Σίμμιας forte pro duplo, μαστὸν, in ἀμοιβαίῳ.

Simonides, Σιμωνίδης, ἀκαρνᾶνι, ἀνεπιδόκῳ.

Sophanetus, Σοφανέτος, Ἀλευαδικὸς Κρὼν, in πρεσβείᾳ, ἥρωσι, φοινικὶ, χαρακτῆρι.

Sophocles, Σοφοκλῆς, poeta. πίνε, αἰσωπῷ, &c.

Ejus, Ἀίδης ἐκλύμενος, χόρῳ.
αἰχμαλωτίδες, δουλιοκατηγορία.
ἀλκμὴν in ἴρηκι.
Ἡρακλεῖ, χόρῳ.
Γέρων, ἀνανῷ.
λημνίαις, χόρῳ.
Πηλεῖ, κνημῖτι.
ποιμέσι, χόρῳ.
Τυνδαρεῖ, κυκλωπὶ.
ψυχαγωγοὶ, χαλκείᾳ.
φωκεῖ, βίαντος. φρυξὶ. ἄρῃ.

Sophocles, Apollonii argumentorum interpres, in αἰθέρι, ἀζῆλοι, κρωσσοῖς.

Laudæus, χορίνῃ.

Soltratus, Σωστράτος, Phanagoritæ, μυνδίᾳ.

Sotericheus, Σωτήριχος, ἴασις.

Stephanus, Στέφανος, sua βιζυηνῷ citat, χορῷ.

Strabo, Στράβων, passim.

Suidas, Σουίδας χρονολογίαις, ἀμοιβ.

Sunius, Σούνιος, ὁ ἀρκαδικὸς, ἐλαφικῷ. Citatur & in ἐφέσῳ.

Syncfius, Συνέσιος, ἱστορικῇ μίσγῃ.

Tæcrus, Τεῦκρος, Cyzacenus, βασιλεῦσι.

Teupalus, Τεύπαλος, Ἰλιακῇ scripsit, ἀνδρίᾳ.

Technicus, Τεχνικὸς, in ἀκάνθῃ, πανδέκτῃ. Liber XII. in φρύκῃ additur. Vide Apollonius.

Theagenes, Θεαγένης, ἀκεσιμηνοῖ.
Μακεδονίᾳ, αἰθῖ, ἔκθεσι, ἐπιζεφυρίοις.
Καρικῇ, ἐφεσιάδι.

Theo Θέων, ἐλάττονι, ἀρχαιότητι, ὑπομνήσεσι. in Lycophronem, ἀκτῇ, κύκνῳ. in Nicandrum, κηρίῳ.

Theodectes, Θεόδεκτος, scripsit Tragœdias L. Rhetorica & Orationes φασηλίς vide.

Theodoridas, Θεοδωρίδας, πόρνῃ.

Theophrastus, Θεόφραστος, in ὠφελιμότητος, χάλκῃ.

Theophilus, Θεόφιλος, ad Autolycum, πάλλακι.

Theopompus, Θεόπομπος, passim citatur.
Ἑλληνικῶν δ', ἀστυόχῃ. ε', ἐμπύρῳ. φιλιππικῶν ἀ, ἀδικίᾳ. ι', ἀμφιπολικὰ κδ', ἄρρᾳ, ἀζήτοις κβ', ἄλσει.
Multi etiam ejus libri, suppresso nomine passim citantur: ut ϛ', in ἀστακηνῷ. ηβ', βασιλεῖ. ιϛ', in αἰγίσθου & ἄλσει. κζ', in μυζομένοις, &c.

Thucydides, Θουκυδίδης, passim ejus historici libri adducuntur.

Timæus, Τίμαιος, ἀζηνίτου, ἀτελέσιν, μυζομένοις.

Timagenes, ἐν βασιλεῖ, Τιμοκρέοντι, μιλήσῳ.

Timagoras, Τιμαγόρας, στάσει.

Timo, Τίμων, Σίλλους, φλιῇ.

Timocreon, Τιμοκρέων, Rhodius, Ἀδραμυτηνὸς, ἔφηβ.

Timolthene, Τιμοσθένης, αἰλιξικοφρύνῃ, ἀστακὶ, δήσαντι.
ἐκκλησίᾳ, ἡδυπόρῳ.

Timotheus, Τιμόθεος, Milesius. Musica ejus opera, μολπαῖς.

Tryphon, Τρύφων, αἰλωῖ, αὐλῇ, ἔλαι, aliis.
παρεπιδήμοις, in ἀγρῷ, ἀλειπτικὸν, λαγωοῖς.

Ulpianus, Οὐλπιανὸς, Ἀγρίππᾳ, τοξότῃ.

Uranius, Οὐρανιος, Ἀργείων ά, in πάτρα. β', ἀπόκρυφος, εἰκοσίης. γ', ἀθανάτοισι, ἀστραπῆτης.
Xanthus, Ξάνθος, λυδιακῶν β', in ἀρδώνιον, φρύγιαι. δ', in ἀστραλῶν (unde Lydum fuiſſe liquet) & ex λιμνῆς, ἀστρία, & ἀστελίδη.
Xenagoras, Ξεναγόρας, in ἀκρίδιον, ἐμπορία, χοιροί.
Xenion, Ξένιον, Κρεῶν, κρηνίδες, ἀραγμός.
Xenophantus, Ξενοφάντος, ἀλαὶ ἀκροφωνίδες.
Xenophon, Ξενοφῶν, ἀναβάσεως ά, ὑρυλικὴ.
Ξυλίνη ἀκτή, χείμαρρος.
ς', ἄστυλος.
ἱππαρχικῶ, φάλαγγι.
Alius videtur, qui ἐκκαιδεκάτῳ in Ὀλυμπ. citatur & πλησιοχώρῳ in ὑρκανίς.
Zenodotus, Ζηνόδοτος, ἐλεδίνη.
Zopyrus, Ζώπυρος, ἀφροδισιάς.

¶ *Si qui alii nominantur, quorum tamen teſtimoniis autor non utitur, neque opera nominat, eos in alterum Indicem rejectos, ſcire te volui.*

SCRIPTORUM, QUI IN STEPHANO citantur, Elenchi ab Xylandro compoſiti finis.

VERBORVM ET RERVM QVÆ IN STEPHANI DE URBIB.

Commentario continentur, locuples INDEX.

α Ab initio abjicitur, ἀπωνός. α non compoſitum, ſed pars thematis, ἄνοφις. α in fine breve, χθὲ ab ἄ deducta, αὔτως. α deſinentium penultimæ quantitas, κυρία. α de medio ſublatum, Γάλατα. α femininorum localium πορθάονος, ἀλγιδ in plurallium gentilia, ἀδρηνίτα. α pro υ, μάλθη.
Abæ, νύμφη.
Abantes, Εὔβοια, ἀβαντία.
Abas, Ἄβας. Ejus filii, ἀβάντης.
Abaſſi, σύνταγμα.
Abice, ἀλλάς.
Aberuſſavius, ῥίζινα.
Abilus, βίρρος.
Abydes Ægypti, Ἄβυς.
Acacallis, Ἀκακαλλὶς, Ὀκάλη.
Academia, ἀκαδήμεια.
ἀκρόλις, Παράλιος.
Acamantis, ἄκαμας.
Acamas, ἀκάμαντις, χοιρός.
Acanthus tribus, ἀκανθία.
Acarnanica gentilia, μάκυνα.
accentus diverſitas in ſubſtantivis & adjectivis, Ἀγλάη.
Ἀκάνθη, Πλάτανος.
Acellus, in ἀκέλλη.
Aceſines fl. Σίνδης.
Achæi in Theſſalia, Φθιῶται.
Achelous, ἀχελῳλαΐσιν, χαλκὶς Ἐρεσσὸς qua natura, ὑπόρρος.
Ἄχερος, & Ἄχερα, Ἴσχυς.
Aciamus Lydorum rex, ἀκτορλίδη.
Acmon, Δακτύλων.
Acritius, Ἀκρεσίων, Φαρσαλίδης.
Acrium, χαλκιδέων.
Acritus, χαλκώδης.
Actecorinthus, ἰσθμὸς, κόρυθος.
Ἀκτὴ, Ἴλαι χαλκιδικαί.
Actis, ἀκτὶς πόλις.
Adonis, Ἀλεξανδρεῖται, ἀμαθοῦς, βουνοθίνης.
Ἄδδος Ciliciæ, σύαγρα.
Adramyles, Ἀδραμυλῆται.
Adraſtus philoſophus, φιλόπαπος.
Adrianopolis, ἀδριάνεια, γυνὴ, φαβορίνεια.
Adrianopolitæ, ἀδριανοπολῖται.
Adrianus, μάγνης, πολίμαργα, Ὀλυμπίεια.
Adrianæ Athenæ, ibidem.
Adrias, χερσονησίς.
Ἀδραμυττηνοί, Ἀδραμύττιον.
αἰδήμονες, τύποι.
adverbium pro gentili, βωτί.
Æa, φάσις.
Æacidæ inſulæ, αἰακίδη.
Æacus fl. Νυρβάς.
Æeta, πανδοκεύτριαι.
Ægæa, κύμη.
Ægæum mare, Ægon, ibidem.
Ἄγει filia, ἀκρόπολις. genus, μάγνης.
Ægiale, ἀκτὴ.
Ægimus, δῆμος.
Ægina, μυρμιδονία.
Ægle, σύμη.
Ægyptus, Ἄιγυπτος.
Ægyptiorum gentilium forma, ἀεροφύλαξ, ἀνδρῶν, μαγνήτιδες, μάγνης, ὕδατα.
Ægys, κόρυθος.
Æneas, μάνθος.
Ænejus, πάν.
Æneſius philoſophus, μυρλινὶς πόλις.
Ænus, κολπηΐτης.
Æoles accentum mutant, ἄδικα.
Æolicus accentus, δακτύλη.
Æolica dialectus, χάρις, κυρία.
Æolus, μάλιστα.
Æoli inſulæ, ἰχθυόεντα.
Aeria, ἀέρνη, ἥλιος, κρήτη, λιθίνη:
Æs Cyprium, ἠμιάσιον.
Æſculapius Cauſius, κρῆσσα.
Æthiopia, Αἰθιοπὶς.
Æthiopica gentilia, ἀσσὶς.
Ætia, αἰτία, Αἴγινα.
Ætna, πιλεατὴ.
Africorum gentilium forma, ἀφυλλίδης, χάβιστα, χερρόνησος, ἀφρίκη.
Agaetes, πανδοκεύτριαι.
ἀγκαλημαῖς, σθένος.
ἀγκαλημαῖα, ἀστύλιστα.
Agamedes, Ἀγαμήδης.
Agamemno, χρυσόπολις, λάμπη.
Agathuſa, Τέλλις.
Agathyrſus, Γελωνός.
Agenor, Ἄγηνορ, φοινίκη.
Ἀγμοί, ἔκβολαι.
Agraulus, ἀγραυλὸς.
ἄγρια, Χαιρωνεῖα.
Ἄγριοι dii, κρήτη.
Agrippina, Βασιλὶς Ἀγρίππεια.
ἀγρόπορα, ἀστάλαια.
aia derivativa unde, πόλις
aia deſinentium localium accentus, Ἀνακία
Aia, ἀλεκτορίδες.
Aiax, Νάιος, φαλακίδης.
Aiacis v. Eurycidæ.
Ægialeia, Ἄργος.
Aiginetis, κρεμαστῆται.
Αἴγιος, κλάδος.
αἰλουρὸς, βακάλαος.
aios deſinentium accentus, ἀμαχανίδης.
Æthiopes, Ἴσμη.
Æthrea, ῥίδη.
αἴλη, equus, ἀλιτόκαστρα, ἀλιτρίδης.

Album Syris ut dicatur, αὔκαρ.
Alcæus, Ἀλκαῖος.
Alce, ἀλκήεσσα.
Alcippe Martis f. Ἄλκιππος πάις Ἄρεος.
Alemæon, in ἀκροκόμιον, φοιβάς.
Ἀλεκτοιδιὸς, ἀφρόλιτα.
Aledrus, χρυσοῦ ἀλετὸν πεδίον, Θρῃκίη.
Alexander, ἀβιόβροκος, χαίροψ.
Alexander Ætolus, πανδαίτης.
Alexandri Æclepiadæ patria, κραναὸς Αἶσα.
Alexandrea, αἴγυπτος, φάρος.
Ἀλεξανδρεῖα, Ἀλεξανδρίς.
Ἀλιάς, Τέρψις.
Ἀλικαρνασσεύς, χαλκεύς.
ἁλικαρνασσεύς, ἐδέσμη.
ἁλικαρνησσεύς, ἰδίωτης.
Alimeda nympha, ἁλιμεδουσηΐς.
Ἄλκμα, κρόκη.
ἄλκη, πάλλη.
ἀλκιόεσσα, ἀσπιδάρμα.
Almonia, μοῦσα.
Aloeus, μιδέα.
Alone, βιστόνιος.
Alopecia, Ἰουρακή, κρόλιος.
Ἄλωπος, ἀζοῦς.
Alous, Φλέγρα.
Alpes, ὑπερβόρειαι.
Alphei fons, ἀσπίς.
Althemenes, Κρητόπολις.
Alyattis filii, ἀδρηνιοπάθεια.
Alys, περιβόλαια.
Amalecitæ, Γαμαλίται.
Amamaffus, ἐρυσίπελα.
Amanus mons, μελιτηρά.
Amarax, Ἴφιος.
Amaltris, κρήμνια, πεμμυδά.
Amathufia, κιναιδία.
Amazones, Ἴφιος.
Amazonum nomina, ἀνδρῶν vide, γαμοσυνεῖς.
Amazonium, κόμη.
Ambracia, Δίξαμος, ἑταῖρα.
Ἀμβρακιῶται, Δίξαμος.
Amilodorus, σοφίστης.
Ammana, Φιλαδέλφεια.
Ammonia, πατριαρχεῖον.
Ammonii, λιθόβ.
Ammonis oraculum, ἄφρυδες.
Ἄμμων, χρῆσις.
Amphæ, κάδος.
Amphiaraus, Φηλίης, ἄξεμα.
Amphictyon, βουλῆς.
Amphidocus, ἐκπληδόνιος.
Amphilytus fl. ἀσκαφεῖον.
Amphion, ἐύστροφος, Τηθέσιον.
Amphithea, Τέκνα.
Amplitruo, Ἰθάκη.
Ampyx, Φερσεύς.
Amyclæi, ἀνάγειον.
Amyclas, λακεδαίμονος.
Amymanci, αἰχεσταῖοι.
Amymones, χρουνοί.
Amynus, ἀνλιὰς, ἡμιλλικός.
Amythaonium, Δρυοχοεῖον.
Anactor, Anactoria, μιλησίδες.
Anadromus, ἀναφλύστιος.
Ananias, ἀνάρθρα.
anapæſtici lex, πλειοσύλλαβος.
ἀνασπαστροῦσι, πάρδ.
Anaplus, γυμνασιοτάλης.
Anaitaliopolis, ἄκραι.
Anaxithea, ἀλκυόν.
Ancæa, Τέρψ.
Ancæi mater, ἀμφιπλάκια.
Anchises, ἀγχίσης, ubi ſepultus, αἴσηπος.
Ancon, Ἄκκων.
Andanum, βάσγανα.
Andes, viri nomen, Ἄνδιος.
Androcius, βίαινα.
Andromeda, χαλδαῖοι.
Ἀνεμόεσσα pugil, ἀσπιδόεις.
Ἀνιακὸς, Γλαυκος.
in ωὶς gentilium canon, ἄγκυρα, ἄμμος, ἀνεμώνη.
Anthanis, Τραγάσιος.
Antheis, Δάφνη, τριέλικες.
Anthemuſia, ἀνθεμοῦσα.
Ἀνθηδόνιοι, χαλκεῖον.
Anthes Neptuni f. Ἀνθήνα.
Anthus, ἀνθεμοῦσα.
Antia, Italiæ urbs, αἴγυπτος.
Antibius philoſophus, ἀσκωλιασμός.
Anticragus, κράγος.
Antigonea, πικανία.
Antigonus γραμματεύς, φίλιππος.
Antiochea, Γάζιππος, ἰόντι.
Antiochus, Ἄρτεμις, αὐτόλυκος, τέλεος, τριβολοειδία.
Antiochi Cyeni philoſophi patria, ἀσκαλών.
Antiope, ἀνθεία, ὑπία.
Antiphellus, φοινίς.
Antiphemus, Γέλα.
ἀνθρηνόσεως exemplum, in etymo ἀνθρήνιος.
Antiſſa, ἄμφισσα.
Antra deorum, κρόνιος.
Antron, ἀγκών.
Antrum nympharum, κάρυα.
Anubis, κυνὸς τάλης.
Aonia, βοιωτία.
Ἄορις, Δῶρος, ἠγήσιος.
Apamia, μοῦσα.
Apharetiadæ, φαρσαλοί.
Aphidnæ proditæ, Τιθραλίδαι.
Aphroditas, μυρσίλη πόλις, ναυσιθοιδίζω.
Apia, Πελοπόννησος.
Apidon, Apis, in ἄπτω.
ἀπὸ pro μαλακῷ ſæpiſſimè, ἀπαρχή.
ἀπόβλητον, βυθοῦσθαι.
Apollo ubi cultus, χρυσάωρ. Ubi natus, τέγυρα.
Apollo purgatus, ἀθανάς.
Apollinis nomina, ἀκρεφίτης. Acrephius, ἀκρεφίτης. Actius & Epactius, ἄκτιος, & ἐπάκτιος. ibidem Actiacus. ἀγυιεύς, ἀγυιᾶ. αἰσυμνᾶτ, αἰσυμνήτης, βάκτρον, χρύσης, δήλιφοι, Δήλιος, Δηλιάς. Cillæus, in ἀφροδίσιος, Ἔρμιος. Cillæus, in ἀφροδίσιος, Ἔρμιος. Gryneus, χρυσάωρ. Ἰλιακός, ἰχθυοκτόνος, λυκηγενὲς. λυκηγενέτης, Lyceus, Λύκειος, λυκάων, Λυκωρεύς, ἀπόλλων. Malæus, νύμφη, παιάων, παιήων, Πανδ. Σκαλμοδίς, σκάλμευς, σκαλμοδίς, Τελμάσσιος, Telmiſſius, χαλκάσπις, Τενέδιος, Θυμβραῖος. Tragius, Τραγάσιος. ὑλαῖος, in κρηναιοκλόνος. λιθοβόλος, Ἴλιος, ὑλαῖος, χλωρίς.
Apollodorus, πύλαιος.
Apollonia, χαλκάσπις, κυανέη.
Apolloniæ, κυπάρισσος, Τροιζήνιοι.
Apollonii halicies patria, ἀσκαλών.
Apollonius, ἀμαλθία. Δέρκυλος, λιμυρὰς πόλις.
Apollonius grammaticus, μουσεῖον.
Apollophanes Stoicus, ἀνθίζηλα.
Ἀπόστασιόνιος, σκυτίνη.
Apſinthus, κλιτοβοῖ, χρήσιμος.
Apſynthus, ἄδη.
Apſyrtus, Ἴλλυρις.
Aquæ mirum, ὕδωρ.
Ἀρά, omen, in Τέως.
Arabæ nomen, ἐλάτεια.
Arabum gentilia ut formentur, Ἄδιαβα, χαλκάδαι, Δίκιος, Ζάκρις.
Arabicum mare, βόκκιον.
Aradus, ἀνθίζηλα.
Arethyrea, φλοῖς.
Ἀρεθύρεια, ibidem.
Ἄρης, αἰθὴρ, Ζηλοσυρφής.
Araxes, ὑδρορρόης.
Arbazani, ἱππάκαροι.
Arcadiæ diviſio, ἄζηνία.
Arcadum gentilia, ἄμφικτις, ἀδελφεόδικος.
Arceficerata, ἐπιφάτιος.
Arceſidæ, ἀρκεῖς.
Arcefina, ἀμφορεύς.
Archias Corinthius, ἐυρυκλείης.
Arctonneſus, Κυζικός.
Ardea, Ulyſſis f. ἀστάφη.
ἀρδεῖν, ἀρδίτοιος.
Aregonus, Νίκαια.
Areopolis, in Ἀνδριάντωλις, ῥαδάμανθος.
Areſtor, πατρίσιος.
Aretas, Λύκης.
Argades, ἀργεμπόλις.
Argeia, ὑδάτη.
Argenteus mons, Θερπεδών.
Argivi, Ἄργος, φαλλικός.
Argonautæ, ἀλιέργατοι.
Argos, Ἰναχία, πανδαισία, πελασγίωτις.
Aria, Ἀρῆκες.
Ariadne, Δαιμόνισσα.
Arimaſpi, ἀμφιγύοις, ὑπαιθρίζειν.
Ariobarzanes, ἀγκυρᾶς.
Arion, μελίφρων.
Ariitander, φαεσφόρος.
Ariſto Peripateticus, Γαλλὸς. Rhetor, Γέρασις.
Ariſtocles, κάρνος.
Ariſtomenis Meſſenii fabula, ἀδελφεός.
Ariſtophanes, Μῆλος.
Ariſtoteles, σπόγγος.
Ariſtoxeni patria, Τάρας.
Armea, φαιδίμη, φιλόπολις.
Arne, χρυσόστεφος.
Ἀρνειὸς οἰὸς, μαλλοφόρος.
Arpina, Ὀλόμαστος.
Arſace, βάρσος.
Arſinoe, Ἴφιος, ῥαδάμανθος, Τοιόνδε.
Artabazi, ἀβδῆλος.
Artaxana, τύλος.
Ἀρτάξατος, ἀμφίλαφος.
Artaxerxæ, ἀβδῆλος.
Artemiditæa, Ζῆλος.
Artinia pales, ἀζοῦς.
Arus fl. Lyciæ, ἀρώς.
Aſia, ἀρουρίτης.
Aſianorum gentilia, ἀδελφεός, μαργιτοδόσκος, ἀσκαλωνίτης, ἀσκαλίτης.
Aſcanius, ἀβλώθρη.
Aſcbalitæ, in ἀσκάλων.
Aſclepiades, ἀβλήχρων, μαλάκη, νίκαιος.
Aſclepiadæ, κῶς.
Aſcus gigas, Δαιμονοζώης.
Aſdrubal, κυμηγέτης.
Aſibe, ἀσκώλιον.
Aſopus, χαλκὸς.
Aſparagi grandes, ὑπερβόλαι.
Aſpledon, ἀσπίδων.
Aſſedones, Γασσόνες.
Aſſur, ἐρεβίνθη.
Aſſuræ, Φιλαδελφία.
Aſteria, Δῆλος, ὑπόζωστος.
Aſterope, in ἀστερόπεια, Oceani filia, ἀστὴς βίβλινος, βακάρις.
Aſtrabe, ἐρέα.
Ἄστυ, Ἀλικαρνασσός.
Aſyages, πανσπερμίδιος.
Aſyocha, ἔβρυχα.
Atabyrii montes, κρεμνία.
Atalanta, χρυσῆς.
Ἀτειμοσύλης, Δαιμόνισσα, ἀστλοσύλης.
Atcia, ἀφρόνιος.
Ἄτης gentilia, ἄτλαφοι

Αθαμανίς, πόλις.
Athames, ἀκρωτήρια, ἄλσος.
ἄθας, Λακεδαίμων.
αἶρ exeuntium tonus, ἐπιλήψει.
Athenæ novæ, ἐλαιοῦσσα.
Atheniensium tribus & fenatus, Βραυρωνίδης.
Ἀθηναῖος, ἐλαιολιγνίτης.
Athmoneus, πόλις.
Ἄθριος, ἄβλιος, ἀτροφόντης.
Ἀθρόοντες νόμος, ψιακόν.
Athrax, λιβανωτός.
Atrax, λάσιος.
Atropatene, ὀρθόκαστα.
Attea palus, βάλιον.
Attalea tribus Attica, ἀγρύς.
Attalis tribus Atticæ, Ἀτταλιονίς.
Attalus, βοὸς κεφαλή, φαρμακώδεσα, φιλαδελφία.
Attica, ἀγρύς.
Attica nomina, ἀγρύς.
Atticæ divilio, Τετράπολις. urbes, ἐπιπόλαια.
Attis, Γάλλος.
Aturia, Νύσσα.
Auge, πηγή, τελεσφορία.
Augusta, ἀλσος.
αὐλὼν Syriæ, Δρομία.
Aulonia, καυλωνία.
Avus fl. παρώνιος.
Auson, λιπόξυλος.
Aulonia, ἐπιλήψις.
Autander, Ἰωνόπολις.
Authedæ, αὐθάδης.
Axiris, ἄξιλις, ἀξίοχος.
Axius fl. κρήνιος.
Axi, ἄκρα.
Aza, ἄζαλος, ῥίζα.
Azania, ἀρωμής.

B in v, Vienna, βίεννα.
β in μ, Ἀβάλλης, ἀμφιβάλλω.
Babylon, βαλάνιον.
Babylonis arx, πλήθρον.
Bacchus vide Deriades. & in χίρων, ὀρθόπους. (γραφ.
Bacchus, βρόμιος, βρόμιος γηγενὴς, γηγενὴς Διόνυσος, λαμπτήριος, ὄλυθος, ἀνάθημα, ἐπιφανὴς, ἀνάκλητος.
Bacchus vinctus, ἀμφιθαλὴς. ut natus, κλεῖος. nutritus, μαιωτῆρες, & μαιώσασθαι.
Bacchi fimulacrum, Διονυσόπολις.
Bacchylides, Γαλής.
Bactra, Χαράκωνα.
Bætica, Ταρδησσία.
Βαλαῖα, βρύα.
Βαλία victoria, ἀλκίβιαδες.
Bandines fl. ἀμφιμαχής.
Balitus rhetor, Βαργία.
Bateia, ἀκρόπολις.
Bato, ἄρπυια.
Battus, Γρύνιον.
Bazira, ἀστυρία.
Becheires, χοῦς.
Βῆμις, μάτηλες.
Βῆρις, βαλιός.
Belea, ἐλαία.
Bellerophontes, βάλλιππος, Ὀρέστης, ὑπόθεσις.
Belus, Λιμναῖος, λάκκος, Σελινόπολις, ὄρος.
Beres, ῥάκος.
Beronice, Ἐσπερία.
Berrhœa, ῥίζα.
Beſſi, πλησιόχωροι.
Bevcires, χοῦς.
Bibbis, πόλις.
Bibeus fluvius, ψόλοις, πίθος.
Bithalbe, ἐκβολόπυλος.
Bithyni, ὁμοῦροι.
Bixye, Γλίκων.
βλακόγυρον, ἰσθμός.
Blæſus, ὁ κλυζομένου πόντου, Καισαρεύς.
βλίτυρος, μυριόβλιτυρος.
βοιδίναι, βοιδίον.
Boebeis lacus, ξυνός.
Boeotia, ἀγρύς. inundata, πολλάκις.
βόθρος, ὁ κρίκος.
Botixi, πάκκιον.
βρόμος, βρομόβρομος, μισοκυδρόμος, σιλφοβρόμος.
Beitanni, περίπολος.
Bucephala, βοὸς κεφαλή.
Budini, γελωνός.
Bunomeia, πόλις.
Butis, πόλις.
βυσσός, μύλος.
Byle, ἐλαία.
Byzantium oppugnatum, βίαντος.
Byzas, γυναικόπολις.
Βοῦζυγες, ἐπιπλοκαμίτης.

Cabarnis, πόρος.
Cabires, Ἴμβρος.
καμακόπη, καμπτήριον.
Cadmus, βοιωτία, βαθύς, διάβασις, μυκηναῖος. fluvius, καμπανικός.
Καισαρόπολις, καμπτήριον.
Cæſarea, μαζάκα.
Calaber, Ἰάπυξ.
Calæum, Κιλλίνη.
Calceus, λακεδαίμων, πέρσης, σκευή, σκυθικόν.
κελὲ, δῆμος Atticæ, ἀζηνιά.
κελὲ ἀκτὴ in Sicilia, ἀπόπλους.
Callirhoe, ἀλκάθοος. palus, ἀναβόθρα.
Calui, μύκης.
Calybe, χαλυβικός.
Calycadnus fl. ὑγρός.
Calydnus fl. ὑγρός.
Calydonius aper, κρεμαστή.
Calypſo, νυμφαία.
Cambyſene, ξυρόδους.
Cambyſſeni, κυρτόπολις.
Camimus, αἰμονία.
Camirus, ἀφὶ αὐτόν.
Κανὰ, Κανή, in αἰγύπτῳ.
Canobium, κύων.
Capys, καφής.
Car, σκυτέλιον.
Carbalis, σελήνη.
Carbaſus ventus, καρπασία.
Carbaſia, καρπασία.
Carcaſia, us, αἰμορρόη.
Cardia, λοιμοκαρδία.
Cares, μακεδονικοί.
Caria, κᾶς, σκυρῖτις, χρυσαορίς.
Carum gentilia, ἄδηλότης, αἴγιλωψ, ξύλον, πολιτικός.
Καρικόν, ἐκκλησιαστήριον.
Carius, πήγανον.
Carmanii, δημοσιακοί.
Καίρη, αὐλή.
Carneades, καρχηδών.
Carpetani Celtæ, αἰλέα.
Caryſtus, κρόκος.
Caryſtus, μάκρων.
Caſandrea, παλλήνη.
Caſmeneeus, ἐλαία.
Caſtnium, κρόκος.
Caſtores, διοσκόρια, ἐκκλήσιον.
Caſtorum templum, Διοσκουρεῖον.
καταβρυάς, καταβρυτός.
καταβρύσεις, αἰσυμνήτης.
Catria, Λίβυκος.
Caucon fluvius, Cauconis urbs, Δύμη.
Cauconcs, Μάκιστος.
Caulon, αὐλών.
Cebriones, Κεβρίονες.
Cecropis filiæ, ἀκρόπολις.
Cecropidæ, αἰσυμνήτης.
Cecropium, ἄκρον.
Κεῖος, σχῆμα.
Celænæ, ἀκτέμων, χαίρεκλος.
Celbianus Lydiæ campus, ἄκρος.
κιλικῆς, κίλικες.
Cellararium, ἱστὸς.
Centauri, ἄρμος.
Centum inſulæ, Σελλοῦς.
Cephallenia, κεφάλων.
Cephali filii, κεφάλων.
Cephenes, ἴππη, χαλδαῖοι.
Cephenia, λιβύη.
Cepheus, χαλδαῖος, ἵππος.
Cephiſis, τέλφουσα.
Ceraines, Δωτίνοι.
Cerambyces fl. ἐλίκεια.
Ceramicus, ἐκκλησία.
κέρασμα, χαίρα.
Ceraſis, κοῦρος.
Cerphacus, κέρκυρος, λίθος.
Cerectxi, χαλκοκάπης.
Cerecticus mons, πακλία.
Cercidas legumlator, μεγαλὴ πόλις.
Cercyra, φακῆς.
Ceres, κυρβῆς, μύλης, πίσος, ῥάκος, σκίρος, χαλκὸς, θεσμοφόρος, ἔργασία.
Ceretes, βοιωτία.
Cerycus ſophiſta, Γέργιθα.
Ceſtria, Τεγέα.
Ceſtrinia, Ceſtrinius, καπηλεία.
χαλὸς, ἐροτὴς.
Chæreas Ægypti urbs, Δρυὸς πόλις.
Chalcenor, ἐκκλησία.
Chalcidenſes, ὠκύπτερος.
Chalcitis, χαλκιδική.
Chaldene, Παιονία.
Chalybdicum γένος, λακεδαιμόνιος.
Chamædaphne herba, ἀλεξάνδρεια.
Chamæleon, χαλκὸς.
Characmobi, ἀθηνόπολις.
Chares Cleocharis F. ἀβρύλλος.
Charidemus, χαλκιδέων.
Charondas, Καταίνη.
Chattenia, Χάττων.
Chetron, κάρων.
Chembis, χάραξ.
Cherneſus, χαράκωμα.
Cherroneſus, ἀκτέμων.
Cherrura, χαράκωμα.
χῆνος proprium, βοιωτία.
Chius, βοιωτίας, Ἴφιος.
Chlamydia, δρόμος.
Choerillus, Γαστής.
χοῦς τοῦς, κύας τοῦς.
chorus, κεφαλή.
Chryſaor, μαλακός.
Chryſaoras fl. μαίανδρος.
Chryſaoris, ἀθηναῖς.
Chryſe, Φλεγύη.
Chryſeis, χρυσόπολις.
Chryſippe, ἵππος.
Chryſopolis, Δρύοπες.
Chthonia, κρήτη.
χθονοφύλαι, Φλεῦς.
Cibyra, κραναὸς.
Cibyras, Φρύξ.
Cicones, κύζικος.
Ciconiæ immunes, ἀσυλία.
Cidænis, ἐλαία.
Cierium, ἄκρα.
Cilicia aſpera, Σελεύκεια, hypoplacia, Φρύξ.
Cilicix diviſio, τραχεῖα.
Cilicum gentilia, κρητικὸν.
Cillæus Apollo, ἀκρίτειος.
Cimmerii, Κιμμερίδαι, σύκαμος.

Cinclapius, Κυναιθίδιος.
Cindra, Γαλῆνη.
Cinedocolpitæ, Ξηλοβρῶτες.
Cinnamus, Χαιρώνεια.
Cinyras, Κίνυρος, Κιτίεων.
Cius urbs Mysiæ, Κιανὸς.
Ciprius, Λαπιθ@.
Circes & Ulyssis filii, Α'γριος.
Cisia, Cisii, Σῦσα.
Cithæron, Κιθαιρὼν.
Claudia, Κλαυδιόπολις.
Clavis, Λακτιδήμων.
Clazomenæ, Λαμψα@.
Cleanthis philosophi patria, Ἄσσο@.
Cleitus, Κλεῖτος.
Cleocharus, Κλεόχαρις.
Cleomachus, Κρίτων, Κρίτο@.
Cleomenes Leonidæ frater, Κλεόμβροτος.
Cliausvini nomen, Λεόνθαινα.
Clitomachus, Κλειτόμαχος.
Clymenus, Κλεῖτος, Κωμανιάδης.
Clytius, Κλυτιόλαος.
Cnidii, Κνίδιοι.
Cnopi urbs, Ἐρυθραί.
Coculus Dædali F. Κώκαλος.
Coea, Ἰωνικὴ.
Coelesyriæ quot urbes, Κλεόπατρα.
Coeli & Terræ filii, Κόττος, Κυκλώπια.
Cœnia, Χοιρὶς.
Cœranus fl. Κόλπος.
Coi, Μέροπες.
κοινωνοὶ Græcorum, Κώρυκος, Φυλή.
Coli pharyngis, Κολλιγοδόλιχος.
Κόλπος, Κόλπιος.
Colubilon heroa, Κόκκ.
Kolmius, Φοινίκη.
Colura, Λίθυρσα.
Colyttus, Διόλυττος.
κόμαι, Κόμαι@.
communicationis apud Græcos tres species, Κώμη, Φύλη.
conjugii lex, Κώμη.
Conon, Φρυγονίδης.
Constantina, Κωνσταντίνα.
Constantinopolis, Βυζάντιον.
Constantinus Imperator, Νεάπολις.
Copaïs palus, Κωπαὶς.
Copiæ, Δημοτικά.
Copiæ, Σκῶλος.
Corassi, Χωρικοστάται.
Corinthus, Ἔφυρα, Ἐφυραῖος.
Coronea, Φλεγύας.
Corporum mirum, Σκιόπους.
Corronica urbs, Χαβρίνακο@.
Cornorum mirum, Κερῶνες.
Corycus, Κωρύκιον.
Cosydela, Χαλκίδιον.
κοσμοπόλαι, Κόσ@.
Coryphallum, Κόλλ@.
Coryphe, Λίτνη.
Cos, Κῶος.
Cos Cretica, Ἴτ@.
Cosmi, Κόσμοι.
Cotyphi, Κοτυφίδες.
Cotus, Κλεοῦτις.
Crademna, Κραδεμνιῆται.
Cragus, Κράγος, Τρικωλία.
Crania, Τραχεῖα.
Cranes, Κρῆνες.
Cranialo, Κρανιάλων.
Cremnia, Χάρτη.
Κρεμνίδης, Φοῖβος.
Crenides, Φιλιππικαί.
Crefphontes, Κρεσφόντης.
Creta, Κλάρος.
Cretheus, Κρηθεὺς, Θρᾷξ.
Crocodili, Χάραξ. decurati, Διὸς πόλις.
Crocotus campus, Κροκώτιον.
Crocylicium, Κρόκ@.
Crocus, Βυζάντιος.
Κρομμυών, Κρομμυώνιος.
Κρόνος, Κρονίων, in Κασσίωπη.
Croton, Κρότωνος.
Croconiatæ, Κυδωνέαται.
Crudelitas, Χαλεπότης.
Cruni, Κλεονυμπίδης.
Κρυφὶς Lyciæ, Κρῆσσα.
Cumæ Æolicæ, Κρηθείδαι.
Cumæi, Φωκίδα.
Cumanorum opus, Κύ@.
Curetes, Κουρητικὰ, Κύ@, Κουλλήνιοι.
Curetis dicta Acarnania, Κῦρνος.
Curetii, Κουρῆς.
Κυρήν@ fl. Κίλιξ.
Cyanus ubi nascitur, Ἠριγόνη@.
κυανῶπις Κουρὶς@, Κυβ@.
Cycnus, Κύκνος, Κύκν@. vide Antiochus.
Cydippe, Κύδιππ@, Λύκ@.
Cydnus, Κύγνελις, Ταρσός.
Cyllîs, Κύλλος.
Cyndaraxes, Κύνδηλις.
Cynctes, Κύλλης.
Cynifcus, Κυνοσάργης.
Cynthus, Δῆλ@.
Cyon, Κυάνεαι Συμπληγάδες.
Cyparo, Κυπάρισσος.
Cyparissus, Κύπασσις.
Cyprus, Ἴφιτ@, Σφῆκες.
Cyptus, Κύπτ@.
Cyrba, Κύρβαντες.
Cyrechata, Κύρης Κατάλας.
Cyrene, Κύρασις, Λιβύη.
Cyrenaica schola, Κυρηναϊκοί.
Cyrenæi qua re præclent, Βασιλῆες.
Cyrenia Cypri, Κυρηνή.
Κύρ@ Μακεδονικὴ, Μακεδονική.
Cyrus, Κυαξάρεια, Κυρηστικὴ.
Cytorum, Κύτωρος.
Cyzicus, Διόλκι@.

Dæ, Δωρὶς.
Dadas, Θεμιστές.
Dædala, Κλεμάτιος.
Dædalas, Κλειτορίδης, Κάμικ@, Μητάριστος.
Daetes, Σιλλύς.
Dagepius, Δαγηπ@.
Daiphantus, Κλεινὸς Καφαλής.
Dalisanda, Δαλισάνδη.
Dalmatia, Δελμάτιον.
Damæthus, Σύρτα.
Danae, Ἴφιν@, Χαλκίδες. heroa, Λ'αξιόπολις.
Danaidæ, Ἄλσι@.
Darandus, Ὄλβρος.
Dardania, Τρωϊάς.
Dardanus, Ὀρθάνη, Ζελεωνί@.
Darræ, Δάρρη.
Dafæ, Δάσης.
Dafcylium, Βρύλλειον.
Datis, Κύρ@.
Δαῦλιον quid, Δαυλίς.
Daunotichitæ, Σκιρωφία.
Decem urbes lacus Asphaltitis, Σοδόμη.
Deianira, Οἰνεΐς.
Delion, Φυλάκη.
Δῆλος, Δήλια.
Delas fl. Δάνακτος.
Delbeis, Δίβρις.
Delminium, Δελμίνιον.
Delus, Φύσις.
Δημοκλῆς & Δημοσθένης, in Δῆμ@.
Demeuriæ, Κυρ@.
Demetrius, Φάλ.
Demetrinsalius, Ὀλυμπιάς.
Δήμου ἀπόλεως arcentus, Ἀγγελία.
Deriades, Δρύοπες, Κρῆς@, Σκύρος, Δωρεῖς, Ζάκυνθος, Χαλκὶς, Κρανάη, Κύπρος.
Derris, Τεγέα.
Descalio, Μακεδονία, ejus tres, Κύρος. diluvium, Ἰόγυγος. filius, Κρόνος.
Dexiphanes, Φάσ@.
Dia, Diades, Dias. Δῖος.
Diagoras, Μῆλ@.
Diana Æthiopia, in Aldhimus. Κύπρος, Δικταία. Brauronia, Ἄρτεμις, Κορυφαία, Κυθήριος, Ἴφιν@. Cauonis, Χιτώνη@. Tauropolos. Ἱερόσυλος. Mercetla, Μερσέα. Μυσία Κλεοπατρία. Oenoatis, Οἴνη. Περγαία, Πέργη. Σύριος, Ἰουδαία Φόνος.
Dicæarchia, Βοιώτιοι.
Dictæ Macedoniæ, Πιερία.
Dii Mylantii, Μυλαντεῖς.
Dilavium, Κύπρος, Ἰόγυγος, Αἰολίωνες, Δῖκτυς.
Diogenes physicus, Ἀπολλωνιάτης, sophista, Δίτυλος.
Diognetus, Κυρηναῖος.
Dioleus, Ἀρκάς.
Diolibites, Μακεδονικὸς.
Diomus, Dionæa, Κασσόπη.
Dionysius Heracleæ tyrannus, Ἡρακλεώτης. medicus, Κυρηναῖος.
Dioscorides medicus, Ἀναζάρβιος.
Diospolis, Βριαῖος.
Diotimus Adramyttenus, Σμύρνα.
Δίψιον, Ἄργ@.
Dirbæ Scythiæ, Κύρος.
Divinationes, Θρᾷκες.
Dius, Ἀνθεδών.
Dizeires, Χρῖ.
Dmoitæ, Χῖος.
Docimea, Φρυγία.
Dodecapolis Cariæ, Κνίδιος.
Dodonæi, Σελλοί.
Dolicha, Δολίχιον.
Doliche, Γάναρ@.
Doliones, Κύζικ@.
Doloncus, Βιθυνία, Βρύγες.
Dominiana, Ἀλεξανδρῆται.
Doricum κῶν pro κοινῶ, Κωβίος.
Doricè κ pro π, Μῆλ@.
Dorienses, Ἀβαί, Κρανελάς. eorum tribus. Δυμᾶνες.
Doridis tres urbes, Κύπασις.
Dorius campus, Σκύρος.
Dormiscus, Δεσμώτ@.
Dorotheus grammaticus, Ἀστυπαλ.
Dorus, Κυνηγοῦσα.
Δ@ excuntium tonus, Βαλλ@.
Duodecim urbes, vide Dodecapolis.
Δυσέρως Ἐκμαγμοῖοι.
Drangæ, Φρεγγῖται.
Drepane, Φοινίκη, Κυρήνη. Bithynica, Κρήτ@.
Δρύ@, Φρύγιον.
Dryopes, Κρῆτες.
Dryopis, Κυδών@.
Dryusa, Σκύρ@.
à Duobus unum deductum gentile, παρὰ δύο Δυσῶν, Σκύρος Κύπρος.
Dymbrius, Δύμβρα.
Δύλιχ@ Τρύπ@, Βυζάντιος, Χαλκηδὼν, Δῆλος.

In v definentium, & ab iis deductorum tonus, Κύπρος, Κύθ. gentilia ab in e exeuntibus, Δωριακὸς.
x in ξ, Ἀρχέμαχος.
Ebudæ, Αἰθιοπία.
Ebura, Αἰθέρια.
Ecclesiophora, Βίτυν@.
Echalia, Σκῶλος.
Echecratidas philosophus, Μεθύμνα.
Echemus, Ἀρκαδία.
Ἐχῖν@ Thebaicum, Ἐχινάδες.
Κύπρος, Κυπρίζ@.

Cindaptus, γυμνασιάρχημα.
Cindra, Γόνδρα.
Cinædocolpitæ, ζηλοτύπαι.
Cinurus, μάγειρος.
Cinyras, ἀμαθοῦς, ἡδύμελος.
Cius urbs Myſiæ, ἄγγιστρα.
Ciptius, λαίμψ⊙.
Circes & Ulyſſis filii, Λατῖνα.
Ciſſa, Ciſſi, σῦκα.
Ciſthene, πανήγυρις.
Claudia, ἀλιτεκδόρξια.
Clavis, Λακεδαίμων.
Clazomenæ, λαίμψ⊙.
Cleanthis philotophi patria, ἄσσ⊙.
Cleitus, παιδιάν.
Cleochares, ἀγγελή.
Cleomachus, ἡρώων, ἡρώ⊙.
Cleomenes Leonidæ frater, ἀνδρόνα.
Clinus viri nomen, δρεπανοειδὲς.
Clitomachus, ἡμερολόγιον.
Clymenus, ἄδυτα, ἱστορολεβάν.
Clytias, πτερυλία.
Cnidii, ἄλσος.
Cnopi urbs, ἐμπρά.
Cocalus Dædali F. ἡμίκρα⊙.
Cœa, ἡνιόχη.
Cœbelyrnæ quæ urbes, χάραξ.
Cœli & Terræ filia, ἑδώνα, κηλιδόνα.
Cœnia, ἡνιόχη.
Cœranus fl. ἄλσος.
Cos, μαρφή.
κοινωνικὰ Græcorum, πάτρα, φυλή.
Coli Phryges, ἀνδροκοιτιάται.
Κόλπος, κορυφή.
Colobæon herba, ἄκη.
Κολοσσός, φοινίκη.
Colura, Λεύκτρα.
Colyttus, Δειλοκαία.
κόμμι, κακοῦ⊙.
communicationis apud Græcos tres ſpecies, πάτρα, φυλή.
conjugii lex, πάτρα.
Conon, ψαμμάδια.
Conſtantina, κεφαλήσιον.
Conſtantinopolis, Βυζάντιον.
Conſtantinus Imperator, Ναϊάδες.
Copais palus, ἀδῆνες.
Cophen, ἀδρυχωδία.
Copiæ, Θέρμη.
Coraxi, χαραμιάται.
Corinthus, Ἴφυρα, ἑλίκη πόλις.
Coronus, φυλακίδη.
Corporum mirum, ἡνιόχη.
Corronita urbs, χαλκίνεον⊙.
Coruorum mirum, κρόκινον.
Corycus, ἀσπιδιλία.
Corydela, χαλκίδικον.
κορυνηφόρος, χῆ⊙.
Coryphalium, πύλ⊙.
Coryphe, Λιβύη.
Cos, ἡμέρα.
Cos Cretica, νάξ⊙.
Coſſini, ἀφίωνες.
Cottyphi, κυνηδόν.
Cotus, ἐλαιόγραφος.
Crademna, ἀμφίπολος.
Cragus, μοναῖος, Τραγιλία.
Crania, Τραγασός.
Crates, ἀδῆνες.
Cremaſte, Λαβρακτία.
Cremnia, χάραξ.
Κρεμνίδης, Φοινίκη.
Crenides, Φιλιππία.
Creſphontes, ἀνδρόνα.
Creta, πλαγία.
Cretheus, ἀμοιβαῖον, φρεαί.
Crocodilii, ζάκρα. cicurati, Διὸς πόλις.
Crocotus campus, ἀμφίπολις.
Crocyleium, Ἄβυδ⊙.
Croeſſa, Βυζάντιον.
Κορομηλέαν, χρεμμύδιον.
Κρὼς, κρωΐτης νόμ⊙, in ἀκροτέλευτα.
Croton, συριγμός.
Crotoniatæ, σύβαρις.
Crudelitas, χαλκηδόνιος.
Cruni, διοσκουρόπολις.
Κρυδὶς Lyciæ, ἀγαθή.
Cumæ Æolicæ, ἀμφιξύλινον.
Cumæi, φασῆλις.
Cumanorum opus, ὠδ⊙.
Curetes, ἀκροτελεύτια, αἰθηλ⊙, στυλλέπτης.
Curetis dicta Acarnania, ἀδῆνες.
Cururii, ἔσωμα.
Κυύστ⊙ fl. αἶσα.
Cyanus ubi naſcitur, δημόσιον⊙.
κυνηγὸν σκοπὸ⊙, σκιλ⊙.
Cycnus, ποία, ποιὸ⊙. vide Antiochus.
Cydippe, κρήνη⊙, λιθό⊙.
Cydnus, ἀγγεῖλε, Ταρσός.
Cyllius, ἀγκών.
Cymbaraxes, ἀγγεῖλε.
Cynetes, γλῶπες.
Cynicas, Καπιτώλια.
Cynthus, δῆλ⊙.
Cyon, κυδωνιάτικον.
Cypara, ἀρέσκουσα.
Cypariſſus, Λαπιθαιτία.
Cyprus, ἴφυρ⊙, σφήκια.
Cyprus, κύπτ⊙.
Cyrba, ἱερὰ σύκινα.
Cyrechata, κόκκυ πῶλος.
Cyrene, Λαπιθαιτία, Λιβύη.
Cyrenæa ſchola, κρεκχυδών.
Cyrenaï qua re præſtent, βουβία.
Cyrenia Cypri, σπυγή.
κύρ⊙ Μακεδονικὴ, Μακεδόνες.
Cyrus, παλιμπαράδοσις, μαλθακόγλωσσος.
Cytorum, ἄκρωτος.
Cyzicus, Βύσσιν⊙.

Dace, Δακία.
Dadas, ἡμιμανεῖς.
Dædala, πλημμελεῖς.
Dædalus, ἑλικτηρίδης, ἡμίκυκ⊙, μυνδρικτικὸν.
Daetes, συβώτης.
Dageplus, Λιγκηψ⊙.
Daiphantus, κωμῳδοκεφαλή.
Daliſanda, Λαπιθαιτία.
Dalmatia, Βελλήνιον.
Damarchus, σύριγξ.
Danae, ἥδιστ⊙, χαλδαϊκὸν. herba Ἀλεξάνδρεια.
Danaïdæ, ὕλιν⊙.
Darandus, ζώρας.
Dardania, τρωϊκὸς.
Dardanus, Δόλοπες, ζάκυνθ⊙.
Darrae, δορυφ.
Daſæ, Δάσος.
Daſcylium, βρύσιον.
Datis, τιάρ⊙.
δαῦλον quid. Δαύλις.
Daunotichitæ, σκάφυλα.
Decem urbes lacus Aſphaltitis, Σοδόμη.
Deianira, ὑλεῖς.
Deion, φυλάκη.
δεξιόδης, δέξις.
Deiaſſ. ἀπαιμία.
Delbeia, δέρτη.
Delminium, δαλμιον.
Delus, Φάσις.
δεκαπλοῦ⊙ & δεκαπλόπτολις, in δέκα⊙.
Demetrias, πάρ⊙.
Demetrius, φίλα.
Demetrius de patria, Ὀλυνθός.
δέρμων ἀτέλειαν accentus, ἀγγελή.
Derindes, βλήμυος, χαλκ⊙, χάρεια, δυὸς δύο, ἴσαρος, ζάβελος, μικαλή, πατάλη, ὕβλης.
Derris, Τερίνη.
Deucalio, Macedoniæ ejuſdem, παράκοπ⊙. diluvium, ἱκμένιον. filius, ἡρόδοτος.
Dexiphanes, φαίδ⊙.
Dia, Diades, Dias, ἀδῆνες.
Digoras, βαλλ⊙.
Dima Æthiopia, in αἰθίσσοντ, ἡμερολόγιον. Braurones, θρακίων, κορυφαῖον, κρυπτάλιον, ἴφυρ⊙. Graucia, χαλκίδ⊙, ἡνιόχεια, ἱστορίαν. Mercoſſi, μαρμάρωσις, μεσονύκτιον. Genoatis, Οἶτα. παρθέν⊙, Pergadia, πέργα. σύμφυλ⊙, Τανάγρα πόλις.
Dicæarcheia, Πολύλειον.
Dicitæ Macedoniæ, πάτρα.
Dii Mylantii, μυλαυλία.
Diluvium, μυῆσαι, ἱκμένιον, πολιόπαππος, θερσίς.
Diogenes phyſicus, Λαπιθαιτία, ſophiſta, ἀσίδη.
Diognetus, ἡμερολόγιον.
Diolcus, ὠρεός.
Diolibites, μαγνδολίτης.
Diomus, Diomeis, Κυνόσαργες.
Dionyſius Heracleæ tyrannus, ἀκρωτήρ. medicus, κυρβίς.
Dioſcorides medicus, ἀναζυρβία.
Dioſpolis, Βερυβίς.
Diotimus Adramytteuus, χάρμαγδα. δύψαν, ἄργ⊙.
Dirbæ Scythiæ, πίνε.
Divinationes, ἥρια.
Dius, ἀνθεδία.
Dixeires, χεῖ.
Dmoitæ, χόες.
Docimea, σωκαδία.
Dodecapolis Cariæ, σκιρῖτις.
Dodonæi, Σελλοί.
Dolicha, Δηλόχιον.
Doliche, ἴτεμ⊙.
Doliones, κυζικ⊙.
Doloncus, Βελλήνια, Θρᾴκη.
Domitiana, ἀλεξάνδρεια.
Doricum πᾶν pro ναυτικῷ, ἐμπόριον.
Dori ὁ = φυτὸν, μαλλ⊙.
Dorienſes, δῆμος, κωμῆται. eorum tribus, Δυμᾶν.
Doridis tres urbes, κύπελλα.
Dorius campus, χάρειος.
Dormiſcus, Διοδωρικ⊙.
Dorotheus grammaticus, ἀστρολόγος.
Dorus, πατρομήδης.
δ⊙ exeuntium tonus, Βαλλ⊙.
Duodecim urbes, vide Dodecapolis.
Drangæ, Φρύγιον.
Drepane, Φαιάξ, τριήρης. Bithynica, ἀφροδισιάς⊙.
δρεπ⊙, Φρύγιον.
Dryopes, τριπόδ.
Dryopis, κυθηρ⊙.
Dryuſa, σπάρτ⊙.
à Duobus unum deductum gentile, παρθένιος ἱερὸν, πόλις πέλυς.
Dymbrius, Ἥφαιστος.
δύλοφος ἱερὸν⊙, βυζάντιος, χαλκηδονεύς, ἀδῆνες.

In ⁊ definentium, & ab iis deductorum tonus, πόλις, aliæ gentilia ab in ⁊ exeuntibus, ἀκροτέλευτα.
ιν in φα, ἀρχαιρεσία.
Ebudæ, αἰθυσσόπη.
Eburi, αἰθυσσόπη.
ἐγκεφαλόφυρτα, Βαττ⊙.
Echalus, πανήγυρις.
Echecratidas philoſophus, μαθηματικὸς.
Echemus, ἐγκαίνια.
ἐδῶ⊙ Thebaicum, ἔκκαιρα.
ἐδώνις, ἐπιλαυδρ⊙.

ἀδῆνες, ϕλεγμονὴ.
ἀδωνεὶ, σπλὴν.
ἀδωνιμὸς, παπαῦρα.
ἄδρα, παῤῥησία.
ἀδρίνης, ἄδρις.
Aeacus pater Andromaches, Αἰάκειος.
ἀέρρα, ἀερία.
ἄζηλος, ἀφροσύνη.
Aegaeon, ἀγκάλιδες, ἀγκῶνες, ἐγκάθετα.
In ea gentilia ut formen, κλίσις.
ea accentus, ἔνθεσις.
αἶνις, κνησμὸς.
αἰὼν, ἀμφίπολις.
Aeropus, πρωλοκόρδη.
Elana, &c. ἄλλοιον.
Elaphufa, βρεττιδία.
Elatus, βάτιος.
ελη nominum accentus, ὀξύνολή.
ηλη diſyllaborum tonus, πύλη.
Elea, ἐλαία.
ἐλαιάζης, βάζης.
Electra, μοιβὴν.
Electrum, ἠλεκτρίδες.
Eleius, λινέα.
Eleuſin, κυζικηνὸς.
Eleuthera, ἀπαλλαγὴ.
Eleuthera urbs, ἄκρα.
Eleutherna, σάκρα.
Elini, χαιρὼν.
ἑλικόπελις, κηφισιὰς.
Elleborus, ἀνάκαρσις.
Elli, ἐλλοπία, σπλὴν.
Elymus Tuſcorum rex, αἰσυή.
Elyrus, συῖα.
In ἔνς exeuntia, ἀίγινα.
ἐμπύρια, ἐσπερὶς.
Emeſa, ἔμισος.
Emporium, βίτωνες.
Encleus, ἐλαιῆτις.
Endymion, ἀσπαλία.
Endymioniadæ, ἐσχεά.
Ἔνναι ἕδρι urbs, ἀμφίπολις.
Ἐνοσφὼν ſinus, ἀγκῶνες.
ἐνοδία, τριόδιον.
ὄνος gentilia, χαλκίδικα, κορίνθια, μιλησία, ἀθηναῖος, ῥοδίος, ἀμφάκη.
ον finientium tonus, λακωνικὸς.
Eordi, ἔμπορον.
Epaphroditus, βιθυνίαν.
Epaphus, τραγηκόπη.
Epei ſcholiaſtes, ἐπειὸς, ἐπειὸς.
Epeius, λακωνία.
ἐφεσία, αἰγινῆται.
Epheſius, Σάμιος.
Epheſi quinque Senatus, βάκις.
Ephialtes & Otus, βίαντες.
Ephori patria, κύμη.
Ephyra, ἐλαιοῦσσα, κόρινθος.
Ephyraei, κρήτες.
Epicharmi patria, κρεστὶς.
ἐπικλῆσις φρυγία, ἀζανοὶ, φρυγία.
Epicuri patria, χαιρωνεῖς.
Epidamnus, ἐπιδάμνιος.
Epimethei uxor, κορινθία.
Epiphaneia, ἀγνάθιστος.
ἐπιφθαλάσσιον herba, ἀλεξικάκημα.
Epipolæ, ἀμφίπολις.
Epirus, ἤπειρος.
Epiſicra, σπλὴν.
Epiſſa, ἀμφίπολις.
Epitherſes grammaticus, νίκαια.
ἐπίσκοπὴ, κύριος.
Equi Neſæi, Νησαῖον.
ἔρεβος, μεσαμέριον.
Erasma, κοντορεβόλια.
Eranos, κοντάριος.
Eratoſthenes, κῶος, ἰκελὸς.
Erechtheus, μέτοικος.
Ericthus, μεσσηνία.
Erigone, ἰκαρία.
Ἕρκυλος, Herculis amaſius, in ἄκελος.
Erinna poetria, τῆιος.
Eriphius deus, in ἀκραίφια.
Ἑρμιονὴς, ἁλιεῖς.
Ἑρμοκράτης, πίγκης.
Erodii, διομήδεια.
Erſe, ἄρκτολις.
Erymanthius aper, κερμώνιον.
Erymanthus, Φέγεια.
Erymna, κρήτες.
Eryſicha, εἰρεσίδης.
Eryſichthon, κερκίτιον.
Erytheia, ἀφροδισιάς.
Eryx, ψωφὶς.
ἐσχάτη, βουτὸς.
Eſchatia, λιθὸν.
ἐσπερικὴ canis, βορμίσκος.
ἑτα gentilia, κρόκιλιον.
ἐτεοκρὴς, ἰσθμία.
ἐτεωνία, νοσία.
ευς exeuntium accentus, ὀξύνολα.
Echephylis, ὑρμίνη.
Etruriæ urbes principes XII, πρεσβίστοι.
Euages comicus, ὑδρία.
Euarchus ſl. κωμικὸς.
Eubius philoſophus, ἀστρολάβη.
Euboea, χαλκὶς, ἀρετὴ.
Euboei, ἱππόκορος.
Euclides, μέγαρα.
Euenus, λευκόγειος.
Εὐίππη, ἀλικαρνασσὸς.
Eunuchi cur Spadones dicti, σπάδων.
Εὐόνυμος, βίοτος.
Euphorbus, ἀζιοτὴς.
Euphrates Stoicus, ἐπιφάνεια.
Εὐφρατησία Syria, χερρονησίτης.
Euripides ubi à canibus laniatus, βορμίσκος.
Euripus, ἀρετὴ.
Europa, ϕοῖνιξ.
Europus, βάκις.
Eurotas, πάλλη.
Eurylochius, κορκυρᾶς.
Eurymachus, ἀνδρὸς.
Eurythmi cadaver, χαλκέστορος.
In εὺς derivativorum gentilium Canon, αἰγέα, αἰγέα, ἀκμωνία, ἀμφιτρίτη, ἄμφια, ἄτλαντα, εὐβοέα, χαονὶς.
Εὐτέλεια κασσάνδρεια.
Euxippe, ἀκραιφία.
ἐφ' ἑκάτερα, ἀλεξικάκημα.

F

Ferrum σαυνὶς, σκιάθη.
Fertilitas mira, ἀμάθεια.
Feſtum ἐπαρκία, σκίρος. Item σκιρὰς, σκιάθη.
Fœcunditas rara, ὄνος.
Fons ſacer, σκάφη. vino fluens, κάδος.
Fontis mirum, ἀζανὶς, σπλὴν.

G

Gabala urbs, κρήτη.
Galatæ, ἄγκυρα, σπάδων.
Galeotæ, ὕδρια.
Gallica gentilia, κρόκιλιον.
Ganymedes raptus, ἀρπακτὴ.
Gangra, ἄγκυρα.
Gargettus, ἀλωπὸς.
In γας exeuntia, βορίγης.
Gaza, μοῖρα, ἰόνιον.
Gebala, χαβάλα.
γήρᾳ, γῆ.
Gelarex, σπάρτολα.
γλυκὺ & ἡδὺ ſimul, αἰόλιον.
Γεννησάρης lacus, πάτρασσα.
Gentilium formandorum canon, βάσις.
Gentile idem locali, in ἀκαρνάς.
Gentilia compoſita, κρόκη ἀκρὶς conditoris, urbis, & gentilis, eadem, μίμησις. duplicia, χώρα & πόλις, ſæpe: & in χαιρώνεια, χαιρώνειος, δίκαιος, varia, αἰθίοψ.
γένεθλον, γῆ.
Geraeſtus, σπιλάρα, πεζητόπολις.
Gerrei, λάβδη, χαιρώνεια, χαλκιδικὴ.
Getius ſophiſta, γέτα.
Gigantes, ἀπάτουρον, βίστικα, πάνορμος, πασιθέα.
Gigantis, ἀζανὶς.
Gilla, μεγαλόπολις.
Glaucopis unde, ἀλκαλοκαμίνιον.
Glaucus, αἰθάλη, ἄσπληνος, μολασσὸς.
Glaphyrae, βαῖα.
γνάθος, ἴγνυα.
Gnoſidicus, κῶος.
Gonni, βίστικα.
Gorgipe, σωσίπολις.
Gorgones, μεσσήνη.
Graea, ἀζανὶς, πάλαιρα.
Granicus, χρανικὸς.
Grynæus Apollo, ἐγκρίννεσθαι.
grypes aurum cuſtodiunt, ἐκβατικὸν.
Guneus, αἶνος.
Gylacia, χαλκὶς, ἀπαλλαγὴ.
γόμφος, τυμπὸς.
γομφοσπάσι, χρὼν.
Gyrtonii, κρόκιλον.
Gyzantes, βαζάνιος.

H

Haemera, ἐπιδαυρία.
Hæmus, ἐρεσὸς
ἅλιεσσα, ψαθυρόπολις.
Halia, ἀκρωλία, ἀλιζωνία.
Haliaetus, in Aliartus.
Halicarnaſſus, ζεφυρία.
ἁλιάρτιος Neptuni F. ἄρχος πάγος
Ἁλιζῶνες, χαλκιδεῖς.
Halium, τραγασαῖ
Harmonia, ἁρμόνιος.
Hecata ἄφετλα & ἀφέτλια, in ἄφετλα, βιστικὰ, τρίστομος.
Hecatompolis, ἑκατόμπολις.
Hecatus Apollo, ἐκβατικὸν.
Hegemon, ἐγκώμιον, ſcriptor Leuctrici belli, ἀλεξικάκημα.
Heilotes, ἕλος, χίος
Helena, διοσκόρεια, σπαρτολία. ejus proles, αἴγινα.
Helenia, ἴλιον.
Helenus, βακχυλίδης. ejus F. κτιμένη.
Helle Athamantis F. ἀλιαστὶς.
Helleſponti nomen antiquum. βορυδάνης.
ἡμιόλια, τίτανος.
ἡμιόνιοι, ἡμιονοκρανιολόφοι.
Henlochi, χαριεμίνιον.
Hephaeſtia, αἰγινῆται, λέσβος.
ἥρα, ὕδαλα.
Heraclea, βιλλίνη, πιτυοῦσσα.
Heraclides, κῶος, μεγάλη ἑστία. hiſtoricus, Ὀδρύσης
Heraclidae, σφακτηρία. naves compingunt, ναυπηγοῦνται.
herba Medica, Μηδία.
Hercules, in ἄκρα βάλλα, Διόνυσος. gigantes cædit, ἀπάτουρον, βίστικα, morſus, πελασγικὸς. purgatus, ἀνθάκρα. vide λέπρια, μεγαλόπολις, πλαταιὰ, πασιθέα, σπαρτολία, σπιλάρα, φαιστὸς, φρίκιον, φρυγία, σκιάθη, σπλὴν, τρίστομος, ὕδρια, ψυττάλεια.
Herculis boues, μέγαρα. genealogia, διόδωρος. filii, ἀμφικτύων, βορίγιον, χαλκὶς,

ρμῖς, χαλκὶς. thermæ, αἰδηψῶν.
Hermo Lydorum rex, ἀδραμυττίου.
Hermochares, ἑταῖρος.
Hermonassa, ταυρικὴ.
Herodes, Φαστηλίς.
Heſiodi patria, Ἄσκρη, κώμη.
Heſperia, λιβύη.
Heſperides, κρῆναι, κηπουρῶν.
Heſperii Galatæ, τολιστόβιοι.
Heſperis, βαρκαία.
Heſperus, ἕωλος.
Hiera, ἱερασύνη.
Hierocles ex athleta philoſophus, ὑπατικὸς.
Hilaira, ἀφιδνία.
Himera, Τερμ-
Hippia, Φιλίππεια.
Hippocentauri, ἱππανθρῶπ.
ἱπποκομηλή, μολόσσιος λόφος.
Hippocratis medici genealogia, πᾶς.
Hippodamia, ἀλφειῶν.
Ἵππος fluvius, αἶσα.
Hippothoon, ζεύξιππος.
Homeritæ, χαιρεφωνίδης.
Homerus ubi egerit, βουλιζόμενος, κογχυλίου. antiquis vocibus uſus, χοιρεώτης.
Homines ex luto facti, ἰσχύες.
Horminæ, ὑρμῖνα.
Hyacinthus, λακεδ.
ὑάλινος, αἰγιαλέα.
Hybla, μάγαρα.
Hydrus Italiæ, βλαν-.
Hydruſa, νῆσ-.
Hyllicis, δυμᾶν.
Hyllus, αἰσθυσσαι.
Hymenæus, ὑμεναιῶν.
Hyperborei, χαλκάσπιδες.
Hypereia, ὑπερεσία.
Hypochalcis, ὑποθήκαι, χαλκίς.
Hypſeus, κώμη.
Hypſus, ὄρος ἵππιον.
Hyrbanius, ὑρβανεῖα.
Hyrcania, κασπία.
Hyria, χαλία.
Hyris, χαλκίτης.

I n s, ἱερεῖον.
In um exeuntium gentilia, κτιτικὰ, βίοφιν.
Julyſus, σύμη.
Junonia, ἴδαι.
Japeti filia, ἀγχιάλη.
Jaſion, σαμόθρα.
Jaſon, ναυβάτ-, ἐλαδόκῳ, ταμαλίς.
Jaſus, ἄργ-.
ἰάσιος gentilia, ἀλφειονίται.
Jaxartes fluvius, νασσαῖος.
Icarius, ναύκρα-.
Icarus, ἀλαδόκης. ejus filius, ἀλάδοκος.
Iconium urbs, Ἴκονι.
Ὑκαρ-, ἀκροκώλιος.
Ichnuſa, σπερχὶς
ἰχθυοκόλλητ, Ἴκαρ-.
Idæa, κρῆτη, σφαῖα.
ἰδαῖος, ἰδῖος, ἰδαιεύς.
Ἴδαιος πόλις, Ἰδαιτέμπη.
Idumæi, Ἰδουμαῖοι.
Γαργηττὸν urbs, Ἰθάκη.
Ignis purgat veſtes, βορεσχιμάτιος.
Ἴγνυμι, χαῖρ.
Ilus, βουνεῦς.
Inachus, λάκαινα, ναβλέ-.
Indica gentilia, Ἰνδικόν, ἄγρα.
Ἴνδικον, αἴτινα.
Infans locutus, βαβάκιον.
Ino, ἄλ-, ἄργ-, χαρμόνη.
Ἰ-gentilia, ἀκροχάλιτες, ἄμπελ-.
οὐ gentilia, ubi locum non habent, λακωνίνη.
Inſulæ centum, σπλίνη.
Inycus, κρήνικ-.
Io, βουζύγιον, χηρδοπία, μυκιδών.
Iocritus, βοπτοχίδης.
ἴον neutrorum gentilia, ἀμφιγνώτια.
Ἰων gentilia, αἰπεινιάται.
ἰόνη, χαῖζα, ἰόνιον.
ἰοχέδιος, forte ἰάρδιος-, ἴλη.
Jordanis fons, σωτία.
Jovis falx, ζώγκλη. filii, παῖκαρ-.
ἰπποβότης, ἀργ-.
Ipſicori, ζρυακξιανοί.
Iris fl. κρατίστη.
Irus, ἰθάκη.
Is ληξάντων Canon, πολίτης, ἐλαιλίς.
Ἰσγαν- gentile, αἰάκη.
Iſis, βάσπερες, βούβλ-, ἔρεμβοι.
Iſmarus, κίζικ-.
Iſmenias, Θήβη.
Iſmenium oraculum, πύθιον.
Iſocratia, ἠπιάκη.
Iſocrates cuſis, ἰσηχθία.
Iſſedones, ὑπερβόρεοι.
Iſſidii, ἰσσαδῖνοι.
Iſter Calatianus de tragœdia, κάλατις.
Iſter fluvius, ἐλάνειος.
ἴστη, βύσσινα.
Italia, σπερία.
Italica gentilia, ἀγκύριον, ἀκρία, ἄμπελ-, ἀπωνίς.
ἴτης exeuntium Canon, βορυσθένης, ἀμάσ.
ἴτης deſinentia gentilia, αἰγίμιος-, ἀφάκη, ἀσανίς, χηθεῖτις.
Ithacæ diviſio, κρομμύων.
Ἰθωμάτης, χαῖρ.
itonus, βοιωτία.
Julia, ἀλεξάνδρεια, ἀκυδάλεια.
Julianus Imp. πάτριος.
Juno, ἀέρσα, νύξ-, ἴσπις, κρήνικρα. καρδία, κανθὶς, συβάρις, φαφυγαί, virgo, ἴσμηνον. ejus templum, ἀιδηψῶν.
Jupiter, ἀλσῖν-, ἴλιος. ἄρχ-, ἄρκις. Aſius, ἀστ-, ἀστασίτ-, ἀστεῖος. ἀστεσόμ-, ἀστάνιος. Carius, κερμία. Calius, κρῖον. Cretæus, χαῖζα. Coverem & Bacchum dono aſſicit, εὐνομασία, δίδυμος. ἐλαιζαῖ-, ἐλαία, ἐκάλη, ἱερμανὶς. κλαυσίτιον, ἰθάκιος, κωπηλάτιον, κατα-, κώνειος, λαβρίστια, λαυκάρια, μοσσασκίτης, μυκάλη, νεμέα, ὀλυμπία, ὀκτάμνον, ὀρεσίλη, ὄρθ-, χαλκηδών, πίσσα, πτολιεῖς, πύλαι. κυρήναι-, σκοῖλα, σκωλίτιον, τάμυνα. ὑπερισία-, τριφυλία. Temilius & Biennius, βίεν-, ὑπερδέξιον. Vide & Jovis.
Jura, δίκαια.
Jusjurandum ſanctum, σκαλικά.
Juſtinianæ, συκαί.

A & e confunduntur, ἄβλιτος. Vide e.
Labares, ἱερμογαμβρίης.
Lacedæmonii, σπάρτη.
Laconica gentilia, χθόνη.
Laconum menſis, φλεῖος.
Lacereia, ἔρμιον.
Lacius, χάλα.
Lado, πλάτανος.
λαίγυξ, αἰγυάλεια.
Laginetes, ἐκαλῆσιν.
Lais, ὑκκάρων. Ejus patria, δύκαιρις, κρανὼ.
Laerta Ciliciæ, σύαγρα.
Lampe, δρεμυλίτιδα.
Lamus, βάεργαζα.
Laocoon, ἀμυθάονα.
Laodicea, ἀνθιόχεια.
Laomedontia, λάμψακ-.
Laperſæ, λᾶς.
Lapis carnivorus, σάρκ-. ſigilla ſculpens, δρεμμία. textilis, κάρυσ-. urendo fit ferrum, &c. αἴσηπος.
Lapidis mirum, σπίνα.
Larilla, ἀλόπη, χάρμη, φρέλλος.
Larnaſſus, πάρνασσ-.
Latinus, πρασίας-.
Lato, κυρμύδα.
λατόπολις in Ægypto, ἀγκυρών.
Latona, ζυμάρ, κυρτασία, λητὼ, λητοῦς πόλις, φοίνη, χίμαιρος. ejus partus, ἀκρανφία. Templum & fabula, ἀμφικτύονία.
Laurentum, λαυρέντις.
Lauri rivus, δενδρίτις.
Laxi, ἀψάλη.
Leandrus, νέανδρ-.
λεπρώνη, ἐλαία.
Lelegeis, μιλήσ-.
Lelex, λακεδαίμων.
Leleges, ἄμυρ-, χάρακες, φύσκ-.
Lelegum urbs, μαρκίλη πόλις, νεῖα.
Lemai cognomen, αἰθάλη.
Leo ubi non naſcitur, ἰσυμμόν-.
Leonidas pictor, ἀνθηδών.
Leontini, ἀγγελοι.
λεοντόπολις, ἀλεξάνδρεια.
Leoſthenium, γυναικόπολις.
Leporum mirum, βιοτάλλια.
Lepydnus, μυκήνισσα.
Lesbus, ἔφεσ-, κύμη, μυτιλήν.
Leſyrus fl. ὕσπ.
λέσυραι inſulæ, ἀστερόεσσα, δυσπορίτης.
λεύκαι, βαλανεῖον.
λευκὴ ἀκτὴ, λακεδαίμων.
Leucippides, ἄφιδνα.
Leuconis palus, κάσσιος.
Leucophrys, τένεδ-.
Leucoſia, σειρηνόεσσαι.
Leucoſyri, σύρτις, Ἰθακήσιοι, χαλκίτης.
Lex de ſenibus, ἐνιαί.
Libyca forma, ἀμφίπολ.
Libye, φοινίκη.
Libyſtine, κυβάλη.
Ligeia, πειρήνιοσαι, πέρινθ.
Liger, λίγγρ, fl. vide βίγγρ.
λιγυρῶν, Ligurum, χθόνα.
λιγυσίδης, σπίνθης.
λειπαρὰ, βιοτάλλια.
Liparæi, ἱερακῶν-.
λιστὰς, φαιστός.
Lixus, λίγξ.
Locri, φύσκ-. triplices, ἐζόλαι.
Loca a rerum ſimilitudine dicta, in πρωτακρία.
Locorum nomina cum præpoſitione, ὑπηθήκη.
Longævi, πόρι-.
Lotophagi, χέρσονησσ, χαλβάνη.
Lucina, εἰλείθυια.
Ludi, ὁλυμπία.
Luporum mirum, καυκάσιον.
λυκόβολ ἀμφιαρείου, ἄβρυκα.
Lycæus mons, λυκαῖ ἄκρα.
Lycaon, ὑπαιθρία, πανάρκαια, σφυρίδαι, φρικώνιος, λυκοσούρα, ψωφίς.
Lycaonia, ἄβρακα.
Lycaonum lingua, βίγξ.
Lycaſtus, χαλάστη.
Lycia, σαλμάκη.
Lycii, ὀγυγίη.
Lycionum gentilia, ἀγαλλῆ, βιβλίδ, δολίχη.

Lycopolitæ, λύκων πόλις.
Lycosura, λύκων πόλις, μαινάδες.
Lycurgus, βασιλεύων.
Lycus, λευκία.
Lydi, τυρρηνοί.
Lydia, μαιονία, eadem cum Jonia, ἕφεσος.
Lydium φάρμακον. Λακεδαίμων.
Lydorum gentilia, ἀθηναία, Λυκωδίνη.
Lynceus, Θάσος.
Lysida, φιλαίδαι.
Lysimachus, νίκαια.
Lyttus, λυκτός.

M Macan, Ἄτροπος, ἀρίστη, Ἴασος, μαζόμενος.
Macarene, Ἀλεξάνδρεια.
Macaria, ἀφορμαί.
Macedonia, ἀμφαξίτις.
Macedonum idioma, βέργαι, βρίγες. Gentilia, Δῖον.
Machimes, Μαζύες.
Macilia, ἀμφιτρῆτα.
Macris, ἐλαία, εὐβοία, Ἴκαρος.
Macritius, σπόγγος.
Macrones, σκυθικοί.
Macropolis, Εὐριαλός.
Mædobithyni, μασσύοι.
Mæmacter, Γραικὸς πόλις, in ἀγαθηργοῖς.
Mæonia, μοῦσα.
Magæ filia, βασιλικίδης.
Magna dea, Λφιών.
Magna Græcia, Τέρινα.
Magnentius Magnus, δεκάτιος.
Maleventum, βενεβεντός.
Malis, Omphale ancilla, Ἀτάλη.
Mallus, Τέμενος.
Mandibuniæ, Μαδρῆνοί.
Mandra, vestis genus, Δρώσεοι.
Mantinea, Ἀνιγρόνεια.
Manto, παμφυλία.
Marathon, πλησία πόλις.
Marcellini, Τερβακιοί.
Marcius, rex Romæ, Ὠτάκα.
Mardi, ἀκμηκρῆοι.
Mariandynum, Ἀστακηνία.
Mariæ, μαιφυΐτης.
Mariæ, μαιφυΐτης.
Maris, ζαλία.
Mars, φλεγύα.
Martyas, παστῶς, Σάτυρος.
Massa ligare, μαζοπαλία.
Massagetæ, μασσαγέται.
Mascul. pro femin. ἐπίδουρος.
Massa, in ἄλσος.
Mastieni, ἰλλυρικοί.
Mastyges λακωνικαί, λακεδαίμων.
Mastra, Δαίτωνος.
Mater deorum, ἄρκα, Ἀνδήρα.
Mausus, αὐγαί.
Maxates fluvius, Ἀλεξάνδρεια.
Maxyes, μαζύες.
Mazaca, Καισάρεια.
Mazaces, ἀμαζονίαι.
Me pro ei, Ἀλικαρνασσός.
Mecon, σικυών.
Medicæ Arabiæ, in ἄδενα.
Medaurus, Ἄδαρος.
Medea, ἐπῳδός, Κολχίς, τυμπανίς. Nympha, Ἀσωπηλίς.
Mediæ divisio, ἀνεψιαδῆ.
Medusa, μυσηΐς.
Megabazus, κυζικηνός.
Megalopolis, πανός.
Megaris, νίσαια.
Megarenses, ὑάλαι.
Megatis, Siciliæ urbs, ἀζαίτυροι.
Megilla, μαντεύεται.
Mel, κύριος. à buxo, τραπεζῆες. à viris conficitur, ζυγανίδες.
Melissa, ἐπίδουρος.
Melambolus, αἰγυπτίος.
Melamphylus, σοφός.
Melampus, αἰζηοί, λακεδαίμων.
Melaneis, ἱππεῖς.
Melanippeia, χαλκίδικον.
Melanippus, Βάλιος.
Meligunis, Λιπάρα.
Melissa, Melissonius, δηλιάδαι.
Melissus Adrastea pater, Ἀδραστία.
Melite, ὑμηττός.
Μέλος, βάλιος.
Melius, Μιτυληναία.
Membliarus, ἀνάφη.
Memnon, Σοῦσα.
Menecine, ἐξιεύς.
Menelaus, Θῶνις, φάρος.
Menippus ανεκδοτολογικός, γαδάρης.
Menus, φλιοῦς.
Menuthis, ἑρμαΐσκος.
Mentaurus, σίδη.
Mercurius ἀλύξιος, in ἀλύξιος. Argum necat, ἀργεκτάς, δολιοφρήτης, Ἑρμῆς, κευθέτης, οὐδὸς Κύλλου, κυλλήνη, ναυπλιάδης, στολάδιος.
Merioues, Κρῆσσα.
Merope, σίφνος.
Merops, κῶς.
Mesaleia, Ἀκυλλῆα.
Metapia, βοιωτία.
Messene, ἀνθεμία. Urbes ejus quinque ὑάκμα.
Metaboli, ἱστιῆες.
Metabus, καμπανία, μεσσαπόνιον.
Metaponti, σύμη.
Metapontium, καλλιπόλη.
Metrocinetes, γῆ.
Mianthus, πυξῖτις.
Midas, Φρυγία.
Milesii, φαίστος.
Miletus, τλῶς.
Miltiades, πατήρ. tyrannus, ἐφυσσία.
Mimallus, στρυμονεύς.
Minerva, Ἀλκιδημίνη, ἀλέα, ἀρχέστρατος, ἄστυρα, αἰστωσίς, Βελλήνη, βοηδρόμος, βουλαῖς, δήμητρα, Ἰθώνιος, Ἴτωνος, κυνηγέτις, μυΐαγρος, μυΐνεια, Ὀλυμπία, Ὀλυμπίη, Ὀμάριος. Polias, σῖρες. ὕλαρος, ὑγιείας, in Παμφυλίᾳ, ὕπερ θέκτου, ζυρίης.
Minoa, ἀμοργός, ζάγκλη, πάρος.
Minos, φολίχανδρος.
Miscellus, συρακόσιος.
Mithras, ἀδύτοπία.
Mithridates, ὄγκιος.
Mobucharax, χαροκόμαι.
molæ inventor, μυλαυλία.
Molus, σίδη.
Molycria, ῥίον.
Monicus, χαλκῆς.
μονόψηφία, παιζόντων ἐρῶν.
Mordixum, Ἀστακηνία.
Morgus, χαλκαῖνα.
Molchi, χαριμοίτιον.
Mossynœci, μαλακόγχλαινοι.
Mossyna, urbs Siciliæ, in κρότων.
Motylus, σπιναλία.
mus, αἰγιαλός.
Mures ferrum edunt, χάραξ.
Museum locus, πίλημα.
Musæ nymphæ, Τέμπεα. Ardalides, Θρονιλλίδες.
Mularum & Sirenum certamen, αἴσιμα.
Musica, τέμπεα.
Myana, Αἰγυπτίη.
Mychthonia, μυγδονία.
Mygdon, πυρήνοπλος.
Mygdonia, Ἀτλαγία.
Mundus, Βάλιος.
Myrica, ἀμφίπτολις.
Myrina, Λῆμνος.
Myris palus, ἄσπιδιστής.
Myrlea, ἀπάμεια.
Μύρμηξ, ἀνθή, κάρυον.
myrrha, κρηπιδωσία.
Mirrhine, αἰγυπή.
Myrtilus scriptor, μήθυμνα.
Mysonis patria, εἶδα.
Mysi, Φυσκέα, Φρυγία, ὄπις.
mysteria parua, ἄγρα.
Μυσταί, & μύστιννοι, μαλυλής.

N Nabathæi quid significet, Ναβαλαῖος.
Nabathæi, διαχαρηνοί.
Naeolia, Ἀζανοί.
Nacria, νακρία.
Naiades, νύσιοι.
Nais, δίνημενία.
Natibis, νίζιβις.
Nauactus, Italiæ, in ἀσκωνία.
Naucrates Erythræus, Homeri interpres, ἑρυθρός.
Naues à mulieribus incensæ, σαπαῖοι.
Naulochus, σκυλλαία.
ναῦσσι, ζεύγη, ναῦς.
Naxus, δῖα.
Neapolis, Σαμακέρια, φελλήνη, φαρμάζων, χίμαιρος.
Neartæ ichthyophagi, Ἀλεξάνδρεια.
Nebridæ, Nebrus, κῶς.
νεῖον, κροκυλήσιον.
Nemesis fanum, ἀδράστεια.
Neoptolemus Pisida, Ἀχρίας.
Neptunus, αἰθυβάτης, ἰσθμιός, κρίνιος, κυγχρήνη, λυσιπ, μυστακώνιος, νύμφιος, πασιφάης, πρύτης, χρεῖα, φυσίνιος.
Nέσσου mons, κωνάκρια.
Νέστος, νίζιβις.
Neitor, χαλκία.
Nestus, πάρος.
Neuris, ἀλκάνη.
Nicæa, βοὺς κεφαλή.
Nicander grammaticus, ζυάτερος.
Nicanor novus Homerus, ἀκρόπολις.
Nicarchus, λαβέ.
Nicasipolis, Θεσσαλονίκη.
Nicias Ægypti urbs, ἀρχίας τῆς.
Nicochares comicus, κοκαβίδιον.
Nicomedes, κρῆσσα, μάχλια. Epiphanes, ἀκαδημία.
Nicopolis, Γοτία.
Ninoë, μεγάλη πόλις.
Ninus, πλάτη, διαίδαλα, χαλδαῖοι.
Nipsi, σῖρες.
Nitica, μάκαρες.
Nitibe, ἀνδραχία.
Νομικός, Σκυθικόν.
Νόμαρχος, γυναικόπολις.
νομικὸν ῥῆμα, caudicus. Πέρσαι.
Nomina simul propria, appellativa, gentilia, αἰγαῖον.
Nominativus à genitivo, ἥβησις, ἴδμων, φοινίκη.
duo Nominativi ejusdem vocis, πλεῖστος νάρκης χαλκὸς, Νάρκαι.
Nycteus, ὑσία.
Nymphæ Amnisides, ἀμνισός.
Nysa, Ἀνθηδών, Θυσδρίη.
Nysa, ἄμπελος, συβότολις.

O Ὄασις, αὐλίζει, ὕαλος.
Ὀασεμβοῖοι, Ὠτάκα.
Obobus, αὔκαρα.
Obodeni, ἄδαρος.
Oceanis, λιβύη.
Oceanus, ἠπειρία, πτελέη.

Ochi

Oche mons, & quid significet, ὄχη, ὄχος.
οἰκονομικὸς partus mulierum, τοκ-.
οἰκονόμος in Thracia, ἀγροτής.
Odomas, βασιλεύς.
ὀε, ὄνε.
Oeniadæ, ἐρυτίνη.
Oenomaus, ὀξύπους, ἁλυμπία.
Oenotria, ἱππία.
Ogygia, αἰγιγενῆ-, βασιλία.
οἰκουμένη, γῆ.
Oene, πλησίπολις, οἰκίδιο-.
Oenone, αἰγίλια.
Oenotri, ὀξυπρίστιον.
Oenotropi, ἀνδρ-.
Oenuſſa, ἐρεσσόπολις.
ὀῖον, οἰ-, μοιβόμενον.
Oezenis, ἱματιοῦχος.
Olba, ἐλαία.
Olbia, ὀξυτόνῳ, βορυσθένης, νομαιόβδηλα, ἀσκηνής, σελινόφυλα, χαλδαῖος.
Olbiſſinii, ἐλβίσιοι.
Olcades, ἀλθαία.
Oleum in palude, πίων.
Olganus, μυζῶν.
Olycra, κρήτη.
Olymbrus, ἄδωνα.
Olympia, ἐφεσσαλίαιον, λιβύη.
Olympiacum certamen, θέων.
Olympus Bithyniæ, ἀκροῦσσα.
Ombriareus, τριῶρης.
Omphale, ὕλλα.
Omphalienſes, ὠμφαλιήνιοι.
ων deſinentium accentus, ἀνίζων, βαρυνόμενα.
ων neutrorum gentilia, αἴσιον.
Ophici, ὄφιοι.
Ophionis, παῖδες.
Ophiuſa, βασίλεια-, κόθων, λιβύη, ῥόδ-, τῶν-, τύρας.
Ophrynium, χρόνη.
Opiana Indicæ finitima, ἀλεξάνδρεια.
Opica lingua, γάλα.
Opici, ὄφιοι, φάλαγγι.
ὁ πάλιτος, αἰγικερώς.
Oracula in hominis pelle ſcripta, ἀνθρώπεια.
Oraculi ſedes, δι' ὀργῆς, χαλδαῖοι.
Oracula ubi, πηγῇ.
Oraculum, ἀνθρωπίνης, αἴσιον, ἄπια, ἁλυπηρώτατ-, ἄρνα, ἀνάγκη, βίλιν-, βουζάλιον, ἰχθύας-, ἰχθύστρῃ, ἰδιάλιον, ἱκέσιον, ἴδ-, λακεδαίμονα, πανδαῖσι, συβώτῃ, συγκαθοῦσι, τάφῳ, τετράπους.
Orchimus, λιόν-.
Orchomenas, αἰθάλῳ. Ejus filii, ἀσπληδών.
Oreſtes, Oreſtia, μυκάλη πόλις.
Oreſtis hiſtoria, ἔρεσσα, ἄρμενον.
Oreſtiades nymphæ, ἀλθραστία.
Orichalcus, ἀνθέμια.
Orithyia, ἀβρώτας.
Orobandas, βλέμμυες.
Orontes, ibidem.
Oropus, ἀσωπὸς, βοιωτία.
Ortygia, ἴφιο-, λίνος.
in ⊙ cum immutabili exeuntia, ἀχαϊμενίζω.
⊙ deſinentia, χαλκηδόνιος.
⊙ diſyllaba infularum, ἴσος.
⊙ in ος, ἀσκαλών.
ab ⊙ in ίης deductorum Canon, ἀμαθούς. Deducta ab in ⊙ purum exeuntibus, κρητίλιον
Oſiris, ἀμφιθὺς, διόζιτος, πυθόκριτος, πανμικτ-.
Oſtafus, ἄθαρνα.
ὀσθοὶ, ἀνθρώπινοι.
ὁσὸς deſinentium Canon, χαθρώτη.
ὅσσ gentilia, ἀμαζονικία, κρητικὴν.
Otus, βίον-.
Oxeiæ, ἐλλίχιον. inſulæ, in ὀξυπόρῳ.
Oxyathrus Darii frater, ἄρμοτρις.
Oxylus, ἐφυκίδεια.
ὀξύνω, μυσία.

Π in β, βαλίζω.
Pacorus, ὠτίνοῦ.
Pactia, πάξ-.
Pagus, ἑλικωνίς, κάρων-.
παλαιοὶ, ψῆφις.
παλαιὸν τεύχ-, χάραγμ.
Palæſtina τρίτη, ἰλεῶσα, πίτυα, χαλκίδ-μουσικὴ.
Paletis, παρθίν-.
Palatyrus, πορ-.
Palici, παλικοί.
Palla, ἰχθυαίς.
Palladium, ἐλάφθαι-.
Pallas, Pandionis v. ἐλάκρεια.
Pallene, παλλήνη, φλέγρα.
Paltus urbs Phœniciæ, κρήνη.
Paludis mirum, ἴσος.
Pamphyli, θόρικος.
Pan, μάνδρες, παιὼν πόλις.
παιὼν τέτ-, ὦδαλις.
παιωνικὸν ἄσμ-, ἀρτικία.
Panathenæa, ἐχεκρατίδης.
Pancale, ἀμφιτρύτη.
Pandarus, Ζήλεια.
Pandion, λευκία, μάγνητες.
Pandroſus, ἀγραυλὶς.
Paneas, καισάρεια.
παναφαισία, ζεῦσις.
Pangæum, ἐδωνία, φυλλίς.
Panis, ἀρτοῖς.
παπὰν, παῖ-.
Panoteia, φάναι.
παγκρατιαστικὸν, τύπανα.
Panula, ἱππεῖα.
Paris, διοσκόρων, σπαρτιάτης.
Parmaſia, παῤῥασία.
Parraſia, ἀρσηνίς.
Parſii, αἰνία.
Parthenius, ος, ἀγχιάλη, νίκαια, πορμιὰ, σεμνὸ-.
Parthenium, φωκαιικοί, χαριεικάστης.
Parthenope, φωκαιᾶ-.
Parus, μυκόνῳ.
Parii, ἰχθύ-.
Patarus, πό-.
Patræ, δρέπη.
Patricius, ἀκόλαν.
Pegaſa, πτέλεαι.
Pegaſus, βαίργαιος, ἔφεσος.
πελασγοὶ quid, χθών.
Pelagia, δρόμος, ἕλλ-, ἡσυχαλία, ἴσοπα, λαίρεσσα, πλοπόνησ-.
Pelagus, αἰμονία, παῤῥασία.
πέλεκις, δίπυρείδιον.
Peleus, κρήτιον.
Pella, ἀπαίμια, βερσίλη, δῖον.
Pellene mons Cariæ, ζῦ-.
Pelopeia, ἡνιόχη.
Peloponneſiaca gentilia, ἀμφιγύεια.
Peloponneſus, ἰσθμία.
Pelops, ἀλκεῖ-.
Peloria, Pelorus, ἄζωλ-.
Peneus, ἀργεῖος.
Pentapolitæ, ἀρσ.
Pentaſchœnus, μυγδολιὸς, ζύγρα-ῳ-.
Pentefilea, ἀλκέτη.
Penthiadæ, ἐχεκρατίδης.
Peraſia, κρανααῖοι.
Perce, βοῦπις, ὄργυια.
περγαμὸς ἔθνῳ- ἀτίτιος, ἀγχιαλὴ.
περινθία urbs, ἀσανὴ.
Pericermis, ψώχεμμις.
περικλεὴς τύπ-, συκαῖ, χρυσᾶς.
Perine, παρπάρων.
Periphas, λαπίθης.
Periarum divitiæ, ἐφεσσαῖοι.
Perſeus, δρέπαια, ἡσυ-, κυνέεσσ, μυκήνη, χαλκίδιος.
Perſici urbs, μεσόγεια.
Perſicorum gentilium forma, ἀκινάκεια, ἄνδιανα, ἀσσυρίπολις, δρέπανοφόρ, κόμη πίλος, κυρβασία.
Peſſinus, σαγγάρ.
Petrus Magiſter, ἀκόλαν.
φ in β, βρίγες, βόργαι.
Phacæi, φάκουσσα.
Phæa, κρημνόν.
Phæaces, κλημάνη, χρεία.
Phœdimi poetæ patria, βυσσάντη.
Phaethon, ἐρεσχεία, ἐλακεδαίδης.
Phalantiadæ, ἀβάλλαν.
Phalaron, φάλαρον.
Phanagora, ἡσυχικὴ.
Phaneus, φανία.
Phaniades philoſophus, φάλανθος.
Pharus, ἀλεξάνδρεια.
Pharralius, φάρσαλ-.
Pharygæ, βάρφη.
Phaſis fl. ἀμφασιβίοι.
Pharmiticum, Nili oſtium, ξίος.
Phellus, ἀνθρώκ-.
Pheræ, φαραί.
Pheron, βερσία.
Phialia, φιγαλία.
Phidalia, γυναικόπαλις.
φυγμὸς, κραδασμός.
Philta inſula, πάξ-.
Philippi uxor, χάλα.
Philippus de ventis, μάδης. Perſici pater, ἄσανις.
Philiſtides, ἀρσὸς.
Philonis patria, μεσαπόλιον.
Philoctetæ uri morſus, νόσος.
Philomela, δόωλις.
Philonides, μακεδόνες.
Philonome, τύνδ-.
Phinea, φιλία.
Phineus, παφλαγονία, σίμμερ.
Phlegra, μακεδνὴ.
Phlegyæ, αἰθικτία, κρήνη.
Phlegyas, ὀρχηστὴς.
Phliaſius mentis, φλιοῦς.
Phlius, δρυόπεργα.
Phlyax poeta, πύραι.
Phocæenſes, λεμναῖοι-, ἰωνόγλ.
Phocus, παιώνης.
Phocylides, μιλήσ-.
Phœbe, ἄφυδνα.
Phœnice, βυσσᾶς-, ἰδ-, τορὸν τί.
Phorbas, ἐλεχμιαῖος.
Phoroneus, φίγαλα, ἀσπὶς.
φορωνικὸν ἄστυ, ἄργ-.
φωκοφόρων, βοιωτ-.
φρόντεις, φρυγία.
φρυγία, παῦρα.
Phriconis, φρίκιον.
Phriconitis, κώμη.
Phrixa, φωκὶς.
Phrixus, μύκιν-, νύσσ-.
Phryges, ἄγκυρα.
Phrygia gentilia, ἄτταια, τορνέσιον.
φρύγης, τυμβ.
Phthius, ἔλλας.
φυλὴ, ἄρκτ-, πάτρα.
φυλακτήριον, ἀλεξάνδρεια.
Phylia, βέρεν-.
Pieria Lucaniæ, πάλ-, πάλλη.
Pinara, ὀξυδρακ-.
Pinarus, πτελία.
Pindarus μιλησιακὸς, κακὸς παράλ.

Pinus in sacris, μάλη Θ.
Pinytus grammaticus, βιβλιάριον.
Pirelia, ἀφέδρων.
Pitia, ἐλαιμαία.
Pisandri poetæ patria, κημιφ Θ.
Pisces cicures, ἔλαφ Θ.
Pisidæ, σίλυμβοι.
πιστικὸς, ἀγκυρηβ.
Pistrinus, βωμ Θ.
Pityæ, πιτύη.
Pityeia, λαμπψακ Θ.
Pityodes, χαλκίτης.
Pityusa, λαμψακ Θ, μάλη Θ, φάρ-μακ Θ.
Plarasia, ζ Θ σιάρχης.
Plato rhetor, γλαφυρ.
plemmyrium, διπτυχον.
Pocula sacrificii, πώτηρ.
Poculi genus, σαλαβάκα, σίφ Θ.
Podalirius, βιβλιοζ Θ, κᾶς, σίγνα.
Poeas, ζωγραφικὴ.
Pœmandria, ὕπνος χρα.
Polixides, κημιφ Θ.
πολιμωνιακὸς ὑπερβύα, πόλ Θ.
Policium, σῖραι.
πόλις, ἀλεξάνδρεια. ἄρκ, ἀβῆναι.
Polyembria, κῶ Θ, μεσημβρία.
Polybius quot libros scripsit, μαχαίρα πολις.
Polybotes, νέφ Θ.
Polypus, χελώνη.
Polystephanus, πόδημος.
Polystratus, λιβὸς πολις.
Pompeiopolis, σάλαι
Pompejus, φαιοζ Θ.
Pontica ebenis ἄλφ Θ, πηλαλίστη.
Pontus fluvius, σπόδα.
πόρων σωθ Θ. σωμ Θ.
Porosceles, παρδοπάλλιον.
Porphyris, νέφ Θ.
Porphyrusa, πορ Θ.
Posidippus comicus, κωμασίδρεια.
Posidonius, ἡγεμ Θ.
Posseffivorum Canon, νέφ Θ.
Potamitis, αἴγυπ Θ.
Potidæa, κωμασίδρεια.
Potniæ, ἵππ Θ.
Præpositio in locorum nominibus. ibidem.
Praxillus, πρώτ Θ.
Praxidica, γλῶς, σχημάτις, κρόν Θ.
Priapus, λαμψακ Θ.
Prion fl. χαλκηδονίτης.
Probalinthus, πλησίπολις.
Prochone, ἄλλης.
Procne, δωλὸς.
Proconesus, βύσσ Θ.
Prætides, αἰζηνία, λυζοί.
Prætus, ἵππ Θ, εἶπ.
Prometheus, ἀκόνιον. ejus uxor, ἀ-δεία.
Pronesus, κρόνιον.
Prophthasia, φρᾶσις.
Proserpina, βασ Θ.
προσωπάτης, διφθερώδης.
Prota, χαλκίτης.
Protagoras, ἀλλόθρων, τέως.
Proteus, ταρίχη.
Proverbia: Antronius asinus, ἀγκών. Arabius tibicen, ἀραβία. ὁ εἰς ἀφρόνως, ἀφρόνως. βαζαλίζω, βάζω. βαυβάκης, βαυβάκα. χθονὶ. ἐλαίνη. ἐκ γίνου κακοκαρδία. κακοῦ Θ. κορυφαῖον. κόδρυπ Θ. μάκης Θ. πάρ Θ. σπερίφ Θ. τέτταρ Θ. φοινίς.
Prusias, βοὸς κεφαλή. μαχαίρα.
Psenyris, κορκοδείλ.
Psophis, φηγία.
ψ Θ definentium accentus, χαλκηδών.
Psychia, ἀμυχρός.
Psylle, πῶ Θ.
Pyra, ἀζοτικὸν.
πύλαι, ἵππ Θ.
πύλη, πύλιον.
Ptimyris, ἐλαία.
πτίλωσις, ἐρέτ.
Ptolemais, βάτραχ.
Ptolemæus grammaticus, ἀσκαλών.
Ptolemæus Lagi, ἐρετία.
Ptolemæus Philadelphus, ἀδόπους, φι-λαδέλφεια. Soter, ἐξυπέρτας.
Ptous, ἀκρωτήριον
Publius Stoicus, ἱερόπολις.
Putcoli, δικαιάρχεια.
Pydna, κυδία.
Pygmalio, ἠμερασία.
Pylades, μιτέων.
Pylæa, ἀνακάλαμα.
πυλαΐδης ἀέρινος, νεύρ.
Pylitræ, κηροφόριον.
Pyrrha, ἀνακάλαμα, ἀχαρδής.
Pytheas pictor, βάθρα.
Pythes ditrilicus, πυθόπολις.
Pythiæ therinæ, θέρμαι.
Pythius locus, βάλτα.
Pythopolis, ἀθύρεια.
Pythra, ἱερόσυτον.

P littera a amat, ἀναγωγεῖς.
ρ & λ alternatim posita: Vide περμίλη, τερμίλαι.
ῥαφῶδης, φοινὶξ
Rubilus Arabum rex, μαῖδι.
Racius, ἀκρόφυλλα.
ῥακόλη, κρόκινα.
ῥακώδης, ἀλλαξάνδρεια.
ῥάμνιον, λακεδαίμων.
ῥας finientium genus, ὕφας.
ῥάξ, ῥάγα.
Rhea, ἀλκυὼν, διόδιμος, καθάλια, μοσ-συνοῖκ, σκάφης.
recti casus à genitivo ducti, ἀλήθ-μων.
Remus ubi institutus, πᾶνες.
ῥώμη, ναλκίδιον.
Rex eligitur ob formam, κάλλιστος.
Rinthonis patria, Τάρσ.
Riphæi montes, ὑπερβόρεοι.
Rhizon urbs, βυθὸς.
Rhodii, ὑπερβάτης.
Roma nova, βυζάντιον.
Romus Ulissis v. ὦνος.
ῥώ definentia, σκίρ Θ.
Ronda, χόνδρη.
ρσ, & ρξ, φάρσαλ Θ.
ῥυμᾶς, ἁρμόπολις.
Rhyo, μοῦκ Θ.

Σ & ξ litteræ cognatæ, βαθρόκοιον.
σ pro aspiratione, in σκαπτησύλη, pro σκαπτὴ ὕλη.
Sabæ, λάβιον.
σαβάρης, σκάπτης.
Sacrificium πάλαισα, in πάλαι.
Salis nomen, σφήκοσον.
Salacia, σκίπουρα.
Salica, ζωστηρόκαρη.
Salamis, κωτιάτιδα, κυζικ Θ.
Salmoneus, αἰσυλία.
Salmus, ἄλμων.
Salon, σαλώνη.
Saltatio, λακεδαίμων.
Samatho, μύκης.
Samorna, ἔφορ Θ.
Samus, κρόνιον, ἵππιον Θ, ἱμάτρα-σ Θ.
Samii, σαῖται.
Sandice, χαλκίς.
Sanni, μορόκομος.
Saorus insula, ἐλαΐτης.
Sapsi, λᾶμ Θ.
σάπυρ. vide βυζάρ.
Sapius, λάμψ Θ.
Sarapion Stoicus, ἱερόπολις.
Sardanapalus, ἀγχιάλη, ζωστή.
Sardes, ἀζανία, ὕδη.
Sarmosius, ἔλη.
Saronia, τροιζήν.
Sarpedon, λυκία.
Sarus, vir & amnis, ἄδανα. Cilicix fluvius, ῥάξ Θ.
Satorchæi, ζώφρων.
Saturnus lapidem pluit, λιθοβόλησις.
Saturni mater, φιλύρη.
Satyrus, φιλαίθρη.
Sauromatæ, μασσῆτης, συρμάτης.
Sauromatides, ἀμαζόνες.
σαυροσαπάδης, ibidem.
Scamandrius, ἀζανία.
Scarphe, ὑπωπία.
σκάφος, σκάμμων.
σχεῖα, ἀγχιάλη, φαίαξ.
σχοινὶς, σχοινῆς.
σχολιὸς, σχοινῆς.
Scillus, ἀλκυ Θ.
σκιαδωφόρος quid, χαλκηδών.
σκιλλοῦς, σκιερόπους.
Scylæum, δῖα.
Scylax vetustus λοπαδαύλ Θ, κημόσ-δια.
Scythæ, σάκαι. cum Thracibus bellum gerunt, πάφλαγ.
Scythias, ἔβλ Θ.
Scythinus jamborum scriptor, τέως.
Sebaste, ἀλεξάνδρεια, ἐλαιῶσσα.
σεβαστόπολις, δυσκαιρεκός.
Sel. ucentes, ἕλμης.
Seleuci mater, ἀσκαλών.
Seleucis, βακχιάδαι, χαλδαῖοι. Ifaurica, ὑρία, ψιθυριανοκράτειρα.
Seleucus Nicator, λακεδαίμων, ἀζανία, ῥάγα, ῥυπάρης.
Seleucus, ναυπάκτιος.
Selgenses, σκαλλιστ Θ.
Sella, ἐλαιῶσσα.
Selymbria, μεσημβρία.
Semimmis, ὀξυχωρία, ῥυπάρης.
σημεῖα, κόκκος.
Sequana, σκιρτοπόδης.
Sergium, θάλασσα.
σέρριον, ταριχίζω.
Servi cum uxoribus dominorum rem habent, πάρεργ.
Sesarethii, χαλκίδικον.
σησαμ, βύσσος.
σίβυ Θ, σχοινὶς.
Sibylla, γόητες.
Sibylla Erythræa, μαντοσύνη.
Sicanus fl. δηγμὸς.
Sicula forma gentilium, ἀμαζόνιος, ἀ-χαθύρεια, ἀνακλῆς, ἀραβικὸς.
Sicyon, πλάγιος.
Sicyoniorum colonia, χαλκὶς.
σίγλιον, ἀκόλαστα.
Sigris portus, ναυσίστα.
Silphium, μαφόλα.
Simonides ἱπποβότειρα, ἀμαζόνες, ἱππαλέ.
Simunda, πατροκλεία.
σίνδη, ἀμφίκλεια.
σινδὸς Θ, κιβώ Θ.
σινὶς, σχοινίτης.
Singularia à plurali deducta, πλάνητες.
Sinopicum φίλυρα, λακεδαίμων.
σινώπη, σίφλη.
Sinties, πλημμύρις, λᾶμ Θ.

Sinnefia-

Sinueſſani, σινουεσσανοί.
-ων definentium regulæ, ἥφθαι.
σίπυος, σίσυμνα.
Sirenes, Σειρῆνες, σειρηνιάζουσαι.
Siris, μαζιστήριον, φασηλιτικοῦ, πολίχνιον, συβώτα.
Siſyphus, ἐπικλῆ, πόρευθρον, μακεδονικὸν ἔθος, μάλακτος, ἔλυμνος.
Sithon, σιθωνία.
Σιτών, ἰτών.
Sizana, λακεδαίμων.
Smintheus, ἐπιστίνιστος.
Smyrna, ἔφεσος.
Smyrnæus ſinus, μυλασικὸς κόλπος.
Socrates, μῶλος.
σφάλμα, σῦλος.
Solecciſmus, ἀλιτόφωνος.
σολογαστρίς, ἔρευθος.
Solymi, ὑπερσόλυμοι, μιλύαι, πισίδαι.
σόρος, σῦρος.
σπερμοὶ ὕδατος ἰσχύει, ἐλαττόνως.
Soror & uxor eadem, ἀδελφόγαμος.
Sodfrati turris, φάρος.
Sofus, ἀσκληπιός.
Soter, ἐξωθούμενος.
Sparta, Spartus, λακεδαίμων.
Spartiatæ, σπαρτιᾶται.
Sparto, ἀσκάδιον
σπαρτολὸς, αὐτυλίον.
Specus mirus, ἄντρον.
σφαγία, σφαγίνια, in σφακιωτικά.
Sphecia, σφηκία.
Sphinx, σφίγξ.
Sperchius, σπερχειός.
Sporades in Propontide, σποράδες.
σκωπτικὰ, facetiæ, σκωπτικόν.
στάγδην, στάγδαν.
στακτὴ, σταγών.
Stefichorus, στησίχορος.
στημονόχυτα varia, λακεδαίμων.
στρατεία, στρατικὸν, στρατιά.
Stratonicus, στρατόνικος.
στρατὸς, μυριόφυλλον.
Stroebus, γυναικοκάπηλος.
Strymonium, στρύμνα.
Stymphalus, στυμφαλὶς.
σῦρμα, ſepulcrum, σκύφελα.
ſuccus Medicus, μηδικὸν.
Sybaris, Σύβαρις.
συκοπληθὴς, τρίβολα.
συνοικεσία ἐορτὴ, ἀδώνια.
συνάπτειν, ἐθέμυσαν.
Σύχαρα, τυχάρα.
Talpæ ubi nullæ, κρητίζειν.
Talthybius, σπυθὶς.
ταμάσιος, ταμασσόνιος.
Tantalus, ἀπαυανλιὸν, πάλιον, σπυρίτης.
ταπὶς, τάπητα.
Taphii, ταλεβοὶ.
ταρανδικὸν animal, ζελανδία.
ταριχοπάζειν, τάριχος.
τάρσιον, ibidem.
ταρσωλίνη, χλανὶς.
Tascon, ταρσικόν.
Tarentinorum epitheta, ἀδώνια.
Tarphanus, κρητικὸν.
τάφρευσις, in ἄδωνια.
Tarphe, φαρύγγης.
Tarſi, ταρσοὶ.
Tarſia, ταρσὸς.
ταρσὸς urbs, ἀγχιάλη, ἀπόβασις.
Tauchira, ἀρσινόη.
ταυὶς urbs, ἄγκυρα.
ταυρίαι, ἴουγοι.
ταυρεία, ψηφῖδες.
Tauropolitæ, ζευγηλάται.
Tectaphus, βάλανος.
Telchin, ἀπόλλων.
τελχινία, Ἀκυών.
Telemachus, πτερόπολις.
Telephae, ἀπόδρασις.
Telephe, Ἰάσιος.
Telephus, τηλέφαννα, ἀγαπὴς.
Teleſilices, Ἰάσιος.
Telmiſſus, ἀγαπὴς, χαλκιᾶται.
Tembrus, ἐρεύθεια.
τημελικὸν, ἀστεῖον.
τημισία, ἔκκριτος.
Tempe, λυτὸς.
τενεὰ, χθονὶ.
Tennes, τενεὰ, τένης.
τερθρεῖαι. βλαῖνες.
Tergeſtrus, Ἰάσιος.
τερμὶς fl. χαλκὶς.
τερείσιοι, τυμπάνιον.
τερμῖλα, τέλμισσα.
τερμίλαι, τέρμισσα.
τερμόνιος, ἑρμανὸς.
Termeris, ἔλαιον.
Terpander, ἄκλιτος.
τερσὸς, τερσία, ἔκρυσις.
τεσσαρεσκαιδεκάπολις, γέρασσα.
τετράκωμοι, τετρακωμῆται.
Teucris, διάρθρωσις, τερσία, τερσὶς.
τεῦκρος & τεῦκρις differunt, in ἄδωνις.
Teutranium, Τεύθρας.
Thalabauſe, ψυχρόμορος.
Thaleia, θαλασσὶς.
Thales, μίλησις.
θάμνα, κάνθαρος.
Tarſus, ταρσὸς.
Theba, Θηβαὶς.
Thebae, ταινάρου, ἀγκυρία.
Thebanis ventus, Θηβαῖος, in ἄδωνις.
Themis, ἔχνεια.
Themiſcyra, χαλὶσία.
Themiſtocles, λάρυμνα.
Theocles Chalcidenſis, τυμβίτης, χαλκὶς.
Theodoſius, Φακελὶς.
Theogeiton philoſophus, ὑπόμνια.
Theognidis patria, μεγάρα.
Θεῶν ἔφοπτεία, ἀσυνάλλακτα.
Theophanes phyſicus, ἀγροικολεοντολὶς.
Theophraſti patria, Ἔρεσος.
Θεραπόντιος qui, χίος.
Therſander, ἀλιπερὶς, κερκυρία.
Theſeus, ἀθήναι, ἀμαζόνιον, Θησεῖς, περιφόνια.
Θησεμφορία, μαιμακτὴρ.
Theſpia, ἀκρολία.
Theſpicus, ὕλη.
Theſprotus, ἀμφιθρωκία.
Theſſaliae divilio, φθία.
Theſſalus, ἀμφικτία.
Theſtrotonicia, ὑπολάμπρα.
Thoana, νύσσα.
Thoas fl. ἀκταίων.
Θοινὶς δῆμος, ἄστυ.
Thrace, βιθυνία.
Θρήϊττα, Θρῄκη.
Θρὶξ quid, Θρία.
Thucydides ubi mortuus, σκαπτὴ ἔρυξ.
Thunia, Θήρια.
Thurium, σύβαρις.
Thus, κρυπτόκαυσις.
Thya, κρυπτόκαυσις.
Thiaba, ἀμαλθαία.
Tibiae, pro πλαγιαύλοι, χειρίδες.
Serui πίδακα, in πίδαξ.
Tiberis, Tiberinus, ἄλβα, Ἰανίκλον.
Tib. Nero, παιδίσκη.
πίσσα, ἴσλην.
Tigris, ἀκτάμενος.
Tilphaſſa, τιλφόσσα.
Timxi, Δίκαιρχία.
τὶς, ψύλλα.
Tiphyos patria, ἀφόρμιον.
Tiara, κίδαρις.
Titanes, συκῆ.
τλαῶς gentile, ἀγαθὴ, κύγκλος.
τμῶξις, τέμαρ.
τμῶλος, τίμωλος.
τολὲς exeuntia, αὐτυλία.
Tomerus, τέμαρος.
tonus cum numero mutatus, πλάσμα, πλάσσα.
τραχὺς, χερρόνησος.
Tragetae, τραγαία.
Tralles, βάσσι. Illyrici, βάλαρος.
Trallis, χάραξ.
Trampyla, βουτύρωμα.
Tranipſi, λαδόψαι
Trapezuntii, ἄζωνοι.
Traya, Ἰησαῖς.
Tremiles, κορύνη.
τρηχὺς, ἔφεσος.
τρικόλωνος, τριάκοντα.
τρίκωμοι, δίκωμοι.
τριπόλιος, πλεγόντολις.
τριστοιχὶς ἐρέτης, ἀζυγέτης.
Triopis, μέροψ.
Triopium, ἄκρα.
Tripolitis, ἄζυξ.
Tripolis, κρατὴς, χερρόνησος.
Triptolemus, ζαρδοῦσία.
τρίτη παλαιστὴς, βαιοχερρόνησος, χαραξιμοῦσα.
Triton fl. φίλα.
Tritones duo, ἀσσύριοι.
Tritteia, Ἰερὰ νῆσος.
τριτὶς φυλὴ, Φακελία.
Troadis urbes XI. λυρνησσός.
Troalicida, τρωικὸς.
Troës, κίκονες.
Trojanae mulieres, naues crematae, ἐκκαῦσαι.
Trophonius, δελφοὶ, Ἴσμηνος.
τρῶες, Ἰασονίδαι.
τροχὶλος nominativus, γέρανος.
Troezen, σφαττὶς.
Tuberis, ὄλαρος.
Turduli, ταρδήταιοι.
τύρμαθος, ἀμφίπολις.
τυσσόλης, κρίτωνα.
Tymbrium, Ἴσμηνος.
τυμπὶς, τυμπανιστής.
Typho fulmine ictus, ἐρᾶ.
Ἴσραηλ unde, ταβέρνα.
τυρρηνοὶ, βραγχιδῶται.
τυρσὸς, ταβέρνα.
Tyrtamus, Ἔρεσος.
V Latinorum, υ & υ Graecis, σημεῖα, τόνος, &c.
οὐακουσοῦ, ἀξονικὸν.
Udenoe, ὑγιὴς.
Veneris templum, ἀπαύνυσις.
Venus, ἄρρηνος, ἀρβύλη, χαλκὶς, Ἔρως ἔφιππος, κυκλὰς, λάμψακος, μυλὶνα, τερμιόεις.
Veſtes igni purgatae, βραγχμῶνες.
interdiu non videntes, νυκτάλωπες.
Vinum, ἀνθὸς, λαγαρὸς, μαλακὸς, μύρρινος. Albanum praſtans, ἄλβα. Ambladenſe, ἄμπλακος. Lesbium, ἄρουσα. ex melle, κυκλάδιον. nigrum, χίος.
Virgilius, μαρῖνος.
Virgines immolatae, λάμια.
Vita ccc annorum, ἐκάτιος.

vitis mirum, νύσσης.
Ulysses, ἰθάκη. ejus & Circes filii, ἀντεία, ἄρδεα, πραίνεστος. Errorum finis, βούνεμα.
οὔλπων urbs Italiæ, κόσων.
Umbri, ἡμῶρος.
Vologesias, βόλογος.
ὗς delinentia localia, ἀγνοῦς.
uvæ insolitæ magnitudinis, εὐκαρπία.
Vulcanus, ἡφαιστία, μέγαρα, παλική.
Xanthe, τρωϊάς.
Xanthus, ἄρνα, πάταρα, τρεμίλη.
ξυπετῆ, τροία.
Ὑσία, ὑρία.
ὑττηνία, τετράπολις.
Canon in ὑλις exeuntium, παμφυλία
ὕλη, ὕδη.
ὑλήεσσα, πάρος.
Ὑπέρεια Phæacum, ἄργος.
Ὑπέρθεσις, trajectio litterarum, πνύξ.
ὑρία, πάρος, Σελεύκεια.
Zabius, γαλεώτης.
Zacynthus, πάρος, ψωφίς.
Zarex, μύκονος.
Zea, ζωνή.
ζείτιον, ζείτειον.
Zelas, νικομήδεια.
Zelias, κρῆσσα.
Zeno grammaticus, μυνίδιον.
ζεφυρία, μῆλος.
Zephyrium, ἀγχιάλη.
Zethus, οὔτρηξις, τιθέρανα.
ζηλάτης, πρῶσα.
ζῆλα, ζῆλα.
Zoara Arabiæ, ἄδανα.
ζωστὴρ Atticæ, τέγεα.
Zymbræus Apollo, θύμβρα.

FINIS.

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA SALAMANCA